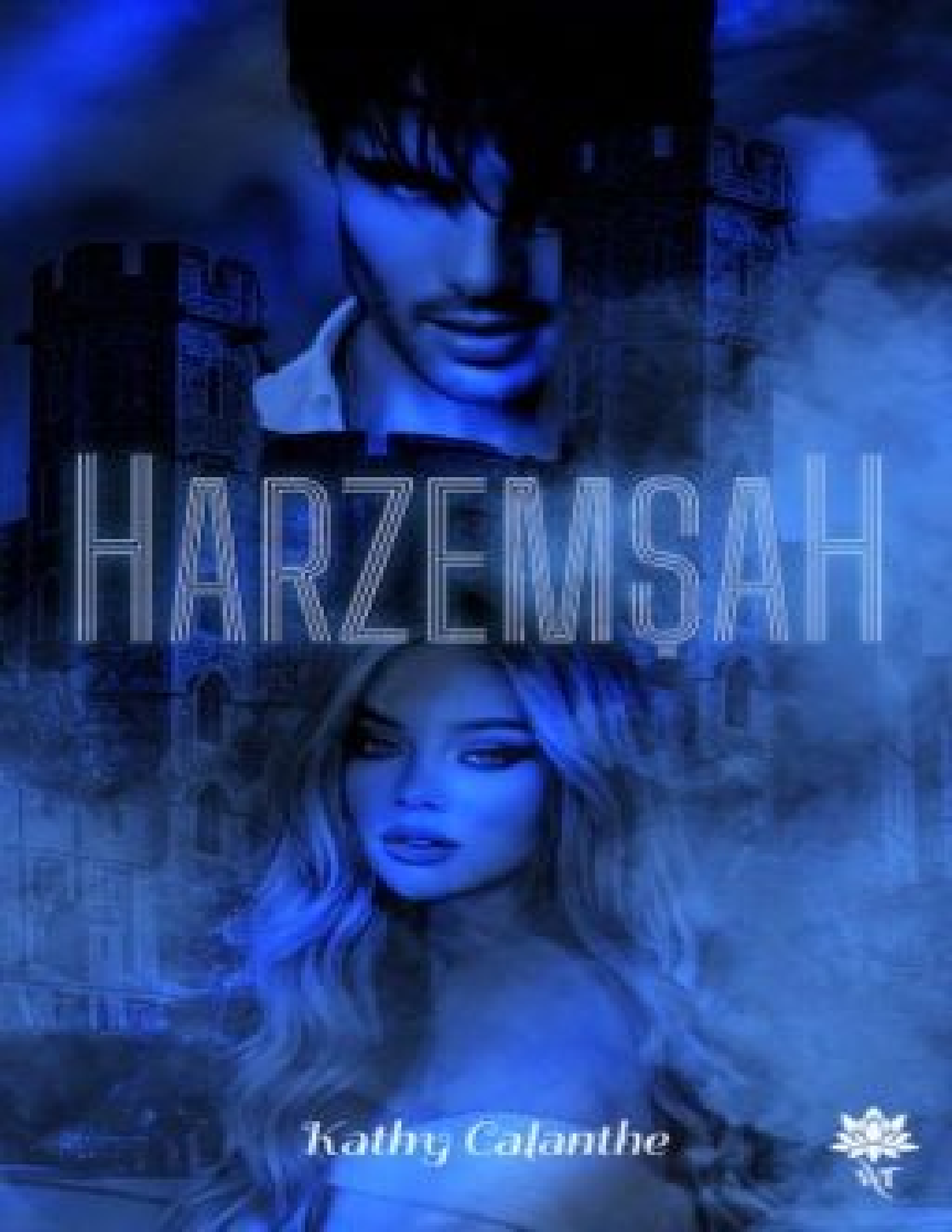

HARZEMSAH
Kathy Calanthe

HARZEMŞAH

ARTEMİSİA

Published: 2023

HARZEMŞAH

Harzemşah 2014 yılında yazılmış bir kitaptır.

Hikaye iki karakter ağzından da anlatılmaktadır ama kadın karakter baskındır.

Kitap yetişkin içeriklidir ve içinde cinsellik, ahlak ve değer yargılarına ters düşebilecek olay ve durumlar mevcuttur. Kesinlikle on sekiz yaşından büyük okuyucular içindir.

Umarım hikayeyi beğenir, desteklerinizi esirgemezsiniz. Şimdiden teşekkür ederim. Çokça seviliyorsunuz!

Satır arası yorumları ve voteleri unutmayalım.

Düşmüş Melekler Serisi, beş kitaptan oluşur.

Kitaplar tek başına okunabilecek olsa da bir seri halinde sırayla gidilmesi anlam bütünlüğü açısından daha keyifli olacaktır.

Birinci Kitap
HARZEMŞAH
Araz Vladimirs & Kutsal Alazgir

İkinci Kitap
RUSALKA
Dimitri Volkov & Lara Altun

Üçüncü Kitap
MAHBERAN
Kıvanç Haznedar & Elena Vladimirs

Dördüncü Kitap
MİNERVA
Adrian Dwight & Efsun Elezi

Beşinci Kitap
PANDORA
Salvatore Vitali & Kumru Haznedar

< ~ >

Meg Myers - Monster

Ruhumdaki sızı, dinmeyen bir yağmur gibiydi.

Benliğim içinde bulunduğum mezarlık misali ölüm kokuyordu. Burası yitip giden hayatların eviydi ve benim yuvam olarak gördüğüm yegâne insanın meskeniydi. Hala nefes alan bir insan olarak ait olmadığım bir yerde doğru bir noktadaydım.

Benim zihnimde sonsuzluğa kavuşan hayatların tabutları çiçekler ile süslenmiş, önümde yatıyordu. Bedenini örten toprağın üstünde açan kasımpatılarına bakmak ruhumdaki yaraların oluk oluk kanamasına neden oldu.

İnsanlar kıymet bilmeyen varlıklardı.

Bende onun ile geçirdiğim zamanların kıymetini bilememiş, sonsuzluk ile kutsandığımızı zannederek yaşadığımız anların tadını

çıkaramamıştım. Şimdiyse ona bir kez daha sarılmak için her şeyimi vermeye hazırdım.

Hem de her şeyimi.

Gözlerimi soluk renkteki mezar taşına çevirdim. Onu artık yılların, yaşanmışlıkların ardından toprağa saplanan mermer bir taş temsil ediyordu. Ölüm ve doğum tarihinin arasına çizilen çizgide bakışlarımı gezdirdim. O çizginin içinde beni ben yapan anılar saklıydı.

En yakın arkadaşım hatta arkadaştan da öte kardeşim öleli neredeyse iki ay olmuştu.

Kendi kendime sinirlendim. Öfke ruhumu yakan bir ateş gibi beni ele geçirdi. Her seferinde bu gerçeği anımsıyor, delirmemek için zor duruyordum. Kim bilir belki de delirmiştim.

Zihnimde susmayan sesler vardı.

Her an, her dakika, her gün bana bağırıyorlardı.

Unutmamamı, ne olursa olsun bu gerçeği aklıma kazımamı istiyorlardı çünkü arkadaşım ölmemiş, öldürülmüştü.

Ölüm başlı başına acı bir şeydi. Azrail'in gelişiyle sadece giden değil, geri de kalanlar da ruhlarını kaybediyordu. Benim bir parçam kayıptı. Yitip gitmiş, benden esirgenmişti. Bağırmak istedim, çığlık atmak içimde büyüyen bu acıdan kurtulmak istedim fakat biliyordum ki şu an beni ayakta tutan tek şey bu acıdan doğan intikam hissiydi.

Ruhum, bedenim ve zihnim bir askerdi.

Geriye benden kalan tek şey acılardı ve bu acılar yakında savaşacağım kaosta bana zırh olacaktı.

Bana yaklaştığını hissedebildiğim adama dönerek gözlerimizi buluşturdum. Omuzları çökmüş, gözlerinin altı morarmıştı. Bakışlarındaki kedere aşinaydım çünkü aynı sancılı yasın ortağıydım.

"Gitme vakti geldi."

Boğuk sesi acısını ele veriyordu. Gözlerini kızının mezar taşında dolaştırdığında bakışlarında acıdan başka bir duygu daha vardı.

"Bunu yapanlardan intikamımızı alacağız." Dedi bütün kararlılığıyla. "Kızımın huzurla uyumasını sağlayacağız."

İntikam arzusuyla gözlerimi mezar taşına çevirdim.

Damarlarımda akan kan vücudumu yakarken aylar önce ettiğim yemini tekrarladım. Kendini Azrail ilan eden o adamın ölümü olacaktım.

Gözümün önünde canlanan fotoğraf içimdeki alevi harladı.

Siyah saçlar, sert yüz hatları ve hiddetle dalgalanan bir okyanusu anımsatan gözleriyle intikamımın hedefi; Araz Vladimirs.

Seviliyorsunuz!

I. ÖLÜM MELEĞİNE SAPLANAN OK

Satır arası yorumları ve yıldıza basmayı unutmayalım.
İyi okumalar dilerim.

I. ÖLÜM MELEĞİNE SAPLANAN OK
Foxes - Devil Side

KUTSAL

Bir yıl sonra, Moskova

Rusya'nın soğuğunun her zaman fazla abartıldığını düşünürdüm.

Şimdiyse duyduklarımın gerçeği bir nebze bile yansıtmadığını biliyordum. İçinde bulunduğum şehir Antarktika'dan farksızdı. Öyle ki biraz daha kalabalık caddede adımlar ve kendimi hemen mekânın içine atmazsam sanırım kardan adama dönecek ve şehrin ortasındaki bir heykel haline gelecektim.

Bu şehirden, buraya geliş amacımdan ve buranın kralı olarak görülen adamdan, kısacası her şeyden nefret ediyordum.

Üzerimdeki yapay siyah kürke sıkıca sarıldım. Fazlasıyla kalın olması ve dizlerimin altına kadar erişmesi beni sıcak kılması için yeterli değildi. Neyse ki uzun çizmelerim sayesinde açıkta kalan bir yanım yoktu.

Sağa dönüp şehrin en ünlü mekanlarından birine doğru adımlamaya devam ettim.

Her şey on dört ay önce başlamış, hayatım o andan sonra tamamen değişmişti. O zamandan beri yaşadığım her şey bana bir kaosun içinde olduğumu düşündürtüyordu. Asla bitmeyecek bir felaketin baş kahramanı gibi hissetmeden duramıyordum.

On beş yaşında babamı bir narkotik operasyonunda kaybetmiştim. Kendisi işine düşkün, herkesin kahraman olarak gördüğü bir polisti. Benim için ise sadece aynı evi paylaştığım, baba diye hitap ettiğim bir adamdı. Annemi kaybettikten sonra aramızdaki ilişki değişmiş, berbat bir hale gelmişti. Yine de onu kaybettiğimde anlamıştım ki, koca dünyada bir başımaydım.

Ta ki, en yakın arkadaşım ve babası bana sahip çıkıp benim için bir aile haline gelene dek.

Eylül benim için bir kız kardeşten farksızdı. Babası Erdem Gürsoy ile beni evlerine almışlar, on sekiz yaşıma kadar onlar ile bir arada yaşamama izin vermişlerdi. Masaya benim için bir tabak daha koymuşlar, hastalandığımda bana bakmışlar ve her zor anımda yanımda olmuşlardı.

Her ne kadar bir süre sonra onların yanından ayrılıp kendime oldukça tehlikeli ve yanlış bir hayat kursam da benden asla vazgeçmemişler aksine beni sevmeye devam etmişlerdi.

Bu yüzden onlara borçluydum.

Eylül'ün ölümüne neden olan adamın ölümü olmalıydım.

Kız kardeşim, üretilen ve adına Altın Vuruş verilen bir uyuşturucunun kurbanı olmuştu. Bir ilaç şirketinin deneyi olarak para kazanmak adına çıktığı bu saçma yolda bir bağımlı haline getirilmiş ve acımasızca katledilmişti. Ona verilen şey ilaç değil, ölümcül bir zehirdi.

Ve benim için bu durumun tek bir suçlusu vardı.

Azrail'i olmaya yemin ettiğim adam, benden aldığı canın hesabını verecekti.

Gece kulübünün önünde durduğumda bakışlarım doğruca korumayı buldu. İki metreye yakın boyu ve geniş kütlesiyle korkutucu gözüküyordu. Kollarını göğsünün önünde birleştirmiş, saçlarını kazıtmıştı. Boynundaki büyük dövme dikkat çekiciydi. Kahverengi gözlerini üzerimde dolaştırıp kaşlarını çattığında yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirdim. İçeriye girmek istiyordum fakat bunun kolay

olmayacağının farkındaydım. Lüks kulüp sadece üyeler içindi ve ben tabi ki de bir üye değildim.

Kürküm ile vücudumu örtmeyi bırakıp bedenimi saran mini elbisemi gözler önüne serdim. Sarı saçlarımı geriye atarak korumaya yanaştığımda aksanlı İngilizcem ile mırıldandım. "Merhaba yakışıklı."

Adamın kaşları biraz daha çatıldı. Yine de ona yanaşmam ile kasılan bedeninden ve dudağının kenarında beliren yarım ağız tebessümden durumdan memnun olduğu barizdi.

"Birkaç gündür Rusya'dayım ve arkadaşlarım bu kulübün eğlenmek isteyen kadınlar için bir numaralı mekân olduğunu söyledi." Kıkırdayarak işveli bir tavırda söylendim. "Sarhoş olmam gerek." Başımı yana yatırıp hafifçe ona eğildim. "Lütfen, beni içeri alır mısın?"

Sorum üzerine gözleri bedenimi tavaf etti. Vücuduma ikinci bir deri misali yapışan uzun kollu siyah elbisem kalçalarımı zar zor örtüyordu. Bakışlarını o noktaya çevirerek hafifçe alt dudağını yaladığında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Saniyeler içinde kendi kendine mırıldandı. "Ty slishkom krasivaya, chtoby skazat' net."

Ah, demek bana hayır diyemeyecek kadar güzel olduğumu düşünüyordu.

Ve evet, Rusya'ya geleceğim kesinleştiğinden beri yani neredeyse bir yıldır Rusçayı öğrenmeye çabalıyordum. Alfabe konusunda hala sıkıntılar yaşıyor olsam da konuşmak ve anlamak açısında oldukça başarılıydım.

"Tabi, güzelim." Diye yanıtladı beni. Bozuk İngilizcesinden bir an ne dediğini anlayamamıştım. Hafifçe göz kırpıp üzerime eğildi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Gecenin sonuna doğru bana da bir içki ısmarlarsan neden olmasın."

Kıkırdayarak gözlerimi kırptım. "Elbette, tatlım."

Girebileceğimi belirtmek isteyerek başıyla içeriyi işaret ettiğinde zaman kaybetmedim. Yanından sıyrılıp mekâna adım attığımda bakışlarının ardımda dolaştığını hissedebiliyordum. Son derece lüks ve şık bir dizayna sahip olan kulübe adımlayıp gürültülü müziğin bedenimi sarmalamasına izin verdim. Topuklarım zeminde yankılanıyor, bazı bakışlar üzerimde dolaşıyordu. Vestiyer üstümdeki kürkü istediğinde ona hızla karşı çıktım. Soğuktan uyuşan parmaklarımı hissedemiyordum.

Bara ilerledim ve kendime bütün alanı görebileceğim güzel bir açı bulmaya çalıştım. Destiny isimli gece kulübünü bakışlarım ile taradığım sıra barda kalan uzun bacaklı sandalyelerden birine oturdum.

Peşinde olduğum adam iki ay önce burayı satın almıştı ve ara sıra mekanına gelir, ortalığı kolaçan edip giderdi. Erdem Amcayla harika bir fırsat yakalamış, hedefimizin bu gece içinde bulunduğum kulüpte bir teslimat yapacağını öğrenmiştik.

Erdem Amca narkotikte oldukça önemli bir pozisyondaydı ve meslektaşlarına belli etmeden bu olay üstünde çalışıp hedefimiz hakkında bilgi topluyor, kusursuz planın temellerini sağlama alıyordu. Kızının ölümünden sonra hayattaki tek gayesi Araz Vladimirs'i yıkmak, yakmaktı. Ve ben bu misyonunu sahiplenmiş askeriydim.

On dört aydır her adımımızı özen ile seçiyor, içimizde yanan intikam ateşini canlı tutmaya çalışıyorduk. Oldukça da başarılıydık zira artık hayattaki tek amacım gelmesini beklediğim adamın çöküşünü görmekti. Çektirdiği acıları çeksin, benim gibi yaşarken her gün olsun istiyordum.

Her şey hazırdı.

Sıkıştığım kafesten bu gece beraat edecektim.

Onun gelişi aynı zaman da bitişi olacaktı.

Erdem Amca'nın bağlantılarından aldığımız bilgi sayesinde ölüm vadeden gözlere sahip adam bu gece içinde bulunduğum gece kulübünde bir satış gerçekleştirecekti ve ben onu kayda alarak suçüstü yakalayacaktım. Ömrünü parmakların ardında geçirmesini sağlayacaktım. Açıkçası onu öldürmeyi tercih ederdim. Her ne kadar bu zamana dek oldukça tehlikeli yollarda adımlamış olsam da şimdiye dek kimsenin canını almamıştım. Yine de biliyordum ki, o zalimi gözüm kapalı öldürebilir, bir saniye bile vicdan azabı çekmezdim.

"Bir şey içer misin?" diyen barmen ile soluma döndüm. Rusça kelimelerini anlamamışım gibi kaşlarımı çatarak mahcup bir şekilde İngilizce mırıldandım. "Pardon, benim ile mi konuşuyordun?"

Tek kaşını kaldırdıktan sonra gülümsedi. "Evet, sarışın oluşundan seni Rus sandım." Dedi bozuk İngilizcesiyle. "Bir şey içmek ister misin diye soruyordum."

"Ah, evet." Sahte gülümsemelerimden birini yüzüme yerleştirdim. Yıllardır onları kullanır, istesem bile içten bir tebessüm edemezdim.

"Votka, lütfen. Sek olsun."

Siparişimi iddialı bulmuş gibi gülümsedi fakat tek kelime etmedi. İçkimi hazırlamak üzere uzaklaştığında etrafıma baktım. Dans edip eğlenen, kahkahalarla gülen son derece lüks ve marka giyinilmiş insanların arasındaydım. Hepsi dünyanın sadece eğlenmekten ibaret olduğunu düşünürcesine anın tadını çıkarıyorlardı. Ben en son ne zaman bir şeyin keyfini sürdüğümü bile bilmiyordum.

Önüme bırakılan bardağın çıkardığı minik gürültüyle barmene baktım. Tebessüm edip kristal bardağı aldım ve yakıcı içkiyi yudumladım. Kanıma sızan alkole minnettardım. Şu an için beni iyi hissettirebilecek, gerginliğimi biraz da olsa azaltabilecek tek şey buydu.

Ensemden bir ürperti geçti.

Bedenimdeki bütün tüyleri harekete geçiren bu anlamsız tedirginlik ile ardıma baktım. Gözlerim karanlığı arşınladı. Etrafım insan kaynıyordu fakat bu bir şeyi değiştirmedi. Onu milyonlarca insanın arasında bile bulur, görürdüm ne de olsa yüzü zihnimin en kanlı yerinde bir büst haline gelmişti.

Bir pano dolusu fotoğrafına bakıp ağladığım günler aklıma geldikçe öfkem mümkünmüş gibi daha çok arttı. Gözyaşlarımın sebebi, kendinden emin adımlarla üst katta duran merdivenlere yöneldiğinde bedenimin titrediğini fark ettim. Vücudumu ele geçiren sıcaklık alkolün değil kederimin eseriydi.

Uzağımdaydı lakin sanki bir tek o vardı. Herkes kaybolmuş, o varlığını sürdürmeye devam etmişti. Merdivenleri çıkıyor, bir kapı gibi dimdik duran bedenini görüş alanıma sunuyordu.

Yıkılmaz duruyordu.

Sanki hiçbir darbe ona zarar veremezdi.

Yanılıyordu.

Ben onu yıkacak, yakacak ve kahredecektim.

Locasına oturduğunda etrafını çevreleyen adamlarına baktı. Bakışlarım ciddi surat ifadesinde dolaştı. Gülmek nedir bilmez, mutluluğu tanımaz gibiydi. Bu görsele alışıktım çünkü bu baktığım her fotoğrafındaki yüzdü. Karanlık, mutsuz ve tehlikeli.

Onu rahatça görebileceğim bir pozisyona gelerek vücudumu döndürdüm. Yüzüne bakmak bile midemi bulandırıyor, damarlarımdaki kanın ısınmasına neden oluyordu.

Gözlerimi üzerinde dolaştırırken avına sinsice yaklaşan bir avcıydım. Onu tartıyor, ölçüyor ve hareketlerini anlamaya çalışıyordum. Geniş omuzları kasılmış, çenesi gerilmişti. Ciddi bir şekilde etrafa bakıyor, sanki birini arıyordu. Üzerine geçirdiği siyah gömleğinin altında kalan silahın kabzanını aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum. Arkasına yaslanıp cilalanmış postallarını masanın üstüne dayadı. Tek bir mimik bile yoktu yüzünde. En az benim kadar maskelerinin ardına gizlenmişe benziyordu.

Aniden bakışlarımı bulduğunda öfkemin arşa tırmandığını hissettim.

Koyu mavi rengindeki gözleri, gözlerimdeydi.

Meydan okur gibi, alayla bakıyordu. Keskin bir çene hattına, beyaz bir tene sahipti. Dudakları kalem ile çizilmiş kadar dolgun ve biçimliydi. Kulübün sarı ışıklarının altında oldukça net görünüyordu. Siyah saçlarından bir tutam alnına doğru eğilmişti. Her şeyiyle bir sanat eserine benziyordu.

Yüzümün buruştuğuna emindim. Umurumda da değildi. Ondan korkmuyordum. Yine de dikkat çekmemeye çalışarak kendimden tiksinmeme neden olan bir cilveyle tebessüm ettim. Ardından utanmış gibi bakışlarımı kaçırıp içkimi yudumladım. Onu incelerken yakalandığımı düşünmesini tercih ederdim. Ayrıca bunca insan arasından saniyeler içinde nasıl beni bulmuştu? Sanırım ona baktığımı hissetmişti. Tıpkı benim şu an bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebildiğim gibi.

Votkamı yudumlamaya devam ederek ağırlığımı sol bacağıma verdim. Yakalanmamaya çalışarak bakışlarımı tekrar onun olduğu yere çevirdim. Bir kral gibi en başa geçmiş, tahtına oturarak halkını gözlemeye başlamıştı. Dört koruması etrafında bir daire oluşturmuştu. Korumalar çok yapılı değildiler ama kendilerinden emin gözüküyorlardı. Hepsi takım elbise giymişti ve göz korkutucu bir tarafları vardı.

Gözlerim yine onu buldu. Tırnaklarımı avucumun içine geçirerek canımın acımasını sağladım. Elimde değildi onu görünce büyük bir sinir dalgası bütün bedenimi kuşatıyor, öldürme isteğim gün yüzüne çıkıyordu.

Otuz üç yaşında, herkesin ünlü ve başarılı bir iş adamı olarak tanıdığı Araz Vladimirs aslında Rusya'nın en korkutucu, en tehlikeli mafyasının yani Bratva'nın lideriydi. Türkiye'de saygın bir iş adamı

olarak görünse de Rusya'da bir ilahtı. Ve canını seven herkes ondan ölümüne korkardı.

Bu yüzden akıllı davranmalı, nefretimin beni kör etmesine müsaade etmemeliydim.

Locaya yaklaşan adamı gördüğümde dikkatimi ona verdim. Yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Yüzü ışıkların altında öylesine solgun gözüküyordu ki bir hayalet olduğuna inanabilirdim.

İş yapacağı adam bu olmalıydı.

Ve ben onları kayda almalıydım.

Vücudumu yasladığım tezgâhtan ayırıp kalabalığı yararak locaya ilerlemeye başlamıştım ki Azrail'in ani kalkışı ve genç adamı kolundan tutup merdivenlere doğru ittirmesiyle dona kaldım. Bacaklarım hareket edemez hale gelmiş kaşlarım çatılmış, kafam karışmıştı.

Neler oluyordu?

Hedefim önden genç adam ardından merdivenden inmeye başladıklarında korumalar da onları takip ediyordu. Zihnim alarma geçti. Bacaklarıma hareket etmelerini emrettim ve kalabalığı yararak onların izinden gitmeye başladım. Çarptığım insanlara tek kelime etmiyor, benden uzaklaşan adamlara yetişmek için hızlı hareket ediyordum. Kulübün arka kapısından çıktığımda sessizlik kulaklarımın acı dolu çığlıklarına iyi gelmişti. Temiz hava ciğerlerime nüfus ederken bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Bedenimi sarmalayan soğuk algılarımın keskinleşmesine neden olsa da kimseyi göremiyordum.

O şerefsizi elimden kaçırdıysam gerçekten kendimi boğarak öldürürdüm.

Kendime söylenerek yürümeye başladım. Topuklu çizmelerim asfaltta ritim tuttururcasına ses çıkarıyor, gece kulübünden yayılan müzik gittikçe kayboluyordu. Kulüp ara sokaklardan birindeydi ve bulunduğum yere daha önce gelmemiş olmam işimi zorlaştırıyordu. Yavaş hareket ediyordum çünkü gözümden bir şeyin kaçmasını istemiyordum.

Sağa dönecekken görüş alanıma giren kişiyle geriye sıçrayıp duvarın arkasına sığındım. Karanlığın beni gizlemesini ümit ederek dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbim deli gibi atıyor, bedenim soğuktan değil heyecandan titriyordu.

İzbe sokağın ortasındaydılar.

Alıcı olan genç adam titriyor, karşısındaki canavara bir şeyler anlatmaya çalışıyordu fakat başaralı olduğu söylenemezdi. Rusçası akıcıydı. Hali ise perişandı. Sokak lambasının altında daha da kötü gözüküyordu. Bütün bedeni titriyordu ve gözlerindeki açlık anlamlandıramadığım bir şekilde rahatsız ediciydi. Öfkesi etrafında bir hare yaratmış gibiydi. Omuzları kasılmış, çenesi gerilmişti. Yakınında duran korumalar ise onun aksine sakindi ve emir beklercesine doğruca patronlarına bakıyorlardı. Ondan bir işaret bekliyor oluşları tedirginleşmemi sağladı.

Gözlerimi hedefimin üstünde gezdirdim. Bir doksan boylarında, yapılı biriydi. Heybetli bedeni insanı geriyordu. Normal şartlarda karşıma çıksa varlığı karşısında ne yapacağımı bilemez, onunla baş edemeyeceğimi bilirdim. Fakat içinde bulunduğum durumda gözümü korkutmasına izin vermedim. Dağ gibi oluşu, onda hezeyan yaratmama engel değildi.

"Aptal insanlardan hoşlanmam." Dediğinde sesindeki kudret ile titredim. Tenha sokakta yankılanan sesi yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Aksanı fazlasıyla düzgündü. Öyle ki tok ve boğuk sesinden dökülen sözler istemsizce beni etkilemişti. Bu tuhaftı, altı yıl öncesine kadar İstanbul'da yaşayan birine göre Rusçası ana dili sayılabilecek seviyedeydi. Bağırdığında geriye doğru sıçradım. "Ve sen gördüğüm en geri zekâlı adamlardan birisin."

Sesindeki can alıcı tını genç adamın ağlama krizine girmesini sağladı. Titriyor, ona bağıran adamın karşısında gittikçe küçülüyordu. Bütün heybetiyle sokağın ortasında duran adam ise öfkeyle bakıyordu ona. Sanki cidden karşısındaki adamın salaklığına hayret ediyordu. Bir küfür savurup hareket etmeye başladığında sağ elini siyah saçlarından geçirip sinirle soludu.

Neler olduğunu anlamasam da bunun hayra alamet sonlanmayacağına emindim. Bu yüzden cebime uzanıp telefonumu çıkardım ve cihazı video moduna alarak gördüklerimi kaydetmeye başladım. Başından beri amacım onu anlaşma yaparken görüntülemekti ama sanırım bundan daha çarpıcı bir suça tanıklık etmek üzereydim. Delil haline gelecek bu görüntüler ile Araz Vladimirs'i sonsuza dek hapse tıkabilirdim.

Gözlerimi ölüm meleğinin üstünde dolaştırdım. Düşünüyor, bir karara varmak istiyor ve çözüm yolu arıyordu. Tiksintiyle kısılan

gözlerini çöp tenekesinin yanına oturmuş, acıyla kıvranan müşterisinde dolaştırdı. Genç adamın çömelmesi kötü olmuştu çünkü artık onu net göremiyordum. Tekrar kameraya baktığımda titreyen bacaklarının kadraj da olduğunu fark ettim. Bakışlarım telefonun üzerinden tırmandı. Dolunayın şahitlik ettiği gece bütün gerçekliğiyle kanıma sızıyor, gölgeler fısıltıyla konuşuyordu.

"Seni uyardım." Dediğinde sesindeki otorite şeytana bile boyun eğdirirdi. "Aptallık edersen bedelini ödersin dedim ve sen yine de aptallık ettin."

Ondan biraz daha kısa olan adamlarından birinin kulağına doğru fısıldadı. Ardından genç adama döndü ve yavaş hareketler ile cebinden bir şişe çıkardı. Küçük şişe de dolaştı bakışlarım. İşaret parmağım boyutundaki şişenin içinde altın rengi bir sıvı vardı. Öyle ki sokak lambasının altında kıymetli bir taş gibi parlıyordu.

Elini havaya kaldırdığında acıyla kıvranan adama doğru salladı şişeyi. Görüş alanım netleşirken bir buz kütlesine döndüm. Ruhum sızladı, bedenim şiddetle kasıldı. Zihnimin içindeki ses bağırmaya başladı. Bir çift yeşil gözün ışıltısına mal olan, Eylül'ü öldüren şeydi parmakların da tuttuğu. İnsanın ruhunu körelten, bedenini mezarlığa çeviren zehir.

Bu *Altın Vuruş idi.*

Kendinden emin tok erkeksi sesini duyabiliyordum ve alaycılığını iliklerimde hissettim. "Bunu istiyor musun?"

Sorusu dünyalara bedelmiş gibi karşısındaki gencin hıçkırıklarla dolu ağlaması sonlanmıştı. Doğrulup tekrar görüş açıma girdi. Gözlerinden hala yaşlar akıyordu. Azrail'in elindeki şişeye saldırmaya hazır bir aslandan ibaretti. Yıllardır yemek yemeyen birinin ağzını sulandıran lokmaya attığı yırtıcı bakışları şu an genç adamın gözlerinde görmek mümkündü.

O küçük şişeyi istiyordu.

Onu o kadar çok istiyordu ki sanki karşılığında istediği her şeyi yapmaya razıydı.

Sahip olmak için delirdiği şişenin içindeki sıvı onu cehenneme giden yol ile tanıştıracaktı ve en kötüsü de bunun farkında olması yine de arzularına yenik düşmesiydi.

Genç adam kafasını evet anlamında aşağı yukarı salladığında gözlerindeki hayranlık kanımı dondurdu. Lacivert gözlere sahip

adamın dudaklarında histerik bir tebessüm belirdi. Belli belirsiz bir şeydi bu. Öyle ki gözlerimin yanıldığını sandım. Alaycı tebessümüyle karşısındaki adama göz kırptı ve ardından beni fazlasıyla şaşırttı. Hızlı bir şekilde dönüp bütün gücüyle şişeyi duvara doğru fırlattığında sertçe gözlerimi yumdum.

Şişe duvarda parçalanıp yok olurken camın kırılma sesiyle gözlerimi araladım. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak kıvama gelmiştim. Parçalanan şişeye bakan genç adam kuvvetli bir şekilde bağırıp duvara koşmaya başladığında hayretler içinde onu izliyordum. Şişenin parçalanmasına neden olan duvarda kalan sarı sıvıyı birkaç kez elledığinde beynimde vurulmuşa döndüm. Parlayan sıvıyı okşarken bir şeyler mırıldanıyor, salyalarını akıtarak titriyordu. Duvarı yalayan genç adam algılarımın sınırlarını zorladı.

Bu geceye şahit olmamın nedeni bile büyük bir tiksinti ile bakıyordu ona.

"Kız kardeşini adamlarıma rehin bırakmak istemişsin." Dediğinde gerçek anlamda beynimden vurulmuşa döndüm. "Bir şişe altın vuruş için küçük kız kardeşini ellerime bırakmayı teklif etmişsin. Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var." Bedenini duvara yapışan adama çevirdi. "Acımasız ve zalim olabilirim ama çocuklar ile kadınlara dokunmam. Bunun söze dahil edilmesinden de hoşlanmam."

Yalan diye bağırmak istedim.

Yalan söylüyordu ve buna anlam veremiyordum. Onun yüzünden ölen düzinelerce kadın ile çocuk varken böyle bir cümle kuramazdı. Bu ikiyüzlülüktü ve ben bütün benliğim ile ondan nefret ettim.

Genç adamın sağ eli yumruk haline geldiğinde hızlı bir şekilde soluk alıp veriyordu. Terlemeye başladığını buradan bile görebiliyordum. Genç adam kıymetli şişesini parçalara ayıran adama yavaşça döndü. Kahverengi gözlerine yerleşen öfke içimi titretti. Bütün heybetiyle sokağın ortasında duran adam azıcık bile korkuya kapılmamıştı. Bütün ciddiyetiyle olduğu yerde duruyor ve kontrolünü yitirmek üzere olan adama bakıyordu.

Ölmesini dilediğim katilin okyanusu andıran gözlerinde alevler vardı. Cehennemi tasvir eden bakışları kıyametin kopacağını haykırıyordu.

"Bunu neden yaptın?" Alıcı olan genç adamın bağırışı beni düşüncelerimden alı koydu. Umursamaz bakışlarına eklenen öfkeyle

cevap veren adam siyah gömleğinin yakalarını düzeltti. "Çünkü canım öyle istedi."

"Bir tane daha istiyorum."

Karanlığın içinde parlayan mavi gözlere sahip adam konuştu. "Dükkân kapandı."

Sesindeki tını kasım ayının soğuk havasına eşlik ediyordu. Genç adam ani bir hareketle tedarikçisinin üstüne atlayacağı sırada varlığını unuttuğum korumalara yakalanmıştı. Adamların elinde sudan çıkmış bir balık gibi çırpınan adamdan ayırdım bakışlarımı. Ve o an gördüm onu. Siyah gömleğinin altında kasılan omuzlarını kütleterek emin adımlar ile yaklaşıyordu avına. Genç adamın gözlerinde beliren korku, içimi yaktı. Kalbim sızlarken göğüs kafesime bir ağrı saplandı. Siyah kabzanın parladığını fark ettiğimde hissettiklerimi tasvir edebileceğim bir kelimem yoktu.

Ucunda susturucu olan silahı genç adama doğrultmasını izlerken her şey yavaşlamış, bütün dünya sessizliğe bürünmüştü. Yaşam ve ölüm arasındaki ince çizgi devriliyordu üstümüze, gölgeler artık fısıldamıyor adeta bağırıyordu. Karanlığın bir parçası haline gelen ve bana bir ölüm meleğini andıran adam tereddüt etmeden tetiği çektiğinde bağırmamak için boşta olan elim ile ağzımı kapattım.

Nefes alamıyordum.

Göğüsüm deli gibi inip kalkıyor, dünyam dönüyordu.

Gözlerim korumaların üstüne yığılan adamı buldu. Kahverengi gözleri boşluğa bakıyordu. Aklımı kaybedeceğimi, çıldıracağımı düşündüm. Saniyeler bile sürmemişti. Silahın ucundan çıkan kurşun göğsünün ortasında bir delik oluşturmuş, üzerindeki beyaz kazak kırmızıya boyanmıştı.

Kahverengi gözlü adamın katili işi bitince silahı solunda kalan korumasına verdi. Silahı alan koruma diğerleriyle birlikte ruhunu çaldıkları bedeni taşıyarak götürmeye başladılar. Algılarım kaybolmuş, zihnim durmuştu. Silahın ardında bıraktığı tuhaf ve kısık ses hala kulaklarımdaydı ve gitmeyecekti.

Bakışlarım öfkemi kusmak istediğim adamı buldu. Kurumaya başlayan sıvıya bakıyor kırdığı malı için üzülüyordu. Anlayamıyordum ve hiçbir zaman da anlayamayacaktım. Başkalarının hayatı hakkında söz sahibi olabileceğini zannediyor, kendini Tanrı ilan ediyordu.

Böyle bir kudrete nasıl sahip olabilirdi?

Bakışlarım her şeyi kaydeden telefonuma döndü. Bunun sayesinde çok yakında parmaklıkların arasında yavaş yavaş çürürken günden güne can verecekti. Acı ve sefalet içinde kıvranacaktı. Canına kastettiği insanların ruhları boynuna dolanacak, vicdansızlığında boğulacaktı.

Kahverengi gözlü adamı ve patlayan silah sesini düşünmeye o kadar dalmıştım ki aniden arkamdan gelen tuhaf sesle çığlığı bastım ve yerimden sıçradım. Kalbim delicesine çarparken beni korkutan sesin sahibini aramaya başladım. Gözlerim ilerimde duran siyah tüylü kediye değdi. Koyu mavi gözlerindeki ışıltıyla bana bakıyordu.

Elim göğüs kafesimi yarmaya çalışan kalbimin üstüne konumlanırken öfkeyle homurdandım. Kedilerden neden nefret etmezdim ama şu an için kesinlikle hoşlandığım şeyler listesinde değildi.

Aniden idrak ettim.

Çığlık atmıştım.

Gecenin sessizliğini bölen şey feryadım olmuş, sesim sokakta yankılanmıştı.

Yavaşça başımı karanlık sokağa çevirdiğimde gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Bakışlarına yerleşen şaşkınlık yüzünde emanet duruyordu. Engel olamadığım bir küfür dudaklarımın arasından döküldüğünde bana asır gibi gelen saniyelerde şaşkınlığına bir duygu daha eşlik etti. Lacivert gibi duran gözlerine yerleşen alev ruhumu sızlattı. Zaman algım yavaşlarken ikimizde öylece duruyor, birbirimize bakıyor ve hayal görüp görmediğimizden emin olmaya çalışıyorduk.

Aklım bir makine gibi hızla çalıştı. Öyle ki dönen çarkların sesini işitebiliyordum. Seçeneklerimin neler olduğunu düşündüm. Kör taklidi? Hayır, bu çok klişe olurdu. Sarhoş gibi davransam? Bak bu iş görebilirdi ama yine de bir cinayete tanık olduğum gerçeğini değiştirmezdi.

İnsanlığın temelinde iki duygu yatardı.

Nesillerdir dünya da yaşamış bütün varlıklar için geçerli bir ilkeydi bu. Doğuştan bu dürtüyle açmıştık gözlerimizi.

Savaş ya da kaç.

Az önce şahit olduklarımdan sonra ellerinde kan barındıran bu adam ile savaşamazdım. Bu yüzden diğer seçenek üzerinden ilerledim ve koşmaya başladım.

Telefonuma sıkıca sarılıp, yarın yokmuşçasına harekete geçtiğimde nefes alamayacak kadar endişeliydim. Çizmelerim canımı yakıyor, adımlarım boş sokakta yankılanıyordu. En kötüsü de yalnız değildim. O da ardımdan koşuyor, bana yetişmeye çalışıyordu. Yaklaşan ayak sesleri ruhuma inen bir darbeydi zira yaşama içgüdüm ağır basıyordu.

Rüzgâr yüzüme çarparken ana yola fırladım ve sağıma soluma bakmadan karşıya geçtim. Şiddetiyle beni durduran kornayla arkama dönüp baktım. Ezilmekten son anda kurtulan adam camdan kafasını çıkarıp ona bağıran kadını umursamıyor, durmuş bana bakıyordu.

Gözlerinde binlerce duygu vardı.

Ama beni asıl ilgilendiren öfkesine karışan ilgisiydi.

Bir an pes ettiğini düşündüm. Beni bıraktığını, peşimden gelmeyeceğini sandım lakin yanılmıştım. Kendimi sağa atıp ara sokaklardan birine girdiğimde ardımdan geldiğini biliyordum. Ayaklarımın acısı düşüncelerimi bulandırmaya başlasa da koşmaya devam ettim.

Bir kere daha arkama baktığımda görüş alanım boştu. Az önce peşimdeki manyağa çarpacak olan aracın sahibinin bağırışlarını hala duyabiliyordum. Etrafa bakıp bir kaçış yolu aramaya çalıştım. Sokak tenhaydı ve tek yöndü. Gidebileceğim ya da saklanabileceğim bir alan yoktu. Sıkıca sardığım telefonuma bakıp videoyu Erdem Amca'ya iletirsem buradan kurtulamamamın bir sorun teşkil etmeyeceğini fark ettim. Yapmam gereken tek şey kaydettiğim o videoyu göndermek ve ölecek olsam dahi Araz Vladimirs'in sonunu getirmekti.

Telefonumun ekranını açmaya çalıştığımda başarılı olamadım ve saniyeler içinde nedenini anladım. Kahrolası şarjım bitecek zamanı bulmuştu. Gerçekten şansıma inanamıyordum.

Bir şekilde buradan gitmem gerektiğini anladığımda koşmaya devam ettim. İleride duran park edilmiş aracı görüş açıma soktuğumda birinin koştuğunu işittim. Birinden kastımın kim olduğu ise barizdi. Eski aracın önünde durup etrafıma baktım. Eğilip kaldırımın üstünde duran büyük taşı aldım ve bir saniye kaybetmeden arabanın camına taşı indirdim. Parçalanan cam her yere dahildi. Öyle ki hafifçe elimi bile çizmişti. Umursamadan taşı bir kenara bırakıp elimi kapının ardına attım. Kilidi açıp içeriye geçtiğimde kürkümü delen camların çıplak bacaklarıma battığını hissettim. Zaman kaybetmeden eğilip direksiyonun altındaki bölümü yokladım.

Sokağın başında beliren adam küfretmeme neden oldu.

Kalbim deli gibi atarken parmaklarım hızla çalışıyordu. Direksiyonun altındaki konsolu çıkarıp ihtiyacım olan kabloyu bulmaya çabaladım. Araba eski olduğu için bir şansım vardı ama o şans her an bir balon misali sönebilirdi zira ölüm meleği bana doğru geliyordu. Artık koşmuyor, hızla yürüyor, her geçen saniye aramızdaki mesafeyi kapatıyordu.

Başaramayacağımı zannetsem de kendimi haksız çıkarmıştım. Çalıştırdığım aracın motor sesini işitmem ile yüzümü bir gülümseme ele geçirdi. Doğrulup hızla direksiyona sarıldım. Birkaç metre ötemde durmuş bana bakan adamı gördüm. Aracın ışıkları onu aydınlatıyor, gerilen bedeninin her detayına hâkim olmamı sağlıyordu. Meydan okuyan gözleriyle gidebileceğim tek yolun ortasında dikilmeye devam etti. Sanırım onu ezip geçemeyeceğimi düşünmemi istiyordu. Oysa emin olabilirdi ki, onu asfalta gömmek benim için bir zevkti.

Vites değiştirip gaza bastım ve aramızdaki mesafeyi kapatarak doğruca üstüne sürdüm.

Yaklaştıkça görüyordum ki Araz Vladimirs tahmin ettiğimden daha manyak biriydi. Doğruca üstüne sürüyor olmama rağmen kımıldamıyor, durmuş bana bakıyordu. Gözlerimizi ayıramadım. Laciverte çalan gözlerinde daha önce kimsede görmediğim bir şey vardı. Adlandıramıyor, anlayamıyordum.

O hareket etmedi.

Ben ise daha hızlı sürdüm.

Bir dağ misali duran bedenine çarpmama saniyeler vardı ve kalbim deli gibi atıyordu. Birini öldürebilecek olmamı umursamadım zira öldüreceğim kişi bunu sonuna dek hak eden canavarın tekiydi. Yine de kendime tereddüt etme hakkı tanımadan gaza biraz daha asıldım.

Yüzünde tek bir mimik oynamadı ama durmayacağımı fark etmiş olmalıydı ki son saniyelerde yolumdan çekilerek gitmeme izin verdi.

Dikiz aynasından bakışlarımızı buluşturdum. Ölüm vaat eden öfkeli bakışlarına tutunduğumda kendime hâkim olamayarak kıkırdadım. Kırdığım camdan sol kolumu çıkararak orta parmağımı ona bahşettiğimde yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissettim.

Ve ölüm meleğini ardımda bırakarak gecenin içinde kayboldum.

B Ö L Ü M S O N U

Ve tekrar sahalardayız...

Umarım yeni versiyonun ilk bölümünü beğenmişsinizdir. Eskisiyle pek bir farkı yok, asıl sürprizler gelecek bölümlerde.

Yeni bölümler kasım ayında yayınlanmaya başlayacaktır.

Seviliyorsunuz!

II. CANAVARIN KAFESİ

Satır arası yorumları ve yıldıza basmayı unutmayalım.

İyi okumalar dilerim.

II. CANAVARIN KAFESİ

Bishop Briggs - Dark Side

KUTSAL

Çaldığım aracı kaldığım otelin yakınlarındaki bir ara sokakta terk ettim.

Kürküme sarılarak kalabalık caddede adımladım. Cebimdeki cihazın içinde bulunan video sayesinde daha fazla bu ülkede kalmam gerekmiyordu. Aylardır hayalini kurduğum şeye ulaşmıştım ve kendimi fazlasıyla tatmin hissediyordum.

Erdem Amca kaydettiklerimi görünce sonunda yasını bir kenara bırakıp gülümseyecekti. Artık o acı dolu günler bitmişti. Rahat bir nefes alabilir, intikamımdan sıyrılabilirdim.

Planımıza göre, teslimatı kaydettikten sonra otele dönmem ve ertesi günü kalkacak uçağıma binene dek dinlenmem gerekiyordu. Fakat

canavar beni fark ettiği için bunu yapamazdım. Bir an önce eşyalarımı toplamalı ve bu lanet olası şehirden gitmeliydim. Son dakika olmasına rağmen uçak bileti bulabileceğime emindim. Tabi önce otel odama girip eşyalarımı toplamam ve telefonumu şarj etmem gerekiyordu.

Lüks otelin lobisine adım attığımda bakışlarımı etrafta dolaştırmadan edemedim. Erdem Amca fazlasıyla abartmış ve anlamsız bir şekilde bana şehrin en ünlü otellerinden birinde oda tutmuştu. Bana kalırsa gereksiz bir konfordu zira otel odasında doğru düzgün iki gecemi bile geçirmemiştim.

Lobide adımlayıp asansörlere yöneldim. Bu gece otelde gerçekleştirilen bir davet vardı ve her yer şık giyinmiş insanlar ile kaynıyordu. Öyle ki kapıda bekleyen bir basın bile vardı. Sanırım Rus iş adamlarından biri otelin balo salonunda evlenmişti ve kutlamalar hala devam ediyordu.

İnsanları umursamadan asansöre binip odamın bulunduğu katın düğmesine bastım ve elimi cebime atıp anahtarımı çıkardım.

Bu gece asla tahmin etmediğim bir şekilde ilerlemişti ve bunu bir an önce Erdem Amca'ya anlatmam gerekiyordu. Bir ay önce bağlantıları sayesinde Araz Vladamirs'in işiyle ilgili birkaç bilgi sahibi olabilmiştik. Adam fazlasıyla gizemliydi ve genel olarak kimseye güvenmediği için hayatını bir sır gibi yaşıyordu. Nereye gittiğini, işini nerede yaptığını, hangi cehennemin dibinde yaşadığını, kimlerle konuştuğunu bilmek neredeyse imkansızdı. Bu yüzden uzun zamandır elimiz kolumuz bağlı bir şekilde bekliyor, intikamımızı almak için zaman kolluyorduk. Erdem Amca'nın bağlantısı sayesinde bu geceki ufak teslimattan haberdar olmuştuk. Açıkçası hala Rus suç örgüt liderinin neden bir kulüpte genç bir adama uyuşturucu satmaya kalktığını anlamıyordum. Daha doğrusu anlamamıştım. Şimdi görüyordum ki teslimata bizzat gitmesinin nedeni o adamı öldürmek istemesiydi.

Anlaşılan elini kana bulamadan duramıyordu.

Asansörden inip odama doğru yol aldım. Kendimi içeriye atıp hızla hareket ettim. Önceliğim telefonumu şarja takmak olmuştu. Ardından da çantamı toplamaya başladım. Eşyalarımı gelişi güzel bavulun içine atıp pasaportumu ve cüzdanımı kontrol ettim. Camın kenarına ilişip dışarıyı gözlemeye başladığımdaysa tek dileğim telefonumun bir an önce açılmasıydı. Eski cihaz Rusya'nın soğuğundan kafayı yemiş

durumdaydı. Sürekli kapanıyor, donuyor, tutukluk yapıyordu. Fakat video başarıyla kaydedilmişti. Buna emindim.

Sağ yüzük parmağımı okşayarak annemden yadigâr kalan safir taşı ellemeye başladım. Ne zaman canım sıkkın olsa onunla oynar, annemin yanımda olduğunu hissederek rahatlardım. Onu kaybettiğimde daha sadece dokuz yaşındaydım. Kansere yenilmiş, hayatımdan silinip gitmişti. Geriye bıraktığı tek şey ise bu yüzüktü.

Safir taşa bakmak bana birini anımsattı ve bu aşinalıktan bütün varlığım ile nefret ettim.

Araz Vladimirs'in fotoğraflarına bakarak geçirdiğim geceler ve gündüzler vardı. Öyle ki adamın sıfatını, tarzını kısacası bir fotoğraftan çıkarabileceğim her şeyi zihnime kaydetmiştim. Fakat itiraf etmeliydim, gözleri gerçekte bambaşka bir boyuttu. Emsalsiz ve eşine rastlanamayacak kadar nadir bir renge sahipti.

Bana olan bakışları zihnimde hayal buldu. Beni anlamaya ve okumaya çalışmış gibiydi. Arabayı doğruca üstüne sürdüğüm saniyelerde bile bütün ciddiyetiyle beni incelemiş adeta varlığımı sindirmeye çalışmıştı.

On dört aydır ona çektireceğim acıları düşünerek uykuya dalmaya çalışıyordum. Ona dair her şeyi bulmaya ve yıkılacağı zayıf alanları saptamaya çabalamıştım fakat adamın Çin seddini aratmayan duvarları vardı. Güvenliği elden bırakmıyor, asla açık vermiyordu. Daha doğrusu şimdiye dek vermemişti. Lakin elimdeki video sayesinde çok yakında çukurun dibini görecekti.

Araştırmalarımdan yola çıkarak yılın bazı zamanlarını İstanbul'da geçirdiğini biliyordum. Türkiye'de olduğu o kısa sürelerde yanına yaklaşamamış, onu alt edebileceğim bir yol bulamamıştım. Erdem Amca ona ulaşmamızın tek yolunun Rusya olduğunu söylediğinde ise bir saniye düşünmeden harekete geçmiştim. Egoist biri olmalıydı zira kendine aitmiş gibi gördüğü topraklarda daha rahat ve duvarsızdı. Bu yüzden ona yaklaşabilmiştim fakat biliyordum ki, şu an büyük bir tehlikenin içindeydim. Acilen gitmem gerekiyordu.

Erdem Amca'ya haber vermeliydim. Aktif olarak emniyette çalıştığı için benim ile gelememişti ama her yarım saatte bir ona haber etmeli, kısacası hala nefes aldığımı belirtmeliydim. Ve en son iletişim kurduğumuzdan beri neredeyse bir saat geçmişti. Benden iki saat daha haber alamazsa ilk uçağa atlayıp buraya gelecekti.

Ona defalarca kez anlatmaya ve kendimi kanıtlamaya çalışmıştım.

Kendimi koruyabilen bir kadındım. Yalnız olduğumda daha iyi çalışırdım fakat o hala beni kızı gibi gördüğü için bunu kabullenemiyor, her daim elini üstümde tutmaya çabalıyordu.

Sevgiye aç yanım bundan memnundu.

Yalnızlığa alışık olan tarafım ise huzursuzdu.

İşittiğim ses ile başımı kaldırıp camdan dışarıya baktım. Otelin önüne dizilen arabaları fark etmem üzerine kalbim göğsümü yarıp dışarıya çıkmak istercesine attı. Siyah vito araçlardan inen adamlara önderlik eden kişi Araz Vladimirs idi.

Kahretsin, beni bu kadar kolay ve çabuk bulabilmeyi nasıl başarmıştı?

Şarj aletim ile telefonumu alıp hızla adımladım ve çantamın kahverengi saplarını kavrayıp aceleyle odadan çıktım. Uzun koridorda ilerlediğim sıra mantıklı bir plan geliştirmem gerektiğinin bilincindeydim. Araçların içinden inen adamlar ve Araz dahil peşimdeki kişi sayısı dokuz idi. İkisi öndeki çıkış kapısını, ikisi arka kapıyı korusa, üçü merdivenleri kuşatsa ve geriye kalan üçlü asansör çıkışlarını tutsa... Evet, buharlaşmak dışında seçeneğim kalmamış olurdu.

Telefonumu kaldırıp yakalanacak olmamın önemli olmadığını fark ettim. Asıl başarmam gereken şey otelden kaçmak değil, videoyu gönderebilmekti.

Cihazın açma tuşuna basıp ekranı aydınlattım ve yürümeye devam ettim.

Merdivenlerin başına geldiğimde işittiğim sesler ile aşağı doğru baktım. Koşturarak olduğum noktaya gelen adamları gördüğümde küfrettim ve doğruca asansöre ilerledim. Olduğum katta duran asansörün kapıları açıldığında kalbim duracak gibi oldu. Küçük asansörden inen yaşlı çift solan yüzüme bakıp hafifçe tebessüm ettiklerinde bir nebze rahatladım. Asansörü terk eden çiftin ardından içeriye geçip lobi düğmesine bastım ve üzerimdeki kürkü hızla çıkardım. Eğilip ayaklarımın dibine bıraktığım çantamın fermuarını açtım ve içinden siyah deri ceketimi aldım. Ceketimi üzerime geçirip sarı saçlarımı at kuyruğu yaptım. Elimde kılık değiştirmek için yeterince metaryel yoktu. Yine de görüntümü kulüpteki halimden olabildiğince farklılaştırmayı denedim.

Kapılar açıldığında çantamı kavrayıp dışarıya çıktım ve biten düğün merasiminden kalabalık olan lobide adımladım. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde Araz Vladimirs'e ait tek bir iz bulamadım. Telefonumun ekranını açıp şifremi girdim ve internete bağlı olmadığımı fark ederek lanet ettim.

Zaman kazanmam gerekiyordu.

Lobinin köşesinde kalan koridora girip hızla kadınlar tuvaletine girdim. Kabinlerden birine geçip telefonumu kurcaladım. Odada internet vardı ama şu an oraya geri dönmem söz konusu bile değildi. Lobideki internete bağlanabilirdim, tabi şifresini bilseydim.

Dudağımı kemirerek derin bir nefes aldım.

Otelden çıkamayacaktım. Araz ve adamları çevremi sarmıştı. Bu durumu atlatmamın tek bir yolu vardı. Telefonu bir yere saklayacak, yakalanırsam üzerimde Araz Vladimirs'e ve işlediği cinayete dair tek bir delil bulundurmayacaktım. Telefonu almak için geri dönemesem bile sorun değildi. Başka bir cihazdan icloud'uma bağlanıp videoya ulaşabilirdim. Eğer ölürsem ki bu ihtimal oldukça yüksekti, Erdem Amca mutlaka bir yolunu bulur ve videoya ulaşırdı.

Kararımı vererek etrafıma baktım. Tavan bölmelerinin kare olduğunu fark ettiğimde tuvaletin kapağını kapattım ve üstüne çıktım. Parmak uçlarımda yükselip kare tabanı kenara ittim. Ardından çantamdan mavi bandanamı çıkardım. Telefonumu bandanayla sarmadan önce cihazı kapattım. Tekrar parmak uçlarımda yükseldim ve telefonu saklayıp ardıma bile bakmadan kabinden çıktım.

Musluğu açıp soğuk suyu enseme çarptığımda nefes nefeseydim. Kalbim deli gibi atıyor, ağzım kuruyordu. Bakışlarımı aynadaki yansımama çevirdiğimde boğazım düğümlendi. Sarı saçlarım, makyajlı yüzüm ve solgun mavi gözlerim ile güzel görünüyordum. Oysa fazlasıyla çirkin hissettiğim bir karmaşanın içindeydim. Tek dileğim ise son nefesimi dakikalar sonra verecek olsam dahi o canavarı alt edebilmekti.

Lavabodan çıkıp koridorda yürüdüm. Sağa doğru dönüp balo salonuna adımladım. Düğünün gerçekleştiği alanda bir teras vardı ve geçen gün oradan bahçeye açılan merdivenleri fark etmiştim. Bir şekilde bu otelden çıkarsam telefon olmasa dahi videoyu gönderebilecek vakti ve interneti bulabilirdim.

Başımı eğerek ilerlemeye devam ettiğimde takım elbiseli bir adamın bakışlarının üzerimde dolaştığını göz ucuyla fark ettim. Kulağındaki kulaklığa dokunup Rusça bir şeyler mırıldandığında hızımı arttırdım. Araz Vladimirs yüzümü doğru düzgün görmemişti bile. Nasıl bu kadar koordine bir şekilde çalışabiliyordu?

Birine omuz atıp geriye doğru sendeledim. Geline çarptığımı fark etsem de durup özür dileme nezaketinde bulunmadım. Onun yerine kadının yanından sıyrılıp doğruca balo salonuna girdim. Davetten geriye kalan tek şey boş odaydı. Yani, kısmen boş oda zira Araz Vladimirs tam karşımda dikiliyordu.

Siktir!

Baştan aşağı siyahlara bürünmüş, üzerine bir kaban geçirmişti. Gece rengindeki saçları ve hiddetli bir okyanusu andıran lacivert gözleriyle öylece durmuş bana bakıyordu.

Yürümeyi bırakıp aramıza belli bir mesafe iliştirdim. Omzumun ardından geriye baktığımda çıkışı tutan üç adam gözüme çarptı. Odanın köşesinde kalan hareketlenmeyi hissederek o yöne döndüm. Merdivenlerden çıkan yeşil gözlü adam diğer çıkışı tuttuğunda emin oldum. Adeta kapana kısılmıştım.

İki seçeneğim vardı.

Ya dövüşecek ya teslim olacaktım.

Karşımdaki adama baktığımda hissettiğim öfke ve nefret, bana savaşmamı söylüyordu fakat benden sayıca üstünlerdi. Ayrıca yüzüme doğrultulacak tek silah ile etkisiz hale gelirdim ve elde ettiğim tek şey düşmanca tavrım ile bir tehdit haline gelmek olurdu.

Teslim olmak egomu sarsardı ama bundan yola çıkarak edinebileceğim üçüncü bir seçenek vardı. Belki de şu an için en mantıklısı buydu. Salağa yatmam, sadece bir görgü tanığı gibi davranmalıydım. Böylelikle kaçabilmem için gerekli olan an ve ortamı sağlayabilirdim.

"Bir yere mi gidiyordun?" diye soran adamın tok sesi içimi yaktı. Düzgün Rusçasına eklenen gür tonlamasıyla tehlike vaat ediyordu.

Onu anlamadığımı düşünmesini sağlamaya çalışarak boş boş baktım ve gözlerimi kırpıştırdım. Ardından uysal hatta çekingen bir tavır ile İngilizce mırıldandım. "Üzgünüm, Rusça bilmiyorum."

Tek kaşını kaldırdı. "Demek turistsin."

İngilizcesi de en az Rusçası kadar mükemmeldi. Gerçi sinirimi bozan noktayı kabullenmeliydim ki adam oldukça muazzam gözüküyordu. Ona bakan biri ardındaki canavarı görmezdi. Elbette, tehlikeli ve uzak durulması gereken biri olduğu ortadaydı ama yüzünün güzelliği içinin çirkinliğini gölgeliyordu.

"Evet, turistim." Diyerek tedirgin bir tavır takındım. "Tanışıyor muyduk?"

"Bilmem, tanışıyor muyuz?" Ağır adımlar ile yanıma yanaştı. Üç karış ötemde durmasıyla onu daha rahat görebilmek için başımı geriye savurmak zorunda kaldım. Varlığıyla insanı geren bir yapısı vardı. Geniş bedeni ve bir buz kütlesini andıran mimiksiz yüzüyle ondan sakınmak istememe neden oluyordu. Karşımdaki adama duyduğum öfke şiddetli bir kasırgayı andırmasa şu an korkardım. Lakin ona dair hissettiğim nefret sayesinde geri adım atmadım. Daha önce görmediğim bir renge sahip olan gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Bir saat önceki karşılaşmamızda beni tanıyor gibiydin."

"Beni biriyle karıştırıyor olmalısınız."

Sözlerim üzerine dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı fakat tebessüme benzeyen bu şey her neyse saniyeler içinde yok olmuştu. "Başkasıyla karıştırılamayacak kadar benzersiz bir yüzün var. Ayrıca bana nefret ile bakan insanları asla unutmam."

Duygularımı sandığım kadar iyi kamufle edemiyor olmak canımı yaksa da umursamadım ve şaşkın bir ifadeyle mırıldandım. "Gerçekten neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

Hafifçe başını salladı. "O zaman hafızanı tazelememe izin ver. Yaklaşık bir saat önce beni ara sokakta gördün. Artık neye şahit olduysan korkup kaçmaya başladın ve çaldığın arabaya binip kaybolmadan önce üstüme doğru sürdün. Gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyor musun?"

"Hayır." Dedim vakit kaybetmeden. O ise cevabını almış gibi tekrar tebessüm etti ve aniden kolumu kavradı. "Yürü, sarışın. Seninle konuşmamız gerek."

Kolumu ondan kurtarıp aramıza mesafe soktum ve bana doğru harekete geçen korumaları umursamadan okyanus gözlere odaklanarak öfkemi yüzüne savurdum. "Bana bir daha dokunur ya da

emir verirsen bütün oteli ayağa kaldırır, polisleri çağırır ve seni doğduğuna pişman ederim."

Ya da elbisemin altında duran hançeri alıp göğsüne saplar ve kendim hapse düşecek olsam da yine de seni alt ederim.

"Bu otel benim." Dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. Gözlerine yerleşen alevler ve kasılan bedeni öfkelenmeye başladığının bir işaretiydi. Üzerime doğru yürüyüp dibimde dikildiğinde kıpırdayamadım. "Polisler, benim." Bağırmıyor ama adeta haykırıyordu. "Çünkü siktiğimin bu ülkesi, benim." Aniden dudağının kenarı kıvrıldı. "Ve şimdilik, sende benimsin."

Zihnimdeki çarkların durduğunu hissettim. İçine düştüğüm belanın boyutunu anlayamadığımı düşünüyordum. Bu otel benimdi derken ne kastediyordu? Gerçekten ona ait bir mülkte mi kalıyordum? Fakat bu nasıl olurdu? Erdem Amca böyle bir detayı atlamış olabilir miydi?

Rusya'nın kralı olarak anılan adamın bu namı hakkıyla elde ettiğini düşünmeye başlasam da bunu ifademe yansıtmadım. Aksine yalan söylemeye ve saf kız çizgimden çıkmamaya çalıştım. "Bir yanlış anlaşılma olmalı çünkü seni tanımıyorum. Lütfen, çekil önümden."

Sıkılmış gibi soluklandı. Çevik bir hareket ile elimden çantamı aldığında kalbim boğazımda attı. Çantamı ardındaki adamlardan birine verdiğinde üzerine atlayıp saldırmak üzereydim. Beni engelleyen şey karnıma yaslanan namlu oldu. Aniden beni kavrayıp ters çevirdi ve sırtımı göğsüne yaslayarak silahının ucunu belime yerleştirdi. Sıcak nefesini saçlarımın arasında hissettim. "Seninle otelden çıkıp biraz sohbet edeceğiz ve ben gerçekten masum olduğuna inanırsam gitmekte özgür olacaksın. Eğer sözümü dinlemez aptalca bir şey yapmaya kalkarsan bil ki, insan içinde birini öldürmek daha önce yapmadığım bir şey değil."

Boğazım düğümlendi. Bütün bedenim alev alev yanıyor, içime hapsettiğim öfkeye eşlik eden endişe aç bir kurt gibi ruhumu kemiriyordu. Bakışlarımı bizi izleyen adamlarda gezdirdim. Ardımdaki adamı ve silahı da hesaba katarsak başka bir seçeneğim olmadığı barizdi.

Başımı hafifçe salladığımda üzerime eğilen adamın odunsu kokusu burnumu doldurdu. "Yürü sarışın."

Adamları etrafımızda bir çember oluştururken otelin lobisine doğru ilerledik. Beni belimden kavramış, kaslı kolunu belimdeki bir kemer

haline getirmişti. Sırtım göğsüne değiyor, ona yakın olmak kendimden tiksinmemi sağlıyor, kız kardeşim gibi gördüğüm kadının ölümüne yol açan adamın bana dokunuyor olması midemi bulandırıyordu.

Lobide adımlayıp kalabalığın arasında dolaşmaya başladığımızda aklım birbirine girmişti. Erdem Amca'ya ulaşmam, ona videoyu göndermem ve neden Araz Vladimirs'e ait bir otelde kaldığımı öğrenmem gerekiyordu. İçimde kötü bir his vardı. Bu gecenin seyri hiç hayal etmediğim bir yönde ilerliyordu ve ben bir sorun olduğuna emindim. Oteli terk etmem dahilinde hayatımın sonlanacağı yadsınamaz bir gerçekti. Ardımdaki adama suçsuz olduğumu düşündürtsem dahi beni bırakmazdı. Telefonumun içindeki videoyu Erdem Amca'ya gönderebilmemin bir yolunu bulduğum sürece ölmek umurumda değildi. Sadece vakit kazanmalıydım.

Otelden çıkmamız ile yüzüme patlayan flaş gözlerimi yummama neden oldu. Ellerimi kaldırarak kendimi korumaya çalıştım. Parmaklarım ile yüzümü örttüğüm sıra ardımdaki adamın küfrettiğini işittim. "Blyad."

Birbirine karışan Rusça kelimeleri zar zor anladım.

"Araz Bey, yanınızdaki kadın kim?"

"Sevgiliniz mi var?"

"Araz Bey, poz verir misiniz?"

Korumalar etrafımızı çevrelediğinde bir açıklık aradım. Karmaşadan yararlanıp kaçmayı düşündüm. Ardımdaki canavar insan içinde cinayet işleyebilecek potansiyele sahip olduğunu söylüyordu ama kameralar önünde beni vuramazdı. O kadar delirmiş olmamalıydı.

Önümüzde duran vitonun içine beni ittiren adam ile içeriye girdim, daha doğrusu düştüm. Lakin bu işime geldi zira ardımdan araca binmeye çalışan adam belimden silahını çekmek zorunda kalmıştı ve ben hızla diğer kapıyı açıp kendimi aşağı atmaya çalıştım.

Başarılı olamamıştım. Beni kendine çekip parmaklarını boynuma bastırdığında dokunduğu nokta neresiyse beni anında sakinleştirmişti. Gözlerimi kapatarak, karanlığa teslim olmadan önce anımsadığım son şey vücuduma dolanan güçlü kollardı.

KUTSAL

Zihnime hapsolmuştum.

Gri bulutlar gökyüzündeydi.

Hava her an yağacak gibi, kasvetle göz kırpıyordu. Bedenimi saran dalgalar koyu bir lacivert rengindeydi. Soğuktu ama üşümüyordum çünkü hiçbir şey içimin buz tutmuşluğuyla yarışamazdı.

Rüya görmezdim. Uykum da bile mutlu olmaz, o zamanlar bile korku duyardım. Kabuslar ise ayrılmaz parçalarıydı gecelerimin. Ya Eylül'ün ölümünün farklı vizyonlarını görürdüm ya da boğulduğumu zannederdim.

On iki yaşımdayken babam ve Eylül'ün ailesiyle gittiğimiz Gelibolu tatilini yaşıyordum bazı geceler. Eylül'le nasıl yarıştığımızı ve fazla açıldığımda ayağıma giren kramp ile nasıl boğulduğumu.

Denizin tuzlu tadı hala ağzımdaydı.

Her hareketimde nasıl dibe indiğimi, bağırıp yardım istemeye çalıştıkça ciğerlerime dolan suları anımsıyordum. O günden sonra bir daha denize girmemiştim. Öyle ki deniz gördüğümde bile titreme alırdı bedenimi.

Kabuslarım ise peşimi bırakmaz ruhumu avlardı.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Boynuma dolanan eller bir halat gibiydi. Daha önce hiç duymadığım, tatmadığım bir acıyla gözlerimi araladım.

Dalgalardan daha koyu, daha kasvetli gözleri vardı.

Koyu laciverte boyanmış bakışlar, ruhumu ele geçiriyor, huzurlu teslimiyetimi yerle bir ediyordu. Elleri boğazımdaydı. Bütün ciddiyetiyle bakıyordu bana. Sanki yaptıklarının bilincinde değildi. Sözlerime tezatlık oluşturan alaylı tebessümü dudağının sağ tarafını ele geçirdiğinde kalbim tekledi. Yaşama arzum ağır basarken ellerimi bileklerine doladım.

Gözleri, okyanusun rengiyle aynıydı.

Bakışlarındaki derinlik her şeyi yutmaya, yok etmeye yemin etmiş girdapları andırıyordu. Nefretin korkuyla harmanlanmasıydı benimkisi. Tırnaklarımı tenine geçirerek ondan kurtulmaya çalıştım. Belki de ilk defa hayatta kalmak için bu denli savaştım ama nafileydi.

Benim çabam, çapa olmuştu bize.

Birlikte batıyor, cehennemin dibini boyluyorduk.

Dudaklarımdan feryat eden çığlık kulaklarımda yankılandığında kan ter içinde uyandım. Derin derin nefesler alıyor, bir yandan da elimi boynuma siper ediyordum. Gözlerime yerleşen korkuyla etrafa bakmaya başladığımda enseme saplanan acıyla inledim.

Hatırladığım son şey arabadan inmeye çalışmamdı.

Anlaşılan kaçma girişimim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Nerede olduğumu anlamaya çalışarak etrafıma baktım ve doğrulup oturur pozisyona geldim. Hala aynı gecenin içinde olmalıydım çünkü karşımda kalan camlardan görebildiğim üzere hava karanlıktı. Bakışlarımı içinde bulunduğum alanda gezdirdim. Devasa diyebileceğim kadar büyük bir salonun içindeydim. Siyah, kırmızı ve altın renklerden oluşan alanın oldukça gotik bir havası vardı. Her şey son derece lüks, şık ve sanatsaldı.

Karşımda kalan şömineden yayılan sıcaklık içimi titretirken neler olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Üzerinde yattığım sert siyah koltukta kıpırdandım. Bedenime serilen polar battaniyeyi ittirerek çıplak ayaklarıma ve bütün rahatsız ediciliği ile üzerimde duran elbiseye baktım.

Yerimden hızla kalkıp elbisemin altında olması gereken hançeri yokladım ve üzerimde olmadığını fark ederek küfrettim. İçimde yeşeren öfke, aklımın çarklarını döndürdü. Canavarın ininde, onun ellerindeydim. Neden hala yaşıyor olduğum ise bilinmez bir soruydu. Beni öldürmesi gerekirdi ama onun yerine evine getirmişti. Pekâlâ, bu tahmin edemeyeceğim bir başka olasılıktı.

Adımlayarak camın kenarına iliştim ve nerede olduğumu anlamaya çalışarak etrafa baktım. Karanlığa rağmen bahçedeki ışıklandırması sayesinde dışarıyı görebiliyordum. Uçsuz bucaksız bir bahçeye bakıyordum. Etrafım sık ağaçlarla çevriliydi. Evin önünde duran araç yolunun ortasında büyük bir heykel vardı. Ve en önemlisi, her yer takım elbiseli adam kaynıyordu.

Panik duygusu kanıma sızarken nefes alışverişimi kontrol edemiyordum. İçinde bulunduğum ortama sessizlik ve yalnızlık hakimdi.

Sükûneti bozmadan adımladım. Sıcak zeminde yavaşça ilerlerken ses çıkarmamak için fazla çaba sergiliyordum. Sarı saçlarım birbirine girmiş, terlemişti. Gri duvarları süsleyen sanat eserlerinde dolaştı bakışlarım. Şömineden yayılan ışık aydınlatıyordu dört bir yanı.

Kendimi terk edilmiş, yaşamdan yoksun bırakılmış bir evde gibi hissediyordum. Büyük salondan çıkıp kendimi geniş hole attım. Evin devasalığı nutkumun tutulmasına neden olurken ne yapacağımı bilemez bir halde sadece bakıyordum. Bir çıkış yolu, bir kaçış diliyordum fakat labirentin içinde olduğum barizdi.

Gri mermerlerden oluşan büyük merdiven sağ ve sol olmak üzere ikiye ayrılmıştı. Orayı pas geçerek evin sağ kanadına doğru ilerledim. Attığım her adımda bir kalenin içinde olduğuma inanmaya başlıyordum.

"Sonunda uyandın."

Tok sesi işittiğimde yerimden sıçrayıp hızla ardıma döndüm. Önünden geçtiğim aralık kapının ardından gelen sesin kime ait olduğunu biliyordum.

"Çekinme, gir içeri."

Araz Vladimirs'in Türkçe konuştuğunu idrak ettiğimde şaşırmadım. Bütün eşyalarım onun elindeydi ve pasaportumu kurcalayarak hemşeri olduğumuzu öğrenmesi saniyelerini bile almamış olmalıydı.

Adımladım ve aralık duran kapıyı ittirerek odayı görüş açıma soktum.

Büyük odanın sol tarafında yuvarlak bir masa vardı. Beş kişinin oturması için tasarlanmış masa siyah rengindeydi. Masanın ardındaki duvar boydan boya kitaplıktı. İçeriye girip gri halinin üstünde adımladım. Sağda kalan masanın ardında oturan adam deri sandalyesine gömülmüş bana bakıyordu. Tahtına kurulmuş bir kraldan farksızdı. Siyah takım elbisesine eşlik eden saçlarıyla fazlasıyla karanlık gözüküyordu. Parlayan tek şey beyaz teni ve lacivert gözleriydi.

Bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Belli aralıklarla yerleştirilmiş üç büyük cam vardı. Aralıklarındaki boşluklara ise altın varaklı tablolar asılmıştı. Siyaha boyanmış duvarın üstünde parıldayan sanat eserlerinden gözlerimi çektim. Masanın yanında kalan pencereye yaslanmış diğer adama baktığımda yeşil gözlerine odaklandım. Balo salonundaki merdivenlerin önünde dikilen adamı hemen tanımıştım.

"Türk olmana şaşırdım doğrusu." Diyen canavar ile bakışlarımı ona çevirdim. "Rus kadınlarına benziyorsun."

Tek kelime etmedim. Klişe bir çıkarımda bulunmasına gözlerimi devirmek istesem bile mimiksiz kaldım. Neler olduğunu bilemiyordum

ve şu an için sükûnetimi korumam en mantıklı seçenekti. Beni öldürmemiş olabilirdi ama bu ağzımdan çıkacak tek bir söz ile kararını değiştirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Ben Araz Vladimirs." Diye tanıttı kendini. "Ama beni gözetlediğine göre bunu zaten biliyor olmalısın."

Araz doğrulup önünde duran bilgisayarın ekranını yavaşça bana çevirdi. Bir saniye olsun gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. Ekrana yansıyan görüntüyü fark ettiğimde neden bana bu kadar dikkatli baktığını daha iyi anladım. Tepkimi görmek istiyordu ama ben en ufak bir mimik sergileyemeyecek kadar kendimden geçmiş bir haldeydim.

Ara sokaktaki görüntülerimizi izledim. Bakışlarını üzerimde dolaştıran canavarın işlediği cinayete bir kez daha şahitlik ediyordum. Sırtım kameraya dönüktü ve elimdeki telefon belli olmuyordu. Bu açıdan bakıldığında gerçekten de yanlış zamanda yanlış yerde olan bir kadına benziyordum.

Önüme serdiği kamera kayıtlarını nasıl edindiğini sorgulayabilirdim ama dersimi almıştım. Karşımdaki adamın erişemeyeceği bir şey yoktu ve ben bunu bilerek hareket etmeliydim.

"Gösteri hoşuna gitti mi?"

Sorusuyla gözlerimi ona çevirdim. Boğulduğum denizi anımsatan bakışları altında nefes alamasam da pes etmedim. "Genelde romantik komedi severim."

İğneleyici tavrım başıma bela olacaktı ama elimde değildi. Ne zaman ona baksam içimde bir ateş yanıyordu. Benliğimi aleve veren canavarı yakıp yıkma ihtiyacına karşı koyamıyor, kendimi sakinleştiremiyordum. Sözlerim üzerine dudağının kenarı kıvrıldığında ise zihnimdeki şalterin atmak üzere olduğunu fark ettim. Alaycı hali sabrımı zorluyordu.

Başıyla az ilerimde kalan tekli koltuğu işaret etti. "Otur."

Hareket etmedim. Olduğum noktada kalarak bakışlarına karşılık vermeye devam ettim. Tebessüm saydığım ama aslında bir dudak seğirmesinden ibaret olan mimiği büyüdü. Gerçek bir tebessüm ile bana bakan adamın neşeden uzak olduğu ortadaydı.

"Seni yemem, Kutsal." İsmimi söyleyiş tarzı tehlike çanlarının habercisiydi. "Ağız tadıma uygun değilsin."

"Ağız tadına uymadığım için kendimi dünyanın en şanslı kızı saymalıyım."

Evet, çenemi tutamıyordum.

Meydan okuyan bakışlarına karşı sessiz kalamıyor, bütün benliğim ile ona hücum etmek savaşı kaybetmesini sağlamak istiyordum. Fakat göz ardı edemeyeceğim bir gerçek vardı. Böyle yapmaya devam edersem kaybedecek kişi, ben olacaktım.

"Otur." Dedi tekrar. Bu sefer emri açık ve netti. Kendini bir kez daha tekrarlamayacağını bana anlatmak ister gibi soğuk ve donuk bir ifadeyle bakıyordu.

İşaret ettiği koltuğa oturup tam karşımda olan adama baktım. Yeşil gözleriyle beni ölçüp biçerken tek kelime etmiyor, sadece patronu olduğunu düşündüğüm adam ile bana bakıp duruyordu. Onu yok sayarak canavara döndüm. Daha uysal bir tonlamayla konuşmaya çabalasam da başarılı olamadığımı biliyordum. "Beni kaçırdığını anlayacaklar ve peşine düşecekler. Hiç kimsenin beni aramayacağını falan mı sanıyorsun?"

Gür bir tonda, gırtlaktan gelen sesiyle kıkırdadığında yanağımın içini dişledim. "Seni arayacak kimsenin olmadığını varsayarsak başım bela da değil ve seni istediğim kadar burada tutabilirim."

Hakkımda hiçbir şey bilmeden nasıl bu kadar rahat konuşabiliyordu bilmiyordum ama laflarını ona yedirtmek istedim. Lakin itiraf ediyordum, beni ürkütüyordu. Özellikle gözlerini süsleyen bu hoyrat bakışlarının canıma kastı var gibiydi. Dik durmaya, karşısında ezilmemeye çalışarak araladım dudaklarımı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Sözlerimin ardında durmak istesem de bakışlarındaki şey cesaretimi kırıyordu. Tek kaşını kaldırıp derin bir nefes aldı. Sandalyesine yayıldı. "Yanlış." dedi sert sesiyle. "Senin hakkında çok şey biliyorum."

Panikliyor, adeta alarm veriyordum.

Bakışlarındaki kararlılık blöf yapmadığını düşünmeme neden oluyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Ne kadardır baygındım bilmiyordum ama hala aynı korkunç gecenin içinde olduğumuza emindim. Bilincimi kaybettiğim süreçte hakkımda bir şeyler öğrenmiş olsa dahi bu saçmalıktan ibaret olurdu. Öğrendiklerinden sonra benim ile konuşması değil, hayatımı sonlandırması gerekirdi.

Maskesinin ardına sakladığı yüzüne bakmaya çalıştım. "Mesela?"

Sorum üzerine bana bakmaya devam etti. Yüzünde tek bir duygu bile yoktu. Sadece duruyor ve bana bakıyordu. Fotoğraflardaki

halinden bin kaç daha korkutucuydu.

"Kutsal Alazgir." Dolgun dudaklarından sıyrılan ismim ile gözlerim karardı. Göğüs kafesimde hissettiğim sızı bir bıçak yarasını andırıyordu. Dik durmaya çalışsam da saklayamadığım bir telaşa kapılmıştım. Konuştukça göğsümdeki bıçak tenimi yarıyor, kalbime doğru yol alıyordu. "Annesini küçük yaşta babasını ise yıllar önce kaybeden bir kız çocuğusun."

Beynimden vurulmuşa döndüm.

Tahtına kurulmuş, yarattığı cehenneminden izliyordu beni ve en kötüsü de izlemek ile kalmıyor, görüyordu. Yalnızlığımı ve kimsesizliğimi yüzüme vurarak ruhumu yakalamaya çalışıyordu. Dağıldığımı belli etmemeye çalışsam da fark ettiğine emindim.

"Anne yokluğunu hissetmiş olmalısın ki gençliğinde dikkat çekmek adına her şeyi yapmışsın." Zehir saçan cümleleriyle gözleri koyulaşırken alayla güldü ve şaşırmama neden olan sözleri sarf etti. "Araba çalmak, haneye tecavüz." Göz kırptı ve sanki bir sırrını benim ile paylaşıyormuş gibi alçak sesle konuştu. "Favorim uyuşturucu satıcılığı. "

Her insan hata yapardı.

Benim hatalarım dağ olmuş, önüme ketler vurmuştu.

Karşımdaki adamın bunları biliyor olması zırhımı zedeledi. Haklıydı, annemi kaybetmek beni bitiren ilk adım olmuştu. Onu kaybettikten sonra sorunlar yaşamaya başlamış, liseye geçtiğimde kötü arkadaşlıklar edinip başımı belaya sokmuştum. Yoldan çıkmaya, günaha bulanmaya hazır bir yapıya sahiptim. Yaptığım hatalar sonunda babama da mal oldu. Teşkilatın yıldızı, bir komiser olan babam kızından hep utanç duydu. Öyle ki, öldüğünde bile küstük.

Uyuşturucu konusuna gelirsek bu doğru değildi. Kendimi kaybettiğim zamanlarda takıldığım bir adamın başıma açtığı bir belaydı. Gözümün önünde birine uyuşturucu satmış ve o andan sonra ondan koşarak uzaklaşmama neden olmuştu. Aklıma düşen gözleriyle bakışlarımı birbirine sürttüğüm ellerime düşürdüm. Şu an içinde bulunduğum kaos, belki de bu yüzden yabancı gelmiyordu.

"Aslında beni şaşırttın." Bakışlarımız buluştuğunda içimi titreten lacivertlerini bedenimde, saçlarımda ve ardından yüzümde gezdirdi. "Sen ve tehlikeli şeyler fazlasıyla alakasız gözüküyor."

Görünüşümün verdiği bir yanılgıydı bu. Dışarıdan bakıldığında toplumun dayattığı güzellik standartlarına uyduğum görülüyordu. Beni güzel bedenli, mavi gözlü, aptal sarışın zannediyorlardı. Bebek yüzlü bir obje olarak damgalanıyor ve yargılanıyordum.

Yanılıyorlardı ve ben onları her defasında bu düşüncelerine pişman ediyordum.

"Neden?" En az onun kadar özgüvenli gözükmeye çalıştım. "Yoksa iyi biri gibi mi duruyorum?"

Sinirlendiğimi hissediyordum. Kanım kaynıyor, ona olan öfkem artıyordu. Beni tanıyormuş gibi

Alaylı tebessümü bir halüsinasyon gibi görünüp kayboldu. "Hayır." Dedi şaşırmama neden olarak. "Aksine benden farksız durmuyorsun."

Hayatımda duyduğum en ağır hakaretti bu.

Ona benzemek mi?

Ölmeyi tercih ederdim.

Sözlerinin altında kalamayacağımı fark ederek bilinçsizce konuştum. "Ben katil değilim."

Dudaklarımdan firar eden sözler üzerine kendime kızdım. Onu kışkırtmak istiyordum ama zaman kazanmak için istiyordum, beni öldürmesi için değil. Belindeki silahı çıkarıp ateş etmesini bekledim ama tek bir mimiği bile oynamadı. Karşımda oturup bakmaya devam etti. Ardından ima kokan kelimelerini fırlattı yüzüme. "Katil olmak için ateş etmek gerekmez, Kutsal."

İçimdeki küçük kız, korkuyla baktı bana ve fısıldadı, *biliyor.*

Hayır diye bağırdım ona.

Bilmiyor, kimse bilmiyor.

"Baban polis olduğu için endişelenebilirdim tabi öldüğünü öğrenmeseydim." Oturduğu koltuktan kalkıp odanın köşesinde duran bara ilerledi. Siyah tezgâhın üzerinde duran yarısı içilmiş viski şişesini ve onun yanındaki kristal bardağı aldı. Bütün heybetiyle odanın içinde adımlarken acımasızca yaraladı beni. Yüzünde oluşan gülümsemeyle bardağını alkole buladığında susmasını diledim. "Seni bu dünyada yalnız bırakmış ve bu benim işime geliyor. O öldüğünden beri tek başına yaşıyorsun."

Tepemde dikildiğinde başımı geriye atarak ona baktım. Viskiyle parlayan bardağı bana doğru uzattığında avuç içlerim kaşındı. O bardağı kafasında parçalamak istiyor, bunun hayalini kuruyordum.

Bardağı hafifçe kaldırıp reddedilişini umursamadan içkisini yudumladı.

"Akraban yok, arkadaşın yok." Gözlerindeki parıltıyı gördüm. Saatler önce öldürdüğü adama baktığı gibi bakıyordu bana. Sanki bir avdım ve o eğlenmek istiyordu. "Eşittir yokluğunu fark edecek birileri yok."

Hislerim iç içe geçmişti. Korkuma eklenen şaşkınlığıma kafa karışıklığım eşlik ediyordu. Karşımdaki adamın zalimliği değildi beni şaşırtan. Hayrete düşmemin sebebi bildikleriydi. Ailem ve geçmişteki hatalarımı öğrenmiş olması iyi olmamıştı lakin Erdem Amca ve Eylül ile ilgili kısımları bilmiyordu ve bu benim için artı puan demekti.

Onun gözünde katliamının izleyicisi, öksüz ve yalnız bir kurbandım.

Gülümsememek için kendimi tuttum. Uzak geleceğimi öğrenirken, yakın zamanımı bilmemesi imkansızdı. Bu işte, Erdem Amca'nın parmağı vardı. Asıl içimi yakan şey ise Erdem Amca'nın karşımdaki canavarın eline düşeceğimi bilircesine her şeyi ayarlamış olmasıydı.

Az ilerimde duran sehpanın üstüne oturdu ve bardağını çalışma masasının üzerine yerleştirdi. Uzun bacakları iki yanıma yerleşmiş, bedeniyle bedenimi kıstırmıştı. Aramızda az bir mesafe vardı ve teninden yayılan sıcaklık çıplak bacaklarımı ısıtıyordu.

"Ülkeye iki gün önce giriş yapmışsın." Gözlerimizi buluşturduğunda lacivertlerini bu denli yakından görmek nefesimi kesti. "Bu Rusya'ya ilk gelişin. Bana söyler misin? Kimsesiz, yirmi dört yaşındaki bir kadın böylesine tehlikeli ve kasvetli bir ülke de ne arıyor?"

Omuzlarımı silktim. "Dünya turuna çıktım. İlk durağımda Rusya'ydı."

Yalanım karşısında şüpheyle gözlerini kıstı. "Başlangıç için tuhaf bir lokasyon."

"Anlaşılan araştırman yetersiz kalmış." Dedim ve ardından uyuyan yılanı dürtmemem gerektiğini fark ederek fevriliğimi telafi etmeye çalıştım. "Ben balerinim. Rusya'nın da Bale Tarihinde büyük bir yeri var. Bu yüzden ilk buraya gelmek istedim."

Yalan sayılmazdı.

Aktif olarak iki yıldır balerinlik yapmıyor olsam da çocukluğumdan beri dans ederdim. Lise yıllarımda dansa ara vermiş, on sekiz yaşımdan sonra bulabildiğim her boşlukta kursa giderek kendimi geliştirmeye devam etmiştim.

Okyanus gözlerde bir hareketlenme oldu. Tam olarak anlayamadığım bir ışıltıyla parladıklarında canavarın tebessümü genişledi. İçimi ürperten ve bedenimi titreten bir tonlamayla mırıldandığında feleğimi şaşırdım. "Malen'kaya balerina."

Küçük balerin.

Hitap şekli karşısında midem burkuldu. Sertçe yutkunup ifademi kaybetmemeye çalıştım. Rusça bildiğimi anlamamasını isteyerek mırıldandım. "O da ne demek?"

Soruma cevap vermedi ve tebessümünü yüzünden silerek ceketinin cebine uzandı. Görüş açıma giren hançer tedirginleşmemi sağladı. Elim boyutundaki hançerin mavi bir kabzası vardı ve üzerine yılan deseni işlenmişti. Kırmızı yılan bedenini kabzaya doluyor, başını ise keskin uca yaslıyordu. Mükemmel bir işçiliğin eseriydi ve bu hayatta değer verdiğim yegâne şeydi.

"Hançerin güzelmiş."

"Teşekkür ederim." Dedikten sonra bilinçsizce ekledim. "Babamın hediyesi."

"Sakladığın yer daha güzeldi."

Sözleriyle alev aldım. Sol bacağımın iç kısmında durması gereken hançerim ellerinin arasındaydı ve bana hançeri almak için bile dokunduğunu bilmek çıldıracak gibi hissetmeme neden oluyordu. "İğrençsin." Diye yakardığımda dudağının kenarı kıvrıldı. Alaydan uzak, samimi tebessümüyle afallasam da belli etmedim. "Kişisel alan diye bir şey duymuş muydun?"

Sorumu es geçerek hançeri daha sıkı kavradı. "Senin gibi bir kadın neden bunu taşıyor?"

"Burası Rusya." Bariz bir gerçeği dile döküyor gibi hissettim. "Senin de belirttiğin gibi tehlikeli bir ülke. Yanımda kendimi koruyabileceğim bir şeyin olması gerekiyordu."

"Ah, yani bunu birine saplayabilecek yürek sende var?"

Dişlerimi sıktım. Büyük elinin içinde tuhaf duran hançerimi alıp göğsüne saplamak gibi bir fantezim olduğunu bilse böyle boş sorular sorar mıydı merak ettim.

Tekrar tebessüm etti ve gözlerime baktı. "Hançeri benim üzerimde kullanmak ister gibisin."

Ne kadar istediğimi tahmin dahi edemezdi. Yine de emindim ki saplayabileceğim bir kalbi olmaması işimi zorlaştırırdı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Acaba neden?"

Bizi izleyen yeşil gözlü adam kendini tutamayıp güldüğünde bakışlarım onu buldu. Saniyeler içinde ciddiyetine bürünüp bakışlarını kaçırmasıyla tekrar Araz'a döndüm. Tek kelime etmeden bana baktı ve hançerimi tekrar cebine koydu. "Pasaportun ile birlikte artık hançerinde bende." Kaşlarını çattı. "Tuhaf olan ise eşyalarının arasından telefonunun çıkmaması."

Şüpheyle gözlerini üzerimde dolaştırdığında hızlanan nabzıma aldırmadan yalan söyledim. "Sabah kaybettim. Çalınmış olmalı."

Bana inanmamıştı.

Bakışlarından görebiliyordum.

Yine de bir şey demedi.

Odaya yerleşen sessizlik can alıcıydı. Huzursuzluğum arşa tırmanıyordu ve aklım dengesini yitirmek üzereydi. Burada, bu insanlarla ne işim vardı? Neden beni öldürmüyor ya da işkence ederek ağzımdan laf almaya çalışmıyordu? Belki de sözlerime inanmıştı. Gerçi inanmaması için bir neden de yoktu. Dışarıdan bakıldığında her şey lehimeydi. Bütün motifler bir görgü tanığı olduğumu söylüyordu. Beni izleyen canavar, masum olduğumu düşündüğü için mi canımı yakmıyordu?

Bu fikri kabullenemesem de şansımı denemek istedim. Yüzüme hüzünlü bir ifade yerleştirerek hafifçe titredim. Gözlerimin dolmasını sağlamam saniyelerimi bile almamıştı. Babam hep söylerdi, mükemmel bir oyuncuydum.

"Gitmek istiyorum." Diye mırıldandım. Sesim oldukça çaresiz ve kırılgandı. "Lütfen, bırak beni. Söz kimseye bir şey anlatmam. Gördüklerimi unuturum. Zaten kim, niye bana inansın ki?"

İnsanlıktan nasibini almamış adam yanağımdan süzülen yaşa aldırış etmeden bütün alaycılığıyla konuştuğunda ondan tiksindim. "İsteklerinin umurumda olduğunu sanman ne tatlı."

Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Benden ne istiyorsun?" Okyanus gözlerinde kaybolmamaya gayret ettim. "Bu kahrolası ülkede bir yabancıyım. Kime, ne diyebilirim? Senin gibi bir adama nasıl bir zarar getirebilirim?" Hafifçe eğilip yalvardım. "Ne olur, bırak beni. Ben sadece yanlış zamanda, yanlış yerde olan bir kadınım."

Bakışlarında kasvet vardı. Ölüm kokan ruhunun çürümüşlüğü ifadesiz yüzüne karışıyor, ortaya korkutucu bir tablo çıkıyordu. Dirseklerini dizlerine yaslayarak aramızdaki mesafeyi kapattığında yakınlığı karşısında afalladım. Biçimli dudaklarından dökülen sözler ile ise sinir krizi geçirmemek için direndim. "Arabayı üstüme sürüp ardından el hareketi çekerken bu kadar uysal ve masum değildin."

"Sarhoştum." İçimi yakan öfkeyle ve kendimi tutamayıp ekledim. "Ve sen yolumun üstünde duruyordun."

"Evet." Dedi ve üzerime eğilip aramızdaki mesafeyi kapattı. Okyanus gözleri ruhumun derinliklerini arşınlıyor, sıcak nefesi soluğuma karışıyordu. "Vanilyalı parfümüne karışan votkanın kokusunu alabiliyorum."

Vay canına dedim kendi kendime. Aramızdaki bir karış sayesinde onu net gördüm. Sanırım gözümün bugüne dek algıladığı en güzel yüze sahip olan adamdı. Güzelliği şairane ya da sanatsal değildi. Sert ve tehlikeli bir ifadesi vardı. Bu onu çekici kılıyordu. Siktir, Kutsal. Böyle düşüncelere kapılacağına git kendini çatıdan aşağı at daha iyi.

Kendime ve karşımdaki adama duyduğum öfkeyle geriye yaslanıp aramızdaki mesafeyi büyüttüm. Dişlerimi kıracak gibi sıkıyor oluşumu umursamadan sinirle yakardım. "Direkt öldürsene beni. Sık kafama bir kurşun bitsin işimiz."

Cüretkarlığım aptallık sayılabilirdi ama karşımdaki adama boyun eğmektense ölmeyi tercih ederdim.

"Seni öldürmek bana ne kazandıracak?"

Sorusu üzerine kaşlarımı çattım. "Beni öldürmemek sana ne kazandıracak?"

İçimi ürperten tebessümünde saklı kalan vahşet dolu düşüncelerin fısıltısını işittim. Bakışlarındaki vaat dolu tehlike kalbimi yarıp ikiye ayırdı. Abartmıyordum, gerçekten ürkütücü bir havası vardı ve her tebessüm ettiğinde atmosferi siyah bir duman sarıyor, beni adeta boğuyordu.

"Lafın kısası, bir süre misafirimsin." İyice anlamamı ister gibi kelimelerinin üstüne basa basa konuştu. "Bu da demektir ki sözümü dinleyecek ve uslu bir kız olacaksın."

"Uslu bir kız değilimdir."

Dudaklarımdan kayıp giden sözler ile gözlerinde bir tufan çıktı. Kıyıya vuran dalgaları anımsatan lacivert gözleri karşısında nefes

alamadım. "Sorun değil." Tebessümü genişledi. "Cezalandırmayı severim."

Kanımın fokurdamasını sağlayan tonlaması yüzünden midem burkulmuş, bedenimi bir elektrik akımı ele geçirmişti. Kendinden emin, bilmiş tavrına karşı sinir krizi geçirmek isterdim ama uyuşmuş bir haldeydim.

Anlayamıyordum.

Beni öldürmüyor lakin azatta etmiyordu.

Zihninde dönüp dolaşan tilkileri bilmek istedim.

Geri çekilip aniden ayağa kalktığında siyah gömleğini düzeltti ve varlığını unuttuğum adama doğru konuştu. "Kızı misafir odalarından birine götür sonra da yanıma gel."

Kıvırcık saçlı adamın sesini işittiğimde başımı kaldırarak ona baktım. Ne ara cam kenarından ayrılıp odanın ortasına gelmişti bilemiyordum. Başıyla kapıyı işaret etti. "Gel hadi."

Yerimden kalkmayıp bir ona bir Araz'a baktım. Ne yapacağımı düşünmeye çabalıyor, bir çıkış yolu arıyordum ama elim kolum bağlanmış bir haldeydi. En azından ölmedim dedim kendi kendime. Yaşıyorsam hala bir umut vardı. Bir yolunu bulup buradan kaçabilir ya da internete bağlanıp videoyu Erdem Amca'ya gönderebilirdim.

"Kalk, sarışın." Diyen adam ile düşüncelerime daldığımı fark ettim. Benimle konuşan adamın gözlerine tutunduğumda sandalyesine oturarak içki bardağını kaldırdı. "Yoksa seni misafir odalarından birinde değil, aşağıdaki zindanda ağırlarım."

Hayır, teşekkürler.

Yerimden kalktım ve kıvırcık saçlı, uzun boylu adamı takip ederek çalışma odasından çıktım. Uzun koridorda adımlayıp hole geldik. Ardından yukarıya giden merdivenleri çıkmaya başladık. Etrafa bakıyor, her detayı zihnime kazımaya çalışıyordum. Korumaların çoğu dışarıdaydı ama evin içinde birkaç kişi görmüştüm.

Her yer sanat eseri kaynıyordu ve evin geri kalanına da siyah renkler hakimdi. Ayrıca içerisi fazlasıyla sessizdi. İç geçirerek yanımdaki adama baktım. Patronunun yaşlarında olmalıydı. Diğer adamlar gibi takım elbise giymiyordu. Onun yerine üstüne siyah bir pantolon ile kazak geçirmişti. Türkçe konuştuğunu ve aksanının fazlasıyla iyi olduğunu hatırladığımda elle tutulur bir bilgi öğrenmeyi arzulayarak ona doğru konuştum. "Sende Türk müsün?"

"Evet." Dedikten sonra bana baktı. "Adım Güneş, memnun oldum."

Aynı şeyi söyleyemeyecektim.

İkinci kata çıkıp sol kanada doğru ilerledik. En uçta kalan odaya ulaştığımızda Güneş kapıyı açıp bana içeri geçmemi işaret etti. Tek kelime etmeden kendimi odaya soktum. Ardımdan kapanan kapıya vurulan kilidin ruhuma vurulduğunu hissettim.

Canavarın kafesinde, onun ellerindeydim.

B Ö L Ü M S O N U

Kafalardaki bazı soruları giderebilmek adına ikinci bölümü de yayınlamak istedim. Geri kalanı ise Kasım ayında gelecek.

Umarım beğenmişsinizdir.

Seviliyorsunuz!

III. MORSKOY

Satır arası yorumları ve yıldıza basmayı unutmayalım.

İyi okumalar dilerim.

III. MORSKOY
Digital Daggers - The Devil Within
Kavinsky - Nightcall

ARAZ

İnsanın kendi yansımasına baktığında gördükleri, ruhuna düşen bir gölgeydi.

Canavar olma sanatının altına imzamı atar, siktiğimin dünyasında nefes aldığım her gün çektiğim kahırdan bir destan yazardım. Yaratılışıma işlenen kan, beni bir yaratık olmaya zorlamıştı. Dünyaya gelen bir bebeğin, iblise dönüşmesi üzücü fakat gerekliydi.

Attığım ilk çığlığın yankısı hala kulaklarımdaydı. Ölene dek, başkalarını acıdan inletmek için yaşayacaktım çünkü bunun için yaratılmıştım.

Altı yıl önce, Rus mafyasının başına geçtiğimde benim için yeni bir sayfa açılmıştı. Her gün o sayfayı kanla doldurur, ardımda bıraktığım cesetler ile yola devam ederdim. İnsanlar bana cellat anlamına gelen Palach olarak seslenirler, beni bu şekilde anarlardı. Bazılarına göre bir ölüm meleği, bazılarına göre Azrail bazılarına göre ise sadece kana susamış bir canavardım. Böyle olmayı ben seçmiştim çünkü zorunda bırakılmıştım. Ve geldiğim noktadan ayrılamaz, kimseye de aksini düşündürtemezdim.

Bu yüzden anlaşmasının bozulma aşamasına gelmesi delirecek gibi hissetmeme neden oluyordu.

İç geçirerek arkama yaslandım ve camın ardındaki manzaraya baktım.

Oturduğum tahtın belli sorumlulukları vardı. Bana güvenen ve benim için çalışan adamlara sahiptim. Kimseyi yüz üstü bırakamaz, kimsenin krallığımı tehlikeye atmasına müsaade edemezdim. Çoğu kişi bir yabancı olduğumu düşünürdü. Altı yıl öncesine kadar adımı bilmiyor oluşları, düşmanlarımın beni küçümsemesine neden olurdu. Oysa burada olmak benim doğuştan hakkımdı.

"Ne yapacaksın?" diye soran sağ koluma döndüm.

Güneş Korel, yıllardır benim ile çalışan son derece başarılı ve itaatkâr bir adamdı. Bunun yanı sıra benim en yakın arkadaşım ve dostumdu. Yine de bana bilmiş bir tavır ile bakıyor olması, onu öldürmek istememi sağlıyordu.

"Bu akşam için bir görüşme ayarla." Gözlerimi manzaraya çevirdim. "Ne boklar döndüğünü bilmek istiyorum ve anlaşılan ilk elden öğrenmem gerekecek."

"Tamamdır."

Aldığı emir ile telefonunu çıkarıp gerekli ayarlamaları yapmaya başladığında parlak güneşte gözlerimi dolaştırdım. Sarı ışıltılar, gri bulutların arasından sıyrılmaya çalışıyordu. Rusya'nın kasvetini severdim. Bana iç dünyamı hatırlatıyor, karamsar atmosfer neşelenmemi sağlıyordu.

Sarı ışık, sarı saç, sarışın.

Kaşlarımı çatarak parmaklarımın arasında duran bardağı daha sıkı kavradım. Saatler önce kanlı ellerimin arasına bir melek düşmüştü. Kahretsin ki, görüntüsü gerçek bir meleği andırıyordu. Hayatımda daha güzel bir kadın görmediğime emindim. Altın sarısı saçları, bana

gökyüzünü anımsatan gözleri ve kalem ile çizilmiş kadar muntazam olan yüz hatlarıyla başka bir dünyadan gelmiş gibiydi.

Kadere inanmazdım ama o kadında bana aşina gelen bir şeyler vardı.

Az ilerimde duran çekmeceyi açıp içinden pasaportu çıkardım. Sayfaları aralayıp vesikalık resme baktığımda düşüncelerime yenildim. Gerçekten bir kurban olduğuna inanmak isterdim. Masum ve saf görüntüsüne kanabilmeyi dilerdim ama zekâm izin vermiyordu. O kadının gözlerindeki ateşi görmemek için kör olmak gerekirdi. Evet, sarışın kendini sandığı kadar iyi gölgeleyemiyordu.

Kahrolası arabayı üstüme sürmüştü.

Dudağımın kenarının kıvrıldığını hissettim. Benden kaçarak bir araba çalmış ve o aracı üstüme sürüp ardından bana hareket çekmişti. Kesinlikle canına susamış olmalıydı. Gerçi bu yaptıkları bana beni tanımadığını düşündürtüyordu. Eğer beni tanısaydı böyle bir şeye cesaret edemezdi. Öyleyse bana neden nefret ile bakıyordu?

Nefreti iyi tanırdım.

Kendim altı yıldır duyduğum nefretin içinde can veriyordum.

Pasaportun sayfalarını kapatıp tekrar çekmeceme koydum ve kasa görevi gören çekmecenin parolasını girdim. Tekrar arkama yaslandığımda Güneş'in konuşmasının bitmesini bekledim. Ve bu süreçte aklımın küçük balerine gitmesine müsamaha gösterdim.

Kulüpte onu fark etmiştim. Onca insan arasında bile bir güneş gibi parlayan kadın ile bakışlarımız buluştuğu an o gözlerde bir ateş yanmıştı. Bu yüzden emindim, bu işte bir şey vardı. İçime sinmeyen, beni alarma geçiren her neyse onu bulacaktım ve o zamana dek küçük balerini yanımdan ayırmayacaktım.

Parmağındaki yüzüğü hatırladım. Büyük safir, bir uyarı gibi göze çarpıyordu. Yüzük nişanlı ya da hayatında biri olduğu anlamına geliyor olabilirdi. Hayatındaki adam her kim ise onun gibi bir kadını yalnız bırakıp böylesine tehlikeli bir ülkeye bir başına gelmesine göz yumduğu için salağın teki olmalıydı. Kendi haline yanabilirdi çünkü sarışın artık benim ellerimdeydi ve benden kurtulmak kolay değildi.

"Bu akşam buluşacaksınız." Diyen Güneş ile başımı ona doğru çevirdim. "Saat sekiz gibi yemek yemeği kabul etti ama söyleyeyim bu adama gram güvenmiyorum."

"Bende, bu yüzden yakınımda tutmaya çalışıyorum." Bardağın dibinde kalan viskimi kafaya diktikten sonra doğruldum. "O piçi öldürdüğümde her şeyini alacağım. Ve ben nelere sahip olduğunu bilmek istiyorum." Sinirle homurdandım. "Adam korkağın teki olabilir ama sır saklamak konusunda başarılı ve bizim onunla iletişimde kalmamız gerek."

"Sen nasıl istersen, patron."

Güneş çaprazımda kalan koltuğa oturup bilgisayarıyla ilgilenmeye başladığında masanın üstünde duran hançeri alıp inceledim. Sarışının mini elbisesinin altından çıkan hançer özel tasarımdı. Sahibi kadar güzel değildi ama oldukça ihtişamlı gözüküyordu.

"O kadında bir tuhaflık var." Dedi Güneş başını bilgisayardan kaldırmadan.

Hançeri elimde çevirip tekrar arkama yaslandım ve bacaklarımı kaldırıp topuklarımı masaya yasladım. "Katılıyorum." Gözlerimi kısarak aklımdan geçen ihtimalleri dile döktüm. "Casus olabilir ya da suikastçı."

Güneş doğrulup bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gözlerini bana ne zaman çevirse bakışları alev alıyor." Hançeri parmaklarım arasında çevirerek sarışının aklımda canlanan tasvirini inceledim. "Saf kız çizgisini bozmamaya çalışıyor ama arada öfkesine yenilip karşı geliyor." Dudağımın kenarı aklıma gelen fikir ile kıvrıldı. "Onu kırılana dek bükmek istiyorum. Belki neyin içine düştüğünü ve nasıl bir canavar olduğumu görürse korkup günah çıkartır."

"Kadının masum olmadığına eminsen neden onu öldürmedin?"

Gözlerimi devirdikten sonra bakışlarımızı buluşturdum. Cevabını bildiği soruları sormak adetiydi ama bazen çok sinir bozucu oluyordu. "Çünkü kadınlara zarar vermem. Ayrıca masum olma ihtimali de var. Belki de gerçekten sadece bir görgü tanığıdır."

Hayır, değildi.

Emindim.

Sadece şimdilik bunu kendime saklayacaktım.

"Peki planın ne?" diye sorduktan sonra imalı bir tebessüm etti. "Dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut felsefesini mi izleyeceğiz?"

Hançeri avuç içime batırıp keskinliğini ölçtüm. Derimi kolaylıkla delmesinden yakın zamanda bilendiğini anladım. Küçük balerin savaşmaya hazır, adeta tetikteymiş.

"Aynen öyle." Doğrulup sandalyemden kalktım ve sağımda kalan tabloya ilerledim. Büyük tabloyu bir kapı misali açıp ardındaki kasayı ortaya çıkardım. Şifreyi girip kasayı açtıktan sonra hançeri içine yerleştirdim. "Kadın masum olsa bile beni cinayet işlerken gördü."

"Araz, bu ülkede aklı yerinde olan tek bir kişi bile seni karşısına almaz. İstersen önlerinde cinayet işle."

Doğruydu ve bu bazı zamanlarda işin bütün eğlencesini kaçırıyordu.

"Bu yüzden kadın masum ise gitmesi gerekir." İşittiğim sözler ile tabloyu kapatıp ardıma döndüm. Güneş sözlerinin farkına vararak hızla kendini düzeltti. "Tabi sen uygun görürsen."

"Sen kendi işine bak." Dedim sert bir mizaç ile ve tekrar yerime oturdum. Sarışın hakkında benden başkasının söz hakkı yoktu ve olamazdı. "Ayrıca kadının otelde kaldığı odaya birilerini gönderip etrafı incelettir. Telefonumu kaybettim yalanına kanmadım. Hakkında başka bulabileceğimiz bir şey var mı diye de araştır. Balerin olduğunu atladıysak bilmediğimiz başka şeylerde olabilir."

Moskova büyük bir şehirdi fakat otellerin çoğu bana aitti. Bu yüzden benim mülklerimden birinde kalıyor olmasını şüpheli bulamıyordum. Çoğu otelin benim olduğu bile bilinmezdi. En azından halk arasında. Yer altında ise her şeyin benim olduğunu insanların kafasına kazımıştım. Yoksa had bilmiyorlardı.

Güneş başını sallayıp tekrar bilgisayarına döndüğünde aklıma takılan soruyu dile döktüm. "Personeli uyardın mı?"

"Evet, kısıtlamaları da hatırlattım."

Bu iyiydi. Sarışının çalışanlarım ile bilmesi gerekmeyen şeyler hakkında konuşmasını ve ortalığı karıştırmasını istemiyordum. Ve gözümün üstünde olmadığı zamanlarda diğerlerinin ona izlemesine ve bana rapor vermesine ihtiyaç duyabilirdim.

Birkaç dakikalığına gözlerimi kapatıp arkama yaslandım. Yirmi altı saattir uyumuyor oluşum bitkin düşmeme neden olmuştu. Üç gündür teslimatları ayarlıyor ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için ekstra özen gösteriyordum. Ve otuz üç yaşında olmama rağmen yorgunluktan altmış yaşında gibi hissediyordum.

"Siktir." Diye mırıldandı Güneş ardından adeta bağırdı. "Siktir."

Tek gözümü açıp yüzüne baktım ve şaşkınlıkla bilgisayarının ekranına baktığını görerek diğer gözümü de açtım. Yaslandığım yerden doğrulup kaşlarımı çattım. Ekrana bakan adam, ağzı açık bir halde

durmaya devam ettiğinde dikkatini çekmeye çalışarak parmaklarımı şıklattım.

Gözlerini bana çevirdiğinde ağzını kapatıp sertçe yutkundu. Bir sorun olduğu barizdi ve biraz daha dünkü çocuk gibi afallamış ifadesiyle bana bakarsa yumruğumu yiyecekti.

Tek kelime etmeden bilgisayarın ekranını bana doğru çevirdi. Gördüğüm haber başlığıyla dişlerimi sıktım. Türkiye'nin gündemine düşen son dakika haberleri bütün ekranı kaplamıştı. Hepsinde aynı şey yazıyordu.

Türkiye'de Araz Sipriyanoğlu olarak tanınıyor ve biliniyordum. Herkes beni Engin Sipriyanoğlu'nun oğlu sanıyor, başarılı bir iş adamının varisi olarak görüyordu. Bu yüzden paparazziler yakamı bırakmaz, beni saçma haberlerle gündeme getirmekten zevk alırlardı. Bunu yapmamaları için çoğu gazeteye para yedirir, onları hayatımdan uzak tutmaya çalışırdım. Rusya sınırları içindeyken gazeteciler sadece benim onay verdiğim haberleri yaparlardı, işime gelen konular üzerine yem atar, onları kendi çıkarlarım için kullanırdım. Anlaşılan bu sefer öyle olmamıştı. Dün gece çekilen fotoğraflar bir şekilde beni aşıp, Türkiye'deki birine gönderilmişti.

Kutsal ile otelden çıkarken çekilen fotoğraflarımız manşetleri süslüyordu. Sarışın elleriyle yüzünü kapamaya çalışmış ve kısmen başarılı olmuştu ama bunu yapmaya çalışırken yüzüğünü gözler önüne sermişti. Gazetecilerde bu fırsatı değerlendirip ikimizin sevgili olduğuna ve yakında evleneceğine dair haberler yapmışlardı.

"Hay sikeyim." Diye homurdandım. "Bir bu eksikti."

"Halletmeye çalışırım ama dedikodular çoktan alevlenmiştir."

Sinirle yerimden kalkıp bir sigara yaktım ve odanın içinde amaçsızca adımladım. Öfkemin asıl hedefi böyle bir haber yapmaya cesaret edebilen geri zekalıydı. Ölüm fermanını imzaladığından haberi var mıydı?

"Engin Amca görmüş olmalı."

Güneş'in sözleriyle bam telim koptu ve adeta kükredim. "Sikeyim böyle işi. Bunu hangi pezevenk yaptıysa bul hemen."

Aldığı emir ile işe koyulan adama sırtımı dönüp sigaramdan bir duman daha aldım. Öfkem gözümü karartıyor, zihnimde sirenler çalıyordu. Ve bunun en büyük nedeni babamın vereceği tepkiydi.

Altı yıl önce beni büyüten adamın biyolojik babam olmadığını öğrenmiştim. Engin Sipriyanoğlu, annem ile bana hamileyken evlenmiş ve beni kendi evladı olarak büyütmüştü. Bu hayatta kararmış kalbimin bağlılık hissettiği nadir insanlardan biriydi. Ona olan borcumu ödeyemez, minnetimi tarif dahi edemezdim. Bana yirmi yedi yıl boyunca babalık etmiş, bir gün bile öz evladı olmadığımı düşündürmemiş ya da hissettirmemişti.

Biyolojik babamın kim olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şoku anımsadım. Kim bile bilirdi ki, Rus mafya lideri Boris Vladimirs'in tek oğlu olduğumu?

Benim bilmediğim kesindi.

Gerçi biyolojik babamda bilmiyordu. Karşısına geçip, ona kendimi taktim edene kadar varlığımdan haberdar bile değildi.

Ve bütün bu dramın tek bir suçlusu vardı.

Beni olduğum canavar haline getiren yaratık, her şeyin başlangıcıydı.

□

KUTSAL

İçinde bulunduğum odanın her noktasını ezberlemiştim.

Altın kafesim oldukça lüks ve konforluydu. Evin geri kalanı gibi siyah ve gri renkler ile döşenmişti. Sol köşesinde bir oturma takımı ve mimari açıdan büyüleyici bir güzelliğe sahip olan büyük bir şömine vardı. Sağ tarafta ise geniş bir yatak, iki komidin ve büyük bir gardırop duruyordu. Kendine ait devasa bir banyosu bile vardı. Her şeyiyle buram buram kalite ve para kokuyordu. Başka şartlar altında buranın tadını çıkarabilirdim ama yaklaşık on saattir buradan gitmenin bir yolunu aramak ile meşguldüm.

Sinirle dudağımın üzerindeki deriyi yolmaya devam ettim.

Büyük camın geniş çıkıntısına oturmuş, dışarıya bakıyor ve her şeyi ezberlemeye çabalıyordum. İçinde bulunduğum alan bir kale gibi korunuyordu. Bahçedeki korumalar üç saatte bir değişim sergiliyor, yenileri gelmeden eskiler oldukları konumu bırakmıyordu. Hepsi

silahlıydı ve tiplerinden bile tek bir hareket ile insan öldürebilecekleri anlaşılıyordu.

Kaçmam imkansızdı.

Ayrıca kaçsam bile gidebileceğim bir yer olduğuna emin değildim. Resmen hiçbir yerin ortasına dikilmiş bir yaşam alanının içindeydim. Etrafta tek bir ev yoktu. Aksine her yer ağaç kaynıyordu ve bu bana ormanın içinde olduğumuzu düşündürtüyordu. Moskova'ya kaç saatlik uzaklıkta olduğumuzu sorgulayarak dakikalarımı geçirebilirdim ama bunu yaklaşık bir saat önce yapmış ve herhangi bir sonuç elde edememiştim.

Arkama yaslanıp bacaklarımı kendime doğru çektim. Beni bu odaya kilitlemeden önce Araz çantamı yatağın üstüne bırakmıştı. Bu sayede elbisemden kurtulup üstüme siyah bir tayt ile kazak geçirebilmiştim.

Aklım hala almıyordu. Beni öldürmemiş ama gitmeme de izin vermemişti. Sanırım hala bir kurban mıydım yoksa daha fazlası mı anlamaya çalışıyordu. Kurban olduğuma karar verirse bana ne yapacaktı?

Olmadığımı anlarsa ne yapacağı aşikardı.

Bir şekilde internete bağlanmalı ve Erdem Amcayla iletişime girmeliydim. Bu saate kadar benden haber alamadığı için harekete geçmiş olmalıydı. Belki de Rusya'ya gelmiş ve beni arıyordu. Ona ulaşmalı ve bir şeyler yapmalıydım. Her ne kadar alt kattaki canavarı parçalara ayırmak istesem de şu an için en mantıklısı görgü tanığı haline gelen saf turisti oynamaktı. Bir şekilde Araz'a masum olduğumu inandırmalı ve zaman kazanmalıydım.

Odamın kapısı beklemediğim bir anda aniden açılınca yerimden sıçradım. Ayağa kalkıp görüş açıma giren yabancıya baka kaldığımda nabzım yükselmişti. Gözlerini üzerimde dolaştıran adamın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Diğerleri gibi takım elbise giyiyordu ve oldukça uzun bir boy ile yapılı bir fiziğe sahipti. "Benimle gel."

Bozuk ve aksanlı İngilizcesiyle emrettiğinde ne yapacağımı bilemedim.

Sinirlendiğini belli ederek soluklandı. "Benimle gel." Diye tekrarladı ve bu sefer ilavede bulunup aklımı çelmeyi başardı. "Kahvaltı vakti."

En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyor oluşum ve biraz daha bu odada kalırsam çıldıracağım gerçeği birleşince hızla yerimden kalktım. Topuklu çizmelerim zeminde yankılanırken beni izleyen

adama bakmadan odadan çıktım. Kazağımın kollarını çekiştirerek ilerledim. Merdivenlerden inmeye başladığımızda takım elbiseli adam önüme geçip beni yönlendirdi.

Büyük bir alana girdiğimizde gözlerimi etrafta dolaştırdım. Kendimi müze geziyor gibi hissetmekten alı koyamıyordum. Geniş odanın ortasında yirmi kişinin rahatlıkla oturabileceği kadar büyük bir masa vardı. Her şey siyah ve gri rengindeydi. İçeriye dolan güneş ışığı yetersiz kalıyor, aydınlatmanın zayıf olması kendimi bir mahzende gibi hissettiriyordu. Pekâlâ, bu evin kesinlikle bir kadın dokunuşuna ihtiyacı vardı. Her yerden maskülen bir kasvet akıyordu.

Masanın üstüne yerleştirilmiş tabakları gördüğümde neye uğradığımı şaşırdım. Açık büfe tadındaki kahvaltılıklar midemin guruldamasına neden oldu.

"Otur." Dedi odanın girişinde bekleyen adam. "Ve ye."

Gözlerimi devirerek sinirle homurdandım. Sandalyelerden birine geçip korumaya sırtımı dönerek oturdum. İçimden üç kelimeden fazla konuşabiliyor musun diye sormak gelse de sessiz kaldım. Büyük ihtimal doğru düzgün İngilizce bilmiyor oluşu onu zorluyordu. Ya da böylesine kasıntı biriydi ve onunla zıtlaşmamalıydım.

Bakışlarımı kahvaltılıklarda dolaştırdıktan hemen sonra tabağımın yanında duran bıçağı fark ettim. Gümüş bıçağın keskin olduğunu zannetmiyordum ama hiç yoktan iyi olduğu barizdi. Parmaklarımı yavaşça bıçağın üstüne kapatıp ardımdaki adamın fark etmemesi için bedenimi dikleştirdim. Örtünün üstünden kaydırdığım bıçağı çalacağım sıra işittiğim ses ile kala kaldım.

"Lütfen, bıçağı yerine bırak." Dedi canavar. Saniyeler içinde görüş alanıma girip çaprazımda kalan sandalyeye oturduğunda baş köşedeki yerini almıştı. "Takım bozulsun istemiyorum."

Yanağımın içini dişleyerek az kalsın gülecek olmamı göz ardı ettim. Bıçağı aldıktan sonra solumda kalan ekmek sepetine uzandım. "Bıçak olmadan kahvaltı edemem."

Neyi kastettiğini biliyordum ama tabi ki de bilmemezlikten gelecektim. Beni izleyen gözleri görmezden gelerek kahvaltı etmeye başladım. Açlıktan bayılmak üzereydim ve güç toplamam gerekiyordu. Özellikle bu kafesten çıkabilmek için sahip olabileceğim bütün enerjiye ihtiyacım vardı.

"Rahat uyudun mu?" diye sorduğunda gözlerini bir saniye olsun yüzümden ayırmadı. Beni inceliyor, ölçüp tartıyordu. Ona baktığımda gözlerimde nefretin yeşerdiğini söylemiş, bunu fark etmişti ve ben lanet olası yerden kurtulmak istiyorsam kurban çizgimden çıkamaz, onun düşmanı olduğumu belli edemezdim. "Pek uyuyamadım." Diyerek bakışlarımı kaçırdım. "Kaçırıldığım ve zorla alı konulduğum bir yerde rahatlıkla uyumamı beklemiyorsun değil mi?"

"Açıkçası bekliyorum." Tek kaşını kaldırdı. "Kaçırılıp zorla tutulduğun evde sana özel bir oda tahsis edildi. Bence güzel bir uyku çekebilirdin. Zindanımda bile uyuyabilen esirlerim oldu."

Pekâlâ, zindan konusunda şaka yapmadığına artık emindim.

Krem peyniri bıçağımın ucuyla alıp ekmeğime sürmeye başladığımda beni izleyen canavardan bakışlarımı ayırmadım. Ona bakmak, öfkemi canlı tutuyordu ve benim bu kahrolası cehennemden çıkabilmek için içimde yanan ateşe ihtiyacım vardı.

"Masum kadınları esir tutmak hobilerin arasında mı?" diye iğneleyici bir tavır ile mırıldandığımda dilime hâkim olamadım. Okyanus gözlerinin üzerimde yarattığı baskıya karşı bir savunma geliştirmem gerektiğini hissederek konuşmuştum ve sözlerim anlamsız bir şekilde karşımdaki adamın dudağının kenarının kıvrılmasına neden olmuştu. "Hayır ama masumiyetinden emin olmadığım kadınları gözümün önünde tutmayı severim."

"Ben masumum." Sesime iliştirdiğim kırık tonlamayla bakışlarımı kaçırdım ve yüzümü asarak bıçağıma sıkıca sarıldım. "Buraya sadece güzel vakit geçirmek, bale izlemek belki biraz dans ederek eğlenmek için gelmiştim ama bütün bunların yerine senin eline düştüm." Başımı kaldırıp tekrar gözlerine baktım. "Gerçekten bundan öte bir gerçek olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet." Diye yanıtladı sorumu. Bir saniye bile düşünmemesi huzursuzlanmamı sağladı. "Casus veya suikastçı olma ihtimalini yüksek buluyorum."

Açılan ağzımı kapatamadım.

"Ve sen masumiyetini bana inandırana dek, hiçbir yere gidemezsin."

Üzerime kilitlenen kafesin sağlamlığını sözleriyle teyit etmiş oldum. Asıl canımı yakan ise tahmin ettiğimden daha zeki olmasıydı. Bir kurban olduğuma inanmıyordu ve haklıydı, değildim. Yine de onu inandırmak ve kandırmak için elimden geleni yapardım.

"Ya masum değilsem?" diye sorduğumda kendi kafama silahın namlusunu dayadığımın bilincindeydim. "O zaman ne yapacaksın bana?"

"Öldüreceğim."

Aldığım cevap karşısında midem kasıldı. Aksini beklemezdim ama bunu tok sesinden duymama gerek yoktu. Gerçi başka türlüsü mantıklı olmazdı. Ben onu süründürmek, ölümden beter bir hale getirmek istiyordum. Biri aynı şeyi benim için dilese hatta bunu yapmak için varını yoğunu ortaya koysa bende kendimi korumak adına ona zarar verebilirdim.

"Öyleyse ölmeyeceğim." Okyanus gözlerine bakarak kendimden emin gözükmeye çalıştım. "Çünkü masumum."

"Göreceğiz."

Başka bir şey söylemeden arkasına yaslandı ve kahvesini yudumlamaya başladı. Gözlerini üzerimden ayırmasa da onu yok sayarak karnımı doyurmaya çalıştım. Nefret ettiğim bir gerçek vardı. Buradan kaçmam söz konusu bile değildi. İçinde bulunduğum ev bir kaleden farksızdı. Güvenliği ise üst seviyeydi. Ayrıca nerede olduğumu dahi bilmiyordum. Hala Moskova'da mıydık?

"Evin güzelmiş." Diyerek arkama yaslandım ve kendi kahvemi yudumladım. "Gerçi buraya ev demek hakaret gibi geliyor. Dışardan görmedim ama bir kale boyutunda olduğuna eminim."

"Öyle."

Gözlerimi devirmek istesem de kendimi tuttum. "Orman içinde kalan evleri hep sevmişimdir. Yani sanırım orman içindeyiz." Hafifçe kıkırdadım. "Ya da bir orman boyutunda bahçen var."

"Lokasyonumuzu çözmeye çalışman masum olduğunu düşünmemi engelliyor." Diyerek gözlerimizi buluşturduğunda hiddetli okyanusları karşısında boğazım kurudu. Az ilerimde duran bıçağı alıp gözüne saplamak için yanıp tutuştuğumu saklamaya çalışarak tebessüm ettim. "Meraklı bir kadınımdır. Bu bir casus olduğum anlamına gelmez."

"Dikkatli ol, sarışın." Sesindeki uyarıyla ürperdim. "Masumiyetin için fazla çabalıyorsun ama gözlerin seni ele veriyor ve ben her an sana olan hoşgörümü kaybedebilirim."

"Gözlerim mi?"

"Evet, gözlerin." Kaşlarını çatarak yüzümü incelediğinde mercek altında olmak gerilmemi sağladı. "Söylesene, nefretin genel mi yoksa

bana mı özel?"

"Beni kaçırdın, evinde zorla alı koyuyorsun ve masum olmadığımı düşünürsen beni öldüreceğini söylüyorsun, sana nefretle bakmamdan daha normal ne olabilir?"

"Bana korkuyla bakman."

Cevabı üzerine nefesim kesildi. Laciverte çalan tuhaf gözlerini üzerimden ayırmadan doğruldu ve uzun boyu sayesinde hafifçe üzerime eğilip beni minicik hissettirdi.

"Bana korkuyla bakman gerekir çünkü tahmin ettiğinden daha tehlikeli bir canavarın ellerindesin." Tebessüm ettiğinde kanım dondu. Alayla parıldayan ifadesindeki vahşilik bana yırtıcı bir hayvanı anımsatıyordu. "Sana zarar verebilir, işkence edebilir, bileklerine zincir vurabilir, porselen teninde kırmızı izler bırakabilir ve hepsinden zevk alabilirim."

Sözlerini gerçekleştirebilirdi.

Çünkü haklıydı, bir canavardı.

Ama bilmiyordu ki, uzun zamandır bana işkence ediyordu. Ruhuma vurduğu darbe, benden çok şey alıp götürmüştü. Geriye kalan parçaları un ufak edemezdi çünkü başka bir darbe daha indiremeden o parçalar ile onu delik deşik ederdim.

"Niye duruyorsun o zaman?" diyerek meydan okuduğumda ifadesinde bir şaşkınlık belirdi ama bu belirti ben emin olamadan saniyeler içinde kayboldu. "Neden beni kahvaltı masana oturtuyor, misafir odalarından birini veriyor ve masum olduğuma inana dek bile olsa beni evinde tutmak istiyorsun?"

Cevap vermedi.

Sadece yüzüme bakarak tepkimi ölçtü.

Tek kaşımı kaldırarak sınırlarını yerle bir etmeye çalıştım. İçindeki canavarı çıkarmasını istedim ki bu iyi adam tavırlarının bir yanılsamadan ibaret olduğunu kendime hatırlatabileydim. "İstersen beni kanatabilirsin, bana işkence edebilirsin, beni adamlarının önüne atabilirsin. Benim gibi çaresiz bir kadından istediğin gibi yararlanabilirsin." Yavaşça eğilip aramızdaki mesafeyi kapattım. "Beni bir tehlike olarak görmüyor musun yoksa senin için bir tehlike haline gelmemi istemiyor musun?"

Sessizlik aramızda keskin bir bıçak gibi sallandı. Saniyeler bana azap veren bir yavaşlık ile akıp gidiyor, okyanus gözlerdeki hiddet

artıyordu. Beni alabora edebileceğine inandığım adam sadece yüzüme bakmakla yetindi. Oysa ben bana zarar vermesini istedim. Vaatlerini yerine getirmesini arzuladım çünkü mantıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydim.

Ona hissettiğim nefret yoğunluğu, beni fevri ve intihara meyilli kılıyordu.

Yavaşça geriye çekildi ve sandalyesine yaslanıp ettiğim onca kelime içinden sadece tek birine yanıt vererek konuştu. "Adamlarım etraftayken korkmana gerek yok. Bir kadının isteği olmadan ona dokunabilecek kadar şerefsiz olan biri, benim için çalışamaz." Ciddiyetle yüzüme baktı. "Kimsenin sana el sürmesine izin vermem,

sarışın."

İstemediğim sürece kimsenin bana el süremeyeceğini çünkü buna yeltenemeden elini kaybedeceğini söylemek istedim ama kurban çizgimden çıkamazdım. Bu yüzden bakışlarımı kaçırarak surat asmaya devam ettim. Kahvemi yudumlayıp varlığını yok saymaya çalıştım.

Az ilerimdeki tabağın içinde duran keke baktım. Daha doğrusu kek olup olmadığını anlamaya çalıştım. Keke benziyordu ama bir farklılık vardı. Kaşlarımı çatarak onu inceledim ve saniyeler içinde Araz'ın alaylı sesini işittim. "Zapekanka." Diyerek keke uzandı ve yanında duran çatal yardımıyla alıp tabağıma koydu.

Şoka girerek kala kaldım. Harika, ne yani şimdi de beni elleriyle mi besleyecekti? Gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Acaba peşinde olduğum adamın bir ikiz kardeşi vardı da ben onun mu eline düşmüştüm?

Erdem Amca her zaman Araz Vladimirs'in ne kadar acımasız olduğunu anlatırdı. İnsanları rahatlıkla öldürebildiğinden, kadınlara ve çocuklara bile istisna uygulamadığından ve tehlikeli olmasının yanı sıra sapkın bir piç olduğundan bahsederdi.

Niye bu düşüncelerim gördüklerim ile uyuşmuyordu?

Saflaşma, Kutsal dedi iç sesim. Adam sadece gözümü boyamaya çalışıyordu. Masum olmadığımdan şüpheleniyor, açık vermemi bekliyordu. Yüzüne taktığı maskeyle duvarlarımı yıkabileceğini zannediyorsa yanılıyordu. Ona kendimi inandıracak, cehenneminden kaçmanın bir yolunu bulacak ve onu doğduğuna pişman edecektim.

"Zapekanka?"

"Evet, tuzsuz ve lorlu bir kektir." Başıyla tabağımı işaret etti. "Dene hadi. Oldukça lezzetlidir."

Çatalımı alıp keke batırdım. Ardından küçük lokmayı ağzıma attım. Tadı gayet güzeldi. Bu yüzden ikinci çatalımı ve vakit kaybetmeden üçüncüsünü de aldım.

"Nişanlı mısın?"

İşittiğim soruyla kaşlarımı çatarak beni izleyen adama döndüm. Lokmamı yutarak böyle bir kanıya nereden vardığını anlamaya çalıştım. Gözlerini parmağıma çevirdiğindeyse nedenini gördüm. Annemin safir yüzüğü dikkatleri üstüne çekiyordu.

"Neden merak ediyorsun?" diyerek arkama yaslandım. "Nişanlımın kapına dayanmasından mı endişeleniyorsun?"

Derinden gelen ürkütücü bir tınıyla erkeksi bir kahkaha attığında tüylerim diken diken oldu. Sırtımdan geçen ürpertiyle bir an titreyeceğimi sandım. Gözlerinin kenarları kırışmış, düzgün dişleri ortaya çıkmıştı. Böyle gülerken son derece normal ve çekici bir adama benziyordu. Oysa şeytanın ta kendisiydi.

"Komiksin, sarışın." Alt dudağını dilinin yardımıyla hafifçe ıslattı. Yüzü ciddi bir hale bürünürken gözlerinde anlamlandıramadığım bir ateş vardı. "Ortada bir nişanlı olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Kollarımı göğsümün önünde doladım ve bakışlarımızı ayırmadım. "Benim hakkımda her şeyi bildiğini söyleyen sendin. Bu sorunun cevabını da biliyor olmalısın."

Sinirle dişlerini sıktığına zafer kazandığımı hissettim.

Ardından konuyu değiştirmeye çalıştım. "Ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Mesela bu şehir benim demek isterken neyi kastediyordun? Ayrıca adın Araz yani Türkçe bir isim ama soyadın Rusça. İki dili de ana dilinmiş gibi konuşuyorsun. Tam olarak nerelisin? Hem sen mafya mısın yoksa sadece bir uyuşturucu satıcısı mı?"

Elini dur dercesine kaldırıp beni susturdu. "Sorularına cevap verirsem, soruma cevap verecek misin?"

Sorularımın cevaplarını biliyordum ama onun bunun aksini düşünmesi gerekirdi. Rolüm yanlış zamanda yanlış yerde olan bir kadına aitti ve o kadın bu canavarı asla tanımıyordu. Bunu ona inandırmak için gerekirse ezberlediğim her bilgiyi tekrar öğrenecektim.

"Evet."

"Yarı Türk, Yarı Rus'um." Dediğinde ifadesi mümkünmüş gibi biraz daha ciddileşti. "Rus suç örgütü olan Bratva'nın yan kuruluşunun lideriyim yani evet, mafyayım. Bu topraklardaki her şeyin de sahibiyim." Gözleri üzerimde dolaştı. "Buna insanlar da dahil." Kaşlarını çatarak alınmış gibi bir ifade takındı. "Ayrıca uyuşturucu satmam."

Son cümlesiyle afalladım. Dün gece onu görmüştüm, bu yüzden yalan söylemesine gerek yoktu. Gerçi yalan söylüyor gibi de durmuyordu. Oysa ben biliyordum, Eylül'ün ölmesine neden olan Altın Vuruş isimli kimyasal uyuşturucuyu üreten ve tedarik eden kişi Araz Vladimirs idi.

"Dün seni gördüm. Neden yalan söylüyorsun?" diye sormaktan kendimi alı koyamadım. Tek kaşını kaldırarak yüzümü inceledi. "Uyuşturucu satmam." Dedi ve ekledi. "Ayrıca ben yalan söylemem."

Yalancı...

"Sıra sende."

Sözleriyle iç geçirerek parmağımdaki yüzüğü okşadım. "Annemindi. Öldüğünde bana miras kaldı."

Başını hafifçe salladığında kahvemi yudumlayarak meraklı bakışlarından sakındım. Nişanlı olmadığımı bilip bilmeye neden ihtiyaç duyduğunu anlamamıştım. Hayatımda bir adam olsa dahi beni düştüğüm çukurdan çıkaramaz hatta beni bulamazdı bile. Belki okyanus gözlü adamda en az benim kadar meraklı biriydi.

"Toplantılarım olduğu için evde olmayacağım ve geç gelirim." Diyerek ayağa kalktı ve fit fiziğini saran siyah takım elbisesini düzelttikten sonra ellerini ceplerine iliştirdi. "Yine de kaçabileceğini sanma. Evin etrafı adam kaynıyor ve her köşe başına bir koruma yerleştirdim bile. Bu yüzden uslu dur ve sorun çıkarma."

Sıktığım dişlerimin arasından mırıldandım. "Emredersiniz."

"Aynen öyle." Dedikten sonra yüzümü inceledi. "Bunu sana tanınan bir şans olarak düşün. Eğer ben yokken ortalığı karıştırır, kaçmaya çalışır ya da aptalca bir şey yaparsan konforlu misafirliğin eziyet dolu bir esarete dönüşür." Dudağının kenarı kıvrıldı. "Sakın beni sınama, Kutsal."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve beni mahvolan sinirlerim ile baş başa bıraktı. Adamın sesini işitmek, yüzünü görmek dahi

algılarımı köreltiyordu.

Doyduğumu hissederek masadan kalktım ve doğruca bana tahsis edilen odaya gittim. İçine kapatıldığım kafesi altınken mangır etmek gibi bir amacım yoktu. Oyunu kurallarına göre oynamam gerektiğinin farkındaydım. O yaratığa masum olduğumu düşündürtmeli ve buradan bir şekilde gitmeli ya da Erdem Amca ile iletişim kurana kadar vakit kazanmalıydım. Öfkeme yenilip her şeyi berbat edemezdim.

Odanın altını üstüne getirip saatlerce gizli kamera aradım ama bir sonuç elde edemedim. Kapımın önünde bekleyen bir koruma olmadığını anladığımda ise gerçekten test edildiğimi anladım. Araz neler yapacağımı ya da yapmayacağımı görmek istiyordu. Ve benim ona son derece zararsız olduğumu kanıtlamam lazımdı.

Çantamı alıp lavaboya girdim ve kendimi duşa attım. Sıcak suyla kendimi rahatlattıktan sonra vücuduma havluyu dolayıp çantamı açtım. Dışarı eksi on derece olabilirdi lakin evin için yanıyordu. Bu yüzden siyah bisikletçi şortumu ve oversize bir tişörtü üzerime geçirdim. Nemli saçlarımı kıskaçlı tokam ile tepemde birleştirdim. Aynanın karşısına geçip yansımam ile göz göze geldiğimde ise az kalsın kahkaha atacaktım.

Ölmesini dilediğim, sürünmesi için çabaladığım canavarın evindeydim. Üzerimdeki ev kıyafetlerim ile ona ait olan bir mülkün içindeydim. Ve kendimi masum olduğuma inandırmak zorundaydım.

Gerçekten daha absürt bir duruma düşemezdim.

Çantamı alıp banyodan çıktım ve odanın içinde adımlayıp yatağın yanına eşyalarımı bıraktım. Geri kalan vaktimi ise camdan dışarıya bakıp olanları izleyerek geçirdim. Farklı simalara sahip yirmi adam saydım. Topluluk halinde bahçede adımlıyorlar, bazen yer değiştirerek farklı noktalarda duruyorlardı.

Saatlerimi cam kenarında geçirdim.

Kararmaya başlayan havayla bahçede bir hareketlilik meydana geldi. Evden çıkan adamı fark ettiğimde doğrularak dikkat kesildim. Araz Vladimirs üzerine geçirdiği siyah takım elbisesiyle aracına doğru ilerliyordu. Peşinde on kişilik bir koruma grubu vardı ve dün gece beni kaldığım odaya getiren Güneş isimli adamda bu gruba dahildi. Araca binip mülkü terk etmek üzere yola koyulduklarında dudağımı

kemirmeye başladım. Onların gidişiyle bakışlarımı tekrar bahçede gezdirdim. Koruma sayısı azalamamış aksine artmıştı.

Yerimden kalkıp odanın kapısını açtım ve başımda dikilen birinin olmadığını fark ederek koridora çıktım. Araz o yokken evinde ne yaptığımı görmek istemişti. Bende ona ne kadar uslu bir kız olduğumu kanıtlamalıydım. Cesaretimin kısa sürmesini istiyorsam canavarın güvenini kazanmak zorundaydım.

Merdivenlerden indiğimde büyük holde dikilen korumaları gördüm. Geldiğimi fark etmiş olsalar bile dönüp bana bakmamışlar, varlığımı adeta yok saymışlardı. Aniden gerçekten bu durumdan yararlanıp kaçabilir miyim diye sorguladım. Bu saçma fikrim saniyesinde son buldu. Nerede olduğumu, evin genişliğini, ne yöne gitmem gerektiğini ve nereden gitmem gerektiğini kısacası hiçbir şeyi bilmiyordum. Ve böyle bir girişimde bulunup bodruma zincirlenirsem bu sorularıma asla yanıt bulamazdım.

Bu yüzden holde adımlayıp etrafa göz atmak ile yetindim. Giriş katında büyük bir salon, devasa bir yemek odası, canavarın çalışma odası ve kapısı kapalı olduğu için içinde ne barındırdığını bilemediğim birkaç oda vardı. Ve tabi ki gördüğüm an büyülenmeme sebep olan büyük bir kütüphane. İçinde kendimi kaybettiğim alan genişti ve her bir duvarı kitaplıktı. Türkçe, Rusça, Fransızca gibi bir sürü dili barındıran kitaplar ile süslenmişti. Odanın ortasında bir oturma grubu hemen karşısında ise yanan bir şömine vardı. Odanın kapıları açık olduğu için içeriye girmekten çekinmemiştim. Kitaplara göz gezdirdiğim sıra beni izleyen iki korumayı fark etsem de umursamadım. Onların varlıklarını yok sayarak kitapları incelemeye devam ettim.

Türkçe kitaplardan birini alıp tekli koltuğa yöneldim. Ayaklarımı altıma alıp oturdum ve kitabın kapağını aralayarak sayfalara göz attım.

Rusça konuşan bir kadın sesi işittiğimde başımı kaldırarak odaya giriş yapan kişiyi gördüm. Üzerindeki üniforma ve toplu sarı saçlarıyla görevli olduğunu hemen anlamıştım. Kırklı yaşlarındaki kadına bakarak İngilizce mırıldandım. "Üzgünüm, Rusça bilmiyorum."

Her ne kadar onu zor durumda bırakmak istemesem de kapıdaki korumaların ve onlar aracılığıyla canavarın Rusça bildiğimi öğrenmesine izin veremezdim.

Kadın bozuk aksanıyla konuştu. "Yemek ister misiniz?"

Aç olduğumu söyleyemezdim. Sabahki kahvaltı bana yetmişti ve bugün enerji yakmamış olmamda acıkmamamı sağlamıştı. Ayrıca belli etmemek için çaba sarf etsem de gergindim. Bu yüzden yüzüme bir tebessüm yerleştirerek mırıldandım. "Teşekkür ederim, onun yerine varsa çay ya da kahve alabilir miyim?"

Kadın başını salladı. "Kahve mi, çay mı?"

Elimden geldiğince az uyumaya ve evin işleyişini, günlük rutinini çözmeye çalışıyordum. Kısacası kafeine asla hayır demezdim. "Kahve, lütfen."

Kadının gözden kaybolmasıyla kitabıma döndüm. Daha önce okumadığım bir kitaptı. Her ne kadar dili Türkçe olsa da içeriği Rusçaydı. Eski masal ve mitleri anlatan sayfalara göz attım. Bir süre sonra kendimi yazılanlara kaptırdım. Öyle ki kahvemin geldiğini bile yarım saatin ardından fark edebilmiştim.

Saatlerce kitap okumaya devam ettim. Öğrendiğim mitleri zihnimin bir köşesine not ederek ara sıra kapının önünde dikilen korumalara göz attım. Yerlerinden bir santim dahi kıpırdamadan beni izlemeleri gerginliğimi arşa çıkarsa da belli etmedim.

Gece yarısına doğru evin kapısı açılıp Rusça küfür sesleri ve bağrışlar duyulduğunda beklenmedik bir yakarış olmasıyla adeta oturduğum koltuktan sıçradım.

Canavarın sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Elimdeki kitabı kapatıp sehpanın üstüne yerleştirdim ve kadının önünden geçmekte olan adamı fark ederek dona kaldım. Araz adımlarını yavaşlatıp durdu. Öfkeyle yanan gözlerini üzerimde gezdirdiğinde odaklanabildiğim tek şey sağ omzundan dökülen kanlardı.

Rusça bir şeyler homurdanıp koridorda ilerledi ve saniyeler içinde gözden kayboldu. Şaşkınla öylece gidişini izledim. Neler olduğunu merak eden tarafım ile onu kanarken görmenin bana verdiği tatmin kârlığın keyfini çıkaran yanım bir terazide gibi dengedeydiler. Biri canavarın canını yakmıştı ve bu istemsizce tebessüm etmeme neden oldu.

Saniyeler içinde Araz yine görüş açıma girdi. Hala bir şeyler söyleniyordu. Odanın köşesinde kalan içki standına ilerlediğinde evinin her köşesinde bunlardan olduğunu düşünmeye başladım. Güneş isimli

koruması içeriye girip bana göz attı ardından Araz ile aralarında Rusça konuşmaya başladılar.

"Doktoru çağırmamı ister misin?" diye sordu Güneş.

"Hayır." İşittiğim bağırış ile hafifçe yerimden sıçradım. Araz votka şişesinin kapağını açıp içkiden büyük bir yudum aldıktan sonra alev saçan gözleriyle adamına döndü. "Git ve o şerefsizin bizi nasıl pusuya düşürdüğünü öğren. Kim ona yardım ettiyse bilmek istiyorum. Beni satan adamın ismini öğrenmeden de gelme."

Başını sallayan koruma tek kelime etmeden odayı terk etti. Kapının önündeki korumalara işaret vererek onları da peşinden götürdüğünde Araz ile yalnız kaldığımı fark ederek huzursuzlandım. Her yeri kan içindeyken ve fazlasıyla öfkeliyken olduğundan bin kat daha korkutucu görünüyordu. Bakışlarını bana değdirmeden odadan çıktığında ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi vererek soluklandım.

Yukarıya çıkıp hapishanem olan odaya dönmek üzere adımladım. Holde durup çalışanlardan birinin elindeki malzemeler ile dikildiğini gördüm. Korkudan beti benzi atmış, yirmili yaşlarındaki kadın ne yapacağını bilemiyor gibi bir öne bir arkaya gidip geliyordu. Sanırım canavarın yanına yaklaşmaya korkuyordu. Onu suçlayamazdım. Normalde de insanın kolaylıkla yaklaşamayacağı derece tehlikeli bir auraya sahipken kan içinde ve öfkeli olduğunda bin beter haldeydi.

Omuzlarımı düşürüp yapacağım şeye inanamayarak kadına doğru ilerledim.

Bakışlarını benimkiler ile buluşturduğunda anlayışla tebessüm ettim. Elindeki malzemeleri almak üzere parmaklarımı uzattığımda dudaklarından kayıp giden soluk ile hepsini adeta üzerime attı ve arkasını dönüp koşturarak koridorda uzaklaştı.

Pekâlâ, bu hayra alamet değildi.

Malzemeleri sıkıca tutup büyük evde adımlamaya başladım. Araz koridorun sonuna doğru gittiğine göre salonda ya da çalışma odasında olmalıydı. Saniyeler içinde salonda olduğunu görerek kapının girişinde durdum. Şöminenin karşısında kalan koltuğa oturmuş bana sırtını dönmüştü. İçkisini yudumluyor ve sanırım düşünüyordu.

Bakışlarımı yavaşça üzerinde dolaştırarak adımladım.

Uzun bir boyu vardı. Bir doksan üstü olduğuna emindim. Geniş omuzlara ve fit bir fiziğe sahipti. Keskin çene hatları ve emsalsiz gözleriyle bana Yunan Tanrılarını anımsatıyordu.

Karşısında kalan sehpaya oturup elimdekileri mermerin üstüne bıraktım. Bacaklarına çarpan bacaklarım ile kapadığını yeni fark ettiğim gözlerini araladı. Bakışlarımız buluştuğunda kaşlarını çatsa da tek kelime etmedi.

Ona olan nefretimi bariz ettiğimin bilincindeydim. Buna hakkımda vardı zira kendisi beni kaçırıp alı koymuştu. Yine de normal şartlarda ona duyacağım nefretin kat ve katını hissediyor oluşumunda farkındaydı. Beni alıkoyuyor olsa da bana zarar vermemişti. Gerçekten onu tanımıyor olsam ve yine de kendimi bu durumun içinde bulsam ondan bu denli nefret etmezdim. Bu yüzden rolümden dışarı çıkmamalıydım. Bana dair duyduğu her şüpheyi öldürmeliydim ki intikamım için bir şansım olabilsindi.

Yüzüme en iyi maskemi taktım ve kederim ile öfkemi ruhumun en derinine gömdüm.

En azından şimdilik.

"Kolunu getir." Kuşkuyla parlayan gözleri yüzümü tavaf ettiğinde tebessümüme sığındım. Tereddüt etmesinin gereksiz olduğunu göstermek istercesine ona uzandım ve kaslı kolunun bir kısmını avuçlayıp hafifçe kendime doğru çektim. "Korkma yemem seni." Diyerek bana söylediği sözleri ona iade ettim.

Yüzünde tek bir mimik belirmedi. İfadesi çelikten bir duvar gibiydi. Sadece öyle duruyor ve ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

Ona doğru yanaşıp sehpanın ucuna kaydım ve yarasına baktım. Siyah gömleğini yarıp geçen kurşun teninde derin olmayan bir iz bırakmıştı. Kanaması durmuş gibiydi fakat parçalanmış kumaştan net göremiyordum. Hafifçe geriye çekilip gözlerimizi buluşturduğumda okyanus gözlerine düşerek bir an ne diyeceğimi unuttum. Tuhaf gözleriyle beni izleyen adamdan bakışlarımı kaçırmak istesem de inatçılığım bana mâni oldu. Sesimi bularak mırıldandım. "Gömleğini çıkarman gerek."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Ruhumun derinliklerini arşınlıyor gibi dikkat ile bakıyor olması huzursuz hissetmeme neden oldu çünkü biliyordum, uzaklaşmasına gerek yoktu. Ona olan nefretim sığ bir bölgedeydi.

Tek kelime etmeden düğmelerini çözmeye başladı. Yaralı kolunu rahatlıkla kullanabiliyor, kan kaybetmiş olmasına rağmen direncini yitirmiyordu.

Gömleğini bir kenara bıraktığında bakışlarımı yarasında gezdirdim. Aramızdaki mesafe azlığına eşlik eden kokusuyla bir an afalladım. Odunsu parfümüne karışan kendine has kokusu boğazımı düğümledi. Çıplak vücuduna göz atmamaya çalışarak yanımdaki malzemelere uzandım. Pamuk ile tentürdiyottu aldığım sıra sesini işittim. "Fazla soğukkanlısın."

"Polis kızıyım." Dedim ve tentürdiyot ile kapladığım pamuğu tenine iliştirdim. "O yüzden ilk defa vurulmuş bir adama pansuman yapmıyorum."

Yarasına bastırdığım pamuk ile canının acıdığını görmek üzere yüzüne baktım. Gördüğüm şey ise uyuşmuş ruhu, boşluğa bakar gibi duran ifadesiz yüzü ve karanlık ile kutsanmış büyüyen göz bebekleri oldu.

"Acımıyor mu?" Ses tonuma yansıyan şaşkınlık ilgisini çekmiş olmalıydı ki bir ışık gelip geçti lacivertlerinden. Şömineden yayılan turuncu ateş yüzünü yalıyor, ihtişamının altını çiziyordu. "Alışığım."

Tek kaşım havalanırken merak ettim. "Kaç defa vuruldun ki?"

Bakışlarını kaçırdığında düşündüğünü gördüm. Sessizliğinin tahmin ettiğimden daha uzun sürmesiyle doğrulup ciddi misin der gibi baktım ona.

"Bunun gibi küçük şeyleri saymazsak." Yarasını işaret ettikten sonra gözlerimizi buluşturdu. "Üç kere."

Üç isabet ve biri bile bu canavarı öldüremedi, öyle mi?

Dokuz canı olmalı diye düşündüm sonra hatırladım, kötülere bir şey olmuyordu.

Yarasını temizlemeye devam ettiğimde daha rahat hareket edebilmem için biraz daha eğildi. Artık sıcak nefesi tenime vuruyor, bakışlarının ağırlığı göğsümü sıkıştırıyordu.

Tentürdiyotlu pamuğu bırakıp oksijenli suyu aldım. Temiz bir pamuğa döktüğüm suyla yaranın kenarındaki kanları silmeye başladım. Bakışlarıma hâkim olamayıp göğsüne göz attığımda nabzımda bir tekleme meydana geldi. Kaslı vücudu özenle yontulmuş bir taşı andırıyordu. Her gün saatlerce spor yapıyor olmalıydı. Güzel fiziğini gölgeleyen tek şey yaralarıydı. Bıçak izlerine eşlik eden iki kurşun yarası vardı. Biri sağ omzunun biraz altında, kalbine oldukça yakındı. Diğeri ise mide boşluğunun oradaydı.

Babam göğsüne aldığı kurşun darbesiyle şehit düşmüştü. Bu yüzden her zaman canının ne kadar acıdığını düşünerek kendime mental olarak işkence etmiştim.

Kalbine yakın olan yarasını işaret edip hafifçe geri çekildim. "Acıdı mı?"

Lacivertlerini yüzümde gezdirdi. Ona bakmaktan kendimi alı koyamadım. Karşımdaki adam ile ilgili canımı sıkan birçok nokta vardı ve sadece birkaç tanesi en yakın arkadaşımın katili olmasıyla alakalıydı.

"Vurulduğum sıra pek bir şey hissettirmedi." Diyerek yanıtladı sorumu. "Ama tedavi aşamasında evet, canım yandı."

Başımı yavaşça sallayıp sargı bezine uzandım. Yarası derin olmadığı için dikiş atılmasına gerek yok gibiydi. Gerçi olsa bile bunu ona söylemez, enfeksiyon kapıp ölmesini beklerdim.

Dostane çizgimden çıkmamaya çabalayarak kolunu sarmaya başladığımda düşünebildiğim tek şey babamın öldüğü dakikalar oldu. O saniyelerde acı hissetmemiş olma ihtimali yüksekti ve ben buna sevinmeden edemedim.

Canavar yüzümde ne gördü bilmiyorum ama beni yanlış anlamış olmalı ki kendince bir çıkarımda bulunarak konuştu. "Masumiyetine inana dek aptalca bir şey yapmazsan asla zarar görmezsin, bu yüzden endişelenme."

Kendim için endişelenmek adetim değildi.

Sargısını sıkıca bağlayıp doğrulduğumda laciverte çalan gözlerinin tam içine baktım. Benim yaralarımı, acılarımı algılamaya gücü yetmezdi. Ruhumdaki çatlıklar oluk oluk kanıyor, hayata tutunmamı zorlaştırıyordu. Şöminedeki odunların çıkardığı ses kulaklarımı doldururken gözlerimiz birbirinde asılı kaldı.

Aniden bilmesini istedim. Duysun, öğrensin dedim kendi kendime. Karşısında küçük, korkmuş bir kız çocuğu yoktu. Acı ne demek iyi bilen, ölümün kıyılarında dolaşmış bir kadın vardı. Yüzümdeki tebessüm genişlediğinde daha önce sadece bir kişiye gösterdiğim yaram sızladı. Sadece okyanus gözlü canavarın benden aldığı en yakın arkadaşımın bildiği sırrımı gözler önüne sermek istedim.

Bacaklarımı aralayıp tenimi sarmalayan şortun kumaşını hafifçe çektim. Bacağımın iç kısmında kalan yaranın üzerine bakışlarını çevirdiğinde dahi ona bakmayı bırakmadım. Kararan lacivertlerini

yaramda dolaştırdı. Saniyelerin ardından kumaşı tenime örterek doğruldum. Gözlerimiz buluştuğunda zihnimdeki küçük kız fısıldadı. "Benimde yaralarım var ama sadece biri yüzeyde."

Bir kum saati belirdi gözlerimin önünde. İçindeki tanecikler yavaşça akıyor, geçmişe düşüyordu. Mazi fanusun içinde birikiyor ve artıyordu. Şu anın getirdikleri, ileriyi oluşturuyordu. İnsanın zamanın yavaşladığını hissetmesi gelecekten korkmasıyla doğru orantılıydı. Benim geçmişimin en büyük parçası, bu yaraydı. Sonsuza dek benim ile kalacak, bedenimi asla terk etmeyecekti.

"Nasıl oldu?"

Bakışlarım boşluğa odaklandı. Sorusunun cevabı aniden zihnimde yankı buldu. Bir kapı belirmişti önümde. Kırmızıya boyanmış, kan ile kutsanmış bir kapıydı bu. Ardında ne olduğunu bildiğim halde korkuyor, çekiniyordum. Boşluğa dalan gözlerim aslında geçmişe bakıyordu. Daha sadece on beş yaşında olduğum o geceye hapsolmuştum.

Dudaklarım aralandığında bilinçsizce konuşmaya başladım. "Babam kötü bir adam değildi ama katıydı. Belli kuralları vardı. Bir akşam kavga ettik. O da alkollüydü biraz." Eve geç geldiğim için bağırdığını anımsadım. Sokaklarda sürterek, derslerime çalışmayarak onu nasıl utandırdığımı söylemişti. Annemi kaybetmemin beni yoldan çıkardığını öne sürmüş, onun için büyük bir hayal kırıklığı olduğumu haykırmıştı. "Ben ona bağırdım, o bana." Alkolün verdiği cesaret ve hoyratlık ile içinde tuttuğu bütün acıları yüzüme çarptığında gitmek istemiştim. "Sonra ben evi terk etmeye çalıştım ama tam önümdeydi. Geçemedim onu."

Babamın kahverengi gözlerine yerleşen acıyı ne zaman anımsasam kendimden nefret ederdim.

Yalvarır gibi bakardı bana.

Istırabıma son ver der gibi.

"Tam yanından sıyrılıp gidecektim. Kolumdan yakaladı." Sol kolumdaki baskısını hissettim sanki bir an. Sırtımdan geçen ürpertiyle derin bir nefes aldım. "Salonun ortasında cam bir sehpa vardı. Babam bir an kolumdan çekince ben dengemi kaybettim ve cam sehpanın içine düştüm."

Kırmızı kapı yüzüme çarpıldı.

Titreyen bedenimi dik tutmaya çalışarak bütün dikkatiyle beni dinleyen adama baktığımda laciverte çalan gözlerindeki dalgaları gördüm. Hoyrat bir kasırgayı anımsatan bakışlarına karşılık sertçe yutkundum.

"Ama şanslıymışım baya." Gülümsemeye çalıştım. İnsanların bana acımasından nefret ederdim. Özellikle bu adamın vicdanına dokunmaktansa ölmeyi dilerdim. "Doktor öyle dedi yani."

Kullanılmış pamukları bir kenarda toparlayıp oksijenli suyun kapağını kapattım. Üzerimdeki okların baskısından rahatsız olarak derin bir nefes aldım.

Cevap vermeyeceğini düşünsem de aniden kendimi sorarken buldum. "Seninki nasıl oldu?"

Onu vuran kişinin cesaretine hayran kaldım. Karşımdaki adamın elinden kurtulduğunu zannetmiyordum zira ona bunu yapan birini yaşatmayacak birine benziyordu.

Gözlerimin içine bakmaya devam ediyor, tepkisizliğiyle duruyordu.

"Kız kardeşimi öldüren adam vurmuştu."

Söyleyeceği hiçbir şey beni şaşırtamaz sanıyordum ama yanılmıştım. İrileşen gözlerim ve aralanan dudaklarım ile öylece yüzüne baka kaldığımda empati kurabilen yanım acıyla sızladı. Aşinalık, sözlerindeki aşinalıktı beni kahreden. Onun bir parçası da benimki gibi öldürülmüş, elinden alınmıştı. Hayrete düştüğümü hissediyordum. Beni bu acıya ve kayba mahkûm eden adamın da aynı şeyleri yaşamış olması, hayatın mizahının zalimliğini ortaya koyuyordu.

Karşımdaki adamın ağabey olduğunu da kaybettiği bir kız kardeşi olduğunu da bilmiyordum.

Ne kadar ironikti. Benim kız kardeşimde onun yüzünden ölmüştü. Sanırım şu anki halimi en iyi o anlardı çünkü tıpkı benim gibi canından çok sevdiği birini kaybetmişti.

Merak ettim.

Kız kardeşini kimin, neden öldürdüğünü öğrenmeyi istedim. İkimizin ruhunda da büyük boşluklar vardı. Ben o boşluğu, intikamım ile doldurmaya çalışıyordum.

Peki ya o?

Almış mıydı öcünü?

Derin bir nefes alıp yüzüme samimi olduğunu umduğum hüzünlü bir ifade yerleştirdim. Lacivertlerine tutunarak mırıldandığımda bir

yanım hitap şeklimi sesli söylediğimi çok geç idrak etti. "Başın sağ olsun, Morskoy."

Yüzüne gelen canlılık ile tek kaşını kaldırdığında dilimi ısırdım.

Lacivertlerine yayılan ışık yüzünü aydınlattı. Saniyeler önceki kasvet aniden yok olmuş gibiydi ve ben bu Araz ile ne yapacağımı bilemeyerek bocaladım. Yüzündeki tebessüm gözlerine erişiyor, eğlendiğini belli eden mimikleri şoka girmeme neden oluyordu. Canavar, niye insan gibi davranıyordu?

"Morskoy?" dedi alay kokan sesiyle. "Öyle mi?"

Alt dudağımı dişleyip hafifçe omuzlarımı silktim. "Sana uyan bir benzetme olduğunu kabul etmelisin."

"Sen Morskoy'u nereden biliyorsun?"

Saatlerdir kütüphanesinde oturmuş kitap okuyordum ve okuduğum kitap Rusya'nın halk öyküleriyle alakalıydı. Kitabın yarısı ise tamamen Morskoy hakkındaydı.

Rus folklorunda Morskoy, dünyadaki tüm suların efendisidir. O deniz kadar eski, okyanuslar kadar uçsuz bucaksızdır. Bir nevi Ruslar için Poseidon gibidir. Herkes Morskoy'un okyanusların efendisi olduğunu söyler.

Morskoy'un başında deniz eğrelti otundan bir taç vardır. Bir elinde kürek, diğerinde trident tutar. Kristal, gümüş, altın ve değerli taşlardan yapılmış sarayında sonsuz bir yaşam sürer. Kendisi gerçek bir kral ve hükümdardır.

"Kütüphanende bulduğum kitapta okudum." Diyerek açıkladım. "Denizlerin ve okyanusların Kral'ı olarak biliniyormuş. Bana seni anımsattı."

Tebessümü genişlediğinde kendimi huzursuz hissettim. Neden gülümseyip duruyordu? Ayrıca niye gözüme bu kadar normal geliyordu?

"Bu zamana kadar hakkımda bir sürü şey söylendi ama itiraf etmeliyim hiçbiri bu kadar yaratıcı değildi." Tebessümüne hâkim olmak ister gibi hafifçe boğazını temizledi. "Ve kibar."

Kibar değildim, özellikle ona karşı.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı kaçırdım. İstediği kadar maskesinin ardına saklansın derisinin altındaki şeytan gözlerinden belli oluyordu. Ve ben o şeytanın varlığını unutmayacaktım. Kaybı için üzgündüm lakin bu bir şeyi değiştirmezdi.

Votka şişesine uzanıp içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra arkasına yaslandı. "Bu arada Türkiye magazinin diline düşmüşüz. Herkes bizi nişanlı sanıyor."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Gökten kızıl kar yağsa daha az şaşırırdım. Boş bakışlarımı yüzünde gezdirerek yanlış duyduğumu düşündüm zira sözleri anlamsız ve absürttü. Saniyeler geçip ben tepki vermeyince Araz kaşlarını çatarak doğruldu ve iyi olup olmadığımı anlamak ister gibi yüzümü inceledi. Nefesimi tutuyor olduğumu fark ederek soluklandım ve ağzımı bir balık gibi açıp kapattım. Ardından alt dudağımı hafifçe ıslatıp mırıldandım. "Pardon sanırım yanlış duydum. Ne dedin?"

"Dün gece otelden çıkarken çekilen fotoğraflarımızda yüzüğün kameralara yansımış." Dedi ve alaylı tebessümüyle ekledi. "Ve bu fotoğraf Türkiye gündemine bomba gibi düşmüş." Hafifçe omuzlarını silkti. "Herkes bizi nişanlı sanıyor."

Ağzımı kapatamadım. Sırtımdan geçen ürpertiyle gözlerimi kırpıştırdım ve işittiklerimi idrak etmeye çalıştım. Karşımdaki adamın söylediği tek bir söze bile inanmıyor oluşum ile mırıldandım. "Haberi görebilir miyim?"

Beni şaşırtarak karşı çıkmadı ve siyah pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp ekranı açtı. Saniyeler içinde magazin sitesine girip haberi buldu ve ekranı çevirerek görselleri önüme sergi. Buz kesen tenime eklenen afallamış ifadem ile öylece baka kaldım.

Otelden çıkarken çekilen fotoğrafımızda Araz'ın belime doğrulttuğu silah belli değildi ve kollarının beni sarmalamış olması da iki aşık gibi durmamıza neden olmuştu. Yüzümün sadece yarısı gözüküyordu çünkü yüzüğümün takılı olduğu elim diğer yarısını gölgelemişti. Yine de beni tanıyan herkes kolaylıkla Araz Vladimirs'in kollarındaki sarışının Kutsal Alazgir olduğunu anlardı.

"Haberi herkes görmüş müdür?"

Sorum üzerine Araz başını salladı. "Bütün gün magazin haberlerinde fotoğrafımızı kırk farklı açıdan oynatıp durdular. Sanırım gözde bekarlar listesinin başında olmam ve daha önce hiçbir kadın ile anılmamam herkesi ayağa kaldırdı." Sinirle homurdandı. "Ama merak etme, birkaç güne unutulur."

Midemin bulandığını hissediyordum. Titreyen bacaklarım ve uyuşan bedenim ile oturduğum yerden doğrulup şöminenin önüne doğru

adımladım. Buz kesen parmaklarımı birbirine bastırarak düşünmeye çalıştım.

Türkiye'deki herkes bu haberi görmüş olmalıydı ama benim asıl umursadığım Erdem Amca'nın bu haberleri duyup duymadığıydı ki bunu sorgulamam bile saçmaydı, kesinlikle görmüş olmalıydı. Araz'ın attığı her adımı takip ediyordu ve haberi gördüğü an planımızda başarısız olmak ile kalmayıp canavarın ellerine düştüğümü bilirdi. Asıl soru, Araz'ın ellerine düştüğümü bildiği halde yirmi dört saattir ondan haber almamış olmamdı. Beni öldü olarak mı kabul etmişti yoksa şu an Rusya'nın köhne yerlerinden birinde saklanıp neler olduğunu anlamaya mı çalışıyordu?

"Ne o?" diye sordu canavar. Sesinde beni irite eden bir alaycılık vardı. "Yoksa insanların benim ile nişanlı olduğunu düşünmesinden rahatsızlık mı duydun?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sen duymadın mı?"

Lacivertlerini yüzümde gezdirerek sessiz kaldı. Sorumu görmezden gelerek arkasına yaslandı ve bacaklarını uzatıp topuklarını sehpanın üstüne yerleştirdi. Fit bedenini süsleyen kanlara rağmen oldukça şairane görünüyordu. Şömineden yayılan kızıl gölgeler bedeninde dans ediyor, kaslarının çizgilerini dolduruyordu.

"Dediğim gibi iki güne unutulur."

Haklıydı fakat haberler umurumda değildi. Benim önemsediğim o haberlerin doğru kişiye ulaşıp ulaşmadığıydı. Erdem Amca fotoğrafları görünce bir terslik olduğunu anlamış olmalıydı. Belki de şu an beni arıyor, bir şekilde beni canavarın elinden kurtarmanın yollarını bulmaya çabalıyordu. Yine de işimi bir başkasının ellerine bırakamazdım. Kendimin kurtarıcısı olmak zorundaydım. Tıpkı şimdiye dek olduğu gibi.

Koltuğa doğru adımladım ve Araz ile aramda mesafe bırakarak yanına oturdum. Bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Yanında duran votka şişesini aldım ve yakıcı alkolden içerek gerilen bedenimi bir nebze rahatlatmayı denedim. Hissettiğim nefrete eklenen tiksintiyle alkolden bir yudum daha aldım.

Hapsolduğum altın kafesten çıkış yolum oydu. Onu kullanarak ilk baş özgürlüğüme ulaşacak sonra o özgürlüğü kullanarak intikamımı alacaktım. Ve yaratığı tarihin kara sayfalarına gömerek önüme bakacaktım.

Plan basit ve kolaydı.
İlk adım ise Morskoy'un güvenini kazanmaktı.

B Ö L Ü M S O N U

Dayanamayıp bir bölüm daha paylaştım ama diğer bölümler gerçekten ama gerçekten kasımda gelecek.
Yani umarım.
Gidişat hakkında ne düşünüyorsunuz?
Çokça seviliyorsunuz!

IV. HAMLE SIRASI

Satır arası yorumları ve yıldıza basmayı unutmayalım.
İyi okumalar dilerim.

IV. HAMLE SIRASI
The Tech Thieves - Fake

Burnuma dolan yabancı kokuyla iç geçirdim.

Fazlasıyla hoşuma giden kokuda saklı kalan bir şey vardı. Ciğerlerime doluyor, beni rahatlatıyor ve uyanmak istememe neden oluyordu. Başımı hareket ettirdiğimde sert deri materyal yanağımı acıttı.

Kendimi uykunun kollarından sökerek aldım ve gözlerimi aralayarak nerede olduğumu idrak etmeye çalıştım. Ağzımda acı bir tat vardı. Sanırım bunun nedeni dün gece içtiğim votkaydı. Buğulu bakışlarım netleştiğinde karşılaştığım tablo ile nutkum tutuldu.

Cenin pozisyonu almış, kanepede oturuyordum. Bacaklarımı karnıma dek çekmiş, kollarımı belime sarmıştım. Başım ise kanepenin üstüne yaslanmış bir haldeydi ve boynumun tutulduğunu hissediyordum. Az ilerimde duran adam ise kafasını geriye atmış, ensesini koltuğun üstüne yaslamıştı. Bacakları hala sehpanın

üzerindeydi. Yarı çıplak uyuyor, kaşlarını çatmış, bilinçsizken bile fazlasıyla sert ve ciddi görünüyordu.

Yaralı koluna kaydı gözlerim. Beyaz sargısından sıyrılan birkaç damla kan vardı fakat iyi gözüküyordu. Asıl sorun ise o kolunun bacaklarımın üstünde duruyor olmasıydı. Parmaklarını çıplak tenime iliştirmiş, resmen uykusunda bile beni esir almıştı.

Sinirle homurdanıp elini ittireceğim sıra göz ucuyla bir hareketlilik fark ederek bakışlarımı o yöne çevirdim.

Şöminenin yanında kalan tek kişilik koltuğa oturmuş adam ile gözlerim buluştuğunda nefesim kesildi. Şaşkınlıkla bakışlarımı irileştirip öylece kala kaldım. Altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim adam lacivert rengindeki takım elbisesinin içinde oldukça fit ve çekici gözüküyordu. Beyaz saçları olmasa kesinlikle yaşını belli etmezdi. Mavi gözlerini üzerimde gezdirip tebessüm ettiğinde rüya görmediğime emin olarak hızla doğruldum. Araz'ın eli bacağımdan düştüğünde sinirle homurdanıp gözlerini açtı. Sersemlemiş bakışlarıyla bana baktığında onun da halimizi yadsıdığı ortadaydı.

"Günaydın." Diyen yabancının tok sesiyle buz kestim.

Yanımdaki adam ise benden daha beter bir haldeydi. Feleğini şaşırdığını anlamama neden olan ifadesi ve bakışlarıyla konuşan yabancıya döndü. Fark ettiği kişiyle hızla doğrulup bacaklarını sehpanın üzerinden indirdi. Ve beni mümkünmüş gibi biraz daha afallatarak yakardı. "Baba."

Yanlış duyduğumu düşündüm.

Evet, kesinlikle yanlış duymuş olmalıydım.

Bizi izleyen yabancı yanımdaki adama odaklanarak tebessüm ettiğinde neşeli gözükmüyordu aksine öfkeli gibiydi. Kravatını düzelterek doğruldu. "Oğlum, bakıyorum hareketli bir gece geçirmişsin." Gözleri Araz'ın yarasında ardından sehpanın üzerindeki malzemelerde dolaştı. Ardından bakışları beni buldu. İfadesi yumuşamıştı fakat hala sinirli gözüküyordu. "En azından seninle ilgilenecek biri varmış, buna da şükür."

"Baba." Dedi şoktan sıyrılamayan canavar. "Senin ne işin var burada?"

"Oğlumun evine gelirken önceden randevu almam gerektiğini bilmiyordum." Adamın mavi gözleri tekrar beni buldu. "Madem olum bizi tanıştıramayacak kadar afallamış bir halde. Ben kendimi taktim

edeyim kızım." Elini uzatarak kibar bir tebessümü dudaklarına iliştirdi. "Ben Engin Sipriyanoğlu, anlamış olabileceğin üzere Araz'ın babasıyım."

Ne yapacağımı bilemeyerek bana uzatılan ele baka kaldım. Ardından kabalık ettiğimi fark ederek doğruldum ve adamın elini tutarak hafifçe sıktım. "Tanıştığıma memnun oldum, efendim. Bende Kutsal."

Tebessümünü genişleterek gözlerini yüzümde gezdirdi. "Gelinim olacak kadın ile böyle tanışmak istemezdim ama çat kapı gelmesem Araz'ın bana haber vereceği yok gibiydi." Bakışlarını oğluna çevirdiğinde yüzünde yine öfkeli bir ifade uyandı. "Nişan haberini magazinden öğrenmek ne denli üzücüydü biliyor musun, oğlum? Üstüne üstlük herkes benden bir açıklama bekledi ve bil bakalım ben insanlara ne cevap verdim." Engin Bey aniden bağırdığında geriye doğru sıçradım. "Hiçbir şey! Çünkü bir bok bildiğim yok."

"Baba durum sandığın gibi değil." Diyerek doğrulan Araz kanepenin ucunda kalan gömleğini alıp üzerine geçirmeye başladığında kendi kombinimin uygunsuzluğu ile huzursuzlandım. Düğmelerini iliklerken babası burnunun kemerine parmaklarıyla baskı uygulayıp derin bir nefes aldı. "Git ve kendine çeki düzen ver, Araz." Elini indirip bana baktı. "Bizde gelinim ile biraz sohbet edelim."

Adamın bana gelinim demesi midemi bulandırdı. Bu asla gerçekleşmeyecek bir şeydi ve aksine inanıyorsa delirmiş olmalıydı. Bir yaratık olarak gördüğüm oğluna duyduğum tek his nefret idi. Yine de haberlerden yola çıkarak böyle bir düşünceye varmış olmasını anlayabiliyordum.

Aniden kafamdaki çarkların döndüğünü hissettim.

"Baba istersen baş başa konuşalım." Diyen adamın ses tonundaki naiflik ile kasıldım. Gözlerimi kendine çeki düzen vermeye çalışan Araz'a çevirdim. Babasının yanındayken saygılı olmaya dikkat ediyor, ne kadar öfkeden yanıyor olsa da kibarlığı elden bırakmıyordu. Doğruca haberlerin yalan olduğunu söylememişti ki her istediğini yapan biri olduğu barizdi. Öyleyse neden babasına karşı durumu idare etmeye çalışıyordu?

"Hayır, ikiniz ile de konuşmak istiyorum." Dedi Engin Sipriyanoğlu. "Oğlum ben zaten senin evlenmeni istiyordum. Biliyorsun, bu şartlarımdan biriydi. Hazır bu yola girmişsin, neden bana söylememeyi tercih ettin anlamıyorum." Aniden desibeli tekrar yükseldi. "Ulan iki

kuruşluk adamlardan aldım haberini. Yaşadığım şoku ve rezaleti düşünebiliyor musun sen?"

Şartlarımdan biri.

Doğru duymuştum, değil mi?

Bakışlarımı öfkelenen adama çevirdim. Engin Sipriyanoğlu, Türkiye'nin en zengin insanlarından biriydi. Eski para sahiplerindendi ve ilk yirmi listesinde yer alıyordu. Tek varisiyse yanımda duran canavardı. Anlayamadığım şeyler vardı. Araştırmama göre Araz'ın kimlikteki soyadı Sipriyanoğluydu ama Rusya sınırları ve yer altında Araz Vladimirs olarak tanınıyordu. Bana yarı Rus yarı Türk olduğunu söylemişti. Anlaşılan Türk tarafı babasından geliyordu. Belki de Vladimirs annesinin soyadıydı. Asıl önemli olan şeye odaklanmaya çalıştım. Babası buradaysa oğlunun ne haltlar karıştırdığını biliyor olmalıydı. Şartlarından birinin evlenmesi olduğunu belirtmişti. Belki de koyduğu şartlardan bir diğeri de bu karmaşık kimliğiyle ilgiliydi.

Aradığım kurtuluş buydu.

Düşündüğüm şey bana zaman kazandırabilir, hem de güvenliğimi sağlayabilirdi. Canavar henüz pençelerini bana geçirmemişti ama bu geçirmeyeceği anlamına gelmezdi. Araz güvenebileceğim biri asla değildi. Masum olduğumu ona düşündürtmemin en kolay ve hızlı yolu hayatına sızmamdı. Eğer babası bizi nişanlı olarak bilirse bir süre onun yanında kalabilir, onu bitirmenin bir yolunu bulabilirdim. Bu şekilde ayrıcalıklar elde edebilirdim. Acilen internete ihtiyacım vardı. Otele sakladığım telefona erişmek, Erdem Amcayla konuşmak ve bu kahrolası kaleden gitmek zorundaydım.

Dudağımın kenarını dişleyip kalbimin heyecan ile kasılmasına izin verdim. Ben bitti demeden oyun bitmez, bitemezdi. Araz'ın babasını düşündüğü ve önemsediği her halinden belliydi ki o yaratığın birilerini düşünmesi, önemsemesi beni fazlasıyla şaşırtmıştı.

Yüzümdeki ifadelerin hepsini yok etmeye çalışarak tebessüm ettim. Rol yapmakta iyiydim. Babam her zaman mükemmel bir yalancı olduğumu söylerdi. Bu zamana kendime kalkan edindiğim yalanlar ile gelmiştim. Bundan sonrasında da olmadığım biri gibi davranabilir, bu bataklıkta filizlenebilirdim.

Araz Vladimirs'in karanlığında, en köhne köşelerinde avlanabilir, onun sonunu getirebilirdim.

Yanımdaki adam konuşmak üzere dudaklarını araladığında önce davrandım ve geri dönüşü olmayan bir yola girdim. "Engin Bey bunun için çok özür dilerim ama Araz'dan bir şey söylememesini isteyen bendim."

Odaya çöken sessizliğin mimarıydım.

Ateşimin çıktığını hissediyor, birazdan sergileyeceğim performanstan alnımın akıyla çıkmayı diliyordum. Lacivert gözlerini üzerimde dolaştıran adamın şaşkınlığını görmezden gelmeye çalışarak tamamen Engin Bey'e odaklandım. Kelimeler ağzımdan bir yağ gibi kaydı. "Tabi ki nişanlandığımızı size söyleyecektik." Uyuşan parmaklarımı birbirine bastırdım. "Haberlerden duymanızı hiç istemedik fakat size telefonda söylemekte istemedik. Bu yüzden Türkiye'ye gelene dek saklamaya karar verdik. Magazin büyük bir talihsizlik sonucu bizden önce davrandı ki bunun için gerçekten çok üzgünüz."

Engin Bey olanları anlamaya çalışıyor gibi hafifçe kafasını salladığında yanımdaki adamın gözlerinde hayat bulan alevlerin bedenimi yaktığını hissettim. Sadece bana bakıyor, hayretle gözlerini kırpıyordu.

"Peki, bir şansızlık eseri bu duruma düşmüş olabiliriz." Tek kaşını kaldırarak ilk bana ardından oğluna baktı. "Ama bu kabahatinizi örtmez. Özellikle senin." Diyerek işaret parmağını oğluna doğrulttu. "Bana haber vermen gerekirdi. İnsanlar bana gelinimi sorduğunda aval aval yüzlerine baka kalmam senin suçun."

Araz kaşlarını çatarak bana baktığında ne diyeceğini bilemiyor olduğu barizdi. Gözlerindeki hoyrat dalgaların benliğime ağır geldiğini anlayarak bakışlarımı kaçırdım.

"Engin Bey." Odayı dolduran gür erkek sesiyle ardıma döndüm. Araz'ın adamlarından biri olan Güneş kapının kenarında dikilmiş bir bana bir yanımdaki adama bakarken ne düşüneceğini şaşırmış gibiydi. Gözlerini Engin Bey'e çevirerek duruşunu dikleştirdi. "Kahvaltı hazır efendim."

"Güzel." Diyen adama baktığımda tekrar ikimizi işaret etti. "Gidin ve kendinize çeki düzen verin. Sizi kahvaltı sofrasında bekliyorum." Gözleri tekrar oğluna odaklandı. "Konuşacağımız çok şey var."

Engin Bey'in salondan çıkmak üzere harekete geçmesiyle alarm verdim. Benden gözlerini ayırmayan canavar her an saldırıya geçecekmiş gibi gözüküyordu. Fazlasıyla öfkeliydi. Engin Bey'in

ardından adımlayarak odadan çıkmaya çalıştım ama Araz arkamda bitip belimi kavrayarak beni kendine bastırdı. Dudaklarımın arasından sıyrılan küçük nidayla Engin Bey'in bakışları bizi buldu.

"Sarışın, biz üstümüzü değiştirelim." Diyen Araz'ın sıcak nefesi yüzümü yalayıp geçti. Belimi saran kolundaki baskı artmıştı ve bu nefes almamı zorlaştırıyordu.

Engin Bey tebessümünü saklamaya çalışarak salondan çıktığında bize tuhaf bakışlar atan Güneş'te onu takip etti. Gidişleriyle birlikte Araz ellerini üzerimden çekti. Ağzını açıp bağırmaya başlayacağını anladığım an, ona zaman bırakmadan koşmaya başladım.

"Blyad." Diye bağırdığını duysam da umursamadım. İstediği kadar küfredebilirdi ama sakinleşene dek kendimi bir deliğe sokmayı ve oradan çıkmamayı planlıyordum.

Nereye gittiğimi bilmeden merdivenleri tırmandığımda Araz peşimden geliyordu. Beş yaşında iki çocuk gibiydik. Ben izimi kaybettirmeye çalıştıkça o peşimden geliyor, beni yakalamaya çalışıyordu. Sağlıklı düşünemeyecek kadar afallamış haldeydim yoksa kaçacak tek bir yerimin dahi olmadığını bilerek koşmaya devam etmezdim.

Araz'ın köşe başında adamı vardı ve hepsi bizi gördüğü gibi şoka giriyor, yüzlerini tuhaf bir hale sokuyorlardı. İkinci katın solda kalan koridoruna girdiğimde karşıma çıkan koruma beni yakalamak istercesine öne atıldı.

"Ne trogay eto." Diye gürledi Araz. Bana dokunmamasını emretmesi üzerine adamı geriye çekilerek yanından geçmeme izin verdi.

Kendimi dün gece kaldığım odaya attım. Tam ardımdan kapıyı kapatacakken kapının hızlıca itilmesiyle neredeyse yeri boylayacaktım. Hızlıca geriye kaçtığımda kapana sıkıştığımı biliyordum. Bütün heybetiyle yavaş adımlar atıyor, üzerime toprak serpiyordu.

"Gerçekten bravo." Yenik düştüğü öfkesiyle alkışladı beni. "Bence tiyatroyla uğraşmaya başlamalısın." Çenesi titriyor, gözbebeklerindeki siyahlık mavilerini daraltıyordu. "Bu yetenekle harcanıyorsun sen."

Erdem Amca bale yaptığımı öğrendiğinde aynı sözleri sarf etmişti. Her ne kadar yalan söylemekte ustalaşsam da şu an içinde bulunduğum durumdan yine yalan söyleyerek kurtulmam zor gibi gözüküyordu. Öfkesinde haklı olabilirdi ama altta kalacağımı zannediyorsa yanılıyordu.

"Ah, lütfen ama fırsatı değerlendirdiğim için beni suçlayamazsın." Sözcüklerin ağzımdan dökülmesine izin verdim. "Salak mı zannediyorsun sen beni?" Sorum karşısında histerik bir gülüş yeşerdi yüzünde. Hakaret edeceğini anlayarak buna müsaade etmeden konuşmaya devam ettim. "Gördüklerimden, bildiklerimden sonra beni bırakmayacaksın. İstesen de yapamazsın bunu. Masumiyetimi kanıtlasam bile bir şey değişmez."

Yüzünde ufak bir yumuşama oluştu fakat bu o kadar kısa sürmüştü ki bir an göz yanılmasından ibaret olduğunu düşündüm. Derin bir nefes aldım. Onun yanında kalmalıydım. Onun sonunu getireceksem yanı başında olmalıydım. Telefon ellerimin arasından kayıp gitmişti ve içindeki videoya bir daha ulaşamayabilirdim. Beni bir odaya hapsedip elimden günlerimi, haftalarımı alabilirdi. Masum olduğumu kanıtlayamazsam beni öldürecekti ki masum olmamam aksini kanıtlamamı zorlaştırırdı.

Acilen yedek bir plana ihtiyacım vardı ve önüme çıkan fırsat benim için büyük bir şanstı.

"Bırak baban beni nişanlın olarak bilsin." Diyerek geriye adımladım ve aramıza bir mesafe yerleştirdim. "Onu mutlu etmek istediğini görebiliyorum."

Tek kelime etmeden bana öfkeyle bakmaya devam etti.

"Bir süre sonra ayrıldığımızı söyleriz. Eğer babanın sana kızmasını istemezsen benim seni terk ettiğimi ya da kaçıp gittiğimi söylersin. Zaten şu an herkes bizi nişanlı zannediyor." Diyerek onu ikna etmeye çalıştım. "Ayrıldığımızda gidip birine seni şikâyet etmeye kalksam bile, eski nişanlının yalan söylediğini düşünecek herkes." O kadar hızlı konuşmuştum ki bir an duraksayıp yutkunmak zorunda kaldım. "Hem bu şekilde sana masumiyetimi de kanıtlayabilirim. Başka türlü sana kendimi nasıl ispat etmemi bekliyorsun ki?"

Çaresizliğim gerçekti. İçine düştüğüm çamurdan kurtulamayacaktım. Artık ayağa kalksam bile yapabileceğim tek şey başkalarını da kirletmek olacaktı. Bu yüzden son kez esir düşmeli, karşımdaki canavarın kulesine hapsolmalıydım.

"Teklifim şu." Gözleri, gözlerimdeydi ve ben kendimi bakışlarındaki soğuk sulara teslim ettim. "Sahte nişanlın olarak yanında duracağım ve işimiz bittiğinde sonsuza dek gideceğim."

Araz bir süre sessiz kaldı fakat gözlerini üzerimden ayırmadı. Zihnindeki çarkların döndüğünü işitebiliyordum. Teklifimi değerlendiriyor, bir karara varmaya çalışıyordu.

Nefret ettiğim, ölmesini istediğim bir adama adeta yalvarıyordum. Daha ne kadar küçülebilirdim bilmiyordum lakin bunu yapmak zorundaydım. Güzel yeşil gözlü kız için, kendimden vazgeçmeliydim. Bu yüzden ne olursa olsun, canavarı ikna etmeliydim.

Lacivert gözler beni bulduğunda Araz ellerini siyah pantolonun ceplerine sıkıştırdı. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Sorusunu anlamsız bulduğum için bir süre boş gözlerle baktım.

"Haklısın." Bir dağ gibi duruyordu karşımda. "Babamı bir nedenden dolayı mutlu etmek istiyorum ve onu şu an mutlu etmemin tek yolu." Gözlerini kaçırdı. "Evlenmek." Bunun düşüncesi bile onu ürpertiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bu yüzden teklifini düşüneceğim fakat karşılığında başka bir şey isteyeceğine eminim. Özgürlüğün dışında isteyeceğin bir şey."

Gözlerindeki şüphecilik bedenimi alevlendiriyordu.

Evet, istediğim şey intikam demek istedim birdenbire. Azabın en acı dolu anlarını damarlarında hissetmeni istiyorum. Gözlerimin önünde günden güne bitip gitmeni, acı çektirdiğin ruhlardan birine dönüşmeni diliyorum.

Senin yok oluşunu görmek istiyorum.

Düşüncelerim birbirine savaş açtı. Sınırlarımın zorlandığını hissediyordum. Canımı ortaya koymamın, bedelinin sadece hayatım olduğuna inanmıyordu zira onu suçlayamazdım. Beni yakaladığından beri soğukkanlıydım. Beni öldüreceğini söylediğinde bile gözümü kırpmamıştım. Nefretimin dik başlılığımı alaşağı etmesine müsaade etmemiştim. Bu yüzden teklifimin sadece yaşama arzumdan kaynaklandığını düşünmüyordu. Özgürlüğümden daha çok istediğim ne olabilirdi?

Aklıma gelen bahaneyle dişlerimi sıktım. Gururum, ayaklarımın altında çatırdayan bir cam gibiydi. Dikkat etmezsem kanamama neden olacak, beni yaralayacaktı.

"Para." İçimde yeşeren nefret kendimeydi. "Para istiyorum."

Araz'ın gözlerinden geçen şaşkınlığa eşlik eden başka bir şey daha vardı. Bana bir gram bile saygı duyuyorsa o saygı artık buhar olup uçmuştu ama umurumda bile değildi. Onun gibi bir adama üzerimde

egemenlik kurabileceğini, beni rahatça yönetebileceğini düşündürtmeliydim. Maddi gücüyle beni ezebileceğini zannederse tehlike olmadığıma daha çabuk inanırdı. Onun gözünde öksüz bir kadındım ama yine de potansiyel bir düşmandım. Aciz olduğuma ne kadar inanırsa o denli açık verirdi ve ben o açıkları kendi lehime kullanabilirdim.

"Para."

Yanlış duymadığını teğet etmek ister gibiydi. Yanağımın içini dişleyip hızla başımı aşağı yukarı salladım. "Senin de bildiğin üzere öksüz ve yalnız bir kadınım. Ve hayallerim var."

Hayal mi?

Hayal kurmayı yıllar önce bırakmıştım.

Hayata dair bir beklentim yoktu. Beni ayakta tutan tek şey karşımdaki canavarın nefes almasıydı. Onun tükenişiyle ben nefes almaya başlayacaktım.

"Bunları gerçekleştirmek içinde paraya ihtiyacım var. O yüzden senden nişanlın olmam karşılığında para istiyorum." Kelimelerimin altını özenle çizdim. "Anlaşmamız bittiğinde kaybolacağım ve bir daha asla karşılaşmayacağız."

"Seni bir daha görmeyeceğim." Dediğinde bunu onaylamak istiyor gibiydi. Başımı sallayarak mırıldandım. "Beni bir daha görmeyeceksin."

Sessizliğe bulanan bakışlarımız, birbirimizde asılı kaldı.

Ruhunu gördüm, ruhumu gördü. Bir yemindi bu ikimizin de kabul ettiği. Kıyameti çağrıştıran dalgalı denizi berraklaştığında kaosa bulanan zihnim duruldu.

Yavaşça adımlayıp bir adım ötemde durdu. Uzun boyu yüzünden bakışlarımızı buluşturabilmek adına başımı geriye attım. Bana derin ve gizemli bir okyanusu anımsatan gözleri, yüzümü tavaf etti. Kendine has kokusu ciğerlerime doluyor, yakınlığımızdan kaynaklı bir sıcaklık tenimi dağlıyordu. Saniyelerin ardından dudaklarını araladığında karanlığıma ışık tuttu. "Üstünü değiştir ve aşağı gel. Eğer babamı ikna edebilir, açık vermeden rolünü hakkıyla yerine getirebilirsen teklifini düşüneceğim. Aptalca bir şey yapar ya da dersen sonuçlarını ağır ödersin unutma."

Boğazımdaki düğümü yok etmek isteyerek yutkundum ve başımı salladım.

Benden aldığı onay ile odayı terk ettiğinde ardında bıraktığı fırtınayı umursamadı. Titreyen bedenim ile az ilerimde duran yatağa oturup soluklandım. Yaptığım şeyin ne denli tehlikeli olduğunu idrak etmeme müsaade etmeden gözlerimi yumarak Eylül'ü düşledim. Her şey onun içindi. Bunu yapmak zorundaydım. Öleceğimi bilsem bile artık geri adım atamazdım.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip kendime birkaç dakika tanıdım. Derin nefesler alarak titrememi sonlandırmayı denedim. Bunu yapabilirdim. O canavarı ikna edebilir, masum olduğuma inandırabilirdim. Artık kurban ve suçlu ilişkisine sahip olmayacaktık. Beni oyununa dahil olan çıkarcı bir kadın olarak görecekti. Bu saye de güvenini kazanacak ve en beklemediği anda ona darbemi indirecektim.

Evet, her şey yolunda gidecekti.

Yerimden kalkarak yatağın yanında duran çantama adımladım. İlk olarak babasını inandırmalıydım. Eğer rolümü hakkıyla oynayabileceğimi görürse canavar beni daha çabuk kabullenir ve duvarlarını hızlıca indirirdi.

Zekasını küçümsememem gerektiğinin farkındaydım. Hayatım üzerine kumar oynadığımında bilincindeydim ama kaybedersem sadece nefesimden olacaktım. Kazanırsam ise düşlediğim her şeyi elde edebilecektim. Bu göze almaya değer bir riskti.

Çantamın içinden siyah pantolonumu ve dekolteli kazağımı aldım. İkinci bir deri gibi bedenimi sarmalayan kıyafetleri üzerime geçirip çizmelerimi giydim. Sarı saçlarımı düzeltip şekillendirdikten sonra yüzüme hafif bir makyaj yapıp ideal gelin adayına dönüşmeye çalıştım.

Aşağı inip kahvaltı için yemek salonuna girdiğimde Araz ile babası beni bekliyorlardı. Yüzüme bir tebessüm iliştirip oyuncu kişiliğimi öne çıkardım. Hayatımın performansını sergileyecektim ve başarılı olmak zorundaydım.

"Beklettiğim için özür dilerim." Diyerek Araz'ın karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Önemli değil, kızım." Engin Bey'in hitabıyla bir an afalladım. Uzun zamandır işitmediğim bu kelime dengemi yitirmemi sağlamıştı fakat çabucak toparlanarak maskemi yüzüme iliştirdim.

Görevliler servise başladığında bakışlarım karşımda oturan adamı buldu. Temiz kıyafetlerini üstüne geçirmiş, yine siyahlara bürünmüştü. Nemli saçlarından duş aldığını anlayabiliyordum. Gergin gözüküyordu

ve bunun en büyük nedeni bendim. Onu zora sokmamdan endişe duyuyor olmalıydı. Normal şartlarda bunu zevkle yapardım fakat şu an ki durumda ona köstek değildim. Aksine buradaki yerimi bir süreliğine sağlamlaştırmam gerekiyordu ve bunu yapmamın tek yolu sahte nişanlı rolünü Engin Sipriyanoğlu'na kabul ettirmemdi.

Beni izleyen orta yaşlı adam kibar bir tonlamayla mırıldandı. "Kutsal, bana biraz kendinden bahseder misin? Seni tanımak isterim."

Sorusuyla Araz'a doğru kaçamak bir bakış attım. Ne söylemem gerektiğini kestiremeyerek bir nevi ondan yardım istemiştim fakat gıcık herif tek kaşını kaldırarak şovumu yapmamı emretmişti. Sanırım o da ne denli iyi yalan söylediğimi bilmek istiyordu.

"Yirmi dört yaşındayım ve balerinim." Diyerek tebessüm ettim. "Normalde İstanbul'da yaşıyordum. Birkaç ay önce Rusya'ya ekibimle geldim. Burada bir gösterimiz vardı." Tatlı gülümsemem ile okyanus gözlü adama döndüm. "Araz ile de orada tanıştık. Dans edişime vurulduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun hayatım?"

Engin Bey yüzünü kaplayan gülümsemeyle bir bana bir oğluna baktığında ben meydan okurcasına canavarı izlemeye devam ettim.

"Öyle mi, oğlum?" diyen adam kahkahayla güldü. "Demek Kutsal'ın dans edişine vuruldun he? Çok şükür bu günleri de gördüm."

Araz gözlerini benden ayırmadı ve yüzüne gördüğüm en sahte tebessümü iliştirdi. "Evet baba, öyle oldu."

Kıvranışından zevk alarak kahvemi yudumladım. Ardından bu durumun keyfini sürmem gerektiğini fark ederek hikâyeyi süsledim. "Son gösteri gecemde kulise kocaman bir çiçek yolladı. Üstünde de akşam yemeğine davet ettiğini söyleyen bir kart vardı. Bu şekilde tanışıp görüşmeye başladık."

Engin Bey'in gözleri irileşti. "Oğlumdan beklenmeyen bir romantiklik olmuş."

"Öyle demeyin." Diyerek kıkırdadım. "Araz çok romantiktir."

Canavar hafifçe başını sallayıp ellerini yumruk haline getirse de tebessümünü kaybetmedi ve babasına bakarak sözlerimi onayladı. "Öyleyimdir, baba."

Engin Bey kahvaltısını ederken bir yandan da yüzündeki gülümsemeyle beni sorgulamaya devam etti. "Demek ilk görüşte âşık

olmuş sana." Demesiyle ellerimi birbirine çarptım. "Araz'da aynısını söyledi. Beni gördüğü gibi âşık olmuş, bir süre peşimden koştu hatta."

"Koştum." Araz'ın ses tonundaki sertlik bir an yutkunmama neden oldu. "Kutsal kaçtı, ben kovaladım." İmalı bir ifadeyle gözlerime baktığında şeytani bir tını yüzünü gölgeledi. "Gördüğün üzere fazla güzel, baba. Onu kaçırsam büyük bir aptallık etmiş olurdum, değil mi?"

Aç bir kurt gibi beni süzdüğünde yerimde huzursuzca kıpırdandım. Beni rahatsız hissettirmek üzerine kurduğu sözlerle başarıya ulaşmıştı.

"Kesinlikle, oğlum."

Önümdeki kahvaltılıkları çatalımın ucuyla ittirip ağzıma bir şeyler attım ve hala beni izleyen adamı yok sayarak rolüme odaklandım. Sabretmeliydim. Sabredersem istediğime ulaşacaktım. Bu canavarın tuzağına düşmeyecektim.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye soran adam ile cevap verdim. "Sadece birkaç aydır."

"Düğün ne zaman?"

İşittiğim sözler ile içtiğim kahve boğazımda kaldı. Zar zor yutkunarak bakışlarımı Araz'a çevirdim. Onunla evlenmektense ölmeyi tercih ederdim. Ayrıca bu acelede neydi? Nişanımızın ilan edilmesinin üzerinden bir gün bile geçmemişti ki ben bunu öğreneli daha yirmi dört saat olmamıştı. Aniden kanımın kaynadığını fark ederek derin nefesler aldım.

"Yaza." Diyen Araz ile arkama yaslandım.

Fazlasıyla uzak olan bir tarihi belirtmesinden son derece memnundum. Elbette o zamana dek yollarımızı çoktan ayırmış olacaktık. İki seçenek vardı. Ya Araz hapse girecekti ya ben mezara. Umudum ilk seçenekten yanaydı.

"Daha çok varmış." Engin Bey arkasına yaslandı. "Yine de ufak bir davet verip bize yakışır bir nişan yapmamız gerekir. Öncelikle Kutsal ailenin geri kalan üyeleriyle tanışmalı elbette. Haftaya halanın doğum günü var, sizde Türkiye'ye gelirsiniz ailecek bir yemek yeriz."

Türkiye ismiyle tıkandım.

Doğan umut ışığı bana gelecek vaat etti. Eğer bir hafta içinde Araz Vladimirs'i bitirecek verilere ulaşabilirsem Türkiye'ye döndüğümüzde rahatlıkla Erdem Amca ile iletişime girebilir ve bu saçmalığı hızla sonuca bağlayabilirdim.

"İş programıma bakarım."

Araz'ın sözleri ümidimi baltalayacaktı ki Engin Bey adeta emretti. "Geleceksiniz, Araz. Zaten uzun zamandır gelmiyorsun. Bu haberlerden sonra ele güne karşı mutlu aile tablosu çizmemiz şart."

Dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım. Araz saniyeler içinde babasını onaylayarak başını salladığında göğsümdeki kasvet bir nebze dağıldı. Doğru yolda olduğuma emin oldum. Karşımdaki canavarın aklındakimuhakemeye işimi bırakmayacak, kendimi bu çukurdan kendim çıkaracaktım.

Dudaklarımı birbirine bastırıp sessiz kaldım. Araz saniyeler içinde babasını onaylayarak başını salladığında göğsümdeki kasvet bir nebze dağıldı. Doğru yolda olduğuma emin oldum. Karşımdaki canavarın aklındaki muhakemeye işimi bırakmayacak, kendimi bu çukurdan kendim çıkaracaktım.

Engin Amca'nın bakışları camın ardındaki bahçeye kaydı. Gözlerini nöbette olan korumaların üzerinde dolaştırdıktan sonra tekrar bana baktı. "Araz'ın ne işle uğraştığını bilmek seni ondan uzak durmaya yetmemiş anlaşılan."

Sözleriyle afalladım.

Ne diyeceğimi bilemeyerek Araz'a baktığımda kaşlarını çatarak babasını uyarırcasına konuştu. "Baba, bu konuyu kapat."

"Neden?" diye sordu Engin Bey arkasına yaslanıp kahvesini yudumlarken. "Yoksa utanıyor musun? Mafyacılık oynamana izin vermemin nedeni bu karanlık dünyaya mahkûm olman değildi, Araz. Ve sen tahmin ettiğimden daha uzun süredir buradasın."

"İzin istediğimi hatırlamıyorum."

Araz'ın sözleriyle Engin Bey'in yüzünde bir hüzün yeşerdi. "Haklısın, bana o kadar bile saygı duymamış olmamalısın ki gecenin bir vakti kaçar gibi evden gitmiştin."

Sessizliğe gömülerek arkama yaslandım. Bir aile dramının içindeydim ve her ne kadar Araz'dan nefret ediyor olsam da bu konunun beni ilgilendirmediğine emindim. Gerçi onun hakkında her şeyi bilmem gerekirdi. Zayıf yönünü bulursam onu en iyi oradan yaralardım fakat ahlaki yanım bu konuşmanın fazla özel olduğunu vurguluyordu.

"Kaçmadım." Dedi Araz ve babasına baktı. "Sana ne yapacağımı söyledim ve gittim. Bunu yapmak zorunda olduğumu bildiğin halde

bana engel olmaya çalışmamalıydın."

Engin Bey kahve bardağını bırakıp bütün dikkatini oğluna verdi. "Araz yapmak istediğin şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu o zamanlar umursamadın. Oğlum aradan altı yıl geçti ve sen her gün daha beter bir karanlığın içine düşüp oradan çıkamıyorsun." Aniden beni işaret etti. "Bak sana ışık olabilecek bir kadın var artık. Ne olur, başkalarını düşünmeyi bırakıp kendi hayatına odaklan ve bu bok çukurundan kendini kurtar."

Araz elini masaya indirip bağırdığında korkuyla titredim. "Başkası dediğin benim küçük kız kardeşim."

Evin içinde yankılanan sözleriyle boğazım düğümlendi. Kalbimin sıkışmasına neden olan kelimeleri karşısında ne yapacağımı bilemedim. Aklım öğrendiklerimi filtreliyor, her şeyi süzgeçten geçiriyordu. Araz Vladimirs, altı yıl önce tahtına geçmişti ve babasıyla olan konuşmasından anlayabiliyordum ki bunu yapmasının bir nedeni de kız kardeşiydi. Ama neden?

"Biliyorum." Diyen Engin Bey'in sesi titredi. "Bu yüzden vazgeçmeni istiyorum. Bir evladımı daha kaybedemem, Araz."

Bir babanın yardım çığlığıydı bu.

İçimdeki insani taraf hüzünleniyordu zira adamın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Bir evladını yitirmiş, diğerini kaybetmemek için çabalayışını duyabiliyordu fakat bilmeliydi ki, Araz Vladimirs'e kimse zarar veremezdi. Adamın Azrail ile bir anlaşması var gibiydi. Öldürülemiyor, bir şekilde hep savaşlardan galip geliyordu. Son derece korkutucu olması bile insanların ona boyun eğmesine yetiyordu.

Aniden kendimi tedirgin hissettim. Engin Bey'in yüzüne bakarak midemin kasılmasına izin verdim. Evladı için endişelenen adam benim oğlunun ışığı olacağıma inanıyordu ve bu kandığı en büyük yanılgıydı. Amacım oğlunu düştüğü bataklıktan çıkarmak değil, o bataklığa gömmekti. Araz'ı bitirmek için elimden geleni yapacaktım. Onun kanına sızacak, krallığını başına yıkacaktım. Ve bunun için bir saniye bile üzülmeyecektim.

Yine de içimde cız eden bir şeyler vardı. Buna yenilerek bakışlarımı Engin Bey'den kaçırdım. Adamın gözünün içine bakmak aniden zor gelmeye başlamıştı.

"Beni kaybetmeyeceksin."

Araz bir kaideyi dile döker gibi konuştuğunda ellerimi birbirine doladım ve arkama yaslanarak yüzünü inceledim. Öylesine kendinden emindi ki kahkahayla gülmek istedim. Başına gelecekler hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Engin Bey başını hafifçe salladığında içeriye giren adam ile tartışma sonlandı. Adının Güneş olduğunu hatırladığım adam karşılaştığı tabloya alışamıyor gibi gözlerini kırpıştırdı. Engin Bey'e odaklanarak tebessüm ettiğinde yüzü aydınlanmış gibi parladı. "Başka bir isteğin var mı, Engin Amca?"

"Sağ ol, oğlum."

Güneş'in bakışları Araz'ı buldu. "Beş dakika içinde telefon görüşmen var. İptal etmemi ister misin?"

Lacivert gözler yüzümde dolaştı. Beni babasıyla baş başa bırakmaya cesaret edemiyor olmalıydı. Oysa kesinlikle bırakmalıydı ki babasına kendimi sevdirip bir süreliğine daha hayatta kalacağımı garantileyebileydim.

"Sen işine bak." Diyen Engin Amca kucağındaki peçeteyi masaya bıraktı. "Ben zaten bir saate gideceğim, uçağım var." Bakışlarını bileğindeki saate çevirdi. "Yetişmek istiyorsam şimdiden çıkmam gerekir."

"Kalmayacak mısınız?"

Dudaklarımdan dökülen soruya engel olamamıştım. Bu evdeki varlığı bana güç kazandırabilir, ipleri bir süreliğine elime almamı sağlayabilirdi.

"Hayır, kızım." Diyerek tebessüm etti. "Zorunda kalmadıkça Rusya'da bulunmaktan hoşlanmıyorum. Haberleri teyit etmek ve seni kendi gözlerim ile görmek için geldim. Haftaya Türkiye'ye geldiğinizde uzun uzun konuşur, görüşürüz zaten."

"Peki." Araz gözlerini yüzümden çekip babasına döndü. "Ben toplantıya yetişmeliyim, Kutsal seni yolcu eder."

Sözleriyle bir an bocaladım. Bana derin bir okyanusu anımsatan gözlerine baktığımda bakışlarına yerleşen tilkileri gördüm. Beni sınamayı asla bırakmayacağını anladım. Babasıyla yalnız kaldığımda ne yapacağımı görmek istiyordu. Sahneyi bana teslim ettiğine pişman olmayacaktı zira o denli intihara meyilli değildim.

Engin Bey yerinden kalktığında Araz ile bende ayaklandık.

Hep birlikte yemek odasından çıktık ve koridorda durduk. Araz babasına sarılıp vedalaştıktan sonra yüzündeki sinir bozucu tebessümüyle yanıma yanaştı ve elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti. Bedenine çarpan bedenimden geçen akım ile sersemledim. Yanında minicik kalmam öfkelenmeme neden oldu. Yakınlığımızdan kaynaklanan kokusu genzimi yakıyor, teninden yayılan sıcaklık beni sıkıca sarmalıyor, bir kozanın içinde olduğumu düşünmemi sağlıyordu. Beklemediğim bir anda eğilip saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Yavaşça tutamlarıma değdirdiği dudaklarının varlığıyla buz kestim. Burnunu sürterek kokumu içine çektiğindeyse midem burkuldu.

Temasımızı sonlandırıp gözlerimizi buluşturduğunda koyulaşan bakışlarıyla karşılaştım. "Çalışma odamda olacağım, malen'kaya balerina." Dudağının kenarındaki kıvrım büyüdü. "Babamı uğurladıktan sonra yanıma gel."

Daha fazla bir şey demeden Güneş'i de peşinden sürükleyerek koridorda ilerlemeye başladı. Üzerimde yarattığı etkiyle sersemleyerek önüme döndüm. Her yanıma sinen kokusu, kanımı kaynatıyor, beni mayıştırmış olması öfkelenmeme sebebiyet veriyordu. Saçlarımın arasında kalan dudaklarının temasını yok etmek isteyerek sarı tutamlarımı geriye savurdum. Beni yüzündeki tebessüm ile izleyen adam hafifçe kolunu uzattığında ona eşlik etmem gerektiğini fark ederek sarsılmış ifademi düzelttim. Gülümseyerek koluna girdim ve yürümeye başladım.

"Zor adam, değil mi?"

Engin Bey'in sorusuyla istemsizce iç geçirdim. Tek kelime etmeden sadece gülümsedim. Bana eşlik ederek tebessüm etti ve bizim için açılan kapılardan çıktığımız sıra mırıldandı.

"İnsanı deli eder, inatçılığıyla çıldırtır ama bil ki seni ne olursa olsun koruyacaktır." Bakışlarımızı buluşturarak neşesini gözlerine yansıttı. "Sana bakışından bile ne kadar büyüne kapıldığı belli."

Tamam, şimdi gerçekten kahkaha atacaktım.

Araz bana her baktığında yüzünden okuyabildiğim tek duygu beni boğmak istediği oluyordu. Adam bunun hayaliyle yatıp kalkıyor gibiydi. Ayrıca babası haklıydı, gerçekten insanı delirten bir tarafı vardı.

"Senin de kalbinin güzelliği yüzüne vurmuş." Diyen adam ile bakışlarımı kaçırdım. Herkes aynı yanılgıya düşerdi. Dışarıdan

bakıldığında güzellik standartlarını fazlasıyla karşılayan bir kadındım. Bu yüzden kimse ruhumdaki çirkinlikleri görmez, ambalajıma kapılarak gerçek beni bilmezlerdi. Aynı tuzağa düşen adamın sözleriyle tekrar ona baktım. "Bu yüzden Araz sana emanet." Göz kıparak durdu ve önüme geçti. "Onun aklını başına getireceğine eminim."

Kendimi tebessüm etmeye zorladım. Oğlunun başına açmak üzere olduğum belaları bilse beni evladından olabildiğinde uzak tutardı.

"Bana güvenebilirsiniz." Diyerek yüzüne karşı yalan söyledim.

Engin Bey başıyla son kez selam vererek veda etti ve onu bekleyen aracına bindi. Gidişiyle bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Günler sonra ilk kez dışarıya çıkıyor ve nerede olduğumu daha iyi anlıyordum. Buz kesmeme neden olan havaya inat hareket etmedim. Gerçekten bir kalenin içinde olduğumu fark ederek afalladım. Mimarisiyle göz dolduran ve bir şahesere benzeyen eve ardından büyük bahçeye göz attım. Korumaların beni izleyerek dikkat kesildiğini gördüm. Atacağım en ufak yanlış bir adımda beni kurşuna dizecek gibiydiler.

Bu yüzden vakit kaybetmeden içeriye girip dakikalar içinde donan bedenimi ısıtmak adına ellerimi kollarıma sürttüm.

Araz'ın çalışma odasının önüne geldiğimde kapının aralık olmasıyla direkt içeri girdim. Kulağındaki telefon ile pencerenin kenarına yaslanmış, Rusça bir şeyler konuşuyor, anlayabildiğim kadarıyla bir sevkiyat ile ilgili bilgilendirme alıyordu. İçeriye girdiğimi fark ettiğinde başıyla masasının önünde duran koltuğu işaret etti.

Emrine itaat ederek koltuğa oturdum ve arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. Ellerimi birbirine sürterek ısınmaya başladım. Saniyeler içinde görüşmeyi sonlandıran adam gözlerini üzerimde gezdirip karşımdaki koltuğa oturdu.

"Güzel performanstı, pinokyo."

Hitabıyla gözlerimi devirdim. Yalancılığıma yaptığı gönderme yerinde değildi zira benim yalan söylediğimi anlaması bir hayli zordu. Bazen ben bile neyin doğru neyin yalan olduğunu unutur, kendimi o denli kaptırırdım.

"Babam sana ve aramızdaki ilişkiye inandı."

"Öyleyse anlaştık mı?"

Sorum ile bir süre bakışlarını yüzümde gezdirdi. Hala karar veremiyor olmasıyla haddinden fazla şüpheci olduğunu anladım. Gerçi bunun nedeni zeki oluşu da olabilirdi. Benim masumiyetime

aldanmıyor, diğer insanlar gibi güzelliğime kanarak içimi inkâr etmiyordu.

"Beş ay." Dedi bana bir ömür gibi gelen dakikaların ardından. "Beş ay, sahte nişanlım olacaksın ama bu anlaşmayı senin, benim ve Güneş'in dışında kimse bilmeyecek. Herkesi bu oyuna inandıracaksın ve herkesten kastımın ailem ile Rusya'nın tamamı olduğunu belirtmeliyim. Benim ile davetlere katılman gerekecek, iş toplantılarıma ve yemeklerime gelecek sevgi dolu nişanlım olarak göz boyayacaksın. Bu süreçte kaçmaya çalışır, bana kazık atmayı denersen seni öldürürüm. Eğer dediklerimi harfiyen yapar, sorunsuz bir şekilde beş ayı tamamlarsan istediğin meblağ ve özgürlüğün senin olur." Tek kaşını kaldırarak benden onay almak istedi. "Şartları kabul ediyor musun?"

Başka seçeneğim yoktu.

Dediği her şeyi yapıyor gibi gözükerek onun hayatına sızmak tek çaremdi.

"Sözünün tutacağını nasıl bileceğim?" Diyerek bu sefer ben onu sorguladım. "Beş ayın ardından beni öldürmeye karar vermeyeceğini garanti edebilir misin?"

Kanıma donduran alaycı tebessümüyle bana baktı. "Sanırım bana güvenmekten başka bir seçeneğin yok, sarışın."

"Ben kimseye güvenmem."

Sözlerim ile ciddileşti. "Bende, o yüzden bu işin yolunda gitmesini dileyerek ikimizde hayatlarımızı riske atacak ve adeta kumar oynayacağız."

Okyanus gözlerinde çırpınarak düşündüm. Beş ay yanında kalmayacaktım. En kısa zamanda bir yoluna bulacak ve onu devirerek bu oyunu sonlandıracaktım. Ve ihtimal için her şeyimi riske atmaya dünden razıydım.

"Tamam." Diyerek kabullendim.

Odaya adım atan Güneş elindeki kâğıdı Araz'a uzattığında neler olduğunu anlamadım. Karşımdaki adam kâğıtta yazılanları inceledikten sonra belgeyi bana verdi. Parmaklarımın arasında duran kâğıt parçasının bir sözleşme olduğunu anladığımda nutkum tutuldu.

Yazılanlar hukuksal bir tehditti. İmzalamam dahilinde resmi olarak onun tutsağı olacaktım. Kurallara uyduğum taktir de ise beşinci ayın

sonunda anlaşma bitecek ve ben özgürlüğümün yanında iki milyon dolar ile kayıplara karışacaktım.

Beş ay, onu tarihe gömmem için beş ayım vardı. Beş ay bu cehennemde şeytan ile anlaşabilir, onu bitirmenin yolunu bulabilirdim. Ateşine kar olur, onu yerle bir edebilirdim.

"Anayasaya baştan şekil vermişsin." Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda gördüğüm manzarayı algılayamadım. Karşınızdaki insanın söylediğini komik bulduğunuzda gülümserdiniz ya, şimdi o da böyle içten ve ışıltılı bir tebessüm ile bakıyordu bana. Sağ yanağında oluşan çizgiden gözlerimi alamadım. Afalladığımı hissederek bakışlarımı kaçırdığımda sesini işittim. "Para yeterli mi?"

Para umurumda değildi. Onunla işim bittiğinde mal varlığına polis el koyardı. Yine de kafamı sallayıp imzalamam gereken bölüme baktım. Kâğıdı ellerimden aldığında masada duran kalemlerden birine uzandı ve adının altına imzasını attı. Ardından kâğıdı bana çevirip kalemi kağıdın üstüne koydu. Bir süre kaleme baktım. Attığım imzayla kendimi ellerimle bir kafesin içine hapsedecektim. Bunun farkındaydım fakat yaptığım her şeyi Eylül için yapıyordum. Eylül'ün huzuru için o kafese girmem gerekiyorsa girecektim.

Siyah yanları altın işlemeli kalemi aldım ve adımın altındaki boş yere ucunu yasladım. Ruhumdan feragat ederek imzamı attım. Kâğıdı ona uzattım ve elimdeki kalemi ona saplamamak için kendimi zor tuttum.

"İnsanın imzası, karakterinin aynasıdır derler." Canavarın sesi, beni boşluğa savurdu. Gözleri, gözlerimi darp ediyordu. "Ben senin imzana bakınca küçük ve korkmuş bir kız çocuğu görüyorum."

Ruhumu saran alevler, zihnimi uyandırdı.

Bundan nefret ediyordum. İnsanların beni tanımadığı halde beni tanıyorlarmış gibi davranmaları beni deli ediyordu. Araz da böyleydi. Beni hiç mi hiç tanımamasına rağmen durmadan hakkımda bir şeyler söylüyordu ve işin beni tatmin eden yani çoğunda haksız çıkıyordu. Ben küçük bir kız çocuğu olamamıştım hiçbir zaman. Hızlı büyümüş, büyümek zorunda bırakılmıştım. Kimse bana çocuk olma hakkı tanımamışlardı. Ve korktuğum tek şey onu mahvetme imkanımı kaybedebilme ihtimalimdi.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Başını hafifçe eğdiğinde yüzünde oluşan tebessüm öfkemi harmanladı. Zafer hissini tatmış bir savaşçının gülümsemesiydi bu.

"Komik olan ne?"

Elindeki kağıtları rulo halinde sardı ve eğilerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun dedin ya?" Sandalyesini itip ayağa kalktığında gözleri parladı. "Sana boyun eğdireceğimi biliyordum."

Araz Vladimirs bu oyunu kazandığını düşünüyordu.

Oysa ben daha ilk hamlemi bile sergilememiştim.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları

İnstagram: kathy.calanthe

Twitter: CalantheKathy

TikTok: KathyCalanthe

Çok seviliyorsunuz!

V. ÇEMBER

Satır arası yorumları ve yıldıza basmayı unutmayalım.
İyi okumalar dilerim.

V. ÇEMBER
Coolio - Gangsta's Paradise

ARAZ

Yağan karı izleyerek camın önünde dikilmeye devam ettim.

Hava karamış, dolunay gökteki yerini almıştı. Normal insanlar için kafa dinleme saatleriydi. Benim gibiler için ise iş vaktiydi.

Altı yıl önce hak ettiğim konuma gelip tahtıma kurulduğumda dünyayı karşıma almak zorunda kaldım. Yer altı dünyasına ani girişim ile birçok düşman kazandım. Ölmemi isteyenlerin listesi kalabalıktı fakat hiçbiri şimdiye dek başarılı olamamışlardı. Bunun nedeni Azrail ile iyi anlaşıyor olmam değildi. Kimsenin beni karşısına alamamasının en büyük nedeni beş yıl önce imzaladığım anlaşmaydı.

Rusya'ya ilk geldiğimde bu ülke bir başkasına aitti.

Boris Vladimirs, sevgili biyolojik babam, yıllardır şehri Volkov ailesiyle birlikte yönetiyordu. Öyle ki Boris'in emekliye ayrılma

kararından sonra Volkov ailesi ülkeye tek başına hükmetmeye başlamıştı. Gelişim ile bunu kabullenemediklerinde ise bana savaş açmışlardı. Volkov ailesi Rus suç örgütü olan Bratva'nın sahibiydi. Dünyanın en tehlikeli ve acımasız ailesi olarak bilinmeleri ilk zamanlar işlerimi oldukça zorlaştırmıştı fakat aylar süren mücadelemizden sonra beni öldüremeyeceklerini anlayarak anlaşmaya varmayı denemişlerdi.

Dimitri Volkov, Bratva'nın lideriydi.

Kendisi Lyutsifer yani Lucifer olarak anılan gördüğüm en ruh hastası insandı. Pahalı takımları, altın sarısı saçları ve kehribar rengi gözlerine eşlik eden haylaz tavırlarıyla göz boyayan gerçek bir manyaktı. Daha sadece on dokuz yaşındayken Bratva'nın başına geçmiş ve işleri devralmıştı. Yaklaşık on bir yıldır dünyanın her noktasındaki bağlantılarını kullanarak bilyonlar kazanıyordu.

Şehre ilk geldiğimde onunla uzun bir süre savaşmıştım. Aylar süren mücadelemizi el sıkışarak tatlıya bağlamaya karar vermiştik çünkü ikimizde birbirimizi öldüremiyor, arada adamlarımızın kurban gitmesine sebebiyet veriyorduk.

O zamandan beri, yani beş yıldır, Rusya'nın kuzeyi Dimitri'ye güneyi ise bana aitti. Ortak olarak çalışıyor, bükemediğimiz eli öperek bir nevi dost kalıyorduk. Açıkçası bu durumdan şikayetçi değildim çünkü saygımı kazanmıştı ki genelde bunu başarmak oldukça zordu.

Dimitri'yle yaptığım barış anlaşması sonucunda onun da dahil olduğu bir çembere katılmıştım. Dünyanın en tehlikeli ve güçlü mafya liderlerinden oluşan bu grup, yıkılmaz bir kaleden farksızdı. Birbirimize güven ve sadakat yemini ettiğimiz andan beri bir aradaydık. Birlikte iş yapar, birlikte savaşır, düşmanlarımıza karşı bir bütün olurduk ki kimse bize baş kaldırmaya cesaret edemesin ve sadece ismimiz ile bile boyun eğmeyi öğrensin.

Dimitri'nin aracının arazime giriş yaptığını görerek cam kenarından ayrıldım ve çalışma odamdan çıkarak adımladım.

Her ay mutlaka birimizin evinde toplanır, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak adına toplantı yapardık. Bu ay sıra bendeydi ve bu büyük bir talihsizlikti. Nişan haberlerim sadece Türkiye gündemini değil Rusya medyasını da işgal etmişti. Tamam, bunun en büyük nedeni haberleri benim yaymamdı lakin buna mecburdum. Nişan havadisi bizim dünyamızda her kapıyı açabilecek bir altın biletti. Yine de herkes ani nişanımdan bahsediyordu ve evime giriş yapacak adamlarda bu

konuda bir açıklama bekleyecekti. Elbette kimseye hesap vermek zorunda değildim zira benim sözüm onlar için kafiydi. Yine de nişanımın sahte olduğunu bilmemelilerdi.

İçine dahil olduğum bu karanlık dünyada bazı şeyler kırmızı çizgiydi. O çizgiyi aştığın an kafana kurşunu yer, ölümden kaçamazdın. Hayatımızdaki kadınlarda en büyük kırmızı çizgimiz ve zaafımız olurlardı. Bu yüzden genelde anlaşmalı evlilikler revaçtaydı. Hiçbir mafya lideri sevdiği kadını savaş hattına sokmak istemezdi çünkü bu tahtının sallanması için en etkili ve kısa yoldu.

Kütüphanemin girişinde durup içeriye baktım. Ellerimi siyah takım elbisemin ceplerine iliştirdiğimde koltukta oturan kadında gözlerimi gezdirdim. Şöminenin ateşi beyaz tenine vuruyor, ince parmaklarıyla kitabın sayfalarını hafifçe okşuyordu. Dolgun dudaklarını birbirine bastırmış, bütün dikkatini okuduğu dizelere vermişti. Üzerine geçirdiği kazak ve tayt ile gündelik bir kombin içindeydi ama buna rağmen fazla güzeldi. Sarı saçları omuzlarından düşüyor, oldukça yumuşak görünüyordu.

Babamın yanındaki davranışlarını anımsayarak dişlerimi sıktım. Gerçekten bir numaralı yalancıydı. Çoğu oyuncuya taş çıkaracak kadar yetenekliydi. Bana bakışlarındaki sıcaklık, insanı büyüleyecek kadar ihtişamlı olan gülümsemesi ve hareketleriyle gerçekten benden hoşlanıyormuş gibi davranmış sadece babamı değil, bir anlığına beni bile inandırmıştı.

Bu yüzden kimse nişanımızın sahte olduğunu bilmemeliydi. Eğer bilirlerse bana ulaşmak için onu etkilemeye çalışırlar, sarışını bir silah haline getirmeyi denerlerdi. Ayrıca kimsenin onun yanına yaklaşmasını istemiyordum ki benim nişanlım olduğunu bilirlerse buna asla cesaret edemezlerdi.

Aniden başını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu.

Yakalanmış olmamı umursamayarak boş bir ifadeyle ona bakmaya devam ettim. Tek kelime etmeden bakışlarını üzerimde dolaştırdığında gözlerinden bir parıltı geçtiğine yemin edebilirdim. Sarışın gördüğünü beğenmiş olmalıydı, benim beğendiğim kesindi.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

İnce ve uysal sesiyle göğsümü sıkıştırdı. Bu hissiyatten nefret ettim ve onu yok etmek istercesine sertçe yutkundum. "Hayır, misafirlerim

var." Diyerek onu uyardım. "Onlar gidene kadar buradan çıkmanı istemiyorum."

Mavilerinde uyanan bir merak vardı.

Ah, küçük balerin kesinlikle fazla meraklıydı.

"Tamam." Dese de bu durumdan memnun olmadığını anlayabilmiştim. Bu yüzden adamlarıma işaret vererek kapının önünde nöbet tutmalarını emrettim.

Son kez beni izleyen sarışına bakıp koridordan çıktım ve hole adımladım. Saniyeler içinde açılan kapılar ile görüş alanıma giren adam tebessüm etti.

Dimitri Volkov, her zamanki gibi siyahlara bürünmüştü. Bir doksanlık boyu ve kendinden emin duruşuyla ürkütücü bir havaya sahipti. En azından başkaları için. Kendisi otuz yaşında olmasına rağmen grubumuzun en küçük üyesiydi. Yine de yadsınamaz bir gerçek vardı ki aramızdaki en kana susamış olanda oydu.

Ellerini iki yana açıp dramatik bir girişte bulundu. "Beni özledin mi, Strannyy?"

Düzgün aksanına eklenen hitabıyla sinirlerime hâkim olmaya çalıştım. Arada bana yabancı anlamına gelen strannyy diyerek aklınca mizah göstergesinde bulunurdu. Buna gıcık oluyor oluşum ise onu baya bir eğlendiriyordu ve benim asıl sinir olduğum nokta buydu.

"Hoş geldin, Dimitri."

Bakışlarını etrafta dolaştırıp yavaşça kaşlarını çattı ve yüzünden eksik etmediği tebessümüyle saniyeler içinde tekrar bana baktı. "Nişanlın nerede?" Dudağının kenarındaki kıvrım genişledi. "Duyduğuma göre fazla güzelmiş."

Göğsümün altında bir kasılma meydana geldi. Kanın beynime sıçradığını hissederek öfkemi ifademe yansıttığımda karşımdaki adam komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı.

"Sakin ol, Araz." Diyerek iç geçirdi. "Sadece şaka yapıyorum. Tabi nişanlının güzel olması hakkında değil, çünkü herkes bunu konuşuyor."

"Bana isim ver."

Sözlerim ile ellerini ceplerine yerleştirdi. "Görüyorum ki nişanın anlaşmalı değil."

"Öyle mi dersin?"

Dimitri zeki ve kurnazdı. Ağzımdan laf almak istediğini bariz edebilecek kadar da net biriydi. Bu yüzden ona kendi zehrini tattırmam gerekirdi. Topu ona atarak üstü kapalı bir cevap vermek ile yetindiğimde çenesini kapattı.

"Diğerleri gelir birazdan." Diyerek evin diğer tarafında kalan toplantı odamı işaret ettim. "Gel hadi, sana beş dakika içinde votka ikram etmezsem yine delirip bir yerlere ateş etmeye başlayabilirsin."

"Sadece bir kez yaptım." Sinirle homurdandı. "Şu konuyu kapatın artık."

Tebessümümü gizleyemedim. Geçen sene Salvatore'un evinde gerçekleştirdiğimiz toplantıda kendimizi işe kaptırıp Dimitri'nin votka istediğini göz ardı etmiş, bunun sonucunda manyağın toplantı odasında ateş açmasına neden olmuştuk. Eli kanlı bir caniydi lakin bazen beş yaşında bir çocuğa dönüyordu. Özellikle de istediğini alamadığı zamanlarda.

Toplantı odasına girdiğimizde köşede kalan bara doğru adımladım. Dimitri ardımdan gelirken çenesini daha fazla kapalı tutamayacağını düşünmüş olmalı ki konuşmaya başladı. "Duyduğuma göre geçen günkü anlaşmayla ilgili sorunlar yaşamışsın. Vlad'ın adamlarıyla çatışma girdiğini söylediler ama oldukça sağlıklı gözüküyorsun."

İşittiğim sözler omzumdaki yaranın sızlamasını sağladı. Vlad iş yaptığım ayak takımını yöneten bir adamdı. Beni kabullenmesi zor olmuştu çünkü eskilerdendi. Bir zamanlar babam ile yapması bile bana saygı duymasını sağlamamıştı. Bu yüzden onun üstüne gitmiş, emrimin onun için bir kaide olacağını anlamasını sağlamaya çalışmıştım. Sonucundaysa düşmanlığını kazanmıştım. Birkaç adamım ile birlikte ayaklanıp bana isyan etmişlerdi. Şimdiyse Rusya'nın altını üstüne getiriyor, Vlad'ı saklandığı yerden çıkarmaya çalışıyordum ki kafasına sıkabileyim.

"Üzülmüş gibisin."

Cevabım ile Dimitri gülümsedi. "Sana zarar gelmesini istemem, ortak." İfadesindeki alaycılık saniyesine yok oldu ve yerini ciddi bir ifade aldı. "Yardım edebileceğim bir şey varsa söylemen yeter."

Biliyordum, bu güven bağını kurduğumuza emindim çünkü dahil olduğum grubun amacı buydu. Her daim birbirimizin ardını toplar, her durumda birbirimize sahip çıkardık. Yine de Vlad ile baş

edebilirdim. O küçük fare başkasına borçlu kalmamı gerektirecek bir konu değildi.

Votkayla doldurduğum bardaklardan birini Dimitri'ye uzattım. "Gerek yok ama teklif için teşekkürler."

Bardağı elimden alıp içkisini yudumladığında içeriye giren ikiliyi gördüm. Salvatore Vitali ve Adrian Dwight her zamanki gibi birlikte gelmişlerdi. İkisinin dostluğu diğerlerimize göre çok daha eskiye dayanıyordu. Bu grubu birlikte kurmuşlardı ve Salvatore bir nevi son kararı veren asıl kişiydi. Aramızdaki en aklı başında insan oluşuyla bizi dizginler, fevri hareket etmemize mâni olurdu.

Salvatore Vitali, mafya dünyasında görüp görebileceğim en sakin ve soğukkanlı adamdı.

İtalyan mafyası denince akla onun ailesi gelirdi. Vitali'ler yıllardır şehri yönetiyor, yer altı dünyasının kökenlerini oluşturuyordu. Salvatore, tahtını devretmiş olsa da hala saygı ve korkuyla anılan Lucien Vitali'nin tek oğluydu. Yirmi bir yaşından beri işleri o hallediyordu. İtalyanların Capo'su yani lideriydi.

Fazlasıyla kurnaz ve akıllı oluşu ona olan saygımın en büyük nedeniydi. Her daim stratejik davranırdı ki bu özelliği yüzünden iyi anlaşırdık çünkü benim için bu en önemli etkendi.

Siyah takımının düğmesini açıp her zamanki asilzadeliğiyle tebessüm ettiğinde gözlerimi devirmemek için zor durdum. Evet, beni sinirlendiren tek yanı buydu. Ardında yüzlerce ceset bırakan bir adama göre fazla centilmendi ki bu huyuyla Dimitri sürekli dalga geçerdi.

"Beyler." Diyerek gülümsedi. "Çok bekletmedik umarım."

Dimitri içkisinden büyük bir yudum aldı. "Tam vaktinde geldiniz. Bizde tam Araz'ın nişanlısından söz ediyorduk."

Yanımdaki adama attığım bakışlar ile kıkırdamasına yol açtığımda boğazını kesmek istediğime emin oldum. Konuyu dönüp dolaştırıp Kutsal'a getirmesi sinirlerimi bozuyor, zihnimdeki şalterin atmasına saniyeler kalıyordu.

Sarışının başka adamların aklına düşmesini istemiyordum.

"Güzel haberlerini aldık." Dedi Salvatore. "Düğün ne zaman?"

Aksanlı İngilizcesinden dökülen sözler ile iç geçirip kendimi alkole verdim. Bu konunun gecenin ilerleyen saatlerinde de önüme

sunulacağını biliyordum zira hala bir kişi eksiktik. O yüzden konuyu değiştirerek barı işaret ettim. "Ne içersiniz?"

Yeşil gözlerindeki ışıltıyla bana bakmaya devam ettiğinde aklından geçen tilkileri görebiliyordum. Otuz üç yaşında olmasına rağmen engin bir adamın bilgeliğine sahipti. Nişanlımın başka bir mafya ailesinin ferdi olmadığını biliyordu çünkü aksi taktirde nişanım daha büyük ses getirirdi. Bu yüzden aşk evliliği yapmalıydım. En azından geriye kalan seçenek buydu. Ve Salvatore Vitali kararmış kalbimin bir kadın için atmayacağını iyi biliyordu.

Şüpheciliğini dile getirmeyip sorumu yanıtlamak ile yetindi. "Viski."

Bakışlarımı Adrian'a çevirdim. En az yanındaki adam kadar sorgulayıcı bakışlar atıyordu fakat onun bu haline alışıktım. Her daim paranoyak olmasıyla bu özelliğini kabullenmemize yol açmıştı.

Adrian Dwight, İngiliz asıllıydı. Siktiğimin bir dük soyundan geldiği için insanlar ona Lord diye seslenirdi. Bazen Dimitri'nin varlığına minnet ediyordum çünkü en az benim kadar barbar olan tek kişiydi. Karşımdaki ikili her şeyleriyle bir kraliyet ailesini anımsatıyordu.

"Bende viski alayım."

Bara dönüp ikisine de birer bardak alkol doldurmaya başladığımda konunun seyri değişti. İçkilerini uzattığım adamlar geçen gün gerçekleştirdikleri yeni anlaşmayla ilgili bizi bilgilendirmeye başladıklarında dikkatimi onlara verdim.

Adrian on iki yıldır Las Vegas'ı yönetiyor, şehrin resmen kralı gibi takılıyordu. Bilmediğim bir nedenden dolayı ailesini ve İngiltere'yi terk edip günah şehrini ele geçirdiğinde daha sadece yirmi yaşındaydı. Las Vegas'ın bütün kumarhaneleri onun adına çalışırdı. Yer altında hatırı sayılır bir namı ve saygınlığı vardı. Zengin bir aileden gelmesi kimsenin umurunda değildi. Adrian'ı asıl yenilmez kılan şey zekasıydı. Dahi kategorisine girebilecek kadar akıllı oluşu insanların onu düşman bellemek istememesine sebebiyet veriyordu.

Hepimiz farklı geçmişlerden, hayatlardan gelen bir avuç adamdık fakat ortak bir misyonumuz vardı. Açgözlüydük ve dünyadan sömürebileceğimiz en ufak şeyin bile bize ait olmasını istiyorduk.

Dışarıdan bakıldığında farklılıklarımız aşikardı.

Dimitri kendini altın rengi saçları ve gözlerine eklenen kontrolsüz tavırlarıyla kamufle ediyordu. Kana susamışlığı onu tehlikeli bir hayvan kategorisine sokuyordu ama bunun üzerini kapatabilecek

parası, gücü ve mizah anlayışı vardı. Salvatore, centilmen tavırları ve küçük dağları ben yarattım diyen hareketleriyle göz korkutucuydu. İnsanların ona boyun eğmesinden zevk alan bir kişiliği vardı fakat göründüğü kadar kibar değildi. Çıplak elleriyle adam öldürebilen bir adamın naifliği, göz boyamaktan öteye gidemezdi. Adrian ise zekâsı ve manipülatif kişiliğiyle her istediğini elde edebilir, her gecesini son gecesi gibi eğlenerek geçirebilirdi lakin birine silah doğrultmadan onu öldürebilecek gücü olması belki de onu içimizdeki en tehlikeli insan yapıyordu.

Ben ise başlı başına bir kaostum.

Canavarlık içime işlemiş, aklım ve bedenim silah haline gelmişti. Hedefime ulaşmak için yapamayacağım şey, öldüremeyeceğim tek bir kişi dahi yoktu.

İçeriye giren adama kayan bakışlarım ile dayandığım bardan ayrılıp dikleştim. Lacivert takım elbisesiyle odaya adımlayan sarışın Kıvanç Haznedar'dan başkası değildi.

Beni kütüphanemde kitap okuyan sarışından daha çok sinir eden ve edebilecek başka bir sarışın varsa o da tam olarak karşımdaki bu adamdı.

"Beyler, kusura bakmayın geç kaldım." Diyerek az ilerimizde durdu. Ellerini takım elbisesinin ceplerine iliştirerek mavi gözleriyle her birimizi inceledi.

Kıvanç Haznedar, tahammül etmek zorunda kaldığım sabrımı en sınayan çember üyesiydi. Kendisi Fransa'da yaşayan ve yıllardır ailesiyle yer altı dünyasını yöneten en etkili isimlerden biriydi. Annesi Fransız, babası ise Türk idi.

Kadir Haznedar herkesin bildiği bir isimdi. İki yıl önce düşmanları tarafından pusuya düşürülüp öldürülene dek Türkiye'nin perde arkasındaki en güçlü isimdi. Kendisiyle tanışma fırsatı edinmek ile kalmamış ona kendimi kanıtlayarak işlerinin yarısını ele geçirmiş ve Türkiye ayağındaki ortağı olmuştum. Fazlasıyla saygı duyduğum ve akıl hocası gibi gördüğüm bir adam oluşu yüzünden vefat ettiğinde üzüldüğümü belirtmeliydim.

Hala onu kimin öldürdüğünü bilmiyor olmamız ise hepimizin üzerinde bir yüktü. Tabi bu durum en çok Kıvanç'ı etkiliyordu. Babasının katilini yıllardır arıyor ama bulamıyordu ve bu durum ile baş edemiyordu. İlk tanıştığımız zamanlarda da sinir bozucu biriydi

fakat bu olay onu tamamen baş edilemez bir adam haline getirmişti. Fazlasıyla fevri ve kasıntıydı. Hiçbir şeyden çekinmez, kaçınmaz, aklına eseni yapardı.

Gerçi onun hakkında bildiklerim oldukça kısıtlı şeylerdi. Kendisi kapalı kutuydu. Söz konusu özel hayatı olduğunda asla açık vermezdi. Aslında bütün Haznedar'lar böyleydi. Kadir Haznedar ölene dek Kıvanç'ın bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. O zamanlar aslında iki kardeş olduklarını öğrenmiş ve şaşırmıştım ama yalnız sayılmazdım. Çemberdeki diğer adamlarda bu bilgi karşısında şoka girmişlerdi. Kimse kadının adını, tipini ve yaşını bilmiyordu. Aile işinde çalışmasına rağmen hiçbirimizin karşısına çıkmamıştı ki bunun tek nedeninin Kıvanç olduğuna kalıbımı basardım. Söz konusu kız kardeşi olduğunda kıskanç ve korumacı olduğu barizdi.

"Tamamlandığımıza göre toplantıya başlayalım."

Salvatore'un sözleriyle odanın ortasında duran yuvarlak masayı işaret ettim. Servis yapması için görevlilerden birini çağırıp yerime oturdum. Hazırlattığım atıştırmalıklar ve içkiler önümüze bırakılıp oda tekrardan sadece bize ait kaldığında gözlerimi ortaklarımda gezdirdim.

"Hayırlı olsun."

Kıvanç'ın sözleriyle çaprazıma baktım. Arkasına yaslanmış, cin toniğinin yarısını şimdiden içmişti. Her zamanki donuk ifadesiyle beni süzüyor, o da durumdan şüphelendiğini belli ediyordu. Gerçi Kıvanç her zaman benden şüpheleniyordu. Babasının bana güvenerek işlerinin yarısını himayeme devretmesini sindirememişti. O bu imparatorluğun içinde doğmuşken benim sonradan gelmem ve tahtını sallamam canını sıkıyordu ama bu azıcık bile sikimde değildi. İstediğimi alırdım ve alacaktım.

"Teşekkür ederim."

Dimitri gözlerini kısarak alaycı bir tavırla homurdandı. "Biz bize kaldığımıza göre anlat, Araz. Hiçbirimiz ilk bakışta aşka düşüp apar topar nişanlandığına inanmıyoruz."

"Başka bir nedeni olmalı." Diyen Adrian tek kaşını kaldırdı. "Yoksa kadını hamile bıraktın da varis için mi evleniyorsun?"

Sarışını hamile bırakma fikri bir yandan göğsümü sıkıştırsa da aklıma düşen potansiyel görüntüler öfkemi yatıştırdı. Güzel kadın

oluşunun beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini kendime hatırlatarak içkimi yudumladım.

Bizim dünyamızdaki bir diğer önemli altın kuralda buydu.

Varisler.

Bizden sonra düzenin bozulmayacağını vaat etmemiz gerekirdi ki destekçilerimiz sadakatini koruyabilsindi. Aslında anlaşmalı evliliklerin bir diğer artısı da buydu. Aileleri birbirine bağlar, veliahtlar ile mühürlerdi. Her ne kadar aynı masayı paylaştığım adamlara bir noktaya kadar güvenebiliyor olsam da içimizden birinin evlat sahibi olması dengeleri bozabilirdi. Şimdilik buna en yakın kişi ben duruyordum çünkü hiçbiri evli ya da nişanlı değildi. Düzenli olarak ilişkiye girdikleri birkaç kadın haricinde görüştükleri kimse olmadığına dahi emindim.

"Hamile değil." Diyerek üzerimde dolaşan bütün şüpheli gözlere tek tek baktım. "Ne yani? Sonunda bir kadın beni kendine aşık etmiş olamaz mı?"

Salvatore iç geçirdi. "Biz âşık olmayız, Araz. Bu hayatta kalmamıza neden olan belki de en önemli kural."

"Karın olması demek düşmanlarının seni vurabileceği ve yıkılabileceği açık bir hedefinin olması demek." Diyerek anayasadan bilgi okurcasına homurdanan Kıvanç sesiyle bile cinlerimi tepeme çıkardı. "Kadın her kimse umarım bu riski aldığına değecek biridir."

"Öyle." Dedim net bir şekilde.

Adrian yüzündeki beni sinir eden tebessüm ile cebinden çıkardığı puroyu dudaklarına iliştirmeden konuştu. "Duyduğuma göre çok güzelmiş."

Ve şalterim attı.

Elimi masanın ortasına geçirerek sinirle bağırdım. "Nişanlım hakkında tek laf daha duymak istemiyorum." Bakışlarımı Dimitri ile Adrian arasında gezdirdim. Dişlerimi kıracak kadar sert sıkmam sonucunda çeneme saplanan ağrıyı umursamadım. "Özellikle ne kadar güzel olduğu hakkında."

"Sakin ol, Araz."

Salvator'un sözleriyle Kıvanç gözlerini devirdi. "Gerçekten Araz'ın nişanlısından daha önemli mevzularımız yok mu?"

"Yok." Dedi Dimitri ve kanımı kaynatan sinir bozucu ifadesiyle bana döndü. "Bize biraz ondan bahsetsene. Sonuçta senin karın olmasıyla

çemberin onu da koruması gerekecek. Sadece işlerimiz bir değil, Strannyy. Artık bir aile sayılırız biz."

Arkama yaslanarak sakin kalmaya çalıştım. Evet, sadece işlerimizi değil birbirimizi de korurduk. Ailelerimizde buna dahildi lakin nişanlımı bu masadaki adamların hiçbirinin beş metre yakınına yanaştırmazdım. Özellikle de ben olmadan.

Siktir.

Kendine gel, Araz.

Sarışın senin gerçekten nişanlın değil.

"Sen anlat, Dimitri." Diyerek okları üstümden uzaklaştırdım. "Madem bir aileyiz, söyle bakalım. Salvatore'un kız kardeşiyle neden evlenmek istemedin?"

Sorum masadaki bütün adamların kas katı kesilmesine neden olduğunda bu sefer ben keyif ve alay dolu bir tebessüm ile onlara baktım. Evet, bu haberi duymuştum. Salvatore'un gözü gibi baktığı, incisi gibi gördüğü fazlasıyla güzel bir kız kardeşi vardı. Serafina Vitali, sadece bir kez karşılaştığım bir kadındı. Bana kalırsa güzel lakin sığ biriydi. Anlaşılan Dimitri'ye de böyle gelmişti ki Salvatore'un babasının anlaşmalı evlilik teklifini düşünmeden hatta kadını görmeden reddetmişti.

"Bel altı vuruyorsun."

Dimitri'nin sözlerinin altında saklı kalan zehrin tadını alabiliyordum. Her an gözünü kan bürüyebilirdi ama umursamadım, bu ettiğimiz ilk kavga olmazdı ve içimizden biri kan revan içinde kalana dek sürüp giderdi.

"Kız kardeşimi bu sohbetten uzak tutun." Diyen Salvatore cebinden sigara paketini ve zipposunu çıkardı. "Babamın saçma anlaşmalı evlilik planları umurumda değil. Serafina âşık olmadığı sürece kimseyle evlenmeyecek. Hele ki içinizden biriyle asla evlenmeyecek."

Kıvanç sıkılmış bir tavır ile iç geçirdi. "Dedikodu yapmayı bitirdiyseniz artık işimize odaklanabilir miyiz?"

Dimitri ile son kez birbirimize tehditkâr bakışlar atıp önümüze döndük. Hepsinin beni sinir ediyor oluşunu kabullenmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Bu ortaklığa ihtiyacım olabilirdi ama saygısızlığa karşı susmazdım. Bunu bildikleri içinde her seferinde beni sınarlardı.

"Sicilyalılar ile imzalar atılmak üzere."

Salvatore'un sözleriyle dikkat kesildim. İtalyan mafyasıyla Sicilya mafyasının bir olduğunu düşünenler vardı ama aslında ikisi apayrı dünyalardaydı. Hatta iyi anlaşmazlar, genelde düşman kalırlardı. Yıllardır bu sorunu halletmeye çalışan Capo ise sonunda başarabilmişti. Onları anlaşmaya bağlayarak emri altına almayı planlıyordu. Bunu yapabiliyor olmasının en büyük nedeniyse bu çemberdi. İnsanlar bir arada durduğumuzda yarattığımız etkiden korktukları için istediklerimizi kabullenmeleri uzun sürmüyordu. Bende bu nimetten faydalanabilmek adına aynı masayı paylaştığım adamların çirkin sıfatlarına tolerans gösteriyordum.

"Anlaşma şartlarını kabul ettiler mi?"

Dimitri'nin sorusu üzerine Salvatore kafasını salladı. "Evet, hepsine tamam dediler."

"Sanki başka seçenekleri vardı." Diye homurdanan Adrian ekledi. "Bu zamana dek iyi dayandılar."

Kıvanç uzanıp masanın ortasında duran purolardan birini aldı ve tekrar arkasına yaslandı. Griye çalan mavi gözlerini bakışlarım ile buluşturduğunda duymayı beklemediğim kelimeleri sarf etti. "Kız kardeşinin benim bölgemde olduğunu biliyor musun?"

Sorusu göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Kız kardeş kelimesi içimde kanayan bir yaraydı. Minik kız kardeşim öldüğünden beri o yara hiç durmadan sızlıyor, her gün daha çok acıyordu. Fakat cevabımı bekleyen adamın bahsettiği kardeşim en derinimdeki yaraya sebep olan kadın değildi.

Kıvanç, diğer kız kardeşimden bahsediyordu.

Aynı babayı paylaştığımız lakin annelerimiz konusunda onun benden daha şanslı olduğu kız kardeşim, başımın en büyük belası, Elena Vladimirs.

Kendisi Rusya'nın buzlar kraliçesiydi. Burnunun dikine giden, ele avuca sığmayan, arsızlıkta ve asilikle sınır tanımayan biriydi. Beş yıldır hayatında oluşum bile onu ıslah edememişti. Beni sever ve sayardı lakin sözümü dinlemezdi. Sikeyim, kimsenin sözünün dinlemezdi. Sadece kendi istekleri doğrultusunda hareket ederdi.

Birkaç aydır evden uzaktaydı. Ufak bir tartışma gerçekleştirmiştik çünkü ona fazlasıyla düşkündüm. Evet, sadece beş yıldır hayatındaydım ama bu umurumda bile değildi. Bir kardeşimi daha kaybedemezdim ve onun iyi olması için elimden geleni yapacaktım.

"Geçen haftada Las Vegas'taydı."

Adrian'ın sözleriyle kaşlarım çatıldı. "Ve sen bana bunu şimdi söylüyorsun, öyle mi?"

Sorum üzerine omuzlarını silkti. "Yirmi altı yaşında kadın, ayrıca bir gece kalıp gitti. Kumarhanelerimden birinde oyun oynadı sonra da ülkeyi terk etti. Kaldığı süre boyunca gözüm üstündeydi, merak etme."

"Dört gündür Fransa'da." Dedi Kıvanç ve yaktığı purosundan yoğun bir duman aldı. "Peşine birini takmamı ister misin?"

Sorusuyla içkimi yudumladım. Elena'nın peşine kimi taksam saatler içinde ya adamın kolu, bacağı kırılıyor ya da kız kardeşim izini kaybettirerek başka bir yere gidiyordu. Son olanlardan sonra kafasını dağıtmak ve yalnız kalmak istiyorsa ona alan tanımalıydım. Ayrıca binlerce kez kanıtlamıştı ki korunmaya ihtiyacı yoktu.

"Hayır, bırak eğlensin."

Kıvanç tek kaşını kaldırdı ve haddi olmayan bir çıkarımda bulundu. "Onun gibi bir kadını Fransa'da kontrolsüz bırakman mantıklı mı?"

"Onun gibi bir kadın?"

Sorum ile omuzlarını silkti. "Fazla dikkat çekiyor."

"Hak veriyorum." Dedi Adrian yüzündeki büyük gülümsemeyle. İmalı tonlamasıyla mırıldandığında elimdeki bardağı kafasına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. "Elena Vladimirs ortamdayken bütün gözler üzerinde oluyor."

Dimitri göğsünün derinliklerinden gelen boğuk bir kıkırtıyla başını salladı. "Keşke huyu da kendisin kadar güzel olsaydı."

Gözlerimi kısarak baktım ona. Kız kardeşim gerçekten de farklı biriydi. İşlerin bir kısmıyla o ilgileniyordu ve kan ile vahşet gibi şeyler onu korkutmazdı. Aksine bundan haz alan bir yanı vardı. Bu yüzden Dimitri bile onunla uğraşmaz, ne halt ediyorsa etsin derdi. Tabi çocukluk arkadaşı olmaları da bunda bir etkendi.

"Kız kardeşim ile ben ilgileneceğim." Diyerek konuyu kapattığımda kimse üstelemedi.

"Vlad ile ilgili bir gelişme var mı?"

Salvatore'un bunu nereden bildiğini sorgulamadım çünkü böyle her boka hâkim olmak gibi sinir bozucu bir huyu vardı. Sakin kalmaya çalışarak soluklandım. "Hallediyorum." Diyerek topu ona attım. "Sen Sicilyalılara odaklan."

Kıvanç bakışlarını Dimitri'nin üstünde gezdirdi. "Senin söylemek istediğin bir şey yok mu, Lyutsifer?"

"Ne gibi?"

"Bilmem, mesela İrlandalılar ile yaptığın görüşmeden bahsedebilirsin."

Kıvanç'ın sözleriyle bütün dikkatimi Dimitri'ye verdim. Masadaki diğer herkeste bana katıldı. Kehribar gözlerindeki muziplik ile Kıvanç'a bakan adamın dudağının kenarı kıvrılmıştı lakin bu neşe barındıran bir tebessüm değildi. Aksine öfke kırıntılarının tadını alabiliyordum. Kıvanç'ın iması, Dimitri'nin kanının fokurdamasını sağlamıştı.

Endişeyle etrafa baktım.

Kahretsin!

Dimitri silahına davranırsa odayı yeni dekore ettirmiş olmam boşa gidecekti ve ben yeni tablolarıma kan sıçrasın istemiyordum.

"Adrian'ın başı ağrıttıkları için onları kibarca uyardım o kadar."

Dimitri'nin sözleri üzerine Kıvanç yavaşça başını salladı. İrlandalılar son bir aydır hepimizin ortak sorunu haline gelmeye başlamıştı fakat en çok Adrian'ın başını ağrıtıyorlardı. Bu yüzden defalarca kez harekete geçip o piçleri geldikleri yere geri göndermeyi ve gökkuşağının dibindeki rengi göstermeyi teklif etmiştim lakin savaş başlatmak istemedikleri için beni reddetmişlerdi.

"Kibarca." Dedi Kıvanç ve ekledi. "Senin kibarca birini uyarma şeklin mafyanın sağ kolunu öldürmek mi oluyor?"

Salvatore sinirle yakardı. "Bastardo!"

"Kapa çeneni." Dedi Dimitri ve dikkatini tekrar Kıvanç'a verdiğinde yüzünde her zamanki dengesiz ifadesi vardı. "Adam beni tehdit etmeye kalktı. Ne yapacaktım, deme öyle kırılırım deyip ardımı dönüp gidecek miydim?"

"Savaş başlatabilirdin."

Kıvanç'ın sözleriyle konuya dahil oldum. "Savaş başlaması gerekiyorsa başlamalı. Bu İrlandalı piçlerden sıkıldım artık. Adamların bir boka yaradığı yok."

"Önce anlaşmayı denemeliyiz." Diyen Salvatore ile Adrian beni şaşırtarak konuştu. "Ben Dimitri ve Araz'a katılıyorum. Siktiğimin turuncu kafalıları bir kez daha işimi baltalamaya kalkarlarsa üstlerine konyak döküp hepsini aleve vereceğim."

Kıvanç yardım istercesine Salvatore'a baktı. Bir süre daha İrlandalıları nasıl halledeceğimizi tartışıp sonunda Salvatore'un planında karar kıldık. Onlara son bir anlaşma önerecek kabul etmezlerse bu saçmalığı bitirecektik.

Dakikalar ilerleyip neredeyse gece yarısı olduğunda bütün konuları ele aldığımıza karar vererek toplantıyı sonlandırdık. Diğerleriyle birlikte evin holünde adımlayıp onları yolcu etmek üzere kapıya ilerledim. Göz ucuyla kütüphaneye baktığımda kapıların kapalı olmasıyla önünde dikilen adamıma baktım. Bir sorun yok dercesine hafifçe başını eğdiğinde sarışının hala kitap okuyor olduğunu anladım.

Evden çıkıp geniş bahçede bekleyen araçlarına doğru dağılmaya başlayan ortaklarıma baktım. Salvatore kendi aracına binmeden önce elimi sıkarak gülümsedi. "Bir dahaki toplantı da görüşürüz, tabi önce düğününe davet edilmezsek."

Dimitri hafifçe omzuma vurdu. "Vay be, Araz. Demek aramızdan ilk sen elendin. Ben her zaman Kıvanç ya da Salvatore önce gider diye düşünüyordum."

"Ben mi?" diye yüzünü ekşiterek mırıldanan Kıvanç'a karşılık Salvatore kahkaha attı. "Sağ ol ama ben pas diyeceğim."

Adrian ellerini ceplerine yerleştirerek arabasına yaslandı. "Ben sona kalacağıma eminim."

"Sona kalacak olan benim." Dedi Dimitri ve gurur duyarcasına mırıldandı. "İçinizde güzel bir kadına direnecek tek sağlam kişi benim. Hepiniz bir yerden sonra aile kurmak isteyecek kadar kendinizi kaybetmişsiniz."

"Desene Volkov soyu senin ile son bulacak."

Kıvanç'ın sözleriyle gülümsedim. "Harika, Dimitri'yi öldürürsem veliahttım refah içinde hüküm sürebilir."

Dimitri aracına binmeden önce bana el hareketi çekerek bağırdı. "Git kendini becer."

Hepsi arazimden ayrılıp uçaklarına binmek üzere yola koyulduklarında evime geri döndüm. Gömleğimin yakasını çekiştirerek soluklandığımda yorgunluktan bayılacak gibi hissediyordum. Buna rağmen niye odama çıkıp yatmak yerine kütüphaneye adımladığıma ise verebileceğim bir cevap yoktu.

Kapının önündeki adamlar geriye çekildiğinde kulpu indirip içeri girdim.

Kutsal başını hala okuyor olduğu kitaptan kaldırdığında gözlerimiz buluştu. En az benim kadar yorgun görünüyor olmasına rağmen nefes kesici derece de güzeldi. Bu kadının niye insanı büyüleyen bir tarafı vardı anlayamıyordum ama güzelliğini kabullenmemek için kör olmak gerekirdi.

Tek kelime etmeden elindeki kitaba geri döndüğünde karşısında kalan tekli koltuğa oturdum. Arkama yaslanarak uzun bacaklarımı şömineye doğru uzattım.

"Burada kaldığın süre boyunca her gün iki kitap bitirmeyi mi hedefliyorsun?"

Sorum üzerine gözlerini devirdi. Cevap vermeyeceğini sandım ama saniyeler içinde yumuşak tonlamasıyla mırıldandı. "Şaşırtıcı ama kütüphanen fazla ilgi çekici."

"Niye şaşırtıcı?"

Başını kitaptan kaldırıp gözlerime baktı. Beyaz teninde parıldayan ateşi ve yüzünü çerçeveleyen altın sarısı saçlarını izleyerek aklımın içindeki gürültüleri bastırmaya çalıştım.

"Kitap okumayı seven birine benzemiyorsun da ondan."

İşittiğim sözleriyle tebessüm ettim. "Çok önyargılısın."

Dalga geçiyordum ama bir nebze haklılık barındırdığımı biliyor olmalıydı ki bir saniyeliğine alınmış gibi kala kaldı. Ardından benim hakkında ne düşündüğümü gram umursamadığını fark etmemi sağlayarak tekrar kitabına döndü.

"Ne okuyorsun?"

Cevap olarak elindeki kitabı kaldırıp kapağını gösterdi. Eski kült romanlardan birini seçmiş olmasına şaşırdım. Rus edebiyatını severdim ve fark ediyordum ki küçük balerinde buna ilgiliydi çünkü ne zaman kitap okusa bu kategoriden bir şeyler seçiyordu.

"Güzel seçim." Dediğimde ilgiyle parıldayan gözlerini bakışlarımla buluşturdu ve mırıldandı. "Okudun mu bunu?"

"Evet."

Bir süre bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sonra tekrar kitabına döndü. Odaya çöken sessizlikte huzur bularak koltukta biraz daha yayıldım. Saniyeler içinde kapanan gözlerim ile gevşediğimde Kutsal'ın sesi olmasa uyuya kalacaktım.

"Sence de tuhaf değil mi?"

Kaşlarımı çatmadan edemedim. "Ne tuhaf değil mi?"

"Kitaptaki karakterler." Diyerek ince sesiyle bir ninni dinliyormuşum hissine kapılmamı sağladı. "Adam karısını aldatıyor ve bunu ona söylüyor. Kadın ise üzülse de çok da umursamıyor. Hem adamın birlikte olduğu kadınların hiçbiri karısıyla kıyaslanamaz bile."

"Kadın adamı sevmediği için adam ilgisini çekmeye çalışıyor."

Yani en azından ben böyle hatırlıyordum.

"Ama bu çok saçma." Dedi sarışın. "Onun gibi bir canavarı kim, neden sevsin ki?"

Anlamsız bir telaş kanıma sızarak göğüs kafesimi sızlattı. Gözlerimi aralayarak karşımdaki kadına baktım. Gözlerini kitabın sayfalarında dolaştırıyor, ara ara dudağını kemiriyor, bazen de kapağı okşayarak dikkatini dağıtıyordu.

"Sana bir soru."

Sözlerim ile başını kaldırıp gözlerime baktı. Bana berrak bir gökyüzünü anımsatan mavi gözlerinde içimi yakan bir şeyler vardı. Kırmızıya çalan dudaklarını birbirine bastırarak bana odaklandığında merak ettiğim soruyu dile döktüm.

"Canavar ne zaman vazgeçer canavarlığından?"

"Bilmem." Dedi afallayan ifadesiyle. "Ne zaman?"

"Sevildiğinde."

Buruk bir tebessüm ile ona baktığımda birkaç saniyeliğine bana her baktığında gözlerine yansıyan nefretin yok olduğunu gördüm. Küçük balerinim bir anlığına ona yaşattıklarımı unutarak beni insan yerine koymuştu ve bu hissiyat canımı yaktı.

"Sen hiç sevilmedin mi?" dedi tekrar gözlerinde yeşeren nefret tohumlarıyla.

"Sevilmedim."

Sevmek ve sevilmek bana yabancıydı.

Bu keşfetmediğim bir kıta gibiydi ve karşımdaki kadına baktığımda onun da bu noktada yetersiz kaldığını görebiliyordum.

"Tıpkı senin gibi."

Sessiz kaldık.

Ve o an anladım.

Geleceğimiz yabancı lakin geçmişlerimiz tanıdıktı.

B Ö L Ü M S O N U

Favoriniz kim?
Çember üyeleri hakkında neler düşünüyorsunuz?
Şu bölümü biraz yorum yağmuruna tutalım, lütfeeen!

VI. AÇIK KİTAP

*İyi okumalar dilerim *

VI. AÇIK KİTAP

Grandson - Blood / Walter

KUTSAL

Babam katı bir insandı.

Farklılıkları sevmez, kurallara göre yaşardı. Belki de mesleğinin getirdiği bir deformasyondu bu. Klasik bir adamın, değişik kızıydım. Saçlarının uçlarını maviye boyatan, aklına eseni söyleyen, bağlılıklardan ve etikten hoşlanmayan evladıydım. Bazen bu denli aykırı olmamın nedenini onun dikkatini çekmek için verdiğim çabaya bağlıyordum. On dört, on beş yaşındaki bir kızın babasının sevgisinden daha çok neye ihtiyacı olabilirdi ki, özellikle annesi yanında değilse ve bütün dünya onu boğuyorsa?

Annem küçükken saçlarımı okşar ve kim olduğunu unutma, unutursan yaşamak için bir sebebin kalmaz derdi. Oysa ben hiçbir zaman kendimi tanıyamamıştım. Belki de biz insanların en kötü özelliği buydu. Çok çabuk unutuyorduk. Kimi zaman sözlerimizi, kimi

zaman sevgimizi, kim zaman değersiz gördüğümüz herhangi bir şeyi, çoğu zamanda kendimizi.

Geriye dönüp baktığımda gördüğüm yabancıyla şu an içinde bulunduğum bedenin sahibi aynıydı. Ama ruhum, ruhumda kırılmış bir denge vardı. Kaosa yol açan bu durum kana susamamı sağlıyordu.

Ruhunu şeytana gümüş tabakta sunmuş bir kız olarak belki de bu denli düşünmemeliydim çünkü ben, ben yapan her şeyden vazgeçmiş, içi boş bir kozaya dönmüştüm. Onun yüzünü görmek, ölümün kıyısında dans etmek gibi geliyordu. Her an dengemi kaybedecek, beni yakmak için hazırda bekleyen ateşin içine düşecektim. Tek derdim, kendimle birlikte onu da dibe sürüklemekti.

Morskoy'un kalesinde geçirdiğim yaklaşık bir haftanın sonunda emin olmuştum ki burası dünya üzerindeki en sıkı güvenliğe sahip yerlerden biriydi. Her köşe başında Araz'ın adamları vardı ve bazı odalarda kamera olduğunu fark etmiştim. Ayrıca beni izleyen bir cihaz olmasına gerek dahi yoktu. Araz ve korumaları bir saniye olsun gözlerini üstümde ayırmıyorlardı. Attığım her adımın izlendiğini bilmek ise öfkemin üstüne dökülen benzinden farksızdı.

Aramızda sessiz bir savaş başlamıştı. Bunun ikimizde farkındaydık. O benim sınırlarımı zorlayacak, ruhumu siyaha boyayacaktı. Bende karanlığa bulanmış zihnine ışık olacak, gizemini keşfedecektim. Böylelikle bitirecektim onu. İçten içe, dişe diş ve kana kan.

Lakin kabul etmeliydim ki bu sandığımdan çok daha zordu. Günlerdir Erdem Amca'nın beni bu canavarın ellerine nasıl tek başıma yollayabildiğini sorguluyordum. Tamam, kendimi koruyabilir gerekirse kan dahi dökerdim fakat adam ala lede biri değildi. İçinde bulunduğum bu soğuk ülkenin adeta sahibiydi ve ben kralın yanındaki bir piyon bile edemiyordum.

En azından bu şekildeyken.

Araz için bir yük olmamalıydım. Sahte nişanlısı olmayı teklif ederek kendime zaman kazanmıştım fakat dizginleri elime almam için yeterli değildi. Beni bir tehdit ya da düşman gibi görmeye devam ederse bu evde bir hayaletten farksız olamazdım ve ben o canavarı avlamak istiyorsam kesinlikle elimden geldiğinde yakınında durmalıydım.

Uykusuz gözlerimi ovuşturarak iç geçirdim ve sarı saçlarımı at kuyruğu haline getirerek bileğimdeki tokayla topladım.

Aklımdan çıkmayan şeyler vardı. Eylül'ün ölmeden önceki her gün gözümün önünde biraz daha morarıp çürüyen bedeni, babamla son zamanda ettiğimiz kavgaların hepsi, Erdem Amca'nın intikam dolu gözlerindeki kederi... Silinmiyorlar, ne zaman gözlerimi kapasam bir korku filmi gibi beynimin içinde dönmeye başlıyorlardı.

İçimdeki bu zehri akıtmalıydım.

Günlerdir kaldığım odadan çıkıp kapımın önünde dikilen korumayı gördüğümde yumruğumu yüzüne geçirmek istedim fakat bunun pek de mantıklı olmayacağını bilişim kendimi tutmamı kolaylaştırdı. Koridorda yürüyüp merdivenlerden inmeye başladığımda dudağımın üstündeki ölü derileri kemirdim. Sabahki kahvaltı da Araz ile karşı karşıya gelmiştim lakin hiç konuşmamıştık. Açıkçası bundan şikayetçi değildim onun sesini duymaya bile tahammül edemiyordum.

Özellikle dün gece bana hiç sevilmediğimi ima etmiş olması her aklıma geldiğinde sinirle homurdanıyordum çünkü sözlerinin fazlasıyla doğru olması canımı sıkıyordu.

Araz'ın ofisine giden yola sapıp salonun önünden geçtiğim sıra işittiğim ses ile duraksadım. Yabancı sesin şaşkınlıkla küfretmesi beni olduğum noktaya çivilemişti. Bedenimi salonun ortasında dikilen adama çevirdiğimde gözlerimi üstünde dolaştırdım. Uzun boyluydu ve saçlarını sıfıra vurmuştu. Vücudunun açıkta kalan neredeyse her noktasında dövme vardı. Buna boynu da dahildi. Kahverengi gözlerindeki şaşkınlığa eşlik eden hayranlık ile bana bakmaya devam ettiğinde oldukça yakışıklı bir adam olduğu gerçeğini göz ardı edemedim.

"Dobro utro krasota." (Günaydın, güzellik.)

İltifata alışıktım bu yüzden rahatsızlık duymadım lakin adam ne kadar yakışıklı olursa olsun hadsizlikten hoşlanmazdım. Ayrıca ilgimi çektiği de söylenemezdi. Sahte nişanlımın ruhu kapkaranlık olabilirdi fakat güzelliği yüzünden uzun bir süre gözüme ilişen hiçbir adamı yeterince yakışıklı bulamayacağıma emindim.

Dudaklarımı aralayarak kibarca karşılık verdim. "Dobro utro." (Günaydın.)

Tek kaşını kaldırarak gülümsedi ve ellerini siyah kargo pantolonunun ceplerine yerleştirip yavaş adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Ardımdaki koruma bunu fark ederek öne çıktığında

ise yabancı genişleyen gülümsemesiyle durdu. Sanırım daha fazla yaklaşmaması gerektiğini anlamıştı.

"Aksanın." Diyerek Bulgarca konuşmaya devam ettiğinde gözlerimi bakışlarına çevirdim. "Fazla düzgün ve güzel. Bulgarca biliyorsun demek."

Annem Bulgar göçmeniydi ve bana kendi kültürü ile dilini küçük yaştan aşılayıp, öğretmişti. Bu yüzden başımı sallayarak mırıldandım. "Evet, küçük yaşta öğrendim."

Yabancı bir mırıltı halinde dudaklarından dökülen büyüleyici kelimesiyle neye uğradığımı şaşırmama neden olduğunda kasıldım. Ardımdaki koruma bunu fark etmiş gibi bana doğru bir adım daha attığında omzumun ardından ona baktım. Benimle buluşan kahverengi gözlerinden işaret beklediğini anlayabiliyordum. Sanki tek bir sözüm ile karşımdaki adamın üstüne atlayacaktı ki bu absürttü.

Önümde dikilen adam derin bir nefes aldığında tekrar ona döndüm. Bakışlarını yüzümde dolaştırarak saf bir merak ile sordu. "Kimsin sen?"

"Nişanlım."

Araz'ın sesi kulaklarımda yankılandı. Saniyeler içinde belime konumlanan el ile sert bir bedene doğru çekildim. Sahiplenici bir tavır ile beni kendine yaslayan adama açılan ağzım ile baka kaldım. Bedeninden yayılan sıcaklık anında tenimi sarmaladı. Kendine has kokusu ciğerlerimi talan ediyor, okyanus gözlerinde yeşeren öfkeye bakmak midemi burkuyordu.

Yabancının yüzüne yerleşen hayal kırıklığı kahverengi gözlerindeki parıltıyı aldı götürdü. Saniyelerin ardından ifadesinde bir haylazlık meydana geldi. Sanırım Araz'ı sinir etmekten keyif almıştı.

"Kutsal, ortağımız ile tanış." Dedi Araz, Türkçe konuşması bir an algılarımın tökezlemesine neden olmuştu. Ona baktığımda yüzünde histerik bir tebessüm uyandı. "Alek Angelov."

Karşımdaki adama dönüp başımı hafifçe eğerek selam verdim ve tebessüm ettim. Kahverengi gözlerindeki parıltı geri dönmüştü. Alek kendinden emin bir duruş sergilemeye çalışsa da Araz'ın varlığı onu geriyordu, bunu görebiliyordum. Yalnız da değildi. Belimdeki parmakların baskısı ve beni sarmalayan adamın korumacı tavrı bir yay gibi gerilmemi sağlamıştı.

Kahverengi gözlerini yanımdaki adam ile buluşturduğunda şaşkınlığı sesine yansımıştı. "Nişanlandığını bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

Tok sesindeki ciddiyete alışmaya başlıyordum. Her zaman, herkese karşı böyleydi. Resmi ve mesafeli. Bakışlarını üzerimde hissettiğimde başımı kaldırıp ona baktım. Yakınlığından dolayı kokusu yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu ve en kötüsü bu duruma alışmaya başlıyordum.

"Alek, balkanlardaki adamımız. Bir süre Rusya'da olacak." Beni aydınlattıktan sonra bakışları, gözleri üzerimizde dolaştıran adamı buldu. "Arine gelmedi mi?"

Sorusuyla yanağımın içini dişledim. Elinin varlığı tenimi yakmaya başlamıştı. Bedenim huzursuzca kıvranmamak için kendini zor tutuyordu.

Yabancı başını iki yana sallayıp dudaklarına bir tebessüm dokundurdu. "Birkaç güne gelecek. Haftaya oyun gecesi düzenleyeceğim. Rusya'nın bütün kumarbazlarını ağırlamayı düşünüyorum." İşaret parmağı Araz'ı ardından beni gösterdi. "İkinizi de bekliyorum. Şu ortaklık işini resmiyete dökmüş oluruz hem."

Lacivert gözler, gözlerimi bulduğunda bir emir niteliğindeki sözlerini işittim. "Geliriz tabi."

Çaresizliğimi gölgelemeye çalışarak tebessüm ettim. Gitmemek gibi bir şansım yoktu elbet zira o neredeyse ben orada olmalıydım.

Alek memnuniyet ile mırıldandı. "Mükemmel."

Kahverengi gözlerinde gördüğüm muziplik kaşlarımı çatmak istememe neden oluyordu. Ön yargılı bir insandım. Yaşadığım ve gördüğüm şeylerden sonra insanların içinde kötülük arar, karanlık bir nokta bulmaya çalışırdım. Karşımdaki yabancıyı görebiliyordum. Alaycılığına eklenen umursamazlığıyla oldukça lakayt biriydi ve ondan hoşlanmamıştım. Gerçi Araz'ın değdiği, muhatap olduğu hatta tanıdığı kimseden iyi bir enerji almam mümkün değildi. Okyanus gözlü adam dokunduğu her şeyi çürütüyordu. Hala belimde olan parmaklarının dokunuşu, ruhumu yakıyor beni kasvete boğuyordu.

Bir gün beni de mahvedecekti, biliyordum.

"Çalışma odama geçelim istersen." Dedi Araz. Sözlerinin altındaki imayı sezdim. Karşısındaki adamın ne istediği umurunda değildi. Yine de kibar gözükmeye çalışıyordu ve bu haller onda inanılmaz eğritti duruyordu. Alek derin bir nefes alıp ellerini ceplerine yerleştirdi.

Yüzündeki tebessüm ile tekrar yanımdaki adama baktığında konuştu. "Sen nasıl dersen, ortak." Yüzündeki tebessüm büyürken gözleri bana değdi. "Konuşalım, kaynaşalım biraz. Eminim ilgimi çekecek bir şeyler söyleyebileceksinizdir."

Yüzüme bir tebessüm yerleştirmeye çalışsam da oldukça zorlanıyordum çünkü Alek'in imalı tavırları ölüm fermanın imzalamak istediğini düşünmeme neden olmuştu. Araz'ın nişanlısı olduğumu bildiği daha doğrusu sandığı halde bana karşı böyle bir tavır takınması intihara meyilli olduğunun bir kanıtıydı zira yanımdaki adamın hayatındaki kadına bir başkasının bu şekilde davranmasına müsaade etmeyeceğini bir bakışta anlayabilirdiniz.

Ayrıca onun ile aynı ortamda bulunmak gibi bir gayem yoktu aksine bir an önce buradan gitmek istiyordum.

Bakışlarımı Araz'a çevirdiğimde ensemden bir ürperti geçti. Dudağının kenarındaki kıvrım öylesine histerikti ki göre akıl hastası olduğunu zannederdi. Boştaki elini yavaşça ardına atarak silahını kavramak üzere olduğunu anladığımda kalbim tekledi. Saniyeler içinde Alek'in alnına bir kurşun iliştirebileceğini algılamış olmak beni aceleyle konuşturdu. "Sevgilim."

Mavilerim Araz'ı bulduğunda saniyesinde gözlerini benimle buluşturdu. Hitap şeklim karşısında şaşırsa da belli etmemeye çalışıyordu. Bütün bedeninin kasılmasındansa ona böyle seslenmemden rahatsızlık duyduğu belliydi ama azıcık bile umurumda değildi.

"Ben seninle bir şey konuşacaktım." Tatlı bir tebessümü dudaklarıma iliştirdim. "Birkaç saniyeni bana ayırabilir misin?"

Kibarlığım ile harmanladığım tavırlarım karşısında afallamış gibi baka kaldı. Pekâlâ, sanırım şoka girmişti ama emin olamadım. Lacivert gözlerindeki hiddetli dalgalar yerini berraklığa bıraktığında kaşları hafifçe çatıldı. Saniyelik bir süreçte bizi izleyen yabancıya baktığımda dikkat kesildiğini gördüm.

Araz silahını kavramak üzere olan parmaklarını indirerek başını salladıktan sonra bizi izleyen adama bakmadan konuştu. "Alek sen rahatına bak, ben gelirim birazdan."

Kapıyı gösterdiğinde parmaklarından sıyrılıp evin içine adımladım. Sıcak ile sarmalanmış koridorda ilerleyip holde durduğumda derin bir nefes alabilmiştim. Önüme gelen sarı saçlarımı savurup kollarımı göğsümde birleştirerek ardıma döndüğümde onu görüş alanıma

soktum. Ellerini siyah pantolonunun ceplerine iliştirirken bir şeyler düşünüyor gibiydi. Laciverte çalan gözleri boşluğa odaklanmış, çenesi hafifçe kasılmıştı.

"Bu adamın derdi ne?"

Sorum ile gözlerinde yine bir öfke ateşi yellendi. Saniyelerin ardından homurdandı. "Dayak istiyor."

"Ona dayaktan çok ölümü verecek gibiydin."

"Sahte ya da gerçek." Dediğinde ses tonu kalbimin dengesini bozdu. "Kimse nişanlımla o şekilde konuşamaz ve kesinlikle kimse nişanlıma o şekilde bakamaz."

Boğazımda hissettiğim kuruluk ile sertçe yutkunup bakışlarımı kaçırdığımda Araz'ın cidden birine bu yüzden zarar verebileceğini idrak edemedim. Hayır, gerçekten sevdiği kadına biri saygısızlık etse onu öldürecek miydi yani? Ayrıca bu korumacı tavır neden benim hoşuma gitmişti? Kendi sorularıma cevap verdi iç sesim, belki de daha önce kendim dışında kimse beni korumaya kalkmadığı için bir başkasının değer verdiği insanlar adına böyle bir şey yapabilecek olması hoşuma gitmişti ki bu son derece sağlıksız bir durumdu.

"Neyse ben şeyi soracaktım." Diyerek ağırlığımı sağ bacağıma verdim. "Spor salonun olduğunu gördüm de biraz egzersiz yapabilir miyim?" Tek kaşını kaldırarak şaşkınlığını belli ettiğinde gözlerimi devirdim. "Hala adamların peşimde dolaştığı için misafir olduğuma inanmıyorum. Bu yüzden kibarca sormak istedim."

Lacivertlerinin üstümde dolaştığını hissettim. Beyaz spor ayakkabılarımdan kalçalarımı ve bacaklarımı sarmalayan, adeta ikinci derim olan siyah tayta oradan da göbeğim ile göğsümü hafifçe açıkta bırakan sporcu büstiyerime baktı. Sanırım bu kıyafetlerin neden yanımda olduğunu sorguluyordu. Cevap basitti. Her gün yoga yaparak sinir krizi geçirmemek için kendimi mental olarak sakinleştirmeye çalışırdım. Ayrıca gerçekten dansçı oluşum, esnekliğimi kaybetmemek adına egzersiz yapmaya beni teşvik ediyordu.

Bir an çok fazla ten gösteriyor olabileceğimi düşündüm. Bütün kıvrımlarımın ortada oluşu da evin içindeki erkek sayısının kalabalık olmasıyla tehlike arz ediyor olabilirdi. Gerçi az önce yaşananlardan sonra kimsenin bana bırak dokunmaya, bakmaya bile cesaret edemeyeceği ortadaydı.

"Salonu kullanabilirsin." Diyen adam ile başımı salladığımda kısık bir tonlamayla homurdandı. "Bugün ayak altında dolaşmasan iyi olur zaten."

İç geçirerek tekrar bana ardından kuyruğum haline gelmiş olan korumasına baktı ve adama işaret vererek yanına gelmesini emretti. Kulağına bir şeyler fısıldadığında ne dediği umurumda bile değildi. Sadece terlemek, enerji yakarak içimdeki bu dinmek bilmeyen öfkeden kurtulmak istiyordum.

"İyi sporlar." Gözleri beni buldu. Dudağının kenarını kıvırarak göz kırptı. "Çok terleme, üşütürsün sonra."

Ömrü hayatı boyunca görebileceği en sahte tebessüm ile ona bakıp yanından geçtim ve doğruca spor salonuna ilerledim. Aşağı giden merdivenlerden inip yere kadar camlar ile çevrelenmiş olan geniş mekâna girdim. Beni takip eden korumanın peşimden içeriye girmediğini gördüğümde ise bir an afalladım. Bana alan tanıması garibime gitse de şikayetçi değildim.

Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Alan oldukça büyüktü ve özel bir spor salonunda gerekli olabilecek her şey vardı. Odanın diğer ucunda bir kapı olduğunu fark ettim. Ardından oranın kapalı havuz olduğunu ve bir diğer kapıyla başka bir alana bağlandığını gördüm. Ev ev değil, gerçek bir labirentti.

Koşu bandına çıkıp dün gece yağan karın zeminde oluşturduğu beyaz örtüyü izleyerek yürümeye başladım. On beş dakikanın ardından hızımı arttırıp zihnimin içinden kaçıyormuşum gibi her şeyi geride bıraktığımı düşünerek koşmaya başladım.

Bir saatlik koşumun ardından makineden inip titreyen bacaklarımı esnetmek adına her zaman tekrarladığım hareketleri uyguladım. Parmak uçlarıma dokunup kalçamdaki ve baldırlarımdaki kasları yaktığımda bir süre öyle kaldım. Doğrulup derin bir nefes aldıktan sonra ise hareketimi tekrarladım.

Burnuma ilişen kokuyla eski pozisyonuma dönüp ardıma baktım. Araz kollarını göğsünde bağlamış, kapının yanına yaslanmış beni izliyordu. Yüzünde tek bir ifade yoktu lakin bakışlarındaki bir şey nefesimi kesti.

"Eşlik etmemin mahsuru var mı?" diye sorduktan sonra cevap vermemi beklemeden içeriye girdi ve sinirle homurdandı. "Alek ile

geçirdiğim bir saatin ardından kesinlikle bir şeyleri yumruklamam gerek."

Siyah pantolonunun üstündeki kazağını hızla çıkarıp kumaş parçasını bir kenara attı ve ben çıplak gövdesiyle bir an kala kaldım. Beyaz tenine işleyen dövmelerine eşlik eden kasları kusursuz bir işçiliğin eseriydi. Bakışlarımı kaçırarak sertçe yutkunduğumda ter içinde kalan alnımı elimin tersiyle sildim.

Camların önünde duran ringin hemen yanındaki kum torbasına ilerleyip ellerini siyah bir kuşak ile bağlamaya başladığını fark ederek yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Keyfine bak, benim de sporum bitmek üzereydi."

Kollarımı esneterek belimi hafifçe sağa sola eğmeye başladım. Araz tek kelime etmeden kumaş ile sardığı parmaklarını kum torbasına geçirmeye başladı. Her indirdiği darbede kum torbası hareket ediyor, siyah saçları dağılarak birkaç tutamı alnına düşüyordu. Dakikaların ardından ben hala aynı hareketleri tekrarlarken o yumruklarını torbaya indirmeye devam etti. Teriyle parıldamaya başlayan göğsündeki kaslara şişen boğumları eşlik etti. İndirdiği darbeler kulağımda yankılanıyor, gözlerimi üzerinden çekmek imkânsız bir hale geliyordu.

Sağlam bir yumruk oturtup kum torbasının savrularak cama çarpmasına neden oldu. Gerileyerek derin bir nefes aldı ve başını geriye atıp beni sinir eden çünkü kanımı kaynatan gülümsemesiyle homurdandı. "Eğer beni biraz daha izlersen bunun için para almak zorunda kalacağım."

Kızaran tenim ile panikleyerek hızla ağzımı açtım.

"Ah pardon." Diyerek bana konuşma imkânı tanımadı. Kendinden emin bir ışıltıyla parıldayan gözlerini bana çevirdi. "Sen genellikle romantik komedi severdin, değil mi?"

Kollarımı göğsümde bağladım ve sinirle Araz'a baktım. Aslında romantik komediden nefret ederdim. Aşkla dolu o sahneler kesinlikle bana göre değildi. Karşımdaki adamın kendinden emin duruşu her defasında öfkelenmeme neden oluyordu. Kendini ne zannediyordu bilmiyordum lakin bütün kartların onun elinde olduğunu düşündüğü barizdi. Sanki onun için açık bir kitaptım. Beni okuyor, görüyor ve bundan sıkılıyordu. Tezini çürütmek üzere dudaklarımı araladığımda sağ elini kaldırıp beni susturdu. "Dur." dedi alayla. Gülüşü bir suikast

gibiydi. Canıma kıymak isteyen bu gülümsemeden tek kelimeyle nefret ediyordum. "Tahminde bulunacağım."

Cüretkarlığı karşısında tek kaşım havalandı. Neşelendiğimi hissettim zira yanılışını izlemek keyifli olacaktı.

Araz gözlerimin içine baktığında dünyadan soyutlandığımı hissettim. Lacivert gözlerindeki hiddetli dalgalar bedenimi sarmalarken son derece ciddi gözüküyordu. Yavaş adımlar ile yanıma yanaşıp birkaç adım ötemde durdu. Aramızdaki mesafe azlığına ardından yüzüne baktım. Az önceki neşesi tuzla buz olmuştu.

"Tuhafsın, maskenin ardında biri var ama kimsenin görmesine izin vermiyorsun. Karanlığa sığınıp kendini dünyadan soyutladığını sanıyorsun." Ruhuma bir darbe indiren sözleri zihnimde yankılandı. "Fakat o siyahın içinde parladığının farkında değilsin."

Sözleri beni alaşağı ettiğinde içimdeki küçük kız tebessüm etti. Yıllardır ilk defa biri onu gördüğü için sevinmiş gibiydi. Ben ise öfkeliydim. Nefret ettiğim, ölmesini dilediğim adamın beni anlamasından tiksiniyordum. Bana bağırmasını ve kötü davranmasını bu saçmalıklara tercih ederdim.

İntikam ateşinin külleri genzimi tıkadı.

"Beni çözdüğünü sanıyorsun." Diyerek tebessüm ettiğimde gözleri dudaklarıma kaydı. "Ama yanılıyorsun. Sandığın kadar karmaşık biri değilim." Tatlı bir ifadeyle başımı yana eğdim. "Aksine oldukça sıradanım."

Araz belli belirsiz tebessümüyle kaşlarını çattığında dudaklarından kayıp giden sözler ile bütün bedenim kasıldı. "Senin hiçbir şeyin sıradan değil."

İşittiğim sözlerin beni sinirlendirmesi gerekirdi fakat üzerimde yarattığı etki daha çok kırgınlık gibiydi ve ben bundan bütün benliğim ile nefret ettim.

"Şüpheci ve güvensiz tavırların bana mı özel?"

Sorum üzerine tebessümü genişledi. "Benimki genel. Ya senin nefretle bakan gözlerin, sadece bana mı özel?"

Zihnime not ettim; Ona olan nefretini kamufle et.

"Sana nefretle bakmıyorum ama baksam bile beni suçlayamazsın sonuçta beni kaçırdın." Dediğimde dudaklarından birer kıkırtı kayıp gitti. Nedensizce gülümsemesi tüylerimi diken diken etmişti. "Öyle mi, Milaya? Benim ile evcilik oynamak isteyen sendin, hatırlatırım."

Milaya'nın ne demek olduğunu sorguladım fakat bir cevap bulamadım ve bu beni sinirlendirdi. "Evet çünkü bana başka seçenek bırakmadın."

Sözlerim üzerine bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Niye sana her baktığımda bana yumruk atmayı istediğini düşünüyorum."

Doğru düşünüyordu.

Sessiz kalmam üzerine ekledi. "İstersen kozlarımızı ringde paylaşabiliriz."

Tam ardında kalan geniş ringe baktığımda bir yanım ona vurabilme ve canını yakabilme ihtimalim karşısında haz duydu. Kütlesine göz atarak bu şansımın oldukça düşük olduğunu fark etsem de geri adım atmayacak kadar inatçıydım. Bu yüzden yüzüme yerleştirdiğim tebessüm ile yanından geçip omzumu omzuna yavaşça sürttüm. Ringin ilerisinde duran stanttan siyah bandajları alıp parmaklarıma dolamaya başladığımda Araz beni izledi.

"Ne o?" diyerek alaycı bir tutum takındım. "Beni inciteceğinden mi korkuyorsun?"

Sorum ile laciverte çalan gözlerini bedenimde gezdirdi. Bakışlarındaki bir şey beni terlemeye itiyor, kalbim onun gözlerinin bıraktığı etki altında eziliyordu. Bu denli derin bakışlara sahip olması son derece sinir bozucuydu.

Cevap vermemesiyle mırıldandım. "Korkma, polis kızıyım ben. Babam daha on iki yaşındayken birine nasıl yumruk atılacağını öğretti. Ayrıca lise yıllarımda savunma dersleri aldım."

"Niye?"

Tebessümüm genişlediğinde ringe ilerledim. "Çünkü siz erkekler bazen hayır kelimesinin anlamını bilmiyorsunuz."

Ringe çıkıp ona döndüğümde ürpermeme neden olan bir ifadeyle boşluğa baktığını gördüm. Aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama öğrenmek istediğime de emin değildim.

Araz birkaç adımda yanıma gelip ringe çıktığında gözlerimi üzerinde dolaştırmadan edemedim. Ona olan nefretim nefesimi kesiyor, beni içten içe kanatıyordu lakin söylemeliydim ki, daha önce onun kadar yakışıklı bir adam görmediğime emindim. Gece kadar siyah saçlarına ters düşen beyaz teniyle kusursuzluğa yakındı. Kusursuz olmayışın tek nedeniyse fazla kusurlu olan karakteriydi.

"Al sana imkân, sarışın." Diyerek gülümsedi. "Eğer beni devirmeyi başarabilirsen özgürsün."

Teklifine heyecanlanabilirdim, tabi özgür olmayı isteseydim. Benim derdim ondan uzaklaşmak değildi. Aksine ona olabildiğince yakın durmalıydım ki intikamımı alabileyim.

İkimizde ringin içinde adımlamaya başlayıp daireler çizdik. Bandajladığım ellerimi yumarak birer yumruk haline getirdiğimde tatlı bir tonlamayla mırıldandım. "Bana biraz güvenmeyi denesene. Sana anlaşmamızı ben teklif ettim ve karşılığında para talep ettim. Artık bu işten büyük bir çıkarım var ve sen sürekli beni sorgularsan aylar sürecek olan sahte nişanlılığımız ikimiz içinde fazla zorlayıcı olacak."

"Ben kimseye güvenmem." Sesindeki soğukluk ruhumun buz tutmasına neden oldu. "Hele birkaç ay sonra hayatımdan çıkacak bir kız çocuğuna hiç güvenmem."

Yüzümdeki tebessüm parçalara ayrıldığında duyduğum öfkeye tutundum. Bakışlarındaki zalimliğinin canımı yakacağını zannediyorsa yanılıyordu. Umurumda bile değildi. Beni asıl delirten şey beni baş belası olarak görmesi, küçük bir kız olduğumu düşünmesiydi. Ben siktiğimin yirmi dört yaşındayım diye bağırmak istedim. Bu laflarını ona yedirmeliydim. Güvenini kazanacaktım. O istemese de sonuna kadar dirense de bunu başaracaktım. Ardından onu buna pişman edecek, gerçekten kimseye güvenmemesi gerektiğini hatırlatacaktım.

Düşüncelerim beni kırbaçladığında kendimi tutamayarak gülümsedim ve en az onun kadar zalim olmaya çalıştım. "Sözlerini sakın unutma." Cesaretim gözlerinin parlamasına neden olduğunda hafifçe başımı yana eğdim. "Çünkü bu kadına güveneceksin."

Tek kaşını kaldırarak beni sorguladığında ona doğru bir hamle yapıp hafifçe döndüm ve tekmemi karnına geçirerek bedeninin bir adım gerilemesini sağladım. Beklemediği bir hamle olmalıydı ki bana birkaç saniye süren şaşkınlığıyla baka kaldı.

Ona zaman tanımadan yumruğumu çenesine geçireceğimde koluyla beni engelledi ve eğilerek boştaki kolunu dizlerimin arkasına yaslayıp beni omzuna attı. Dudaklarımdan sıyrılan ufak çığlık ile kaslarla kavislenmiş sırtına tırnaklarımı geçirerek dengemi bulmaya çalıştım.

"Hiç fena değildi." Diyerek soluklandı. "Tekmeyi biraz daha aşağı atsan beni etkisiz hale getirebilirdin."

Tırnaklarımı tenine daha sert saplayıp kendimi omzumdan aşağı itmeye kalktığımda bedenimi zemine çarptı ve sırtıma saplanan ağrıyla acı dolu bir inleme derinliklerimden kopup gitti. Vücuduma yaslanan ağırlık ciğerlerimi eziyor ve nefes alışımı zorlaştırıyordu. Ne ara yumduğumu bilmediğim gözlerimi araladığımda dibimde biten adam ile kala kaldım.

Araz'ın burnu neredeyse burnuma değiyor, sıcak nefesi benim nefesime karışıyordu.

"Sırtımı tırnaklaman pek hoş olmadı." Dudağının kenarını kıvırarak bana buzulları anımsatan bir ifadeyi suratına geçirdi. "Çünkü acı beni sadece daha saldırgan yapar."

Dudaklarımı birbirine bastırarak soluklanmaya çabaladığımda gözlerini o noktaya indirmesi beni tamamen aleve verdi. Kalbimdeki denge kaybını hissederek üstümdeki bedeninin gerildiğini anladım. Bana olan bakışlarında bir şey vardı ve bu gardını indirdiğini görmeme yetti. Göğüslerimiz arasında sıkışan ellerimden güç alarak onu hafifçe kaldırdım ve dizimi kasığına geçirdim.

Acıyla sırtının üstüne yuvarlandığındaysa kucağına oturup bilmiş bir tavır ile ona baktım. "Nereye vuracağımı biliyordum. Sadece dostane bir maç olsun istemiştim."

Gülümsemesi yüzünü kapladığında dilini hafifçe alt dudağında dolaştırdı. Saniyeler süren acısını atlatması sandığımdan daha kolay olmuştu ki bu gerçekten de acıyı sevdiğini düşündürtmüştü. Mazoşist olması beni şaşırtmazdı aksine bazı şeyler daha anlamlı hale gelirdi.

"Sarışın beni devirebildiğine göre..." Diyerek ellerini bacaklarıma yerleştirdi ve doğruca gözlerimin içine baktı. "...gitmekte özgürsün."

"Teşekkürler ama gitmeyeceğim." Kollarımı göğsümde bağlayıp tebessüm ettim. "Maçı kazandığıma göre sen bana güvenmeye çalışacaksın çünkü ben o parayı istiyorum."

Seni yok edecek delilleri bulmayı çok istiyorum.

Bir süre gözlerini yüzümde gezdirdi. Sanırım zihnindeki mahkeme de bir karara varmaya çalışıyordu. Kabullense iyi olurdu çünkü benim başka bir seçeneğim yoktu ve sadece kalesinde aval aval dolaşan bir kadın olmam imkansızdı.

"Düşüneceğim, Milaya."

"O ne demek?" diye sordum kendime hâkim olamayarak. Merakım karşısında tekrar bilmiş bir tavır ile tebessüm etti. "Aşkım demek."

Şoka girdim.

Öyle ki gören inme indi zannederdi.

Dudaklarından dökülen hitap şeklinin fizyolojimi alt üst ettiğini söylememe gerek var mıydı bilemiyordum lakin çığlık atmak istiyordum. Bedenimi saran ateş ile kasılan midem ve yüreğim beni alabora etti.

"Milaya, Milaya, Milaya." Diyerek iç geçirdi ve gülümsemesini genişletti. "Alıştırma yapıyorum ki insanlar içinde daha rahat söyleyebileyim."

"İnsanlar arasında alıştırmanı yap. Bana böyle hitap etmenden hoşlanmadım."

Sözlerim üzerine gözlerinden bir karartı geçti. Bakışlarında tehlike çanlarının haberciliğini yapan bir uyarı vardı. "Ama kucağımda oturmaktan hoşlanmış gibisin."

Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Gerçekten de bütün rahatlığım ile kucağında oturuyor olduğumu görmem beynimden vurulmuşa dönmemi sağladı. Bacaklarıma konumlanan büyük ellerini ittirerek hızla ayağa kalktım. Aramıza bir mesafe yerleştirerek kollarımı göğsümün önünde birleştirdiğimde Araz uzandığı yerden kalkıp karşıma dikildi. Yüzündeki tebessümü beni ürkütüyordu. Bir insan gülümserken nasıl bu kadar korkutucu görünebilirdi?

"Gidip hazırlan." Diyerek ellerindeki bandajları sökmeye başladı. "Akşam bir yere gitmem gerek ve nişanlım olarak sende geleceksin." Yavaş adımlar ile yanıma yanaşıp özel alanımı istila etti. "Madem sana güvenmemi istiyorsun. Göster kendini."

Göz kırpıp yanımdan uzaklaştı ve ringden atlayıp salonun çıkışına yöneldi.

Bir süre kum torbasına yumruklarım ile tekmelerimi geçirerek içimdeki öfkeyi atmaya çalıştım. Söz konusu Araz olduğunda kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum lakin bunu aşmam gerekiyordu. Eğer maskemi sağlamlaştıramazsam bir açığını bulamazdım. Önceliğim bana biraz alan tanıması olmalıydı. İnternete girmeli, çektiğim videoyu Erdem Amca'ya göndermeliydim yoksa yaşadığım hiçbir şeyin bir anlamı kalmayacaktı.

Odaya döndüğümde kendimi duşa attım. Bedenime sardığım beyaz havluyla lavabodan çıktığımda yatağın kenarına bırakılmış olan Chanel poşetlerini gördüm. Beyaz karton poşetleri elime alıp yatağın

üstüne bıraktım ve içindeki çanta, ayakkabı ile elbiseyi aldım. Hepsini yatağın üstüne yerleştirip Araz'ın zevkine hayrat ettiğimde kendimi ona içten içe iltifat ederken bulmamak adına hızla tekrar banyoya girdim. Saçlarımı tarayıp kuruttuktan sonra iç çamaşırlarımı üstüme geçirdim ve kıyafetlere yöneldim.

Siyah uzun kollu elbise dardı. Kumaşıyla bedenimi ikinci bir deri gibi sarmalamıştı. Dize kadar gelen boyuna inat sağ tarafında oldukça derin bir yırtmaç vardı ve ne zaman yürüsem bütün bacağımı açıkta bırakıyordu. Uzun çizmeleri bacaklarıma geçirip fermuarlarını çektim. Dışarda yağan karda rahatça yürüyebilmeyi umdum zira topukları inceydi.

Kendi çantamdan makyaj malzemelerimi çıkarıp yüzümü renklendirdim. Nereye gittiğimizi bilmiyordum fakat Araz sahte nişanlısının da orada olmasını istiyorsa bir davette yer alacak olmalıydık. Bu yüzden kırmızı rujumu da sürerek kendimi ortama uygun hale getirdim.

Beyaz yapay kürkü üstüme geçirdiğimde neredeyse bileklerime gelecek olmasından memnuniyet duydum çünkü hava gerçekten soğuk olmalıydı. Gerçi olmalı demek saçma kaçardı zira Rusya'nın soğuk olmama ihtimali yok gibiydi.

Odadan çıktığımda bir an afalladım. Günlerdir peşimde dolaşan korumanın şimdi kapımın önünde olmayışına inanamadım. Kaşlarım havalanırken emin olmak isteyerek uzun koridora göz attım. Pekâlâ, sanırım Araz gerçekten de bana güvenmeye çalışacaktı. Hayır, çalışmayacaktı çünkü kimseye güvenemeyeceğini anlamak için gözlerine bakmam yeterliydi. Yine de beni bir şekil teste tabip tutuyor olma olasılığı yüksekti.

Merdivenlerden indiğimde holde dikilen adamı gördüm. Siyah takım elbisesi ve gömleğiyle kahretsin ki fazlasıyla iyi gözüküyordu. Kötü birinin bu kadar iyi bir görünüme sahip olması büyük ironiydi. Bir elini pantolonunun cebine atmış, telefonda konuşurken kaşlarını çatmıştı. Rus aksanı şaraneydi ve kulaklarıma vuran kelimelere odaklanmamı güçleştiriyordu.

Konuştuğu kişiyi kestirip atarak telefonu kapattığında gözlerini üzerimde gezdirdi. Birkaç adım ilerisinde dikilip ellerimi kürkün ceplerine iliştirdiğimde ona baktım. Eliyle işaret verip çalışanlardan birinin yanına gelmesine neden oldu. Siyah paltosunu üstüne geçirirken

yeni fark ettiğim ve biraz ilerimizde duran Güneş'e emir verdi. "Bu akşam koruma istemiyorum. Yeni sevkiyat hakkında adamları bilgilendirmeyi unutma."

Sevkiyat kelimesi gerilmeme neden olsa da belli etmedim zira Rusça bildiğimi anlamasını istemiyordum.

Güneş başını sallayarak karşılık vermek ile yetindi. Evden çıkıp basamaklardan inmeye başladığımızda gördüğüm araçta gözlerimi gezdirdim. Siyah Lamborghini Centenario fazla güzeldi. Alt kısmındaki sarı rengiyle beyaz karların üstünde adeta parlıyordu.

Araca binip emniyet kemerimi taktığımda Araz sürücü koltuğuna yayıldı. Arabayı çalıştırıp yola koyulması üzerine bakışlarımı camın ardındaki manzaralarda dolaştırdım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Evin bulunduğu arazi devasaydı. Öyle ki alandan çıkmamız on beş yirmi dakikayı bulmuştu. Demir kapıların ardına geçtiğimizde bizi sık ağaçlar ve dar bir yol karşıladı. Etrafta tek bir bina, yerleşim yeri ya da herhangi bir şey yoktu ki bu canımı fena sıktı. Evden çıkmayı başarabilsem bir umut araziyi terk etsem bile yolumu bulmam ya da bana yardım edebilecek birilerine ulaşmam imkansızdı.

Bakışlarımı Araz'a çevirdiğimde saklamaya çalıştığı tebessümüyle bana yan yan baktığını gördüm. Durumun vahimliğini algıladığımı görmek keyiflenmesini sağlamış olmalıydı. Onu yok sayarak yola odaklandım lakin sessizliğim ancak birkaç dakika sürdü. "Nereye gidiyoruz?"

Sorum ile tek eliyle kavradığı direksiyonu daha sıkı sardı fakat cevap vermedi. Tavrını anlamasam da sorgulamadım.

Hiçliğin içinde ilerleyen yolculuğumuz dakikalar sonra şehre girmemiz ile sonlandı. Moskova'nın sokaklarında olduğumuzu anlayabilmiştim ama tam olarak şehrin hangi kısmındaydık bilemiyordum. Kendi zihnimde açılan haritaya bakmaya başlamıştım ki Araz aracı son derece lüks olan bir restoranın önünde durdurdu. Bize doğru koşarak gelen valeyle emniyet kemerimi çözdüm. Yanımdaki adam tek kelime etmeden arabadan indiğinde onu takip ettim. Arabanın anahtarını yüzündeki tebessüm ile ona bakan valeye verdiğinde bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Beklemediğim bir anda görüş alanıma giren koluyla kala kaldım. Gözlerim bana uzattığı koluna kaydı. Ona dokunmaktan hoşlanmıyor olsam da bir süreliğine bu tiksintimi derine gömmeliydim. İnce parmaklarım koluna

dolandığında biraz ilerimizde duran takım elbiseli adam yüzündeki gülümsemeyle restoranın kapısını araladı ve ana dili olduğunu belli edecek derece düzgün bir Rusça ile mırıldandı. "Hoş geldiniz, efendim."

İçeriye girdiğimizde bakışlarım etrafta dolaştı. Mekân oldukça güzel döşenmiş, normalde asla gelemeyeceğim kadar lüks bir yere benziyordu. Yuvarlak masalarında oturmuş, akşam yemeklerini yiyen insanlara göz attım ve burada ne aradığımızı sorguladım. Ayrıca sanırım tanımadığım bakışlara maruz kalmaya alışmam gerekiyordu çünkü bizi gören herkes yüzlerinde oluşan dehşete düşmüş ifadeler ile aralarında fısıldaşıyordu.

Mekânın diğer ucuna doğru ilerlerken karşımıza çıkan uzun boylu esmer kadın ile yavaşladı adımlarımız. Son derece güzel ve bakımlı olan kadının kahverengi gözleri ilk beni ardından Araz'ı buldu. "Merhaba, Araz Bey. Masanızı hazırlattık." Solumuzda kalan noktayı işaret ettiğinde Araz onu umursamadan ve bir kere bile olsun bakışlarını ona çevirmeden konuştu. "Gerek yok."

Kaba tavrını umursamadım ve Rusça anladığımı belli etmemeye çalışarak boş bir ifadeyle ona baktım. Kadının yanından geçip gittiğimizde şaşkın bakışlarına aldırmadım. Mekânın ucunda kalan masaya ilerlediğimizi anlayarak Araz'ın ifadesine göz attım. Doğruca hedefine ilerliyor, öfkeden kararan gözlerini o noktadan ayırmıyordu. Mekânın köşesinde kalan yuvarlak masada oturan insanlarda dolaştı bakışlarım. Uzun kahverengi saçlara sahip, kırklı yaşlarındaki kadın yüzündeki tebessüm ile küçük kızına bakıyordu. Mutlu gibiydi. Ailesiyle güzel bir akşam yemeği yediğini düşünüyordu. Gözlerim küçük kıza kaydı. İki yandan ayırdığı saçlarını örmüş, uçlarına kırmızı kurdeleler bağlamıştı. En fazla on yaşında olmalıydı. Masanın önünde durduğumuzda başlarını kaldırıp bize baktılar.

Tam karşımda kalan adamı inceledim. Üzerine geçirdiği gri takım elbisesi ve elinde tuttuğu purosuyla öylece duruyor, beyninden vurulmuşa benziyordu. İrileşen gözleriyle yanımdaki adama bakarken ruhunu ele geçiren korkuyu görebiliyordum. Aralanan dudaklarını birbirine bastırıp nefes almaya çalıştığında omuzları çöktü. Titreyen parmaklarıyla göğsünü yokladığında yanımdaki adamın varlığı bile ölümün kıyısına sürüklenmesine yetmişti.

Pekâlâ, bu adam her kim ise Araz'ı Azrail'i bellediği barizdi.

"İyi akşamlar." Dedi yanımdaki adam. Sesindeki kudret bir an boğazımı düğümledi. Dehşete düşmüş bir ifadeyle ona bakan yabancı kimdi bilmiyordum ama yerinde olmak istemediğime emindim.

Kadın yüzündeki gülümsemeyle cevap verdiğinde sesine yansıyan şaşkınlığı fark ettim. "Merhaba, Araz Bey. Sizi görmek ne büyük şeref." Kocasına dönerek gülümsedi. "Geçen ayki davetten sonra bir süredir ortalıklarda yoktunuz. Açıkçası gözlerimiz sizi arıyordu."

Araz sahte bir tebessüm ile kadına baktı ve elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti. Güzel aksanından dökülen kelimeleri anlamak için Rusça bilmeye gerek yoktu. "Gördüğünüz üzere, meşguldüm."

Kadının gözleri üzerimde dolaştı. "Ah, evet. Bu güzel kadın kim?"

"Nişanlım." Dedi Araz. Bizi izleyen çifti daha fazla şoka uğratabilmeyi tek kelimeyle başarabilmişti. "Kutsal."

Kadın şaşkınlığını saklamaya çalışarak gülümsedi. "Nişanlandığınızı bilmiyordum. Tebrik ederim, çok yakışıyorsunuz."

"Teşekkür ederiz, görünce merhaba demek istedim." Diyerek tebessüm etti yanımdaki adam. "Eski muhasebecime selam vermezsem ayıp olurdu diye düşündüm."

Sözleriyle kadın dehşete düşen ifadesine hâkim olamadan kocasına baktı. "Eski mi?"

Neler olduğunu anlayamasam da dikkatimi vermeye devam ettim.

"Ben..." dedi kadın ve ekledi. "Ben bilmiyordum ama..." Sıklaşan nefesiyle sertçe yutkunup Araz'a baktı. "Lütfen, bize katılın Araz Bey. Kocamın ne yapıp sizi kızdırdığını ve kovulduğunu bilmiyorum ama eminim konuşarak halledebileceğiniz bir şeydir."

Ağzını açamayan adama baktım. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve gerçekten de iyi gözükmüyordu. Araz'dan anlayabildiğim üzere adam ne halt ettiyse kesinlikle onu kızdırmayı başarabilmişti.

"Rahatsız etmeyiz umarım." Diyen adam ile karşımdaki kadın hızla başını salladı. "Şeref duyarız, efendim."

Araz bana baktığında neler olduğunu anlamadığımı belirten bir ifadeyle gözlerine tutundum. Sahte tebessümünü yüzünden silmeden beni önümde duran sandalyeye yönlendirdi ve centilmen bir hareket ile sandalyeyi çekip oturmamı işaret etti. Dediğini yaparak sandalyeye geçtiğimde terlediğimi hissederek kürkü üstümden çıkardım. Araz'da paltosunu çıkarıp sandalyesinin arkasına yerleştirdi ve yanıma oturdu.

Uzun bacağının bacağıma temas etmesiyle bir an ona baka kaldım. Fazla uzun boylu olmasından kaynaklanan temasını sonlandırmak isteyerek bacak bacak üstüne attığımda kolunu sandalyemin arkasına yerleştirerek hafifçe üzerime doğru eğildi.

"Oleg, iyi görünmüyorsun." Diyen Araz ile tuttuğu nefesini bırakan adama baktım. "Bir sorun mu var?"

Beti benzi atan adam gömleğinin yakasını çekiştirerek tebessüm etmeye çalıştı. "Hayır, efendim."

Garson yanımıza yanaşıp siparişimizi sorduğunda Araz'a meraklı gözlerle baktım. Olanlara karşı tamamen Fransız kaldığımı anlamasını umdum. Bana göz atıp benim için bir kadeh şarap söylediğinde ağzımı açmadım.

"Kocanız ile gurur duymalısınız."

Araz'ın sözleriyle kadın yanımdaki adama baktığında sessizce yemeğini yiyen küçük kızın üzerinde gözlerimi gezdirdim. Bir meleği andıran yüzü kalbimi parçalara ayırmıştı.

Araz imalı sesiyle konuştuğunda cümlelerinin ardına gizlenen hakaretleri duydum. "Benim için sadakat çok önemlidir. İş yaptığım insanlara güvenmek isterim. Oleg çok güvenilir bir çalışan oldu ama son zamanlar da performansında bir düşüklük gözlemledim."

"Öyle mi?" diye sordu kadın ve kocasına baktı. "Sizin için çalışmaktan ne kadar onur duyduğunu en iyi ben bilirim, Araz Bey."

Oleg denen adama baktım. Beyaz gömleğinin yakasını çekiştirdiğinde gözlerini karısı ve kızının üzerinde dolaştırdı. Yanımdaki adama kaçamak bakışlar gönderiyor, bir an önce bu saçmalığı sonlandırmak ister gibi ağzını açıp kapıyordu. Sanırım ne diyeceğini bilemiyor, çekiniyordu. Ailesinin bir sorun olduğunu anlamasını istemediği barizdi. Oysa karısının ne kadar kurnaz olduğunu anlayabilmiştim. Kesinlikle bir sorun olduğunun farkındaydı ve bunu düzeltmek ister gibi bir hali vardı.

Araz'a baktım ve kadının başarılı olamayacağını anladım.

Lacivert gözlerindeki ateşi görebilen bir ben miydim?

Yüzündeki tebessümde bile tehdit saklıydı. Bakışları ölümü vaat ediyor, duruşu her an saldırabilecek bir aslan gibi hazır da bekliyordu. Gözlerim küçük kızı buldu tekrar. İçine kapanık ve utangaç olduğu belliydi. Tabağına bakıyor arada sıkıntıyla nefes veriyordu. Özellikle insanlar ile göz göze gelmekten kaçınıyor gibiydi. Derin bir nefes alıp

onun adına üzüldüğümde kulağımı dolduran gürültüyle irkildim. Küçük kız bardağını elinde düşürmüş, beyaz elbisesinin ıslanmasını sağlamıştı. Korkuyla parlayan kahverengi gözleri babasına tutunduğunda içime yerleşen öfkeye mâni olamadım. Titreyen parmaklarıyla babasına bakmaya devam ettiğinde kaşlarını çatan, Araz'a gelince süt dökmüş kedi olan adam, kızına öfkeyle baktı.

Geçmiş, merhaba dedi bana.

Kilitli sandıkların içinde tuttuğum acılarım birer birer gün yüzüne çıktı. Kendimi dizginlemeye çalışarak tırnaklarımı hızla avuç içime bastırdım. Fiziksel acımın ruhsal sancımı örselemesini diledim.

Küçük kız sandalyesinden kalkarken annesinin sesini duydum. "Sakarlığın tuttu, Mia."

Kadında sandalyesinden kalktığında küçük kızın tekrar babasına kaçamak bakışlar gönderdiğini fark ettim. Oysa babası olacak şerefsizin tek derdi Araz'ın ellerinde can vermemekti zira karısının hareketlenmesiyle göz bebekleri büyümüş duyduğu korku somut bir hale dönüşmüştü. Kahverengi gözlü kadın kızının yanına gidip saçlarına bir öpücük bıraktığında kalbim onun için sendeledi, acıma duygusu kanıma sızarken tırnaklarımın tenime verdiği tahribatın artmasını sağlayarak daha sıkı yumdum ellerimi.

"Biz lavaboya gidelim." Dedi kadın ve kocasına kaçamak bakışlar attıktan sonra kızının omuzlarına ellerini yerleştirdi. "Geliriz hemen."

Masadan uzaklaştıklarında Oleg denen adama döndüm. Ruhum da biriken öfke, zihnimin içindeki duvarlara çarpıyor sarsılmama neden oluyordu. Duyduğum tiksintiyi tarif etmeye yetecek bir kelime dağarcığına sahip değildim.

"Sana yarım saat veriyorum." Dedi Araz. Ses tonu değişmiş, zalimliği kontrolü ele almıştı. Oleg oturduğu yerde küçülürken gözlerini yanımdaki adamdan alamıyordu. Araz kendinden emin ve oldukça açık bir dil ile konuşmaya devam ettiğinde onun karşısında olmadığım için kendimi şanslı saydım zira daha önce karşılaşmadığım kadar tehditkâr bir tonlamayla konuşuyor, lacivert gözleriyle ölümü çağrıştırıyordu. "Yarım saat içinde benden çaldığın iki milyon doları hesabımda göreceğim."

İşittiğim kelimeler ile tepki göstermemeye çalıştım.

Oleg hızla başını aşağı yukarı salladığında mekâna girdiğimizden beri ilk defa derin bir nefes almıştı. Anlamıyordum, Arazdan bu denli

korkan bir adam neden onu kazıklamaya çalışmıştı ki?

"Ve benden sana tavsiye." Önünde duran metal çatala sürttü işaret parmağını. Verdiği mesajı karşısındaki adamın algılamasını sağladı. "Sakın gözüme gözükme."

Oleg başını eğdi. "Bana bir şans daha verdiğiniz için teşekkür ederim, efendim. Aptallığımı maruz görün ve size sadık bir hizmetkâr olarak kanımın son damlasına kadar çalışacağıma inanın."

Araz'ın kanımı donduran tebessümü genişledi. "Yanlış anladın, Oleg. Benim için çalışmayacaksın. Bu şehirde kalmayacaksın. Paramı geri verecek, canını kurtardığına şükrederek ülkemden siktir olup gideceksin yoksa kanının son damlası tahmin ettiğinden daha kısa bir süre de akacak."

Oleg diline mühür vurulmuş gibi konuşamıyor, sadece korkuyla bakıyordu. Alnında biriken ter damlalarını elinin tersiyle silip başını sallamaya çalıştı. Kurtulduğu için minnettar gibi gözüküyordu. Araz kıpırdandığında kalkacağımızı anladım. Belki de susmam gerekiyordu lakin yapamadım. O gözlerde gördüğüm korku karşısında kayıtsız kalamazdım. İçten içe yanımdaki canavarın ona bir şans daha vermesine üzülmüştüm çünkü karşımdaki adam bunu hak etmiyordu.

"If you..." Diyerek aksanlı bir İngilizceyle konuşmaya başladığımda karşımdaki adamın beni bulan bakışlarından beni anlayabildiğine emin oldum. "If you touch your daughter again, I'll slit your throat and watch you bleed until the last blood flows from your body." (Bir daha kızına dokunursan senin boğazını keser bedenindeki son kan akana dek kanamanı izlerim.)

Sesim titremediği için kendimi tebrik etmek istiyordum zira duyduğum öfke zikrimin feleğini şaşırtmıştı. Tenime gömdüğüm uzun tırnaklarımı söküp aldım bedenimden. Avuç içlerim acıyla bağırdığında bana boş gözler ile bakan adamdan ayırmadım bakışlarımı. Tehditti mi umursamamış gibiydi. Öyle ki kızına şiddet uyguladığını fark etmeme bile şaşırmamıştı. Anlaşılan kadınları küçümseyen aşağılık bir yaratık olmasının yanı sıra geri zekâlıydı da çünkü bana dikkat ile bakarsa sözlerimi gerçekleştirebileceğimi anlardı.

"Do you understand?" Sesimin desibelini sağlam tutmaya çalışsam da kayıtsız bakışlar öfkemi kamçılıyor, beni deliliğe sürüklüyordu. Araz'ın bedeni kasıldığında yavaşça doğrulup şaşkın bakışlarını

üzerimde dolaştırdı. Aniden ruhuna inen sinir harbiyle çenesinin kasıldığını gördüm. Söylediklerimi idrak etmesi üzerine lacivertlerini karşımızdaki adama çevirdi. Rusça küfürler homurdandıktan sonra elini masaya geçirerek Oleg'i yerinden sıçrattı. Bunun üzerine adam hızla konuşmaya başladı. "Anladım, yemin ederim ki anladım."

Korku dolu sözlerine karışan telaşıyla konuştuğunda bakışlarım bize doğru gelen anne ve kızın üzerinde dolaştı. Minik kız, annesinin yanında ilerlerken başını önüne eğmiş, birbirine doladığı parmaklarına bakıyordu. Yüreğim sızladı. Sevgisiz büyüyen biriydi. Babasının veremediği sevgi yüzünden acı çeken bir kızdı. Tanıdıktı, içimdeki parçanın yansımasıydı.

Araz'ın elini belimde hissettiğimde gözlerimizi buluşturdum. Çatılan kaşlarıyla yüzümü inceledikten sonra ifadesi kadar sert olmayan tonlamasıyla kibarca emretti. "Kalkalım, sarışın."

Dediğini yaparak yerimden kalktım ve kürküme uzandım. Burada daha fazla kalmak istemiyor, küçük kızın suratına bakamıyordum.

"Yarım saat, Oleg." Diye hatırlattı Araz.

Hızlı adımlar ile mekânın çıkışına doğru ilerlerken vücuduma binlerce iğne batıyormuş gibi hissediyordum. Sol bacağımın iç kısmında kalan yara izim sızladığında içimdeki öfke büyüdü. Ağır kapıyı ittirerek kendimi gecenin içine attım ve derin bir nefes aldım. Araz yüzündeki ciddi ifadeyle bana bakıyordu. Lacivert gözlerindeki öfkeye eklenen dinginlik çelişkiliydi. Sanki iki duygu arasında sıkışıp kalmış, hangi yöne sürüklenmesi gerektiğini bilememişti lakin vücudunun duruşundan, gerginliğinde sinirinin daha ağır bastığını anlayabiliyordum.

Saniyeler içinde önümüzde beliren arabayla oyalanmadan yolcu kapısına yöneldim. Bir an önce bu geceyi sonlandırmak istiyordum. Aslında elimden geldiğince çabuk davranmalı ve artık her şeyi sonlandırmalıydım. Canavarımı öldürmeli, kaleyi terk edip bulutlara tırmanmalıydım. Belki o zaman huzur bulurdu zihnimdeki kız.

Siyah araba Moskov sokaklarına karışırken bakışlarımı akıp giden manzara da dolaştırdım.

Sesini işittiğimde göğüs kafesim sıkıştı. Resmiyet kokan erkeksi tonlamasıyla yönelttiği soru karşısında derin bir nefes aldım. "Nasıl fark ettin?"

Neyi kastettiğini hemen anlamış ve anlamamış olmayı dilemiştim çünkü artık o kızda kabuslarımın bir parçası olacaktı. Belki de ilk defa yanımdaki canavarın zalimliğinin sadece iyi insanlar üzerinde çalışmadığını görmeyi diledim. Yaşamayı hak etmeyen biri varsa Oleg ismindeki o şerefsiz idi. Nefes alması, başkasına bir eziyetti. O adam, başına gelecek bütün kötülükleri hak edecek kadar aşağılık biriydi. Minik kızın kahverengi gözleri zihnimde bir şimşek gibi çaktı. Ruhundaki yaraları hemen tanımış, acısını tatmıştım.

"Bakışları." Dedim küçük kızın babasına yönelttiği gözlerini anımsayarak. Ellerinden kayıp giden bardağı tutamadığı için cezalandırılacağından korkmuş, endişeyle sıçramıştı yerinden. Yanında oturan babasının savurabileceği darbeden kaçmak için hazır tutmuştu ufak bedenini. "Bakışları tanıdıktı."

Aşinalığım sayesinde o küçük kıza ışığı, zihnimdeki sese karanlığı sundum.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

VII. GEÇMİŞTEN BİR PARÇA

İyi okumalar dilerim...

VII. GEÇMİŞTEN BİR PARÇA

Conor Maynard - For the Night

KUTSAL

Lise yıllarımı, karanlık çağlara benzetebilirdim.

Kendimi kaybettiğim bir dönemdi. Gurur duymadığım lakin o zamanlar bana iyi hissettiren şeyler yapmış, yanlış insanlar ile arkadaşlık kurmuştum. Geriye dönüp baktığımda ne denli salak olduğumu anlayabiliyordum fakat kendimi suçlayamıyordum. Annesinin yokluğunu hisseden, babasıyla anlaşamayan, insanlar ile iletişim kurmaktan kaçınan genç bir kızdım. O zamanlar hata yapmak benim işim gibiydi. Düşüyor, kalkıyor ve öğreniyordum.

Birlikte vakit geçirdiğim yeşil gözlü adamı anımsadım.

Her anı onun yanında harcıyordum. Okula gitmemeyi de alışkanlık haline getirmiş, yaklaşan üniversite sınavına gram önem vermemiştim. Sevdiğim ve ilgimi çeken tek ders ise edebiyattı. Derse olan ilgimin en büyük nedeni de Güliz Hocaydı. Kıvırcık saçları ve ince sesiyle bir şiir kadar güzeldi. Konuştuğu zaman büyülendiğimi zanneder, gözlerimi ondan ayıramazdım. Aniden zihnimdeki tozlu sandığın kilidi açıldı. Edebiyat öğretmenimin yıllar önce sorduğu soru döndü dolaştı benliğimde. Ruhunuzu tasvir eden bir hayvan seçmek zorunda

kalsaydınız, neyi seçerdiniz diye sormuştu o ince sesiyle. Ruhumun yansıması hangi hayvana tekabül ederdi bilmiyorum lakin ben hep kuşlara özenirdim. Uçmayı diler, gökyüzünde kaybolmayı isterdim. Kimsenin beni tanımadığı yerlerde yeni maceralara atılmak gibi hayaller kurar, bir gün herkesten kaçıp gideceğimi söylerdim.

Şimdi karşımdaki adamın özel uçağındaki krem rengi koltuklara yayılmış küçük camdan bulutlara bakıyor, hayallerimden ve isteklerimden ne denli uzakta olduğumu görüyordum. Özgür değil aksine bir tutsaktım. İntikamımı almak için çıktığım bu yolda gün geçtikçe içinden çıkamayacağım bir labirente mahkûm oluyordum.

Araz sabaha karşı beni uyandırıp Türkiye'ye gideceğimizi söylediğinde bir yanım mutlu olmuş, evime döneceğimi düşünmek bana umut vermişti. Diğer yandan ise biliyordum ki ne dönebileceğim bir evim ne de umabileceğim bir ümit vardı. Türkiye'ye dönüyor olmamın tek artısı Araz'ın korumalarını ardımızda bırakmış olmamızdı lakin emindim ki gideceğimiz yerde de bir o kadarı daha bizi bekliyordu. Ve ben Türkiye'de olduğum o kısa sürede Erdem Amca'yla iletişim kuramaz, videoyu ona ulaştıramazsam sinirden deliridim.

Bacaklarımı kendime doğru çekip geniş koltuğa başımı yaslayarak camdan dışarıya bakmaya devam ettim. Lüks uçağın içi siyah ve gri renkler ile süslüydü. Araz ile Güneş çaprazımda kalan koltuklarda oturmuş geciken teslimat hakkında tartışırlarken dikkatimi onlara vermeye çalışıyor, işime yarabilecek bir şeyler duymayı umuyordum fakat aklımın bir köşesinde bu geceki yemek vardı. Araz'ın ailesiyle gerçekleşeceğimiz yemekte yerimi sağlama almak zorundaydım. Eğer Araz'ın yanında daha uzun süre kalmak zorunda kalırsam kendimi kurban rolünden sıyırmam şart olacaktı ve bu hedefe giden yol kendimi ailesine kabul ettirmemden geçiyordu.

"İstediğin gibi Oleg'in işini bitirdim."

İşittiğim cümleyle buz kestim. Güneş'in dudaklarından dökülen Rusça kelimeler zihnimin en köhne köşelerinde dahi yankı buldu. Şaşkınlığımı belli etmemek adına camdan dışarıya bakmaya devam etsem de bütün odağım konuşan ikilideydi.

Ruhumun sıkıştığını, kalp ritmimin raydan çıktığını hissettim. O şerefsizin artık kızına zarar veremeyecek olmasından memnundum. Birinin ölümüne sevindiğim için kendime kızmak istedim lakin yapamadım çünkü o adam bunu sonuna kadar hak etmişti.

"Neden fikrini değiştirdin?"

Araz sağ kolunun sorusunu yanıtlarken sesindeki öfkeyi algılayabildim. "Başta yapmam gerekirdi. Kızı için ikinci bir şans vermek istedim ama anlaşılan hak etmiyormuş."

Ruhunun ne denli karanlık olduğunu biliyordum lakin saliselik bir zaman diliminde o karanlıkta bir aydınlık görür gibi oldum. O küçük kızın bakışları aklıma düştü. Kahverengindeki badem gözlerine sinen acıyı hatırladım. Artık korkmasına gerek yoktu. Ve Araz, bu duruma müdahale etmek zorunda olmamasına rağmen küçük kızın acı çektiğini öğrendiği gibi o adamı ortadan kaldırmıştı.

Tuhaf, bir an ona teşekkür etmek istemiştim.

"Bu yüzden mi Oleg'in bizden çaldığı iki milyon doları karısının hesabına aktardın?" diyen Güneş ile daha fazla şaşıramayacağımı zannetsem de yanılmıştım.

"Benden daha çok o paraya ihtiyaçları olacak."

Gerçekten bir rüya gördüğümü zannettim. İnce düşüncesi karşısında öylesine afallamıştım ki bir an ona dönüp kendimi tutamayarak bağıracak gibi oldum. Madem istediği zaman böyle bir adam olabiliyordu neden Eylül ve onun gibi canavar yüzünden acı çeken insanlar içinde aynı merhameti göstermemişti ve göstermiyordu?

İçimde yanan ateş ile dişlerimi sıktım. Zihnimdeki kaosun sonlanmasını istiyordum. Duygularımın mantığımın önüne geçmemesi için çabalıyordum ama aklım her saniye Eylül'ün ismini fısıldarken bunu başarmam zorlaşıyordu.

"Kutsal."

Adımı seslenmesiyle ona baktım. Lacivertlerini üzerimde dolaştırarak oturduğu koltuğa biraz daha yaslandı ve başıyla ardımda kalan bir noktayı işaret etti. "Uçaktan inince direkt ailemin evine gideceğiz o yüzden üstünü değiştirsen iyi olur."

Doğrulup uçağın kuyruk kısmında kalan odaya baktım ve başımı sallayarak yerimden kalktım. Tek kelime etmeden odaya girip ardımdan kapıyı kapattığımda ise beni izlediğini gördüm. Gözünü her daim üstümde tutuyor olması sabrımı zorlasa da ağzımı açamıyordum.

Geniş alandaki yatağa ilerledim ve üstüne yerleştirilen poşetlere göz attım. Her daim lüks markalardan kıyafet seçmesine eklenen zevkiyle beni şaşırtıyordu. Sanırım kadınlar konusunda geniş bir bilgi haznesi

vardı. Gerçi bu beni şaşırtmazdı. Kör değildim ve adamın her insanı rahatlıkla etkileyebileceğini inkâr edemezdim.

Poşetlerin içine göz atıp birden fazla seçeneğim olduğunu gördüm. Daha önce hiç hayatımdaki bir erkeğin ailesiyle tanışmamıştım. Gerçi hayatımda çok erkek olduğunu da söyleyemezdim. Lise çağlarımda hayatımda olan tek erkek yeşil gözlü adamdı ve onunla ilişkimiz arkadaşlık aşamasındaydı. Yirmili yaşlarımda görüştüğüm birkaç kişi olmuştu lakin hiçbiri bir haftadan fazla hayatımda kalmamıştı. Güven sorunları çeken bir kadın olarak kimseye bağlanmazdım. Bu yüzden akşama nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyor, sadece en iyi oyunculuğumu sergilemek zorunda olduğumu biliyordum.

Rahat etmek istediğim için elbise seçeneklerini eledim. Poşetin içindeki siyah dar kumaş pantolonu giyip üstüme göbeğimi hafifçe açık bırakan kısa ceketi geçirdim. Sarı saçlarımı omzumun ardına atıp Araz'ın eşyaların yanına iliştirdiği takı kutusunu alıp açtım. Pırlanta küpeleri ve bilekliği takıp siyah topuklu botları giydiğimde hazırdım.

Alık, rimel ve parlatıcı üçlüsüyle yüzümü renklendirdikten sonra odadan çıkıp eski yerime geri döndüm. Araz'ın bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Seçimimden memnun değilse gidip kendi becerebilirdi.

Neredeyse yedi saattir uçakta oluşumuz bir noktadan sonra canıma tak etmişti. Sızlanmaya başlayacaktım ki neredeyse gelmiş olabileceğimi fark ederek kendimi durdurdum. Yarım saatin ardından iniş yaptığımızda ise oturduğum yerden kalkıp bana doğru yaklaşan adama baktım. Siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle alışmaya başladığım bir şıklık içindeydi.

Özel uçağından indiğimizde bizi karşılayan iki araba oldu. Biri mat siyah rengindeki spor araba diğeriyse Range Rover idi. Biz spor arabaya yöneldiğimizde Güneş diğerine bindi.

Araz aracı sürüp pisten ayrıldığında bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Sadece on gündür Rusya'daydım fakat ülkemi bu kadar özleyebileceğimi düşünmezdim. Belki de bunun nedeni hiç bilmediğim bir yerde olmamdan çok yanımdaki adam ile olmamdı. Şimdi kendi şehrimdeyken kendimi daha güvende hissediyordum. Oysa burası hiçbir zaman yuvam olmamıştı. Genel olarak ev diyebileceğim bir yere sahip değildim. Bana kendimi ait olduğum yerde hissettiren tek kişi Eylül'dü ve artık onun olmayışıyla tamamen öksüzdüm.

"Gergin misin?"

İşittiğim sorusuyla ona bakmadan mırıldandım. "Pek değil."

"Niye bu kadar sessizsin o zaman?"

"Konuşmam mı gerekiyor?"

Sinirle soluduğunu işitsem de umursamadım. Oysa böyle davranarak bir ileri bir geri gitmekten öte hiçbir haltı beceremezdim.

"Ailemin yanında da böyle davranmazsın umarım." Diyen adama baktığımda gerçekten de öfkeli olduğunu gördüm. "Bu saçmalığı başlatan sendin. Şimdi devam ettirecek olanda sensin. Ailem bir şeylerden şüphelenir ve üzülürlerse anlaşmamız iptal olur, Kutsal."

Boğazımdaki düğümü yok etmeye çalışarak yutkundum ve tavrımı yumuşattım. "Merak etme, her şey yolunda gidecek."

Lacivertlerini yüzümde gezdirse de tek kelime etmedi. Önüme dönerek manzarayı izlemeye devam ettim.

Dakikaların ardından Araz arabayı lüks bir villanın önünde durdurduğunda derin bir nefes aldım. Pekâlâ, gerginliğime büyük bir heyecan eklenmişti. Kendimi sakın tutmaya çalıştım. Bir oyunun içinde olduğumu farz edecek, rol yapacaktım. Korkacak bir şey yoktu. Evet, yoktu. Arabadan inip ardımdan kapıyı kapattığımda bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Oldukça lüks bir sitenin içinde kalan ev gösterişliydi.

Anlayamıyordum, Araz'ın ailesi fazlasıyla zengindi. Neden kendini böyle tehlikeli işlere karıştırmış, bir canavara dönüşmüştü?

Belki de ilk defa bunun altında yatan nedeni bu denli merak ettim zira paraya ihtiyacı olmadığı barizdi. Onu bu yola iten bir şey ya da biri olmalıydı.

Yanımdaki varlığını hissettiğimde ona baktım. Ciddi ve gergindi. Onun da içinde bulunduğumuz durumdan rahatsız olduğunu anlayabiliyordum fakat geri adım atmak için geç kalmıştık. Başladığımız işi bitirmek zorundaydık. Bana doğru uzattığı eline kaydı gözlerim. Güçlü ve büyük eli bir kelepçeyi anımsattı. Omuzlarım düşerken kendi başıma açtığım yenilgiyi kabullenerek elini tutum. Buluşan tenlerimiz sertçe yutkunmama neden olurken onunla temas etmekten nefret ettiğimi kendime hatırlattım.

Parmaklarımı sıkıca kavradığında bir an hiç bırakmayacak sandım.

Tek kelime etmeden ilerlemeye ve beni de peşinden sürüklemeye başladı. Büyük beyaza boyanmış kapının önünde durduğumuzda

kapıyı çaldı. Saniyeler sonra görüş alanıma giren kız ile yüzüme bir tebessüm yerleştirip Oscarlık bir performans sergilemeye karar verdim.

Açık kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle oldukça güzel genç bir kız vardı karşımda. En fazla on altı yaşlarında olmalıydı. Yüzüne yerleşen gülümsemeyle bize baktı ve neşeyle cıvıldadı. "Geldiler."

Kız aniden Araz'ın üstüne atlayıp sarıldığında şaşırmıştım çünkü hareketi yanımdaki buz makinasının yüzünde bir tebessüm yeşermesine neden olmuştu. Geriye çekilip bize içeri geçmemizi işaret ettiğinde kız tekrar şakıdı. "Hoş geldiniz."

Araz kızı işaret ederek bizi tanıştırdı. "Kuzenim, Miray."

Tebessüm ederek selamladım onu. Miray ise bütün samimiyetiyle bu sefer benim üzerime atlayarak kollarını boynuma doladı. Şaşkınlıkla kala kaldım. "Bahsettiklerinden daha güzelmişsin." Diyerek geri çekildiğinde gülümsedim. Asıl güzel olan oydu. Gülümsemesi insanın içini ısıtıyor, enerjisi gerginliğimi azaltıyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum." Dedim kibarca.

Ardından beynimden vurulmuşa dönmeme neden olan tanıdık sesi işittim. Kalbimin ritmi sekteye uğrarken göğüs kafesim kasıldı.

Geçmişimden bir perde aralandı.

Gözlerim onu buldu.

Hayal gördüğümü düşündüm. Saatler önce onu andığım için zihnimin bana bir oyun oynadığını farz ettim. En azından dileğim buydu. Yeşilin en güzel tonunu gözlerine saklamış adam öylece bakıyordu bana. Sanki o da gerçekliğimden emin olamıyordu. Dudaklarımdan benim bile zar zor duyduğum ismi döküldü. "Ersay."

"Ersay Pakel." Yanımdaki adamın tok sesiyle girdiğim transtan sıyrıldım. Yüzünde oluşan tebessüm ile sendeledim. "Selam kuzen."

Araz ile tanıştığım gece kendimi bir kenara koymuş, hayatımın üzerini bir örtüyle kamufle etmiştim çünkü kimse gerçek beni bilmemeli, taktığım maskenin ardını görmemeliydi. İntikam ateşinin önünde dans etmem için o ateşi canlı tutacak şeyler bahşetmeliydim. Bende hayatımı kurban etmiştim. Bir adak gibi sunmuştum onu esir olduğum şeytanıma. Karanlığına saklanabileceğimi, onu içten içe bitireceğimi düşünmüştüm. Şimdiyse bir darbe gibi inmişti kaçtıklarım. Geçmişimden gelen adam az ilerimdeydi. Kendimi dağıttığım, araba çaldığım dönemler de bana eşlik eden, hayatımın en

güzel ve pervasız dönemlerini bana sunan bir çift yeşil gözün sahibi, tam karşımdaydı.

Bu gerçek olamazdı değil mi?

Arkadaşımın katilinin, acı çekmemin asıl nedeninin kuzeni olamazdı. Kâbus görüyor olmalıydım. Ne çok isterdim içinde bulunduğum durumun bir sanrıdan ibaret olduğunu düşünmeyi lakin değildi, her şey son derece gerçekti.

Ersay kendini toparlayarak gözlerini benden ayırdı. Gülümsemeye çalışsa da başarılı olamıyor, dudakları titriyordu. "Bizde sizi bekliyorduk." Çatallaşan sesini düzeltmek ister gibi boğazını gürültülü bir şekilde temizledikten sonra başıyla ardını işaret etti. "Gelin hadi."

Elimi kavrayan adamın beni sürüklemesiyle yürümeye başladığımda kalbim göğsümü yarıp dışarı çıkacak gibiydi. Ersay'ın yanından geçerken gözlerini üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Varlığını yok saymaya çalışarak sakin kalmayı amaçladım ama aklımı kaybetmek üzereydim.

Neydi bu?

Kader mi yoksa tesadüf mü?

Yaratıcımın eşsiz bir mizah anlayışı vardı zira içinde bulunduğum durum absürt bir şakadan farksızdı.

Araz beni ailesiyle tanıştırırken başka bir diyarda gibiydim. Tebessüm edip hepsini selamlamaktan başka bir şey yapamamış adeta algılama yeteneğimi kaybetmiştim. Kulaklarım uğulduyor, gözlerim dönüp dolaşıp geçmişimden gelen adamı buluyordu. En az benim kadar şaşkındı lakin hayretle parlayan gözlerine bir duygu daha eklenmişti.

Yeşilliklerinde öfke vardı.

Yemek masasına geçtiğimizde dikkatimi dağıtmaya çalışarak etrafa baktım. Evin içi de dışı kadar lüks ve güzeldi. Mint yeşiline boyanmış duvarların üstünde son derece pahalı sanat eserleri vardı. Büyük ahşap yemek masasının etrafında otururken bayılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ruhumda büyüyen korkuyu tarif edemezdim çünkü o beni tanıyordu. Ersay beni biliyordu. Gerçekliklerimi görmüş, sırlarımı öğrenmişti. Şu an bir şey demiyor olması kuzenini bana karşı uyarmayacağı anlamına gelmezdi. Titreyen parmaklarımı birbirine bastırarak ardıma yaslandığımda bacak bacak üstüne attım. Derin

nefesler almaya çalışıyordum fakat mideme saplanan ağrı işimi zorlaştırıyordu.

Hizmetliler tarafından servis edilen çorbada gözlerimi dolaştırdım. İştahım sıfırlanmış, ağzımda acı bir tat oluşmuştu. Üzerimde hissettiğim bakışların sahibini bulduğumda sertçe yutkundum. Bana şüpheyle bakan kişi, sahte nişanlımdı. Bir sorun olduğunu hemen anlamıştı. Kahretsin ki zeki bir adamdı ve beni okumayı iyi beceriyordu.

Yüzüme bir tebessüm yerleştirerek kendime gelmeye çalıştım. Ersay ile en son görüştüğümde daha on sekiz yaşındaydım. Altı yıldır ondan haber almıyordum ve ne Eylül'ü ne Erdem amcayı bilmiyor oluşuyla bu işten kolaylıkla yırtabilirdim.

Kimse yanımdaki adama duyduğum sevgiden şüphelenmemeli, beni aşık bir kadın olarak görmeliydi. Özellikle de Ersay'ın buna inanmasını sağlamalıydım.

"Sonunda tanışabildiğimiz için çok mutluyum, Kutsal." Diyen ve karşımda oturan kadına bakarak tebessümümü genişlettim. "Ağabeyim senden bahsettiğinde bir an önce tanışmak istedim."

Bana bakan büyük kahverengi gözlere sahip kadın Araz'ın halası, Handan Pakel idi. Kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı lakin daha genç gösteriyordu. Oldukça güler yüzlü ve güzel bir kadındı. Benzerliklerinden hemen anlayabilmiştim ki Ersay ile Miray'ın annesiydi. Anlaşılan hayatımın bir dönemini kaplayan adam hakkında çok bir şey bilmiyordum çünkü Ersay'ın kız kardeşi olduğundan haberim yoktu. Tabi böyle varlıklı bir aileden geldiğini ve kuzenini de daha önce hiç duymamıştım.

"Nişanlandığınız doğru mu?" Handan Hanımın sorusuyla sertçe yutkundum. Bakışlarım yanımdaki adamı buldu. Yüzündeki tebessüm ile elimi tutup temasımızı masadaki herkesin gözünün içine sokarken büründüğü ruh hali gerçekliğinden uzaktı. "Doğru."

Yeğeninin kısa yanıtıyla gülümseyen kadın önünde duran şaraptan büyük bir yudum alıp arkasına yaslandı. Araz elimi bırakmamıştı. Açıkçası şu an yapabileceğim en mantıklı şey temasına sıkı sıkı sarılmak, midemin bulanmasına katlanarak ona yanaşmaktı. Bu yüzden kavradığım elini kucağıma koyup boşta kalan elimi parmaklarına sardım. Gözlerimiz buluştuğunda şaşırmış gibiydi lakin hala oradaydı, görebiliyordum. Lacivertlerinde şüphe vardı zira

temasım karşısında gözlerini benden ayırıp bizi izlemek ile meşgul olan adama bakmıştı. Yeşil gözlerini tutuşan ellerimize kilitleyen adamın yüzünde dolaştırdım bakışlarımı. Neler olduğunu anlayamıyor, tavırlarım kafasını karıştırıyordu. Bunu anlayabilecek kadar onu tanıyordum.

Onunla tanıştığım geceyi anımsadım. Anılar sakladığım yerlerden çıkmış, üzerime akın etmişlerdi. Hayatımdaki herkes ve her şeyden nefret etmeye başladığım bir dönemde karşılaşmıştık. On beş yaşına yeni girmiş, kalbinde büyük acılar taşıyan bir kızdım o zamanlar. Babam ile düşük gelen notlarım yüzünden ettiğimiz büyük kavganın ardından sinir krizi geçirdiğimi hatırlıyordum. Dünyanın üzerime yıkıldığını ve altında can çekiştiğimi hissettiğim o gecede evden kaçmıştım. Saat gece yarısını çoktan geçmişken ben sokaklarda anlamsızca dolaşan bir gölge olmuştum. Sessizliğin ruhumu dinlendirmesine, ılık havanın cildimi okşamasına ve yaralanmış ruhumla baş başa kalmaya çalışarak yürümüştüm saatlerce. Bilmediğim sokaklarda dolaşıp, tanımadığım insanların yanından geçmiştim.

Ta ki biri siyah sırt çantamdan çekip beni durdurana kadar.

Sert ellerden kurtulup arkama döndüğümü hatırlıyordum. Karşımda duran yabancılar oldukça kalıplı ve benden yaşça büyük adamlardı. Gecenin en sessiz saatlerinde yaşayacağım tehlikeleri düşünmeden, umursamadan o evden çıktığımda korkmamıştım lakin gördüğüm yüzlerden sonra dehşete düştüğümü söyleyebilirdim çünkü adamlardan birinin kahverengi gözlerini üzerimde dolaştırdığını hatırlıyordum. Yüzünde oluşan ifadeyi, beni çekiştirmesini ve aniden elinde beliren çakının yüz hatlarımda gezinmesini asla unutamazdım. Günlerce kabuslarımı süslemiş anıları hatırlamak tutunduğum eli sıkıca kavramama neden olmuş, yanımdaki adamın dikkatini bana vermesini sağlamıştı. Oysa ben uzaklarda, anılarımdaydım. Çırpınmış, o yabancının bana dolanan ellerinden kurtulmaya çalışmıştım. Attığım çığlıklar kulaklarımda yankılandı.

Ersay'a baktım.

Dileğim gerçekleşmiş ve o gelmişti. Kurtarıcım aniden karanlığın içinden sıyrılmış, bacağımı okşayan adamın bileğini kavramıştı. Korkusuzca önüme atılıp beni savunurken hayatımda ilk defa birinin yanında küçük bir çocuk gibi hissetmiş ve onun kanatları altına

sığınmıştım. Bütün cesaretiyle beni savunduğunu ve o adamlardan kurtulmamı sağladığını ölsem de unutmazdım. Yüzümde dolaşan çakının bir anda benden uzaklaşmasına neden olmuştu. Ve ben ilk kez o an gerçekten cinnetin kıyısına geldiğimi düşünerek adamın elindeki çakıyı alıp bacağına saplamıştım.

Ersay buna rağmen beni ardında bırakmamış aksine beni bileğimden kavrayıp koşturarak oradan uzaklaştırmıştı.

"Nasıl tanıştınız peki?"

Handan Hanımın sesiyle gerçek dünyaya döndüm. Karşılaştığım tablo ile ise nefes alamadım. Çatılan kaşlarıyla bana bakarken elimi hafifçe sıktı ve ben bir sorun olduğunu anladığına emin oldum. Araz bakışlarını üzerimden çekip halasına babasına söylediğimiz şeyleri anlatmaya başladı. Bunun ardından kadının gözleri ilgiyle parladı.

"Bale ile mi ilgileniyorsun?"

Dansın bahsi bile nefes almamı sağladı. "Evet, küçüklüğümden beri bale ile ilgileniyorum. Büyüdüğümde daha profesyonelleşmeye karar vererek bunu bir nevi işim haline getirdim."

"Çok güzel." Diyen Miray iç geçirdi. "Fiziğinde çok müsait. Kesin kuğu gibisindir." Gözlerini Araz'a çevirdi. "Dansı izlemiş biri olarak sen ne düşünüyorsun?"

Araz dans edişimi hiç izlememişti ve izlemeyecekti.

Ben sadece benim için anlam ifade eden insanların önünde dans ederdim.

Lacivert gözlerin yüzümde gezdiğini gördüm. Bir an zihninde beni dans ederken hayal ediyor gibi hülyalı bir havayla baktı. Ardından göğsümü sıkıştıran sözleri dile getirdi. "Zarafetin vücut bulmuş hali gibi dans ediyor ama aynı zamanda fazlasıyla tutkulu. Cehennem ile cennet arasındaki arafta kalmış gibi hissettiriyor insana."

Sözleri yüksek bir yerden atlamışım gibi hissettirdi. Tenime değen rüzgârın tatlı dokunuşlarıyla rahatlasam da saniyeler sonra yere çakılacağımı biliyordum. Onun gözlerinden geçen her duygu ruhuma yansıyan bir ışıktı ve ben ilk kez karanlıkta kalmak istedim.

"Ay ne romantik." Miray'ın neşeli sesiyle ikimizde gözlerimizi kaçırdık. Afalladığımı saklamaya çalışarak gülümsedim ve bize hayranlıkla bakan kızı buldum. Ellerini çenesine yaslayıp iç geçirdi. "Umarım bende bana böyle bakan birini bulabilirim."

Ersay doğrulup çenesinin kasılmasına neden olan öfkesiyle küçük kız kardeşine baktı. İçten içe kıkırdadım. Ersay'ın ne denli kıskanç biri olduğunu anımsadım. Benim yüzümden ettiği her kavga için para alsam şimdiye çoktan zengin olmuştum.

Handan Hanım gözlerini çocuklarından ayırdığında bakışları beni buldu. "Düğün ne zaman?"

İşittiğim soruyla göğsüm sıkıştı. Bütün gözler bizi bulduğunda Araz ile birbirimize baktık. Topu tamamen ona atarak sessizliğimi kuşandım. Araz ile ölsem evlenmezdim. Bu oyunu o kadar sürdürmeyecektik çünkü ben en yakın zamanda yanımdaki adamı sonsuza dek parmaklıkların ardına tıkacaktım.

Yanımdaki adam sesine yansıyan ciddiyet ile konuştuğunda mesafeli duruşu derin bir nefes almama neden oldu. Tek temellim ondan çekinip bu konuyu kapatmalarıydı. "Hala sana söyledim. Acele etmeyeceğiz."

Kendime engel olamayarak Araz'ın sözlerini onaylarcasına başımı salladım. Ardından kuruyan dudaklarımı ıslatmak için önümde duran suya uzandım. Soğuk sudan büyük bir yudum aldığımda Handan Hanım konuştu. "Bu sizin hayatınız ve ne zaman isterseniz o zaman evlenirsiniz fakat tanıdığımız herkes sizin nişanlandığınızı biliyor. Bunun için bir davet vermek zorundayız."

Engin Amca kafasını sallayarak ardına yaslandığında en az oğlu kadar ciddiydi. "Halan haklı. İnsanların yalan yanlış şeyler konuşmasına müsaade edemeyiz."

Endişelerini istemesem de anlayabiliyordum. Tanıdık, bilindik bir aileydiler ve çevrelerindekilerin dedikodularına malzeme olmak istemiyorlardı. Ufak bir davetin altından kalkabilirdim lakin oğullarıyla evlenmeyeceğime emin olabilirlerdi. Eğer bekledikleri ve istedikleri bir düğün ise bunun gerçekleşmeyeceğini garanti edebilirdim.

Handan Hanımın sözleriyle bakışlarımızı buluşturdum. Gözleri benim ve Araz'ın arasında gidip geldi. "Güya nişanlısınız. İkinizin de parmağında yüzük yok." Sesine yansıyan sitem ile yanımdaki adama baktığımda gözlerini tavana dikmiş olduğunu gördüm. Sabrının sınırlandığını görebiliyordum. "Siz gençlerin rahat olduğunu biliyorum fakat bu böyle olmaz. En azından bir davet verip yüzük takmalıyız."

Burası fazla mı sıcak olmuştu bana mı öyle geliyordu?

Hayatım boyunca karşılaşmadığım muazzam bir baskı vardı üstümde. Araz sıkıntılı bir nefes alıp bağırmamak için kendini zor tutarak konuştuğunda herkes çenesini sonunda kapattı. "Tamam, davette veririz yüzükte takarız ama daha değil. Ben size zamanını söylerim."

Canan Hanım zafer kazanmışçasına mutlulukla gülerken ben ateşler içinde yanıyordum. Ellerim buz gibi olmuş, başıma bir ağrı saplanmıştı. Konu değişirken ben daha fazla nefes alamadığımı fark ederek kucağımda duran peçeteyi alıp masanın üstüne bıraktım ve Araz'ın parmakları arasında can çekişen elimi geri çektim. Biraz da olsa buradan uzaklaşıp kendime gelmeyi umut ederek müsaadelerini isteyip kalktığımda bana eşlik eden kişiye baktım. Ersay peşimden ayaklandı. "Dur, Kutsal. Ben sana lavaboyu göstereyim hem bir arkadaşımı aramam gerekiyor."

Sözleri üzerine herkes tekrardan yemeğine dönüp bir şeyler konuşmaya başlarken Ersay bana delici bakışlar atıyordu. Gözlerindeki öfkeyle bana bakarken olduğum yere çakılmış gibiydim. İşin bir diğer kötü tarafı da Araz'ın gözünün üstümüzde olmasıydı. Arkasına yaslanıp elinde tuttuğu kadehten büyük bir yudum aldığında histerik bir tebessüm yeşerdi yüzünde. Lacivertlerindeki hiddeti yok saymaya çalışarak Ersay'ın peşinden gittim.

Üst kata çıkarken dikkatle Ersay'a bakmadan edemedim. En son gördüğüm halinden oldukça farklıydı. Yıllar ona olgunluk katmıştı. Sarı saçları hafifçe uzamış, eskiden olmayan kirli sakalı ona ayrı bir hava katmıştı. Uzun boyluydu lakin pek yapılı olduğu söylenemezdi. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum ve artık biliyordum ki bu genetikti.

Merdivenleri çıkıp sağa döndük. Ersay bir anda beni bileğimden kavrayıp bir odanın içine soktuğunda ani hareketiyle neye uğradığımı şaşırdım.

Bedenimi savurup ardımızdan kapıyı kapattığında gözlerimiz buluştu. Öfkesi titremesine neden oluyor, bana delirmiş gibi bakıyordu. "Burada neler dönüyor, Kutsal?"

Dişlerinin arasından adeta tısladığın da sertçe yutkundum. Terleyen ellerimi elbiseme sürterken ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Ersay gözlerini gözlerime kilitleyince bir anda kalbim sinyal vermeye başladı. Geçmişten gelen bir bağ ile sarsıldım. Dostluğun ne demek

olduğunu bana öğreten adam tam karşımdaydı. En karanlık gecelerim de elimden tutan kişiydi. Sıkıntılı dönemlerim de beni güldüren insandı ve artık tamamen bir yabancıydı.

Yanımda olmasını dilediğim geceler geçirmiş ama onun yokluğunu acı bir şekilde öğrenmiştim.

Uyuşturucu sattığını gördüğüm gün korkmuş ve ardıma bakmadan kaçmıştım ama her zaman aklımda yer eden bir düşünce vardı. Ersay gelir, beni bulur ve bir açıklama yapar diye düşünmüştüm fakat o hiç gelmemişti. Artık yıllar geçmişti ve benim için sadece geçmişin bir parçasıydı.

"Ne demek istediğini anlamadım." Dediğimde ciddiyetimi korumaya çalışıyordum fakat delici bakışları hiç yardımcı olmuyordu. Bir süre sessizce durdu karşımda. Sakinleşmeye çalışır gibi derin nefesler aldı. Ardından bunu başaramamış olmalıydı ki bağırmaya başladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

Ersay birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattığında geriye çekildim ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Senin Araz ile ne işin var?"

Ersay'a gerçekleri anlatamazdım. Hayatta olmazdı. Onu da bu oyunun içine sürükleyemezdim. Ayrıca kuzeni ile benim aramda kalamazdı. Yıllardık görüşmüyorduk. Ona güveneceğimi bilemezdim ki güvenmeyecektim. Bu hayatta sırtımı dayayabileceğim tek insan Erdem Amca idi. Bu yüzden derin bir nefes alıp bütün inandırıcılığımı kuşanıp kendimden emin bir şekilde konuştum. "Ne saçmalıyorsun sen? Kuzenin ile sevgiliyim. Bunu anlamak bu kadar zor mu?"

"Araz'ı seviyor musun?"

Sorusuyla dengemi kaybettim. İmalı sorusu üzerine başımı evet anlamında salladım ve bana inanmasını bekledim. Başarılı olmuş olmalıydım ki gözlerinde bir alev belirdi.

"Araz'ı gerçekten tanımıyorsun bile." Diye bağırdıktan sonra derin bir nefes alıp desibeline hakim olmaya çalıştı. "Onu nasıl sevebilirsin?"

Yanılıyordu.

Canavarımı tanıyordum. Onun içindeki kötülüğü belki de en iyi ben biliyordum. Acımasızlığının tadını almış, zalimliğiyle sınanmıştım. Ersay'a bunları söyleyemezdim ama söyleyebileceğim birkaç kelime biliyordum. "Araz'ı tanıyorum. Onun içindeki iyiliği de kötülüğü de biliyorum." Yüzüme ufak bir tebessüm yerleştirdim. Kalbinin

varlığından şüphe ettiğim adamın gözleri zihnimde canlandı. "İyiliği genellikle uyurken ortaya çıksa da sonuçta bir yerlerde var."

Eray'ın şaşkınlıkla bana bakmasına izin verdim.

"Sen gittikten sonra hayatımda çok şey değişti Ersay ve sen benim kimle olduğumu sorgulayabilecek bir pozisyonda değilsin. Hiçbir zamanda olmadın. Bu yüzden sakın beni sorgulama çünkü buna hakkın yok."

Odadan çıkmak için yeltendiğimde Ersay önüme geçti. "Yani bana ufak bir uyuşturucu satıcılığı yaptığım için benden kaçan o küçük kızın şu an mafya lideriyle birlikte olduğunu mu söylüyorsun?"

Kalp atışlarım zirveye ulaştığında gözlerimi yerden çekip Ersay'ın zümrüt yeşili gözleriyle buluşturdum. Bu soruya verebileceğim tek bir cevap vardı. Beni soğuk buzdan duvar haline getiren bir cevaptı bu ama gerçekti de. Herkesten sakladığım, kimsenin görmesine izin vermediğim o küçük kız gözlerini bana çevirdi. Acıyla parlayan göz bebeklerindeki kırgınlık yüreğimi dağladı. Sözlerim karşımdaki adama değil, bana bakan o kızaydı. "Senin tanıdığın o küçük kız öldü. Karşındaki kadın ise birlikte olduğu adamdan son derece memnun."

Ersay'ın yanından geçip odadan çıkacağım sırada bileğime sertçe sarılması ve beni kendine çevirmesiyle ufak bir acı nidası attım. Ersay ise umursamadan konuşmaya devam etti. "Gidemezsin. Bana her şeyi anlatmadan hiçbir yere gidemezsin."

Sertçe dişlerimi sıktım ve kalın kafasını kırmamak için kendimi zor tuttum. "Geçmiş geçmişte kaldı. Nişanlımın üzülmesini istemiyorum o yüzden çeneni kapat ve beni bırak."

Adeta bağırmıştım ama sanki beni duymuyordu. Aniden açılan kapıyla gözlerimi o yöne çevirdim. Bir küfür kayıp gitti dudaklarımdan. Hiddetle parlayan lacivert gözlerine tutundum lakin bana bakmıyordu. Odaklandığı nokta bileğimdeki eldi.

Büyük bir korku ruhuma saplandı. Bana duyduğu şüphenin arşa tırmandığına emindim. Siktir, planım tepe taklak olmak üzereydi.

Araz çatık kaşlarının altından parlayan lacivert gözleriyle Ersay'a baktığında yanımdaki adam kıpırdamadı.

"Bırak kolunu."

Araz'ın emriyle Ersay bana baktı. Yüzündeki hayal kırıklığını ruhumun derinliklerinde hissettim ve beni bırakmasını izledim. Aramıza bir mesafe koyduğunda derin bir nefes aldım. Araz'ın bize

yaklaşan ayak sesleri kulağımı doldurdu. Ersay'dan uzaklaşırken kendimi bir anda ikisinin arasında buldum. Araz alayla gülümsese de sinirli olduğunu çok iyi biliyordum. "Demek tanışıyorsunuz."

Bir açıklamamı bekliyordu yoksa sadece olayın kontrolünde olmaması mıydı onu delirten?

Ersay'ın dudaklarından dökülen sözler olduğum yere çakılmama neden oldu. "Bir geçmişimiz var."

Göz dağı vermeyi amaçlayan tavırlarına sinirlenmeden edemedim. Beni zor duruma sokmasındaki neden neydi?

İki kuzen bakışlarını yeniden birbirlerine yönlendirdiklerinde biraz da olsa nefes alabildim.

"Geçmişiniz umurumda değil." Araz elini cebinden çıkarıp işaret parmağını bana doğrulttu. Bir tehdit kaydı dudaklarından. Öyle ki kudretiyle sendeledim. "Onunla böyle konuşamazsın. Benim birlikte olduğum kadına hesap soramazsın." Bir süre durup kuzenine baktı ve sözlerinin anlaşıldığından emin olmak istedi. "Ve ona asla dokunamazsın. Bir daha elini üstünde görür, ona haddinden fazla baktığını ya da yaklaştığını görürsem seni öldürür, cesedinden geriye bir kül dahi bırakmam."

Açık kalan ağzımla soluğum kesildi.

Ersay belli belirsiz bir titremenin ardından kasıldı. Sanırım kuzeninin sözünü tutabileceğini biliyor oluşu onu sarsmıştı. Direnmeden başını hafifçe salladığında titredim.

Araz başıyla koridoru işaret etti. "Git, hemen."

Zümrüt yeşili gözler son kez kısa bir süreliğine yüzümde dolaştı. Ersay odayı terk ederek gözden kaybolduğunda Araz ardından kapıyı kapatarak bana yanaştı. Bana bir fırtınayı anımsatan gözleriyle tam karşıma dikildiğinde yakınlığı yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Tesadüflere inanmayan bir adamım." Dediğinde çenesi seğirdi. "Konuşmanızı duymamış olsam şu dakika anlaşmamızı bitirirdim."

Benliğimi bir rahatlama kapladı. Ersay ile ilgim olmadığını, bunun tuhaf ve gereksiz bir rastlantıdan ibaret olduğunu düşünmüştü ki bu aslında bir nevi doğruydu.

Dişlerini kıracakmış gibi sıktığında boynundaki damarın ne denli hızlı attığını gördüm. "Yine de kuzenimin eski sevgilisi olman hoşuma gitmedi."

Kendimi tutamayarak hızla konuştum. "Ersay benim eski sevgilim değil."

Kanımı donduran imalı bir tebessüm ile bana baktığında kaçacak bir deliğim olmadığı için kendime acıdım. Bazen haddinden fazla ürkütücü oluyordu. Ona hiçbir şey için açıklama yapmam gerekmezdi yine de bu gece duyduğu şüpheyi sonlandırmam lazımdı. Bu yüzden sözlerime inanmasını diledim.

"Yalan söylemen gereken insanlardan biri değilim, Kutsal."

Dudaklarım hayret ile aralandı. Yalan söylediğimi düşünüyordu. Açıkçası büyük bir ironin içindeydik çünkü ona yalan söylemediğim belki de tek konu buydu.

"Yalan söylemiyorum." Diye savundum kendimi.

"Söylüyorsun." İnatçılığıyla sıktım dişlerimi. "Söylemiyorum."

"Ben kuzenimi tanırım." Sesine yansıyan alaycılık ile sarsıldım. "Senin gibi bir kadın ile sadece arkadaş olacak kadar aptal değildir."

Anlaşılan aptaldı çünkü bir kez bile olsun öpüşmemişken sevgili nasıl olabilirdik ki?

Tek kaşımı kaldırarak aşağılaması karşısında sakinliğimi koruyamadım. "Benim gibi bir kadın mı?"

Yavaşça bedenime yanaştı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak gözlerini yüzümde gezdirdi. Mümkünmüş gibi gözlerindeki ateşin harmanlanarak arttığını gördüm. Sanki öfkesi artık eskisinden daha yoğun ve güçlüydü.

"İnsanı sorgulatacak derece de güzelsin, Milaya." Dediğinde kalbim tekledi. "Sana bakan karşısındakinin insan değil de bir peri kızı olduğunu zanneder."

Aralanan ağzımı kapatamayarak ona bakakaldığımda parmaklarımın buz tutmasına inat tenim yangın yerine döndü. Beklemediğim bir anda parmaklarını çeneme kilitleyip hafif bir baskıyla ona doğruca gözlerinin içine bakabileyim diye başımı geriye savurdu. Sıcak dudaklarından dökülen soluklar yüzümü yalıyor, kokusu burnuma doluyor, gözleri beni boğuyordu.

"Geçmişin umurumda değil ama bu saatten sonra geleceğin benim ellerimde. Ve şu dilinden düşürmediğin güveni bana gerçekten vereceksen tavırlarına dikkat et. Gerçek ya da sahte..." diyerek üzerime eğildiğinde dudaklarımız arasında birkaç santim vardı. "Kimse benim kadınıma yaklaşamaz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Her zaman böyle korumacı mısındır?"

Dilimden dökülen sözlere hâkim olamamıştım ve Araz bundan memnun kalmış gibi tebessümünü genişlettiğinde onu keyiflendirdiğim için kendimi tekmelemek istedim.

"Dlya tebya..." diye fısıldadı. "Da."

Ellerini üzerimden çekip odadan çıktığında titreyen bacaklarım duruşumu zedeledi. Deli gibi atan kalbimi kontrol altına almaya çalışarak soluklandım ama aklımdan son sözlerini çıkaramadım.

Senin için... Evet.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları

İnstagram: kathy.calanthe

Twitter: CalantheKathy

TikTok: KathyCalanthe

VIII. OKYANUSUN NİNNİSİ

İyi okumalar dilerim...

VIII. OKYANUSUN NİNNİSİ

The Weekend - After Hours

ARAZ

Arkama yaslanarak karşımdaki adamda gözlerimi dolaştırdım.

Bağlandığı sandalyede debelenirken Güneş'in savurduğu yumruklar karşısında kanıyor ve ağlıyordu. Normalde onu kendi ellerim ile haşat etmeyi tercih ederdim ama şu an için zihnim öylesine karmaşıktı fiziksel bir aktiviteye verebilecek bir dikkatim yoktu.

Tek düşünebildiğim kanımı kaynatan ve beni sinir krizine sürükleyen kadındı.

Ona güvenmemi istiyordu. Gözlerinde gördüğüm nefretin izini sürmememi, gerçekten ona inanmamı diliyordu. Oysa ben sezgilerime güveniyor ve ona kesinlikle inanmamam gerektiğini biliyordum. Yine de itiraf etmeliydim, ona güvenebilme ihtimali sandığım kadar irite edici değildi. Sanırım güven problemlerim sarışın karşısında dengesini yitiyordu.

Ona dair her şey beni sersemletiyordu.

Dik başlılığına eklenen asiliğiyle her burnunun dikine gittiğinde içimdeki canavar ona boyun eğdirmek istiyordu. Narsist yanım kadının

karşısında öyle acizdi ki, canımı sıkan tavırlarına rağmen ona hayran kalmadan edemiyordum.

Yine de küçük balerine güvenmektense kafama sıkmayı tercih ederdim zira benim kitabımda ikisi aynı şeydi.

Dün geceyi hatırlayarak hissettiğim öfkeyle dişlerimi sıktım. Ersay piçinin ona sarf ettiği sözleri duymak, ona olan bakışlarını görmek ve bileğini kavradığını fark etmek bir an için kendi kanımdan olan adamı kurşun yağmuruna tutacağımı düşünmeme neden olmuştu. Gözüm öylesine dönmüştü ki babamın evinde bütün ailem yemek masasındayken öz kuzenime sıkacaktım.

Ve bunun tek suçlusu sarışındı.

Bedenini üstümde hissetmeme izin verdiği andan beri ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Elimi tutması bile göğsümü kabartıyor, bana bakması dahi beni etkiliyordu. Ellerimi bacaklarında dolaştırdığımda üstündeki kumaş parçasını yırtıp atmak onu tamamen hissetmek istemiştim. Dudaklarına yaklaşıp kokusunu aldığımda lezzetini damağımda hissetmeyi arzulamıştım. Lanet olsun ki ona milaya demekten bile fazlasıyla hoşlanmıştım.

Gözüm üstündeydi çünkü bir şeyler karıştırdığını biliyor, bunu bütün hücrelerimde hissedebiliyordum. Yine de ona alan tanımam gerektiğine karar vererek korumaların sayısını yarıya düşürmüştüm. Sabah evden ayrılırken bundan dolayı ne kadar şaşırdığını fark etmiştim.

İstanbul'daki evimde pek fazla eşyam ya da işimle ilgili dosyalarım yoktu. Bu yüzden sarışının küçük fare misali nerelere girip çıkacağını görmek istiyordum.

Cebimden telefonumu çıkarıp kamera sistemime girdim. Çalışma odama, bahçeye, mutfağa ve son olarak salona baktığımda sarışını koltuğumda uzanmış film izlerken buldum. Kusursuz kelimesinin karşılığı gibi olan bedeniyle uzanmıştı ve sarı saçları koltuğun siyah kumaşında adeta ışıldıyordu.

Gördüğüm en güzel kadındı ve ben bundan nefret ettim.

Telefonumun ekranını kapatarak saatlerce izleyebileceğim kadından aklımı uzaklaştırmaya çalıştım. Oturduğum metal sandalyeden kalkarak yarı ölü haline gelen adama adımladım. Güneş, adamın bedenini çevreleyen halatı çözdüğünde düşecek gibi olmasıyla yakalarını kavrayarak onu ayağa diktim.

Az ilerimdeki masaya bedenini ittirdikten sonra zehrimi akıttım. "Teslimattaki eksiklik senin suçun. Bana nasıl ödeme yapmayı planlıyorsun?" Ağlamaya devam eden adam ile solumda kalan diğer masaya ilerledim. "O mallar neredeyse dört milyon TL ediyor ve senin dört TL'nin bile olmadığına eminim."

Kargo kısmındaki adamlardan biri olan esirim ağlayarak sarsılmaya devam ettiğinde masanın üstünde duran çekiçlerden birini aldım.

Adamın yanına geri döndüğümde öfke ve korkuyla kavrulan gözlerine baktım. "Bir açıklaman ya da savunman var mı?"

Tek kelime sarf etmemesiyle başımı salladım ve masanın üstünde duran titreyen eline ardı ardına çekiç darbelerimi indirerek adamın acıyla bağırmasını sağladım. Kullanılmaz hale gelene dek vurduğum eli içimdeki kana susamışlığa bir nebze iyi gelse de sarışının ruhuma saldığı zehrin ruhumu yakışına hiçbir şey engel olamadı.

Çekici bir kenara bırakarak Güneş'e döndüğümde iç geçirdi. "Yüzündeki bakışı sevmedim."

"Bu beni kesmedi." Diyerek ardımdaki adamı işaret ettim. Dudağımı ele geçiren gülümsemeyle sağ koluma baktım. "Biraz sokak dövüşüne ne dersin?"

Sarışının zihnimdeki imgesini yok etmek için öfkemi atsam iyi olurdu. Aksi taktirde milaya'ya gerçekten güvenmeye başlayacaktım.

Ashley Serena - Bayu Bayushki

KUTSAL

Bir insanı insan yapan duygularıdır derler her zaman.

Bir insandan duyguları çıkartırsan geriye ne kalır?

Sorum üzerine aklıma sızan bir çift lacivert göz ile sendeledim. Sanırım bunun cevabını öğreniyordum ve dün geceden beri onu aklımdan çıkaramadığım için kendimden her geçen saniye daha çok nefret ediyordum.

Bakışlarımı büyük salon camlarında dolaştırdım. Geceyi süsleyen ince hilalde gözlerimi gezdirdim. Hissettiğim yalnızlık ile neşelenmeden edemedim. Uzun zaman sonra ilk defa kendim ile kalıyor, bunun getirdiği iki duyguyu sindirmeye çalışıyordum. Bir yanım mutluluğu tadıyor, beni bu çukura hapseden adamın yokluğuyla keyifleniyordu. Diğer yanım ise tedirgin ve çekingendi. Uzun zaman sonra kendim ile baş başa kalmanın tarifsiz ağırlığı dört bir yanımı kaplamıştı.

Araz'ın Türkiye'deki evi Rusya'dakine kıyasla daha normaldi. Yani en azından lüks bir villaydı. Rusya'daki kaleden sonra bana bir tık sıradan bile gelmişti ki bu durum orada gördüğüm zenginliğin ihtişamı karşısında ne kadar delirdiğimin bir kanıtıydı.

İç geçirerek bahçede adımlayan adamlara göz ucuyla baktım. Buradaki ev, Rusya'daki kadar sıkı korunmuyordu fakat hala her yanım Araz'ın adamlarıyla çevrilmiş bir haldeydi. Eve göz atmış ne bir telefon ne bir bilgisayar bulabilmiştim. Tam olarak bu yüzden de şalterlerimi indirme kararı alarak salonda yatmaya karar vermiştim.

Bahçeye bakarken dün geceyi anımsadım. Bir çift yeşil göz ile geçmişimde kaldığını zannettiğim yaraların hala benim ile olduğunu anlamıştım. Dün gece onu gördüğüm anın sarhoşluğunu hala tadabiliyordum. Kuzeni çıkmasını asla beklemediğim adamı ise bir türlü unutamıyordum. Rüyama dahi sızarak beni rahatsız etmişti.

Bana dokunuşunu, sözlerini, sıcaklığını ve varlığını her anımsadığımda midemde bir burkulma oluyordu.

Siyah kazağımın kollarını avuç içlerime, bacaklarımı da kendime doğru çektim. Büyük plazmada oynayan filmde gözlerimi dolaştırdım ve zihnimdeki görselleri yok saymaya çalıştım. Araz ile Güneş saatler önce önemli bir işleri olduklarını söyleyip gitmişler, beni bir düzine korumayla bırakmışlardı. Omzumun ardından karanlık hole baktığımda hala kıpırdamadan yerlerinde duran adamları gördüm. Hareket etmiyorlar, öylece durup arada birbirleriyle diyalog kuruyorlardı. Dişlerimi sıkıp önüme döndüm. Gıcık herif, başıma bekçi dikmeden edememişti. Sinirle dudağımı dişledim. Yani haksız sayılmazdı zira gideceklerini duyduğum an ilk aklıma gelen şey evin altını üstüne getirip canavarımın sonunu getirecek bir kanıt bulmak ya da Erdem Amca ile iletişime girmek olmuştu fakat beyefendi yine benden önce davranıp bana olan güvensizliğini gözüme sokarak adamlarını bana bırakmıştı.

Duyduğum öfkeyle kendi kendime söylendim. Onun güvenini kazanmaya çalıştıkça kaybediyordum. Araz'a tahammül etmek benim için yeterince zordu ve o da işimi asla kolaylaştırmıyordu. Yüzüm asıldı. Eğer onun tarafında olduğumu düşünmez ise bu esaretten kurtulamazdım. Bir kurban olmak işime gelmiyordu. Onun gözünde aciz bir kız olmak beni delirtiyordu. Güçlü olduğumu anlamasını sağlamalıydım.

Sadece bir hafta da bile bir yılda öğrenemediğim şeyleri öğrenmiş, görmüştüm. Öncelikle güvenlik protokolüne aşina olmaya başlıyordum. Korumalarının kişisel özelliklerinden, adlarına dek hepsini öğreniyordum. Ayrıca geçen gün eve gelen adamların ala lede insanlar olmadığına da emindim. Onun yanındayken her şey daha olasılıklı geliyordu. Ayrıca kabul etmek istemesem de insanı hayran bırakacak kadar zeki bir adamdı. Etrafındaki insanları özen ile seçiyor, herkese güvenmiyor ve her daim karşısındakinden bir adım önde olmaya çalışıyordu. Bu yüzden kimse onu alt edemiyordu çünkü onun gösterdiklerinden daha fazlasına ulaşamıyorlardı.

Ve ben bütün dengeleri bozabilirdim.

Kendimi bu uğurda kaybetsem bile umurumda değildi. İstediğim tek şey yaşattıklarının bedelini ödemesiydi. Beni mahkûm ettiği acıların sorumluluğunu almasını diliyordum. Yenilmez değildi ve bunu öğrenecekti.

Bitmeye dakikalar kalan filmde bakışlarımı dolaştırdım. Terk ettiği kadının yokluğunun acısına katlanamadığı için geri dönen adamın arabayı deli gibi kullanmasına şahit oldum. Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Birini sevmek nasıl bir şeydi bilemiyordum. Ersay ile her zaman özel bir ilişkim olmuş, ona derinden bağlanmıştım lakin ona hiçbir zaman başka bir göz ile bakamamıştım. Kalbimi yerinden çıkartacak kadar heyecanlanmama neden olmamış, dokunuşuyla küle dönüşmemi sağlamamıştı.

Deli gibi yağan yağmurun altında ağlayan kadına baktım. Dizlerinin üzerine çökmüş, hissettiği acıların altında ezilmişti. Gözyaşlarına karışan çığlıkları kalbimin sızlamasına neden oldu. Sevdiğin birini kaybetmek acı vericiydi çünkü biliyordun kimseyi koyamazdın onun yerine.

Sevdiği herkesi yitiren, onların yokluğunun ruhunda açtığı yaralar ile yaşamak zorunda kalan biriydim. Kimi sevsem giderdi. Aklıma

gelen saçma fikir ile gülümsedim. Belki Araz'ı sevsem kendiliğinden gider, problemim kökünden çözülürdü.

Şakası bile kötüydü. Onun ile nişanlıymışım gibi davranmak zaten yeterince zor ve acılıydı. Bunun gerçeğe dönüşebileceğini düşünmek bile midemin bulanmasına neden olurdu.

Dudağımı kemirmeye devam ettiğim sırada sevdiği kadın için geri dönmek isteyen adamın frene asılıp arabayı durdurmasını izledim. Çatılan kaşlarıyla bir süre boşluğa baktığında gözünün önüne gelen anılar yansıdı ekrana. Birlikte geçirdikleri mutlu anları görmek tebessüm etmeme neden oldu. İkisinin de yüzünde daha önce tatmadığım kadar güzel bir mutluluk vardı. Parlayan gözleriyle bakıyorlardı birbirlerine. Sıkıca sarılıyorlar, nefessiz kalana dek öpüşüyorlardı. Adamın anıları sonlandığında bakışlarını kaçırıp bir damla yaşın yanaklarından süzülmesine izin verdi. İçini yakan acıyla doğrulup tekrardan gaza bastığında sevdiği kadından hızla uzaklaşmaya devam etti. Hareketinin anlamsızlığıyla kaşlarımı çatarken bir küfür dudaklarımdan sıyrıldı.

Neden sevdiği kadını terk etmek zorunda hissediyordu?

Kadın hala yağmurun altında ağlıyor, yitirdiği aşkının geri dönmesini bekliyordu. Siyah bir şemsiye görüş alanıma girdi. Ekranı kaplayan şemsiyenin sahibine baka kaldım. Adamın en yakın arkadaşı kadının yanına çömelip kollarını bedenine doladığında parmaklarını saçlarında gezdirdi. Kadın hissettiği yenilgiyle adama yaslanırken hızla doğruldum. Film sonlanıp jenerik akmaya başladığında dişlerimi sıktım. Duyduğum öfkeyi dile dökemeyecek kadar şaşkındım. Adam neden âşık olduğu kadını affedememiş ve gitmişti? Kadın, deli gibi sevdiği adamın en yakın arkadaşında teselli bulabileceğini nasıl düşünmüştü? Ve film nasıl böyle bir yerde bitebilmişti?

Yanımda duran kumandaya uzanıp ekranın sesini kıstığımda homurdanmaya devam ettim. Belirsizlikten nefret ederdim. Bacaklarımı indirip koltuktan yavaşça kalktım. Saatlerdir oturduğum yerden sonunda hareket etmek belimin çatırdamasına neden olmuştu. Uzun sarı saçlarımı bileğimdeki tokayla hızla toplayıp salonun çıkışına doğru yöneldiğimde bakışlarımı holdeki adamlarda dolaştırdım. Beni fark etmeleriyle başlarını eğerek selam verdiler ardından varlığımı yok sayarak birbirleriyle konuşmaya devam ettiler. Gözlerimi devirerek mutfağa doğru ilerlemeye başladım.

Saat gece yarısını geçiyordu ve gram uykum yoktu. Kendime sıcak bir kahve yapma umuduyla mutfağa girip ışığı açtım. Tezgâhın üstünde büyük kahve makinasını kurcaladım bir süre. Sonunda uğraşlarım sonuç vermiş, dakikalar sonra kahvem hazırlanmıştı. Siyah kupayla buluşturduğum kafeinden büyük bir yudum alıp dilimin yanmasına neden olduğumda kendi kendime söylendim.

Aniden işittiğim ses ile duraksadığımda dikkat kesilmeden edemedim. Ellerimi yakan kupayı tezgâhın üzerine bırakarak dikkat kesildim. Bahçe kapısının dışından gelen ses ile ürperdim. Sanki biri kapıyı zorluyordu. Çatılan kaşlarım ile kafamı hafifçe salladım. Saçmalıyordum, bahçede bir düzine adam vardı. Birinin onlardan habersiz bu eve girmesi imkansızdı.

Kupamı alıp mutfağın çıkışına doğru yöneldim. Uykusuzluğumdan güç alarak bir film daha izlemeye karar vererek koridora adımladım. Karanlığın içinde duran kişiyi fark etmem ile geriye doğru sıçrayıp çığlık atmam bir oldu. Sol elimde tuttuğum kupanın içinden taşan kahve tenimi yakıp geçtiğinde küfrettim.

Gölgelerin içinden sıyrılıp mutfağa giren kişinin sarı ışık ile aydınlanan yüzünde gözlerimi dolaştırdım. Şaşkınlığım duyduğum acıyı öteledi. Büyük kahverengi gözlerini yüzümde gezdiren kadın benim yaşlarımda gibi duruyordu. Belki de benden birkaç yaş büyüktü emin değildim. Esmer tenine yakışan uzun kahverengi saçları vardı. Güzelliği karşısında afallamadan edememiştim. Aralık duran dudaklarımı birbirine bastırdığımda bakışlarını kahveye bulanan elime çevirdi.

Kendi kendine homurdanıp beklemediğim bir anda bileğimi kavradı. Beni musluğun başına doğru çekiştirip hala tuttuğum kupayı parmaklarımdan adeta sökerek aldığında mutfağa giren adamları işittim.

"Kutsal Hanım."

Holde bekleyen adamlardan biri ismimi seslendiğinde dönüp ona baktım. Ne diyeceğimi bilemez bir halde öylece kala kalmıştım zira yanımdaki kadının kim olduğu veya korumaların neden bir şey yapmadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Yanımdaki esmer başını kaldırıp bütün ciddiyetiyle mutfağın girişinde duran adamlara seslendiğinde yutkundum. "Yukardaki dolaptan yanık kremi getirin bana."

Adamlar lafını ikiletmesine izin vermeden hızla odayı terk ettiklerinde irileşen gözlerimi onunla buluşturdum. Önünde durduğumuz lavabonun çeşmesini açıp pek de nazik olmayan bir şekilde elimi çekiştirerek soğuk suyun altına yerleştirdiğinde dişlerimi sıktım. Yabancı doğrulup saçlarını savurduğunda burnuma dolan lavanta kokusuyla geriye çekilmeye çalıştım. Bileğimi sıkıca saran eli beni engellediğindeyse kaşlarımı çatarak sorguladım onu. "Sen kimsin?"

Sorum üzerine gözlerimizi buluşturdu. O beni inceliyor, bende onda gözlerimi dolaştırıyordum. Yuvarlak bir yüzü vardı. Dolgun dudakları ve büyük gözleriyle bez bebeklere benziyordu. Esmer tenine geçirdiği siyah kıyafetleriyle karanlığa kolaylıkla uyum sağlayabilecek gibi görünüyordu. Kendinden emin bir duruşu vardı. Bu düşüncemi kanıtlar gibi konuştu. "Asıl sen kimsin?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Ah tamam, sen şu bahsettikleri sahte nişanlısın." Gözlerini yüzümde ardından bedenimde dolaştırdı. Mavilerime tutunduğunda gülümsemesi genişledi. "Söylediklerinden daha güzelmişsin."

Sözleriyle hissettiğim şaşkınlık ikiye katlandı.

Araz'ın yanında kaldıkça Erdem Amca ile bir yıldır hiç yol alamadığımızı daha iyi anlıyordum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Çevresi, ailesi, arkadaşları, bunların hiçbiriyle ilgili bilgi sahibi olamamıştık. Sertçe yutkunduğumda soğuk suyu yiyen elimin uyuşmaya başladığını fark ettim. Karşımdaki esmerin kim olduğunu merak ederek dudaklarımı araladığımda mutfağa giren korumayla sustum. Elinde tuttuğu kremi uzatırken yabancıya bir kimlik bahşetti. "Buyurun, Hilal Hanım." Esmer kadın kremi alıp suyu kapattığında koruma tekrar konuştu. "Başka bir isteğiniz var mı?"

Bileğimi saran elin sahibi temasını sonlandı. "Yok, Fatih. Teşekkür ederiz."

Adının Hilal olduğunu öğrendiğim kadın bana bakarak kremin kapağını açmaya başladığında onu durdurmak isteyerek hafifçe elimi kaldırdım. "Ben sürerim." Sözlerimi kaile almadan elindeki kapağı tezgâhın üstüne bırakıp beyaz kremi elime sürmeye başladı. Tenimde hissettiğim soğukluk ile rahatladığımda konuştu. "Hilal Özkurt." Başıyla beni işaret etti. "Senin adın neydi?"

"Kutsal."

Elimin üzerindeki parmaklarını çekip kremin kapağını kapattı. "Tanıştığımıza sevindim, Kutsal."

Gülümsemesindeki berraklık sözlerinin altında bir samimiyet olduğunu gösteriyordu. Farklı biri olduğunu hemen anlayabiliyordum çünkü duruşundan, bakışından bile belliydi bu. Güçlü ve kendinden emin birine benziyordu. Derin bir nefes alıp kremi tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra kollarını göğsünde bağladı. "Araz ile Güneş nerede? Sabahtan beri onlara ulaşmaya çalışıyorum."

Kızaran lakin acımayan elimin üzerindeki beyaz tabakayı parmaklarım ile iyice yedirirken omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum, saatler önce gittiler."

Aldığı cevap karşısında öfkelenen kadın sinirle söylendi. Ardından yüzündeki tebessüm ile asla reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu. "Ortalığı karıştırmak ister misin?" Yüzündeki tebessüm ile bakışlarını üzerimden çekip homurdandı. "Belki işime yarayacak bir şey bulabilirim."

İtiraf etmeliydim, sabahtan beri Araz'ın çalışma odasına girmenin bir yolunu arıyordum. Ve sanırım giriş kartımı bulmuştum. Fazla istekli görünmemeye çalışarak derin bir nefes aldım ve heyecanımı gizli tutmaya çabaladım. "Araz'ın çalışma odasına bakabiliriz."

Önerim aklına yatmış olmalıydı çünkü kahverengi gözlerinden bir karartı geçti. Yaslandığı mermer tezgâhtan ayrılıp tek kelime etmeden mutfağın çıkışına doğru adımlamaya başladığında onu takip ettim. Önümden ilerleyen kızın kim olduğunu hakkında en ufak bir fikrim yoktu lakin cesaretliliği ve başına buyrukluğu hoşuma gitmişti.

"Bu arada sen tam olarak kimsin?" diyerek sorguladım onu. "Araz'ın arkadaşı falan mısın?"

Gecenin bir yarısında neden burada olduğunu anlamaya çalışarak sorduğum soru üzerine holde durdu. Yüzündeki tebessüm ile hafifçe başını yana yatırdı. Bir süre yüzümü inceledi. Önüne dönüp çalışma odasına ilerlemeye başladığında beni dumura uğratan sözleri sarf etti. "Ben sevgili kontenjanından yararlanıyorum."

Çakıldığım yerden kıpırdayamadım. Şaşkınlıkla aralanan dudaklarım boğazımın kurumasına neden olurken midemin kasıldığını hissettim. Beni ardında bırakarak çalışma odasına giren kızın sözleri zihnimde çınladı.

Sevgili?

Sertçe yutkunup dudaklarımı birbirine bastırdığımda yavaş adımlar ile çalışma odasına ilerledim. Beni buraya esir eden yaratık gözümde bir canavardan farksız olsa da başkalarının ona benim gibi bakmadığının bilincindeydim. Dışarıdan her kadının aklını başından alabilecek kadar yakışıklı ve çekici bir adamdı. Bu yüzden hayatında bir kadının olmadığını düşünmek saçmalık olurdu. Açıkçası bir tane olması bile beni şaşırtırdı. Onun gibi adamların asla yetinmeyi bilmediğini zannederdim.

Çalışma odasına girip etrafı kurcalamak ile meşgul olan kadının üzerinde gözlerimi dolaştırdım. Boğazıma oturan yumruyu yok etmek isteyerek yutkundum. Hilal gerçekten çok güzel bir kadındı. Siyah deri pantolonunun sarmaladığı fiziği mankenleri aratmayacak cinstendi. Kollarımı göğsümde bağlarken kapıya yaslandım.

"Ne arıyorsun?"

Sesimi işitmesiyle gözlerimizi buluşturması doğru orantılı oldu. Ellerini beline yerleştirirken kahverengi gözlerini etrafta dolaştırdı. "Emin değilim." Diye mırıldandığında kaşlarım çatıldı. Araz'ın sevgilisi olduğuna göre dahil olduğu işleri de bilmeliydi. İçimi kemiren meraka yenik düştüm. "Sende uyuşturucu işinde misin yoksa mafyanın bir parçası mısın?"

Sorum üzerine dikleşti. Bedenini bana doğru çevirdiğine bir parıltı göz bebeklerinden geçti. Açık sözlülüğümü taktir eder gibi tebessüm etti.

"Hayır."

Aldığım cevap ile tek kaşım havalandı. Hissettiğim şüpheyi yansıtmadan edemedim. Hilal benim gibi kollarını göğsünde birleştirdi. "Ben daha çok tedarik ile ilgileniyorum." Kalçasını Araz'ın çalışma masasına yaslayıp az ilerisinde duran viski şişesine uzandı. "Mesela sen benden bir şey istersin." Şişenin içindeki sıvıyı boş bardağa koydu. Alkolden büyük bir yudum aldıktan sonra doğrulup cam şişeyi eski yerine bıraktı. "Bende istediğin şeyi dünyanın neresindeyse bulur, sana getiririm."

Polis kızı olmanın faydalarından biri de suç jargonu bilmekti. "Yani kaçakçısın."

Hilal'in gülümsemesi güzel yüzünü kapladı. Sözlerim karşısında hafifçe kafasını salladığında işaret parmağını bana karşı doğrulttu. "Sevdim seni, Kutsal. Anlaşamayacağımızı düşünmüştüm ama gayet

kafa dengi duruyorsun." İçkisini bir dikişte bitirip bardağı masanın üstüne koydu. Beni afallatan neşesiyle konuştuğunda oldukça samimi gözükmesi şaşırmama neden oldu. "Aklını kullanmaya devam edersen Araz'ı yola getirirsin belki."

Yüzündeki gülümsemeyle bana kısa bir bakış attıktan sonra solunda kalan kütüphaneye doğru ilerledi. Dediklerini analiz edecek zamanı bulamadım. Açılan kapı sesini işittiğimde omzumun ardından geriye baktım. Saniyeler içinde görüş alanıma giren adam kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bütün heybetiyle olduğu yerde durduğunda gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Her zamanki gibi siyahlara bürünmüştü. Siyah gömleği fazlasıyla dağınık duruyordu. Kaşında akan kan kavisli yüzünden kayarken hafifçe kurumuştu. Fırtınalı bakışları beni bulduğunda zaten çatık olan kaşları daha da gerildi. Ardından gelen Güneş üzerindeki montu çıkarırken dudaklarımın hızla aralanmasını sağladı. Gözlerim hissettiğim şok ile büyüdü. Yüzünün büyük bir bölümünü ele geçiren morluklar emin olmamı sağladı. Kesinlikle büyük bir kavgaya karışmış olmalıydılar. En azından Güneş sağlam bir dayak yemişti.

"Kutsal." Tok sesinden işittiğim ismimle bedenimi ona doğru çevirdim. Araz ateş gibi yalazıydı ve resmen burnundan soluyordu. "Ne işin var senin orada?"

Öfke kokan tonlamasıyla yönlendirdiği soru karşısında dudaklarımı araladım. Bir cevap vermek istesem de yapamadım çünkü Hilal yanımda bitip kendini gösterdi. Bakışları yumuşayan Araz ile köşeme sindim. Hala öfkeliydi fakat sevgilisini görmek bir parça da olsa onu rahatlatmış olmalıydı. Güneş kendi kendine öfkeyle söylenmeyi sonlandırıp yüzündeki gülümsemeyle dudaklarını araladı. "Hilal." Yanımdaki kadın kollarını göğsünde bağladı ve bir çocuk gibi azarlamaya başladı bize bakan adamları. "Ya neredesiniz? Sabahtan beri size ulaşmaya çalışıyorum."

Hilal yeni fark ettiği gerçek ile duraksadığında irileşen gözlerinde bakışlarımı dolaştırdım. Okkalı bir küfür dudaklarından sıyrıldı. Endişeyle benden uzaklaştı ve bir yandan da bağırmaya başladı. "Kimle kavga ettiniz?"

Sorusuyla Araz'a döndüğümde ellerini cebine iliştirip gözleriyle beni tarttığını gördüm. Hilal gözlerimi esir alan adamı es geçip kendini Güneş'in kollarına attığında algılarım birbirine girdi. Sarıldığı

adamdan ayrılıp parmaklarıyla yaralı yüzünü okşadığında hissettiğim şaşkınlıkla nefesim kesildi. Güneş'e şefkatle bakan kadının sesine bir hüzün yansıdı. "Aşkım, ne oldu?"

Yeşil gözlerin sahibi kollarını ona sarılan kadının beline dolarken Araz'a kaçamak bir bakış attı. Sanki cevap onda saklıydı.

Araz'ın gözlerini devirdiğini fark ettim. Yanlarından ayrılıp bana doğru adımlamaya başladığında yutkunamadım. Yanımdan sıyrılan adamın bakışları yüzüme değmemişti fakat kokusu ruhumu tahrip ederek geçip gitmişti. Masasının üstünde duran viski şişesini alıp kapağını açtığında birbirlerini öpmek ile meşgul olan çifti yalnız bırakarak çalışma odasının içine adımladım. Araz az önce Hilal'in kullandığı bardağa içkisini dökerken beni görmezden gelmeye devam etti.

Kazağımın ucunu çekiştirerek onu izlediğim sıra içeriye giren kadının sızlanan sesini işittim. "Ya niye korumuyorsun sevgilimi?"

Asık yüzüyle karşısındaki adamdan hesap soran Hilal kollarını göğsüne doladı. Güneş yüzündeki gülümsemeyle bana bakıp göz kırptığında yüzünün berbat bir halde olduğunu ona söylemek istedim.

"Bebek mi senin sevgilin?" Araz elinde tuttuğu kristal bardağı kaldırıp içkisinden büyük bir yudum aldı. "Kaç yaşında adamı da mı ben idare edeceğim?"

Hilal derin bir nefes alıp gözlerini Araz'a dikti. "Bana söz verdiysen edeceksin."

Araz sabır diler gibi iç çekerek arkasına yaslandığında Hilal koşar adımlarla çaprazımda kalan kanepeye oturan sevgilisinin yanına ilerledi ve Güneş'in kucağına otururak kollarını onun boynuna doladı.

Araz içkisini bir dikişte bitirip kaşından yayılan ve artık tamamen kuruyan kanı umursamadan konuştu. "Sen niye bizi arıyordun?"

"Ah sahi." Hilal doğrulup derin bir nefes aldığında varlığımdan rahatsızlık duymadan konuşmaya başladı. "Acil yardımınıza ihtiyacım var yoksa ya babam ya da alıcım tarafından öldürüleceğim."

İşittiğim sözler ile boş bakışlarımı karşımdaki kızın üzerinde dolaştırdım. Sanki gündelik bir konuşma yapıyor gibiydi. Oysa ölme ihtimalinde söz ediyordu. Derin bir nefes alıp içine düştüğüm ortamın anormalliğini sindirmeye çalıştım. Güneş kaşlarını çatarak baktı sevgilisine ve kendinden emin bir tonlamayla konuştu. "Kimse sana

zarar veremez." Ardından tek kaşını kaldırdı. "Tabi baban için elimden bir şey gelmeyebilir."

Hilal'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Araz içkisini tazelerken başını kaldırmadan bütün rahatlığıyla cevapladı arkadaşını. "Kürşat Amca sana kıyamaz. Alıcın kim?"

Hilal dudağını dişledi. Saniyeler sonra ona dik dik bakan iki adama karşı omuzlarını düşürerek bir çırpı da çıkardı ağzındaki baklayı. "Fuat Çakır."

Aldıkları cevap karşısında iki adamda doğruldu. Hilal sevgilisinin kucağından kalkıp bana doğru yaklaştığında onları izlemeye devam ettim. Bahsettiği adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını düşünüyordum ki zihnimde çakan ışıkla afalladım.

Hakkında konuştukları adam ünlü bir iş adamı olarak gözükse de aslında İstanbul'un en belalı adamlarından biri ve her işe parmağını süren psikopatın tekiydi. Babam ile Erdem Amca yıllarca onu yakalamaya çalışmış, bir keresinde tam başarılı olacaklarken adam ne yapıp ettiyse hakkındaki bütün suçlamaları düşürtmüştü. Avukat ordusuyla gezdiğini hatırlıyordum zira babam bunun hakkında baya bir süre söylenmişti. Hilal'in o adam ile ne işi olduğunu anlamaya çalışsam da bir sonuca varamadım. Ardından beni düşüncelerimden yaka paça tutarak sürükleyen sesi duydum. Tonlamasına yerleşen öfke tehlike çanlarını anımsattı. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldığımda az sonra çıkacak kaosun ölçüsünü düşünmek bile damarlarımdaki bütün kanın çekilmesine neden oldu.

"Hilal, sen beni mi sınıyorsun gece gece?"

Güneş, Araz'ı desteklercesine konuştu. "Senin ne işin var o adam ile?"

"Hiç bana yükselmeyin. Anlaşmayı babam yaptı yoksa bende biliyorum Fuat ile iş yapılmaması gerektiğini."

"Doğru düzgün anlatsana sen şu olayı."

Güneş'in sözleriyle Hilal derin bir nefes alıp bir çırpıda anlattı bütün olanları. "Fuat, babamdan bir ay önce Fransa'da eski bir evin tavan arasında bulunan ünlü bir ressamın tablosunu onun için tedarik etmesini istedi."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Şimdi karşımdaki kızın yaptığı işi daha iyi anlayabilmiştim. El altından daha piyasaya sürülmemiş ya da sürülüp fazlasıyla talep görmüş tarihi eser gibi

önemli malları çalarak en yüksek fiyatı verene satıyordu. Anlaşılan bu onların aile mesleğiydi.

"Babam da işi bana verdi. Gittim tabloyu bulup satın aldım ve Türkiye'ye bir şekilde sokup rıhtımdaki depolardan birine sakladım." Karşımdaki kız kahverengi saçlarını savurup omuzlarını düşürdü. "Nasıl oldu bilmiyorum ama dün gece tablo çalındı. Sabahtan beri sorgulamadığım, muhatap olmadığım insan kalmadı. Her yeri talan ettim."

Güneş hafifçe kafasını salladı. "Ama tabloyu bulamadın."

Hilal bilmiş bir tavır ile tebessüm etti. "Aksine sevgilim. Tabloyu buldum."

"Sorun ne o zaman?" Dedi Araz ve ben içten içe onunla aynı şeyi dile getirdim.

Hilal'in gözlerine yansıyan duyguya parmak basamadım lakin insanın içine işleyebilecek kadar derin bir çaresizlik ile dolup taşıyordu bakışları. "Tablo yarın Mahşer'in müzayedesinde açık arttırmaya çıkacak."

Dolgun dudaklarından sıyrılan sözler benim için oldukça anlamsızdı.

"Nişanımı kutlamak için bizi davet ettiği müzayede." Diyen Araz ile dikkat kesildim.

"Araz ne olur, benim için git al o tabloyu." Hilal asık suratıyla mırıldandığında yüzünde çocuksu bir ifade oluşmuştu. "Bu işi berbat edersem başım büyük belaya girecek."

"Mahşer ile anlaşsak tabloyu satışa çıkmadan alabiliriz." Güneş'in sözleriyle Araz kafasını iki yana salladı. Yaslandığı yerden doğrulurken tekrar viski şişesine uzandığını görmek gözlerimi devirmeme neden oldu. Kendini adeta alkol ile uyuşturmaya çalışıyordu. "Bizim için önemli olduğunu anladığı an işi zorlaştırır. Davetine icabet edip tabloyu satın almak daha mantıklı."

Duyduğu sözler ile Hilal'in yüzünde büyük bir gülümseme oluştu.

"Gerisini yarın konuşuruz, bırakın beni biraz dinleneyim." Araz bütün huysuzluğuyla konuştuktan sonra tekrar arkasına yaslanıp gözlerini yumdu.

Güneş karşımdaki kıza doğru sağ elini uzattı ve uyku kokan sesiyle konuştu. "Doğru söylüyor." Gözleri beni bulduğunda tebessüm etti. "İyi geceler size."

Kolunu sevgilisine dolayıp kıkırdayarak odadan çıktıklarında bir süre onları izledim. Merdivenleri tırmanırlarken birbirlerine öpücükler bırakıyorlar, gülüşerek sohbet ediyorlardı. Dudağımı dişleyerek gözden kaybolmalarını izledim. Ardından gözlerini kapatmış başka bir alemde olan adama baktım. Sabahtan beri benim ile tek kelime konuşmamış, yüzüme dahi bakmamıştı. Küçük bir çocuk gibi trip attığını düşünmeme neden oluyordu. Normalde cehenneme kadar yolu olduğunu düşünüp bu durumu gram umursamazdım lakin şu an böyle bir lüksüm yoktu. Bir an önce onunla aramı düzeltmeliydim.

Odanın içinde adımladım. Kitaplığın yanındaki komidinin üstünde duran ilk yardım setini alıp Araz'a doğru ilerledim. İkinci kez canını yakmak istediğim adamın yaralarını temizlerken buluyordum kendimi.

En sevdiğim kitaplardan biri olan Sanat Savaş'ın da yazan bir cümle geldi aklıma. Sun Tzu; Gerçek asker karşısındakinden nefret ettiği için değil, arkasındakini sevdiği için savaşır derdi kitabında.

Bende sevdiklerim için ondan nefret etmeyi bırakmalıydım.

Kalçamı masaya yaslayıp tam önünde durduğumda varlığımı hissetmiş olsa da gözlerini aralamadı. Onun yerine derin bir nefes alıp sesine yansıyan soğuklukla konuştu. "Yorgunum, Kutsal."

Kısaca ve ondan beklenmedik bir şekilde kibarca bana gitmemi söylüyordu fakat gitmeyecektim. Elimdeki pamuğun üzerine damlattığım sıvıyı yavaşça yarasının etrafında gezdirdiğimde kasıldı. Beklenmedik hareketim ile gözlerini açıp şaşkınlık kırıntılarının lacivertlerini kuşatmasını umursamadan bana baktı. Tek kelime etmemesi benim de konuşmamama neden oldu. Öylece durup kaşının kenarındaki kanları temizlemeye devam ettim. Ardından merakıma yenik düşerek dudaklarımı araladım. "Nasıl oldu bu?"

"Bugün senin yerine bir başkası vurdu diye kıskandın mı yoksa?"

Ona attığım tekmeye yaptığı gönderme karşısında tebessüm ettiğimde bakışlarını dudaklarıma kaydırdı.

"Hilal." Dedim ve duraksayarak doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Tam bir baş belasına benziyor."

Gözlerindeki alaycılığından ödün vermeden homurdandı. "İyi anlaşacaksınız."

Başına bela olduğumu doğruca yüzüme vurması sinirlenmeme neden olsa da sakin kalmaya çalıştım. Asıl yakama yapışan oydu. İmasını fark

ettiğimi görmek neşelenmesine neden olduğunda bütün inatçılığım ile konuştum. "İsminin anlamı felaket olan birisin sen. Başkasına bela demeye hakkın yok."

Ailesi oldukça ileri görüşlü olmalıydılar çünkü küçücük bir bebeğe böyle bir isim vererek kendi elleriyle muazzam bir yıkım yaratmışlardı.

Bir gülümseme kapladı dudaklarını. Karşımdaki adamın lacivert gözleri berrak suları andırdı. Gözüme ilk defa böylesine güzel gelmişti. Bunun imkansızlığı karşısında sertçe yutkunduğumda yaralı olmayan kaşını hafifçe kaldırdı. "Senin sivri dilini ne yapacağız biz?"

Sorusuyla omuzlarımı silktim. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu çünkü susmak nedir bilmezdim. Özellikle sinirlendiğimde.

"Ayrıca isim konusunda konuşacak en son insansın."

"En azından benim ismimin bir hikayesi var." Diyerek savunmaya geçtim.

"Neymiş o hikâye?"

Merak ile parlayan gözlerini yüzüme dolaştıran adama baktım. Bunu onunla paylaşmak konusunda kararsızdım lakin nedensizce bir yandan anlatmak istedim. Bakışlarımı kaçırıp temizlendiğinden emin olduğum yaradan elimi uzaklaştırdım. Kana bulanan pamuğu masanın yanında duran çöp tenekesine atıp tekrar ona döndüğümde uyarmadan edemedim. "Dalga geçmeyeceksen anlatırım."

Nadir ve kıymetli bir element gibi yüz yılda bir görebildiğim gülümsemesiyle başını salladığında derin bir nefes aldım. Hafifçe dayandığım masaya oturduğumda karşımdaki adamın bütün dikkatini bana verdiğini fark ettim.

Annemin sesi kulaklarımda çınladı.

İlk okuldayken ismim ile dalga geçen çocukların bende yarattığı travma ile ona ağladığım bir gün bana bu masalı anlatmıştı. İsmimin gerçekten bu hikâyeden geldiğini zannetmiyordum zira ailemin bu destanı bildiğinden bile şüpheliydim. Beni rahatlatmak, adıma bir anlam yüklemek için annemin uydurduğu bir şey olduğunu düşünüyordum.

Dudaklarımı aralayıp karşımdaki adamın okyanus gözlerine baktım. Gecenin eşlik ettiği bu ana mühürlendim ve karanlığın içinde oturan adamın içindeki çocuğa bir ninni gibi geleceğini bildiğim hikâyeyi anlatmaya başladım. "Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde savaşçılıklarıyla tanınan bir kabile varmış. Bu

kabilenin erkeklerinin yiğitlikleri dört bir cihana yayılmış, dilden dile aktarılmış. Öyle ki herkes onların namından korkup çekinir hale gelmiş."

Merak ile beni dinleyen adamın yüzündeki rahatlama duraksamama neden oldu. Saf bir ilgiyle beni izliyordu. Sanki dudaklarımdan dökülen her bir sözcük onun ruhunda filizlenecekti. Küçük bir çocuğu andıran ifadesine tebessüm edip masalı anlatmaya devam ettim.

"Yıllarca ağızdan ağıza aktarılmış onların hikayesi. Küçük oğlanlar onlar gibi olmak istemiş hep. Günlerden birinde yedi düveli hizaya getiren bu adamlar güçsüz düşmeye başlamışlar. Girdikleri savaşları kaybetmiş, mağlubiyetin ne demek olduğunu öğrenmişler. Son mücadelelerinde yedikleri darbeler ile kendilerine olan inançlarını tamamen kaybeden bu savaşçılar yıllardır ayak basmadıkları topraklarına, yuvalarına geri dönmüşler. Bıraktıkları eşlerinin olgunlaştıklarını, çocuklarının büyüdüklerini görmek onlarda eşsiz bir sızı yaratmış çünkü güzel olan her şeyi kaçırdıklarını fark etmelerine neden olmuş bu geri dönüş."

Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım.

"Kabilelerini ne denli boşladıklarını fark eden savaşçılar bir süre ailelerinin yaralarını sarmalarına izin vermişler. Ne kadar yorulduklarını fark etmeleriyle aylarca evlerinin dışında kalan ormana bile adım atmamışlar." Bütün ciddiyetiyle beni dinleyen adamın göz bebeklerinde kayboldum. "Fakat bir sorun varmış. Orada oldukları süre boyunca tek bir kadın bile hamile kalmamış, toprak bereketsizleşmiş, küçük çocuklar hastalanarak ölmeye başlamışlar."

Omuzlarımı düşürerek parmaklarımı birbirine doladım.

"Kabilenin en yaşlısı suçu savaşçılarda bulmuş. Onları bu kadar süre yalnız bırakıp kadınların dünyaya can getirmesine engel oldukları için Tanrı'nın onları lanetlediğini söylemiş. Kadının bu sözlerini duyan savaşçılar ona inanmış, en son girdikleri muharebeleri kazanamamalarının nedenini de buna bağlamışlar." Derin bir nefes aldım. "Kabilenin en yaşlısı ve savaşçılar bir ritüel gerçekleştirip günlerce Tanrı'ya yalvararak onları bu lanetten azat etmesini, topraklarına bir melek göndererek bu acıyı sonlandırmasını istemişler ama yapılan hiçbir şey kadınların gebe kalmasını sağlamamış."

İçimde yeşeren umut ışığıyla tebessüm ettim.

"Kabiledeki herkes ümidini kesip kaderine boyun eğdiği sırada kadınlardan birinin gebe olduğu anlaşılmış. Henüz on altı yaşında olan ve kabilenin en güzel kızı olarak bilinen Aşina, edilen dualaların karşılığını alan tek kadın olmuş. Bu müjde ile Tanrılarının onlara bir şans daha verdiğini anlayan savaşçılar dünyaya gelecek bu bebeği korumak için ant içmişler."

Araz bana öylesine dikkatli bakıyordu ki bir an konuşmakta zorlandım. Gözlerinde gördüğüm şeyin hayranlık olduğunu düşünmek üzere kendime fırsat vermeden masala döndüm.

"Dokuz ayın ardından dünyaya gelen bebek bir kız çocuğuymuş. Doğduğu an yıllarca su yüzü görmeyen toprağın üstüne yağmur damlaları düşmüş. Bunu gören kabile bebeğin gerçekten göklerden gönderilmiş bir armağan olduğunu düşünmüş. Küçük kız büyüdükçe kabiledeki diğer kadınlarda gebe kalmaya başlamış, toprak bereketleşmiş, insanlar hastalık nedir unutmuş. Genç bir kadın haline gelen o küçük kızı her gören onun güzelliği karşısında büyülenmeye başlamış. Altın sarısı saçlarını her savurduğun da savaşçılar baharın geldiğini zannedermiş. Herkes onun en karanlık geceyi bile aydınlatabilecek bir ışık olduğunu söylüyormuş."

"Senin gibi, Milaya."

Karşımdaki adamın tok sesinde hayat bulan sözler nefesimi kesti. Yüzündeki ciddiyeti ısınmama neden olurken yanmaya başlayan bedenimi göz ardı ederek konuşmaya devam ettim. "Kutsal Hatun'un yüceliği toprakları, kabileleri ve insanları aşmışta aşmış. İlk baş herkes onun lanetlenmiş savaşçıları azat etmek için gönderilmiş bir melek olduğunu düşünmüş ama zaman geçtikte insanlar onun güzelliğinden, iyiliğinden ve yeteneklerinden korkmaya başlamış. Bunun normal olmadığını düşünmüşler." Histerik bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Ona tapan insanlar zamanla Kutsal Hatun'u melek olarak değil bir cadı, büyücü ya da şaman olarak anmaya başlamışlar."

İnsanların farklılıklara neden bu denli kapalı olduğunu sorguladım. Anormal olmak ne zamandan beri kötülük anlamına geliyordu? İnsanı diğerlerinden ayıran bir özellik ve ya seçim neden her zaman başkalarını korkuturdu? Tek düzelik miydi bizleri bir arada tutan? Asıl lanet buydu.

"Sonra ne olmuş?"

Daldığım boşluktan çekip aldım gözlerimi ve ona baktım. Lacivertlerine yerleşen merak ile sorduğu soru karşısında kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

"İnsanlığın temelinde yatan belki de en köklü duygu baş göstermiş." Neyi kastettiğimi anlamamış olma gibi bir ihtimali yoktu lakin yine de sözlerimi açıkladım. "Korku esir etmiş herkesi. Diğer kabilelerin onları yok etmesinden korkan savaşçılar korumak için yemin ettikleri kadının sonunu getirmişler. Kutsal Hatun'u günümüzde hala varlığını koruyan karanlığın arşa tırmandığı dolunayın şahitlik ettiği en uzun gecede kurban etmişler Tanrılarına. Kızının yokluğuyla kahrolan Aşina Hatun günlerce ağlamış, bağırmış ve en sonun beddualar etmeye başlamış. Bebeğine bunu reva görenlerin sonunun gelmesini dilemiş hep ve bir gün isteği gerçekleşmiş. Kutsal Hatun'un ölümünden tam bir yıl sonra, onu feda ettikleri o karanlık ve uzun gece de kabilenin savaşçıları dolunayın esiri olmuş ve hepsi birer kurda dönüşmüş." Hafifçe omuzlarımı silktim. "Kimileri kurtların özünde yatan savaşçılığı, yiğitliği bu destana bağlar. Tarihçiler onları Aşina Soyunun Muhafızları diye anar."

Dudaklarımı birbirine bastırıp masalımı sonlandırdığımda lacivert gözlerdeki parıltıyı gördüm. Yüzündeki tebessüm ile bana bakarken yaşadığımız anın tuhaflığıyla kıpırdandım. Bu hikâyeyi daha önce kimseye anlatmadığımı fark ederek bakışlarımı kaçırdım.

Bedenini ele geçiren sakinliği görebiliyor ve bunu garipsiyordum. Onu ele geçiren bu atmosfere alışık değildim. Sesine yansıyan tını öylesine yumuşaktı ki bir an cidden o muydu konuşan emin olamadım.

"Kutsal." Bir melodi gibi kaydı gitti ismim dudaklarından. "Tapılacak, yolunda can verilecek kadar sevilen."

Adımın sözlük tanımının onun ağzından bir şiir gibi çıkması ruhumu zelzeleye uğrattı.

"Herkesin bir hikayesi vardır derler ama seninki daha çok destana benziyor." Yüzündeki tebessüm genişlediğinde hafifçe doğrulup aramızdaki mesafeyi azalttı. "Ve ben daha sadece bir kısmını okuyabildim."

Bir kıyaslamaya giriyorsak asıl kaybeden bendim.

"Öyleyse bir sıfır öndesin. Ben senin hikâyenin kapağını bile aralayamadım."

Verdiğim karşılık onu neşelendirmişti. Tekrar arkasına yaslandığında umutlanmama neden olan sözleri zikretti. "Kendine haksızlık etme."

Bir kez daha emin olmuştum.

Onu yıkmam için önce keşfetmem gerekiyordu.

Düşüncelerim midemin kasılmasını sağladığında kendimden rahatsızlık duyarak oturduğum yerden inip ona bakmadan mırıldandım. "Ben yatıyorum artık."

Hızlı adımlar ile yanından sıyrılıp kapıya yöneldiğimde sesiyle duraksadım. "

Kutsal."

Omzumun ardından ona baktım. Eski ciddiyetine geri dönse de gözlerindeki parıltı hala oradaydı. Bir süre bakışlarını yüzümde gezdirdi ve ardından beni şaşırtan kelimeleri mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Pansuman için mi hikâye için miydi bu sözleri bilemedim lakin umursamadım çünkü kırk yıl düşünsem bana teşekkür edebileceğini zannetmezdim.

"Önemli değil."

Garip bir sessizlik aramıza girdi. Bakışlarımız birbirinde asılı kalırken içimi kemiren bir sıcaklık ruhumda filizlendi. Gitme vaktimin geldiğini anlayarak avuç içlerime doğru çektim kazağımın uçlarını ve konuştum. "İyi geceler."

Lacivertlerinde parlayan ateşi gördüm.

İlk defa bir buz kütlesini andırmıyordu gözleri.

"İyi geceler."

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları

İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

IX. MADALYONUN İKİ YÜZÜ

İyi okumalar dilerim...

IX. MADALYONUN İKİ YÜZÜ

Apocalyptica - Hole in My Soul

KUTSAL

Tak, tak, tak.

Altın sarısı saçlarını savurdu genç kız. Dolunayın ışığında kutsadı ruhunu ve yalvardı koruyucularına, son bir kez daha görmek istedi yaratıcısını.

Tak, tak, tak.

Beyaz elbisesiyle zarafet içinde süzülen şaman kadın gözlerini dolaştırdı onun üzerinde ve fısıldadı; Geçmişin acısında yanıp zamanın külleriyle savrul ve seni korumaya söz vermiş adamın kılıcıyla son bul.

Tak, tak, tak.

Kırmızı renkli kapıyı zihnimde gördüm.

Uzun zaman sonra tekrar kendimi geçmişimin önünde buluyordum. Bu sefer ki ziyaretim isteyerek değildi. Uykunun tatlı kollarında kaybolmuş, benliğimi bir anda burada bulmuştum. Gözlerimi büyük kapıdan ayıramadım. Ardında sakladıklarımı düşünmek bile aklımı

kaçıracak gibi hissetmeme neden oluyordu. Kapıyı açacak ne cesaretim ne de gücüm vardı fakat kendime hâkim olamıyordum.

Okyanusun ortasında kala kalmış bir kayık gibi sürükleniyordum.

Ona doğru hissettiğim çekim ufak bir demir parçasının koca mıknatısın karşısındaki çaresizliğini andırıyordu. Adımlarım duyduğum sese doğru ilerliyor, bedenim eşiği geçmek istiyordu. Uzaklardan, sanki başka bir diyardan gelen ses öylesine güzeldi ki büyülendiğimi hissettim. Bir meleğin kıkırtısını andıran ince sesin sahibinin bir kadın olduğuna emindim lakin kimliğini çıkaramıyordum. Tanıdık bir simayı gördüğümde ruhumu kaplayan sıcaklığı tada biliyor ama aynı zamanda yabancılığı karşısında tedirginlik duyuyordum.

Bir ninni mırıldanıyordu o kadın. İnsanı hüzne boğan melodileri diline dolamış gibiydi. Kalbimde bir acı yeşerdi. Elimi uzatıp açmak istedim o kapıyı. Ardında kalan gerçekleri görmeyi diledim. Belki o zaman hatırlardım maskelerin altındaki gerçek yüzü. Eğer bakabilirsem geçmişime, görebilirdim köklerimdeki hakikati.

Uzun karanlığa bulanmış koridorda ilerledim. Adımlarım kalbimin hoplamasına, göğüs kafesimin sıkışmasına neden oluyordu. Yöneldiğim yolun sonundaki kırmızı kapı beni korkutuyordu. Eğer açarsam onu, bakarsam derinimde saklı kalan şeylere aklımı kaybedebilirdim. Delirmek, benim için oldukça basitti. Zihnimi örten ince perdenin kalkmasıyla hatırlayacaklarım karşısında çıldırabilirdim.

Gözlerimi yumdum ve uyanmak istedim.

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve karşımdaki beden ile sendeledim. Bakışlarıma mühürlenen mavi gözler bir yansımaydı. Göz bebeklerindeki saflık ise daha önce tatmadığım bir armağandı. Az ilerimde duran küçük kız öylece bana bakıyordu.

Sarı saçlarını iki yandan örmüş, üzerine beyaz bir elbise geçirmişti. Kollarının arasında duran pelüş oyuncağa sıkıca sarılmış, adeta ona sığınmıştı. Çekingenlikle parlayan mavi gözlerini yüzümde dolaştırırken benden korkuyor gibiydi. Asıl dehşete düşen bendim zira içimde yaşatmaya çalıştığım lakin yıllar önce ölen küçüklüğüm karşımdaydı. Minik bedenini yavaşça döndürdü. Ufak bir tebessüm kondurdu dudaklarına. Bir şey söylemek istiyor fakat bunu gerçekleştiremiyor gibiydi. Ona doğru bir adım attığımda hızla geriye çekildi.

Yüreğimde bir sızı hissettim.

Kendi geçmişim bugün varlığını koruyan geleceğinden korkuyordu.

Bana bakmaya devam ederek geri geri yürümeye başladığında onu takip ederken buldum kendimi. Beni kırmızı renkli kapıya sürüklemesine izin veriyor, kendime hâkim olamıyordum çünkü işittiğim kadın sesi gittikçe yükseliyor, bir ninni bedenimi kundaklıyordu. İnce sesin altında yatan huzur bedenimdeki her hücreyi alarma geçirdi.

Mesafe anlamsızlaştığında bedenim kırmızı kaplı kapıdan sadece birkaç adım uzaktaydı. Ninninin yoğunluğu artarken bakışlarım tam karşımda duran küçük kızı buldu. Yüzündeki gülümseme genişlerken ışıldayan gözleriyle bana baktı.

Daha değil.

Çocuksu sesinden çıkan mırıltılar ile hızla gözlerimi araladım ve yattığım yerden doğrularak derin bir nefes aldım. Sertçe yutkunup arkama yaslandığımda ellerimi yüzüme bastırarak soluklandım. Birkaç gecedir kâbus görmüyor oluşumun sonucunda kendimi tekrar zihnimdeki şeytanların avuçlarının içinde bulmuştum. Titreyen parmaklarımı indirerek başıma saplanan ağrıyı umursamadan doğruldum. Üzerimdeki yorganı atıp ayağa kalktım ve doğruca banyoya yöneldim. Hızla duşa girip kendimi soğuk suyun altına soktum. Algılarımın açılmasını diledim. Gördüğüm rüyanın üzerimde bıraktığı etkiden sıyrılmalıydım. Bu yüzden bedenimin titremesini umursamadan, ayılmayı umut ederek durdum buz gibi soğuk suyun altında.

Dakikaların ardından vücuduma sardığım havluyla odaya geri döndüğümde doğruca çantama yöneldim. Buradaki misafir odası Rusya'dakine daha küçüktü fakat aynı sadelik ve şıklıktaydı. İç çamaşırlarımı ve siyah bir tayt ile kazak alıp çantanın fermuarını kapattım.

Hızla üstümü giyip köşede kalan yansımada gözlerimi dolaştırdım.

Odadan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde köşede beni izleyen korumaya başımı eğerek selam verdim. Artık varlıklarına alışmıştım lakin hala bu durumdan şikayetçiydim.

Mutfağa girip kendime bir kahve doldurduğumda ada tezgâhın kenarında oturan kıza bakarak tebessüm ettim. "Günaydın."

Hilal baktığı telefonundan kafasını kaldırıp gülümsedi. "Günaydın."

Kahverengi büyük gözlerinde bir parıltı vardı. Samimiyet olduğunu düşündüğüm bu duyguya tezatlık oluşturan duruşu ise bir paradoks oluşturuyordu. Siyah deri pantolonu ve gri göbeği açıkta bırakan kazağına ek olarak kuşandığı gümüş rengi takılarıyla oldukça çekici bir tarza sahipti. Dışarıdan oldukça sert görünüyordu. İnsanların kolaylıkla yaklaşıp, iletişim kuramayacağı bir kadın gibiydi. Açıkçası bu durum beni tedirgin ediyordu. Araz'ı bitirmek için atacağım adımlarda bana köstek olmasını istemiyordum. Aksine olabildiğince yoluma çıkmamalıydı. Benden şüphelenmesi her şeyi berbat edebilirdi. Bu yüzden Hilal'in beni sevmesini sağlamalıydım.

"Güneş ile çok yakışıyorsunuz." Diyerek sırtımı tezgâha yasladım ve doğruca ona baktım. Samimi olduğunu umduğum tebessümüm ile kahvemi yudumladığımda Hilal kıkırdadı. "İki yıldır sevgiliyiz ve kendi adıma ona çok âşık olduğumu söyleyebilirim."

İkisini sadece on dakika bir arada görmüştüm lakin ger şey oldukça barizdi. "O da sana aşık. Yani en azından sana bakışından bunu anlayabiliyorum."

Genişleyen gülümsemesiyle bir süre yüzüme baktı. "Teşekkürler, Kutsal. Güneş bana olanları anlatıp Araz ile yaptığınız anlaşmadan bahsettiğinde endişelenmiştim." Tek kaşını kaldırarak iç geçirdi. "Başlarına bela, bize yük olacağını düşündüm ama şimdi emin olamıyorum."

Kahverengi gözlerine bakarak tebessüm etmeye çalıştım. Evet, tahmin ettiğimden daha zeki ve dikkatliydi. Okları üzerimden uzaklaştırmak isteyerek dudaklarımı araladım. "Güneş ve Araz senin için çok önemli olmalı."

Dün gördüklerimden sonra aralarında sağlam bir bağ olduğunu anlamıştım. Açıkçası Güneş'in sevgilisi olması beni büyük bir şaşkınlığa uğratmıştı çünkü onun Araz ile birlikte olduğunu zannetmiştim lakin yanılmıştım. Araz ile aralarında daha çok çekişmeli bir ağabey ile kardeş ilişkisi vardı ki bu beni bir parça endişelendirmişti. Kadınlar bazı detayları daha çabuk kavrarlar ve net görebilirlerdi.

"Öyleler." Dedi Hilal. "Araz ile eskiden tanışıyorum. Daha o bu işlere bulaşmadan önce tanışmıştık." Duraksadı ve sertçe yutkundu. Gözlerinin önüne geçmişten bir kesit gelmiş gibiydi. "Hayatımı kurtarmıştı."

Bir an afalladım.

Araz'ın karşımdaki kadının hayatını nasıl kurtarmış olduğunu merak ederek aynı zamanda aklımdaki tezi de doğruladım. Erdem Amca ile boşuna uğraşıyorduk. İçinde bulunduğum insanlar hakkında en ufak bir fikrimiz dahi yoktu. Özellikle onun hakkında, Araz'a dair doğru düzgün hiçbir şey bilmiyorduk.

Hilal bu işlere bulaşmadan önce tanıştık derken ne demek istemişti?

Anlaşılan canavarım bir zamanlar insandı. Belki de onu bu hale getiren olayların akışına kapılmadan önce bir kalbe ve hayata sahipti. Onu olduğu noktaya getiren şey her ne ise bütün hayatımın alt üst olmasını sağlamıştı. Ufak bir olay zincir etkisi yaratarak birçok kişinin yaşamını etkilemişti. Bunun gerçekliği beni sarsıyordu. Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordum. İçime yerleşen merak beni kemiriyordu. Ne olmuştu da bu hale gelmişti?

"Nasıl tanıştınız?"

"Dört yıl önceydi." Diye söze başladıktan sonra durup derin bir nefes aldı ve bakışlarını kaçırarak tebessüm etti. Tekrar bana baktığında tebessümünü gülümsemeye evriltti. "Boş ver, bu konuyu konuşmayalım." Gözlerini üzerimde dolaştırarak arkasına yaslandı. ""Seni sevdim, Kutsal. Bu yüzden bir şeyi anlamanı istiyorum. Araz ile Güneş benim kırmızı çizgimdir. Eğer sınırı aşar başlarına bir bela getirirsen düşmanın olurum."

Hilal'in tehditti bende bir etki yaratmadı. Onun yerinde olsam bende baştan uyarımı yapardım. Bu yüzden tebessüm ederek başımı salladım. "Kimseye sorun çıkarmak gibi bir niyetim yok."

"İyi anlaşır, birbirimize yardımcı olursak dost olabiliriz." Göz kırptı neşeyle. "Söz konusu arkadaşlık ise üstüme tanımam."

Kimseyle kalıcı bağlar kurmak gibi bir derdim yoktu. Bu hayattaki tek dostum toprağın altındaydı. Onu mahvedenler ise çevremde bir krallık kurmuştu. Tek amacım sığındıkları şatoyu başlarına yıkmaktı. Bunun için canavar ile iyi anlaşacak, Güneş ve Hilal'in benden şüphelenmemesini sağlayacaktım. Öyle ki ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Araz ile Güneş mutfağa girdiklerinde bakışlarımı okyanus gözlü adamda dolaştırdım. Baştan aşağı siyahlara bulanmıştı. Yanıma adımlayıp ardımdaki makineye uzandığında sıcaklığı ve kokusu anında

etrafımı çevreledi. Kendine bir bardak kahve doldurup yanıma iliştiğinde aramızda sadece bir karış vardı.

"Bugün ki planımız ne?"

Hilal'in sorusuyla Araz iç geçirdi. "Müzayedeye gidip tabloyu alacağız işte daha ne olsun."

"Sen bir tanesin. Bunu daha önce söylemiş miydim?" diyen kadın ile Araz küçük kardeşini azarlayan bir ağabey gibi konuştu. "Evet, ne zaman işin düşse söylüyorsun."

Cevabıyla tebessüm ettim. Hilal yüzünü assa da içten içe neşesini kaybetmediğini görebiliyordum. Kahverengi gözlerini benim ile buluşturduğunda nefesimi tuttum. Yine ne diyeceğini merak etmeden edemedim. "Akşam için kıyafet seçelim mi? Senin peri annen olabilirim."

"Evcilik oynamıyoruz, Hilal."

Araz sert ve tok ses tonuyla konuştuğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. Tınısından yayılan öfkeyi anlamlandıramadım. Çaprazımda oturan kız derin bir nefes alıp gözlerini devirdiğinde alınmamış olmasına sevindim. "Çok sıkıcısınız."

Oturduğu yerden kalkıp bir şarkı mırıldanmaya başlayarak mutfaktan çıktığında gülümsememi saklamaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım. Umarsızlığı hoşuma gitmişti.

Güneş'inde gidişiyle Araz gözlerini üzerimde gezdirdi. "İyi uyuyamamış gibisin, sarışın."

"Evet." Diyerek istemsizce itiraf ettim. "Kâbus gördüm."

"Ne hakkında?"

Tebessüm ederek kahvemden bir yudum daha aldım. "Morskoy denen bir canavar ile ilgili."

Araz'ın yüzünü büyük bir gülümseme kapladı. "Ah, beni rüyalarında mı görmeye başladın."

"Rüya değildi." Diyerek hatırlattım. "Kabustu."

Gözlerini devirdiğinde çalan telefonuyla ona alan tanıyıp mutfaktan çıktım ve kaldığım odaya geri döndüm. Akşama kadar kitap okuyarak kendimi oyaladım. Saatin akşamüzeri beş olduğunu fark ettiğimdeyse hazırlanmam gerektiğini hatırlayarak okuduğum kitabı bir kenara bıraktım.

Araz'ın aldığı birkaç parça kıyafet odanın köşesinde duruyordu. İçlerinde giymediğim bir iki elbise vardı. Bu yüzden seçimim

konusunda çok zorlanmamalıydım.

Daha önce müzayedeye gitmediğim için kıyafet olarak ne tercih etmem gerektiğini de bilemiyordum. Fazla şık olmak istemesem de yetersiz de kalmamalıydım. Bu yüzden siyah kısa elbiseye uzandım. Dar mini elbisenin balon kolları vardı. Kare yakası biraz açık olsa da bunu sorun etmedim. Üzerimdekileri çıkarıp elbiseyi giydiğimde aynadaki yansımama baktım. Dar elbiseyi düzeltip üstünde kare gümüş bir taşı bulunduran ve oldukça pahalı olduğunu bildiğim topuklu ayakkabıları giydim. Saçlarımı ensemde bir topuz haline getirip topladıktan sonra makyaj yapmaya başladım. Göz altıma yerleşen kızarıklıkları kapatıp, bordo rujumu sürdükten sonra hazırdım.

Siyah uzun paltoma uzandığım sıra aralanan kapıyla başımı kaldırdım. Odanın girişinde duran adam gözlerini üzerimde dolaştırdı. Siyah gömleği ve takım elbisesiyle kabullenmek istemeyeceğim kadar güzeldi. Karanlığının içinde parlayan gözleri bedenimde dolaşırken sırtımdan bir ürperti geçti.

"Hazırsın." Ses tonuna yerleşen ufak şaşkınlığı işittiğimde başımı salladım.

Ona doğru ilerleyerek yanından geçip gideceğim sırada gözüme takılan detay ile duraksadım. Bedenlerimizin yakınlığını unutarak kıvrılmış gömlek yakasına ince parmaklarımı doladım. Tenine değen tenim ani bir sızıyla yandığında elektrik akımına maruz kalmış gibi geriye çekildim. Koyulaşan bakışları nefes alışımı hüsrana uğratırken yutkundum. Ona dokunmak, ateşi ellemek gibi canımı yakmıştı. Temasım karşısında kasıldığını fark ederek kendime bela okudum.

Yanından geçmek üzere kendimi öne attığımda belime dolanan kolu gerçekliğimi sarstı. Temasının ağırlığı feleğimi şaşırttığında güçlü tutuşuyla kendimi ilk defa yıkılamayacak kadar ayakta hissettim.

Şeytan yüzündeki tebessüm ile uzattı bana elindeki yasak elmayı. Kabaran iştahım mıydı yoksa arzularım mı?

Bir ısırık uzaktaydım cehennemden.

Biliyordum ki, iblisler etrafımızda dans ediyordu ve meleklerim bir köşe kenarında ağlıyordu.

"Bu gece gerçekten nişanlım gibi davran." Sesindeki boğukluk algılarımı yıktı. Dolgun dudaklarından kayan her kelime tenime değen bir zehir gibiydi. "Bir geceliğine benim olduğunu düşünmemi sağla."

Kanıma sızan cümle, azizleri bile günaha sürükleyebilecek kadar cazipti. Sert duruşuna tezatlık oluşturan dokunuşundaki yumuşaklık beni sarhoş etmeye başlıyordu. "Sadece beni değil, herkesi inandır buna."

Belimdeki elinden yayılan akım kalbimin ritminin hızlanmasına neden olduğunda teklifini gerçekleştirmem gerektiğini hissettim. Mantıklı olan ve insanların inanması gereken zaten buydu fakat neden sözlerinin altında daha fazlasını arıyordum?

Başımı sallayarak onu onayladım ve gereğinden uzun süren temasımızı sonlandırıp güçlü eline veda ederek koridora doğru adımladım. Merdivenlerden inmeye başlarken ardımdan gelen varlığını yok saymaya çalıştım fakat bu oldukça zordu. Onun benliğini işitmediğim, hissetmediğim tek bir an bile yoktu. Gözü hep üzerimdeydi. Beni izliyor, ezberliyordu. Tıpkı benim ona yaptığım gibi.

Merdivenlerin sonunda duran ve bana yüzündeki gülümsemeyle bakan kızı gördüğümde tuhaf halimden sıyrılmaya çalıştım. Ellerini birbirine dolayıp bakışlarını benden ayırmadan konuştu. "Bay ve Bayan Sipriyanoğlu." Kıkırdadı. "Ya da Vladimirs mi demeliyim?" İç geçirerek saçlarını savurduktan sonra ekledi. "İtiraf etmeliyim, bu koalisyonu sevmeye başladım."

Araz tek kelime etmeden yanımızdan sıyrılıp açık duran kapıdan çıktığında yanağımın içini dişleyerek ardından baktım. Bende onunla bir çift olarak anılmaktan rahatsızlık duyuyordum lakin bu kadar kaba davranmasına gerek yoktu değil mi?

"Yakışıklı adam ama kibarlıktan nasibini alamadı maalesef." Hilal'in sözleriyle tebessüm ettim. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerine yerleşen haylazlık ile arabaya doğru ilerlemekte olan adamı işaret etti. "Sorun değil, kızlar her zaman kötü adamlara kapılırlar."

"Ben kapılmam."

Araz'a dair hissedebileceğim tek duydu nefretti.

Hilal birkaç adımda yanıma geldi. "Hadi ama yapma." Derin bir nefes alıp tebessüm etti. Hayranlıkla parlayan kahverengilerine işlenen cüretkarlığın yoğunluğuna şaşırdım. "İyi adamlar kahraman olmak isterler. Herkesin hayatlarına dokunup, fedakarlıkta bulunarak dünyayı güzelleştirmek için çabalarlar. Kötü adamlar ise sadece sevdikleri kadın için savaşır gerekirse onun için dünyayı ateşe verirler ve bir tek kraliçeleri gibi davrandıkları kadının önünde diz çökerler."

Omuzlarını silkti. "Geri kalan herkes için bencil, kaba ve narsist insanlardır."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Söylemek istediğim şu." Kahverengi gözleri birkaç saniyeliğine arabanın önünde dikilen ve adamlarıyla bir şeyler konuşan Araz'ı buldu. "Geçmişinde yatan acıların ve travmaların yarattığı yaralara rağmen güçlü kalmaya çalışan adamlara kötü yaftası atılır. Sonuçta kimse canavar olarak doğmaz. " Bakışlarımızı buluşturduğunda bir umut ışığı göz bebeklerinde hayat buldu. "Araz'ı da kötülüğe iten kişiler ve olaylar oldu belki bir yaratığa dönüştü ama sen elinden tutarsan..." Karşımdaki kızın tebessümü büyüdü. "Şeytanında eskiden bir melek olduğunu kanıtlayabiliriz."

Benden istediği şeyin imkansızlığını tahmin dahi edemezdi. Arkadaşı için bir umut olmamı diliyordu fakat bu olamazdı. Ben onun içindeki bir gram ışığı bile karanlığa bulamak isteyen kadındım. Amacım içine esir ettiği acılardan onu kurtarmak değildi. Aksine ona unutamayacağı bir azap vermek istiyordum.

"Kötü, kötüdür." Diyerek tebessüm ettim. "Bunu romantizme etmeye gerek yok. Ve unutma, eskiden melek olması şeytanı daha iyi biri yapmaz."

Önüme dönüp hızla yürüdüm ve az ilerimde duran araca binerek hala bizi izlemekte olan kadının bakışlarını yok saydım.

Dakikaların ardından Araz arabayı oldukça lüks bir yalının önüne çektiğinde heyecanlandığımı hissettim. Boğaz kenarındaki evin bahçesinde gözlerimi dolaştırdım. Yan yana park edilmiş arabalar ve kapının önündeki adamlar ile oldukça garip, alışık olmadığım bir atmosfere sahipti. Arabadan indiğimde Araz anahtarı vale olduğunu tahmin ettiğim adama uzattı. Beyaza boyanmış yalıyı aydınlatan sarı ışıklar gecenin içinde parıldıyordu.

Yanımda adımlayan adamın elini tutup parmaklarını sıkıca kavradım. Temasım ile bana baktığında dudaklarıma bir tebessüm kondurdum. İstediği bu gecelik nişanlısı olmamdı. Öyleyse Kutsal Alazgir'in maskesini kuşanması gerekiyordu.

Sıkıca kavradığı elimden güç alarak yalının giriş kapısından içeri adımladım. Büyük holün karşısında kalan uzun merdivenlere ardından dekorasyona baktım. Girişi süsleyen tek şey solumuzda kalan rengarenk çiçeklerdi. Merdivenlerin başında bekleyen orta yaşlı ve

alımlı kadın haricinde etrafta kimse yoktu. Çiçeklerin ardından sıyrılan genç kız yüzündeki tebessüm ile bizi selamladı. "Hoş geldiniz, Araz Bey."

Benim yaşlarımda gözüküyordu. Uzun saçlarını sağ tarafında toplamış, üzerine yeşil bir elbise geçirmişti. Sağında kalan standı işaret ederek cıvıldadı. "Edinilen ücretin sokak hayvanlarına barınak yapılması için kullanılacak olan çiçeklerimizden almak ister misiniz?"

Yanımdaki adam beni şaşırtarak elimi bırakıp cüzdanına uzandığında bu centilmenliği ondan beklemediğimi fark ettim. Çıkardığı bir tomar parayı kıza uzattığında ağzım aralandı. En az benim kadar şoka uğrayan kız kalın deste halinde ona sunulan paraya bakakaldı. Ardından tedirginlik duymadan ücretini aldı.

Araz bir süre stanttaki güllere baktı. Kristal vazosunun içinde kalan siyah güllerden birini aldığında dikkat ile onu izledim. Lacivert gözlerini kıza bahşettiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Gerisini sat, bu yeterli."

Parmaklarının arasındaki siyah gülü hafifçe kaldırdı. Tekrar elimi kavrayıp yürümeye başladığında hissettiğim hayretten sıyrılamadım. Stanttan uzaklaşıp merdivenlere yönelmeye başladığımızda adımlarını yavaşlattı ve aniden durdu. Bedenini bana çevirip gözlerimin içine baktığında nefesim kesildi. Siyah gülü bana doğru uzattığında ise tekrar afalladım.

Daha önce görmediğim bir güzellik vardı çiçekte. Öylesine eşsiz ve aşinaydı ki, gerçekten onun ellerinden bana gelebilecek en narin şeymiş gibi hissettim. İnce dalı parmaklarımın arasına aldığımda yüzümdeki tebessüme mâni olamadım. "Anlamını biliyor musun?"

Bir filmde gördüğüm sahneyi anımsadım. Adamın kadına bir demet siyah gül hediye edip anlamını açıkladığı o an zihnime kazınmış olmalıydı.

Lacivert gözlerin sahibinin bakışlarından bir karanlık geçti. "Aydınlat beni."

Bilmiş bir tavır takındım. "Siyah gül, nefret anlamına gelir."

Dudaklarımdan sıyrılan sözler ile karşımdaki adam bir süre tepki vermeden yüzüme baktı. Bakışları dudağıma indiğinde tebessümüm titredi. Derin bir nefes alıp gözlerini kıstığında tepkisiz gözükmeye çalışsa da sesine yansıyan alayı sezmiştim. "Tuhaf, benim bildiğim başka bir anlamı daha var."

Sesindeki ciddiyet merakımı uyandırdı. "Neymiş o?"

Sorum karşısında alaycılığını bir kenara bıraktı. "Sonsuza kadar benimsin."

"Benzer şeyler."

Aldığı karşılığın hoşuna gittiğini göstermek istemiyor gibi tebessümünü benden sakınarak bakışlarını kaçırdı. Ardından boğazını büyük bir abartıyla temizleyip beni ardından sürükleyerek merdivenlere yönlendirdi. Bizi bekleyen kadına paltomu verdikten sonra yukarı ki kata çıktık. Büyük salonun girişinden girdiğimizde gözlerimin parladığına emindim. İstanbul boğazının eşsiz manzarasını gözler önüne sunan camlardan içeriye sızan ışığa eklenen keman sesleriyle oldukça şık bir ortamda olduğumu idrak ettim. Beklediğimden daha az insanın içinde bulunduğu salondaki bize dönen gözler rahatsızlık duymamı sağladığında sertçe yutkundum.

Araz beni kokteyl masalarından birine çekiştirirken insanlara selam veriyordu. Yüzüme bir tebessüm yapıştırıp gözümün değdiği herkese kibar gözükmeye çalıştım. Uzun bacaklı kokteyl masasının önünde durduğumuzda Araz etrafta dolaşan garsonlardan birine işaret etti. Hızla bize yaklaşan gencin elindeki tepside duran viski bardaklarından birini kendine aldığında benim içinde kırmızı bir şarap seçti. Bana uzattığı kadehi aldığımda etrafa bakmaya devam ettim. Çeşitli bakışların altında gerilirken dikkatimi başka bir şeye vermeye çalıştım. Mavi gözlerim yanımdaki adamı buldu. Beni fark etmiş gibi saniyeler önce bıraktığı elimi kavrayıp odanın beyaz duvarlarına yerleştirilmiş tablolara doğru yürümeye başladı.

Yavaş adımlar ile ilerleyip karşımızdaki sanat eserlerinin keyfini çıkarmaya başladık. Araz aniden ellerimizi ayırıp kolunu omzuma atarak bedenimi kendine esir ettiğinde başımı kaldırdım. Bana bakmasa da üzerime doğru eğilip konuştu. "Sarışın, herkesin sana baktığını fark ettin mi?"

Başımı geriye atıp etrafa göz gezdirdiğimde doğruyu söylüyor olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda nedenini anlayamadım. "Niye bana bakıyorlar cidden?"

"Sanattan daha ilgi çekici olduğunu düşünüyor olmalılar."

İşittiğim sözlerin kalbimi tekletmesine izin vermeden gözlerimi devirdim. Saniyeler sonra gözüme ilişen tabloyla duraksadım. Güzelliğiyle beni kendine hayran bırakan esere doğru adımladığımda

yanımdaki adamı da beraberimde sürükledim. Bedeninin akışını bana teslim etmesiyle onu istediğim yere yönlendirebilmiştim. Duvarın yarısını kaplayan büyük tabloya baktım. Bordoya boyanmış dudaklarımdaki tebessümün büyümesine engel olamadım.

"Beğendin mi?" Fazla yakınımdan gelen sesiyle irkildim. Sertçe yutkunup omzumun ardından gözlerimizi buluşturdum.

"Evet."

"Almamı ister misin?"

Zikrettiği sözlerle bakışlarım irileşti. Manavdan elma alıyormuş gibi rahat bir üslup ile konuşması beni şaşırtmıştı. Karşımdaki tablonun fazlasıyla pahalı olduğuna emindim fakat bu onun umurunda bile olmamıştı.

"Saçmalama." dedikten sonra çekiştirdim onu ve diğer tablolara doğru yavaş yavaş yürümeye başladım. Ardımdan gelirken tek kelime etmedi. Üzerinde hüküm kurabildiğim nadir anlardan biriydi bu. Sanırım kalabalığın içindeyken en az benim kadar rol yapmak zorunda hissediyordu. Kendini ilgili ve kibar bir nişanlı gibi lanse ediyordu. Eh, bunun tadını çıkarmak işime gelirdi.

"Araz."

İşittiğimiz kadın sesiyle duraksadığımızda bakışlarım bize doğru gelen kadını buldu. Dar kırmızı elbisesinin içinde kıvırtarak yürüyen kadının güzelliği karşısında yutkunamadım. Sarı uzun saçlarını iki yanından salmış ve maşalamıştı. Fazlasıyla güzel ve ince bir yüze sahipti. Yüzündeki gülümsemeyle yanımdaki adama bakarken gözlerinin içi parlıyordu. Varlığımı inkâr ederek kendini Araz'ın üstüne attığında geriye çekildim. Elimi ayırdığım adamın çatılan kaşları beni bulduğunda kollarını ona dolayan kadına sorgularcasına baktım. Sıkıca sarıldığı adamdan ayrıldığında gerilemedi. Bir elini yavaşça Araz'ın göğsüne yerleştirdi.

"Mahşer." diyerek selamladı Araz hala ona dokunmaya devam eden kadını.

Müzayedeye bizi davet eden kişinin bu kadın olduğunu idrak etmek histerik bir tebessümün yüzümü kaplamasına neden oldu. Şimdi daha iyi anlıyordum. Mahşer, bizi buraya nişanımızı kutlamak için davet etmemişti. Amacı bana göz dağı vermekti lakin ikisinin arasında ne var ise umurumda bile değildi.

Kırmızı şarabımdan büyük bir yudum aldığım sıra sarışın kadın hafifçe kafasını yana yatırdı ve gözlerini hala dokunmaya devam ettiği adamdan ayırmadan konuştu. "Gelmezsin sanıyordum." İç geçirdiğinde çıkardığı mırıltıyla hücrelerim alarm verdi. "Beni çok mutlu ettin."

Pekâlâ, bu gerçekten iğrençti. Karşımdaki kadın tam yanlarında olduğumun farkındaydı ve buna rağmen kendini bu hale sokuyordu. Hemcinsinin üzüleceğini düşünemiyor, bir adam için meydan okuyordu. Eğer istediği beni ezmek ise avucunu yalardı.

"Aslında." diyerek söze başladığımda az ilerimdeki iki insanın bakışlarını benim ile buluşturmasını sağladım. "Gelmek isteyen bendim. Sanatı çok severim de." Araz yüzünde neden oluştuğunu anlamadığım tebessümünü saklamaya çalışarak bakışlarını kaçırdığında öfkelendiğimi hissettim. Mahşer'in göğsünde duran elinin düşmesine neden olarak yanıma gelip elini belime yerleştirdiğinde bedenlerimiz birbirine yaslandı. Boşta duran elimi karşımdaki kadına doğrulttum. "Kutsal ben. Araz'ın nişanlısı."

Bakışlarını üzerimde gezdirdi. Ardından sertçe yutkunup elimi sıktı ve en az benimki kadar yapmacık bir tebessüm ile mırıldandı. "Memnun oldum."

Hiç zannetmiyordum lakin sorun değildi zira hislerimiz karşılıklıydı.

Ortama yerleşen sessizlik ile huzursuzca kıpırdandım. Beni kendine iyice bastıran adamı bakmak sinirlerimi zıplattığı için onu da yok saydım. Belimdeki elden kurtulmak istiyordum çünkü yakınımda olması beni sinir ediyordu.

"Müzayede için geldik." Gözlerini benden ayırıp karşımızdaki kadına bakmaya başladığında oldukça ciddi ve mesafeli görünüyordu. "Gözüme kestirdiğim bir parça var."

Sarışın kadın önüne gelen saçları düzeltip başını salladı ve odanın diğer ucunda kalan ahşap büyük kapıyı işaret etti. "Birazdan başlayacak. İsterseniz yerinize geçin."

Mahşer'in gösterdiği kapıya doğru yürümeye başladım. İçkimden bir yudum daha aldığımda ardımdan gelen adamın varlığını da gülümsemesini de hissedebiliyor ve bu yüzden daha çok sinirleniyordum. Aniden elimi kavrayan kişiyle bakışlarımı kaçırdığımda lacivert gözlerini görmemeye çalışarak etrafı taradım. Kendi kendine bir şeyler homurdandığını işitsem de umursamadım.

Beni sürüklemesine ve ahşap kapının ardındaki odaya götürmesine izin verdim. Beklenmedik bir anda içine girdiğim sessizlik ile duraksadım. Oldukça büyük bir odadaydık. Tam karşımızda yüksek bir platform vardı ve onun önüne de sandalyeler yerleştirilmişti. Bizi karşılayan adam yüzündeki tebessüm ile Araz'a yirmi bir numaralı siyah kartı verdiğinde dudağımın kenarını dişledim. Daha önce böyle bir ortamda bulunmamış olmam merakımı uyandırmıştı. Parmaklarımı sıkıca kavrayan elin sahibi beni önde kalan sandalyelerden birine götürdüğünde ona ayak uydurdum. Yaşlı bir çiftin arkasında kalan sandalyelere oturduğumuzda bacak bacak üstüne atarak yerleşmeye çalıştım. Kısalan eteğimi hafifçe çekip rahat bir pozisyona geçtiğimde bitmek üzere olan içkimden ufak bir yudum daha aldım.

Araz yanımda huzursuzca kıpırdanıp etrafa buradan gitmek istiyorum bakışları atmaya başladıktan kısa bir süre sonra oda tamamen dolmuştu. Yanımdaki adam doğrulup kolunu sandalyemin ardına atarak bedenini hafifçe bana döndürdüğünde boşalan kadehimi yanımdaki ufak sehpaya bıraktım. Bize değen birkaç bakış ile insanların dikkatinin hala üzerimizde olduğunu anlayarak derin bir nefes aldım. Anlaşılan dedikoduyu seviyorlardı ve en taze gelişmede bizdik.

Bedenimi Araz'a doğru çevirdiğimde bacaklarımızın birbirine sürtmesine neden oldum. Temasımızın mahremiyetini görmezden gelmeye çalışarak gerçekten birbirini seven, yeni nişanlı bir çift gibi davranmaya çalıştım. Gülümsememi yitirmemeye çalışarak sadece onun duyabileceği bir tonlamayla konuştum. "İnsanlar bakıyor, biraz da olsa mutlu gibi gözükebilir misin?"

Sorum karşısında kendini büyük bir zora sokarak tebessüm etmeye çabaladı fakat öylesine başarısız olmuştu ki yüzü garip bir şekli almış ve beni korkutmuştu.

"Neyse boş ver." Diyerek bakışlarımı kaçırdığımda Mahşer'in kürsüye çıktığını gördüm. Hafifçe yanımdaki adamın bacağına vurarak kasılmasına neden oldum. Dokunuşumdan rahatsızlık duymasını umursamadan onu sinir etmeye çalıştım. "Bak eski sevgilin geldi."

"Mahşer benim eski sevgilim değil."

Gözlerimiz birbirini bulduğunda dudağının kenarındaki kıvrım nefesimi kesti. İstediğinde gayet güzel gülebiliyordu.

Mahşer ince sesiyle konuşmaya başladığında bakışlarımızı ayırarak arkama yaslandım ve tebessümümü gizlemeye çalıştım. Tam önümüzde oturan yaşlı çiftin kıkırdayarak bize kaçamak bakışlar attığını fark etmem dudağımı ısırmama neden oldu. Genç aşıklar gibi davrandığımızı düşünmeleri işimize gelirdi. Dakikalar geçip oldukça pahalı ve güzel parçalar satışa sunulmaya başlandığında ortamı sindirmeye çalıştım. Gerçekten zengin insanların garip alışkanlıkları vardı. Hiç umursamadan kolaylıkla büyük paralar harcayabiliyorlar ve bunu sorun etmiyorlardı. Her ne kadar sanatı sevsem de bir tabloya bu kadar para versem geceleri uyuyamaz, başında bekçilik ederdim. Kristal bir vazo kürsüdeki yerini aldığında kollarımı göğsümde birleştirip etrafa göz gezdirmeye devam ettim.

Kristal vazo önümüzde oturan çifte on bin dolara satıldığında şaşırmayı bıraktım. Sandalyeden kaydığımı hissederek doğrulduğumda bedenimi yanımdaki adamın bedeniyle temas ettirmem ikimizin de irkilmesini sağladı. Mesafeye ihtiyaç duyarak az da olsa uzaklaşmaya çalıştığımda Mahşer'in sözleriyle donup kaldım. "Şimdi de sıra Aşina'nın Madalyonun da."

Şaşkınlıktan irileşen gözlerimi Araz'a çevirdiğimde onun da en az benim kadar hayrete düştüğünü gördüm. Lacivert gözlerindeki parıltıyla döndü bana. Yüzüne yerleşen heyecan ile yaslandığı yerden doğrulduğunda ona eşlik ettim. Siyah eldivenli adam ellerinde tuttuğu kolyeyi getirip altın kaplamalı bir takı askısına yerleştirdiğinde Mahşer konuştu. "Aşina Soyunun Muhafızları adlı destanın bir parçası olduğuna inanılan bu kolyenin açılış fiyatı elli bin dolar."

Parlak dolunayı zincire hapsetmişler gibi gözüken görkemli kolyenin güzelliği karşısında büyülendiğimi hissettim.

Duyduğum çekim uysallaşmama neden olurken yanımdaki adamın elinde tuttuğu siyah kartı müzayede boyunca ilk defa doğrulttuğunu gördüm.

Mahşer, Araz'ı işaret etti. "Araz Bey, elli bin dedi. Arttıran var mı?"

Arka da oturan orta yaşlı bir kadın kartını kaldırdığında yanımdaki adam meydan okuması karşısında vakit kaybetmeden tekrar kartını kaldırdı. Mahşer'in sesi zihnimde yankılandı. "Altmış bin dolar."

"Araz, ne yapıyorsun?"

Diğer tarafta oturan genç bir adam kartını kaldırıp bahse dahil olduğunda lacivert gözlerin sahibi bütün ciddiyetiyle kartını kaldırdı.

Aralarında bir çekişme başlarken bakışlarını benim ile buluşturdu. "Dün anlattıklarından sonra bu kolyeyi bir başkasına kaptıracağımı düşünüyor olamazsın."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sanki aniden konuşma yeteneğimi yitirmiştim. Şu an ciddi olmadığını umuyordum. Gerçekten tek dileğim bu olabilirdi. Arkadaki kadın tekrar kartını kaldırıp bahsi yükselttiğinde yanımdaki adamın yüzünde sıkıldığını belli eden bir ifade yeşerdi. Bu saçmalığı noktalandırmak ister gibi kartını kaldırıp konuştu. "Yüz bin dolar."

Tansiyonumun yerle bir olduğunu hissettim. Bir rüya görüyor olmalıydım. Evet, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Salondaki insanlar fısıldaşıp kolyeye sahip olmak isteyen diğer ikili yenilgiyi kabul ettiğinde Mahşer sesine yerleşen heyecan ile atıldı. "Aşina'nın Madalyonu yüz bin dolara Araz Bey'e satıldı."

Tokmağıyla vurduğu ahşaptan çıkan ses anlaşmayı kesinleştirirken bedenimin titrediğini hissettim. Ne zamandır açık durduğunu idrak edemediğim dudaklarımı birbirine bastırdığımda kuruyan boğazımı ıslatmak umuduyla sertçe yutkunmaya çalıştım. Madalyon sahneyi terk edip yerini başka bir obje aldığında hala dehşet saçan gözlerimi yanımdaki adam ile buluşturdum. Yüzündeki tebessüm ile zaferinin tadını çıkarıyordu.

Beni görmesiyle ifademi sorgulaması bir oldu.

"Sen az önce bir kolyeye yüz bin dolar mı verdin?" Emin olamıyor, hayal gördüğümü düşünmek istiyordum. Lacivert gözlerin sahibi başını sallayarak gerçekliğin acımasızlığını vurdu yüzüme. "Uyguna aldık aslında. Bu kadar köklü ve eski bir şeyin daha pahalı olması gerekirdi." Gözlerini kıstı hafifçe. "Gerçekten çok mu ucuza aldık?"

Farklı dünyalara ve para birimlerine sahip olduğumuzu algılayarak gözlerimi defalarca kez kırpıştırdım. Yanımdaki adamın varlığından şüphe duyuyordum. "Sen ciddi misin?"

Kendimi yorduğumun farkındaydım zira gayet ciddiydi. Yüzüne yerleşen ifadede raks ettirdim gözlerimi. Onun için öylesine normal bir durumdu ki bu tepkilerim şaşırmasına neden oluyordu. Bir kahkaha sıyrıldı dudaklarımdan. Gülmek uzun zamandır gerçekleştiremediğim bir eylemdi ve haftaların ardından bunu gerçekten istediğim için büyük bir içtenlikle yapıyordum.

Önümüzde oturan birkaç kişinin dikkatini çektiğimi fark ederek parmaklarımı dudaklarıma örttüğümde duraksayamadım. Kıkırdamaya hatta karnıma bir ağrının saplanmasına izin verdim. Bedenimi yanımdaki adama çevirip saklanmaya çalıştığımda az önce benim yüzümde beliren şaşkınlığın şimdi onun göz bebeklerine işlediğini fark ettim. Gerçekliğimi sorgular gibi bakıyordu bana.

"Ne yapıyorsun?" Sorusunun altında yatan saf merak ile derin bir nefes alıp kontrolümü kazanmaya çalıştım. "Gülüyorum." diyerek yanıtladım onu. "Ay sinirlerim bozuldu." Kıkırdamayı bırakamadım. Sıcakladığımı hissederek elimi bir yelpaze gibi yüzüme doğru sallamaya başladığım da durgun sesini işittim. "Sen böyle mi gülüyorsun?"

"Evet. Niye beğenemedin mi?"

Alayla sorduğum soruya en az benim kadar mizah dolu bir yaklaşım ile cevap vereceğini düşünsem de tabi ki yine bekleneni vermemişti. Aksi neyse onu sunmak gibi bir huyu vardı. Bu yüzden bütün ciddiyetini takındı. "Hayır, beğendim." Lacivertleri dudaklarımı buldu. "Sadece ilk defa görüyorum."

Doğru, bu onun yanındaki ilk gerçek gülümsememdi.

Bakışlarımı kaçırıp hızla önüme dönerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona karşı duyduğum nefreti unutamaz, bir anlık saflık ile geçmişe sünger çekemezdim. Bunu yapabileceğimi düşünmek bile delirmeme sebep olurdu.

Hilal'in istediği tablo sahnedeki yerini aldığında görevimizin sonuna yaklaştığımızı hissettim. Araz teklif vermek için hazırlanırken lavaboya gittiğimi mırıldanarak yanından kalkıp odadan ayrıldım. Hızlı adımlar ile salonun içinde ilerleyip uzaklaşma gereksinimi duydum. Solda kalan ve yeni fark ettiğim terasa adım atıp soğuğun bedenimi sarmalamasına izin verdiğimde omuzlarımı düşürdüm. İstanbul'un eşsiz ve muazzam manzarasının beni rahatlatmasına izin vererek derin bir nefes aldım.

Bazen insanlığımın getirdiği en büyük lanete yenik düşüyor, acılarımı unutacak gibi oluyordum zira içimdeki bir parça çaresizce çırpınıyor, kötü olan herkesten ve her şeyden uzaklaşmak istiyordu. Beyaz sayfa olarak tabir edilen o başlangıcın kulağa çok da kötü gelmeyeceğini söyleyerek avutuyordu kendini. Gözlerimi sıkıca yumup başımı iki yana salladım.

Saçmalamayı bırakmalı ve amacıma odaklanmalıydım.

Hem de hemen.

Kollarımı birbirine dolayarak terastan ayrıldığımda az ilerimde duran ve konuşan iki kişiyi buldum. Araz ellerini ceplerine yerleştirmiş karşısındaki adama öylece bakarken bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim. Bir yumruk yemişim gibi sendeledim. Gerçek olamayacak kadar imkânsız geliyordu bu görsel. Araz'ın konuştuğu adamın geçmişimden bir parça olması nasıl bir olasılıktı?

Zafer Tunalı, İstanbul Emniyet Müdürü.

Babamın ve Erdem Amca'nın çok eski dostu olan adam.

Neden buradaydı ve neden Araz ile konuşuyordu?

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Bakışlarım orta yaşlı adamda dolaştı. Yüzündeki gülümsemeyle gayet samimi tavırlar ile bir şeyler anlatıyordu. Sanki karşısında bir mafya lideri yoktu. Bir dost ile sohbet eder gibiydi. Babamın cenazesinde bana baş sağlığı dileyen, Erdem Amca ile her hafta sonu ava çıkan adamın Araz gibi biriyle nasıl bir ilişkisi olabilirdi?

Aklıma gelen cevaplar midemin bulanmasına neden olurken kanımın damarlarımdan çekildiğini hissettim. Zafer Amca bir şeyler mırıldanmayı bırakıp Araz'ın yanından ayrıldığında bir süre çakılı kaldığım yerden ayrılamadım. Büyük yalının içinde kaybolan adamın yokluğundan emin olduğumda odanın bir diğer ucunda duran canavarıma doğru adımladım. Lacivert gözleri varlığımı hissederek beni bulduğunda düştüğüm dehşetin yüzümden okunmamasını diledim. Onu şüphelendirmek istemeyerek doğal durmaya çalışarak araladım dudaklarımı. "O adam kimdi?"

Sorum üzerine dikleşti. Bakışlarını yüzümde dolaştırırken ağzından çıkacak kelimeleri dikkat ile seçiyor gibiydi. Sanki ne kadarını anlatması gerektiğini kestiremiyordu. "Para yedirdiğim yetkililerden biri."

Sırtıma saplanan hançer kalbimi ikiye böldü. İşittiklerim gerçek olmasını asla istemeyeceğim bir hakaret gibiydi. Yıllardır tanıdığım, defalarca kez evime girip çıkmış devlete hizmet için yemin etmiş olan adamın kendisi için çalıştığını mı söylüyordu yani?

Mideme saplanan ağrıyla buz kestim.

Emniyetin içinde adamları olduğunu tahmin etmiştim. Bunca sene yakalanmamasının, aleyhine bir delil bulunmamasının başka mantıklı

bir açıklaması olamazdı lakin köstebeğin bu denli büyük olacağını tahmin dahi edemezdim.

Acilen Erdem Amca ile konuşmalı, onu arkadaşı hakkında uyarmalıydım. Gerçekleşmemiş lakin gerçekleşebilecek bir diğer ihtimal aklıma geldiğinde titredim. Zafer Amca beni Araz'ın yanında görseydi olacakları düşünmek bile istemezdim. Benden bahsetmesi, yanımdaki adamı şüpheye düşürecek tek kelime etmesi beni bitirirdi.

"Buradaki işimiz bitti."

Sözleriyle kendime gelmeye çalıştım. Bir tuhaflık olduğunu düşünmesini istemiyordum.

"Gidelim mi öyleyse?"

Araz merdivenleri işaret ederek teklifimi kabul ettiğinde oyalanmadan harekete geçtim. Bir an önce buradan gitmek, bu geceyi sonlandırmak istiyordum. Merdivenlerden inip paltomu vestiyerden aldığımızda hızla dışarıya çıktık. Vale arabayı getirirken iki adamın ardımızdan tabloyu getirdiğini gördüm.

Arabaya binip eve geri dönmek üzere yola koyulduğumuzda varlığıyla kahrolmamı sağlayan adam cebinden çıkardığı ufak siyah keseyi bana uzattı. Kaşlarım çatılırken kafamın karıştığını hissettim. Anlamsız bakışlarımı doğrulttum ona ve neler olduğunu açıklamasını bekledim. Tek kelime etmeden tekrar keseyi bana uzattığında derin bir nefes alarak istediğini elde etmeden konuşmayacağını fark ettim. Bu yüzden keseyi alıp hafifçe araladım. Parıltısıyla ruhumu aydınlatan kolye bana merhaba dediğinde bütün gücümü yitirmiş gibi büyük bir endişeyle canavarıma baktım.

"O kolye senin."

Yoldan ayırmadığı bakışları ve sert mizacıyla ne yapmaya çalıştığını kestiremedim. Böylesine pahalı bir şeyi almamı bekleyemezdi. Ondan gelecek bir hediyeyi benimseyemezdim.

"Araz, saçmalama. Bunu bana veremezsin."

Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözlerle bakışlarını birkaç saniyeliğine bana çevirdi. Karanlığın içinde ışıldayan lacivert gözleri nefes almamı zorlaştırdı. "Veririm çünkü o sana ait." Derin bir nefes alıp önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi büyük bir rahatlık ile konuşmaya devam etti. "Aramızdaki ittifakın bir nişanesi olarak düşün."

"İttifak mı?"

Sorum ile gözlerime baktı. Gözlerindeki ciddiyete eşlik eden bir şey daha vardı ama ne olduğunu kestiremiyor, emin olamıyordum.

"Sana güvenmeye çalışacağım, Milaya."

İşittiğim sözler göğsümün kasılmasına neden oldu. Birinin kalbimi bıçakladığını hissederek bakışlarımı elimdeki keseye indirdim. Avuçlarımın arasında duran güzellik algılarımı yıkarken dik durmaya çalıştım. Bunu geri almayacağını biliyordum, bu yüzden anlaşma sonlanıp onu hakkettiği çukura tıkana kadar hediyesine sahip çıkacak ardından bana güvenmesinin hayatının en büyük hatası olduğunu göstererek hatıra olarak bu kolyeyi avuçlarına bırakacaktım.

Düşüncem canımı yaktığında ona duyduğum acımasızlığın köreldiğini idrak ettim.

Gözlerimi üzerinde dolaştırdım.

Karanlığın bir parçası gibiydi lakin benim de ondan aydınlık kalan bir yanım yoktu.

Savaş sırasındaki en tehlikeli şey düşmanını anlamaktır derler. Eğer onu anlarsan, affedebilirsin. Bu bizim için asla gerçekleşemezdi. Ben asla onun beni esir ettiği acıların gölgesinden sıyrılamaz, safımı terk edemez, empati kuramaz ve ne olursa olsun yenilemezdim.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

X. GÜVENLİ KOLLAR

İyi okumalar dilerim

X. GÜVENLİ KOLLAR
Ava Max - İnto Your Arms
Blackbriar - Arms of the Ocean

KUTSAL

Dün geceden beri aralıksız yağan yağmur şiddetini arttırmış, esen rüzgâr köklerine sıkıca tutunmaya çalışan ağaçların yapraklarını arşınlamaya başlamıştı. Gökyüzü çığlık atar gibi gürleyip gri bulutlar iç içe girmeye başladığında pencerenin ardındaki manzarayı izlemeye devam ettim. İstanbul kasvetli bir gün geçiriyor, ruhumdaki karamsar atmosferi harlıyordu.

Kendimi huzursuz ve huysuz hissediyor, ruhuma işleyen rahatsızlığın nedenini kavrayamıyordum.

İstemsizce koynumdaki kolyeye dokundum. Hayatımda aldığım ilk hediyenin onun tarafından bahşedildiğine inanamıyordum. Esir edilmiş bir dolunayı anımsatan kolyeyi okşadığımda ne hissedeceğimi bilemedim. En büyük düşmanım tarafından bana verilmiş bu hediye

gerçekten bir ittifakın başlangıcı için miydi? Yoksa Araz ruhuma bir zincir vurarak beni tamamen esiri haline mi getiriyordu?

Açıkçası ikinci seçenek işime gelirdi. Niyetinde bir art niyet aramak tercihimdi. Çünkü bana armağan ettiği şeyin muazzamlığına kapılırsam delirecek gibi hisseder, kendimden nefret ederdim.

Açılan kapı sesiyle omzumun ardından gürültünün kaynağına baktım. Güneş çalışma odasından çıkıp holde duran adamlara bir şeyler söylediğinde neler olduğunu anlayamıyordum. Sabahtan beri hepsi panik halindeydiler. İşittiğim kadarıyla Salvatore'a ulaşması gereken bir teslimat ile alakalı sorun çıkmıştı. Salvatore'un kim olduğu ise büyük bir muammaydı. Yani en azından benim için.

Tekrar önüme döndüm ve boğazın eşsiz görümünü izlemeye başladım.

Dün geceden beri aynı şeyi düşünüyordum. Zafer Amca'nın onun için çalışıyor olmasını hala mantıklı bir yere oturtamıyordum. Bu durum canımı sıkıyor, kendimi yalnız hissetmeme neden oluyordu. Güvenebileceğim kimse yoktu. Sadece ben değil, Erdem Amca da yalnızdı. Onu uyarmalı, bazı şeyleri daha net görmesini sağlamalıydım fakat bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Araz gözünü üzerimden ayırmıyordu. O ve adamları her hareketimi izliyorlar, beni denetim altında tutuyorlardı. Durum böyleyken Erdem Amca ile iletişime geçme olasılığımda gün geçtikçe azalıyordu. İşler benim hayal ettiğim doğrultuda gitmiyordu ve kontrolü kaybedecek olmamı düşünmek bile çığlık atmak istememi sağlıyordu. Büyük bir çıkmazdaydım ve yolumu bulamıyordum.

Yarın veya öbür gün Rusya'ya dönecektik. En azından Araz böyle söylemişti. Fakat ben gidemezdim. Hazır Türkiye'deyken burada kalmaya devam etmenin bir yolunu bulmalı ve bu işi sonlandırmalıydım. Bana acilen bir bilgisayar lazımdı. Rusya'da bıraktığım telefonun İcloud hesabına bağlanabilirsem videoyu Erdem Amca'ya gönderebilir ve bu oyunu sonlandırabilirdim.

Lakin bu evin içindeyken böyle bir imkânım yoktu. Araz her ne kadar bana güvenmeye çalışacağını söylese de henüz buna dair bir adım atmamış, üzerimdeki korumaların bakışlarının azaltmasını bile sağlamamıştı.

Bu evden çıkmam gerekiyordu.

Ama nasıl?

Dakikalarca camın önünde durmaya devam ettim. Ta ki aklıma bir fikir gelene dek öylece İstanbul'a bakıp durdum. Sonra Araz'ın çalışma odasından çıktığını fark ederek ona doğru ilerledim. Bana her daim fırtınalı bir okyanusu anımsatan gözlerini üzerimde dolaştırarak adımlarını yavaşlattı. Bakışlarının boynumdaki kolyeye gereğinden fazla odaklandığını fark ettiğimde tatlı ve uysal bir tavır takınarak mırıldandım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Diyerek gözlerime baktı. "Merak etmen gereken bir durum yok."

Başımı sallayarak iğneleyici tavrını geçiştirdim. "Aslında senden bir şey rica edecektim."

Sözlerim üzerine bakışlarını yüzümde gezdirerek hafifçe kaşlarını çattı. Çalan telefonu üzerine dudaklarımı birbirine bastırarak susmak zorunda kaldım. Araz elini kaldırıp bir saniye istedi ve cebinden çıkarttığı cihazın ekranına bakarak sinirle bir şeyler homurdandı. Ardından aramayı yanıtlayıp birkaç adım gerileyerek bakışlarını kaçırdı. "Ne var?"

Birkaç saniye karşı hattaki kişiyi dinledi ve iğrenç bir şeye şahitlik ediyormuş gibi yüzünü ekşitti. Aniden kiminle konuştuğunu merak ederken buldum kendimi.

"Sana onu izleme dedim." Diyerek sert bir tonlamayla dişlerini sıktı. "Eğer gözünün üstünde olduğunu anlarsa sana neler yapar biliyor musun? İnan bana öğrenmek istemezsin. Ayrıca ben onunla ilgili gelişmeleri öğreniyorum zaten." Sinirden değişen yüz ifadesiyle bağırdı. "Sen niye bu kadar merak ediyorsun nerede, ne bok yediğini?!"

Pekâlâ, kesinlikle ne hakkında konuştuğunu merak etmiştim. Kimden bahsettiğini sorgulamak canımı sıktı. Karşımdaki adamın tamamen bir enigma olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyordum ve bu sinirlerimi alt üst ediyordu.

Araz sinirle homurdandı. "Yemin ederim, beni bu kadar sinirlendiren senden başka bir sarışın..." Cümlesini bitirmeden bakışlarını benim ile buluşturdu ve fikrini değiştirmiş gibi iç geçirdi. "Bir an düşündüm de sen ikinci sıradasın."

Gözlerimi devirdim ve benden başka onu sinir eden hangi sarışındı sorguladım.

Karşımdaki adamın dudaklarından Fransızca birkaç kelime döküldüğünde kala kaldım. Ne dediğini anlamasam da iyi bir şey söylemediğini ses tonundan tahmin edebiliyordum. Telefonu kapatıp görüşmeyi sonlandırdığında kollarımı göğsümün önünde birleştirerek tek kaşımı kaldırdım. "Sarışınlara karşı bir zaafın mı var?"

Sorum ile afallasa da ifadesini anında toparladı. "Bu da ne demek?"

"Dün geceki eski sevgilin sarışındı ve telefonda bağırdığın her kimse o da sarışındı." Gözlerimi kısarak onu süzdüm. "Sarışınlarla bir derdin olduğu bariz."

Dudağının kenarında bir kıvrım belirdi. Şeytani bir tınıya ev sahipliği eden gülümsemesinde kanımı kaynatan bir şeyler vardı. Yavaş adımlar ile yanıma yanaşıp özel alanımı ihlal etti. Kokusu anında bedenimi çevrelemiş, vücudundan yayılan sıcak akım beni sarmalamıştı. Lacivert diyebileceğim kadar tuhaf bir mavi rengine sahip olan gözleriyle yüzümü inceleyerek konuştu. "Mahşer eski sevgilim değil. Telefondaki sarışın ise kadın bile değil. Ve sen sarışın..." diyerek hitabını vurguladı. "Seninle bir derdim var ama bu sana özel. Diğer sarışınları kapsamıyor."

"Onur duydum."

Verdiğim karşılık ile gülümsemesini genişletti. "Duymalısın, milaya."

Güzel aksanından dökülen aşkım kelimesinin midemde yarattığı kasılmayı göz ardı ederek yüzüne bakmaya devam ettim. Kısa bir süre tek kelime etmeden birbirimize bakmak ile yetindik ve ben bu süreçten olmam gerektiği gibi rahatsızlık duymadım.

"Benden ne rica edecektin?"

Sorusuyla tatlı bir tebessümü dudaklarıma iliştirdim. "Rusya'ya dönmeden önce evime uğrayabilir miyim diye sormak istedim. Almam gereken birkaç eşya var."

"Ah, şu gülümsemeye bak." Diyerek benimle alay etti. "Bir şey isteyeceğin zaman ne kadar da tatlı bir kadına dönüyorsun."

"Ben hep tatlıyımdır." Desem de ölümcül bir bakış ve tonlama takınmam sözlerimi desteklememiş ve beni adeta eli bıçak tutan bir civcive çevirmişti.

Araz başını salladı. "Tabi, kesinlikle."

Sakin kalmayı denesem de bunu zorlaştıran ifadesine karşı koymam güçtü. Yine de kendimden ödün vermeden tebessüm etmeye devam

ederek konuştum. "Dün gece bana verdiğin kolyeyle birlikte bana güvenmeyi deneyeceğini söylemiştin. Açıkçası beni esir aldığın o günden beri uslu durmaktan başka bir şey yapmadım ve biraz da olsa güveni hak ettiğimi düşünüyorum."

"Uslu durmak." Diyerek gözlerini kıstı. "Sarışın ikimizde biliyoruz ki..." Bir adım daha attı ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirgedi. Üzerime eğilerek gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde hızlanan nabzıma lanet ettim. "Sen oldukça yaramazsın."

Bütün ciddiyetiyle kurduğu sözler boğazımın kurumasını sağladı. Beni bu kadar net görebiliyor oluşuna duyduğum tiksinti gün geçtikçe etkisini arttırıyor ve beni içten içe ele geçiriyordu.

"Araz, lütfen." Başımı hafifçe yana yatırıp mırıldandım. "Sadece birkaç eşya alacağım. En fazla ne olabilir ki?"

Gözlerini dudaklarıma indirerek konuştu. "Kaçabilirsin, milaya."

Bakışlarının tenimi aleve vermesini umursamamaya çalışarak karşılık verdim. "Nereye ve niye kaçacağım? Seninle anlaşma yaptık değil mi? Paramı istiyorum ve hiçbir yere gitmeye niyetim yok."

Araz bir süre sadece bana baktı. Kafasında kurduğu mahkemeyi sonuçlandırmaya çalıştığının farkındaydım. Bir karar varmak üzere devirdiği saniyelerin beni ne derece gerdiğini bilmiyordu. Oysa bu tavrını bir tık paranoyakça bulmaya başlamıştım. Gerçekten de hayatına girdiğim günden beri sadece bekliyor, onun istediği gibi davranarak güvenini kazanmaya çalışıyordum. Ortaya bir anlaşma koymuş, ondan para isteyerek adeta iplerimin elinde olduğunu düşünmesini sağlamıştım lakin bunlara rağmen hala şüpheciliğinden vazgeçmiyordu. Tahmin ettiğimden daha zeki bir adam olmasına lanet ettim.

"Fatih seni götürecek ve kapının önünde bekleyecek." Diyerek bir karar vardığında kalbim tekledi. "Bu şartımı kabul ediyorsan, gidebilirsin."

Her ne kadar korumalarından birini peşime takmasından memnuniyet duymuyor olsam da umurumda bile değildi. Bu bile onun için büyük bir adımdı ve ben kesinlikle şartlarını kabul edebilecek derece de çaresizdim.

"Benim için uygundur ve aksini düşünmemiştim zaten."

Sözlerime eklenen gülümsememe göz attıktan sonra başını hafifçe salladı. "Tamam, Fatih'e söylerim yarım saate çıkarsınız."

Gidişini izleyerek bir süre holde dikildim. Ardından mutfağa yönelip kendime bir kahve yaptım. Türk kahvesini yudumlayarak dakikalarımı devirdim. Fatih arabayı hazırladığını söyleyerek beni çağırdığındaysa adeta koşarak evden çıktım. Araz çalışma odasında olduğu için gidişimi görmese de bilgilendirildiğine emindim.

Beni bekleyen Range Rover'a binip arka koltuğa yayıldım. Fatih arabayı çalıştırıp yola koyulduğunda ise bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. Üniforması haline gelen siyah takım elbisesiyle her zamanki gibiydi.

"Nereye gideceğimizi biliyor musunuz?" diye sorduğumda kafasını aşağı yukarı sallamak ile yetindi. Araz'ın ev adresimi bildiğin tahmin etmiştim. Bu yüzden şaşırmıyordum. İçimdeki huzursuzluk ile bakışlarımı kaçırdım. Bir sorun çıkmamasını umut etmekten başka çarem yoktu. Allahtan Eylül'ün vefatından sonra Erdem Amca ile yaşayamayacağıma karar vererek kendime ait küçük bir eve taşınmıştım. Hala onunla yaşıyor olsam Araz'ın bunu bulma ihtimalinde başım büyük belaya girerdi. Şimdiyse tek endişem evimin fazla dağınık olmamasıydı. Gerçi bunu umursamam gerekirdi ya neyse.

Dakikalar geçerken sağımda kalan camdan akıp giden hayatı izlemeye devam ettim. Tanıdık sokaklar önümde belirdiğindeyse nedensizce heyecanlandım. Hiçbir zaman yaşadığım yerin bana evim gibi hissettirdiğini düşünmemiştim. Annem öldükten sonra ev kavramı benim için rafa kaldırılmıştı. Babamın ölümüyle de o raf üstüme yıkılmıştı. Tam kendime yeni bir yuva buldum derken Eylül 'ün ölümü bana hiçbir zaman bir evim olamayacağını kanıtlamıştı. Hala aynı görüşe sahiptim. Yine de kendime ait bir alana gidiyor olmak kendimi iyi hissettiriyor, günlerdir içinde olduğum esaretin birkaç saatliğine de olsa geride kaldığını düşünmemi sağlıyordu.

Araba griye bulanmış apartmanın önünde durduğunda nefesimin kesildiğini hissettim. Park eden araçtan inip karşımdaki binaya baktığımda bir an kendimi yabancı bir arazide adımlıyor gibi tedirginleştim.

Apartmanın girişine ilerlerken Fatih peşimden geldi.

Neredeyse bir yıldır yaşadığım evin anahtarını cebimden çıkararak parmaklarım ile metal yüzeyini okşadım. Erdem Amca'ya yakın olması için onun evinin üç bina ötesinde kiraladığım daireye doğru ilerleyerek

dudağımın üstündeki ölü derileri kemirdim. Her daim açık olan apartman kapısını iterek içeri girdim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Kapının önünde durup omzumun ardından beni izleyen adama baktım. Duvara yaslanıp bakışlarını gözlerime çevirdiğinde nefesim kesildi. "Burada bekliyorum."

İşittiğim sözler ile derin bir nefes aldım. Bana tanıdığı alan karşısında ona sarılmak isteyebilecek kadar mutlu olmuştum. Tebessüm ederek adeta ona teşekkür ettim ve kapıyı açıp içeriye girdim.

"Kapıyı açık bırakın."

Fatih'in sözleriyle dediğini yaparak kapıyı ardımdan kapatmadım. İçeriğe girmediği sürece bu kadarlık istekte bulunabilirdi.

Küçük koridorda adımlayıp direkt salonuma girdiğimde bir an kalbim parçalara ayrıldı. İki artır bir evimin sıcaklığı yüreğimi sızlatmıştı. Her ne kadar buraya hiçbir zaman yuvam dememiş olsam da bu ev aynı zamanda yuva kavramına yakın bulabildiğim tek şeydi.

Anahtarımı arka cebime bırakıp kapının önünde dikilerek beni izleyen adama göz attım. Üstümden esirgemediği bakışlarını umursamayarak doğruca evin en uç noktasında kalan odaya adımladım. İçeriye girip ardımdan kapıyı kapatmadım çünkü Fatih'in dikkatini çekmek istemiyordum. Yatağıma adımlayıp eğildim ve alt kısmına sakladığım kutuyu alarak kapağını araladım. İçinde acil durumlar için bıraktığım bir miktar para, kullan at telefon ve hançer vardı. Telefonu alıp yatak odamın içinde kalan lavaboya girdim ve ardımdan kapıyı kapatarak duşa kabine adımladım. Suyu açıp gürültü yarattıktan sonra telefonu aktif hale getirdim.

İnternete bağlanıp İcloud hesabıma giriş yaptığımda kalbim gümbürdüyor, göğsüm heyecan ve tedirginlik ile kasılıyordu. Açılan görsellere bakıp medya kısmına girdiğimde terleyen avuç içimi kot pantolonuma silerek soluklanmayı denedim. Kuruyan boğazımı rahatlatmak isteyerek sertçe yutkunup video kısmına tıkladım.

Karşılaştığım tablo sinir krizi geçirmek istememi sağladı. İçimde biriken çığlık ve öfke bedenimdeki titremeyi şiddetlendirirken dilime değen zehir kanımı kaynattı.

Araz'ın ara sokakta birini öldürüşünü kayda aldığım video İcloud'uma kaydedilmemişti. Şu an canavarı bitirmeme yol açabilecek tek şey Rusya'daki otelin tuvaletinin tavanında kalan telefonumun

içindeydi. Bu da demekti ki, siktiğimin Rusya'sına dönmek ve Araz'a tahammül etmeye devam etmek zorundaydım.

Hiçbir şey bitmemiş aksine daha başlamamıştı.

Sinir sistemimi alt üst eden bu gerçek ile aklımı kaybetmemeye çalışarak derin nefesler aldım ve Fatih'in benden şüphelenmesine yol açmamayı hatırlayarak acele ettim. Telefonun arama kısmına tıklayıp ezberimde olan numarayı girdim.

Erdem Amca üçüncü çalışta telefonu açtı. "Efendim."

"Erdem Amca." İsmi dudaklarımdan dökülüp binlerce parçaya ayrıldı. Saniyeler içinde şaşkınlıkla dolup taşan sesini işittim. "Kızım."

Kalbime bir sızının konumlanmasına neden olan şefkatli hitabıyla içim burkuldu. Hızlı ve sessiz olmaya dikkat ederek konuşmaya başladım. "Beni iyi dinle, fazla vaktimiz yok." Diyerek söze girdim. "Beni Araz'ın sahip olduğu bir otelde kalkmak zorunda bırakmanın mantıklı bir açıklaması var mı?"

Sorum ile hat sessizleştiğinde günlerdir kafamın içinde dönüp dolaşan kelimeleri sonunda dile getiriyor olmaktan memnuniyet duymuştum. Araz Vladimirs, Rusya'nın sahibiydi. Ben bunu kavrayamamış olsam da Erdem Amca'nın bu gerçeği biliyor olması gerekirdi ve o manyağın oteline beni bilerek göndermediğine inanmak istesem de bir yanım bunu başaramıyordu.

"Siktir." Diyen adam ile işittiğim her kelimesinde kaşlarımı daha çok çattım. "Kutsal, özür dilerim ben bilmiyordum. En güvenli otelleri araştırdığımda orası birinci sıradaydı. O piçin el atmadığı bir yer olmadığını bilmeliydim kızım, üzgünüm."

Her ne kadar şüpheci olan tarafım bu sözlere kolaylıkla inanamıyor olsa da konuştuğum kişi Erdem Amcaydı. Yıllardır bana bir nevi babalık yapan adamın açığını aramak ve niyetinden şüphe etmek yerine yapmam gereken daha önemli şeyler vardı.

"Araz'ı birini öldürürken videoya çektim ve telefonumu otelde bir yere sakladım. Beni yakaladı ama bir kurban olduğumu zannediyor. Onunla bir anlaşma yaptım ve bu sayede bir süre yanında kalabileceğim."

Sözlerimi bir bıçak gibi kesti. "Kutsal, sen delirdin mi? Ne anlaşmasından bahsediyorsun?"

"Günlerdir ne yapıyorum zannediyordun?" derken buldum kendimi. "Gerçekten neredeyse on gündür ortalarda yokum. Ne yani,

öldüğümü mü düşündün?"

"Düşünmedim dersem yalan olur. Sana ulaşamayınca Rusya'ya giden ilk uçağa bilet aldım. Sonra haberini gördüm. Araz ile fotoğraflarınız boy boy magazinde günlerce sergilendi. Bu yüzden hayatta olduğunu biliyordum, kızım. Yolunu bulduğun ilk an benim ile iletişime geçeceğini biliyordum."

"Araz ile bir anlaşma yaptık." Diyerek fısıldadım. "Bir süre sahte nişanlısı olarak hayatında yer alacağım. Karşılığında ise ondan para talep ettim. Sadece bir görgü tanığı ve turist olduğumu düşünerek teklifimi kabul etti ama zeki bir adam. Bir an önce delil bulmazsam er geç niyetimi çözecektir."

"Şu an nasıl arıyorsun beni?"

Sorusuyla karşımdaki aynadan yansımama baktım. "İstanbul'da evimdeyim ve sana açıklama yapabilecek vaktim yok. Sadece iyi ve hala canavarın peşinde olduğumu bil. Sakın Rusya'ya gelmeye kalkma. Araz'ın her yerde eli kulağı var ve bizi birbirimize bağlayabilecek en ufak şeyde alarma geçer."

"Araz hakkında delil elde etmeliyiz." Dedi dakikalardır söylediğim şeyi bir de kendi dile dökerek. "Bana kanıt getirmen gerek."

Bunun bilincindeydim lakin anlamalıydı. Mücadele içinde olduğumuz adam kolay kolay yenilecek cinsten değildi. "Güvenini kazanmaya çalışıyorum ama çok zeki bir adam. Bana karşı gardını düşürmüyor."

"O şerefsiz, senin kadar güzel bir kızın cazibesine dayanamaz. Eğer istersen onu oyuncağın edebilirsin."

İşittiğim sözler mideme bir yumruk yemişim etkisi yarattı. İması karşısında kanın beynime sıçradığını hissettim. Düştüğüm hayal kırıklığının keskin tarafları ruhumu delik deşik ederken şüphelerim artmaya başladı. Desibelimin kontrolünü yitirerek yanıtladım onu. "Araz öyle bir adam değil. Bana bir kez bile el sürmeye kalkmadı. Ayrıca ben de öyle bir kadın değilim."

Sinirle homurdandığını işittim. Sanırım nefret ettiği adamı savunmam zoruna gitmişti lakin umurumda bile değildi. Araz'dan nefret edebilirdim fakat gerçekler ortadaydı. Onun esiri olduğum zaman bile bana elini sürmeye kalkmamış, asla istemediğim bir şeye beni zorlamaya çalışmamıştı. En azından fiziksel olarak. Ayrıca sırf

onun güvenini kazanmak için kendimi onun kollarına atabileceğimi bana nasıl söylerdi?

Babam gibi gördüğüm bir adam bana bunu nasıl önerebilirdi aklım almıyordu.

Sanırım kusacaktım.

"Kızım ben öyle demek istemedim sadece..."

"Ben halledeceğim." dedim bütün kararlılığımla. "Bunu Eylül için yapacağım ve kendi bildiğim şekilde yapacağım." Derin bir nefes alıp ona söylemem gereken önemli gerçeği anımsadım. "Zafer Amca, Araz için çalışıyor."

Hat bir süre sessiz kaldı.

Öyle ki konuşmanın sonlandığını zannettim.

"Emin misin?"

"Fazlasıyla."

İç geçirerek bir küfür mırıldandı. "Tahmin ediyordum fakat konduramamıştım. O piçin her yerde bir adamı var." Yükselen desibeliyle ekledi. "İşte bu yüzden birbirimizden başka kimseye güvenmemeli ve inanmamalıyız. O şerefsize hakkettiğini vereceğiz. Senin sayende kızımı huzura kavuşturacağım. Senin sayende derin bir nefes alabileceğim, Kutsal."

İlk defa sözleri beni etkilemedi.

Aksine oldukça samimiyetsiz bulduğum kelimeler bana asıl kendimden başka kimseye güvenmemem gerektiğini hatırlattı.

En yakın arkadaşımın gülüşü zihnimde canlandı. Bana bakan sıcak gözlerini ne denli özlediğimi fark ettim. Onsuzluk bir kaos başlatmıştı. Savaşın içinde emirleri yerine getirmek zorunda olan bir askerdim fakat kimsenin elinde piyon olamazdım.

"Şimdi gitmem gerek." Diyerek yansımama bakmaya devam ettim. Gördüğüm kadın öylesine yabancı geliyordu ki bir an kelimelerimi unutarak mırıldandım. "Seninle yine iletişime geçeceğim. Benden haber bekle."

"Bulmanı istediğim bir şey var." Sesini alçalttı. "Araz'ın sakladığına emin olduğum bir dosya bu. Kırmızı bir zarf. O zarfı bulman ve yok etmen gerek. Bu çok önemli."

Merak ile doğruldum. "Ne var o zarfın içinde?"

"Orasına karışma." Çatılan kaşlarım ile bağıracağım sıra ekledi. "Bana güven yeter ve dikkatli ol. Seni de kaybedemem, Kutsal."

Tek kelime etmeden telefonu yüzüne kapattım. Titreyen parmaklarım ile sırtımı beyaz fayansa yaslayıp gözlerimi yansımamın üzerinde dolaştırdım. Aklıma yatmayan çok fazla şey vardı. Erdem Amca'nın beni o otele yanlışlıkla gönderdiğine inansam dahi bu sözlerini sindirmem mümkün değildi. Bu işte bir gariplik vardı. Araz'ın hayatına girdiğim günden beri gözlemlediğim kadarıyla Erdem Amca'nın tarif ettiği gibi değildi. Bana her zaman Araz Vladimirs'in ne kadar zalim, acımasız, vahşi ve hastalıklı olduğu anlatılmıştı. Gördüklerim ise bu tanımları yarı yarıya karşılayabilecek düzeydeydi.

Eylül'ün ölümünü düşündüm.

Bana Altın Vuruş isimli maddeyi üzerinde para karşılığı test ettiklerinden bahsetmişti. Bunu yapmasının en büyük nedeni olan parayı istemesinin nedeni ise babasından uzak bir hayat kurabilmesiydi çünkü en yakın arkadaşım da benim gibi annesini kaybettikten sonra babasıyla anlaşamamaya başlamıştı.

Başıma saplanan ağrıyla yerimden doğrulup derin bir nefes aldım. Adım adım gitmeli, kafamın karışmasına izin vermemeliydim. İlk olarak Araz'ın güvenini kazanmaya devam etmeli, yerimi kalıcılaştırmalıydım. Erdem Amca'nın istediği zarfı bulmalı ve içinde ne olduğunu kendi gözlerim ile görmeliydim. Ayrıca telefonuma da ulaşmalı, onu geri almalıydım. Ve bütün bunları ancak Rusya'ya dönebilirsem yapardım.

Elimdeki kullan at telefonu yere koyarak sertçe üstüne bastım ve küçük cihazı kırana dek uğraştım. Kırılan parçaları alıp lavabomun altındaki havluların arasına yerleştirdim ve suyu kapatmadan önce saçlarımı nemlendirerek gerçekten duş aldığım izlenimini yarattım.

Banyodan çıkıp kenarda duran bavulumu aldım ve yatağın üstüne koyup yatağımın altındaki kutunun içinde kalan parayla hançeri çıkardım. Onları bavulumun derinliklerine gömüp üzerlerini kıyafetlerim ile örtmeye başladım. İhtiyaç duyabileceğim her şeyi alıp bavulumu kapattığım sıra işittiğim adım sesleriyle doğruldum.

Fatih'in evin içine girdiğini fark ederek onu karşılamak adına odamdan çıktığımda üzerime atlayan gölgeyle dudaklarımın arasından bir çığlık sıyrıldı ve ben kendimi aniden yerde buldum.

&

ARAZ

Birini öldürmeme sadece saniyeler kalmıştı.

Hissettiğim öfke harbi beni cinnetin kıyısına sürüklüyordu.

Salvatore'a bu sabah ulaşması gereken bir gemi dolusu kaçak silahın nerede olduğunu bilemiyor olmak beni ciddi ciddi kıyamet kopartma seviyesine getiriyordu. Teslimatın gecikmesinin yanı sıra mallarıma kimin el koyduğu en büyük sorunumdu. İtalya açıklarında geminin sırra kadem bastığı düşünülürse işin içinde Sicilyalılar olmalıydı ve ben her an savaş ilan edilecek derecedeydim.

Güneş telefonu kapatıp yüzüme baktığında iyi bir haber vermeyeceğini anlayarak arkama yaslandım ve derin bir nefes alarak sağ kolumun kafasına sıkmamak için kendimle cebelleştim.

"Salvatore araştırdığını ama henüz bir bilgi bulamadığını söyledi." Diyerek konuşmaya başladığında dikkatimi ona verdim. "Teslimat güzergâhımızdan haberdar olan kimse olmadığı için bu durumun bir yanlış anlaşılma olabileceğini söylüyor. Adrian silah tedariğinde bulunacak. Olay çözülene dek teslimatın aksamasını istemiyor."

Böyle anlarda çemberin varlığına bir kez daha minnet ediyordum.

Başımı sallayarak onay verdim. "Tamam dedikleri gibi olsun ama Salvatore'a söyle bu işin içinden Sicilya'lılar çıkarsa beni hiçbir güç tutamaz."

Güneş aldığı emir ile tekrar telefonunu kuşandığında masanın üstünde duran viski şişesine uzandım ve içkimi tazeledim. Boğazımı yakan alkolden kana kana içip sandalyeme yaslandığımda birkaç saniyeliğine gözlerimi yumarak dinginleşmeye çalıştım.

Birbirinin üstüne devrilen saniyelerde gözümün önüne gelen sarı saçlar ile iç geçirdim. Sarışının etrafımdaki varlığı gün geçtikçe daha tehlikeli bir hal almaya başlıyordu çünkü zihnimde kol gezmesi alışkanlık olmuştu. Bazen onu düşündüğümü bile fark etmiyor, aniden kendimi onu hayal ederken buluyor ve daha çok sinirleniyordum.

Ona dair bir şeyler vardı.

Bir yanım bana bakışlarından yola çıkarak ona şüphe duyuyor, gözümü üstünden ayırmamam gerektiğini söylüyordu. Diğer tarafta ise ona duyduğum çekim vardı. Kadının düşüncesi bile bedenimi alarma

geçiriyordu. Belki de bunun nedeni son derece güzel olmasıydı. Onun gibi biri her sağlıklı adamın ilgisini çeker ve arzusunu uyandırırdı. Yine de göz ardı edemediğim şey şuydu ki, sarışına sadece bakmayı değil, onunla konuşmayı da oldukça cezbedici buluyordum.

Telefonumun çaldığını işiterek sinirli dişlerimi sıktım ve doğrulup masanın üstünde duran cihazı aldım. Ekrandaki ismi gördüğümde kaşlarım çatıldı. Harika, güne Salvatore'un aramasıyla başlamış ardından Kıvanç'ın kız kardeşim hakkında bir şeyler gevelemesi dinlemiştim. Şimdiyse sıra Dimitri'ye gelmiş olmalıydı. Tek umudum beni daha fazla delirtecek bir şey söylememesiydi ama biliyordum ki söz konusu Dimitri olduğunda bu imkansızdı.

Aramayı yanıtlayıp cihazı kulağıma yasladım. "Efendim?"

"Kulağıma bir şeyler çalındı, Araz." Diyerek direkt söze girdiğinde bu huyuna minnettar kalmadan edemedim. Boş muhabbete ayıracak bir saniyem dahi yoktu. "Sergei az önce aradı."

Kendimi doğrulurken buldum.

Sergei, Rusya'nın en acımasız kiralık katillerinden biriydi. Açıkçası dünya genelinde böyle bir ünü vardı ve gerçekten de ruh hastasının tekiydi. Bu tarz adamlar ile iş yapardık çünkü yeri geldiğinde bizi hedef almalarını istemezdik. Sergei'den sorumlu olan kişi ise Dimitri'ydi.

"Ne dedi?"

Sorum üzerine derin bir nefes aldı. "Biri onunla iletişime geçip nişanlını öldürmesi için para teklif etmiş."

İşittiğim sözler zihnimdeki şalteri attırdı. Hızlanan nefesim ile kaşlarımı çatarak bir hışım yerimden sıçradığımda göğsümdeki sıkışmanın canımı bu denli acıtmasını sorgulayabilecek bir halde değildim. İçimdeki canavar hiddetle haykırırken bir şeyleri parçalamak istedim. "Kim?!"

"Tilki kod adlı biri olduğunu söyledi." Diyerek sorumu yanıtladı Dimitri. "Adam telefon aracılığıyla iletişime geçmiş. Sergei hedefin senin nişanlın olduğunu duyunca bana haber verdi. Ona adamı geri arayıp teklifi kabul ettiğini söyleyerek oyalatmak istedim ama adam aramayı yanıtlamadı." Birkaç saniye durduğunda tepki veremeyecek kadar öfkeliydim. Bunu anlamış gibi konuşmaya devam etti. "Bu olay dün gece yaşanmış, Araz. Ben Sergei'nin aramasına sabah dönüş

yapabildim. Büyük ihtimal Tilki denilen o adam her kim ise şimdiye bir başkasını nişanlının peşine takmıştır."

Sarışının peşinde ona zarar vermek isteyen biri vardı, öyle mi?

Gözümün önüne gelen yüzüyle kalbimdeki kasılmanın şiddeti arttı. Sarı tutamları, mavi gözleri, soluk beyaz teni ve kırmızıya çalan dolgun dudaklarıyla bana bakışını hatırladım. Birkaç saat öncesine kadar güvende, yanımda olan kadının şimdi iyi olup olmadığını bilmiyor oluşum ile soluk alamadım.

Dimitri'nin yüzüne kapatıp direkt Kutsal'a korumalık eden Fatih'i aradım. Çalan telefonun yanıtlanması saniyeleri buldu ve ben o saniyeler içinde ciddi ciddi ömrümden birkaç yılın gittiğini düşündüm ki bu son derece saçma bir tepkiydi. Ben böyle endişelenecek, biri için tedirgin olabilecek bir adam değildim. Bu yanım yıllar önce kız kardeşim ile ölmüştü. Ya da ben öldüğünü sanmıştım.

"Efendim, patron."

Fatih'in sesiyle derin bir nefes aldım. "Neredesiniz?"

"Kutsal Hanım'ın evindeyiz, patron."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, efendim." Dedikten sonra saniyeler içinde ekledi. "Kapıda bekliyorum ama isterseniz içeri girip kontrol edebilirim."

"Neden kapıda bekliyorsun?"

Sorum üzerine hemen cevap vermedi. Yanıtını işittiğimdeyse duymamış olmayı diledim çünkü sözleri içimde korumacı bir dürtü yaratarak tepemde olan sinirlerimi evereste çıkarmıştı. "Kendisi duşta efendim. O yüzden kapıda bekliyorum." Dediğinde sıktığım dişlerim ile hızla çalışma odasından çıkıp holde adımladım. "On beş dakikaya oradayım. Siktiğimin kapısının önünden bir adım uzaklaşırsan seni oraya gömerim. Gözünü de açık tut, kimse ve buna sende dahil, Kutsal'a yaklaşmayacak."

Telefonu kapatıp evden çıktığımda Güneş'in peşimden bir şeyler dediğini duysam da umursamadım. Kapının önünde bekleyen spor arabama binip motoru çalıştırdım ve doğruca yola koyuldum. Hız sınırını alt üst ederek gazı köklediğimde derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeyi denedim.

Neden bu kadar öfkelendiğime dair mantıklı bir açıklamam yoktu. Bu zamana dek kimseye karşı böylesine korumacı bir tavır

sergilediğimi hatırlamıyordum. Sahte de olsa nişanlım diye anılması mı beni bu denli sahiplenici bir adam haline getirmişti?

Öyleyse bile sarışına bir şey olabilme ihtimalinin beni bu denli etkilemesine müsaade etmemem gerekirdi. O sadece birkaç ay hayatımda kalacak ardından yaşamımdan tamamen çıkacak bir kadındı. Benim karanlık dünyama ait değildi. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

On dakika içinde Kutsal'ın kaldığı evin önüne arabamı park ettim. Torpidoyu açıp her ihtimale karşı silahımı ve susturucumu aldım ve araçtan indim.

Binaya göz attığım sıra hala içimdeki yangının bir nebze bile hiddetini yitirmediğini görmek aklımın dengesinin ne derece bozulduğunu bana kanıtladı. Şu an için düşünebildiğim iki şey vardı. Birincisi sarışın iyi miydi? İkincisi hangi intihar meyillisi benim nişanlımın peşine seri bir katil takıp ona zarar verebileceğini düşünmüştü? İkinci seçenek beni cinnete sürüklüyor, o piçi bulmak ve gırtlağına yapışmak için saniyeleri saymama neden oluyordu.

Apartmana girip merdivenleri hızla çıktım ve üçüncü kata ulaşıp solumda kalan açık kapıya bakarak karşılaştığım tabloyla kala kaldım.

Kutsal'ın kapısının önüne yayılan Fatih'in boynundan akan kanlar bir göl oluşturmuştu. Açık gözleriyle boşluğa bakıyordu. Boynundaki şah damarına aldığı tek darbeyle anında öldürülmüştü. Gözlerimi onun bedeninden çekip koridorun sonundaki ikiliye çevirdim. Bütün bedenimin uyuştuğunu hissediyor, sadece bakıyordum.

Kutsal elindeki bıçağı ona saplamak üzere doğrultan adamın diz kapağına bir tekme geçirip saldırganının dengesini bozdu. Yumruğunu karın boşluğuyla buluşturup adamın duvara savrulmasına neden olduktan sonra ise doğruca çıkışa koşmak üzere harekete geçti. Kendini çabuk toparlayan siyah maskeli adam onu belinden yakalayıp yere fırlattığında elimdeki silahı belime sıkıştırarak Fatih'in üstünden atladım ve hızlı adımlar ile sarışının üstüne eğilen adama ilerledim. Bıçağını kaldırdığı elini kavrayarak çevik bir hareket ile bileğini burktum ve kırılma sesini işitene dek durmadım. Acı dolu çığlığıyla elindeki bıçağı düşürdüğünde burnuna kafamı geçirip onu yere serdim.

Şaşkınlıkla bana bakan Kutsal yavaşça yerinden doğrulduğunda boynundaki kesiği gördüm. Birkaç santim daha alta gelecek olsa şu an ölecek olduğunun bilincine varmak içimdeki ilkel saldırganlığı arşa

tırmandırdı. Acıyla homurdanıp doğrulmaya çalışan adama dönüp tekmemi yüzüne indirdiğimde bu sefer uzun süreli bir bilinç kaybı yaşamasını garantiye aldım.

Evin içine giren Güneş ve iki adamımı gördüğümde peşimden geldiğini fark etmeyecek kadar Kutsal'a odaklandığımı anladım. Elbette, sağ kolum bir hışım evden çıkışımın ardından ardıma takılacaktı. Güneş şaşkın bakışlarını benim ile buluşturduğunda hissettiğim öfkeden şekil değiştiren sesim ile emrettim. "Ortalığı hallet, Kutsal'ın eşyalarını arabaya koy ve şu piçi paketle. Onunla daha sonra ilgileneceğim."

Tepki vermesini beklemeden ardımdaki sarışına döndüm. Şaşkınlıkla irileşen gözlerini yerdeki adamda dolaştırıyor, kafasının ne kadar karıştığını belli ediyordu. Benim odaklanabildiğim tek noktaysa boynundan süzülüp beyaz kazağına karışan kanıydı. Şoka girmesini umursamadan bir kolumu beline diğerini ise bacaklarına sarıp ayaklarını yerden kestim ve onu kucağıma alarak etrafa göz attım.

Odasının içindeki aralık kapıdan gördüğüm lavaboyla rotamı o yöne çevirdim.

Kollarımın arasında minicik kalan kadına baktığımda şaşkın bakışlarını yüzümde gezdiriyor olduğunu fark ettim. İrileşen koca gözleriyle bana bakarken aralık dudaklarından kayan hızlı soluklara engel olamıyordu. Banyonun içine girip onu tezgâhın üstüne oturttuğumda bedeninin ne kadar şiddetli titrediğini gözlemledim. Bu farkındalık karşısında o adama uygulayacağım işkencenin boyutunu arttırma kararı aldım.

Kutsal tek kelime etmeden beni izlerken etrafa göz gezdirdim ve az ileride duran el havlularıyla dolu küçük aparata ilerledim. Havlulardan birini alıp lavaboyu açtım. Ilık suyla ıslattığım havluyu kaldırıp Kutsal'ın sarı saçlarını ittirdim ve açıkta kalan göğsüyle birlikte boynunu silmeye başladım. Canını yakmamak için yavaş hareket etmeye çalışsam da becerebiliyor muydum emin değildim. Beyaz tenini süsleyen kızıllık beni hem tahrik ediyor hem öfkelendiriyordu. Böylesine hastalıklı bir düşünceyle sınanmayı umursamadan onu düştüğü dehşetten çıkarmayı kendime dert edinerek boğuk sesim ile konuştum. "İyi misin, milaya?"

Yavaşça başını sallayıp boynundaki acıyla yüzünü ekşittiğinde dişlerimi öylesine sert sıktım ki bir an çenem kitlendi. Derin bir nefes

alarak odamı bacaklarının arasına sızdığım kadına verdim. Bir elimi yavaşça beline yerleştirip üzerine eğildiğimde tenimi yalayıp geçen sıcak soluklarının dikkatimi dağıtmaması için uğraştım.

Boynundaki ve göğsündeki kanları temizleyerek yarasına göz attım. Derin olmadığını ve dikiş gerektirmediğini fark etmek göğsümün üstündeki baskının azalmasını sağladı. Yine de dezenfekte edilmesi gerekiyordu. Bu yüzden Kutsal'ın ardında kalan cam görünümlü dolabı açmak üzere harekete geçtim. Başını çarpmaması için kafasının ardına elimi yerleştirip onu kendime çektiğimde azıcık bile direnmedi. Aksine alnını omzuma yaslayarak derin nefesler aldı. Bana sergilediği uysal tavır ve yakınlık karşısında tebessüm etmek istesem de kendime hâkim oldum.

Rafta bulduğum küçük ilk yardım çantası görüş alanıma girdiğinde kaşlarım çatıldı. Kutsal'ın neden ilk yardım setine sahip olduğunu sorgulayacak olsam da balerin oluşunu hatırlayarak şüpheci yanımı içime gömdüm. Çantayı alıp camı kapattığımda Kutsal geriye çekildi. Bir an buluşan gözlerimiz ile yüzündeki ifadeye baka kaldım. Çözümleyemediğim, daha önce bana bakarken hiç yüzünde görmediğim bir ifadeydi bu. Sanki bir duygusallık vardı bakışlarında. Yaşadığı şoktan değil, başka bir şeyden kaynaklı bir hüzün gibiydi gördüğüm.

Yarasına odaklanmam gerektiğini fark ederek çantayı açtım ve içinden oksijenli suyu aldım. Pamuk yardımıyla yarasını temizlediğimde öylece durup beni izlemeye devam etti. Sanki ilk defa beni görüyormuş gibi dikkatle bakıyordu.

Kesik ile işimi bitirip nemli olan saçlarına uzandım ve sarı tutamlarına yapışan kanları ıslak havluyla hafifçe silip arabaya gidene dek biri onu görürse paniğe kapılmasın diye düzgün bir hale getirmeye çalıştım. Üstündeki kazağa göz atıp asıl sorunun o olduğunu hatırladığımdaysa ince bacaklarının arasından çıkıp odasının içinde ilerledim.

Bakışlarım hızlıca etrafta dolaştı. Bir yatak, dolap, çalışma masası, köşedeki müzik seti ve ceketlerini astığı askılığıyla sade bir genç kız odasına benziyordu. Yatağın üstündeki bavulun üst kısmında duran kazaklara bakıp içlerinden birini aldığımda gözüme çarpan pembe pabuçlarla durdum. Kalbimin teklemesine neden olan balerin pabuçları kanıma sızan heyecanın sebebiydi.

Güneş içeriye girdi ve ardımdaki açık duran kapıya ardından bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, sen bavulu götür." Diyerek siyah bavulun kapağını kapattım ve banyoya ilerledim. "Biz birazdan geliyoruz."

İçeriye girip ardımdan kapıyı örttüğümde Kutsal elimdeki kazağa bakarak hafifçe doğruldu. Titreyen parmaklarıyla bir saniye tereddüt etmeden üstünü çıkarttığında kala kaldım. Kanına bulanan beyaz kazağı elini yakıyormuş gibi bir kenara atıp göğsünün üstündeki kızıllıklara baktı. Ben ise onu sindirmek ister gibi bakışlarımı yavaşça üzerinde gezdirdim. İnce beli, orantılı göğüslerini saran siyah dantel iç çamaşırıyla gecelerimi avlayacak, içimdeki ilkel dürtüyü alt üst edecek ve yarı çıplak sayılmamasına rağmen en ıslak düşlerimin baş karakteri haline gelecekti.

Siktir, başıma büyük bela almıştım.

Sarışının bir zehir olup beni içten içe öldürmemesi için ortada tek bir neden bile göremiyordum. Aksine ortada tam tersini ispatlamak için gerekli olan bütün deliller vardı. Hatta tam karşımda duran iki tanesi ağzımı sulandırıyordu.

Bacaklarının arasına sızdığımda hala titreyen parmaklarıyla ıslak havluyu göğsüne sürttü ve kanı silmeye çalıştı. Bir süre onu izlemek ile yetindim. Daha fazla uğraşamayacağına karar vermiş gibi havluyu lavabonun içine attığında ise kazağı giymesine yardım ettim. Bunu kendi başına yapabilirdi elbet ama ona yardımcı olmak nedensizce hoşuma gidiyordu. Bir yanım benden destek almasını, yanımda utanmamasını, çekinmemesini, bana yaslanabilmesini diledi. Ve Kutsal bir saniye bile olsun gözlerini benden ayırmadan üstünü örttüğünde aslında dileğimin gerçekleşemeyecek kadar imkânsız olmadığına inanmamı sağladı.

"Daha iyi misin?"

Sorum ile sertçe yutkundu. "Evet ama anlamıyorum." Kaşlarını çatarak gözlerini yüzümde gezdirdiğinde gerçekten de kafasındaki dağınıklığı toparlayamıyor gibiydi. "O adam..." Kaşlarını biraz daha çattı. "Araz direkt beni öldürmeye yönelik saldırdı. Kim, neden benim öldürmek istesin ki?"

"Bilmiyorum ama bulacağım." Dedim bütün kararlılığım ile. Bunu ifademden görmüş gibi hafifçe başını salladığında bana inandığını bilmek tuhaf bir tatmin duygusunun göğsümde dalgalanmasını sağladı.

"Fatih." Dudaklarından kayıp giden isim ile titredi. "Fatih öldü mü?"

Cevap vermedim ama bakışlarımdan evet yanıtını almış olmalı ki ellerini yüzüne kapatarak lanet etti. Saniyeler içinde parmaklarını indirip bana baktığında samimi bir içtenlikle mırıldandı. "Ben üzgünüm."

"Biliyorum."

Uzanıp sarı tutamlarını omzunun ardına ittirdim. Onu kollarımın arasına alma isteğini bastırsam da az önce gördüğüm teninin anısıyla kendime hâkim olamayıp eğildim. Dudaklarımı yarasının üstüne hafifçe bastırıp boynunu öptüğümde hızlanan nabzını ve kesilen nefesini işitmek onu damgalamak, kendime mühürlemek istememe neden oldu.

Geriye çekilip gözlerimizi buluşturduğumda fısıldadı. "Beni buradan götürür müsün?"

Kolumu beline dolayıp onu tekrar kucağıma aldığımda başını göğsüme yaslayarak kollarını boynuma doladı. Gözlerini yumduğunu ve derin nefesler aldığını fark ederek onu kendime bastırdım ve banyodan çıkıp dairenin içinde hızla ilerledim.

Aklımdaki düşünce yegâne planım haline geldi.

Evim, kollarım, çok yakında yatağım ve kısacası benim yanım, sarışının ait olduğu tek yer olacaktı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XI. KURŞUNİ RUHLAR

İyi okumalar dilerim...

XI. KURŞUNİ RUHLAR

Lana Del Ray - Say Yes To Heaven

ARAZ

İnsanlara acı vermekten hoşlanırdım.

Bu dünyanın içine doğmamış olsam da karanlık tarafımın ana rahmine düştüğüm ilk andan beri benimle olduğunu biliyordum. Altı yıl önce dünya üzerindeki en korkulan insanlardan biri haline geldiğimde içimdeki öfke beni beslemiş ve bir canavar oluşum bu tehlikeli yolda hızla yükselmeme neden olmuştu.

Kanı severdim.

Özellikle birinin bedeninden dökülmesine sebep olduysam.

Ama sarışının beyaz tenindeki kesikten yayılan kanı sevmemiştim. Zarif boynunu süsleyen kırmızılık beni öfkelendirmiş ve koruyucu dürtümü arşa çıkarmıştı.

Ona zarar veren adamda gözlerimi dolaştırdım. Yaklaşık kırk dakikadır elimdeki bıçak ile vücudunun kesilmemiş bir noktasını bırakmıyor, onu yavaşça parçalara ayırıyordum. Acıdan titreyen bedenine göz attım. Evimin geniş bodrum katının tavanına bağlanmış

bir halde bir domuz gibi kanarken ona verdiğim ızdıraptan memnundum. Canımı sıkan şey ise duyduklarımdı.

"Tilki lakaplı birinin nişanlım adına define avı başlattığını söylüyorsun, öyle mi?" diyerek sorduğumda alacağım cevabı bilsem de başka bir seçenek olduğuna inanmak istedim.

"Evet."

Titrek nefesinden dökülen cevap ile elimdeki bıçağı daha sıkı kavradım. Sinirden gözümün önünde siyah noktalar beliriyor, bir şeyleri parçalama isteğim her geçen saniye daha çok büyüyordu. Oysa karşımdaki adamın etlerini lime lime etmiş olmamın beni sakinleştirmesi gerekirdi.

"Tilki kim bilmiyorum." Diyerek ağlamaya başladığında düşen kafasını kaldırmakta zorluk çekti. "Biri nişanlının basına sızmayan ama seninle birlikteyken otelde çekilen bir fotoğrafını dark web'e yüklemiş ve kadını yakalayan kişiye bir milyon dolar vereceğini söylemiş. Bunu gören herkes kadının peşine düştü."

"Sende dahil." Dediğimde başını salladı. "Bende dahil."

Bu tahmin ettiğimden daha boktan bir durumdu. Sarışının fotoğrafı şu an yüzlerce katilin elindeydi. Hepsi para için onu yakalamak ve tilki denen mahlukata teslim etmek istiyordu. Ve ben bunun ardındaki nedeni anlayamıyordum. Düşmanım çoktu ve bunun ardında kimin olduğuna dair akıl yürütmeye çalışırsam listenin kalabalıklığından işin içinden çıkamazdım. Yine de bizim dünyamızda kadınlar ve çocuklara dokunulmazdı. Bu bir görgü kuralı gibiydi. Eğer biriyle derdin varsa bunu o kişiyle halleder ailesini bu işe karıştırmazdın. Tilki denen adam bu denli şerefsiz ise oyunu kuralına göre oynamayacak demekti ve bu durumda benim sarışını ne pahasına olursa olsun korumam gerekiyordu.

Başıma bela olacağını biliyordum ama benim onun başına bu derece büyük bir bela açacağımı tahmin etmemiştim.

"Söylemediğin başka bir şey var mı?"

Karşımdaki adama göz attığımda her şeyi dile getirdiğine emindim. Ona verdiğim acı karşısında daha fazla dilini tutamazdı. Yine de emin olmak istedim.

"Yemin ederim." Diye yakardı. "Başka bir şey bilmiyorum."

Cümlesini bitirmesiyle boğazını tek harekette keserek hayatını sonlandırdım. Üzerime sıçrayan kan ile tenimin tamamen kırmızıya

boyandığına emindim. Baştan aşağı ölüm kokuyordum. Normalde bu beni rahatlatmalıydı ama beklentim karşılanmamıştı çünkü sarışının peşinde ona zarar vermek isteyen insanların olduğunu bilmek beni delirtiyordu.

Kutsal sadece hayatıma değil, aklıma da sızmaya başlamıştı.

Ellerimin arasına düştüğü ilk günden beri yavaş yavaş zihnime ilişiyor, düşüncelerimin ona çekilmesine neden oluyordu. Güzel yüzü asıldığında bu beni tedirgin ediyordu. Saatler önce ona bir zarar gelme ihtimalinin beni ne denli endişelendirdiğini hatırlamak bile sinirimi arşa çıkarıyordu çünkü en son kimin için böyle bir şey hissettiğimi bilmiyordum.

Küçük balerin, beni etkilemeye başlamıştı.

Ve bu durum beni sinirlendiriyordu.

Bir köşede durmuş beni izleyen Güneş'e döndüğümde elimdeki bıçağı ardımda bekleyen adamlardan birine uzattım. Bana tuhaf bir ifadeyle bakan arkadaşımın yeşil gözlerine tutunduğumda dilinin altında bir bakla olduğuna emindim. Kendime hâkim olamayarak sinirle homurdandım. "Ne söyleyeceksen söyle, Güneş."

"Seni uzun zamandır bu kadar kontrolsüz görmemiştim." Dediğinde dişlerimi sıkarak çenemi kastım. Beni öfkelendirdiğini görse de umursamayan sağ kolum konuşmaya devam etti. "Kutsal'ın peşine katillerin takılmasının nedeni sen olduğun için mi bu kadar öfkelisin yoksa sahte nişanlının sağlığı için mi endişelisin?"

"Kapa çeneni." Demek ile yetinip yanından geçip gittim ve bodrum katının köşesinde kalan asansöre binip doğruca odamın bulunduğu kata çıktım.

Hızlı adımlar ile odama girip banyoya adımladım. Üstümdekileri çıkartıp duşa girdiğimde saniyeler içinde pembeye dönen sıcak suyla kendimi yıkamaya başladım. Saçlarımın arasına bile sızan kanları temizlemek adına kendimi iki kere şampuanladım. Sıcak suyun kasılan bedenimi gevşetmesini umsam da öylesine sinirliydim ki hiçbir şeyin beni rahatlatamayacağını düşünmeye başlamıştım.

Kim, neden sarışına zarar vermek istiyordu?

Tilki denen adam hakkındaki her şeyi öğrenmesi için adamlarıma çoktan haber vermiştim. Adrian'ı arayıp ondan yardım bile istemiştim çünkü biliyordum ki o dünya üzerindeki herhangi birinin yedi ceddini

saniyeler içinde bulabilecek teknolojiye sahipti. Yine de dakikalar geçmiş olmasına rağmen kimseden haber gelmiyordu.

İşkence ettiğim adamın niyeti Kutsal'ı öldürmek değildi. Eğer öyle olsaydı sarışın çok da ölmüş olurdu. Buradaki amaç başka bir şeydi. Belki de Tilki denen kişi Kutsal'ı elde ederek beni bir konuda dize getirmeye çalışmak istiyordu. Ya da onu koz olarak kullanıp bana yaptırmak istediği bir şey vardı.

Nişanlanmamın zayıflık olarak görüleceğini Kutsal'ın bir hedef haline dönebileceğini biliyordum ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

Sinirle homurdanıp duştan çıktım ve kendimi kurulayıp siyah iç çamaşırımı ardından aynı renk eşofmanım ile tişörtümü giydim. Odamdan çıkıp aşağı inmeye başladığımda tek istediğim alkoldü. Acilen bir şeyler içmezsem içimi yakan öfkeden kafayı yiyecektim.

Hole adımladığımda gözüme çarpan kişiyle durdum.

Kutsal salonda oturmuş, şömineye yüzünü bana sırtını dönmüştü. Karnına dek çektiği bacaklarına kollarını dolamış, çenesini dizine yaslamıştı. Topladığı saçları ve üzerindeki ona büyük gelen kazağıyla minicik duruyordu. Gözüme öylesine savunmasız gelmişti ki içimde yeşeren onu koruma dürtüsü beni bir deprem misali sarstı.

Bilinçsizce ona doğru adımladım ve şömineden yayılan ateşte gözlerini dolaştıran kadının güzel yüzünün fazlasıyla asıl olduğunu gördüm.

Kendimi yanına atıp her daim parıldayan mavi gözlerinin üzerime çevrilmesine neden oldum. Arkama yaslanıp elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim şarap kadehine göz attım. Yarısını içmiş, yanaklarının kızarmasını sağlamıştı. Beyaz tenindeki bu pembelik ile ne kadar tatlı durduğunu düşündüm. İstemsizce kıvrılan dudağımı düzeltmek adına boğazımı temizledim. Uzanıp kahve sehpasının üstünde duran şarap şişesini aldım.

"Uyuyamadın mı?"

Sorum ile iç geçirdikten sonra mırıldandı. "Uyuyamadım."

Alkolden büyük bir yudum alıp tekrar arkama yaslandığımda gözlerim boynundaki bandaja gitti. Kesiği hatırlamak göğüs kafesimi sıkıştırdı. Pürüzsüz teninde bir daha öylesine can alıcı bir yara görmek istemediğimi fark ettim.

"Acımıyor." Diyerek hafifçe bandajın üstüne bastırdı. "Hilal ağrı kesici verdiği için olabilir."

Dişlerimi sıkarak gözlerimi kaçırdım. Büyük ihtimal acımasının nedeni gerçekten ağrı kesici içmiş olmasıydı ve da demekti ki ilacın etkisi geçince canı yanacaktı. Harika, acı vermekten hoşlanan ben şu an bu ihtimal karşısında aklımı yitirecek gibi hissediyordum. Hem de daha sadece bir haftadır hayatımda olan bir kadın için...

Gözlerimi Kutsal'a çevirdiğimde bandajın üstünü hafifçe okşayarak bana baktığını gördüm. Bakışlarımızın buluşmasıyla yanaklarındaki kızarıklık arttı ve aniden gözlerini kaçırdı. Çatılan kaşlarım ile aklından neyin geçtiğini sorguladım. Belki de tenine bıraktığım öpücüğü düşünüyordu. Benim uzun bir süre teninin tadını unutamayacağım barizdi. Kahretsin, sadece saniyeler süren ufak bir buse bile beni sarsarken onunla sevişsem ne hale gelirdim?

Bu sorunun cevabını öğrenmek istediğime emin değildim.

"Adam ne söyledi?"

Sorusuyla içkimden bir yudum daha aldım. Ona saldıran kişiyi aşağıya sürüklediğimi görmüştü ve elbette sorgu seansımdan haberdardı. Onu korkutmak istemesem de gerçekleri bilmeliydi ki daha dikkatli olabilsindi.

"Tilki lakaplı birinin peşine adamlar taktığını söyledi." Diyerek ona baktım. "Bu isim sana tanıdık geldi mi?"

Bir süre durup düşündü ve kaşlarını çatarak cidden zihnini yokladı.

"Hayır."

"Artık her kim ise, senin peşinde."

"Ama neden?"

İşittiğim sözler bana suçlu hissettirdi. Bu da uzun zamandır hissetmediğim bir başka duyguydu. Genel de hiçbir şey için pişman olmazdım. Açıkçası hala Kutsal ile içine düştüğümüz sahte nişanlı oyunundan pişman değildim. Tabi bu yüzden zarar görmüş olması beni bir tık sorgulamaya itiyordu.

"Büyük ihtimal benim yüzümden." Diyerek bana gökyüzünü anımsatan mavi gözlerine odaklandım. "Tilki kim bilmiyorum ama düşmanım olduğu bariz. Bana zarar vermek içinde sana ulaşmaya çalışıyor."

"Benim canımı acıtarak sana nasıl zarar verebilir ki?"

Kızaran dudaklarından dökülen kelimeler ile acı bir tebessüm dudağıma ilişti. "Benim gibi bir adamın tek zayıf noktası sevdiği kadın olabilir, Kutsal. Ve ben sevdiğim kadın için dünyayı da kendimi de yakarım."

Aralanan dudaklarından titrek bir soluk kayıp gitti. Belki de sözlerimin netliği karşısında afallamıştı zira yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Benim gibi birinin başkalarına önem veremeyeceğini düşünüyor olmalıydı. Haksız sayılmazdı. Ama o kadar da şerefsiz değildim. Eğer birini seversem ki bu zamana kadar sevmemiştim, o kadın için her şeyi yapardım çünkü benim gibi birinin kalbini çalabildiyse eşsiz biri olduğunu bilirdim ve onu ne pahasına olursa olsun korurdum.

"Bu yüzden şu an düşmanlarım için büyük bir hedefsin." Diyerek bakışlarımı dudaklarından gözlerine çıkardım. "Sana garanti edebileceğim tek şey, kimsenin sana zarar vermemesi için elimden geleni yapacağımı bilmeni sağlamak. İsterseler ordu göndersinler, kimse benim olanı benden alamaz."

Dudağının kenarını kıvırarak buruk bir tebessüm ettiğinde alaycılığını sesine yansıttı. "Mağara adamı misali sahiplenici tavrın karşısında öfkelenmeyeceğim çünkü ikimizde biliyoruz ki ne ben seninim ne sen benim."

"Ama diğerleri bilmiyor, Kutsal."

Cevabım karşısında bir an sözlerimi idrak edememiş gibi afalladı.

"Herkes seni benim sanıyor, beni de senin." Diyerek açıklamada bulundum. "Bu oyuna kendi kendini soktun. Bu yüzden gerekli olanı yapmak zorundasın. Ben seni koruyacağım sende benim olacaksın, en azından geri kalan herkesin böyle düşünmesini sağlayacaksın. Çünkü artık benim olan her şey senin." İyice anlamasını isteyerek kelimelerimin üstüne bastım. "Rusya benim ise senin. Türkiye benim ise senin. Dostum varsa senin dostun. Düşmanım varsa senin düşmanın. Ben kralsam sende kraliçesin."

İrileşen gözleriyle bana bakmaya devam etti ve tek kelime etmedi.

"Kapalı kapılar ardında benden nefret edebilir, istediğin kadar öfke kusabilirsin ama anlaşmamız sonlanana dek diğer herkes için güçlü çift pozları vermeliyiz."

Sözlerim ile hafifçe başını salladı. "Biliyorum."

"Yarın halletmem gereken bazı işler var." Dedikten sonra şaraptan büyük bir yudum daha aldım. "Sonra Rusya'ya geri döneceğiz. Orada

daha fazla adamım var. Bu yüzden seni daha rahat koruyabilirim. Tilki denen şerefsiz her kim ise onu bulup öldürene dek ne dersem yapacaksın." Tek kaşımı kaldırarak gözlerine baktım. "Anlaşıldı mı, milaya?"

Sinirlendiğini görebiliyordum. Yine de mantıklı olanın kontrolü bana bırakmak olduğunu anlayabilecek kadar zeki bir kadındı. Bu yüzden başını sallayarak bana onay verdi.

Bir süre sessizliğin içinde oturarak şömineye göz attık. Onunla böyle bir anı paylaşmanın beni neden sakinleştirdiğini bilmiyordum ama istemsizce huzur ile dolmuştum. Belki de kokusunun beni gevşetiyor olması bir nedendi. Ya da bedeninden yayılan sıcaklığın göğsümü sızlatması bir etkendi. Her ne sikimse, hoşuma gitmişti.

"Tuhaf." Diye mırıldandı. "Beni alı koyduğun gece, kafamda yarattığım sen bambaşkaydı."

İşittiğim sözler ilgimi uyandırdı. "Nasıldı?"

"Canımı acıtacağını, belki de daha kötüsünü yapacağını sandım."

İmasını sezmek gerilmemi sağladı. Bu zamana dek hiçbir kadına zarar vermemiştim ve vermezdim. Sarışın'a göz atarak onun canını yakabilme ihtimalimi ölçtüğümde bunun imkânsız olduğunu anında anladım. Böyle bir güzelliğe zeval getireceğime ellerimi kırmayı tercih ederdim.

Sadece ona şiddet uygulama ihtimalimden bahsetmemişti ki bu gözlerinin içine bakarak ciddiyetimi görmesini ummama neden oldu.

"Kadınları zorlamam." Diyerek ona garanti verdim. "Yatağıma girdiğinde bu kendi isteğin ile olacak."

Tek kaşını kaldırarak hayrete düştüğünü belirten bakışlarıyla yüzüme baka kaldı. "Girdiğimde." Diyerek sözlerimin altını çizdi. "Girersem değil."

Dudağımın kenarındaki kıvrım ile ürperdiğini görsem de umursamadım. Küçük balerininin arzularımı uyandırdığı ortadaydı ve ben onun tadını almadan ölürsem gözüm açık giderdim.

"Narsist bir sosyopat olduğumu söylemiş miydim?"

Sorum ile kıkırdadığında melodik tınısı göğüs kafesimde yankı buldu. Güzel dudaklarına kayan bakışlarım ile onu izlediğimde soruma cevap verdi. "Hayır ama özgüvenin sayesinde az önce emin oldum."

Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde ne gördüğünü bilmiyordum ama ifademden sezdiği şey her neyse daha fazla kızarmasına ve dudaklarını

birbirine bastırarak bakışlarını kaçırmasına neden olmuştu. Saniyeler içinde konuyu değiştirmek istercesine mırıldandı. "Mafya deyince aklıma takım elbiseli bir ağır ağabeyi gelmişti benim. Böyle tespih sallayan, her gün adam öldüren biri."

Kahkahama engel olamadım.

Bakışlarını bana çevirerek yüzümü incelediğinde ise homurdandım. "Çok film izliyor olmalısın, sarışın. Yirmi birinci yüzyıl mafyasıyım ben. Hani şu daima şık ve modern olanlardan." Göz kırpmama engel olamadım. "Ayrıca hak etmeyen kimseye zarar vermem."

Sözlerim üzerine bir süre beni süzdü. İşte yine gözlerinde o anlam veremediğim nefret vardı. Saniyeler önce bana berrak bir gökyüzünü anımsatan gözleri şimdi bulutluydu. Kendini saklamaya çalışsa da görebiliyordum. Bana dair onu öfkelendiren bir şey vardı.

"Uyuşturucu satıyorsun, Araz." Diyerek meydan okurcasına diş biledi. "Senin işin başlı başına hak etmeyen insanları öldürmek."

Evet, bu.

Uyuşturucu.

Ne zaman bu konu gündeme gelse, gözlerinde bir nefret yeşeriyordu. Karşılaştığımız gece beni birine uyuşturucu satarken gördüğünü zannediyordu. Küçük şişeyi duvara fırlatmış ve aslında kimseye bir madde teminatında bulunmamış olmam umurunda değildi. O benim bunu yaptığıma fazlasıyla inanıyordu ki bu beni sorgulamaya itiyordu.

Neden?

Hassas noktası neden, uyuşturucuydu?

Üstüne gitmeye karar vererek sert bir tavır takındım. "Bakış açın beni her defasında hayrete düşürüyor. Sanırım bazen daha çok genç olduğunu unutuyorum."

Aramızda dokuz yaş vardı.

Siktir, şimdi fark ediyordum ki Kutsal benden fazlasıyla gençti.

Peki bu umurumda mıydı?

Hayır.

Gözlerindeki nefretin büyüdüğünü gördüm. Savunmaya geçerek anında sözlerime karşılık verdi. "Ne demek istiyorsun?"

Bana bakan kadının sınırlarını görmek istedim. Bana sunduğu benliği ve hareketleri bir yanılsamaydı. Bazı şeyler şüphelerimi uyandırıyordu ve ben onu bükmezsem nasıl daha dayanıklı bir hale

getirebilirdim bilmiyordum. Belki de üstüne gidersem bir noktadan sonra beni sorgulamaya iten şey her neyse onu bulabilirdim.

"Demek istediğim şu, Kutsal." Diyerek hiçbir duygusunu kaçırmak istemeyerek bütün dikkatimi ona verdim. "Bir asker düşman sıfatındaki bir başkasını öldürdüğünde ona katil demiyorsun çünkü öldürülen kişinin bunu hak ettiğine zaten kötü biri olduğuna inanıyorsun. Askeri yüceltip vatanını ve iyi insanları koruyordu, karşısındaki bizim istediklerimizin tam tersini isteyen, inançlarımıza karşı gelen bir düşmandı diyorsun." Umarsız bir tavır ile omuzlarımı silktim. "Peki sana benim de bu zamana kadar sadece kötü insanları öldürdüğümü söylesem. Düşüncelerime ters oldukları veya aynı değerleri taşımadığımız için değil, gerçekten kötü şeyler yapan kötü insanlar oldukları için onları indirdiğimi bilsen." Tek kaşımı kaldırdım. "Yine de bana canavar der misin?"

Bir süre bana arafta olduğunu düşünmemi sağlayan bir ifadeyle baktı. Ardından geri adım atmayacağını belirtmek ister gibi burnunun dikine giderek mırıldandı. "Dediğim gibi uyuşturucu satıyorsun."

Uyuşturucu satmıyordum.

Yaptığım birçok şey vardı ama kadın ve çocuk ticaretiyle uyuşturucu satıcılığı bunlardan biri değildi. Asla da olmayacaktı. Yine de bunu karşımdaki kadına söylemedim. Aksine tam tersi istikamette ilerledim.

"Ben kimseye zorla bir şey yapmıyorum." Başımla onu işaret ettim. "Şimdi senin önüne bir zehir koysam ve kararı tamamen sana bıraksam zehri içmezsen bunun senin kararın olduğunu söyler, bir maddenin boyunduruğu altına giremeyecek kadar güçlü biri olduğunu düşünürsün ve sana zarar veremeyeceğimi haykırırsın." Tebessüm ettim. "Ama zehri içip ona bağımlı hale gelirsen bunun sorumluluğunu bana yüklersin. Hatta yoksunluk krizinden ölürsen bir an da katil ilan edilirim çünkü zehri benden alan kişi sensin." İyice anlamasını isteyerek tekrar ettim. "Veren demiyorum bak, alan diyorum. Seni öldürebilecek olan şeyi talep eden kişi sensin, ben değil."

Gözlerindeki ateşin üstüne benzin döktüm.

"Bu saçmalık." Histerik bir kıkırtı dudaklarımın arasından kayıp gitti. "İnsanlar kararlarının sonuçları iyiyse kendilerini yüceltmeye kötüyse bir başkasını suçlamaya eğilimlidirler. Oysa herkes kendinin kurtarıcısı ve katilidir. Gerisi önemsiz ayrıntılar."

"Kendini böyle mi rahatlatıyorsun?" diye sorduğunda sesindeki öfkeye eşlik eden bir şey vardı. Bana hüznü çağrıştıran bu tını doğru yolda olduğumu söylüyordu.

"Ben yaptıklarımın sorumluluğunu alırım." Dedim bütün kararlılığımla. "Kimseye de içimdeki kötülük ve iyilik terazisinin yargıcı olma hakkını tanımam. Senin gözünde ister canavar ister yaratık olayım, umurumda değil. Anlaşmamız boyunca senden tek beklentim bana saygı duyman. Tıpkı benim sana duyduğum gibi."

Meydan okurcasına gözlerini üzerime dikti. "Bana saygı duyuyorsun yani, öyle mi?"

"Elbette." Dedim bir saniye düşünmeden. "Hayata tutunmaya çalışan, yalnızlığının seni örselemesine veya yıkmasına izin vermeyen daha yirmi dört yaşında bir kadınsın, Kutsal. Bu zamana kadar kendini yetiştirip, korumuşsun. Sana güvenmiyorum, varlığınla beni sınadığında bir gerçek ama sana saygı duyuyorum çünkü bunu hak ediyorsun."

Ona tokat atsam bu kadar afallamazdı.

Yüzündeki ifade öylesine çarpıcıydı ki şaşkınlığından keyif duydum.

İçkimden bir yudum daha aldığımda ifadesinde bir yumuşama meydana geldi. Saniyeler içinde ondan duymayı beklemediğim kelimeleri sarf etti. "Bende sana saygı duyuyorum, Morskoy. Ve bugün beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Bana her Morskoy dediğinde onu kendime çekip kızıl rengindeki dudaklarını daha da kızartmak istiyordum.

"Önemli değil, milaya."

Başını iki yana salladı. "Hayır, önemli."

Ne demek istediğini anlayamasam da sözlerinin altında derin bir mana yatıyor olmalıydı çünkü gözlerinde bir minnet vardı. Aniden onun hakkında daha fazlasını bilmek istedim. Babasını yıllar önce kaybetmişti ve anlattıklarından anlayabildiğim kadarıyla iyi bir ilişkileri yoktu. Annesi de küçük yaştayken vefat etmişti. Öyleyse sarışın ile uzun zamandır kimse ilgilenmiyordu. Kutsal fazlasıyla yalnız olabilir miydi? Ve neden ben bu ihtimal karşısında onun önüne dünyaları sermek istiyordum?

Bir süre birbirimize bakarak sessiz kaldık.

Aramızdaki elektriklenmeyi algılamamak için şuursuz olmak gerekirdi. Yine de ikimizde salağa yatmayı tercih ettik.

En azından şimdilik.

Çünkü biliyordum ki yakında yatacağım tek yer, onun yanı olacaktı.

Billie Eilish - Everything I Wanted
Blackbriar - Mortal Remains

KUTSAL

Kırmızı bir kapı belirdi zihnimde.

Kan rengine çalan kapının önünde duruyordum. Uzansam dokunacağım kadar yakınımdaydı lakin ilgimi uyandırmıyordu zira aksi istikametten gelen sesler daha dikkat çekiciydi. Yavaşça ardıma dönüp gözlerimi yumduğumda işittiğim sese odaklanmaya çalıştım. Korku duymuyor, tek bir duyguyu bile algılayamıyordum.

Boşluğun içinde sürükleniyor gibiydim.

Bir temas hissettim tenimde lakin daha idrak edemeden yitirdim dokunuşunu. Yavaşça adımladım işittiğim melodilere doğru. Piyano sesinin ruhuma dokunmasına izin vererek gözlerimi araladım.

Yayılan melodileri dinledim bir süre. Kendimi hareket edemeyecek kadar yorgun ve bitap hissediyor, bedenimde oluşan yanma hissine anlam veremiyordum. Odaklanabildiğim tek şey şiddetini gittikçe arttıran piyona sesiydi. İçindeki öfkeyi atmak istercesine şiddetle yükselen ve beni rahatsız eden melodilere kulak verdim.

Tam karşımda kalan büyük merdivenleri fark ettiğimde sisli zihnimde bir ışık belirdi. Kaşlarımı çatarak kırık basamaklara baktım. Büyük ahşap merdiven hiç de yabancı gelmiyor, aksine bana bir aşinalık veriyordu.

Piyano sesleri hala devam ediyordu fakat bu sefer başka bir şarkıydı çalan.

Bana çok tanıdık gelen bir şarkı.

Bakışlarımı içinde bulunduğum eski evin üzerinde gezdirdim. Duvar kağıtları soyulmuş, camları kırılmış, parkelerin çoğu sökülmüştü. İhtişamını yitirmiş bir güzellik vardı karşımda. Bir yanım aitlik duyuyor, mekânın bana tanıdık gelmesine şaşırmamamı sağlıyordu.

Yavaşça ilerledim ve eski ahşabın ayaklarımın altında gıcırdamasına izin verdim. Büyük evin içinde sarsak adımlarım ile ilerlerken attığım her adımda başımdaki ağrı şiddetlendi. İşittiğim melodilerin şiddeti artarken her ses zihnime inen bir darbe gibiydi.

Huzursuzluk duymam gerektiğinin farkındaydım fakat korkmuyordum. Aksine içimde bir açlık vardı. Keşfetmek, anlamak istiyordum. Uzun zamandır uyuyan bir yanımın gözlerini araladığını hissettim. Onun duyduğu bu bilgi açlığı karşısında daha fazla duramayarak merdivenlere doğru ilerledim.

Sesin geldiği yer, yukarı ki kattı.

Zaman kaybetmeden beni taşıyıp taşıyamayacağını umursamadan hasarlı basamakları tırmanmaya başladım. İlk iki basamağı aceleyle çıktım ve ayağımın altında çığlık atan ahşapları umursamadım. Bir telaş bedenime yayıldı. Yavaşça diğer basamakları da çıkarken piyanonun sesi güçlenmiş ve şiddeti de ona oranla artmıştı. Piyanoyu çalan kişinin öfkesini hayal etmeye çalıştım. Notaları katletmek isteyecek kadar ne yaşamış olabilirdi?

Ben aklımdaki sorularla boğuşurken müziğin birden değişmesi üzerine son basamakta kaldım. Bir duvara çarpmış gibi hissettim. Sanki görünmez bir bariyer ilerlememi sonlandırmıştı. Şaşkınlıkla durdum olduğum yerde ve bir süre hareket edemedim.

Bu şarkıyı biliyordum.

Hem de çok iyi biliyordum.

Öyle ki yumuşak notaların bedenimdeki bütün hücreleri harekete geçirmesine izin verdim. Zihnimin kontrolünü yavaşça yitirdiğimi hissediyordum. Uyuşan bacaklarımı zorlayarak son basamağı çıkıp sağa döndüm. Bu essiz notaları çıkartan parmakların sahibini birazdan görecektim fakat neden attığım her adım da durmak ve arkama bile bakmadan kaçmak istiyordum?

Neden yüreğime ani ve korkunç bir duygu yayılmıştı?

Attığım her adımda silikleşen ses kalbimin kasılmasına neden oldu. Durmak istiyor, başımın ağrısından bayılacak gibi hissediyordum lakin

pes etmedim. İlerlemeye devam etmek zorundaydım. Bilmeliydim. Bende aşinalık yaratan bu seslerin mimarı kimdi öğrenmeliydim.

Koridorun sonunda kalan büyük kapıya doğru döndüğümde karşıma çıkan görsel ile duraksadım.

Arkası dönük kızı görüş alanıma soktuğumda bir süre yutkunamadım. Nefes bile almadan öylece durdum. Göğüs kafesime saplanan sızıyı tarif edecek kelime haznesine sahip değildim. İdrak etmekte zorlandığım manzarayı arşınladım bir süre. Beline kadar uzanan sarı saçları kırık camların arasından sıyrılan ve odayı dolduran güneşle parlıyordu. Minik bedenine örttüğü beyaz elbise yerlere kadar iniyordu ve küçük parmakları piyanonun tuşlarında büyük bir zarafetle geziniyordu. Gözlerimin dolduğunu hissettim. İçim üşüyor, yaralarım oluk oluk kanıyordu. Bir süre varlığımdan habersizce piyano çalmasını izledim. Küçük bedeni bir o yana bir bu yana sallanıyor, şarkıya ayak uydurmaya çalışıyordu. Arkası dönük olsa da yüzünü kaplayan sıcak gülümsemesini hissedebiliyordum. O sert notaların yerini yumuşak melodiler aldığında ağlamak istedim. İşittiğim her tınıda vücudumdaki ağrı artıyordu. Gözyaşlarım sonunda yanaklarımdan süzülmeye başladığında kalbime saplanan ani acıyla iki büklüm oldum.

Notalar artık ruhumu okşamıyordu.

Aksine beni yaralıyordu.

"Dur."

Titreyen sesimde hayat bulan ikazı işittiğimde kendime yabancılaştım. Sanki ben değildim konuşan. Bakışlarımı karşımdaki küçük kızda dolaştırdım. Beni duymamazlıktan gelerek notaları çalmaya ve kendinden geçmiş bir şekilde sallanmaya devam etti. Doğrulmaya çalışmamla kalbime tekrar bir ağrı saplanmıştı. Yanağımdan süzülen yaşlar ile görüşüm bulanıklaştığında bağırmak istedim fakat başaramadım.

Bir mırıltı halinde kayıp gitti yakarışım dudaklarımdan. "Yalvarırım dur."

Sonunda varlığımı kabul etmiş gibi omuzlarını düşürerek şiddetini azalttı. Sallanmayı sonlandırsa da piyanoyu çalmayı bırakmamıştı. Yumuşak melodiler hiddetli nidalara dönerken hissettiğim acıyla inledim. Bacaklarım gücünü kaybederken dizlerimin üstüne düştüm.

Az önce odayı dolduran güneş yok oluyordu. Ruhuma çöken karanlık, eve yayıldı.

Kırık camlardan esen rüzgâr saçlarımı savurduğunda titredim. Daha önce hissetmediğim kadar dondurucu bir soğuk bedenimi sarmaladı. Aniden kendimi ölüm ile karşı karşıya kalmış gibi aciz hissettim.

"Kes şunu!"

Bağırışım eski evde yankılandı lakin küçük kız beni duymuyordu. Evin ahşap duvarları sertçe esen rüzgâr yüzünden dağılmaya başlamıştı. Eski mekân üzerimize yıkılacaktı.

"Dur artık. "Dedim can havliyle. "Her şeyi berbat ediyorsun."

Son cümlem yetmişti küçük parmaklarının tuşlardan ayrılmasına.

Birkaç saniye bekledi. Ardından gelişi güzel bir şekilde tuşlara vurmaya çıkardığı gürültüyle acımı harmanlamaya başladı. Hissettiğim ıstırap ile yere yıkıldım ve ateşlerin içinde kıvrandım. Bedenimi çevreleyen alevlerin ısısı derimi yüzmek ister gibiydi. Sert rüzgâr her şeyi alıp götürüyor, alevler geri kalanları yok ediyordu.

Küçük kız oturduğu yerden doğruldu ve ellerini beni mahveden siyah piyanonun üstünden çekti.

Ahşap parkeler düştü zamanın kıyısından. Bir yok oluş baş gösterdi. Her şey siyahlığa bulanıyor, kırmızı bir ışık başımın üstünde sallanıyordu. Bakışlarımı küçük kızdan ayırmak istemesem de bedenim yavaşça güçsüzleşiyor, gözlerim kapanıyordu. Veda etmek ister gibi buğulu gözlerimin ardından küçük kıza baktım. Yüzünü tam olarak seçemesem de kim olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Kumru."

Başımın üstünde sallanan kırmızı ışık evrildi ve bir kapıya dönüştü.

Ardından bir kilit sesi zihnime vuruldu.

Kan ter içinde yattığım yerden fırladığımda bedenimi hızla saran kolların arasında çırpındım. Dudaklarımı terk eden çığlıklar, gözyaşlarımın şiddetini arttırıyor içine düştüğüm şok bütün algılarımı zayıf kılıyordu. Sıkıca yumduğum gözlerimi aralamaya korkarak beni sarmalayan kişiyi uzaklaştırmak istedim. Kışın ortasında kala kalmış bir yaprak gibi titresem de kudretli dokunuşların sahibine yumruklarımı savurdum. Kalbime çöreklenen ağrı, delirecek gibi hissetmeme neden oluyordu. Duyduğum korku, algılarımı yıkmış zaman ve mekân kavramları iç içe girmişti.

"Kutsal, sakin ol."

İşittiğim sesiyle bir mırıltı kaydı dudaklarımdan. Direnişimi sonlandırıp titreyen bedenimi kontrol altına almaya çalıştığımda yavaşça gözlerimi araladım. Gördüğüm bakışlar karşısında gücümü yitirdim. Korku ve endişeyle parlayan lacivert gözleri ruhumu arşınladı.

Ellerinin arasında çırpınan bir çocuk gibiydim ve o bunun bilincindeydi.

Kabusumun bende yarattığı acıyı görmek onu afallatmıştı. Kokusunu duymak, tenini hissetmek gerçekliğe döndüğümü anlamamı sağladı. Saniyeler önce içine hapsolduğum o cehennemi anımsamak akıl sağlığımın sınırlarını zorladı.

Okyanus gözler, beni izliyordu.

Dün beni kurtardığı andan beri ona her baktığımda hissettiğim nefret duygusunun beni boğmasına izin veriyor, ikiye bölünmüş aklımın içinde delireceğimi düşünüyordum.

Benim için gelmişti.

Beni kurtarmıştı.

Yaramı sarmıştı.

Kimse benim yaramı sarmaz, kimse benim için gelmezdi.

Öyleyse neden en büyük düşmanım olarak gördüğüm ve ölmesi için dualar ettiğim adam bana kimsenin göstermediği ilgiyle şefkati göstermişti?

Okyanus gözler, beni izliyordu.

Kesik nefeslerim ile yüzünü incelediğimde dün geceden beri aklımda dönüp dolaşan bütün düşüncelerin altında ezildim. Ondan nefret etmeliydim. Araz'dan intikam almalıydım. Bana öğretilen buydu. Benim amacım buydu. Hala ona karşı negatif düşüncelere sahiptim ama aklımın almadığı şeyler vardı. Bana bir canavar olarak anlatılan adam, hayatıma girdiğinden beri neden bana bir yaratık gibi davranmıyordu?

Bakışlarım dudaklarına kaydı.

Boynuma bıraktığı öpücüğü anımsamak titrememi şiddetlendirdi. Kimseye güvenmeyen, bu yüzden erkeklere yanaşamayan, öpüştüğünde dahi midesi bulanan ben, neden şimdi onun minik busesini hayal ederek kalbimin kasılmasını sağlıyordum?

Bir volkan gibi patladım ve kızgın lavlarımın benim ile onu da yakmasını sağladım. Hıçkırıklar eşliğinde ağlarken beni bu dünyaya bağlayacak bir ip görevi görmesini umut ederek kollarımı boynuna doladım.

Bu zayıflık gösterim karşısında kendimden nefret edeceğimi biliyordum.

Ama şimdilik, sadece onun sağlayabildiği o konforu deneyimlemek istedim.

Buna ihtiyacım vardı.

Kollarımı boynuna sıkıca doladım ve şiddetle ağladım. Ellerimin altında kasılan vücudunu umursamadım. Ona olan nefretimi bir kenara koyarak sadece güvende hissetmek istedim. Her şeyin geçtiğini anlamayı dileyerek varlığından güç aldım.

Saniyeler sonra bir el hissettim saçlarımın arasında.

Güçlü bedenini bedenime çarparak bana sıkıca sarıldığında yanında minicik kaldığıma emindim. Öylesine kudretliydi ki dokunuşu hiçbir şey beni yıkamaz, düşüremez gibi hissettim. Saçlarımı okşadığında odunsu kokusunu içime çekerek sakinleşmeye çalıştım.

"Güvendesin." Tok sesiyle kendinden emin bir şekilde konuştuğunda sözleri bir vaat değil, kaide gibiydi. "Güvendesin, milaya."

Saniyeler birbirinin üstüne devrilen bir domino taşı gibiydi. Zincirleme reaksiyon zamanın yavaşlamasını sağlarken dermanım kalmayana dek ağladım ve Araz'a sarıldım. Bedenim güçsüz düşüp, göz pınarlarım kuruduğunda derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Titreyen bedenimi ayakta durmamı sağlayan nefretimden ayırırken ona sığındığıma inanamadım. Dokunuşlarını terk edip bakışlarımızı buluşturduğumda belki de ilk defa utanmanın ne demek olduğunu idrak ettim.

Gözlerindeki ciddiyet ile kasılan çenesinde bakışlarımı dolaştırdım. Titreyen parmaklarımı hızla yanaklarıma sürtüp dudaklarımı birbirine bastırdım. Gördüğüm kâbusun etkisi gittikçe zayıflayıp yitirdiğim gerçeklik algım geri dönmeye başladığında içinde bulunduğum durumu gözden geçirmeye çalıştım. Dikkat ile beni inceleyen bakışlarının altında küçülüyor gibiydim.

Dün gece şöminenin önündeki koltuğa oturmuş, bir süre sohbet edip şarap içmiştik ve ben bir süre sonra uyuya kalmış olmalıydım.

Anlaşılan o da aynı şeyi yaşamıştı ki güne ağırmış olmasına rağmen ikimizde hala koltuktaydık.

Üstüme örtülmüş olan battaniyeyi fark ederek kendimi geriye çektim ve Araz ile arama bir mesafe koydum. Kuruyan dudaklarımı dilim ile ıslatıp bakışlarımı kaçırdığımda az önce ne yaşadığımı sorguladım. Sanki bastırdığım her şey gördüğüm kâbus ile tetiklenip ruhumdan taşarak içinde bulunduğum anda boğulmamı sağlamıştı.

"İyi misin?"

Kudretli sesi sertçe yutkunmamı sağladı. Parmaklarımı yüzüme bastırarak derin bir nefes aldım. Araz'ın yanında dağıldığıma inanamıyor, onda huzur bulmaya çalıştığımı kabullenemiyordum.

"İyiyim." Diyerek çatallı çıkan sesim ile sorusunu yanıtladım. "Sadece kâbus gördüm."

"Ne gördün?"

Sorusu tekrar ağlamak istememi sağladı. Gördüğüm şey, yitirdiklerimdi. Beni mahveden bu gerçekliğin ardındakileri net bir şekilde seçemiyor olsam da algılarım bana bunu söylüyordu. Uzun zamandır, bu denli canımın acıdığını hatırlamıyordum. Belki de bunun en büyük nedeni artık kaybedecek hiçbir şeyimin kalmamış olmasıydı zira ben her şeyimi yıllar önce yitirmiştim.

Sorusuna cevap vermediğimde saniyeler içinde tekrar konuştu.

"Bana bak." Emir niteliğindeki sözleriyle ürperdim. Tok ve sert sesindeki ciddiyet içimi dağladı. Uzanıp parmaklarını çeneme iliştirdi ve başımı ona doğru çevirdi. Muzip bir tavır takınmaya çalışsa da bana okyanusu anımsatan gözlerinde bir endişe vardı. "Yoksa rüyanda Ersay'ı mı gördün?" Anlamsız sorusuyla neye uğradığımı şaşırdım. "Eğer öyleyse çığlık atmakta haklısın."

Neşemi yerine getirmek ister gibi dalga geçmesi üzerine kendime inanamayarak gülümsediğimde bana eşlik etti.

"Kuzenini rüyamda görsem bu kâbus olur muydu emin değilim."

Alaycı bir tavır ile sarf ettiğim sözler işe yaramayarak onu sinirlendirdiğinde bir an kıskandığını düşündüm. Sahiplenici bir tavır ile çenemdeki parmaklarının baskısını arttırıp gözlerimin içine baktığında okyanusunda baş gösteren fırtınayı fark ettim.

"Zihnine bir adam sızacaksa o ben olacağım, milaya." Diyerek adeta aklımı ele geçirmeye çalıştı. "Kabuslarında bile başrol olmalıyım aksi taktirde sana uyku yüzü göstermem."

Kabuslarımdaki yerini bilseydi, kendiyle gurur duyardı.

Kalbimdeki kasılmayla iç geçirdim ve tebessüm ettim. "Anlaştık, Morskoy."

Ellerini üzerimden çekip sıcaklığını benden esirgediğinde bakışlarımı kaçırdım. Kendime gelmek isteyerek oturduğum yerden kalktım. "Ben duş alacağım."

"Bu bir davet miydi?"

Sorusuyla ona baka kaldım. Yüzündeki alaycı tebessüme inat gözlerinde yeşeren karanlık arzuyu görebiliyordum. Zihnime aniden düşen görsel beni gafil avladı. Araz ile duşta olduğum bu tablo karşısında bedenimde bir sızlama meydana geldi. Anında düşüncelerimin önüne bir ket vurarak ona karşı gözlerimi devirdim ve soğukkanlı kalmayı denedim. Tek kelime etmedim çünkü konuşursam sesimin ikna edici çıkmayacağına emindim.

Onun yerine salondan çıkıp holde adımladım ve başını öne öğen korumaların dakikalar önceki duygusal çöküşümü işittiklerini bilmenin verdiği huzursuzluk ile hızla merdivenleri tırmandım. Kaldığım odaya girip lavaboya girdim ve sıcak bir duş aldım. Üzerime buz rengi bir pantolon ile beyaz kazak geçirip saçlarımı at kuyruğu yaptım. Beyaz spor ayakkabıları giyip tekrar aşağı indiğimde mutfağa girdim. Evin içinde bir koşuşturma hakimdi ve kulak aşinası olduğum kadarıyla bunun en büyük nedeni geciken bir teslimattı.

Hilal ortalıklarda yoktu. Güneş ise birkaç koruma ile toplantı halindeydi. Kendime yulaflı bir kahvaltı hazırlayıp filtre kahve yaptım. Dakikaların ardından Araz mutfağa girdiğinde ise bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Duş almış olmalıydı ki saçları nemliydi. Oysa dün gece salona girdiğinde de saçları nemliydi. Anlaşılan her gün banyoya girmek gibi bir adeti vardı. Üzerine geçirdiği siyah pantolon ve gömleğiyle her zamanki gibi çekici gözüküyordu. Her şeyi bir yana bırakarak itiraf edebilirdim ki, Araz bu zamana kadar gördüğüm en yakışıklı adamdı.

Bakışlarını üzerimde gezdirip az ilerimde durduğunda hazırladığım filtre kahveyi iki kupaya pay ederek döktüm.

"Daha iyi misin?"

Sorusuyla başımı salladım ve kahveyle doldurduğum kupalardan birini ona doğru uzattım. Afallasa da saniyeler içinde kupayı aldı. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Diyerek yulaf dolu tabağımı işaret ettim. "İster misin?"

Araz kaşlarını çatarak tabağa baktı. Ardından bana dönüp yüzünü ekşiterek homurdandı. "Milaya, neden at yiyeceği yiyorsun?"

Kahkaha attım.

Uzun zaman sonra gerçekten kahkaha attım.

"At yiyeceği mi?"

Okyanus gözler dudaklarımda dolaştı. "Yulaf at yemeğidir. Kendine düzgün bir kahvaltı hazırlasana."

"Sabahları yulaf yemeği tercih ederim." Diyerek kâseyi aldım ve kaşığı yulaf ile doldurup ona ikram ettim. "Tatmak ister misin? Gerçekten lezzetlidir."

Araz geriye çekildiğinde üzerine giderek kaşığı ona doğru uzatmaya devam ettim.

"Geri bas, kadın." Diyerek kaşlarını çattı. "Bana hiçbir güç o şeyi yediremez."

"Sen bilirsin." Kaşığı ağzıma atıp tatminkâr bir inilti çıkardım. Ardından ağzımın dolu olmasını umursamadan mırıldandım. "Ellerime sağlık çok da güzel olmuş."

Anlayamadığım bir ifadeyle bana bakan adam yüzünden lokmamı zar zor yuttum. Dilini hafifçe alt dudağına sürtüp üzerime eğildi. Ellerini tezgâhın üstüne yaslayıp beni kollarının arasına hapsettiğinde kala kaldım. Aramızdaki mesafenin azlığı ile nefesim kesilmişti. Okyanus gözlerini yüzümde dolaştırarak saniyelerini öldürdüğünde soluklanamadım. Başıyla elimdeki kâse ve kaşığı işaret ettikten sonra dudağının kenarını kıvırdı. "Vazgeçtim, bir kaşık versene."

Biri neden tahrik olduğumu söyleyebilir miydi?

Kahretsin!

Araz fazla ağız sulandırıcı görünüyordu.

Yüz ifademi korumaya çalışarak dediğini yaptım ve yulaf ile doldurduğum kaşığı kaldırıp dudaklarına yasladım. Ağzını açıp uzattığım lokmayı aldı. Yavaşça geri çekildiğinde dikkatle onu izledim. Yutkunup tekrar alt dudağını hafifçe yaladığında midemde bir sıcaklık meydana geldi.

"Güzel tat."

"Sana yulaf lezzetlidir demiştim."

Kendinden emin gülümsemesi ve boğuk sesiyle karşılık verdi. "Yulaftan bahsetmiyordum."

Aralanan dudaklarım ile gözlerim irileştiğinde iması kanımı kaynattı. Benim tadımdan bahsettiğini anlamak içimi sıcacık etmişti. Ona karşı böyle reaksiyonlar göstermemem gerektiğini biliyor olsam da daha önce duymadığım bir çekime kapılmaktan kendimi alı koyamıyordum.

"Patron." Diyerek içeriye giren koruma ile Araz geri çekilmek yerine biraz daha bana yanaştı. Başını kaldırıp adama baktığında başını öne eğen koruma konuştu. "Salvatore Vitali arıyor."

Araz bana bakıp göz kırptı ve tek kelime etmeden yanımdan ayrıldı. Mutfaktan çıkmasıyla derin bir nefes aldığımda kendimi teklemek istedim. Ona dair böyle gardımı indiremezdim. Evet, Erdem Amcayla yaptığım konuşmadan sonra bazı şüpheler duymaya başlamış ve içine düştüğüm durumu sorgular hale gelmiştim ama gözümü açık tutmalıydım. Araz'ın tenimde bıraktığı o ufak izden yola çıkarak ona karşı böyle çekim duyamazdım.

Kahvaltımı edip kahvemi içtikten sonra salona geçip film izledim. Bir süre kitap okuyup canımın sıkıntısıyla ikinci filmimi de bitirdiğimde saatin neredeyse yedi olduğunu fark ettim. Bütün gün boş boş takılmış olmamdan dolayı sinirliydim. Araz sabahtan beri çalışma odasındaydı ve bir kez bile çıkmamıştı. Ayrıca gözünü bana dikmiş korumalar canımı sıkmaya başlıyordu. Her adımımın gözetim altında olması şaka gibiydi. Gerçi dünden sonra buna alışmalıydım çünkü Araz'ın güvenlik önlemlerini arttıracağına emindim.

Birinin bana zarar vermek istemiş olmasını hala anlamlandıramıyordum. Araz'ın fazla düşmanı vardı lakin neden biri direkt beni hedef almıştı?

Sevdiği kadın için dünyayı ve kendini yakabileceğini söylemişti.

Açıkçası ona inanıyordum.

Bunu yapabilecek kapasitedeydi.

Ve o kadın, dünyanın en şanslı insanı olabilirdi.

Başımı iki yana sallayarak kendime hayret ettim. Kimse Araz'a sahip olduğu için şanslı olamazdı. Her ne kadar tahmin ettiğim kadar şeytani biri olmasa da adam insanları saniyeler içinde öldürebilen eli kanlı bir mafya babasıydı. Hangi kız böyle bir adam hayal ederdi?

Açılan kapı sesini işittiğimde omzumun ardından baktım. Araz çalışma odasından çıkıp bana doğru gelmeye başladığında çalan telefonuyla duraksayıp sinirle homurdandı. Aramayı yanıtlayıp karşı hattan gelen sesi dinlemeye başladığında bakışlarını benden ayırdı. Kaşlarını çatmasıyla çenesinin kasılması bir olmuştu. Boynundaki damar kendini belli etti ve saniyeler içinde öfkeyle kutsanan sesi holde yankı buldu. "Tamam, geliyorum."

Hiddetli bağırışıyla yerimden sıçrayıp irileşen gözlerim ile ona baktım. Adamlarından birine sesleniyordu. İsmini yakardığı kişi aceleyle gelip önünde dikildi. "Buyurun, Araz Bey."

"Adamları topla."

Emri karşısında adam hızla gözden kayboldu. Lacivert gözlerini, gözlerimle buluşturduğunda nefesim kesildi. "Ben bir iki saate gelirim."

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarım boğazımın kurumasına neden olurken neler olduğunu idrak etmekte zorlanıyordum. Evin içinde adım sesleri yankılandı. Aniden holde beliren yirmi adam hazır ola geçtiğinde Güneş çalışma odasından çıkarak Araz'ın yanına geçti. Kısık seste bir şeyler konuştular. Daha doğrusu Araz konuştu. Güneş ise işittiği sözler karşısında küfrederek bir şeyler söyledi.

"Serhat ve Yılmaz, siz evi kollayın." Diyen Araz ile yerimden kalktım. "Cüneyt sen Kutsal'ın yanından ayrılma. Geri kalan benim ile gelsin."

Herkes harekete geçtiğinde endişeme hâkim olamayarak salondan çıktım ve Araz'ın yanına ilişip elimi koluna geçirerek onu durdurdum. Bakışlarımız buluştuğunda sesimi alçalttım. "Araz, her şey yolunda mı?"

"Değil."

Aldığım cevap kalbimin kasılmasını sağladı. Sorun tahmin ettiğimden daha büyük olmalıydı ve bu endişemin harmanlanmasına neden oldu. Neler olduğunu bilmemek canımı sıkıyordu. Evden çıkmak üzere hareketlendiğinde bilinçsizce dudaklarımdan kayıp giden cümlemi işitti ve duydukları karşısında buz kesildi. "Dikkatli ol."

Temennim ikimizin de şaşırmasına neden olurken buluşan gözlerimizin ağırlığı altında ezildim. Hızla bakışlarımı kaçırıp salona girdim. Ölmesini dilediğim adama dikkatli ol dediğime inanamayarak tekrar koltuğa oturdum. Aklımı dağıtmak isteyerek Netflix açıp bir

diziye başlamaya karar verdim. Rastgele bir şey açıp arkama yaslandığımda başımda dikilen adamı fark ettim.

"Cüneyt'ti değil mi?"

Kahverengi gözler beni buldu. Otuzlu yaşlarının ortalarındaki adam başını eğerek sorumu yanıtladı. "Evet efendim."

"Lütfen, otur." Diyerek çaprazımdaki koltuğu işaret ettim. "Araz'ın dönmesi saatler alabilir ve bütün gece başımda dikilmeni istemiyorum." Televizyonu işaret ettim. "Bana dizi izlerken eşlik edebilirsin."

Cüneyt bir bana bir televizyona bir koltuğa baktı. Sanki durumu değerlendiriyordu. Belki de tam olarak bunu yapıyordu. Ne de olsa Araz'dan çekiniyor olmalıydı ve patronunun nişanlısıyla yüz göz olmak istememesi hakkıydı lakin bu durum oldukça olağan bir şeydi. Alt tarafı dizi izleyecektik ve gerçekten bütün gece başımda dikilirse sinir krizi geçirirdim.

"Israr ediyorum."

Sözlerim ile tebessüm etti. "Teşekkür ederim, efendim. Çok naziksiniz."

Çaprazımdaki koltuğa oturduğunda dizinin ilk bölümünü başlattım ve dikkatimi ekrana vermeye çalıştım. Pek başarılı olduğum söylenemezdi çünkü sürekli Araz'ı ve neden aceleyle gittiğini düşünüyordum.

İkinci bölümü bitirip üçüncüye geçtiğimiz sıra kararan havaya baktım. Ardından bir şeyler içme ihtiyacı hissederek yerimden kalktım. Ayağa dikilmem ile Cüneyt'in de koltuktan kalkması bir oldu. Şaşkınlıkla ona baka kaldım. "Mutfağa gidip geleceğim."

Sözlerim ile başını salladı. "Patron sizi gözümün önünden ayırmamamı söyledi."

"Cüneyt, otur lütfen." Diyerek şaşkınlığımı örtmeye çalıştım. "Alt tarafı mutfağa gidip geleceğim."

Emin olamıyor gibi önümde dikilmeye devam etse de bakışlarımdaki bir şey onu yerine oturmak zorunda bırakmış olmalıydı ki saniyeler içinde sözümü dinleme ihtiyacı hissetti. Salondan çıkıp mutfağa girdim ve Cüneyt'inde susamış olabileceğini düşünerek iki kahve hazırladım. Suyun kaynamasını beklemeye başladığımda gözlerime ilişen çekmeceyle ensemden bir ürperti geçti.

Evde kimse yoktu.

Ani aydınlanışım karşısında bir küfür mırıldandım. Bu benim için altın niteliğinde bir şanstı. Erdem Amca'nın istediği zarfı arayabilir hatta belki daha önemli bir belge ya da kanıt bulabilirdim. Bedenime yayılan elektrik ile derin bir nefes aldım. Karanlıkta kalmak istemiyorsam gördüklerimden öte delillere ihtiyacım vardı. O zarfın içinde ne olduğunu ve Erdem Amca'ya güvenip güvenemeyeceğimi öğrenmeliydim. Araz'ın çekimine kapılıp neden bu oyunu başlattığımı unutamazdım.

Evi aramalıydım ve gözümü diktiğim çekmece sayesinde bunu nasıl yapabileceğimi biliyordum. Dün gece Hilal'in bana ağrı kesici vermek için çıkardığı kutuyu almak üzere çekmeceyi açtım. İçindeki kutuyu çıkarıp kapağını araladım. Hilal dün ağrı kesicinin yanı sıra bana uyku hapı vermeyi de önermişti lakin ikisini karıştırmamam gerektiğini düşünerek teklifini reddetmiştim. Şimdiyse o uyku hapıyla Cüneyt'i ekarte edip etrafa göz atabilirdim.

Kanımı ele geçiren adrenalin ile iki hapı kutusundan çıkarıp beyaz kupanın içine attım. Üzerine sıcak su döküp kaşık ile karıştırdıktan sonra kendime de kırmızı kupada bir kahve hazırladım.

Salona geri dönüp beyaz olanı Cüneyt'e uzattığımda gözlerindeki şaşkınlık ve minnet bir an kendimi berbat hissetmemi sağladı. Tebessümüyle kupayı alırken kibarlığımdan etkilenmiş gibiydi. "Teşekkür ederim, Kutsal Hanım. Zahmet etmişsiniz."

Boğazımdaki düğüm ile tek kelime edemeden yerime oturdum.

Kahvesini yudumlayıp televizyona bakan adamı izleyerek iğrenç bir insan olduğuma kanaat getirdiğimde nefesim daraldı. Bunu yapmak zorunda olduğumun bilincinde olsam da bir başkasının bilinciyle oynama hakkına sahip değildim. Yine de Cüneyt'in kahvesini içmesini izleyerek tek kelime etmedim.

Gerginlik dolu dakikalarım ile dudağımın üstündeki ölü derileri kemirmeye başladım. Üçüncü bölümün bitmesine yirmi dakika kala Cüneyt uzanıp bitirdiği kahvesinden arta kalan bardağı sehpanın üstüne bıraktı ve açık tutmakta zorlandığı gözleriyle esnedi.

At kuyruğumu çekiştirerek ona kaçamak bakışlar atmaya devam ettim. Beş dakikanın ardından tamamen gözlerini kapatmasıyla dikkat kesildim. Cüneyt aralanan dudakları ve koltuğa yayılan geniş bedeniyle uykuya dalmıştı. Emin olmak adına bir beş dakika daha bekledim.

Kısık horultularını işiterek tamamen bayıldığına karar getirdiğimdeyse yerimden kalkıp hole adımladım.

Ona verdiğim iki hap sayesinde uzun bir süre uyanmayacaktı.

Diğer iki koruma dışarıdaydı.

Ve benim için define avı başlamıştı.

Nereden başlamam gerektiğini bilemeyerek dudağımı dişlediğimde duraksadım. Mantıklı davranmalıydım. Kendimi Araz'ın yerine koymalı, onun düşündüğü gibi düşünmeye çalışmalıydım. Empati kurabilirsem işim kolaylaşırdı. Onun gibi zeki bir adam herkesten gizlemek istediği bir şeyi göz önüne bırakmazdı. Bu yüzden çalışma odasında işime yarar bir şey bulabileceğimi zannetmiyordum. Yine de hızlıca etrafa göz atıp işime yarayabilecek başka bir belge bulabilirdim. Bu yüzden ilk lokasyon olarak çalışma odasını belirledim. Kapıyı açmak üzere harekete geçtiğimdeyse kenarda duran ufak ışığı fark ettim. Kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

Siktir!

Araz, kapıya alarm takmış olmalıydı.

Geriye çekilerek çalışma odası seçeneğini eledim. İşiyle ilgili bütün bilgilerin orada olduğuna artık emindim. Yine de alarmı tetikleme riskini göze alamazdım. Bu yüzden kırmızı zarfı başka bir yerde bulabilme umuduyla merdivenlerden çıkmaya başladım. İkinci kata ulaşıp etrafa göz gezdirdiğimde ne yapacağımı bilemedim. Gözlerim sağımda kalan merdivene kaydı. Daha önce hiç bulunmadığım üçüncü katta onun odası vardı. Oyalanmayı ve daha fazla düşünmeyi sonlandırarak basamakları tırmandım. Yukarıda tek bir oda vardı. Kapının kolunu açıp ittirdiğimde büyük odayı görüş alanıma soktum.

Ciğerlerime dolan kokusuyla sendeledim.

Odası buram buram o kokuyordu.

İçeriye adımlayıp gözlerimi etrafta dolaştırdım. Kalbime binen ağrıyla başımı dik tutmaya çalıştım. Burada olmak kendimi garip hissetmeme neden olmuştu zira ilk defa bu kadar mahremine giriyordum. Siyaha boyanmış duvarlarda gözlerimi gezdirdim. Hemen karşımda duran büyük iki kişilik yatağa değdi bakışlarım. Yanağımın içini dişleyerek odada adımlamaya devam ettim. Yatağının üstünde asılı duran büyük tablo büyüleyici bir güzellikteydi. Sol tarafımda kalan kütüphane kitap doluydu. Kitaplığın önünde duran tek kişilik koltuğun yanında siyah mermer bir sehpa vardı. Oraya doğru

adımladım. Sehpanın üzerinde duran bitmek üzere olan viski şişesinin yanında kristal bir küllük vardı ve ağzına kadar izmarit ile doluydu. Bakışlarımı yatağın iki yanında kalan beyaz komodinlere çevirdim. Birinin üstünde lamba vardı. Diğeri ise çerçeveler ile süslenmişti. Fotoğrafları görmek umuduyla komodine yaklaştığımda derin bir nefes aldım.

Siyah çerçevenin içindeki fotoğraf kalbimin sızlamasına neden oldu. Kollarını güzel kız kardeşine saran Araz'ın yüzündeki gülümseme daha önce görmediğim bir güzelliğe sahipti. İkisi de öylesine mutlu gözüküyordu ki hissettiğim keder ile omuzlarımı düşürdüm. Kızın Araz'ın kardeşi olduğunu saniyesinde anlamıştım çünkü fazlasıyla benziyorlardı. Aynı siyah saç, beyaz ten, çene ve dudak hatlarıyla mavi gözler...

Araz'ı birçok kere gülerken görmüştüm lakin tebessümleri her zaman alaycılık ve kinayeyle parlardı. Hiçbir zaman bu fotoğraftaki gibi gerçek bir gülümseme yüzünde yeşermemişti. Onda bir şeyler eksikti. Kardeşini kaybetmesiyle yitirdiği bir parçasının yerini dolduramıyordu. Bu da ondan mutluluğunu ve huzurunu çalıyordu. Araz'ın gülümsemesinde hep örtülü bir perde vardı. Bazen aralanır gibi oluyor lakin saniyeler sonra bütün sağlamlığıyla bir duvara dönüyordu. Doğru çalışmayan bir makinadan farksızdı.

Onu suçlayamıyordum çünkü sevdiğin bir insanı yitirmenin seni nasıl değiştirdiğini en iyi ben bilirdim. Asla geri gelmeyeceğini bilerek beklerdin onu. Yerine kimseyi, hiçbir şeyi koyamazdın. Bir yara gibi kapanmaz sadece kabuk bağlar, zaman zaman kanayarak varlığını hatırlatırdı. Elinde kalan tek şey anılar olurdu. Gözlerini yumduğunda hatırladıkların kalbini sızlatsa da tebessüm ederdin. Bazen rüyalarını süslerdi. Uyandığına pişman ettirir, tekrar onu göre bilmek için şuurunu kaybetmeni istemene neden olurdu.

Ben bu duyguyu biliyordum zira hayatım boyunca birilerini kaybetmek zorunda kalmış, onların yokluklarıyla sınanmıştım. En değer verdiğim insanlardan birini de onun yüzünden kaybetmiştim.

İşte bu yüzden ona duyduğum nefret asla sönmeyecek bir ateşti.

Onunla kendimi de yakar, yine de bu yoldan geri dönmezdim.

Dönmemeliydim.

Dudağımı sertçe dişlemem sonucunda hissettiğim acıyla yutkundum ve fotoğraftaki kıza baktım. Öylesine güzeldi ki kelimeler kifayetsiz

kalıyordu. Yanağındaki gamze güzel ve biçimli yüzüne tam uyuyordu.

Ölmek için fazla güzeldi.

Ölmek için çok küçüktü.

Ve ölmek için çok mutluydu.

Gözlerim tekrar buzlu duvarların arkasına saklanmış kişiye, Araz'a kaydı. Ben en yakın arkadaşımı ve sevdiklerimi kaybettiğimde vermiştim ruhumu şeytana. Ya o da kardeşini kaybettikten sonra şeytanın ta kendisi haline geldiyse?

Ya her zaman dediği gibiyse her şey.

Ya biz gerçekten çok benziyorsak?

Bu düşünce sertçe yutkunmama neden olurken bakışlarımı diğer fotoğrafa çevirdim. Araz ve Güneş'in birlikte olduğu bir resimdi bu. Kaşlarımı çattım. Ardından tebessüm etmeden duramadım. En az dört, beş yıllık bir fotoğraftı bu çünkü ikisi de oldukça genç gözüküyorlardı. İkisinin arasındaki bağın kaynağını bilmiyordum. Güneş'in Araz'ın etrafındaki diğer adamlardan farklı olduğu barizdi. Onun için bir sağ kol haline gelen adam ile kardeş gibiydiler.

Derin bir nefes alıp başımı geriye attığımda gördüğüm manzarayla dehşete düştüm. Eşsiz bir güzellikle bana bakan dolunay aklımı kaçıracak gibi hissetmeme neden olurken kıkırdadım. Kendi etrafımda amaçsızca dönüp gördüğüm şeyin gerçekliğini sorgulamadan edemedim.

Çatı katının tavanı camdandı. Gökyüzü, büyüleyici bir güzellikle bana bakıyordu. İnci tanelerine benzeyen yıldızlar siyah tuvalin üstündeki noktalar gibiydi.

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Araz'ın zevkli biri olduğunu kabul etmek zorundaydım. Odasına böyle bir şey yaptırması takdire şayandı. Dudağımı dişleyerek başımı eğdim. Oyalanmayı bırakmam gerektiğini anımsayarak iç geçirdim. Zamanım daralıyordu ve burada yakalanırsam tek bir açıklamam dahi olamazdı.

Sağımda kalan giyinme odasına girdim. Karşıdaki duvarı süsleyen boydan boya aynada kendimi görebiliyordum. Oda tamamen Araz kokuyordu ki bu beni sinirlendirmişti. Şaşkınlıkla etrafa bakınmaya devam ettim. Sağ tarafta takım elbiseleri ve montları vardı. Solda ise gömlekleri özenle asılmıştı. Alttaki raflarda da tişörtleri ve kotları olmalıydı. İki tarafında duvar dibine sıralanmış olan ayakkabılarına baktım. Her çeşit ayakkabısı, kıyafeti varken Araz'ı hep siyah ceket,

kot ve pantolonla görüyordum. Gerçi renkli bir şeyi yok gibi gözüküyordu ya orası ayrı.

Odanın ortasında duran büyük camlı masaya baktım. Saatleri, kravatları özenle içine yerleştirilmişti. Buram buram para kokan odanın içinde adımlarken gerildim. Sol elimi yavaşça gömleklerinin üstünden geçirdim.

Gözüme çarpan kahverengi kutuyla olduğum yerde durdum. Gömleklerin altına yerleştirilmiş kutu eski bir şeye benziyordu. Üzerine kazınmış bir sembol vardı. İki üçgenin iç içe geçmesinden oluşan bu sembol bana tamamen yabancıydı.

Kutuyu alıp yavaşça takı masasının üstüne koydum. Oldukça özel bir şey gibi gözüküyordu ve bu düşünce tedirgin hissetmeme neden oldu. Daha fazla düşünürsem kutuyu açamayacağımı fark ederek vicdanımın sesini kıstım ve ahşap kutuyu araladım.

Karşıma çıkan ilk şey hızla kaşlarımı çatmama neden oldu.

Kutunun içinde duran lila rengi taşlarla süslenmiş ufak tokayı elime aldım. Fazlasıyla güzel ve değerli gibiydi. Kime ait olduğunu sorguladım. Eski sevgilisinin olabilirdi. Belki de kız kardeşine aitti. Yanağımın içini dişledim. Asıl tuhaf olan elimdeki tokanın bana hiç de yabancı gelmemesiydi.

Saçmaladığımı fark ederek tokayı yerine bıraktım ve kutudaki anahtarı buldum. Ufak not kağıtlarının altında kalan anahtarı hızla çıkardım ve elimde çevirdim. Merakım şahlanmış at misali uyanırken bakışlarımı avuç içimdeki objede dolaştırdım. Kasa anahtarı değildi. Buna emindim. Daha çok oda anahtarına benziyordu. Mavi gözlerim zaferle aydınlanırken yüzümde ufak bir gülümseme oluştu.

Anahtarın nereye ait olduğunu biliyordum.

Kahverengi kutuyu kapatıp hızla yerine koydum ve ardından odadan çıkıp hızla merdivenlerden indim. Kontrol amaçlı etrafa baktığımda elde ettiğim tek sonuç sessizlik oldu. Hala yalnızdım lakin bu çok uzun sürmezdi. Herkes gelmeden önce avucumun içinde duran ve sıkıca sarmaladığım anahtarı yerine koymalıydım.

Adımlarım doğruca hedefimi buldu. Geçen gün keşfettiğim kilitli kapıya ilerledim. İkinci katta kalan bu oda kilitli olan tek yerdi ve ben ardında ne olduğunu deli gibi merak ediyordum.

Anahtarı yuvasına yerleştirdikten sonra bir kere daha etrafa baktım. Benliğim ile baş başa olduğuma kanaat getirerek anahtarı çevirdim ve

yavaşça kapıyı ittirdim. Oda karanlık olduğundan hiçbir şey göremiyordum. El yordamıyla ışığı aradım ve düğmeyi buldum. Görüş alanımı aydınlığa kavuşturduğumda karşımdaki manzarayla kala kaldım.

Duyduğum dehşet bir nidayı beraberinde getirdi.

Dudaklarımdan kayıp giden küfür ile şaşkınlığımın esiri oldum.

Büyük odanın beyaz duvarına resmedilen kareye baktım uzun bir süre. Algılarımın benim ile dalga geçiyor olabileceğini düşündüm lakin bu kadar yüce bir hayal gücüne sahip değildim. Sanrı göremeyecek kadar kendimdeydim.

Karşımda bir adam vardı. Omuzunun üstünden geriye bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Her ne kadar yüzünün yarısı gözükse de sert hatlarından ve dipsiz denizleri anımsatan mavi gözlerinden bu kişinin Araz olduğunu anlamıştım. Duvarı boydan boya kaplayan siyah kanatlar ile düşmüş bir meleğe benziyordu.

Ağzımı kapatmak istedim fakat başarılı olamadım zira şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim. İnsanı içine çeken bir güzellikti bu. Alt dudağımı ısırdığımda karşımda duran şaheseri sindirmeye çalıştım.

Araz'ın kaslı sırtının hatları, dağınık koyu renk saçları, sonsuzluğa açılan ve duvarı kaplayan siyah melek kanatları. Her şey öylesine gerçekçiydi ki insan hayran olmadan edemiyordu.

Şaşkınlıkla etrafa baktım ve içinde bulunduğum odanın tuvaller ile kaplı olduğunu gördüm. Yere dizilmiş rengarenk boya şişeleri ve düzinelerce fırça vardı.

Burası bir resim atölyesiydi ve tabloların üzerinde yer alan imzaya göre Hazal'a aitti.

Hazal, Araz'ın ölen kız kardeşi...

Yere art arda dizilmiş tablolara yöneldim. Dizlerimin üzerine çökerken birkaçına bakmaya başladım. Çoğunda Araz farklı şekillerde resmedilmişti. Birinde odasında bulunan siyah deri koltukta kitap okuyordu. Diğerindeyse Güneş ile yan yana durmuş gülüşüyorlardı. Bir başkasındaysa Araz'ın küçüklüğü vardı. Yere oturmuş küçük kırmızı arabasıyla oynuyordu. Güneş'in portreleri ise sağ köşede sıralanmıştı. Farklı açılardan resmedilmiş hallerinde bakışlarımı dolaştırdım.

Hazal'ın hayatına ve perspektifine açılan bir dünyaydı burası.

Üst üste sıralanmış çizim defterlerinden birini alırken tamamen yere oturdum. Mor çizim defterini açtığımda Hazal'ın kara kalem çalışmalarını bulduğumu fark ettim. Babasının ve Ersay'ın portrelerini çizdiği sayfalarda gezdirdim parmaklarımı. Ona dokunan, onda iz bırakan insanları kaleme almıştı her birinde. Kafasında yarattığı dünyayı teker teker beyaz sayfalara çizmişti. Anlaşılan ben çareyi nasıl dans etmekte bulduysam o da çizmekte bulmuştu.

Düzinelerce çizim defteri vardı. Bazılarında güzel manzaraları resmetmişti. Gerçekten daha önce görmediğim bir yeteneğe sahipti. Çalışmalarının çoğu ünlü bir ressamın elinden çıkmış kadar kaliteliydi.

Kafama dank eden gerçek ile buz kestim. Burada olmam doğru değildi. Ölmüş bir kızın mabedindeydim. Olmamam gereken bir noktada, onun özelini karıştırıyordum. Bunun Araz ile bir ilgisi yoktu. Odada onun sonunu getirmek için bulabileceğim tek bir şey yoktu. Yaptığım saygısızlıktan öteye gitmiyordu. Bu yüzden hızla doğrulup her şeyi bulduğum gibi bırakmaya özen göstererek odadan çıktım ve kapıyı kilitledim.

Gencecik bir kızın ardında bıraktığı yegâne hatıralar, içimi yakmıştı. Eğer yaşasaydı neler yapabileceğini düşünmek yüreğimi sızlatıyordu. Belki de gerçekten ünlü bir ressam olabilirdi. Hayallerini gerçekleştirebilir, istediği ne varsa elde edebilirdi ama olmamıştı.

Biri onun elinden bütün fırsatlarını almıştı.

Kapıdan uzaklaşıp merdivenlerden çıktım. Hazal'ın ölüm nedenini öğrenme arzusuyla yandım. Kim, neden reva görmüştü ona bu sonu?

Araz'ın odasına girip anahtarı aldığım kutuya geri bıraktım. Odayı terk etmek üzere adımladığımda aşağıdan gelen gürültüyle korkarak yerimden sıçradım. Panik bedenimi ele geçirirken kanımın çekildiğini hissettim. Vücuduma yayılan soğukluk algılarımı yıktı.

Sessiz olmaya çalışarak hızla odadan çıkıp ardımdan kapıyı kapattığımda kalbim deli gibi atıyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. İkinci katın merdivenlerinin önünde dikilirken aşağıya baktım.

"Cüneyt." Diye seslendim fakat bir cevap alamadım.

Merdivenleri inerken aynı zamanda etrafa bakmaya başladım. Az önceki sesin nereden geldiğini kestirmeye çalıştım. Karanlığın içinde adımlarken kazağımın kollarını avuç içime çektim. "Araz sen mi geldin?"

Holde durup salona baktığımda Cüneyt'in hala uyuyor olduğunu gördüm. Mutfağa giden uzun hole girdiğimde cevap alamamış olmam gerilmemi sağladı. Belki de dışarıdaki korumalardan biri içeriye girmişti. Böyle olduğunu düşünerek adımlamaya devam ettim. Mutfağa girdiğimde ışığı açmak üzere düğmeye uzandım fakat gözüme ilişen şey ile duraksadım. Soğuk hava bedenimi sarmalarken bilinçsizce az ilerimdeki karartıya yürüdüm. Tam karşımda kalan ve yere kadar uzanan camın yanında ufak bir kapı vardı. Bahçeye açılan kapının üstündeki cam kırılmış, parçalar yere saçılmıştı. Ardına kadar açık olan kapıdan esen rüzgâr ruhumu alabora etti.

Bakışlarımı yavaşça indirdim.

Beyaz parkelerde iz bırakan çamura baktım.

Ancak bir erkeğe ait olabilecek büyüklükteki ayak izini net bir şekilde görebiliyordum.

Hissettiğim korku nefesimi keserken bir ürperti sırtımdan geçti. Hızla arkama döndüğümde her ne kadar birini bulmayı planlasam da kimse yoktu.

Karanlık.

Sahip olduğum tek şey karanlıktı.

İşittiğim erkek sesi, dünyamı başıma yıktı. Adımı yakaran kişi bir yabancıydı. İsmimi bir melodiyi mırıldanıyor gibi söylemiş, korkudan uyuşmama neden olmuştu. Aramızdaki mesafeyi idrak ettim birden. Sesi ne uzaktan ne yakından gelmişti.

"Kutsal, pabucu yarım çık dışarıya oynayalım."

Bağırdığı tekerleme çakıldığım noktadan sıçramama neden oldu. Sesine yansıyan neşe dehşete düşürdü beni. Köşeye sıkıştırmaya çalıştığı bir fare olduğumu hissettim.

Zihnim alarm verdi.

Bedenim benden bağımsız bir adrenalin ile harekete geçtiğinde can havliyle arkamı dönüp açık olan kapıdan çıktım. Koşmaya başladığımda beş saniyede bir arkama dönüyordum. Peşimden gelen biri yoktu lakin bu karşıma çıkamayacağı anlamına gelmezdi. Önüme döndüğümde takıldığım sert şey ile yere düştüm. Dizlerim soğuk çimenlere çarptığında acıyla inledim. Avuç içlerimden güç alıp doğrulmaya çalıştığımda kaybedecek vaktimin olmadığının farkındaydım. Ayağa kalkıp neye takıldığımı görmek üzere ardıma baktığımda karşılaştığım şey ile iki büklüm oldum.

Buz kesen parmaklarıma dudaklarıma bastırarak atmak istediğim çığlığı ruhuma hapsettiğimde bayılacak gibi hissettim. Bana bakan kahverengi gözlerin sahibinin boynundan akan kan yeşil çimlerin üstünde bir patika oluşturmuştu.

Dilime gelen nidaları öldürmeye çalışarak ağzımı daha sıkı sarmaladım. Öyle ki bir an nefesim kesilmişti.

Hissettiğim mide bulantısını yok saymaya çalışarak eğildim ve cansız gözlere bakmamaya çalışarak daha sadece yirmili yaşlarında olan adamın belindeki silahı aldım. Telefonunu aramak üzere üstünü karıştıracağım sıra da işittiğim adım sesleriyle doğruldum.

Yavaş adımlar ile ağaçların arasına ilerlemeye başladığımda elimin içindeki ağır demir yığınına sıkıca sarıldım. Şarjörünü kontrol edip dolu olduğunu gördüğümde sessiz olmaya dikkat ederek yavaşça sürgüyü çektim.

Evin ön tarafına doğru ilerlerken kontrollü adımlar atıyor, silahı indirmiyordum.

Giriş kapısına yaklaştığım sıra diğer korumanın cansız bedenini gördüm. Yüzü koyun yatıyordu. Peşimdeki kişi her kim ise onu sırtından bıçaklamıştı.

Hissettiğim korkuya eklenen öfke içimi yaktı.

Çıkış kapısına yöneleceğim sıra karşı taraftan gelen adım sesleriyle geri çekildim. Ormanın olduğu kısma doğru adımlamaya başladım.

"Kutsal, sıkılmaya başladım."

Ses tonuna yerleşen öfke göğüs kafesimi sıkıştırdı. Ne düşündüğünün veya hissettiğinin umurumda olmadığını haykırmak istedim lakin iki kişiyi büyük bir çeviklik ve sessizlik ile indirmiş birisiyle inatlaşmamam gerektiğinin farkındaydım. Kırk saat dolmadan peşime birinin daha takıldığına inanamıyor, Araz'ı beni bu hale düşürdüğü için öldürmek istiyordum.

Orman kısmına yaklaştığımı fark etmem korkumu harladı zira evin yanındaki büyük araziye girersem yolumu kaybedebilir, kolay bir hedef haline gelebilirdim. Ayrıca ormanın sonundaki duvarları aşmam imkansızdı. Kendi kendimi köşeye sıkıştırırdım. Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Yaratıcımın yardım eli uzatmasını dilemekten başka bir çaremin olmadığının farkındaydım.

Karanlığa alışan gözlerim ile etrafımı taramaya başladım. Kimseyi göremiyor olmak beni huzursuzluğa sürükledi. Hedefimin yerini

saplayabilirsem onu etkisiz hale getirebilirdim lakin bir hayalet gibi görüş açımdan uzak durursa hapı yutardım.

Saniyeler geçip umut ışığımın sesi kulaklarıma eriştiğinde dikleştim.

Araz'ın spor arabasının asfaltta bıraktığı ses kulaklarımı yaktı.

Adım sesleri arttığında ilerimden hızla geçen karartıyı gördüm. Siyah kapüşonlu ve uzun boylu bir adam karanlığa sığınarak ormana doğru koşmaya başlamıştı.

Metrelerce ötemdeydi.

Beni arkasında bırakıp uzaklaşmaya başladığında yapmam gerekenin farkındaydım.

Sindiğim köşeden çıkıp silahımı uzaklaşmakta olan karartıya çevirdim. Derin bir nefes alırken korkumu bir kenara bıraktım. Daha önce hareket eden, yaşayan bir canlıya zarar vermediğimin bilincindeydim fakat bu önemli değildi çünkü namlunun ucundaki kişi bu gece iki kişiyi öldürmüş ve benim peşime düşmüştü.

Ona vereceğim herhangi bir zararı sonuna kadar hak ediyordu.

Ağaçların arasına girmek üzere olan bedenin omuz kısmına nişan alarak hızla tetiği çektiğimde sendeledim. Kulaklarımda çınlayan gürültü yüzümü ekşitmeme neden olurken bütün mahalleyi ayağa kaldırdığıma emindim.

Siyaha sığınmaya çalışan adam omzunu saplanan kurşunum ile dizlerinin üzerine çöktüğünde adımı yakaran kişiyle ardıma döndüm. Araz ve geri kalanlar eve akın ederken yüzümdeki gülümsemeyle başımı çevirdim. Bıraktığım yerde bulmam gereken adamın yokluğuyla geriledim. Yediği darbeye rağmen pes etmeyen adam her kim ise ormanın içine karışmış, görüş alanımdan çıkmıştı.

Bir küfür savurup hızla evin ön kısmına doğru koştum.

Adımı yakaran adam ile göz göze geldiğimde omuzlarını düşürdüğünü gördüm. Öfkeden deliye dönmüş gibi duruyordu. Okyanus gözlerindeki fırtına her an tsunamiye yol açabilirdi.

Hızla bana adımlayıp gözlerini üzerimde ve yüzümde dolaştırdı. Büyük ellerini ilk yanaklarıma ardından omuzlarıma yerleştirirken aceleyle konuştu. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Sesinde bir şey vardı.

Bana yabancı gelen, daha önce onda deneyimlemediğim bir şey.

Gözlerine tutundum. Nefesimi kesecek kadar hiddetli olan gözlerinde kaybolmamayı diledim. Başımı sallayarak iyi olduğumu

söylemeye çalıştığımda az ilerimizde duran Güneş ile Hilal endişeyle bana baktı.

"Eve biri girdi. Her kim ise adımı seslendi ve beni bulmaya çalıştı." Derin bir nefes alıp ardımda kalan ormanı işaret ettim elimdeki silah ile. "Geldiğinizi duyunca kaçtı. Omzundan vurdum, çok uzaklaşamaz."

Ciddiyetinden ödün vermeden bir süre daha bana baktı. Bakışları yüzümü tavaf ederken sinirle bir şeyler söylendi. Ardından tek kelime etmeden elimdeki silahı alıp yürümeye başladı. Hızlı adımlarla ormana gittiğini gördüğümde ardından seslendim. "Araz."

Onunla gitmek istedim. Bunun için adım attığımda bana bakmasa da bunu hissetmiş gibi şiddetle haykırdı. "Sakın kıpırdama."

Ormana girene kadar ardından baktım. Ardından işittiğim fısıldaşmalar ile arkama döndüm. Güneş düşüncelere dalmış gibi boşluğa bakıyordu. Yanındaki kızın büyük kahverengi gözlerinde parlayan endişenin boyutu iç karartıcıydı. Güneş başını kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda iç geçirdi.

Öfkeliydi.

Onu belki de ilk defa bu denli sinirli görüyordum.

"İkinizde buradan ayrılmayın." Belinden çıkardığı silahının sürgüsünü çekip hızla yanımızdan ayrıldığında bakışlarımı Hilal'e çevirdim. Dilinin ucundaki sözleri öldürmek ister gibi bastırdı dudaklarını birbirine ardından dayanamayarak derin bir nefes alıp konuştu. "Bu gece rıhtımdaki depolardan biri kundaklandı. Sanırım biri bizi oraya yönlendirmek için yaptı bunu."

Kaşlarım çatıldı.

Bu da neydi böyle?

Tesadüf olmadığı barizdi lakin anlamlandıramıyordum.

Hilal bunu fark etmiş gibi açıkladı sözlerini. "Biri Araz'ın canını yakmak için seni elde etmeye çalışıyor. Her kim ise gözünü karartmış olmalı ki, sınırları bile zorluyor."

Sırtımdaki hedef tahtasının genişlediğini hissettim.

Araz'ın zayıf noktası olduğumu düşünen insanların peşimde olduğu artık tescillenmişti lakin bu saçmalığın nasıl sonlanacağı bir muammaydı.

Ormanın derinliklerinden gelen ses ile ardıma döndüm.

Korkuyla parlayan gözlerimi ağaçlarda dolaştırdım.

Tek el silah sesi zihnimin bariyerlerinde yankılandığında endişeyle sarsıldım.

Aklıma gelen tek kişi, okyanus gözlü adamdı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XII. EMANET

*İyi okumalar dilerim *

XII. EMANET

Slaves to Humanity - Battleground
Outlandish - Callin' U

KUTSAL

Fırtına yaklaşıyor diye fısıldadı zihnimdeki ses.

İnsanı ürperten tınısıyla benliğimi titretti. Başımızın üstünde dönen gri bulutları işaret ediyor, sonun başlangıcında olduğumu anlamamı istiyordu. Sanki saniyeler içinde şimşekler çakacak, yağmur damlaları ruhumu arındıracaktı.

Kıyametin başlangıcını işaret eden alametleri görmezden gelmek isterdim lakin her şey ortadaydı. İçine düştüğüm çukur cehennemin azap dolu katmanlarına açılan kapısının önüydü.

İçimde yaşayan küçük kıza tutunmak istedim.

Gün doğmadan uyuyamayan, karanlıktan ve karanlığa saklanan canavarlardan korkan o küçük kızın geldiği noktaya hayret ettim. Gölgesinden bile ürperen, onu koruması için babasına sığınmaya çalışan o kızı kendi ellerimle öldürmek istemiştim. Acizliğinden nefret etmiş, aydınlığından tiksinmiştim. Şimdiyse şaşırıyordum.

Ne ara benimsemiştim karanlığı bu kadar?

Bir parçası mı olmuştum dipsiz siyahlığın?

Aklımın sınırlarına çarpan ses ile gözlerimi yumdum. Silahın ateşlenmesiyle geride bıraktığı can yakıcı tını ruhumu talan etti. Geceyi

delip geçen o ses, bedenimin kas katı kesilmesine neden olmuştu.

Anılarım karanlığımın içindeki projeksiyondan yansıdı. Geçmişimin izdüşümüyle sendeledim. Yıllar öncesinde buldum kendimi.

Silahın ne olduğunu, nasıl kullanıldığını öğrendiğim o gündeydim.

Babam, Erdem Amca ve Eylül yanımdaydılar. Hep birlikte şehirden uzak, ormanlık bir alana gitmiştik. O zamanlar daha sadece on dört yaşında olmalıydım. Başıma geleceklerden habersizce babam ve sevdiğim iki insanla vakit geçireceğimi düşünerek çıktığım yolda büyük bir ders almıştım.

Babamın arazi aracından indiğimizde Eylül ile tedirgin hissettiğimizi anımsadım. Erdem Amca ile babam yanlarında getirdikleri silahları portatif masaya dizerlerken onları izlemiştim. Büyük ve gür ağaçların arasından sızan güneş ışınları doğanın güzelliğini öne çıkarmış, kuşların sesi kulaklarımı doldurmuştu. Karşımdaki iki adamın belli aralıklarla, mesafeleri ölçerek hedef pankartlarını ağaçlara asmaları ise bu büyüleyici atmosfere yapılan bir haksızlıktı.

Eylül'ün ürkek sesiyle sadece benim duyabileceğim bir desibelde konuştuğunu hatırlıyordum. "Bunu yapmak istemiyorum." Demişti kollarını ince bedenine dolarken. Zümrüt yeşili gözlerindeki korku içimi sızlatmıştı fakat ona belli etmemeye çalışarak tebessüm etmeye zorlamıştım kendimi. "Sorun değil." Onu rahatlatmak istercesine omzunu okşamıştım. "Eğlenceli olacak."

Söylediklerime kendimde inanmamıştım zira içine hapsolduğumuz anın zevk verebilecek tek bir yanı dahi yoktu.

Babamın önümüzde duran beyaz masaya gelip derin bir nefes aldığını hatırladım. Bana korkutucu gelen demir yığınlarını kontrol ederken bir kez olsun bana bakmamıştı. Sanki o da durumumuzdan mutlu değildi. Erdem Amca'nın gülümsemesini fark ettiğimde bende tebessüm etmiştim. Belki de enerjisini kaybetmeyen ve içinde bulunduğumuz konumdan hoşnut kalan tek kişiydi o.

"Hazır mısınız, kızlar?"

Sorusunun içimi yaktığını hatırlıyordum. Daha on dört yaşında olan iki genç kızı karşılarına alıp böyle bir şey öğretmek istemelerinin nedenini o zamanlar bile sorgulamıştım.

"Evet." Diyerek yalan söylemiş ve başımı dikleştirip güçlü durmaya çalışmıştım. Eylül ise benim aksime daha çekingen bir tavır sergilemişti.

Babamın tok sesini işitmiştim. "Bu bir oyun değil. Kendinizi korumayı bilmeniz gerek ama asla zorunda kalmadığınız sürece elinize silah almamalısınız."

Benden onay almak ister gibi bakmaya devam ettiğinde başımı salladığımı anımsıyordum. Anlatmak istediğini kavradığımı fark ettiğinde parmaklarımın arasına bırakmıştı demir yığınını. Ağırlığını hissetmek afallamama neden olmuştu. Elim büyüklüğündeki silahın bir insanın hayatını ne hale getirebileceğinden habersizce verdiği güç karşısında kendimi yenilmez zannederek tebessüm ettiğimi hatırlıyordum.

Babamın bütün detayları anlatışını büyük bir dikkat ile dinlemiş, her ayrıntıyı anlamaya çalışmıştım. Erdem Amca'nın gurur duyduğunu düşünmeme neden olan tebessümüyle beni izlediğini fark ettiğimde bunu başarabileceğime emin olmuştum.

"Silahını kontrol et." Demişti babam bir askere emir verir gibi. Sesindeki mesafeye ve ciddiyete yenilmede dik durmaya devam etmiştim. Bacaklarımı omuz hizasında açıp silahın ilk şarjörünü ardından yatağını kontrol etmiştim.

"Nişan al." Demir yığınını kaldırıp metrelerce ötemdeki ağaçta asılı duran pankartı gözüme kestirmiştim. "Tetiği çek."

Komutuyla mandala asılmıştım. Etrafımızdaki kuşların korkarak uçmasına neden olmuş lakin başarmıştım. Pankartı vurmuş, bunun verdiği tatmin ile gülümsemiştim. Gözlerimi yanımdaki adam ile buluşturduğumda bütün tepkisizliğiyle bana baktığını görmek ise dudağımı dişleyip tebessümümü yok etmeme neden olmuştu.

"Bir daha."

Mekanik sesiyle verdiği emir karşısında pozisyonumu alıp bu sefer biraz da uzakta kalan pankartı hedef almıştım.

"Ateş et." Dediğinde tekrar asılmıştım mandala. Kulağımı yakan keskin ses ile kaşlarımı çatmıştım. Gözlerimi kısarak pankarta bakmıştım. Ucundan da olsa vurabildiğimi görmek kendime olan güvenimi arşa çıkarmıştı. Dakikalar birbirinin üstüne devrilirken kendimi defalarca kez tekrarlamıştım. Babam emrediyor, ben gerçekleştiriyordum.

Bir şarjörü yarıladığımda Erdem Amca'nın neşeli sesini işittiğimi hatırlıyordum. "Hiç fena değil."

"Öyle mi dersin?" Tek kaşını kaldırarak sorgulamıştı babam onu. Erdem Amca ise yüzündeki tebessüm ile gözlerini üzerimde dolaştırmıştı. "Hakkını vermek lazım. Kutsal'ın doğal bir yeteneği var."

Babam bir süre bana bakmış ne başarımı tebrik etmiş ne de tek kelime söylemişti. Saniyelerin ardından eliyle onu takip etmemi söyleyerek yürümeye başlamıştı. Dediğini yaparak elimdeki silaha sıkıca sarılıp peşinden gitmiştim. Ormanın içinde ilerledikçe ayaklarımın altında ezilen dal parçaları ses çıkarmıştı. Erdem Amca ve Eylül'den çok uzaklaşmamıştık lakin aramıza yine de bir mesafe koymuştuk. Babam ellerini arkasında birleştirip disiplini temel alan bir komutan gibi bana baktığında duraksamıştım. Mavi gözlerini üzerimde gezdirmişti. Sınırlarımı ölçmek ister gibi davranması gerilmeme neden olmuştu.

"Diyelim karşında sana zarar vermek isteyen biri var."

Dünyamı alaşağı eden sesiyle yutkunmuştum.

"Onu vurabilir misin?"

On dört yaşındaki benliğimin işittiği soruyla titrediğini anımsıyordum. Ruhumda filizlenen korkuyu belli etmemek istercesine başımı dikleştirmiştim. "Vurabilirim."

Karşısındaki adam tek kaşını kaldırmıştı. Tek bir duygu kırıntısı bile yoktu yüzünde. Bir heykelden farksız olduğunu düşünmeden edememiştim.

"Nefes alan, yaşayan bir canlıya ateş edebilirsin demek."

Mideme saplanan ağrının keskinliği canımı yakmıştı. Ruhumu kaplayan zehri kusmak istemiştim. Birine zarar verebileceğimi düşünmek bile aklımı kaçıracakmış gibi hissetmeme neden olmuştu. Yine de belli etmemeye çalışmıştım. Benim ile gurur duymasını istemiştim. Kızının başarabileceklerini görsün, zayıf olmadığını anlasın istemiştim.

"Evet."

Başını sallamıştı babam. Anlaşıldığımı hissetmeme neden olan hareketiyle omuzlarımı düşürmüştüm. Ardından beklemediğim bir tavır sergileyerek az ilerimizde kalan bir noktayı işaret etmişti. "Öyleyse ateş et."

Gösterdiği hedefi bulan gözlerim, algıladığı tabloyu kabullenmek istemiyor gibi buğulanmıştı. Kalbime saplanan acıyla olduğum yerde

kala kalmıştım.

Kırmızı gözleriyle bana bakan ve bir pamuğu andıran tavşan az ilerimde durmuştu. Küçük ve güzeldi. İnsanın sarmalayıp, sevmek isteyeceği bir tatlılığa sahipti. Hiçbir zararı yoktu. Sadece besleniyor, yaşamaya çalışıyordu. Evinde güvende olduğunu düşünmüş, ormanın içinde ilerlerken karşıma çıkmıştı.

Ona zarar vermek istemediğimi anlamış, buna hakkım olmadığını hissetmiştim.

"Sana onu vur dedim."

Babamın bağırışıyla yerimden sıçramıştım. Emrini gerçekleştirmemem öfkelenmesine neden olmuştu ama bunu yapamazdım. Küçük ve zararsız bir hayvana zarar veremezdim. Yine de gözlerindeki hiddete karşı koyamayarak önüme dönmüş, pozisyonumu alarak silahı doğrultmuştum. Namlunun ucunda duran ve her şeyden habersiz olan tavşan başını kaldırıp bana baktığında ruhumun yaralandığını fark etmiştim.

Tetiği çekersem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum.

Kaçıp gitmesini dilemiştim. Oyalanışımdan yararlanıp gözden kaybolmasını istemiştim fakat yapmamıştı. Karşımda durup bir hedef olmaya devam etmişti.

Düştüğüm dehşetten çıkamamış, korkumu aşamamıştım. Parmaklarımı sıkıca silaha dolayıp öylece durmuştum. Zaman üzerime devrilmiş, küçük bir kızın sesi zihnimde yankılanmıştı.

Benliğimi sarmalayan panik nefes alışverişimi zorlaştırmış, vücudumdaki titreme artmıştı. Bana bir ömür gibi gelen saniyelerin ardından babam sert bir şekilde elimdeki silahı almış, canımı yakacağını düşünmeden ya da umursamadan parmaklarını çeneme yerleştirip ona bakmam için beni zorlamıştı. Gözlerine yerleşen karanlığın beni yutacağından korktuğumu hatırlıyordum. On dört yaşındaki çocukluğumun yaşadığı en ağır travmalardan biriydi bu zira babamın ağzından çıkan her kelime ölene kadar hatırlayacağım bir nasihatti.

"Ağaç vurmak kolaydır, kızım." Demişti. Hitap şeklini bir hakaret gibi söylemesi ise canımı yakan asıl şeydi. "Yaşayan bir hedefe ateş edemediğin sürece eline silah almanın önemi yok."

On dört yaşındaydım.

Daha sadece on dört yaşındaydım.

Bakışlarımı karşımda durmaya devam eden tavşana çevirdiğimi hatırladım. Hedef demişti babam. Bir canlı ya da insan değil. Ateş etmem gereken bir hedefi anlamlı kılmak gibi bir derdi yoktu zira onun için bunun bir önemi de yoktu. Tehlike arz eden şey her neyse ortadan kaldırılmalıydı. O günden sonra elime bir daha silah almama izin vermemiş, bunun bana göre bir şey olmadığını söylemişti. Zayıf olduğumu düşündüğünü bakışlarından anlamıştım. Erdem Amca ile onu ayıran nokta tam burada devreye girmişti. Onun yok saydığı potansiyelimi fark eden en iyi dostuydu. Başarabileceklerimi anlamış, zırhımı kuşanmama yardım etmişti.

Oysa tek isteğim babamın benim ile gurur duymasıydı.

Ama babam bana bambaşka bir ders vermek istemişti. Geriye çekildiğinde onu anladığımdan emin olmak istemiş gibi acımasızlığının altını çizerek birkaç ötemdeki tavşana silahını doğrultmuş ve bir saniye bile beklemeden, tereddüt etmeden tetiği çekmişti. Acı dolu minik bir ses kulaklarıma dolduğunda bedenimden geçen titremeyle gerilemiştim. Kana bulanan beyaz tüylere bakarak saniyelerce ormanın ortasında dikildiğimi anımsıyordum.

O gün öğrenmiştim.

Canavarlar, insanlardı.

İnsanlar, canavardı.

Gözlerimi aralayıp gerçekliğe döndüğümde hatırladıklarımın beni mahvetmesine izin verdim. Dakikalar önce vurduğum adamın ne halde olduğunu sorgulamadım. Sadece hedefimi vurmuştum ve bu yüzden hiçbir şey hissetmiyordum.

Belki babam geldiğim noktayı görseydi bu sefer gerçekten benim ile gurur duyar, onore olurdu. Sanırım bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim çünkü kendisi ölmüştü. Elimde ona dair bennde açtığı yaralar ve yaşattığı travmalardan başka bir şey yoktu. Yine de bilmesini isterdim. Onun zannettiği gibi aciz ve güçsüz değildim.

Hiçbir zaman da olmayacaktım.

Karanlığa karışmış ormana baktım. Saniyeler önce işittiğim silah sesinin bende yarattığı tahribatı bir kenara bırakarak derin bir nefes aldım. Uyuşan bacaklarımı hareket ettirmeye çalışarak adımladığımda görüş alanıma giren kişiyle omuzlarımı düşürdüm. İstemsizce rahatladığımı fark ederek tırnaklarımı avuç içime gömdüm. Kalbimin

ritmi raydan çıkmış bir tren gibiydi. Ruhum alev alev yanıyor, bedenim titriyordu.

Bana doğru yaklaşan adamın öfkesi soyut bir hal almıştı. Aramızdaki mesafeye rağmen bunu anlayabiliyordum. Elindeki silahı beline sıkıştırdığında gözlerimiz buluştu. Okyanus gözlerindeki kasırga bütün gemileri alabora etti. Bir yay gibi gerilmişti bedeni. Ardından gelen adama baktım. Güneş yüzündeki endişeyle bize doğru yürüyordu. İkisi de iyi gözüküyorlardı. Gecenin içinde yankılanan silah sesinden ayrılan kurşunun hedefinin onlar olmamasına şükrettim ve bunun ne kadar yanlış olduğunu düşünerek bakışlarımı kaçırdım.

Araz'ın hiddetli sesini işittim saniyeler sonra. "Mehmet." Diye haykırdığında kapının önünde bekleyen adamlardan biri dikkat kesildi. "Zaferi arayın birilerini göndersin. Parmak izi, kan örneği. Ne yaparsa yapsın bana o şerefsizi bulsun."

Zafer Amca'nın ismini işitmek tüylerimin dikilmesine yol açtığında üşüdüğümü hissettim. Anlaşılan adamı kovalamış lakin yakalayamamışlardı.

Araz yanımdan sıyrılıp evin içine yöneldiğinde emrini yerine getirmek üzere adamı harekete geçti. Güneş yüzündeki tebessüm ile ilk bana ardından Hilal'e baktı. Bizi rahatlatmak istediğini anlıyordum fakat bu mümkün değildi çünkü dakikalar önce biri peşime düşmüş, bana zarar vermeye çalışmıştı.

Yanlarından ayrılıp Araz'ın peşinden eve girdiğimde çalışma odasına girip kapıyı çarparak kapattı. Ayaklarımı sürüyerek ilerledim ve kapısını açıp içeriye girdim. Viski şişesindeki alkolü su içer gibi tükettiğini görmek nefesimi kesti. Öfkesini yatıştırmaya çalıştığını anlayabiliyordum lakin ayık kalması gerekiyordu. Bana neler olduğunu anlatmalıydı.

"Araz."

Sesimi işitmesiyle derin bir nefes alıp ardına döndü ve bakışlarımızı buluşturdu. Göz bebeklerine işleyen öfkesi yanağımın içini dişlememe neden oldu. Yavaş adımlar ile ona doğru ilerlemeye başladığımda uysal davranmaya çalışıyordum. Karşısındaki aslana yaklaşan bir avcı gibi temkinliydim.

"Neler oluyor?"

Okyanus gözlerini benden esirgedi. Deri ikili koltuğa oturup elini siyah saçlarının içinden geçirdiğinde aklına mukayyet olmaya çalışıyor

gibiydi. Viskisinden büyük bir yudum aldığında bana bakmadan konuşmaya başladı. "Biri bizi evden uzaklaştırmak için rıhtımdaki depomuzu kundaklamış."

Arkasına yaslanıp bacaklarını karşısındaki sehpaya uzattığında başını kaldırdı. Gözlerimiz birbirini bulduğunda bakışlarındaki karanlık hayra alamet değildi.

"Biri sana ulaşabilmek için beni ekarte etmeye çalıştı ve başarılı oldu." Kendi sözlerine karşı tebessüm etti. Dudağının sağ tarafı kıvrıldığında midem kasıldı. Histerik gülümsemesi, arkama bakmadan kaçmamı söylüyordu. "Bu akşam benim mülküme kadar gelip adamlarımı öldürmeye cesaret eden kişi kim bilmiyorum ama öğreneceğim. Kim nişanlımın peşine bir katil ordusu taktı bulacağım ve elime geçirdiğim o manyağı parçalara ayıracağım."

Son cümlesini bağırarak söylemesi ürkmeme yol açtı.

Onu ilk defa bu denli kontrolünü yitirmiş görüyor ve bu halinden çekiniyordum. Gerçekten onun gibi bir adamı kolaylıkla alt üst edebileceğimi sandığıma inanamıyordum. Bana gösterdiği yüzünün ardında gerçek bir canavar vardı. Ve o canavar kana açtı.

Aniden doğrulup birkaç adımda önümde dikildiğinde nefesim kesildi. Bakışlarında hiddet algılarımı parçalamıştı. Öfkesinin hedefinin ben olduğumu görmek ruhumun ufalanmasını sağladı. "Sana bir şans veriyorum, Kutsal. Benden sakladığın bir şey varsa söyle."

Kendimi o tavşan gibi hissettim.

Bana doğrultulmuş bir silah vardı.

Kaçmak istesem de hareket edemiyor sadece olduğum yerde sonumun gelmesini bekliyordum. Okyanusa atılmış, ayaklarına zincirler bağlanmış bir kadındım. Beni dibe çeken dalgalara karşı çırpınışlarım kifayetsizdi.

Gözlerinin ardındaki şüphe içimi yakıyordu. Ondan sakladığım şeylerin listesi oldukça uzundu. Anlatmaya başlasam saatler yetersiz kalırdı. Ve ben kesinlikle anlatmak istemiyor, hepsini mezarıma götürmeyi planlıyordum. Kendimden ödün vermemeliydim. Tereddüt ettiğimi, korktuğumu anlarsa üzerime doğrultulan silahtan kurtulmam söz konusu olmazdı.

"Ne diyorsun sen?"

Konuyu başka bir tarafa yönlendirmeye çalışarak bu geceyi sonlandırmak istedim zira gücüm yoktu. Ona yalan söyleyecek,

maskelerimin ardına sığınacak enerjiyi kendimde bulamıyordum.

Kasılan çenesi konuşmasını zorlaştırdı. Dişlerinin ardından bir yılan edasıyla tısladı. "Diyorum ki, bu saatten sonra gözümün önünden ayrılmayacaksın. Bütün bunları yapan kişinin benim düşmanım mı yoksa senin geçmişinden gelen birisi mi olduğunu öğrenene kadar gerekirse bana yapışık gezeceksin."

Ruhum zelzeleye uğradı.

Peşimdeki kişi kimdi ve amacı neydi bilmiyordum lakin onunla tanışana kadar başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Bunun altında bir gizem olduğunu ve benim ile bir ilgisi olduğunu düşünmesi saçmalıktı. Birinin bana zarar vermek için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

"Araz, bu benim geçmişim ile alakalı değil." Derin bir nefes alıp saf bir gerçeklik ile yaklaştım ona. "Senin nişanlın olarak bilinmeden önce kimse bana zarar vermeye kalkmamıştı. Kendin söyledin. Peşimde bir katiller ordusu var. Kim, neden benim gibi bir kadın için böyle bir zahmete girer? Peşimdeki kişi herkim ise senin için değerli olduğumu sanıyor olmalı ve bu da senin düşmanın olduğunun bir kanıtı."

"Kendini bu kadar küçümseme."

Sözleriyle kaşlarım çatıldı. "Mantıklı yaklaşıyorum. Dediğim gibi bu zamana kadar başıma hiç böyle bir şey gelmemişti çünkü gelmesi için bir neden yoktu. Kendi halinde bir insandım. Ama senin nişanlın olarak lanse edildikten kısa bir süre sonra adeta av haline geldim. Bana güvenmiyorsun tamam ama bu yaşadıklarıma sebep olan tek kişi sensin."

Sözlerim üzerine öfkesi harlandı.

Yükselen ateş kendini de beni de yakmaya yeterliydi.

"Eğer gerçekten benim yüzümden bunları yaşıyorsan çözümümüz kolay." Tek kelime etmeden öylece baktım ona. "Bu zamana kadar sadece yalnız olduğun anlar tehlikedeydin. Ben olduğum sürece sana yaklaşamaz, zarar veremezler."

Kararlılığı göğüs kafesimin sıkışmasına neden oldu. Ömrümü onunla geçirmeyecektim. Birkaç ay sonra tarihe karışacak, hayatından öyle ya da böyle gidecektim. Ve ben gidene dek ya da onu bitirmenin bir yolunu bulana kadar bu saçmalığın sonlanması gerekiyordu. Sürekli arkama bakarak yaşayamazdım.

"İstersen boynuma bir tasma geçir." Diyerek kinayeli bir tavır takındım. "İşin daha kolay olur."

Birkaç adımda dibimde bitti ve bütün dünyamı yerle bir ederek baktı.

"Gerekirse seni kendime zincirlerim." Nefesim kesildi zira mizahtan arınmış saf doğruluk ile süslenmiş cümlesini yapabileceğinin bilincindeydim. "Yanımdan ayrılmayacaksın, milaya. Bütün bu olanların nedenini ve kaynağını öğrenip benim kadınımı avlamaya çalışacak kadar şuursuz olan piçi öldürmemi bekleyeceksin ama o zamana dek asla yanımdan ayrılmayacaksın."

Zihnime kazınan bakışları ve sesiyle duvarlarımdaki çatlaklıklar yol aldı. Onu bitirmenin yollarını arıyordum. Belki de becerecek, bir açığını bulup sonunu getirebilecektim. Bunu yapamasam bile birkaç ay sonra gidecektim çünkü onun yanında daha fazla kalamazdım.

Ama bu bir fırsattı.

Araz ile zaman geçirmem demek, onun güvenini kazanmam demekti. Düşmanım kendi elleriyle bana fırsat yaratıyordu. Ve ben nedensizce bu duruma sevinemiyordum.

"Tamam, ayrılmayacağım." Dedim okyanus gözlerine bakarak. "Şimdi biraz sakinleş."

Sinirle homurdanıp hızla yanımdan geçip gittiğinde başımı geriye atarak sabır diledim. Bugün tahmin ettiğimden daha uzun ve zorlu geçiyordu. Masasının ardındaki sandalyeye oturup bilgisayarını açtığında kollarımı göğsümün önünde birleştirip onu izledim. Ani bağırışıyla küfretmek istemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Güneş, aradınız mı adamları?"

Çalışma odasının girişinde beliren adamı başını salladı. "Yoldalar."

"Evin içindeki ve dışındaki kameralara bakalım." Dediğinde başımdan aşağı dökülen kaynar sular ruhumu aleve verdi. Kalbim sekteye uğrarken algılarım yediği darbeyle karardı.

Evin içindeki kameralar?

Siktir.

Aptallığıma inanamadım. Araz gibi bir adamın böyle bir güvenlik önlemi aldığını düşünmemem büyük salaklıktı. Saniyeler içinde kafama yiyeceğim bir kurşun ile ölebileceğimi fark etmek benliğimi ikiye böldü. Karşımdaki adamı küçümsediğimi anlamak kendimden nefret etmemi sağladı. Klavyenin üstünde dolaşan parmaklarıysa intihar ettiğimi kanıtladı.

Ve ben öylece ecelimi bekledim.

Araz ekranı izleyerek kaşlarını çattı. Güneş ardında durmuş aynı şekilde kamera kayıtlarını inceliyordu. Benim için zaman öylesine yavaşlamıştı ki bir an nefes bile almadığımı fark ettim.

Okyanus gözler birkaç saniyeliğine beni buldu. Gördüğü şey her neyse bundan memnun olmadığı ortadaydı. Gözlerimi kaçırmak istesem de bakışlarımızı ayıramadım. Araz lanet okuyan sağ kolunun sesiyle tekrar ekrana baktığında titrek bir soluk dudaklarımdan kayıp gitti.

Araz Rusça bağırıp küfürler etmeye başladı ve bilgisayarın ekranını sertçe kapattı.

"Sisteme nasıl sızmış?" demesiyle kaşlarımı çattım. Öfke saçan adam oturduğu yerden kalkıp sağ koluna döndü. "Niye Kutsal ve adamlarımdan birinin baş başa film izlediğini görmemden öte bir kayıt yok lan burada?"

Derin bir nefes alarak anlamaya çalıştım.

"Bilmiyorum." Dedi Güneş ellerini beline yerleştirirken. "Güvenlik duvarımız sağlamdır aslında ama biri sızıp eve girmeden önce kameraları bozmuş olmalı ki elimizde doğru düzgün görüntü yok."

Ucuz atlattığımı anlamam ile kahkaha atmak istedim.

Pekâlâ sanırım dokuz canımın birini burada kullanmıştım.

Demek peşimdeki adam eve girmeden önce kamera kayıtlarıyla oynamış ve kameraları devre dışı bırakmıştı. Açıkçası eve girdiğine şükrediyordum. Aksi taktir de kameralara yansıyan görüntülerimi gören Araz tarafından bu gece öldürülürdüm. Evinde dolaştığımı, odalarını karıştırdığımı anlasaydı bana neler yapardı düşünmek bile istemiyordum. Ve bir daha asla böyle bir hata yapmamalıydım.

Odaya giren Hilal ile Güneş odanın içinde volta atmaya başlayan adamın yanından ayrılıp bir bana bir sevgilisine baktı. "Kızlar siz odalarınıza çıkın." Başıyla sinirden balataları koparan adamı işaret etti. "Şu an ortalıkta dolaşmanızın hiç sırası değil."

Hilal de bende yapabileceğimiz başka bir şey olmadığının farkındaydık. Bu yüzden ikimizde onu onaylayarak hareket ettik. İkimizde fazla yorgun olmalıydık ki birbirimize iyi geceler dışında bir şey söyleyebilecek mecali bulamamıştık.

Kaldığım odaya girip ardımdan kapıyı kapattım.

Trajedi komik bir hikâyenin içine sıkışıp kalmış gibi hissediyordum çünkü dışarıdan bakıldığında, onun düşmanları için Araz Vladimirs'in

zaafıydım.

Gerçeği bilseydiler eminim beni öldürmek değil, benim ile iş birliği etmek isterdiler.

Sıkıntıyla ellerimi saçlarımdan geçirip derin nefesler almaya çalıştım. İntikam ateşiyle yandığım ilk günden beri aklımdan bir sürü olasılık geçmişti. Neler yaşayabileceğimi tahmin ederek adımlar atmaya çalışmış, bir strateji belirlemeyi amaçlamıştım lakin işe yaramıyordu. Başıma gelen her şey kaderin cilvesiydi. Bir satranç tahtasındaki taşlardan ibarettik. Yaratıcımız tarafından yönlendiriliyor, bir hikâye karakterleri gibi yazılıyorduk.

İşittiğim sesler ile düşüncelerimi bir kenara bırakıp cam kenarına adımladım. Perdeyi aralayıp dışarıdaki manzarada gözlerimi dolaştırdım. Bahçenin içinde adımlayan polis memurları ve Zafer Amca algılarıma ket vurdu. Ruhuma saplanan keskin acıyla tırnaklarımı avuç içime geçirdim. Gördüklerime inanmak istemiyor, bu durumu inkâr etmeyi diliyordum.

Araz, teşkilatın kaynaklarını kullanıyordu.

Güya kötüleri yakalaması, suçluları cezalandırması gereken insanlar onun için çalışıp isteklerini yerine getiriyordu. Bu saçmalıktı. Aynı zamanda oldukça korkutucuydu.

Nasıl bir işe bulaştığımızı sorguladım.

Bu kadar güçlü ve eli kolu uzun bir adamı gerçekten ben mi bitirecektim?

Midem bulandı. Gördüğüm manzarayı sindiremedim. Perdeyi sertçe çektikten sonra yatağın üstüne bedenimi attım ve beyaz tavana baktım. Bazen içine düştüğüm çukurun derinliğini unutuyordum. Metafor ve benzetmeler bile bir yere kadar mübalağa içeriyordu. Saf bir ciddiyet ile söylüyordum ki boğuluyordum. Onun gözlerine her baktığımda nefessiz kalıyordum. Saplandığım bataklıktan çıkamıyor, çabaladıkça daha derine gömülüyordum.

Bu işin sonunda ne olacaktı artık kestiremiyordum. Sonum başıma sıkılan bir kurşun muydu yoksa tahammül seviyemin kotası dolduğunda ben mi kendimi bitirecektim?

Ölüm o kadar korkutucu gelmiyordu bana.

Sanki yok oluş değil de bir kurtuluştu.

Yatakta cenin pozisyonu aldım. Kollarımı bacaklarıma sararak gözlerimi yumdum ve saniyeler içinde hissettiğim bitkinlik ile uykuya

daldım.

Kabuslarımın beni avlamasıyla geçen kötü bir gecenin ardından uyandığımda nefes almaya bile hevesim kalmamıştı.

Saatler birbirinin üstüne devrildi ve o gece yaşananlardan sonra iki gün geçti.

Bu süreçte Araz patlamaya hazır bir bomba gibi evde dolaştı. Beni gözünün önünden ayırmasa da tek kelime bile sarf etmemişti. Adeta varlığımı yok saymış, çalışma odasına kapanıp saatler süren konuşmalar yaparak bağırıp çağırmıştı.

Barut gibiydi.

Öyle ki Güneş bile gerekmedikçe onunla konuşmuyor, Hilal karşılaşmamak için kaçacak delik arıyordu. Ben ise karşısına dikilsem bile şeffaftım. Beni görmüyor, görmek istemiyor tamamen varlığımı inkâr ediyordu.

Teşkilattaki adamlarının arayıp parmak izinden veya kan analizinden bir sonuç çıkmadığını söylemesi iyice delirmesine sebep olmuştu. Yaydığı gerginlik evin içini sessizliğe gömmüştü. Herkes diken üstünde oturuyor, bu atmosferin bir an önce sonlanmasını dilemekten başka bir şey yapamıyordu.

Araz yenilmeyi sevmiyordu.

Evine kadar gelebilen bir manyağı yakalayıp acısını ondan çıkartamamak onu mahvediyordu. Bunu anlayabiliyordum fakat duyduğu öfkenin onu bu kadar etkisi altına alması anlamsızdı. Sonuçta kimse zarar görmemiş, ona bir kötülük gelmemişti.

Bir dolu küfür ve hakaretin ardından telefonu kapattığında bakışlarımı çalışma odasının buzlu camlarına çevirdim. Oturduğum kanepe de huzursuzca kıpırdandım. Gerçekten onu dövmek, kendine gel diye yüzüne haykırmak istiyordum. Bunu yapamıyor olmakta beni sinirlendiriyor ve geriyordu.

Derin bir nefes alıp bakışlarımı kaçırdım.

İşittiğim adım sesleriyle başımı kaldırdım ve çalışma odasının olduğu tarafa baktım. Kapının hala kapalı olduğunu görmek sinirlenmemi sağladı. Salona giren kızı buldu gözlerim. Elindeki pizza kutularıyla bana adımlarken gerginliğini saklamaya çalışarak tebessüm etti. "Umarım acıkmışsındır çünkü bir orduyu doyurabilecek kadar pizza sipariş etmişim."

Kendini yanımdaki boşluğa atıp kutuları sehpaya bıraktığında gülümsemeye çabaladım. Uzattığı pizza dilimini alıp tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Birkaç ısırıktan sonra kendimi daha canlı hissetmeye başlamıştım. Arkama yaslanıp bakışlarımı büyük camlara çevirdim. Adım sesleriyle başımı kaldırıp gelen kişiye baktığımda Güneş tebessüm etti.

"Kızlar." Diyerek selamladı bizi. Ardından sevgilisinin kahverengi saçlarının arasına bir öpücük bıraktı. İlişkilerine hayran kaldığımı söylemeliydim. Birbirlerine değer veriyorlardı. Sevgilerinin yoğunluğunu gözlerinden okuyabiliyordum.

Güneş pizza dilimlerinden birine uzandığında Hilal konuştu. "Araz'a da götürsem mi?"

Mırıldanışıyla odanın içindeki atmosfer sıfırlanmış gibi hissettim. Okyanus gözlü adamı yıllardır tanıyan iki insan birbirlerine baktılar. Onlar bile yanına yaklaşmaktan çekiniyorlardı.

Güneş başını hayır anlamında salladı. "Yemez. En iyisi O-ona biraz zaman verelim." Yeşil gözleri yanımdaki kızı buldu. "Biliyorsun, kendi kontrolünde olmayan her şeyden nefret eder."

Hilal onu onaylarcasına başını salladı.

Araz'ın hayatında çok kısa bir süredir yer alıyor olmama rağmen bunu ben bile biliyordum. Gerçekten fazla mükemmeliyetçiydi.

Kenar kısmına kadar kemirdiğim pizzadan arta kalanlar kutunun kenarına koyup ellerimi sildiğimde Güneş'in tok sesini işittim. "Kutsal, sen iyi misin?"

Sorusuyla bakışlarımızı buluşturduğumda gözlerine yerleşen endişeyle afalladım. "Yani ağır bir şey atlattın. Eğer konuşmak istersen biz buradayız." Yanımdaki kız hızla başını salladı. "Güneş doğru söylüyor. Günlerdir sende Arazdan farksızsın."

"Ben iyiyim." Dedim ve ekledim. "Sadece yorgun hissediyorum."

"Bu arada silah kullanmayı nereden öğrendin?"

Ah, demek Güneş'in dostane tavrının altındaki kaynak buydu.

Tebessüm ederek ona bir nevi gerçeği söyledim. "Polis kızıyım ben. Babam bana kendimi korumayı küçük yaşta öğretti. Silah konusunda doğal bir yeteneğim olduğunu söylerdi hep."

Sözlerim ile başını salladı.

Sanırım yanıtımdan tatmin olmuştu.

Beklenmedik anda işittiğim gürültüyle kaşlarımı çatarak doğruldum. Güneş hazır bir asker gibi oturduğu yerden sıçramıştı.

Açılan kapı sesiyle Ersay'ın sesi kulaklarıma doldu.

Hilal homurdanarak yerinden kalktığında onlara eşlik ettim ve yine ne olduğunu anlamaya çalıştım. Araz çalışma odasından çıkıp bütün heybetiyle giriş kapısına yürümeye başladığında hissettiği öfkeyle etrafa küfürler savuruyordu. Saniyeler sonra görüş alanıma giren kişiler ile neye uğradığımı şaşırmıştım.

Araz ve Ersay yarı baygın bir adamı taşıyarak salona adım attılar.

"Seymen mi o?" dedi Hilal endişeyle.

Boş bakışlarla onları izlemeye başladım zira neler olduğunu algılayamıyordum. Yüzü kan revan içinde kalan adamı kanepeye yerleştirdiklerinde beynimden vurulmuşa döndüm.

Hilal yüzünde beliren korkuyla adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı ve sesinin titremesine engel olamadan konuştu. "Kim yaptı bunu?"

Araz öfkesinden titriyordu. Tek kelime etmeden arkamda kalan bara ilerlediğinde kollarımı kendime dolayarak birkaç adım geriledim. Ersay yorulmuş bir vaziyette doğrulup derin bir nefes aldığında ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Güneş ne ara odadan çıktığını anlamadığım bir geri dönüş ile tekrar olaya dahil olduğunda elinde tuttuğu sargı bezleri ve ilaçları sehpanın üstüne, pizza kutularının yanına koydu. Bakışlarımı kanepe de uzanan adama çevirdim.

Kaşından ve dudağından akan kanlar keskin yüz hatlarında izler bırakmıştı. Sarı saçları dağılmış, üstündeki kazak yırtılmıştı. Araz'ın yaşlarında duruyordu lakin eminde değildim çünkü yüzündeki kanlar algılarımı zayıflatmıştı.

Hilal oksijenli su döktüğü bez ile kanepe de yatan adamın yüzünü silmeye başladığında bu denli endişeli olması daha çok gerilmeme neden oldu. Benim için bir yabancı olan adamın onlar için önemli olduğu barizdi. Derin bir nefes olup neler olduğunu açıklamasını beklediğim adama baktım omzumun ardından. Araz umarsız bir tavır ile siyah uzun bacaklı tabureye oturmuş, içki içerken bu tarafa dahi bakmıyordu.

Bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi kafasını kaldırdığında günlerdir doğru düzgün göremediğim okyanus gözlerine tutundum. Ona duyduğum kızgınlığı bakışlarımdan anlamasını umut ettim.

Ardından hızla önüme dönüp saçlarımı savurdum. Tavrım karşısında homurdandığını işitsem de umursamadım.

"Ne olduğunu anlatacak mısın artık?"

Güneş, Erday'a yönelttiği sorusuyla doğrulduğunda bakışlarımı Hilal'in yüzünü temizlemek ile uğraştığı adama çevirdim. Neler olduğunu tahmin dahi edemezdim lakin sağlam dayak yediği barizdi.

Ersay, Araz'ın yanına gidip barda duran viski şişelerinden birini aldığında fazlasıyla yorgun gözüküyordu. "Seymen'i benzetip kapımın önüne bırakmışlar. Tek bildiğim bu."

Sözlerinin ardından kanepe de uzanan adamın mırıldandığını işittim. Bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi. Bakışlarını araladığında Hilal ellerini yüzünden çekti. Mavi gözleri görüş alanıma girdiğinde karşımdaki adam kendine gelmeye başlamıştı. Tok sesiyle mırıldandı. "Şerefsizler çok fena dövdüler."

Hilal derin bir nefes alıp tebessüm ettiğinde adamın bilinç kaybı yaşamıyor olmasına şükretmiş olmalıydı. Doğrulmasına yardım ettiğinde Seymen yüzüne yerleşen acıyla homurdandı. Oturur pozisyona gelip başını arkaya attığında beklemediğim bir şey yaptı.

Yüzüne yerleşen gülümsemeyle kahkaha attığında buz kestim.

"Kötü mü gözüküyorum?" Sorusuyla Hilal dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Hem de çok." Diye yanıtladı Güneş onun sorusunu.

Araz oturduğu taburede bize doğru döndüğünde hiddetli sesiyle konuştu. "Vaktimi harcamayı bırakıp neler olduğunu anlat."

Seymen başını geriye atıp ona umarsız bakışlar atan Araz'a baktı. "Kuzen sevgin beni her defasında dehşete düşürüyor."

İrileşen gözlerimi kırpıştırdım. İdrak yeteneğimin eksilere düştüğünü hissettim. Karşımdaki adamın Araz'ın kuzeni olduğuna inanamıyordum. Gerçi histerik tavırlarından anlamam gerekirdi. Bu aile de manyaklık kalıtımsal olmalıydı.

"Kuzen mi?"

Dudaklarımdan dökülen soruyla bütün bakışlar beni buldu. Varlığımı yeni fark eden adam gözlerini üzerimde gezdirdi.

Şimdi daha net görüyordum.

Seymen, okyanus gözlü adam ile Ersay'ın karışımı gibiydi.

İkisinin güzel bir koalisyonuna benziyordu.

"Evet, kuzen. Seymen Aytek." Alaylı bir tebessüm yeşerdi dudaklarında. "Sen kimsin?"

Yönelttiği soru karşısında huzursuzca yerimde kıpırdandım. Hilal benim yerime cevap vermeyi tercih ederek dudaklarını araladı. "Araz'ın nişanlısı, Kutsal."

Anlaşılan oyuna devam etmemiz gerekiyordu.

Ersay buradayken aksi olamazdı.

Seymen bakışlarını gözlerim ile buluşturduğunda kahkaha attı. Katıla katıla gülmesi vücudunun acımasına neden olmuş olmalıydı ki aniden duraksayıp derin bir nefes alarak kendini kontrol etmeye çalıştı. "Komikti." Gülümsemesini silmeden odadaki insanlarda gözlerini dolaştırdı. Bakışları Araz'ı bulduğunda son derece ciddi bir ifadeyle onu izliyor olduğunu görmek alaycı ifadesinin titremesine neden oldu. "Saçmalamayın." Doğruyu söylememi ister gibi gözlerini benim ile buluşturduğunda tebessüm etmeye çalıştım. "Ciddi mi?" Bakışlarına yerleşen şaşkınlıkla gür kirpiklerini kırptığında Hilal başını salladı. Saniyelerin ardından gözlerini yine üzerimde dolaştırdı. "Yenge diyemeyeceğim kadar güzel."

Mırıltı halinde dudaklarından dökülen sözleri herkes işitmişti. Araz sinirle iç geçirip desibelinin kontrolünü yitirerek konuştu. "Seymen, o adamlardan beter ederim seni." İki adamın bakışları birbirini buldu. "Zaten sinirliyim bütün hıncımı senden çıkarırım, anlat artık ne olduğunu."

Tehditti karşısında kuzeninin gerildiğini fark ettim. Derin bir nefes alıp bedenini çevirdi. Bakışları beni bulduğunda alaycı bir tebessüm ile meydan okudu. "Çok gergin biri. Sana da böyle davranıyor mu?"

Alaycılıkta Everest'e tırmanan adam Araz'ın yerinden kalkıp ona doğru yaklaştığını fark etmesiyle ellerini kaldırarak teslim oldu ve gülümsemesini yüzünden eksik etmeden konuştu. "Tamam, tamam." Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Anlatacağım ama çok kızmayacaksın."

Bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyordum zira yanımdaki adam öfkeden patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Tek kelime etmese bile sinirlenebilirdi, öyle bir yetenek abidesiydi.

Ersay kendini solumda kalan tek kişilik koltuğa atarken tahammül seviyesini kaybetmiş gibiydi. Gözlerini birkaç saniyeliğine benim ile

buluşturdu ardından kuzenine döndü. "Şansını daha fazla zorlama da dökül."

Seymen konuşmaya başladığında evin içine bir sessizlik yerleşti. Hepimiz dudağından sıyrılan kelimelere odaklandık.

"Flaş belleği kaybettim." Eski neşesi tarihe karışmış ciddileşmişti. "Daha doğrusu çaldılar."

Sözleri benim için bir anlam ifade etmiyordu lakin diğerleri için oldukça önemli olmalıydı çünkü hepsi büyük bir ürpertiyle sarsıldılar. Hilal başını ellerinin arasına aldığında Güneş oturduğu yerden kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. Ersay ise histerik bir tebessüm ile Seymen'e baktı ve ondan beklenmeyen bir tedirginlikle işittiği cümleleri kesinleştirmek ister gibi konuştu. "Sevkiyat konumlarının ve alıcı listesinin olduğu belleği mi kaybettin?"

Dudağımı dişlerken algıladıklarım ile bakışlarımı kaçırdım. Onların işiyle bir ilgim yoktu lakin dünkü bebekte değildim. Ersay'ın dudaklarından sıyrılan sözlerin üstündeki ağırlığı kavrayabilecek bir bilinçteydim.

Seymen oldukça değerli bir şeyi yitirmişti çünkü para kazanmalarını sağlayan şeyin temeliydi bu. Sevkiyat konumları ve alıcı listesi ne iş yaparsan yap gizli kalması ve yanlış ellere geçmemesi gereken bilgilerdi.

Karşımdaki adam başını salladığında kafasını kaldıramayacak kadar utanıyor gibi gözüküyordu. Açıkçası onun yerinde olmayı asla istemezdim. Bakışlarım tepkisinden korktuğum adamı buldu. Sadece ben değil herkes onun ne diyeceğini bekler gibi bakıyordu.

Araz ise öylece duruyordu.

Ona yabancı olan soğukkanlılığı ürpermeme neden oldu. Kıyamet öncesi sessizliği andıran tavrıyla omuzlarımı düşürdüm. Bedeni mümkünmüş gibi biraz daha gerilmişti. Azap dolu gözlerindeki fırtınayı tasvir dahi edemezdim. Saniyeler geçtiğinde karşımdaki adam yavaşça kafasını salladı. Sanki anladım der gibiydi. Dudaklarını birbirine bastırarak derin bir nefes aldığında içim titredi. Yüzüne yerleşen tebessüm bela kelimesinin eyleme dökülmüş haliydi. Histerikliği bütün hücrelerimin alarma geçmesine neden oldu. Okyanus gözleri salondaki insanların yüzünde dolaşmaya başladığında tebessümü genişledi.

En son bana baktı.

Saniyeler süren temasını sonlandırdığında aç bir kurt gibi kuzeninin üstüne atıldı. Yakasına yapıştığı adamı silkelediğinde olduğum yere çakıldım. Ersay ve Güneş araya girmeye çalıştığında bağırışıyla titredim. "Öldürürüm lan seni."

Araz araya Hilal'in girmesiyle geriye çekildiğinde öfkeden delirmek üzereydi.

"Oğlum sen neden bu kadar salaksın?" Kuzeniyle arasına bir mesafe koyarken bağırmaya devam etti. "Beni mi sınıyorsun?" Ellerini siyah saçlarının içinden geçirip iyice dağılmalarını sağladığında odanın ortasında duraksayıp günlerdir ruhunu esir alan zehri kustu. "Birinin peşine manyağın teki takılır, diğeri takas edeceği malı çaldırır." Tok sesiyle kutsandım. "Beni delirtmek mi amacınız?"

Göğüs kafesime yerleşen sıkıntıyla huzursuzca kıpırdandım ve kendimi tutamayarak konuştum. "Araz, yeter." Bakışları beni bulduğunda gözlerindeki ateşin beni yakacak olmasını dert etmedim. "Günlerdir barut gibisin. Hepimizi geriyorsun. Olaylar art arda gelişti farkındayım ama biraz sakinleş artık."

Haykırmasını, bütün hırsını benden çıkarmasını bekledim fakat çaresizliğimi görmüş olmalıydı ki derin bir nefes alıp bakışlarını üzerimde dolaştırmak ile yetindi.

"Konuş yenge." Seymen'in dudaklarından dökülen kinayeli sözler karşımdaki adamın atağa geçmesine neden olduğunda kendimi aralarına attım. Ellerimi Araz'ın göğsüne yerleştirdiğimde Hilal'in sesini işittim. "Seymen, kapa çeneni."

Parmaklarımı bastırdığım bir duvar kadar sert olan teniyle yandığımı hissettim. Ruhumu ele geçiren sıcaklık günlerdir buz tutmuş olan benliğimi kuşattı.

Gözleri, gözlerimdeydi.

Saniyeler, asırlara döndü. Zaman kavramım yere düşen bir cam parçası gibi ufalandı. Bakışlarıyla dünyadan soyutlandığımı hissettim. Her şey anlamsızlaşmış, sesler boğuklaşmıştı. Kaşları hafifçe çatıldığında yüzümde gözlerini gezdirdi. Günler sonra beni görüyordu. Ellerimin altındaki bedenin de ev sahipliği yapan gerginlik sönmeye başlayan bir balon gibiydi. Göz bebeklerine işleyen karanlık büyüdü ve kalbinin ritminde bir değişim oldu. Yakınlığımızdan yararlanarak günlerdir duyumsayamadığım kokusunu içime çektiğimde karşımdaki adam da derin bir nefes aldı.

Gerileyerek ellerimin arasından kayıp gittiğinde ruhuma saplanan keskin acıyla sendeledim. Aramıza mesafe koymak ister gibi uzaklaştı benden ve tekrar bara yöneldi.

Bu da neydi?

Bakışlarımı kaçırıp kazağımın kollarını çekiştirerek ardıma döndüğümde Güneş sakinliğini muhafaza eden tek kişi olarak konuştu. "Şu olayı doğru düzgün anlatır mısın?"

Seymen kanepede biraz daha yayıldı. Yüzündeki acı dolu ifadeden iyi olmadığını anlayabiliyordum lakin yine de bunu gölgelemeye çalışıyordu. "Dün gece eve gidiyordum. Yolumu kestiler."

Gözlerini barın önünde duran kuzenine çevirdi. Korkusu konuşmasını engelliyordu. Bakışlarım Araz'a kaydı. Kollarını göğsünde birleştirmiş, az da olsa sakinleşmişti.

"Belleğin bende olduğunu biliyorlardı. Nasıl bildikleri hakkında en ufak bir fikrim yok ama emindiler." İç geçirdi. "Bu yüzden ağzımı burnumu kırıp, amaçlarına ulaştılar." Mavi gözlerini onu dikkat ile dinleyen Ersay'a çevirdi. "Sonrasını biliyorsun zaten."

Hilal'in ince sesini işittim. "Bellek neden üzerindeydi?" Kaşlarını çattı hafifçe. "Ayrıca ne zaman geldin sen?"

Seymen doğrulup sehpanın üstünde duran pizza dilimlerinden birini aldığında rahatlığı beni bile öfkelendirmişti. "Dün sabah geldim. Belleği saklamaya vaktim olmamıştı."

Güneş ellerini pantolonunun ceplerine iliştirirken asıl öğrenmek istediği sorunun cevabını talep etti. "Adamlar kimdi?"

Seymen pizzasından aldığı ısırığı yuttuğunda geldiğinden beri ilk defa öfkelenmiş gibi gözüküyordu. Gözlerini Ersay'a ardından Araz'a çevirdi. "Ufuk Demirci."

Benim için anlam ifade etmeyen isim ile boş bakışlarımı karşımdaki adamdan çektim. Ersay tedirginlikle doğrulduğunda Araz bir küfür savurdu.

"Emin misin?"

Seymen başını sallarken tek kaşını kaldırdı. "Fazlasıyla. Adamları beni döverken oturup izledi."

Araz'ın histerik kahkahasıyla bakışlarımı olduğu noktaya çevirdim. Derin bir nefes alıp tavana diktiği gözlerini kuzenine çevirdiğinde ciddileşti. "Canın pahasına koruman gereken bellek şu an en büyük rakibimizin elinde, öyle mi?"

Sorusuyla yutkunamadım. Seymen yavaşça başını salladığında içine düştükleri durumun önemini daha iyi kavrayabilmiştim. Böylesine hassas ve kıymetli bir bilginin düşmanlarının eline geçmesi onların bütün işlerini sonlandırabilirdi. Şahsen bu durumun benim açımdan bir sakıncası yoktu çünkü benim amacımda onların sonunu getirmekti lakin bu şekilde olması yanlış geliyordu.

O bilgilerin değersizleşmesi, canlarına mal olabilirdi.

Ve bu benim neden umurumdaydı?

"Kurucu bunu duyarsa işler sarpa sarar."

Ersay'ın cümlesiyle zihnimden geçen düşünceler daha anlamlı bir hal aldı. Kendi kendine konuşuyor gibi mırıldanmıştı lakin hepimiz duymuştuk. Benim asıl odaklandığım noktaysa kurucunun ne ya da kim olduğuydu.

Ne yani, bu işin perde arkasında Araz'dan daha yetkili biri mi vardı?

Ama bu...

Saçmalıktı.

"Ne yapacağız?"

Hilal'in sorusuyla Güneş'in sesini işittim. "Bellek şifreli bu kadar kısa sürede kıramazlar."

Ersay onu onaylayarak başını salladı. "Daha içindekileri görmediler. Bu fırsatı kaybetmeden belleği geri almamız gerek."

Araz mermer tezgâhın üstünde duran viskisini kafaya diktikten sonra hareketlendi. "Öyleyse gidip alalım." Belindeki silaha uzandığını fark etmek telaşa kapılmamı sağladı. Ersay oturduğu yerden doğrulurken onu durdurdu. "Saçmalama, Araz. Kanıtımız olmadan onları suçlarsak savaş başlatmış oluruz."

Bir dağ gibi önümde dikilen adam umarsız bir tavır ile sorguladı onu. "Yani?"

Gözlerimi devirdim. Canının kıymeti yokmuş gibi davranması sinirlenmeme neden oluyordu.

"Bu işi sessizce halletmeliyiz." Dedi Ersay. "İtibarımızı kirletmememiz gerek."

Haklıydı.

Müşterileri bu durumu öğrenirse güven kaybederlerdi.

Güneş huzursuzca iç geçirip çaprazımdaki koltuğa oturdu. "Ne yapacağız o zaman?"

Güzel soruydu.

Hilal parmaklarıyla oynamaya başlarken bakışlarını bir noktaya odakladı. "Ufuk obsesifin tekidir. Yanında daima bir ordu bulundurur."

Seymen söze girdi. "Ayrıca genelde otelinden çıkmaz. Her şeyi ve herkesi ayağına getirtir." Derin bir nefes alıp dikleştiğinde sözlerinin gittiği noktayı fark etmeden mırıldandı. "Gecelerini süsleyen kadınlarda dahil."

Buz kesmiş gibi hissettim. Odanın içindeki herkes birbirine bakıyordu. Bir tek Araz tamamen kuzenine odaklanmıştı. Gözlerindeki ateş harlandı. Saniyeler süren sükuneti onu terk ediyordu.

Seymen alacağı tepkileri umursamadan konuşmaya devam etti. "Biz otele gidemeyiz. Gördükleri an neden geldiğimizi anlarlar ve işler sarpa sarar." Derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. "Ama kızlar için durum farklı."

Aklınca bir plan kurduğu barizdi.

"Önerin ne?" diyerek aklından geçenleri öğrenmek istedim.

Gözleri beni bulduğunda tedirginliği arttı. Az ilerisinde duran ve ona ölümcül bakışlar atan adamı yok saymaya çalışarak konuştu. "Bellek odasındadır. Eğer oraya girebilirseniz bu işi sessiz sedasız halledebiliriz." Yanındaki kız ayaklandı ve bu plan aklına yatmış gibi kafasını salladı hafifçe. "Onu oyalayabilir veya bayıltabilirsek gerçekten bir şansımız olabilir."

Mantıklı geldiğini kabul etmeliydim zira bu planı uygulamamız dahilinde kimseye bir zarar gelmezdi. Bizden şüphelenmeleri de ihtimal dışıydı çünkü bu tarz adamlar asla bir kadına yenilebileceğini düşünmezdi.

"Peki belleği başka bir yerde muhafaza ediyor olabilir mi?"

Sorum üzerine Hilal kaşlarını çattı. "Sanmıyorum. Böyle bir şeyi kimseye emanet edemez ve yakınından ayırmak istemez."

Araz'ın sesiyle ona döndüm. "Zekice." Dedi kinayeli bir tavırla. Söylediği şeyin tam aksini düşündüğüne emindim çünkü yüzünden okunuyordu. Derin bir nefes alıp gözlerini kuzeninin üstünde dolaştırdı. "Çok düşündün mü bunu?"

Alaycı tavrı karşısında gerildim. Söylenenlerin hoşuna gitmediğinin farkındaydım lakin olan olmuştu ve bir an önce çözüm üretmeleri gerekiyorlardı. Normalde arkama yaslanıp başlarının belaya girmesini

izlemem daha mantıklı bir hareket olabilirdi lakin geçen gün yaşananlardan sonra Araz'ın hala benden şüphelendiğini görmek beni eyleme geçmeye sevk ediyordu.

Güvenini kazanmak zorundaydım.

Günlerdir bana davranışlarından sıkılmıştım. Böyle giderse elime hiçbir şey geçmeyecekti ve ben sadece vakit kaybettiğim ile kalacaktım.

"Bence mantıklı." Güneş'in sözleriyle düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Sevgilisinin böyle bir şeye bulaşacak olmasından hoşnut olmadığı belliydi fakat o da başka bir seçenek göremiyor olmalıydı.

"Kafan mı güzel senin?" Buram buram öfke kokan sesiyle konuşan adam içime yerleşen sıkıntının körüklenmesine neden oluyordu. Koyulaşan bakışlarını Güneş'in üzerinde dolaştırırken kendini dizginlemek için büyük bir çaba gösterdiğini gördüm. "Kızları adamın kucağına mı atacağız?"

Güneş oturduğu yerde doğruldu ve ona baktı. "Benim de hoşuma gitmiyor ama başka bir seçeneğimiz yok." Sevgilisini işaret etti. "Hilal kendini koruyabilir." Tek kaşını kaldırdı hızla ve başıyla beni işaret etti. "Kutsal'ın da ondan aşağı kalır bir yanı olmadığını gördük."

Bana duyduğu inanç içimi ısıttı. Haklıydı da kendimi koruyabilirdim. Açıkçası Araz'ında bunu bildiğine emindim. Buna rağmen abartı bir tepki sergilemesi garipti. Şu an en makul plan buydu. Hilal ile o odaya sızabilir ve belleği alabilirdik. Kimse de bunun üzerine karşı bir atakta bulunamazdı çünkü bizim gibi savaş başlatmak istemezlerdi.

"Tablo olayından sana borçluyum." Hilal tebessüm etti. "Ona sayarsın."

Araz sinirle homurdandığında omuzlarımı silktim. "Benim için sorun değil. Seve seve yardım ederim."

Alaycılığıyla bana baktığında gözleri nefesimi kesti. "Yapma ya." Desibelini yükseltti aniden. "Sen çok aksiyon filmi izledin herhalde."

Seymen yüzündeki gülümsemeyle kuzenine baktığında damarlarımdaki bütün kanın çekilmesine neden olan cümleyi sarf etti. "Bak bak, kıskanıyor da."

Araz kuzenine attığı bakış ile ürpermeme neden olduktan sonra konuştu. "Kapa çeneni." Ciddiyetiyle Seymen gülümsemesini sakladı. "Senin yüzünden düştüğümüz hale bak, yavşak."

Başını önüne eğdi karşımdaki adam ve beni bile çileden çıkartan yüzsüzlüğüyle mırıldandı. "Kırıcı oluyorsun kuzen."

Araz'ın, Seymen'in vücudundaki bütün kemikleri kırmak istediğine emindim. Hak vermeden de edemiyordum zira karşımdaki adam gram utanç duymuyordu. Şu an odadaki herkesi büyük bir zora sokmuş, başlarına bela açmıştı lakin yüzü biraz bile olsun kızarmıyordu.

"Aslında mantıklı bir plan." Ersay konuştuğunda bakışlarımı ona çevirdim. "Ama bir şeyi unutuyoruz." Beni işaret etti üstün körü. "Kutsal, Araz'ın nişanlısı olarak magazine bile çıktı. Hilal neredeyse dört yıldır bizimle. Sizi tanırlarsa hiç hoş şeyler yaşanmaz."

Doğru söylüyordu.

En büyük rakipleri olarak adlandırdıkları insanın benim ile Hilal'in varlığından haberdar olmaması imkansızdı.

"Ben Ufuk ile hiç tanışmadım." Dedi Hilal. "Kutsal ile de karşılaşmadılar. Bizi tanıyor olsa bile erkekler nadiren kadınların yüzlerini hatırlarlar." Tek kaşını kaldırdı. "Genelde unutamadıkları ve dikkat ettikleri şey bedenlerimizdir." Yüzündeki tebessüm ile bana döndü ve destek almak ister gibi göz kırptı. "Peruk takıp makyajı abandık mı siz bile bizi tanımakta zorlanırsınız."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. Tarzım olmayan bir kıyafet, saç değişikliği ve abartılı bir makyaj ile bambaşka bir hale gelebilirdim.

Lacivert gözlerin üzerimde yarattığı ağırlığı hissettiğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. Daha fazla inatlaşmamasını umdum. Herkesin bakışları onun üzerindeydi. Bir şey demesini, onay vermesini bekliyorlardı. Bunu fark etmiş gibi gözlerini üzerimden ayırıp öfkesini yansıttığı sesiyle mırıldandı. "Ne haliniz varsa görün."

Kanepede uzanan kuzenine bir bakış attıktan sonra salondan çıktı ve inine geri dönerek çalışma odasına girdi.

"Öyleyse ben alışverişe çıkıyorum." Hilal bakışlarını sevgilisine çevirdiğinde Güneş başını sallayarak ayaklandı ve ona eşlik edeceğini söyledi. Peruk ve elbise gibi ihtiyaç duyacağımız şeyleri almaya gideceklerdi. Ersay da onlarla evden çıktı ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini söyledi.

Yaralı bir adam ile delirmesine ramak kalmış bir adamın arasında kaldım.

Mutfaktan ağrı kesici ve su aldıktan sonra Seymen'in yanına dönüp kanepenin karşısında kalan sehpaya oturdum. İlacı ona uzattığımda

gözlerini yüzümde gezdirdi. Beni ölçüyor gibi bakması kuzeniyle ne kadar benzediğini düşünmeme neden oldu. Elimden su şişesini ve ilacı aldığında dudaklarına yerleşen tebessüm ile mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Kazağımın kollarını çekerek tebessümüne karşılık verdim.

İlacı içtikten sonra doğrulup derin bir nefes aldı. "Gerçekten Araz'ın nişanlısı mısın?"

Sorusuyla yüzümdeki gülümseme büyüdü. "Buna inanmak bu kadar zor mu?"

Ona gerçekte olanları anlatabilirdim fakat bunları benden duyması gerektiğine emin değildim. Araz bir şey demeden gerçekleri anlatmam hoş olmazdı.

"Yani daha önce de takıldığı kadınlar oldu ama doğru düzgün bir ilişkisi yoktu hiç."

"Her şeyin bir ilki vardır."

İşittiği sözlerim üzerine gülümsemesi büyüdüğünde hareket etmesinin verdiği acıyla inledi ve nefes alıp uzanmaya çalıştı. Dinlenmesi gerektiğini söyleyerek yanından ayrıldığımda sehpanın üzerinden aldığım pizza kutularını mutfağa götürdüm.

Ardından odama çıkıp bir süre kitap okudum.

Saatler sonra Hilal odaya adeta daldı. Güzel yüzüne yerleşen tedirginlik onda emanet duruyordu. Bu işi bir an önce halletmeleri gerektiğinin bilincinde gibiydi. Düştükleri belanın boyutu büyüktü. Seymen hepsini büyük bir tehlikeye atmıştı. Aslında beni bile belaya dahil etmeyi başarabilmişti çünkü bu evdeki herkesin bir hedef haline gelmesi benim de bir hedef haline gelmem demekti.

Başkalarının gözünden onlardan biriydim.

Ailelerinin bir parçasıydım ki bu düşünce bile midemin bulanmasına neden oluyordu.

"Acele etmemiz lazım." Hilal elinde tuttuğu poşetleri yatağın üstüne bıraktığında derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti. "Her şeyi aldım sanırım."

Aldıklarını gözler önüne serdiğinde kaşlarımı çattım. Ömrümde giymediğim hatta görmediğim tarzdaki ayakkabı ve elbiseler anksiyetemi tetikliyordu. Bakışlarımı yatağın yanında duran komodine çevirdim. Saat neredeyse on olmuştu. Daha fazla oyalanmamamız

gerekiyordu. Hilal poşetlerden çıkardığı mini ve oldukça açık bir elbiseyi bana uzattı.

İç geçirip üzerimdekileri çıkarmaya başladığımda gerginliğim arşa tırmandı.

Bedenimi sarmalayan elbiseyi çekiştirerek aynanın karşısında durdum. İnce askılı mini elbisenin sol kısmında derin bir yırtmaç vardı. Bedenimin bütün kıvrımlarını belli ediyor, beyaz tenimin parlamasına neden oluyordu. Kumaşı öylesine sıkıydı ki nefes almakta zorlandım. Göğüslerim adeta taşıyor, meme çizgimin arasındaki V şeklindeki dekolte bütün mal varlığımı gözler önüne seriyordu.

İçinde bulunduğum durumdan duyduğum rahatsızlık yüz ifademe yansırken bakışlarımı ardımdaki kıza çevirdim.

Hilal benden daha kötü bir durumdaydı. Kırmızı saten elbise miniden de öteydi. İnce askıları sırtında çapraz geliyordu. Güzel ve biçimli vücudunu örten ufak bir kumaş parçasıydı bu.

Saçımı topladığım sıra bana uzattığı siyah peruğa baktım. Daha önce hiç saçımı boyatma gereği duymamış, sarışınlıktan vazgeçmemiştim. Bu durum heyecanlanmamı sağladı. Nasıl gözükeceğimi merak ederek ona yöneldim.

Hilal büyük bir uğraş sonucu peruğu kafama geçirdiğinde bakışları yüzümde dolaştı. "Her türlü bu kadar güzel olmak zorunda mısın?"

Sorusuyla gülümsedim. Beni güzel bulması kibarlıktı ama benim onu güzel bulmam gerçek bir olguydu. Göz kamaştıran cazibesi yadsınamazdı. Bakışlarımı kızıl peruğunda gezdirdim. Kısa saç ve bu renk ona tuhaf bir şekilde çok yakışmıştı. Esmer tenli birinde bu rengin iyi durması beklenmedik bir sonuçtu.

Saf bir hayranlıkla mırıldandım. "Sen kendine bak."

Banyoya girip makyajımı yapmaya başladığımda her zamanki sadeliğimi bir kenara bırakmam gerekti. Siyah farı göz kapağıma yedirdim. Vamp tarzımın temelini oluşturduktan sonra taşanları parmaklarım ile sildirdim. Kirpiklerimi uzatıp renklendirdikten sonra aynadaki yansımamda bakışlarımı dolaştırdım.

Karşımdaki kız bir yabancıydı.

Kendimi tanımakta zorluk çekerek gözlerimi yüzümde dolaştırmaya devam ettim. Siyah uzun ve kaküllü peruk beni olgun göstermişti. Makyajım ise mavi gözlerimi ortaya çıkarmıştı. Gecenin içine karışabilecek gibi duruyordum.

Ayağıma geçirdiğim topuklu çizmeler oldukça rahatsızdı. Üzerinde durmakta zorlanmasam da varlıklarından şikayetçiydim. Kalçalarımı güzel göstermek dışında bir işe yaramıyorlardı.

İç geçirip parlatıcıma uzandığımda komik bir fıkranın içine sıkışıp kalmış gibi hissettim.

Başımı kaldırdığımda aynadaki diğer yansımayı bulmam ile nefesim kesildi. Bedenimdeki sıcaklık beni terk edip parmak uçlarım buz kestiğinde hissettiğim afallamanın bakışlarıma yansımamasını diledim.

Banyonun kapısına yaslanmıştı.

Üzerine geçirdiği siyah kıyafetler ile her zamanki gibi göz kamaştırıyordu. Sırtımdan bir ürperti geçti. Lacivert rengiyle kutsanmış gözlerini bedenimde dolaştırdığını fark etmem sendelememe neden oldu. Dudaklarımı birbirine bastırarak nefes alışverişimi kontrol etmeye çalıştım. Bakışlarındaki karartı kalbimin ritmini zorluyordu. Acele etmeden, büyük bir yavaşlık ile bacaklarımdan kalçama oradan belime tırmandı. Beni görmüyor adeta sindirerek izliyordu. Her bir detayımı ezberlemeye yemin etmiş gibiydi. Dekolteme ulaşan bakışlarıyla nefesimi tuttum. Göğüs kafesim büyük bir hız ile inip kalkarken heyecanımı anlamamasını umdum.

Boynumdaki kolyeye ulaştığında aralanan dudaklarımdan titrek bir nefes kaydı. Bana armağan ettiği gerdanlığın tenimi yaktığını hissettim.

Gözleriyle saçlarımı okşadı. Sarışınlığımdan feragat etmemi umursamadan büyük bir beğeniyle süzdü her teli. Bakışları yüzümü bulduğunda bir tepki göstermesini, en azından bir şey söylemesini bekledim. O ise bütün ifadesizliğiyle olduğu yerde durmaya ve bana bakmaya devam etti.

Gösterime yeni girmiş bir filmi izleyen eleştirmen gibiydi. Her detayı algılayıp, idrak etmeden tepki göstermek istemiyordu.

Ruhumu yakan, içimi titreten bakışları karşısında kıpırdayamadım.

Boğuk sesi ve üstünden eksik etmediği ciddiyetiyle konuştu. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kastettiği şeyin bu geceki performansım olduğunu hemen anlamıştım. Bu duruma kafayı takmasına anlam veremiyordum. Yalan söylemek konusunda ne kadar başarılı olduğumu biliyordu. Ayrıca kendimi koruyabilirdim. Defalarca kez bunu anlamasını sağlamıştım.

Tek yapmamız gereken Güneş odaya girip kasayı açarken adamı oyalamaktı.

Abartılacak bir durum yoktu.

"Bize karşı bir sorumluluğun veya hükümlülüğün yok." Dediğinde hissettiğim sızıyla ağırlığımı sağ bacağıma verdim.

Aynadaki yansımasını izledim.

Onu bitirmek için çabalıyor, bunun için büyük bir uğraş veriyordum. Elime geçen şey ise koca bir hiçti çünkü bana güvenmiyordu. Ne yaparsam yapayım beni hayatına tam olarak alamıyor, aklından geçenleri benim ile paylaşmıyordu. Onun için hala bir kurbandım ve bunun değişmesine ihtiyacım vardı.

"Biliyorum." En az onunki kadar resmi ve kararlı bir ses ile mırıldandım. "Ama yapmak istiyorum."

Çatılan kaşlarıyla gözbebeklerine bir öfke yerleşti. Dalgalar hiddetlenip tahribat etmeyi umursamadığı kayalara çarpmaya başladığında heybetli sesini duydum. "Kime, neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

Bunu gerçekten soruyor olmasına inanamadım. Cevabını gayet iyi biliyordu.

"İnsanlar hiçbir çıkarı olmadan da başkalarına yardım edebilirler." Dediğimde ağzımdan çıkan her kelime yalandı. Kimsenin bir beklentisi olmadan içinden geldiği için iyilik edeceğine inanmazdım. Bende bunu hayır için yapmıyordum. Bana güvenmelerini, kendilerini açmalarını istediğim içindi her hareketim. Tabi bana şüpheyle bakan adamın bunu bilmesine gerek yoktu. Derin bir nefes alıp konuyu değiştirmeye çalışarak konuştum. "Ayrıca sen benimle muhatap oluyor muydun?"

Tavrımı sertçe aramızdaki boşluğa koydum. Günlerdir sergiledi her davranış kanın beynime çıkmasına neden olmuştu. Beni görmezden gelmiş, iki kelime sarf etmek istememişti. Şimdi de karşıma geçmiş hesap soruyordu. Gerçekten insanı yoran bir kişiliği vardı.

Sorum karşısında çenesinin kasıldığını gördüğümde bakışlarımızı ayırıp parmaklarımın arasında duran parlatıcının kapağını açtım.

"Sinirliydim."

Aldığım cevap karşısında gülümsemeden edemedim. Histerik tavrım karşısında öfkelendiğini bilsem de umursamadım. "Cidden mi?" dedim bütün alaycılığım ile. Gözlerimi kısıp ona baktım. "Fark etmemişim."

Eğilip aynaya yaklaştım ve şeffaf parlatıcıyı aplikatörünün yardımıyla dudaklarıma sürdüm. Beni izleyen bakışlarını yok saymaya

çalışsam da ruhumdaki sızı bunu zorlaştırıyordu.

Siyaha bulanan lacivertlerini boynumda dolaştırdığını fark etmem mideme bir ağrının saplanmasına neden olduğunda başıyla kolyeyi işaret etti. "Onu çıkarsan iyi olur."

Aynadaki yansımamı buldu gözlerim. Kabul etmek istemesem de doğru söylüyordu. Bu kadar pahalı bir kolyeyi gideceğim yerde, bürüneceğim kimlikte takamazdım. Oldukça saçma ve absürt dururdu.

Parlatıcının kapağını kapatıp yerine bıraktığımda kollarımı kaldıracaktım fakat birkaç adım ilerimde duran adam benden önce davrandı. Görkemli bedeniyle tam arkamda durup alanımı işgal ettiğinde duyumsadığım kokusu algılarımı kırdı. Varlığından yayılan sıcaklık içimi yakıyor, nefesini hissetmek titrememi sağlıyordu. Ne yapacağını merak ederek yansımasını izlemeye başladığımda gözlerini bir saniye olsun ayırmadı gözlerimden. Parmaklarıyla siyah saçları omzumdan çekmeye başladığında tenime değen teni içimdeki şeytanı uyandırdı. Bilerek yapıyor, olabildiğince yavaş hareket etmeye çalışıyordu.

Birbirine tutunan bakışlarımıza yerleşen ateş ahenk içeriyordu.

Meydan okuyan duruşum ile başımı dikleştirdiğimde gözlerindeki alev harlandı. Cüretkarlığım arzusunu uyandırıyordu ve ben buna neden olmaktan hoşnutluk duyuyordum.

Sağ eliyle tek harekette kolyemin klipsini açtığında göğüs çizgimin olduğu noktaya düşmeye başlayan gerdanlığı avuçladım. Yanağımın içini dişleyerek bu işte ki tecrübesinin öfkelenmeme neden olmasına izin vermeden sahte bir tebessüm ile gözlerimizi buluşturdum. "Teşekkür ederim."

Günler sonra dudağının kenarının kıvrıldığını görmek afallamamı sağladı. Benim sayemde yüzünde yeşeren tebessüm tutumumun sarsılmasına neden oldu. Az önce sürmüş olmama rağmen aklımı başka bir noktaya vermeye çalışarak allığa uzandım. Parmaklarıma doladığım fırçayla doğrularak ona baktığımda bedeninin bedenimi esir etmesiyle yutkundum.

Kendimi yansımamızı izlerken buldum.

Üzerime eğilerek iki elini önümdeki mermer tezgâha yaslamış, beni kendiyle lavabo arasına mahkûm etmişti. Onun yanında minicik kalıyor olmam şaka gibiydi. Öyle ki başını eğerek açıkta kalan omzuma yaklaştığında kudretiyle sersemledim. Lacivert gözlerini peruğumda

dolaştırıp iç geçirdiğinde tenimi yalayan nefesi göğüs kafesimin sıkışmasını sağladı.

"Siyah." Dedi elleriyle saçlarımı eski pozisyonuna getirirken. Gözlerimi aynadaki yansımama çevirerek varlığının beni ezmesine müsaade etmemeye çalıştım ama bu imkansızdı.

Elini mermerin üstüne koyup bütün mahremiyetimi sonlandırdığında kokusu kokuma karıştı. Dengesizliği aklımın sınırlarını zorluyordu. Alaycı gözükmeye çalışarak tebessüm ettim ve beni etkileyemeyeceğini anlamasını istedim. "Ne o, nişanlını sarışın mı tercih ederdin?"

Amacım onu sinirlendirmek, beni geren atmosferi dağıtmaktı çünkü bu yakınlık ve bakışlar iyiye işaret değildi. Bir tepki vermesini, alaycılığını kuşanarak beni öfkelendirmeye çalışmasını bekledim ama o tahminlerimi geçersiz kıldı.

İnsanı cehennemde yanmaya teşvik eden sesini işittim. "Sen her halinle güzelsin."

Benim ile dalga geçtiğini düşünmek istedim. Buna dair bir kanıt aradım gözlerinde ve yüzünde ama yoktu. Her zamankinden daha ciddiydi.

Dudaklarım hissettiğim şaşkınlıkla aralandığında titrek bir nefes bedenimi terk etti. Sıkışıp kaldığım anın büyüsüyle hareketsizleştim. Birbirine kilitlenen gözlerimiz uyumlu bir karanlığa ev sahipliği yaptı. Zaman üzerimize yağan yağmur damlalarından farksızdı. Onu daha net görmek isteyerek başımı çevirdim. Kafamı geriye atarak yüzünü görüş alanıma soktum. Okyanus gözlerindeki dalgaların ruhumu sarmalamasına direnemedim.

Nefeslerimiz birbirine karıştı.

Çevremizdeki iblislerin fısıltıları kafamı karıştırıyordu.

"Rahatsız ediyorum ama." İşittiğim kadın sesiyle önüme döndüm. Ardımdaki adam sinirle homurdanıp geriye çekildiğinde dudağımı dişledim. Hilal gülümsemesini saklamaya çalışarak ilk bana ardından Araz'a baktı. "Gitmemiz gerek."

Elimde duran makyaj malzemelerini adeta tezgâha atıp başımı salladığımda iki arkadaşın arasından sıyrılarak geçtim ve koridorda yürümeye başladım.

Ateşim çıkmış gibi hissediyor olmam normal miydi?

Hiç sanmıyordum.

Az önce yaşananları anımsamak kaşlarımı çatmamı sağladı. Merdivenlerden inerken başımı iki yana sallayarak zihnimdeki sesi susturmaya çalıştım. Saçmalıyordum. Amacı beni sinir etmek olan bir adamın yaptığı davranışları anlamlandırmaya çalışmamalıydım. Günlerdir beni görmezden gelmiş sonra bir anda böyle bir tavır sergilemişti. Dengesizliğiyle beni sınıyor, üzerimde bir kontrol kurmaya çalışıyordu. Buna izin veremezdim ve vermemeliydim.

Uzun paltomu üzerime atıp evden çıktığımda Güneş zar zor ayakta duran Seymen ile bahçede bekliyordu. Beni fark ederek bakışlarını buluşturduklarında tebessüm etmeye çalıştım. Güneş, Araz gibi siyahlara bürünmüştü. Ellerini ceplerine sıkıştırıp derin bir nefes aldıktan sonra konuştu. "Hazır mısınız?"

Sorusuyla başımı sallayarak duraksadım ve paltomun kuşağını bağlamaya çalıştım. Hilal görüş alanıma girdiğinde Güneş yürümeye başladı ve bir yandan da konuştu. "Siz önden gideceksiniz, Araz ile ben arkanızdan geleceğiz."

Adını işitmem dizlerimi titrettiğinde şaşkın bakışlarımı bana bakmadan yanımdan geçmek üzere olan adama çevirdim. "Sende mi geliyorsun?"

Siyah paltosunu üzerine geçirip yakalarını kaldırdığında kaşlarını çattı. "Bu gerçek bir soru muydu?"

Sinirle dişlerimi sıkıp gözlerimi devirdim. Dışarıdaki arabalara yöneldik. Hilal öndeki kırmızı spor arabaya bindiğinde sağ elime kayan bakışlarım ile duraksadım. Safir taş bütün zarafetiyle bana bakarken yüreğimde bir sızı yeşerdi. Yıllardır parmağımdan çıkarmadığım yüzüğü takamayacağımı fark ederek huzursuzca kıpırdandım.

Başımı kaldırıp az ilerimde durmuş, arabaya binmemi bekleyen adamı buldum. Ona doğru ilerlemeye başladığımda sert bir hamleyle yüzüğü çıkardım. Karşısına dikildiğimde aralık duran araba kapısını örttü. Büyük bir hüzün ile ona bakıyordum ve bunu fark etmişti. Parmaklarımda sallanan yüzüğü ona uzattığımda mırıldandım. "Şimdilik sende kalsın."

Lacivert gözleriyle uyum sergileyen safir taşa baktığında ifadesinde bir yumuşama oldu.

"Ama kaybetme sakın." Uyarıma tebessüm ederek başını salladığında yüzüğü parmaklarımdan aldı. Bakışlarımızı buluşturup göz kırptı. "Merak etme."

Gülümsememi saklamaya çalışarak hızla arkama dönüp kırmızı spor arabaya bindim.

Hilal bakışlarını üzerimde dolaştırarak kıkırdadığında az önce gördüğü tabloyla ilgili bir yorum yapmasını bekledim fakat beni şaşırtarak ağzını açmadı.

Minnettardım.

Çünkü Araz'ın bedeni yakınımdayken tenimin neden alev aldığını açıklayabileceğimi sanmıyordum.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XIII. ÜÇ SANTİMETRE

İyi okumalar dilerim...

XIII. ÜÇ SANTİMETRE
Banks- Waiting Game
Ruelle - Monsters

KUTSAL

İstanbul sokaklarında bakışlarımı gezdirdim.

Doğduğum andan beri bana ev sahipliği yapan bu şehri severdim. Benim için her daim özel bir yere ait olacağını bilsem de bir yanım eskisine nazaran İstanbul sevdamın şiddetli olmadığını söylüyordu. Belki de bunun en büyük nedeni bu şehrin bana kaybettiklerimi anımsatmasıydı.

Dikiz aynasından ardımızdan gelen araca baktım.

Adeta bir konvoy halinde yola çıkmıştık. Araz ile adamları arkamızdan gelirken biz Hilal ile önden ilerliyorduk. Açıkçası uzun zaman sonra okyanus gözlü adamdan uzakta olmak bir başkasıyla aynı arabayı paylaşmak ve sessizliğin içinde beklemek bana iyi gelmişti.

Araz yakınımdayken mantığım bazen sükûnete bulunuyordu ve ben bu durumdan nefret ediyordum. Tamam, adam fazlasıyla yakışıklıydı ve sağlıklı bir kadın olduğum için hormonlarımı tetikliyordu ama ona bu gözle bakmaktansa yumurtalıklarımı aldırmayı tercih ederdim.

Yarım saatlik yolculuğun ardından oldukça pahalı ve lüks bir otelin önünde durduğumuzda bakışlarımı etrafta dolaştırmadan edemedim. İstanbul'un en ünlü yerlerinden birine gelmiş olduğumuz için

heyecanlandığımı itiraf etmeliydim. Tabi bu kılıkta gelmek hoş olmamıştı lakin idare etmek zorundaydım. Mini elbisemi ve göğüslerimi düzelterek huzursuzca kıpırdandım.

Arabadan indiğimizde Hilal anahtarı bizi bekleyen valeye uzattı.

Gözlerim hızla etrafı taradı. Otelin bahçesine giriş yapan siyah arabayı görüp tebessüm ederek önüme döndüm. Yanımdaki kadın ile bizim için açılan büyük kapılardan girip ilerlemeye başladığımızda gözlerimi lobide dolaştırdım. Altın ve bakır renklerinin ağırlıkta olduğu dekorasyon göz kamaştırıcıydı. Karşımızda kalan asansöre bindiğimizde Hilal çatı katında kalan bara bizi ulaştıracak düğmeye bastı.

Ağır metal kapılar yavaşça kapanmaya başladığında manzaramı dolduran adam ile buluştu gözlerim. Lobiye giriş yaptığında bakışlarımı hissetmiş gibi aceleyle beni buldu. Ciddiyetinden ödün vermeyen duruşuyla göz dolduruyordu. Kapılar kapandığında manzaram kayboldu.

Metal kapılarda beliren yansımamı inceledim.

Yalan söylemek ve olmadığım biri gibi davranmak uzmanlık alanımdı. Açıkçası bu gece sergileyeceğim performans benim için bir ilk olmayacaktı. Daha önce de insanların dikkatini dağıtmak için kılık değiştirdiğim, yalan söylediğim ve güzelliğimi bir silah haline getirdiğim olmuştu.

Hatta bu konuda fazlasıyla iyiydim.

Kapılar aralandığında Hilal ile kendimizi dışarıya attık. Beyaz mermer ile kaplanmış, heykeller ile süslenmiş büyük holde ilerlemeye başladığımızda topuklu ayakkabılarımdan yayılan ses ruhuma inen bir çekiç darbesinden farksızdı.

Bar kısmına açılan kapının önüne geldiğimizde solumuzda kalan vestiyere paltolarımızı uzattık. Hilal koluma girip takım elbiseli bir adamın bizim için açtığı kapıya doğru beni sürüklemeye başladığında yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. Eğlenmeye çıkmış iki genç kızdık. Bu role girmeli ve o kimliğe bürünmeliydim. Saçlarımı savurup kıvırarak yürümeye başladığımda bakışlarımı barda dolaştırdım.

Genelde otuzlu yaşlarının başlarında veya sonlarında olan insan sayısı daha fazla gibi duruyordu. Özellikle adamlar ortamdaki kadınlara göre bariz daha yaşlıydı.

Doğruca bara yöneldik. Uzun taburelerden birine otururken rengine alışmaya başladığım siyah saçlarımı düzelttim. Elbisenin kısalığını görmezden gelmeye çalışarak bacak bacak üstüne attım.

Hilal karşıma geçip oturduğunda bize doğru yaklaşan barmen ile gözlerimi buluşturdum. Beyaz gömleği ve papyonuyla oldukça resmi gözüken adam tebessüm ederek ne içeceğimizi sorduğunda bakışlarımı karşımdaki kıza çevirdim. Ve onun yerine de karar vererek siparişleri verdim. "İki cosmopolitan."

Karşımdaki kadının yüzünde bir gülümseme belirdi.

Omuzlarımı silkerek mırıldandım. "İnsanların kızlar gecesi yaptığımızı düşünmesini istiyorsak cosmopolitana ihtiyacımız var."

"Demek bu ilk raundun değil kovboy."

Alaycı tavrı ve sözleriyle kıkırdadım. "Belki inanmayacaksın ama aslında eğlenceli bir kadınımdır."

"Ah eminim." Dedi Hilal yüzünü kaplayan gülümsemesiyle. "Sana kanımın bu kadar çabuk kaynamasının en büyük nedeni bu olabilir."

Barmen siparişlerimiz ile geri döndüğünde Hilal'in sözlerine gülümsemek ile yetindim. Adamın uzaklaşmasıyla bakışlarımı etrafta dolaştırmaya devam ettim. Sarı ışıkların ağırlıkta olduğu mekândaki insanları süzmeye başladığımda kafama takılan soruyu zikrettim. "Adamın neye benzediğini biliyor musun?"

Hilal hareketlenip çantasına uzandı. Son model cep telefonunu çıkarıp fotoğraf galerisine girdi. Pembe rengindeki içeceğimden büyük bir yudum aldım. Hilal ekranda beliren fotoğrafı bana gösterdi. Otuzlu yaşlarının başlarında duran adamın kahverengi gözleri ve saçları vardı. Oldukça silik ve standart bir yüze sahipti. Yakışıklı diyemezdim. Bana hitap etmediği barizdi zira ilgimi çekecek türden bir adam değildi. Gerçi ilgimi çekecek adamın neye benzeyebileceğini bilmiyordum. Daha önce hoşlandığım bir tip olup olmadığını bile düşünmemiştim.

Aklıma düşen bir çift lacivert göz ile doğrulup tırnaklarımı avuç içime gömdüm.

Bakışlarımı etrafta dolaştırıp yabancının mekâna teşrif etmediğini fark ettim. Alkole ihtiyaç duyarak içkimden büyük bir yudum daha aldığımda votkaya karışan limon suyunun muazzam tadıyla şaşırdım. Hilal telefonunun ekranını kapatırken mırıldandı. "Benimde tipim değil." İlgisizliğimi fark etmesiyle gülümsedi. "Gerçi zaten Güneşten

başka bir adamın dikkatimi çekmesi imkânsız." Hilal'in tebessümü alaycı bir hal aldı. "Senin ilgini çeken biri var mı?"

Dudaklarımı şekilli bardağa yaslayıp içkimden büyük bir yudum daha aldığımda gördüğü manzaranın bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu söylemek istedim fakat cümlelerimi toparlayamadım. Ayrıca biliyordum ki ne söylersem söyleyeyim Hilal inanmak istediğini doğru kabul edecekti.

Dudaklarımdan dökülen tek şey "Hayır." oldu.

Karşımdaki kızın gülümsemesi büyüdü. "Hadi ama Kutsal. Aynı evde yaşadığın, nişanlı rolü yaptığın adam azıcık bile ilgini çekmiyor mu?"

Çekmiyordu, çekmeyecekti ve çekmemeliydi.

Sıcakladığımı hissederek saçlarımı savurdum ve başımı iki yana salladım.

Hilal ikna olmamış gibiydi. "Yani Araz çok yakışıklı bir adamdır. Boy, pos, fizik. Kesinlikle keşfedilmesi gereken bir güzellik."

Tavrı dişlerimi sertçe sıkmama neden oldu. Ağabeyi gibi gördüğü biri hakkında böyle konuşmaması gerekirdi. Ayrıca bana bilmediğim bir şey söylemeyecekse çenesini kapatmalıydı.

Kahkaha atarak bedenini savurduğunda onu bu denli eğlendiren şeyi merak ettim. "Şu an bana nasıl baktığını bir bilsen." Gülümsemesini sonlandırıp derin bir nefes aldı. "Resmen kıskandın."

Savunmaya geçerek tırnaklarını gösteren bir kedi gibi cıyakladım. "Kıskanmadım."

Hilal içkisini yudumladıktan sonra başını salladı. "Beni kıskanma zaten. Ben Güneş'e aşığım ve Araz ağabeyim gibidir." Derin bir nefes aldı ve az önceki alaycılığını bir kenara bırakarak bana baktı. Samimiyet ile parlayan kahverengi gözleri bedenimi kaplayan sıcaklığı harmanladı. "Ama gözünü aç ve en azından kendine yalan söylemeyi bırak."

Saçmalıyordu.

Araz'ın gözüne girmek için ona yakın davranıp uysal tavırlar sergiliyordum fakat o asla benim ilgimi çekemezdi. En yakın arkadaşımın ölmesinde parmağı olan bir insanın benim kalbime girme ihtimali yoktu. Benim bir amacım vardı. Bu insanlarla olmamın, onun yanında varlığımı sürdürmemin bir nedeni vardı. Onu bitirmek zorundaydım. Her şeyin başlamasına neden olan şey bu intikamdı. Ona

yüz çeviremez, en yakın arkadaşımın ruhunu huzura kavuşturmadan bu dünyadan göçüp gidemezdim.

Ve Araz'ın çekiciliği fikrimi değiştirmeyecekti.

"Neyse hazır adam yokken ben lavaboya gidip geliyorum." Dedi Hilal ve oturduğu tabureden kalktı.

Mekânın içinde büyük bir özgüven ile ilerlemeye başladığında onu izleyen adamları fark etmedi. Hayranlık uyandıran güzelliğiyle görüş alanımdan çıktığında arkama yaslandım. Adamın hala gelmemiş olması beni germişti. Saat neredeyse on iki olmuştu ve ortalıklarda yoktu. Belki de bu akşam buraya gelmeyecek, odasında ya da başka bir yerde takılacaktı. Belirsizlik beni tüketiyordu. Bu planı daha kapsamlı yapmamız gerektiğini düşünüyordum çünkü işimi şansa ya da olasılıklara bırakmaktan hoşlanmazdım.

"Kutsal."

İşittiğim yabancı erkek sesiyle doğruldum. Bana doğru yaklaşan adam yüzündeki tebessüm ile gözlerimin içine bakarken şaşırmıştım. Daha önce görmediğime emin olduğum simasıyla karşıma geçtiğinde gülümsemesi genişledi. "Görüşmeyeli uzun zaman oluyor, nasılsın?"

Sorusuyla ne diyeceğimi bilemedim. Bakışlarımı yüzünde gezdirmeye başladım ve tanışıp tanışmadığımızı bir kez daha sorguladım.

İşaret parmağını kaldırdı. "Saçların çok güzel olmuş."

Benden birkaç yaş büyük gibi duruyordu. Uzun bir boyu ve güzel ela gözleri vardı. Beyaz gömleği ve pantolonuyla oldukça şık ama sportif gözüküyordu. İsmimi hitap etmesi ve iltifatta bulunmasıyla kendimi sorgulamama neden olsa da emindim, onu tanımıyordum.

Yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. "Kusura bakmayın, karıştırdınız sanırım."

Karşımdaki adamın gözleri kısıldı ve yüzündeki gülümseme titredi. "Şaka mı yapıyorsun?"

Zoraki bir gülümsemeyle yana eğdi başını. Bakışları yüzümde dolaşıyor, yabancı adeta beni inceliyordu.

"Üzgünüm ama sizi tanımıyorum."

Dudaklarımdan sıyrılan sözler ile iyice afallayan yabancı kendi kendine bir şeyler söylendi. Kafası karışmış gibi duruyordu. Ela gözleri ilk boynuma ardından kollarıma kaydı. Bir şey arar gibi taradı bedenimi. Rahatsızlık duyarak kıpırdandığımda kendine gelerek

bakışlarımızı tekrar buluşturdu ve kibar bir tonlamayla konuşurken tebessüm etti. "Kusura bakmayın, sizi bir arkadaşıma benzettim."

Gözlerimin içine bakmaya devam ederken onunla dalga geçtiğimi söylememi bekliyor gibi bir beklenti içindeydi. Tebessüm ederek önemli değil dediğimde afallamış ifadesiyle yanımdan ayrıldı. Uzaklaşsa da arada bakışlarını geriye çevirip varlığımı yokluyordu. Mekândan ayrıldığı sıra yanıma yaklaşan barmen ile doğruldum.

"Hanımefendi."

Barmenin tok sesiyle ona döndüm. Elinde tuttuğu telefonu bana uzattığında kaşlarımı çatarak baktım ona. Israrla telefonu almamı söylediğinde neler olduğunu anlayamadım. Merakıma yenik düşerek telefonu alıp kulağıma yerleştirdiğimde içkimden bir yudum almak üzereydim ve sesini duymam ile az kalsın boğulacaktım.

"Kimdi o adam?"

Ağzımı bir balık gibi açıp kapadım. Gözlerimi etrafta dolaştırıp varlığını bulmayı amaçladım lakin ortalarda gözükmüyordu. "Sen beni mi izliyorsun?"

Şaşkınlığım sesime yansımış, desibelim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı. Bakışlarım ile çevremi taramaya devam ettim ama bir sonuca varamadım.

"Seni gözümün önünden ayırmayacağımı söylemiştim." Bütün kibri ve ciddiyetiyle kurduğu cümleyle yutkundum. Evet, sözünün eri biriydi, tebrikler. "O adam kim?" diye sorusunu yenilediğinde daha sert bir tonlama kullanmıştı. Ne demem gerektiğini kestiremeyerek dudağımı dişledim. Ardından yüzüme yerleşen sinsi tebessümüm ile saçlarımı savurdum. "Hiç kimse, sadece bana içecek bir şeyler ısmarlamak istedi."

Sessizlik.

Hatta uzun bir sessizlik oluştu.

"Tekrar et." Diye emrettiğinde kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Beni görebildiğini hatırlayarak ifademi ciddi tuttum. "Sadece tanışıp bir şeyler içmek istedi. Bende reddettim. Niye bu kadar şaşırdın ki?"

"Şaşırmadım."

"Emin misin?" diye sordum. "Sesin bir tuhaf geliyor da şaşırdığını düşündüm."

"Şaşırmadım." Bağırışıyla bir an irkildim. "O kılıkta durmaya devam ettiğin sürece bu bir erkeği ilk reddedişin olmayacak. Yine de unutma, hepsini reddetmek zorundasın çünkü sahte de olsa benim nişanlımsın."

Tamam, gerçekten kahkaha atacaktım.

"Erkeklerin peşimde dolanmasının tek nedeninin elbisem olduğunu hiç sanmıyorum, Morskoy." Dedim ve arkama yaslanıp bacağımı hafifçe sallamaya başladım. "Bence bu duruma alışmaya başla çünkü sahte nişanlın olmam diğer adamların ilgisini çekmeyeceğim anlamına gelmiyor ama merak etme, ben yine de hepsini reddedeceğim."

"Öyle mi?"

Sorusuyla başımı salladım. "Elbette çünkü sahte de olsa nişanlıma saygım var."

Araz dişlerini sıktığını anlamam neden olan boğuk bir tınıyla homurdandı. "Aksi taktirde reddetmezdin yani?"

"Sahte nişanlın olmasam mı?"

"Evet."

"Hmm..." diyerek bir süre sustum ve ardından fısıldarcasına sorusunu yanıtladım. "Bu kızında ilgiye ihtiyacı var, Morskoy. O yüzden tabi ki reddetmezdim."

"İstediğin ilgiyi sana ben vereceğim, milaya."

Bir söz misali dilinden dökülen kelimeler kalbimin ritmini hızlandırdı. Tenimin kızardığına emindim lakin umursamadım. Saçlarımı düzelterek mırıldandım. "Alakan için teşekkürler."

Tüylerimin dikilip kanımın donmasına neden olan erkeksi kıkırtısında saklanan histeriklik nefesimi kesti. Hiddetini dizginlemeye çalışır gibi sakince konuştuğunda omuzlarımı düşürdüm. "Eğlenmene bak, Kutsal." Alaycılığı bir bumerang gibi geri döndü. "İlgi ve alakam çok yakında tamamen senin üstünde olacak o zaman ihtiyaçlarını unutmazsın umarım."

İhtiyaç kelimesi bedenimi sızlattı.

Boğazımda oluşan düğümü yok etmeye çalışarak yutkundum. Hilal görüş alanıma girerken ise doğruldum. Araz hattın ucundan gelen boğuk sesiyle konuştuğunda onu dikkat ile dinledim. "Ufuk odasından ayrıldı. On dakika içinde barda olur. Yanındaki adamları da gözünüzün önünden ayırmayın." Duyduğum gürültülü ses ile odaya girdiklerini anladım. "İşimiz uzun sürmez."

Başımı salladım kendi kendime ve aramayı sonlandırmadan mırıldandım. "Dikkatli olun."

Telefonu kapatıp ilerimde bekleyen barmene uzattığımda Hilal karşımdaki tabureye oturdu. Araz'ın sözlerini kısaca ona aktardığımdan saniyeler sonra barın giriş kapısı açıldı. Mekâna giriş yapan adam fotoğraftaki haliyle aynıydı. Üzerine geçirdiği lacivert takımı düzeltip yanındaki iki adam ile köşede kalan localara ilerlemeye başladığında bakışlarımı üstünde gezdirmeye devam ettim. Ortalama bir boyu ve kilosu vardı. Dikkat çekici biri değildi fakat fotoğraftaki halinden daha yakışıklıydı.

Yanındaki adamların koruması olduğu ise barizdi. İkisi de siyah takım elbise giymişti ve sert mizaçlı yüzleriyle iki yanında dikiliyorlardı. Eliyle garsonlardan birine işaret edip siyah koltukta yayıldığında bakışlarımı Hilal'e çevirdim. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Sorum üzerine tebessüm edip ayaklandı. "Arkadaşça davranıp yanına gidiyoruz."

İçki bardaklarımızı alıp adama doğru ilerlemeye başladığımızda yüzüme bir tebessüm yerleştirip cilveli bir tavır sergilemeye çalıştım.

"İyi akşamlar." Dedi Hilal adamın birkaç adım ilerisinde durduğumuzda. Sesi her zamankinden daha inceydi. "Size eşlik edebilir miyiz?"

Sorusuyla karşımdaki adamın gözlerinden bir parıltı geçti. Doğrulup gözlerini ilk Hilal'in ardından benim üzerimde dolaştırdı. Dudaklarını ele geçiren tebessümüyle arkasına yaslanıp kollarını iki yana açtığında midem kalktı.

"Tabi ki, buyurun."

Davetiyle Hilal adımladı ve kendini adamın yanındaki boşluğa bıraktı. Uyum sağlamaya çalışarak ona eşlik ettim. Ufuk Demirci'nin yanına oturup bacak bacak üstüne attım. Adam ile Hilal sohbet etmeye başladıklarında huzursuzluğum katlanarak arttı. Başımda dikilen korumalar heykelden farksızdı. Beklemediğim bir anda belimde hissettiğim baskıyla beynimden vurulmuşa döndüm. Yanımdaki adamın bana dokunduğunu idrak etmem bütün bedenimin karıncalanmasına neden oldu. Samimiyeti karşısında elimin tersiyle yüzüne çarpmamak için kendimi zor tutuyordum. Yüzümdeki sahte tebessümü kaybetmemeye çalışsam da başarılı olduğumu sanmıyordum.

Adamın üzerinde bakışlarımı dolaştırdım. Hilal ile muhatap olsa da bana dokunuyor, vücudunu bana yaslıyordu. Bedenime yerleşen parmaklarını kırma isteğimi bastırmayı denedim. Aniden kendimi bir kıyaslamanın içinde buldum. Yanımdaki adamın dokunuşu midemi bulandırırken okyanus gözlü adamın her teması neden ruhuma yapılan bir darbeden farksızdı?

Harika.

Gerçekten mükemmel.

Bakışlarım gömleğinin üstünde sallanan kolyeyi bulduğunda zihnimdeki sesler sustu. Gümüş uzun zincirin ucunda sallanan sedefli bellek tahmin ettiğimden daha küçüktü. Dilime gelen küfürleri öldürmek isteyerek gözlerimi kaçırdım. Gerçekliğinden emin olmak ister gibi tekrar kolyeye çevirdim bakışlarımı. Sinirleniyor, salaklığımıza hayret ediyordum. Bu işin gerçekten kolay olacağını düşünerek oldukça amatörce davranmıştık. Araz ile Güneş nafile bir çabanın içindeydi çünkü istediğimiz şey adamın boynunda sallanıyordu.

Gözlerimi Hilal ile buluşturmaya çalıştım. Yanımdaki adamın boş muhabbetlerine kafa sallıyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Beni fark ettiğinde çaktırmamaya çalışarak başım ile adamın boynunda sallanan flaş belleği işaret ettim. Kahverengi gözlerini gösterdiğim noktaya çevirdiğinde yüzündeki ifade parçalara ayrıldı. Hissettiği yenilgiyi bakışlarına yansıtmamaya çalışarak başını eğip saçını düzeltti. Saniyeler sonra yüzündeki güzel gülümsemeyle kafasını kaldırdı ve kibarlığından ödün vermeden çantasına uzanarak konuştu. "Ben lavaboya gidiyim. Siz rahatınıza bakın."

Ayaklandığında ne yapacağını anlamıştım. Arazlara durumu haber verecek ve ne yapmamız gerektiğini soracaktı.

Kırmızılar içindeki kadının telaş ile bizden uzaklaşmasını izledim.

Aslında ben ne yapacağımı biliyordum. O kolyeyi dikkat dağınıklığı yaratmam dahilinde saniyeler içinde alabilirdim. Yine de bu şu an için mümkün gözükmüyordu. Başımızdaki dikilen iki korumanında gözleri üzerimdeyken istediğim kadar hızlı ve çevik davranayım görünmeden hareket edemezdim.

Ufuk bakışlarını ve bedenini bana çevirirken tebessümümü canlı tutmaya çabaladım. Belimdeki elinin baskısı artarken tok sesiyle konuştu. "Senin adın ne?"

Aklıma gelen tek ismi sarf ettim. "Deniz."

Yüzündeki gülümsemeyle içkisine uzandığında bakışlarımı Hilal'in gittiği yöne çevirdim. Gördüğüm adamlar ile derin bir nefes almıştım. Lavaboya açılan uzun ve karanlık koridorda dikilen siluetlerin sahibini biliyordum.

Araz ile Güneş, Hilal'in yanında durmuş bir şeyler konuşuyorlardı. Daha doğru Hilal ile Güneş konuşuyor, Araz ise ellerini cebine yerleştirmiş doğruca beni izliyordu. Bir put gibi dikiliyordu olduğu yerde. Loş ışıkların altında parlayan lacivert gözlerindeki öfkeyi ruhumun en ücra köşelerinden bile görebilirdim. Öylesine yoğun bir duyguydu ki bu nefes almamı zorlaştırmıştı. Yanımdaki adamın bir şeyler mırıldandığını duysam da ona odaklanamıyordum. Düşüncelerim birbirine girmiş, zihnim ikiye bölünmüştü.

Bu benim için bir fırsattı.

Araz'a bir kurban olmadığımı, bana güvenebileceğini gösterirsem kartları yeniden dağıtabilirdim.

Gözlerine baktım bir süre. Aklıma gelen planı eyleme dökmem gerektiğini biliyordum çünkü başka bir seçenek yoktu. Hoşuna gitmeyecekti fakat bunu yapmalıydım.

Hilal'in yokluğundan yararlanarak yüzümdeki tebessüm ile Ufuk Demirci'nin gözlerine baktım. Bedenimi ona doğru çevirip parmaklarımı beyaz gömleğinin yakasına iliştirdim. "Diyorum ki, bu tanışma faslını es geçip direk baş başa kalabileceğimiz bir yere mi gitsek?"

Gömleğinin yakasını çekiştirerek başımı yana eğdiğimde açık sözlülüğümden etkilenmiş gibi gülümsedi. Bakışlarını kaçırıp elinde tuttuğu içkisinden büyük bir yudum aldığında gözlerim hala koridorda dikilen üçlüye kaydı. Saldırmaya hazır bir kaplan gibi bekleyen adamı es geçerek önüme döndüm.

"Sen nasıl istersen." dedi yanımdaki adam. Gözlerine yerleşen arzu, kanımın çekilmesine neden olsa da belli etmemeye çalıştım. "Belki arkadaşın da gelmek ister, onu da bekleyelim."

İki kadınla baş edebilecek bir adam olmadığını söylememin vakti değildi. Bu yüzden alaycı tavrımı gölgelemeye çalıştım. Gömleğinin yakasını kavrayıp onu kendime doğru çektiğim de afalladı. Cilveli bir tavır sergiledim. "Paylaşmaktan hoşlanmam."

"Peki." dedi elindeki bardağı masaya bırakırken. Yüzündeki gülümseme kocaman olmuştu. "Sen bana yetersin gibi duruyor zaten."

Gözlerimi devirmemek için benliğim ile savaştım.

Ufuk ayaklanıp elimi kavradı. Beni peşinden sürükleyerek mekânın içinde ilerlediğinde bana dokunmasını istemediğimi bir kere daha idrak ettim. Adamları bizi takip ederek arkamızdan gelmeye başladığında temasını sonlandırdığını düşünmeme neden olarak ellerimizi ayırdı. Derin bir nefes alıp bakışlarımı beni izleyen üçlüye çevirdiğimde Hilal ile Güneş kafası karışmış bir şekilde bana baktı. Saniyeler içinde kalçama yapışan el çığlık atmak istememe neden olduğunda okyanus gözlü adamın harekete geçtiğini gördüm. Karanlıktan çıkmaya ramak kala başımı iki yana sallayarak bunu yapmamasını diledim. Bakışlarımdaki yalvarışı duymuş gibi duraksadı. Gözlerindeki hiddet kalbimin sıkışmasına neden olurken daha fazla dayanamayarak başımı çevirdim.

Bardan ayrılıp asansöre bindiğimizde yanımdaki adam burnunu saçlarıma sürterek beni tamamen kendine yasladı. "Biliyor musun?" diyerek derin bir nefes aldı. "Seni daha çok beğenmiştim."

Bir hakaret olarak algıladığım sözlerine tebessüm etmeye zorladım kendimi. Gözlerimi boynundaki kolyeye çevirdim. Buz kesen parmaklarımı birbirine dolarken açılan kapılar ile boş koridora baktım. Uzun koridorda yürümeye başladık. Bulunduğumuz katta belli aralıklarla yerleştirilmiş dört oda vardı. Her odanın arasına büyük boşluklar ve kolonlar yerleştirilmişti.

Ufuk, loş sarı ışık ile süslenmiş koridorun sonuna geldiğimizde sol da kalan ikinci kapıyı açtı. Korumaları kapının iki yanına dikilip bize mahremiyet tanıdıklarında dakikalar sonra ilk defa nefes almış gibi hissettim.

Büyük süitte adımladım. Lüks dizaynı ile dikkat çeken odanın etrafına saçılmış vazolara ve küçük heykellere baktım. Ardımızdan kapıyı kapatan adamın sesini işittiğimde ona doğru döndüm. "Ne içersin?"

Sorusuyla omuzlarımı silktim. "Fark etmez."

Odanın köşesinde kalan bara ilerlediğinde az ilerimde duran büyük şifonyere doğru adımladım. Kolyeyi nasıl alacağımı biliyordum fakat bu odadan nasıl çıkacaktım orası koca bir boşluktu. Gerçi Ufuk pek ağıra benzemiyordu. Kıyafetlerini çıkarıp onu yatağa yatırabilir

ardından kendime az önce seviştim diyen karmaşık saç ve dağınık makyaj ikilisini yaratarak kapıdan çıkıp gidebilirdim.

Zaman kaybetmeme bile gerek yoktu açıkçası az ilerimde duran adamın maksimum zaman aralığının on ile yirmi dakika olduğuna emindim.

Kulağıma erişen sesler ile şaşkın bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Az önce kapanan kapının diğer tarafında bir arbede yaşanıyor gibiydi. Sert bir cisim kapıya çarptığında çıkarttığı ses yerimden sıçramama neden oldu. Ufuk'un boğuk sesinden duyulan küfürler aklımı çalıştırmam gerektiğini hatırlattı. Hazırladığı içkileri bir kenara bırakıp neler olduğunu öğrenmek üzere yanımda geçeceği sırada şifonyerin üstünde duran at şeklindeki ağır heykeli kavradım. Tereddüt etmeden heykeli ensesine geçirdiğimde yediği darbeye dayanamayarak düştü.

Boylu boyunca ayaklarımın altına uzandığında kapı yumruklandı.

Heykeli yerine bırakıp eğildim ve baygın bir şekilde yerde yatan adamın boynundaki kolyeyi sökerek aldım. Yüz üstü düşmüş olması işimi zorlaştırsa da sonunda başarmıştım.

Belleği sıkıca kavrayıp hala yumruklanan kapıyı açtım.

Delirmenin ne demek olduğunu anlamamı sağlayan ifadesiyle bana bakan adam öfkeden çıldırmış gibiydi. Gözlerindeki ateş, ondan bağımsız bir kişiliğe bürünmüştü. Korumalara baktım. Yerde bilinçsizce yatan adamlardan hırsını alamamıştı zira öfkesinin asıl kaynağı ve hedefi bendim.

Tek kelime etmeden bileğime yapışıp beni koridorda sürüklemeye başladığında hissettiğim acıyla inledim. Temasının ağırlığı cayır cayır yanmama neden oldu. Bunu fark ederek tutuşundaki baskıyı azalttı lakin beni bırakmadı.

"Şu an seni boğmak istiyorum."

İlk defa sesinin titrediğini işittim. Duyduğu öfkenin yoğunluğu onu delip geçmişti. Tavrını anlayamıyordum. Sonuçta başarmış ve belleği almıştım. Neden bu denli çıldırmıştı ki?

Dokunuşundan kurtulmak isteyerek kendimi çekmeye çalıştığımda mırıldandım. "Araz, delirdin mi sen?"

Duraksayıp ona çarpmama neden olduğunda başımı kaldırdım. Hiddeti karşısında küçülürken saklanacak delik aramayı düşündüm.

"Delirdim." dedi kasılan çenesinden doğru düzgün konuşamıyordu. "Senin yüzünden akıl sağlığımı kaybediyorum."

Önüne dönüp tekrar beni çekiştirmeye başladı. Açık kalan ağzımı kapatamadım. Evet, bana kızmıştı ama belleği aldığımı fark ettiğinde beni affedecekti. Sonuçta yanlış bir şey yapmamıştım. Ayrıca akıl sağlığının bozuk olmasının benim ile hiçbir alakası yoktu.

Birkaç metre ilerimizdeki asansörün kapıları açılmaya başladığında önümdeki adam bir küfür savurdu. Beni aceleyle solumuzda kalan kolonların arasına çektiğinde kalbimin ritminde bir devrim baş gösterdi.

"Ufuk'un adamları."

Koridorda yankılanmaya başlayan adım sesleriyle kilitlendim. Titreyen parmaklarımı başımdaki peruğa götürdüm. Siyah saçları çıkarıp hızla topuzumu açtığımda elimde duran peruğu az ilerimdeki vazonun içine attım. Araz çatılan kaşlarıyla bana bakıp ne yapmaya çalıştığımı idrak etmek istediğinde sarı saçlarımı sallayarak dağıttım ve onu kendime bir paravan olarak kullanıp paltosunun yakalarını çekiştirdim. Parmaklarıma sardığım kumaşı sıkıca kavrayıp onu kendime doğru çektiğimde bedenimi, bedeniyle örttüm. Dengesini sağlamaya çalışarak kollarını belime doladığında başımı yan yatırdım.

Dışarıdan bakıldığında öpüşen iki kişiydik.

Yüzlerimizi göremezler, bizden şüphe duyamazlardı. Adım sesleri yaklaşırken gözlerimizi buluşturdum. İfadesiz yüzüne rağmen parlayan gözleri ruhumu yangın yerine çevirdi. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, kokusu benliğime kazınıyordu. Kafamı biraz daha geriye atsam dudaklarına değecek, tadını alabilecektim.

Bedenimdeki sızı düşüncelerime ket vurdu. Belki de varlığımı sürdürdüğüm bunca yılın ardından ilk defa zihnimdeki bütün sesler yok olmuş, geriye sadece korkunç bir sessizlik kalmıştı. Ellerimi sardığım paltosunun altında kalan kalbi, göğüs kafesimin içinde can çekişen kalp ile aynı ritimdeydi.

Üç santimetre.

Bizi ayıran, günaha bulanmamızı engelleyen, ruhumu yakıp benliğimin küle çevrilmesine mâni olan üç santimetre.

Aklımı kaybedecekmiş gibi hissetmeme, kokusunda can vermeme neden olan üç santimetre.

Okyanus gözlerinde boğulmamı sağlayan mesafe sadece üç santimetre.

Sarhoş gibiydim. Bedenimi saran elleri olmasa düşecektim. Hissettiğim çekime yenilmekten korkuyor, onda kaybolmak istemiyordum. Gözleri yüzümde dolaşıyor, kararan bakışları benim hissettiklerime eşlik ettiğini anlamamı sağlıyordu.

Birbirimize yeniliyor, savaşımızı unutuyorduk.

Ellerimin altındaki varlığı beni güçsüz düşürüyor, kokusu zihnimi küle çeviriyordu. Ona teslim olursam parçalanırdım. Kendimden nefret eder, içimdeki küçük kızı asla affedemezdim.

Önümüzden geçen takım elbiseli adamları fark ettiğimde biraz daha yanaştım. Dudaklarımızın birbirine değmesinden korkarak başımı eğdiğimde bir kedi gibi sığındım göğsüne. Kokusunun benliğimi talan etmesine izin vererek gözlerimi yumdum.

Saçlarımın arasında hissettiğim baskıyla ağlamak istedim. Kalbime çöreklenen sızı, yaralarımı kanattı. Sarı saçlarımın arasına bıraktığı busenin ardından kokumu içine çekti. Göğsünün kalkmasıyla bir parçamı kendine saklamak ister gibi varlığımı sindirdi.

Bizden uzaklaşan adım seslerini algıladığımda geriye çekildim. Yüzünde uysal bir ifade vardı. Az önceki öfkesi buhar olup uçmuştu. Gözlerindeki hiddet kaybolmuş, gerginliği son bulmuştu. Üzerindeki etkime inanamayarak kendimi tutamayıp tebessüm ettiğimde fısıldadım. "Gitmemiz gerek."

Belimdeki ellerinin baskısını arttırdı.

Tek kelime etmeden başını salladı.

Kapıldığım anın büyüsünden sıyrılarak zorla kendimi ondan ayırdım ve koridorun sonuna gelmek üzere olan adamlara fark ettirmeden hızla ilerledim. Kendimizi asansöre attığımızda işittiğim gürültünün neden kaynaklandığını çok iyi biliyordum. Buz kesen parmaklarım ile lobinin tuşuna bastığımda yanımda duran adama kaçamak bir bakış attım. İfadesizliği kalbimi sızlattı. Tek yaptığı şey öylece durmak ve ileriye bakmaktı.

Asansörün kapısı açıldığında önden çıktı ve bir kere bile olsun bana bakmadan yürümeye başladı. Onu takip ettim. Otelden çıkıp kapının önünde bizi bekleyen araca bindiğimizde Hilal ile Güneş ileride bekliyorlardı.

Yola koyulduğumuzda arkama yaslandım.

"Sana hala kızgınım." Sesiyle bakışlarımızı buluşturdum. Gözlerindeki dalgalar sözlerinin doğruluğunu kanıtlıyordu.

Sıkıca kavradığım belleği gösterdim. "Belleği aldım."

Sinirle homurdandı ve elimdeki belli alıp bir kenara fırlattı. "Kendini tehlikeye atman gerekmezdi."

"Doğru, bir köşeye oturup sizin başınızın belaya girmesine izin vermeliydim."

"Aynen öyle." Histerik bir tebessüm ile baktı bana. Dakikalar önceki deliliği geri gelmişti. "O piçin sana dokunmasına izin vermektense başımın belaya girmesine izin vermen gerekirdi."

Bağırışıyla titredim.

Gerçekten umursadığı bu muydu?

Ne yani, kıskançlık mı çıldırtmıştı onu?

Aklımın sınırları aşıldı. Bu olmamalıydı. Bu olamazdı. Beni kıskanamazdı. Ben onu öpmek isteyemezdim. Bunlar yanlıştı. Asla olmaması gereken şeylerdi. Düştüğüm çukurda cenneti bulacağımı düşünemezdim. İkimiz birer düşmandık. Girdiğimiz savaşın sonu mutluluk değildi. Ne olursa olsun, bana ne hissettirse hissettirsin onu bitirmem gerekirdi.

"Niye umursuyorsun ki?" Arabayı daha hızlı kullanmaya başladığında benliğimin derinliklerindeki öfke bir volkan gibi patladı. "Bana kimin dokunup dokunmadığından sana ne."

Uyarı niteliğindeki bağırışıyla dişlerimi sıktım. "Kutsal, salak salak konuşma. Beni de delirtme. Bana kimin dokunduğundan sana ne demek ne?"

Bana gerek yoktu, delirme işini kendi başına da hallediyordu.

Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve sorgulamadan edemedim. "Bana kimin dokunduğundan sana ne demek."

Okyanus gözlerini bakışlarıma kilitledi ve son sürat ilerliyor olmasına rağmen yola değil bana bakarak bir şeyi iyice anlamamı istercesine kelimelerinin üstüne basa basa konuştu. "Sana her kim dokunursa o piçin parmaklarını koparır, gözlerini yerinden çıkartır, bedenini parçalara ayırır ve bir mezarı dahi olmasına izin vermem."

Açılan ağzımı kapatamadım.

Tenimin üstüne bir benzin dökülmüş, Araz'ın kelimeleri beni aleve vermişti.

"Deli misin sen?" diye sorduğumda bağırdı. "Evet deliyim. Sana kimse dokunmayacak, o kadar. Bir daha bedenin üstünde başka bir el görürsem beni öyle bir vaziyette görürsün ki bu zamana kadar şahit olduğun her halime şükretmeye başlarsın."

"Sen benim gerçek nişanlım değilsin, hatta hiçbir şeyim değilsin." Diyerek dişlerimi sıktım. "O yüzden vücuduma kimin el sürdüğüne karışamazsın."

Dudağının kenarı kıvrıldığında bedeni öfkeden titriyordu. "Dene ve gör."

Ruh hastası!

Tavrına inanamayarak bir süre daha ona hayretle baktım. Önüne dönüp dikkatini yola verdiğinde dahi ondan gözlerimi ayıramadım. Birlikte olacağı kadına acımadan edemedim. Gerçekten kontrol manyağının tekiydi.

Arabayı evin önünde durdurduğunda hızla kapıyı açıp araçtan indim. Onu yok sayarak bahçede ilerlemeye başladığımda ardımdan söylenerek geliyordu. Seymen kapıyı açıp görüş alanıma girdi. Onu umursamadan yanından sıyrıldım ve kimseyle konuşmak istemediğimi fark ederek hızla merdivenlere yöneldim. Fakat Araz bana izin vermeyerek ardımdan seslendi. Tırmandığım üçüncü basamakta durup ardımdan ona baktım.

"Üstünü değiştirip çalışma odasına gel." Diyerek mağarasına doğru ilerlemeye başladı. "Senden bir şey isteyeceğim."

Tek kelime etmeme izin vermeden çalışma odasına girdiğinde derin bir nefes alıp önüme döndüm ve basamakları tırmandım. Ne isteyeceğini merak etsem de umursamadım. Onu elimden geldiğince bekletecektim.

Odaya girip üstümdeki elbiseyi çıkardım. Kendimi duşa atıp sıcak suyun altında bir süre gevşedim. Ardından bedenimi kurulayıp iç çamaşırlarımı üstüme geçirdim. Siyah yoga taytımı bacaklarıma örtüp üzerime bana büyük gelen siyah bir kazak giydim. Nemli sarı tutamlarıma dokunmadan spor ayakkabılarımı giydim ve hazır olmama rağmen Araz'ı biraz daha delirtmeyi amaçlayarak yatakta oturup duvara baktım.

Dakikaları devirip kendimce yeterli bir süreye ulaştıktan sonra odadan çıktım.

Aşağı indiğimde evin içindeki koruma sayısının absürtlüğüyle afalladım. Adım başı adam vardı ve hepsi de bir şey bekliyor gibi öylece duruyorlardı.

Neler olduğunu anlayamayarak çalışma odasına yöneldim. Kapının aralık olmasıyla işittiğim sesi durmamı sağladı. Ufak aralıktan içeriye baktığımda çalışma masasına eğilmiş, bilgisayar ekranına baktığını gördüm. Kulağında tuttuğu telefonun diğer ucundaki kişiyi dikkat ile dinledi birkaç saniye ardından alışık olmadığım bir uysallığın ses tonuna yansımasına izin vererek konuştu. "Hesabını kontrol et, sana para yolladım." Dudağının kenarı kıvrıldı. Tebessümünde alaycılık bulundurmamasına şaşırdım. "Şimdi kapamam lazım sonra konuşuruz. Kendine dikkat et, güzelim."

Güzelim.

Güzelim?

Hitap şekli afallamama neden olurken telefonu kapatmasını izledim. Bu şekilde konuşabileceği kim olabilirdi?

Hangi kadına güzelim diyordu?

Sinirle dişlerimi sıktım. Bana gelince ataerkilliği tutan adama bakarak öfkelenmemeye çalıştım. Hayatında biri varsa bana kimin dokunduğunu neden umursuyordu?

Telefonunu cebine tıkıştırıp doğrulduğunda sertçe yutkunup kapısını araladım. Kendimi odasına davet ederek içeriye girdim. Bakışları beni buldu. İfademi kontrol etmeye çalışarak onu duyduğumu anlamasına müsaade etmeden konuştum. "Bölmüyorum umuyorum."

Kafasını hayır anlamında sallarken bakışlarını kaçırmıştı. "Hayır, işle ilgili bir görüşmeydi."

Yalancı diye haykırdı içimdeki ses.

Kollarımı göğsümün önünde birleştirip gözlerine tutundum. "Ne isteyecektin benden?"

"Bu gece benim odamda uyuyacaksın."

İşittiklerim bir an dengemi sarstı. Gözlerimi kırpıştırarak odamda uyuya kalıp kalmadığımı sorguladım. Doğru mu duyuyordum?

"Ne?"

Sorgulayıcı tavrım ile Araz arkasına yaslandı. "Bu akşam korumaların yarısından fazlası evin içinde olacak. Bu yüzden benim odamda kalmanı istiyorum. Kapıyı kilitlemeden de uyuma."

"Seninle uyumayacağım."

Sözlerim üzerine dudağının kenarı kıvrıldı. Okyanus gözlerini bedenimde gezdirdiğinde göğüs kafesim sıkıştı. Bana büyük bir açlık ile bakıyor olması ruhumu titretmişti. Alaycı tonlamasıyla karşılık verdiğinde bir an kala kaldım. "Sana benim ile uyuyacaksın demedim, milaya. Benim odamda uyuyacaksın dedim."

Yanaklarımın kızardığına emindim.

"Sen nerede uyuyacaksın?" diye sorduğumda iç geçirerek bilgisayar ekranına baktı. "Ben uyumayacağım. Halletmem gereken işler var. Sen dinlen ve yarın sabah geç kalmamak için erken yat. Yarın Rusya'ya dönüyoruz."

Başımı salladıktan sonra merak ile mırıldandım. "Odanda da kamera var mı?"

"Hayır." Diye boş bulunarak hızla yanıtladı. Ardından kaşlarını çatarak şüpheyle bana baktı. "Neden soruyorsun?"

Tatlı bir tebessümü dudaklarıma iliştirdim. "Genelde çıplak uyuyorum da sapık gibi beni izlemeni istemem."

Araz'ın afallayan ifadesi keyfimi yerine getirdi. Tek kaşını kaldırarak gözlerini tekrar bedenimde gezdirdiğinde kaslarının gerildiğini fark edebilmiştim. Dişlerini sıkarak bakışlarımı bulduğunda zihninden geçenleri okuyabiliyordum.

"Odanın kapısını kilitle." Dedi sert tonlamasıyla. "Ve benden başka kimseye açma."

Başımı sallayarak tatlı tebessümümü de alarak odasından çıktım. Gidişimi izlediğini hissetsem de dönüp ona bakmadım. Merdivenleri tırmanıp odasına vardığımda içeriye girdim ve dediği gibi ardımdan kapıyı kilitledim.

Kokusuyla kutsanan odanın içinde adımlayıp yatağına baktığımda midemde bir kasılma oldu. Onun uyuduğu yatakta yatacak olmak beni germişti. Kokusuyla bütün gece nasıl baş edecektim?

Dudağımın üstündeki derileri kemirerek etrafa göz gezdirmeye devam ettim.

Yabancı bir alanda adımlıyor, kendimi tedirgin hissediyordum. Yorgunluğum sayesinde dakikalar içinde kendimi yatağa attım ve başımı Araz'ın yastığına yerleştirdim. Beni bir koza misali sarmalayan kokusu mayışmamı sağladı. Yumuşak siyah örtülerinin arasına sızarak tepemdeki manzarayı izledim.

Gökyüzü bütün güzelliğiyle karşımdaydı.

Aniden bu yatakta daha önce başka bir kadının yatmış olma ihtimalini sorguladım. Bu düşünceyle yüzümü ekşittiğimde ne hakla böyle bir şeyi sorgulayabildiğimi anlamadım. Araz'ın özel hayatı beni ilgilendirmemeliydi. Yine de kime güzelim dediğini merak etmeden edememiştim.

Aklıma gelen detay ile kaşlarımı çattım.

Yataktan doğrulduğumda geçen gün gördüğüm tokayı anımsadım. Bana aşina gelen tokanın bir kadına ait olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse emin olmak istiyordum.

Yorganın arasından sıyrılıp Araz'ın giyinme odasına ilerledim.

Geçen gün bulduğum kutuyu yerinden alıp odanın ortasında duran şifonyerin üstüne yerleştirdim. Kapağı açıp içindeki tokayı aldığımda kaşlarım çatıldı. Lila rengindeki taşlar ile çevrelenmiş olan tokadan gözlerimi alamadım. Evet, bir kadına ait olduğu barizdi.

Kutunun içine bakarak başka bir şey bulmayı amaçladım ama başarılı olamadım.

Tokayı yerine bırakıp kapağını kapattım. Kutuyu alıp ardıma döndüğümde halının kenarına takılan ayağım ile sendeledim ve ellerimin arasındaki ahşap kutuyu düşürerek yerimden sıçradım.

Panik bedenimi ele geçirirken kanımın çekildiğini hissettim. Vücuduma yayılan soğukluk algılarımı yıkarken bir küfür mırıldandım. Gürültüyü kimsenin duymadığını umarak ayaklarımın dibinde duran kutuya eğildim. Gözlerimi üzerinde dolaştırıp kırılmadığına emin olduğumda fark ettiğim detay ile kala kaldım.

Altında bir bölme vardı. Titreyen parmaklarımı çıkıntıya yerleştirip çektiğimde göz ucuyla gördüğüm kırmızı zarf karşısında beynimden vurulmuşa döndüm.

Oradaydı.

Erdem Amca'nın bana almamı emrettiği ve içinde ne olduğunu öğrenmek istediğim zarf bölmenin içindeydi.

Ahşabı çekiştirerek açmaya çalıştım lakin başaramadım. Alttaki mandalları açmam gerektiğini anladığımda ise zaman kaybetmedim. Mandalı açarak zarfı kutunun içinden çıkardım. Ardından her şeyi eski haline döndürüp doğruldum. Kutuyu aldığım noktaya bırakarak parmaklarımın arasındaki zarfı inceledim.

Katil ve zalim olan bir adamın ellerinde hapsolmuştum. Beni karanlığına çekmeye çalışıyor, etkisi altına girmemi sağlamaya

çalışıyordu. Bunun içinde her ne var ise onun rezalet biri olduğunu anımsamama neden olacaktı.

Parmaklarımın arasındaki kâğıt parçası benim için bir hatırlatıcı olabilirdi.

Zarfın üstündeki mührü söküp içindeki belgeyi aldığımda titreyen parmaklarım işimi zorlaştırdı. Kâğıdı açıp içinde yazanları okumaya başladım.

Su almaya başlayan bir gemi gibiydim.

Algıladığım her cümlede bacaklarım gücünü kaybediyor, bedenim yere yığılmak istiyordu. Zihnimde bir alarm çaldı. İçimde yeşeren öfkenin kime ve neye ait olduğunu bilemedim.

Erdem Amca ile Zafer Amca'nın hesabına aktarılan bir milyon doların faturası ellerimin arasındaydı.

Gözlerimin karardığını hissederek yaşadığım yıkımı sindirmeye çalıştım. Zihnimdeki küçük kız bilmiş bir tavır ile bana baktı. Neler olduğunu anlamak istemedim. İnancıma sadık kalmaya çalıştım. Ellerimin arasındaki belgenin gerçek olmamasını diledim fakat biliyordum.

Yaklaştığını zannettiğim fırtına çoktan başlamıştı.

Babam haklıydı.

Küçük kızı, saf ve çaresizdi.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

PROLOG

Prolog: Bir eserde, asıl konuya ait olaylardan önce geçen bazı olayları anlatan bölüm.

İyi okumalar dilerim...

PROLOG

Tamino - Sun May Shine

Genç kız metrodan inip gri merdivenleri tırmanmaya başladığında önüne gelen bir tutam sarı saçı savurdu. Soğuktan uyuşan ellerini şişme siyah montunun ceplerine iliştirirken geç kaldığının bilincindeydi. Yer altından çıkıp kalabalığa karıştığında adımlarını hızlandırdı.

Yine dans etmeye dalmış, zaman kavramını yitirmişti. En yakın arkadaşı yaklaşık yarım saattir her zaman gittikleri kafede onu bekliyordu. Gazabına uğrayacağından emindi lakin elinde değildi. Düşünmek istemediği her an kendini dans ederken buluyordu. Bu onun için bir kaçış haline gelmişti. Gerçeklikler ağır gelmeye başladığında onları yok saymaya çalışıyordu. Zihninde susmayan bir ses vardı. Her geçen gün daha dayanılmaz bir hal alıyor, göğüs kafesi hissettiği sıkıntıyla daralıyordu.

İki gün önce annesinin ölüm yıl dönümüydü.

Onu yitirdiği anın üstünden asırlar geçmişti lakin acısı hala tazeydi. İnsanın annesini kaybetmesi kanatlarının kopması gibiydi. Uçmak istiyor fakat her denemesinde yere çakılmadan edemiyordu.

Ailesini yitirmişti genç kız.

İlk annesi ardından babası terk etmişti onu.

Şimdiyse yalnızdı.

Bu büyük dünyadaki küçücük bir noktaydı.

Karanlık sokakta adımlayan genç kız kulaklığından yayılan melodilere odaklanmaya çalışarak düşüncelerini susturmak istedi. Aklından geçenler kederlenmesine neden oluyordu. Oysa istediği tek şey huzurdu.

Dinlediği şarkıyı mırıldanmaya başlayarak sağa döndü. İkinci evi haline gelen kafeyi görüş alanına soktuğunda tebessüm etti. Hayatına fazla kişi almazdı zira onları kaybetmekten korkardı. Her yitirdiği insan ruhunda bir yara açmıştı. Onlara yenisini eklemek istemiyor, bundan çekiniyordu. Bu yüzden olabildiğince minimum arkadaşlıklar kurar, karşı cins ile ilişki yaşamaktan kaçınırdı.

Duraksayıp sağında kalan büyük cama baktı. Küçük kafe, az insanın bildiği bir hazineydi. Genelde boş zamanlarını burada geçirir, kitap okur ya da işletme sahibiyle sohbet ederdi. Canan Abla, isminin anlamını hakkıyla taşıyan oldukça sevecen ve karşısındaki insanı gönülden seven biriydi. Ona ve en yakın arkadaşına kardeş gibi davranırdı. Gözleri her zamanki masalarında oturan kızı buldu. İki kişilik koltukta oturan kız kahverengi saçlarıyla oynarken bir yandan dizlerinde duran şiir kitabına bakıyordu.

Varlığını hissetmiş gibi başını kaldırıp zümrüt yeşili gözlerini sarışın ile buluşturduğunda kaşlarını çattı.

Eylül, ince parmaklarını saçından çekip dışarıda duran en yakın arkadaşına baktığında ona kızmak istedi fakat başaramadı. Dans etmeye daldığının farkındaydı. Onu çok iyi tanıyordu. Sahte bir öfkeyle mavi gözlere baktı. Kollarını göğsünde birleştirdiğinde genç kız kafeye girdi. Bedenini sarmalayan sıcaklık gevşemesine neden olurken tebessüm etti.

"Beni öldürmek istediğini biliyorum ama..."

Zümrüt yeşili gözlerin sahibi bilmiş bir tavır ile başını dikleştirdi ve arkadaşının cümlesini tamamladı. "Dans etmeye dalıp zamanın nasıl geçtiğini anlamadın, değil mi?"

Kutsal dudağının kenarını dişleyip başını evet anlamında salladı. Ardından en yakın arkadaşının yanındaki boşluğa kendini attı. Montunun fermuarını açarken parmaklarının buz kestiğini fark etti.

Yanındaki kız bedenini ona doğru çevirdiğinde gözlerini güzel yüzünde dolaştırdı. Ardından kucağında duran kitaba dönüp gülümsemesini bastırmaya çalışarak mırıldandı. "Yanlış yolun karanlığından inandırıp coşkulu sözlerimle kurtardığım zaman düşmüş ruhunu."

İşittiği sözler ile gözlerini devirdi, Kutsal. Bozuk bir plak gibiydi en yakın arkadaşı. Ne zaman onu sinir etmek istese aynı şiir dudaklarından dökülüyordu. "Eylül, yeter."

Yakarışıyla kıkırdadı karşısındaki genç kız. Kitabı kapatıp uzun kahverengi saçlarını savurdu. Işıldayan yeşil gözlerini fark etmesiyle kaşlarını çattı. "Beni sinir etmek hoşuna gidiyor."

Bu bir varsayım değildi.

Karşısındaki kız omuzlarını silkti hafifçe. Yüzünü kaplayan güzel gülümsemesiyle konuştuğunda sesine yansıyan neşe en yakın arkadaşının içini ısıttı. "Kız kardeşler bugünler içindir."

Küçük kafenin içinde sohbet eden iki kız da gülümsedi. Birbirlerine attıkları bakışların altında yatan duyguları kelimelere dökemezlerdi. En zor zamanlarında el ele verirlerdi onlar. Karanlık gecelerde birbirlerine ışık olurlardı. Başka kimse kalmasa da etraflarında sorun değildi çünkü birbirlerine sahiptiler ve bu değişmez bir gerçekti.

Kızları kardeşi gibi gören orta yaşlı kadın elindeki kahve bardağıyla yanlarına gittiğinde ikisinin de bakışları onu bulmuştu. Birinin gözleri uçsuz bucaksız gökyüzünü andırırdı ona. Diğerinin yeşil gözleriyse baharı çağrıştırırdı kadına. Yüzündeki tebessüm ile onlara baktı. İkisi de öylesine güzeldi ki insan hayran kalmadan edemiyordu. Tavrı ve davranışlarıyla favorisi olan sarışına gözlerini çevirdi. Onun gibi bir kızı olsa kesinlikle bundan gurur duyardı çünkü karşısındaki genç kız mücadeleci bir ruha sahipti. Bunu tanıştıkları ilk günden beri biliyordu. Ellerinde duran büyük kupayı ona doğru uzattı. "En sevdiğinden yaptım." Dediğinde mavi gözlerinin parladığını gördü. Doğrularak sıcak kahveyi aldığında yüzünde oluşan gülümseme bir güneş kadar parlaktı. "Teşekkür ederim, Canan Abla."

Sıcak kahveden büyük bir yudum aldı, Kutsal. Yanlarından ayrılan kadının gidişini izledi. Gözlerini yanındaki kıza çevirdiğinde yüzündeki gülümsemeyle telefonuna odaklandığını gördü.

Eylül, kalbinin deli gibi atmasına neden olan adamın attığı mesajı defalarca kez okudu. Ruhunda hissettiği mutluluğu kelimelere dökemezdi. Bedeni alev almış gibi yanıyor, aklı firar etmek ister gibi

zincirlerini koparmaya çalışıyordu. Ona bu duyguları aşılayan adamın güzel yüzünü gözünün önüne getirdiğinde heyecanlandığını hissetti. Bir süredir varlığıyla onu saran adam kimsenin vermediği bir güven veriyordu. Sanki düşse tutacaktı onu. Kudretli kollarını minik bedenine dolayarak sonsuza kadar sevecekti genç kızı. Onu bütün kötülüklerden koruyacak, dünyayı gözlerindeki parıltı için yakacaktı.

Böylesine eşsiz ve değerli hissettiriyordu adam.

Genç kız, dudağının kenarını dişleyerek onu görmek istediğini yazan sevdiğine cevap attı ve buluşabileceklerini söyledi.

Kutsal, en yakın arkadaşının avareliğine gülümsedi. Kahvesini dudaklarından ayırıp sahte bir alınganlıkla mırıldandı. "Bana hoşlandığın kişiyi anlatmak ister misin?"

Sorusuyla onu bulan yeşil gözlerdeki şaşkınlık kasılmasına neden oldu. Gerçekten anlamayacağını düşünmüş olamazdı. Sarışın, zekiydi. Bazen peşim yükümlülüğünün esiri olup gerçekleri görmezden gelebilirdi lakin detaylara önem verirdi. Gözünden bir şeyin kaçmaması için çabalar, olasılıkları her zaman değerlendirirdi.

"Nereden anladın?" diye mırıldandı Eylül.

Hissettiği mahcubiyet yanaklarının kızarmasına neden olmuştu.

Eylül, karmaşık bir kızdı. Yaralarını kendine saklar, acılarını dile dökmezdi. En yakın arkadaşını üzmekten korkar, onun derdine dert eklemekten çekinirdi. Kazağının kollarını çekiştirdi. Babasının günler önce ona armağan ettiği morlukları saklamaya çalıştı. Karşısındaki kız onları görmemeli, bilmemeliydi. Acizliğinden utanç duyuyordu lakin o böyleydi. Biliyordu. Bu günler geçecekti çünkü artık hayatında onu bütün kötülüklerden koruyabilecek bir adam vardı. Onu her şeyden uzak tutabilecek bir güçteydi. Kollarını bedenine dolayacak, onu sarıp sarmalayacaktı. Hayatı yoluna girecekti. Bu yüzden kimseyi üzmesine gerek yoktu. En yakın arkadaşının tutunduğu tek dalı da koparmamalıydı.

"Kız kardeşler bu günler içindir." Diye mırıldandı sarışın.

Eylül onu taklit etmesiyle gülümsedi.

Ona anlatmak isterdi. Ruhuna sızan, kalbini ele geçiren bu adamın onda yarattığı etkiyi anlamasını dilerdi lakin bu pek mümkün değildi zira karşısındaki kız aşk ve sevgi gibi kavramlara oldukça yabancıydı.

"Nasıl biri?" dedi Kutsal. "Bizim okuldan mı?"

"Bizden büyük." Diye mırıldandı arkadaşının vereceği tepkiden korkarak. Ardından hemen ekledi. "Ama mükemmel bir adam." Onu düşünmek bile gülümsemesine neden oldu. "Beni mutlu ediyor."

Kutsal daha önce kimseyi sevmemişti. Hiçbir adam onun kalbinde hüküm kurmayı beceremediği. Bu yüzden en yakın arkadaşının ne hissettiğini anlayamıyordu ama tahmin etmeye çalıştı.

"Beni ne zaman tanıştıracaksın bu adamla?" Sorusunun ardından sıcaklığını muhafaza eden kahvesinden büyük bir yudum aldı.

Eylül bunun cevabını bilmiyordu. Sevdiği adamı saklamak gibi bir niyeti yoktu. Ona ait olduğunu cümle alem bilse sorun etmezdi fakat emin olamıyordu. Onun için beyaz atlı prensten farksız olan adam başkaları için tehlike arz ediyordu.

Zaman kazanmak ister gibi eğildi ve kanepenin yanında duran çantasını aldı. Ön gözünden lila rengi taşlar ile süslenmiş tokasını çıkardığında omuzlarını silkti. "Bilmem." Kahverengi saçlarını el yordamıyla hizalayıp kıskaçlı tokayı taktığında tebessüm etti. "Yakında tanışabilirsiniz."

Satranç tahtasındaki taşlar yerini aldı.

Telefonuna gelen mesaj ile hızla atıldı genç kız. Sevdiği adamın yazdıklarını okuduktan sonra heyecanını dizginlemeye çalışarak kıpırdandı. Telefonu kapatıp çantasına uzandığında ışıldayan gözlerini arkadaşına çevirdi. "Ben kaçar, sarışın."

İşittiği cümleyle Kutsal çattı kaşlarını. "Nereye ya?"

Eylül ayağa kalkıp eşyalarını alırken başını yana yatırıp mutlulukla mırıldandı. "Gizemli aşığım beni çağırıyor."

Kutsal arkadaşının yüzüne yerleşen mutluluk ile güldü. Belki de ilk o an merak etti hissettiklerinin nasıl bir şey olduğunu. Seninle hiçbir bağı olmayan bir insanın hayatına girip nasıl kendini hayran bırakabileceğini sorguladı. Koşulsuz sevgiye inanmaz, çıkarların gerçekliğini bilirdi. Kimsenin bir başkasını kendinden önceye koyabileceğini sanmazdı. Yine de bilmek isterdi. Kalbinin deli gibi atmasına neden olacak, dokunuşuyla ruhunu yakacak bir adamın varlığının onda nasıl bir etki yaratabileceğini düşündü. Gözlerinde kaybolmayı dileyecek kadar sevebileceği birinin karşısına çıkmasının imkânsız olduğuna kanaat getirerek arkadaşına baktı. Onun mutluluğundan neşe bularak tebessüm etti.

"Sen ne yapacaksın?" Diye sordu Eylül montunu giyerken. "Burada mısın?"

Kutsal başını iki yana salladı. Kafasını dağıtmaya ihtiyaç duyduğu anlarda gidebileceği kişiyi anımsadı. Bu dünyada onu anlayan iki kişiden biriydi o.

"Ersay ile buluşacağım."

Verdiği cevap ile Eylül bakışlarını ona çevirdi. En yakın arkadaşının da ondan aşağı kalır bir yanı olmadığını fark etti. "Ah şu beni hiç tanıştırmadığın, Ersay."

Kutsal elindeki kupayı kaldırdı. "Ve asla tanıştırmayacağım, Ersay."

Ersay, özeldi.

Kutsal'ın karanlık yönünü gören kişiydi. Suç ortağı terimini anlamlı kalan insandı. Kayboluşuna destek çıkan, her şeyi görmezden gelmesine yardım eden adamdı. Bir dünya yaratmışlardı. Karanlık ve kirli bir dünya. O yaşamda bir başkasına yer yoktu. Özellikle zarar görme ihtimaline katlanamayacağı arkadaşının o karanlığa bulaşmasına asla izin vermezdi.

Eylül mekândan çıktığında Kutsal bir süre daha kahvesini yudumladı. Dakikaların ardından kafenin sahibine veda edip kendini sokaklara attı. Kulaklıklarını takıp en sevdiği şarkılardan birini açarken adımlarını hızlandırdı. Ersay'ın işlettiği bar uzakta değildi. Genel de orada takılırlardı. Birlikte zaman geçirmeyi severlerdi çünkü sarışının ondan ve Eylül'den başka sevdiği insan yok denilecek kadar azdı.

Kutsal ellerini montunun cebine sokarken omuzlarını düşürdü. Bu sıralar Ersay da bir tuhaflık olduğunu düşünüyor, başının bela da olmasından korkuyordu çünkü genç adam sürekli bir şeyler ile meşguldü.

Hava kararmaya başladığında Kutsal önünde durduğu mekâna girdi. Onu tanıyan ve varlığına alışan çalışanlara selam verdikten sonra arka tarafta kalan Ersay'ın odasına yöneldi. Uzun koridorda yürürken kulaklıklarını çıkardı.

Masasında oturan ve boş bakışlar ile bilgisayarını inceleyen genç adam hissettiği sıkıntıdan kurtulamıyordu. İçinde bir tedirginlik vardı. Kuzeninin gazabından ölümüne korkuyor, yaptığı hatayı nasıl telafi edeceğini düşünüyordu.

Kapısının açılmasıyla başını kaldırdığında gördüğü kişi yüzünde bir tebessümün oluşmasına neden oldu. Nefes alıp verdiği karanlığa bir güneş gibi doğan kızda gözlerini dolaştırdı. Her zamanki gibi çok güzeldi.

Oturduğu yerden doğrulup ayaklandığında genç kız omzundaki çantasını bir kenara bıraktı.

"Hoş geldin." Dedi Ersay kollarını kıza dolarken. Geriye çekilip kalem ile çizilmiş gibi duran yüzüne baktı. "Beklemiyordum seni."

Dostluk, herkesin elde edemeyeceği bir nimetti.

Ersay, ona bakan mavi gözleri her gördüğünde bunun değerini daha iyi anlıyordu. Karşısındaki kız onun için hem bir sırdaş hem bir zaaftı. Ruh eşi kavramının ne demek olduğunu öğrenmesini sağlamıştı.

"Sürpriz yaptım." Dedi Kutsal dudaklarını ele geçiren tebessümüyle.

Ersay başını sallayarak mutluluğunu ifadesine yansıtmaya çalıştığında içeriye giren elemanıyla afalladı. Telaşlı bir tavır ile patronuna bakan genç adamın göz bebeklerine yerleşen korku tek bir şeyin habercisiydi. "Kuzenin geliyor."

Ersay'ın ağzından dökülen küfür karşısındaki kızın kaşlarını çatmasına neden oldu. Sesine yansıyan tedirginliğe engel olamadan konuştu. "Kutsal gitmen gerek."

Genç kız kala kaldı.

Ersay'ın neden ve kimden bu denli korktuğunu anlayamamıştı.

"Niye ki?"

Ersay tek kelime etmedi. Yere bıraktığı çantayı alıp kızın eline tutuşturdu. "Sonra anlatırım şimdi git."

Bilmiyorlardı lakin sonrası yoktu.

O an bir vedaydı ikisinin arasında çünkü yarın olduğunda Kutsal gene gelecekti bu izbe yere ve onun nasıl bir işe bulaştığını görecekti. Korkuyla kaçacaktı ve zaman onları geleceğin harabe yıkıntılarına savuracaktı.

Bundan bir haber başını salladı genç kız ve istediği mahremiyeti ona vererek dakikalar önce onları terk eden elemanın ardından odadan çıktı. Ardından kapıyı kapatıp montunun cebindeki kulaklıklarına uzandığında kafası karışmıştı.

Adımları sarsaklaşırken saniyelerin ardından zar zor çıkardığı kulaklığının düğümlendiğini gördü. Onu çözmek için büyük bir uğraş vermeye başladığında yanından geçen karartıdan yayılan pahalı

parfüm kokusuyla derin bir nefes aldı. Ciğerlerine akın eden koku mayışmasına neden olduğunda başını kaldırdı genç kız.

Yavaşlayarak omzunun ardından baktı.

Gözleri siyahlara bürünmüş adamın sırtını buldu. Yıkılmaz bir dağı anımsatan duruşu ruhunun uyuşukluğunu noktaladı. Midesindeki hareketlenmeyle dudağını dişledi ve bakışlarını önüne çevirdi.

Tam o anda okyanus mavisi gözler, alanını işkal eden vanilya kokusunun sahibini buldu. Saçlarını savurarak ilerleyen kadının ruhunu yakan kokusu kaşlarını çatmasına neden oldu.

Araz Vladimirs ondan uzaklaşan sarışını izledi.

Ve kader ilk hamlesini attı.

P R O L O G S O N U

Sosyal Medya Hesapları

İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XIV. EN BÜYÜK KUMAR

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayın, seviliyorsunuz.

XIV. EN BÜYÜK KUMAR

Boney M - Rasputin
Natasha Blume - Black Sea

ARAZ

Vanilya.

Karşımdaki koltukta uyuyan sarışına bakarak düşüncelerime gömüldüğümde kaderin cilvesine inanamamak ile meşguldüm. Dün ona sarıldığımda içime çektiğim kokusunda saklı kalan vanilya özü beni yıllar öncesindeki bir anıya sürüklemişti. Ersay'ı ziyaret ettiğim bir gün koridorda yanımdan geçip giden sarışın, benim sarışınımdı.

Kutsal yıllar önce kokusuyla aklımı başımdan alan o kadındı.

Karanlık koridorda bir güneş gibi parıldayan, ışıltısıyla dikkatimi çeken, senelerdir her sarışında onu aramama neden olan kadındı.

Ve kaderin cilvesiyle ellerimin arasına bırakılmıştı.

Şüpheci yanım bu tesadüfe akıl ve mantık erdiremiyordu. Sadece yanımdan geçerek bile dikkatimi çeken kişinin şu an sahte nişanlım olması, bu fazla absürttü.

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Jetimin krem rengi deri koltuğuna kıvrılmış uyurken öylesine masumane gözüküyordu ki canım yandı. Sarı tutamları kalem ile çizilmiş gibi duran güzel yüzünü gölgeliyordu.

Geçen akşamki kombini aklıma düştüğünde dişlerimi sıktım. Hem böylesine güzel hem böylesine çekici olmayı nasıl başarabiliyordu anlamıyordum ama onunla başımın belada olduğuna emindim.

Ufuk piçinin ona dokunması bir an cinnet geçireceğimi düşünmemi sağlamıştı. Normalde kıskanç bir adam değildim lakin söz konusu başka bir adamın Kutsal'a dokunması olduğunda yemin ederim ki aklımın uçup gittiğini hissetmiştim.

Bana dokunduğundaysa daha önce deneyimlemediğim kadar büyük bir arzuyla mükafatlandırılmıştım. Dudaklarımızın birbirine değmek üzere olduğu o anı anımsamak bile beni içten içe yakıyordu. Dolgun dudaklarını dişlemek, dilimi ağzının içine ittirip tadını almak istiyordum. Beni tek durduran şey ise şüphelerimdi.

Kutsal'ın hayatıma şans eseri giren masum bir görgü tanığı olduğuna inancım düşüktü. Ufuk Demirci olayındaki özgüveni, soğukkanlılığı, başlı başına her hareketi fazla profesyoneldi. Sarışın kesinlikle görünenden daha fazlasıydı.

Ve ben üzerimde yarattığı etkiye kapılarak gerçekleri göz ardı edemezdim.

Oturduğum koltuktan kalkıp uçağın kuyruk kısmında kalan odaya girdim. Kutsal'ın yanında olmak beni öfkelendiriyordu çünkü yakınımdayken ona dokunma isteği duymak kendime öfkelenmemi sağlıyordu. Hiçbir zaman bir kadın uğruna böylesine aklımı yitirmemiştim. Şimdiyse sarışının tek bir hareketiyle uçurumun kenarına sürükleniyordum.

Tekli koltuklardan birine oturup tabletimi açtım ve görüntülü aramayı başlattım. Ekranda beliren adamlara göz gezdirerek herkesin hazır olmasını bekledim.

Salvatore ile Adrian ofisinde otururlarken Kıvanç bara yaslanmış bir şeyler içiyor bir yandan kameraya bakıyordu. Görüşmeye en son bağlanan Dimitri bir küfür savurarak üstünü düzelttiğinde kan çanağına dönen gözlerinden çakır keyif olduğunu anlamıştım.

"Niye toplandık yine?" diye soran Dimitri elindeki bardağı kaldırıp votka olduğuna emin olduğum içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Sicilyalılar ile ilgili bir gelişme var."

Salvatore'un sözleriyle dikkat kesildim. Bir yanım Sicilyalıların anlaşmayı reddetmesini istedi. Bu sayede kan dökebilir, belki bir nebze de olsa rahatlayabilirdim.

"Anlaşmayı imzalamayı kabul ettiler."

İşittiğim sözler ile yüzüm asıldı. Anlaşılan kanını dökebileceğim başka birilerini bulmalıydım.

"Tebrik ederim." Dedi Dimitri ve ellerini birbirine vurdu. "Dost görünen düşman kategorimize bir yenisi daha eklendiğine göre bu gece mışıl mışıl uyuyabiliriz."

Gözlerimi devirsem de içten içe kahkaha attım çünkü Dimitri haklıydı. Sicilyalılar, İtalyalıların onlara önderlik etmesine izin vermeyecekti. Bu yüzden İrlandalılar ile görüşüyorlardı. Bağlantılarımdan duyduğuma göre bize karşı ittifak kurma aşamasındaydılar. Savaşın çıkmasını dört gözle bekliyordum. Açıkçası ortalığı yakıp yıkmaya ihtiyacım vardı. İçimdeki ateşi sarışına yönlendiremediğime göre acımı başkalarından çıkarmam gerekirdi.

"Merak etmeyin." Diyerek bize güven vermeye çalıştı Salvatore. "Aklımda bir plan var. Eğer işler istediğim gibi gitmezse soykırım niteliğinde bir savaş çıkarıp Sicilya mafyasını komple haritadan sileceğim."

Adrian kıkırdadı. "Oyumu bundan yana kullanıyorum."

"Bende."

Salvatore bir bana bir Adrian'a bakıp barbarlığımıza inanamıyor gibi başını iki yana salladığında tebessüm ettim.

"Ufuk Demirci ile işler nasıl gitti?" diye soran Kıvanç saniyeler içinde cinlerimi tepeme çıkarmayı başarabilmişti. Gerçekten bazen beni Kutsal'dan daha çok sinir ediyordu ki bu oldukça zor ve meşakkatli bir işti. Fransa da olmasına rağmen bir ayağa ve kulağı hep Türkiye'deydi. Benim gibi onun da bağlantıları vardı ve bazen bu tarz şeyleri duyuyordu. Anlaşılan kuzenimin başıma açtığı en son ki olaydan da haberdardı.

Zihnimde aniden Ufuk piçinin Kutsal'ın kalçasına dokunduğu an belirdi. Göğsüm aklıma düşen bu görselle sıkışırken korumacı dürtüm arşa tırmandı. Başka bir adamın sarışına dokunma ihtimali beni mahvediyordu. Ben bile ona dokunamıyorken el alemin piçi nasıl ona elini sürebilirdi?

Ona dokunmak...

Tanrım, bunu çok istiyordum.

Sarışın hayatıma girdiğinden beri kimseyle sevişmemiştim. Sahte de olsa nişanlımı aldatma fikrinden hoşlanmamıştım lakin patlama

noktasındaydım. Tek sorun, istediğim tek kişiyi alamayacak olmamdı. Tenimin arzuladığı kadın, benim için büyük bir muallaktı.

"Sen nereden duydun bunu?"

Sorum ile Kıvanç bilmiş bir tavır takındı. Tek kaşını kaldırarak dudağının kenarını kıvırdığında ağzını kırma isteğimi bastırmayı denedim. Derin bir nefes alıp sorumu yanıtladı. "Türkiye sadece sana ait değil, Araz."

Ortak olabilirdik ama herkes biliyordu ki, Türkiye benimdi.

"Sorunu hallettim." Diyerek öfkeyle yanan gözlerimi yüzüne diktim. "İşlerime burnunu sokmaman gerektiğini hala anlayamamış olman canımı sıkıyor, Haznedar. Eyfel kulesini bir tarafına monte etmemi istemiyorsan gözünü üstümden çek."

Dimitri homurdanarak votkasını kafasına dikti. "Sidik yarıştıracaksanız kapayacağım. Şu an hiç kavga modumda değilim."

"Hayret." Diyerek kıkırdadı Adrian. "Senin kavga modunda olmadığın bir an mı vardı?"

Sorusuyla Dimitri'nin yüzüne insanı ürküten bir tebessüm yayıldı. Siyah gömleğinin yakasını çekiştirip arkasına yaslandı ve yeni gördüğüm purosundan yoğun bir duman aldıktan sonra konuştu. "Seks modundayken kavga modum devre dışı kalıyor." Bir an durup düşünür gibi gözlerini kıstı. "Tabi nefret seksi yapmıyorsam." Aniden kıkırdadı. "Gerçi genelde nefret seksi yaparım. Haklısın, Adrian sanırım hep kavga modumdayım."

Salvatore burun kemerine iki parmağını bastırıp iç geçirdi. "Mafya yönetmiyoruz da çocuk büyütüyoruz sanki."

"Kırıcısın." Dedi Dimitri.

Kıvanç ise bu saçmalığa bir nokta koyarak söze girdi. "Sakin ol, Araz. Sadece seni bir konu da uyarmak istemiştim." Tebessümü dostane olmaktan çok öteydi. "Ufuk Demirci'nin İrlandalılar ile bir bağı olduğunu duydum. Geçen hafta görüşmüşler. Bilmen gerekir diye düşünmüştüm."

Pekâlâ, bunu gerçekten de bilmem gerekirdi.

Yine de Kıvanç benden teşekkür bekliyorsa daha çok beklerdi.

"İrlanda ve Sicilya ikilisi gittikçe tehlikeli bir hal almaya başladı." Diyen Adrian ile Salvatore başını salladı. "Halledeceğim, bana biraz zaman verin."

"Yardıma ihtiyaç olursa ara."

Kıvanç'a ilk defa katılarak başımı salladım.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Dimitri. Gerçekten de sıkılmış olmalıydı çünkü bir an önce görüşmeyi sonlandırmak istiyordu. Benim için hava hoştu. İçeride uyuyan güzellik yerine bu dörtlüye bakmak gözlerimi kanatıyordu. Bir an önce sarışınımın yanına geri dönebilirdim.

"Teslimat ile ilgili sorunu hallettin mi?"

Salvatore'a baktım. "Evet, destek için teşekkürler. Bazı aksaklıklar çıkmıştı ama hallettim. Bulgarlar da bir dahaki sevkiyatta iki katı ödemeyi kabul ettiler. Alek ile geçen gün görüştüm ve sorun çıkarmayacağına söz verdi."

"Hala çembere katılmak istiyor mu?"

Adrian'ın sorusuyla başımı salladım. Alek, Bulgar mafyasının başıydı. Balkanlar ondan soruluyordu. Geniş bir kitlesi ve iş ağı vardı. Açıkçası çembere katılmasının mantıklı olduğunu düşünüyordum. Sahip olduğu bağlantılar ile bize güç katardı. Yine de evime ayak bastığı an Kutsal'a nasıl baktığını hatırlamak kararımı sorgulatıyordu. Fazlasıyla çapkın ve piç oluşunun sorun çıkarması dahilinde onu öldürürdüm.

"Evet." Dedim ve ekledim. "Konuyu açmadı ama bir kere söylemesi yeterli. Gururludur, paçamıza yapışmaz. Yine de bunu istediğine eminim."

Dimitri kaşlarını çatarak aklına bir şey gelmiş gibi mırıldandı. "Alek, New York Familyasının Capo'sunu öldüren ruh hastası mıydı?"

İtalyan mafyası fazla büyüktü. Dünya üzerindeki neredeyse her yerinde bağlantıları vardı. Bazı büyük ülke ve şehirlere ise Vitali ailesi o bölgeyi idare edebilmesi için Capolar atardı. Asıl baş her zaman Salvatore olurdu ama emrinde çalışan adamlarda en az onun kadar kudretliydi çünkü hepsini ailesinden seçerdi. New York ailesinin başında ise ikinci dereceden kuzeni vardı. Alek onu öldürerek bir süre İtalyanlar ile savaşa girmişti lakin gerekçesinin mantıklı olmasından dolayı Salvatore'un elinden kurtulmuştu. Bu olay neredeyse dört yıl önce yaşanmıştı.

"Evet, o." Dedi Salvatore. "Şu an Alek'i çembere kabul edemeyiz. İtalyanlar ona hala öfkeli ve ben adamlarımın huzurunu kaçırmak istemiyorum."

Kıvanç anlayışla başını sallasa da sözleri daha farklı bir kulvardaydı. "Yine de bir düşün. Alek'in bağlantıları işimize yarar. Adam delinin teki ama güçlü. Balkanlara ek olarak diğer bölgelerde de çoğunluğa sahip. Bildiğim kadarıyla kâğıt üzerinde ittifak kurmadığı tek aile, İtalyanlar."

"İtalyanlarla barış imzalaması zor." Dedi Salvatore emin bir şekilde. "Çembere girse bile onu hiçbir zaman dost kabul etmem."

Dimitri bitmesine rağmen içkisinden bir yudum daha almaya çalıştı. "Dost olmasına gerek yok. Düşmanlık etmesin yeter. Başımızda yeterince bela var. Tabağımızı biraz daha doldurmazsak iyi olur."

"Yarın oyun gecesi düzenliyor." Diyerek hepsinin dikkatini üstüme çektim. "Davetine katılacağım. Alek ile en iyi bağlantıyı kuran kişi ben olduğuma göre onu en iyi de ben dizginlerim."

Salvatore başını salladığında Adrian iç geçirdi. "Öyleyse gelişmeler için haberleşiriz."

Konuşmayı sonlandırdığımızda tabletimi kenara bırakıp ayağa kalktım. Odadan çıkıp koltuğuma geri döndüğümde Kutsal uyanmıştı. Bakışlarını sabitlediği küçük camdan ayırdı. Gözlerini beni bulduğunda yorgun gözüktüğünü fark ettim. Gerçi sadece yorgun değildi. Anlayamadığım bir nedenden üzgün gibi duruyordu.

"Ne kadar yolumuz kaldı?"

Sorusuyla bileğime sarılı olan Rolex'e baktım. "Bir saate evde oluruz."

Üzerine örttüğüm ceketime göz attığında koltuğuma oturup arkama yaslandım. Neyi olduğunu merak etmeden duramasam da sessiz kalmayı tercih ettim. Açıkçası Kutsal'ın dudaklarından dökülen tek bir kelimeye dahi inanabileceğimi sanmıyordum ki bu bana aksini kanıtlamam gerektiğini yoksa anlaşmamız bitene kadar gerçekten kafayı yiyeceğimi düşündürttü.

Elimi cebime attım ve telefonumu çıkarıp Alek'e mesaj attım.

Kontrolü elime almam gerekiyordu yoksa sarışının ellerindeki bir kukladan farksızlaşacaktım. Aklım hala çalışıyordu ama bedenim beni baltalamak için hazırdı. Ve ben yenilgiyi göze alamazdım.

□

KUTSAL

Herkesin kendine has yaraları vardı. Hepsi hayatın sunduğu bir armağan, yaşamanın getirdiği bir yükümlülüktü. Bazıları derin ve sancılı yaralar iken bazıları ufak tefek sıyrıklardan ibaretti. Benim ruhuma aldığım darbeler ise oldukça sancılı ve onarılamayacak kadar kalıcıydı. Kabuk bağlamaya yüz tutmuş olsalar da en ufak bir hareketim de tekrar oluk oluk kanamaya başlıyorlardı. Tedavisi olmayan bir hastalık gibiydi geçmişim. Ondan kaçamıyor, saklanamıyor veya görmezden gelemiyordum.

Zihnime hapsettiğim sırların ve günahların arasında çırpınmayı bırakmış, onlara sıkıca sarılmıştım. Varlıklarını kabulleniyor yine de yoklukları için yalvarıyordum. Küçüklüğümden beri kendimden kaçmaya çalışırdım. İnsanın kendinden nefret etmesi nasıl bir şeydi en iyi ben bilirdim zira aklım bazı şeylere ermeye başlayıp nasıl biri olduğumu anladığım an vazgeçmiştim benliğimden. Böyle zamanlarda ilgimi farklı şeylere yönlendirmeye çalışır, dikkatimi dağıtmanın yollarını arardım.

Müzik ile tanıştıktan hemen sonra dans etmeye başlamıştım. O zamanlar daha sadece altı veya yedi yaşında olmalıydım. Benliğimin tatmin olduğu, acılarımın bir nebzede olsa solduğu tek zamanlardı dans ettiğim anlar. Notaların kulaklarımda bıraktığı izler ve yüzümde oluşturduğu tebessümleri anımsamak bile içimi sızlatıyordu. Kaçınmak için başvurduğum bu yöntem bir süre sonra kimliğimin bir parçası haline gelmişti. Özellikle büyüdükçe daha çok sığınmaya başlamıştım dans etmeye. Kulaklıklarımı takıp bulabildiğim en mahrem noktalarda dans eder, müziğin beni rahatlatmasına izin veririm. Gözlerimi kapadığım da benliğimi aniden müziğin tatlı kollarında bulur ve vücudumun kontrolünü kaybederdim. İçimde taşıdığım yüklerden kurtulur, bir tüy gibi hafiflerdim.

Bu duyguyu özlüyordum.

Ruhumun değil, bedenimin kontrolünü yitirdiğim o anlara hasrettim çünkü artık hissedemiyordum.

Derin bir nefes alıp bakışlarımı içinde bulunduğum odada dolaştırdım. Araz'ın Rusya'daki evi, pardon kalesi, oldukça büyüktü. Sabah erken bir saatte uyanıp yalnız kalabileceğim bir yer aramaya

başladığımda bu odayı keşfetmiştim. Evin diğer bölümlerinden uzaktaydı. Merdivenlerin arkasında kalan koridordan girdiğimde en sonda kalan odadaydım. İçinde bulunduğum büyük salonun etrafı camlar ile çeviriliydi. Bu saye de bahçeyi kaplayan beyaz örtüyü görebiliyordum.

Evin bu kısmındaki güvenlik kameralarından dolayı koruma yok denebilecek kadar azdı. Bu da bana özel alan sağlıyordu ki şu an en çok buna ihtiyacım vardı. Oturduğum zeminde bacaklarımı kendime doğru çektim. Bakışlarım sağımda kalan büyük kütüphaneye kaydı. Oda oldukça sade ve boştu. Büyük siyaha boyanmış kütüphanenin önünde tek kişilik deri kahverengi bir koltuk vardı. Hemen yanında da küçük bir kahve sehpası duruyordu. Ardımda kalan koyu yeşil ünitenin üstünde pikap ve düzinelerce plak vardı. Solumda kalan siyaha boyanmış duvara devasa bir tablo asılmıştı. Koyu renklerin karmaşasından oluşan tabloya bakmak bile tebessüm etmek istememe neden oluyordu.

Sanırım bu oda Araz'ın kendini dünyadan soyutladığı bir yerdi. Az ilerimdeki koltuğa oturup kitap okuduğunu hayal edebiliyor, plaklarını dinlerken gözlerini kapatıp dinlenebildiğini düşünebiliyordum.

Altımdaki halıda parmaklarımı gezdirdim. İran halısının dokusu sert olsa da insanı rahatsız etmiyordu. Saatlerdir bulunduğum noktada oturuyordum. İçimde bir umut vardı. Belki yapabilirsin diyordu zihnimdeki ses fakat cesaret edemiyordum.

Derin bir nefes alıp çenemi dizlerime yasladım.

Her yer karla kaplanmış olsa da hava bugün oldukça güzeldi. Yine de içimdeki kasvete bir çözüm üretemiyordu.

Bulduğum zarfı anımsayarak huzursuzca olduğum yerde kıpırdandım. İçindeki belgeyi defalarca kez okumuş, mantıklı olmaya çalışarak gördüklerimin ne anlama geldiğini ve gelebileceğini düşünmeye çalışmıştım. Elde ettiğim sonuç ise büyük bir boşluk ve bilinmezlik olmuştu. Erdem Amca ile Zafer Amca'nın adına açılan hesaba Araz tarafından aktarılan bir milyon doların ne gibi bir izahı olabilirdi?

Buna inanamaz, kabullenemezdim. Beni kimsesizlikten, yalnızlıktan koparan adamın ihanetiyle sarmalanamazdım. Bir açıklaması olmalıydı. Benim bilmediğim şeyler vardı. Benim iyiliğim için benden

saklama gereği duyduğu bir şeyler olmalıydı. Güvendiğim, sığındığım ve en önemlisi inandığım tek insanın bir hain olduğunu düşünemezdim.

O beni sarmıştı. Babamın açtığı yaraları görmüş, onları hak etmediğimi söylemişti. Aciz olmadığımı anlamamı sağlamış, güçlü olmam için beni yetiştirmişti. Bana emek harcamış, bir kil gibi elleriyle şekillendirmişti. Sahip olduğum her şeyi ona borçluydum. Karanlık sokakların kirli ellerine düşmemem için varını yoğunu ortaya koymuştu. Beni kendi kızından ayırmamış, bazen ondan bile daha çok övünmüştü benimle. Bütün bunları yapan adam bana ihanet edebilir miydi?

Onun ağzından çıkmayan hiçbir sözün doğruluğuna kanmayacaktım. Gerçekleri görmeyecek, taktığım at gözlüklerini çıkarmayacaktım çünkü biliyordum. Bunu yaparsam, mantığıma ve hislerime güvenirsem ona kanamazdım. Parçalanır, yok olurdum. Kendime yabancıydım. Beni benliğime bağlayan tek ip, onun varlığıydı. Bu bağ koparsa benden geriye ne ve kim kalırdı?

Kendimi kaybetmekten korkuyordum. Parçalara bölünmüş zihnimin içinde yok olabileceğimin farkındaydım. Aklımın sınırları çatlıyordu. Zarar gören duvarlarım eskisi kadar yıkılmaz değildi. Yaşadığım her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu öğrenirsem kendi ellerim ile bitiririrdim hayatımı.

Piyon yerine koyulduğumu anlarsam veziri de şahı da aleve verirdim.

Aklıma düşen kırmızı zarf ile gözlerimi sıkıca yumdum. Hatırlamak istemiyordum. Dün gece gördüklerimi anımsadığım her an kalbime bir sızı biniyordu. O zarfı Erdem Amca'ya vermem dahilinde neler olabileceğini merak etmeden edemiyordum. Mühürlü zarfın daha önce açılmamış olması ne anlama geliyordu? Araz içindeki belgeleri görmüş müydü? Aralarında nasıl bir tanışıklık olabilirdi?

Delirecek gibiydim.

Haftalardır süründüğüm cehennem çukuruna beni gönderen adam gerçekten canavarım ile mi çalışıyordu? O da Zafer Amca gibi ilkelerini satan polislerden biri miydi? Eğer öyleyse kendi kızının ölmesine neden olan yaratıktan intikam almayı nasıl isteyebilirdi?

Bir şeyler vardı.

Benim bilmediğim, benden saklanan gerçekleri ne kadar inkâr etmeye çalışsam da oradalardı. Tam karşımda duruyorlar, bana

bakıyorlardı.

Bir hışımla yerimden kalkıp büyük siyah pikaba yöneldim. Hemen yanında duran plakları karıştırıp müzik zevkimizin benzerliğine hayran kalmadan en sevdiğim müzisyenlerden birinin plağını aldım. Pikabın kapağını açıp elimdeki büyük siyah diski yuvasına yerleştirdim. Siyah uçlu kolu plağın üstüne bıraktığımda Elvis Presley'in muazzam sesiyle kutsandım. Odanın ortasına ilerleyip derin bir nefes aldığımda pembe tütümün üstüne geçirdiğim hırkayı çıkarıp bir kenara attım. Siyah kalın askılımın üstüne dağılan saçlarımı karıştırıp rahatlamaya çalıştım.

Gözlerimi yumdum ve notaları hissetmeye çalıştım.

Boynumu geriye atarken yavaşça sağ elimi kaldırdım. Hareketlerimi elimden geldiğince narin tutmaya çalışıyor, işittiğim melodilere ayak uydurmaya çalışıyordum. Kolumu indirirken sol bacağımı kaldırmaya başladım. Bir senkron tutturmaya çalışıyor, vücudumun her zerresinin uyanmasını sağlamayı amaçlıyordum. Esnekliğimden bir şey kaybetmediğimi sol bacağımı başıma kadar çıkarabildiğim de anladım. Yavaşça baştaki pozisyonuma gelip gözlerimi araladığımda umutsuzluk ile çöktü omuzlarım.

Hissedemiyordum.

Siyah bir boşluğun içinde kalmış gibiydim. Bedenimi hareket ettirmekten öteye geçemiyordum. Dudağımı kemirmeye başlarken sakin kalmaya çalıştım. Kendime çok yükleniyordum. Derin bir nefes alıp tekrar gözlerimi yumdum. Hala çalmakta olan müziğe odaklandım.

Erdem Amca, Eylül, Araz...

Hepsinin simaları gözümün önüne gelirken her şeyi yok saymayı denedim.

Ayağım ile tempo tuttum. Ardından temiz bir dönüş yapıp olduğum noktaya geldim. Parmak uçlarımda yükseldikten sonra ilk sağ ardından sol kolumu yavaşça kaldırıp indirdim. Bedenimde tek bir kemik yokmuş gibi yılanı kıskandıracak bir kıvraklıkla hareket ediyordum. Kollarımı iki yana açıp yavaşça kapadım. Kanatlarını çırpan bir melek gibi süzüldüm boşlukta. Dudaklarımı aralayıp bir nefes verdim. Narin olmayı esas alarak hareketlerimi sergiliyor, kırılgan bir obje gibi hasar almaktan kaçınarak dans ediyordum.

Kollarımı kaldırıp avuçlarımı dışa çevirdim. Sağ elimi bilekten kıvırarak yavaşça indirmeye başladığımda bedenim ile başımın da onu takip etmesini sağladım. Bir su gibi berraklık ile akmaya devam eden müziği duyuyor lakin hissedemiyordum. Pes etmemeye çalışarak, saçlarımı savurdum ve başım ile bir daire çizdim. Yavaşça doğrulup indirdiğim elimi eski pozisyonuna getirirken bu sefer bedenimi sol tarafa yatırdım ve sağ bacağımı kaldırmaya başladım. Saniyelerin ardından vücudumu başlangıç konumuma getirip olduğum yerde döndüm.

Dönüş sonrası yerimi aldığımda durmadım ve bir kere daha aynı hızla etrafımda daire çizdim. Notaların sesine kulak vermeye çalışıyordum lakin başarılı olduğum söylenemezdi. Yapmam gereken temel bir dönüş daha vardı fakat adımımı attığımda kilitlendim. Parmak ucumda daha fazla duramayarak topuklarımı zeminle buluşturduğumda sinirle gözlerimi araladım.

Olmuyordu.

Kendimi melodilere kaptıramıyordum.

Önüme düşen saçları savurup müziği sonlandırmak üzere ardıma döndüğümde karşılaştığım kişiyle yerimden sıçradım. Bana bakan lacivert gözlerin sahibi kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Siyah gömleği hareketiyle gerilmiş, kusursuz vücudunun gözler önüne serilmesine neden olmuştu.

Sabahtan beri onu görmediğim için evde olmadığını ya da çalışma odasına kapandığını düşünmüştüm.

"Neden durdun?"

Tok sesiyle yutkundum. Sesinde bir sakinlik vardı lakin ciddiyetinden ödün vermemişti. Plak dönüşünü sonlandırıp siyah kol havaya kalktığında bir sükûnet yerleşti odanın içine. Bakışlarımı kaçırarak derin bir nefes aldım. "Hissedemiyorum."

Sarı saçlarımı savurup tekrar ona baktığımda kaşlarını çattığını gördüm. Ne demek istediğim hakkında en ufak bir fikri yoktu. Saf bir merak ile konuştuğunda bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Neyi hissedemiyorsun?"

"Dans ederken hissetmem gerekir. Acı, hüzün, mutluluk veya sevinç." Bakışlarımı ondan sakındım. "Herhangi bir duygu."

Ve ben düşünmekten hiçbir şey hissedemiyordum.

Araz bir süre sessiz kaldı ve da bakışlarını yüzümde gezdirdi. Ardından cebinden telefonunu çıkarıp ekran kilidini açtı. Kollarımı göğsümde birleştirip ne yaptığını anlamak üzere onu izlemeye başladığımda bir numarayı tuşladı. Telefonu kulağına yerleştirip karşı hatta ki kişinin aramayı yanıtlamasını beklerken şaşkınlıkla ona bakan gözlerimi fark ederek tebessüm etti. Saniyelerin ardından konuştu. "Kostya, bir saat sonra orada olacağım. Benimkini hazırla." Verdiği emirin ardından telefonunu kapattı. "Yarım saate kapının önünde ol."

Arkasını dönüp odadan çıkmak üzere harekete geçtiğinde şaşkınlıkla aralanan dudaklarımı birkaç kez açıp kapadım. Konuşmayı akıl ettiğimde duraksadı. "Niye ki?"

Sorum üzerine durup bana döndü. Yüzündeki tebessümün kalıcılığı alışık olmadığım bir şeydi. Genelde bir göz yanılması gibi birkaç saniyeliğine belirip kaybolurdu. "Dans etmek için hissetmen gerekiyorsa." Omuzlarını silkti hafifçe. "Bende sana bir şeyler hissettiririm."

Kendinden emin duruşu ve sözleriyle aklımı başımdan almaya çalışıyorsa başardığını belirtmeliydim.

"Ama nasıl?"

Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözler ile arkasını dönüp ilerlemeye başladı ve desibelini yükselterek bana bakmadan söylendi. "Hazırlan, Kutsal."

Bir süre gidişini izledim. Kafasından ne geçtiğini anlayamasam da ona ayak uydurmam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp peşinden odadan çıktım. Merdivenleri tırmanmaya başladığım sıra dudağımı kemirdim. Bana bir şeyler hissettireceğini söylerken neyi kastetmişti anlayamıyordum. Gerçi onunla ilgili çoğu şeyi idrak edemiyordum. Gerçekten tuhaf bir adamdı. Ne zaman ne yapacağı belli olmuyordu. Vereceği tepkileri ve kararları tahmin etmem mümkün değildi.

Odaya girip üstümü değiştirdim.

Siyah pantolon, kazak, postal ve yapay kısa kürk giydikten sonra sarı tutamlarımı tarayıp salık bıraktım. Hava güzel gözükse de Rusya'nın güneşine aldanmamam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden siyah bereyi kafama geçirdim. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra tamamdım.

Aşağı indiğimde Araz'ı holde beklerken buldum.

Benim gibi siyahlara bürünmüştü. Üzerine attığı paltosunun yakalarını kaldırarak ellerini ceplerine iliştirdiğinde yanında durdum. Nereye gideceğimizi soracağım sıra ağzımı açmama zaman tanımadan yanımdan geçip gitti ve dışarıya çıktı. Gözlerimi devirerek onu takip ettim. Bahçede bizi bekleyen son model spor araya bindiğimizde emniyet kemerimi taktım.

"Seymen nasıl oldu?" diye sordum.

Apar topar İstanbul'dan ayrılmıştık ve kuzeni ardımızda bırakmıştık. Bu yüzden nasıl olduğunu merak etmiştim.

"İyi."

Araz'ın kısa ve net cevabından bu konuyu konuşmak istemediğini anlamıştım ama öğrenmek istediğim bir şey olduğunda susmazdım. "Seymen, başka bir halan var da onun oğlu falan mı? Çünkü Ersay'ın erkek kardeşi yok diye biliyorum."

Histerik bir tebessüm dudağını esir aldı. "Ersay hakkında düşünme, sarışın. Kuzenlerim seni hiç alakadar etmez."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten nişanlın olmadığım için ne kadar şanslı olduğumu bir kere daha anladım."

Beni sorgulayan bakışlarının ardındaki hiddeti görebiliyordum. "Niyeymiş o?"

Sesine yerleşen merak öfkesini gölgeleyemiyordu. Derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde bağlarken sözlerimin arkasında olduğumu belli eden bir tavır takındım. "Çünkü çok kıskançsın. Bir şeye kafayı taktın mı bırakmıyorsun."

Göz bebeklerinden bir karartı geçti. "Güzelim sen kıskançlık görmemişsin." Dişlerini sıktığında boynundaki damar patlayacak bir bomba gibiydi. "Gerçekten benim olsaydın kafayı takmak nasıl olurmuş öğrenirdin."

Kendine güveni karşısında boğazım düğümlendi fakat sözlerinde doğruluk payı olduğuna emindim. Yanımdaki adamın sevdiği zaman bütün dünyayı karşısına almaktan çekinmeyecek bir duruşu vardı. Bir zamanlar bana da söylediği gibi âşık olduğu kadın için dünyayı aleve verir sonra da oturur yanan bedenleri izleyerek tebessüm ederdi.

Okyanus gözlü adam arabayı kullanmaya devam ederken bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Az önce bana güzelim dediğinin farkında mıydı?

Gözlerimi kaçırıp önüme döndüğümde geçen gece işittiğim telefon konuşmasını anımsadım. Hattın diğer ucundaki kadına da böyle hitap etmişti. Kimle konuştuğunu öğrenme arzumu bastırmaya çalıştım. Mideme saplanan sızıyla huzursuzca kıpırdandım. Beni ilgilendirmeyen meseleler ile aklımı meşgul etmemeliydim.

Dakikaların ardından arabayı tarihi bir yapının önünde durdurdu. Tek kelime etmeden araçtan inmek üzere kapısını açtığında emniyet kemerimi çözdüm. Arabadan çıktığımda Araz bize doğru gelen valeyi selamladı ve anahtarı ona verdi. Bakışlarımı muazzam bir güzellik ile mükafatlandırılmış yapıda dolaştırdım. Güneş ışığını yüzümde hissettiğim sıra elimin içinde hissettiğim sıcaklığıyla sendeledim. Bana bakmadan sıkıca elimi kavradı ve peşinden bedenimi sürükledi. Binanın içine girmeden solda kalan taşlı yolu takip etmeye başladığımızda neden burada olduğumuzu anlayamamıştım. Merak aç bir kurt gibi beni içten içe tüketmeye başladığında gözlerimi yüzünde dolaştırdım. "Neresi burası?"

Sorum üzerine derin bir nefes aldı. "Burası yaşadığımı hissetmek istediğim de geldiğim yer."

Aldığım cevap afallamama neden oldu. Saf bir gerçeklik vardı yanıtında. Taşlı yol bitip büyük ağaçların arasından sıyrıldığımızda karşıma çıkan şey ile bütün bedenim kas katı kesildi. İliklerimi ele geçiren telaş ile bir dehşete düştüm. Manzaramın realitesini sorgulayarak gözlerimi birkaç kez açıp kapattım.

Bize doğru gelen adam yüzündeki gülümsemeyle ilk beni ardından yanımdaki adamı selamladı. "Hoş geldiniz, Araz Bey." Rusça konuşmasına rahmet elbette onu anlayabilmiştim. "İstediğiniz gibi helikopterinizi hazırlattım. Başka bir arzunuz var mı?"

Adamın sözleriyle halüsinasyon görmediğime kanaat getirmiştim. Gözlerim az ilerimizdeki helikopter de dolaştı. Lacivert ve kırmızı renklerinin kombinasyonuyla süslenmiş büyük araç aklımın sınırlarını zorluyordu. Araz bize eskortluk eden adama teşekkür ettiğinde duraksayıp elindeki baskımı arttırarak onun da durmasına neden oldum. Korkuyla parlayan gözlerimi görmesi kaşlarını çatmasına neden olduğunda nefes alamıyordum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Lacivert gözleri yüzümü tavaf etti. "Korktun mu?"

Gözlerimi irileştirip sence der gibi baktım ona. Daha önce sayesinde uçağa binmiştim lakin helikopter ayrı bir seviyeydi.

"Azıcık." Diye mırıldandığımda gülümsediğini gördüm. Hissettiğim tedirginliğe eşlik eden heyecanım dudaklarımı birbirine bastırmama neden oldu. Karşımda bütün heybetiyle duran helikoptere baktım. Tam o sıra işittiğim cümlesiyle de beynimden vurulmuşa döndüm. "Lisanslı pilotum ben. O yüzden endişelenme."

"Bir saniye." dedim beni helikoptere doğru yönlendirmeye başladığında. "Sen mi kullanacaksın cidden?"

Başını evet anlamında sallamak ile yetindiğinde kalp krizi geçirmek üzere olduğuma emindim. Göğüs kafesimdeki darbeler hayra alamet değildi.

Helikopterin önünde durduğumuzda Araz elimi bıraktı. Bir yanım heyecandan sevinç ile çırpınırken diğer yanım duyduğum tedirginliğin esiri olmuştu. Saniyelerin ardından kendimi helikopterin içinde otururken buldum. Önümdeki büyük cam sayesinde manzarayı oldukça net bir şekilde görebiliyordum.

Araz pilot koltuğuna yerleştiğinde bedenini bana çevirdi. Yüzüme yerleşen ifade gülümsemesine neden olduğunda kaşlarımı çattım. Tek kelime etmeden bana doğru uzandı. Belime yerleşen emniyet kemerini sıkıca bağlarken yakınlığından dolayı duyumsadığım kokusuyla derin bir nefes aldım. Pahalı parfümüne karışan kendine has kokusu biraz da olsa sakinleşmemi sağladığında geri çekilip kendi kemerini taktı.

Pekâlâ, sakin olmalıydım. Korkulacak bir şey yoktu. Yükseklik ile bir sorunum yoktu. Ayrıca yanımdaki adam bu konuda eğitim almıştı. Hem anlaşılan bunu sık sık yapıyordu. Bu yüzden kendimi boş yere endişelendirmemin alemi yoktu.

Araz siyah büyük kulaklığı takıp bana da aynısını yapmamı işaret etti. Başımın üstünde sallanan kulaklığı aldığımda yanımdaki adamın bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım zira tedirginliğimin onun eğlenmesine neden olduğunun farkındaydım. Kulaklığı kafama geçirip arkama yaslandım. Beklemediğim bir anda adeta zihnimde yankılanan sözleriyle ona döndüm. Kulaklıktan yayılan sesi içimi titretti. Lacivert gözlerinde saf bir heyecan vardı. Gerçekten onu ilk defa böyle görüyor olmak dengemi bozmuştu. "Hazır mısın?"

Sorusuyla derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştım. "Evet."

Gözlerinde bir parıltı vardı. İnsanın içindeki bir duyguyu ele geçiren bir ışıktı bu. Öylesine can alıcı ve güzeldi ki omuzlarımı düşürdüm. Uçsuz bucaksız bir okyanusu andıran gözlerini üzerimden çektiğinde

ben ona bakmayı bırakamadım. Karşısındaki bölmenin üzerinde duran birkaç düğmeye bastı. Pervane yavaşça dönmeye başladığında ardında büyük bir gürültü bıraktı.

Kendime hâkim olamayarak gözlerimi yumdum. Ellerimi birbirine bastırarak oturduğum koltuğa gömülmek istedim. Tepemdeki pervane hızlanıp çıkardığı sesin ruhumu tırmalamasına neden olduğunda nefes alamadığıma emindim. İçinde bulunduğum demir yığını hareket etmeye başladı. Zeminden uzaklaştığımızın bilincindeydim ve bu durum akıl sağlığımın sınırlarını zorluyordu.

"Gözlerini aç, Kutsal."

Derin bir nefes alıp bu saçmalığı sonlandırmam gerektiğini düşünerek gözlerimi araladım. Kalbimin ritmi kontrolünü kaybetti. Gördüklerimi idrak etmek istiyor lakin başarılı olamıyordum çünkü bu güzelliğe karşı güçlü kalmam son konusu bile değildi. Önümdeki manzara tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Her yer kar kaplıydı.

Beyaz örtü şehri adeta esir almıştı.

Ağaçların arasından yükselerek gökyüzüne tırmandık. Ormanlık alanı ardımızda bırakarak az ilerimizde duran şehre doğru ilerledik. Sık ağaçlara göz atarak yeşil ile beyazın uyumunu inceledim. İnsanı kendine hayran bırakan bu tablo, kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissettirmişti.

"Beğendin mi?"

Sesiyle gözlerimizi buluşturdum. Tebessümü hala oradaydı. İlk defa ona baktığımda mutluluk görüyordum. Heyecanı gözlerinden okuyabiliyordum. Yüzümü ele geçiren gülümsemem ile bakışları dudaklarıma kaydı.

"Bayıldım."

Gözlerimiz birbirine tutunup tebessümlerimiz benzer bir hal aldığında hissettiklerimi kelimelere dökemezdim.

Önüme dönüp manzaranın tadını çıkardım. Şehre gittikçe yaklaşıyorduk. Aşağıya baktığımda kırmızı kiremitlere eşlik eden binaları seçebiliyordum. Her şey öylesine küçük gözüküyordu ki kendi kendime kıkırdadım. Binaların üstünden süzüldüğümüzde Kızıl Meydanı tamamen görebilir oldum. Renkli kubbelere göz atarak her şeyi zihnime kaydetmeye çalıştım.

Araz'a baktığımda gülümsemem genişledi. İçinde bulunduğumuz demir yığınına bindiğimizden beri kaybolmayan tebessümüyle etrafa bakıyordu.

"Bana değil, etrafa bak." Demesiyle utanmak yerine tekrar kıkırdadım.

"Seni böyle görmek tuhaf."

Sözlerim ile bakışlarımızı buluşturdu. Ellerinin arasında duran kontrol panelini sıkıca kavramaya devam ederek arkasına yaslandı. "Neden?"

Açıkçası her gün onun hakkında yeni şeyler keşfediyor olmak bildiğim bütün doğruları yerinden etmeye başlamıştı. Ona baktığımda gördüklerim, içinde bulundurduğu hazinelerin çeyreği bile etmezdi. Gerçekten de derin bir okyanusa benziyordu. Derinlerinde ne olduğunu, içinde bulundurduklarını anlamak imkansızdı. Keşfetmek ise zaman gerektirirdi.

Bakışlarımı kaçırıp sorusunu yok saydım. "Lisanslı pilotum derken ciddi miydin?"

"Evet."

"Neden pilotluk?"

Sorum ile iç geçirdi ve beni afallatan kelimeleri zikretti. "Kaçıp gitmek istediğim zamanlar oluyor. Böyle anlarda kendimi bu şekilde rahatlatıyorum. Gökyüzü bana iyi geliyor."

"Neden kaçıp gitmek istiyorsun ki?"

Bir süre sessiz kalarak önüne baktı. Ardından gözlerimizi buluşturarak kaşlarını hafifçe çattı. "Herkes bazen gitmek istemez mi?"

İsterdi.

Bende isterdim.

İstiyordum.

Değil mi?

Başımı sallayarak önüme döndüm. Devirdiğimiz dakikaların ardından Araz helikopteri bir şirket binasının çatısına indirdi. Nerede olduğumuzu bilmemenin verdiği tedirginlikle etrafa göz gezdirdim. Bizi çatıda bekleyen kimse yoktu. Öylece bir binaya iniş yapmış olamazdık değil mi?

Helikopterden indiğimizde Araz tekrar elimi tuttu. Az ilerimizde kalan asansöre ilerlediğimiz sıra az önceki mutlu ifadesinden arınarak

yine ciddileşmişti.

"Eve dönene dek elimi bırakmak yok." Diyerek gözlerimizi buluşturdu. "Rusya'nın gözü üstümüzde olacak ve ben herkesin birbirimize âşık olduğumuzu düşünmesini istiyorum. Biraz göz boyamamız gerek."

Makul isteği karşısında başımı salladım. "Anlaştık."

Asansöre binip binanın lobisinde indiğimizde duvardaki yazıya ve sembole baktım. İç içe geçmiş iki üçgenin üstünde omega yazıyordu.

Resepsiyondaki iki kadın bize selam verdiğinde başımı eğerek onlara karşılık verdim. Sokağa çıkıp el ele yürümeye başladığımızda ise etrafa göz attım. Moskova'nın en ünlü yerlerinden biri olan Kızıl Meydandaydık. Derin bir nefes alıp soğuk yüzünden kesilen soluğumu umursamadım. Kalabalık meydandaki insanlar koşturmaca içinde oradan oraya gidiyorlardı. Bizim gibi anın tadını çıkarmaya çalışanlarda yok değildi fakat azınlıktaydı. Yanımızdan geçmekte olan sarışın iki genç kız bakışlarını yanımdaki adamda dolaştırarak kıkırdadıklarında gözlerimi kıstım. Doğruca Araz'a bakarak tepkisini görmek istediğimde gözlerini sağında kalan dükkanların üzerinde gezdiğini fark ettim.

Onunla el ele yürüyeceğimi milyon yıl geçse tahmin edemezdim lakin asıl beklemediğim bundan rahatsızlık duymamamdı. Birbirine kenetlenen ellerimize göz attım. Parmaklarımız birbirine tam oturuyor, büyük avcundaki küçük elim sırıtmıyordu.

Kızıl Meydan'da yürümeye devam ettik. Bir süre Moskova'yı sindirmeye çalıştım. Soğuğa rağmen herkes gündelik hayatına devam ediyordu benim ise burnumun kızardığına emindim öyle ki mimiklerim bile buz kesmişti. Postallarımın altında ezilen karları umursamayarak yürümeye devam ettim. Aziz Vasili Katedrali'ni görüş alanımıza soktuğumuzda kitaplarda gördüğümden daha mükemmel bir yapıya sahip olduğunu fark ettim. Alaaddin'in sarayına benziyordu. Açıkçası yapıda Rusların o soğuk ve katı kişiliklerine ters düşen bir renk cümbüşü vardı. Değişik bir şekilde tasarlanmış sekiz kubbesiyle oldukça disney kafasında gözüküyordu. Lisedeki kitaplardan bildiğime göre önceleri som altın olan kubbeler 1670'ten sonra değişik renklere boyanmıştı. Bana kalırsa, som altın daha iyi bir fikirdi.

Araz'ın az önce söylediğine göre Tverskaya Caddesindeydik. Kalabalığın arasında ilerlerken her yerin ışıklar ile süslendiğini fark

ettim. Yanımdaki adam zihnimden geçenleri anlamış gibi konuştuğunda zaman algımı yitirdiğime emin oldum. "Yılbaşı yaklaşıyor, bu yüzden şimdiden her yeri süslemişler." Yüzündeki tebessüm genişledi. "Yılbaşı'nda şehir eğlenceli olur."

"Burayı gerçekten çok seviyorsun." Diye mırıldandığımda başını salladı. Okyanus gözlerinde bir kırgınlık vardı. Bana bakarken bir şeyler söylemek istiyor fakat emin olamıyor gibiydi. Ondan gözlerimi ayırmadığımda derin bir nefes aldı. "Burası benim evim."

"Türkiye değil mi?"

Bakışlarını kaçırdığında ifadesinde bir değişim baş gösterdi. "Türkiye'de unutmak istediğim çok fazla anı var. Rusya ise bana hep yeni başlangıçlar gibi geliyor."

Samimi sözleri kalbimi sızlattı.

Merak duygumu örseleyemeyerek mırıldandım. "Neyi unutmak istiyorsun?"

"Çoğu şeyi." Diye fısıldadığında onu zar zor duydum.

Daha fazlasını öğrenmek istesem de kendimi tuttum. Yanında adımlayarak bedenlerimizin arasındaki minik mesafeyi umursamadım. İnsanların arasında adımlayarak gerçek bir çift gibi dolaştık. Dakikaların ardından Araz beni dükkanların sıra sıra dizildiği sağ tarafta durdurduğunda boş bakışlarımı ona çevirdim. "Burada bekle, hemen geleceğim." Diyerek hızla yanımdan ayrıldığında ise öylece kala kaldım.

Şaşkınlıkla gidişini izlerken anlam veremediğim tavrıyla bekledim. Karşı caddeye geçerek camında Rusça bir şeyler yazılı olan dükkâna girdi. Sanırım dükkânın önünde emanet gibi bir şey yazıyordu lakin tam olarak anlayamamıştım.

"Krasivaya zhenshchina, khochesh' znat' svoye budushcheye?" (Güzel kadın, geleceğini bilmek ister misin?)

Yaşlı kadın, mor ipek şalı omzuna örtmüştü. Yüzündeki kırışıklıklara eklenen yeşil gözleriyle bana bakarken ürperdim. Koyu ten rengine sahipti, alnın ortasında bir hilal dövmesi vardı. İnsanı tedirgin eden bakışlarına eklenen tebessümüyle istemsizce titrediğimde bende yarattığı etkiye akıl erdiremedim.

Ne demek istediğini anlasam da İngilizce konuşmayı tercih ettim çünkü bu sırrımı tehlikeye atmaya hazır değildim. "Kusura bakmayın, Rusça bilmiyorum."

Beklemediğim bir bilgelik ile düzgün aksanıyla İngilizce konuştuğunda yavaş adımlar ile yanıma geldi. "Ah, sarışın olunca Rus sandım seni." Kıkırdayarak karşıma dikildiğinde büyük gözleri yüzümde dolaştı. "Nereden geliyorsun, kızım?"

"Türkiye."

Mümkünmüş gibi daha çok irileşen gözleriyle bana bakarken ilgisi uyanmış gibiydi. Beni şoka sürükleyen bir akıcılık ile Türkçe konuşmaya başladığında dudaklarım aralandı. "Geleceğini bilmek ister misin?"

Sorusu kalbimin sıkışmasına neden oldu. Naif sesine gizlenen bir şey vardı. İnsanın arkasına bakmadan kaçmak istemesine neden olan havası yanında durduğum her saniye büyüyor, sanki karanlık içime sızıyordu.

"İstemem, yine de teşekkür ederim." Diyerek gerileyeceğim sıra bileğime dolanan eli beni olduğum yere çiviledi. Tarifsiz bir acı ruhumu ele geçirdiğinde hareket edemedim. Dokunduğu yer alev almış, ateşler benliğime sıçramıştı. Koyu bir renge bürünen yeşil gözlerini gözlerimden ayırmadan gülümsediğinde çığlık atmak istedim. "Okyanus." Dedi beni mahveden bir neşeyle. Algılarımı katleden duruşundaki kudret titrememi arttırdı. Son darbeyi vurmaktan kaçınmayarak mırıldandığında beni lanetler gibiydi. "Boğulacaksın, kızım." Gülümsemesi genişlediğinde desibelini arttırdı. "Mavinin en korkunç tonlarını içinde bulunduran soğuk bir okyanusta can vereceksin."

Aramızdaki tuhaf bağı sonlandıran eller bedenimi sararak beni geriye çektiğinde duyumsadığım kokusu içine hapsolduğum sisi dağıttı. Dudaklarımdan dökülen mırıltılar anlamsızdı. Haykırma isteğim biraz da olsa yatıştı. Kadının gözlerinden kendimi alamadım. Araz aramıza girerek beni uzaklaştırmaya çalışsa da o tuhaf akıma mâni olamıyordu. Hissediyordum, tarifsiz bir azap kanımda dolaşıyordu.

"Ne trogay eto." (Ona dokunma.) Bağırışıyla etrafımızdan geçmekte olan insanların bakışlarını üzerine çeken adam hiçbir şeyi umursamadı. Kadının bakışları bende asılı kalmıştı. İçimi görmek, ruhumu ele geçirmek ister gibi tartıyordu beni. Saniyelerin ardından aramızda duran adama döndüğünde gülümsemesi yerini buruk bir tebessüme bıraktı. Yüzünde dolaşan gözlerini aşağı indirip eline baktığında neler olduğunu idrak edemedim. Kadının keyfi yerine

gelmiş gibiydi. Büyüyen gülümsemesiyle okyanus gözlü adamın öfke saçan bakışlarına tutunduğunda kendinden emin bir şekilde konuştu. " Prishlo vremya temnykh dney. Vse nachinayetsya seychas." (Kara günlerin zamanı geldi. Her şey şimdi başlıyor.)

Son kez bana bakarak ardına döndüğünde gözlerimi bileğime indirdim. Tuttuğu yer kızarmıştı. Kalabalığı tarayarak onu bulmaya çalıştım ama başaralı olamadım. Sanki yer yarılmış, içine girmişti. İşittiği sözler karşısında düşüncelerine kapanmış olan adama baktım. Kaşları çatılmış, bütün bedeni yay gibi gerilmişti. Bileğimi örterek izi görmemesini garantiye aldım. Transa girmiş gibi öylece duran adamın yanına gidip önüne geçerek bakışlarımızı buluşturduğumda anlamış olmama rağmen salağa yattım. "Ne dedi o kadın?"

Sorum ile yutkunarak âdem elmasının oynamasına neden olduğunda kararan bakışlarındaki tedirginlik ona yabancıydı. Bir şey olmamış gibi tebessüm ederek bana baktığında samimiyetsizliği arşa tırmanıyordu. "İşgüzar bir çingenenin zırvalıkları."

Beni değil de kendini inandırmaya çalışır gibiydi.

Yüzümü ellerini arasına alarak inceledi beni. "Sen iyi misin?"

Buz kesen yanaklarımda hissettiğim sıcak dokunuş nefesimi kesti. Bana değen parmakları içimdeki bir noktanın alt üst olmasını sağlıyordu.

Başımı sallayarak evet dediğimde siniri biraz da olsa yatıştı. "Nereye gittin öyle?"

Sorum ile kolunu omzuma atarak beni yolun sonuna doğru sürükledi. "Bir emanetimi almam gerekti."

Sözleriyle çatık kaşlar ile ona baktığımda ilgisinin üzerimde olmadığını gördüm. Düşüncelerine dalmış, zihnindeki tilkiler ile muhabbete başlamıştı. O kadının söyledikleri onu fazlasıyla etkilemiş olmalıydı.

Bir süre amaçsızca meydanda yürümeye devam ettik. Araz'ın düşen modu beni de etkilemişti. Sanırım sonunda bunu fark ederek eski heyecanına geri dönmeye çalıştı. Az ilerimizde kalan ve müzik seslerini sokağa taşıran bar tarzındaki mekâna beni sürüklemeye başladı. Sinsi bir bakış ile beni izlediğini görmek afallama neden oldu. Mekânın kapısını açacağı sıra durarak gözlerime tutundu.

"Karşılaşacaklarına hazırlan ve her şeye rağmen bir mafya babası olduğumu unutma."

Ne dediğini anlamadığım için kaşlarımı çattığımda aniden kapıyı ittirdi ve ikimizin de içeriye girmesine neden oldu. Kalabalık ve büyük mekânın içindeki bütün kafalar kalkarak bakışlar bize döndüğünde sahne korkusuna maruz kalmış gibi kilitlendim.

İnsanların yüzlerindeki hayret saniyeler içinde büyürken hep bir ağızdan nidada bulunmaları yerimden sıçramama neden oldu. "Rasputin." Diyerek ellerindeki kadehleri kaldırdıklarında öylesine mutlu gözüküyorlardı ki küçük dilimi yutacaktım. Kalabalığı yararak ilerleyen ellili yaşlardaki kadın hüzün ile karışık bir mutluluk ile bize koşturduğunda şakıdı. "Araz, benim güzel oğlum."

İnsanı hayran bir güzelliğe sahip olan sarışın kadın kendini Araz'ın üstüne atıp kollarını boynuna doladığında yanımdaki adamda ona sıkıca sarıldı. Öyle ki kadının ayaklarını yerden keserek onu kendi ekseninde çevirmişti. Şaşırmış bir halde öylece kala kalırken olanları idrak edemedim.

Araz kadını yere bırakarak daha önce görmediğim kadar samimi ve güzel bir gülümsemeyle ona baktığında kalabalığın ayaklandığını fark ettim. Kadın geriye çekilerek düzgün Türkçesiyle, Araz'ı adeta azarladı. "Sana verdiğim emeklere yazıklar olsun." Dedi sahte bir alınganlıkla. "Aylardır neredesin sen?"

Sitemi karşısında yanımdaki adam mahcup olmuş gibi bakışlarını kaçırdı. "Haklısın, Nikki." Kadına tekrar sarılıp geri çekildiğinde haylaz bir ifadeyle omuzlarını düşürdü. "Ama kendimi affettireceğim. Hem sana bir sürprizim var." Okyanus gözleri bana değdi. Belimi kavrayan güçlü eliyle beni kendine çektiğinde kadının kahverengi gözleri büyüdü. "Yalnız dönmedim."

Mekânın içindeki herkes bana bakmaya başladığında kendimi sergiye çıkarılmış bir tablo gibi hissettim. Meraklı gözler beni talan ediyor, herkes kendi arasında fısıldaşarak gördükleri manzaraya bir anlam vermeye çalışıyordu.

Araz beni dumura uğratarak haykırdığında kalabalıktan çıkan nidanın Moskova'nın en ücra köşelerinde bile yankılandığına emindim. "Nişanlandım." Diyerek sahte ilişkimizi anons ettiğinde ona hayret ile baktım.

Adının Nikki olduğunu öğrendiğim kadın mutluluk ile parlayan gözlerini bana diktiğinde yanıma gelerek hayretle şakıdı. "Doğru, haberlerde görmüştüm."

Kadın ellerini çırparak üzerime atladı ve kollarını bedenime dolayarak bana sıkıca sarıldı. Saniyelerin ardından geriye çekilerek yüzüme baktığında mekânın içindeki insanlar sırayla Araz'ı tebrik ediyor, daha samimi oldukları ona sarılıyordu. Nereye düştüğümü sorgulayarak karşımdaki kadına baktığımda şaşkınlığıma kahkaha attı. "Merak etme alışırsın." Başıyla Araz'ı işaret etti. "Bazen çocuklaşır."

Evet, sanırım o yüzüyle bugün tanışacaktım.

Mekânın içinde ilerleyerek bar tezgahının kenarına geldiğimizde herkes yerlerine oturmuş, birkaç kişi Araz ile konuşmaya devam ederek onu esir almıştı. Nikki beni yüksek bir tabureye oturtup barın arkasına geçtiğinde ısındığımı hissederek kürkümü çıkardım.

Bana değen bakışlardaki mutluluğu anlayamıyordum. Herkes bana minnet ile tebessüm ediyor, saygıyla selamlıyordu. Kendimi adeta başkan karısı gibi hissediyordum.

Karşımdaki kadın bunu fark etmiş gibi konuştuğunda gözlerimizi buluşturdum. "Araz bizim için kutsaldır." Diyerek söze başladığında yüzündeki tebessüm genişledi. "Yıllarca ona annelik yaptım. Herkes onu sever, sayar tabi genel olarak korkar da." Kıkırdadığında ona eşlik ettim. "İlk defa birini bizler ile tanıştırıyor, bu yüzden fazla heyecanlandık."

Egom tatmin olurken dikleştim.

"Adın neydi?"

Kadının sorusuyla tekrar ona döndüm. "Kutsal." Dediğimde az önceki kelime oyununu fark ederek kıkırdadı. Tek kaşını kaldırarak emin bir şekilde konuştu. "Kesinlikle birbiriniz için yaratılmışsınız."

Ah, ne demezsin.

Kafamı çevirip bana yaklaşan adama baktığımda yürüyüşündeki heybetin kalbimi zelzeleye uğratmasına izin verdim. Yanımdaki tabureye ilişerek elini belime attığında yüzündeki tebessüm ile Nikki'ye baktı. Başıyla beni işaret ederek konuştuğunda saf bir sevgiyi sözlerine iliştirdi. "Affettin mi beni?"

Ahşap tezgâhın ardında duran kadın ellerini beline yerleştirerek ciddi kalmaya çalıştı fakat pek başarılı olamamıştı. İç geçirerek gülümsediğinde başını salladı. "Kutsal'a dua et yoksa bozuşurduk."

Birinin kadının adını seslemesiyle Nikki bir dakika rica ederek yanımızdan ayrıldı.

Az önce duyduğum hitap şeklinin hesabını sormak istedim. "Rasputin?"

Soru ekini iliştirerek gözlerimizi buluşturduğumda bilmiş bir tavır ile gözlerini kıstı. "Eski dönemlerde yaşamış bir Rus papazı. Zalimliği ve acımasızlığıyla bilinir, tabi bir de defalarca kez öldürülmeye çalışılsa da her zaman hayatta kalmasıyla." Alaycılığı geri gelmişti. "Bu yüzden bana öyle diyorlar." Göz kıparak aklımı başımdan aldı. "Her şeye rağmen hayata tutunmaya çalışan bir iblis olmam onları eğlendiriyor."

Başımı sallayarak dudağımı dişlediğimde bakışları o noktaya indi. İçimi talan eden muazzamlığını göz ardı etmeye çalışarak kendi bilgilerimi mırıldandım. "Rusya'nın şeytanı."

Rasputin böyle anılırdı. Eskiden hikayesini bir dergide okumuştum ve aklıma kazınmıştı. Karşımdaki adama uygun bir hitaptı çünkü haklıydı. Rasputin defalarca kez düşmanları tarafından öldürülmeye çalışılan biriydi. Hiçbiri başarılı olamamış, adam bu yüzden ölümsüz zannedilerek insanlar üzerinde büyük bir korku bırakmıştı. Gözlerimi kısarak asıl takıldığım noktayı dile getirdim. "Rasputin aynı zamanda kadınların ilgisini çekmesiyle de biliniyordu, değil mi? Hatta bu yüzden Seks Makinası diye anılıyordu. Rusya'da elde etmediği tek bir kadın bile yoktu."

Araz gülümsemesini saklamaya çalışarak başını eğdi. Bu tavırlarım onu keyiflendiriyordu. Derin bir nefes alarak tekrar gözlerimizi buluşturduğunda bakışlarına yerleşen ateş, benim ruhumda da vardı.

"Milaya hikâyenin doğruluğunu öğrenmenin tek yolu var." Diyerek göz kırptı. "Ama hazır olduğunu hiç sanmıyorum."

Açık kalan ağzım ile nefes alamadım.

Kelimelerinin altında yatan anlam ve açık davet karşısında feleğimi şaşırmıştım. Azıcıkta tahrik olduğumu belirtmeliydim ama beni bunun için kimse suçlayamazdı. Yanımdaki adam ağız sulandırıcıydı ve bende bir insandım.

Araz ifadem ile eğlenirken ben kendime gelmeye çalıştım.

Nikki elinde tuttuğu iki bardağı önümüze bakarak geri çekildiğinde burnuma ilişen keskin kokuyla ona doğru döndüm. Kristal bardağı bana uzatarak eğildi ve dirseklerini tezgâha yasladı. "Kendim yaptım, dene belki beğenirsin."

İçkiden küçük bir yudum aldığımda ağzımın içine dolan tat kaşlarımı çatmama neden oldu. Asla bir araya gelmeyeceğini

düşündüğüm üç malzemeyi de hemen algılayabilmiştim. İçtiğim şey ballı ve acılı votkaydı. Saf bir dürüstlük ile karşımdaki kadının gözlerine bakarak konuştum. "Çok güzelmiş."

"Sevdin mi?" diyerek kıkırdadı. "Bak bu içkiyi Rusya'dan başka bir yerde kolay kolay bulamazsın."

Gerçekten de beğenmiştim. Tuhaf bir tadı vardı. Bu sefer büyük bir yudum aldığımda Araz'da kendi önüne bırakılan bardağı içti. Nikki bir müşterinin ona seslenmesiyle tekrar yanımızdan ayrıldığında bakışlarım karşımdaki duvarı buldu. Boydan boya çerçeveler ile döşenmiş olan duvarda bana bakan birisi vardı. Ahşap çerçevenin içindeki fotoğrafta bakışlarımı dolaştırırken nedensiz bir acı benliğime işledi. Fotoğraftaki adam yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı. Şimdiki halinden daha gençti. Yorulmamış, tükenmemiş gibi neşeyle bakıyordu. Benim nadiren gördüğüm güzel gülümsemesi yüzündeydi. Yine siyahlara bürünmüş, karanlıkta parlayan tek şeyin okyanus gözleri olmasına izin vermişti. Yanında genç bir kadın vardı. Siyah saçları kısaydı. Biri mavi diğeri kahverengi olan gözlerindeki sıcaklık insanı yaralıyordu. Yüzündeki tebessüm ile kollarını Araz'a dolamıştı. Mekânın içinde köşede kalan poker masalarından birindeydiler. Kız masanın üstünde oturuyor, Araz onun yanında dikiliyordu.

Kız beline sarıldığı adamın yanında fazlasıyla mutlu gözüküyordu. Okyanus gözlü adamımın da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu.

Gözlerimi fotoğraftaki kızdan alamadım.

Öylesine güzeldi ki, bir an...

Sinirlendim.

"Kız kardeşim." Diyen sesiyle hızla ona baktım. Araz duvarda asılı duran fotoğrafı işaret etti. "Elena Vladimirs."

Şaşkınlıkla tekrar fotoğrafa baktım. "Çok güzelmiş."

Sözlerim ile Araz derin bir nefes aldı. "Keşke huyu da güzel olsaydı." Diye mırıldandığında ona döndüm. "Onu tanıyınca seveceksin." İçkisinden büyük bir yudum alırken hoşnutsuz bir ifadeyle homurdandı. "Gerçi bilemiyorum, bana benziyor."

O zaman sevmeyeceğime emindim.

Nikki orada olduğunu fark etmemize neden olan bir küfür savurarak bakışlarımızı üzerine çektiğinde tedirginliğini gördüm. Gözlerine yerleşen korkuyla başını eğdiğinde bir sorun olduğunu anlamıştım. Araz doğrularak ona baktığında dükkâna giren bir

topluluğu fark ettim. Yanımdaki adamı dürterek onunda dikkatini o tarafa yönlendirmesine neden oldum. Anında gerilen bedeniyle neler olduğunu daha çok merak ettiğimde bakışlarım Nikki'yi buldu. Huzursuzca yerinde kıpırdarken Araz kükrememek için kendini zor tutuyor gibi konuştu. "Ne işi var bunların burada?"

Zincirlerini her an koparacak olan yaratığını terbiye etmeye çalışıyor gibi derin nefesler aldı.

Nikki onu yanıtladığında duyduklarımı anlayamadım. "Birkaç haftadır böyle. Arada gelip huzuru kaçırıp basıp gidiyor. Birkaç kez seni aramayı düşündüm ama şimdiye dek baş edemediğim bir şey yapmadı."

Mekânın içinde yürüyerek insanları tedirgin eden beş kişilik gruba göz attım. Beş kişilik grubun aslında altı kişi olduğunu son anda fark ettim. En arkada kalan kirpi saçlı adam insanlara laf atarak ilerlerken kendinden emin gözüküyordu. Uzun bir boyu, ince bir bedeni vardı.

Canavarım zihnindeki insani şalteri indirerek ayaklandığında nefesim kesildi. Adamı tanımıyordum fakat azıcık aklı varsa hemen kaybolmalıydı. Aksi taktirde canından olabilirdi.

Araz az ilerimde durup kalabalığı ikiye ayırarak mekânın içinde adımlayan adamların buz kesmesine neden olduğunda kollarımı göğsümde bağlayarak tabureyi döndürdüm ve bacak bacak üstüne atarak olacakları izlemeye başladım.

İri yapılı adamların hepsi mekanik bir senkronizeyle durarak başlarını eğdiklerinde en arka da kalan Egor neler olduğunu anlayamamış gibi etrafa baktı. Araz'ı fark etmesiyle yüzünde oluşan ifade insanı kahkaha attıracak bir komikliğe sahipti. Kahverengi gözlerindeki korku yoğunluğuyla sertçe yutkunduğunda az önceki kendinden eminliği tarihe karışmıştı. Durumu düzeltmek ister gibi tebessüm etmeye çabaladığında kollarını iki yana açarak konuştu. "Araz Vladimirs." Dedikten sonra bozuk aksanıyla konuştu. "Sizi görmek ne büyük onur."

"Seni uyarmıştım, Egor." Sesine işleyen ölümcül tınıya alışmaya başlıyordum. Araz alev saçan gözleriyle karşısındaki adama bakarken açık ve net bir emin verdi. "Bir daha gözüme gözükürsen seni Kızıl Meydanın ortasına gömecektim." Kazağının kollarını yavaşça sıyırdığında Egor afalladı. Araz'ın dudağının kenarı kıvrıldığında zalim canavarım kendini belli etti. "Anlaşılan vakit gelmiş."

Tırnaklarımı avuç içime gömerken arkama yaslandım. Manzaramın ne denli güzel olduğunu kelimelere dökemezdim. Gerçekten aklı dengem yerle bir olmuş olmalıydı çünkü Araz'ın vahşileşmesini izlemek bana büyük bir haz veriyordu.

Egor kıkırdayarak başını dikleştirdi. "Bu kadar öfkelenmeye gerek yok." Kendinden emin duruşu geri geldi. "Sadece içki içmeye geldim. Ayrıca duymuş olmalısın ki artık Nikolai'nin çetesiyle takılıyorum. Bence boşuna olay yaratmamalısın."

"Yıllar önce benim ayakçılığımı yapan Nikolai'den mi bahsediyorsun?" diyerek tebessüm etti Araz. "Hani şu bir gözünü çıkardığım Nikolai. Hayırdır, tamamen kör olmak mı istiyor?"

Öfkesine karışan alaycılığı insanı delirtecek kıvamdaydı. Egor aşağılanmanın verdiği yıkıcılık ile sinirlenirken Araz ona doğru ilerledi. Karşısına dikilen iki adamı saniyesinde kafalarından tutarak birbirine çarptığında yumurta kırar gibiydi. İri yapılı korumalar yere yığılarak şuurlarını kaybettiğinde bardağımı elime alarak mayhoş bir tada sahip olan içkimi yudumladım.

Araz kükrediğinde oturduğum taburede iyice yayıldım. "Sen kimsin de benim ile böyle konuşuyorsun?"

Nikki'nin sesi mekânın içinde çınladığında omzumun ardından ona baktım. Yüzündeki endişe sesine yansımıştı. "Araz yapma."

Egor titreyen tebessümüyle mırıldandı. "İstersen işleri eski usul halledebiliriz."

Saniyelerin ardından ilk defa kendimi tedirgin hissettim. Endişe, ruhumu sıkan bir mengeneden farksızdı. Ne demek istediğini anlamamak canımı sıkmıştı.

"Hayır." Dedi Nikki. "Mekanımda böyle bir şey istemiyorum."

Neler olduğunu idrak edememek beni mahvetti.

Ardımdaki kadının alarma geçmesine neden olan eski usul hesaplaşma neydi?

"Masayı hazırla." Araz adeta emretti. "Egor ile restleşeceğiz."

Bakışlarını karşındaki adamdan ayırmadan sarf ettiği sözler Nikki'nin gözlerinin dolmasına neden oldu. İçimdeki kasvet büyürken kalbim ağzımda atıyordu. "Kazandığımda seni öldürmediğim için pişman olacaksın."

Araz'ın sözleri karşısındaki adamı titretti. Bir saniyeliğine geri adım atacağını düşündüm ama yapmadı. Aksine meydan okumasına karşılık

verdi. "Orasına bakacağız."

Egor, Araz'ın yanından geçip mekânın köşesinde kalan poker masalarına ilerlemeye başladığında yerde uzanan ve hala kendilerinde olmayan korumalarına bir küfür savurdu. Nikki huzursuz bir şekilde tezgâhın ardından ayrılarak ilerlemeye başladı. Rusça bir şeyler söyleniyordu ve olanlardan memnun değildi.

Bana yaklaşan adama dönerek gözlerimizi buluşturduğumda yüzündeki ifade endişemi ikiye katladı. Önümde durup ellerini belime yerleştirerek bana doğru eğildiğinde kelimelerini özen ile seçer gibi konuştu. "Sarışın, bana güveniyor musun?"

Sorusuyla afallarken gözlerine baka kaldım.

Hayır, ona güvenmiyordum. Ona güvenmek istemiyordum lakin üzerimdeki ellerinin baskısı doğru düşünmemi sağlamıyordu. Dudaklarım aralandı ve yalan olduğunu umduğum sözler ağzımdan çıkıp gitti. "Güveniyorum."

Tebessümü bütün ihtişamıyla yüzünü süslerken başını salladı. "O zaman az sonra olacaklar yüzünden sanki korkup gerilme."

"Ne olacak ki?"

Derin bir nefes alarak açıkladı. "Egor ile ufak bir oyun oynayacağız. Ben kazanacağım ve bu şerefsizi kimsenin başını belaya sokmadan öldüreceğim."

Konuşmama müsaade etmeden eğildi ve alnıma bir buse iliştirip hızla benden ayrıldı. Arkasına bile bakmadan poker masalarına ilerlediğinde kalbim deli gibi atıyordu. İçime yerleşen huzursuzluğun boyutunu ifade edebileceğim bir ölçüm birimi yoktu. Kelimeleri kifayetsiz bırakan korkum ile oturduğum yerden kalkıp ilerledim.

Alnıma bıraktığı buse başımı döndürdü.

Neden bana her dokunduğunda böyle saçma sapan hisler ile sarsılıyordum?

Nikki siyah bir kapının ardından çıkarak elindeki ahşap kutuya sıkıca sarıldığında onun önünü kestim. Kadın ayaz da kalmış yaprak gibi titriyordu.

"Neler oluyor, Nikki?" Etrafa baktım amaçsızca. "Bu saçmalıkta ne?"

Sorum ile bana yanaştı. Hüznünü iliştirdiği sesiyle beni yanıtladığında göğüs kafesim üzerine bir darbe yemiş gibi sızladı. "Araz ortalığı temizliyor. Her zaman olan şey." Güzel yanağını

süsleyen yaş ile derin bir nefes aldığında anlayamıyordum ve bu sınırlarımı zorluyordu. "Rus ruletini bilir misin, Kutsal?"

Bilmemeyi dilerdim.

Gerçekten bu konuda cahil kalmayı tercih ederdim.

İnsanlık dışı olan bu saçmalığın içine düştüğümü idrak etmemek için her şeyimi veririm. Kesilen nefesim ile sendelediğimde beynim durdu.

Rus ruleti, altıpatlarla oynanan ölümcül bir şans oyunuydu. Tabancaya tek bir kurşun yerleştirilir ve kurşunun yeri belli olmayacak şekilde top çevrilirdi. Oyuncular sırayla tabancayı şakaklarına dayarlar ve tetiği çekmek suretiyle şanslarını denerlerdi. Tamamen ihtimallere kalmış bir yaşam savaşıydı.

"Kutunun içindeki silaha tek bir mermi yerleştirmeli, ardından hakemlik yaparak ilk tetiği kendime çekmeliyim ki hile olmadığı anlaşılsın." Dedi Nikki kanımı dondurarak. "Sonra da silahı onlara verip şanssız olanın ölmesini izlemeliyim."

Kendimi tutamayarak bağırdığımda midem bulandı. "Bu saçmalık."

Karşımdaki kadının yüzünde histerik bir tebessüm yeşerdiğinde acı çeker gibiydi. "Rusya'ya hoş geldin, kızım."

Hissettiğim öfke gözümü karartıyordu. Araz'ın akli dengesinin sıfır noktasına ulaştığına emindim. Böyle bir şeyi nasıl yapardı? Ona güvenmemi isterken ölüme yürüdüğü için sessiz kalmamı mı talep etmişti?

Ayrıca ben niye onun ölme ihtimaline böyle tepki veriyordum?

Araz'ın dünya üzerinden silinip gittiğini görmek hatta bunu izlemek benim için bir lütuf olmalıydı. Canavarın nefes almadığını bilerek hayatıma devam etmek beni dünyanın en mutlu insanı yapmalıydı. Öyleyse neden titriyor, öfkeleniyor ve bu saçmalığı durdurmak istiyordum?

Öğrenmem gerekenler vardı.

Dün gece bulduğum mektubun anlamını çözmeliydim. İçine düştüğüm bu karmaşanın perdesini aramalı ve asıl tabloya bakmalıydım. Araz'a bir şey olmamalıydı. O benim ışığa ulaşmak için katlanmak zorunda olduğum yoldu. Eğer ölürse benim hiçbir amacım kalmazdı.

Sinir harbimden doğan adrenalin ile karşımdaki kadının avuçları arasında duran kutuyu araladım. Bana bakan siyah kabzalı demir altıpatları hızla parmaklarıma aldığımda yanında duran tek kurşuna

uzandım. Silindir bölümü açarak kurşunu deliklerden birine yerleştirdim. Bölmeyi çevirerek kapattıktan sonra Nikki'nin yakarışlarını umursamadan poker masasının olduğu tarafa yöneldim.

Elimdeki silahı gören insanların çoğu mekândan sessizce ayrıldığında küçük bir grup kaldık.

Geldiğimi gören Araz'ın okyanus gözleri elime kaydığında dehşete düşmenin ne demek olduğunu öğrendiğini anladım. Egor'da şaşırmış gibi konuştu. "Hakem sen mi olacaksın?" diyerek beni baştan aşağı süzdü. "Ayrıca sen kimsin?"

Sorularını anlamadığımı zannetmesini umarak onu duymamazlıktan geldim. Masanın önünde durduğumda Araz bir hışım ayaklandı. Beni durdurmak istediğini anlamıştım. Gözlerimizi bir saniye olsun ayırmadan soğuk demiri şakağıma yasladığımda ölebilecek olmam gram umurumda değildi. Hiçbir zaman Azrail'in benim için gelecek olmasını sorun etmemiştim.

Ölürsem, kimse bir şey kaybetmezdi.

Buna bende dahildim.

Lakin bu tetiği çekerek kazanabileceğim şeyler vardı ve benim umurumda olan tek şey buydu.

Araz dudaklarını aralayarak itiraz edeceği sırada tetiği çektim.

Click sesiyle olasılıklardan aldığım güç ile sağ kaldım.

Karşımdaki adam eğilerek soluklandığında öfkeden yoğrulmuş gibiydi. Yumruk yaptığı elini masaya geçirerek bana baktığında silahı indirdim. Beni mahvetmek istediğini görüyordum. Eğilerek silahı masanın ortasına bırakıp kabzasını ona doğru çevirdiğimde ölümcül alevler ile süslenmiş bakışlarımız birbirimiz de asılı kalmaya devam etti. Başım ile silahı işaret ettim. "Sıra sende."

Gözünü dahi kırpmadı.

İblislerin mesken edindiği ruhunu görmemi ister gibi siyaha bulanmış gözlerini, gözlerimde bekletti. Gördüğü son manzara olacağımı garantiye alarak her parmaklarıyla metali kavradı. Şakağına yasladığı demir parçasının namlusu nedensizce nefesimi kesti.

Tetiğe asıldığında gözlerimi yummadım. Click sesi onun içinde çınladı. Gittikçe daralan olasılık ile ikinci seferin leyhimize olamayacağına emindim. Silahını bizi hayret ile izleyen adama uzattı. Egor nereye düştüğünü sorgulayarak ayaklandığında onu izledim. Bana bakan okyanus gözleri yok sayarak kollarımı göğsümde

birleştirdim. Titreyen parmaklarıyla silahı kuşanan yabancı derin nefesler alıyordu. Namluyu şakağına iliştirdiğinde korkusunun boyutu büyüdü. Vazgeçeceğini düşündüm. Pes edeceğine neredeyse emindim zira ağlayacak gibi duruyordu. Fakat o beni şaşırtarak tetiği çekti.

Click sesi tekrar mekânda yankılandı. Olasılık gittikçe daralıyordu ve sıra yine Araz'daydı.

Altı delikten birinde hayatını sonlandırmaya yemin etmiş bir kurşun vardı. Üç kere tetik çekilmiş, kimseye denk gelmemişti. Şimdiyse durum bambaşkaydı. O kurşun okyanus gözlü adamın beynini patlatabilirdi.

Araz silahı aldı ve bir kez daha tereddüt etmeden namluyu şakağına yasladı. Olanları idrak etmeme zaman tanımadan tetiği çektiğinde bu sefer hafifçe yerimden sıçradım.

Kurşundan bu sefer de yırtmıştı.

Silahı masanın ortasına bıraktığında Egor demir yığınına ardından Araz'a ve son olarak çevresine baktı. Titreyen elleriyle silahı aldığında namlusunu kendine değil, bana doğrulttu.

Açık bir hedef haline gelmiştim ki okyanus gözlü adam bedenini önüme atarak beni kapattı. Daha önce duymadığım kadar hoyrat olan bir tonlamayla bağırdığında göğsüm sıkıştı. "Sadece ona silah doğrulttuğun için bile sana günlerce işkence edebilirim, Egor. Şansın varken gözümün önünden kaybol, hem de hemen."

Adım seslerini işittim.

Egor arkasına bakmadan koşmaya başladığında Araz'a anlam veremedim. Neden kendini benim önüme atmıştı ki? Ah gerçi, bir mekân dolusu insan bizi izliyordu.

Mekânın üstüme geldiğini hissederek ardıma döndüm ve hızla bara yöneldim. Araz'ın adımı yakarmasını umursamadan montumu aldım ve kendimi soğuğa atmak isteyerek yürüdüm. Kalabalık sokağa çıkarak amaçsızca ilerlemeye devam ettim. Saniyeler içinde beni durduran el kolumu sıkıca kavramıştı.

"Kutsal."

"Nasıl yaparsın bunu?" diye sordum büyük bir sakinlikle. "Deli falan mısın diyeceğim ama bariz ki öylesin."

"Senden bana güvenmeni istedim çünkü asla kendimi tehlikeye atmam. Rus ruletini ilk defa oynamıyordum, Kutsal. Ben bununla büyüdüm. Elena ile sürekli oynarız."

Açık kalan ağzımı kapatamadım.

Benimle dalga geçiyordu, değil mi?

Bu kadar manyak olamazdı.

Elena ile Rus ruleti oynadıklarını mı söylemişti ben mi yanlış duyuyordum?

"Silahı eline aldığında hissettiğin ağırlığın merkez payını hesaplayabilirsin. Altıpatlar da bu kolaydır. Eğer yolunu biliyorsan kurşunun ne zaman ve kime denk geleceğini bulman bebek oyuncağıdır. Ben biliyordum, silahı elime aldığım da hissetmiştim." Diyerek kaşlarını çattı. "Gerçekten senin önünde kafama sıkacağımı sanmış olamazsın."

Histerik bir kahkaha attım. "Tabi, ben suçluyum. Silahı alnına dayayınca ölebileceğini düşünmemem gerekirdi."

"Suçlu değilsin." Diyerek dişlerini sıktı. "Sadece beni daha tam olarak tanımıyorsun."

"Nasıl emin olabilirsin, Araz?"

Yakarışım ile bağırdı. "Çünkü bu ilk seferim değildi, aynı metot ile defalarca kez oynadım. Benim için bu şans ya da olasılık oyunu değil sadece matematik."

"Tebrikler, dersten geçtin."

Sözlerim ile iç geçirdi. "Asıl sen nasıl o tetiği çekersin?" İnanamıyor gibi gözlerini kıstı. "Aklını mı yitirdin? İntihara mı meyillisin?"

Sözleriyle derin bir nefes aldım. "Ne yapsaydım? Öleceğini düşündüm, Araz. Ve sana bir şey olursa şu an içine düştüğüm bu karanlık dünyadan asla çıkamam. Peşimde beni avlayan insanlar var. Senin çukurunda can çekişiyorum. İstemesem de tek kurtuluşumsun." Diyerek omuzlarımı düşürdüm. "Sen ölürsen bende ölürüm."

Araz başını iki yana sallarken son derece kararlı gözüküyordu. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, milaya."

Bana bir şey olursa onun yüzünden olacaktı.

Yine de bir şey demedim.

Ardımdan gelen müzik sesini işiterek omzumun ardından baktım. Kızıl meydanın ortasında bir kadın vardı İngilizce bir şarkı söylemeye başladığında büyülenmeden edemedim. Bir meleğin kıkırtısını andıracak kadar eşsiz ve narin sesi bütün hücrelerimi alarma geçirdi.

Elimin içinde hissettiğim dokunuşuyla gözlerimizi buluşturduğumda hızla bedenimi kendine çekti. Belimi kavrayan koluyla ona esir

düşmeme neden olduğunda okyanus gözlerinin hiddetiyle sarsıldım. Kokusu alanımı işgal edip algılarımı zayıflattığında mırıldandım. "Ne yapıyorsun?"

Bana yabancı gelen sesimi garipsemedi. Bütün ciddiyetiyle gözlerimin içine bakmaya devam ederken ürperdiğimi hissettim. "Sana bir şeyler hissettirebilmeyi başarabilmiş miyim, onu öğreniyorum."

Elimi kavrayıp kalbinin üstüne yerleştirdiğinde temasını sonlandırmadı. Beni de kendiyle yönlendirip dans etmeye başladığında bacaklarım güçsüzleşti. Ellerimin altındaki kalbinin atışları stabildi. Benim kalbimin ritmi öyle bozulmuştu ki sanki şiddetiyle göğüs kafesimi yırtıp dışarıya çıkacaktı.

"Hissettirdin." Diyerek anın büyüsünü bozmaya çalıştım. "Sayende öfke hissettim."

Araz'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Beni kaybetmekten bu denli korkman ne tatlı, sarışın. Demek bana bir şey olsa canın çok yanacak."

"Hıhı, emin ol çok yanacak."

Alaycı davranmaya çalışsam da başarılı olamamış olmalıydım ki Araz'ın tebessümü genişledi. Boşta kalan kolumu boynuna dolayıp bakışlarımı kaçırdığımda bize değen gözleri yok saymaya çalıştım. Bana hissettirdiği duyguları tahmin dahi edemezdi. Ben birinden nefret etmenin ne demek olduğunu en iyi onda öğrenmiştim. İntikam ateşinin insanı nasıl yakıp yıkabileceğini onun sayesinde anlamıştım. Ruhumun karanlığa bulanmasını sağlayan adamdı o. Her şeyi bir kenara bırakıp bu cehennem çukuruna düşmemi sağlayan kişiydi.

Üzerimde hissettiğim bakışlarına daha fazla katlanamayarak başımı kaldırdığımda gözlerimiz buluştu. Gözlerinin içindeki karanlık nefesimi kesti. Boğulacak gibi hissetmeme neden olan bakışlarının ardında sakladıklarını görmeyi diledim fakat bu mümkün değildi. Okyanusun en dibine inmeye çalışmak gibiydi bu isteğim. Derinliklerinde sakladığı gerçeklikleri kendime zarar vermeden, ölümüme neden olmadan göremezdim. Bunun bilincindeydi. Sadece onun izin verdiği kadarını öğrenebilirdim fakat daha fazlasını bilmek zorundaydım.

İçine hapsolduğum bu savaşı kazanmak zorundaydım zira bunun bir geri dönüşü yoktu. O sokak arasında yüz yüze geldiğimiz geceden beri başka çarem olmamıştı. Amacım da hedefimde belliydi. Peki her şey zihnimdeki kadar net ise neden içimdeki ses benim ile aynı fikir de

değildi? Neden karşımdaki adamın sonunu getirme düşüncesine tereddüt ile yaklaşıyor, kendimden nefret etmek istememe neden oluyordum?

Belimdeki eli sıkılaştığında bedenimi kendi bedenine yasladı. Gözlerini bir an olsun yüzümden ayırmıyor, beni ezberlemek ister gibi her ayrıntıma dikkat ile bakıyordu. Gecenin içinde süzülen vücutlarımız birbirine karışan ipler gibiydi. Düğüm olmaktan korkarak kendimi geri çekmeye çalıştığımda beni bırakmadı. Daha sıkı sarmalayıp nefesimin kesilmesine neden oldu. Gözlerindeki dalgalar kıyılarıma vuruyor, aşınmama neden oluyordu. Parmaklarımın altındaki kalbini söküp almak istediğimden habersizdi.

Belki de asıl habersiz olan bendim.

"Sana öfkeden başka bir şey daha hissettirmemi ister misin?" diye sorduğunda tenim alev aldı. Gözlerindeki keskinlik, kalbimi parçalara ayırıyordu. Pişman olacağımı bilsem de kendime engel olamadan başımı salladım.

Başını eğerek dudaklarımızı buluşturduğunda zaman dursun istedim. Yasak meyvenin tadı damağıma yapıştı. Havva'nın başlattığı günahı devir alarak teslim oldum. Bize bahşedilen Araf, önüme serilebilecek cennetin bütün nimetlerinden daha tatlıydı. Öpüşünde saklı kalan acı dolu teslimiyet paha biçilemez bir armağandı.

Sert ve tutkulu dokunuşlarına karşılık vererek dudaklarımı araladım.

Avucumun altındaki eli hızla atıyor, her darbesi parmaklarımda yankı buluyordu. Onu kendime çekerek içimde yeşeren ıstırabı harladım. Onu arzulayan bedenim, aramızdaki çekime direnemedi.

Mıknatısın ucuna takılmış, ona sürüklenmiştim.

Sarhoş gibi hissetmemi sağlayan öpüşü ayaklarımı yerden kesmiş, alt dudağıma saplanan dişleri duyduğum haz ile inlememe neden olmuştu. İşittiği nidam karşısında iştahı kabarmış gibi daha hiddetli öptü beni. Ruhumu sömürüyor, son damlasına kadar varlığımı kana kana içiyordu. Belimdeki ellerinden birini saçlarımın arasına doladığında kuvvetli kavrayışıyla başımı hafifçe sağa eğdim.

Öpüşmemiz naiflikten giderek uzaklaşmaya başladı ve o an yaklaşan tehlikenin farkına vardım.

Aynı anda geri çekilerek birbirimizden zorla ayrıldığımızda nefeslerimiz karıştı. Kilometrelerce koşmuşum gibi hissettiren

yorgunluk vücudumu bitkin düşürdü. Kızaran dudaklarına değen kar taneleri göz kamaştırıcıydı. Ellerimin altında kasılan bedeni benim için yaratılmış bir limandı.

Bakışlarımız buluştuğunda onun da en az benim kadar dağılmış olduğunu gördüm. Okyanus gözlerinde ona yabancı gelen bir korku vardı. Göz bebeklerindeki ateşin donmasına neden olmuş, ruhundaki alevleri söndürmüştüm. Şimdi onun sıcaklığı benim benliğimi yakıyordu.

Sessiz bir takastı bu.

Teslimiyetimiz, karşılıklıydı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XV. İHANETİN BEDELİ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım, seviliyorsunuz.

XV. İHANETİN BEDELİ
2Wei - Umbrella

KUTSAL

Kötü anılar, kabusların besin kaynağıydı.

Geceleri zihnimi yiyen karabasanlar acı dolu hatıralarımı lezzetli bulurlardı. Şanslıydılar ki ziyafet çekecekleri ıstırap ve keder ile süslenmiş yadigarlarım vardı. Hayatımın büyük bir çoğunluğu kayıplardan, gözyaşlarından ve hüzünden oluşuyordu. Bu yüzden rüyalarımın hepsi sancılı ve bir o kadar da şiddetli geçerdi.

Soğuk zeminde yavaş adımlarla ilerlerken çıplak ayaklarım üzerimdeki elbisenin eteklerini dövüyordu. İçimi kemiren korkuyla ilerlerken hapsolduğum kaleye hâkim olan karanlık beni rahatsız ediyordu. Gri bulutlar dört bir yanımı sarmış, puslu gece benim için yeryüzünde bir efekt yaratmıştı. Tedirginliğim güçsüz bedenimi titretiyordu. Sanki her an biri karanlıktan çıkacak ve beni tutkunu olduğum o kırmızıya boyayacaktı. Birinden kastım elbette oydu. Laciverte çalan koyu mavi gözleriyle beni ölümün kıyısında dans etmeye zorlayan adam peşimdeki bir avcıdan farksızdı.

Uzun zamandır ona doğru koşarken aynı zamanda ondan kaçıyordum. Hayatına karışırken yaşamını noktalamak istiyordum. Adımlarım hızlanırken uzun zaman sonra ilk defa peşimden gelen

kişinin o olmadığını hissettim çünkü onun varlığı hedefini on ikiden vurmak üzere yola çıkan bir ok gibiydi.

Başka biriyle karıştıramayacağım kadar eşsiz bir varlığı vardı.

Ardımdan gelen kişiyi görmek istesem de yapamıyor, gözlerimi ilerlediğim koridordan ayıramıyordum. Soğuk zemini tavaf eden sarsak adımlarım salonun girişinde durduğunda görüş alanıma giren kişiyle nefesimin kesildiğini hissettim. Karşımdaki tanıdık siluete baktım. Neler olduğunu sormak üzere dudaklarımı araladığımda işittiğim melodiyle olduğum yere çakıldım.

Piyano tuşlarında hayat bulan ezgiler yumuşak fakat bir o kadarda tehditkardı. Gözlerimi sağa çevirip işittiğim seslerin kaynağını bulmaya çalışsam da başarılı olamadım. Aniden belime sarılan eliyle kendimi onun kollarında bulduğumdaysa dikkat edebildiğim tek şey karşımdaki adam oldu.

Araz doğruca gözlerimin içine bakıyor, bedenini bedenime yaslıyordu. Belimi öylesine sıkı sarmalamıştı ki biraz daha güç uygularsa cam misali kırılıp parçalanacağımı düşündüm. Eli elimin içine kayarken korkuyla geri çekilmeye, kaçmaya çalıştım. Bana dokunmasını istemediğimi kendime hatırlatarak ondan kurtulmayı amaçlasam da başarılı olamamıştım.

Gözlerimiz birbirine tutunduğunda tepkisizliği korkumu harmanlıyordu.

Bana doğru bir adım atıp dans etmeye başladığında acemice ona ayak uydurmaya çalıştım. Dans aşığı bir kadının kukla gibi yönlendirildiği bir tiyatronun içindeydik. O hareket ettikçe ben savruluyor, ona eşlik etmeye çalıştıkça dengemi kaybediyordum. Adımlarımız hızlandığında duruşunu asla bozmadı.

Piyanodan yayılan melodiler gittikçe daha vurucu bir noktaya ilerliyordu. Bedenlerimiz rüzgâr da savrulan bir çarşaf gibi müziğin içinde dağılıyor, titrek nefesim yüzünü yalıyordu.

Bütün görkemliliğiyle karşımda durmaya ve bana bakmaya devam etti. Bir kere olsun kırpmıyordu gözlerini. Sadece bakıyor, ruhumun içindeki yaraların kanamasına neden oluyordu. Tanıştığımızda hatta onun fotoğraflarını gördüğüm ilk andan beri gözlerinden korkuyordum. Bunun nedeni bana baktığında oluşan buzdan duvar değildi. Asıl sebep bana her baktığında ruhumun en derinliklerinde sakladığım gerçekleri görmesiydi. Bunu nasıl başarıyordu

bilmiyordum lakin yapıyordu. Herkesten sakladığım, kimsenin bilmesine izin vermediğim Kutsal ile göz göze geliyor, bana değil ona bakıyordu. Belki de bu yüzden ona olan nefretim bu kadar şiddetliydi. Sadece birini kaybetmeme neden olmamış aynı zamanda beni kendim ile yüzleşmek zorunda bırakmıştı.

Artık tamamen nefes nefese kaldığımda bedenimi esir alan adam durdu. Ellerini üzerimden çekse de uzaklaşmaya niyeti yok gibiydi. Yakınlığından rahatsız olarak kaçınmak istesem de başarılı olamadım. Sanki bir batağın içine saplanmıştım. Derin bir nefes alıp karşısında dik durmaya çalıştığımda otoriter sesiyle omuzlarımı düşürdüm.

"İhanetin bedeli nedir, Kutsal?"

İhanet.

İhanetin ne demek olduğunu iyi bilirdim zira hayat bana bunu acımasız bir yol ile öğretmişti. İçimde yeşeren öfkeyle derin bir nefes aldığımda başımı dik tutmaya çalıştım.

"İhanetin bedeli ölümdür."

Ölüm.

Benim için bir kurtuluştu vaat ettiği şey. Ruhumun karanlığını aydınlatacak bir çözümdü. Eğer dileği buysa tereddüt etmesine gerek yoktu zira ben teslim olmaya hazırdım. Aynı zamanda onu da kendim ile cehenneme sürüklemeye son derece kararlıydım.

Yüzüme yerleşen tebessüm ile gözlerimi yudum. Kudretli ellerini boğazımda hissetmeyi bekledim. Nefesimi keseceğini, beni derin dalgalar ile dibe sürükleyeceğini zannettim lakin beklentim gerçekleşmedi. Yanağımın üzerinde hissettiğim sıcak dokunuş ile dudaklarım aralandı. Ardından gözlerimi açıp karşımdaki adamı görüş alanıma soktum. Bir yaz güneşini anımsatan tebessümüyle bana bakan adam Erdem Amcaydı. Eskiden Araz'ın durduğu noktada artık o vardı.

Şefkat ile parlayan gözleri, gözlerimdeydi.

"Ölmeyeceksin." Kadifemsi sesi ruhumu gıdıkladı. "Buna izin vermeyeceğim."

Yüzümü kaplayan gülümseme aniden hissettiğim acıyla kaybolurken vücudum titremeye başladı. Beni ele geçiren soğuk ruhumu da bedenimi yakıyordu.

Yüzündeki gülümsemeyle yanağımı okşadı.

Sanki ruhum bedenimden ayrılıyor, canım çıkıyordu. Güçsüzleşen bacaklarım ile daha fazla dayanamayarak dizlerimin üzerine düştüğümde karşımdaki adam eğildi. Acı çekişimi izliyordu.

"Kanın damarlarından çekiliyormuş gibi hissediyorsun değil mi?" diye sordu Erdem Amca.

Başımı hızla salladım ve yardım etmesini diledim zira kendimi mahvolmanın eşiğinde gibi görüyordum. Nefes alamıyor, titriyor, acıyla kasılıyordum. Mideme saplanan ağrı öylesine yoğundu ki her an bayılabileceğime emindim.

"İçten içe ölüyor gibisin."

En yakın arkadaşımın gözlerini anımsatan yeşillerindeki şefkat yok olduğunda dünyamın başıma yıkıldığını hissettim.

"Benim kızım da bu acıyı çekti." Sözleri ruhumu delip geçen bir kurşundan farksızdı. Oluk oluk kanayan yaralarım ruhumun boğulmasına neden oldu. "Sen de onun ölümünü izledin."

İthamıyla gözlerim buğulandı. Titreyen çenemi umursamadan ondan çok kendimi inandırmaya çalışarak konuştum. "Yardım etmeye çalıştım."

Erdem Amcanın öfke dolu kahkahası salonda büyük bir yankı uyandırdı.

"Yardım etmeye çalışmadın." Sertçe çenemi kavrayıp kafamı kaldırdı. Gözlerinin içine yerleşen ateşi görmemi istiyor gibiydi. Tutuşu o kadar sertti ki acıyla inledim. Bakışlarına yerleşen tiksintiyle yüzüme tükürürcesine indirdi ruhuma son darbeyi. "Onu ölüme terk ettin."

Bu doğru değildi. Bu doğru olamazdı. Ona yardım etmeye çalışmış, onu korumak için elimden geleni yapmıştım. İntikamı için benliğimden vazgeçmiş, ateşlerin içine atlamıştım.

Yanağımdan süzülen yaşlar çenemi sahiplenen eline süzüldüğünde sertçe ittirdi beni. Sırtım soğuk zemin ile buluşurken hıçkırarak ağlıyordum. Nefesimin kesilmesini beklesem de aksi gerçekleşti.

Adeta zıplayarak yattığım yerden doğrulduğum a sanki dakikalardan sonra ilk defa nefes alıyormuşum gibi hızla soluklandım. Bakışlarım etrafta dolaşırken titreyen ellerim ile boğazıma sarıldım. Gördüğüm kâbusun etkisinden sıyrılmaya çalışırken nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Nefesimi düzene sokup gerçekliğe döndüğümde kütüphanedeki üçlü koltukta uzandığımı algıladım. Okuduğum kitap yere düşmüş, üzerime

örttüğüm pike bacaklarıma kadar inmişti. Saatlerdir burada kitap okuduğum için uyuya kalmış olmalıydım.

Arkama yaslanarak parmaklarımı sarı tutamlarımın içinden geçirdim.

Araz ile dün gerçekleştirdiğimiz öpüşme sonrası pişmanlıkla kavrulmuştum. Bunun en büyük nedeniyse o öpücüğün bende yarattığı tahribattı. Dudaklarımız buluştuğu an içimdeki açlık sınıra dayanmıştı. Leziz tadı hala damağımdaydı. Beni kavrayan ellerini hayal etmek dahi sızım sızım sızlamama neden oluyordu. Daha önce kimsenin öpücüğüne vermediğim bir tepkiyle sınanıyor olmak aklımı kaçırdığımı düşündürtüyordu.

Nefret etmem gereken adamı arzuluyordum.

Onu öyle arzuluyordum ki delireceğimi düşünüyordum.

Ve bu yüzden vicdan azabından resmen ölüyordum.

Koltuktan kalkıp örtüyü katladım ve yere düşen kitabı alıp yerine bıraktım. Batan güneşten anladığım kadarıyla saat yediye geliyordu. Kütüphaneden çıkıp holde yavaşça adımladım. Bakışlarım Araz'ın çalışma odasına kaydı. Sabahtan beri oradaydı. Kahvaltıda bana günaydın demiş, sekiz gibi hazır olmamı söylemiş, Bulgarların davetine gideceğimizi belirterek ortadan kaybolmuştu. Açıkçası buna minnettardım çünkü ona ne zaman baksam öfkeleniyordum.

Asıl sinirim kendimeydi farkındaydım lakin kabahatli olarak onu görmek bir nebze olsun rahatlamamı sağlıyordu.

Merdivenlerden çıkıp odama girdim. Saçlarımı omzumun ardına atıp dolabın kapaklarını açtım ve içindeki kıyafetlere göz atmaya başladım. Altımdaki taytı çıkarıp kalçalarımı örten tişörtüm ile kala kaldım. Kapım tıklanıp cevap vermeme müsaade etmeden Hilal içeriye daldığında bakışlarımı ona doğru çevirdim. Üzerine geçirdiği deri etek ve göbeğini açık bırakan uzun kolluyla mükemmel fiziğini gözler önüne sermişti. Dizlerine gelen topuklu çizmeleri boyunu uzun gösteriyordu. Gerçekten bu kadar güzel olması büyük haksızlıktı fakat güzelliğinden öte bir havası vardı. Şahsen bu kıyafetleri ben giysem hayatta onun gibi taşıyamazdım. Karşımdaki kız özgüven abidesiydi. Bakışıyla, duruşuyla bile insanın aklını alabilecek bir cazibesi vardı. Yüzündeki gülümsemeyle ardından kapıyı kapatıp bakışlarını bedenimde dolaştırdı. "Güzel bacaklar. Şimdiye kadar nerede sakladın onları."

Gözlerimi bacaklarıma indirdiğimde üzerimdeki kazak sayesinde tamamen açıkta olduklarını fark ettim.

"Kıyafet konusunda kararsız kalacağını tahmin etmiştim." Dedi kendini yatağa attığı sıra. "Yardım etmeye geldim."

Bacak bacak üstüne atıp beni izlemeye başladığında derin bir nefes alıp sözlerini onayladım. "Doğru tahmin etmişsin. Ne giymem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok."

Ellerimi belime yerleştirip boş bakışlarımı dolaptaki kıyafetlerde dolaştırmaya devam ettim. Yatakta oturan kıza aynanın yansımasından baktım. Yakın bir ilişki kurmam gereken insanlardan biri de Hilal Bozkırdı. Benden şüphelendiği taktirde kimseye bırakmadan beni öldürebilecek bir güce ve gözü karalığa sahipti. Geriye adımlayıp yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. Dolabı işaret ederken Hilal'in büyük kahverengi gözlerine tutundum. "Seç bakalım." Sözlerim ile yüzünden bir pırıltı geçti. "Ne istersen onu giyeceğim."

Heyecanla doğrulduğunda ellerini birbirine geçirip gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Sesine yansıyan coşkuyla sertçe yutkundum. Başıma bela olabilecek sözlerimi onaylarcasına kafamı salladım. Geri dönüş yoktu, karşımdaki kızın suyuna gitmeliydim.

Hilal dolabı karıştırıp kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladığında sahici bir gülümseme dudaklarımı kapladı. Gözüne kestirdiği parçaları dolaptan çıkarıp yatağın üstüne doğru atmaya başladığında yanağımın içini dişledim. Ara da etekleri üzerime tutarak nasıl durduklarına bakıyordu. Dakikaların ardından yatağın üstünde küçük çaplı bir dağ oluşmuştu. İşin içinden çıkamayacağımızı düşünerek gözlerimi kumaş yığınında dolaştırdığımda Hilal hiç zorlanmadan kombinlediklerini alıp bana uzatmaya başladı.

İlk baş mini bir etek ile askılı bir bluz giymemi sağlamıştı. Bakışlarını üzerimde dolaştırırken aynadaki yansımama bakmak bile istemiyordum zira striptizcilere benziyordum.

Hilal yüzünü ekşitti. "Yok bunu giyersen kan çıkar bu gece." İşaret parmağını havada sallayarak kıyafetlere baktı. "Başka bir şey deneyelim."

Deri pantolon ile zincirli bir korse giymemi sağladığında dayanamayarak kahkaha attım. Kumarhaneye değil, rock konserine gidecek gibi duruyordum. Hilal bile çıkardığı sonuç karşısında

gülmeden edememişti. "Tamam dur." Yatağın üstünde duran kıyafetleri karıştırmaya döndüğünde konuşmaya devam etti. "Şimdi halledeceğim."

Dakikaların ardından Hilal amacına ulaşmış gibi yüzündeki tatminlik duygusuyla bana baktı. Aynadaki yansımamda gözlerimi dolaştırdım. Vücudumu sarmalayan parlak kumaşlı elbisenin içinde fazlasıyla güzel gözüktüğümü kabulleniyordum. Lacivert rengine boyanmış elbise beyaz tenimde parlıyor ve mavi gözlerim ile uyumlu duruyordu. Mini elbisenin sağ kısmın da ufak bir yırtmaç vardı. Kalp şeklini andıran göğüs kısmı gerdanımı tamamen açık bırakmıştı. Beyaz uzun çizmeleri giymek ile uğraştığım sıra Hilal'e bakmadan konuştum. "Sence de çok şık olmadı mı?"

Sorum üzerine masanın üzerinde duran makyaj malzemelerini alırken kafasını iki yana salladı. "Hiçte bile, tam kararında." Yatağa oturup bacak bacak üstüne attığımda önümde dikildi ve elindeki malzemeleri yanımdaki boşluğa bıraktı. "Bu gece ekstra güzel olman gerek çünkü Arine de orada olacak."

Bahsettiği kişiyi tanımadığımı fark ettim. Daha önce hiç duymadığım isim karşısında kaşlarımı çattım. Elindeki kapatıcıyı yüzümün belli başlı yerlerine sürmeyi bırakıp bir açıklama yapma gereksinimi hissederek doğruldu. "Lucien'in ikizi olur kendisi. Hiç sevmiyorum o kızı." Gözlerindeki ifadeden bunun kesinliğini anlayabilmiştim. Pembe süngeri alıp kapatıcıyı yedirmeye başladığında konuşmaya devam etti. "Eskiden Araz ile takılırlardı. Bu yüzden seni kıskanacağına eminim."

Şeytani bir tebessüm kırmızıya boyadığı dudaklarını süslediğinde yutkundum. Araz'ın takıldığı kadınların sayısı gün geçtikçe artıyordu. Aklıma düşen dudakları, belimi saran elleri ve dilime karışan tadını anımsayarak hafifçe titredim. Bir başkasını öptüğünü düşünerek kendi kendimi sinir ettiğimde bu saçmalığa nasıl dur diyeceğimi bilemedim.

"Hilal." Dedim geriye çekilip tebessümüm ile ona bakarken. "Ben Araz'ın gerçekten nişanlısı değilim. Farkındasın değil mi?"

Gözlerini devirip doğruldu. "Biliyorum ama o bilmiyor. Bu yüzden sus ve seni istediğim kıvama getirmeme izin ver."

Tek kelime etmeden istediğini yapmasına müsaade ettim. Dakikaların ardından oldukça doğal bir makyaj yaptığını görmek beni mutlu etti. Bol rimel sürüp gözlerimi ortaya çıkarmış ve dudaklarımı

parlatıcıya bulamıştı. Tamamen hazır olduğuma kanaat getirdiğinde dağınıklığı toplamama yardım etti.

Ardından beraber odadan çıkıp aşağı indik. Holde beklemeye başladığımızda eteğimi çekiştirdim. Hilal üstüne bileklerine kadar ulaşan siyah yapay bir kürk atmıştı. Bende eteğim ile aynı boyda olan beyaz yapay bir kürk giymiştim.

Araz ile Güneş görüş alanımıza girdiğinde kalbimin ritmi bocaladı. Siyah takım elbisesinin içinde haddinden fazla yakışıklı bir görünüm sergileyen adama bakarken boğazım düğümlendi. Aklımdan çıkmayan öpüşmemizin bende yarattığı etkiden sıyrılmam zor olacaktı çünkü Araz gerçekten leziz görünüyordu.

Herkes kendi araçlarına bindiğinde dakikalardır neden bana baktığını anlamadığım adama döndüm. Lacivertlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan bakmaya devam ederken kasıldım. Gerilen çenesini fark etmek sıkıntıyla kıpırdanmama neden oldu. "Bir şey mi oldu?" diye sordum saniyelerin ardından zira Güneş ile Hilal yanımızdan geçip gitmişlerdi ve biz daha arabayı bile çalıştırmamıştık. Gözlerini kıstığında ciddiyeti sesine yansıdı. "Hilal mı giydirdi seni?"

Bakışlarımı elbisemde dolaştırmadan edemedim. "Evet. Neden, olmamış mı?"

"Olmuş." Gözlerini bacaklarıma çevirdi. "Hatta biraz fazla olmuş."

Derin bir nefes alıp arabayı çalıştırdığında emniyet kemerime uzanıp bacak bacak üstüne attım. Hareketim karşısında siyaha bulanan lacivertlerini tekrar bacaklarıma çevirdi. Kaşlarımı çatarak sorununun ne olduğunu sorguladım. Saniyelerin ardından gözlerini arabanın tavanına dikip gömleğinin yakasını çekiştirmeye başladığında kendi kendine sinirle bir şeyler söylendi.

Arabayı hızla sürüp dakikalar önce yanımızdan geçip giden Güneş'in kırmızı spor arabasına yetiştiğinde bakışlarımı dışarda dolaştırdım. Hava tamamen kararmış, dolunay gökyüzündeki yerini almıştı. Sessiz geçen yarım saatlik yolculuğumuzun ardından görkemli bir villanın önünde belirdiğimizde bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Yaklaşık yirmi arabanın park edilmiş olduğu büyük bahçeye aracımızı bırakıp indiğimizde Hilal ile Güneş az ilerimizdeydiler. Birbirlerine sarılmış, gülüşerek eve doğru ilerlerken birbirlerine ne denli yakıştıklarını bir kez daha görmüş oldum. Büyük villanın açık duran kapılarından gireceğimiz sıra elimin içinde hissettiğim eliyle

dudaklarımı birbirine bastırdım. Dokunuşundaki kudret ile dikleşirken ona dönüp bakmadım.

Altın renginin ağırlıklı olduğu ev oldukça lüks döşenmişti. Büyük salona giden merdivenlerden indiğimizde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Dışarıdan normal duran bu evin içi lüks bir otelin kumarhanesinden farksızdı. Masalarda oturup oyun oynayan insanlarda gezdi bakışlarım. Alkollerini yudumlayıp, purolarını içerken keyifli vakit geçiriyor gibi gözüküyorlardı. Genç ve yaşlı olmak üzere birçok iyi giyimli insanın burada olduğunu söyleyebilirdim.

Odanın en solunda kalan masanın önünde dikilen adamı buldum.

Alek Angelov, ellerini siyah pantolonuna iliştirmiş yirmi bir oynayan insanları izlerken yüzünde bir gülümseme vardı. Siyah gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı ve boynundaki zincir hala oradaydı. Dövmeleri teninin üstünde ışıldıyordu. Bir an kaç dövmesi olduğunu merak ettim. Açıkta kalan her yerinde olduğuna göre sayısı fazla olmalıydı. Bir doksanı aşkın boyuyla ürkütücü gözüküyordu. Araz genelde takım elbise giyerdi. Özellikle davetlerde. Lakin Alek'i iki kez gördüğümde de üstünde daha rahat ve spor şeyler olduğunu fark etmiştim. Anlaşılan tarzından ödün vermeyi sevmiyordu.

"Alek'i tanıyorsun." Bana bakmadan konuşmaya devam etti. "İkiz kardeşi, Arine manyağın tekidir. Bu gece o da burada. Seni sinir etmeye çalışabilir, ona izin verme."

Bakışlarımı kaçırıp tekrar Alek'e baktım. Ona doğru gelen sarışın kadını fark etmek yanağımın içini dişlememe neden oldu. Uzun bacaklı kadın üzerine geçirdiği kırmızı renkli kumaş elbisesiyle öylesine güzel gözüküyordu ki gözlerimi ondan ayıramadım. Bedeninin büyük bir bölümü açıktaydı. İnce yüzünü örten kâkülleri ve kemikli burnuyla oldukça değişik bir havası vardı. Başım ile onun olduğu noktayı işaret ettiğimde yanımdaki adam hedefimdeki kişiye baktı. "Arine mi?"

Sorum üzerine başımı kaldırdığımda çatılan kaşlarıyla bana baktı. "Nereden anladın?"

"Sarışın sevdandan."

Sözlerim ile kaşlarını biraz daha çattı. "O da ne demek?"

"Farkında değil misin?" diyerek gözlerine odaklandım. "Sarışınlarla bir derdin olduğu bariz."

"Benim derdim olan tek sarışınsın."

İşittiğim kelimeler göğsümü sıkıştırdı. Ona baka kaldığımda gözlerini dudaklarıma indirdi. Bir kibrit ruhuma düştü ve benliğim alev aldı. Kesik nefeslerim işimi zorlaştırıyor, aklımdan geçen dünün kırıntıları iştahımı kabartıyordu.

Araz bakışlarını kaçırdı ve boğazını temizleyerek parmaklarımı daha sıkı kavradı. Dakikaların ardından boş bir masaya oturduğumuzda cebinden çıkardığı bir tomar parayı takas ederek cip aldı. Uzun sandalyeye otururken bacak bacak üstüne atıp bedenimi ona doğru çevirdim. Kurpiyerin verdiği ciplerin yarısını benim önüme koyduğunda boş bakışlar ile ona baktım. Yüzündeki tebessüm ile arkasına yaslandı. "Kazanırsan yarısını alırım."

Başımı hafifçe yana yatırıp tebessüm ettim. Şanslı olduğum söylenemezdi lakin bana meydan okuması mücadeleci ruhumu uyandırmıştı. "Anlaştık."

Birkaç el yirmi bir oynayıp hepsinde kazanmasını izlediğimde sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Dakikalar önce garsonun getirdiği şarabımdan büyük bir yudum alıp arkama yaslanırken azalan ciplere baktım. Kendi param olmadığı için rahatlıkla harcayabiliyordum lakin yanımdaki adama yenilmek sinirlerimi bozuyordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzündeki tebessümüyle purosunu içtiğini gördüm. Arkasına yaslandığında gömleğinin bir kısmı açılmış ve teni gözler önüne serilmişti.

Hormonlarıma kendilerine gelmelerini söyleyerek gözlerimi kaçırdım. Az ilerideki masada poker oynayan ve ağır yenilen çifte baktım. Hilal heyecan ile sevgilisini izlerken Güneş ter içinde kalmıştı.

Mavilerimi tekrar yanımdaki adama çevirdim. Oldukça rahat gözüküyordu. Kazanmasının sağladığı bir rahatlık değildi bu zira biliyordum kaybedeceği para onun için önemsizdi. Kurpiyer önümüze biri açık biri kapalı iki kart koyduğunda doğruldum. Kartları kaldırıp baktığımda heyecanlandığımı hissettim. Yüzümden duygularımın okunmamasını umut ederek kartları kapatıp tekrar arkama yaslandığımda bu turu kazanacağıma emindim. Yeşil renkteki iki cipi masaya bıraktığımda Araz'ın bakışlarını üzerimde gezdirdiğini gördüm. Ona dönerek tebessüm ettiğimde viskisinden büyük bir yudum alıp kendi kartlarına baktı. Oturduğu siyah taburede dönerek bacaklarımızın çarpışmasına neden oldu ve ben genç bir kız gibi temasıyla ürperdim.

Kararan bakışlarının içinde parlamaya çalışan lacivertleri ruhumu arşınlarken gözlerini bir saniye olsun ayırmadı benden. Bahsimi görmüş ve arttırmıştı. Yeşil renkteki üç cipi masaya bıraktığında beni kışkırtmaya çalıştığının farkındaydım. Ne kadar ileriye gidebileceğimi görmek ister gibi tek kaşını hafifçe kaldırıp bana karşı geldiğinde uzun zaman sonra ilk defa bu denli heyecanlandığımı hissettim.

Beni bakışlarıyla ve duruşuyla alt etmeye çalışıyordu fakat başaramazdı. Yenilecek olsam bile tavrımdan ödün vermezdim. Bu yüzden önümdeki bütün cipleri kartların üstüne sürdüm. Çektiğim rest karşısında bir kıvılcım belirdi bakışlarında. Alaycı tebessümü dolgun dudaklarında baş gösterirken bir saniye bile düşünmeden bütün parasını ortaya koydu.

"Bahsi zorlaştırmak ister misin?" Dudaklarından sıyrılan dumanların ardından konuştuğunda iç geçirdim. Ne ima ettiğini öğrenmek istedim. "Teklifin ne?"

Sorum üzerine ilk benim kartlarıma ardından kendi önündeki kartlarına baktı. Bakışlarını tekrar gözlerime mühürlediğinde alaycı tebessümü tedirgin hissetmeme neden oldu. Yüzündeki ifadeyle ilk defa karşılaşıyordum. İnsanın etrafına ördüğü bütün duvarları yıkabilecek bir güce sahipti. Beni telaşa sürükleyen aynı zaman da heyecanlandıran ifadesi karşısında algılarımın zayıfladığını hissettim.

Uzanıp oturduğum taburenin bacağını kavradı ve zorlanmadan tek eliyle beni kendine doğru çekti. Bacaklarımız birbirine karışırken sol kolunu sandalyemin arkasına attı. Yakınlığıyla sendeledim ve içimde bir yangın baş gösterdi. Buz kesen parmaklarıma tezatlık oluşturan ateş beni kavuruyordu.

"Kaybeden kazananın bir dileğini gerçekleştirir." Düşünmedim, düşünemedim. Sadece okyanus gözlerindeki dalgaların beni sarmalayıp sürüklemesine izin verdim. "Kabul."

Aynı anda bakışlarımızı ayırıp bizi izleyen kurpiyere döndüğümüzde yirmili yaşlarındaki kız yutkunup irileşen gözlerini üzerimizden çekerek başını eğdi. Bizden aldığı onay ile kartları açtığında kalbim deli gibi atıyordu.

Elde ettiğim sonuç karşısında bir küfür savurduğumda dünyam başıma yıkılmıştı. Sinirlerimi hücuma sürükleyen gülümsemesiyle bana bakan adamı yok saymaya çalışarak derin bir nefes aldım. Kollarımı

göğsümde bağlarken hissettiğim öfkeyi tarif edebilecek bir kelimem yoktu. Bu imkansızdı. Dört eldir nasıl blackjack yapardı?

Ateş saçan bakışlarımı hissettiği keyif ile parlayan gözlerine çevirdim. "Hile mi yapıyorsun sen?"

Sorum üzerine erkeksi bir kahkaha dudaklarından döküldü. Geriye attığı başını doğrultup dudaklarını birbirine bastırdığında neşesi delirmek istememe neden oldu.

"Yenilgiyi kabul edemiyorsun anlıyorum ama iftira atma."

Gözlerimi devirip arkama yaslandım. Kurpiyer ciplerin hepsini yanımdaki adama verdiğinde dudağımı dişledim. Para zaten onundu yani maddi açıdan bir şey kaybetmiş sayılmazdım lakin iddiayı kaybetmek hoşuma gitmemişti. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes alıp tekrar bakışlarımızı buluşturdum. "Dileğin ne?"

Sorum üzerine bana doğru eğildi ve aramızdaki mesafeyi yerle bir etti. Lacivert gözleri yüzümü tavaf ederken nefesim kesildi.

"Orasına bakacağız, milaya."

Zihnim günler sonra ilk defa büyük bir sükunete ev sahipliği yapıyordu zira karşımdaki adamın bakışları düşüncelerimin bana yüz çevirmesine neden olmuştu. Şuursuzca ona bakmak dışında bir şey yapamadım. Ve isteğinin beni tekrar öpmek olmasını diledim.

Alek Angelov'un aksanlı sesi bizi gerçek dünyaya döndürmeseydi ne zaman ayırırdık bakışlarımızı birbirinden emin olamadım.

Kahverengi gözlerini üzerimde dolaştıran adama baktım. Bana selam verdikten sonra ortağına döndü. "Bakıyorum bu gece de şansın her zamanki gibi yüksek."

Az ilerimizde durduğunda bakışlarım yanındaki kıza döndü. Yüzündeki memnuniyetsizlik ile beni süzdüğünü görmek yanağımın içini dişlememe neden oldu. Alek ikiz kardeşini benim ile tanıştırmak istedi. "Kutsal, Araz'ın nişanlısı." Dedi bakışlarını benden bir saniye olsun ayırmadan. Başıyla yanındaki kadını işaret etti. "Kız kardeşim, Arine."

Kahverengi gözlerini, gözlerime iliştiren kız zoraki bir tebessüm ile beni selamladığında en az onun kadar yapmacık gözükmeye çalıştım. İşim zor olmamıştı çünkü küçük dağları ben yarattım edasındaki tavırlarıyla ondan anında hoşlanmamıştım.

"Memnun oldum."

Tek kelime etmeden başını hafifçe eğmekle yetindi. Gözlerini yanımdaki adama çevirdiğinde Araz'ın ona bakmıyor oluşuyla omuzlarını düşürdü.

Alek ellerini birbirine sürtüp bozuk aksanıyla konuştuğunda yüzündeki gülümseme büyüdü. "Size katılabilir miyim?" Başını dikleştirdi. "Bakalım bana karşı da şansını koruyabilecek misin?"

Araz yüzündeki histerik tebessümüyle ortağına baktı. Meydan okuması hoşuna gitmişti bunu anlayabiliyordum. Oturduğum sandalyeden kalkıp boşalan tabureyi işaret ettim. "Buyur, geç."

Elimi Araz'ın omzuna yerleştirip arkasında durduğumda Alek yerime kuruldu. Cebinden çıkardığı parayı kurpiyere uzatırken bakışlarımı Arine de dolaştırdım. Güzel bir kadındı lakin oldukça suratsızdı. Belki de bu tavrı bana özeldi çünkü bakışlarını Araz'ın omzunda duran elimde dolaştırmadan edemiyordu. Bakışlarıyla tırmanıp gözlerime tutunduğunda onu fark ettiğimi anlayarak tebessüm etti. Sinir bozucu tavrı karşısında gülümsedim. Bu saçma dramanın için de kalmak istemediğimi fark ederek yavaşça eğildim.

Araz'ın boynuna yaklaşmak kokusunda boğulmamı sağlarken derin bir nefes aldım. Elimin altındaki omuzları gerildiğinde başını çevirip gözlerimizi buluşturdu. Bakışlarının beni köreltmesine izin vermeyerek hızla konuştum. "Birazdan gelirim."

Doğrulup bize bakan iki kişiye tebessüm ettim. "Siz başlayın. Ben lavaboya gidiyorum."

Yanlarından ayrılmak üzere adımladığımda ilk defa işittiğim ses ile duraksadım. Arine ince sesiyle adımı söyledikten sonra bana doğru ilerlemeye başlamıştı. "Sana eşlik edeyim."

Kibarlık ettiğini düşünmüyordum yine de bir şey demedim ve onu takip ettim. Beni büyük merdivenlerden çıkardığı sıra konuştum. "Rehberlik etmene gerek yoktu."

İkinci katta yürümeye başladığımızda az önceki uysallığından eser yoktu. "Biraz konuşmak istedim."

Sağımızda kalan kapıyı aralayıp içeriye geçmemi işaret ettiğinde bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Duraksamam karşısında gülümsemişti. Ondan çekindiğimi zannetmesine dayanamayarak odaya girdim. Beyaz renklerin ağırlıklı olduğu yatak odasının içinde adımlarken bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Beni odasına getirdiğini fark etmem kaşlarımı çatmama neden oldu. Solumda kalan komidinin

üzerindeki silahlara baktım. Ne yaptığını anlamaya çalışarak ona döndüğümde az ilerimdeydi. Yüzündeki tebessüm ile baştan aşağı beni süzüyordu. "Demek Araz'ın nişanlısı sensin."

Kardeşinden daha düzgün bir aksana sahipti. Yine de İngilizce konuşurken dili tam dönmüyordu. Beni tedirgin etmeye çalıştığını görebiliyordum fakat bu zevki ona yaşatmaya niyetim yoktu.

"Evet, benim."

Kollarını göğsünde birleştirip derin bir nefes aldığında gözlerimizi buluşturdu. "Araz ile bir geçmişim olduğunu biliyor musun?"

Sözleriyle gülmeden edemedim. Verdiğim tepki karşısında afalladığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Davranışlarının ne kadar komik olduğu hakkında bir fikri yok gibiydi. Oysa ben istemsizce adına üzülmüştüm.

"Biliyorum ama maziniz umurumda değil." Derin bir nefes alıp tebessüm etmeye devam ettim. "Yani beni bununla vuramazsın."

Karşımdaki kadın huzursuzca durduğu yerde kıpırdandı. Bakışlarını kaçırıp histerik bir tebessüm yerleştirdi dudaklarına. Ardından tekrar gözlerini bana çevirdi. "Amacım düşmanlık değil. Sadece ortak iş yapacaksak aramızda bir sorun olmamalı diye düşündüm." Sarı saçlarını savurduktan sonra damarıma basmak ister gibi konuşmaya devam etti. "Yani sonuçta nişanlın ile birkaç kez takıldık. Aramızda ciddi bir şey yoktu." Dudağının kenarını dişledi hafifçe ve kıkırdadı. "Sadece fiziksel bir birliktelikti."

Sözlerini anladığımı belli etmek ister gibi hafifçe başımı salladım. Araz'ın kiminle yattığı umurumda değildi. İkisi de yetişkin insanlardı ve birkaç geceyi beraber geçirdiler ise bu sadece onları ilgilendirirdi. Ayrıca geçmişte yaşanan şeyler beni ilgilendirmezdi. Yani tabi bu şu an ki şeylerin de beni ilgilendirdiği anlamına gelmiyordu. İlgilendirme kelimesini ne denli çok kullandığımı fark etmek yanağımın içini dişlememe neden oldu. Araz'ın geçmişindeki ya da geleceğindeki kadınları umursamıyordum ve umursamayacaktım.

Şimdi kapa çeneni, Kutsal.

Ah, kimi kandırıyordum.

Arine ile Araz'ın bedenlerini yan yana düşünmek bile kanımı kaynatıyordu.

Karşımdaki kadın tepkisizliğimden rahatsız olarak omuzlarını düşürdüğünde odayı dolduran melodiyle bakışlarımı sesin geldiği

noktaya çevirdim. Yatağının yanındaki komodine ilerledi. Telefonunu alıp aramayı yanıtladığında Bulgarca konuşmaya başladı. Onu anlamadığımı zannederek sesini alçaltma gereksinimi bile duymamıştı. İşittiğim kelimeler ile kaşlarımı çattım. "Her şey hazır mı?" diye sordu hattın diğer ucundaki kişiye. Omzunun ardından bana bakmak üzere başını döndürdüğünü fark ettiğimde hızla gözlerimi kaçırdım. "Şu an buradalar. Nişanlısı ve iki arkadaşıyla geldi."

Kalbim kasılırken başımdan aşağı kaynar su dökülmüş gibi hissettim. Bahsettiği kişinin Araz olduğunu fark etmek alarma geçmeme neden oldu.

Arine kıkırdadıktan sonra derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Ortaklık falan yok. Bu gece işini bitirmeliyiz."

Uyuştuğumu hissettim. Korku kanıma sızıp algılarımı yerle bir ederken zaman yavaşlamış, düşüncelerim birbirine girmişti. Az ilerimde duran kadının dudaklarından sıyrılan her kelime ruhuma saplanan bir bıçaktan farksızdı. Aşağıdaki adamı öldürmekten bahsediyordu. Bu gece onun hayatını sonlandıracaklarını anlatıyordu.

Canavarımı avlayacaklarını söylüyordu.

Nefes alamadım. Zihnimdeki sesler ikiye bölündü. Karşımda benden bağımsız iki kişi vardı. Melek ile şeytanın kavgasını andıran bir tartışmaya girdiklerinde onları izlemekten başka bir şey yapamadım. Bir yanım her zaman istediğim şeyin gerçekleşeceğini, arkadaşımın katilinin acıyı tadacağını söylüyordu. Bunu hak ettiğini haykırıyordu. Yaşamının sonlanmasının benim sorunum olmadığını kulağıma fısıldıyordu. Diğer yanım ise böyle olmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. İnsanlığımdan soyutlanmamam gerektiğini söylüyordu. Araz'ın hak ettiği sonun adalet olması gerektiğini savunuyor, ölümün bir kazanç olmayacağını anlamamı istiyordu.

Ayrıca daha aklıma yatmayan şeyler vardı.

Bütün sorularıma cevap bulamadan kimse Araz'ı benim ellerimden alamazdı.

Bakışlarımı hala telefonundaki kişiyle konuşan kadına çevirdim. Öfke benliğimi yakıp yıktı. Gözlerim az ilerimde duran silahlara kaydı. Mantığımın sesi kapıyı kapatıp çıktığında hızla ilerledim ve dolu olmasını umduğum demir yığınlarından birini avuçlarıma aldım. Hızla şarjörü kontrol edip dolu olduğunu gördüğümde emniyetini açarak ardıma döndüm. Arine telefonu kapatıp komodinin üstüne doğru

eğildiğinde aramızdaki mesafeyi korumaya çalışarak olduğum yerde durdum.

Araz'ı başkasının bitirmesine izin veremeyecek kadar bencildim. Acı çekecek ise benim ellerimden çekecek, sürünecekse benim sayemde sürünecekti.

Tam olarak bu yüzden doğrulup olduğum noktaya gelmek üzere harekete geçen kızın durmasına neden olarak elimde duran silahı kaldırdım. Namlusunu ona doğrultup boştaki elim ile kabzayı desteklediğimde kahverengi gözlerine yerleşen şaşkınlığı gördüm. Ne yaptığımı anlayamıyor gibi bakıyordu. Davranışımın nedenini algılamasını sağlamak adına onun dilinden konuştum. "Bulgarca biliyorum."

Sözlerim ile bakışlarını kaçırıp bir küfür savurdu. Elimdeki silaha daha sıkı sarıldığımı fark etmesiyle gülümsedi ve yavaş adımlar ile bana yaklaşırken konuştu. "Ah tatlım, lütfen. Sende o tetiği çekecek yürek yok."

Cümlesinin noktalanmasıyla ardındaki vazoyu üstün körü nişan aldım. Tetiği çekip porselenin parçalara ayrılmasına neden olduğumda karşımda kız kendini korumak istercesine kollarını yüzüne siper etti.

Namluyu tekrar ona çevirdim. "Yerinde olsam beni sınamazdım."

Erdem Amca'nın sesi zihnimde yankılandı.

Her zaman mükemmel bir nişancı olduğumu söylerdi.

Haklıydı da öyleydim.

Korkuyla parlayan kahverengi gözler beni bulduğunda Arine titredi. Saniyeler içinde içine düştüğü dehşetten sıyrıldı ve dişlerini sıkarak öfkeyle bağırdı. "Sen bittin." Desibelini arttırdı. "Duydun mu beni?" dedi Bulgarca. "Seni öldüreceğim."

Sözleriyle iç geçirdim. Bir gün ölecektim lakin bu onun ellerinden olmayacaktı çünkü bunu becerebilecek kabiliyet onda yoktu. Dudaklarımı aralayıp bunu yüzüne vuracağım sıra yatak odasının kapısı açıldı. Silah sesi tahmin ettiğim gibi evin içinde yankılanmıştı.

Odaya giren Araz ve Alek'i göz ucuyla gördüm. Bakışlarımı onlara çevirmedim çünkü hedefim ve dikkatim tamamen Arine'deydi. Onu buradan çıkmak için kullanmak zorunda kalabilirdik. Bu yüzden hızla daha yakınına adımladım. Benden kaçınmak istese de elimdeki silahtan çekinerek hareket etmedi.

"Kutsal."

Tok sesini işitmek duruşumu kuvvetlendirdi. Bakışlarını üzerimde hissettim. Şaşkınlığını gidermek ve kendimi neden bu pozisyona soktuğumu anlamasını sağlamak adına konuştum. "Telefonda konuşurken duydum. Bu gece senin işini bitireceklerini söyledi."

Bana öfkeyle bakan kadından gözlerimi ayırmadım. İnkâr etmesini beklemiştim fakat ağzını dahi açmamıştı. Derin nefesler alıp öylece durmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Sende ona silah doğrulttun."

Bakışlarımı ona yönelttiğimde ifadesizliği ve soğukkanlılığına hayret ettim. Lacivertlerinde tek bir duygu yoktu. Öfkelenmesini hatta mümkünse delirmesini beklerdim.

"Başka ne yapacaktım?"

Sorum üzerine kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir davranış sergiledi.

Gülümsedi.

Komik bir şey söylemişim gibi büyük bir içtenlikle gülümsedi. Bakışlarımı dudaklarında dolaştırdım zira hayal gördüğümü zannetmiştim ama hayır, gerçekti. Gülümsüyordu. Gözlerindeki parıltı daha önce görmediğim bir yoğunluktaydı. Kafamın karıştığını hissettim. Duruşumdaki cesaret kırılırken gözlerimi az ilerisinde duran adama çevirdim. Alek ellerini ceplerine yerleştirmiş büyük bir rahatlık ile bizi izliyordu. Bakışlarımızın buluşmasıyla bana göz kırptı.

İşte tam o an anladım.

Araz'ın zekasını asla hafife almamam gerektiğini tam bu noktada keşfettim. Gözlerine tutundum. Bakışlarının ardındaki ruhunu hiç bu kadar net görmemiştim. Şimdiyse anlıyordum. Zannettiğimden daha yaralıydı. İçinde darbe yemekten ölümüne korkan biri vardı. Belki de bu yüzden öfkelenmem gerektiğinin farkında olsam da başaramamıştım.

Araz ikizlerden bizi yalnız bırakmalarını istediğinde sıkıca kilitlendiğim silaha gözlerimi çevirdim. Derin bir nefes alıp avuçlarımdaki demir yığınını indirdiğimde az ilerimde duran kadın titreyen bedeniyle hızla odanın içinde ilerledi. Kahverengi gözlerindeki öfkeyi saklama gereksinimi duymamıştı.

Kapı kapanıp baş başa kaldığımızda silahımı indirsem de bırakamadım. Gülümsemesi bir tebessüme evrildiğinde bütün umarsızlığı ile konuştu. "Sadakatini test etmeliydim." Bakışlarına

yerleşen hayranlık midemin kasılmasına neden oldu. "Tebrik ederim, geçtin."

Omuzlarıma binen ağırlık sendelememi sağladı. İçim ayazda kalmış gibi titriyordu. Az önce işittiğim şeyleri duymamazlıktan gelip bir başkasının ona zarar verecek olmasını sindirebilseydim şimdi ne halde olurdum tahmin dahi etmek istemiyordum. Kıl payı atlattığım Azrail beni ayakta alkışlıyordu.

Karşımdaki adam akıllıydı lakin ben de aptal değildim. Bu zamana kadar elde etmek için çabaladığım şeyi bana kendi elleriyle sunmuştu. Bu olayı kendi lehime çevirebilirdim. Başımı dikleştirip karşısında güçlü durmaya çalıştım. "Anlamak istemiyorsun ama bu işte birlikteyiz." Ruhumun bir kafese kısılmasına neden olan cümleyi mırıldandım. "Senin tarafındayım, Araz. Kimsenin sana zarar vermesini istemediğimi anlaman için daha ne yapmam gerek."

Okyanus gözlerinde bir hiddetlenme oldu. Tebessümü parçalara ayrılırken eski ciddiyetine döndü. Sözlerim onda bir ağırlık yaratmış gibi bakışlarını kaçırıp boğazını temizlediğinde iç geçirdim.

"Hala bana güvenmiyorsun."

Bunu anlayabiliyordum. Güvenmemekte ne kadar haklı olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Gözlerine hapsettiği şiddetli dalgalar bir gün beni boğmak ister ise direnemeyecek kadar bitmiş hissediyordum. Sözlerimi onaylamamış lakin inkâr da etmemişti. Başımı eğip sıkıca kenetlendiğim silaha baktım. Erdem Amca'nın en büyük kuralını hatırlayarak etrafı taradım. Az ilerimde duran tekli koltuğun üstündeki fulara ilerledim. Kırmızı renkteki fuları alıp siyah demirdeki parmak izlerimi silmeye başladığımda yüzüme yerleşen tebessüm ile beni izleyen adama baktım. "Ne olur ne olmaz."

Ve silahtaki bütün izlerimi sildim. Ardından dikkatli bir şekilde aldığım yere bıraktım. Fuları koltuğa doğru atıp odadan çıkmak üzere kapıya yöneleceğimde sesini işittim.

"Ben kolay kolay insanlara güvenmem."

Sesindeki resmiyet dudağımı dişlememe neden oldu. Onu bu raddeye getirecek ne yaşamıştı bilmiyordum lakin sözlerinin doğru olduğunun oldukça bilincindeydim.

"Bu yüzden bir gün sana güveniyorum dersem." Durduğum noktada döndüm ve bakışlarımızı buluşturdum. Sert mizacından ödün

vermemeye çalışıyordu fakat görebiliyordum. Karşımdaki adamın ardına saklanmış o çocuğu görebiliyordum. "Beni buna pişman etme."

Edecektim, etmeliydim.

Bunu yapmak zorundaydım.

Savaşımızın sonunda kazanacaktım ve ardımda sadece esir düşmüş bir adam bırakmayacaktım. Galibiyetim aynı zaman da yaralı bir çocuğun ölmesine neden olacaktı.

Ve ben biliyordum ki zafere ulaşsam bile yenilecektim.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XVI. BATIL İNANÇ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım, seviliyorsunuz.

XVI. BATIL İNANÇ
Nilu - Are You With Me
Liz Longley - Rescue My Heart

KUTSAL

Yağan kara bakarak tebessüm ettim.

Yaklaşık dört gündür, hiç durmadan yağan kar yüzünden bahçeyi geniş beyaz bir örtü kaplamıştı. Gözlerimi manzaradan ayıramıyor, bir tabloya bakıyor gibi hissediyordum. Ağaçların dallarına yuva yapan kar tanelerinde gözlerimi dolaştırdım. Lapa lapa yağan pamuklar gökyüzünden süzülüyordu.

Beyaz.

Bazı insanlar beyazın masumiyetin rengi olduğunu söylerdi.

El değmemiş, kirlenmemiş.

Saf bir aşkı onurlandırmak için bu rengi kullanırlardı. Bu görüşe katılmıyordum. Bence beyaz ölümün rengiydi. Herkes ölüm meleğini siyah ile ilişkilendirir, kasvetli ve korkunç bir havaya sahip olarak tasvir ederdi. Oysa Azrail'in geride bıraktığı tek şey beyaz bir kefendi. Can alıcı ve çarpıcı bir renk ama asla masum değildi. İnsan sevdiği birilerini kaybettiği zaman aslında dünya da gördüğü çoğu şeyin bir yanılma olduğunu anlıyordu. Her şeyin birden fazla anlamı olabileceğini ve bazı şeylerin senin düşüncelerinle şekillenebileceğini

fark ediyordu. Kaybettiğim her insanda bakış açım daha çok değişmişti. Yok olmaktan korkmamaya başlamış, fani gerçekliğin kısa metraj bir film olduğunu öğrenmiştim.

Araz ile dört gündür köşe kapmaca oynuyorduk.

Kahvaltıya geliyor, sessizlik içinde bir şeyler yiyor sonra çalışma odasına girerek bütün gününü ya orada ya da dışarda geçiriyordu. Gerçi günlerdir yağan kardan dolayı sadece iki kez dışarı çıkmış onda da birkaç saat içinde geri gelmişti. Ben ise kütüphanede ya da spor salonunda vaktimi geçiriyordum. Araz'ın kitaplarının üçte birini okuduğumu söyleyebilirdim.

Geceleri tek başıma film izliyor, şöminenin kenarında oturarak gökyüzünü izliyordum. Geçen gün sergilediği şovdan sonra güvenini kazandığımı zannetmiştim. Arine onun için silah doğrultmam üzerine bana inanmaya başlar sanmıştım ama yanılmıştım. Araz eskisinden daha duvarlı gibiydi. Belki de bana güvenebileceğini fark etmiş olmak onu rahatsız ediyor ve benden uzaklaşmasına neden oluyordu.

Aramızdaki mesafeyi sorun etmemem gerekirdi ama elimde değildi.

Bulduğum zarftan sonra bir şeyler değişmişti. Belki de zihnimdeki bir sis perdesi yavaşça kalkmaya başlamıştı. Her gün en az üç saatimi düşünmeye ayırıyor, Erdem Amca'nın davranışlarını bozuk bir plak gibi aklımın içinde oynatıp duruyordum. Bana olan yaklaşımı, sözleri, her şeyi tek tek eliyor, adeta zihin süzgecimden geçiriyordum.

Her gün biraz daha anlıyordum.

Araz Vladimirs, benim tek başıma halledebileceğim bir sorun değildi. Onun gibi bir adamı bitirmek için yalnız başıma gönderilmem bana mantıklı gelmemeye başlamıştı. Erdem Amca onun nasıl biri olduğunu bildiği halde, beni adeta canavarın pençelerine sürmüştü. O zarfın içindeki para transferi midemi bulandıran bir iş birliğinin eseri olabilirdi. Bana babalık yapan adama yakıştıramadığım bu fikirden daha mantıklı bir şey bulamıyordum.

Boğulduğumu hissederek pencere kenarından ayrıldım.

Kanepenin üstüne bıraktığım kalın montumu giyip atkımı ve beremi üstüme geçirdim. Evin kapısına doğru ilerlerken cebimden çıkardığım eldivenler ile parmaklarımı örttüm. Günlerdir temiz hava almıyor olmak aklımı daha da bulandırmaya başlamıştı.

Evden çıkıp merdivenlerden inerken derin nefesler aldım. Kar yağıyor olmasına rağmen hava soğuk değildi. Bu yüzden biraz yürüyüş

yapmak bana iyi gelebilirdi.

Kar yağışı nedeniyle korumaların ve evdeki görevlilerin neredeyse yarısından fazlası burada değildi. Öyle ki kahvaltıyı hazırlaması için evde kalan tek görevliye, yani elli yaşındaki Maria'ya yardım etmiştim. Hilal ile Güneş'te kar yağışından hemen önce birkaç günlüğüne İstanbul'a gittikleri için ev fazla sessizdi. Sanırım günlerdir kimseyle doğru düzgün diyalog kurmamış, kendi sesimi bile birkaç kez duymuştum.

Dudaklarımdan kayıp giden soluk bir buhar olup gökyüzüne yükseldi.

Botlarımın altında ezilen karlar ile adımlamaya başladım. Bahçe fazlasıyla büyük hatta devasaydı. Arazinin metre karesini tahmin edebileceğimi bile sanmıyordum. Ayrıca orman ile çevrilmiş olması da genişliğini arttırıyordu. Sanırım Araz'ın evi, pardon kalesi, uçsuz bucaksız ormanın tam ortasındaydı. Kısacası gerçek bir labirentin içindeydim.

Dakikalarca yürüyüp daha önce görmediğim bir yapıyla karşılaştım. Az ilerimde duran duvarlarının dörtte ikisi cam olan kış bahçesi, dışarıdan bile fazlasıyla güzel duruyordu.

İstemsizce oraya doğru ilerlemeye başladığımda açılan kapıyı fark ederek yavaşladım. Araz üzerine geçirdiği montu ve beresiyle içeriden çıkıp ardından kapıyı kapattı. Baştan aşağı siyahlara bulandığı için karın üstünde bir leke misali parıldıyordu.

Başını kaldırdığında gözlerimiz buluştu.

"Milaya." Dedi kaşlarını çatarak. "Niye dışardasın sen?"

Omuzlarımı silkerek ona doğru adımladım. "Hava almak istedim. Günlerdir evdeyiz, bir ara delireceğim sandım."

Dudağının kenarını kıvırarak gözlerini üzerimde gezdirdiğinde bu manasız hareketi bile içimi yaktı. İtiraf etmek istemiyor, bu yüzden kendimden nefret ediyordum ama yadsıyamadığım bir gerçek vardı. Bedenim aklımı dinlemiyordu. Araz ile öpüştüğümüz andan beri her gece rüyamda onu görüyor, bazen kendimi o anları düşlerken buluyordum. Ve bu berbat bir şeydi. Ciddi ciddi kafamı duvarlara vurmak istememe neden oluyordu.

Daha önce erkek görmemişim gibi bu adama böylesine ilkel bir açlık ile yaklaşmam şaka gibi bir durumdu.

Birkaç adım ötemde durup gözlerime baktı. "Sana eşlik edebilir miyim?"

Sorusuyla sersemledim. Gözlerimi irileştirerek yüzüne baka kaldığımda bir an yanlış duyduğumu sandım. Kibar sözlerine eklenen centilmen tavrı bir an yine rüya görebiliyor olacağımı düşündürttü.

"Tabi." Diye mırıldandım.

Birlikte arazinin içinde adımlamaya başladık. Sessizliğin içinde yürürken etrafa bakıyor, birbirimizden başka her şeye dikkatimizi veriyorduk.

Dün gece düşündüğüm şeyi dile getirerek yanımdaki adama baktım. "Evin etrafında bu kadar az koruma olması sorun değil mi?" diyerek omuzlarımı silktim. "Yani sonuçta beni avlamaya çalışan insanlar var ve senin de pek dostun olmadığına eminim."

"İhtiyacın olan tek koruma benim." Dedi Araz. "Ben yakınındayken sana erişemezler."

Tek kaşımı kaldırarak onu sorguladım. "Kendine çok güveniyorsun."

"Narsist bir piç oluşumdan kaynaklanıyor olabilir." Diyerek gülümsediğinde bir an afalladım. "Ama sözlerimin tek desteği bu değil. İnan, görmediğin daha vahşet dolu bir tarafım var ve düşmanlarım o yönümü çok iyi bilir."

Ah, emindim.

Okyanus gözlerini yüzümde gezdirdiğinde sinsi bir ifadeyle bakıyordu. Az önceki neşesi kaybolmuş yerine alaycı bir hal gelmişti. "Bunu sorun edeceğini düşünmemiştim. Sonuçta kaçmak istersen bu sahip olabileceğin tek zaman aralığı."

Bir an kendime inanamadım.

Aklımdan bir kez bile kaçmanın geçmediğini fark etmek tüylerimi ürpertti.

"Sana kendimi inandırmak için daha ne yapmam gerekiyor acaba?" diye sorarak önüme döndüm. "Belki de Arine'i sadece tehdit etmemeli, onu vurmalıydım. Belki o zaman daha güven verici olurdum."

"Kaçmayı hiç düşünmedin yani?"

Sorusuyla gülümseyerek gözlerine tutundum. "Gidecek daha iyi bir yerim yok. Ayrıca o parayı istiyorum, Morskoy."

Anlaşmamızdan sözde edineceğim karı hatırlattığımda başını salladı ve bir süre sessiz kaldı. Araz'ın parası ya da herhangi bir şeyi

umurumda değildi ama onu istediğim için yanında olduğuma inandıramıyorsam belki bu şekilde kandırabilirdim.

"O parayla ne yapmayı planlıyorsun?"

Bir an gerçekten öyle bir meblağa sahip olduğumu düşündüm. Onunla ne yapacağım hakkında birkaç fikrim vardı. Bu yüzden sorusuna cevap vermekten çekinmedim. "Bir süre ülkeleri gezerim. Farklı danslar öğrenmeyi sevdiğim için kendimi farklı alanlarda eğitimler alarak geliştiririm. Belki başkalarına bale öğretebileceğim bir yer kurarım." Tebessüm etmeden duramadım. "Özellikle küçük kızlara ileride birer balerin olabileceklerini söyleyerek eğitimlerine katkıda bulunmak beni mutlu eder."

"Seni böyle hayal edebiliyorum."

Sesindeki bir şey içimi ısıttı. Ayağımın altında ezilen karları izleyerek mırıldandım. "Annemin beni baleye yazdırmasının içine kapanık bir çocuk olmamdı. Arkadaş edinemez, diğerleri gibi sokakta oyun oynayamaz, iletişim kuramazdım. Bu yüzden annem kendimi ifade edebileceğim bir yol olmasını istemişti. Bir süre sonra kelimelerim, dans adımlarım haline geldi."

"Dans edişini görmek istiyorum."

"Niye ki?"

Sorum ile bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda bazı şeylerin bana daha farklı geldiğini fark ettim. Sert ifadesine eşlik eden başka bir duygu vardı. Tam olarak anlayamıyor, ne olduğunu bulamıyordum ama orada olduğunu bilmek bir nedenden dolayı beni savunmasız hissettiriyordu.

"Belki bana söyleyemediklerini..." dedi Araz, bana değil adeta ruhuma fısıldıyordu. "...dansın ile anlatırsın."

Kimsenin bilmediği, hatta benim bile daha önce hissetmediğim bir yanım Araz'ın sözleriyle yaşam belirtisi gösterdi. Ruhumdaki karanlıkta yanan minik ışığın böylesine karanlık bir adamdan gelmesiyse garipti. Gerçi söz konusu o olduğunda bana artık her şey fazlasıyla tuhaf gelmeye başlamıştı.

Tek kelime etmeden önüme döndüm.

Araz'ın sözlerine bir şey dememem üzerine sohbeti sonlandıracağını sandım. Oysa beni tamamen yanılttı ve ondan asla beklemediğim bir samimiyet ile kendiyle alakalı özel bir bilgi paylaştı.

"Çocukken bir şey yaşamıştım." Diyerek bakışlarını karların üstünde gezdirdi. "O olaydan sonra tam iki yıl konuşamadım. Daha doğrusu konuşmadım. Kimseyle iletişime girmedim çünkü konuşursam..." Gözlerini bana çevirdi ve histerik bir tebessümü dudaklarına yerleştirdi. "Saçma bir düşünce yapım vardı. O süre zarfında benim kelimelerim de resim yapmak olmuştu."

"Resim mi?" dedim büyük bir şaşkınlıkla.

Araz'ın çocukken ne yaşayıp konuşmama kararı aldığını deli gibi merak etsem de bu soruyu sormak bana doğru gelmemişti. Özellikle de ilk kez bana içini açıp gerçek kişiliğiyle ilgili bir şeyler paylaşıyorken önümüze yine bir duvar örmesine izin veremezdim.

"Evet, resim yapar bir şeyler çizer kendimi öyle ifade ederdim." Diyerek tebessüm etti. "Yetenekli olduğum söylenemez, bizim ailenin asıl sanatçısı kız kardeşim Hazal'dı. Ben onun yanından bile geçemem." Bir an sertçe yutkunup ifadesini ciddi bir hale getirdi. "Yani geçemezdim."

Ölen kardeşinden bahsetmenin ona bu derece acı vermesi yüreğimi sızlattı. Bakışlarımı yüzünde dolaştırarak mırıldandım. "Tekrar başın sağ olsun." Sözlerim ile sadece hafifçe başını salladı. Gerilen atmosferi dağıtmaya çalışarak konuyu değiştirdim. "Belki sende bana çizimlerini göstererek anlatmadıklarını anlamama izin verebilirsin."

Araz'ın dudaklarından tok bir kıkırtı döküldü. "Milaya, anlaşma nasıl yapılır öğrenmeye başladın. Gün geçtikçe bana benzeyeceksin diye de endişelenmeli miyim?"

Gözlerimi devirsem de gülümsedim.

"Bilemiyorum, Morskoy." Diyerek sorusunu yanıtladım. "Üzüm üzüme baka baka kararır derler."

"Dilin çok uzadı."

Sözleriyle eğildim ve bir avuç dolusu kar alıp ona doğru fırlattım. Neye uğradığını şaşırarak olduğu yerde kala kaldığında aramıza mesafe yerleştirip hızlı adımlar ile ona kaçtım. Tekrar eğilip bir kar topu haline getirdiğim karlar ile doğrulduğumda kıkırdadım. "Kaba sözlerine devam edecek misin, Morskoy?"

Gözlerindeki bir şey beni ürküttü. Dudağının kenarını kıvırarak ağız sulandırıcı bir geyik görmüş gibi dikkat kesilen yaratık moduna girdi. "Sarışın..." diyerek boynunu hafifçe geriye atıp çıtırdamasına neden oldu. "Başına bela aldın."

Cümlesinin bitmesiyle elimdeki kartopunu ona doğru fırlattım. Tam alnına vuran top yüzünde parçalara ayrılıp kirpiklerini kara buladı. Başımı geriye atarak araziden yankılanacak dek yüksek çıkan bir kahkaha attım.

Araz'ın sinirli harekete geçmesi üzerineyse çığlık atarak arkamı dönüp kaçmaya başladım.

Kara batıp çıkan postallarım yüzünden doğru düzgün yol alamıyordum. Kalbim deli gibi atarken arkama bakmadan koşmaya çalışmaya devam ettim. Saniyeler içinde ayaklarım yerden kesildiğindeyse az önceki çığlığımı fısıltı yerine koyabilecek kadar şiddetli bir nidayla yakardım.

Araz beni omzuna atıp baş aşağı sarkmamı sağladığında ani hareketiyle birkaç saniyeliğine gözlerim kararmıştı. Bir elini kalçamın hemen altına yerleştirip beni ve kendini yavaşça döndürmeye başladığında doğrulmaya çalışsam da başarılı olamadım. "Ne o, Milaya? Bakıyorum da artık gülmüyorsun."

"Kusacağım." Diye bağırmam ile kıkırdayarak daha hızlı dönmeye başladı.

Araz'ın kıkırtılarını hissediyor fakat dönen başımdan hiçbir şeye odaklanamıyordum. Yine de sarf ettiği kelimeler ile kahkahamı tutamamıştım. "Rus mafya kuruluşu Bratva'nın liderinin yüzüne kar topu attığını kimseye söyleyecek misin?"

"Evet, herkese anlatacağım."

"Kutsal!"

"Araz!"

"Anlatmayacağım de." Diyerek mümkünmüş gibi biraz daha hızlandı.

Bağırmaya başladım. "Üzerine kusacağım."

Aniden kendimi yerde buldum. Sırtım soğuk karlar ile buluştuğunda dönen başım ile gözlerimi yumarak soluklanmaya çalıştım. Üzerimde hissettiğim ağırlık ise algılarımı harekete geçirdi. Gözlerimi aralayarak Azrail misali başımda dikilen adama baktım. Tam üstümdeydi. Beni bacaklarının arasına almış, ellerini iki yanıma yerleştirmişti. Bir ak baba gibi tepeden beni izliyordu.

"Söz dinlemeyi öğrenmen gerek."

Sözleriyle dönen başımı durdurmak istiyor gibi kafamı karların arasına gömdüm ve kıkırdadım. "Yüzün kıpkırmızı."

Beyaz dişlerini belli ederek güldü. "Senin de betin benzin attı."

Kıkırtılarımı bastırarak derin bir nefes aldığımda yakınlığı yüzünden oksijen değil parfümünü solumuştum. Aniden gerçekten fazla yakın olduğumuzu algıladım. Öyle ki uzansam dudaklarımızı buluşturabilirdim. Bu farkındalık yüzümdeki gülümsemeyi sildi. Kanıma sızan tedirginlik ve arzuyla ona bakmaya başladığımda o da bunu yeni algılamış olmalıydı ki gözlerini bedenimde ardından yüzümde gezdirerek doğruldu.

Elini bana uzatıp kalkmama yardım etmek istediğinde parmaklarını kavradım.

Islanan kıyafetlerime temas eden rüzgâr ile titredim. Araz yüzünden saçlarımın arası kar içinde kalmıştı. Titreyerek adım atacağım sıra Araz eğildi ve bir kolunu bacaklarımın ardına diğerini ise belime yaslayarak beni kucağına aldı.

"Benim bir adımım senin dört adımına denk." Diyerek hızla yürümeye başladığında bir yandan da çocuk azarlar gibi söylendi. "Hastalanmanı çekemeyeceğim."

"Acaba kimin yüzünden bu haldeyim?"

Sorum ile dudağının kenarı kıvrıldı. "Her saniyesinden büyük zevk aldım, Milaya."

Hayır, beynim. Sakın zevk aldım kelimesini olmayacak yerlere çekme yoksa senin elektrik şoklarıyla bütün bağlantılarını işlevsiz hale getirtirim.

Eve adım attığımız an Araz'ın beni yere bırakmasını bekledim ama o merdivenleri tırmanarak beni geniş bir banyoya götürdü. Büyük pencereleriyle bahçenin güzel manzarasını gözler önüne seren banyonun ortasın geniş bir küvet vardı. Her şey oldukça gotik ve bir tık barok dönemi mimarisiyle dizayn edilmişti. Evin geri kalanına göre daha mistik bir havaya sahip olması üzerine kendimi tutamayıp Araz'a bakarak mırıldandım. "Burası genç kızların kanlarıyla yıkandığın yer mi?"

Kahkahası göğsünün derinliklerinden kopup gelmişti. Başını eğerek bana baktığında iç geçirdi. "Mizahından nefret mi etsem hayran mı kalsam inan bende bilemiyorum." Adımlarını sonlandırıp bilmiş bir tavır ile gülümsemesini tebessüme çevirdi ve bedenim daha sıkı tutmaya başladı. "Ama kandan bahsetmen hoşuma gitti."

"İndir beni, Drakula."

Araz beni şaşırtarak kucağından indirdi. Ardından küvete ilerleyip tıpasını taktı ve sıcak suyu açarak geriye çekildi. Az ileride duran dolaptan havlu çıkarıp küvetin yanındaki sehpaya bıraktı. "Bir süre sıcak suyun içinde kalıp ısın. Gerçekten hastalanmanla uğraşabilecek bir vaktim yok."

Yüzümü assam da düşünceli tavrından memnun kalmadığımı söyleyemezdim.

Beni yalnız bırakıp banyodan çıktığında üstümdeki montun fermuarını çözdüm. Kıyafetlerimden kurtulup dolan küvetin içine girdiğimde köşede kalan şampuanlardan birini alıp suyun içine bir kısmını dökmeye başladım. Saniyeler içinde su köpürüp her yerim beyaz köpüklerle kaplandığında küçük bir çocuk gibi sırıttım.

Donan bedenime iyi gelen sıcak suyla küvetin içine kayıp ensemi mermer kısma yasladım. Gözlerimi kapatarak sessizliği dinledim.

Tek başıma kalmak düşüncelerimi geri getirmişti.

İçimde yıllardır bir ses vardı. O ses bana daima bunca acıya katlanmama gerek olmadığını söylerdi. Benden önce çoğu şeyin farkına varır, bazılarını yüzüme vurur, bazılarını derinime gömerdi. Şimdi yine konuşmaya başlamıştı.

Erdem Amca'ya güvenemezdim. Bir şeylerin peşinde olduğu ve beni umursamadığı barizdi fakat ona bir can borcum vardı. Bu zamana kadar yaptığı her şey için istediğini vermeli, kızına yüz çevirmemin bedelini ödemeliydim. Günahımın farkındaydım. Sevdiklerimin ölümlerindeki suçumu biliyordum. Hepsi benim ellerimdeki ateşte kavrulmuşlardı. İçimdeki alev ile bir kişiyi daha yakmalıydım.

Sonra ne olacaktı?

Okyanus gözlü adamın bir umut işini bitirdiğimde ne yapacaktım?

Zihnimdeki ses gülüyordu. Ne kadar aciz olduğumu en iyi o biliyordu. Çaresizliğimi seziyor, kederimden haz duyuyordu. Ona göre yeniliyordum. Babasının küçük kızı mahvoluyordu. Mağlubiyetimin onda yarattığı sevinci anlayabiliyordum. Karanlık tarafım, ışığımdan nefret ediyordu. Onu tüketmek, son kırıntısına kadar sömürmek istiyordu.

Ona izin vermeli, sonumu getirmesine ses çıkarmamalıydım.

Karanlığım babamın bir yansımasıydı. Zihnimdeki ses onun düşüncelerini dile döken bir araçtı. Bana öfkeyle bakan gözlerini anımsadım. Eve geç ve sarhoş geldiğim o gece, yüzünde bir ifade vardı.

Bakışlarını saklama gereği duymazdı. Hislerinin gözlerine yansımasına izin verir, aklından geçenleri anlamama müsaade ederdi.

Benden tiksiniyordu.

Babam için bir utanç kaynağıydım.

Her zaman annemin yerine benim ölmemi istediğini düşünmemi sağlayan davranışlar sergilerdi. Onu suçlayamıyordum çünkü hiçbir zaman onun isteği kişi olamamıştım. Üzüntülerinin, hayal kırıklıklarının sebebiydim. Kırılmayacak, bükülmeyecek bir demir olmamı dilerdi. Aklımı kullanmamı yoksa harcanacağımı haykırırdı. Saflığımın başıma bela açacağını söylerdi.

Ona inanmazdım.

Güçlü olduğumu düşünür, laflarını ona yedirteceğimi zannederdim. Oysa dediği olmuştu. Sanırım babam düşündüğümden daha ileri görüşlü bir adamdı. Geleceğim noktayı önceden sezmiş, o konuma geldiğimde alaşağı olmamam için bunu benim de görmemi sağlamaya çalışmıştı.

Görmemiştim, anlamamıştım.

Bir an için bitsin istedim. Acılarım dinerse, zihnimdeki bu ses susarsa belki biraz da olsa huzur bulabilirdim.

Bu yüzden küvetin içinde yavaşça kaymaya başladım. Omuzlarımı sıcak suya sokarak nefes alışverişimi sonlandırmak adına karanlığa sürüklendim. Ölümün kıyısında gezersem belki aklım başıma gelirdi.

İçimdeki küçük kız, korkuyordu. Ama korkmaması gerekirdi. O içimde her türlü bir esirdi. Böylelikle özgürlüğüne kavuşabilirdi. Sonunda mutlu olabilir, istediği huzuru bulabilirdi. Her zaman hayal ettiği gibi güneşi yüzünde hisseder, kahkahalarla gülerdi. Bir geleceği olmadığını hissederek kahrolmazdı. Bir anı olarak sonsuzlukta yer edinirdi.

Onunla çelişen diğer ses ise acımasızdı. Bana başka bir çarem olmadığını, bunun en iyi seçenek olduğunu fısıldıyordu. Soğuk tonlaması, ürpertiyordu beni. Öfkesi öyle can alıcıydı ki ona itaat etme gereği duyuyordum. Benim küçük kızdan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyordu. Belki de kontrolü ona devredersem her şey daha iyi olurdu zira asıl güçlü olan oydu.

Babamın gölgesi, itaat etmem gereken taraftı.

Dudaklarımı suya sokup burnuma doğru ilerlediğim sıra açılan kapıyla hızla doğruldum. Gürültü içine düştüğüm sis bulutlarını

dağıttı. Bir transtan çıkmışım gibi titredim. Nefes alışverişlerim dengesini yitirirken gözlerim duyduğum korkuyla irileşti. Az önce yapacağım şeyi idrak etmek kendime şaşırmamı sağladı.

Sadece sessizlik istemiştim.

Zihnimdeki sesler sussun diye uğraşmıştım.

Kendime zarar vermek niyetim değildi, yalnızca birkaç saniye de olsa hissetmemeyi amaçlamıştım.

Değil mi?

Araz banyo kapısını ittirip kendini görüş alanıma soktu. Başını çevirip gözlerini kaçırırken ellerini ceplerine yerleştirdi. Oldukça gergin gözüküyordu. "İyi misin?"

Sorusuyla derin bir nefes aldım. Fark ettiğim gerçekle kaşlarım çatıldı. Beni ölüme iten sesin sahibi yok olmuştu. Zihnimin içindeki yabancı onun gelişiyle kaybolmuştu.

"İyiyim." Diye mırıldandım.

Cevabım ile başını salladıktan sonra uzaklaşmak üzere adımladı. Gitmesini istemediğimi fark ederek seslendim. "Araz."

Yürümeyi sonlandırıp duraksadığında gözlerimizi buluşturmadı. Söyleyeceklerimi dinlemeye karar verse de aslen beni yok saymaya çalışıyordu. Bedenimi örten köpüklere baktım. Derin bir nefes alıp mırıldandım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başımı kaldırıp olduğu noktaya döndüğümde derin bir nefes aldığını gördüm. Kasılan bedeni bir yay gibiydi. Onu sınıyordum fakat elimde değildi. Okyanus gözlerindeki fırtına yel aldı. Bakışları yüzümde ve dağılmış saçlarımda dolaştı. Sıcak suyun üstünde yüzen beyaz köpüklerin kamufle ettiği bedenime bakmadı.

"Sor."

Ona saçma geleceğini ve bana kızacağını bilsem de kendimi tutamadım. "Annen nasıl biriydi?"

Kaşları çatıldı. Sorumun ardında bir neden arar gibi bakışlarımı tarttı. Çekinmeden ona baktım. Bir art niyetim yoktu. Sadece gitmesini istemiyordum.

"Nereden çıktı bu?"

Ciddiyeti ve donuk bakışları cesaretimi kırmaya çalışıyordu. Omuzlarımı silkip iç geçirdim. "Merak ettim."

Lacivertlerindeki karanlığın yoğunluğu beklediğimden daha can alıcıydı. Beni şüpheyle süzmeye devam etmesiyle başımı eğdim. Bu

sefer uysallığım sahte değildi. Yumuşak başlılığım boy göstermiş, gözlerimde bir ışıltı yeşermişti. Bunu fark etmiş gibi afalladı. Asla kabul etmezdi ama biliyordum, sevimli gözüküyordum.

"Anlatsan olmaz mı?"

İnce sesimde hayat bulan soruyla ellerini yorgunluktan kızaran gözlerine götürdü. Sabır diler gibi bir şeyler mırıldanıp parmaklarını geçirdiği saçlarını dağıttığında tekrar bana baktı. Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirip banyonun içine adımladı. Kalçasını mermer tezgâha yaslayıp gözlerini karşısında kalan fayanslara diktiğinde tuhaf gözüküyordu. Bakışlarındaki hayal kırıklığı bana ait değildi. Bir süre sessiz kaldı. Sanki nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Annem zor kadındı. Dediğim dedik, inatçı ve fevri biriydi." Gözlerimiz birbirine tutunduğunda karşımdaki adam tebessüm etti. "Sana benziyordu."

Derin bir nefes alıp yaslandığı tezgâhtan ayrıldı ve yavaş adımlarla bana yaklaştı. Ruhumu yakan gözlerini bir saniye olsun benden ayırmadı. Küvetin yanına çöküp oturdu. Benim gibi ayaklarını kendine doğru çekti. Yanında minicik kaldığıma inanamadım. Uzansam dokunacağım kadar yakınımdaydı fakat ben ondan çekinmiyordum. Bulunduğumuz pozisyonda utanmam gerekebilirdi lakin ona karşı arsızlaşmıştım. Bunu fark etmesi onu şaşırtsa da sanki bir yandan da bu durum hoşuna gidiyordu. Çenemi dizime yaslayarak sözlerini dinlemeye devam ettim. Okyanus gözlerini dışarıya çevirdiğinde her zamanki ciddiyetine bürünmüştü. Gökyüzüne diktiği bakışlarında bir nefret filizlendi.

"Ama aynı zamanda seninle hiç alakası yoktu." Kendi kendine konuşur gibi bana bakmadan anlatmaya devam etti. "Sen ne kadar sert olursan ol bir yerde yumuşacıksın. En karanlık anlarda bile ışık saçabiliyorsun."

İşittiklerim kalbimin ritmini değiştirdi. Sadece onun yayabildiği bir sıcaklık ruhumu kapladı. İçinde barındırdığı ateşten bir parça armağan etmişti bana. Keskin yüz hatlarını tavaf ettim. Gür kirpiklerinin altında kalan okyanuslarını benden esirgemesinden hoşlanmıyordum.

"Annem kapkaranlıktı." Gözlerine yerleşen ateş öfkelendiğinin belirtisiydi. Zihninde yer eden anılar onu sinirlendiriyordu. "Soğuk ve

ciddi biriydi. Diğer annelere benzemezdi." Kaşları çatıldığında alnında çizgiler oluştu. "Onunla geçirdiğim tek bir güzel anım yok."

Boğazıma bir düğüm oturdu. Küçük bir kız için babası ne kadar önemliyse küçük bir oğlan içinde annesi o denli önemliydi. Benim yaralarımın bir benzerinin de onda olmasına inanamadım. Sanırım onu bu hale getiren en önemli etkenlerden biriydi annesi.

Araz da onun gibi büyüdükçe soğuk ve ciddi birine dönüşmüştü.

Kendisini yalnız hissetmesini istemedim.

"Benim babamda böyle biriydi. Bir kere bile okşamadı saçlarımı." Bakışlarımı bedenimi saran beyaz köpüklerde dolaştırdığımda gözleri beni buldu. "Ya da canım kızım deyip sarılmadı bana. Hep işe yaramazın teki olduğumu söyler, bana aciz derdi."

Başımı kaldırıp gözlerimizi buluşturduğumda öfkesinin katlandığını görerek afalladım. Sözlerim içindeki ateşi körüklemişti. Amacım onu çıldırtmak değildi. Yalnız olmadığını fark etmesini istemiştim fakat ilk defa istemeden kızmasını sağlamıştım.

"Ama ben yine de severdim onu." Her şey yolunda der gibi tebessüm ettim. "Sonuçta babamdı. Sevmemezlik edemezdim, değil mi?"

Cevaplamayacağını bildiğim bir soruydu bu. Tebessüm etmeye çalışsa da öfkesi buna izin vermedi. Sinirden titreyen bedenini kontrol etmek ister gibi bakışlarını kaçırdı ve derin bir nefes aldı. Neden bu kadar öfkelendiğini anlamasam da üstelemedim.

Bedenini çevirip sırtını küvete yasladığında geniş omuzlarının ardında kaybolmuştum.

"Benim annemde öyle biriydi." Sesi zihnimin bariyerlerinde sekti. Bedenimi ona doğru çevirip güzel yüzünün bir kısmını görüş alanıma soktum. "Ben küçükken çok yaramazmışım."

Sözleriyle kendime hâkim olamayarak gülümsedim. Çocukluğunu hayal etmek komiğime gitmişti. Çatık kaşlarıyla ortalıkta dolaşan tatlı bir Araz resmediyordum.

"Şaşırtıcı." Dedim kinayeli bir şekilde.

Alaycılığım onun da tebessüm etmesine neden olduğunda keyiflendim. Başımı koluma yaslayarak merak ile dinlemeye başladım.

"Onun ilgisini çekmek için uslu durmazdım ama yine de elde ettiğim tek şey yalnızlık olurdu."

Sözleriyle daha iyi anladım.

Benim gibi onun da ruhunda yaralı bir çocuk vardı.

Dudağımı kemirmeye başladığımda beklemediğim bir soru yöneltti. "Senin annen nasıl biriydi?"

"Mükemmel bir kadındı." Dedim onu anımsamanın bana verdiği mutlulukla. "Beni çok severdi. Hatta bir tek o severdi beni."

"Kendine haksızlık etme." Omzunun ardından bana baktı. Lacivert gözlerini, gözlerime iliştirirken alaycılığını kuşanmıştı. "Baş belası olabilirsin ama sevilmeyecek bir kadın değilsin."

"Sen bana iltifat mı ettin?"

Sorum ve imalı tebessümüm ile başını iki yana sallayarak doğruldu. Karşıma dikildiğinde başımı geriye atarak ona baktım. Gözlerini bedenimde dolaştırırken konuştu. "Çık artık, üşüyeceksin."

Haklıydı, su soğumaya başlamıştı. Başımı salladığımda aldığı onay karşısında gitmesini bekledim fakat ellerini ceplerine yerleştirerek karşımda dikilmeye devam etti. Bunun üzerine farkına varmasını ister gibi mırıldandım. "Git de çıkıyım."

Dudaklarında beliren tebessüm buram buram alaycılık kokuyordu. Beni sinir etmek ister gibi aklımı başımdan alabilecek bir güzellik ile baktı.

"İstersen kalabilirim."

Sesindeki tonlama göğüs kafesimin sızlamasına neden olurken dik durmaya çalıştım. Gözlerine bakarak tebessümümü genişlettim. "Teşekkürler, istemem."

Aniden eğilip ellerini küvetin kenarlarına yasladı. Üzerime eğilip beni suya daha çok gömülmek zorunda bıraktığında çıplak oluşumu yeni idrak ediyormuşum gibi kasıldım. Büyüyen gözbebeklerini yüzümde gezdirdikten sonra beyaz köpüklerin altında kalan vücuduma baktı. "Emin misin, Milaya?"

Hayır.

Çenemi dikleştirdim. "Evet, eminim."

Araz tam aksini söylemişim gibi gülümsedi ve eğilip yanağıma uzun süren bir buse iliştirdi. Geriye çekilip o şeytani ifadesiyle göz kırptığında yakasına yapışıp onu kendime çekmek istedim. Titreyen bedenim ve aralanan dudaklarım ile öylece kala kaldığımda tek kelime etmeden doğruldu. Banyodan çıktığında tuttuğum nefesimi vererek suyun içinde çırpındım.

Doğruldum ve küvetten çıkıp beyaz havlulardan birini bedenime doladım. Nemli ayaklarım ile adımlayarak banyodan ayrılıp kaldığım

odaya gittim. Giyeceklerimi yatağın üstüne attıktan sonra nemli vücudumu kuruladım ve kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Asker yeşili yoga taytımı giyip üzerime beyaz polar uzun kollumu giydim. İçi tüylü çizmelerimi giyip saçlarımı saldığımda kendimi daha iyi hissediyordum.

Saatin sekiz olduğunu fark ederek aşağıya indim ve tekrar Maria'ya yardım etmek istedim. Ayrıca oyalanacak bir şeyler arıyordum. Tek sorun Maria'nın İngilizce bilmemesi ve benim de Rusça bildiğimi çaktırmıyor olmamdı. Bu yüzden mutfakta ufak bir kaos yaşıyor, her şeyi birbirimize işaret ederek anlaşmaya çalışıyorduk.

Mutfağa girdiğimde tek kişinin Araz olduğunu fark etmem ile şaşırdım.

"Sen ne yapıyorsun burada?"

Sorum üzerine elindeki bıçağı artistik bir hareket ile çevirdi. Ucunu bana doğrulttuğunda keyfi yerinde gibi duruyordu. "Maria'yı dinlenmesi için odasına gönderdim. Bu akşam yemekler benden." Bakışlarını kaçırıp yeşil biberlerden birini aldığında gülümsedim. Duraksayıp başını kaldırdığında gözlerinden bir karartı geçti. Bıçağın ucuyla yaklaşmamı işaret etti. "Dikilmeyi bırak ve yardım et."

İşittiklerim dudağımı büzmeme neden oldu. Hamaratlık seviyem eksilerdeydi. Makarna yapmakta bile zorlanırdım. İstemeye istemeye ilerlemeye başladığımda ayaklarımı sürttüm. Yanında duraksayıp ne yapmamı istiyorsun der gibi baktım ona. Bir adım gerileyip tezgâh ile arasına ufak bir mesafe koyduğunda anlamsız bakışlar ile yüzüne baktım. Ne yapmamı istediğini idrak edemediğimi fark ederek sinirle nefes aldı. Ardından başıyla boşluğu işaret etti. Gösterdiği noktaya gelmemi istediğini anladım. Onun bedenin yanında ufacık kalan vücudumu harekete geçirip tezgâh ile arasındaki boşluğa girdim. Yakınlığımız karşısında ürperdiğimde üzerime doğru eğildi. Saçlarıma karışan nefesi içimi ısıtıyordu.

Saniyelerin ardından geriye çekilip elindeki bıçağı uzattığında boğuk sesiyle konuştu. "Göster hünerlerini."

Keskin demire baktım. Rezil olacağımı biliyordum fakat yapacak bir şey yoktu. Başım ile tezgâhı işaret ettim. "Bıçağı oraya bırak."

"Niye?"

"Elden ele bıçak alınmaz. Aksi taktide aramızda huzursuzluk çıkar ve kavga ederiz."

Batıl inancım karşısında gözlerinde bir şaşkınlık oluştu. "Evet çünkü normalde hiç kavga etmiyoruz." Dedi ve gülümsedi. "Maşallah, gül gibi geçiniyoruz."

Gözlerimi devirdim. Tekrar tezgâhı işaret ettiğimde başını iki yana sallayarak kararlılığıma hayret etti. Yine de dediğimi yaparak bıçağı tezgâhın üstüne bıraktı. Uzun bıçağı kavradığımda gülümsemesi genişledi. Kollarını göğsünde birleştirip bakışlarını tavana diktiğinde ne olduğunu anlamadım.

"Kutsal, adam doğramayacaksın."

Sözleriyle bakışlarımı elime indirdim. Siyah kabzayı öyle bir kavramıştım ki boğumlarım beyazlaşmıştı. Başımı eğerek sevimli gözükmeye çalıştım. Gözlerimizi buluştururken en az onun kadar ciddiyet barındıran bir ses tonuyla konuştum. "Emin misin?" Gözlerimi kıstım. "Dalga geçmeyi bırakmazsan seni kesebilirim."

Tehdittim karşısında kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğunu görmek ciddiyetimi kırdı. Gerçekten eğleniyordu ve bu şaşırtıcıydı.

Başıyla kesme tahtasını işaret etti. "Çok konuşma, hadi."

Saçlarımı savurarak önüme döndüm ve onu yok saydım. İkiye böldüğü biberlerden birini alıp tahtanın üstüne yerleştirdim ve az önce yaptığı gibi kesmeye çalıştım. Ellerini iki yanıma yerleştirerek üzerime eğildi. Dikkat ile beni izlediğini fark etmek gerilmeme neden oldu.

Eşitlikten nasibini almamış parçalar ile beceriksizliğime hayret ettim. Bir biberi bitirdiğimde onayını almak ister gibi ona doğru kaçamak bakışlar attım. Bunu fark edip iç geçirdiğinde başını iki yana salladı. "Sen bu gidişle evde kalırsın. Zengin birini bul bari de aşçı tutsun sana."

Hızla ona doğru dönüp başımı dikleştirdim. Ani hareketim afallamasına neden oldu. Bütün inatçılığım ile mırıldandığımda sinirden çenem kilitlenmişti. "Belki kocam mükemmel yemekler yapar. İlla benim mi hamarat olmam lazım?" Onu sinirlendirmeye çalışarak homurdandım ve önüme döndüm. "Çok cinsiyetçisin."

Parçalara böldüğüm biberleri ufalamaya başladığımda üzerime eğilerek tekrar bedenime yanaştı. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Tamam bu kadar ısrar etme." Sesindeki boğukluk kalbimin ritmini hızlandırdı. "Müsait olduğum bir zaman evleniriz."

Şaşkınla irileşen gözlerim dudaklarımın da aralanmasına neden oldu. Zihnimin bariyerlerinde yankılanan cümlesi göğüs kafesimi sızlatmıştı. Dalga geçtiğini biliyordum fakat hiç komik değildi.

"Hiçte ısrar etmedim." Biberleri mahvetmeye devam ederken ona bakmadan konuştum. "Sen dünden razıymışsın."

"Benden daha iyisini mi bulacaksın?"

"Bulurum tabi." Gülümsedim. "Dışarısı adam dolu."

Şakasına karşılık verdiğim için neşeleneceğini zannederek ona baktığımda karşılaştığım tablo bir faciaydı. Okyanus gözlerindeki dalgalar hiddetlenmiş, boynundaki damar gün yüzüne çıkmıştı. Kasılan çenesi ve ateş saçan bakışlarının hedefinde olmak gerilememe neden oldu.

"Oldu o zaman." Tatlı bir tebessüm yerleştirdim yüzüme. Elimdeki bıçağı hızla tezgâhın üzerine bıraktım. "Sen bunları doğramaya devam et çünkü ben beceremedim."

Karşımda bir put gibi dikilmeye devam etmesi kanımın donmasına neden olurken yavaşça kaydım ve karşısında alçaldım. Kolunun altından geçip arkama bile bakmadan hızlı adımlarla yürüdüm. Tezgâhın üstünde duran viski şişesini parmakladığımda bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Alkolü kristal bardağa döküp ona döndüğümde gözlerimin içine bakarak bıraktığım bıçağı aldı ve filmlerde görülebilecek bir profesyonellik ile elinde çevirip tahtaya sapladı. Çıkardığı ses sertçe yutkunmama neden olduğunda sözlerimden hoşlanmadığına emin olmuştum.

Başını çevirdiğinde dudağının kenarının kıvrıldığını fark etmem ise biraz da olsa rahatlamamı sağladı. Bilerek yapıyor, benimle oynuyordu. Yavaşça adımlayıp içkiyle dolu olan bardağı ona uzattım. "Al iç, sakinleştirir."

Gözlerime bakarak mantarları doğramaya başladığında sanki sebzeyi değil beni kesiyordu.

Benim dakikalarca yapmaya uğraştığım şeyi becermesi saniyelerini alıyordu. İlgimi çekmişti. Bir hipnoza uğramış gibi gözlerimi kırpmadan yaptıklarını izlemeye başladım. Kesme işlerini bitirip viskisinden büyük bir yudum aldığında bana bakmadı. Kestiklerini büyük bir kâseye yerleştirip ocağa yöneldiğinde yavru ördek gibi onu takip ettim. Ellerimi ardımda birleştirerek ayağının altında

dolaşmamaya çalıştım. Parçaları yağ ile kızdırdığı tavaya döktükten sonra tekrar çeşmenin bulunduğu noktaya ilerledi.

Peşinden giderek yıkadığı yeşilleri almasını izledim. Beni fark etmesi homurdanmasına neden olsa da umursamadım. Onun ile ocağa döndüğümde başımı uzatarak geniş kollarının arasından tencerelere baktım.

İştahımı kabartan leziz koku ağzımı sulandırıyordu.

Sağa dönüp buzdolabına ilerleyeceği sıra da karşısına çıkmam sinirlenmesine neden oldu. Kaçmak üzere harekete geçecektim ki aniden ayaklarımı yerden kesti. Belim iki elinin birleşimi kadardı. Bu işini kolaylaştırmış olmalıydı zira beni bir biblo gibi olduğum noktadan alıp ocağın yanındaki boş tezgâha oturttu.

Afalladım.

O ise bütün umarsızlığıyla yemek yapmaya devam etti.

Dakikalar geçti ve yemekler hazır olmaya başladı. Araz arada bana bakıyor, onu izlediğimi fark ederek önüne dönüyordu. Saklamaya çalışsa da tebessüm ettiğini görüyordum. Hazırladığı tabakları taşımasına yardım etmeye başladığımda yemek odasına değil salona ilerlediğini anlamak beni şaşırttı. Genelde akşam yemeklerini hep yemek odasında yerdik.

Koltuğa oturup elindeki tabakları sehpanın üstüne koyduğunda aynısı yapıp yanına oturdum. Kumandaya uzanırken bana bakmadan konuştu. "Hangi filmi izlemek istersin?"

Bana uzaylılarla iletişime geçtiğini söylese daha az şaşırabilirdim.

Afallayan ifademe tutunarak gülümsedi. Ardından önüne dönüp Netflix'i açtı ve kumandayı bana uzattı. Ne yapacağımı bilemesem de cihazı aldım. Ekrandaki filmlere göz atıp komedi kategorisinde bir numara olanı açtım.

Araz ile yemeğimizi yiyip filmi izledik.

Bu süre zarfında son derece sessizdik. Bir ara filmi durdurup tabakları mutfağa götürmüş, ortalığı toplamış, ardından tekrar salona geri dönmüştük. Araz ışıkları kapatıp yanıma iliştiğinde filmi izlemeye devam etmiştik.

Bir noktadan sonraysa gözlerim kapanmaya başlamıştı. Uyku ve uyanıklık arasında gidip geldiğim o dakikalarda bir şey hissettim. Araz uzun parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. Dokunuşu varla yok arasındaydı. Bir süre sonra sarı tutamlarımdaki temasının baskısı daha

hissedilebilir bir hal aldı ve Araz saçlarımı okşarken ben yüzümdeki buruk tebessüm ile uyuya kaldım.

Ertesi gün ise yatağımda uyandım.

Araz beni gece içinde odama getirmiş olmalıydı.

Güne başlayarak üstüme bir şeyler geçirip aşağı indiğimde evin içinde bir koşuşturma vardı. Korumalar holde dikilmiş emirleri beklercesine hazır ola geçmişlerdi. Araz çalışma odasından çıktığında yüzündeki ifade kaşlarımı çatmamı sağlamıştı. Kesinlikle bir sorun vardı.

"Neler oluyor?"

Sorum ile yanıma yanaştı. "Depolarımdan birinde yangın çıkmış. Acilen gitmem gerekiyor ve adamları da beraberimde götüreceğim. Bahçedekiler ve kapının önündekiler yerlerinde kalacak bu yüzden endişelenme."

"Dikkatli ol."

Sözlerim ile başını salladı ve bir süre yüzüme baktı. Başka söylemek istediği bir şey mi vardı diye soracağım sıra herkesi peşinden sürükleyerek evden çıktı. Gidişiyle kahvaltı edip tekrar bahçede yürüyüş yapmak istedim. Kar yağmayı bırakmıştı ve bugün güneşliydi. Bu yüzden botlarımı ve montumu giyip dışarıya çıktım.

Dakikalarca yürüyüp temiz hava aldım. Nefes aldığımı hissederek tebessüm ettim. Bedenimi sarmalayan soğukluk canlı olduğumu düşünmemi sağladı.

İşittiğim hışırtı sesiyle kaşlarım çatıldığında dikkat kesildim. Bedenimi ele geçiren telaş kalbimin deli gibi atmasına neden olduğunda sesin geldiği noktaya döndüm. Görüş alanıma giren kediyle omuzlarımı düşürüp kendime güldüm. Ormanlık alana açılan tarafta ağaçların arasında siyah tüylü minik bir kedi vardı. Miyavlaması gülümsememe neden olurken onu ürkütmeden yaklaşmaya çalıştım. Eğilerek elimi yumuşak tüylerine uzattığımda başıma aldığım darbeyle düştüm.

Kedi acı bir inlemeyle sıçrayıp kaçmaya başladığında soğuğa bulanan bedenimi hareket ettiremedim.

Bilincim kapanırken gördüğüm son şey siyah botlar oldu.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XVII. TREACHERY

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım, seviliyorsunuz.

XVII. TREACHERY
The Phantoms - Devilish

KUTSAL

Kaderimizi seçtiğimiz yollarla mı belirlerdik yoksa seçtiğimizi sandığımız yollar bile aslında çoktan yazılmış olanlar mıydı?

Yaratıcımın bana layık gördüğü hikâye bir destan haline gelmeye başlıyordu. Tahmin dahi edemeyeceğim duygular ve olaylar ile sınanıyordum.

Annem her zaman gökkuşağını görmek için yağmuru izlemen gerek derdi fakat benim hayatımdaki fırtına dinmek bilmiyordu. Gökler deliniyor, şimşekler çakıyor, ruhumu çevreleyen lacivert okyanus şiddetle dalgalanıyordu. Boğulacağımı düşünüyordum. Onun gözlerinde başlayan bir yok oluşun eşiğindeydim.

Azar azar tükenecek ve en sonunda bitecektim.

Gerçekleşmeyecek hayaller kurmamam gerektiğini bana babam öğretmişti. Bunun gereksiz olduğunu, her zaman bana sunulanlar ile hareket etmem gerektiğini anlatmaya çalışmıştı.

Araz aklıma geldi. Yere bırakılan bir cam parçası gibi kırılan zihnim dört bir yana saçıldı. Bedenimi saran kollarını anımsadım. Nefesime karışan nefesini, cehennemin sahip olduğu bütün ateşi getirseler yine ısınamayacağım kadar yanmamı sağlayan gözlerini. Dokunuşlarındaki tutkuya eklenen naiflik aklımı başımdan almış, öpüşü delirmek istememe neden olmuştu. En kötüsü de ölümüme neden olabilecek bir adamın elleriyle bana hayat vermesiydi.

Varlığını hissedemediğimi fark ettim. Haftalardır en yakınımda olan adamın aramızdaki mesafelere rağmen her zaman varlığını hissederdim.

Şimdiyse büyük bir boşluk vardı.

Soğuk, korkutucu bir yalnızlık benliğimi sarmıştı.

Düşüncelerimin yoğunluğu başımın ağrımasına neden olduğunda hissettiğim sızıyla yüzümü buruşturdum. Ensemden yayılan acı inlememe neden olurken gözlerimi araladım. Görüntüler bulanık ve karanlıktı.

Bana bakan ahşap tavan ile karşılaştım ilk.

Yanan odunların çıtırtısını işitebiliyordum. Burnuma dolan ağır kokunun ne olduğunu anlayamadım. Sağımda kalan küçük cama bakışlarım kaydı. Havanın karardığını anlamak kaşlarımı çatmamı sağladı.

Ruhumu ele geçiren telaş ve korkuyla doğruldum. Hızlı davranmam başımın dönmesine neden olduğunda duraksayarak derin bir nefes aldım. En son siyah kediyi sevmek için evden uzaklaştığımı hatırlıyordum.

Gözlerimi içinde bulunduğum küçük avcı kulübesinde gezdirdim. Tek odalıydı. Tamamen yalnızdım. Oturur pozisyona geldiğimde anımsadığım gerçek ile buz kestim. Kediyi sevmek üzere eğildiğimde başıma aldığım darbeyle düşmüştüm. Biri bana vurmuştu. Bacaklarımı divandan sarkıtıp karşımdaki ayı postuna bakmaya başladığımda kaçırıldığımı idrak ederek küfrettim.

Panik dalgası bedenimi ele geçirdiğinde hızla sıçradım ve başıma saplanan sızıyla kaşlarımı çattım.

Birkaç adım ilerimde duran ahşap kapıya yürüdüm. Sersem gibiydim. Dengem bozuluyor, bacaklarım birbirine dolanıyordu. Kapının önünde durup bir süre dışarısını dinledim. Başımda dikilen bir nöbetçi olabileceğini zannetmiştim oysa tamamen yalnızdım. Kimse

yoktu ve bu algılarımı bozuyordu. Biri neden beni kolaylıkla kaçabileceğim bir yere getirmişti?

Bu işte bir tuhaflık vardı lakin anlayamayacak kadar aptallaşmıştım. Kapıyı açıp kendimi dışarıya attığımda karşımda karanlık haricinde bir şey yoktu. Kollarımı birbirine dolayarak adımlamaya başladığımda ayaklarımın altında ezilen buzlar sessizliği bir bıçak gibi kesiyordu. Nereye gittiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu zira her yer ağaçlık ve kardı.

Omzumun ardından küçük kulübeye baktım. Şömineden yayılan ateşin ışıldattığı evden metrelerce uzaktaydım. Önüme döndüğümde karşıma çıkan karartıya çarptım. Gerileyerek çığlık attığımda büyük bir el ağzımı örttü. Sıkıca kavradı çenemi ve nefesimi kesti. Korkudan irileşen gözlerimi yumarak beni kavrayan adama vurmaya başladım. Ondan kurtulmak adına çırpınırken adımı söylemesiyle duraksadım. İşittiğim sesi benliğimi yıktı. Gözlerimi aralayarak yüzünü görüş alanıma soktuğumda düştüğüm hayretten çıkmam mümkün değildi. Parmaklarını dudaklarımdan çekip tebessüm ettiğinde afalladım. Hissettiğim şaşkınlığın sesime yansımasına müsaade ederek haykırdım. "Erdem Amca."

Bana yüzündeki tebessüm ile bakan adamın bir hayal olduğunu zannettim. Burada ne aradığını algılayamıyordum. Beni nasıl bulmuştu ve en önemlisi beni neden alı koyma gereği duymuştu?

Deli gibi atan kalbimi dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldığımda korkuyla parlayan gözlerime baktı karşımdaki adam. "Merhaba, kızım."

İçimde bir sızı yeşerdi zira ilk defa karşımdaki adamın bana kızım demesine inanamıyordum. Hayatımda ilk defa onun şefkatini sorguluyor, samimiyetinden emin olamıyordum.

"Senin ne işin var burada?" Sızlayan enseme yerleştirdim parmaklarımı. "Beni neden bayılttın?"

İç geçirip yüzündeki tebessümü kaybetmeden koluma girdi ve beni kulübeye yönlendirerek yürümeye başladı. "Onun için özür dilerim ama birinin görme ihtimaline karşı saldırgan bir tavır sergilememin daha iyi olacağını düşündüm. Ne olur ne olmaz diye yüzüme kar maskesi bile taktım." Gülümsemesi genişlediğinde bakışlarımızı buluşturdu. "Merak etme, acısı birkaç saate geçer."

Umurumda olan son şeydi ensemdeki sızıydı.

"Bir gözüm hep üzerindeydi." Diyerek kendini açıkladı. "Son konuşmamızdan sonra senden bir haber ya da mesaj bekledim ama tamamen sessizliğe bulandın. Neler olduğunu öğrenmek adına Rusya'ya geldim. Birkaç gündür Araz'ın evini gözetliyordum. Hava koşullarının berbat olması işime yaradı. Koruma sayısının azlığı ve değişim saatlerini ezberlemem üzerine araziye sızabildim." İç geçirerek sinirle homurdandı. "Pek kolay olduğunu söyleyemem. Ruh hastası piç ormanın bir kısmına mayın döşetmiş, her yere kamera ve hareket sensörü yerleştirmiş. Ve arazinin bir kısmına da elektrikli tel döşetmiş, son anda çarpılmaktan kurutuldum."

Açık kalan ağzımı kapatamadım.

Niye böyle bir şey yaparak kimliğimi açığa vurma riskini göze almıştı?

Onunla er geç iletişime gireceğimi biliyor olması gerekirdi. Bir anda fark ettim ki yanımdaki adamda artık bana eskisi gibi güvenmiyordu. Eğer günlerdir evi izliyorsa dün Araz ile bahçede yaptığımız yürüyüşten ve kar topu savaşından da haberdar olabilirdi.

Erdem Gürsoy, taraf değiştirmediğimi bilmek istiyordu.

Kaşlarını çattı lakin alaycı tebessümü hala dudaklarındaydı. Gözlerini gözlerime dikerken mırıldandı. "Ne o, beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Sorusuyla yüzüme bir tebessüm yerleştirmeye çalıştım fakat ona verebileceğim bir cevap yoktu. Görmezden gelmek istediğim o his bir kere ruhumda peydahlanmıştı. Şüphe, benliğimi zehir gibi sarmıştı.

"Sevindim tabi ki." Diyerek yalan söyledim.

Kulübeye girdiğimizde ardımızdan kapıyı kapattı. Eliyle küçük masanın yanında duran sandalyelerden birini işaret ettiğinde ona ayak uydurdum. Demir olmasından dolayı soğuk olan sandalyeye oturdum ve köşedeki küçük mutfağa ilerleyen adamı izledim.

"Anlaşılan aralarına karışmayı becerebilmişsin." Dedi imalı bir tonlamayla. "O şerefsiz sana güveniyor olmalı."

Sertçe yutkundum. Bacak bacak üstüne atarken arkama yaslandım ve bakışlarımı sırtında dolaştırdım. Buharı tüten sıcak çayı bardaklara dökerken saf gerçekliği ona sundum. "Bana güvenmiyor ama şimdilik yanında kalmama müsaade ediyor çünkü bana ihtiyacı var."

Tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm. Yüreğimdeki sızı o kadar yoğundu ki onu bastıracak bir fiziksel acıya ihtiyaç duydum. Araz'ın

bana ihtiyacı yoktu. Açıkçası her ne kadar babasını mutlu etmek için varlığıma katlanıyormuş gibi davransa da emin olamıyordum. Sanki beni o evde tutmasının farklı bir nedeni vardı. Belki de bana acıyordu. Masum görgü tanığını kurban etmek istemiyor ve ona bir seçenek yaratmaya çalışıyordu.

Erdem Amca'nın tüylerimin dikilmesine neden olan kahkahası nefesimi kesti. "Senin kadar güzel bir kızı bırakacak adam değil o. Şerefsiz istese de istemese de sana güvenecek."

Mideme saplanan ağrıyla dudaklarımı birbirine bastırdım. Yıllarca Erdem Amca ile yaşamış, onun beni yetiştirmesine izin vermiştim fakat aslen Adnan Alazgir'in kızıydım. Babam bana stratejik olmayı ve politik davranmayı öğretmişti. Saklanmak istediğim gerçekler ile yüzleşmemi sağlamış, onları görmezden gelmeme izin vermemişti. Birkaç adım ötemdeki adamı net bir şekilde görebiliyordum. Güzelliğim ile şerefsiz dediği adamı etkileyebileceğimi bana üçüncü kez ima ediyordu. Yetiştirdiği, kızı olarak gördüğü kadına bunu yakıştırabilmesinin altında yatan iğrençliği umursamadan bana bir kez bile olsun o gözle bakmamış adama şerefsiz yaftası yapıştırabiliyordu.

Aklını kullanma vaktin geldi, Kutsal. Gecenin yaverlik ettiği, ateşin süslediği bu kulübenin içindeyken kimin piyon kimin vezir olduğunu anlayacaktım. Aksi taktirde oyun dışı kalırdım.

"Güvenmesi uzun sürecek." Dedim kendimden emin bir şekilde. "Ama bunu başaracağım."

Elindeki bardakları masaya bırakarak karşıma oturdu. Yeşil gözleri kendimden emin oluşum ile parlarken gülümsemesi genişledi. "Hissedebiliyorum, kızım. Sen ve ben, bu işi sonlandıracağız. O yaratığı ait olduğu deliğe sokacağız." Arkasına yaslanırken derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. "Baban senin işe yaramazın teki olduğunu söylerdi."

Dudaklarından sıyrılan sözler bir tokat gibi yüzüme çarptı.

"Ama ben hep sana inandım." Bakışlarını, gözlerime iliştirdiğinde beni ne hale getirdiğini umursamadan konuşmaya devam etti. "Senin potansiyelini gördüm. Hep sahip olmak istediğim o kız çocuğuydun. Akıllı, güçlü ve gurur duyabileceğim bir evlat oldun." Derin bir nefes alıp bardağına uzandı. "Bu yüzden o adamı bitireceğine eminim. Kardeşinin intikamını alacağına dair tek bir şüphem yok."

Titredim.

Karşımdaki adamın bana dayattıkları varlığımın temelini oluşturuyordu. Oysa bunlar geçen bir yıl boyunca duyduğum şeylerdi. Bana her gün babamın benden ne kadar nefret ettiğini söylemiş, onun ise bendeki cevheri gördüğünü anlatmıştı. Güveneceği tek kişinin ben olduğumu ileri sürerek kızının ölümündeki payımı üslenmemi ve bunu telafi etmemi istemişti. O zamanlar sorun etmediğim, doğru bulduğum sözler şimdi neden canımı yakıyordu?

"Neden şüphen yok?" Dudaklarımın arasından sıyrılan sözlere mâni olamadım. Bakışlarımızı buluştururken saf bir merak ile mırıldandım. "Bunu başarabileceğimi nereden biliyorsun?"

Bir süre sessiz kalarak bana baktı. Bakışlarını yüzümde dolaştırarak eğildi ve dirseklerini masaya yasladı. Kendinden emin duruşu omuzlarımı düşürmeme neden oldu. Yeşil gözlerine yerleşen ateş beni kavuruyordu. "Çünkü seni ben yetiştirdim." Kaşları hafifçe çatıldı. "Eylül'de yaptığım hataları sende yapmadım." Kasılan çenesi öfkesini daha net görmemi sağladı. Kendini kaybetmesini sağlayacak kadar yoğun bir sinir harbiydi bu. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra bunu becermelisin ki bunca yaşanmışlığa değsin."

Sözleriyle bir tebessüm yeşerdi dudaklarımda. Çıkarsız sevginin gerçek olmadığını bir kere daha anladım. Karşımdaki adamın benden beklentisi büyüktü. Şimdi daha iyi anlıyordum. Beni beslemesi, sığınacak bir yuva vermesi karşılıksız değildi.

Ben onun için bir askerdim.

Emrini yerine getirmesi gereken bir robottum çünkü minnet duymalıydım. Beni sevdiği için, beni onore ettiği için ve hayatta kalmama yardım etti için. Elleriyle verdiği her şey için bir armağanda bulunmalıydım. Olay sadece kardeşim gibi gördüğüm kızın ölümüne neden olan kişiyi cezalandırmak değildi. Bunu onu sevdiğim için yapmamı istemiyordu. Bunu o istediği için yapmam gerektiğini söylüyordu.

Bunca yıldır, beni manipüle ediyordu.

Ve bunca yıldır, bunu hak ettiğimi düşünüyordum.

Şimdiyse o kadar emin değildim.

"Merak etme, Erdem Amca." Diyerek tebessüm ettim. "Yaşadığımız her şeye değecek."

Karar verilmişti.

Ben bu oyundaki piyondum.

Bu yüzden beni öne bu kadar rahat sürebilmişti. Kaybedecek bir şeyi yoktu zira piyonlar değersizdi. Açılışta gözden çıkarılan, ilk hamlede oynanan bir taştım sadece. Yetiştirdiği kızı hakaretler ettiği, iğrendiği adamın önüne atmıştı. Beni yıkıp geçmesini dert etmemişti. Hatta aklınca dişiliğimi kullanarak ona sahip olabileceğimi, üzerinde bir hak iddia edebileceğimi söylemişti. Belki de bunu içten içe istemişti. Ne de olsa oyunu ne kadar kısa sürerse o kadar kazançlı çıkardı.

"Zarfı bulabildin mi?"

Elbette, zarfı bulmuş ve İstanbul'dan dönerken yanıma almıştım. Araz'ın yokluğunu fark edecek ve odasında kaldığım için benden şüphelenecek olması bile umurumda değildi çünkü o zarf şu an benim için önemli olan tek şeydi.

Çayını yudumlayıp benden bir cevap beklerken az önceki öfkesi tarihe karışmış gibiydi. Ondaki yerimi anlamış olsam da amacımızın hala aynı olduğunu düşünüyordum. İkimizde Eylül'ün intikamını almak istiyor ve bunun için çabalıyorduk fakat o zarf bu düşüncemi sorgulamama neden oluyordu. Karşımdaki adamın Araz'a musallat olmak için farklı bir nedeni olabilir miydi diye düşünmeden edemiyordum. Bilmediğim şeyler vardı. Araz ile ilgili aklıma yatmayan, bana doğru gelmeyen şeyler vardı. Benim içimde bir şeyler vardı.

Bu yüzden ona yalan söylemekten çekinmedim. "Bulamadım." Diyerek buna canım sıkılmış gibi iç geçirdim. "Evde saklamıyor olabilir."

Aldığı cevaptan memnun kalmamıştı. Gerildiğini anlıyordum. Bana çaktırmamak istese de bu durum onu mahvediyordu. "Evde sakladığına eminim. Her yere baktın mı?"

"İstanbul'daki ve Rusya'daki, iki eve de baktım ama yok." Ardından verdiği açığı değerlendirerek kaşlarımı çattım. "Zarfın evde olduğuna nasıl emin olabiliyorsun?"

Dudaklarımdan sıyrılan sözler duraksamasını sağladığında yanağımın içini dişledim. İyi bir yalancı olmanın en büyük getirisi başkalarının yalan söylediğini kolaylıkla anlamaktı. Karşımdaki adam bir şeyler saklıyordu. Bunu anlamamı istemiyor gibi konuştu. "O kadar değerli bir şeyi başka yerde saklamaz."

Önüme bıraktığı ince belli bardağa uzandığımda avuç içlerimi yardığımı fark ettim. Garip oysa acıdıklarını bile hissetmiyordum.

Sıcak çayı aldığım sıra konuştum. "Bu kadar değerli ne var ki o zarfta?"

Başımı kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda içeceğimi yudumladım. Yüzümde gezinen gözlerine her şey yolunda der gibi tebessüm ettim.

"Sana soru sormamanı söylemiştim."

Sert ve tok sesiyle verdiği cevap karşısında sinirlenmemeye çalıştım. Kurdun kuzuya hükmetmesinden farksızdı bu. Üzerimde bir baskı kurarak beni sindirmeye çalışıyordu. Başarılı olabilirdi ama meseleyi görmüyordu. Buradaki tek sorun ben aptal bir kuzu değildim. En az onun kadar saldırmaya aç bir kurttum. Boyun eğmem söz konusu bile olamazdı.

"O zarfı almak için başımı derde sokabilirim. Hatta beni yakalarsa olacakları düşünmek bile istemem." Çayımdan bir yudum daha aldıktan sonra omuzlarımı silktim. "Sadece buna değecek kadar önemli olan ne bilmek istiyorum."

Sunduğum bahane ona mantıklı gelmiş olmalıydı. Arkasına yaslanırken derin bir nefes aldı. Sözlerini planladığını görebiliyordum. Bana ne kadarını anlatması gerektiğine karar veriyor gibiydi.

Ne kadar da aptaldım. Bunca zaman bu işte beraber olduğumuzu düşünmüş, bir aile olduğumuzu sanmıştım fakat bana yaşattığı her şey bir yalandan ibaretti. Karşımdaki adamın farklı bir amacı vardı. Anlayamıyor, yaptıklarını bir mantığa oturtamıyordum. Amacı kızının katilinden intikam almak ise neden kendini geri tutuyor ve beni öne sürüyordu?

"Sana o zarfın içinde ne olduğunu söyleyeceğim ama bana güvenmek zorundasın."

İşittiğim sözler ile kahkaha atmak istedim.

Güven, benim kimseye sunamayacağım bir nimetti. Bunu artık daha iyi öğrenmiştim. Babam haklıydı. Bu devirde insanlara inanmamalı, onlar için kendimden taviz vermemeliydim. Zümrüt yeşili gözlerin içine bakarak tebessüm ettim. Kendi elleriyle yarattığı askerinin ona baş kaldırdığını anlamamalıydı.

"Sen benim güvendiğim tek insansın, Erdem Amca." Samimi bir gülümseme vardı yüzümde çünkü onu oraya ben yerleştirmiştim. "Bunu biliyorsun değil mi?"

Bakışlarında bir yumuşama oldu. İlk defa gerçekten beni önemsiyormuş gibi baktı. "Biliyorum, kızım."

Derin bir nefes alıp doğrulduğunda neler olduğunu anlatmaya karar vermiş gibiydi. Az önceki kararsızlığını bir kenara bırakarak konuşmaya başladı.

"Birkaç ay önce Zafer'in Araz'ın adamı olduğunu öğrendim. Bunu kanıtlamak için onunla benim de bu işe dahil olmak istediğimi söyleyen bir konuşma gerçekleştirdim. Zafer, kirli polislerden ve yanına ne kadar kişi çekebilirse o kadar güvende olabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden beni de safına katmak istedi." Gözlerine bir karartı yerleşti. "O manyak ile hiç yüz yüze gelmedim ama bir anlaşma yaptım. Onun işlediği bir suçu örtbas etmemiz karşılığında bize para verecekti. Belgeleri imzalamamızı sağladı." Öfkesi gittikçe artıyordu. "Ben bunu kanıtlayabileceğimi düşünmüştüm ama o şerefsizi küçümsemişim. Kendine öyle bir düzen oturtmuş ki fark etmeden suç ortağı oldum." Tek umudu benmişim gibi baktı gözlerime. "O zarfı alamazsam masum olduğumu kanıtlayamam."

Bakışlarımı karşımdaki adamın üzerinde dolaştırdım. Ona inanmak istiyordum fakat yapamıyordum. Beni geride tutan, ona kanmamamı söyleyen bir ses vardı. Yaptığı planın saçmalığını idrak edememiş olamazdı. Kendini kızının katilinin ellerinin arasına bırakmıştı. Araz'ı küçümsediğini söylüyordu ve haklıydı. Bitirmeye çalıştığımız adam bu sektörde bir ilahtı. Herkes onun için çalışıyor, adını duyunca korkudan titriyordu. Dışarıdan bakıldığında zeki bir adam gibi duruyordu lakin ardında gerçek bir deha vardı. Kendinden şüphe ettirmeden, büyük bir gizlilik ile her işini hallediyordu. Etrafındaki herkes ona saygı duyuyor ve güveniyordu. Erdem Amca'nın bunu bilmeme ihtimali yoktu.

Araz'ı tanımadan önce onun basit bir katil olduğunu sanmış, kendimi büyük görmüştüm fakat o bundan fazlasıydı. Benim baş edemeyeceğim bir gücü vardı ve Erdem Amca bunun farkındaydı. Bunu bile bile beni onun önüne atmıştı.

Bu hikâyenin başlangıcında yalanlar gizliydi.

Derin bir nefes alıp başımı hafifçe salladım ve benden şüphelenmemesini diledim. "Ne olursa olsun o zarfı bulacağım."

O zarfı ne Araz'a ne de Erdem Amca'ya vermek gibi bir niyetim yoktu zira karşımdaki adama karşı tek kozum o belgeler olabilirdi.

"Bana Zafer Amca'dan şüphelendiğini ama bunu ona konduramadığını söylemiştin." Açık verdiğini fark etmesi gerilmesine

neden olduğunda yüzüme hüzünlü bir ifade yerleştirdim. "Bana neden yalan söyledin ki?"

"Üzülmeni istemedim. Teşkilattaki köstebeklerin sayısı tahmin ettiğinden daha fazla. Cesaretinin kırılmaması gerek."

Çocuk eyler gibi konuşuyordu. Gerçekten beni ve algılama yeteneğimi göz ardı ediyordu. Gerçi neden etmesindi ki? Yıllarca o ne isterse yapmış, bir kere bile olsun kararlarını sorgulamamıştım.

"Bana söylemediğin başka bir şey var mı?"

Birbirine değen bakışlarımızın ardında kalan sırları masaya dökmek istedim. Onu kaybedişimin bir kazanç olduğunu daha iyi anlıyordum. Yine de salağa yatmaya devam ederek gözlerimin içine baka baka yalan söylemeyi tercih etti.

"Tabi ki yok." Dediğinde yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. Ona inandığımı düşünmesini istiyordum.

Derin bir nefes alıp yaralarımı deşmeye başladığında dik durmaya çalışsam da başaramadım. Dudaklarından sıyrılan her söz ruhuma indirilen bir darbeden farksızdı. "Eylül'ün son günlerini hatırlıyorsun değil mi?"

Sorusuyla anımsadığım o acı dolu günler kalbimin sızlamasına neden oldu. Işıltısını yitiren zümrüt yeşili gözleri hatırlamak beni mahvediyordu. Sesimi yitirmiş gibi sadece kafamı salladım. Yüzündeki hayal kırıklığı bir cam gibi battı kabuk tutmuş kederime.

"Sen bana söylemedin diye kızımı kurtaramadım, ona yardımcı olamadım."

İşittiğim doğrular başımı eğmeme neden oldu. Omuzlarımdaki yükü yüzüme vurmasına gerek yoktu çünkü ben uzun süredir hatalarım yüzünden cehennem azabı çekiyordum. Eylül'ün madde bağımlısı olduğunu öğrendiğim ilk zamanlar Erdem Amca'ya hiçbir şey dememiş, arkadaşıma kendi başıma yardım etmeye kalkmış, sonucunda ise başarısız olmuştum.

Sesi hiddetlense de sakinliğini bozmamaya çalıştı. "Ama bunu telafi edeceksin. Katilini bitirmeme yardımcı olacaksın ki hepimiz huzur bulalım."

Sorumluluğumun bilincindeydim. Karşımdaki adam beni önemsemiyor olabilirdi. Onun için yitirilebilecek bir askerden farksız değildim ama bu hedefimi şaşıracağım anlamına gelmiyordu. Bunca zaman tek bir şey için çabalamıştım. En yakın arkadaşımın intikamını

almak için kendimden vazgeçmiştim. Onun iyiliği için geri kalan her şeyi bir kenara bırakmıştım. Geldiğim bu noktadan geri dönemezdim. Artık dönebileceğim bir yerde kalmamıştı. Bu işin sonu nereye varacaksa varacaktı.

İnanmadığım sözleri dile getirdim. "Yapacağım son şey olsa bile intikamımı alacağım."

Gözlerinin içine bakarak zikrettiğim sözler tebessüm etmesine neden olduğunda kendi elleriyle yarattığı yıkımdan keyif aldığını gördüm. Artık biz yoktuk. Ben vardım. Benim intikamım, benim hayatım ve benim sonumdu her şey. Kimsenin benden bunları esirgemesine izin vermeyecektim.

"İşte benim yetiştirdiğim kız." Dedi hayranlıkla. Bulaştığım kaosun içinde dolu bir silah gibiydim. Beni istediği doğrultabileceğini düşünüyordu. "Senin ile gurur duyuyorum."

Sözleri kalbimi ikiye böldü. Gerçek babamdan bu sözleri bir kez olsun bile duyamamıştım. Oysa tek istediğim şey benimle iftihar etmesiydi. Belki de bu yüzden bunca zaman kapılmıştım karşımdaki adama. Babamın bana veremediği ne varsa önüme serdiği için kölesi haline gelmiştim. Yaralarımı kullanmasına, beni manipüle etmesine izin vermiştim ama artık bitmişti.

Beni kullanmasına daha fazla katlanmayacaktım.

Çayını bir dikişte bitirip ayaklandı ve yüzündeki tebessüm ile konuştu. "Her ne kadar seninle vakit geçirmeyi özlemiş olsam da gitmemiz gerek." Sandalyenin arkasında duran atkısını alıp boynuna yerleştirdiğinde mırıldandı. "Şerefsiz ama sana değer veriyor olmalı. Kaybolduğunu fark ettiği gibi arama ekibi kurdurmuş." İç geçirdi. "Rusya'nın yarısı seni arıyor."

İşittiğim sözler kalbimde tuhaf bir etki yarattı.

Araz benim için endişelenmiş miydi?

Kesin kaçtığımı düşünmüş ve sinirden deliye dönmüştü. Şimdi onu nasıl kaçmadığıma inandıracaktım?

Dudağımı dişlemeye başladığımda Erdem Amca kapıya yöneldi. "Seni evin yakınındaki ormana bırakacağım. Yürüyüşe çıktığını ama yolunu kaybettiğini söyle. Orman o kadar büyük ki her yıl düzinelerce insan aynı şeyi yaşıyor." Göz kırptı. "Sana inanacaktır."

Gerçekten muhatap olduğumuz adamın ne kadar şüpheci biri olduğunu gram bilmiyordu. Araz bana güvenmiyordu ve beni

kaçırarak inancını sarsmıştı. Şimdi inşa ettiğim ne varsa yıkılacaktı. Ve Araz böyle saçma bir bahaneye asla inanmazdı.

Acilen daha akla yatkın bir bahane bulmalıydım.

"Kaç saattir baygındım?"

Sorum üzerine duraksayarak düşündü. "Beş ya da altı."

Aldığım cevap üzerine küfredecektim ki dudaklarımı birbirine bastırarak sustum. Akşam saatlerinde olmalıydık. Bunca zamandır ormanda amaçsızca dolaşıp evin yolunu bulamadığıma inanma ihtimali var mıydı?

Hayır.

Asla.

Kendimi dışarı attığımda Erdem Amca'yı takip ettim. Evin sol tarafında kalan büyük kar aracına ilerlediğini gördüğümde üşüdüğümü fark ederek kollarımı bedenime doladım. Araca bindik ve vakit kaybetmeden yola koyulduk. Beyaz yolda hızla ilerlerken bedenimin titremeye başladığını fark ettim. Ormanlık alanın derinliklerine doğru indik. Beyaz ağaçların örttüğü karanlıkta durduğunda bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Beyaz bir kürenin içinde gibiydim. Her yer birbirinin aynıydı.

Erdem Amca aracı durdurduğunda nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Araçtan indim. Parmağıyla ardımdaki yolu işaret etti. "Bu tarafa doğru yürü. Maksimum yarım saate seni bulurlar." Dediğinde başımı salladım. Yüzündeki tebessüm ile bir süre bana baktı. "Yakında görüşürüz."

Aracını çevirip gözden kaybolmak üzere hızla ilerlediğinde bir süre kıpırdayamadım. Ardından bakarak karanlığa karışmasını bekledim.

Bütün yaşadıklarım bir yalandı ve ben onlara inanmak için elinden geleni yapan aptal sarışındım.

Babam küçükken bana hep söylerdi. Saflığımın başıma bela olacağını ima ederek bu hayatın beni yiyip tüküreceğini savunurdu. Bu zamana kadar benden nefret ettiği için canımı yakmak istediği için böyle şeyler söylediğini zannetmiştim. Yanılmıştım, babam sadece doğruları herkesten önce görmüştü. Diğerleri gibi yalanlarının ardına sığınmamış, bildiklerini açıkça yüzüme vurmuştu. Onu dinlemem gerekirdi.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparladım.

Araz'a söyleyebileceğim bir yalan bulmalıydım.

Peşimde beni avlamaya çalışan insanlar olduğunu biliyordu. Birinin beni kaçırdığını söyleyebilirdim. Bu kayboldum demekten çok daha mantıklıydı. Eğer kendimi gerçekten kaçırılmış ve zarar görmüş bir kıvama getirirsem onu inandırabilirdim. Şüphelense, emin olamasa bile halimi görünce bir yanı kararsız kalırdı.

Bu yüzden üstümdeki montu çıkardım ve az ileride kalan ağacın dibine koşup diz çöktüm. Karları çıplak parmaklarım ile kazmaya başladığımda tenim buz kesene dek durmadım. Uyuşan parmaklarım ile montumu gömüp üzerini kara buladım. Ardından doğrulup sabah giydiğim kazağın eteklerini kavradım ve büyük bir uğraş sonucu kumaşı göğüslerime dek yırtarak ikiye ayırdım. Sanki birisi beni tutarken ondan kaçmaya çalışmışım gibi durduğunu fark ederek rahatladım. Ardından saçlarımı karıştırıp dağıttım ve titreyen bedenime aldırmadan bir şeyler daha eklemem gerektiğini fark ettim.

Derin bir nefes alıp tereddüt etmeme vakit bırakmadan alnımı ağaca çarptığımda dünyam karardı.

Gözlerimin önünden geçen karartılara beynimde oluşan sarsıntı eşlik etti. Bedenim soğuktan titrerken alnımdan kaşlarımın arasına sıcak bir kan aktı. Başım, saçımın dibi, yarılmış olmalıydı.

Sendeleyerek ağaçtan uzaklaştığımda dönen başım işimi zorlaştırdı ve aniden yere düştüm. Doğrulmaya çalışırken bedenimdeki sızı harlandı zira donuyordum. Islanan kıyafetlerim ile kalkıp yalpalayarak yürümeye devam ettim. Saniyeler geçiyor, bata çıka yürüdüğüm karlı yol gözlerimdeki karartılara iyi gelmiyordu. Tahmin ettiğimden daha sert bir şekilde kafamı ağaca geçirmiş olmam ciddi bir hasar aldığımı düşünmemi sağlamaya başlamıştı. Alnımdan burnuma oradan dudağıma ve en son çeneme süzülen kanı dahi hissedemiyor, soğuktan gözlerimi açık tutamıyordum.

Tekrar dengemi kaybedip sağa doğru birkaç sarsak adım attım ve düşmekten son anda kurtuldum.

Ne kadar süre yürüdüğümü bilmiyordum fakat attığım adımı dahi hissedememeye, nefes almakta zorluk çekmeye başlamıştım. İşittiğim pervane sesiyle duraksadım.

Uzakta olsa da oradaydı.

Helikopterden yayılan ses ormanın içinde yankılanıyordu. Başımı kaldırarak bakışlarımı gökyüzünde dolaştırdım. Gittikçe artan sesin geldiği noktayı görmeye çalıştım lakin yoktu. Görüş alanım boştu.

Kafamı geriye atmak başıma keskin bir ağrının saplanmasını sağladı. Gözlerim bu sefer daha şiddetli karardı ve dengem bozuldu. Dizlerimin üstüne çökerek soğuk kar ile titrediğimde midem bulanıyor, bütün vücudum titriyor, dişlerim birbirine vuruyordu.

Beni bulacaktı.

Araz, beni bulacaktı.

Pes etmemem gerektiğini fark ederek doğrulmaya çalıştım. Saniyeler içinde dengemi bularak ayağa kalktığımda helikopter sesinin nereden geldiğini anlamayı denedim. Başımdaki ağrı ve dünyamın dönüyor olması işimi zorlaştırdı. Amaçsızca tekrar yürümeye başladım.

İşittiğim helikopter sesi gittikçe yakınlaşıyordu.

Bedenim daha fazla hareket edemeyerek sağa doğru birkaç sarsak adım daha attı. Bileğim burkulup acıyla inlediğimde vücudum savruldu ve bir çığ gibi yuvarlanarak düşmeye başladım. Soğuk kar ile birlikte bir kıyının kenarından düşüyor gibi saniyelerce yuvarlandığımda bedenime iğneler saplandı. Keskin acı hem yakıcı hem dondurucuydu. Sırtımı çarptığım kaya acımı harmanladı.

Saniyeler birbirine girdi ve ben yumduğum gözlerim ile bir noktadan sonra durdum.

Uzandığım soğukluğu hissedebiliyor lakin kendime gelemiyordum. Her şey parçalara ayrılmış gibiydi. Bedenimi sarmalayan buzdan örtü, beni sıcak bir uykunun kollarına ittiriyordu. Kapanan gözlerimi aralamam imkansızdı.

Kulaklarıma dolan ninni ince bir kadının sesinde hayat buldu.

Zaman kavramım ve gerçeklik algım kaybolmuştu.

Tamamen uykuya teslim olacağım sıra bir dokunuş hissettim. Kendimi aniden güçlü kollarda buldum. Kokusu benliğimi sarmalamış, varlığı beni ısıtmaya başlamıştı. Vücudumdaki ağrılar canımı deli gibi yakıyordu. Bakışlarımı aralamaya çalıştım fakat başarılı olamadım.

Dudaklarım oynadı fakat sesim çıkmadı.

Tamamen bayılmadan önce ruhumu alaşağı eden sesini işittim.

"Buldum seni, sarışın." Bedenimi sıkıca sardı. "Kollarımdasın."

Lana Del Rey - The Blackest Day

ARAZ

Yanan depoya bakarak derin bir nefes aldım.

Sinir krizi geçirmeme sadece dakikalar kalmıştı. Ve ben ciddi ciddi bir şeyleri parçalamazsam volkan misali patlayacaktım.

Sigaramdan yoğun bir duman alıp kundaklanan depomun küle dönmesini izledim. İçindeki silahlar ile birlikte yanan depo bana pahalıya mal olmuştu. Bunun ardında kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Egor'un eski alışkanlıkları devam ediyordu. Geçen gün elimden kaçtığında arkasına bakmadan kaçmalı hatta azıcık aklı varsa ülkeyi terk etmeliydi ama o üstüne tüy dikmek isteyerek depomu kundaklamayı tercih etmişti. Ve ben onu elime geçirdiğimde canlı canlı yanmasını büyük bir keyif ile izleyecektim.

Parmaklarımda sadece filtrenin kaldığını fark ederek kâğıt parçasını bir kenara bıraktım ve aracıma yöneldim. Adamlarımın yarısını Egor'u hangi deliğe saklandıysa bulmaları ve bana getirmeleri için görevlendirdikten sonra arabama binip evin yoluna koyuldum.

Saatlerdir bu saçmalık ile uğraşıyordum ve istediğim tek şey sarışını görmekti.

Tuhaftı ama o kadın da beni delirten ama aynı zamanda sakinleştiren bir şey vardı. Varlığı içimdeki yaratığa iyi geliyordu. Yüzünü görmek beni keyiflendiriyordu. Bedenini yakınımda hissetmek ise başlı başına bir armağan gibiydi.

Dün geçirdiğimiz vakti anımsadım.

Yüzüme kar topu fırlatma cesaretini bulmasına kızamıyordum. O an öylesine tatlıydı ki bir an kendimden birini tatlı bulabildiğim için nefret etmeme sebep olmuştu. Ama elimde değildi, sarışın kanıma sızan bir zehirden farksızdı. Günlerdir ondan uzak durmaya çalışıyor, kendimi işime vererek oyalıyordum. Yine de aklımdan çıkmıyor, aynı evde olmamıza rağmen onu görme ihtiyacı hissetmemi sağlıyordu.

Dün onu kara serdiğimde bedenini altıma almak algılarımı bozmuştu. Küvetteki hali ise uzun süre uykularımı avlayacaktı. Onu

öptüğüm an, zihnimde tekrar ve tekrar oynayan bir görüntüden ibaretti. Aldığım tadı daha önce deneyimlemediğim bir lezzetti. Damağımda iz bırakmış çok daha fazlasını istememe neden olmuştu.

Kutsal'ın adımı haykırmasını, benim için kıvranmasını, ellerimde inlemesini istiyordum. Düşündüğü ve hissettiği tek şey olmak, ona daha önce yaşamadığı bir haz vermek istiyordum. Ona dair çok şey istiyor ve her şeyi almamak için zor duruyordum.

Dün gece yanımda uyuya kaldığında dakikalarca onu izlemiştim. Okşadığım saçları yumuşacıktı. Ondan yayılan koku benim için üretilmiş bir madde gibiydi. Bağımlısı haline geliyor, duyumsamadığımda yoksunluk çekiyordum.

Babasının sevmediği her tele şefkat göstermek istemiştim.

Ve ben şefkat kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmezdim.

Sarışın aklımı karıştırıyordu. Ona dair duyduğum şüpheler hiçbir yere gitmemişti. Sorun o şüpheleri umursayacak gücü kendimde bulamamaya başlamamdı. Onu yatağına götürdüğümde arzuladığım tek şey yanına kıvrılmak ve beni büyüleyen bedenini kollarımın arasına almaktı. Odadan çıkıp gitmek belki de uzun zamandır yaptığım en zor şeydi.

Otuz üç yıldır kimseye böyle bir çekim duymamıştım.

Düzenli olarak görüştüğüm kadınlar olmuştu. Birkaçıyla randevuya çıkmış, yemeklere gitmiştim lakin hiçbir zaman kimseye böyle bir arzu duymamıştım. Kimseyle yemek yiyip film izleyip evimde huzurlu bir akşam geçirmeyi istememiştim. Kimseyle uyumak istememiştim. Kimsenin benim hakkımda özel olan şeyleri bilmesine izin vermemiştim. Öyleyse neden bunların hepsini Kutsal için yapıyordum?

Ve neden bundan pişmanlık duyacağımı hissediyordum?

Bana o güzel gözleriyle bakıp dikkat etmemi söylediği her an canımın bir kıymeti olduğunu zannederek gerçekten dikkat ediyordum çünkü eve dönmek ve onu görmek istiyordum.

Boku yediğime emindim.

Sinirle gaza asıldım ve yolun buz tutmuş olmasını umursamadan hızlandım. Dört gündür Rusya büyük bir kar tufanıyla savaşıyordu. Her yer buz tutmuş, soğuk hava can yakmaya başlamıştı. Günlerdir kimse evlerinden çıkamıyor, kafasını camdan uzatamıyordu. Hala bazı yollar kapalıydı. Bu yüzden içimde bir huzursuzluk vardı.

Arazime giriş yapıp evimin önünde durdum ve araçtan inip merdivenleri çıktım.

İçeriye girdiğim an donan bedenim ısınmaya başlamıştı. Normalde soğuğu severdim ama bu soğuk benim için bile fazlaydı. Hatta beni bırak, kutup ayıları için bile anormaldi.

Üstümden kabanımı çıkardığım sıra yanıma gelen Maria'ya tebessüm ettim. Paltomu aldığı sıra ise kaşlarımı çatarak hissettiğim eksiklikle mırıldandım. "Kutsal nerede?"

"Bilmiyorum, efendim." Dedi Maria ve aniden kendisi de merak etmiş gibi kasıldı. "En son kahvaltı da görmüştüm kendisini."

Kaşlarım daha çok çatıldı. Hızla salona adımladım ve bakışlarımı odada gezdirdim. Boş olduğuna emin olduktan sonra ise kütüphaneye gittim. Ardından spor salonuna indim ve bakabileceğim son durak olan odasına çıktım. Hiçbir yerde olmadığına emin olduğumda göğsümün orta yerinde bir boşluk meydana geldi. Ruhumda yeşeren öfke ve endişe ağzımda acı bir tat bıraktı.

Merdivenlerden inmeye başladığımda an bağırdım. "Ivan!"

Güneşten sonra bana en yakın olan güvendiğim diğer adamım Ivan'dı. Bu dünyaya adım attığım ilk günden beri yanımdaydı. Sadakatine ve dürüstlüğüne inanırdım. Bu yüzden Güneş, Egor'un peşindeyken o bana burada ne haltlar döndüğünü anlamam için yardım edebilirdi. Mutfaktan çıktığında montunu dahi daha üstünden çıkarmadığını gördüm. Benim hemen ardımdaki araçtaydı. Bu yüzden benden birkaç dakika sonra gelmiş olmalıydı.

"Efendim, patron."

Bakışlarımı yüzünde gezdirerek kontrol edemediğim öfkem ile bağırmaya ve emretmeye devam ettim. "Bana hemen bugünkü nöbet listesindeki adamları çağır."

"Bir sorun mu var?"

Sorusuyla haykırdım. "Nişanlım kayıp!"

Göğüs kafesim sıkışıyor, öfkeden gözümün önünde kırmızı noktalar beliriyordu. Bir şeyleri paramparça etme isteğim arşa tırmanmıştı. Aklımdaki ses bana Kutsal'ın kaçtığını haykırıyordu. Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini zannediyorsa yanılıyordu.

Onu bırakmayacaktım.

Hiçbir zaman.

Çalışma odamın kapısını ittirip içeriye girdiğimde doğruca masama ilerledim. Şifreyle korunan çekmecemi açmak üzere düğmelere bastım. Çekmeceyi kendime çekip içindekilere baktığımda sinirle dişlerimi sıktım. Kutsal'ın pasaportu, ona hediye ettiğim kolye ve annesinin yüzüğü hala bıraktığım yerdeydi. Günler öncesinde kalan geceden sonra kolye ve yüzüğü geri verecek vakti bulamamıştım. Ayrıca aklımda ufak bir şey vardı ve onu yapmadan bunları geri vermek istememiştim. Kutsal kolyeyi geride bırakabilirdi lakin pasaportu ve annesinin yüzüğü?

Onlardan vazgeçmezdi.

En azından ben buna inanıyor, inanmak istiyordum.

Öyleyse neredeydi bu kadın!?

Odaya giren adamlara göz attım. Havanın bok gibi olması koruma sayısını absürt bir rakama düşürmemi sağlamıştı. Kış ayında bu genelde yaptığım bir şeydi çünkü kimsenin dışarıda beni koruyacak diye hastalanmasını ve işlerini aksatmasını istemiyordum. Bu zamana dek korunmaya ihtiyaç bile duymamıştım çünkü kendi kendime yetebilecek bir kapasitedeydim. Lakin göz ardı ettiğim bir gerçek vardı. Artık sadece kendimi değil, sarışını da korumalıydım. Özellikle yanında olamadığım zamanlar da onu güvende tutabilecek bir ordu geride bırakacağıma emin olmalıydım.

Biri içeride diğer ikisi dışarıda nöbet tutan adamlar karşıma dikilip başlarını önlerine eğdiklerinde sinirden kasılan vücudumu hareket ettiremedim. Göğsüm aldığım hızlı soluklarla inip kalkarken öğrenmek istediğim tek bir şey vardı.

"Nişanlım nerede?"

Başlarını kaldırmadan sustuklarında cinnet geçirmeme saniyeler kalmıştı. Masanın ardından çıkıp karşılarına dikildiğimde köşede dikilen Ivan'a baktım. Öfkemi fark ederek başını eğdiğinde kendimi tekrarladım. "Kutsal nerede?"

En sağda duran ve iki yıldır benim ile çalışan Pavel başını kaldırdı. "Efendim kendisini bugün hiç görmedik."

"Görmediniz."

Sözlerim ile hepsi başlarını salladılar. Ivan olduğu noktadan ayrılıp masanın üstünde duran tabletimi aldı ve ekranı açıp yanıma adımladı. Ekrandaki görüntülere bakarak kaşlarını çattığında iyi bir haber dile getirmeyeceğini anlamıştım. "Patron, arazinin solunda kalan elektrikli

tellerden gelen bir sinyal yol. Bölgeye giriş yapılmamış, mayın tarlasında da aktif hale gelen bir mayın yok. Gerçi bu hava da donmuş olma ihtimalleri yüksek." Yanımda durarak ekranı görebilmem için cihazı bana doğru çevirdi. "Hareket sensörüde uyarılmamış."

"Kameralar?"

Sorum ile ekranda parmaklarını kaydırdı. "Kar yağışından dolayı cihazlar donmuş, yine de kristalleşmelerine rağmen birkaç görüntü yakalayabilmiş gibiler."

Ekranı bana çevirdiğinde karşılaştığım görsel ile zihnimdeki şalter attı. Kar maskeli bir adamın sarışını omzuna atarak yürüdüğü bu görüntüler sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı. Öfke bir yumruk misali göğsüme saplandığında dişlerimi kırmak istercesine sıktım.

Sarışın kaçmamıştı.

Sarışınım kaçırılmıştı.

Gözümün önündeki kırmızı noktalara kulağımdaki çınlama sesi eşlik etti. Kıvrımlı bedenini omzuna atan, yüzünü göremediğim adama bakarak görüntüleri tekrar izledim. Sağ köşede yazan saate baktığımda Kutsal'ın dört saattir kayıp olduğunu fark ettim.

Kutsal dört saattir kayıptı.

Nişanlım dört saattir kayıptı.

Biri onu benim evimden, benim arazimden, benim siktiğimin ülkemden kaçırmıştı.

Belimdeki silahı çıkarıp emniyeti indirdim ve sürgüyü çektim. Karşımdaki üç adamın bacağına sırayla sıkıp hepsinin acıyla bağırmalarına neden olduğumda göğsümü yakan şiddetli öfke bir nebze bile azalmadı. Aksine istediğim tek şey daha fazla kan dökmek, daha fazla çığlık duymaktı. Özellikle de küçük balerini benden kaçıran o şerefsizin beynini dağıtmak şu an için tek önceliğimdi.

Acıyla kıvranan adamlarıma baktım. Onlara evimi, kadınımı emanet etmiştim ve karşılığında aldığım şey burunlarının dibinden nişanlımın kaçırılmasını dahi fark etmemeleriydi. Stabil bir desibelde konuştum. "Dua edin nişanlıma bir şey olmasın yoksa bir dahaki kurşunu kafanıza sıkarım."

Silahı belime sıkıştırarak odadan çıktığımda Ivan peşimden geldi.

Telefonumu çıkarıp cihazın içinde olan acil kodu tuşladım. Adamlarıma giden bildirim üzerine hepsinin en kısa sürede burada olacağını biliyordum. Merdivenleri tırmanmaya başladığımda Ivan'a

emrettim. "Takımlar kur ve herkese ormanı karış karış aramalarını söyle. Ben helikopter ile yukardan bakacağım. En ufak bir şey bulurlarsa bana haber versinler."

"Emredersin patron."

Kalemin solunda kalan kuleye doğru yürüdüm. Üç sene önce eklettiğim helikopter sahasına vardım. Kar yağmaya başladığı an helikopteri güvenceye almıştım ve şu an bunun için şükrediyordum. Aksi halde pervaneleri oynatmam mümkün dahi olmazdı.

Sarı kulakları takıp paltomu giymediğim için sadece kazağım ile olduğumu fark ederek kollarımı kıvırdım. Önümdeki kolu kavrayıp sağımda kalan tuşları indirdim ve yerden havalanmaya başladım.

Evin içinde bulunduğu arazi devasaydı. Burayı satın almamın en büyük nedeni dünyadan izole edilmiş bir yer olduğunu düşünmemdi. Ormanın ortasına bırakılmış bir kaleydi ve benim sığınağım haline gelmişti. Şimdiyse bu kararımdan pişman olmaya başlıyordum çünkü Kutsal herhangi bir yerde olabilirdi. Orman sık ağaçlar ile kaplıydı ve görüş alanım oldukça kısıtlıydı.

Arazinin her noktasını bilirdim. Birkaç bölgede avcı kulübeleri olduğunu hatırlıyordum. Eğer biri onu ormandan çıkaramadıysa ki şu an için bu oldukça yüksek bir ihtimaldi çünkü evin giriş kapısının olduğu alan haricinde ormandan çıkmak en az beş saat sürerdi, Kutsal buralarda bir yerde olmalıydı.

Göğsümdeki boşluk onu bulamadığım her dakika büyüyor, öfkem ruhumu alev alev yakıyordu. Bu denli sinirlenmemin nedeninin sadece birinin arazime sızarak sahte nişanlımı kaçırmaya cesaret edebilecek kadar şuursuz olmasından kaynaklı değildi. Beni asıl delirten nokta Kutsal'ın ellerimden alınmasıydı. Benim olan benim kalırdı. Ve sahte ya da değil, sarışın benimdi. Kimse onu benden alamazdı. Buna izin vermez, gerekirse Rusya'nın her metre karesini tavaf eder, düşmanlarımı bir bir avlar yine de onu bulurdum.

Sarışın ile işim bitmemişti.

Daha tadına bile doğru düzgün bakamamış, onu istediğim gibi öpememiş, ellerimi üstünde dolaştıramamış ve her saç telini okşayamamıştım.

Telsize dokunup ormanı tarayan adamlarım ile iletişime geçtim. "Bir gelişme var mı?"

"Yok, patron."

Ivan'ın cevabıyla ellerim kasıldı.

Kutsal'a dair şüphelerim vardı ve bunun için nedenlere sahiptim. Onun hayatıma sızışının ardındaki niyeti görebiliyordum. Bu yüzden ona asla güvenmiyor, yine de gerçekleri görmesini sağlamaya çalışıyordum çünkü anlayamadığım bir nedenden dolayı olduğum canavarı göz ardı etmesini istiyordum. Benim yanımdayken rahatça gülmesini, bana bakarken ortaya çıkan o nefretten kurtulmasını, onu istediğim zaman öpebilmemi sağlayabilecek o izni bana vermesini diliyordum. Ve bu yüzden kendimi tekmelemek istiyordum.

Yarım saatin ardından yakıt takviyesi yapmak üzere eve iniş yaptığımda Ivan beni bekliyordu. Helikopterden indiğim an bana yaklaşarak durum güncellemesi yaptı. "Ormanın kuzeyinde kar aracı izi bulduk. Taze olduklarını düşünüyoruz, takımların bir kısmını o yöne gönderdim."

"Tamam, helikopter için Mischa'yı gönder." Diyerek merdivenlere yöneldim. "Ben karadan devam edeceğim."

Evden çıkmadan önce Maria paltomu uzattı. Son anda onu görerek paltoyu elinden aldım ve donmuş bedenimin üstüne geçirdim. Yıllar önce aldığım siyah ve mavi renklerden oluşan geniş kar motoruma binip gazı kökledim. Ormanın iç kısmına doğru yol alarak kuzeye ilerledim.

Dakikaların ardından telsizden bir haber geldi. Kulağımda yankılanan konum bilgileri kalbimin ritmini bozdu. Adamlarımdan birinin sesini işittim. "Bir ses işittim fakat görüş alanım boş."

Söylediği konuma doğru yol aldım.

Dakikaların ardından bahsedilen alana geldiğimde ağaçların arasından çıkan diğer motorlu adamlarımı fark ettim. Araçtan atlayıp karın üstündeki izlere bakmaya başladım. Ayak izleri bir kadına ait olmalıydı zira bir erkek için fazla küçüklerdi. Solumda kalan daha geniş izlere baktım. Sürüklenmiş bir bedenin geride bıraktığı bir patikayı andırıyorlardı. Kaşlarımı çatarak hızla o tarafa doğru yürüdüğümde karların örttüğü bir ufak bir yamacın dibinde durduğumu algıladım. Bakışlarımı aşağıda dolaştırmam ile fark ettiğim şey algılarıma keskin bir acının saplanmasını sağladı.

Beyaz karların üstünde parıldayan sarı saçları seçebiliyordum.

Mantığımı bir kenara bırakarak harekete geçtim ve hafifçe eğilip karların üstünden kayarak aşağıya indim. Postallarımı buz tutan ve

sertleşen karın üstünde hızla ilerlettim. Dizlerimin üstüne çökerek Kutsal'ın bedenine göz attım.

Beyaz teni bir kâğıt gibiydi. Yanakları kızarmış, bedeninin bir kısmı karlar altında kalmıştı. Başındaki yarıktan akmış olan kan yüzünün yarısında bir çizgi yaratmış ve kurumuştu. Üstündeki kazak yırtılmış, çıplak teniyle direkt temas eden kar göbek kısmının mor bir renge çalmasını sağlamıştı. Parmakları kas katıydı ve dudakları aralık kalmıştı.

Hareket etmiyordu.

Hem de hiç.

Nefes dahi almıyor gibiydi.

Boğazımda oluşan yumruyu yok etmeye çalışarak sertçe yutkundum ve ellerimi ona uzattım. O sıra parmaklarımın titrediğini fark ettim. Göğsümdeki boşluk genişlemiş, ruhumda bir acı yeşermişti. Zihnim çığlık atıyor, bedenim kasılıyordu.

Onu kaybetmiş olabilir miydim?

Hem de daha onu kazanamadan, bu güzel kadını yitirmiş miydim?

Narin boynuna parmaklarımı iliştirdiğimde zayıf nabzını hissederek aceleyle üstümdeki paltoyu çıkardım. Bedeninin üstündeki karları silkeleyip kalın paltomu benimkinin yanında küçük kalan bedenine örttüm ve onu hızla kollarıma aldım. Sıkıca bedenine sarılarak başını göğsüme yasladım.

"Morskoy."

Sesi bir fısıltıdan ibaretti.

Yine de onu duyabiliyor olmak benim için armağandan farksızdı.

"Buldum seni, sarışın." Dediğimde daha çok kendi kendime konuşuyordum. "Kollarımdasın."

Hızla kar motorumun olduğu alana döndüğümde beni bekleyen adamlarımı görerek emirler yağdırmaya başladım. "Hemen bana doktoru getirin. Hazırlıklı olsun, Kutsal'ın nabzı zayıf. Bir kısmınızda ormanı aramaya devam edin. Bulabildiğiniz en ufak şeyi bile bana getirin. Bunu ona yapan şerefsizi bulursanız dileyin benden ne dilerseniz."

Çekirge sürüsü gibi dağılan adamlarımın ardından motora binip Kutsalı önüme oturttum ve tek kolum ile belini kavrayıp başını göğsüme yasladım. Motoru çalıştırıp yola koyulduğumda göğsümdeki boşluğun sarışın ile yavaş yavaş kapanmaya başladığını fark ettim.

Eve döndüğümüzde onu merdivenlerden yukarıya doğruca odama taşıdım.

Bedeni elektrik akımına maruz kalıyor gibi titriyor, düzensiz nefesleri canımı yakıyordu. Teni kıpkırmızıydı ve hala buz misali soğuktu. Isınmasını sağlamak üzere o kollarımdayken banyoya girdim ve zaten yırtılmış olan kazağını tamamen yırtarak onu duşa kabine soktum. Kollarımı beline dolayarak onu ayakta tutmaya çalıştım. Sıcak suyu açıp onunla birlikte kendimi de haşladığımda fıskiyenin altına çökerek sarışını tamamen kucağıma aldım. Yüzündeki kanları temizleyerek yarasına göz attığımda dikiş atılması gerektiğine emindim.

Bir kedi misali göğsüme sığınan kadına baktığımda öfkeden delirmek üzereydim.

Parmaklarımı buz tutan omuzlarında gezdirerek onu okşamaya başladım. Başı haricinde vücudunda bir yara yok gibiydi. Kazağının yırtık olması aklıma beni cinnete sürükleyen bir ihtimal getirmişti lakin başka bir yerinde darp izi olmadığından o fikri kafamdan atmaya çalışıyordum.

Islanan saçlarını yüzünden çekerek ona sıkıca sarıldığımda sıcak su içinde bulunduğumuz duşa kabinin camlarını buğulandırdı.

Dakikalarca suyun altında kalıp onu ısıtmaya çalıştım. Nefesi düzene girmeye başladığında titremesi de azaldı lakin hala kollarımın arasında fırtınada kalmış bir yaprak misali zangırdıyordu. Canının yandığını bilmek buzdan kalbimi eritti.

Yanağını okşayarak kendine gelmesini sağlamaya çalıştım. "Kutsal." Diyerek hala kızarmış teninde parmaklarımı gezdirdim. Cevap vermemesi öfkemi kamçıladı. "Milaya."

Göz kapakları titredi.

Onu hafifçe sarsarak bir kez daha seslendim. "Milaya, aç gözlerini."

Gür kirpiklerini oynatarak bana baktığında çatlayan dudaklarından titrek bir soluk kayıp gitti. Birkaç saniye bana öylesine boş bir ifadeyle bakmıştı ki yıllar sonra ilk defa ufak bir korku duygusu kanıma sızdı. Beyin sarsıntısının sandığımdan daha ciddi bir seviyede olabileceğini düşündüğüm anlarda bana gökyüzünü anımsatan açık mavi gözlerinde bir ışıltı belirdi. Sonra çatallı sesiyle fısıldadı. "Morskoy."

Dudağımın kenarı kıvrıldı.

Bana kimine göre bir canavar kimine göre denizlerin tanrısı olan Morskoy ismiyle seslenmesi istemsizce hoşuma gidiyordu. Bu sanki sadece ikimizin arasında olan ve başka kimsenin bilmeyeceği bir espriydi.

"Neren acıyor?" diye sorduktan sonra ekledim. "Doktor yolda, birazdan gelir. Az da olsa ısınabildin mi?"

Başını göğsüme gömmek istercesine boynunu büktü. Titremesi bakiydi lakin gözlerini açmış olması beni bir nebzede olsa rahatlatmıştı.

"Başım." Diyerek sorumu yanıtladı ve saniyeler sonra mırıldandı. "Ve sırtım."

Sırtına baskı yapmamak için kolumu beline doğru indirdim. Bacaklarımın arasındaki bedenini kıstırarak bütün sıcaklığımı ona vermeye çalıştım.

"Araz." Kapanan gözlerini açık tutmaya çabalıyor, çatalı ve kısık çıkan sesinden dolayı tam olarak konuşamıyordu. "Biri beni..." diyerek duraksadı. "Bir adam..." Kanın beynime sıçradığını hissederek dişlerimi sıktım. "Kaçtım ama..."

Ağzımda acı bir tat bırakan soruyu dile döktüm. "Sana dokundu mu?"

"Hayır, sadece..." dedikten sonra bana bir asır gelen saniyeler boyunca konuşmadı. "Başımı bir yere geçirdi ve... Tam hatırlayamıyorum."

"Hatırlamana gerek yok."

Kutsal'ın o anları hatırlamasını değil, unutmasını istiyordum.

Bir süre daha duşun altında durduk. Titremesinin şiddeti minnet duyabileceğim bir düzeyde azalmıştı. Saçlarını okşamaya devam ederek düzene giren nefesini dinledim. Banyonun aralık kapısından gelen sesi işittiğimde kollarımı Kutsal'a daha sıkı dolayıp camlardaki buhardan görünemeyecek olmasını umursamadan bedenim ile kısmi çıplaklığını örttüm.

"Patron, doktor geldi."

Ivan'ın sesine Maria eşlik etti. "Araz Bey, yardım etmemi ister misiniz?"

Adım seslerini işittim ve Ivan'ın gittiğini anladım. Maria'ya sarışını teslim edip ona sıcak ve kuru kıyafetler giydirmesini istedim. Ardından kendi üstüme bir şeyler geçirdim. Doktor Kutsal'ı kontrol edip ciddi ve

kalıcı bir hasar olmadığını söyleyip bana yapmam gereken şeylerin talimatlarını verdi. Başına attığı dikişe ardından sıcak torbalar ile örtülen bedenine baktım.

Köşede dikilen Maria ile bakışlarımı buluşturduğumda Kutsal'ın bir süre uyuyacak olmasını umursamadan belki kendine gelir diye istekte bulundum. "Çorba yap, Maria. Şu sana öğrettiğim Türk tarifinden, tavuklu olan."

"Tabi efendim."

Yatağın yanına çektiğim tekli koltuğa oturup sarışının yüzüne baktım. Bir süre kendine gelemeyecekti lakin sorun değildi, bedeninin dinlenmesi gerekiyordu. Doğrulup örtüyü düzelttim ve üşümediğinden emin olmaya çalıştım.

Kapının tık tıklanmasıyla oturduğum yerden kalktım. Kapıyı açıp Ivan'ı görüş alanıma soktuğumda koridora adımladım ve ardımdan kapıyı aralık bıraktım.

"Orman taranmaya devam ediyor, şimdilik güneye giden bir kar aracının izlerini bulmuşlar. Adamlar takip halinde." Dedikten sonra başıyla ileriyi işaret etti. Gösterdiği yöne döndüğümde arama ekibindeki bir adamımın az ilerimde durduğunu gördüm. "Bunu ormanda bir ağacın altına gömülmüş halde bulmuşlar."

Adamın elindeki monta baktım ve Kutsal'a ait olduğunu hemen anladım.

Bana doğru adımlayıp montu uzattığında emin olmak isteyerek kumaşı aldım ve iyice inceledim. Kesinlikle sarışına aitti lakin neden bir ağacın altına gömülmüştü bilemiyordum. Paranoyaklığım uyanışa geçip şüphe kanıma sızdı.

"Ağaçta taze kan vardı." Diyen adam cebinden küçük bir poşet çıkardı. "Ne olur ne olmaz diye kanın örneğini aldım."

Poşetin içindeki küçük kırmızı lekeye baktım. DNA örneği olarak test ettirebileceğim bu kanıtın bana ne diyeceğini şimdiden bilebiliyordum. Bakışlarım aralık kapının ardında bilinçsizce yatan kadına kaydı.

Zihnimdeki taşlar yerine otururken yüreğimde inşa olan her şey yıkıldı.

Ruhumda bir enkaz vardı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XVIII. GİZEMLİ AŞIK

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XVIII. GİZEMLİ AŞIK

Wafia - Heartburn
Avril Lavigne - I Fell in Love With The Devil

KUTSAL

Babam ile geçirdiğim güzel anlar oldukça nadirdi.

Zikretmesi bile bu denli ağır ve acı olan cümlenin gerçekliği daha da yaralayıcıydı. Ondan bana geri kalanlar sayılıydı. Ruhumda çok yara açmış, benliğimi darmaduman etmişti fakat hep böyle değildi.

Bir zamanlar küçük kızına baktığında gözlerinde hayal kırıklığı oluşmazdı. Onunla ilgili çoğu şey acı vericiydi. Ender de olsa hatıralarımı süsleyen güzel anılar da vardı. Neredeyse hepsi küçüklüğüme dayanırdı. Gösterdiği şefkat annemin ricası olmalıydı zira o öldükten sonra bir daha sevecen bir tavır ile gözlerimin içine bakmamıştı. Beni hayatına kabul etmemiş, bir yabancı olmamı sağlamıştı. Onun için zor olmalıydı. Ölen eşinden geriye kalan bir yükümlülüktüm. Ele avuca sığmayan bir kız kalmıştı geriye. İdare

edemediği, etmeye çalışmadığı o küçük kızı sevmekten ise nefret etmek daha kolaydı. Bu ağırlığı kaldıramayan babam, beni ötekileştirmişti hayatı boyunca.

Birlikte geçirdiğimiz en güzel zamanlar, satranç oynadığımız anlardı. Babamın en büyük hobilerinden biriydi bu. Ne zaman boş bir vakti olsa beni karşısına alırdı. O her zaman siyah olurdu. Bende siyahı istesem bile talep edemeyecek kadar çekingen olan yapım ile beyazı üstlenirdim.

Ciddiyetinden asla ödün vermezdi.

Onun için bu bir oyun değil, stratejik bir savaştı.

En ufak alaycılığımda put kesilir, bağırırdı. Soğukkanlılığımdan sıyrılmamam gerektiğini hatırlatırdı. Kazanmanın tek seçeneğim olduğunu söyler, yenilmek ne demek bilmememi isterdi. Sarf ettiği her hamleyi dakikalarca düşünürdü. Bazen oyunu yarıda bırakır, farklı bir perspektif ile bakması gerektiğini söyleyerek günler sonra kaldığımız yerden devam etmemizi sağlardı. Babam birçok şey olabilirdi lakin aptal bir adam asla değildi. Aksine zekiydi. Karşısındaki insanı ahmak hissettirebilecek kadar akıllı biriydi. Bunu bana da aşılamaya çalışmıştı. Onun için attığım her adımlar önceden planlanmış olmalıydı. Bütün olasılıkları değerlendirmeli, tereddüt etmemeliydim. Bir başkasının hamlelerime karışmasına ve beni yönlendirmesine izin veremezdim. O zamanlar bana öğretmeye çalıştığı çoğu şeyin saçma olduğunu düşünmüştüm. Bana anlatmak istediklerini anlamamış, hayatımın hiçbir evresinde bunlara ihtiyaç duyabileceğimi zannetmemiştim. En büyük yanılgımdı bu. Bana öğrettiği her şey, hayatın ta kendisiydi.

Eski evimizin arkaya bakan odasında oturduğumuz o an geldi aklıma. Daha sadece yedi ya da sekiz yaşında olmalıydım. Bir yaz günüydü. Sokakta oynayan arkadaşlarıma özenerek camdan bakar, onların yanına gitmek istesem de yapamazdım.

Yüzümü asıp önümdeki satranç tahtasına baktığımı hatırladım. Hamlesini dakikalarca düşünen adama çevirdim bakışlarımı. Yüzündeki tebessüm ile siyaha boyanmış piyonlardan birini bana uzattığını hatırlıyordum. Küçük parmaklarımın arasına almıştım uzattığı piyonu.

"Soltis der ki, piyonlar özgür doğarlar ama zincirler altında yaşarlar." Tebessümü genişlemiş, gözlerinden bir parıltı geçmişti. "Bir

piyonu asla küçümsememelisin, kızım. Esareti tatmış olan kişi özgürlüğü için her şeyi yapar."

Ne dediğini anlamamıştım. Minik ellerimin arasında duran taşa bakarak başımı sallamıştım. Şimdi vermek istediği mesajın oldukça açık olduğunu görüyordum.

Ellerimin arasında duran eskimiş siyah piyona baktım. Küçük taşı parmaklarımın arasında çevirirken karşımdaki aynada gördüğüm yansımada gözlerimi dolaştırdım. Yıllardır bir hatırlatıcı olarak yanımda taşıdığım bu piyon şimdi bana yol gösteriyordu.

Hamle sırası bendeydi.

Zihnimde yer edinen beyaz ve siyah karelerden oluşan satranç tahtasındaki taşların konumuna baktım. Bunca zamandır kendimi şahın yanındaki vezir sanıyordum. En güçlülerden biri olduğumu düşünerek boyumdan büyük işlere kalkışmış, varımı yoğumu ortaya sürmüştüm. Birkaç gün önce öğrenmiştim ki aslında sadece değersiz bir piyondum. En azından beni böyle görüyorlardı. Onların gözünde ya bir kurban ya da yemdim ama yanılıyorlardı.

Bir piyon olabilirdim ama karşı tarafa ulaşabilirsem istediğim herhangi bir taşa çevrilebilirdim.

Ben kendimin yaratıcısıydım.

Yansımamdaki bakışlara tutundum. Karanlık bir taraf vardı gözlerimde. Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım piyondan güç alan bu yan bazı şeyleri daha net görmemi sağlamıştı. Bir yıldır rakibimin canavarım olduğunu zannediyordum. Onu yıkmak için hareket ediyor, zeki olduğumu sanıyordum.

Yanılmış, kandırılmıştım.

Asıl oynadığım kişi Erdem Gürsoy'du.

Stratejik savaşım onunla başlıyordu. Aylarca beni manipüle etmiş, aklıma sızarak beni yönlendirmişti. Her hamlem onun işaretinden doğmuştu. Attığım adımların önüme çıkardığı yolları bile o seçmişti. En kötüsü de onun için değerli olduğumu düşünmemi sağlamasıydı ama hepsi bir kandırmacaydı. Beni önemsemiyordu. Onun umursadığı ve istediği tek şey o kırmızı zarftı. Boynuna ipi dolayabilecek, ona hüküm giydirebilecek belgeleri elde etmenin derdindeydi. Bana bunca zaman dileğinin kızının intikamını almak olduğunu söylemişti fakat ona inanamıyordum. Belki bu kadar peşin hükümlü olmamalıydım. Bir ihtimal kızının intikamını almanın yarı sıra kendi paçasını da

kurtarmak istiyor olabilirdi. Dudağımın kenarı kıvrıldı. İnanmak istediğim şey absürt bir şakaydı. Aptal biri değildim. Onun bakışlarından bile gerçeği sezmiştim. Bugün zarfı ona teslim edecek olsam, yarın başka bir şey talep edecekti. Beni Araz'ın kollarına atarak yerimi sağlamlaştırmak istiyordu. Onu etkilersem kontrolde edebilirim diye düşünüyordu.

Bu zamana kadar olayların merkezinde olduğumu zannetmiş, kendimi çok büyük görmüştüm. Şimdi baktığımda ufak bir noktaydım sadece. Gözümü açmalı, kendimi düşünmeye başlamalıydım zira bunu benden başkası yapmayacaktı.

Okyanus gözlü adam haklıydı, herkes kendinin kurtarıcısı ve katiliydi. Benim de kendimi kurtarmam gerekiyordu yoksa çapraz ateşte sıkışıp kalacaktım.

Oturduğum yataktan kalkıp elimdeki piyonu komodinin üstüne bıraktım.

Üç gün Araz'ın odasında kalmıştım. Beni bulup eve getirdiğinde ne halde olduğumu bilmiyordum. O anları hatırlamıyordum. Her şey fazlasıyla sisli ve bulanıktı. Sanırım bir gün boyunca uyumuştum zira vücudumun buna ihtiyacı vardı. Geri kalan iki gün ise Araz yataktan çıkmama izin vermemişti. Maria bütün yemeklerimi yatağa getirmiş, Araz film izleyebilmem için tabletini vermiş, arada bana kütüphaneden okumadığım kitapları getirmişti. Üç günün ardından eskisinden daha iyi olduğumu söyleyebilirdim. Sadece ev sıcak olmasına rağmen hala bir tık üşüyor, bu yüzden sürekli uzun kollu giyiyordum. Başımdaki yara bile artık canımı yakmıyordu.

Odadan çıkıp üzerimdeki kazağın kollarını çekiştirerek aşağı indim.

Üç gecenin ardından dün odamda uyumuştum. Açıkçası Araz bu süreçte beni fazlasıyla şaşırtmıştı. Hasta olduğum süreçte benimle ilgili olması, yemek yediğimden emin olması, sürekli ateşim var mı diye kontrol etmesi, ben yatağında uyurken yatağın yanındaki tekli koltukta oturup beni beklemesi... Ve evet, her gece gelip o koltukta uyumuş ne olur ne olmaz diye beni yalnız bırakmamıştı. En son ne zaman birinin benim ile böyle ilgilendiğini, bana bu denli şefkat gösterdiğini hatırlamıyordum.

Araz yüreğimi kimsenin saramadığı kadar sıkı sarmalamış, o üç gün boyunca kendimi özel hissetmemi sağlamıştı.

Ve ben...

Ben ona minnettardım.

Fakat beni rahatsız eden bir şey vardı. Araz beni bulup evine getirdiğinden beri ne kadar benim ile ilgileniyor olursa olsun eskisine nazaran daha mesafeliydi. Neler olduğunu sormuş ona kafamdan uydurduğum hikâyeyi anlattığımda üstelememişti. Kar maskeli bir adamın beni kaçırdığına ve onun elinden kurtulduğuma inanmış gibiydi. Her ne kadar bu benim lehime olsa da altıncı hissim beni dürterek o kadar emin olma demeye çalışıyordu.

Özellikle Araz'ın neden günlerdir eskisine kıyasla daha donuk ve ciddi olduğunu anlayamamak beni delirtiyordu.

Mutfağa girdiğimde Maria'ya tebessüm ettim. Ivan oturduğu sandalyeden kalkarak beni selamladığında ona karşılık verdim. Neredeyse öğlen olmuştu ve açlıktan midem kazınıyordu. Araz'ı asla görmemiş olmamdan kaynaklanan bir merak ile Ivan'a bakarak İngilizce bildiğini umup mırıldandım. "Araz çalışma odasında mı?"

"Hayır, efendim." Dedikten sonra hafifçe kaşlarını çattı. "Kendisi daha aşağı inmedi. Normalde bu kadar uyumaz. Gidip bakmamı ister misiniz?"

Endişelendim çünkü karşımdaki adam haklıydı. Araz her sabah erkenden kalkar sporunu yapar, benimle kahvaltısını eder sonra da işlerinin başına geçerdi. Burada kaldığım süre boyunca bir kez bile benden sonra uyandığını görmemiştim. Üç gündür benim yüzümden koltuk tepesinde yatıyor olması sonunda bayılıp uyuyakalmasına neden olmuş olabilirdi ama bu bana doğru gibi gelmedi.

"Ben bakarım." Diyerek ardıma döndüm ve mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldim.

Araz'ın odası doğu tarafındaki kuleye açılan koridorda kalıyordu. Ev bir labirent olsa da bazı yerleri ezberleyebilmiştim ve onun odası da bunlardan biriydi. Üç gündür kaldığım için her köşesini aklıma kazımıştım. İki kişilik kocaman yatağı vardı. Aşağı ki katta kütüphanesi olmasına rağmen odasındaki bir duvarda boydan boya kitaplıktı. Son derece şık ve sadeydi. Giyinme odasıyla kendine ait bir banyosu vardı. En güzel yanıysa boydan boya cam olan iki iki duvarıyla orman manzarasını ayaklar altına seriyor olmasıydı.

Kapısını tıklayıp bir cevap vermesini beklediğimde uyuduğuna emin oldum. Bir sorun olduğunu hissederek kapıyı ittirip odasına adımladığımda yüz üstü yattığını gördüm. Çıplak tenindeki boğumlu

kaslarına ve onlara eşlik eden dövmelerine baktım. İlk kez gördüğüm dövmeleri fazlasıyla güzeldi. Özellikle tam kürek kemiklerinin ortasındaki dövme. Geniş kanatlarıyla omuzlarını düşürmüş bir melekti bu. Öylesine güzel duruyordu ki bir an kanatlanıp uçacağını zannettim. Mükemmel bir işçiliğin ürünüydü. Tıpkı diğerleri gibi.

Doğruca ona ilerleyip adını seslendiğimde tepki vermedi. Uykusunun bu denli ağır olacağını tahmin edememiştim. Onu uyandırmak adına omzunu dürttüğümde ani bir çeviklik ile kolunu belime dolayıp beni yatağa fırlattı. Üzerime eğilerek korkudan felç geçirmemi sağladığında lacivert gözlerine tutundum. Yastığının altından çıkardığı silahı yüzüme doğrultmuş, zihnimin binlerce parçaya ayrılmasına neden olmuştu. Okyanus gözlerindeki hiddet titredi. Benim olduğumu idrak ederek iç geçirdiğinde nefesimi tuttuğumu fark ettim. Elinin arasındaki demir yığınını indirdiği sıra düştüğüm dehşetten sıyrılarak bağırdım. "Ruh hastası! Silah ile mi uyuyorsun?"

Kedi yavrusu gibi olduğum yere sinirken bana boş bakışlarla bakıyordu. Arkasına yaslanıp silahını yanındaki komodinin üstüne bıraktığında soğuk sesiyle konuştu. "Beni böyle uyandırma."

Bedenini örten siyah yorganı düzeltip gözlerini yumduğunda keyifsiz gözüküyordu.

"İyi misin diye bakmak istemiştim." Diyerek doğruldum. Bacaklarımın kucağında olduğunu fark ederek onları kendime doğru çektim. "İlk defa bu kadar uyudun."

Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözler ile ciddiyetinden ödün vermedi. Sertçe yutkunup yüzünü ekşittiğinde canı yanıyormuş gibi bir ifade takınması kaşlarımı çatmamı sağladı.

"Neyin var senin?"

Sorum üzerine gözlerini araladı ve omuzlarını silkerek doğruldu. "Halsizim."

Verdiği cevap ile anımsadığım şey kendime kızmamı sağladı. O gün beni ararken üşütmüş olmalıydı. Günlerdir benim ile uğraşması da cabasıydı. Anlaşılan o da bir insandı ki bünyesi bir yerden sonra zayıflayabiliyordu.

Dizlerimin üstünde doğrulup ona yaklaştığımda çatık kaşlar ile bana baktı. Onu umursamadan eğilip dudaklarımı alnına yerleştirdiğimde kas katı kesildi.

Endişeyle çekilip ateşinin olduğuna emin olduğumda hissettiğim tedirginlik ile mırıldandım. "Araz, yanıyorsun sen." Temasımın onda yarattığı afallamayı sonlandırıp arkasına yaslanarak tebessüm etti. "Evet, öyle derler."

Gözlerimi devirdim. Tek kelime etmeden yataktan kalktığımda gözlerini yumarak dinlenmeye çalıştı. Aceleyle odadan çıkıp aşağı indim. Ivan aracılığıyla Maria'dan kahvaltı hazırlamasını rica ettim. On dakika içinde küçük çaplı bir ziyafeti gümüş tepside ellerime sundu. Kahvaltıyı ve Araz' iyi gelecek ilaçları alarak canavarımın odasına geri döndüm. Geldiğimi hissederek bakışlarını araladığında irileşen gözleriyle mırıldandı. "Yok artık."

Kırk yıl düşüncem sonunu getirmek için çaba sarf ettiğim baş düşmanımın yatağına kahvaltı getireceğimi tahmin edemezdim lakin hayat böyleydi işte. Her şey planladığın gibi gidemiyordu.

Yatağa çıkıp ona doğru adımladım ve tepsiyi kucağına bırakıp yanındaki boşluğa oturup bağdaş kurdum. Bana şaşkınlıkla bakan gözleriyle buluştum. "Bakma öyle." Diyerek tepsiyi işaret ettim. "Bunları yiyip, ilaç içmen gerek."

Sözlerimin mantığını kavrayarak doğruldu. Tepsiyi aramıza bırakıp üçgen şeklindeki tostlardan birini aldığında bakışlarımızı buluşturdu. Tostu bana uzattığında tebessüm ettim. Kahvaltı etmediğim için teklifini reddetmedim. Tostu alıp dişlerimi lezzetli nimete geçirdim. Araz bana eşlik ederek diğer parçalardan birini yemeye başladı. Maria kahvaltıyı hazırlarken ellerim ile sıktığım portakal suyunu alıp ona uzattım. Bir süre parmaklarımdaki bardağa baktı. Yüzünde garip bir ifade vardı. İtiraz edeceğini sandım lakin beni şaşırtarak bardağı aldı ve meyve suyunu içmeye başladı.

Araz yemeğini bitirip ilacını içtiğinde uzandı. Bende tepsiyi alıp aşağıya indim. Mutfağı karıştırıp malzemeleri buldum ve annemin küçükken hastalandığımda yaptığı çayı hazırladım. Tadı iğrenç olsa da etkisi büyüktü.

Sıcak çay ile odaya dönüp örtüyü kafasına kadar çekmiş adamı bulduğumda sinirle söylendim. Üzerindeki pikeyi çekerek gözlerini aralamasına neden oldum. "Ateşin varken örtünemezsin."

Sözlerim üzerine kaşlarını çattı. "Kim söyledi bunu?"

"Ben söylüyorum."

"Milaya bana emir mi vermeye başladın sen?"

Sorusuyla tatlı bir tebessümü dudaklarıma iliştirdim. "Evet, şimdi kalk."

Homurdanarak doğruldu ve sırtını yatağın başlığına yaslayarak bana baktı.

Uzattığım kupaya şüpheyle bakarken küçük bir çocuktan farksızdı. "Kötü kokuyor." Diye söylendiğinde yanındaki boşluğa oturdum.

Yakınlığımız ikimizin de alıştığı bir durumdu. Hatta kendimi çoğu zaman yakınlığında keyif alırken buluyordum.

Kupayı ona doğru uzatıp ısrarcı bir tutum sergiledim. "Olsun sen yine de iç." İstemediğini yüzüne yerleşen ifadeden anlayabiliyordum. Yine de şaşırtıcı bir uyum sergileyerek kupayı elimden alıp çayı yudumlamaya başladı. Cesaretlendirmeye çalışarak mırıldandım. "Hadi, dik kafana."

Çocuk eyler gibi davrandığımı fark ederek bana tuhaf bir bakış attığında dudaklarımı birbirine bastırıp kahkaha atmamaya çalıştım. İfademe kaşlarını çattı. Ardından benimle daha fazla uğraşmak istemeyerek bir dikişte sıcak çayı bitirdi. Yatağa uzandığında kupayı komodinin üstüne bıraktı.

İlacı içeli yirmi dakika olmuştu. Ateşi düştü mü diye merak ederek eğildim ve tekrar dudaklarımı alnına yasladım. Hala fazlasıyla sıcak olduğunu fark etmem ile doğruldum. Bana bakan gözlerini fark ettiğimde bir an göğsüm sıkıştı. Araz'ın ifadesine anlam veremedim. Bana bakarken hem öfkeleniyor hem de keyifleniyor gibiydi ki bu fazlasıyla tuhaf ve saçmaydı.

Yataktan kalkıp banyoya girdim ve küçük havlulardan birini alıp soğuk suyla yıkadım. Odanın içine girip Araz'ın yanına iliştiğimde gözlerini kapatmıştı. Havluyu alnına ve boynuna bastırarak ateşini almaya çalıştım.

Gözlerini açmadan homurdandı. "Ben bebek değilim."

Kıkırdamadan edemedim. Şu an ki ses tonu ve çatık kaşlarıyla bir bebeğe benzemese de isyanı onlarınkine yakındı.

"Öyle mi dersin?"

Sorum ile gözlerini araladı. "Bana bakmak zorunda değilsin, gayet iyiyim."

"Hastayken daha nazlısın." Diyerek havluyu boynuna yerleştirdim. "Üç gündür bana bakıyorsun karşılığını vermek istiyorum, ne var bunda?"

"Zorunda değilsin."

Gözlerimi yumarak dişlerini sıktığında gerçekten derdinin ne olduğunu anlayamadım. Yine de bana katlanmak zorundaydı çünkü ateşi düşene dek bu odadan çıkmayı düşünmüyordum.

Araz'ın ifadesi dakikalar içinde rahatladı. İlacın etki etmeye başlamasıyla uykuya dalmıştı. Elimdeki havlu soğukluğunu kaybettiğinde oturduğum yerden kalktım ve banyoya gidip havluyu bir kenara bıraktım. Başında beklemeye karar vererek kendimi oyalayacak bir şey bulmak adına odasının içindeki kütüphaneye ilerledim. Bakışlarımı raflara yerleştirilen kitaplarda dolaştırırken ışıltısıyla dikkatimi çeken eserin önünde durdum. Diğerlerinin yanında parıldayan lacivert rengindeki kapağıyla odağıma giren kitabı aldım.

Gözlerimi altın harfler ile yazılmış isminde dolaştırırken yüreğimde bir sızı yeşerdi. Nedenini anlayamadığım tebessümüme mâni olamadım. Kapağa kazınmış isimde parmak uçlarımı gezdirdim.

Harzemşah.

Kitabı alıp yatağa adımladım ve kendimi canavarımın yanına atıp sırtımı başlığa yasladım. Kitabın kapağını aralayıp rahat bir pozisyon aldığımda dudağımı dişledim. Birden fazla kez okunmuş olduğunu rahatlıkla anlayabildiğim kitabın sayfalarını okşadım. Yanımdaki adamın altını çizdiği cümleleri ezberlemek ister gibi okumaya başladığımda karşılaşacağım kederin boyutunu tahmin edemedim.

Sen ki dolunayın altında parlayan güzel bedenli hatunum.
Niye üzersin beni böyle?
Can değil mi bende ki?
Tutuldum bir kere. Sahip olmalıyım sana, yedi cihandan önce.
Geceyi örten altın rengi saçların dökülürken beyaz tenine, gökyüzünü anımsatan gözlerin ile bakma öyle.
Can değil mi bende ki?
Kim dayanır sendeki bu güzelliğe.
Kalp değil mi bende ki?
Vuruldu bir kere.
Aşkın ile terkibi diyar olan bu divane, her gece sende demlenir, çekme gözlerini bir kere.
Derler ki aşık eden cennete, âşık olan cehenneme mahkûm.
Senin cehennemin benim cennetim oldu, ey dilber.
Çekme gözlerini.

Hançerin tam kalbimde.
Ey Harzem, ihanetin göz bebeklerimde.

Boğazım düğümlendi ve yüreğimde anlamsız bir acı peydahlandı. Nefes alamadığımı hissederek omuzlarımı düşürdüğümde ruhumun bir çubuk misali kolaylıkla kırılabildiğini fark ettim.

İhanet kelimesi neden yüreğime bu kadar ağır gelmişti?

Bakışlarımı yanımda yatan adama çevirdim. Gözlerini kapamış, uykuya yenik düşmüştü. Ona bakmak bile nefesimin kesilmesine, göğüs kafesimin ağrımasına neden oluyordu. Yutkunmaya çalışarak bakışlarımı kaçırdığımda ellerimin arasında kalan kitaba odaklanmayı denedim. Okuduğum kelimeler yaralarımı kanatıyor, vicdanım avaz avaz bağırıyordu.

Kitap önemsiz, değersiz ve kimsesiz bir köleye âşık olan tarihin en ünlü ve düşmanları tarafından zalim olarak adlandırılan İran Şahı'nı anlatıyordu. İran Şahı'nın, Harzem adındaki köleyi ne kadar sevdiğini, onu nasıl bir Sultan haline getirdiğini söylüyordu her kelimesinde. Orduların yıkamadığı, düşmanlarının ulaşamadığı adamın sevdiği kadın tarafından yıkılışının hikayesiydi bu. Tarihin en güçlü Sultanlarından biri haline gelen ve Harzemşah diye anılan genç kızın ihanetinin eseriydi ellerimin arasındaki kitap.

Bakışlarımı cümlelerde dolaştırıp anlamaya çalıştım.

İdrak ettiğim her olayda ise dağıldım.

Tahta hakim olup, cihanı yönetmek isteyen gücün kör ettiği Harzemşah bir gece İran Şahı'nın Veziriyle anlaşıp sevdiği adamı öldürmek üzere harekete geçer. Uykusunun en derin olduğu zaman diliminde, her gece yanında yatan, anlarını süsleyip ona adeta tapan kadın tarafından öldürülür adam.

İran Şahı'nın kalbine sapladığı hançer ile sevdiğine ihanet eden Harzemşah onun ölümünden sonra oğlunu tahta çıkartıp hüküm sürer fakat saltanatı uzun sürmez çünkü ölen sevdiğinin, ruhunda açtığı yaralar tahmin ettiğinden daha derindir.

Onun yokluğu kadını delirtir.

Kendinden nefret eder ve onun hasretiyle yanıp tutuşmaya daha fazla dayanamaz. Bir gece kavuşmak ister âşık olduğu adama ve kendini bırakır hüküm sürdüğü palasın balkonundan. İntiharının ardından Harzemşah yıllarca ihanetiyle anılır ve birbirine sadakatsizlikte bulunan bütün çiftler için bir lanet haline gelir.

Altı çizili satırlarda gözlerimi dolaştırdım.

Ben ki bir köle olarak kalbinde taht kuran Harzem.

Sana sığınan, sende hayat bulan Harzem.

Canın canım, hüznün kederim, hükmün hükümdarım olan ey güzel sevdiğim.

Affet.

Affet ki can bulsun yine bu beden.

Affet ki yine sende hayat bulsun bu dilber.

Hançer misali yaralayan gönlümdeki gözlerin, kalbimi yırtıp delen sözlerin.

Ben ki ihanetim.

Ben ki sadakatsizim.

Ben ki yalanın ta kendisiyim.

Affet.

Affet ki huzur bulsun bu ruh.

Ve yine sende var olsun.

İçime işleyen cümleler tarifsiz bir hüzne kurban gitmemi sağladı. İhanet, gerçekten bu denli yakıyor muydu insanın canını?

Harzem, harzemim.

Sevdiğim ve seveceğim.

İhanetin en güzel haliydin sen.

Gözlerimin önünde raks eden kıvrak bedenin bir saldırı, can alıcı gülüşün ise kılıç darbesiydi.

Dünüm ve geleceğim.

Unutma ki, bu beden sana köle.

Ve bu ruh sana bir armağan.

Üzülme zira bu can sana kurban.

Sevdiği kadının ihanetiyle sarsılan adamın naifliğine inanamadım. Birini sevmek, onda kaybolmak böyle bir şey miydi?

"Kalbimin en derininde bilsem de ihanetin tadını." Tok sesiyle bakışlarımızı buluşturduğumda ağlamak istedim. Ahenkli sesi odayı dolduruyor, beni yaralıyordu. "Senin tadın hükümdardır canımda." Dudağının kenarında buruk bir tebessüm yeşerdi. "Canım, cananım. Biricik Harzemşah'ım. İhanet bal oldu senden gelince. Tatlı bir zehir oldun ağzımda. Her nefeste içime çekmek istediğim kokunun esiriyim. Teninin güzelliğine meyilliyim. Ve bil ki, senin ihanetine bile deli divaneyim."

Yanağımdan süzülen bir damla yaş kaşlarını çatmasına neden olduğunda bakışlarımı kaçırarak hızla yanağımı sildim. Yüreğimdeki sızı bir çığ gibi büyüdü. Sesinde hayat bulan kelimeler, benim ölüm fermanımdı.

Ben onun nefret ettiği şeydim.

Araz evinde bir hain beslediğinin farkında değildi ve bunu öğrendiği an benim sonumu getirecekti çünkü bende onun sahip olduğu Harzemşah'tım.

"En sevdiğim kitap, ezbere bilirim."

Dudaklarından sıyrılan sözlere tebessüm etmeye çabaladım. Kitabın kapağını kapatarak göğsüme bastırdığımda nefes alamadığımı hissettim. Bakışlarımızı buluşturmak bir eziyet haline geldi.

Okyanus gözleri, ruhumu arşınlıyordu.

"Çok güzelmiş."

Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözler ile tebessümü büyüdü. "Sevdiği kadının ihanetine bile âşık olan bir adamın aptallığı sadece."

Kalbimdeki sızı işittiklerim karşısında harmanlandı ve aniden dudaklarımdan bir soru döküldü. "Araz, sen hiç âşık oldun mu?"

Sırtını yatağın başına yaslayarak iç geçirdi ve gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Olmadım." Tek kaşını şüpheyle kaldırdı. "Ya sen?"

Başımı iki yana salladım. "Olmadım."

Bir sessizlik odaya çöktü. Bakışlarımı kaçırarak elimdeki kitaba baktım. Lacivert kapağını okşayarak parmak uçlarımı altın rengiyle kazılmış isimde gezdirdim.

"Peki ya âşık olsaydın..." diyerek mırıldandığımda amacımın ne olduğunu kendim bile bilmiyordum. "Ve o kadın sana ihanet etseydi, ne yapardın?"

Araz ile yan yana oturmuş birbirimize bakarken ilk kez bu kadar savunmasız hissediyordum. Sanki gözleri dışarıya yansıttığımdan çok daha fazlasını görüyor, ruhumun köhneliklerine şahitlik ediyordu. Yüzünden bir karartı geçti. İfadesi ürkütücü bir hal aldı ve ben aniden kimin ile dans ettiğimi bir kez daha anladım.

"İhanetin bedelini bilmiyor musun, Kutsal?"

Sorusu boğazımdaki düğümü bir taş haline getirdi. Geçen hafta gördüğüm rüyayı anımsadım. Bana buna benzer bir soru sormuştu ve ben cevabını biliyordum. Yine de ondan duymak, kendime içinde

olduğum hikâyeyi hatırlatmak istedim. Bu yüzden başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"İhanetin bedeli..." diyen canavar adeta bir ant içti. "Ölümdür."

Birbirimizde asılı kalan bakışlarımız ruhuma ağır geliyordu. Kalbimin ritmi raydan çıkmış bir tren gibiydi. Hissettiğim kaos karşısında benliğimde bir zelzele yeşerdi. Varlığından sıyrılmak isteyerek bakışlarımı kaçırdım ve yavaşça yataktan kalktım. Onunla arama mesafe koymazsam aklımı kaybedecektim.

"Ben tepsiyi mutfağa indireyim." Diyerek o yöne adımladım. "Akşam için özellikle yemek istediğin bir şey var mı? Maria Hanım sormamı istemişti."

Araz bir süre gözlerini yüzümde dolaştırdı ve ardından başını iki yana salladı. Odadan çıkacağım sıra adımı seslenmesiyle durup ona baktım.

"Senden bir şey rica edebilir miyim?"

Sorusuyla kaşlarımı çattım. "Elbette."

"Çalışma odamda, masamın üstünde tabletim duruyor." Dedikten sonra başını hafifçe sağa eğdi. "Onu getirir misin? İncelemem gereken belgeler vardı."

"Tabi." Diyerek odadan çıktım ve merdivenlerden inip mutfağa girdim. Tepsiyi mutfağa bıraktıktan sonra Araz'ın çalışma odasına yöneldim. Attığım her adım da düşüncelerim birbirine girdi. Az önce yaşadığımız o anın etkisinden kurtulmaya çalışarak kendi kendime bir ninni mırıldanmaya başladım. Bu düşünmek istemediğim zamanlarda sergilediğim bir alışkanlık haline gelmişti.

Çalışma odasına ilerleyip masanın üstünde duran tableti aldım.

Bakışlarımı üstün körü bir şekilde etrafta dolaştırdığımda bir an fark ettiğim detay ile doğruldum. Araz'ın Rusya'daki evinde bir tane bile kamera yoktu. Yani en azından evin iç kısmında yoktu. Ona bunun nedenini sorduğumda burasının onun için gerçek bir yuva gibi hissettirmesini istediğini söylemişti. Evin her noktasında alarm sistemi vardı lakin bu daha çok dışarıdan gelecek tehditler içindi. Ve bu bana çalışma odasının kapısı açık olduğu sürece içerisini istediğim gibi karıştırabileceğimi düşündürttü.

Harzemşah olmak istemiyordum.

Lakin çoktan olmuştum.

Ve bunun bir geri dönüşü olduğunu sanmıyordum.

Yine de şu an için odasını karıştırmak bana doğru gelmiyordu. Belki de dakikalar önce okuduğum hikâye beni sandığımdan daha çok etkilemişti. Bu yüzden çalışma odasından çıkıp ardımdan kapıyı örttüm.

Araz'ın yatak odasına geri döndüğümde bıraktığım halde beklediğini gördüm. Yüzümdeki tebessüm ile yanına ilişip tableti ona uzattığımda kısmi bir şaşkınlık ile bana baktı. Nedenini sorgulamama zaman tanımadan ifadesini düzelterek elimden cihazı aldı ve teşekkür etti.

Ellerimi belime yerleştirerek kişisel hemşiresi olmaktan gocunmadığımı anlamasını istercesine mırıldandım. "Başka bir arzunuz var mı, Araz Bey?"

"Hayır, sağ ol."

Başımı sallayarak odadan çıkmak üzere ardımı döndüm lakin işittiğim sorusuyla durup ona bakmak zorunda kaldım.

"Nereye gidiyorsun?"

Omuzlarımı silktim. "Bugün kendimi iyi hissediyorum. Belki biraz spor yapar sonra film izlerim. Niye ki?"

"Daha yeni kendine geldin, spor yapmayacaksın." Diyerek adeta emretti. Yorganı hafifçe kaldırıp yanında bir açıklık yarattıktan sonra ise yatağın karşısında kalan televizyonu işaret etti. "Filmini de burada izle. Kötü olma ihtimalime karşı beni gözünün önünden ayırmaman gerek."

Pekâlâ...

Her ne kadar emri vaki yapıyor olsa da haklıydı. Araz günlerce benim yanımdan ayrılmamış, başımda nöbet tutmuştu ve benim de aynısını yapmam gerekirdi. Bu yüzden yatağa ilerledim ve yanındaki boşluğa ilişip sırtımı yatak başlığına yasladım. Araz yorganı üstüme attığında bir kedi gibi yatağın içine kıvrıldım.

Kapalı olan ekrana göz attığımda sıra Araz kumandayı uzattı. Cihazı açarak Netflix tuşuna bastım ve film kategorisini inceledim. Kaçamak bakışlarımı yanımdaki adama iliştirdiğimde tabletindeki bir belgeyi incelediğini ve hafifçe kaşlarını çattığını fark ettim.

"Ses seni rahatsız etmeyecek mi?"

Sorum ile bana bakmadan konuştu. "Hayır."

Kesinlikle hastayken daha çekilmez bir adam haline geliyordu. Dakikaların ardından bir romantik komedi filmine denk gelip onu açtım. Bütün dikkatimi televizyona vermeden önce hafifçe doğrulup

dizlerimin üstüne çöktüm. Araz'a doğru eğilip dudaklarımı alnına iliştirdiğimde ateşinin düşüp düşmediğini anlamaya çalıştım. Dokunuşumdan rahatsız olarak kasıldığını hissettiğimde ise geri çekildim.

"Ateşin düşmeye başlamış." Lacivertlerine bakarak mırıldandım. "Daha iyi misin?"

"Artık iyiyim." Diyerek gözlerini yüzümde gezdirdi.

Geriye çekilip eski pozisyonuma döndüm ve başlayan filmi izlemeye başladım. İki casusun birbirinin gizli görevde olduğunu bilmeden yakınlaşması ve âşık olmalarını anlatan bir filmdi. Komik unsurları olduğu kadar aksiyon tarafı da vardı.

Filmin ilk yirmi dakikasını yalnız izledim. Ardından Araz tabletini bir kenara bırakıp bana eşlik etmeye başladı. Bakışlarını ekrana kilitleyip yatağa yayıldığında bedenlerimiz arasında iki parmak mesafe vardı. Onun ile aynı yatakta olmanın algılarımı istemediğim bir şekilde dağıttığını fark ettim. Her yer o kokuyor, çıplak üstü dikkatimi çekiyor, yorganın altındaki bedenini her hareket ettirdiğinde soluğum kesiliyordu.

Fazla çekiciydi.

Fazla leziz gözüküyordu.

Fazla yakışıklıydı.

Bu adama dair her şey bana fazla geliyordu.

Kuruyan alt dudağımı hafifçe dilim ile ıslatıp filme odaklanmaya çalıştım. Yanımdaki adam huzursuzluğumu hissetmiş gibi konuştuğunda gözlerimizi buluşturdum. "Benim ile aynı yatakta olmaktan memnun değil misin, milaya?"

Aksine memnundum ve sorun buydu.

"Hayır." Diyerek omuzlarımı silktim. "Sadece karşılaştığımız ilk gece, olayların bu noktaya geleceğini kırk yıl düşünsem hayal edemezdim."

Birbirinden nefret eden iki düşmandan birbirinin zarar görmesinden hoşlanmayan iki düşmana dönüşmüştük. Şimdi de aynı yatağı paylaşıyor ve normal insanlar misali film izleyerek zamanımızı öldürmeye çalışıyorduk. Absürt bir şakanın içinde gibiydik.

"Senin ile ilk karşılaşmamız o gece değildi."

Boğazımda oluşan düğüm kalbimin deli gibi atmasına neden olurken benliğimi sarmalayan telaş aklımı başımdan aldı. Tek bir mimik yoktu

yüzünde. Öylece tavana bakıyor, sanki kendi kendine konuşuyordu.

"Nasıl yani?"

Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözlere yerleşen telaşa mâni olamadım.

"Yıllar önce karanlık bir koridordaydık. Sen yanımdan geçtin. Her zamanki ışıltınla adeta karanlığı aydınlattın." Derin bir nefes aldığında kaslı göğsü inip kalktı. "Yüzünü görmemiştim ama kokunu almıştım." Okyanus gözlerini, gözlerime mühürlediğinde yüreğimde oluşan sızı her sözünde şiddetini arttırıyordu. "Vanilya kokuyorsun, sarışın. Zehir kadar tatlı bir kokun var."

Açılan ağzımı kapatamadım.

Kalbim deli gibi atarken sözlerini idrak etmeyi denedim.

"İlk tanıştığımızda bir yerden tanıdık gelmiştin ama çıkaramamıştım." Bakışlarını tekrar tavana çevirdi. Soğuk ve resmi sesi sözlerindeki sıcaklık ile tezatlık oluşturuyordu. "Ersay ile olan bağını öğrenmemin üstüne kokusunu duyumsamam eklenince emin oldum. Sen o izbe ve dar koridorda parlayan ışıktın."

Hızla doğrulup üzerime eğildiğinde nefesim kesildi. Beni bedeninin altına alarak yatağa gömülmemi sağladı. Teninden yayılan sıcaklık ruhuma dahi sirayet edebiliyordu.

"Ben tesadüflere inanmam ama bir nedenden Tanrının seni önüme çıkardığını düşünüyorum." Diyerek gözlerini yüzümde dolaştırdı. Dudaklarıma değen bakışları günahkâr tarafımı ele geçirdi. Onda beni büyüleyen bir şey vardı. "Hissediyorum, Kutsal." Gözlerimi bulduğunda benliğimi şah mat etti. "Sen benim başlangıcım ya da sonum olacaksın."

Konuşmayı unutmuş gibi tek kelime edemeden yüzüne baktım. Aklım firar etmiş, mantığım kapı dışarı edilmişti. Derin bir nefes alıp üzerime eğildi. Sarı saçlarımın arasına bir öpücük bırakıp kalbimin sekteye uğramasına neden olduğunda titrek bir inilti dudaklarımdan kaydı. Daha fazlasını arzulayarak gözlerine baktığımda bakışlarındaki karanlık ile yüzleştim.

Onu kendime doğru çekme isteğiyle savaştığım sıra Araz'ın telefonu çaldı. Bedenini üstümden çekerek yatağın kenarına oturduğunda tavana kilitlediğim bakışlarım ile derin nefesler alıp deli gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Bende yarattığı etki bir tsunami misali benliğimi yıkmıştı.

Doğrularak üstümdeki yorganı ittim ve yataktan kalkıp hızla odadan çıktım. Araz ile arama mesafe koyma ihtiyacı hissetmiştim. Aslında aklımda yankılanan tek düşünce ardıma dahi bakmadan kaçmaktı çünkü biliyordum, Araz haklıydı.

Birbirimizin sonu olmamıza sadece geçilmesi gereken tek bir çizgi kalmıştı. O sınır aşılırsa ikimizde bir daha geri dönemeyecektik.

Amaçsızca merdivenlerden inmeye başladığımda parmaklarımdaki titremeye mâni olamadım. Kim olduğumu unutmamalıydım. Buradaki amacım belliydi. Yolumdan geri dönersem nereye sığınırdım?

Bir çıkış yolu bulmalıydım. Sorularımı yanıtlamalı, bilinmezliğe ışık tutmalıydım. İhanetimin getirdiği sorumluluğu üstlenmek zorundaydım.

Dikildiğim holde yalnızlığım ile sınandım. Aralık duran çalışma odasının kapısına baktığımda ağlamak istedim. Bana yapıştırılan hain etiketinin hakkını vermek zorundaydım. Yoksa ne anlamı kalırdı Harzemşah oluşumun?

Çalışma odasına doğru ilerledim.

Kendimi boş odanın içine atıp ardımdan kapıya kapattığımda bağıra çağıra haykırmak istedim. Ben buydum. Onun arkasından iş çeviren, ihaneti temel alan düşmanıydım. Başka bir şey olamazdım, olmamalıydım. Bu hikâyenin sonu güzel bitemezdi. Benim için hiçbir zaman hiçbir şey güzel bitemezdi. Araz bir istisna olmayacaktı.

Bakışlarımı etrafta dolaştırıp hızla masasına ilerledim. Kenarlarda kalan çekmeceleri kurcalamaya başladım. İlk çekmecede birkaç belge dışında bir şey bulamadım. İkincisinde ise sadece bir defter vardı. Kahverengi deri kaplamalı defteri aralayarak sayfaları karıştırmaya başladım. Yazılanları idrak etmem uzun sürmedi.

Araz iş yaptığı kişileri, teslimat tarihlerini, anlaşmalarını bu deftere yazmıştı. Düzenli tutulan defterdeki bazı isimler daire içine alınmış, yanlarına ünlem koyulmuştu. Bu defteri Erdem Amca'ya götürmem sonucunda canavarıma karşı bir kanıt elde edebilirdi fakat bunu yapamazdım. Artık sadece kendi kararlarım ile hareket edecektim. İplerimi koparmalıydım yoksa o iplerin boğazıma dolanmasına mâni olamazdım. Defteri kapatıp hızla çekmeceye attım. Diğer çekmeceyi yokladığımda kilitli olduğunu fark ettim. Üstündeki düğmelerden dolayı onu açmak için şifreye ihtiyaç duyduğumu anladım.

Onu es geçerek diğer çekmeceye yöneldim. Açtığım çekmecenin içine baktım. Aslında alışık olduğum görüntü şu an bana fazlasıyla korkutucu geliyordu. Metalik siyah silah doğruca bana bakıyordu. Namlusunun ucundaydım. Bütün bunların sonucunda bana doğrultulacak silah belki de buydu.

Hak etmediğimi iddia edemezdim.

Çekmeceyi kapatarak geriledim.

Zihnimin dağılmış parçaları ruhumu kanatıyordu. Çaresizlik nefesimi kesen iki elden farksızdı. Sırtımı çarptığım duvar canımın acımasına neden olurken inleyerek ardıma döndüm. Yerinden oynamasına neden olduğum, duvarda asılı duran tablonun arkasından sıyrılan kâğıt parçasına kilitlendim. Kaşlarım çatılırken bir telaş sardı bedenimi. Titreyen parmaklarımı kâğıdın ucuna dolayıp çektiğimde ellerimin arasına düşen zarfa baktım.

Büyük kahverengi zarfın üstünde yazılı olan ismi idrak etmek bacaklarımın güçsüzleşmesine neden oldu.

Artık gerçek ve doğru neydi?

Bilemiyordum.

Yalanlarla sarılı bir dünyada yaşıyordum. Kendimi canavarımın karşısına geçip her şeyi anlatmaktan zor alı koyuyordum. Belki canımı alırdı ama en azından bazı şeyleri bilerek gözlerimi bu dünyaya kapatırdım.

Aklımı kaçıracak gibi hissediyordum.

Çünkü zarfın üzerinde yazan isim, en yakın arkadaşıma aitti.

Kalbim deli gibi atıyordu. Ellerimin arasında tuttuğum şeyin gerçekliğini kabul edemiyordum. Onun isminin, ellerimin arasındaki kâğıt parçasında ne işi vardı?

Araz, her uyuşturucu temin ettiği insana ait bir belgeyi evinde tutuyor olamazdı. Bu benim hayal gücümün bile ötesinde bir saçmalıktı. Algılarım yetersiz kalıyordu. Zarfın kenarında gördüğüm sembol ile kaşlarım çatıldı. Bir ters bir düz üçgen iç içe geçmişti. Bu işareti bir yerden hatırlıyordum. Aniden nereden anımsadığımı fark ettim. Geçen gün Araz ile yaptığımız helikopter gezisinin ardından bir binanın çatısına inmiştik. O binadaki semboldü bu. Omega şirketinin amblemi zarfı süslüyordu.

Titreyen parmaklarım ile zarfın içindeki belgeyi çıkartıp gözlerimi cümlelerin üzerinde dolaştırmaya başladığımda bayılacak gibi oldum.

Bahsi geçen kişi üzerinde yapılan incelemeler sonucunda hiçbir hukuksal soruna rastlanmadı. Adli kayıtların incelenme süresinin ardından Eylül Gürsoy adına açılan 3027184 numaralı F tipi kasa tamamen kişiye atanacaktır.

Bilincim kapanmak üzereydi. Her an bedenimin kontrolünü yitirebilir, delirmenin eşiğinden geçebilirdim.

Hangi insan, uyuşturucusunu satın alan birinin üstüne kasa açardı?

Bunun mantık hiçbir yanında yoktu. Belgeye baktım. Sağ üst köşede yazan tarih ile iki büklüm oldum. Eylül ölmeden bir ay önce açılan kasanın altında iki imza vardı. En yakın arkadaşım ve canavarıma ait olan imzalar gerçekti.

Bir anlaşmaydı bu.

Aralarında geçen bir sözleşme.

Bunu onaylamak için yüz yüze gelmeleri, yan yana durmaları gerekirdi.

Neler oluyordu?

Kendimi nasıl bir oyunun içinde bulmuştum ben?

Düşüncelerim bedenimi titrettiğinde parmaklarımdan kayıp giden zarf parkenin üzerine düştü. İçinden sıyrılan fotoğraflar görüş alanımı kana buladı. Hissettiğim yıkım, ruhumu talan etti. Güçsüz düşen bacaklarım ile eğildim. Polaroid fotoğraflarda gözlerimi dolaştırdım. Küçük resimlerdeki insanlar çığlık atmak istememe neden oldu. İç içe geçen fotoğrafları avuç içime alırken buğulanan gözlerim ile resimleri arşınladım. Asıl beni yaralayan fotoğraftan bakışlarımı alamadım.

Araz ile Eylül'ün yan yana oluşlarının yanı sıra yakınlıkları mahvetti beni.

Bir yıldır içimde büyüttüğüm nefretin sahibi, canavar diyerek yok etmeye çalıştığım adamın kolunu omzuna attığı kız en yakın arkadaşımdı. Beni bu yola çıkmaya iten, babasının bir piyonu olmamı sağlayan zümrüt yeşili gözlere sahip kızın yüzündeki gülümseme de mutluluk vardı.

Zihnimde sesi yankılandı.

Gizemli aşığını tarif ediş şeklini anımsadım.

En yakın arkadaşım dediğim kızın sevdiği kişi, gözlerinde boğulduğum adam olabilir miydi?

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XIX. BOŞLUK HİSSİ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XIX. BOŞLUK HİSSİ
Ruelle - Madness
Boy Epic - Trust

KUTSAL

Tak, tak.

Korktuğum ne varsa karşımdaydı. Travmalar ile süslenmiş yıllarım bir yabancıydı. İçeri davet etmemem kabalık olur, geri çevirmem ayıp kaçardı zira ruhumda filizlenen bütün çiçeklerin kökü kurumuştu.

Bir doğum başlamıyordu döngümde. Artık sadece tükenme vaktiydi. Benliğimi saran bariyerler yıkılmaya yüz tutmuştu. Bunca zamandır sığındığım ne varsa hepsi ellerine aldıkları hançerler ile karşıma dikilmişlerdi. Yaralarım bir bütün haline gelmiş, girdaba dönmüştü. Beni içine çeken o karanlık kazanacaktı çünkü direnecek gücüm kalmamıştı.

Şüphe, bir zehir gibi kanıma karışmış beni içten içe bitirmeye başlamıştı.

Tak, tak.

Sabırsız bir hatıraydı gelen. Bir an önce aklımı ele geçirmek, unuttuğum acıları yüzüme vurmak istiyordu. Boş bakışlarımı karşımdaki kum torbasında dolaştırdım. Ellerime yavaşça sardığım kırmızı bandaj ile bir süre uğraştım. Uykusuzluktan yanan gözlerim geçmişin yansımasını bulduğunda gelen misafiri ağırladım.

Aylar öncesindeydim. Yaz güneşi bütün yakıcılığıyla tenimde parlıyor, nefes alışverişlerim kontrolden çıkıyordu. Ellerimde oluşan yaralar canımı acıtsa da sessizliğimi koruyor, varımı yoğumu ortaya koyuyordum. Çeneme aldığım sert darbeyle düştüğümde inlemiş, sağ omzumun çimenlere sürtmesine neden olmuştum. Ağzımın içine yayılan kanın metalik tadını anımsamak yüzümü buruşturmama neden oldu. Geçmişimin yansımasına duyduğum merhametin yoğunluğunu tarif dahi edemezdim. En kötüsü de dudağımın patlamasına neden olan darbeyi bana bahşeden adama baktığımda öfkelenmemiş oluşumdu. İtaatkâr bir asker gibi düştüğüm yerden kalkıp elimin tersiyle dudağımın kenarını silmiştim. Bana vurduğu için kızmamış, hırslanmamıştım çünkü bunu iyiliğim için yaptığını düşünmüştüm.

En yakın arkadaşının kızına, onun emanetine bir şeyler öğretmeye çalışıyor, onu korunmasız bırakmamaya çabalıyor demiştim kendi kendime.

Ben her zaman onun için yoğurulması ve şekillendirilmesi gereken bir kildim.

Bana savaşmayı, hayatta kalmayı ve yenilmemeyi öğretmeye çalışmış ve bunu başarmıştı.

Onun gözünde dövüşmeyi bilmediğin sürece kendini koruyamaz, insanların senden korkmasını sağlayamazdın. En azından bana endekslemek istediği fikir buydu. O izbe sokak arasındaki geceye kadar bir yıl boyunca beni eğitmiş, istediği kalıba sokmayı amaçlamıştı. Artık daha iyi anlıyordum. Erdem Gürsoy için her zaman onun adına çalışan, emirlerini ve isteklerini yerine getirmek zorunda olan bir askerdim. Kimsesiz kalan öksüz kızın bütün sorumluluğunu üstüne aldığında bunu sadece iyi niyetinden yaptığını düşünmek ile büyük salaklık etmiştim. Kimse bir başkası için çıkarsızca davranmazdı. Herkes bir beklenti içindeydi. Beni sahiplenen, evine ve hayatına kabul eden adamın aklından geçenleri şimdi daha iyi anlıyordum.

Her zaman kendi kızını yetiştiremediğini söylerdi. Eylül naif ve iyi kalpli biri diye ona her zaman güçsüz ya da acizmiş gibi bakardı. Bana ise sahip olmak istediği evlat muamelesi yapar, sevgisizliğimi kullanarak beni manipüle ederdi.

Düştüğüm yerden kalkıp karşısına dikildiğimde yüzünde oluşan gülümsemeyi hatırladım. Kendime gelmemi beklemeden bir yumruk daha savurduğunda bu sefer erken davranıp eğilmiş ve darbesinden sakınmıştım. Kendi çapımda edindiğim zafer ile sevindiğimi anımsıyordum. Doğrulup sarı saçlarımı geriye attığımda olduğu yerde dönerek karnıma indirdiği tekmeyle yeşil çimenlerde yuvarlanmıştım.

Hissettiğim acıyı hatırlamak bile vücudumun titremesine neden oluyordu. Bana karşı asla merhametli yaklaşmadığını bunca zaman neden algılamamıştım?

Belki de gerçekleri görmek istememiştim. Sevilmediğimi, önemsenmediğimi idrak edersem yıkılırım sanmıştım. Oysa hala ayaktaydım. Dün öğrendiklerim bile deviremeyişti beni. Evet, delip geçmiş büyük bir hasar bırakmıştı lakin kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar rahatlamış hissediyordum çünkü içine hapsolduğum oyunu daha iyi görmeye başlamıştım.

Dün ellerimin arasında olan fotoğraflar aklıma geldiğinde yumruklarımı sert kum torbasına geçirmeye başladım. En yakın arkadaşımın haftalardır aynı evde yaşadığım insanlar ile çekilmiş fotoğrafları vardı. Hepsinde oldukça mutlu ve iyiydi. Öyle ki onu uzun zamandır o kadar neşeli görmemiştim. Benim yanımdayken üzgün ve yorgun olan kız, o insanların yanındayken etrafa neşe saçıyordu.

Boğazımda bir düğüm oluştu.

Araz ile olan fotoğrafı aklıma geldiğinde midemin bulandığını hissettim. İkisini kırk yıl düşünsem yan yana getiremez, bunu mantıklı bir yere oturtamazdım fakat gerçek ortadaydı. Oldukça samimi bir şekilde resmedilmişlerdi.

Yüzlerindeki gülümsemeleri hatırlayarak yumruklarımın şiddetini arttırdığımda nefesim kesildi.

Eylül, katiliyle aynı karenin içindeydi. Düşüncem histerik bir kahkahanın dudaklarımdan kayıp gitmesine neden oldu. Alışkanlıklarımdan sıyrılsam iyi olurdu çünkü canavarımın en yakın arkadaşımın katili olmadığına emin olmaya başlamıştım.

O gülümsemesi aklımdan silinmiyordu. Bir yıldır onun ölümünün sebebi olduğunu düşündüğüm adamın kolları altındaydı o fotoğrafta. En içimi yaralayan kısım da mutlu olmasıydı. Benim daha önce çok nadir rastladığım o mükemmel gülümsemelerinden biriyle hayata bakıyordu.

Eylül'de benim gibi yaşamın acılarından ve üzüntülerinden nasibini almış biriydi. Bu yüzden gülümsemesinin altında her zaman bir keder yatardı fakat o kare de bambaşkaydı.

Gözleri ışıldıyor, gülümsemesi bir güneş gibi parlıyordu.

Ve bunun nedeni Araz Vladimirs'ti.

Göğüs kafesimi zorlayan sızıyla geri çekilip kum turbasına bir tekme attığımda dişlerimi sıktım. Zihnim binlerce parçaya ayrılmıştı. Kesikler ruhumu yaralıyor, kanamama neden oluyordu. Deli gibi atan kalbimi umursamadan at kuyruğu yaptığım saçlarımı sallayarak tekrar yumruklarımı savurmaya başladığımda istediğim tek şey çığlık atmaktı. Haykırmak, içimi yakan bu kederden kurtulmak istiyordum. Delirmek üzereydim. Akıl sağlığımı koruyan sınırlar kolaylıkla aşılabilecek bir hale gelmeye başlamıştı. Düşünmeden duramıyor, ortaya attığım fikirler ile baş edemiyordum.

Erdem Amca, Araz'a karşı bir kanıt elde etmek için o anlaşmayı imzaladığını söylese de ona inanmıyordum. Teşkilatın yarısı ona çalışırken bu tayfaya Erdem Amca'nın da dahil olmaması için bir neden göremiyordum. Belki de başından beri planı zarfı almaktı. Eylül hiçbir zaman umurunda olmamıştı zira kızının da Araz ile bir ilişkisi vardı. Aralarındaki bağ neydi bilmiyordum fakat güçlü bir iletişimleri oldukları barizdi yoksa Araz gibi bir adam o fotoğrafları saklama gereği duymazdı. Eylül'ün gizemli aşığının benim canavarım olduğunu düşünmeye başlamak göğüs kafesimde bir ağırlığın oluşmasına neden oluyordu.

En yakın arkadaşım, Araz'a âşık olmuş ve onun pisliğine bulaşarak başını belaya sokmuş olabilir miydi?

İtiraf etmek istemesem de haftalardır aynı evde yaşayarak ve ona yakınlaşarak hakkındaki düşüncelerimin değişmesini sağlamıştım. Araz, acımasız ve zalim bir katildi. Sinirlendiğinde gözü kimseyi görmüyor, sadece adıyla bile insanları korkutuyordu fakat sevdiklerine zarar vermez, verilmesine müsaade etmezdi. Beni doğru düzgün tanımıyor ve güvenmiyor olmasına rağmen bile korumuş, başım belaya

girmesin tehlikeye düşmeyeyim diye çabalamıştı. Sevdiği kadın için dünyayı yakabileceğini iddia eden ve bunu yapabilecek gücü elinde bulunduran adam, âşık olduğu kişinin uyuşturucudan ölmesine neden olabilir miydi?

Lakin kafamı karıştıran bir nokta vardı. Araz ile karşılaştığımız o izbe koridoru hatırlıyordum. Eylül'ün erkek arkadaşıyla buluşacağını söyleyerek yanımdan gittiği gün ben de soluğu Ersay'ın yanında almıştım. Kuzeninin geldiğini söyleyerek beni aceleyle kapı dışarı ettiğinde o karanlık koridorda bir siluet geçmişti yanımdan. Ürpermeme neden olan siyah gölgenin o olması kaderin mizahından başka bir şey değildi.

Eylül benim yanımdan sevdiği kişiyle buluşmak için gitmişti. Maksimum yarım saat sonra ise Araz ile o koridorda yan yana gelmiştik. O günü oldukça net hatırlıyordum. En yakın arkadaşım eve çok geç bir saatte gelmiş ve her dakikasını âşık olduğu adam ile geçirdiği için ne kadar mutlu olduğunu anlatmıştı. Araz iki yerde olamayacağına göre, bahsettiği kişi de o olamazdı. Yine de buna emin olmalıydım. Bir yolunu bulmalı, aralarındaki ilişinin anlamını bilmeliydim. Eylül'ün âşık olduğu adam Araz olmayabilirdi lakin yine de aralarında bir ilişki ve tanışıklık olduğu barizdi. Bu iki insanı birbirine bağlayan nokta neydi?

Asıl öğrenmem gereken şeydi bu.

Aylardır onun için çabaladığım, kendimden vazgeçtiğim, en yakın arkadaşım, kardeşim diyerek intikamını almak üzere karanlığa bulaştığım kadın, Eylül Gürsoy bana yalan söylemiş, arkamdan iş çevirerek benim bilmediğim bir hayatın içine düşmüştü. Ölümünün ardındaki sır perdesini aralayacaktım fakat bunu kendim için yapacaktım. Bilmeyi hak ediyordum. Artık başkaları için savaşmayacaktım. Bütün mücadelem kendimeydi. Erdem Gürsoy'un neler planladığını bilmeli, Eylül'ün bu insanlar ile ne gibi bir bağı olduğunu bulmalıydım. Araz ile arasındaki ilişkinin ne olduğunu öğrenemezsem kafayı yerdim.

Ardımda hissettiğim varlık hücrelerimi harekete geçirirken hızla olduğum noktada döndüm ve refleks gereği yumruğumu savurdum. Ruhumu talan eden adamın okyanus gözleri, gözlerime tutunduğunda titrek bir nefes dudaklarımdan kaydı. Çevik bir hareket ile hızlı

davranarak yumruğumu avcunun içine hapsetmiş, ona savurduğum darbeyi büyük bir ustalık ile engellemişti.

Geri çekilmeye çalıştığımda beni bırakmadı. Tenimi saran elinin baskısını arttırırken tok sesiyle konuştu. "Hayırdır?" Ciddi ifadesine eklenen tonlaması sertçe yutkunmama neden oldu. Kaşları çatılmış, bakışlarına bir şüphe yerleşmişti. "Ne bu sinir?"

Derin bir nefes alıp omuzlarımı silktim ve normal gözükmeye çalıştım. "Sinirli değilim." Diyerek yalan söyledim.

Elimi bırakmıyor oluşu içimi yakıyordu. Bana baktığında gördüğüm tek şey en yakın arkadaşım ile olan fotoğrafıydı. Onları yan yana görmenin bende yarattığı yıkım acı vericiydi. Tenimdeki parmaklarının baskısına daha fazla katlanamayarak geri çekildiğimde bu sefer beni bıraktı.

"Ringe alalım seni."

Alaycılıktan uzak olması ürpermemi sağlarken tebessüm etmeye çalıştım. "Neden?"

Sorum üzerine aklımı başımdan almak ister gibi gülümsedi. "Korktun mu, kelebek?"

Hitap şekli sendelememi sağladı. Kafamın karıştığını belli etmek ister gibi gözlerimi kısarak ona baktım. Ani bir hamleyle kolumu kavrayıp beni kendi etrafımda döndürdü. Sırtımı göğsüne yaslayarak belimi sıkıca sardı. Dokunduğu yerler alev almaya başlamıştı. Mideme saplanan sancı ve göğüs kafesimde peydahlanan sızı hareket edememi sağladı. At kuyruğu haline getirdiğim saçlarımı kenara ittirip derin bir nefes aldığında soluğunu sarı tutamlarımın arasında hissettim. Başını enseme doğru eğerek benliğimin sınırlarını zorlamaya başladı. Yıllar önce yaptırdığım dövmenin üstünde parmaklarını gezdirdi. "Her dövmede bir gizem saklıdır derler. Seninkinin anlamı ne?"

Ensemin biraz üstünde kalan siyah kelebek dövmesi benim için oldukça özeldi. Hiç yaşayamadığım çocukluğumu onun acısına saklamıştım. Kısa bir süre benim ile olan masumluğumun bir nişanesiydi. Kimsenin istemediği, beğenmediği ve küçümsediği tırtıldım. Bir gün güzelliğiyle herkesi büyüleyecek bir kelebeğe dönüşecek, uzaklara uçacaktım.

O dövme, benim için bir hatırlatıcıydı.

Nereden geldiğimi ve nereye gideceğimi bana unutturmayacaktı.

Başımı çevirip geriye attım. Gözlerimizi buluşturduğumda ruhumdaki sızı harlandı. Tenim yanıyor, içim üşüyordu. Bedenimde iz bırakacağına emin olduğum kokusunda sersemlememem mümkün değildi. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak yutkundum ve sesimin titrememesine özen göstererek dudaklarımı araladım. "Belki bir gün öğrenebilirsin."

Verdiğim cevap ile dudağının kenarı kıvrıldı. Yüzümde dolaşan gözleri kahrediyordu beni. Belki de gerçekten en yakın arkadaşımın ölümüyle hiçbir alakası yoktu. Bir ihtimal aralarındaki ilişkinin boyutu arkadaşlıktı.

"Daha önce hiçbirini sevmediğini söylerken ciddi miydin?"

Mırıltı halinde dudaklarımdan sıyrılan sözler afallamasını sağladı. Durup dururken böyle bir şey sormam beni sorgulamasına neden olduğunda tereddüt etmeden konuştu. "Ciddiydim."

"Yani hiç hoşlanmadın birinden ya da âşık olmadın?"

Tebessümünde bir parıltı vardı. Uysallığımdan hoşnut kalmış gibiydi. Küçük bir çocuğa bakarken ortaya çıkan o şefkat belirmişti lacivertlerinde. "Olmadım." Dedi sorgulamamdan büyük bir haz duyarak. "Yalan söylemiyorum, milaya. Nereden çıktı bu merak?"

Bana yalan söylemeyen adamın gözlerinin içine baka baka her gün yalan söylüyordum ve işin kötü tarafı dün geceye kadar bunu yaparken kendimi telkin edebiliyor, arkadaşımın intikamını almak için yapmak zorunda olduğumu düşünüyordum. Şimdiyse elimde kalan bir şey yoktu. Tek hissettiğim vicdanımdaki sızıydı.

Aşk hayatını kendine ayıracağını zannetmiyordum. Ayrıca etrafımdaki insanlardan duyduğum ve anladığım kadarıyla hiçbir zaman ciddi bir ilişkisi olmamış hatta çevresindekilere bunun olamayacağını düşündürtmüştü. Bu yüzden nişanlılık oyunumuzu duyan herkes şaşırıyordu. Eğer Eylül ile bir ilişki yaşamış olsaydı, geçmişindeki kadına dair mutlaka bir şey duyardım diye düşünüyordum. En azından inanmak istediğim buydu çünkü diğer türlüsü midemin bulanmasına neden olurdu. En yakın arkadaşımın sevdiği adam ile yakınlaşamaz, onun için yanamazdım. Katili olduğunu düşünmek işimi kolaylaştırmıştı. Bu şekilde hep kendimi ondan nefret etmek zorunda bırakmış, bir canavar olduğunu düşünerek öfkelenmiştim. Şimdi bana sunulan diğer seçenek, aklımın sınırlarını zorluyordu.

Araz bu oyunun içindeki asıl düşmanım değil gibiydi.

Omuzlarımı silkerek umarsız bir tavır takındım. "Sadece emin olmak istedim." Dedikten sonra başımı biraz daha geriye attım. "Hem senin ne işin var burada? Dinleniyor olman gerekirdi."

Dünden beri ateşi hiç çıkmamıştı ve gayet iyi gözüküyordu. Yine de bu kadar çabuk ayaklanmaması, dinlenmesi yararına olurdu.

"Yeterince dinlendim." Dedi ve tekrar ileriyi işaret etti. "Sorgu seansın bittiyse seni ringe alalım."

Hızla beni çevirip yüz yüze gelmemizi sağladığında asla zorlanmadan iki eliyle belimi avuçladı ve ayaklarımı yerden kesip solunda kalan ringin üstüne bıraktı. Kendimi tutamayarak güldüğümde o da ringe çıktı.

"Araz beni biblo gibi oradan oraya koyduğunun farkında mısın?"

Sorum üzerine derin bir nefes aldı ve lacivertlerini bedenimde gezdirdi. Üzerimdeki tişörtün göbeği açık fakat kolları uzundu. Şort ise fazlasıyla kısaydı ve uzun bacaklarımın büyük bir kısmı gözler önündeydi. Bakışlarındaki karanlık yanağımın içini dişlememe neden olduğunda yüzüne yerleşen ciddiyet ile konuştu. "O kadar zayıfladın ki seni parmağım ile bile kaldırabilirim." Ellerine sardığı siyah bandajları düzeltirken kaşlarını çattı. "Gören seni aç bırakıyorum zanneder."

Sözleriyle gülümsedim. "İştahsız biriyim. Konunun seninle bir alakası yok."

Tek kaşını kaldırıp sözlerimi sorguladı. "Benim yaptığım yemekleri tabaklarca yiyorsun. O zaman iştahın kabarıyor herhalde."

Aramıza bir mesafe koyarak geriye doğru adımlayıp ellerimi kaldırarak gardımı aldım. "Evet, iştahımı kabartıyorsun." Dudaklarımdan sıyrılan mırıltılar ile kendimi örtbas etmeye çalışarak hızla boğazımı temizler gibi homurdandım. Karşımdaki adam sözlerimi duyarak tebessüm ettiğinde yüzüne yerleşen cazibeyle sendeledim. Cüretkarlığım her zaman ilgisini uyandırıyordu.

Beklemediğim bir anda bir yumruk savurup hissettiğim adrenalin ile bedenimi eğmeme neden olduğunda kalbimin ritmi sekteye uğradı. Lacivertlerine yerleşen karanlık beni yutmak ister gibiydi. Bir yumruk daha savurduğunda kolumu kaldırarak darbesini engelledim. Boşta kalan elimi ona savurduğum sıra algılamama bile müsaade etmediği bir çeviklik ile kolumu yakalayıp kendi bedenime doladı ve sertçe

sırtımı göğsüne çarptı. Ne olduğunu anlamam saniyelerimi götürdüğünde nefesim kesildi. Kendime ve ona dolanmış bir vaziyette kalakaldım. Eğilerek kulağıma fısıldadı. "Küçük balerin, sende benim iştahımı kabartıyorsun."

Sesindeki tını bana varlığımı unutturuyordu.

Ruhumda filizlenen ateşin adı arzuydu.

Kendime gelmeye çalışarak gözlerimi kırptım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Kanıma sızmasına izin veremezdim. Boşluğundan faydalanarak hızla kollarımı geri çekip karın boşluğuna dirseklerimi geçirdiğimde beklenmedik hareketim karşısında ellerini üzerimden çekti. Canını yakmak istemeyerek ondan uzaklaştım. Yüzünde filizlenen tebessüm de hem bir hayranlık hem bir öfke vardı. Başımı yana eğerek bilmiş bir tavırla baktım. "Ağız tadına uymadığımı zannediyordum."

Cevabım gözlerine işleyen karanlığın büyümesine neden oldu. Tebessümündeki şeytani çekim, ürpermemi sağlıyordu.

Ringin etrafında adımlamaya başladığında onun aksi istikametine doğru ilerdim. Kurdun kuzuyu avlamak üzere alanını işaretlediği anı hatırladım. Saldırmadan önce beni uysallaştırmaya, üstümde hakimiyet oluşturmaya çalışıyordu. Siyah pantolonun üzerine geçirdiği tişörtü tek eliyle aniden çıkardığında dengemi kaybederek sendeledim. Bunu fark etmesi tebessümünü genişletti.

İç geçirerek az önceki sözlerime istinaden konuştu. "O tadını almadan önceydi. Şimdi bana fazlasıyla lezzetli gözüküyorsun."

Kalp krizi geçirmeme saniyeler kaldığına emindim. Nefes almak bir işkenceye dönüşmüş, mantığım kapı dışarı edilmişti. Beni öpüşünü anımsamak algılarımı yerle bir etti. Kusursuz fiziğinde dolaşan gözlerim yutkunmama neden olduğunda dik durmaya çalıştım. Ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. Beni öfkelendirmek, atağa geçmemi sağlamak istiyordu ve açıkçası bunu başarmak üzereydi lakin kendime mukayyet olmalıydım. Derin bir nefes alıp onun aksi istikametinde yürümeye devam ettim.

"Beni kışkırtmaya çalışıyorsun." Diyerek ne yapmaya çalıştığını anladığımı bilmesini istedim. Okyanus gözlerindeki hiddetli bakış mideme bir ağrının saplanmasını sağladı. "Seni test ediyorum."

Gözlerimi, gözlerinden ayıramıyordum. Onunla dövüşmemi istiyordu fakat canını yakabileceğimin farkında değildi.

Duraksadığımda o da durdu. Yavaş adımlarla ona doğru ilerlerken alanına girmeye çalıştım. Uysal bir ifadeyi yüzüme yerleştirdim. Kaşlarını hafifçe çattığında ne yapacağımı kestirememesini umut ettim.

"Sana zarar vermek istemem."

Sözlerim alayla gülmesine neden olduğunda gerçekten öfkelenmeye başlamıştım. Başını eğerek tebessümünü gizlemeye kalktığında boşluğundan yararlanarak güzel yüzüne bir yumruk savurdum. Kendini geriye çekip bileğimi kavradığında sert tutuşuyla haykırmamak için dudağımı dişledim. Beni geri savurup siyah şeritlere çarpmama neden olduğunda karşıma dikildi.

Yüzüne yerleşen ciddiyete anlam veremedim. Tok sesiyle konuştuğunda küçük bir çocuğu azarlar gibiydi. "Canını yakan insanları incitmekten çekinmemelisin."

İçimdeki canavarı görmek istiyorsa seve seve tanışmalarını sağlayabilirdim zira kendime zincir vurmaktan ve kurban rolüne bürünmekten sıkılmaya başlamıştım. Bedenimi saran akıma direnmedim ve hızla diz kapağına bir tekme attım. Sendeleyip bana alan sağladığında yumruğumu karın boşluğuna geçirdim. Eklemlerime saplanan acıyı umursamadan çenesine darbeyi indirdiğimde geriledi. Derin bir nefes alarak bakışlarımı üzerinde dolaştırdığımda gülümsediğini fark etmek kanımın donmasına neden oldu. Savrulan başını dikleştirip boynunu çıtlattığında okyanus gözlerindeki zaferi anlayamadım.

Canını yakmamdan haz duyuyor gibi gülümsemesi sırtımdan bir ürpertinin geçmesine neden oldu.

"Ruh hastası." Kendimi tutamayarak söylendiğimde tek kaşını kaldırdı. "Bu kadar mı? Senden daha fazlasını beklerdim." Derin bir nefes alıp öğretmen edasıyla konuşmaya devam etti. "Diz kapağı akıllıcaydı." Az önce vurduğum karın boşluğunu işaret ettiğinde çıplaklığı karşısında dikkatimi toplamaya çalıştım. "Ama burasına değil, göğüs boşluğuna vurman gerekirdi."

Ellerimi belime yerleştirerek dik dik baktım ona. "Sana vurmak istemiyorum." Dediğimde gözlerini devirerek geriledi ve ona doğru yaklaşmamı işaret ederek konuştu. "Bana kıyamıyor oluşuna minnettarım ama adamlarımı üstüne salarsam asıl canı yanacak kişi sen olursun." Derin bir nefes alarak tebessüm etti. "Bu yüzden en iyi seçeneğin benim."

Bana yumuşak davranıp, küçümseyebileceğini zannediyordu. Canımı yakmayacağı için ben onun canını yaksam bile kendimi kanıtlayabilmiş olmayacaktım. Kollarımı göğsüme dolayarak meydan okudum. "Senin yeterli bir rakip olabileceğini zannetmiyorum."

Sözlerim ile kıkırdadı. "Sarışın, benim aldığım eğitimleri algılamaya aklın yetmez."

"Yine de adamlarınla dövüşmeyi tercih ederim."

"Şansına küs." Diyerek ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Bir an düşünüp fark ettim ki benden başka bir adamın sana elini sürmesine izin veremem. Bu yüzden tek seçeneğinim."

Ağzım açık kaldı.

Mağaradan beş dakika önce çıkmış gibi davranmasına hayrat ettim.

Ellerini beline yerleştirerek bana baktığında dikkatimi çeken detay ile nefesim kesildi. Sol göğsünün üstündeki dövmeyi daha önce fark etmediğime inanamadım. Şimdi o sembolün bana nereden tanıdık geldiğini hatırlamıştım. Bu sembolü daha önce Hilal ile Güneş'te gördüğüme de emindim. Hepsinde vücudunun belli noktalarında yer edinen bir dövmeydi bu.

Gözlerimi karşımdaki adam ile buluşturduğumda konudan koptuğumu fark ettim. Aldığım eğitimler derken neyi kastetmek istemişti?

"Bazen seni tanıdığımı sanıyorum." Kalbim sızladı. "Sonra fark ediyorum ki kim olduğun hakkında en ufak bir fikrim yok."

Bakışlarından bir kararlılık geçti. Başını dikleştirerek bana doğru ilerledi hızla ve karşıma dikildi. Vücudundaki yaralara bakmamaya çalıştım. Doğruca gözlerini hedef alıyordum. Ellerini geriye atıp bir asker gibi durdu karşımda. "Senin tabirin ile bir canavarım." Ciddiyeti dik başlılığımı zedeliyordu. "Bilmen gereken tek şey bu."

"Neden?"

Okyanus gözlerindeki hiddet artmıştı. "Çünkü birkaç ay sonra gideceksin."

Sözleri ağzımda acı bir tat bıraktı.

Özgürlük, benim kurtuluşum değildi. Karşımdaki adam bilmiyordu fakat ben ona mahkumdum. Neler olduğunu öğrenmeden, karanlığıma ışık atmadan hiçbir yere gitmeyecektim.

İçimdeki boşluk, ruhuma ağır geliyordu.

Ve ben onu doldurmadan gidemezdim.

Yakınlığından faydalanarak hızla yumruğumu göğüs boşluğuna geçirdim. Nefesini keserek öne eğilmesine neden olduğumda kendimi savurarak çenesinin altına kafa attım. Geriye doğru sendelediğinde dengesini yitirmesini amaçlayarak eğildim ve bacağımı ayağına dolayıp çektim. Sırtı ringin zeminiyle buluştuğunda üstüne çıkarak kolumu nefes borusuna bastırdım. Sert davranıp onu soluksuz bırakmak istemeyerek ufak bir baskı oluşturdum. Şaşkınlıkla parlayan lacivertlerine tutunurken eğildim. Kokusu ciğerlerimi yakarken derin bir nefes alarak çekimine direnmeye çalıştım. Okyanus gözlerindeki hayranlık kendime olan güvenimi geri getirirken bütün kararlılığım ile meydan okudum. "Bu kadar emin olma, Morskoy. Belki de gitmem."

Gözlerini esir alan şeyi adlandıramadım. İlk defa hangi duygunun ağır bastığını seçemiyordum. Bakışlarında bir hareketlenme vardı. Savaş haline geçen düşünceleri birbirine karışmıştı. Aniden beni savurarak sırtımın sert zemine çarpmasına neden olduğunda hissettiğim acıyla inledim. Gözlerimi yumarak derin bir nefes aldığımda üzerime eğildi. Bakışlarımı aralayıp güzel yüzünü görüş alanıma soktum.

"Yanımda kalmak istediğini mi söylüyorsun?"

Sorusuyla yutkunamadım. Onun yanındayken kendimi anlamsız bir huzur ve güvenin içinde buluyordum fakat asıl kalmak istememi sağlayan bu değildi. Ardımdan çevrilen oyunları öğrenmeliydim. Bunu ancak onun yanında kalırsam başarabilirdim. Erdem Amca'yla yüzleşmek istemiyordum. En azından gerçekleri bilene kadar bunu yapamazdım. Özellikle Eylül ile ilgili olan her şeyi öğrenmek zorundaydım.

"Evet." Üzerimdeki ağırlığı nefesimi kesiyor, vücudumun sızlamasına neden oluyordu. "Yanında kalacağım."

Bütün inatçılığım ile baş kaldırdığımda öfkesi harlandı. Okyanus gözlerinde ortaya çıkan fırtınayı anlamlandıramadım.

"Kalamazsın ve kalmayacaksın."

"Neden?"

İtirazım karşısında bakışlarını kaçırdı. Belimi saran büyük elindeki baskısı arttırdı. "Çünkü bir anlaşmamız var ve sen ona uymak zorundasın."

"Anlaşmalar bozulabilir."

"Hayır." Diyerek dişlerini sıktı ve gözlerime baktı. "Bu anlaşma bozulmayacak. Birkaç ay sonra hayatımdan tamamen çıkacaksın çünkü ne buraya ne de bana aitsin." Zalimliğiyle çelişen merhametini önüme sundu. "Bu cehennem çukurundan daha fazlasını hak ediyorsun."

Bu doğru değildi. Nasıl bir insan olduğumu bilse böyle demezdi. Hatta kendi elleriyle beni o içine düşmemden sakındığı çukura tıkardı. Bilmiyordu, ben yıllardır kendi cehennemimin esiriydim. Çevremdeki iblislerin maşası haline gelmiş, ona zarar vermek istemiştim fakat artık kestiremiyor, ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum. Bir yanım ona karşı duyduğum nefreti diri tutmak istiyordu zira iyi bir adam olmadığının bilincindeydi. Bir şekilde en yakın arkadaşıma zarar vermiş olabilirdi. Diğer tarafım ise bu naifliği sonlandırmam gerektiğini haykırıyordu. Bana bakan, beni görmeye çalışan adamdan bir zarar gelmediğini ve gelmeyeceğini söylüyor at gözlüklerimden kurtulmamı haykırıyordu. Ne tarafa devrilmem gerektiğini ve kime yenilmem gerektiğini idrak edemiyordum ama buna bir son demek için yanında kalmam gerektiğine emindim.

"Buna sen karar veremezsin."

"Veririm." Dedi bütün inatçılığıyla. "Konu tartışmaya kapalı."

Beni kendinden mahrum ederek iyiliğimi sağlayacağını düşünüyorsa yanılıyordu. Tırnaklarımı avuç içime gömerek dişlerimi sıktığımda başkaldırı da bulunmak istedim fakat işittiğim ses ile duraksadım.

"Vay, vay, vay." Neşeli kadın sesi karşımdaki adamın sövmesini sağladı. "Romantizminizi bölüyorum." Kıkırtısını işitmek bakışlarımı kaçırmama neden oldu. "Yine." Diyerek bunu bir alışkanlık haline getirdiğini itiraf etti.

Hilal bütün alaycılığıyla ringin önünde dikilip gülümsediğinde Araz hızla üstümden kalktı. Gidişiyle üşüdüğümü hissetsem de bunu belli etmemeye çalışarak doğruldum.

"Kızı neden hırpalıyorsun?" Sorusu yanımdaki adamaydı. Yüzündeki tebessüm kinayeli bir hal aldığında kendi sözlerini yalanladı. "Gerçi gördüğüm kadarıyla canını yakmaya kıyamadın ama neyse." Büyük kahverengi gözleri beni bulduğunda derin bir nefes aldı. "Şanslısın, beni yerden yere vuruyordu."

Okları bizden uzaklaştırmak isteyerek konuyu değiştirdim. "İddialıysan seni alalım piste. Bakalım sen bana kıyabilecek misin?"

Sorum karşımdaki kızın kahkaha atmasına neden oldu. Araz tişörtünü üzerine geçirirken Hilal ona doğru döndü. "Bu kızı seviyorum." Dedi bütün samimiyetiyle. "Üç katil ile aynı evde yaşıyor ama asla korkup boyun eğmiyor."

Bu işlere bulaştığını biliyordum fakat uğrunda can aldığını tahmin etmemiştim. Sanırım etrafımdaki insanlar için bu durum önemsiz bir şeydi. Başkalarının hayatlarında hak iddia etmeyi kendilerine reva görüyorlardı.

Bu benim yapabileceğim bir şey miydi?

Açıkçası evet.

Salona giriş yapan adam ile düşüncelerimden sıyrıldım. Güneş elinde tuttuğu telefon ile yanımıza adımlarken gergin görünüyordu. Yeşil gözlerinde peydahlanan endişe kaşlarımı çatmama neden oldu. Önümüzde duraksadığında sağ elimdeki bandajı çıkarmıştım. Telefonu yanımdaki adama uzatıp telaşlı bir tavır ile iç çektiğinde neler olduğunu anlayamadım. Araz aramayı yanıtlayıp telefonu kulağına yerleştirdi ve tek kelime etmeden karşı hatta ki kişiyi dinledi. Sol elimdeki bandajı sökmeye başladığımda Hilal ile Güneş'in birbirlerine attıkları bakışları fark ettim. Ters giden bir şeyler olduğuna emindim.

"Ne zaman ayrılmış Paris'ten?"

Sorusunun ardından aldığı cevap her neyse küfretmeye başladı.

"Tamam ben halledeceğim." Dedikten sonra sinirle homurdandı. "Hayır, ben halledeceğim çünkü benim kız kardeşim. Sana ne oluyor?"

Ah, demek Elena ile ilgili bir durum vardı.

Evin içinde keskin bir alarm sesi duyuldu. Duvarlarda yankılanan gürültü karşısında yüzümü ekşiterek avuçlarımı kulaklarıma bastırdım. Güneş ile Araz yerlerinden sıçradıklarında Hilal onlara eşlik etti. Gürültü öylesine şiddetliydi ki sanki zihnimin içinden geliyordu. Güneş elini beline atıp iki silah çıkardı ve birini Araz'a uzattı. İkisi de sürgüyü çekip spor salonundan çıkmak üzere harekete geçtiklerinde Araz, Hilal ile bana olduğumuz yerde kalmamızı söyledi lakin çok geç kalmıştı çünkü çoktan peşlerine takılmıştık.

Araz'ın evi daha doğrusu kalesinde dört kule vardı. Hepsi evin farklı kanatlarında kalıyordu ve sesin geldiği nokta üçüncü kule yani evin sol kanadıydı. Hep birlikte o yöne ilerlediğimizde evin içindeki bütün adamların silahlarını kuşandığını gördüm.

Sola döndüğümüzde karşımıza çıkan kadın ile duraksadım. Araz ardı ardına lanetler okuyarak telefonunu çıkardı ve her ne yaptıysa evin içindeki alarmı etkisiz hale getirdi. Aniden kesilen ses ile derin bir nefes aldım. Gözlerimi karşımızda dikilen kadında dolaştırdığımda afalladığımı söyleyebilirdim.

Koridorda bir model misali yürüyerek bize yaklaşan kadın çok güzeldi. Kuzguni siyah saçları omuzlarından dalga dalga dökülüyordu. Beyaz teni bir kâğıttan farksızdı. Uzun boyu, ince beli ve kıvrımlı kalçalarıyla gerçek bir manken gibiydi. Asıl tuhaf yanıysa gözleriydi. Biri Araz'ın göz renginin aynıydı. Lacivert diyebileceğim kadar çarpıcı bir maviydi. Diğer gözü ise kahverengiydi. Bana bir Van kedisini anımsatmıştı. Üzerindeki deri taytı, topuklu çizmeleri ve kahverengi kürküyle milyon dolarlık bir havaya sahipti.

"Şifreyi değiştirdiğini neden söylemedin?" Diye sordu Rusça. "Kendi evimde bu şekilde karşılanmak pek hoş olmadı."

Araz sinirle dişlerini sıktı. "Neden normal insanlar gibi ön kapıdan girmek yerine casus misali eve sızıyorsun? Ayrıca şifreyi söylemedim çünkü cezalısın. Bana haber vermeden siktir olup gitmen sana pahalıya mal olacak, Sestra."

Sestra, kız kardeş.

Karşımdaki kadın, Elena Vladimirs'ti.

"Yirmi altı yaşındayım." Diyerek tebessüm etti Elena. "Beni cezalandıramazsın. Ayrıca babamın haberi vardı."

"Ama benim yoktu!"

Araz'ın bağırışıyla olduğum noktaya sindim. Gerçekten sinirli gözüküyordu lakin bu hali kız kardeşinin umurunda değil gibiydi. Elena ağabeyine yanaşarak tebessümünü genişletti ve hafifçe gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Beni özlediğin için mi bu kadar asabisin?"

Araz silahını beline iliştirip sinirle söylenmeye devam etse de Elena ondan sıkılmış gibi Güneş'e selam vermiş ardından Hilal'e sarılmıştı. Gözleri beni bulduğunda ise bakışlarında bir değişim boy gösterdi. İlgiyle parıldayan gözlerini üzerimde dolaştırdığında tedirgin oldum. Kadının fazlasıyla tuhaf bir havası vardı. Bana o gözleriyle her baktığında istemsizce geriliyordum. Yavaş adımlar ile önümde dikildiğinde benden birkaç santim daha uzun olduğunu fark ettim.

"Sen Araz'ın sahte nişanlısısın."

Elena net ve anlaşılabilir Türkçesiyle konuştuğunda bakışlarımı bizi izleyen adama çevirdim. Güya anlaşmamızı kimsenin bilmemesi gerekiyordu lakin anlaşılan bu geçerliliğini yitirmişti.

"Evet." Diyerek tekrar Elena'ya baktım. "Kutsal Alazgir, tanıştığıma memnun oldum."

Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Bu bana ağabeyini anımsatmasına neden olmuştu. Başını hafifçe yana eğip yüzümü incelemeye devam etti. "Çok güzelmiş." Dedi ve omzunun ardından Araz'a baktı. "Sahte kalmasını istediğine emin misin?"

Hilal kıkırdadığında Güneş tebessüm etti. Araz ise sinirle bir şeyler homurdanıp yanımızdan ayrılmak üzere harekete geçti. Gözden kaybolmadan önceyse bana seslendi. "Kutsal on dakikaya ofisime gel."

Gidişiyle önüme döndüm.

Elena iç geçirdi. "Sinir bozucu ama idare ediyoruz, sende öyle yap." Göz kırptıktan sonra o da ağabeyi gibi adımlamaya başladı. "Biraz dinlenip kendime geleceğim. Sonra tekrar konuşuruz."

Güneş ve Hilal ile baş başa kaldığımda beni izlediklerini fark ettim. Hilal tekrar kıkırdayıp yanıma yanaştı ve bir kolunu omzuma atarak beni kendine doğru çekti. "Vladimirs kardeşler insanı hayrete düşürebiliyor, değil mi?"

"Genetik bir bozuklukları var."

Güneş'in sözleriyle gülümsedim. "Evet, oldukça tuhaf insanlar."

Araz'ın bana bahşettiği on dakikalık arada odama gidip hızlı bir duş aldım ve üstüme günlük rahat kıyafetlerimi geçirerek aşağı indim. Kapısını tıklatıp cevap vermesini beklemeden kendimi içeriye attığımda başını kaldırıp bana bakma gereksinimi duymadı. Yanına adımlarken kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Oda duş almış ve üzerine her zamanki siyah kombinlerinden birini geçirmişti.

Başını tabletinden kaldırmadı. Bu sefer bir değişiklik yapıp alkol yerine kahve tüketiyor olması şaşırtıcıydı. Karşısında durup başımı yana yatırdım. "Beni neden çağırdın?"

Sorum üzerine birkaç saniyeliğine bana baktı. Tek kelime etmeden sağında kalan çekmecelere uzandı. Beyaz dikdörtgen bir kutu çıkarıp bana uzattığında tok sesiyle konuştu. "Sana aldım."

Kaşlarımı çatarak uzattığı armağana baktım.

Beyaz kutuyu alıp açtığımda karşıma çıkan son model telefonla afalladım. Beyaz telefonu ellerimin arasına aldığımda bunun anlamını idrak edemedim. Cihazı açarak gerçekten de çalışıyor olduğunu gördüm.

"İhtiyacın olabilecek kişilerin numarasını kaydettim." Arkasına yaslandığında dudağının kenarı kıvrıldı. "Benimki de dahil."

Alaycılığının nedenini anlayamayarak rehbere girdiğimde ismiyle kayıtlı olmayan tek bir kişi vardı. Kendini kaydetme şekli algılarımı yerle bir ederken sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Yüzündeki tebessüm ile haylaz bir çocuğa benziyordu. Kahkahamı bastırmaya çalışarak kendini kaydetme şeklini sorgularcasına mırıldandım. "Yaşama sebebim?"

Kendini gerçekten böyle adlandırmış olmasına gülmemek için çaba sarf etmem gerekiyordu ve başarısız olmak üzereydim.

Lacivertlerine yerleşen karanlıkta saklanan bir neşe vardı.

"Yalan değil." Diyerek cevapladı beni.

İsmin üstüne tıklayarak onu aradığımda masanın üstünde duran telefonunun ekranı parladı. Gözlerimi ekranda yazan isme çevirdiğimde tebessüm etmeden duramadım. Beni aşkım, canım gibi anlamlara gelen "Milaya" olarak kaydetmesi nedensizce hoşuma gitmişti.

Tebessüm ederek aramayı sonlandırdım ve telefonu sıkıca kavradım. "Teşekkür ederim."

Yaslandığı yerden doğrulduğunda gözlerini yüzümden ayırmadı. "Önemli değil. Bu saatten sonra telefonun her daim yanında olsun. Bu ara işlerim yoğun ve genelde evde olmayacağım bu yüzden her aradığımda telefonu açman gerek aksi taktirde bozuşuruz."

Başımı salladım. "Sesimi özleyeceğin için mi bana telefon aldın?"

"Hayır." Dese de tebessümünü saklamaya çalıştığını görebiliyordum. "Attığın her adımdan haberdar olabilmek için aldım."

"Beni yedi yirmi dört izleyen adamların var."

"Evet ama bazen işe yaramıyorlar." Diyerek iç geçirdi. "Geçen günkü olayın bir daha tekrarlanmasını istemiyorum. Bu yüzden bazı önlemler almaya karar verdim ve telefon bunlardan biri."

Kar altında kaldığım ve sözde kaçırıldığım günden bahsettiğini anlamıştım.

"Diğer önlemler ne?"

Araz oturduğu yerden kalktı ve çekmecesini açıp içinden benim için satın aldığı madalyonu çıkardı. Ardından yüzüğümü görüş alanıma soktu. Hayrete düşerek kendime şaşırdım. Bunca zamandır eksikliğini hissetmediğim annemin yüzüğünü ona emanet ettiğimden beri geri almak aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Araz bana doğru adımlayıp bir adım önümde durduğunda başıyla elimi işaret etti. Parmaklarımı ona doğru uzattığımda ise gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayırmadı. Annemin yüzüğünü yavaşça parmağıma takarken bana bir söz veriyor gibi büyük bir kararlılıkla bakıyordu. İçimi kaplayan garip hissiyat ile buz kestim. Kalbimin ritmi hızlanmış, içimde bir şeyler yanmaya başlamıştı.

Elini çekip madalyonu kaldırdı. "Kolyende ufak bir değişiklik yaptım."

"Ne değişikliği?"

Sorum üzerine kolyenin dolunayı anımsatan yuvarlak kısmının altını kaldırarak minicik, gözle seçilmesi zor olan ufak bir yüzeyi görüş alanıma sundu. "Buraya dokunduğun an parmak izini algılıyor. Ufak bir düğme gibi düşün. Başın belaya girerse, yanında olamazsam ya da bilmiyorum, benim sana ulaşmamı istersen, herhangi bir durumda buraya basman yeterli. Anında telefonuma konum bilgin gelecek ve nerede olursan ol seni bulabileceğim."

Açık kalan ağzım ile gözlerine tutunduğumda tebessüm etti.

Bileğindeki Rolex'i kaldırdı. "Bende de aynısından var. Telefonuna indirdiğim uygulamayla kendi saatimdeki düğmeye bastığım an başımın belada ve nerede olduğumu öğrenebileceksin. Aynı sistem Hilal, Güneş ve Elena'da da var. Yıllar önce bulduğumuz bir yol. Bu şekilde birimiz tehlikeye girerse anında haberdar olabiliyoruz."

"Teşekkür ederim." Diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamadım.

Araz uzanıp kolyeyi boynuma taktığında şaşkındım. Bir daha başıma zarar gelebilme ihtimaliyle böyle bir önlem alması kalbime dokunmuştu. Sanki bir nevi beni aileye kabul ediyormuş gibi hissetmiştim ki bu hoşuma gitmemişti çünkü bunu hak etmiyordum.

Geriye çekilip sarı saçlarımı düzelttiğinde göğsüm kasıldı. Cebinden siyah bir kredi kartı çıkarıp bana uzattığında bu sefer gerçekten küçük dilimi yutacaktım.

"Şifresi doğduğun yıl."

Karışan kafam ile mırıldandım. "Araz bana neden kredi kartı veriyorsun?"

"Yanında bulunsun."

"İyi ama..." diyerek kaşlarımı çattım. "Ben evden dışarı çıkmıyorum ki, çıktığım zamanda hep seninle oluyorum. Bana paranı vermene gerek yok."

Araz sinirlenmiş gibi iç geçirdi. "Bu kartın içinde anlaşmamızda belirtilen meblağ var. Gideceğin zaman sana ait olacak parayı şimdiden veriyorum ki bir şeye ihtiyacın olursa al. Ayrıca artık dışarı çıkmak istersen yanında sadece benim olmama gerek yok. Hilal ne zamandır seni alışverişe götürmek istiyordu." Tekrar kartı uzattı. "Gidip kendini şımart, sarışın."

Sözlerini algılayamadım.

"Ne yani?" diyerek düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Bana bu kadar güveniyor musun?"

"Deniyorum."

Araz'ın çabası bir çapa olup beni derine çekti. Gözlerine baktığımda sözlerinin ardında olduğunu bilmek kalbimi parçaladı. Bana güvenmeye çalışıyor olması kendimden nefret etmemi sağlamıştı. Oysa uzun zamandır yapmak istediğim şey tam olarak buydu.

Uzanıp kartı alacağım sıra parmaklarını geriye çekerek gözlerimizi buluşturdu. Korkutucu bir ciddiyet ifadesini kapladı. Kanımı donduran bir soğukluk ile uyardı beni. "Eğer kaçarsan peşinden gelirim ve seni bulurum."

Bunu sorguluyor olması bile şaka gibiydi. Niyetim hiçbir zaman ondan uzaklaşmak olmamıştı. Aksine ona yaklaşıp içten içe tükenmesini sağlamak istemiştim.

"Senden başka gidebileceğim bir yerim varmış gibi konuşma."

Sözlerim ile gözbebekleri büyüdü. Kararlılığından ödün vermese de doğruyu söylediğimi biliyordu. Tok sesi zihnimin dört bir yanında çınladı. "Umudum bu yönde, sarışın."

Kartı tekrar uzattı ve bu sefer geriye çekilmedi.

Aniden sahip olduğum telefonum ve kredi kartım ile çalışma odasından çıktım. Odama dönüp kart ile telefonu bir kenara bıraktım. Yatağa oturup pencereden dışarıya göz attığımda içime yerleşen huzursuzluğu geçiremedim. Araz'ın bu tavırlarına anlam veremiyordum. Bir yanım ani değişimi karşısında şüpheleniyordu.

Aklımdaki düşünceler öylesine iç içe geçmişti ki boğuluyordum. En son ne zaman kafamı biraz bile olsa dağıtabilmiş, hiçbir şeyi umursamadan sadece kendime odaklanabilmiştim bilmiyordum.

Yalnız kalıp düşünmek istemedim. Bu yüzden tekrar aşağı indim. Yemek masasının hazırlandığını gördüğümde saatinde kaç olduğunu idrak ettim. Hilal masadaki sandalyelerden birine oturmuş telefonuyla uğraşırken ona doğru adımladım ve diğerlerinin nerede olduğunu merak ederek mırıldandım. "Araz nerede?"

"Biraz önce çıktılar." Dedi Hilal başını kaldırıp. "Geç gelecekler. Bu akşam için önemli bir toplantıları var." Tebessüm ederek neşeyle şakıdı. "Yani bu gece kız kızayız."

Karşısına oturup yemeklere göz attım. "Güzel, biraz testosteron eksikliği iyi gelebilir."

Hilal kıkırdadı. "Kesinlikle."

Yemek salonuna giren kadını fark ederek ardıma yaslandım. Elena, Araz'ın yerine oturup baş köşeye iliştiğinde üstünü değiştirmişti. Siyah kazak ve pantolon giyiyor olmasına rağmen güzel gözüküyordu. Yüzündeki tebessüm ile arkasına yaslanarak yemeklere göz attığında onu izledim. Ona dair beni muallakta bırakan bir şeyler vardı. Duruşu ve bakışları kendinden eminliğinin altını çiziyordu. Bana kötü davranmamıştı lakin ters tarafına denk gelirsem canımı yakabilir gibiydi.

Maria'nın hazırladığı yemekleri yemeye başladığımızda bir süre hepimiz sessiz kaldık. Sükûneti bozan ise Hilal oldu. "En son Fransa'daydın değil mi?"

Elena hafifçe kasıldı. Sanki bu sorudan hoşlanmamıştı. Başını sallamak ile yetinip etini küçük parçalara ayırmaya devam etti. Bıçağı öylesine çevik kullanıyordu ki ince parmaklarının görünenden daha öldürücü olabileceğini idrak edebilmiştim.

"Paris nasıldı?"

Elena sinirlenmiş gibi bakışlarını kaçırarak homurdandı. "Zaman kaybıydı."

"Paris'i sevmiyor musun?"

Sorum ile gözlerini bana çevirdi. Omuzlarını silkerek mırıldandı. "Sevdiğimi sandım ama bunu hak etmediğini gördüm."

Aniden konuştuğumuz şeyin bir ülke olup olmadığına emin olamadım. Hilal'de kaşlarını çatarak sorgulayan gözler ile Elena'ya

bakarken tek şüphelenin ben olmadığımı gördüm.

"Ben Paris'e hiç gitmedim ama duyduğum kadarıyla oldukça güzelmiş."

Sözlerim ile Elena tebessüm etti. "Biraz abartılan bir şehir."

"Araz'a söyle, götürsün seni."

Hilal'in imalı kelimeleriyle gözlerimi devirdim. "Sahte nişanlı kavramındaki sahte kelimesinin anlamını unutup duruyorsun."

"Bence sen adamın sana nasıl baktığını görmüyorsun."

Aralık kalan dudaklarım ile gözlerimi irileştirdim. "Hilal şu an cidden saçmaladın."

Başını sallayarak beni geçiştirmeye çalıştı. "Aynen, Kutsal. Dün doğduğum için ben hiç anlamıyorum bir adamın bir kadını arzulamasını."

Elena kıkırdadı. "Bunu ben bile anladım, hem de sizi sadece üç dakika yan yana görerek."

Kızardığıma emindim. İçim yanmaya, midem kasılmaya başlamıştı. Araz gerçekten bana bakarken duyduğu arzuyu gözlerine yansıtıyor muydu? Ayrıca beni gerçekten arzuluyor olabilir miydi?

Konuyu değiştirmeye çalışarak konuştum. "Araz hakkında böyle şeyler söyleyebilmenizi anlayamıyorum. Adam tam bir poker face, ben asla ne düşündüğünden tam olarak emin olamıyorum."

"Araz'ı deşifre etmenin en iyi yolu, onu öfkelendirmektir." Dedi Elena ve uzanıp kırmızı şarabını aldı. "Güven bana, ağabeyimin pimine nasıl basacağımı iyi bilirim. Ona giden yol öfkeden geçiyor."

Hilal kahkaha attı. "Aslında Kutsal bu konuda oldukça başarılı."

Haklıydı.

Yemeklerimizin büyük bir kısmını mideye indirdikten sonra Elena önce Hilal'e ardından bana bakarak yüzündeki alaylı tebessüm ile konuştu. "Bu akşam ne yapıyoruz?"

Sorusunu anlayamadım.

Hilal iç geçirdi. "Kızlar gecesi için yanıp tutuşuyorum. Her ne kadar Güneş'i seviyor olsam da bazen insan arkadaşlarıyla kafa dağıtabilmeli. Belki bir yerlere gidebiliriz."

"Dimitri'nin kulübüne gidelim." Dedi Elena ve telefonunu çıkardı. "Mesaj atıp geleceğimizi haber verirsem güvenlik önlemlerini ikiye çıkartır."

Dimitri'de kimdi?

"Size iyi eğlenceler." Diyerek gülümsedim. "Ben gelemem."

Hilal hızla karşı çıktı. "Niye ki? Araz bizim ile dışarı çıkmana bir şey demez." Bir an duraksadı. "Yani aslında der. Hatta hepimize kızabilir."

Elena sinirle homurdandı. "Bizde çaktırmadan çıkarız. Zaten geç gelecekler, ruhları bile duymaz. Ayrıca Araz'ın bizim yerimize karar verebileceğini düşünmenden nefret ettim. Ağabeyim gidip kendini becerebilir, ne istersek onu yapacağız."

"Peşimde bana pençelerini geçirmek isteyen insanlar var." Diyerek Elena'ya baktım. "Beş gün önce kaçırıldım ve az kalsın donarak ölüyordum. Ayrıca Araz'ın güvenini yeni yeni kazanmaya başladım ve bunu tehlikeye atmak istemiyorum."

"Merak etme, o fark etmeden geri döneriz. Bahsettiğim Dimitri, Araz'ın ortağı. Onun yanındayken kimse bize yaklaşamaz. Ayrıca seni koruyabilecek kapasiteye sahibim." Elena omuzlarını düşürerek başını geriye attı. "Gerçekten eğlenmeye ve içmeye ihtiyacım var."

"Kutsal buna en çok senin ihtiyacın var." Dedi Hilal. "Haftalardır doğru düzgün dışarıya çıkmadın. Ayrıca eğlenceli bir şey de yapmadın. Elena haklı, Dimitri'nin mekanına gidersek hiçbir sorunla karşılaşmayız."

Yanağımın içini dişledim. Parmaklarım boynumdaki kolyeye gitti. Başıma bir şey gelebilme ihtimalinde kendimi koruyabilir, en kötü Araz'a sinyal göndererek beni bulmasını sağlayabilirdim. Ayrıca biraz eğlenmeye ihtiyacım olduğu doğruydu. Haftalardır içinde bulunduğum durumlar ile boğuşmaktan kafayı yemek üzereydim.

"Dimitri bizi Araz'a söylemez mi?"

Sorum ile Elena tek kaşını kaldırdı. "Canını seviyorsa söylemez çünkü aksi taktirde son nefesime kadar onun hayatını çekilmez bir hale getiririm."

"Araz bana telefon verdi." Diyerek başımı yana eğdim. "İçinde takip cihazı olabilir."

Elena ve Hilal kahkaha attılar.

"Elbette var." Dedi Hilal ve Elena ekledi. "Hepimizin telefonunda var. Gerçi ben benimkini nasıl kapatacağımı biliyorum. Bu yüzden Araz'a erken uyuyacağını söyleyen bir mesaj atıp telefonu evde bıraksan iyi olur."

Başımı iki yana salladım. "Yalan söylemek istemiyorum."

"O zaman hiçbir şey söyleme." Dedi Hilal. "Zaten bu gece dehşet yoğun olacaklar. Seni arayacağını sanmıyorum. Ancak adamlardan gelişmeleri öğrenmek isteyebilir."

Elena iç geçirdi. "Bu yüzden hepimiz benim odamda toplanacağız ve herkesin benim odamda takıldığımızı düşünmesini sağlayacağız."

"Evden nasıl kimseye görünmeden çıkacağız?"

Sorum ile Elena gülümsedi. "Kendi yöntemlerim var."

Ah, ona emindim.

Hilal kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. "Hadi ama Kutsal, gerçekten çok eğleneceğiz. Eğer yakalanırsak ve Araz sana kızarsa ona seni zorla götürdüğümüzü söyleriz."

"Kesinlikle." Dedi Elena. "Bütün sorumluluğu alıyorum."

Dudağımı dişledim. Açıkçası Araz'ın bana kızmasından değil, zar zor kazandığımı düşündüğüm güvenini kaybetmekten korkuyordum lakin bilmediği şey onu sinirlendirmezdi. Elena ile Hilal ne yaptığını biliyor gibi gözüküyorlardı. Ayrıca boynumdaki kolye bana güven veriyordu. Bu yüzden bir gecelik kaçamak fikri hoşuma gitmişti. Gerçekten de eğlenmeye ihtiyacım vardı. Özellikle bana iyi davranan ve uzun zamandır sahip olmadığım arkadaş statüsündeki iki kadın ile bunu yapmak bana sandığımdan bile daha iyi gelebilirdi.

"Peki." Diyerek gülümsedim. "Anlaştık."

Hilal ellerini çırptı. "Süper, öyleyse vakit kaybetmeyelim."

Yemek masasından kalkıp hazırlanmak için doğruca Elena'nın odasına gittik çünkü korumaların bizi süslenmiş bir vaziyette görmesi fazlasıyla şüphe uyandırıcı olurdu. Hilal'in açtığı müzik eşliğinde kıyafet arayışına girdiğimizde yüzümden gülümsememi silemedim.

Yıllar sonra kendimi ilk kez genç ve enerjik hissediyordum.

Garipti.

Benden hayatımı çalan, sevdiğim insana zarar veren bir grup düşmanı bitirmek istediğimi zannederek canavarın hayatına sızmıştım. Oysa şimdi o insanların bana sahip olmadığım bir yaşam vaat etmeye başladıklarını fark ediyordum.

Bu korkutucuydu.

Ama bu korku aynı zamanda hasret kaldığım bir aitlik duygusunu da beraberinde getiriyordu.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XX. KALEYE DÖNEN PİYON

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XX. KALEYE DÖNEN PİYON
Zayn & Kehlani - Wrong
Zayn- Tio

KUTSAL

Araz'ın evinin bir labirente benzediğini söylerdim.
Haklıymışım.
Evinde gerçekten labirent vardı.
Evet, adamın evinde, pardon kalesinde, labirent vardı.
Elena'nın odasının karşısında kalan ve depo görevi gören alana bir kitaplık yerleştirilmişti. Üstünde toz tutmuş vazo ve başka süs eşyaları duruyordu. O kitaplığı kenara ittirdiğinde ise evin aşağısına inen bir merdiven ile karşılaşıyordun. Aşağısı ise koridorlara ayrılan ve yolunu bilmeyen için labirent haline gelen bir sarmaldan ibaretti. Elena'nın bizi o labirentten çıkarıp arazinin belli bir noktasına açılan kapıya getirmesi tam olarak on sekiz dakika sürmüştü. Kapıdan çıktığımızda ise bizi kırmızı bir Porsche karşılamıştı. Anlaşılan bu Elena

Vladimirs'in kaçış aracıydı çünkü üstünde biriken karlar bir dağ haline gelmiş, arabanın motoru donmak üzereymiş.

Yola koyulduğumuzda etrafa merakla bakmaya başladım. Elena bana deri siyah bir pantolon, boyumu en az yedi sekiz sandım yükselten topuklu botlar ve askısız oldukça dar bir korse giydirmişti. Üstümdeki siyah yapay kürke sıkıca sarılarak ısınmaya çalıştım. Siyah dumanlı göz makyajım normalde uygulayamayacağım kadar ağır olan fondötenim ile kendime yabancı hissetsem de itiraf etmeliydim ki hiç olmadığım kadar güzel gözüküyordum.

Hilal dar yeşil bir elbise, Elena ise ateş kırmızı bir korse ile etek giymişti.

Arabayı kullanan kadına baktım. Araz ile kardeş oldukları barizdi. İkisinde de küçük dağları ben yarattım kibri vardı. Yine de Elena ağabeyine kıyasla çok daha ulaşılabilir duruyordu. En azından benim için. Erkekler adına üzülmediğimi söylesem yalan olurdu zira Elena'nın karşı cinse zor anlar yaşatabileceği kilometrelerce öteden anlaşılıyordu.

Dakikaların ardından dışarıdan dahi oldukça lüks görünen bir gece kulübünün önünde durduk. Binaya göz atarak merakla etrafa baktım. Siyah camlardan oluşan bir kutu misali görünen kulübün adı altın harfler ile binanın geniş camlarına yazılmıştı.

Lux Ferre.

Latince olan kelimenin ışık getiren anlamına geldiğini biliyordum. Kaşlarımı çatarak neden Dimitri isimli adamın kulübü için Lucifer'e göndermede bulunduğunu sorguladım.

Araçtan indiğimizde kapının önündeki kalabalığı fark ettim. Sırada bekleyen en az otuz, kırk kişi vardı. Bir an bu soğukta sokakta dikilmek istemediğimi düşündüm. Elena'nın doğruca girişe ilerlediğini fark ettiğimde ise kendi kendime gözlerimi devirdim. Elbette Rusya'nın prensesi sıra beklemeyecekti.

Mekândan içeriye girdik ve ben bambaşka bir dünyaya ışınlandığımı hissettim. Sarı ışıkların aydınlattığı mekân oldukça lüks bir dizayna sahipti. Kulübün içinde belli aralıklar ile duran heykeller vardı. Hepsi melek heykelleriydi. Tavandan sarkan altın kafeslerde, tenler baştan aşağı altın rengine boyanmış olan dansçılar performans sergiliyordu. Mekânın tavanı bir gökyüzü gibiydi. Hareket eden yıldızlara ayın her

halleri eşlik ediyordu. Görsel şölen kıvamındaki bu tablo nedensizce heyecanlanmamı sağlamıştı.

Hilal bileğimi kavrayarak beni solda kalan merdivenlere yöneltti. VİP bölümüne çıkıp kulübe yukarıdan bakmaya başladığımızda dans pistindeki insanları gördüm. DJ son derece hareketli bir şarkı çalıyordu ve ben uzun zaman sonra ilk kez dans etmeyi bu kadar çok istiyordum.

Siyah koltuklara çöktüğümüzde Elena bacak bacak üstüne atıp etrafa baktı ve gördüğü ilk garsona sipariş verdi.

Hilal yanıma oturarak gülümsediğinde bakışlarımız buluştu. "Sevdin mi mekânı?"

Sorusuyla başımı salladım. "Mükemmel gözüküyor." Dedikten sonra tek kaşımı kaldırdım. "Daha önce hiç böyle tasarlanmış bir gece kulübüne gitmemiştim."

"Dimitri'ye bunu söyle." Dedi Elena ve güldü. "Kendisi iltifatlara bayılır."

"Dimitri yakın arkadaşın mı?"

"Evet, çocukluk arkadaşı sayılırız."

Hilal kıkırdayarak doğruca Elena'ya baktı. "Öyle görünen bir adam ile nasıl sadece arkadaş kalabildiğini hiçbir zaman anlamadım ve anlamayacağım."

Elena yüzünü ekşitti. "İğrenç."

"Niye yakışıklı değil mi?"

Sorum üzerine Elena bana bakarak imalı bir tebessüm takındı. "Hayır fazlasıyla yakışıklı ama benim için kardeş gibidir. Sende savaş başlatmak istemiyorsan sakın Dimitri'ye yaklaşma."

Açıkçası ne kadar yakışıklı olursa olsun ilgimi çekeceğini zannetmiyordum ve hayır bunun zihnimin içinde yer edinen okyanus gözlü adamla hiçbir alakası yoktu.

Garson geri dönüp bir tepsi dolusu tekilayı masanın üstüne bıraktığında baka kaldım. Alkol ile aram iyiydi ve çabuk sarhoş olmazdım lakin bu görsel karşısında emindim ki bu gece üçümüzde kafayı bulacaktık. Hilal ve Elena küçük bardaklardan aldıklarında onlara eşlik ettim. Hep beraber bardakları kaldırdıktan sonra kenardaki tuzu yalayıp içkiyi bir dikişte bitirdim. Elena ağzına limon atarken Hilal ile ben buna gerek duymamıştık.

İki tekila daha içtim ve kendimi uzun zamandır olmadığım kadar rahat hissetmeye başladım. Kulüpteki müziğe kendime kaptırarak oturduğum yerde hafifçe bedenimi salladım. Elena doğrularak sipariş ettiği votkasını içmeye başladığında Hilal kıkırdayarak bağırırcasına konuştu. "Saat on iki yönünde bir hayranın var, Elena."

Bahsettiği noktaya baktığımda oldukça yakışıklı bir adamın Elena'yı süzerek tebessüm ettiğini gördüm. Merak ile Elena'nın ne yapacağını görmek üzere ona baktım. Adamı umursamadan önüne dönüp içkisini yudumlamaya devam ettiğindeyse mırıldandım. "Tipin değil mi?"

Sorum ile bir an düşüncelerine dalmış gibi bakışlarını kaçırdı. Saniyeler sonra gözlerimizi buluşturarak gülümsedi lakin gülümsemesinde sahte bir şey vardı. "Sarışın sevmem."

Tek kaşımı kaldırdım. Anlaşılan bu özelliğini ağabeyinden almamıştı zira Araz'ın sarışınlara karşı bir zaafı olduğu barizdi.

"Dimitri geliyor."

Hilal'in sözleriyle işaret ettiği noktaya baktım. Doğruca bize doğru adımlayan adamı görmek bir an afallamama neden oldu. Dudaklarım hafifçe aralanırken gözlerimi adamın üstünden alamadım.

Dimitri, uzun boyluydu. Bir doksana yakın olmalıydı. Omuzları genişti lakin Araz kadar kalıplı durmuyordu. Soluk teni kar misali beyazdı. Öyle ki adamı gören vampirlerin varlığına inanmaya başlardı. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Gömleğinin kıvrılmış kollarından dövmeleri gözüküyordu. Siyah dövmeler teninde sırıtıyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen adamın kollarını çevreleyen damarların soluk maviliğini seçebiliyordum. Gerçekten gördüğüm en tuhaf ten rengine sahipti. Lakin tek gariplik bu değildi. Adamın bir diğer dikkat çekici yanı da saçlarıydı. Sarı denemeyecek kadar soğuk bir solukluğa sahip olan saçlarından birkaç tutam alnına dökülmüştü. Kırmızıya çalan dudakları siyah ve beyaz kombinasyonuna eşlik eden tek renkti.

Birkaç adım ilerimizde durduğunda Elena yerinden kalkıp ona sarıldı.

Dimitri bakışlarını Hilal'in ardından benim üzerimde gezdirip alaylı bir ifadeyle tebessüm etti. Gözleri kehribara çalıyordu. Gerçi kulüp ışıklarından dolayı tam olarak emin olamıyordum lakin adam loş ışıkta bile bu kadar çarpıcıysa gündüz gözüyle ne hale gelirdi bilmek istemezdim.

Elena ile ayrıldıklarında gözlerini yüzümde gezdirerek gülümsemesini genişletti. Vay canına, adam gülümsediğinde ayrı bir yakışıklıydı. Tok sesiyle konuştuğunda onu dinledim. "Sen Araz'ın gözü gibi sakındığı nişanlısı olmalısın." Dedi düzgün Rusçasıyla. "Kutsal, değil mi?"

"Adım Kutsal, evet." Diyerek İngilizce karşılık verdiğimde Rusça bilmiyor oluşuma şaşırmış gibi tek kaşını kaldırdı. Ardından İngilizce konuşarak kibar bir tavır ile başını eğerek selam verdi. "Dimitri Volkov, tanıştığımıza memnun oldum."

"Bende."

Dimitri gözlerini son kez üzerimde dolaştırıp Elena'ya döndü. "Demek biricik ağabeyin bu gece dışarıda kızlar gecesi yaptığınızı bilmiyor."

Elena buz gibi bir ifadeyle karşısındaki adama baktı. "Ağzını açıp Araz'a tek kelime edersen hayatını çekilmez bir hale getiririm."

"Hayatımı zaten çekilmez bir hale getiriyorsun."

Dimitri'nin sözleriyle Elena tebessüm etti. "Düşün, bu aslında getirmemiş halim."

"Araz'a söylemeyeceğim." Diyerek bana döndü ve haylaz bir tebessüm ile göz kırptı. "Nişanlını sinir etmek günlük aktivitelerim arasındadır. Bu yüzden sırrınız benim ile güvende." Tekrar Elena'ya döndü. "Kulüp sizin, istediğiniz gibi eğlenin ama gideceğiniz zaman adamlarım size eve kadar eşlik edecek."

"Anlaştık."

Elena'dan aldığı onay ile Dimitri son kez hepimize göz attı. "Öyleyse iyi eğlenceler, hanımlar. Lütfen mekanımda kan çıkartabileceğim davranışlar sergilemeyin."

Gideceği sıra çalan telefonuyla bir an duraksadı. Elini cebine atıp telefonun ekranına baktıktan sonra hafifçe kaşlarını çattı. Aramayı yanıtlayıp yanımızdan gitmeden önce dudaklarından dökülen ismi zar zor işittim. "Efendim, Kıvanç."

Hilal ile içki bardaklarımıza uzandığımız sıra Elena'nın afallamış bir ifadeyle Dimitri'nin ardından baka kaldığını fark ettim. Sorunun ne olduğunu anlayamayarak bakışlarımı üzerinde gezdirdiğimde sinirlenmek ve üzülmek arasında kalmış gibi gözüktüğüne kanaat getirdim. Neler olduğunu soracağım sıra derin bir nefes alıp bize

döndü ve saçlarını savurarak masanın üstünde duran votkasını aldı. İçkinin yarısını tek dikişte bitirdi.

Kesinlikle bir sorun vardı.

Yine de Hilal de bende sessiz kaldık çünkü Elena istemediği sürece kimseye bir şey anlatmayacak birine benziyordu.

Yaklaşık bir saatin ardından çakırkeyifliğin sınırındaydım. Kızlar ile öylesine saçma konular hakkında konuşmuştuk ki kendimi bir anda gerçekten de yirmi dört yaşında genç bir kadın gibi hissetmeye başlamıştım. İtiraf etmeliydim, Hilal ve Elena bu zamana dek böylesine iyi anlaştığım nadir insanlardandılar. Genelde arkadaş edinmekte zorlanırdım lakin onlarla anında iletişim kurabilmiştim.

Hilal sarhoşluğunun verdiği pervasızlık ile mırıldandı. "Peki, seviştiğiniz en tuhaf yer?"

Sorusuyla kala kaldığımda Elena başını yana atarak kıkırdadı. Alt dudağını dişleyerek bir an hayallere daldığında aklından geçenleri saniyelerce bir kenara itemedi. Ardından iç geçirerek gülümsemesini genişletti ve bize dönerek cevabını verdi. "Eyfel kulesi."

"Ne?" diye bağırdığımda Hilal bana eşlik etmişti.

Elena başını geriye atarak tekrar kıkırdadı. "Paris seyahatim anlattığım kadar da kötü değildi." Gülümsemesi tebessüme dönüştü. "Yani en başlarda... Oldukça eğlenceliydi."

"Kimdi o şanslı adam?"

Hilal'in sorusuyla Elena başını salladı. "Tek gecelik bir şeydi. Önemli biri değil. Ben soruyu cevapladım sıra sizde."

Bu soruya verebileceğim bir cevap yoktu çünkü daha önce kimseyle sevişmemiştim. Evet, yirmi dört yaşındaydım ve bakireydim. İsteyen bunu tuhaf bulabilirdi ama benim için bu konu güvene dayanan bir şeydi. Hiçbir zaman kendimi karşımdaki adama tamamen teslim edememiş, bir noktada hep güvensizlik yaşamıştım. Deneyimsiz değildim hatta iddialı olduğum noktalar vardı. Açıkçası şimdi dönüp baktığımda seksi yaşayabileceğim kadar güvendiğim tek kişinin Ersay olduğunu düşünüyordum. O zamanlar aramızda hiç bu tarz bir çekim olmamıştı ve bu yüzden arkadaş kalmıştık ki buna da minnettardım zira sahte nişanlımın kuzeniyle yatmış olmam işleri daha tuhaf bir hale sokabilirdi.

"Benimki sanırım..." diye mırıldandı Hilal. "Asansördü."

Kıkırdayan ikili bana döndüğünde yaklaşan garsonu fark ederek dudaklarımı birbirine bastırdım. İçkilerimizi tazeleyip başka bir istediğimiz olmadığını öğrenip yanımızdan gittiğinde değişen sohbet kendimi açıklamak zorunda kalmamamı sağladı.

Bilmem kaçıncı tekilamı kafaya diktiğimde bütün bedenim alev almış gibi yanıyordu. Kızlar ile birlikte dans pistine inip dans etmeye başladığımızda yüzüme yerleşen gülümsemeyi silip atamadım.

Vücudumu sarmalayan ateş alkolün eseriydi.

Mideme giren içkilerin bedenimde oluşturduğu mayhoşluk ile kafamı dağıtmayı amaçlıyordum ki birkaç saatliğine de olsa hiçbir şey düşünmemenin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Bedenimi bir sağa bir sola sallarken sarı saçlarımı savurdum. Üzerimde gezen renkli ışıklar algılarımı bozmaya başlamıştı. Bana yaklaşan kızla bakışlarımı buluşturdum. Hilal ellerini omzuma atarak kalçasını sallamaya başladığında kıkırdadım. Elena hemen dibimizde dans ediyor, ikisi de en az benim kadar eğleniyor gibi gözüküyordu.

Boşta kalan elimi saçlarımın içinden geçirip kalçamı sallamaya başladığımda hissettiğim pervasızlık ile tekrar kıkırdadım.

Müzik kulaklarımda uğuldarken düşüncelerimin susmaya başladığını fark ettim. Günlerdir içimi yiyen bütün fikirler ve sesler kaybolmaya başlamıştı. Bunun tadını çıkararak dans etmeye devam ettiğimde hep bu şekilde kalabilmeyi diledim. Bütün seslerden ve düşüncelerden bağımsız olmak, sadece istediğim şeyleri yapmak, arzularımın sesini dinleyebilmek...

Dakikalarca tanımadığım insanların arasına karışarak dans etmiş ve tamamen sarhoş olmuştum. Ne ara karşıma dikilmiş olduğunu anlamadığım benim yaşlarımdaki esmer adam bana bakarak şarkıyı mırıldanmaya başladığında gülümsedim. Hilal başka biriyle dans ederken Elena da saatler önce onu gözleyen sarışın adam ile dans ediyordu.

Esmer adam elini bana uzatarak dansıma eşlik etmek istediğinde onu kırmadım. Elini kavrayarak beni kendi etrafımda döndürmesine izin verdiğimde sendeledim. Alkol dengemi kaybetmeme neden oluyordu. Kendi halime kahkaha attığımda esmer adam boşta kalan elini belime yerleştirdi. Başımı iki yana sallayarak ritme ayak uydurmaya devam ettim.

Gözlerimi alan ışıklar başımın ağrımasına neden oldu. Yılmadan dans etmeye devam ettiğimde esmer adamın temasını sonlandırarak geriledim ve aramıza bir mesafe koyarak kendi etrafımda döndüm. Sarı saçlarımı dağıtarak kafamı ritme göre sallamaya başladığımda hissettiğim ağırlık ile kaşlarımı çattım.

Ruhumda bir dalgalanma baş gösterdi.

Avuç içlerim karıncalanıyor, göğüs kafesim sızlıyordu.

Sanki bir akıma doğru çekiliyordum.

Esmer adam bana yanaşıp ellerini tekrar belime yerleştirdiğinde huzursuzluğum arttı. Bütün hücrelerim adeta alarm veriyor, bir şeylerin ters gittiğini bana fısıldıyordu.

Kalçamı sallayarak saçlarımı savurduğumda bu hissi üstümden atmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Duraksayarak dudağımı dişlediğimde üzerimde hissettiğim bakışların sahibini buldum. Metrelerce ötemde duran adam, ellerini ceplerine iliştirmiş bir put gibi karşıma dikilmişti. Okyanus gözlerinde hiddetli bir dalgalanma vardı. Etrafı net göremiyor olsam bile o oldukça berraktı. Sinirliydi zaten aksini beklemezdim. Bana olan öfkesini kilometrelerce öteden bile algılayabilirdim. Lacivert gözlerini üzerimde gezdirirken ifadesizliğini korudu. Ne denli dağılmış olduğumu görmek derin bir nefes almasını sağladı. Sanırım yine başına bela olmuştum.

Başımı yana eğerek canavarıma baktım. Muazzam güzelliğiyle öylece karşımda dikilirken iç geçirdim. İnsanı ürperttiği bir gerçekti fakat bazen çok tatlı da olabiliyordu. Tabi bunu ona söylesem sinirden delirirdi. Ona doğru adımlayacağım sıra da az önce dans ettiğim adamın üzerimdeki ellerinin baskısı arttı.

Beni duyabileceği bir tonlamayla uyardım. "Yerinde olsam dokunmazdım." Diyerek İngilizce konuştum. İşaret parmağımı çatık kaşlar ile beni izleyen sahte nişanlıma doğrulttum. Ardından gözlerimi kısarak yabancıya baktım. "Bazen çok kıskanç olabiliyor."

Adam ne dediğimi anlamayarak ki galiba bunun en büyük nedeni İngilizce bilmiyor oluşuydu, bana biraz daha yanaştı. Üzerime eğilerek dans etmeye devam ettiğinde onu ittirmek üzereydim. Aniden belime dolanan kol ile sert bir göğse çarptığımda düşüncemi eyleme dökecek vakti bulamamıştım.

Araz öfkeden ton değiştiren sesiyle konuştuğunda desibeli normaldi lakin bağırsa daha az korkutucu olurdu. "Yesli ty ne uberesh' ruki ot

moyey zheny, ya slomayu tebe pal'tsy odin za drugim." (Ellerini karımın üstünden çekmezsen parmaklarını tek tek kırarım.)

Karşımızdaki adamın beti benzi attı. Bakışlarını bana çevirerek yarım ağız özür diledikten sonra ortadan kayboldu. Benim ise tek dikkatimi verebildiğim nokta Araz'ın bana karım demiş olmasıydı. Karısı değildim ki, niye öyle söylüyordu?

Siktir, baya sarhoştum.

Belime yerleşen parmaklar ile sırtımı yasladığım adama yüzümü dönmek zorunda kaldım. Başımı geriye atarak lacivertlerine tutunduğumda başımın sandığımdan daha büyük bir bela da olabileceğini fark ettim.

"Benimle dans eder misin?" diye bir soru döküldü dudaklarımdan.

Araz afallayarak yüzüme baktığında şaşkınlığı öfkesini götürmemişti. Siniri hala orada duruyordu. Beni kendine yaslayarak kokusunu duyumsamamı sağladığında içim bir hoş oldu. Bedenindeki sıcaklık kendi vücudumun ateşiyle yarışıyordu.

"Ne kadar içtin?"

Sorusuyla bir an düşündüm. Beş tekila, iki kadeh votka ve tuhaf yeşil bir şey.... Evet, içtiklerim bunlardan ibaretti. Yani sanırım...

"Çok değil."

Sinirle dişlerini sıktı. "Başka adamlarla dans etmen ayıksan daha da sinirlenmemi sağlar, milaya."

"Niye?" diyerek gözlerimi kıstım. "Yoksa kıskandın mı?"

"Evet, kıskandım."

Cevabıyla kala kaldım. Bana tokat atsa daha az şaşırırdım. Gerçekten kıskandığını söylemiş miydi yoksa ben alkolden hayal falan mı görüyordum?

"Niye ki?"

Bu soruyu sahiden sordun mu dercesine bana bakıp derin bir nefes aldığında sabrının sonuna geldiğini hissedebiliyordum. Gözlerimizi buluşturduğunda boğazım düğümlendi. Tok sesi kalbimde yankı buldu. "Çünkü kimsenin sana dokunmasını istemiyorum."

"Neden?"

Sinirle dişlerini daha sert sıktı. "İstemiyorum da ondan. Empati kur, başka kadınla dans etsem kıskanmaz mısın?"

Bu sorudan hoşlanmamıştım.

"Ben kıskanmam." Diyerek bilmiş bir tavır takındım. "Sahiplenirim."

Başını salladı. "Güzel, bende sahipleniyorum." Üzerime eğilerek aramızdaki mesafeyi sıfıra indirgedi. Sıcak nefesi yüzümü yalıyor, gözlerimi yumma isteğimi tetikliyordu. "Benden başka kimse sana elini sürmeyecek, nokta."

"Bazen mağara adamı gibi davranıyorsun."

Sözlerim ile dudağının kenarını kıvırdı ama tebessümünde neşenin kırıntısı yoktu. "Alışsan iyi edersin, sarışın. Bu mağara adamı paylaşmak nedir bilmez, fazlasıyla korumacıdır. Bir daha nişanlılık sürecimiz boyunca bir başkasının ellerini üzerinde görürsem sana dokunan o adamın her bir santimetresini parçalara ayırırım."

"Anlaşmamız bittikten sonra?"

Sorum ile kasıldı.

Gözleri yangın yeriydi.

"O saatten sonrası beni ilgilendirmez." Dediğinde kelimeler zar zor dudaklarından döküldü. "Kimi istersen onunla olursun."

Hiç inandırıcı değildi.

Gözleri bambaşka bir cevap veriyordu. Açıkçası bu zamana dek bu tarz tavırları fazlasıyla bayağı bulurdum. Kimsenin beni kıskanmasından hoşlanmazdım. İstediğim her şeyi istediğim her zaman yapabileceğimi düşünürdüm. Yine de Araz'ın bu korumacılığından hoşnutluk duymuştum çünkü sorusu aklıma onun başka biriyle sarmaş dolaş olduğu bir görseli zihnime düşürmüştü ve bu görseli sevmemiştim. Tanrım, ben neler düşünüyordum böyle?

Düşmanım olması gereken adama dair bu hissettiklerim saçmalıktı.

"Araz." Diyen adamın sesini işittiğimde sağıma döndüm. Dimitri yüzündeki sırıtış ile bize yaklaşırken oldukça keyifli görünüyordu. "Sende nereden çıktın?"

Rusça bir küfür işittiğimde kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Araz belimi kavramaya devam etse de hafifçe geri çekilmişti. "Kız kardeşim ve nişanlım kulübüne gelmiş ama sen bana haber vermiyorsun. Bil diye söylüyorum, çok fena öcümü alacağım."

"Bu kadar alınganlık etme." Dedi Dimitri tam yanımızda durduğunda. "Kızlar eğlenmek istediler, bende onlara göz kulak oldum. Ayrıca nişanlınla başka türlü tanışamayacaktım." Bakışları yüzümü tavaf etti. "Güzel kadın, sana biraz fazla gibi."

Araz kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Tehlikenin yaklaştığını hissedebiliyordum.

Bu yüzden alkolün verdiği yetkiyle başımı göğsüne yaslayarak Dimitri'ye karşı aşık nişanlı rolümü üstlenmem gerektiğini fark ettim ve içten bir dürüstlük ile konuştum. "Senden daha yakışıklı diye nişanlımı kıskanıyor musun?"

Dimitri kahkaha attığında Araz kollarını belime dolayarak beni kendine bastırdı.

"Pekâlâ sanırım oldukça sarhoşsun." Dedi Dimitri ve Araz'ı işaret etti. "Ya da zevksiz."

Yüzümü ekşiterek ona kötü kötü baktım ve onu ilk gördüğüm andan beri aklımda olan tek düşünceyi dile getirdim. "Vampire benziyorsun."

Dimitri kaşlarını çattı.

Galiba alınmıştı.

Kinayeli bir tavır ve sinir bozucu bir tebessüm ile bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Dikkat ette sana dişlerimi geçirmeyeyim."

"Ben sana geçireceğim şimdi göreceksin." Diye homurdandı Araz. "Bir daha Elena ya da Kutsal buraya gelirse bana haber edeceksin, Dimitri. Ortağım olarak bunu yapmak zorundasın. Aksi taktirde bir gün roller değişirse aynı nezaketsizliği bende sana uygularım."

Dimitri tekrar kıkırdadı. "Bir kadının sana tasma takması benim de aynı bahtsızlığı deneyimleyeceğim anlamına gelmiyor, Araz. İnan bana roller hep böyle kalacak. Ve bir daha haber veririm." Dedikten sonra sırıttı. "Tabi canım isterse."

Bana son bir bakış atıp yanımızdan uzaklaştığında arkasından baka kaldım.

Gerçekten çok tuhaf bir adamdı.

Araz beni hafifçe kendinden uzaklaştırdığında bakışlarımız buluştu. Başım dönüyor, alkol iyice beni esiri etmeye başlıyordu. Bunu anlamış gibi derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Gidiyoruz, sarışın." Diyerek belime elini yerleştirdi ve beni ilerletmeye başladı. "Eşyaların nerede?"

Sorusuyla oturduğumuz locayı işaret ettim.

Az ilerideki bize bekleyen Ivan isimli adamına emir vererek beni çıkışa yönlendirmeye başladığında kaşlarımı çattım. "Hilal ve Elena nerede?"

"Hilal, Güneş ile gitti." Diyen adam ile koridorda yürüdük. "Elena'yı ise Ivan toparlayacak."

"Kız kardeşini sevdim."

Sözlerim ile sinirle homurdandı. "Sevinsem mi sinirlensem mi bilemedim, sarışın. Elena bela demektir ve bu gece anladığım üzere koalisyonunuz daha da tehlikeli."

Aynalar ile döşenmiş koridorda adımlamaya devam ederken bir an durup ona baktım ve durum analizi yapmak istedim. "Çok kızdın mı?"

Sorum göğsünün hızla kalkıp inmesine neden oldu. Duruşundaki gerginlikten cevabımı alabiliyordum. Bir an bozulan dengem ile sendeledim. Sinirle homurdanarak kollarını bana dolayıp ayakta kalmamı sağladığında başımı geriye atarak gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "Bence kızmamalısın çünkü ben çok eğlendim."

Dudaklarımdan kayıp giden itirafım gözlerinden bir karartının geçmesine neden olduğunda kıkırdadım. Umarsızlığımdan zevk alarak saçlarımı savurarak ardıma döndüğümde yavaş adımlar ile çıkışa yürüdüm. Sinirle homurdanarak ardımdan geldi.

Kendimi soğuk havaya attım. Bedenimi sarmalayan rüzgâr yanan tenimi dağladı. Birkaç adım ilerleyip duraksadı çünkü Araz valeye seslenmişti. Aracın gelmesini beklemeye başladığımızda ona kaçamak bakışlar atıyor, hala öfkeli olduğunu fark ederek gözlerimi kaçırıyordum. Birkaç adım ötemizde duran kızların gülüşmelerini duyduğumda onlara döndüm. Benim yaşlarımdaki birbirinden güzel üç kız sigara içerken bir yandan yanımdaki adama bakıyorlar, aralarında konuşuyorlardı.

Yüzüme bir tebessüm yerleştirerek gözlerimi onların üzerinde dolaştırdığımda beni duyacakları bir tonlamayla İngilizce mırıldandım. "Yakışıklı değil mi?"

Sorum üzerine Araz dahil olmak üzere herkesin bakışları beni buldu. Kızlar afallayarak yüzüme baktılar. Sanki mahcup olmuşlardı.

Kıkırdayarak önümde duran adamın omzuna tutundum. Dokunuşum gerilmesini sağlasa da umursamadım. "Siz bakmayın onun bu kadar muazzam olduğuna aslında çok zor bir adam."

Yüzümü astım. Doğruyu söylüyordum. Beni yoruyor, sürekli sınıyordu. Tamam, haklı nedenleri vardı ama bir insanın üstüne bu kadar da gelinmemeliydi.

Şaşkınlıkla yüzüme bakan lacivertlerini umursamadan kızlara döndüm. Az önceki sinirinin ardındaki gerçeği bildiğim için rahatlıkla konuştum. "Ayrıca aşırı kıskanç." Tanımadığım kızlara dert yanmaya başladığımda dikkat ile beni dinlediler. "Ve bana hiç güvenmiyor." İrileşen gözleri ve aralanan dudaklarıyla bana bakan adama döndüm. "Bakma öyle, güvenmiyorsun işte yalan mı?"

Açık kumral saçlara sahip, pembe bir elbise giymiş olan kız savunmaya geçerek arkamda durdu. Bozuk aksanıyla konuştu. "Ama güvenmeden olmaz." Başını salladı yavaşça. "Bir ilişkideki en önemli şey o."

Esmer arkadaşı sözlerini onayladı. "Güven ve sadakat."

En başta duran sarışın kız sigarasının dumanını üfleyerek gözlerini kıstı. Yanımdaki adama baktı ve bilmiş bir tavırla konuştu. "Sende ikisi de yok herhalde. Kızın parmağına yüzüğü takmışsın ama senin alyansın yok."

İşittiğim sözler ile yanımdaki adamın parmaklarına baktım. Haftalardır nişanlı olduğumuzu iddia ediyorduk fakat bu detayı asla fark etmemiştik. Bunu algılamak kahkaha atmama neden olduğunda doğrularak sarışın kızı alkışladım. "Doğru." Beni her an öldürebilecekmiş gibi bakan adama döndüm. Lacivertlerine tutunurken bir sır paylaşıyormuş gibi fısıldadım. "Araz, senin yüzüğün yok."

Parmaklarımı dudaklarıma örttüğümde öfkeden kudurmasına saniyeler kaldığını anladım.

Araz yüzük parmağına bakarak kaşlarını çattı. Ardından benim yüzük parmağıma bakarak saatler önce tenime iliştirdiği annemin yüzüğünü inceledi. Sanırım bu detayı o da yeni idrak ediyordu.

Kızlara bakarak göz kırptığımda gülümsememe eşlik ettiler.

Önümüzde duran arabayla elini belime yerleştirdi ve beni arabaya yönlendirdi. Yolcu koltuğuna oturmadan önce az önce konuştuğum yabancılara el sallayarak veda ettim. Araz ardımdan kapıyı kapatıp valenin eline para sıkıştırdığında bakışlarımı ondan ayırarak emniyet kemerime uzanmaya çalıştım. Başım gittikçe daha fazla dönmeye başlıyor, midem hissettiğim açlık ile bulanıyordu.

Arkama yaslanıp önüme gelen saçları ittirdiğimde Araz arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Fark ettiğim detay ile gözlerim irileşirken hızla ona baktım. "Sen nasıl buldun bizi?"

Sorum üzerine birkaç saniyeliğine gözlerimizi buluşturdu. Boğulmayı dilediğim gözlerini benden esirgeyerek önüne döndüğünde omuzlarımı düşürdüm. "Burası benim ülkem, Kutsal. Her yerde gözüm ve kulağım vardır. Gerçekten attığın adımdan haberdar olmayacağımı düşünmüş olamazsın."

Aldığım cevap ile dudaklarım aralandı. "Ama..." diyerek bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Elena öğrenmeyeceğine emindi."

Yanımdaki adam alaycı bir tebessüm ile bana baktı. "Elena kendini fazla zeki zannediyor ama aslında ona tanıdığım özgürlükten yararlanıyor. Müsamaha göstermemin nedeni onu sevmem ve istediğini yapmasını desteklemem."

"Canını yemesinden korkuyorsun değil mi?"

Sorum ile homurdandı. "Bazen ürkütücü olabiliyor."

Kahkaha attığımda bedenimde hareketlenme mide bulantımı arttırdı. Yüzümü ekşiterek omuzlarımı düşürdüm.

"Araz ben çok acıktım."

Ani itirafım tebessümünün genişlemesine neden olduğunda yerimde dönerek bacak bacak üstüne atmaya çalıştım.

"Ne yemek istiyorsun?" Sağa döndüğünde etrafı taradı. "İler de güzel bir yer var."

Başımı iki yana sallayarak onu reddettim. "Sen hazırla."

Dudaklarımdan kayan anlamsız kelimeler kaşlarını çatarak bana bakmasına neden olduğunda yutkundum. Resmen aşeriyordum. "Soslu makarna yapmıştın ya geçen gün." Hayretle bakmaya devam etti. Umursamadan, yüzüme tatlı bir tebessüm iliştirdim. "Ondan istiyorum."

Gülümseyerek önüne döndüğünde boşta kalan elini alnına yaslayarak homurdanmaya başladı. Sinirli miydi anlayamıyordum. Açıkçası uykum gelmeye başladığı için odaklanmakta da zorlanıyordum. Omzunu dürterek bana bakmasını sağladığımda mırıldandım. "İçine içine konuşma, duyamıyorum."

Ağırlığını sağ koluna vererek arabayı sol eliyle kullanmaya başladı. "Kutsal."

Dudaklarından dökülen ismim uyuşmama neden olduğunda ona yaklaşarak mırıldandım. "Efendim."

Samimiyetim karşısında ciddiyeti bozulurken az kalsın kırmızı ışığı kaçıracaktı. Frene asılıp savrulmama neden olduğunda bunu fark

ederek hızlı bir refleks ile bedenimi kavradı. Hissettiğim ani korkuyla algılarım biraz da olsun açıldı. Bakışlarımız birbirine kilitlenirken yakınlığımız ruhumu aleve verdi. Yanan bedenimdeki ateşi harlamak ister gibi gözlerini yüzümde gezdirdi. Dudaklarımın arasından titrek bir nefes kaydığında sertçe yutkundu.

Kokusu, sarhoşluğumun direncini güçlendiriyordu.

İşittiğim korna sesiyle geriye çekilip bakışlarımı yeşile dönen ışıkta dolaştırdım. Araz yola koyulduğundaysa sağımda kalan camı aralayarak soğuk havanın yanan tenimi kamçılamasına neden oldum.

"Ne diyecektin?"

Dakikalar önce adımı zikrettiğini hatırlayarak ona baktığımda kaşlarını çattı. Kendi sözlerini unutmuş gibi duraksayarak anımsamaya çalıştı. Saniyelerin ardından kafasını iki yana salladı. "Yok bir şey."

Dudağımı dişleyerek asıl merak ettiğim şeyi mırıldandım. "Bana yemek hazırlayacak mısın peki?"

Derin bir nefes alarak bakışlarımızı buluşturduğunda kafasını salladı. "İste yeter, milaya."

Milaya.

Aşkım.

Milaya.

Vücudumu talan eden alkol uzun zaman sonra ilk defa bu denli rahatlamamı sağlasa da zihnimin gerisindeki sesler hala oradaydı. Sadece artık bana bağırmıyorlar, fısıldıyorlardı.

Susadığımı hissederek ağzımı şapırdatmaya başladığımda saçlarımı dağıtan rüzgâr ile gözlerimi yumdum. Uyumak istediğimi fark etsem de bunu başarabileceğimi sanmıyordum zira mide bulantım artmaya başlamıştı.

Dakikalar sonra gözlerimi araladığımda yanımdaki adam arabayı evinin önünde durdurdu. Uyuşan parmaklarım ile zorla emniyet kemerimi çözdüm. Kapıyı ittirip kendimi dışarıya attığımda derin bir nefes aldım. Sersemlemem artarken düzgün yürümek bir hayal olmuştu. Bahçe kapısına geldiğimde belimde hissettiğim eliyle kendimi tutamayarak gülümsedim. Bana kaşlarını çatarak bakmasına aldırmadan kıkırdamaya başladığımda sinirle söylendi. Gözlerimi ondan ayırarak yavaş adımlar ile yürüdüm.

Bakışlarını üzerimizde gezdiren bahçedeki korumalara el sallamaya başladım. Hareketim karşısında başlarını eğerek gülümsemelerini saklamaya çalıştılar. Başıma saplanan ağrıyla yüzümü buruşturup evin içine girdim. Büyük holün sıcaklığı tenimin kızarmasına neden olurken ne ara omuzlarıma örtüldüğünü bilmediğim ceketi üstümden attım. Doğruca mutfağa adımladığımda tek isteğim kana kana su içmekti.

Mutfağa girip boş bakışlarımı etrafta dolaştırdım.

"Susadım." Diye mırıldandığımda dengemi kaybederek kalçamı tezgâhın kenarına çarptım. Hissettiğim acıyla inlediğimde bana doğru yaklaşan adamın dudaklarından bir küfür kaydı. "İyi misin?"

Tok sesinden yayılan soruyla doğrulup derin bir nefes aldım. "Acıdı."

Yakarışım sinirlenmesine neden oldu. Ani bir hareket ile ellerini belime yerleştirip ayaklarımı yerden kestiğinde şaşırdım. Beni sertçe tezgâhın üstüne oturttu. "Kıpırdama." Sesindeki ciddiyet sinirlenmemi sağlıyordu. "Gece gece başıma iş çıkaracaksın."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Karşımdaki adam her gün benim başıma bela olup, önüme sorunlar çıkarıyordu. Bir gece de o benim ile uğraşsa ölmezdi.

Derin bir nefes alarak sarhoşluğumun getirdiği pervasızlığı sonuna kadar kullanmaya karar verdim. Bu yüzden tatlı bir ifadeyle ona bakarken mırıldandım. "Bana kahve yap."

Tek kaşını kaldırdı. "Pardon?"

"Bana kahve yap."

Kendimi tekrarlamam ile tebessümümü daha tatlı bir hale getirmeye çalıştım. İç geçirerek bana doğru eğilip ellerini iki yanımdaki boşluğa iliştirdi. Yakınlığı mayışmamı sağladı. Gözlerimin içine bakarak ruhumu görmeye çalışırcasına dikkatle beni inceledi. "Aç değil misin?"

Sorusuyla başımı iki yana salladım. "Kahve istiyorum."

Okyanus gözlü adam isteğimi yerine getirmek üzere geriledi. Kahve makinasına yöneldiğinde bakışlarımı üzerinde gezdirmeye başladım. Bacaklarımı küçük bir çocuk gibi sallayarak onu izledim. Sabahki kıyafetleri hala üzerindeydi. Geniş omuzları başımı yaslamam için yaratılmış gibiydi. İnsanın baktıkça bakası geliyor, büyülenmeden edemiyordu. Bana hissettirdiklerinin ruhumda açtığı yaraları derindi. Zihnime hapsettiğim o küçük kızın aklını başından alıyordu ve bunu yaptığının farkında bile değildi.

Bakışlarım kaçırarak dudağımı dişlediğimde gözlerimi kısarak az ilerimdeki kapıya dikkat kesildim. Daha önce dikkat etmediğim buzlu camın ardındaki tabloyu şimdi kapının aralık olmasından dolayı net bir şekilde görebiliyordum.

"Araz bak havuz." Diyerek saçmaladığımda karşımdaki adam bana döndü. Bir keşifte bulunmuşum gibi zafer dolu bir gülümsemeyle ona baktığımı anladığında hayret etti. "Biliyorum, Kutsal." Sakin kalmakta zorlanıyor olmalıydı. "Ben yaptırdım onu."

Saf bir şaşkınlıkla başımı salladım. "Doğru, burası senin evin."

İşittiği sözlerim ile boşta kalan elini yüzüne örtüp bir şeyler mırıldandı. Saniyeler sonra gözlerimizi buluşturdu. "Beni sınıyorsun." Diyerek iç geçirdi. "Delirmeme saniyeler kaldı."

Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda gözleri irileşti. Onu sinirlendirmenin bende yarattığı haz ile dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımı kaçırdığımda yan gözle bana doğru adımladığını fark ettim. Alanıma girip bedenini üzerime eğdiğinde karşısında minicik kaldım.

Dudağının kenarı kıvrıldığında alaycılığını sezdim. "Beni sinirlendirmek hoşuna gidiyor."

Sözleriyle bilinçsiz bir tavır sergileyerek başımı salladım ve tezini onayladım. Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışarak yaklaştığında alev almak üzereydim.

"Neden?"

Omuzlarımı silkerek dudağımı astığımda bunun nedeninin benim de bilmediğimi söylemeye çalıştım. Bakışları dudaklarıma kaydı. Ruhumda filizlenen ateş onun ellerinin bana bahşettiği bir yok oluştu.

Gözlerini, gözlerim ile buluşturduğunda bakışlarımız mühürlendi.

"Niye bu kadar içtin?"

Dilinden dökülen kelimeler bir hançer gibi saplandı yüreğime. Gerçeklerden kaçmaya çalıştığımı itiraf etmek istedim. Yolumu kaybettiğimi ona anlatırsam belki beni anlardı diye düşündüm. Boğulduğum okyanus gözlerinde, can vermeye istekli olduğumu görürse belki bir ihtimal beni öldürmezdi.

"Sussunlar istedim."

Cevabım kaşlarının çatılmasına neden olduğunda boynundaki damar belirginleşti. Yaşamının anahtarıydı orası. Parmaklarımı

dolaştırmak istediğim bir var oluştu. Bir buse kondurmak istedim boynuna. Belki yaşamından öpersem onu, bende hayat bulabilirdim.

"Kimler sussun istedin?"

Kucağımda duran ellerimden birini kaldırarak işaret parmağımı şakaklarıma yerleştirdiğimde mırıldandım. "Buradaki sesler."

Karşımdaki adamın yüzüne acı dolu bir ifade yerleştiğinde yüreğim sızladı. Kaşları biraz daha çatıldığında öfkeden çok endişe duyuyor gibiydi. Derin bir nefes alıp merakını gizleme gereği duymadan konuştuğunda hissettiğim acıyla tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm.

"O güzel kafanın içinde ne var?"

Bir sır vereceğimi anlamasını isteyerek bana doğru yaklaşmasını işaret ettiğimde bedenime doğru eğildi. Kafasını hafifçe çevirip kulağına fısıldamama izin verdiğinde teninden yayılan sıcaklığa boyun eğmemek için direndim. Ve cevabımı mırıldandım. "Sen."

Cüretkarlığım afallamasına neden olmuş olmalıydı ki bir süre kıpırdamadı. Kasılan bedeni bir heykele dönmesini sağladığında bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Her zamanki ifadesizliğinden başka bir şey görmüyordum. Doğrularak bakışlarımızı buluşturduğunda gözlerindeki farklılık sersemlememe neden oldu. Anlamlandıramadığım bir dinginlik vardı göz bebeklerinde. Sanki karşılaştığımız o izbe sokak arasındaki geceden beri üstünde asılı duran kasvet dağılmış, ruhunu örten sis perdesi aralanmıştı.

Parmaklarımı gömleğinin yakalarına kenetleyip onu kendime doğru çektim ve dudaklarımızı buluşturdum. Hissettiğim tadıyla gözlerimi yumduğumda Araz'ın bedeni kas katı kesildi. Saliselik bir zaman diliminde şaşkınlığını üzerinden attı ve beni aklımı yitirmek isteyebileceğim kadar şehvetli bir şekilde öpmeye başladı.

Ellerini belime yerleştirerek beni kendine çekti. Kollarımı boynuna bacaklarımı ise hafifçe beline dolayarak bedenlerimiz arasındaki mesafeyi sıfırladım.

Dilime değen diliyle bir inilti işittim. Kendi sesim öylesine yabancı gelmişti ki idrak etmem saniyelerimi aldı. Araz ise bunu duyduğu an daha büyük bir açlık ile beni sömürmeye başlamıştı. Belimdeki elleri kalçalarıma indi. Parmaklarımı ensesindeki tutamlara iliştirerek kokusunu ve tadını ruhumun en derinlerine dahi kazımaya başladım.

Alkolden daha etkili olan dudakları, zihnimdeki bütün sesleri susturdu.

Üzerime eğildiğinde geriye doğru eğildim. Dudaklarını çekerek boynumu öpmeye başladığındaysa nefes alamadım. Deli gibi atan kalbime kesik soluklarım eşlik etti. Üstümdeki korseden dolayı açıkta kalan tenimi dudaklarıyla damgalayan adamın arzuyla boğuklaşmış sesini duydum.

"Blyad'." (Siktir.) Diyerek sinirle soludu. "Ty samoye vkusnoye, chto ya kogda-libo proboval." (Sen tattığım en lezzetli şeysin.)

Boynumu dişlediğinde inleyerek ismini mırıldandım.

Bunun üzerine geriye çekilip tekrar dudaklarımı buldu. Alt dudağımı ısırdığında kollarımı daha sıkı boynuna doladım ve göğsümü göğsüne yasladım. Uzun süre öpücüklerine karşılık verip bir an nefessiz kalarak geriye çekildim.

Araz'ın koyulaşan lacivert gözleri yüzümü tavaf ettiğinde gördüğü şey her neyse kaşlarını çatmasını sağlamıştı. Ellerini üzerimden çekerek aramıza belli bir mesafe koyduğunda ne olduğunu anlamadım. Kollarımı boynundan sökerek ellerimi üzerinden çekti ve sinirle söylendi. "Kutsal, sarhoşsun ve ne yaptığını bilmiyorsun. Seni bu şekilde öpmemem gerekir."

"Seni ben öptüm." Diye mırıldandım.

"Yine de bu sarhoş olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Ayıldım bile."

Sözlerim ile başını iki yana salladı. "Seninle sarhoşken sevişmeyeceğim."

Sevişmek kelimesi arzumu körükledi. Bedeninin ağırlığını üstümde hissetme ihtiyacı duydum. Yıllar sonra ilk kez kadınlığımın uyarıldığını hissediyordum.

Ona yanaşarak gözlerine baktığımda bunu istediğimi anlamasını sağlamaya çalışarak karşı çıktım. "Öpüşsen olmaz mı?"

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Gözlerinde birden çok duygu vardı ama onları idrak edebilecek kadar kendimde değildim. Alkol üstümde ağırlık yaratıyor, duyularımı köreltiyordu.

"Olmaz çünkü tadına bir kez daha varırsam içine girmeden duramam."

Göğüs kafesim sıkıştı.

Bütün ciddiyetiyle sarf ettiği kelimeler karşısında uyuştuğumu hissettim. Araz kahvenin hazır olduğunu belirtmek üzere öten makine sayesinde geriye çekildi. Uzaklaşmasını fırsat bilerek tezgâhın

üstünden indiğimde nefes alamıyor, alevlerin içinde sıkışıp kalmış gibi terliyordum.

Hızla adımlayıp aralık kapıdan süzüldüm ve bir saniye bile düşünmeden havuza doğru yürüdüm. Dönen başıma eklenen uyuşukluğum ve yanan tenim ile mücadele edemiyordum. Ayağım kayıp sırtım sert bir şeye çarptığında düştüğümü anladım. Bedenimi sarmalayan soğuk su ruhumdaki ateşi söndüremezdi fakat vücudumun ısısını düşürmüştü. Zihnimdeki küçük kızın çığlığı ne ara tuttuğumu bilemediğim nefesimi vermeme neden olduğunda gözlerimi araladım. Sırtım havuzun mavi taşlarına çarptı. Kalbimin ritmi benliğimi koruyan bariyerlere baskı yapıyordu. Ani bir panik dalgasıyla kollarımı sallamaya başladığımda bütün hücrelerim alarm verdi. Ciğerlerim acıyla bağırıyor, gözlerim klor yüzünden yanıyordu.

Aniden kendimi hiç olmadığım kadar yorgun hissettim. Çırpınmayı bırakarak gözlerimi yumduğumda mücadele etmem için bir neden olmadığını fark ettim. Kaçınılmazı ertelemek gereksizdi.

Bedenimi sarmalayan güçlü kollar seçim hakkımı elimden aldığında yüzüme çarpan soğuk havayla titredim. Nefes alışım göğüs kafesimin sancıyla kasılmasına neden oldu ve öksürmeye başladım.

Kollarımı boynuna doladığım adamın öfkeli sesini işittim. "Kafayı mı yedin?" Bağırışı titrememe neden olurken lacivert gözlerine tutundum. "İntihara meyilli misin?"

Ardı ardına aldığım nefesler ile yüzüme yapışan ıslak saçları iliştirdim. Üşüdüğümü hissederek titrediğimde doğruyu söyledim. "Yüzme bilmiyorum."

Küçükken az kalsın boğulduğum için sudan korktuğumu itiraf etmek istemedim.

Beni gözleriyle boğan adam, az önce gerçekten boğulmamı engellemişti. Bu farkındalık ile kendimi tutamayarak kahkaha attığımda vücudumu kavrayan elleri sıkılaştı. Onu sinirlendirdiğimi anlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Beni ve kendini havuzdan çıkartıp evin içine girmemizi sağladığında kucağından indim. Üzerine yapışan gömleği kusursuz fiziğini gözler önüne seriyordu. Göğüs kafesimin altında saklanan heyecanı bastırmaya çalışarak bakışlarımı kaçırdığımda soğuk suyun beni kendime getiremediğine inanamadım. Sanırım tahmin ettiğimden daha sarhoştum. Ellerimi yüzüme bastırarak ilerlemeye başladığımda

istediğim tek şey uyumaktı. Parmaklarımı sarı saçlarımın içinden geçirip mutfaktan çıktığımda sırılsıklam olduğumu fark ettim. Mermer taşlara düşen damlalara dikkat ederek kaymamaya çabaladım.

Dengemi kaybederek sendelediğime az ilerimde duran adamların düşersem tutmak üzere atakta bulunduklarını fark ettim. Bu hallerine gülerek karşılık verdiğimde bana tebessüm ettiler. Doğrulduğum sıra adamların odaklandığı noktaya baktım. Araz ellerini ceplerine iliştirmiş korumalarına bakarken öfkelenmiş gibiydi. Gözlerindeki hiddet bir bumerang gibi geri dönmüştü. Sağ elini kaldırıp savurduğunda adamların hepsi mükemmel bir uyum ile bana sırtlarını döndüler. Onları maruz bıraktığı harekete gözlerimi devirmeden edemedim.

Sarsak adımlar ile merdivenlere yürürken üzerime yapışan korse nefes almamı zorlaştırıyordu. Islanarak daha sıkı bir hal alan korsenin ardına ellerimi attım ve basamakları tırmandım. İkinci kata geldiğimde kesilen nefesim ve huzursuzluğum ile korsenin iplerini çekiştirmeye başladım.

Başarısız olmam sonucunda sinirle homurdandım. "Araz, sıkıştı bu korse." Diyerek yardım çağrısında bulunduğumda bana yaklaşan adımlarını işittim. Sinir ile bir şeyler mırıldanıp tek bir harekette beni esir olduğum kumaş parçasından kurtardı. Açılan korsenin ipleriyle göğsümü sarmalayan kumaş gevşedi. Ellerimi çeksem üstümden düşecek ve beni çıplak bırakacaktı.

Araz bunu fark ederek gözlerini üzerimde dolaştırdığında sonunda rahat nefes alabiliyor olmamın verdiği mutlulukla tebessüm ettim.

"Kutsal, evin içi adam kaynıyor." Diyerek dişlerini gıcırdattı. "Bak yalvarırım beni gece gece katil etme."

Öfkeyle parlayan bakışlarına tutunarak gülümsediğimde yavaşça göğsüne vurdum. "Şapşal sen zaten katilsin."

Bana sınırını zorladığımı bir kere daha fark etmeme neden olan bakışlarıyla baktığında dudaklarımı birbirine bastırarak ardıma döndüm ve merdivenlere yöneldim. Onunla uğraşamayacak kadar yorgundum. Bir an önce uyumaktan başka dileğim yoktu. Başımı öne eğerek basamakları tırmanmaya başladığımda midemin bulantısı arttı. Sonsuz bir döngünün içinde adımlıyor gibiydim. Ardımdan gelen adam beni izliyor fakat müdahale etmiyordu. Bitmek bilmeyen basamakların ardından bir sonuca varabildiğimde kapıyı ittirerek odaya girdim.

Gözlerime binen ağırlıklar işimi zorlaştırıyordu. Aklım şalterlerini çoktan indirmişti.

Üzerimdeki korseyi bir kenara attım ve az ilerimdeki şifonyere ilerledim. Çekmecelerden birini açıp içinden tişört aldım ve üstüme geçirdim. Fazlasıyla büyük gelen tişört sıcacıktı. Eğilerek çizmelerimi çıkardığımda az kalsın düşecek olmak küfretmeme neden oldu. Bacaklarımı sarmalayan pantolonu uzun uğraşlar sonucu çıkarabildim. Tamamen hazır olduğuma karar verdiğimde ise yarı kapalı olan gözlerim ile kendimi yatağa attım.

Kokusunun yoğunluğu kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Kutsal."

Adımı seslenmesiyle bakışlarımı aralayarak olduğu noktaya döndüm. Kapının kenarına yaslanmış bana bakarken kendini gülmemek için zor tutuyor gibiydi. Az önceki öfkesinin kaybolmasına neden olan şeyi merak ettim. "Uyuyacağım, çık odamdan."

Islak kıyafetleriyle az ilerimde dikilmeye devam ederken iç geçirdi. Kasılan çenesi konuşmasını zorlaştırsa da pes etmedi. "Burası benim odam."

Kaşlarımı çatarak hafifçe doğruldum ve etrafa baktım. Doğru söylediğini fark etmek şaşırmama neden oldu. Gözlerim üzerimdeki kalçalarımı örten tişörte kaydı.

Onun yatağında, onun kıyafetleriyleydim.

Şimdi neden kokusunun bu denli yoğun olduğunu anlayabiliyordum.

Mide bulantım artarken yüzümü ekşiterek bakışlarımızı buluşturdum. Yarın bu hallerimden büyük utanç duyacağımı bilsem de şu an için dünya yansa umurumda değildi. Tek istediğim uyumaktı. Bu yüzden kendimi yatağa atıp buram buram o kokan yastığa sarıldım ve mırıldandım. "İyi geceler, Morskoy."

Geri bir cevap vermedi.

Ya da ben bayıldığım için onu duyamadım.

Gecenin bir yarısı gözlerimi aralayarak hafifçe kendime geldiğimdeyse yanımda yatan bedenini gördüm. Yüz üstü uzanmış, bir kolunu belime dolamıştı. Bedenlerimiz birbirine yaslıydı ve içimdeki huzur kelimelerle tarif edilemeyecek düzeydeydi.

Yüzümdeki buruk tebessüm ile gözlerimi yumdum.

Ve canavarımın kollarında uyudum.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXI. GELECEĞİN GEÇMİŞİ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXI. GELECEĞİN GEÇMİŞİ
The Weekend - Creepin'

ARAZ

Ciğerlerime dolan vanilya kokusuyla gözlerimi araladım.

Günün ilk ışıkları odamın içini aydınlatıyor, en önemlisi yanımdaki kadının beyaz teninde dalgalanıyordu. Gözlerimi kapatıp açtım ve yanımda uyuyan meleğin varlığından emin olmaya çalıştım.

Kutsal yastığıma dökülen altın sarısı saçları, kızarmış ve aralık duran dolgun dudakları, üzerine geçirdiği tişörtüm ile kollarımın arasındaydı.

Ve gerçek olamayacak kadar mükemmel hissettiriyordu.

Kendime gelmeye çalışarak bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Kokusu ciğerlerimi istila etmiş, bedeninden yayılan sıcaklık vücudumu ele geçirmişti. O güzel vücudunu örten tek şeyin benim tişörtüm olması aklımın sınırlarını zorluyordu.

Dün geceki sarhoşluğunu anımsamak tebessüm etmemi sağladı.

Toksik oluşuyla tatlılık seviyesinde yeni bir boyut kazanmıştı. Beni kendine çektiğini anımsamak kanımı kaynatmaya yetti. Ciddiydim, Kutsal bu zamana kadar tattığım en lezzetli şeydi. Bir an dudaklarında kendimi kaybedeceğimi zannetmiş, onu mutfak tezgahının üstünde becermemek için kendimi zor tutmuştum. Açıkçası bu yüzden kendimle gurur duyuyordum çünkü ondan ayrılmak bu zamana dek yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Ayrılmak.

Siktir, ondan birkaç ay sonra ayrılmam gerekiyordu.

Peki ayrılacak mıydım?

Hayır.

Peki ona ayrılacağımızı düşündürtecek miydim?

Kesinlikle, evet.

Yüzüne düşen bir tutam sarı saçı omzunun ardına ittirdiğimde tutamlarının yumuşaklığı tenimi karıncalandırdı. Ufak temasım ile bir kedi misali bana yanaşıp başını boynuma gömmeye çalıştı. Onunla uyumaya ve uyanmaya alışabilirdim. Yatağımdaki varlığı sandığımdan daha çok hoşuma gitmişti ki ben genelde odamda bir başkasının varlığından bile memnuniyet duymayan narsistin tekiydim.

Milaya, hayatıma sızıyordu.

Her anlamda beni ele geçiriyor, beni o küçük parmaklarına dolayarak bir kukla misali yönetmeye çalışıyordu. İşin kötü tarafı ona izin veriyordum çünkü bir yanım çabasından keyif duyuyordu.

Yanağına varla yok arası bir buse iliştirdiğimde elini kaldırıp tam kalbimin üstüne yerleştirdi. Bir an uyandığını zannetsem de son derece derin bir rüyanın içinde gibiydi. Onu izlemekten hoşnutluk duyarak dakikalarımı geçirdim.

Telefonum çaldığında ise onu uyandırmamaya çalışarak doğruldum. Hemen yanımda duran cihazı alıp aramayı meşgule attığımda ekrana düşen mesajları gördüm. Ivan dün gecenin bir yarısı ona attığım mesajı görmüş ve isteğimi yerine getirmek üzere olduğunu söyleyen geri bir mesaj atmıştı.

Ekranda gördüğüm bir diğer ileti kaşlarımı çatmamı sağladı.

Kayıtlı olmayan numaraya bakarak huzursuzlandım. Kutsal'ı yastığa yatırıp kollarımı üzerinden çekerek doğrulduğumda sıcaklığından mahrum kalmaktan hoşlanmamıştım. Sarışının bedenini olabildiğince yakınımda istiyordum. Hatta gelecek planlarımın

arasında sadece vücuduna yakın olmak değil, o güzel vücuda girmekte vardı.

Dün gece başka bir adamla dans ettiğini gördüğümde bir an Dimitri'nin kulübünü yakmayı düşündüm. Ciddi ciddi o esmerin parmaklarını kırmayı planladım. Öylesine öfkelenmiştim ki bir an gözüm kararmıştı. Kimsenin nişanlıma dokunmasını istemiyordum, kimsenin karım olacak kadına o kadar yakın durmasını istemiyordum ve kimsenin ama kimsenin sarışınımı gülümsetmesini istemiyordum. Evet, sahte kelimesini kullanmıyordum ve kullanmayacaktım.

Yataktan kalkıp Kutsal'ı uyandırmamak adına balkona çıkarak cevapsız çağrının üstüne bastığımda soğuk hava bir an titrememi sağladı. Rusya'nın ayazını yemek saniyesinde bütün uykumu yok etmiş, ayılmama neden olmuştu.

Saniyeler içinde cevaplanan aramam ile tanıdık sesi işittim. "Araz."

Bir an afalladım. Aylardır haberini alamadığım adamın sesiyle kala kaldım. Gerçi bu duruma alışmam gerekirdi. Beni arayan kişi istemediği sürece kimse onunla iletişime geçemezdi. Bir hayaletten farksız oluşu canımı sıkıyordu çünkü kendisi aynı zamanda dünya üzerindeki güvendiğim ve sevdiğim nadir insanlardan biriydi. Uzun süredir iletişime girmiyor oluşuna sinirlenmemeye çalışarak eski dostumu selamladım. "Hektor."

"Sesindeki öfkenin nedeni seni ihmal etmem mi?"

Gözlerimi devirdim. "Seni özlediğimi zannediyorsan yanılıyorsun."

Hektor'un gülümsediğini biliyordum. Yıllar önce tanıştığımızda adama saygı duymam sadece dakikalarımı almıştı ki ben insanlara zor saygı duyardım lakin Hektor diğerleriyle kıyaslanamayacak kadar farklı bir insandı.

"Sana güzel bir haberim var."

Sözleriyle alaycılığımı takındım. "Hayırdır yoksa aradığın kadını bulabildin mi?"

Bu onunla ilgili asla anlayamadığım bir durumdu. Hektor ile tanıştığımdan beri dünyanın altını üstüne getirmesine sebebiyet veren bir kadın vardı. Onu arayıp duruyor, yıllar geçmesine rağmen kadını bulmak için deli gibi çabalıyordu. Yakışıklı adamdı ve istese her kadını elde edebilirdi lakin o bunu umursamıyordu. O sadece kendini bildi bileli âşık olduğu kadını istiyordu.

Bakışlarımı kendi yatağımda yatan kadına çevirdim.

Sanırım hayatımda ilk kez Hektor'u bir nebze anlayabiliyordum.

Sarışın kaçacak olursa onu kovalardım. Benden giderse peşinden gelirdim. Saklanırsa her köşe başında onu arardım. Ve cehennemin dibine gitse yerin altına girer, onu tekrar ellerimin arasına alırdım.

"Evet, buldum."

İşittiğim cevap ile şaşırdım. "Gerçekten mi?"

"Yoksa bulamayacağımı mı düşünüyordun?"

Hektor'un bağlantılarının bir sınırı yoktu. Bu yüzden bulamama ihtimali düşüktü. Yine de yıllardır başarısız olması bir noktada ona olan inancımı zedelemişti. Anlaşılan sonunda amacına ulaşmıştı. Güzel, belki artık arada gülümserdi.

"Beni bunu söylemek için mi aradın?"

Sorusuna soruyla cevap vermem üzerine kıkırtı sayılamayacak kadar donuk bir homurdanma işittim. Saniyeler içinde asıl nedeni dile dökmesiyle ise heyecanlandım. "Hayır, sana Salazar ile bir görüşme ayarladım."

"Ne zamana?"

"Yarın."

Bakışlarımı bileğimdeki saate indirdim. "Detaylar?"

"Mesaj ile yollayacağım." Dedikten sonra ekledi. "Dikkatli ol, biliyorsun ki paranoyaklıklarıyla ünlüler."

"Merak etme."

Bir an sessizlik oldu ve görüşmenin sonlandığını zannettim. Sonra Hektor'dan beklemediğim kadar alaycı bir tını işittim. "Nişanını kutlarım."

"Darısı başına."

"Benden önce evlenmeni kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Sözleriyle kahkaha attım. "Evet, bende her zaman sonuncu olacağımı zannediyordum ama kader. Anlaşılan ikinciliğe mahkûm olacaksın."

"O kadar emin olma."

"En azından üçüncü net."

Hektor kendini tekrarladı. "O kadar emin olma."

İmalı tınısıyla gözlerimi irileştirdim. Hektor ile benim ortak bir arkadaşımız daha vardı. Kendisi benden bir yaş küçük, Hektor'dan ise beş yaş büyük olmasına rağmen grubumuzun küçük kardeşi gibiydi. Ele avuca sığmayan ve asla uslanmayan bir şeytandı. Bu yüzden

işittiğim sözlerin vardığı noktayı idrak ederek şaşkınlığımı sesime yansıtmaktan çekinmeden konuştum. "Bana sakın Demir'in hayatında bir kadın var deme."

"Demir'in hayatında bir kadın var."

Bildiğim bütün küfürleri ardı ardına sıraladım ve ekledim. "Zavallı kadın."

Hektor bu sefer gerçekten kahkaha atmıştı. "Evet, senin nişanlın dünyanın en şanslı kadını çünkü."

"Kapa çeneni."

"Telefonu kapıyorum, Araz." Diyerek veda etti. "Kendine iyi bak."

Yüzümdeki tebessüm ile görüşmeyi sonlandırıp odama geri döndüm. Kutsal hala uyuyordu ve uzun bir süre daha uyuyacağa benziyordu. Yatağın önünde dikilip gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Bakışlarım yatağın yanındaki komidine kaydı. Üstünde duran kitaba bakmak bile bütün hücrelerimin alarma geçmesini sağlıyordu. Lacivert kapağın üstüne kazınmış altın rengi harflere ardından yatağımdaki kadına göz attım.

Hayatımda bir Harzem vardı.

Ve ben onu şah etmek istiyordum.

Maroon 5 - She Will Be Loved
Bebe - Tu Silencio

KUTSAL

Zombiye benziyordum.

Aynadaki yansımama baktıkça sinir krizi geçirmek istiyordum. Berbat bir haldeydim ve Araz'ın sabah sabah bu tabloyla güne başladığına inanmayı reddediyordum.

Bulanan midem ile yüzümü ekşittiğimde aynadaki görüntümü inceledim. Dağılan saçlarım, akan rimelim, soluk tenim ve çatlayan dudaklarım ile tam bir akşamdan kalmaydım. Gözümü midemdeki

bulantıyla aralamış, nerede olduğumu ve dün gece neler yaptığımı hatırlayarak fiziksel olarak olmasa da zihinsel olarak kusmuştum.

Araz'ın tişörtüyle onun yatağında onun kolları arasında uyuduğuma inanamıyordum.

Açıkçası pişman değildim. Yirmi dört yıldır bu kadar iyi uyuduğumu ve kâbus dahi görmediğimi hatırlamıyordum. Araz ile uyumak benim için oldukça güzel bir deneyim olmuştu ve en yakın zamanda tekrarlanmasından şikâyet etmezdim. Asıl sorunum ağzımdaki bu acı tat ve rezalet görünen sıfatımdı.

Minnettardım ki uyandığımda Araz yanımda değildi. Saatin neredeyse on bir olduğunu hesaba katarsak bu son derece normaldi çünkü Araz güne erken başlardı.

Odasından çıkıp kendi odama gittim ve hızla duşa girdim. Ilık suyun altında dikilip uzun bir süre kendime gelmeye çalıştım. Dün gecenin her saniyesini hatırlıyordum. Araz'ın kulübe gelişi, bana karım diye hitap etmesi, benim ile dans etmesi, eve döndüğümüzde zorunda olmamasına rağmen büyük bir sabır ile benim ile ilgilenmesi ve en önemlisi beni öpmesi... Teknik olarak onu ben öpmüştüm ama asıl kontroldeki kişi o olmuştu.

Kendimi kötü hissetmem gerektiğini biliyordum. Araz'ı öptüğüm için pişman olmalıydım. Vicdanım bu durum ile baş edememeliydi. Lakin bunların hiçbirini hissetmiyordum.

Fazla düşündüğüme kanaat getirip duştan çıktım ve saçlarımı kurutup asker yeşili pantolonum ile beyaz kazağımı giydim. Botlarımı ayağıma geçirip aşağı indiğimde başımdaki ağrının hala geçmediğini fark ettim. İstemsizce yüzümü ekşiterek yemek salonuna girdiğimde odayı aydınlatan ışık ile gözlerimi kıstım.

Hilal gözlerini yummuş Güneş'in ona bir şeyler yedirmeye çalışmasına direnirken en az benim kadar kötü gözüküyordu. Elena ise daha uyanmamış olmalıydı ki ortalıklarda yoktu.

Her zamanki yerime oturduğumda Araz'ın sesini işittim.

"Sonunda uyandın, milaya." Diyerek ardımdan yaklaştı ve tabağının kenarında kalan kahve dolu kupasını aldı. Gözlerimi kısarak ona baktığımda huysuz bir tavır ile mırıldandım. "Niye bağırıyorsun?"

Araz afalladı. "Bağırmıyorum."

Ellerimi yüzüme bastırıp midemdeki kasılmanın dinmesini bekledim.

"Hala sarhoş musun?" diye sorduğunda başımı geriye atıp gözlerine tutundum. Dürüstçe sorusunu yanıtladım. "Sanırım, evet."

Araz kıkırdayarak yanıma yanaştı ve yerimden sıçramama neden olan bir desibelde kulağımın dibinde bağırdı. "Bir daha o kadar içmemelisin, sarışın."

"Araz, bağırma." Dedik Hilal ile aynı anda.

Güneş ve dibimde duran adam neşeyle kıkırdadıklarında halimizden keyif duyduklarını anladım. Araz yanağımdan bir makas aldığında dokunuşuyla kasırdım. "Kahvaltını edip çalışma odasına gel, Milaya. Sen ve Hilal için bir şey hazırlatıyorum, Maria birazdan getirir. Sarhoşluğa birebirdir, onu iç mutlaka."

Düşünceli tavrıyla omuzlarım düştü. Başımı salladığımda dudağının kenarında asılı kalan tebessümüyle odadan çıktı. Ardından içeriye giren Maria hazırladığı içeceklerden birini bana diğerini karşımdaki kadına uzattı. Tuhaf kokusuyla midemin bulantısı arttığında tadına baktım. Kokusu kadar kötü değildi lakin lezzetli olduğunu da söyleyemezdim.

"Cidden iyi gelir." Dedi Güneş bir bana bir Kutsal'a bakarak. "İçin hadi."

Burnumu tıkayıp içeceğin yarısını iki yudumda bitirdim. Saniyeler içinde midemin rahatlamaya başladığını hissederek içeceğin yeri kalanını da içtim. Biten kupayı bir kenara koyup kahvaltı edemeyeceğimi fark ederek masanın ortasında duran elmalardan birini aldım. Elmayı ısırdığım sıra çıkardığım sese karşı Hilal yüzünü buruşturdu. Kesinlikle benden daha kötü bir haldeydi.

"Elena uyuyor mu?"

Sorum üzerine Güneş başını salladı ve dilimlediği portakalın bir parçasını Hilal'e uzattı. "Akşama kadar uyanmaz o." Güneş'in gözleri benim ile buluştu. "Dimitri'yle tanışmışsın."

Adama vampir dediğim aklıma geldiğinde kendimden utandım.

"Evet." Diye mırıldanarak kahveye uzandım. "Kendisi..." Kahveyi bardağıma dökerken doğru kelimeyi aradım. "Şahsına münhasır bir insan."

Güneş gülümsedi. "Evet öyledir ama güvenilirdir. Araz insan sarrafıdır. Genelde birini sevmiyorsa ya da güvenmiyorsa mutlaka o kişide bir sorun vardır. Dimitri'ye ise oldukça güvenir. Biraz delidir ama sadıktır."

İşittiğim sözler ile bakışlarımı kaçırdım. Doğru söylüyordu. Araz, hissediyordu. Tanıştığımız ilk andan beri bende bir şeyler olduğunun farkındaydı. Yine de bana elinden geldiğince iltimas geçiyordu. Bunu anlayamıyor, mantıklı bir yere oturtamıyordum.

"Mesela benim hakkımda yanılmadı." Yüzünde oluşan gülümsemeyle gözlerimizi buluşturduğunda ne demek istediğini anlayamadım. "Araz ile benim tanışmamız biraz garipti de."

Dudaklarından dökülen sözlere yanındaki kız kahkahalar ile güldü. "Biraz mı?"

Güneş genişleyen gülümsemesiyle ilk sevgilisine ardından bana baktı. "Yıllar önce ben evini soymak üzere hanesine tecavüz ettiğimde tanıştık."

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarım ile nefesim kesilirken kendimi tutamayarak çığırdım. "Ne? Nasıl yani?"

Karşımdaki adam yeşil gözlerini yüzümde gezdirerek arkasına yaslandığında gülümsemesi tebessüme dönüştü. Sanki bana bunu anlatıp anlatmamak arasında kararsız kalmıştı. Harika, bana güvenmeyen tek adam Araz değildi. Güneş'in hakkımda ne düşündüğünü umursamamam gerekirdi lakin nedensizce bana güvenebiliyor olmasını istiyordum çünkü içine düştüğüm durumdan sıyrılma zamanım geldiğinde her türlü yardıma ihtiyaç duyacaktım.

Derin bir nefes alıp sağ kolunu sevgilisinin oturduğu sandalyenin arkasına attı. "Ben yetimhanede büyüdüm. Hiçbir zaman bir ailem olmadı. Beni dünyaya getiren insanlar hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu yıllarca." Ağzından çıkan kelimeler kasılmama neden oldu. Gözlerime yerleşen hüzne engel olamadım. Konuşmaya devam etmesiyle yüreğim sızladı. "Küçükken yurttan kaçıp sokaklara düştüğümde uzun süre hırsızlık yaptım. İnsanları gasp ettim, bana para vermeleri için dilendim." İç geçirirken bakışlarını kaçırdı. "Araz beni kurtarmasaydı şimdi ne halde olurdum bilmiyorum."

Yüzünde oluşan buruk tebessüm ile kahvesine uzandığında ne diyeceğimi bilemedim. Gerçi bana fırsat vermeden derin bir nefes alarak geçmişinin üzerine örttüğü perdeyi aralamaya devam etti.

"Tanıştığımızda on altı yaşındaydım. Beni yakaladığında evdeki değerli eşyalarının yarısını sırtlanmıştım." Bakışları boşluğa odaklanmış, tebessümü genişlemişti. "Dedim tamam Güneş, buraya kadarmış. Sende izbe sokaklarda yaşam mücadelesi veren diğer

çocuklar gibi harcanacaksın." Kaşları hızla çatıldı ve ifadesi ciddileşti. "Ama öyle olmadı."

Başını kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda yüreğim sızladı. Karşımdaki adamın geçmişinin bu denli yaralı olduğunu kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim. Güneş dışarıdan oldukça kontrollü ve soğuk duruyordu. Sanki hiçbir şey onu yıkamaz, kimse ona bir zarar veremezdi. Elbette bu düşüncelerimde doğruluk payı olmalıydı. Yine de içinin yaralı olduğunu bilmek onu gözümde daha insani gösteriyordu.

"Araz bende bir şey gördü. Nedenini asla anlamıyorum ama tanıştığımız o an elimden tutmaya karar verdi." Yutkunup âdem elmasının oynamasına neden oldu. "Beni babasıyla tanıştırdı. İlkokul ve liseyi bitirmeme yardım ettiler. Aileden biri gibi davrandılar bana." Gülümsemesinde acı saklıydı. "Kimse insan yerine koymazdı beni. İtip kakar, tiksintiyle bakarlardı yüzüme. Beni adam ettiler. Şu an sahip olduğum ne varsa hepsini onlara borçluyum." Yanında oturan ve gözlerinden akan yaşları silmek ile uğraşan sevgilisine baktı. Bedenini kendine doğru çekip sıkıca sardı sevdiği kadını. Uzun kahverengi saçlarının arasına bir öpücük kondurup mırıldandı. "Bu güzel kadında dahil."

Araz karşımdaki adamın hayatını kurtarmış, ona bir gelecek sunmuştu. Bu yüzden Güneş ona bu denli sadıktı. Geldiği noktayı sunan kişiydi o. Minnettarlığı sonsuza dek baki kalacaktı. Aralarında ilişkinin boyutunun ne kadar büyük ve sağlam olduğunu artık daha iyi anlıyordum.

"Çok yakışıyorsunuz." Diyerek tebessüm ettim.

Dakikaların ardından yediğim bir elmayla doyduğumu hissederek masadan kalkmaya ve Araz'ın yanına gitmeye karar verdim lakin bu düşüncemi eyleme dökemedim çünkü Araz benden önce davranarak tekrar yanımıza gelmişti. Bana bakarak kaşlarını çattığında bütün huysuzluğuyla konuştu. "Niye gelmiyorsun yanıma?"

Hilal kıkırdadığında ağzım açık kaldı. Sorusuna karşılık birkaç saniye afallamış bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Ardından cevap verdim. "Tam geliyordum."

Araz bana inanmamış gibi gözlerini kıstı ardından varlığımı yok sayarak Güneş'e döndü. Elindeki kupasını tazeleyerek filtre kahvesini doldurdu. "Hektor ile konuştum."

Zikrettiği isim ile kaşlarımı çattım. Kimden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat her kim ise önemli biri olmalıydı zira ortama çöken gerginlik ve sessizlik hayra alamet değildi. Araz normal gözüküyordu ama aynı şeyi karşımdaki ikili için söyleyemezdim. Şaşırmışlar hatta baya baya dumura uğramışlardı.

Hilal gözlerini kırpıştırıp işittiklerini sindirmeye çalışırken Güneş bir küfür savurdu. "Nasıl iletişime geçtin ki onunla?"

Sesine yansıyan hayret merakımı harmanladı.

"Her zamanki gibi ben değil, o bana ulaştı. Salazar Kartelinde bağlantısı varmış ve işime yarayabilecek bir teklifte bulundu."

Kafamın karıştığını hissederek olaya dahil olmaya çalıştım. "Hektor kim?"

Dudaklarımdan sıyrılan sözler bakışların bana dönmesine neden oldu. Araz ile Güneş rahatsız olmuş gibi birbirlerine bakarak beni yok saydıklarında Hilal gözlerine yerleşen hayranlıkla dedikodu anlatırcasına mırıldandı. "Görüp görebileceğin en tehlikeli ve yakışıklı adamlardan biri."

Sözleri Araz ve Güneş ikilisinin ona ölümcül bakışlar atmasına neden olduğunda arkasına yaslanarak oturduğu sandalyede kaydı ve bakışlarını tavanda dolaştırmaya başladı. Yanımdaki adam sinirle bir şeyler söylenip bana baktığında öfkesinin yoğunluğu keyiflenmeme neden oldu çünkü kıskançlık ona yakışıyordu.

"Teklifi neymiş?" diye sordu Güneş hala sevgilisine bakarken.

Konuşmak üzereyken onu durdum. "Lütfen, benim anlayacağım şekilde anlat."

"Salazar Karteli, uzun zamandır iş yapmak istediğim insanların yönettiği bir topluluk. Şimdiye kadar başarılı olamadım çünkü gereksiz bir politikaları var. Aile işi olarak gördükleri için aralarına herkesi almıyorlar. Bağlantı kuracakları insanlar konusunda çok seçiciler." Cebinden çıkardığı sigarasını dudaklarına yerleştirip ateşe verdikten sonra dumanını içine çekti. "Nişanlandığımı duymuşlar. Sanırım bu onların istediği koşulları karşılamama neden oldu ki bizim ile görüşmek istiyorlar."

Sözleriyle tek kaşımı kaldırdım. "İkimiz ile mi?"

Başını sallayıp sigarasından bir duman daha aldı. "Evet, sarışın. Sonunda Araz Vladimirs'in nişanlısı ne gibi sorumluluklara sahip öğreneceksin."

Tatlı bir tebessüm ile alay ettim. "Bu onura layık olmam büyük bir mutluluk. Elimden geleni yapacağıma ve Oscar'lık bir performans sergileyeceğime emin olabilirsin."

Tavrımdan memnuniyet duyarak tebessüm etti. "Şüphem yok, milaya."

"Araz, emin misin?" Güneş'in bakışları üzerimde dolaştığında tedirginliğini hissedebiliyordum. "Duyduğuma göre iş yapacakları insanları sınamalarıyla nam salmışlar. Kutsal'ı yanında götürmek mantıklı mı?"

Arkadaşından gelen soruyla bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Bana baktığında ne görüyordu bilmiyordum ama karşılaştığı görselden gayet memnun gibiydi. Hatta biraz fazla memnun gibiydi.

"Valizini hazırla." Diyerek göz kırptı. "Bir saate yola çıkıyoruz."

"Nereye gideceğiz?"

Sorum üzerine odadan çıkıp gözden kaybolmadan önce konuştu. "Rotamız Meksika."

Daha önce hiç gitmediğim lakin her zaman gitmek istediğim bir ülkenin adını zikretmesiyle istemsizce heyecanlandım. Vakit kaybetmeden yerimden kalkıp odaya döndüm ve çantamı hazırladım. Hayata dair belki de istediğim tek şey, ölmeden önce görebildiğim kadar fazla ülke görmekti. Yeni insanlar ile tanışmak, farklı kültürlere şahitlik etmek bana her zaman olasılıkların gücünü hatırlatırdı.

Bu yüzden Meksika için oldukça hazırdım.

Uçağın kalkacağı piste geldiğimizde vakit kaybetmedik. Bizi karşılayan Araz'ın adamı ve pilot ile selamlaştıktan sonra yanlarından ayrıldım. Uçağın içine girip kendimi deri kaplamalı krem rengi koltuğa attım ve camdan dışarıya bakmaya başladım.

Konforlu seyahate alışmaya başlıyordum.

Araz'ın uçağa girdiğini fark ettiğimde bakışlarımızı buluşturdum. Bana doğru ilerleyip karşımdaki koltuğa oturdu ve aramızda duran masaya elindeki tabletiyle bilgisayarını bıraktı. Arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Uykun var mı?"

Sorusuyla başımı iki yana salladım. Doğrusunu söylemek gerekirse varlığından dolayı kendimi dingin hissediyordum ve bu mayışmama neden oluyordu lakin yüzünden ve duruşundan anlayabildiğim kadarıyla konuşmak istediği bir şey vardı. Bu yüzden uyku söz konusu dahi olamazdı.

"Güzel, sana öğretmem gereken şeyler var. Meksika'ya vardığımız da her şeyden bir haber dolaşma ortalıklarda."

Sözleriyle afalladım.

Karşımdaki adamın neden beni işlerine dahil ettiğini anlamıyordum. Bir tahminim vardı ve bu düşünce canımı yakıyordu çünkü bana güveniyor olabilirdi. Belki de gerçekten onun tarafında olduğuma inanıyordu. Aksi taktirde böyle önemli bir anlaşma için beni bilgilendirmek istemezdi. Ya da ister miydi? Belki de bildiklerim ile ne yapacağımı görmek istiyordu?

Araz tam bir muammaydı.

Ve neyi neden yaptığını asla anlayamıyordum.

Uçak havalandığında kabin görevlisi olduğunu düşündüğüm mavi gömlekli yirmili yaşlarındaki adam aramızdaki masayı donatmaya başladı. Araz'a her zamanki viskisinden bana ise papatya çayı verdi. Midem hala bulandığı için siparişimden son derece memnundum. Ardından adam meyve tabağı, çerez, abur cubur gibi aperatifler getirdi. Bacak bacak üstüne atıp buharı tüten çayımı yudumladım. Sıcaklığı içimi ısıtırken bakışlarımı tabletiyle ilgilenmekte olan adama çevirdim. "Anlat hadi."

Sözlerim ile viskisini yudumladıktan sonra başıyla yanındaki koltuğu işaret etti. "Gel yamacıma."

Söyleyiş tarzı gülmeme neden olduğunda o da tebessüm etti. Alaycılığı üstündeydi ki bu halini tercih ederdim. Ciddileştiği zaman geriliyordum.

Kendimi yanındaki koltuğa attığımda aramızdaki mesafenin azlığı kokusunu doya doya içime çekmeme neden oldu. Gözleri üzerimde dolaştı. Bacaklarıma değen bakışlarıyla az ilerimizde duran görevliye işaret verdi. Kaşlarımı çatarak ne yapmaya çalıştığını anlamayı denedim. Saniyeler içinde yanımıza gelen görevli siyah bir örtü uzattı. Araz ayaklanıp katlı duran örtüyü açtı ardından pamuklu kumaşı bacaklarıma örterek eski yerine döndü. Hayret ile izledim onu fakat şaşkınlığım sadece ona değildi zira bedenimi örtene kadar üşüdüğümü fark etmemiştim bile.

Saklamaya çalıştığım tebessümüm ile örtüye sarıldığımda ona yanaşıp ekrana baktım. Başını çevirerek gözlerini yüzümde dolaştırdı. Öylesine yakındık ki nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Kararan lacivertlerine hayranlıkla bakmayı bırakıp önüme döndüğümde

kalbimin deli gibi atması kulaklarımı uğuldattı. Yanımdaki adam bir dikişte viskisini içip kendi kendine homurdandığında gerginlikle bacağımı sallamaya başladım.

"Bulaşacağımız kişiler." Dedi saniyelerin ardından.

Tabletin ekranında beliren kadın ile adama baktım. Birbirlerine sıkıca sarılmışlardı ve yüzlerinde büyük bir gülümseme vardı. Gerçekten mutlu ve aşık gibi gözüküyorlardı. Adam oldukça yakışıklıydı. Kırklı yaşlarının ortalarında olmalıydı. Esmerdi ve büyük kahverengi gözleri vardı. Oldukça bakımlı gözüküyordu. Yanındaki kadın ise daha genç gibiydi. Beyaz teni ışıldıyordu. Kısa siyah saçları ve ela gözleriyle muazzam bir güzelliğe sahipti.

"Dominic ve Vera Salazar. Meksika'nın en büyük ve kazançlı kartelinin başında bu ikili var. Uzun zamandır onlarla anlaşmak istiyordum ama dediğim gibi oldukça katı kurallara sahipler ve seçiciler. Aile yapısına değer veriyorlar. Birbirlerine çok âşık olduklarını iddia ettikleri için iş yaptıkları her şey de sevgi olması gerektiğini düşünüyorlar."

Araz'ın alay kokan sesiyle başımı kaldırıp ona baktım. Sözlerinin saçmalıktan ibaret olduğunu düşündüğüne emindim. Onun için bu insanların inandıkları komik bir şakadan ibaretti.

"Duyduğuma göre biraz da deliymişler. İş yapacakları insanları sınayıp teste tabi tutmayı severlermiş." Son sözleri kaşlarımı çatmama neden oldu. "Yani dediğin gibi sevgiye ve aşka önem veriyorlarsa bizi bu konuda değerlendirebilirler."

Sözlerim ile başını salladı. "Aynen öyle. Bu yüzden orada olduğumuz süreçte birbirimiz için ölebilecekmiş gibi davranmalı, dünyanın en aşık çifti olmalıyız."

İç geçirdim.

İşte bu oldukça zorlayıcı olacaktı.

Kendi kendime mırıldandım. "Mükemmel."

Bakışlarını yüzümde dolaştırdığını fark ederek gözlerimizi buluşturduğumda alayla tebessüm etti. "Latinler fiziksel yakınlığı aşkın temeli sayarlar, sarışın." Cüretkâr bir tavırla göz kırptı. "Aklında bulunsun."

Yanağımın içini dişleyerek kendimi gülümsememek için tuttum. Gözlerimi kısarak baktım ve anca avucunu yalayacağını anlamasını

istedim. Ve evet, nazlanıyordum çünkü aslında ona dokunmaktan oldukça keyif alıyordum.

Arkama yaslanarak bacaklarımı kendime doğru çektim ve üzerimi örterek ekrana bakmaya devam ettim. Araz ekranı kaydırıp başka bir fotoğrafın gözlerimin önüne serilmesine neden oldu. Neredeyse bir saat boyunca kadının nelerden hoşlandığını ve onun ile nasıl yakınlık kurabileceğimi anlatıp durdu. Evli çift dilimizi bildikleri için şanslıydım aksi taktirde bir süs bebeği gibi oturacaktım fakat yanımdaki adamın isteği bu değildi. Kadın ile iyi anlaşmamı istiyordu çünkü söylediğine göre anlaşmayı tamamlayabilmemizin en etkili yolu, Vera Salazar'ı etkilemekti. Bu işin başındaki asıl güç oydu ve bu tarz kararları da o veriyordu. Ona yakın olup gözüne girersem işi daha kolay ve çabuk halledebilirdik.

Papatya çayımın ikinci bardağını da bitirmek üzereyken doğrulup önümde duran çileklerden birini aldım. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Sorum üzerine tabletinin kilidini açarak arkasına yaslandı ve bana bakmadan cevap verdi. "Sinaloa'nın başkenti Culiacan'a. Normalde iş yaptığımız bir bölge değil çünkü Salazar Karteli'ne ait." Başını kaldırdığında yüzündeki tebessüm tehditkardı. "Yakında benim olacak."

Bu denli hırslı olmasına inanamadım.

"Kariyer açısından zirvedesin gerçekten." Ellerimi birbirine çarparak alkışladım onu. "Bravo, tebrik ederim."

Tebessümü genişlediğinde uzanıp viski bardağını avuçladı. "Yaptığım her işte en iyisi olmak isterim. Listenin başında değilsem." Elimi kaldırarak durdurdum onu. "Tahmin ediyorum, listenin başında değilsen sıralamayı değiştirmek için elinden geleni yaparsın." Sözünü tamamlamaya çalışarak bilmiş bir tavırla konuştuğumda erkeksi bir kıkırtı dudaklarından kayıp gitti. Başını hafifçe iki yana sallayıp tezimi yalanladıktan sonra gözlerimin içinden ruhuma doğru fısıldadı. "Bir numara değilsem direkt listeyi yakarım ki karşılaştırılabileceğim bir seçenek kalmasın."

Cüretkarlığı ürpermeme neden oldu. Herkese ve her şeye kafa tutabilirmiş gibi davranması özgüveninden değil kendinin farkında olmasından kaynaklanıyordu.

Yapabileceklerinin bilincindeydi ve bu çekiciydi.

"Daha öğreneceğin çok şey var, çaylak." Diyerek doğrulduğunda tebessüm ettim.

Evet, bilmem gereken şeyler vardı.

Hatta liste oldukça kabarıktı.

Bazen bende o sayfaları aleve vermek istiyordum. Cevaplarımın karşıma geçmelerini ve beni selamlamalarını umuyordum lakin bu isteklerimi elde etmem zordu. Çünkü sorularımı yönlendirebileceğim bir muhatabım yoktu. Şimdiyse yanımdaki adamın zihnini kurcalamak, ne yapmaya çalıştığını öğrenmek istiyordum.

"Neden öğrenmemi istiyorsun?" Gözlerimiz buluştu. "Birkaç ay sonra hayatından çıkıp gidecek bir kadına neden bu kadar çok bilgi veriyorsun?" Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Yoksa bir yanın gitmemi istemiyor mu? Eğer öyleyse söyleyebilirsin." Başımı hafifçe yana yatırıp doğruca gözlerinin içine baktım. "Israr edersen kalabilirim."

Araz, felaket.

Benim felaketim.

Okyanus gözlerine yerleşen fırtına ruhumda filizlenen çiçeklerin yapraklarını savurdu. Tatlı bir telaş kapladı benliğimi. Büyüyen göz bebekleri dudaklarıma kaydığında nefesim kesildi. Yavaşça, işkence etmek ister gibi bana yaklaştı. Bedenini üzerime eğerek minicik hissetmeme neden oldu. Yüzlerimizin arasındaki mesafe azaldıkça cesaretim kırıldı. Kalbim bedenimi yırtarak çıkmak ister gibi şiddetle atıyordu.

"Güzelim." Tok sesi titrememe neden olduğunda bir kedi gibi hırlamak üzereydim. Yutkunmaya çalışarak başımı dikleştirdiğimde bir saniye olsun bakışlarımızı ayırmadı. Aniden solda kalan düğmeye basıp sırtımı yasladığım koltuğun yatak halini almasına neden oldu. Şaşkınlıkla yattığım yerde kala kaldığımda uyarı dolu bir tonlamayla alarm verdi. "Çok konuşuyorsun. Kafam şişti kafam. O güzel gözlerini kapatıp uyu ki ben akıl sağlığımı kaybetmeyeyim." İşaret parmağının tersiyle yanağımı okşadı. "Hadi, iyi geceler."

Hızla üstümden kalkıp eski pozisyonuna döndüğünde elektrik akımına maruz kalmışım gibi titredim. Bir süre kendime gelmeye çalışarak olduğum yerde yattım. Midemdeki hareketlenme ve tenimi sarmalayan sıcaklık başımı döndürmüştü. Maviye boyanmış bakışlarımı dünyamı alt üst etmeyi kendine misyon edinmiş olan

adama çevirdim. İçkisini yudumlayarak işiyle uğraşmaya kaldığı yerden devam etmesine inanamadım.

Asıl uyuması gereken oydu, ben değil. Dün gece benim ile uğraştığı için geç yatmış ve erken kalkmış olmalıydı çünkü gözleri kan çanağına dönmüştü lakin hala direniyordu. Hızla doğrulup kaşlarımı çattım. Uslu durmamış olmam öfkelenmesine neden olmuş olmalıydı ki derin bir nefes alarak tavana baktı. Ardından alnını ovalayarak bana döndü. Ne istiyorsun der gibiydi.

"Sende uyu."

Sözlerim şaşırmasına neden olduğunda boşluğundan faydalanarak elinden içki bardağını alıp masanın üstüne bıraktım. Tabletinin kapağını kapatıp az önce bana yaptığı gibi koltuğunu yatak pozisyonuna getirdim. Büyük, çift kişilik bir yataktaymış gibiydik.

Bana olan bakışlarına kaşlarımı çattım. "Hiç bakma bana öyle. Gözlerin kan çanağına dönmüş uykusuzluktan. Yarın çok işimiz var ve senin tam güç modun da olman gerek." Başımla işaret ettim koltuktan kırma yatağı. "Hadi, gel." Diyerek uzandığımda bedenim ona dönüktü. Şaşkınlığından sıyrılıp omuzlarını düşürdüğünde sinirlenmek üzereydi lakin buna bile hali olmadığına emindim. Direnmeyerek uzandığında tavana bakmaya başladı. Doğrulup üzerimdeki pikenin yarısıyla onu örttüm. Hareketim kasılmasına neden olsa da umursamadım. Ona doğru yanaşıp ellerimi yanağımın altına sıkıştırdığımda bakışlarım beyaz teninin üzerinde parlayan kolyesinde asılı kaldı. Kardeşinin hediyesi olduğunu biliyordum lakin anlamı neydi bilmiyordum.

"Kolyenin hikayesi ne?"

Bozuk para boyutundaki madalyonunu kaldırdığında başımı arkaya attım. Gümüşün üstüne bir adamın silueti kazınmıştı.

"Janus, iki yüzlü Roma Tanrısı." İki parmağıyla hızla bozuk parayı çevirmeye başladığında gözlerimi kısarak dikkat ile baktım. Farklı yönlere bakan iki yüz vardı her tarafta da. "Doğadaki zıtlıkları temsil eder iyi ve kötü, geçmiş ile gelecek gibi." Tok sesindeki tınıyla masal anlatır gibiydi. Gözlerimi yüzünde dolaştırdım. Ciddiyetine eklenen dinginlik benim eserimdi. "Bu bana insanları hatırlatıyor. Herkesin aslında iki yüzü var. Biri diğer insanlara yansıttığımız maskeler ile dolu ve gölgenmiş suretimiz, diğeri ise iç dünyamızı yansıtan, az insana gösterdiğimiz yüzümüz." İlk kolyenin sağa bakan tarafını gösterdi

ardından sola dönmüş olan adamı görüş alanıma soktu. "Biri geçmişte kalıyor diğeri her zaman geleceğe bakıyor."

Aklından geçenleri anlamak sorgulamama neden oldu. "Sen hangisisin?"

Sinirlenmesini beklesem de şaşırtıcı bir dinginlik ile bir süre sustu. İç geçirip gözlerimizi buluşturduğunda kalbimi sızlatan sözleri ağlamak istememe neden oldu.

"Ben gelecek isteyen ama geçmişine sıkışıp kaldığı için dileğine asla kavuşamayacak olan adamım. Sende geçmişe dönmenin hayaliyle yanan lakin gidebileceği tek yol gelecek olan kadınsın. Farklı yönlere gidiyoruz, sarışın. Ortak bir payda da buluşmamız imkânsız."

Bu doğru değildi zira geçmişinin esiri olan insanlardan biri de bendim. Başıma gelen her şey geçmişimin eseriydi. Bu oyun, yalanlar ve sırlar. Bütün gizemler, benim geçmişimin nişanesiydi.

"İmkânsız diye bir şey yoktur."

Derin bir nefes alıp ellerini başının altına sıkıştırdı. "Un nombre de cóctel imposible." Aksanlı İspanyolcasıyla aklımı başımdan aldığında doğrularak tek kaşımı kaldırdım. Bakışlarımız buluştuğunda gülümsemesi genişledi. "Sevdiğim bir arkadaşım der ki, imkânsız sadece bir kokteyl ismidir."

Gözlerimi devirerek tekrar yerime yattım. "Lisedeyken İspanyolca derslerini dinlemem gerekirdi. Gerçi sahte nişanlım ile Meksika Kartelinin güvenini kazanmak adına ülke değiştirebileceğimi nereden bilebilirdim ki?"

Sorum üzerine kahkaha attı. Bedenini bana döndürüp gözlerimizi mühürlediğinde şüpheyle baktı. "Gerçekten bu seçenek nasıl aklına gelmez? Her kızın hayalidir bu."

Başımı hızla salladıktan sonra yapmacık bir hayranlık ile iç geçirdim. "Evet mesela ben hep bir mafya liderinin eşi olup bütün günümü alışveriş yaparak geçirirken kocamın adamlarının bana yenge diye hitap etmelerini isterdim." Bakışlarımı uçağın sarı ışıklar ile donatılmış tavanına çevirdim. "Ne kadar şanslıyım ki dualarım kabul oldu."

"Ufak bir sorunumuz var." Dediğinde kaşlarımı çattım. İç geçirip cazip bir tebessüm ile lacivertlerini yüzümde dolaştırdı. "Tam olarak kocan sayılmam. Resmiyete dökmemiz gereken bazı işlemler var ama dediğim gibi müsait olduğum bir zaman nikahı kıyacağız."

Gözlerimi devirdim. "Sabırsızlanıyorum, Morskoy."

"Madem bu kadar istiyorsun, ayıp olmasın." Dedikten sonra gülümsemesini genişletti. "Dönünce hatırlat, adamlarıma sana yenge demelerini de emredeyim."

Kendimi tutamayarak kahkaha attım.

Araz yattığı yerden doğruldu ve dakikalar önce çıkardığı ceketine uzandı. Bir kutu çıkarıp görüş alanıma sunduğunda şaşkınlıkla yattığım yerden kalktım. Kaşlarımı çatarak elindeki kutuya ardından gözlerine baktım. Ciddileşen ifadesiyle kırmızı kutuyu araladığında karşıma çıkan görüntüye inanamadım.

Cartier alyansları doğruca bana bakıyordu.

İkisi de beyaz altındandı ve biri pırlantalar ile süslüydü.

Aralanan dudaklarımdan titrek bir soluk kayıp gittiğinde Araz'ın sesini işittim. "Dün geceki kızlar sağ olsun, nişanlı bir çifti oynayacaksak gerekli materyallere sahip olmamız gerektiğini hatırladım."

Araz pırlantalı alyansı alıp kutuyu bir kenara koydu. Elimi uzatmamı beklediğini fark ettiğimde vakit kaybetmeden parmaklarımı kaldırdım. Boş yüzük parmağıma geçirdiği halkaya bakarak boğazımda oluşan yumruyu yok etmeye çalıştım. Bir elimde alyansım diğerinde yüzüğüm ile gerçekten evli bir kadına benziyordum.

Şık tasarımda gözlerimi dolaştırdıktan sonra doğruldum ve kutunun içindeki diğer alyansı alıp Araz'a baktım. Elini bana uzattığında tebessümüme engel olamadan alyansını parmağına geçirdim. Uzun parmaklarındaki halka, onun bana ait olduğunu söylüyordu. Teoride bu anlama gelen sembolik simge fazlasıyla hoşuma gitmişti.

Yüzüğü parmağıma takarken fark ettiğim detayı dile getirdiğimde gözlerimizi birbirinden ayırmadım. "Alyansların içinde neden isimlerimiz yazıyor?"

Benim alyansımın içinde Araz, onunkinde ise Kutsal yazıyordu.

Doğru gördüğüme emindim.

"Bilmem, Ivan'a söylemiştim al diye." Araz omuzlarını silkti. "Herhalde aklınca böyle bir jest yaptı."

İçimden bir ses Araz'ın bu konuda masum olmadığını söylüyordu. Yine de inkâr etmesine karşı ağzımı açmadım. Alyansımı okşayarak arkama yaslandığımda konuyu değiştirdim.

"Bu arada anlaşmadan sonra hemen dönecek miyiz?"

Sorum ile eski ciddiyetine geri dönmüştü. "Büyük ihtimal, neden?"

Omuzlarımı silktim. "Hiç, sadece Meksika'yı hep merak etmişimdir. Biraz vakit geçirmek güzel olabilirdi."

"Sahi bu Meksika'yı ilk görüşün olacak."

Sözleriyle başımı salladım. "Olsun, belki bir gün yine gelirim."

Araz başını salladı. "Hayır, hemen dönmemize gerek yok. Sana Meksika'yı gezdirebilirim. İyi bir rehber olabilir miyim emin değilim ama görmen gereken birkaç yer biliyorum."

Heyecanla gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Teşekkür ederim." Diyerek minnetle mırıldandım.

"İlklere önem veririm." Alaycı bir tavırla tebessüm etti. "Özel kılmak gerekir."

İmalı tavrına inanamayarak gözlerimi devirdim. Meksika'yı bana gezdirecek olması heyecanlanmama neden olmuştu ve aniden gezip görebileceğim yerleri düşünmeye başlamıştım. Gözlerimi kapatarak gülümsememi saklamaya çalıştım.

Dakikalar ardından Araz bana yanaştı ve elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti. Tepki vermedim. Bana sarıldığındaysa bir kedi misali ona sırnaşarak başımı boynuna gömdüm.

Evet, kesinlikle onunla uyumaya alışıyordum.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXII. KATMAN

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXII. KATMAN
Soha - Mil Pasos
Bebe - Siempre Me Quedara

KUTSAL

Geçmişimin üstünü örttüğü bir kadın vardı.

Sesinde hayat bulan ninniyi bazen rüyalarımda duyardım. Ağlamak istemememe neden olacak kadar güzel bir tınısı vardı. Beni başka diyarlara sürükler, bazen unutmaya yemin ettiğim o gerçekler ile yüzleşmemi sağlardı.

Şimdi olduğu gibi sarmalardı beni ve götürürdü maziye. Kırmızı kapının önünde bekletirdi beni. Açmaya cesaret edemediğim o kapıyla yüzleşmeme neden olur, feleğimi şaşırtırdı.

Siyah bir duman vardı. Zihnimi aleve veren geçmişimin acısıyla kavruluyordum. Bir yok oluş saklıydı düşüncelerimde. Küçüklüğüme vurduğum kilit kırılmaya yüz tutmuş gibiydi. Kırmızı kapının altından yayılan siyah dumanlar bugünümü kuşattı. Bu en büyük günahımdı.

Onu mühürlemeye çalışmış, derinlere gömmek istemiştim. Vicdanımın bulamayacağı bir yere saklamaya çalışmış lakin başaralı olamamıştım.

Alevler oradaydı, gerçek oradaydı.

Kaçmak istediğim ne varsa önümdeydi.

Kırmızı kapının ardından gelen çığlık sesleriyle kulaklarımı kapadım. İşittiğim ses küçük bir oğlana aitti. Bağırıyor, ismimi yakarıyordu. Bana yardım etmek istiyor, beni bulmaya çalışıyordu. Oysa şimdi ondan yıllarca uzaktaydım. Benim yüzümden sahip olamadığı ne varsa hepsini sırtlanmıştım. Avuçlarımı kulağıma bastırdım. Sesini duymak bana acı veriyordu. Beni bu noktaya getiren en büyük travmamın önüne serdiğim bariyer zayıflamıştı. Gün geçtikçe güçsüzleşiyor, silikleşiyordu o kapı.

Eğer ardına kadar açılır, mazi bugünüme taşınırsa aklımı kaybederdim zira her şey benim yüzümdendi.

Uyanmak istiyordum.

Bu kâbusun bir an önce son bulmasını diliyordum. Aksi taktirde akli dengemi yitirecektim. Buna her geçen gün daha çok emin oluyordum. Yaralıydım. Fiziksel olarak değil, ruhsal açıdan berbat bir haldeydim. Zihnim bir cam kadar kırılgan ve hassastı. Parçalanırsa kanamamam mümkün dahi değildi.

Yüzümü buruşturarak kolumda hissettiğim baskıyla gözlerimi araladığımda titrek bir nefes kaydı dudaklarımdan. Puslu bakışlarım saniyeler sonra berraklaştığında onun gözlerine tutundum. Okyanus gözlerinin beni kendime getirmesi kısa sürmüştü çünkü biliyordum, onun yanında güvendeydim.

O zihnimdeki korkutucu seslerin susmasına neden oluyordu.

Kaşlarını çatarak bir süre beni izledi. "Kâbus mu gördün?"

Sorusuyla bakışlarımı kaçırdım. Ağzımdaki acı tat ve hızla inip kalkan göğsüm başlı başına bir cevaptı. Başımı aşağı yukarı salladım. Ardından yavaşça doğrularak üzerimdeki örtüyü kaldırdım. Dikleşerek derin bir nefes aldım ve önüme gelen saçları savurdum.

Bakışlarımızı buluştururken mahmur bir ses ile mırıldandım. "Günaydın."

Küçük camlardan içeriye dolan güneş ışıkları gözlerimi kısmama neden oldu. Bana bir asır gibi gelen saatlerin ardından hala yolda olduğumuza inanamıyordum. Yanımdaki adam sabah sabah bütün algılarımı yıkmak ister gibi bana doğru uzandı. Parmak uçları önüme

düşen bir tutam sarı teli ittirdi. Dudağının kenarında oluşan ufak tebessüm ile aklımı başımdan alarak konuştu. "Günaydın, sarışın."

Güzelliği karşısında bir an kendimden şüphe ettim.

Hala uyuyor olabilir miydim?

Belki kâbusum tatlı bir rüyaya dönüşmüştü?

Temasımızı sonlandırıp önüne döndüğünde bakışlarımı üstünde dolaştırdım. Dinlenmiş gözüküyordu. Her zamanki gibi uyandıktan sonra yaptığı ilk işini gerçekleştirmek ile meşguldü. Kahvesini yudumluyor ve maillerini okuyordu.

İç geçirerek kendime gelmeyi planladım ve oturduğum koltuktan kalkarak ensemi okşadım. Uçağın kanat kısmında kalan geniş lavaboya girerek aynadaki yansımama baktığımda karşılaştığım manzarayla kendi kendime söylendim. Birbirine giren saçlarımı parmaklarım ile hızla düzeltmeye çalıştım. Uzun ve derin bir uyku çekmiş bunun sonucunda da gözlerimin kızarmasına neden olmuştum. Soğuk suyu açarak yüzümü defalarca kez yıkadım. Bedenimin yarısından fazlasını açıkta bırakan krem saten elbisenin askılarını düzelttim.

Parmaklarım boynumdaki kolyede dolaştı. Kombinim ile uyum içindeki büyüleyici madalyon gülümsememe neden oluyordu. Okyanus gözlü adamın bunu benim için aldığı gerçeğini her anımsadığım da heyecanlanıyor, içime bir sıcaklığın yayılmasına mâni olamıyordum. Dün gece dip dibe uyumamızın artılarından biri de kokusunun üstüme sinmiş olmasıydı. Ciğerlerime akın eden pahalı parfümü dudağımı dişlememe neden oldu. Kendime gelmeye çalışarak boğazımı temizledim ardından dışarıya çıktım.

Kahvaltılıklar ile donatılan masayı görmem acıkmama neden olduğunda hızla Araz'ın karşısındaki koltuğa oturdum. Ellerimi birbirine sürterek ağzımın suyunu akıta akıta tabaklara bakarken üzerimde hissettiğim gözler ile başımı doğrulttum. Yüzündeki tebessüm ile kafasını eğen adam neşemin onu da keyiflendirmesine izin vermişti. Gülümsemesini saklamaya çalışarak sertçe yutkunup tabletinin ekranına bakmaya devam ettiğinde bacak bacak üstüne atarak önüme bırakılan portakal suyundan büyük bir yudum aldım.

Küçük kızartılmış ekmeğin üstüne labne ve çilek reçelini sürdükten sonra tek hamle de ağzıma atarak çiğnemeye başladım. Beni izleyen adamın lacivert gözlerinden bir ışıltı geçti. Kaşlarını hafifçe çatarak

yaslandığı yerden doğruldu. "Sen az önce tatlı ve tuzluyu birlikte mi yedin?"

Sorusuyla başımı salladım. Çoğu insan bu karışımın pek hoş olmadığını söylerdi lakin ben hayranıydım.

"Bütün tuhaflıkları bünyende barındırıyor olman ne güzel." Diyerek bütün alaycılığıyla mırıldandığında gözlerimi kıstım. Pişman olmasını umut ederek küçük ekmeklerden birini aldım ve az önceki işlemi uyguladım. Özen ile hazırladığım kombinasyonu karşımdaki adama sunduğumda ona doğrulttuğum nimeti fark etmesiyle kaşlarını çattı. Gözlerimi devirmeden edemedim. Zehir görmüş gibi bakmasına inanamayarak sızlandım. "Aç ağzını. Pişman olmayacaksın, söz."

Lacivertlerine yerleşen merakına yenik düşerek eğildi ve elimi kavradı. Tenimi yakan teması içimi titretti. Ekmeği alıp çiğnemeye başladığında beni bırakmadı. Elimi sıkıca kavrayarak tebessüm etti. Alaycı bir mizacı vardı lakin hakkımı da vermek ister gibiydi. "Fena değil."

Yüzümü kaplayan gülümsemeyle başımı dikleştirdim. "Ne güzel, sabah kahvaltısının kahve ve sigaradan ibaret olmadığını geçte olsa öğrendin."

Sözlerim üzerine tebessümü genişledi. Baş parmağıyla yavaşça elimi okşadı. Beni delirtmek ister gibi bir hali vardı.

"Zıtlıkların güzel bir uyum sağlayabileceklerini söylerler." Gözlerimin içine bakarak bütün cazibesini sergiledi. "Bizim gibi."

Aralanan dudaklarım ile şaşkınlıkla ona baktım. Ne kastettiğini anlamak kızarmama neden olurken içim yandı. Beni düşürdüğü durumdan zevk alarak kahvesini yudumlamaya başladığında sinirle homurdanıp bakışlarımı kaçırdım. Portakal suyumu yudumlayıp onu yok sayarak kahvaltımı yapmaya devam ettim. Saniyelerin ardından gözlerini ayırmadan beni izlediğini fark ederek kaşlarımı çattım. "Niye bakıyorsun öyle?"

Sorum üzerine başıyla hazırladığım ekmek üstü labne ile reçeli işaret etti. "Onu bana versene."

Gözünün içine bakarak ekmeği tek seferde ağzıma atıp çiğnemeye başladığımda yüzünde sahte bir kırgınlık yeşerdi. Tek kelime etmeden başını eğerek tabletinin ekranına bakmaya başladığında istemsizce kötü hissettim. Ona kıyamayarak bir dilim daha hazırladım. Ekmeği ona doğrulttuğumda kazandığı zafer ile tebessüm edip uzattığım

lokmayı ağzına attı. Küçük bir çocuk gibi keyiflenmesine inanamayarak gülümsedim.

Keyifli gözüküyordu ve bunun nedenini merak ettim zira üstüme alınmak üzereydim. Mavi gözlerimi sağımda kalan küçük cama çevirdim. Yumuşak pamukları anımsatan bulutların arasından sıyrılan güneş ışınları iç geçirmeme neden oldu. Bir yıl boyunca nefret ettiğim, ölmesini dilediğim adam ile bir uçaktaydım ve Meksika'ya gidiyordum. Erdem Amca bunu duysa ne düşünür ve tepki verirdi merak ettim. Bir daha benim ile iletişime geçmemişti. Belki de artık onun tarafında olmadığımı hissetmiş veya bir şekilde anlamıştı. Aklından geçenler umurumda değildi lakin beni düşman bellemesini istemiyordum. Daha ondan öğrenmem gereken gerçekler ve açığa çıkarmak zorunda olduğum sırlar vardı.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim. Bütün ciddiyetiyle işine odaklanmasını izledim. Ardından sıkıldığımı fark ederek huysuz bir tavırla mırıldandım. "Ne kadar yolumuz kaldı?"

Sorum üzerine bakışlarını bileğinde asılı duran saatine iliştirdi. Bana bakmadan tekrar tabletine döndüğünde dudaklarını araladı. "Maksimum yarım saat." Ekranı kaydırıp konuşmaya devam etti. "Rusya ile Meksika arasında dokuz saat fark var. Jetlag olabilirsin, garipseme."

Uyarısıyla başımı salladım. Dirseklerimi masaya yaslayarak ona bakmaya devam ettim. "Peki inince direk bahsettiğin insanlar ile mi bulaşacağız?"

Ekran kilidine basıp gözlerimizi buluşturdu. "Hayır, sana şehri gezdireceğim sonra da bizim depolardan birine uğrayacağız." Masanın üstünde duran telefonunu ellerinin arasına aldı. "Salazarlar ile akşam üstü buluşacağız."

Şehri gezdireceğini söylemesi heyecanlanmama neden olurken bunun ifademe yansımasına engel olamadım. Fark etmiş olmalıydı ki yüzünde oluşan tebessüm ile bana baktı.

"Sen seviyor musun Meksika'yı?" diye sordum saf bir merak ile. Lacivertlerini gökyüzünde gezdirirken umarsız bir tavır ile yanıtladı beni. "Favorim değil ama yine de severim."

"Favorin ne?"

"Fransa ve Rusya, bu iki ülke benim için özel bir yere sahip."

Gözlerimi kısarak sorguladım onu. "Neden?"

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Kadınları çok güzel de ondan."

Çeneme saplanan ağrıyla dişlerimi sıktığımı fark ettim. İstediği hazzı ona yaşatmamak üzere gülümserken başımı salladım. Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdiğimde içimi yakan kıskançlığı geri plana atmaya çalıştım. "Doğru söylüyorsun." Dedim sinirden bir yay gibi gerilirken. "Özellikle Rusya. Sarışın dolu falan, tam senlik."

Gözlerimizi birbirine mühürledim. Tebessümünün genişlemesine izin vermemek için büyük bir direnç sergilediğini görmek öfkemi harladı.

Başını sallayarak arkasına yaslandı ve beni delirtmeye yemin etmiş gibi konuştu. "Tabi, boşu boşuna Rusya'ya taşınmadım.

Tek kaşım havalandı. Sinirlerim tavan yaparken başımı aşağı yukarı sallamak ile yetindim. Bakışlarım parmağındaki alyansa kaydı. Artık Rus veya Fransız kadın bulması zor olurdu.

"Kıskandın mı sen?"

Bakışlarımızı buluşturduğumda keyifli olmasını kaldıramadım. Benim ile alay ediyordu. Derin bir nefes alıp kontrolümü kaybetmemeye çalıştım. "Saçmalama, neden kıskanayım ben seni?"

"Doğru, sen kıskanmazsın." Diyerek bilmiş bir tavır takındı. "Onun yerine sahiplenirsin."

Günler önce söylediğim sözleri anımsıyor olmasını yüzüne çarpmak isteyerek yapmacık tebessüm ile mırıldandım. "Bakıyorum, ağzımdan çıkan her lafı zihnine not ediyorsun."

"Söz konusu dudakların olunca hafızam güçleniyor."

Şaşkınlıkla afalladım. Sözleri öpüşmemizi hatırlamama neden oldu. O an hissettirdiklerini daha önce asla deneyimlememiş, hiçbir olumlu duyguyu o an yaşadıklarım ile karşılaştıramamıştım. Ruhuma akın eden sıcaklığını anımsamak bile bedenimi titretti. Ellerinin arasında kaybolmak istediğimi fark ederek dengemi yitirdim. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Bende yarattığı yıkımdan haberi yoktu ve olmaması işime gelirdi. Onun okyanusunda boğulmak istediğimi fark ederse pervasızlığımı yitirebilirdim.

Dakikalar sonra uçak büyük piste indi.

Kemerimi çözerek oturduğum koltuktan kalktığımda bacaklarım uyuşmuş gibiydi. Kabin görevlisi çantalarımızı indirirken Araz ile büyük merdivenlerden indik. Sıcak ve nemli havaya hayret ederek bakışlarımı etrafta dolaştırmaya başladığımda bizi bekleyen araca

kaşlarımı çatarak baktım. Sarsak adımlar ile son basamağı da indiğimde okyanus gözlü adam yanımda belirdi.

Az ilerimizde kalan yeşil cipin içinden inen onun yaşlarındaki adamı fark ettim. Siyah pantolonun üstüne geçirdiği gri tişört yapılı vücudunu ve dövmelerini gözler önüne seriyordu. Uzun kahverengi saçlarını ufak bir topuz haline getirmişti. Yakışıklı ve çekici bir adamdı. Kollarını iki yana açarak yüzündeki gülümsemeyle bağırdığında olduğum yerde dona kaldım. "Mi querido amigo."

Hızla koşup yanımdaki adama sarıldığında Araz gözlerini devirdi.

Kahverengi gözlere sahip yapılı adam geriye çekildiğinde kahkaha attı ve aksanlı Türkçesiyle mırıldandı. "Sonunda gelebildin. Saatlerdir bekliyorum."

Bakışlarını benim ile buluşturduğunda gözleri irileşti. Yüzünü kaplayan gülümsemedeki hayranlık tebessüm etmeme neden oldu. İspanyolca bir şeyler mırıldansa da onu anlayamamıştım. Bunu fark etmiş gibi Türkçe konuştuğunda iltifatıyla keyiflendim.

"Bu güzellikte kim?"

Kahverengi gözlerini vücudumda dolaştırdı. Ardından tekrar gözlerimi buldu. Yanımdaki adamın ciddileştiğini fark ettim.

Araz arkadaşının sorusunu uyarıcı bir tonlamayla yanıtladı. "Mi mujer." (Karım.)

Ne dediğini anlamamak hoşuma gitmemişti. Karşımdaki yabancı şaşkınlıkla afalladığında merakım şahlandı. Aldığı cevap hayrete düşmesine neden olmuştu. Araz bizi tanıştırmak istemese de kendini mecbur hissetmiş olmalıydı ki vakit kaybetmeden konuştu. Elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çektiğinde oyunumuzu herkese karşı devam ettirmek zorunda olduğumuzu anladım. "Kutsal."

Arkadaşı şaşkınlığını bir kenara bırakarak yüzündeki gülümsemeyle selam verdi. Elini uzattığında ona karşılık verdim. "Bende Rafael. Kartelinizin Meksika ağıyla ilgileniyorum. Bir nevi buralar bana emanet." Bu denli hayat dolu olması modumu yükseltmişti. Tanışalı saniyeler olmuştu lakin neşesine kapılmamak mümkün değildi. Yüzündeki gülümsemeyle ardındaki arabayı işaret etti. "Hazırsanız gidelim."

Rafael arabaya ilerlemeye başladığında intikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu hatırladım. Öç almak isteyerek başımı geriye atıp

lacivert gözlerin sahibine baktım. Gözlerimiz buluştuğunda iç geçirerek tebessüm ettim.

"Ne bu hareketler?"

Sesine yerleşen öfkeye kapılarak omuzlarımı silktim. "Hiç, Latin erkekleri de baya iyi oluyormuş."

Sözlerim ile gerilmesi sadece saniyeler sürdü. Kasılan çenesini fark etmek keyiflenmeme neden olurken sarı saçlarımı savurup ellerinin arasından sıyrıldım ve arabaya doğru hızlı adımlar ile ilerledim. Ardımdan adımı yakardığını işiterek gülümsediğimde onu delirtmenin bu denli hoşuma gitmesine inanamadım.

Yeşil, üstü açık cip oldukça güzel görünüyordu. Siyah büyük borulardan yardım alarak arka koltuğa kurulduğumda esen rüzgâr saçlarımı dağıttı. Araz öndeki yolcu koltuğuna oturduğunda Rafael arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Radyodan yayılan İspanyolca şarkı ve yüzüme değen güneş ile gülümsememe engel olamadım. Gözlerimi etrafta dolaştırmaktan alı koyamıyordum. Her ayrıntıyı ezberlemek ister gibiydim. Rafael müziğin sesini son ses açıp şarkıya eşlik etmeye başladığında neşesi kıkırdamama neden oldu. Bir yandan arabayı kullanıyor diğer yandan dans ediyordu. Arada bakışlarını bana değdirip ona eşlik etmemi ister gibi gözlerimin içine bakıyordu. Yolcu koltuğuna yayılmış adam homurdanarak bakışlarını kaçırdığında gülümsedim. Bu enerji onun için fazlaydı. Rüzgâr salaş gömleğini havalandırıyor, siyah saçlarını dağıtıyordu ve güzelliği benim açımdan büyük bir dikkat bozukluğu haline gelmişti.

Uçuşan sarı saçlarımı dizginlemeye çalışarak tutamlarımı sağ omzuma aldığımda yüzüme değen güneş ile iç çektim. Yeşil alandan çıkıp şehrin sokaklarına karışmaya başladığımızda dikkatimi tekrar gördüklerime verdim. Bir göl üstüne kurulan köprüden geçtikten sonra dar bir yola girdik. İki yanımda da uzun duvarlar ile çevrelenmiş iki katlı evler vardı. Ağaçlar ile süslenmiş yollarda yürüyen insanlar günlerini verimli kılmak üzere oradan oraya koşuşturmak ile meşguldü. Beyaza boyanmış iki katlı bir evin önünden hızla geçtiğimizde bahçe de oynayan çocukların kahkahalarını işittim. Rafael hızla sola dönüp hafifçe savrulmamıza neden oldu. Oldukça lüks ve büyük bir evin önünden geçtiğimiz sıra konuşmasını işittim. "Burası Culiacan'ın en güvenli ve pahalı yeridir. Cuñada, daha önce Meksika'ya gelmiş miydin?"

Hitap şeklini anlayamamak kaşlarımı çatmama neden olduğunda aksanının berraklığına şaşırdım. Araz yüzündeki tebessüm ile kafamın karıştığını fark ederek gözlerimizi buluşturmuştu. "Sana yenge diyor." Diye açıklamada bulunduğunda gülümsedim.

"Hayır, bu ilk gelişim."

"O zaman kısa bir şehir turu atalım."

Araz başını sallayarak konuştu. "Tako da alalım. Kutsal sever öyle şeyleri."

Rafael onu onayladı. Okyanus gözlü adamın beni düşünmesi hoşuma gitmiş, neşelenmeme neden olmuştu. Dudağımı dişleyerek bakışlarımı kaçırdığımda dikiz aynasından beni izlediğini fark ettim.

Pembe çiçekler ile süslenmiş ağaçların önünden geçtiğimiz sıra gözüme çarpan kafe ile başımı dikleştirdim. Van Gogh isimli kafenin duvarları maviye boyanmıştı. Kapının önünde duran masalara oturmuş sohbet eden gençler benim yaşlarımdaydı. Rafael son hız ilerlerken etrafımızdaki evlerin hepsinin beyaza boyanmış olduğunu fark ettim. Sarıya boyanmış şeritler ile dörde ayrılan kavşağın önüne geldiğimizde sağa döndü. Yine yeşil bir gölün önünden geçiyorduk. Solumuzda kalan kırmızı tabelalı benzinlikten başka bir şey yoktu etrafta. Saniyeler sonra görüş alanıma girmeye başlayan evler, az öncekilere kıyas ile oldukça normal ve sıradandı. Yolun solunda kalan yeşil büyük gölün yanında bir park vardı. Rafael sağa dönüp çarşı olduğunu düşündüğüm işlek ve kalabalık bir alana girdiğinde nereye bakacağımı şaşırmıştım. Küçük ve rengarenk olan dükkanların önünden geçen insanlar kendi hallerindeydi.

Rico'nun kahvesi yazan büyük bir kafe görüş alanıma girdi. Sıra sıra dizilmiş mekanlar kırmızı ve mavi renkli tabelalar ile süslenmişti. Yolun sonunda kalan diğerlerine nazaran daha büyük olan dükkânın önünde durduğumuzda tabeladaki yazıyı okudum.

Tacos de Luna.

Sanırım burası bahsettikleri takoları yiyeceğimiz yerdi.

Rafael ve Araz ile birlikte arabadan indiğimde birkaç adım ötemizde kalan dükkâna baktım. Sokağa açılan büyük camdan alınan siparişler ile dakikalar içinde takonuzu alabiliyordunuz. Sarı ve beyaz renklere boyanmış duvarlarda gözlerimi dolaştırdım. Araz ile arkadaşı sipariş vermek üzere camın ardında kalan esmer kadınla konuşmaya başladıklarında işittiğim sözler ile başımı eğdim.

Elbisemin eteğini çekiştiren küçük kız, dilini bilmediğimi fark etmeden bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Elinde tuttuğu ve bilezik olduğunu tahmin ettiğim takıları sallayarak derdini ifade etmek üzere konuşmaya devam ettiğinde başımı iki yana sallayarak mırıldandım. "Seni anlayamıyorum."

Çaresizliğimi fark etmiş gibi duraksayıp gözlerini üzerimde gezdirdiğinde okyanus gözlü adamın tok sesini işittim. İnsanı hayran bırakan düzgün aksanıyla küçük kız ile konuşmaya başladığında yanımda durarak ellerini pantolonunun ceplerine iliştirdi. Sarı saçlarını toplamış, ince yapılı kız onunla muhatap olmaktan mutluluk duymuş gibi gülümsedi. Elindeki bileklikleri sallayarak bir şeyler söylemeye başladığında ne dediğini merak ettim.

Araz, tercüme yapmak üzere bakışlarımızı buluşturduğunda yüzünde bir tebessüm vardı. "Senin çok güzel olduğunu ve bilekliklerinden birini alırsan onu mutlu edeceğini söylüyor."

İşittiklerim karşısında kalbimin eridiğini hissettim. Büyük kahverengi gözleriyle bana bakan kıza döndüğümde Araz bir şeyler söyledi. Bunun üzerine kız seçtiği bilekliği bana uzattı. Bildiğim tek İspanyolca kelime teşekkür ederim demekti. Eğilerek kızın gözlerinin içine baktım ve minnettarlıkla konuştum. "Gracias."

Başını salladığında minik ellerinin arasında duran bilekliği aldım. Araz cebinden çıkardığı parayı küçük kıza vererek göz kırptı. Kız bir şeyler söyleyerek parayı aldığında heyecanlanmış gibiydi. Koşturarak yanımızdan uzaklaşıp kalabalığa karıştığında elimde duran bilekliği inceledim.

S şekline benzeyen altın rengi bir yılandı bu. Kuyruğunun olması gereken yerde bir başı daha vardı. Oldukça zarif ve güzel gözüküyordu.

Araz bilekliği parmaklarımın arasından aldı. "Bu sembol, Tanrıların annesi olarak bilinen Katman'a ait. Yeniden doğuşu simgeler." Bileğime iliştirdiği zinciri zorlanmadan takıp gözlerimizi buluşturduğunda tebessüm etti. "Kız özellikle bunu takmanı istediğini söyledi."

Yeniden doğuş.

İhtiyaç duyduğum şey buydu.

Bir Anka misali küllerimden doğmalı, yeni bir ben yaratmalıydım.

Bakışlarım kalabalık sokakta kaybolan kızı aradı. Belki de içine düştüğüm karmaşayı hissetmişti. Uçuk bir ihtimaldi lakin seçiminin doğruluğu bana umut vermişti.

Bakışlarımı karşımda duran adama çevirdim. Rafael'in uzattığı siyah sepetlerden birini aldığında görüş alanıma giren takolar ile heyecanlandım. Dükkânın önünde duran masalara oturduk. Bilekliğimi düzelterek tebessüm ettim ve bol malzemesiyle iştahımı kabartan küçük atıştırmalığı parmaklarımın arasına aldım. Beni dikkat ile izleyen adamın bakışlarının yarattığı ağırlığı umursamadan dişlerimi sert kabuğa geçirdim. Ağzımda çıtırdayan sert hamurun lezzetiyle gözlerimi yumdum. Mırıldanarak bakışlarımı araladığımda yüzlerindeki gülümsemeyle beni izleyen ikiliyi buldum.

Rafael erkeksi bir kıkırtıyla okyanus gözlü adama döndü. "İştahlı kadın iyidir der annem. Cebine zarar verir ama kalbini doyururmuş."

İşittiğim sözler ile gözlerimi kısarak ona baktım. Mantığını tam kavrayamadım lakin bunun onların kültürlerine ait bir şey olduğunu düşündüm. Araz yüzündeki gülümsemesiyle iç geçirip bakışlarını üzerimde dolaştırdı. "Genelde sadece benim yaptığım yemekleri yer ama neyse."

Lokmamı yutup şirin bir ifadeyle gözlerimi kırpıştırdım. "Tako yapmayı biliyor musun?"

Tek kaşını kaldırıp sence der gibi bana baktı.

"O zaman eve dönünce marifetlerini konuşturacaksın çünkü Meksika mutfağına âşık olmak üzereyim."

Ardı ardına yediğim üç takonun ardından mide fesadı geçirmek üzere olduğuma karar vererek arkama yaslandım. Ellerimi silerek derin nefesler almaya çalıştığımda sigarasını yarılamış olan sahte nişanlım bakışlarımızı buluşturdu. Doyduğuma emin olarak arkadaşına bir şeyler söyleyip ayaklandığında onları takip ettim.

Arabaya binmek üzere kaldırımda yürümeye başladığımızda işittiğim müzik sesiyle ruhumda bir neşe baş gösterdi. Tok bir kadın sesinden yayılan İspanyolca şarkı, uzun zamandır duymadığım bir haz ile bedenimi dört bir yana savurmak istememe neden oldu. Adımlarımı yavaşlatarak müziğin geldiği noktayı bulmaya çalıştım. Bakışlarım az ilerimizdeki kalabalıkta duraksadı. Yüzümdeki gülümsemeye mâni olamadım. Uzun saçlı bir adamın gitarın tellerini döven parmaklarından yayılan melodiler hem huzurlu hem acı vericiydi.

Yanında duran kadın gözlerini yummuş her hücresiyle hissettiği şarkıyı mırıldanıyordu. Sesi öylesine güzeldi ki insan büyülenmeden edemiyordu. Adımlarım onları bulmaya başladığında efsunlanmış gibiydim. Çekimlerine karşı koyamıyor, kendimi müziğin ritmiyle sarmak istiyordum.

Bileğimde hissettiğim el ile duraksayıp geriye döndüğümde okyanus gözleri buldum. "Bana ayak uydur, sarışın."

Yüzüne yerleşen buruk tebessüm ile hızla beni kendine çektiğinde afallamama müsaade etmedi. Göğsüne çarpmama neden olarak nefesimi kesti.

Hayretle mırıldandım. "Şaka yapıyor olmalısın."

Güçlü kolları bedenimi sardı. Kalbimin deli gibi atmasına neden olan varlığından yayılan akım algılarımı yerle bir etti. Başını iki yana sallayarak gülümsediğinde alaycılığına eklenen cazibesine direnemedim. "Oldukça ciddiyim."

Bileğimdeki elini avuç içime kaydırarak aniden benim ile dans etmeye başladığında kendimi tutamayarak kıkırdadım. Bu onun ile etrafımızdaki insanları yok sayarak ettiğimiz ikinci danstı. Bize bakan gözleri hissediyordum. Nidaları duymamak mümkün değildi lakin umursamadım.

Araz ellerimi ittirerek aramıza mesafe koyduğunda sol ayağımı öne atarak kendi etrafımda döndüm. Salsa yapmaya başlamamız ve kendimizi tamamen şarkıya kaptırmamız saniyeler sürmüştü.

Yüzündeki tebessüm genişlediğinde beni döndürüp göğsüne yasladı. Büyük eli karnımın üstündeydi. Beni kendine yaslayarak bedenlerimizi sallamaya devam ettiğinde başımı geriye atarak uyum sağladım. Ellerini ittirip tekrar kendi etrafımda dönerek yüz yüze gelmemize neden olduğumda sağ ayağımı ardıma atarak bana doğru gelmesini sağladım.

Etrafımızda bir daire oluşturan kalabalığı fark ederek gözlerine tutundum. "İnsanlar delirdiğimizi düşünüyor olmalı." Ellerimi ensesinden başlayarak omuzlarına ardından göğsüne indirdim. Avucumun içinde hüküm süren kalbi deli gibi atıyor, aklımı başımdan almak ister gibi kıvranıyordu.

"İnsanları bilemem, sarışın." Diyerek belimi kavradı ve beni kendine çekti. "Ama beni delirttiğin kesin."

Ellerimin altında gerilen bedeni içimdeki ateşi harladı. Belime yerleşen elleriyle beni hafifçe kaldırdığında bedenimi geriye atarak kollarımı iki yana açtım. Ayaklarımı yerden kestiği bir gerçekti. Beni bedenine bastırarak indirmeye başladığında başımı yana eğerek burnumu boynuna sürttüm. Kollarım boynuna dolandı. Sağ bacağımı kavrayarak kendine doğru kaldırdığında kollarımı boynuna daha sıkı doladım. Birbirine karışan nefeslerimiz ile bakışlarımızı mühürlediğimizde dokunduğu yerler alev almaya başlamıştı. Çıplak tenimi sahiplenen teması karşısında güçlü kalmam mümkün değildi. Beni yavaşça geriye doğru yatırdığında kollarımı ondan ayırarak belimdeki elinin düşmeme izin vermeyeceğinden emin bir şekilde boşlukta kayboldum. Şarkının bitişine denk gelen son hareketimiz ile kalabalıktan kopan alkışlar doğru orantılıydı.

Araz hızla beni doğrultup saçlarımın savrulmasına neden olduğunda kahkahayla gülmeden edemedim zira kendimi bir pamuk kadar hafif ve hür hissediyordum. Boynuma bıraktığı öpücük ile belimi kavrayarak beni tekrar kaldırdığında ona sıkıca sarıldım. Saniyelerin ardından beni yere indirip kolunu omzuma yerleştirdi ve bize bakan insanlara teşekkür ederek hiçbir şey olmamış gibi cadde de yürümeye başlamamızı sağladı.

Başımı geriye atarak gözlerimizi buluşturduğumda sorguladım onu. "Bu neydi şimdi?" Sorum üzerine omuzlarını silkerek derin bir nefes aldı. "Dans etmek istediğini fark ettim. Meksika'ya gelip salsa yapmadan gitmek olmazdı." Parmağına doladığı sarı saçlarımı çekiştirerek bütün dikkatimi ona vermeme neden oldu. Hafifçe eğilerek kulağıma fısıldadığında sıcak nefesiyle iç geçirdim. "Ne kadar fırsatçı biri olduğumu biliyor olmalısın."

Sözleriyle kendimi tutamayarak başımı salladım. "Çok iyi biliyorum çünkü ellerini üzerimden çekemiyorsun." Dudaklarımdan sıyrılan kelimeler alaylı tebessümünün tehlikeli bir hal almasına neden oldu. "Güzelim sana dokunmak istemediğim bir gün dahi olursa belimdeki silahı al ve vur beni."

Ciddiyeti karşısında kendimi tutamayarak kahkaha attığımda bir yandan hayrete düşmüştüm. Birkaç adım ilerimizden giden Rafael sözlerini duymuş gibi arkadaşına bakarak güldüğünde dudağımı dişledim. Rolüme bürünmem gerektiğini hatırlayarak tatlı bir

tebessüm ile yanımdaki adama baktım. "Ben sana kıyabilir miyim hiç?"

Yapmacıklığımı fark ederek gözlerini kıstığında homurdandı. "Sen ve bana kıyamamak. Kırmızı kar yağma ihtimali daha yüksek. Sen benim aklımı alır sonra arkana yaslanır, büyük bir keyif ile delirişimi izlersin."

Sözleri üzerine tekrar kahkaha atmamak için direnmem gerekti. İç geçirerek başımı salladığımda Rafael'in duyamayacağı bir tonlamayla onu onayladım. "Beni çok iyi tanıyorsun, Morskoy."

Derin bir nefes alarak gömleğinin yakasını düzeltti. "İnsan Azrail'inin geldiğini anlarmış, benimki de o hesap."

Onun sonunu getirebileceğimi ima ediyordu.

Ve ona katılıyordum.

Tek sıkıntı, aynı gücün onda da olmasıydı.

Tekrar arabaya binip yola koyulduğumuzda bakışlarımı etrafta dolaştırmaya devam ettim. Öğle güneşi bütün yakıcılığıyla tenimi ışıldatıyor, sıcak meltem saçlarımı savuruyordu.

Tek katlı binaların önünden geçerek hızla yol almaya başladığımızda dikiz aynasından gözüme çarpan araç ile kaşlarımı çattım. Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışır gibiydi. Rafael sola döndüğünde siyah aracında peşimizden geldiğini görmek tedirginleşmemi sağladı. Paranoyaklığımın üstümde olduğunu düşünmek istiyordum fakat durum bundan daha fazlasını barındırıyor gibiydi. Emin olmak isteyerek sessiz kaldım lakin aracı görüş alanımdan çıkarmadım. Rafael tenha sokak aralarına girmeye başlayarak şehir merkezinden uzaklaştı. Manzaram büyük bir değişime uğradı. Tehlikeli olarak nitelendirebileceğim sokak başlarında silahlı adamların beklediği yollar iyiye işaret değildi.

Şehrin iki yüzü vardı. Biri festival tadındaydı. İnsan büyüsüne kapılmadan edemiyordu. Diğer taraf ise korkutucu ve karanlıktı. Kendimi huzursuz hissetmeme neden olmuştu. Zikzak çizerek ara sokaklar içinde kaybolmaya başladığımızda dikiz aynasından geriye baktım. Siyah aracın hala arkamızda olduğunu görmek emin olmamı sağladı.

Takip ediliyorduk.

Sokak aralarından çıkıp yine bir köprünün üstünden geçtiğimizde gözüme çarpan tabelayı okudum. İngilizce Tamazula Nehri yazıyordu.

Uzun nehir şehri kuşatmış gibiydi. Berrak suyun üstünde ışıldayan güneş rahatlatıcıydı. Ardımızdan gelen araç bütün sinirlerimi germeseydi bu anın keyfini çıkartabilirdim.

Oturduğum koltukta öne doğru kayıp iki koltuğun arasından uzandım. "Sanırım takip ediliyoruz."

Sözlerim üzerine gözlerini gölgeleyen güneş gözlüklerini sıyırdı. Yüzündeki tebessüm afallamamı sağladığında kendimi salak gibi hissettim zira takip edildiğimizin farkındaydı. Gözlüğünü tekrar takıp başını bana doğru döndürdü. "Salazar'ın adamları." Dedi beni afallatarak. "Uçaktan indiğimizden beri peşimizdeler. Böyle durumlar da prosedürdür. Onları görmezden gel ve bana yakın dur."

Başımı sallayarak anladım demek istedim. Geriye çekilip arkama yaslandığımda yanağımın içini kemirmeye başladım. İş yapacakları insanları gözlerinin önünden ayırmak istemiyorlardı. Bunu anlayabiliyordum lakin daha iyi idrak etmiştim ki rolüme tamamen bürünmeliydim. Şimdi neden Araz'ın dakikalar önce benim ile dans edip öylesine yakın davrandığını daha iyi anlıyordum. Bizi izleyenlere bir şov sergilemişti. Herkes Araz ile birbirimize âşık olduğumuzu düşünmeli, buna inanmalıydı.

Dakikaların ardından nehrin kenarında kalan büyük bir deponun önünde durmuştuk. Gri, büyük bir binanın üstüne çizilmiş duvar yazılarına baktım. Kartelin sembolü dört bir yana karalanmış, adeta alanları damgalanmıştı. Siyah araç oldukça geride kalmış, onların arazisine girmeye cesaret edememişti. Kendimi bir aksiyon filminin içinde gibi hissediyordum. Binanın önüne konumlanan arabalara göz attım.

Kapıyı bekleyen eli silahlı adamlara baktığımda sertçe yutkundum. Bıyıklı, iri yapılı adamlar sokak çetelerinden fırlamış gibiydi. Rafael arabayı gelişi güzel durdurup motoru kapattığında Araz güneş gözlüğünü çıkarıp araçtan indi. Elini bana uzattığında vakit kaybetmeden ona eşlik ettim. Sıkıca kavradığım elini bırakmamak konusunda emindim çünkü istemsizce bulunduğum ortamdan ürpermiştim. Oysa yanımdaki adamı fark eden kimse dönüp bana bakmıyordu. Başlarını eğerek selam veriyor ve kendi işlerine odaklanıyorlardı.

Deponun içine adım attığımızda karşılaştığım manzara hayal gücümün çok ötesindeydi. Hissettiğim şaşkınlığın ifademe yansıdığına

emindim lakin engel olamadım. Gördüklerimi sindirmem zor olacaktı.

Gözlerimi etrafta dolaştırırken algılarım yavaşladı. Büyük fabrika kırması mekânın tavanı camdandı. Güneş ışıkları direkt içeriye giriyordu. Sol kısımda kalan sera da çiçek yetiştirmediklerine emindim. Sağ kısımda tahta sandıklar vardı. Bazılarının kapakları açıktı ve başlarında duran adamlar içindeki silahların envanterini almak ile meşguldü. Bizi fark ederek hazır ola geçip elimi tutan adamı selamladıklarında aklımı yitirmek üzereydim. İçine düştüğüm bu karmaşa ünlü film yönetmeni Salvador Toscano'nun elinden çıkmış gibiydi.

Nereye bakacağımı şaşırmış durumdaydım.

Az ilerimizde kalan uzun masalarda yarı çıplak kadın ve adamlar paketleme yapıyordu. Oldukça sistematik ve düzenli bir şekilde çalışıyor olmaları ise bir diğer çarpıcı taraftı. Herkes normal bir fabrika da işini yapıyormuş gibi standart bir tavır ile hareket ediyordu. Benim fazlasıyla garipsediğim bu durum onlar için günlük hayatlarının bir parçasıydı. Mekânın içinde çalan İspanyolca şarkı motive olmaları için bir araç gibiydi.

Beni izleyen adamı fark ederek aralık duran dudaklarımı birbirine bastırdım ve sertçe yutkundum. Lacivert gözlerin sahibi yüzünde oluşan alaylı tebessüm ile neyin içine adım attığını bilmeyen küçük kızın çöküşünü izledi.

Onunla tanıştığım o izbe sokak arasını anımsadım. Bu noktaya gelebileceğimizi asla düşünmezdim. Erdem Amca'nın beni neyin içine attığını bir kez daha acı bir yol ile öğrenmek zorunda kalmıştım. Araz, tahmin ettiğim bir canavar olsaydı, gerçekten kötü bir adam gibi davransaydı şimdiye kadar otuz kere ölmüştüm. Cesedimin bir parçasını bile bulamazlar, buna cesaret dahi edemezlerdi.

Organize bir suç çetesinin lideriyle nişanlıydım.

Bu işten tek parça halinde çıkmam imkansızdı.

Büyük deponun sonuna gelip hangar kapısına benzeyen bir kapıdan çıktığımızda nehir kenarının önünde biti vermiştik. Az ilerimizde kalan ahşap masada oturan insanlara göz attım. Beyaz saçlarına kırmızı bir bandaj örtmüş olan, sağ kolu dövme kaplı altmışlı yaşlarındaki adam bizi fark ederek ayağa kalktığında bir şeyler söyledi lakin anlamadım.

Büyük masada onun haricinde üç kişi vardı. Esmer oldukça güzel olan bir kadın ayağa kalkarak koşturdu ve kendini önümden yürüyen

Rafael'in kollarına atarak etrafta kimse yokmuş gibi hunharca sevgilisi olduğunu tahmin ettiğim adamı öpmeye başladı. Beyaz saçlı adamın yanında duran otuzlu yaşlarındaki bıyıklı adam ise bütün ciddiyetiyle bir asker gibi durmuş bize bakıyordu. Daha doğrusu hedefindeki kişi bendim. Yeşil gözlerini üzerimde gezdirmekten kendini alı koyamıyor gibiydi. Onu yok sayarak beyaz saçlı adama döndüm. Araz yüzündeki gülümsemeyle ona sarıldığında elimi geri çekecektim fakat beni bırakmadı. Sıkıca tenimi kavramaya devam etmesi üzerine yüzüme bir tebessüm yerleştirerek onları izledim. Kırmızı saç bandajını düzelten adam geriye çekildiğinde kahverengi gözleri beni buldu. Bakışlarını yüzümde dolaştırırken şaşırmış gibiydi. Bozuk Türkçesiyle konuştuğunda tebessümüm genişledi. "Nişanlandığın doğruydu demek."

Okyanus gözlü adamın bakışları beni bulduğunda başını salladı. "Kutsal, Alejandro. Kendisi güvendiğim nadir insanlardandır."

Bizi tanıştırmasıyla başımı eğerek selam verdim. Adamın bakışlarına yerleşen hayranlıkla mırıldanması Araz'ın kolunu belime dolayarak beni kendine çekmesine neden oldu.

"Hermosa mujer." (Güzel kadın.)

İşittiklerim bana yabancıydı. Başımı kaldırarak okyanus gözlere tutunduğumda yüzündeki tebessüm yüreğimi sızlattı. "Evet, öyledir." Sorgularcasına baktım. Eğilerek kulağıma fısıldadığında ruhumdan bir titreme geçti. "Güzelliğine hayran kaldı."

Nefesimi kesen yakınlığıyla sendelediğimde karşımdaki adamın kahkahasını işittim. Gözlerimizi buluşturduğumda bozuk aksanıyla konuştu. "Araz şanslı adam."

"Teşekkür ederim." Kolumu yanımdaki adamın beline doladığımda kasıldığını fark ettim. Gözlerinin içine bakarak onda yarattığım yıkımın tadını çıkardım. "Ama bende çok şanslıyımdır."

Kararan gözlerindeki şehvet, tenimin cayır cayır yanmasına neden oldu. Temasımız bir işkenceden farksızdı. Ona dokunmak beni mahvediyor, her zerremin sızlamasına neden oluyordu.

Bakışlarımızı ayırdığımda önümüzde beliren çiftti buldum. Alejandro, uzun saçlı esmeri işaret ettiğinde kızın yeşil gözlerine tutundum. Yüzündeki tebessüm ile bana bakarken etrafa sıcak bir enerji yayıyordu. "Kızım, Maria." Alejandro'nun tanıştırmasıyla başımı eğerek selam verdiğimde kızın ince sesini işittim. "Hola."

Bildiğim ikinci İspanyolca kelimeyi sarf ederek bana merhaba demesi üzerine gülümsedim ve karşılık verdim. "Hola."

Alejandro ardımızda kalan masayı işaret etti. "Oturun hadi. Sizin için bir şeyler hazırlattım."

Kahverengi masaya iliştiğimizde bıyıklı adamın koruma olduğuna emin oldum zira başımızda dikilip kıpırdamamaya devam etmişti. Araz'a yanaşarak bacak bacak üstüne attığımda kolunu ardıma yerleştirip bedenini bana doğru döndürdü. Yanında minicik kalmam ilk defa işime yaramıştı çünkü yüzüme gelen güneşi engelliyordu. Masanın üzerinde duran meyvelere ve adını bilmediğim lakin lezzetli duran atıştırmalıklara baktım. Başımı kaldırıp birbirlerine öpücükler bırakmakla meşgul olan çifti bulduğumda Rafael onları izlediğimi fark ederek gülümsedi. "Haziran da düğünümüz var. Sizi de bekleriz."

Sözleriyle gülümsedim. Maria'nın yeşil gözleri beni bulduğunda mutlulukla kıkırdadı. "Gelirseniz çok mutlu oluruz."

Kalbime saplanan sızının yüzüme yansımasına engel olmaya çalıştım. Davetlerine icabet etmem imkansızdı. Altı ay sonra yanımdaki adamdan uzakta ya da toprağın altında olacaktım. Kalıcı değildim hatta fazlasıyla geçiciydim.

"Geliriz tabi." Dedi Araz, sanki bu mümkünmüş gibi. "Hem ufaklığın doğumunu da kaçırmamış oluruz."

Sözleriyle Maria karnını ovaladığında şaşırdım. Öylesine zayıftı ki hamile olduğunu söylemeseler asla anlamazdım.

"Kız olacakmış gibi hissediyorum."

Maria'nın karnına baka kaldım. Hiçbir zaman anne olmayı ya da evlenerek bir aile kurmayı düşünmemiştim. Bunun benim için bir seçenek olabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti. Hala bunun bir seçenek olduğunu düşünmüyordum. Sadece bu sefer bu kadar emin olmak canımı yakmıştı. Sanırım bilinçaltımda öleceğime emindim.

"Siz düşünüyor musunuz?"

İşittiğim soruyla başımı kaldırdım. Alejandro yüzündeki gülümsemeyle bakışlarını Araz ile ikimizde dolaştırdığında neler olduğunu anlamadım. Lacivert gözlerin üzerimde yarattığı ağırlığı takip ederek bakışlarımızı buluşturduğumda yüzüne yerleşen ifadeyi adlandıramadım. Oldukça ciddi gözüküyordu fakat gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Belki bir gün." Diye yanıtladı Araz, karşısındaki adamı. Ardından dünyamı başıma yıktı. "Ona benzeyen bir kızım olsun isterim." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Tabi ikisiyle baş etmem oldukça zor olur. Maddi ve manevi anlamda çökebilirim."

Kalbime saplanan ağrı, tarifsiz bir acıydı.

Yalan söylemesini, insanlara karşı oyunumuzu icra etmesini isterdim fakat görebiliyordum. Sözlerinde büyük bir içtenlik vardı. Sanki bana benzeyen bir kız evladına sahip olmanın ne denli güzel ve zor olabileceğini anlamış, bunu aklında planlamıştı. Şakaklarıma silah dayasa, canımı benden söküp almaya kalksa yine de bu denli yaralanmamı sağlayamazdı.

Bakışlarımı ayırmadığım gözlerinde boğuldum.

Kendime duyduğum nefret her şeyin önüne geçiyordu. Bütün dünyayı yakmak istiyor, bu zamana kadar sığındım her yalana düşman kesilmek istiyordum çünkü kimse benim için böyle düşünmemiş, bana böyle yaklaşmamıştı.

Araz'ın kaşları çatıldı. O an soyutlandığım hayata geri döndüm. Yanağımdan kayan bir damla yaşı hızla silerek tebessüm etmeye çalıştığımda bize bakan insanlar gülümsedi. Ben ise neden gözümden yaş geldiğini anlamaya çalıştım. Niyetim ağlamak değildi. Hatta duygusallaşmaktan çok öfkelenmiştim. Öyleyse bu da neydi?

Maria gülümsediğinde gözlerimin içine bakarak mırıldandı. "Bir erkeğe bunları düşündürebilmek insanın ruhuna dokunuyor. Ben seni anlıyorum."

Başımı sallayarak suçluluk duygumu görmemelerini diledim.

Rafael ortama yerleşen durgunluğu baltaladı. "Kız babası mı? Seni hayal edemiyorum. Bu korumacılık ve kıskançlık ile delirirsin sen. Kontrol manyaklığın arşa tırmanır artık."

Okyanus gözlere tutunurken oyunumuzun acıyla karışık bir tatlı olmasını sağladım. "Annesine çekerse delirir tabi." Diyerek iç geçirdim. "İki Kutsal, kıyamet alameti gibi olabilir."

Sözlerim üzerine yanımdaki adam dahil herkes gülmeye başladığında benliğimin kanadığını görmediler. Onlardan yaralarımı sakınarak kuşandığım maskenin ardına sığındım.

Önüme bırakılan yarım bardak tekiladan büyük bir yudum alıp yakıcılığı karşısında yüzümü ekşittiğimde biraz da olsa uyuşmak istedim. Başka bir konuya geçiş yaparak muhabbeti değiştirdiklerin de

istemsizce rahatladım. Arkama yaslanarak yüzümü yalayan rüzgârın beni dizginlemesini umut ettim. Nehir'in akıntısı bir melodi gibi kulaklarıma doldu. İçkimden bir yudum daha alarak negatif düşüncelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Bir günlüğüne de olsa kendime izin vermek istedim. Bildiğim ve bilmediğim her şeyi bir kenara bırakarak güzel bir gün geçirebilmeyi umdum.

Meksika'da geçireceğimiz bugün sonsuza dek ikimizin arasında kalacak bir elveda olacaktı. Buradan gittiğimizde akıl ve mantığım devreye girecekti fakat şimdilik istediğim tek şey onun gölgesinde huzur bulmaktı.

Alejandro yaktığı purosundan bir duman aldıktan sonra arkasına yaslanarak konuştu. Yüzüne yerleşen ciddiyet kasılmamı sağladı. "Salazar Karteli ile anlaşma sağlayacağız demek. Kararlarını sorgulamaktan hoşlanmıyorum ama emin misin?"

Okyanus gözlü adam tereddüt etmeden başını salladı. "Fazlasıyla. Onlarda istediğim bir şey var. Almadan durmayacağım bir şey." Bakışlarına yerleşen karanlık ürpermeme neden oldu. "Bu yüzden sonuna kadar gitmeliyim."

Son cümlesini daha çok kendine söylüyor gibiydi. Kasılan bedeniyle aklından geçen tilkileri merak ettim. Bir planı olduğu barizdi. Yaptığı her şeyin ardında bir neden saklıydı. Bunun altında nasıl bir şey vardı, merak ettim.

Rafael iç geçirerek konuşmaya başladığında hissettiğim huzursuzluk büyüdü. "Sizi sınayacaklar. Başarılı olabilecek misiniz?"

Sorusu üzerine yanımdaki adam omuzlarını silkti. "Olamazsak onları öldürürüm."

Soğukkanlılığı kanımı dondurdu. Alejandro da rahatsız olmuş gibi doğrularak ciddileşti. "No debería haber guerra." Varlığımı hatırlayarak duraksadı ve anlayabileceğim bir dille kendini ifade etti. "Savaş başlatmamalısın. El Chapo'dan beri ortalık durulmadı. Göze batmamamız en iyisi."

Araz arkasına yaslanarak purosunu aleve verdiğinde güzelliğinin beni afallatmasına izin vermedim. Bakışlarındaki cüretkarlık tedirginleşmeme neden oluyordu. "Göz önünde olmaktan hiçbir zaman çekinmedim, Alejandro. Biri beni istiyorsa gelip almaya çalışabilir." Tebessümü korkutucuydu. "Denediklerini görmek isterim."

Boğazım düğümlendi. Kendimden biliyordum ki anca denemek ile kalırlardı çünkü okyanus gözlü adamın heybeti kıtaları ve ülkeleri aşıyordu.

Dudaklarından sıyrılan dumanın ardından insanı hayran bırakan aksanıyla konuştu. "El mundo sera mio. A excepción de la mujer a mi lado, nadie puede lastimarme." (Dünya benim olacak. Yanımdaki kadın dışında kimse bana zarar veremez.)

Sözleri üzerine bana dönen bakışların ardında yatan nedeni anlamadım.

Ne söylediğini merak ederek ona baktığımda beni yok sayarak arkasına yaslandı.

Sanırım hiçbir zaman bilemeyecektim.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXIII. YENİDEN DOĞUŞ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumlarını unutmayalım.

XXIII. YENİDEN DOĞUŞ
Banks - Waiting Game
Manga - Fly To Stay Alive

KUTSAL

Araz'ın Meksika'da oldukça güzel bir evi vardı.
Ve evet, bu sefer ki bir evdi.
Yani villa da bir evdi sonuçta.
Üç katlı evin her bir köşesinden okyanus gözüküyordu. Batan güneşten arta kalan turuncu ışıklar evin içine doluyor, yüzümdeki tebessüm ile manzaramın keyfini sürmeme neden oluyordu. Bugün oldukça keyifli ve güzel geçiyordu. Alejendro'ların yanından ayrıldıktan sonra Araz ile ikimiz, baş başa biraz daha etrafı dolaşmıştık. Ardından eve gelmiş ve bir saat sonra gitmemiz gereken yemek için güç depolamak adına dinlenme kararı almıştık.

Bir saat uyumuş, duş almış ve giyeceklerimi hazırlamıştım. Şimdiyse yaptığım kahvem ile havuz kenarına oturmuş, tablo misali önümde parıldayan görselin tadını çıkarıyordum.

Araz hala uyuyor olmalıydı çünkü ev fazlasıyla sessizdi.

Yanımda duran telefonumu alıp kamerayı açtım. Karşımdaki görselin fotoğrafını çektikten sonra bugün çektiğim diğer fotoğraflara bakmak için galeriye girdim. Yüzümdeki tebessüm ile gördüğüm yerlerin fotoğrafladığım karelerine baktım. Araz ile çekildiğimiz fotoğrafa rastladığımda ise duraksadım. Yüzlerimizdeki gülümsemeler ile çekildiğimiz bir özçekimdi. İkimizde doğruca kameraya bakıyor, yan yana duruyorduk. Mexico, Mi Amor yazılır bir tabelanın önündeydik. Ve oldukça mutlu gözüküyorduk.

Araz'ın hayatına girdiğimden beri niye bu hale geldiğimi anlayamıyordum. Eskiden öylesine donuk ve soğuktum ki beni ayakta tutan şeyler hep negatif duygular olurdu. Hüzün, öfke, nefret, hırs... Bunlar bana yön verir, kararlarımı etkilerdi. Şimdiyse daha pozitiftim. Ve bunun kaynağının Araz Vladimirs olduğunu düşünmek dahi algılarımı yerle bir ediyordu.

Ekranı kapatıp telefonu yanıma bıraktım ve oturduğum şezlonga sırtımı yaslayarak kahvemi yudumladım. Adım seslerini işiterek soluma döndüğümde Araz'ın bana yaklaştığını gördüm. Üzerine geçirdiği siyah eşofman ve tişörte dağılan saçları eşlik ediyordu. Kesinlikle uykudan yeni kalkmıştı.

Ayaklarımın ucuna oturduğunda mahur ifadesiyle mırıldandı. "Kıta değişikliği çarpmış beni." Diyerek dağılmış tutamlarını daha çok dağıtarak saçlarını karıştırdı. "Sen uyudun mu?"

Başımı sallayarak elimdeki kahveyi uzattım. "İç, açılırsın belki."

Kupamı alıp kahvemden içti ve ayaklarımın ucuna oturarak manzaraya göz attı. Ardından bileğindeki saate bakıp yemek için vaktimizin olduğunu fark ederek rahatladı.

Kahveden bir yudum daha alıp kupayı bana uzattı. Parmaklarımı doladığım kupayla başımı şezlonga yasladığımda Araz tek eliyle bacaklarımı iki yana ittirdi. İrileşen gözlerim ile ne yaptığını anlamaya çalışarak kala kaldım. Duştan sonra üstüme geçirdiğim siyah yoga taytım ve tişörtümleydim. Araz aralanan bacaklarımın arasına geçerek üzerime yattı. Sırtı göğsüme baskı uyguluyor, bacaklarım belinin etrafını sarıyordu. Boyu öylesine uzundu ki şezlonga sığamamıştı.

Gözlerini yumarak başını köprücük kemiğime yasladığında derin bir nefes aldı ve boğuk sesiyle mırıldandı. "Baya rahatmışsın, milaya."

Deli gibi atan kalbimi hissetmemesini umarak doğal davranmaya çalıştım. "Sende çok ağırmışsın."

Sözlerim ile kıkırdadı. "Ağırlığımın hepsini vermiyorum bile."

"Cidden mi?" diye sorduğumda bana kanıt sundu. Ağırlığını vererek beni şezlong ile arasında preslediğinde nefesim kesildi. Onu ittirmeye çalıştığımda az önceki haline dönerek gerçekten de ağırlığının sadece bir kısmını verdi. "Yok artık, Araz." Diyerek soluklandığımda dilimin kemiği kırıldı. "Seviştiğin kadınlar altından sağ çıkabiliyor mu?"

Kahkahası yankı buldu.

Öyle ki ona eşlik ederek gülümsedim. Açık sözlülüğümden hoşnutluk duyduğu barizdi ama ben ciddiydim. Şahsen benim ile sevişse altında kalma ihtimalim yüksekti.

Aklımı okumuş gibi soruma soruyla cevap verdiğinde gözlerimiz buluştu. "Deneyip sonucu kendin öğrenmek ister misin, sarışın?"

"Teşekkürler, sağ çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Tabi ki çıkacaksın." Diyerek göz kırptı. "Çünkü seni bir kere ile bırakmam mümkün değil."

Kanımın kaynadığını hissettim. Bedenlerimizin arasındaki kumaş parçaları bir an gözüme fazlasıyla gereksiz göründü. Ağırlığını üstümde hissetmeyi sevmiştim, içimde hissetmekten de mutluluk duyacağımı biliyordum çünkü bakışıyla bile beni tahrik edebilen birinin beni tatmin etmeme ihtimali yoktu.

"Kendine çok güveniyorsun."

Sözlerim ile sırıtarak başını tekrar köprücük kemiğime yasladı ve okyanus manzarasına bakmaya başladı. "Çünkü kendimi biliyorum."

Gözlerimi devirmeden edemedim.

Araz dakikaların ardından konuştu. "Gergin misin?"

"Evet, gerginim."

Başını iki yana salladıktan sonra lacivertlerini bana bahşetti. "Olma, her şey yolunda gidecek."

"Bizi sınayacaklarını söyledin." Diyerek kahvemden bir yudum daha aldım. "Sence bunu nasıl yapacaklar?"

"Onlar için dürüstlük ve sadakat en temel prensip. Bu yüzden iş yaptıkları insanların aile hayatlarına dikkat ediyorlar. Benim bir

kadını seviyor olmam onlara dürüst ve güvenilebilir biri olabileceğim izlenimini veriyor." Bakışlarımı ona çevirdim. "Bu yüzden test edecekleri kişi sen değilsin, benim. Sana olan aşkımı ölçecekler. Gerçekten herkesin anlattığı gibi korkunç bir canavar mıyım? Bu soruyu cevaplama peşindeler."

"Sence bu sorunun cevabı ne?"

Sorum ile dudağının kenarı kıvrıldı. "Canavar olduğumu biliyorum, Kutsal."

"Morskoy." Diyerek iç geçirdim. "Sana iyi bir insansın diyemem ama zannettiğim gibi kötü biri de değilsin. Değişik bir adamsın, karmaşıksın ve korkutucusun ama istediğin zaman gayet kibar ve düşünceli olabiliyorsun."

Lacivertlerinden bir karanlık geçti. "Sorunda bu, milaya. Ben kibar veya düşünceli olmak istemiyorum. Sana olan davranışlarım diğer insanlara gösterdiğim yüzümden ve hareketlerimden oldukça farklı."

Sözleriyle afalladım. "Niye?"

"Çünkü sen benim nişanlımsın, hayatımdaki kadınsın." Diyerek gözlerini yüzümde gezdirdi. "Sana saygısızlık edemem, kaba davranamam. İnsanların kral olduğumu bilmesini istiyorsam yanımdaki kadına kraliçe gibi hissettirmeliyim."

Ağzım açık kaldı.

"Ama..." diyerek kelimeleri bulmaya çalıştım. "Ben senin gerçekten nişanlın değilim ki. Yani bana kendimi kraliçe gibi hissettirmene gerek yok."

"Teknik detaylara takılma."

Alaylı sözleriyle gülümsedim. Bana özel davranmasından şikayetçi olmayacaktım lakin bu duruma alışmamam gerektiğini de unutmamalıydım.

Araz dakikalar sonra doğruldu ve şezlongdan kalktı. Bana elini uzattığında parmaklarını kavrayarak bende kalktım. Hazırlanma vaktimizin geldiğini fark etmiştim. Bu yüzden eve girdiğimizde ondan ayrılıp elimdeki kupayı mutfak lavabosunun içine bıraktım. Ardından da üst kata çıktım. Eşyalarımı koyduğum misafir odasına girip üstümü değiştirmeye başladım.

Lacivert, Araz'ın gözleriyle uyumlu elbisemi üstüme geçirdim. Saten elbisenin derin bir yırtmacı vardı ve ince askılarıyla bedenimi

mükemmel sarmıştı. Gümüş topuklularımı giyip saçlarımı düzleştirdikten sonra hafif bir makyaj yaptım.

Hazır olduğuma emin olup odadan çıktığımda direkt aşağı indim.

Araz mutfak tezgahına yaslanmış kendine koyduğu viskisini yudumlarken telefonuna bakıyordu. Geldiğimi fark ederek başını kaldırdı ve gözlerini üzerimde dolaştırıp tebessüm etti. İltifat etmesini beklesem de tek kelime zikretmemişti. Sanırım sunduğum görseli sindirmek ile meşguldü.

Evden çıkıp arabasına bindik ve yola koyulduk.

Başımı koltuğa yaslayarak gözlerimi gökyüzünde dolaştırdım. Birkaç saniyeliğine düşüncelerime dalarak her gün düşündüğüm şeyleri düşünmeye başladım. Zihnimin içinde dönen geçmişi anında bir kenara bırakarak içinde olduğum ana odaklanmaya çalıştım. Türkiye'ye döndüğümde kaldığım yerden devam ederdim. Şu an odaklanmam gereken tek şey bu akşamı sağ salim atlatmak, elimden geldiğince Araz'a yardım etmekti. Eğer iş yapacağımız insanlar bir sorun olduğunu sezer, onları kandırmaya çalıştığımızı anlarlarsa işler sarpa sarardı. Bunun olmasını istemiyordum. Araz'ın istediğini almasını istiyordum. Bu yüzden gerekirse bir geceliğine dünyanın en aşık kadını olacaktım.

Doğrularak derin bir nefes aldığımda görüş alanıma giren malikaneyle duraksadım. Büyük beyaz duvarlar ile çevrelenmiş lüks ev fazlasıyla güzel gözüküyordu. Etrafta başka bir şey yok denecek kadar azdı. Dünyadan soyutlanmış bir havası vardı. Büyük kapılardan geçip evin önünde duran mermer süs havuzunun ilerisine arabayı park ettiğimizde yüzüme yerleştirdiğim maskenin ardına sığınarak başımı dikleştirdim.

Kapımı açan yabancı başıyla beni selamladığında tebessüm ettim. Araçtan inerek Araz'a doğru ilerlediğimde bana uzattığı elini sıkıca kavradım. Kapının önünde bizi bekleyen ikiliyi fark etmem kalbimin ritmini değiştirerek telaşlanmamı sağladı. Kontrolümü yitirmemeye özen göstererek bakışlarımı üzerlerinde dolaştırdım. Yeşil ve beyaz renklerin karışımından oluşan salaş bir elbise giyen kadının siyah kısa saçları vardı. Yüzündeki tebessüm ile beni inceliyordu. Bakışlarımı yanındaki adama kaydırdım. Baştan aşağı beyaz giyinmiş olan adam ellerini iki yana açarak oldukça neşeli ve heyecanlı bir tavır ile bizi

selamladı. "Bienvenidos." Kahverengi gözleri beni bulduğunda gülümsemesi genişledi. "Evimize hoş geldiniz."

Aksanı öylesine düzgündü ki şaşırmadan edemedim. Türkçeyi nereden bildiğini sorgulamadan edemedim. Adam elini Araz'a uzatıp başını eğdi. "Seni evimizde ağırlamak bizim için bir şereftir."

Araz adamın elini kavradı. "Misafir perverliğiniz için teşekkür ederiz." Geriye çekilerek beni taktim etti. "Nişanlım, Kutsal."

Siyah kısa saçlı kadın elini bana doğru uzattı. "Vera Salazar."

Elini sıkıp tebessüm ettim.

Vera, eşini işaret etti. "Eşim, Dominic." Ela gözlerini üzerimde gezdirmeyi bırakıp derin bir nefes aldığında dikleşti. "Güzelliğinin namı kulağıma gelmişti fakat bu kadarını tahmin edemezdim."

"Teşekkür ederim, o sizin güzelliğiniz."

İşittiğim kıkırtının sahibine baktım. Dominic Salazar, bakışlarını eşiyle benim aramda gezdirdikten sonra ardında kalan evini işaret etti. "Buyurun, lütfen. Sizin için çok güzel şeyler hazırlattık."

Araz ile evin içine girip yürümeye başladığımızda bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Evin dizaynı altın varaktan geçilmiyordu ve bana göre büyük bir zevksizlik ürünüydü. Yanan gözlerimi önüme çevirdim. Bahçeye çıktığımızda görüş alanıma giren manzarayla içime bir sakinlik yayıldı. Büyük havuzun ortasına konumlandırılmış platformun üstünde bir masa vardı.

Dominic Salazar yanımızda bitip konuşmaya başladı. "Öncesinde bir şeyler mi içelim? Yoksa yemeğe mi geçelim?" Kıkırdayarak ekledi. "Bir an önce anlaşmaya varmamız her iki tarafında işine gelebilir."

Bahçedeki korumaların sayısı azdı. Gerçi adamlara koruma demeye bin şahit gerekirdi. Palmiye ağaçlı gömlekleriyle ortalıkta dolaşan aylaklara benziyorlardı.

"Yemek kulağa iyi geliyor."

Araz'ın sözleriyle masaya doğru adımladık.

Dominic Salazar, yaşına göre yakışıklı bir adamdı. Ve oldukça sempatik bir ifadesi vardı. Okyanus gözlü adamdan çekindiği barizdi. Onu hoş tutmak istiyor, varlığından rahatsızlık duyuyordu. Saygıyı elden bırakmamak niyetindeydi. Tam olarak anlayamamıştım. Seçici olan onlardı lakin sanki bizi ikna etmek zorundaymışlar gibi davranıyorlardı. En azından Dominic Salazar...

Bize doğru yaklaşan kadın yüzündeki tebessüm ile az ilerimizde kalan masayı işaret etti. "Sizin için Meksika mutfağının en iyilerini hazırlattım."

Fark ettiğim detay ile kaşlarımı çattım.

Kadının aksanı yoktu.

Masaya geçtiğimizde Araz karşıma oturdu. İki yanıma yerleşen çiftin yüzlerinden gülümseme eksik olmuyordu. Bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandığımda bakışlarımı okyanus gözlü adamdan ayıramadım. Dudağının kenarına konumlanan tebessüm ile bana cesaret vermek ister gibiydi. Ona bakmak gerginliğimi azaltırken bizi izleyen ikiliye ufak bir şov sergilediğimizin farkındaydım. Çünkü dışarıdan bakıldığında gözlerini birbirlerinden alamayan bir çift gibi gözüküyorduk.

Masanın başına gelen görevliler ile doğrularak dikkatimi toplamaya çalıştım. Önüme bırakılan tabağa baktım. Kırmızı sıvı, çorba olmalıydı. Yoğun bir kıvamı vardı ve nane yapraklarıyla süslenmişti.

"Sizin ilk defa Meksika'ya geldiğinizi öğrenince yemekleri özen ile seçtim." Dedi Vera. "Umarım beğenirsiniz."

İnce sesindeki naifliğe tebessüm etsem de hakkımda sürekli bir şeyler duymuş olduğunu belirtmesine takıldım. Bunları nereden bildiğini ayrı, bana neden bildiğini belli ettiğini ayrı merak ediyordum.

Ela gözlerine kilitlendim. "Çok kibarsınız. Hepsi leziz gözüküyor, teşekkür ederim."

Yüzündeki gülümseme genişlediğinde bakışlarını Araz'a çevirdi. "Muazzam bir kadına benziyor, Araz. Ne zamandır birliktesiniz?"

"Kısa bir süredir ama sanki asırlardır beraberiz."

Sözleri üzerine Dominic neşeyle kıkırdadı. "Amor." Sesindeki tınıyla iç geçirip karısını izlemeye başladığında birbirlerine attıkları bakışlardan yayılan ateş ile kaşlarımı kaldırmadan edemedim. "Aşk, insana öyle hissettirir. Birlikte var olur, ondan öncesini hatırlayamazsın."

"Siz ne zamandır evlisiniz?"

Sorum üzerine arkasına yaslanarak karısına bakmaya devam etti. "On sekiz yaşına bastığımız gün kaçıp evlendik. Biz birbirimizin ilk ve tek aşkıyız."

Vera Salazar, kocasının romantizmiyle eriyerek kıkırdadıktan sonra ona bir öpücük gönderdi. "Mi amor."

Araz'ın can sıkıntısıyla gökyüzüne baktığını fark ettiğimde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Dudaklarımı birbirine bastırarak derin bir nefes aldığımda yapışık ilişkilerden nefret ettiğime bir kez daha emin oldum.

Yemeklere geçiş yaptığımızda ağzımın içinde dağılan biber ve domates tadına hayran kaldım. Soğuk içilen çorba farklı bir lezzete sahipti. Dakikalarca gündelik konular üzerine konuşuldu. Ana yemeğe geçtiğimizde geldiğimden beri gözlerini üzerimden çekmeyen Vera Salazar, konuya beni de dahil etti.

"Düğün ne zaman?"

Sorusuyla ruhuma yerleşen ağırlık rahatsız edici bir acıya gebeydi. Ne diyeceğimi bilemez bir halde yutkunarak dikleştiğimde yanaklarımın ağrımasına neden olan tebessümüm ile yalan söyledim. "Yaza düşünüyoruz. Ben her zaman deniz kenarında bir düğün hayal ederdim de."

Karşımdaki kadın başını salladı. Ardından geldiğimizden beri yüzlerine taktıkları maskeleri birer birer çıkartmaya başladılar. Buna öncülük eden de Vera Salazar oldu. "Bizim için sadakat ve güven en önemlisidir. Biz bunu aile mirası olarak görüyoruz. Bu yüzden aramıza alacağımız insanlar konusunda seçiciyizdir."

Yüzündeki tebessümden samimiyetsizlik akıyordu.

Benim gibi bir yalancıya bu numaraları sökmezdi.

"Ama sizin ile anlaşmayı çok isteriz. Birbirine değer veren bir çifte benziyorsunuz. Siz fark etmediniz lakin bütün gün sizi izleyen adamlarımızdan aldığımız geri dönüş bizi tatmin etti." Bakışlarını eşine döndürüp ondan aldığı onay ile gülümsemesini genişlettiğinde bir kanaate varmış gibi konuştu. "Eğer sizde isterseniz seve seve ortağınız olmayı kabul ederiz."

Lacivert gözlere mühürlendim. Aramızdaki telepatiye güvenerek beni bakışlarımdan anlamasını istedim zira ortada bir sorun vardı. Tuhaflık dört bir yanımızdan akıyordu. Seçici olduklarını söyleyen ve bu özellikleriyle tanınan bu çift sadece bize bakarak ve adamlarının laflarına güvenerek iş mi yapıyorlardı?

Bu imkansızdı.

Bunun altında bir bit yeniği vardı ve bunu fark eden tek kişinin ben olmadığım barizdi çünkü Araz'ın bakışlarından ne denli tetikte

olduğunu anlayabiliyordum. Yaslandığı yerden doğrulup bütün ciddiyetiyle ilk kadına ardından kocasına baktı. "Anlaştık öyleyse."

Dudaklarından sıyrılan sözlerle kaşlarımı çattım. Sertçe yutkunup ifademi düzelttiğimde tebessümümü kaybetmemeye çalıştım. Araz tabağının kenarında duran şarap kadehini alıp kaldırdı. "Yeni ortaklığımıza."

Dominic neşeyle doğrulup kadehini kaldırdı. "Salud." Diyerek ona eşlik etmemizi beklediğinde okyanus gözlü adamın bir şeyler planlıyor olabileceğine güvendim çünkü bunun bir tuzak olduğuna emindim.

Kadehlerimizi kaldırıp içkilerimizden büyük bir yudum aldıktan sonra herkes yemeğine odaklanıp normal sohbete dönmüştü. Kendi aralarında diğer kartelleri çekiştiriyorlar, geçen ay çıkan karmaşanın yarattığı yıkımı tartışıyorlardı. Ay şeklindeki hamur tatlılara geçtiğimizde yıldızlara baktım. Berrak tablo karşısında içim ferahladı. Önüme dönerek içkisini yudumlayan ve yanındaki adamı dinleyen sahte nişanlımı bulduğumda tebessüm ettim.

"Kutsal, doyduysan biraz bahçede yürüyelim mi?"

Sağımda oturan kadının teklifiyle Araz'a kaçamak bir bakış attım. Bana göz kırparak karşılık verdiğinde bundan çıkaracağım sonuçtan emin olamadım. Ya her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışıyor, ya da tetikte kalmamı istiyordu. Gardımı indirmemeye karar vererek başımı salladım ve kibarlığı elden bırakamayacağımı düşünerek teklifini kabul ettim.

Masadan kalkıp taşlı yola doğru ilerlemeye başladığımızda rüzgâr yanımdaki kadının beyaz elbisesini savuruyordu. Yeşil taşlı terlikleriyle attığı her adımda derin nefesler alıyor, eksik etmediği tebessümüyle bana bakıyordu.

Sessizlikten rahatsız olarak diyalog kurmaya çalıştım ve bahçenin dört bir yanını kuşatmış olan, büyüleyici bitkileri işaret ederek konuştum. "Bahçeniz çok güzel gözüküyor, sera gibi."

Sözlerim ile gülümsemesi genişledi. "Fark etmene sevindim. Çiçek yetiştirmek benim hobimdir. Bizim gibi insanlar işlerinin stresinden rahatlamaya fırsat bulmak zorunda hissederler kendilerini. Bende çiçeklerim ile ilgilenerek deşarj oluyorum."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim oysa anlamıyordum. Stresli işten kastı, uyuşturucu üretimi ve satıcılığı yapmaktı. Bu kadar

rahatsız oluyorsa kendine yeni bir kariyer planı çizebilirdi. Hatta legal olursa daha bile iyi olurdu.

"Bu arada Türkçeniz çok iyi." Dudaklarımdan sıyrılan sözler ile adımlarını yavaşlattı ve sola dönüp taşlı yolda beni yönlendirmeye başladı. "Ben Türküm zaten." İrileşen bakışlarımı fark ederek gülümsediğinde iç çekti. "Dominic ile şans eseri tanıştık. Sonra da âşık olduk. Babam yabancı biriyle evlenmeme izin vermedi. Tabi yaşımda çok küçüktü." Omuzlarını silkti. "Umursamadım. Kaçıp sevdiğim adam ile evlendim."

Yüzündeki tebessüm bir balon gibi sönerken gözlerine yerleşen hüzne anlam veremedim. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden öylece önüne baktı.

"Bu hayatımın en büyük hatasıydı." Göğüs kafesi hızla inip kalktı. Yanağından süzülen bir damla yaş algılarımı yerle bir etti. Neler olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Hızla yanağındaki gözyaşını silip dikleştiğinde kendini toparlayarak ciddileşti. "Biz kadınlar aşka çok çabuk inanıyoruz. Onun ardına sığınıp kendimizden feragat ediyoruz. Ben de Dominic için ailemi, kendimi ve hayatımı bir kenara bırakıp peşinden buralara kadar geldim." Yüzünde buruk bir tebessüm oluştuğunda durdu ve bedenini bana çevirip gözlerimizi birbirine mühürledi. "Sende çok gençsin. Umarım benim gibi bir hata yapmazsın."

Genç olabilirdim lakin salak değildim. Tanışalı saatler geçmişti ve bana aşk hayatını mı anlatıyordu? Gerçekten buna inanacak kadar naif mi görünüyordum? Birbirlerine duydukları sevgiyle nam salmış bu çiftin perde arkasında böyle bir drama sahip olma ihtimalini kabul etmiyordum.

Samimi gözükmeye çalışarak bakışlarıma bir içtenlik iliştirdim. "Yapacağımı zannetmiyorum. Araz, benim ruh eşim. Sadece âşık olduğum adam değil aynı zamanda en yakın arkadaşım."

İnandırıcı gözüktüğümü umdum çünkü Vera Salazar'ın dürüst ve sadık olduğumu düşünmesine ihtiyacım vardı.

"Sevdiğini iddia ettiğin adamın nasıl biri olduğunu bildiğine emin misin?" diyerek bana acır gibi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Bana senin narinliğinden istifade ediyor gibi geldi."

Pekâlâ, kesinlikle beni sınıyordu. Demek başından beri amaçları buydu. Böl ve fethet. Yanlış çiftle uğraştıklarından haberleri dahi

yoktu.

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayamadım."

Onu konuşturmak istedim. Sevdiğin adamın nasıl biri olduğunu bildiğine emin misin derken neyi kastediyordu? Sunacağı nedenlerin doğruluğunu kendim ölçüp biçmeliydim.

Karşımdaki kadın derin bir nefes alıp bilmiş bir ifadeyle bana baktı. "Meksikalılar Araz'a nasıl hitap eder bilir misin?"

Başımı hayır dercesine iki yana salladım.

"Ángel de la muerte yani ölüm meleği. Onu tanıyanlar adının bu olduğuna inanıyor çünkü bir Azrail'den farksız olduğunu düşünüyorlar." Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. "Araz, yıllar içinde insanların korktuğu ve çekindiği bir adam haline geldi. Fethetmediği kıta kalmadı. Bunu yaparken zalimliğinden güç aldı." Gözlerine işlenen karanlık ürpermeme neden oldu. "Herkes onunla çalışmak istiyor ama aynı zamanda ondan korkuyor." Gülümsemesinde gerilmeme neden olan bir meydan okuma vardı. "Nişanlandığını duyunca dedim ki şimdi tam vakti. Sonunda onun da bir zaafı var." Kendi kendine kıkırdadı. "Kötü adamlar iyidir. Hem yatakta hem gerçek hayatta. Ama onları kontrol etmek zordur. Her kadın beceremez bunu çünkü böyle adamlar sadece bir kez âşık olur." Duraksadı ve aramızdaki boşluğu kapatarak gözlerimizi birbirine kilitledi. Yüzünde bir hayranlık vardı. "Gözlerim ile görmeli, emin olmalıydım."

Kaşlarımı çattım ve daha açık konuşmasını istedim. "Neyden emin olmak istediniz?"

Sorum üzerine tekrar yürümeye başladığında onu takip ettim. "Her güçlü adamın arkasında bir kadın vardır derler ama ben gölgede kalmaktan hoşlanmam. Benim iş yapmak istediğim kişi Araz değil, sensin." Tebessümünde bir gizem saklıydı. "Kocamı tahtan indirmenin peşindeyim. Ona verdiğim bunca yılın ardından beni aldattığını öğrendim." Histerik bir kahkaha attı. "Erkekler böyledir. İnan bana aynı şeyi er ya da geç seninki de yapacak. Bu yüzden bana yardımcı olur, yanımda durursan ona muhtaç olmadan bir gelecek inşa edebilirsin."

Kocasını onu aldatmış olabilirdi ama bu yine de inandırıcı gelmiyordu. Huzursuzluğum geçen her saniyede artarken yanımdaki kadının Araz için büyük bir tehlike olduğuna inanmaya başladım.

"Size nasıl bir yardımda bulunabileceğimi anlamadım."

Derin bir nefes alıp aklındaki planı önüme sundu. "Araz ile en yakın zamanda evlen ve onu saf dışı bırak." Göz kıpıp kıkırdadıktan sonra bir sır verir gibi fısıldadı. "Yemeğine ilave ettiğin birkaç damla zehir bütün sorunlarını kökünden çözebilir. Karısı olarak tahtını devraldığında benim için çalış ve kendi hayatının kontrolünü eline al."

Damarlarımda akan kan kaynıyor, beni içten içe yakıyordu. Karşımdaki kadının dudaklarından sıyrılan sözler, ruhumu parçalayan darbelerden farksızdı. Gözlerimin içine baka baka sevdiğimi iddia ettiğim adamı nasıl öldürebileceğimi anlatıyordu ve bunu kendim için yapıyormuşum gibi düşünmeme neden olmaya çalışarak aslında çıkarı uğruna beni yönlendiriyordu.

Kendimi tutamayarak histerik bir kahkaha attığımda avucumun içi kaşındı. Derin bir nefes alıp kontrolümü yitirmemeye çalıştım. Beni sınıyor olmasını diledim aksi taktirde başı büyük beladaydı.

Birkaç adımda ona yaklaşıp az önce bana yaptığı gibi gözlerine odaklanarak tebessüm ettim. Vereceğim tepkiyi merak ettiğini bakışlarına işleyen ateşten anlayabiliyordum. "Görünüşüm sizi yanıltmasın. Bir meleğe benziyor olabilirim lakin şeytan gibi düşünürüm. Bir daha nişanlıma zarar vermekten bahseder bunu eyleme dökmeyi bırakın, aklınızdan bile geçirirseniz. Size öyle şeyler yaparım ki yedi cihan gelse elimden kurtulamazsınız."

"Küçük kız." Diyerek kıkırdadı Vera Salazar. "Karşında Meksika Kartelinin liderinin karısı var."

Yüzümdeki gülümsemeyi genişlettim. "Sizin de karşınızda Rus suç örgütü Bratva'nın ve Türk Mafyasının lideri olan Araz Vladimirs'in müstakbel eşi var."

Bozulan ifadesi beni tatmin etti.

"Dediğiniz gibi nişanlımdan herkes korkar. Korkmalı da çünkü Araz gerçekten canavarın tekidir." Diyerek başımı yana yatırıp gözlerinin içine baktım. "Ve o canavar kendi gibi bir kadın bulmak konusunda oldukça başarılı oldu."

Yüzüne yerleşen tebessüm ile başını dikleştirdi. Saniyeler öncesinde varlığını koruyan histerikliğini bir kenara bırakması emin olmama neden oldu. Beni test etmişlerdi ve elbette geçmiştim. Açıkçası zor olmamıştı ki bu şüphelendiriciydi.

Kadın ela gözlerine yerleşen ışıltıyla bana baktı. "Dilerim ki, o da senin için aynısını yapar."

Sözleriyle başını sallayarak ardımda kalan bir noktayı işaret ettiğinde neler olduğunu anlayamadım. Hızla arkama dönüp gösterdiği konuma baktığımda dudaklarım aralandı. Az ilerimde duran televizyon bir bankın üstüne yerleştirilmişti.

Araz ile Dominic Salazar'ın canlı bir kamera kaydıydı bu.

Ardımda duran kadının sesini işittiğimde hareket edemedim. "Senin sınavın sadakatti. Onunki ise aşk."

Dominic Salazar'ın sesiyle nefesim kesildi. Dudaklarından sıyrılan sözler kalbimin ritminde büyük bir zelzeleye neden oldu. "Açıkçası Kutsal ile tanışmak bir onurdu ama aklımda daha farklı bir plan vardı."

Bakışlarımı ekrandaki yüzünden ayıramadım. Tek temennim, bizi sınadıklarını fark etmiş olmasıydı. Kusursuz sıfatında tek bir mimik yoktu. Her zamanki gibi ifadesizdi ve bu sinirlerimi bozuyordu.

"Aylar önce bana sunduğun teklifi kabul etmediğime pişmanım." Diyen Dominic ile kaşlarımı çattım. Adam sesine yansıttığı hüzün ile konuşmaya devam etti. "Seni birkaç hafta önce aramayı düşündüm. Vera'yı ikna edemediğim için iletişime geçemedim." Dominic Salazar içkisinden bir yudum alıp sakinliğini bozmadan onu dinlemeye devam eden adama baktı. "Artık nişanlı olduğunu biliyorum ama belki teklifini tekrar ele alabiliriz."

Araz tepki vermeden konuşan adama bakmaya devam ettiğinde hiçbir şey anlamamıştım.

"Kızım ile evlenmene rızam var." Diyen adam ile beynimden vurulmuşa döndüm. "Birkaç ay önce bana bunu teklif ettiğinde senin birini sevebilecek kapasitede olmadığına emindim. Kalbinin kan pompalamaktan başka bir işlevi olduğunu bu gece öğrendim."

"Geç kaldın." Dedi Araz. "Artık o kalbim Kutsal için atıyor, kızın ile evlenemem."

Kalbinin benim için attığını söylemesinin bir yalan olduğunu biliyordum ama kahretsin ki bunu duymak kendimi yenilmez gibi hissettirmişti.

Dominic Salazar bilmiş bir tavır ile gülümsedi. "Araz sende biliyorsun ki bizim gibi adamlar sevdikleri kadınlarla evlenmezler.

İşleri için mantıklı olan kadınlar ile evlenir, âşık oldukları kadınları metres olarak hayatlarında tutarlar. Evlilik iş anlaşması gibidir."

"Öyleyse metresin nerede?"

İşittiği soruyla Dominic kıkırdadı. "Ben istisnayım. Vera'yla evliliğim aşk ile işin sentezlenmesinden ibaretti. Babası o zamanlar Türk mafyasına liderlik eden adamın kuzeniydi. Bu yüzden Vera ile evlenmek benim güçlenmemi de sağladı." Kaşlarını çatarak yüzünü ekşitti. "Kutsal sana bizim dünyamızda sadece bir yük olabilir. Ailesi bizlerden değil. Mafya prensesi olmayan bir kadın ile evlenmen büyük saçmalık."

"Kızın ile evlenmemi istiyorsun, öyle mi?"

"Evet." Dedi Dominic. "Kızıma saygı duyup onu incitmediğin sürece kiminle yattığın önemli değil. Kızımda bunu umursamayacaktır çünkü günün birinde aşk değil mantık evliliği yapacağını biliyor. Kutsal ile konuş, eminim durumu anlayacaktır." Başını iki yana salladı. "Bratva'nın lideri olarak bizim çevremiz dışındaki bir kadın ile evlenmen namını kötü etkiler. Biliyorsun ki yabancıları hoş karşılamıyoruz."

Ağzım açık kaldı.

Kalbim kasılmış, canım yanmıştı. Dominic'in sözleri gerçekti. Araz aylar önce kızıyla evlenmeyi teklif etmişti. Bunun en büyük nedeni de onlarla kurmak istediği ittifak olmalıydı. Dominic ve Vera'nın kızıyla evlenirse istediğini alacağını düşünmüştü. Onlar için hayat buydu. İlişkiler çıkar için kurulurdu. Biriyle evleneceksen bunu sana güç ve mevki vereceği için yapardın. Ben ise dış kapının dış mandalı olarak ancak Araz'ın hayatındaki metres olabilirdim. En azından yer altı dünyasındaki çoğu kişinin düşüncesi bu yöndeydi.

Şimdi Araz'ın benim ile olan nişanının nasıl bir zayıflık göstergesi olduğunu anlıyordum. Mafya lideri bir mafya prensesiyle evlenmeliydi. Ve ben mafyadan değildim. Bir prenses ise hiç değildim. Beni bu şekilde gören ve büyüten bir ailem yoktu.

Kıskançlık kanımı kaynattı.

Araz'ın başka bir kadın ile evlenmeyi teklif etmiş olması sinirlerimi bozmuş, beni öfkelendirmişti. Eğer Dominic ve Vera aylar önce sunduğu anlaşmayı teklif etseydi... Araz evli olacaktı.

"Ne istiyorsun, Dominic?"

Araz'ın sorusuyla dikkatimi tekrar ekrandaki ikiliye verdim. Dominic omuzlarını silkerek arkasına yaslandı. "Kızım ile evlen. Meksika karteliyle aranda bozulmaz bir bağ oluştur. Başka türlü sana güvenemem." Dudağının kenarı sinsi bir ifadeyle kıvrıldı. "Ve ikimizde biliyoruz ki elimde istediğin bir şey var. O şey sayesinde intikamını alabilirsin. Bunu başarmanın tek yolu da kızım ile evlenip bana sadık olacağını kanıtlaman. O zaman sana istediğini vereceğim."

İntikam?

Ne intikamından bahsediyordu?

Araz'ın kasıldığını fark ettim. Dakikaların ardından ilk defa bir tepki veriyordu. Gözlerine yerleşen öfkeyle karşısındaki adama bakarken sabrı tükenmek üzere gibiydi.

"Seni test ettiğimi zannettiğini biliyorum." Diyen Dominic ile kaşlarımı çattığımda Vera'da bana eşlik etti. "Ama ciddiyim. Vera şu an nişanlının sadakatini sınıyor. Normalde benim de senin aşkını sınamam gerek ama testten geçip geçmemen umurumda değil." Doğrulup Araz'a yaklaştı. "Sicilyalılar başıma bela olmaya başladı ve çemberde yer alan bir damat işime gelir. Bu yüzden teklifimi kabul etmediğin sürece seninle anlaşma imzalamayacağım. Düşün ve karar ver. Nişanlın döndüğünde evimden gitmeyi tercih ederseniz anlayışla karşılarım."

"Düşünmeme gerek yok." Diyen Araz ile göğsüm sıkıştı. "Evleneceğim tek kadın, Kutsal."

Ardımdaki kadına dönerek afallayan ifadesine baktım. "Bu bir test, değil mi?"

Sorum üzerine açık kalan ağzını kapatıp sertçe yutkundu. "Hayır." Dediğinde en az benim kadar şaşkın gözüküyordu. "Normalde seni öldüreceğimizi düşündürterek aşkını sınayacak, senin için kendini feda edecek mi onu görecekti."

"Yazık." Diyen adamın sesiyle tekrar televizyona baktım. "Çünkü başka türlü istediğini alamayacaksın."

Araz'ın dudağının kenarı kıvrıldı. Tebessümü kanımı dondurmuş, tüylerimi diken diken etmişti. Bakışlarını onu izleyen adamdan ayırıp etrafta dolaştırdı. Saniyeler içinde kameranın olduğu noktaya bakarak gözlerini kıstığında kala kaldım. Tebessümü genişledi ve ifadesi benden sakındığı o canavar haline döndü. Dudaklarından dökülen Bulgarca kelimeler sadece benim anlamam içindi. "Milaya, byagaĭ i se skriĭ."

Koş ve saklan.

Kalbim öylesine hızlı atmaya başlamıştı ki sözleri idrak etmekte zorlandım.

Araz çevik ve ani bir hareket ile ayağa kalkıp tabağının yanında duran et bıçağını kavradı. Saliselik bir dilimde Araz bıçağın keskin tarafını Dominic'in şah damarına yasladı. Büyüyen gözlerim ve kesilen nefesim ile ekrana baka kaldığımda ne yapacağımı bilemedim.

"Dominic, unuttun mu?" diye sordu Araz. "Ben istediğimi her zaman alırım."

Elini oynatmasıyla masanın beyaz örtüsü ve arta kalan yemeklerin hepsi kana bulandı. Fışkıran kan ile çırpınmaya başlayan Dominic'in yüzü tuhaf bir ifadeye büründü. Gecenin içinde yankı bulan çığlık kocasının öldürülmesini izleyen kadına aitti.

Vücudumdan geçen akım ile titredim. Ekran kararırken ateşlenen silah sesleriyle sınandım. Ardımdaki malikaneden yükselen sesler kalbimi ikiye böldüğünde arafta kaldım.

Vera Salazar girdiği şok ile kapalı olan ekrana bakıyor, tir tir titriyordu.

Etrafa göz atmayı akıl ederek sadece ikimizin olduğunu fark ettim. Bir kaçış yolu aradığım sıra bağırarak üstüme atlayan kadın bedenimi yere yapıştırdı. Hıncını benden almak isteyerek yüzüme bir yumruk attığında algılarım harekete geçti. Üstümdeki kadının karın boşluğuna vurarak onu yana ittim ve yerlerimizi değiştirerek üstüne çıktım.

Aklımda onu bayıltmak vardı ki eteğinin altından çıkardığı hançeri fark ettim.

Bana saplamak üzere harekete geçirdiği hançeri engellemek adına bileğini kavradığımda Vera acı ve öfkeyle bağırdı. "Seni öldüreceğim!" diyerek altımda çırpındı. "Benden aldığınız aşkı sizden alacağım."

Bacağını aramızdaki boşluktan yararlanarak kıvırıp karnıma tekme attığında geriye düştüm.

Silah seslerini işitmek adrenalimi tetikledi. Bu cehennemden sağ çıkmam gerektiğini bilmek içimdeki bir tarafı dürttü. Üstüme atlayarak bıçağını boğazıma yaslayan kadının gözlerinde gördüğüm nefret bana bir şeyi hatırlattı.

Az önce kurduğum cümle doğruydu.

Araz kendine benzeyen bir kadın ile nişanlanmıştı.

Benim içimde de bir canavar vardı. Yıllar önce zincire vurduğum, masum birinin kanına girdiği için cezalandırdığım yaratığın Araz'dan farkı yoktu. Ve o canavar, beni buradan kurtaracaktı.

Boynumdaki acıyı umursamadan Vera'nın bileğini kavradım ve sert bir hareket ile kolunu kıvırdım. Hançer ile aramda oluşan boşluktan yararlanarak başımı çevirdim ve keskin yüzeyden uzaklaştım. Tırnaklarımı üstümdeki kadının tenine geçirerek canını yaktığımda saniyeler ile savaştım. Ona kafa atarak dengesini sarstığımda fırsattan faydalandım. Bileğini daha sert çevirip çığlık atmasını sağladığımda elindeki hançer yere düştü.

Bileğini bırakıp yumruğumu çenesine geçirdim. Sersemlediğinde bir yumruk daha attım ve tamamen üstümden kalkmasını sağladım. Yanıma düşen hançeri aldığımda onu delirten öfkesiyle tekrar üstüme atladı.

Bir saniye düşünmeden hançeri karaciğerine sapladım.

Kesilen nefesiyle üzerimde kalan kadının bakışlarına büyük bir korku yerleşti. Onu üstümden atarak ayağa kalktığımda üstümde kanı vardı. Hançerinin olduğu bölgeye parmaklarını bastırarak bana baktığında boğazım düğümlendi. Onda bıraktığım hasar kötüydü lakin tedavi edilemeyecek kadar da değildi.

Geri geri yürümeye başladığımda seslerin kesildiğini fark ettim.

Bir an durup etrafa baktım ve Araz'ın nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Bahçedeki korumaları hatırladığımda göğsüm korkuyla sıkıştı. Yaşıyor olmama ihtimalini düşünmek dahi istemedim.

Az ilerimde yatan kadına döndüğümde yüzündeki korkunun kaybolduğunu fark ettim. Giden korkunun yerini başka bir duygu almıştı. Düştüğü yerden zar zor kalktığında ne yaptığını anlamadım. Bana bakarken tebessüm ediyor oluşu tüylerimi diken diken etti.

Vera bedenine saplanan hançeri çıkardı.

Bana saldıracağını düşünerek gardımı aldığımda parmaklarının arasından sarkan kanlı hançeri bıraktı. Taşlarla süslenmiş hançer yere düştüğünde neler olduğunu idrak dahi edemiyordum. Yarasına baskı uygulamadan yürümeye başladığında kan kaybından öleceğine emindim.

Sarsaklayarak evine giden merdivenlere ilerlediğinde yüreğim sızladı.

Ne yaptığını anlamıştım.

Kocasının yanına gidiyor, onun cesedinin dibinde ölmek istiyordu.

Kendime duyduğum nefret ile soluklanamadım. Dişlerimi sıkarak son dakikalarını yaşayan kadına baktım. Onu öldürecek darbeyi vurarak bir katil olmuştum. Haklıydım, birinin canını almak bende vicdani bir yükümlülük doğurmamıştı. Oysa ilk kez, isteyerek birini öldürmeye çalışmıştım.

Eğilip topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Geniş bahçede bir çıkış yolu bulabileceğimi düşünerek gecenin içinde koşmaya başladım. Rüzgâr yüzüme çarpıyor, sarı tutamlarımı uçuşturuyordu. Bitkilerin arasından sıyrılarak evi çevreleyen duvarlara doğru ilerledim. Kesilen nefesim işimi zorlaştırsa da durmadım.

Araz'ın kurtulduğuna emindim.

Emindim.

Onun gibi biri kolay kolay ölmezdi.

Ölmezdi, değil mi?

Duvarlara ulaştığımda elimde yük haline gelen ayakkabılarımı bir kenara bıraktım. Diğer tarafa atlamam tek çıkış yolumdu. Bu yüzden hemen dibimde duran ve dallarını duvarın ardına sarkıtan ağaca tırmanmaya başladım.

Metrelerce ötemde kalan evden yayılan alarm sesiyle bir an kala kaldım. Kulağımda çınlayan ses öylesine gürültülüydü ki bir an zihnimi uğuldattı.

Kaybedecek vaktim olmadığını fark ederek ağaca tırmanmaya devam ettiğimde zorlandım. Kollarım ve bacaklarım çiziklerle dolarken pes etmedim. Dışarıya uzanan dala sıkıca sarılıp uç kısmına doğru sürünmeye başladım. Tenim yanıyor, göğsüm sıkışıyordu ve hissettiğim panik had safhadaydı.

Duvarın diğer tarafına atlayıp bileğime yüklediğim ağırlık ile canımı yaktığımda lanet ettim.

Zorlansam da pes etmeyerek Araz'ın aracının park edilmiş olduğu ön cepheye ilerledim. Alarm sesi susmuş, her yer sessizliğe bulanmıştı. Etraf kapkaranlıktı ve tek bir kişi dahi görmüyor olmam iyi miydi kötü müydü kararsızdım. Gerçi şu an görmek istediğim tek bir kişi vardı. Kalbimin kasılmasına neden olan, onun için endişelenmeme sebebiyet veren adam karşıma çıkmadığı sürece rahat bir nefes veremeyeceğime emindim.

Araz'ın arabasına ulaştığımda etrafa baktım.

Gözlerim onu arasa da bulamadı fakat biliyordum ki gelecekti. Hissedebiliyordum, iyiydi. Aklında bir plan olmasa Dominic Salazar'ı kendi evinde, adamlarının önünde infaz etmezdi. Araz böyle fevri davranamayacak kadar zekiydi.

Arabayı yoklayarak kapıların kilitli olduğunu fark ettim. Her ihtimale karşı burada açık bir hedef olarak durmamalıydım. Bu yüzden etrafa göz gezdirdim ve bahçede duran büyük taşları fark ettiğimde doğruca onlara doğru ilerledim. Taşı alıp arabanın yanına geri döndüğümde camı parçalayarak kendime giriş yolu yarattım. Siyah cam saniyeler içinde paramparça olarak bir bütün halinde ayaklarıma döküldü. Spor araçların siyah film ile kaplanması bazen işi daha kolaylaştırabiliyordu.

Taşı bir kenara atıp arabanın içine eğildim ve kapıyı açıp araca bindim.

Hırsız tarafımı aktif hale getirerek arabanın sistemine göz attım. Altımdaki araç akıllı arabalardandı. Spor aracı kullanabilmemin tek yolu kontrol paneline sızarak açma kapama düğmesinden motoru çalıştırabilmekti. Panele açmaya çalıştığım sıra işittiğim adım sesleriyle başımı kaldırdım. Ve gördüğüm tablo ile kala kaldım.

Araz...

Hayır, Morskoy...

O bile kibar kalıyordu.

Canavar, evet, canavarım...

Salazar malikanesinin kapılarından çıkarak bana doğru adımlamaya başladığında baştan aşağı kanlar içindeydi. Güzel yüzü, saçları, pahalı takım elbisesi tamamen kırmızıya boyanmıştı. Dudağının kenarındaki kıvrım ile joker misali sırıtırken fazla ürkütücü gözüküyordu. Elinde tuttuğu silahı beline sıkıştırıp bana doğru adımlamaya devam etti.

Tımarhaneye yatırılmam gerektiğine emindim çünkü Araz şu an korkutucu duruyor olsa da gözüme bir o kadar da çekici geliyordu.

Yolcu koltuğuna oturup ardından kapıyı kapattığında bakışlarımı yüzümde dolaştırdı. Elbisemdeki kanı fark ederek endişeyle kaşlarını çattı ve ellerini bedenimde gezdirdi. "İyi misin? Yoksa yaralandın mı?"

Ellerini ittirerek sinirle bağırdım. "Araz sen hasta mısın?"

"Milaya."

"Ya delirdin mi sen?" diye sordum okyanus gözlerine bakarak. "Adamı kendi evinde, adamlarının önünde öldürdün. Nasıl sağ

çıkabildin oradan?"

Cebinden arabanın anahtarını çıkarıp bana uzattı. "Yolda anlatırım."

Sinirle anahtarı elinden aldım ve arabayı çalıştırdım. Emniyet kemerimi takmak için uzandığımda hissettiğim histeriklik ile bir an kahkaha atacaktım. Evet, Kutsal. Mutlaka emniyet kemerini tak çünkü şu an hayatın ve yaşayıp yaşamaman sadece buna bağlı.

Malikaneden çıkıp hızla ilerlemeye başladığımda içimi yakan öfkeyi zapt edemedim. Araz'ın sağ ve iyi olduğunu görmek endişemi yok etmiş yerine bir sinir harbini getirmişti.

"Anlat hadi."

Sözlerim ile Araz cebinden telefonunu çıkardı. "Buraya anlaşma için gelmedik. Salazar'larda istediğim bir şey vardı ve onu almam gerekiyordu." Elinde tuttuğu flaş belleği kaldırarak görüş açıma sundu. "Ve aldım."

"Ne ki bu?"

Sorumu görmezden gelerek telefonunu kulağına yasladı ve saniyeler içinde İspanyolca konuşmaya başladı. Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra birini daha aradı ve bu sefer Rusça konuştu. "B planına geçtik. Rafael karteli devralıp Salazar'ın geri kalan işlerini halledecek. Kutsal ile geri dönüyoruz, uçağı hazırlat ve evden eşyalarımızı toparlat." Birkaç saniye karşı hattaki kişiyi dinledi ve ardından cevap verdi. "Amara'ya haber vermelerini söyle."

Konuşmayı sonlandırıp telefonu cebine koyduktan sonra konuştu. "İleriden sağa dön."

"Araz." Diye sinirle soludum ve dediği gibi sağa döndüm. "Aydınlat beni yoksa sinir krizi geçireceğim."

"Salazarların kızı, Amara, arkadaşım aracılığıyla ailesini bitirmek için bir plan yaptı. Salazar Karteli son beş aydır kadın ticaretiyle uğraşmaya başlamış. Bizim dünyamızda bile kadın ve çocuk ticaretine müsamaha gösterilmez. Bu yüzden el altından işlerini ilerletiyormuş." Diyerek anlatmaya başladığında duyduklarıma inanamadım. "Eski bir dostum geçen gün beni aradı ve Dominic Salazar'ın yakında öleceğini, istediğim şeyi almamı istiyorsam acele etmemi söyledi. Amara ailesinin işlerini devralmak istiyor. Bu yüzden benim ile iletişime geçip bana zaman kazandırmaya çalıştı." Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

"İnan bana, ben öldürmesem bile Dominic ölecekti çünkü Hektor onu yaşatmazdı."

"Neden bana planı baştan söylemedin?"

Sorum ile gözlerini üzerimde gezdirdi ve tek kelime etmeden önüne döndü. Tabi ki, bana söylememişti çünkü hala bana güvenmiyordu. Onu suçlayabilir miydim? Hayır. Peki bu canımı yakmış mıydı? Hem de çok fena.

"Amara." Diyerek dişlerimi sıktım. "Tebrik ederim, az kalsın evleniyormuşsun."

Direksiyonu daha sıkı sarıp Araz'ın işaretiyle bu sefer sola döndüm. Sesini işitmek öfkemi kamçıladı zira nedensizce küplere binmiştim. "Sana demiştim. Bizim dünyamızda evlilikler genelde anlaşmalı olur."

"Evet duydum. Ben senin metresin olmalıyım ki bir mafya prensesiyle evlenip kralcılık oynamaya devam et. Amara'ya söyle de hazırlıkları yapsın."

Sinirle homurdandı. "Saçmalama, Kutsal."

Alev saçan bakışlarımı ona çevirdim. "Ne o yoksa artık Amara'yı istemiyor musun? Birkaç ay önce istiyormuşsun. Tekrar istesene hadi."

"Amara'yı istemiyordum." Diyerek kaşlarını çattı. "Bu evlilik sunduğum bir iş anlaşmasıydı."

"Kapa çeneni."

Ani patlamam ile Araz afalladı. Önüme dönerek sinirle soludum ve gaza bastım. Gerçekten neden bu kadar öfkelenmiştim ve neden Araz'ın kafasını patlatmak istiyordum?

"Sarışın."

Uyarıcı sesiyle dişlerimi sıktım. "Araz, sesini duymak istemiyorum."

"Milaya kendine gel." Dediğinde üzerime doğru eğildi ve kokusunun ciğerlerimi yakmasına neden oldu. Bakışlarını üzerimde gezdirse de dönüp ona bakmadım. Yakınımda olması öfkemi ikiye katladı. "Evleneceğim kadının sen olacağını söylediğimi de duymuş olman gerek."

"Sanki içinden geldiği için söyledin." Diyerek onu hafifçe omzumla ittirdim. "Çekil yanımdan, sinirlerimi bozuyorsun."

"Kutsal."

"Sus yoksa arabayı çarparım."

"Yavrum sen delirdin mi?" diye tekrar bağırdığında derin bir nefes alıp ona baktım. Sorusunun cevabını almış gibi afallayarak yüzüme

baktı. Ardından beni daha da sinirlendiren bir neşeyle kahkaha attı. "Sarışın bu kadar kıskanç olman sağlığa zararlı."

"O bellekte ne var?"

Konuyu değiştirerek Araz'ın işaret ettiği yola saptım. Parmaklarının arasında duran belleği tek kelime etmeden cebine attığında ise öfkem mümkünmüş gibi arttı.

"Amara'ya söylerdin ama değil mi?" diye bağırarak girdiğim uçak pistinde hızla ilerledim. Bizi bekleyen jeti fark ettiğimde sinirle kendi kendime homurdandım. "Tabi ben sizin dünyanıza ait olmadığım için anlamıyorum böyle şeyleri." Arabayı asfaltta çığlık attıracak bir biçimde frene bastığımda Araz öne doğru hafifçe savruldu. Aracı parka alıp gözlerine baktığımda onu ilk defa bu kadar şaşkın görüyordum. "Bana güvenmemeye devam et. Git az kalsın evleneceğin iş anlaşmana güven."

Kapıyı açıp aşağı indim.

Soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarptığında alev almış gibi yandığımı fark ettim. Eteğimin uçlarını çekiştirerek jete doğru adımladığımda Araz'ın peşimden geldiğini işitiyordum. Bana beğen şaşkın bakışları umursamadan adamların yanından sıyrıldım ve merdivenleri tırmanıp jetin içine girdim.

Çantalarımızın uçağın kuyruk kısmında kalan odaya bırakıldığını fark ettiğimde o yöne adımladım. Bir yandan da kana bulanmış elbisemi çekiştirerek üstümden çıkarmaya çalıştım.

"Vera'yı sen hançerledin." Diyen sesi işittiğimde omzumun ardından okyanus gözleri buldum. Az ilerimde durmuş üstündeki kanlı ceketi çıkarırken neşesinden sıyrılıp ciddiyetine dönmüştü. "İyi misin?"

Sorusuyla kaşlarımı çattım. Vera'yı hançerlemiştim çünkü ölmek istememiştim ki bu benim için bir yenilikti. O ölmese benim ölmem gerekecekti. Sergilediğim eylemden pişman değildim. Özellikle Salazar ailesinin kadın ticareti yaptığını öğrenmiş olmak vicdanımı büyük bir ölçü de rahatlatmıştı.

"İyiyim."

Verdiğim cevap üzerine yanıma adımladı. Çıkardığı ceketi yatak odasının içindeki koltuğun üstüne fırlattı. Gömleğinin kol düğmelerini çözerken yüzümü inceledi. "Emin misin?"

"Eminim, Araz."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Biliyor musun, Kutsal?" diyerek elini kaldırdı ve yüzümü örten sarı saçlarımı kanlı parmaklarıyla hafifçe geri itti. "Kendini kurtaracağına o kadar emindim ki bir saniye bile şüphe etmedim." Üzerime eğilip aramızdaki mesafeyi kapattığında dudaklarında ölen sıcak nefes benim dudaklarımda hayat buldu. "Söylesene, bir kurban olarak hikayeme giren kadına dair nasıl bu denli umut doluyum?"

Çünkü ben kurban değilim.

Ben senin Harzemşah'ınım.

Aramızdaki elektriklenmeye karşı koymak istedim. Ona duyduğum öfke öylesine yoğundu ki uzun zamandır böyle bir yenilgi hissetmiyordum. Ondan nefret etmem gerektiğini hatırlatan bu duyguyla baş edemedim. Bu yüzden elbisemin fermuarını açtım ve kanlı kumaşı üzerimden ittirerek Araz'ın karşısında iç çamaşırlarım ile kaldım.

Kararan ifadesi ve büyüyen gözbebeklerine kasılan bedeni eşlik etti. Bana göz atmak isteyerek bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde yüzüme tatlı bir sırıtış yerleştirdim ve onu tek başına bırakıp odanın içindeki lavaboya gitmeden için sorusunu yanıtladım. "Bilmem, git Amara'ya sor."

Çarparak kapattığım kapıyı kilitledim ve lavabonun kenarında duran küçük havlulardan birini alıp ıslattım. Göğsüme yerleşen ve kollarıma sıçrayan kanları silmeye başladığımda aynadaki yansımama kilitlendim.

Öfkeden değişen ifadem, zayıflayan bedenim ve kızaran gözlerim ile kötü gözüküyordum lakin bütün bu olumsuzluklara inat bende farklı bir şey vardı. Aynadaki yansımama baktığımda korkmam gerekirdi fakat hissettiğim şey bu değildi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyor, anlamlandıramıyordum çünkü deneyimlemediğim bir histi.

Bakışlarım küçük kızın bana hediye ettiği yılanlı bilekliği buldu.

Yeniden doğuş.

Yeniden doğmuştum.

Ve artık, resmi olarak bir katildim.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXIV. İLK VE SON

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumlarını unutmayalım.

XXIV. İLK VE SON
Nilu - Are You With Me
6Lack - Long Nights
Limi - Obsessed

KUTSAL

Karanlıktan korkan küçük bir kız çocuğu olduğum zamanları zar zor anımsıyordum. Geçmişimi sisli bir bulut kaplamıştı. Derine inmek istediğim zamanlarda kendimi bir anda yüzeyde çırpınırken buluyor, kafa karışıklığının yarattığı sersemlik ile bugünüm de kayboluyordum.

Çocukluğum hafızamın dibindeki bir çukurdaydı.

Üzerine kapak örtmüş, sıkıca kilitlemiştim. Param parça olan geçmişimden anımsadıklarım vardı. Bende yer edinen en önemli şeylerden biri annemin bana anlattığı masallardı. Uyumakta zorluk

çeken kızını her gece yanına yatırır, gocunmadan ben gözlerimi yumana kadar aynı masalı anlatırdı.

Küllerinden doğan Anka hikayesini her zaman çok sevmişimdir. Asla külkedisinin baloya gidip gidemediğini ya da pamuk prensesin uyanıp uyanamadığını merak etmezdim. Yakışıklı prenslere âşık olmaz, onların hayalini kurmazdım.

Ben Anka'nın varlığına tapardım.

Onun gibi bilge ve güçlü olmak isterdim.

Rivayete göre Anka Kuşu bilgeliğiyle herkese yol gösterirmiş. Dünya üzerinde bilmediği tek bir şey dahi yokmuş. Buna kendi ölümü de dahilmiş. Ne zaman dünyadan göçüp gideceğini anlasa kendine kuru dallardan bir yuva yapar ve oraya saklanarak ölmeyi beklermiş. Bitişin başladığı noktada beliren huzuru hissederek ölüm meleğinden korkmaz, ona kollarını açarmış. Güneş ışınlarıyla alev alan kuru dallar Anka'yı her yaktığında külle döner, yok olurmuş. Zaman üstüne devrilip onu yeniden yoğurduğunda küllerinden bir araya gelerek yeni bir Anka kuşu olarak gözlerini dünyaya açarmış. Kendini tekrardan yaratır, acılarından ve yok oluşundan kendini tekrar inşa edermiş.

Kaf dağının zirvesindeydim.

Geçmişimi ardıma almış, geleceğime yüzümü dönmüştüm. Doğmakta olan güneşin beni yakacağını bilerek gözlerimi yummuş, alev almak için saniyeleri saymaya başlamıştım.

Bakışlarım bileğimde asılı duran yılan sembolüne kaydı. O küçük kızın bana hediye ettiği takı, yeniden doğuşa işaret ediyordu.

Ve ben yeniden doğuyordum.

Doğduğum andan beri herkes benim adıma kararlar veriyor, hayatımı yönlendirmeye çalışıyordu. Babam sevdiği kadını kaybetmenin yarattığı acıyla beni yormuş, bir yük olduğumu hissettirerek beni büyütmüştü. Erdem Amca ise bir silah haline gelmemi istemiş, bunun için her şeyimi elimden alarak beni oyuncağı haline getirmişti. En yakın arkadaşım, kardeşim dediğim kadın ise gözümün içine bakarak yalan söylemiş, bilmediğim bir hayat sürdürerek beni yaşamındaki gerçekliklerden esirgemişti. Ben yine de onlar için savaşmış, intikamıma sığınarak kendimden vazgeçmiştim.

Kendimi yok saymak istemiyordum. Başkalarının sözleri ve istekleriyle şekillenmeyecektim. Kontrolü elime alacak, arzularımın direksiyona geçmesine müsaade edecektim.

Hala öğrenmek istediğim gerçekler vardı. Üzerimi örten gizemlerden sıyrılmak istiyordum. Her şeyin berraklaşmasını diliyordum. Eylül'ün canavarım ile nasıl bir bağı vardı, neden onun adına açılan bir kasaya sahipti, Erdem Amca'nın benden gizlediklerinde ne gibi acılar saklıydı?

Bütün bunların cevabını istiyordum çünkü bilmeyi hak ediyordum lakin yorgundum.

Bazen aklımı kaybettiğimi düşünüyordum. Sanki her şey bir illüzyondu ve ben sanrılarına esir olan bir kadındım. Daha sonra gözümün önüne o geliyordu. Zihnimde kurgulayamayacağım kadar güzel olan benliğine tutunarak gerçekliğin yoğunluğunu kavrıyordum.

Meksika'dan döndüğümüzden beri aramızda bir duvar vardı.

Bu mesafenin nedeni sadece o değildi.

Benim de kafam karışıktı zira nefretim evriliyor gibi hissediyordum. Onun bende yarattığı tahribatlar acı dolu bir tatlı gibiydi. Beni hem yıkıyor hem inşa ediyordu. Kaosundaki ihtişamın büyüsüne kapılmadan edemiyordum.

Okyanusundaki küçük bir balık gibiydim. Avcılardan sakınıp, kendi halimde hayatta kalmaya çalışıyordum. Tabi unuttuğum bir şey vardı. İçinde bulunduğum okyanustan kaçamazdım zira bunu yaparsam yaşayamazdım.

Aklını bulandırdığımın farkındaydım.

Bunu gözlerinden görebiliyordum. Bir yanı beni yanında tutmak istiyor diğer tarafı yok olmamı diliyordu. Onun için bir cellattım. Sonunu getirebilecek bir aydınlıktım.

Allığımı yanağıma sürerek yansımama göz attığımda üç gün önce birini öldürmüş olmamın beni neden rahatsız etmediğini sorguladım. Evet, Vera Salazar o hançeri çıkararak kendi sonunu getirmek istemişti ama ona bu imkânı tanıyan bendim.

Bir saniye bile tereddüt etmemiştim.

Niye bir saniye bile tereddüt etmemiştim?

Normal ve sağlıklı bir insan değildim. Birinin canını almış olmamdan rahatsızlık duymuyorsam kendime normal veya sağlıklı diyemezdim. Yine de hayatta kalmaya çalışan bir kadın olduğumu söyleyebilirdim.

İronik.

İlk kez yaşamak istiyordum.

Allığımı ve fırçamı bir kenara bırakıp maşaladığım sarı saçlarımı düzelttim. Kırmızı rujumu alıp hafifçe eğilerek aynaya yaklaştım.

Bu gece yılbaşıydı.

Araz Vladimirs, bir parti veriyordu. Bana arkadaşlarını, iş yaptığı insanları ve önemli birkaç kişiyi daha davet edeceğini söylediğinde partinin evinde olacağını zannetmiştim ama o son dakika bana başka bir yere gideceğimizi belirtmişti. Kutlamanın nerede olduğunu bilmiyordum ama umurumda olduğunu da söyleyemezdim. Ne de olsa Rusya'da bildiğim veya aşina olduğum hiçbir yer yoktu.

Rujumu sürüp parfümümü sıktıktan sonra banyodan çıktım. Yatağıma oturup kenarda duran ince topuklularımı aldım. Siyah elbisemin üst kısmı bir korse gibi beni sarıyor, göğüslerim taşacak gibi duruyordu. Alt kısım ise boldu ve sağ tarafımda oldukça derin bir yırtmaç vardı. Saten kumaş üstümden adeta kayıyordu. Bilek kısmı taşlarla süslenmiş olan topuklularımı giyip doğruldum ve aynadan kendime baktım.

Elbisemi Elena seçmişti ve gerçekten oldukça zevkli bir kadındı.

Küçük el çantam ile kürkümü alıp odadan çıktım. Merdivenlerden inerken düşmemek için eteklerimi toplamam gerekmişti. Kürkümü ve çantamı bir köşeye bırakıp susadığımı hissederek mutfağa adımladım. Topuklularım evin içinde yankılanırken yanından geçtiğim her adam saygıyla selam vererek başını eğiyordu.

Hilal ile Güneş yarım saat önce evden çıkmıştı ve aynı yere gidecek olmamıza rağmen neden önce gittikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Normalde Elena'da bizle gelecekti ama anlamadığım bir şekilde bugün sinirleri üzerindeydi ve keyifsiz olduğunu belirterek evde kalmak istemişti. Yılbaşı gecesini bu şekilde geçirmek istemesine Araz karşı gelse de Elena ağabeyini dinlememişti, her zamanki gibi.

Mutfağa girip bir bardak su doldurduğumda işittiğim ses ile acele ettim. Araz ikinciye seslendi. "Milaya." Dedikten saniyeler sonra ekledi. "Neredesin?"

Kıkırdamadan edemedim. Ev öylesine büyüktü ki beni bulamıyordu. Geçen gün ciddi ciddi beni yarım saat aramış ve bulamamıştı. Oysa tek yaptığım kuzey tarafındaki kulenin çatı katında dans etmeye çalışmaktı. Başarılı olduğum da söylenemezdi.

Suyumu içip bardağı tezgâhın üstüne bırakarak mutfaktan çıkmak üzere adımladım. "Buradayım."

Koridorda karşılaştığımızda bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Siyah takım elbisesi ve gömleğiyle her zamanki gibi oldukça şık görünüyordu. Bir modele... Hayır, Yunan heykeli... Her neyse... Benzeyen bir adamın nasıl bu denli tehlikeli olduğunu bilmiyordum zira Araz'a bakan herkesin düşüneceği ilk şey ne kadar yakışıklı olduğuydu.

Laciverte çalan koyu mavi gözleriyle beni incelerken dudağının kenarı kıvrılmıştı. Gördüğü tablodan memnun gibiydi ve bu kendimi iyi hissettirdi.

"Çok güzel olmuşsun." Diyerek ifadesine yansıttığı hayranlığı dile döktüğünde tebessüm ettim. Günlerdir benden uzak duruyor olmasına rağmen şu an pek de mesafeli gözükmüyordu.

"Teşekkür ederim." Diyerek uzandım ve gömleğinin yakasını düzelttim. "Sende hiç fena değilsin."

Gülümsemesini genişletti lakin tek kelime etmedi. Hole geri döndüğümüzde yapayı kürkümü üstümde geçirdim. Araz'da paltosunu giydi. İkimizde hazır olduğumuzda kolunu bana doğru uzatan adama yanaşarak parmaklarım ile paltosunu sarmaladım. Evden çıkıp bizi bekleyen limuzine bindiğimizde kendimi tuhaf hissettim. Bir kül kedisi masalının içinde gibiydim ve bu son derece absürttü.

Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım ve yanıma kurulan adama baktım. Sessizliğe tahammül edemeyerek aklımdan geçenleri mırıldandığımda gözlerimiz buluştu. "Demek Araz Vladimirs'in nişanlısı olmak böyle bir şey." Diyerek tek kaşımı kaldırdım. "Güzel gözükmeli, partilerde ona eşlik etmeli ve..." Diğer kaşımı da kaldırdım. "Sanırım görev listesi bu kadardı."

"Keşke dediğin kadar kolay olsa, milaya." Bana yanaşıp aramızdaki mesafeyi kapattığında günlerdir onu doğru düzgün göremiyor ve onunla vakit geçiremiyor oluşumun verdiği açlık ile bende yanına yanaştım. "Nişanlılık sürecinde yapılması gereken pek bir şey yok ama evlilik başka bir boyut. Eşim soyadımı aldığı an içinde bulunduğum örgütün benden sonraki en güçlü ve söz sahibi insanı haline gelir. Adamlarımın ona saygı duyması gerekir, bir şey isterse bu bir emirdir. Beni her daim desteklemeli, yanımda olmalı ve kararlarımı sorgulasa dahi diğer insanlara karşı hep benim tarafımı tutmalıdır."

"Diğer evliliklere benziyor gibi."

Sözlerim üzerine Araz iç geçirdi. "En büyük fark, yeminin sadece bana olmayacak. Benim ile evlendiğin an adamlarıma, içinde bulunduğum kuruluşa ve bana bel bağlayan insanlara karşı da bir sorumluluğun olacak. Kral ile kraliçe misali, bir nevi monarşi sistemi."

Tek kaşımı kaldırarak dalga geçtim. "Bu bir evlenme teklifi miydi?"

Sorum ile bakışlarından bir karartı geçti. Gözlerini dudaklarıma ardından bedenime indirdi. Kısa bir göz sefasından sonra tekrar bana baktı. "Teoride karım sayılırsın, sarışın. Hala bunu idrak edemedin mi?"

"Peki ya pratikte?"

Dudağının kenarında asılı kalan tebessüm genişledi. "Ona da sıra gelecek."

Vaat dolu cümlesiyle afalladım. Hiç de dalga geçer gibi durmuyordu ve bu korkutucuydu. İtiraf ediyordum ki Amarayla iş anlaşması gereği evlenmek istediğini söylediğini öğrendiğimde hayatım boyunca deneyimlemediğim bir kıskançlık ile karşı karşıya gelmiştim. Bir şeyleri parçalama isteğim iki gün benim ile kalmış, hiçbir yere gitmemişti. Araz'ı başka kadınlarla düşünmek hoşuma gitmiyordu ve kendimi de kimseyle hayal edemiyordum. Lakin Araz ile bir geleceğim yoktu. Benim asıl amacımı ve kim olduğumu öğrendiği an isteyeceği tek şey beni öldürmek olacaktı.

İçimde bir ses, öleceksem bile kısa bir süreliğine arafın tadını alabileceğimi söylüyordu. Araz cennet değildi ama tam olarak cehennemde sayılmazdı. İnsanı günaha sokan ve aziz kılan bir araftı.

Ve ben o arafta sıkışıp kalmanın iyi mi kötü mü olduğuna bir türlü karar veremiyordum.

Tek kelime etmeden önüme döndüm ve camdan dışarıya bakmaya başladım. Dakikaların ardından bana aşina gelen sokaklar ile gözlerimi kıstım. Nerede olduğumu idrak etmeye çalışırken karşıma çıkan görüntüyle nefes alamadım. Limuzinin önünde durduğu otel, Araz'ın beni bulduğu ve kendisine ait olan o oteldi.

Kanımın çekildiğini hissettim.

Araz'ın beni bulduğu o gece, telefonumu bu otelin tuvaletindeki tavana saklamıştım. İçinde onu birini öldürürken çekilmiş videosu, kendi otelinin tavanında duruyor, benim onu almamı bekliyordu. Haftalar önce bu anı düşler, o telefona nasıl ulaşabileceğimi düşünürdüm çünkü içindeki kanıtı kullanmak isterdim. Şimdiyse tek

düşünebildiğim o telefonu bulmak ve kimse görmeden videoya ulaşabilmekti.

Yanımdaki adam araçtan inip elini bana uzattığında ifademi fark ederek hafifçe kaşlarını çattı. Sorgulayan bakışlarının altında maskemi yüzüme yerleştirdim. Elini tutarak araçtan indiğimde başladığımız noktaya bambaşka bir halde geldiğimizi algıladım. O gece ve bu gece arasında yaşananlar birçok şeyi değiştirmişti ve en büyük değişim bende gerçekleşmişti.

Lüks otelin görkemli lobisine girdiğimiz an bütün gözler üzerimizde dolaşmaya başladı. Araz başıyla tanıdık simalara selam verirken ben yüzüme yerleştirdiğim tebessümü kaybetmemeye çalışıyordum.

Beni yakaladığı balo salonuna adım attığımız an boğazımdaki düğüm büyüdü. Bize dönerek mekâna girişimizi izleyen bana son derece yabancı olan insanlara karşı nasıl bir görüntü sergilediğimizi bilmiyordum ama karşılaştıkları tablodan hayranlık duyuyor gibiydiler.

Herkes oldukça şıktı. Kadın, erkek, genç, yaşlı hatta çocuk bile vardı. Gerçekten de klas bir partinin onur konuğuydu ve bu beni afallatmıştı. Araz'ı her zaman zihnimde bir canavar olarak görmüştüm. Bu yüzden insanı ve normal tarafıyla her yüz yüze geldiğimde idrak etmekte güçlük çekiyordum.

Birkaç kişiyle merhabalaştık. Öyle ki Araz beni davetlilerin arasında bir süs bebeği gibi dolaştırıyor, herkese beni taktim ederek nişanlısı olduğumun altını çiziyordu. Birkaç ay sonra hayatından gidecek olan beni niye hayatına bu kadar dahil ettiği ise büyük bir muallaktı.

Ellili yaşlarında bir adam yanımıza ilişip bana başıyla selam verdikten sonra Araz'ın elini sıktı. Devlet üyesi olduğunu anladığımda sohbetlerine kulak kabarttım. Ve Araz'ın neden bu ülke benim dediğini daha iyi anladım. Kesinlikle yanımdaki adamı bitirebileceğimi zannederek ne kadar aptal olduğumu bir kez daha fark etmiştim.

Konuşmasının uzamasını fırsat bilerek ona yanaştım ve kibar bir şekilde yüzümdeki tebessüm ile mırıldandım. "Ben lavaboya gidiyorum."

Gözlerini yüzümde gezdirip başını salladığında ona ardından karşısındaki adama gülümseyerek yanlarından ayrıldım. Odanın içinde adımlarken bana bakan kadınların gerilmemi sağlamasına izin vermedim. Dostane bir tavır ile beni inceleyenlere karşılık versem de

kıskançlığını bir zehir misali üstüme akıtmaya çalışanları umursamadım.

Balo salonundan çıkacağım sıra Araz'ın korumalarından biri peşimden gelmeye başladı. Hatta öyle ki bana yetişip direkt yanımdan yürüdü. Ona neden beni takip ettiğini sorabilirdim ama biliyordum ki takip değil, eşlik ediyordu çünkü Araz ne olursa olsun beni gözünün üstünden ayırmamak konusunda kararlıydı.

Yanımdan yürüyen adamı yok saydım. Benim ile kadınlar tuvaletine giremezdi ve tahmin ettiğim gibi o cesareti göstermeyerek kapının önünde bekleyeceğini söylemişti. İçeriye girip ardımdan kapıyı kilitledim. Kabinlere göz atarak içeride benden başka kimsenin olmadığını fark ettiğimde vakit kaybetmedim.

Kalbim deli gibi atarken içine düştüğüm durumun tezatlığına inanamıyordum. Yolumu öylesine kaybetmiştim ki artık her şey absürt bir şakadan ibaretti. Bir gün delil olarak kullanacağım telefonu elime almak istememin nedeni o videoyu gerçekten kullanmak istiyor olmam değildi. Aksine emin olmak istediğim şey, o videoyu kimsenin görmemesiydi. Araz'ı sorgulayacak kişi bendim. Bana neler olduğunu anlatacak, zihnimdeki soruları yanıtlayacak ve eksik parçaları dolduracaktı. Bana hesap verecekti çünkü bunu hak eden tek kişiydim. Geriye kalan hiçbir şey artık umurumda değildi.

Solda kalan kabine girip ardımdan kapıyı kapattım lakin kilitleme gereği duymadım. Kapağı örtüp duvardan destek alarak tuvaletin üstüne çıktım ve parmaklarımın ucunda hafifçe yükseldim. Tavan beyaz parçalardan ibaretti ve hepsi oynatılabiliyordu. Benim telefonu sakladığımdan emin olduğum bölmeyi kaldırarak yavaşça kapağı kenara ittirdim. Parmaklarım tavanın zeminini aramaya başladığında elime hiçbir şey gelmiyor oluşuyla soluğum kesildi.

Panik, patlamaya hazır bir volkan misali içimde tetikleniyordu.

Parmaklarım aceleyle bulmayı umduğum cihazı yoklamaya devam etti. Tam olarak bu noktaya bıraktığıma emin olsam da işimi riske atmak istemeyerek diğer kapakları da açıp kapamaya başladım.

Yoktu.

Telefon yoktu.

Hayır, hayır, hayır.

Burada olmalıydı. Onu buraya sakladığımı kimse bilmiyordu. Bir başkası tarafından bulunup alınmış olamazdı. Belki de bölmelerin

arasında, bir yere düşmüştü ama bu mümkün değildi. Öyleyse hangi cehennemdeydi?

Hissettiğim panik ve korku dengemi bozduğunda içinde bulunduğum kabinin duvarlarına tutunarak soluklanmaya çalıştım. Tek tahminim temizlik görevlilerinin bir şekilde telefonu bulmuş olabilmesiydi. Böyle bir durumda cihazı oteldeki yetkili birine verebilirlerdi ya da cihazı alıp satarak bunu gelire de çevirebilirlerdi.

Video icloud'uma kaydolmamıştı. Biri telefonu açarsa galeride karşılaşacağı yegâne videoyu kullanarak Araz'ın başına bela olabilirdi.

Biri benim yüzümden Araz'a zarar verebilirdi.

İstediğim bu değil miydi?

İstediğimin bu olması gerekirdi.

Sinirle gözlerimi yumup derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Aklım artık öylesine darma dağındı ki işin içinden nasıl çıkacağımı, kendimi nasıl toparlayabileceğimi bilmiyordum. Her şey birbirine girmiş, karman çorman olmuştu. Ve bu işin sonunda dolanan bütün ipler benim boynumda bir ilmek haline gelecekti.

Kabinden çıkıp lavabonun kenarına iliştim. Makyajımı bozacak olmasam kendimi soğuk suyla boğardım ama Araz'ın bir sorun olduğunu anlamasını sağlayamazdım. Oysa büyük bir sorun vardı. O telefonu kim, nasıl bulmuş olabilirdi ve bulan kişi onunla ne yapacaktı?

Bir şekilde o cihaz ya da video Araz'ın eline ulaşırsa ki az önce kimlerle muhatap olduğuna bakılırsa eli kolu fazlasıyla uzundu bu yüzden ulaşma ihtimali yüksekti, Araz o videoyu benim çektiğimi ve telefonun bana ait olduğunu anında anlardı. İşte o zaman gerçekten Azrail'im olurdu.

Başımı doğrultup yansımama baktım.

Geldiğin noktayı görüyor musun, Kutsal?

Ben görüyorum. Nefretinin içine hapsoldun. Bir kukla misali insanların seni kullanmasına izin verdin. En korktuğun yerde, hırçın dalgaların içinde esaret sürüyorsun. Çırpındıkça batıyor, seni kurtaracak geminin gelmesini bekliyorsun. Oysa bilmelisin. Gemi kıyıya vurdu ve deniz son sözünü söyledi. Kaderinde, rotanda belli. Ya canavarının ellerinde boğulacaksın ya da boğulacağını bilsen de gitmeden önce kendinle diğerlerini de dibe çekeceksin.

Sanırım ikinci seçeneği tercih edecektim. Bu işin sonunda öleceksem de buna değecek gerçekleri ortaya çıkaracaktım. Özellikle Erdem

Amca'nın asıl niyetini öğrenecektim. Araz beni öldürse de umurumda değildi. Hiçbir zaman yaşamayı seven biri olmamıştım. Hayatımın sonlanması pek bir şeyi değiştirmezdi.

Öyle değil mi?

Kendime çeki düzen verip lavabodan çıktığımda beni bekleyen koruma bir sorun olup olmadığını anlamak ister gibi yüzümü inceledi. Ona kibar bir tebessüm vererek yürümeye başladığımda ardımdan geldi. Balo salonuna geri dönüp nişanlımın nerede olduğunu anlamaya çalışarak bakışlarımı etrafta dolaştırdım.

Araz az ilerimde durmuş elindeki viski bardağına bakışlar atarken karşısındaki adamı dinliyordu. Ivan ile derin bir sohbetin içinde gibiydiler. Yine de yanlarına gitmeden edemedim zira şu an başka nereye gidebileceğimi bilmiyordum ve bu sadece içinde bulunduğum an için geçerli değildi.

Yanlarına yaklaştığımda lacivert gözler beni buldu. Ivan varlığımı sezerek başıyla selam verip uzaklaştığında Araz'ın yanına yanaştım. "Rahatsız mı ettim?"

Sorum ile hafifçe kaşlarını çattı. "Hayır, sarışın."

"Ivan niye gitti?"

"Çünkü seninle dans etmemiz gerek." Diyerek yanımızdan geçen garsonlardan birine içkisini uzattı. Elinden bardağı alan genç adam hızla uzaklaştığında Araz ile bakışlarımızı buluşturarak tebessüm ettim. "Kibar bir şekilde beni dansa davet ediyorsun yani, öyle mi?"

Kinayeli sözlerim ile dudağının kenarını kıvırdı. "Tam bir centilmenim, milaya."

Elimi tutarak beni balo salonun ortasına ilerlettiğinde çalan müzik haricinde tek bir ses dahi yoktu. Herkes sükûnetini kuşanıp bizi izlemeye başlamıştı.

Araz elini belime yaslayıp beni kendine doğru çekti. Vücutlarımızın arasındaki mesafe sıfırlandığında bir elimi omzuma yerleştirdim. Tuttuğu parmaklarımı kalbinin üstüne koyarak elimi sıkıca tuttuğunda boğazım düğümlendi. Varlığının bana kudret vermesi saçmalıktı. Yine de şu an buna ihtiyacım vardı çünkü dışarıdan maskem sayesinde iyi gözüksem de içten içe harabeden ibarettim.

Gözlerimizi birbirinden ayırmadan dans etmeye başladığımızda içimde bir şeyler kırıldı. Bana olan bakışlarında anlayamadığım bir şeyler vardı. Araz her zaman bana hem hayran oluyor hem sinir

duyuyor gibi bakıyordu. Sanki bir yanı beni sıkıca sarmak, göğsüne bastırmak isterken diğer tarafı beni olabildiğince kendinden uzak tutmayı amaçlıyordu. Benim de yapmam gereken buydu. Ondan uzak durmalı, bu durumun bir gün acı bir şekilde son bulacağını idrak etmeliydim.

Öyleyse neden bu anın sonsuza dek sürmesini istiyordum?

Hayatım boyunca hiçbir zaman birine ihtiyaç duymamıştım çünkü ihtiyaç duyduğum anlarda hep yalnız olmak bana kimseye yaslanmamam gerektiğini öğretmişti. Ben insanların arasında bile bir başımaydım. Ailem varken bile öksüzdüm. Karşımdaki adam, canavarım, bana böyle hissettirmemeliydi. Onun yanında güvende olduğumu düşünmemeliydim. Bilmediğim şeyler varken Araz'a inanamaz, ona teslim olamazdım. Bilsem bile ona kapılamazdım çünkü onun gözünde ne olursa olsun bir hain olmalıydım.

Hafifçe eğilip fısıldadığında sıcak nefesi tenimi yaktı. "O güzel aklından neler geçiyor?"

"Sen." Diye itiraf ettiğimde tebessüm etti. "Bu otelde karşılaştığımız ilk an ile şimdi arasındaki farkı düşünüyorum."

"Böyle olacağını tahmin edebilir miydin?"

Sorusuyla kıkırdadım. "Asla."

"O gece ikimizin de hayatını değiştirdi, sarışın."

Hiçbir şeyden haberi yoktu. O gece benim hayatımı değiştirmişti. O gece yüzünden ben değişmiştim. Bildiğim doğrular yalan haline gelmişti. Yalan olması gerekenler ise gerçek olmaya başlıyordu.

"Senin hayatın değişmedi." Diyerek bir çıkarımda bulundum. "O geceden sonra yaşadığın tek farklılık evinde dolaşan bir kadın oldu." Gözlerimi kıstım. "Ki eminim o da senin için bir yenilik değildi."

Bütün ciddiyetiyle konuştuğunda midem kasıldı ve kalbim hızla attı. "Hilal ve Elena haricinde evimde adımlayan, yatağımda, kollarımda uyuyan tek kadınsın." Bakışları dudaklarımı bulduğunda nefes alamadım. "Birçok konuda ilksin, milaya. Sadece farkında değilsin."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Gerçekten doğruyu mu söylüyordu diye merak ettim. Ardından ifadesinden dürüst olduğunu anladım. Bana yalan söylemesine gerekte yoktu. Sonuçta açıklama yapması gereken biri değildim.

"Eğer bir görgü tanığı olmasaydım..." diyerek söze başladığımda sadece gözlerine odaklandım. "O gece farklı bir niyet ile karşına

çıksaydım. Bana ne yapardın, Araz?"

Bakışlarında bir ateş belirdi. Ruhumu yakan bu görsel karşısında bir an sorduğum sorudan pişmanlık duydum çünkü cevabından hoşlanmayacağım barizdi. Gerçi bana bilmediğim bir şeyi de söylemeyecekti.

"Ne yapacağımı düşünüyorsun?"

Soruma soruyla karşılık verdiğinde bana sunmadığı yanıtı ona armağan ettim. "Beni öldürürdün."

Araz hiçbir şey demedi. Sadece bana bakarak benim ile dans etti. Etrafımızda kimse yokmuş gibi, bizden başka kimse var olmamış gibi, sadece bana bakarak bedenimi sardı ve benim ile dans etti.

İlklerden bahsediyordu.

Benim için ona dair her şey hep ilkti.

İlk defa onunla dans etmiştim. Her zaman yalnız başına adımlarını atan ben bir tek onun bana eşlik etmesine izin vermiştim. İlk kez onun kollarında uyumuştum. İlk kez yaralarımı birine isteyerek göstermiştim.

Ve bunların hepsinde sadece ilk değil, aynı zamanda sonuncu olacaktı çünkü bu oyunu nasıl bitireceğimi artık biliyordum.

Dansımız bittiğinde Hilal ile Güneş'in yanına gittik. Onlara eşlik ederek içki içtik. Saatlerin ardından ikisi de yalnız kalmak istediklerini söyleyerek otelde ayırttıkları odaya gittiler. Araz ise yanımdan bir saniye ayrılmadı.

Herkes ondan geriye saymaya başladığında bakışlarımı Araz'ın bileğindeki saate çevirdim. Neredeyse on iki olduğunu gördüm.

Yeni bir yıl başlıyordu.

Yeni bir sayfa açılıyordu.

Bakışlarımı Araz ile buluşturduğumda ciddi bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim. Ellerini belime yerleştirip beni kendine doğru çektiğinde bir saniye düşünmeden vücudumu vücuduna yasladım. Kollarımı boynuna dolayarak ona bakmaya devam ettiğimde açılan yeni sayfaya yazılacakları merak ettim. Cümleleri bilemesem de hepsinin kan ve acıyla işleneceğine emindim.

"Beş."

Araz'ın geri sayımıyla ona eşlik ettim. "Dört."

"Üç."

"İki."

"Bir."

Dudaklarını dudaklarıma örttü ve büyük bir açlık ile beni öpmeye başladı. Damağımda hissettiğim tadında yasak meyvenin lezzeti saklıydı.

Sıcak dili benimkiyle buluştuğunda yumduğum gözlerim ile başımı hafifçe yana eğdim ve ona daha iyi bir erişim sundum. Belimdeki ellerinin baskısını arttırarak beni kendine yasladığında ağlamak istedim. Bu kadar yanlış olması ama bir bu kadar da doğru hissettirmesi adil değildi.

Geriye çekildiğinde titrek soluklarım dudaklarına çarptı. Gözlerime bakarak burnu hafifçe burnuma sürttü ve boğuk çıkan sesiyle mırıldandı. "Benim ile girdiğin ve benim ile geçireceğin ilk yılına hoş geldin, Milaya."

Buğulanan bakışlarım ile dişlerimi sıktığımda neden duygusallaştığımı bilemedim. Genel de bu kadar çabuk etkilenen ya da ağlamak isteyen biri değildim. Zor gözyaşı döker, zor hüzünlenirdim. Yine de Araz yüzünden hassaslaşıyor ve bundan nefret ediyordum.

Sertçe yutkunduktan sonra dudağımın kenarını kıvırarak fısıldadım. "Mutlu yıllar, Morskoy."

Onun sözlerinde bir vaat vardı. Bana bunun bir ilk lakin son olmadığını söylüyordu. Ben ise son olduğunu bilerek ilk oluşunun tadını çıkaramıyordum çünkü kendimi olmayacak bir şeye kaptıramazdım.

"Eve gidelim mi?" diye sorduğunda bir an afalladım. Partisinden erken ayrılması hoş olmayabilirdi ama itiraf etmeliydim ki olmak istediğim son yer burasıydı. Bu yüzden onu reddedemedim. "Gidelim."

Araz ile davetlilerine veda edip otelin lobisinde adımladığımızda vestiyerde duran kadın kabanlarımızı alarak yanımıza geldi. Yanımdaki adam kadının uzattığı kürkümü alıp bana döndüğünde şaşkınlıkla ona baktım. Benim için tuttuğu kürke ardından ona baktığımda ciddi olduğunu gördüm. Kibarlığı karşısında tebessüm ederek giyinmeme yardım etmesine izin verdim. Kendi paltosunu üstüne geçirdikten sonra elimi sıkıca tuttu. Birlikte otelin önünde bekleyen araca doğru ilerlemeye başladığımızda Ivan ve geri kalan korumalar peşimizden geliyordu.

Otelden çıktığımız an işittiğim ses ile bir çığlık attım.

Bedenimi aniden yerde bulmam ile ardı ardına ateşlenen silah seslerine insanların feryatları eşlik etti. Otelin girişindeki camlar parçalanarak kaldırıma saçıldığında Araz beni altına almış, bedenini bana kalkan etmişti. Korumalar silahlarını kuşanarak savunmaya geçtiklerinde ne ara yumduğumu anlamadığım gözlerimi araladım. Araz belindeki silahını çıkarıp doğruldu ve bir küfür savurdu. Başını kaldırıp önce etrafa ardından bana baktı ve endişeyle harmanlanan öfkesiyle bağırdı. "İyi misin?" diyerek gözlerini üzerimde dolaştırdı. "Bir yerine bir şey oldu mu?"

Ağzımı açtım lakin konuşamadım.

Zihnimde çınlayan silah seslerine karşı ne yapacağımı bilemiyordum.

"Kutsal." Diyerek beni kendime getirmeye çalıştı Araz. "Bana bir şey söyle. İyi misin, bebeğim?"

Başımı hızla salladım. "İyiyim." Dedikten sonra ellerimi amaçsızca göğsünde gezdirdim. "Sen iyi misin? Vuruldun mu?"

"İyiyim."

Elini, elimin içinde hissettiğimde bakışlarımız buluştu. Derin okyanusları andıran gözlerinde korku yoktu. Aksine eğleniyormuş gibi gözüküyordu. Belki ruh hastası olduğunu düşünmeliydim lakin şu an korku duymuyor olması beni de rahatlatıyordu. Etrafa göz attı ve ateş hattında olup olmadığımızı anlamaya çalıştı. Beni kendine çektiğinde yavaşça ayağa kalktım. Beni ardına alarak önümde bir dağ misali dikildi. Bize ateş eden araç asfaltta yankı bırakan bir lastik iziyle gözden kaybolduğunda Araz Rusça bağırmaya ve emretmeye başladı.

"Ivan yanına üç kişi al ve Kutsal'ı eve götür. Sağ salim gitmesini sağlayamazsan beni uğraştırma ve kafana sık çünkü saçının tek teline dahi zarar gelmesini önleyemiyorsanız nefes almaya hakkınız yok." Dedikten sonra ekledi. "Geri kalanları benim ile gelsin."

Beni az ilerideki arabalardan birine çekiştirdiğinde ona eşlik ettim. Ivan kuşandığı silahıyla tam dibimdeydi. Araz ile ikisinin arasındaydım.

"Araca bin." Diyerek kapıyı açtığında ona baka kaldım ve ne yapmaya çalıştığını sonunda idrak ederek karşı gelmek üzere dudaklarımı araladım lakin beni durdu. "Kutsal, araca bin ve eve git."

"Sen?"

"Ben sonra geleceğim." Dedikten sonra eğildi ve saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Geriye çekilip insanın kanını donduran bir ürkütücülük ile Ivan'a baktığında bana kullanmadığı bir ses tonuyla Rusça konuştu. "Canın pahasına, Ivan."

"Canım pahasına, patron."

Adamından aldığı onay ile geriye çekildiğinde ne yapmaya çalıştığını anlayamadım. Etrafa bakarak az önce neler olduğunu idrak etmeye çalıştım. Otelin girişindeki davetlilere, sokakta durmuş bizi izleyen insanlar eşlik ediyordu. Ivan beni araca bindirdiğinde daha fazla bir şey göremedim. Yanıma oturup ardımızdan kapıyı kapattı ve elindeki silahı bırakmadan şoföre bizi hemen eve götürmesini emretti.

Boğulduğumu hissederek üstümdeki kürkü çekiştirdiğimde solumda kalan pencereden dışarıya baktım. Hareket eden limuzin sokağın sonuna yaklaştığında gözüme çarpan kişiyle beynimden vurulmuşa döndüm.

Başına geçirdiği kapüşonuna rağmen onu tanıyabilmiştim çünkü doğruca arabaya, adeta gözlerimin içine bakıyor ve kanımı donduran bir nefret ile tebessüm ediyordu.

Erdem Amca gidişimi izlerken az önceki saldırının onun eseri olduğuna emindim.

Önüme dönüp gözlerim yumdum ve derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Az önce gördüğüm yüz bir hayal olmalıydı. Şoka girdiğim için zihnim saçmalıyordu. Buna inanmayı ne de isterdim ama kendimi kandırma aşamasını çoktan geçmiştim.

Bana manevi baba olan, en azından benim olduğunu düşünmeme yol açan adam, canımı hiçe sayarak o kurşunlardan birinin bana isabet edebileceğini umursamadan üstümüze ateş açmıştı.

Ama neden yapmıştı bunu?

Ona benden şüphelenmesi için bir neden vermemiştim. Zarfı bulmaya çalışacağımı söylemiştim. Bana inanmıştı. Görüşmemizin üstünden haftalar geçmişti. Belki de artık ona kanmadığımı biliyordu. Belki de bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığımı ve ondan şüphelendiğimi sezmişti.

Az önceki yaşananlar benim için bir uyarı ve mesajdı.

Erdem Gürsoy, zarfı istiyordu ve onu elde etmek için her şeyi yapardı.

Buna canımı yakmakta dahildi.

Araz'ın arazisine giriş yaptığımızda Ivan silahını beline yerleştirdi. Araç durunca inip bana yardımcı olmak adına elini uzattı. Teklifini kabul ederek parmaklarını tutum ve kendimi dışarıya attım. Ondan ayrılıp merdivenleri tırmandığımda midem bulanıyor, göğsümün üstüne binen ağır kasvet gittikçe artıyordu.

Eve girip odama çıktım ve çantam ile kürkümü bir kenara bırakarak banyoya girdim. Midemdeki her şeyi çıkarıp klozetin dibinde ter içinde ağlamaklı bir ifadeyle oturdum. Kendime duyduğum nefret ve öfkeyle boğazıma sarılmak istiyordum. Bunca zaman öyle bir adama nasıl güvenebilmiş, onu baba yerine koyabilmiş, beni böylesine manipüle etmesine izin verebilmiştim?

Araz başına açtığım belaları öğrenecekti. O telefonun içindeki video bir yerden çıkacaktı. Bu geceki saldırının ardındaki sebebin ben olduğum anlaşılacaktı.

Sonra ne yapacaktım?

Ne yapmalıydım?

Belki de kaçmalıydım ama nereye?

Doğrularak üzerimdeki elbisede nefes alamadığımı hissettim. Kumaşı ve iç çamaşırlarımı üstümden çıkarıp kendimi duşa kabinin içine attım ve soğuk suyu açarak uyuşana dek yıkandım.

Yeni yılın ilk saati bana mazimden kaçamayacağımı bir kez daha öğretmişti. Babam haklıydı. Ben bir yıkımdan ibarettim. Becerebildiğim tek şey her şeyi mahvetmekti. Bir lanet gibi çöküyor, acıdan başka bir şey vaat etmiyordum. Artık ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. Belki de Araz'ın karşısına geçip ona her şeyi anlatmalıydım. Öğrendikleri karşısında beni öldürse de bana bazı cevapları da son dileğim olarak söyleyebilirdi. Böylelikle en azından gözüm açık gitmezdim.

Titremeye başlayarak dişlerimin birbirine vurmasını sağlayacak kadar uzun bir süre soğuk suyun altında kaldım. Kabinden çıkıp buz tutan bedenime havluyu sardıktan sonra aynanın önüne geçtim. Akan ve korkunç duran makyajımı pamuk yardımıyla çıkardığımda ifadem öylesine donuktu ki kalbim ile yarışıyordu.

Yanan tek şey ruhumdu.

Saçlarımı kurutup odama geçtim ve iç çamaşırlarımın üstüne siyah uzun geceliğimi geçirip sabahlığım ile omuzlarımı örttüm. Kuşağı bağlayıp odadan çıktığımda Elena'nın odasına adımladım. Kapıyı

tıklayıp cevap vermesini beklemeden içeriye adımladığımda uyuduğunu fark ederek duraksadım. Onu uyandırıp endişelenmemem gerektiğini anlayarak odasından çıktım ve ardımdan kapıyı örttüm.

Aşağı inip amaçsızca evde adımlamaya başladığımda kalbimin üstünde ağırlık geçen her saniye ruhumu ezmek ister gibi baskısını arttırdı. Araz'ın nerede olduğunu ve ne yaptığını sorgulayarak saatlerimi harcadım. Gecenin üçüne kadar amaçsızca etrafta dolaşıp onu bekledim lakin gelmedi. Yorulduğumu hissederek odama çıkmayı düşündüm ama uyuya kalıp onunla konuşma ihtimalimi kaybetmek istemiyordum çünkü bir daha cesaretimi toplayamazdım.

Ve evet, Araz ile konuşacaktım.

Ona her şeyi anlatacak ve son arzum olarak bana neler döndüğünü söylemesini isteyecektim.

Çünkü artık elimden başka ne gelebilirdi, bilmiyordum.

Odasına çıkıp yatağının üstüne oturdum. Ellerimi kucağıma yerleştirip bakışlarımı duvara sabitledim ve dakikalar akıp giderken onu beklemeye devam ettim.

Yarım saatin ardından işittiğim kudretli adım sesleriyle titrek bir soluk dudaklarımın arasından kayıp gitti. Kapı açılıp karanlık odaya gölge misali uzun boylu bir adam girdi. Araz'ın parfümü anında burnuma dolmuş, kokusu kendinden önce duyularımı harekete geçirmişti.

Kapının yanında duran düğmeye basıp loş sarı ışığın odayı kısmi bir şekilde aydınlatmasını sağladı. Yorgun bakışları beni bulduğunda yüzündeki ifadeyi fark ettim. Öfkesi hala bıraktığım yerdeydi. Bedeni kasılmış, kaşları çatılmıştı. Bu ifadesi beni odasında bulduğu için değildi. Bu ifade saatlerdir yüzünde gibiydi. Çünkü bakışları beni algıladığı an kaşlarının arasındaki çizgi yok olmuş, bedeni bir nebze olsun rahatlamıştı.

Gözlerini yüzümde gezdirerek bana doğru adımladı. "Milaya, neden uyumadın?"

"Seni bekledim."

Aldığı cevap ile dudağının kenarı kıvrıldı. Oysa onu neden beklediğimi bilse bana böyle tebessüm etmezdi. Siyah ceketini üstünden çıkarıp yatağın üstüne attıktan sonra gömleğinin manşetlerini çözmeye başladı. "Geç oldu." Dedikten sonra yatağını işaret etti. "Artık uyumalısın."

Yanında mı uyumamı istiyordu?

Boğazımdaki düğümü yok etmek istercesine yutkundum ve sözlerini göz ardı ederek konuştum. "Neler olduğunu öğrenebildin mi?"

"Sayılır." Dedikten sonra gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Sen bu konuyu kafana takma. Bu tarz şeyler ara sıra yaşanabilir. Daha önce de söylemiştim, düşmanım çoktur."

Evet hatta şu an onlardan biri olması gereken kadına bakıyordu.

"Kim yapmış?"

Sorum ile gömleğini pantolonunun içinden çıkardı ve düğmelerini çözmeye devam etti. Görüş alanıma girmeye başlayan çıplak teni içimde bir yangına vesile oluyordu. Beyaz teninin üstündeki mürekkep izlerine eşlik eden kaslarıyla büyüleyici bir tabloydu.

"Öyle bir sordun ki..." diyerek bana şüpheyle baktı. "Sanki cevabını versem tanıyabileceksin, sarışın."

Yavaşça yerimden kalkıp karşısına dikildiğimde düğmelerinin hepsini çözmüştü. Gömleğini üstünden çıkarmadan ellerini ceplerine iliştirdi ve bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Bende bir sorun olduğunun farkındaydı. Güzel, farkında olmasını istiyordum.

"Belki de tanırım."

İddialı sözlerim ile tek kaşını kaldırdığında paralel bir zamanda çenesi kasıldı. "Öyle mi?"

Emin olmak ister gibi teyit almaya çalışmasıyla başımı salladım. Ona neler olduğunu anlatmak istiyordum. Dilimin kemiğini kırıp uzun zamandır duymayı dilediğim cevapları ondan işitmeyi arzuluyordum lakin bir şey bana engel oluyordu. Eğer ağzımı açarsam ölebilecek olmam bir sorun değildi. Beni asıl durduran şey ölmeden önce içimde kalacak olan Araz'dı.

Yirmi dört yıldır hissetmediğim ve istemediğim şeyler neden söz konusu karşımdaki adam olduğunda zihnimde yeşeriyor, beni ele geçiriyordu bilmiyordum. Yine de keşfedilmeye değer olduklarına inanıyordum. Bu oyunun sonundaki kaderimi kabullenmiştim ama o kaderi yaşamadan önce geride bırakacağım hayatın tadına varmak istiyordum.

Araz'a gerçekleri anlatacaktım.

Ondan istediğim cevapları alacaktım.

Lakin bu gece değil.

Bu gece, ondan başka bir şey istiyordum.

Bedenine yanaşıp gözlerimizi birbirinden ayırmadım. Araz'ın yüzündeki ifade karmaşık bir hal aldı. Ne yaptığımı anlayamıyor olmak onu hem öfkelendiriyor hem heyecanlandırıyordu. Parmaklarımı kaldırarak çıplak tenine avuç içlerimi yasladım. Sıcak teni buz tutmuş parmaklarımı ısıttı. Araz'ın lacivert gözlerine bir karanlık yerleşti. Beni ürküten okyanuslarında bir tsunami meydana geliyordu.

"Morskoy." Diye mırıldandım. "Kurbanlarını okyanusuna çekip, onları büyülediğine dair masallar duydum. Bir siren misali kadınlara fısıldadığını, onları okyanusun dibindeki krallığına götürürken nefeslerini çaldığını işittim." Ona yanaşarak başımı geriye attım. Bakışlarındaki bir şey bana denemeye değer diyordu. Gözleri bana ölmeden önce yaşamam gerektiğini söylüyordu. "Bu gece beni de krallığına götürür, nefesimi çalar mısın?"

Araz'ın bedeni kasıldı. Göğsünün üstünde duran avcumun içine yayılan hızlı ritim kontrolden çıkan kalbinin iziydi. Beni günaha çağıran kokusu ciğerlerime akın ederken gözlerimi ondan ayırmadım.

Sadece bir gece bile olsa, kaybedeceklerimi kazanabilirdim.

En azından kendim için bunu yapabilirdim.

"Kutsal." Diyerek gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Benden ne istediğinin farkında mısın?"

Onu hissetmek, varlığında kaybolmak istiyordum. Bunu gerçekleştirmeye karar vererek bedenimi ona yasladım. Göğsündeki parmaklarımı yavaşça hareket ettirdiğimde soluğunu tuttu. Ellerimi ensesine iliştirip onu kendime doğru çektiğimde parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarına dudaklarımı yaslayarak tadını aldım.

Gözlerimi yumarak girdiğim en güzel günahın bedelini üstlendim.

Alt dudağına ardından üst dudağına birer buse iliştirdiğimde bana karşılık vermedi. Hiçbir şey yapmıyor, öylece duruyordu. Kasılan bedeni ve kesilen nefesiyle bir atakta bulunmaması üzerine hafifçe geri çekildim. Gözlerimi araladığımda bütün dikkatiyle bana baktığını fark ettim.

"Ben ne istediğimi biliyorum." Diye mırıldandığımda sesim bana bile yabancı geldi. Arzudan boyut değiştiren tonlamamı umursamadan cevabımı almayı dileyerek konuşmaya devam ettim. "Sen istemiyor musun, Araz?"

Sözlerimin bitişiyle cevabını verdi.

Elini belime yerleştirip beni kendine çekti ve büyük bir açlık ile dudaklarımızı buluşturdu. Bedenlerimizin arasında en ufak bir mesafe yoktu. Ereksiyonunu midemde hissedebiliyor, beni öpüşündeki saldırganlıktan içindeki arzunun şiddetini anlayabiliyordum. Beni istediğini bilmek, kendimi güçlü hissettirdi. Üzerindeki etkimin farkına varmak, bir an onun için değerli olabileceğime inanmamı sağladı.

Beni kendine yaslayarak dilini ağzımın içine iliştirdi. Aldığım tadı karşısında gözlerimi yumdum. Kollarını belime dolayarak ağzımın içini tavaf ettiğinde bütün kontrolü ona bıraktım. Sadece elleri arasında gevşeyerek anın keyfine vardım.

Hem naif hem de vahşiydi. Beni tüketmek aynı zamanda var etmek ister gibi büyük bir açlık ile öpüyordu. Soluğumu kesiyor, beni sarhoş ediyordu. Bir inilti dudaklarımdan kayıp gittiğinde şiddetini arttırdı. Kana susamış bir yaratıktan farksızdı ve bu ilkel hali beni de saldırganlaştırıyordu.

Araz beni mahvediyor ama benim ile kendini de katlediyordu.

Parmaklarımı siyah tutamlarına doladığımda boşta kalan elim göğsüne kaydı. Avucumun içinde atan kalbi her an göğüs kafesini yarıp elime düşecekti. Gömleğini kavrayarak başımı yana eğdiğimde tek istediğim onda kaybolmaktı. Bir daha bulunmamam önemli değildi.

Bir eli kalçamı avuçlayıp kendine bastırdığında içimdeki ateş üstüne benzin dökülmüş gibi parladı. Göğsümden kopup gelen inilti dudaklarımızın arasında var olmadan yok oldu.

Gömleğini üstünden çıkarmak isteyerek hafifçe geri çekildiğimde bana müsaade etti. Kumaşı omuzlarından kaydırıp çıplak teninde parmaklarımı gezdirdim. Yetenekli bir zanaatkar tarafından oyulmuş gibi duran kusursuz gövdesine göz atarak ona yanaştım ve kalbinin üstüne ardından teninin belli noktalarına buseler iliştirdim.

Saçlarımın arasına giren parmaklarıyla tutamlarımı hafifçe çekip ona bakmamı sağladı. Gözlerindeki karanlık bana bir an her şeyi unutturdu. İfadesindeki arzu ve öfkeye eşlik eden diğer duygu... Hayır, o duygu olamazdı.

Dudaklarımızı buluşturup öne doğru bir adım atıp gerilememi sağladı. Boşta kalan eliyle sabahlığımın kuşağını çevik bir hareket ile çözdü. Kuşağı bir kenara atıp omuzlarıma iliştirdiği parmaklarıyla saten kumaşı üstümden sıyırdı. İnce gecelik ile kalmamı sağladığında

bir an titredim. Araz bunu fark ederek geriye çekildi ve yüzümü inceledi. Sanırım bir an tereddüt ettiğimi sanmıştı.

Tebessüm ederek ona işaret verdiğimde benden aldığı onay ile bir saniye bile kaybetmeden beni tekrar öpmeye başladı. Gittikçe yoğunlaşan dokunuşlarına eklenen tutkusuyla bilincimi kaybedecek kadar şuurumu yitirdim. Öylesine bir duyguydu ki bu, cehennemin ortasında kar fırtınasına tutulmuş gibi hissetmemek imkansızdı.

Aniden öpüşmemizi sonlandırıp sırtımı göğsüne çarptığında nefesim kesildi. Kolu belimi sıkıca kavrayıp beni kendine bastırmaya devam ederken gözlerim kayıyordu. Parmaklarıyla sarı tutamlarımı ittirip boynumun sol tarafında bir açıklık yarattı. Teması kalbimin deli gibi atmasını sağladı. Bütün heybetiyle eğilip yaşam özümü kutsayan şah damarımın üstüne bir buse kondurdu. Kokumu içine hapsetmek ister gibi derin bir nefes aldı. Soluğumu kesen tavırları karşısında gözlerimi yummak, kollarına savrulmak istedim. Birbiri ardına tenime armağan ettiği öpücükler vücudumun kontrolünü kaybetmeme neden oluyordu. Öylesine güzeldi ki güçlü kalamıyor, direnemiyordum. Açıkçası ondan uzak durmak, onun bende yarattığı arzuyla savaşmak son zamanlarda bir işkenceye dönmüştü.

Varlığını hissetmediğim her an acı içindeydim.

Dişlerini tenime geçirerek beni damgaladığında inledim. Bunu işitmek hırıltılı bir ses çıkararak tenimi emmesine neden oldu. Dilini boynumda gezdirerek tadıma vardığında soluk almak benim için oldukça güç bir hale geldi. Boşta kalan eli üzerimdeki saten kumaşın üstünden tenime değdi. İnce göbeğim eli kadardı. Sıcak teması, soğuk ile özdeşleşen vücudumu adeta yaktı.

Elini kaydırarak geceliğimin kumaşını avcunda toplamaya başladığında burnunu kulağıma sürttü. Saçlarımın arasına ilişip kokuma vardığında sersemlemiş, tamamen onun hareketlerine uyum göstermeye başlamıştım.

"Milaya." Diye fısıldadı kulağıma. "İlk ve son kez söylüyorum. Bu yüzden emin değilsen şimdi vazgeç." Başımı geriye atarak omzuna yaslandım. Gözlerimin içine baktı. "Benden öncesi umurumda değil çünkü sana o piçlerin hepsini unutturacağım ama sonrasını kaldıramam. Benimle sevişirsen sadece benim ile sevişirsin." Sertçe yutkundu. "En azından gidene dek."

Son kısmın sahteliği karşısında gülmek istedim. Gideceğim tek yere beni o gönderecekti. Ayrıca istediğim oydu. Bu zamana kadar istediğim tek kişi oydu. Ve böyle kalacağına emindim.

Başımı omzuna yaslamaya devam ederek dudağımın kenarını kıvırdım. "Aynı şey senin içinde geçerli, Morskoy."

"Anlaştık, milaya."

Tereddüdünü yok etmem üzerine beni kendine çevirdi. Yüz yüze geldiğimizde dudaklarımızı buluşturdu ve beni kendine mühürlemek ister gibi sabırsız bir açlık ile varlığımı tüketti. Geceliğimin eteklerini kavrayıp kumaşı yavaşça kaldırmaya başladı. Ona alan tanıyarak hafifçe geri çekildiğimde gözlerini gözlerimden ayırmadan geceliği çıkardı. Karşısında siyah dantelli iç çamaşırlarım ile kala kalmıştım ve gram utanç duymuyor aksine bir an önce o parçalarında gitmesini istiyordum.

Araz bakışlarını bedenimde dolaştırdı ve ben aniden ürperdim. Avını inceleyen bir kaplan misali bana bakıyor oluşu tüylerimi diken diken etti. Gözlerindeki karartıya eşlik eden alaylı tebessümüyle parmaklarını kıvrımlarımda dolaştırdı.

Eğilip göğüslerimin üstüne birer buse kondurduktan sonra parmaklarını bel boşluğuma dek yavaşça kaydırdı. Dokunduğu yerler yanıyor, içimi bir titreme alıyordu.

Sıcak nefesi tenimi yalarken mırıldandı. "Çok güzelsin, sarışın." İç geçirerek göğsümün üstünü hafifçe dişledikten sonra doğruldu ve ellerini kalçalarıma götürerek beni avuçladı. "Öyle ki sana güzel demek bile kulağa hakaret gibi geliyor."

Üzerime doğru adımladığında geriledim ve kendimi aniden yatağında buldum. Sırtımın altındaki soğuk kumaş tenimin sıcaklığıyla saniyeler içinde ısındı. Üstümdeki adamın dikkatli bakışları altında gerildiğimi hissederek onu kendime doğru çektim. Onu öperek saçlarına parmaklarımı geçirdiğimde dudağımı dişlemesiyle inledim. Bir hırıltı göğsünden kopup kulaklarıma ilişti.

Bacaklarımın arasına ilişip ağırlığının bir kısmını üstüme verdiğinde bu duygu hoşuma gitti. Bedeninin her santimini hissedebiliyor, ağırlığını algılayabiliyor olmak beni bir bütün kılmıştı. Daha fazlasını isteyerek bacaklarımı beline doladığımda kıkırdadığını işittim. Geriye çekilerek nadir lakin samimi mutluluğunu gördüm. "Seni ezmemden korkmuyor musun?"

Sorusuyla geçen günkü sohbetimi aklıma geldi. Yüzüme yayılan gülümsemeyle başımı iki yana salladım. "Korkmuyorum." Diyerek bir elimi boynundan göğsüne indirdim. "Çünkü beni bir kereyle bırakmak istemiyorsun." Hafifçe doğrulup dudaklarımı dudaklarına sürttüm. "Bu yüzden beni ağırlığın ile ezmeyeceksin."

Alt dudağımı ısırıp acı ve zevk karışımı bir duyguyla inlememi sağladığında yüzündeki ifade ürkütücü bir haldi. "Kesinlikle bir kereyle kalmayacaksın, milaya." Boynuma dudaklarını iliştirip erkekliğini onun için aralanan bacaklarımın arasından kadınlığıma sürttüğünde hissettiğim ani haz ile gözlerimi irileştirerek inledim. Araz fısıldadıktan sonra kulak mememi dişledi. "Seninle günlerce, gecelerce, aylarca ve yıllarca sevişeceğim."

Sözlerindeki vaat canımı acıtsa da bedeninden başka hiçbir şeye odaklanamadım. Sadece onu hissedebiliyor, dilinin ve ellerinin meziyetine kapılarak hissettiğim şehvete kendimi kaptırıyordum.

Parmaklarımı çıplak göğsüne yasladım.

Dokunduğum yerler alev alıyor, o da benim için tutuşuyordu.

Beni tekrar öpmeye başladığında elini sırtım ile yatağın arasına geçirdi ve sinir olduğum bir beceriyle sütyenimin kopçasını saliselik bir zaman diliminde açtı. İç çamaşırımı bir köşeye atarak boynuma ulaştırdığı öpücükleri göğsüme ilerletti. Başımı geriye savurarak titrememin artmasına izin verdim. Kendimi kontrol edemiyor, avuçlarının içinde eriyordum. Islak dili göğüs ucumu yakaladığında dudaklarımı birbirine bastırarak hissettiğim hazzı kendime saklamaya çalıştım zira çığlık atmak üzereydim.

Zangırdayan parmaklarım saçlarının arasına gömülmüştü. Pençelerimi derisine geçirmek, beni kıvrandırdığı gibi onu yalvartmak istiyordum. Göğüs ucumu hafifçe dişleyip alışık olmadığım bir akımı kasıklarıma yönlendirdiğinde dudaklarıma yasladığım mührü kırarak inlememe neden oldu. Erkeksi bir homurtu tekrar derinliklerinden koparak kulaklarımda yankılandığında başını kaldırarak arsızca söylendi. "Bu otuz üç yıllık hayatımda duyduğum en güzel nidaydı, sarışınım."

Kıkırdayarak gözlerimi yumduğumda utandığımı hissettim. Bana salise gibi gelen dakikalar ile zaman kavramamım parçalandı. Bedenime bıraktığı her dil darbesi beni kıvrandırıyor, daha önce tatmadığım hatta duymadığım bir açlık benliğimden taşıyordu.

Dudakları göbeğime indi. Bacaklarımı birbirine bastırmak istedim zira kasıklarımdaki hareketlenme artıyordu. Araz doğrulup gözlerimin içine baktığında kızardığıma emindim. Bakışlarını gözlerimden ayırmadı. En az benim kadar sersemlemiş gözüküyordu. Dudakları bıraktığım öpücükler yüzünden kızarmış, yıpranmıştı.

Karşımdaki adam bana muhtaçmış gibi bakıyordu. Sanki şu dakika geri çekilip aramızdakileri sonlandırsam ona en büyük zararı verebilir ve yıkıcı bir darbe indirebilirdim.

Gözlerini çıplak gövdemde ardından yüzümde dolaştırdı. Parmaklarını iç çamaşırımın kenarlarına yasladığında nefesimi tuttum. Hareketim karşısında bakışlarındaki saldırganlık kontrolden çıktı. İç çamaşırımı çıkarmaya başladığında kalçamı kaldırarak ona yardım ettim. Bacaklarımdan sıyırdığı kumaşı bir kenara fırlattığında dudağımı dişleyerek bacaklarımı nedensizce birbirine bastırdım. Bunu fark ederek beni rahatlatmaya çalıştı ve dizlerimin üzerine birer buse iliştirdi.

Yataktan kalkıp parmaklarını kemerine iliştirdi. Tokasını açıp kemeri çıkardıktan sonra bir kenara attı. Ardından pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Kendini açıkta bırakarak aklımı başımdan aldığında idrak etmekte güçlük çektim. Bu beklentimin ötesinde bir görseldi. Erkekliğini tasvir edemeyecek kadar ürpermiştim zira neden hayatına girdiğim günden beri kadınların ona arzuyla baktığını, onun için savaştığını anlayabiliyordum. Canımın yanmama ihtimali yoktu. Ve Araz ne kadar aksini iddia ederse etsin bende ağır bir hasar bırakabileceği barizdi.

Utancıma eşlik eden tedirginliğimi görmüş gibi sırıttığında kendinden eminliğine sinir oldum. Bunu isteyen ve başlatan kişi olduğumu hatırlayarak bacaklarımı hafifçe araladığımda tekrar yatağa geldi. Dizlerime parmaklarını yerleştirerek bacaklarımı iki yana ittirdi. Gözlerini kadınlığımda gezdirerek arzuyla baktığında titredim.

Bacaklarımın arasına sızarak eğildi. İç bacağıma buseler iliştirerek gerginliğimi almaya çalıştı. Dudaklarını en hassas noktalarımda hissedebiliyor olmak algılarımı yerle bir etti. Beklemediğim bir anda klitorisime değen diliyle inledim. Gözlerimi yumarak başımı geriye attığımda sıcak dili ıslaklığımda kaydı. Tadıma varıyor gibi iç geçirerek mırıldandı ve ben işittiğim erotik sesler karşısında daha hiddetli inledim.

Araz'ın sıcak nefesi kadınlığımın duvarlarına çarptı. "Tadının güzel olacağını biliyordum ama bu kadar mükemmellik büyük haksızlık."

Dilini bu sefer vajinamın içine kaydırdı ve ben neredeyse bağırdım. İnlemelerim şiddetini arttırırken büyük bir profesyonellik ile her bir zerreme izini bırakmaya devam etti. Titreyen parmaklarım ile saçlarına tutunduğumda klitorisimi emerek bir parmağını içime soktu. Keskin ve yakıcı acıyla yanağımın içini dişlediğimde Araz Rusça küfretti. "Kutsal, fazla darsın." Diyerek klitorisimin üstünde dilini gezdirdi. "Sırılsıklam olmana rağmen sımsıkısın."

"Araz, lütfen."

Sözlerim üzerine beni tekrar emmeye başladı ve parmağını yavaşça içimde hareket ettirdi. Kasıklarımda biriken sızı rahatsız edici bir hal aldı. Orgazmın kıyısında olduğumu biliyordum. Asıl anlayamadığım şey nasıl bu kadar zevk alabiliyor, kendimi yitirecek kıvama gelebiliyordum. Araz'ın ellerinde kıvranmaya devam ettiğimde beni sertçe emdi.

Saniyelerin ardından zangırdayan bedenim ve şiddetli inlemelerim ile boşaldım.

Araz dilini kadınlığımda gezdirerek tadıma vardı. Boşalmamı umursamadan saniyelerini öldürerek beni yalamaya devam etti. Doğrulup ağırlığını üstüme verdiğinde gözlerimi araladım. Uyuşmuş ve sersemlemiştim. İfadesindeki açlık ve hayranlık ile bana bakarken alt dudağında dilini gezdirdi.

Ellerini iki yanıma yaslayarak ağırlığının bir kısmını üzerimden aldı ve dudaklarımızı buluşturdu. Kendi tadına karışan tadımı alarak iç geçirdim. Kollarımı boynuna bacaklarımı ise beline dolayarak onu kendime çektim. Bedenlerimizi birbirine ait iki parçaymış gibi mükemmel bir uyum ile temas etti.

Dakikalarca öpüştük.

Kadınlığımın üstündeki kalın erkekliğini hareket ettirerek beni tekrar inlettiğinde daha fazlasını istedim. Araz bana sürtünmeye devam ederek geri çekildi ve bir elini belime diğerini saçlarımın arasına gömerek bakışlarını yüzümde gezdirdi. "O kadar güzelsin ki, aklımı kaybedecek gibi oluyorum." Çıplak göğsünü, göğsüme yasladı. "O kadar güzelsin ki, uğruna dünyayı yakmak istememe neden oluyorsun."

"Araz." Diye inlediğimde onun varlığıyla mahvolmuştu. "Seni içimde istiyorum."

Dudaklarımızı buluşturarak kalçasını hafifçe kaldırdı ve içime girmeden önce gözlerime bakarak ruhundaki canavarın sözlerini bana bahşetti. "Moya ocharovatel'naya zhenshchina." (Benim büyüleyici kadınım.)

Erkekliğini kadınlığımın duvarlarından kaydırarak içime girdiğinde hissettiğim acıyla çığlık atarak gözlerimi yumdum. Keskin acı bir an bacaklarımı uyuşturup nefesimi kesti. Bir yere tutunma ihtiyacı hissederek Araz'ın omuzlarını kavradım ve bedeninin kaskatı kesildiğini fark ettim. Yumduğum gözlerimi aralayarak ifadesine baktığımda şoka girmiş olduğunu gördüm. Afallayan ifadesiyle bana bakarken asla kıpırdamadı.

Saniyeler geçip içimdeki varlığına alışmaya başladığımda bacaklarımın arasındaki acı dolu sızı yumuşadı. Kadınlığımın duvarları kasılarak yavaşça onları uyuşturan yakıcı histen arınmaya başladı. Araz'ın kalın ve büyük erkekliği kadınlığımın şekil almasını sağladığında canımın bu kadar yanacağını düşünmemiştim.

"Kutsal." Diyen adamın sesindeki şaşkınlıkla gözlerimizi buluşturdum. Az önceki acım ile bacaklarımın arasından akan ve onun erkekliğini boyayan kanım sonucunda her şey ortada olmasına rağmen mırıldandı. "Bakire..." dedikten sonra hüzünlü bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Bana niye söylemedin?"

"Ne fark eder ki?"

Sorum ile kaşlarını daha çok çattı. "Seni daha hazır bir hale getirebilirdim ve içine daha yavaş girip acını azaltabilirdim. Canını yakmak kendimi tekmelemek istememe neden oluyor. Bana söylemen gerekirdi."

Ellerimi yanaklarına iliştirerek tenini okşadım ve dürüst oldum. "Cidden bir an unuttum."

Gerçekten de unutmuştum. Tek istediğim onu hissetmekti ve bu geri kalan her şeyin arka planda yok olmasını sağlamıştı. Samimiyetimi ona göstermek isteyerek gözlerinin içine tatlı bir ifadeyle bakmaya başladığımda başını iki yana salladı. Ardından üzerime eğilip ağırlığını hissetmemi sağladı. Alnını gerdanıma yaslayıp soluklandıktan sonra tenimin üstüne öpücükler iliştirdi. Geriye çekilip dudaklarımızı

buluşturmadan önce gözlerimin içine bakarak yakardı. "Bir gün sonum olacaksın, Kutsal Alazgir."

Beni duyduğu bütün açlık ile öperken ona eşlik ettim. Saniyeler geçtiğinde rahatlamaya başlamıştım. Kadınlığımdaki acı dayanılabilir bir hal aldığında Araz parmaklarını klitorisime yaslayarak beni okşamaya başladı.

Geriye çekilip alt dudağımı dişledi.

İniltime karşısın nefeslerime bakarak tebessüm ettiğinde endişeyle mırıldandı. "İyi misin?"

"İyiyim." Diyerek kalçamı hafifçe oynattım. Bunun üzerine başını geriye atarak lanet etti. "Kutsal, hareket etme."

Dudaklarımı asarak kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü seni parçalara ayırmamak için zor duruyorum." Dedikten sonra beni daha sert okşayarak inletti. "Bu gece beni kışkırtma, milaya. Canını daha fazla yakmak istemiyorum."

Beni tekrar öpmeye başladığında kontrolü ona devrettim. Saniyeler içinde klitorisimdeki hareketleriyle tekrar orgazmın kıyısına geldiğimde diğerinden daha şiddetli bir sarsılma yaşadım. İnlemelerimin arasından Araz'ın kollarına tırnaklarımı geçirdim ve yalvarırcasına mırıldandım. "Araz hareket et, lütfen. Daha fazlasını istiyorum."

"Blyad'." Diyerek dişlerini sıktı Araz. "Canını yakarsam söyle, sarışın."

Vajinamın duvarları onu sıkıca sarmaladı ve bedenim bu doluluk hissiyle nasıl baş etmesi gerektiğini bilemedi. Araz sert ama bir o kadar da yavaş bir şekilde hareket etmeye başladığında inlemekten başka bir şey yapamadım. Varlığından bile haberdar olmadığım ve beni kendimden geçirten bir noktaya doğru açıyla vurmaya başladığında ruhum bedenimden ayrılmış gibi hissettim.

Tırnaklarımı sapladığım etiyle ona tutunduğumda bir eli belimi damgalamak istercesine kavradı. Diğeri ise hala klitorisimin üstündeydi. Bütün ağırlığıyla beni ezmeye başladığında bacaklarımı beline dolayarak onu daha derinimde hissetmeye başladım. Aralanan dudaklarından kayıp giden nefeslerine eklenen bakışlarındaki okyanusta bir fırtına vardı.

O dalgalar beni sonsuzluğa taşıyordu.

Araz içimde gidip gelmeye devam etti. Canımı yakmamak adına ne kadar temkinli davrandığını görebiliyor olmak yüreğimi sızlattı. Bana zarar vermemek için kendini dizginliyor olması ağlamak istememe neden oluyordu. Narin ve kibar davranmaya gayret göstermesi canımı daha çok acıtıyordu.

Bakışlarını gözlerimden asla ayırmadı. Sanki sadece bedenimi değil, ruhumu da fethediyordu.

Aslında olan tam olarak buydu.

Araz Vladimirs, üzerimdeki hükümdarlığını ilan ediyordu ve ben gerçekleştirdiği fetihten son derece memnundum.

Gece ilerledi, dünya döndü.

Ruhumda bir tohum yeşerdi ve ben o tohumun kökünü kazımam gerektiğini unutarak çiçek açması için çabalamaya karar verdim.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXV. SAHTE GERÇEKLİK

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumlarını unutmayalım.

XXV. SAHTE GERÇEKLİK
Nikki İdol - Love Me To Death
OZZIE - Don't Play With Me

KUTSAL

Kâbus gördüğüm gecelerin sayısı yaşımın beş katıydı.

Çoğu zaman iblislerin mezesi olur, uykumda da savaş verirdim. Zihnimi rahat bırakmazlar, bana huzur tanımazlardı. Bilinçaltım da hep bir karmaşa ve kaos vardı. Benliğimi içten içe kemiren acılarımın kölesi olurdum.

Şimdiyse huzurluydum.

Araz, felaketim.

Bu dinginlik onun eseriydi. Bana hayal dahi edemeyeceğim bir gece yaşatmış olması, uzun zamandır içimde olan bütün kasveti yok etmişti.

Gözlerimi aralayarak derin bir nefes aldığımda yatağın boş tarafına kaydı bakışlarım. Dün gecenin anıları aklıma düşerken tebessüm ettim. Beni dünyanın en mutlu kadını ilan etmiş, bana bir kraliçe gibi davranmıştı. Bedenimin her yerinde izi vardı. Beni defalarca kez tavaf etmiş, kendimi keşfetmeme önderlikte bulunmuştu.

Onu hala içimde hissedebiliyordum.

Ve içimden kastım sadece bedenim değildi.

Hareket etmeye çalıştığımda hissettiğim ağrıyla inleyebilirdim, tabi mecalim olsaydı. Dün geceki yakarışlarımdan dolayı sesimin kısıldığına emindim. İnlemekten boğazım acımış, bacaklarıma ve kasıklarıma bir ağrı binmişti. Çıplak bedenimi saran saten çarşaf o kokuyordu. Gerçi kokan bende olabilirdim zira dediğim gibi her yerime sinmişti.

Bakışlarımı açıkta kalan bacaklarıma ve kollarıma indirdim. Hafif kızarıklıklar vardı. İstemsizce bıraktığı izlerin iki katını onun bedenine kazıdığım için gülümsedim.

Yavaşça doğrulup hissettiğim acıyı umursamadan oturur pozisyona geldiğimde su sesini işittim. Bakışlarım odanın bir ucunda kalan duşa kabine kaydı. Islanan camların ardındaki adamı görmem ile birbirine karışan saçlarıma elimi geçirerek manzaramın keyfini çıkarmaya başladım. Arkası bana dönüktü. Muazzam bir kalçaya sahipti. Öyle ki insanın iştahı kabartıyordu. Geniş omuzlarıyla heybetliydi. Kasları bedenin de bir patika oluşturuyordu. Islanmış siyah saçlarından ellerini geçirdiğinde kollarına kıvrılmak istediğimi fark ettim. Melek kanatlarıyla döşenmiş sırtına bakışlarımı kaydırıp daha fazla dayanamayacağımı anladığımda üzerimden örtüyü atarak ayağa kalktım.

Dört saatlik uykuyla olmak bir an dengemi bulmamı zorlaştırdı. Evet, sadece birkaç saat uyuyabilmiştik, o da ben halsizlikten resmen bayıldığım içindi.

Odanın içinde adımlayarak saçlarımı karıştırdığımda ne halde olduğumu görmek bile istemiyordum. Tipimin kaydığına emindim. Yine de umursamadım. Duşa kabinin cam olan kapısını aralayarak içeri girdiğimde kollarımı Araz'ın beline dolayarak ılık suyun altına sığındım. Başımı sırtına yaslayarak gözlerimi yumduğumda kendimi hiç olmadığım kadar güven de hissediyordum. Omzunun ardından bana baktığında yüzünde insanın içini hoş eden bir tebessüm vardı. "Günaydın, sarışın." Dediğinde geriye çekildim. "Günaydın."

Suyun altına girdiğimde sıra ellerini belime yerleştirerek beni kendine çekti. Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı. Bakışları yüzümden bedenime kaydığında endişesini gizlemeye çalışarak ciddiyet ile konuştu.

"İyi misin?" diye sorduğunda sinirli gibiydi. "Çok ağrın var mı?"

Yalan söyleyerek başımı iki yana salladım. Canımın acısını önemsemiyordum. Fiziksel azap bana hiçbir zaman yük olmamıştı. Konuyu değiştirmeye çalışarak mırıldandım. "Saat kaç?"

Sabaha karşı uyumama rağmen dinlenmiş hissediyordum. Gözlerini kısarak ilerideki saate bakmaya çalıştığında benim seçemediğim rakamları görebilmiş olmalıydı ki sorumu yanıtladı. "Neredeyse on iki."

İşleri olduğuna emindim.

Ama benim için kısa sürecek olan bu masalın keyfini çıkarmak istiyordum çünkü biliyordum ki ona anlatacaklarımdan sonra bir daha asla ona dokunamayacaktım. Ellerimi saçlarıma kaydırıp sarı tutamlarımı ıslattım ve şampuan şişesine uzandım ama Araz beni yarı yolda durdurdu. Şişeyi alıp avucuna şampuanı döktükten sonra başıyla bana dönmemi işaret etti. Tebessümümü saklamak isteyerek ona ardımı döndüğümde ellerini saçlarımda gezdirmeye ve beni yıkamaya başladı.

Gözlerimi yumarak anın tadını çıkarmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Aklımdan geçen düşünceler beni geriyor, zihnimdeki kaos gittikçe gürültülü bir hal alıyordu. İçine düştüğüm oyunda artık kime inanıp güvenmem gerektiğini bilemiyordum. Ölen arkadaşımın ardımdaki adam ile olan tanışıklığı aklımı karıştırıyordu. Onun adına açılan bir kasaya Araz'ın para yatırması ne düşünmem gerektiğini bilmememi sağlıyordu. Yıllardır güvendiğim ve baba yerine koyduğum adamın beni içine düşürdüğü duruma eklenen dün geceki saldırı, herkesin ölmemi istediğini düşündürtüyordu.

Saçlarımı yavaşça, okşayarak yıkayan ve beni iyi hissettiren bu adama, başıma gelenleri nasıl anlatacaktım? Araz'ın ihanet konusundaki tavrını ve düşüncelerini biliyordum. Bana kendi söylemiş, ihanetin bedelinin ölüm olduğunu belirtmişti. Benim ile sevişmesi, bana iyi davranması, ona anlattıklarımdan sonra canımı bağışlayabileceği anlamına gelmiyordu. Gerçi canımı bağışlamasını istediğime emin değildim zira bir yanım hak ettiğim şeyin ölüm olduğunu söylüyordu. Bunca zamandır herkesin beni aptal yerine koymasına izin verdikten sonra yaşamam absürt geliyordu.

Ensemdeki dudakların baskısıyla gözlerimi araladım ve kulağıma fısıldayan adamın boğuk sesini işittim. "Nereye gittin, sarışın?"

Omuzlarımı düşürerek ona baktığımda canım acıyordu.

"Seninle konuşmam gereken bir konu var." Diyerek boğazımdaki düğümü yok etmek istercesine yutkundum. "Onu düşünüyordum."

Saçlarımdan akan sıcak su şampuanı alıp götürdüğünde Araz beni kendine bastırdı. Kollarını belime dolayarak üzerime eğildiğinde yanında minicik hissettim. Gözlerini yüzümde gezdirdikten sonra yanağıma ardından çeneme ve en son boynuma öpücükler bırakıp konuştu. "Sonra düşün, milaya. Kollarımın arasındayken aklında benden başka bir şey olması canımı sıkıyor."

Kıkırdamama engel olamadım. Ona doğru dönerek bakışlarımı bedeninde gezdirdim. Parmaklarımı ıslak teninde raks ettirdim. Bıraktığım tırnak izleri yüzünden kedi saldırısına uğramış gibi duruyordu. Sebep olduğum yaraları teker teker öpmeye başladığımda değdiğim noktaların tadı algılarımı yıktı. İnce parmaklarımı boynuna yönlendirerek öpücüklerime dil darbelerimi ekledim. Kurşun yaralarına hassas buseler iliştirdiğimde daha önce canını yakan yaralarının bir daha tekrarlanmamasını diledim.

Göğsünün altında kalan kurşun izi, kız kardeşinin katilinden armağandı. En azından bana söylediği buydu. Orayı defalarca kez öptükten sonra göğsünden boynuna tırmandım. Kulağıma doğru kesik bir nefes verdi. Ağzının kenarı aklımı başımdan almak ister gibi kıvrıldığında dudağını dişledi ve başını eğdi. Onu bu denli keyiflendiren şeyi merak ederek duraksadım.

Muzip bir tavırla bakıyordu. "Fazla yorgun görünüyorsun ve eminim ki hassassındır da bu yüzden beni kışkırtmaman daha mantıklı olabilir."

"Acaba kimin yüzünden yorgunum?" Dediğimde ifadesindeki arsızlık beni alt üst etti. "Üzgünüm sarışın, ben doyumsuz bir adamım. Özellikle söz konusu sen olduğunda."

Karnıma değen erkekliğiyle bilmiş bir tavır takındım. "Fark ettim." Diyerek ensesini kavradım ve onu kendime doğru çekerek öpmeye başladım. Ağzımın içinde ustaca kıvranan dili mırıldanmamı sağladı. Ilık su etrafımızı sarıyor, nefessiz kalışıma etken oluyordu. Karnımın içinde meydana gelen sıcaklık arzularımın doğuşunun habercisiydi. Daha fazlasını istiyor, dün geceki gibi kendimden geçmeyi talep ediyordum.

Elimi göğsünden indirerek penisini kavradığımda bir küfür savurdu. "Blyad'."

Dün gece onun kontrolündeydi. Bana nazik davranmış, canımı yakmamak için çok direnmişti. Ciddi bir çaba sarf ederek kendini geri planda tutmasına karşılık vererek bu sefer canavarını esaretinden kurtarmasını istiyordum. Bana ellerinde parçalanacakmışım gibi davranmayı bırakabilirdi çünkü ben zaten paramparçaydım.

Parmaklarımın kavuşmadığı bir kalınlığa sahipti. Avucumun içinde hissettiğim damarlar nabız gibi atıyordu. Uzunluğu bir yanaydı fakat bu kadar geniş olması ilk seferimde beni oldukça zorlamıştı. Dün gece tamamını bana vermemiş, hep mesafeli gitmişti. Bu sefer hepsini istiyordum. Hayatımda ilk kez birinden verebileceği her şeyi istiyordum.

Elimi bir aşağı bir yukarı hareket ettirdiğimde dişlerini sıktığını gördüm. İki elini ardımda kalan camlara yaslayarak beni bedeni ile duşa kabinin arasına iliştirdiğinde parmaklarını yumruk haline getirdi. Okyanus gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayırmıyor, her geçen saniye sanki ruhumdaki basamakları inerek en derinime ulaşıyordu. Bakışlarındaki karanlık korkutucuydu. İnsanın kendini sorgulamasına neden olabilirdi ama ben alışmıştım. Onun dipsiz kuyularına ismimi yazmış, altına imza atmıştım.

Bilinçsizce dudağımı dilim ile ıslattığımda bakışlarını oraya kaydırdı. Dişlerini sıkarak iç geçirdikten sonra homurdandı. "Kutsal, beni sınıyorsun."

"Kendini tuttuğunu biliyorum ama sorun değil." Elimde canlanan penisindeki hareketlerimin hızını attırırken yanağına ardından dudağına buseler bıraktım. "Benimle korkmadan sevişebilirsin." Diyerek gülümsedim. "Seninle baş edebilirim, Morskoy."

"Milaya, dün geceye kadar bakireydin. Bir anda seks tanrıçası olman ve benimle baş edebilmen imkânsız ama o raddeye de geleceksin." Sözleriyle beni ürperten bir tebessüm ile üzerime eğildi. "Çünkü fazlasıyla pratik yapacaksın." Dudaklarımızı buluşturup beni dişledikten sonra geriye çekildi. "Önce alışman gerek."

Önümde eğildiğinde ne olduğunu anlayamadım. Aniden sağ bacağımı kaldırıp omzuna attı. Dengemi sağlamaya çalışarak duşa kabine yaslandığımda bacağımın içine öpücükler kondurdu. Dili tenimi damgalıyor, bedenim alev alıyordu. Değdiği her yer ateşler içindeydi. Dil darbelerindeki kudret parçalanmış zihnime bir şifaydı. Kasıklarıma tırmanarak yere yıkılmak istememe neden oldu. Bacağımı

kavrayan eli tenimi öylesine sıkıyordu ki, bağırmamak için dudağımı dişledim. Kanıma sızan haz, tarifsizdi. Dilini kadınlığımda dolaştırdığında adını haykırdım. "Araz."

İnlememe neden olan darbeleriyle feleğimi şaşırttığında titredim. Elimi omzuna koyarak güç almaya çalıştım. Tırnaklarım yine tenini yardı. Gözlerimi yumarak klitorisimin üstünde gezdirdiği diline odaklandım. Islaklığımın içinde kayarak soluğumu kestiğinde titreyerek inledim.

Her dil darbesiyle beni cennetin kollarından cehennemim dibine taşıdı. Tezatlıklarla beni yıkıyor, üşürken yanmak ne demek onu öğrenmemi sağlıyordu. Ustalığını sergilemekten çekinmiyordu. Oldukça yetenekliydi ve bunu üzerimde kullanmaktan memnundu. Darbelerindeki ahenk titrememi arttırdığında kasıldığımı hissederek tekrar adını yakardım. Baş parmağını hassas bir noktaya değdirerek hazzımı anında ikiye katladı. Klitorisimi emerek bir parmağını sıkı duvarlarımın arasından ittirdi ve ben istemsizce bağırdım.

Oldukça hassastım ve tahriş olduğuma emindim çünkü canım yanıyordu lakin aldığım haz öylesine yoğundu ki o yakıcı sızıyı umursayamadım.

Parmağını içimde hareket ettirerek ıslaklığımda dilini gezdirdiğinde çıkardığı boğuk tatmin kar sesle titremem şiddetlendi. Lezzetli bir şeyin tadına varıyormuş gibi keyifle homurdanması üzerine kalbimin ritmi hızlanmıştı. Başımı eğerek ona baktım ve beni izlediğini gördüm. Tenimdeki sıcaklık artış göstererek yanaklarım kızardı. Bunu saniyesinde anlayarak tebessüm ettiğinde parmaklarımı siyah tutamlarına iliştirdim.

Başımı geriye atarak gözlerimi yumduğumda nefes alamıyordum.

Kilitlenmiş, adeta kas katı kesilmiştim.

Aniden geri çekilip bedenimin kıvranmasına neden olduğunda ona boş bakışlar attım. Garip bir yalvarma isteğiyle dolup taşıyor, ağlamak istiyordum. Kasıklarımda oluşan ağırlık ile soluklandığımda bir santim ötemde dikilen adama baktım. Gözbebekleri, lacivertlerini ele geçirmişti. Karşımda bir dağ gibi dikilirken heybeti olduğum yere sinmeme neden oldu. Sanırım amacıma ulaşmış, zincirlerini kırmasına neden olmuştum. Beklemediğim bir anda dudaklarıma kapanıp beni öpmeye başladığında kalçama bir şaplak attı. Araz kalçamı kavrayıp

şiddetle sıktığında iz bırakacağına emindim. Ağzının içine dökülen mırıltılarım ile dudağımı dişleyerek bedenimi sarmaladığında göğüs kafesimde bir göçük oluştu. Sızlanışlarımın en büyük nedeni, yarım kalmış olmamdı. Daha fazlasını istiyor, hem de hemen istiyordum.

Hafifçe geriye çekildiğinde bunun farkında olduğunu anladım. Alaycı bir tebessüm ile bana bakarken beni kışkırtmaya çalışıyordu. Ona yalvarmamı bekliyor gibiydi. İstediğimi direkt almak daha mantıklı geldi. Zaten onun da yapmaya çalıştığı buydu. Canavarını istiyorsam bende içimdeki yaratığı ona göstermeliydim.

Parmaklarımı göğsüne yerleştirerek onu geriye ittirdim. Hala akmakta olan suyun altından geçerek küçük bir oda büyüklüğündeki duşa kabının içinde ilerledik. Kenarda duran birinin uzanıp yatabileceği kadar büyük olan çıkıntıya geldiğimizde Araz'ın oturmasına neden oldum. Dizimi yanındaki boşluğa yaslayarak kucağına çıktığımda tırnağımın ucuyla göğsüne bir çizik daha bıraktım. Pençe izim alaycı tebessümünü genişlettiğinde acıdan haz aldığını gördüm. Boynunu yalayarak öptüğümde başını geriye attı. Az önce bana yaptığı gibi onu sömürüyor, tenine izlerimi bırakıyordum. Onun kadar profesyonel olmamamdan kaynaklanan acemiliğim ile beyaz teninde morluklar yaratsam da umursamadım.

Kalçalarımı hareket ettirerek kendimi ona sürttüğümde göğsünden kopup gelen derin hırıltıyla lanet etti. Ellerini bellerime yerleştirerek beni kendine bastırdığında ıslak kadınlığımı erkekliğinin üstünde kaydırdım. Dişlediğim boynuyla bir küfür savurduğunda büyük elleri kalçalarımı sıktı.

Lacivertlerini yüzümde gezdirdiğinde geriye çekilip ona baktım. Ellerimi göğsüne yaslayarak kalbinin ritmini avuç içlerimde hissettim.

"Her anımı içinde geçirsem yine de doyamam gibi geliyor." Diye mırıldandığında efsunlanmış olduğunu söyleyebilirdim zira daha çok kendi kendine konuşuyordu. "Nasıl bir şeysin sen?"

Eğilip dudaklarımızı buluşturdum. Sürtünmemin şiddetini arttırdığımda bir eli kalçamda kalırken diğer eli göğsümü kavradı. Parmaklarını belirginleşen uçta dolaştırarak geriye çekildi ve beni hafifçe kaldırıp göğüs ucumu ağzına aldı. Hissettiğim ani akım ile ona daha sıkı tutundum.

Bir insanın dili bile nasıl bu kadar yetenekli olabilirdi?

Kendimi tutamayarak inlediğimde kalça hareketlerimi yavaşlattım. Büyük bir ahenk ile kucağında kıvrılırken onu yalvartmayı denedim. Başını geriye savurarak küfrettiğinde parmaklarını tenime geçirdi. İz bırakacak kadar sertti ama tuhaf bir şekilde canım yanmıyordu aksine aldığım haz artıyordu. Gözlerini yumarak inlediğinde kalbim tekledi. Duyduğum en güzel şeydi. Benim için, benim yüzümden arzuyla homurdanması mükemmel bir histi.

Tebessümüme mâni olamadım.

Herkesin korku duyduğu ve çekindiği adam, kana susamış cani canavar, Rusya'nın kralı, benim yüzümden ve benim için inliyordu. Ona yaşattığım hisler ile kendinden geçiyordu. Bu bana kendimi gerçekten güçlü hissettirdi. Başkalarının adını bile ağzına almak istemediği adam, benim adımı inlerken istediğim her şeyi yapabileceğimi düşündüm.

Yavaşça hareket ederken titreyen parmaklarımı göğsünde gezdirdim. Dokunuşlarım ile kasılıyor, dişlerini sıkıyordu. Boynundaki belirginleşen damar ile titrek bir soluk verdim. Uzun zamandır öpmek istediğim damara bir buse kondurduktan sonra dilimi üzerinde gezdirdim. Kendimi bile şaşırtarak ufak bir ısırıkta bulunduğum a kucağında kıvrandığım adamın şalteri attı. Kalçalarımdaki ellerini bel boşluklarıma yerleştirdi. Gözlerini aralayıp siyaha bulanmış lacivertleriyle bana baktığında şeytanın yaverinden farksızdı. Aniden beni kaldırıp tek bir hareket ile içime girdiğinde attığım çığlık şaşkınlığım ile sarmaş dolaştı.

Evin içinde yankı bulduğuna emin olduğum bağırışım boğazımı acıttı. Bacaklarım titredi ve hissettiğim doluluk hissi aklımı yerle bir etti. Kadınlığımın sıkı ve dar duvarlarının ıslak oluşu önemli değildi. Alışık olmadığım bu doluluk beni afallatmıştı. Ve dün gece kendini fazlasıyla geride tutmuş olduğunu anladım. O yaşadıklarım sadece fragmansa şu an olabilecekleri düşünerek ürperdim.

İçimde hoyratça ilerledi. Belime sardığı elleriyle beni kaldırıp indiriyordu. Düşmemek için omuzlarına tutunmak zorunda kalmıştım. Gerçi düşme ihtimalim eksi sıfırlardaydı, beni öyle bir kavramıştı ki ellerinden sökülerek alınmam gerekebilirdi. Şiddetini mümkünmüş gibi biraz daha arttırdığında hissettiğim haz kaldırabileceğimden fazlaydı. Penisi içime tam olarak giremiyor, darlığımdan dolayı zorlanıyordu. Duvarlarıma indirdiği her darbede başka diyarlara

sürükleniyordum. Gözlerim kayıyor, acı ikinci planda can çekişirken sarhoşluk hissiyatı beni alıp götürüyordu.

"Araz." Diye inlemeye başladığımda dudağının kenarını kıvırarak bütün dikkatini bana vererek yüzümü izledi.

Göğüslerim sallanırken kalbim çıkacakmış gibi çarpıyordu. Uyuşmuş, adeta aklımı yitirmiştim. Bağırışlarım her darbesinde şiddetleniyor, sesim yankılanıyordu. Omuzlarına geçirdiğim tırnaklarım tenini kanattı. Hırçınlığını arttıran bu tavrım karşısında inleyerek bana eşlik etti. Kasıklarım her an patlatacak bir volkan gibiydi. Bitmesini istemediğim aynı zaman da bitmesi için yalvaracağım kıvama geldiğimde inlemelerimi gölgelemek istedim çünkü birilerinin beni duyabilecek olma ihtimalini hatırladım. Feryadımın desibeli duvarları aştığında parmaklarımı dudaklarıma geçirerek kendimi susturmaya çalıştım.

Okyanus gözlü adam beni uyardı. "Kapama dudaklarını, benim için inlediğini duymak istiyorum."

Göğsüme öpücükler kondurduğunda titreyen elimi çektim. Adını defalarca kez haykırarak inlemeye başladığımda hızını arttırdı. Onu teşvik etmeme gerek yoktu. Asla yorulmuyor, her geçen saniye daha şiddetli bir hal alıyordu. İçimdeki duvar yıkılarak rahatladığımda ona doğru süzüldüm. Bedenim zangır zangır titriyor, nefes alışverişlerim dengeden çıkıyordu. Bayılacak gibi hissederek üzerine yıkıldım. Elektrik akımına maruz kalmış gibiydim. Histerik titremelerim ve hissettiğim haz ile kıvranırken içimde kalmaya devam etti. Hareket etmese bile inliyor, hala zevke geliyordum.

Az önce ne yaşamıştım ben?

Omzuma bir öpücük bırakarak boynuma tırmandığında başımı kaldıracak mecalim kalmamıştı. Biraz önce yaşananlar, çok farklıydı. Sanırım kötü adamlar gerçekten yatakta iyi oluyorlardı. Gerçi bu iyi değildi, bu bambaşka bir boyuttu. Kelimelerim kifayetsiz kalıyordu çünkü aklım başımda değildi.

Boynumu hafifçe ısırıp saçlarımı ittirerek kulağıma fısıldadı. "Canavarı uyandırdın, sarışın. Şimdi onunla baş etmek zorundasın."

Aniden içimden çıkmadan beni kaldırıp duşa kabinin camına yasladı. Bacaklarımı beline dolayarak ona imkân sağladım ve kollarımı omzuna yerleştirdim. Araz'ın bir eli belimde diğeri sağ bacağımın

üstündeydi. Tuttuğu bacağımın acısını değiştirerek kendini içime ittiğinde onu daha önce hissetmediğim kadar derinimde hissettim.

Aralık kalan dudaklarımın arasından süzülen dengesiz soluklarım ve nidalarım ile kendimi Araz'ın ellerine bıraktım. Lacivert gözleriyle beni tavaf eden adam önce temposunu yavaş tuttu. Onu her bir santimimde hissetmemi sağlayarak yavaşça içimde gidip gelmeye başladı. Öylesine ilahi gözüküyordu ki aklımın yarattığı bir sanrı olduğuna inanmaya başladım.

Eğilip boynumu ısırdı ve ardından göğsümü ağzının içine alıp ucunu ısırdı. Geriye çekilip tekrar bana baktığında onu anlamadığımı düşünerek ana dilinde mırıldandı. "YA mogu skazat' po tvoim glazam. Teper' ty moy. I ya nikogda ne otpushchu tebya." (Gözlerinden görebiliyorum. Artık benimsin. Ve ben gitmene asla izin vermeyeceğim.)

En hassas noktama temas ederek titrek bir iniltinin dudaklarımdan sıyrılmasını sağladı. Bacağımdaki elini boğazıma yaslayarak parmaklarıyla boynumu sardı. Lacivert gözlerindeki okyanusta tufanlar kopuyordu.

"Moya zhenshchina." (Benim kadınım.) diyerek boynumdaki baskısını arttırdı. "Moya malen'kaya balerina." (Benim küçük balerinim.)

"Araz." Diye inlediğimde sesim bir fısıltıdan farksızdı. "Lütfen."

Yalvarışım baş edemiyor oluşumdandı. Kasıklarımdaki ağrılı sızı dayanılmaz bir hale gelmeye başlamıştı. Beni fetheden adamın zaferini ilan etmesini istiyordum. Hem de hemen.

Dudağının kenarı şeytani bir tınıyla kıvrıldı. "Ne istiyorsun, milaya?"

"Hızlan." Diyerek inledim. "Morskoy, lütfen."

Boğazımı hafifçe sıkıp içimden tamamen çıktı ve aniden bütün gücüyle tekrar girdi. Beynimin uyuştuğunu hissederek nefessiz kaldığımda tepki dahi veremedim. Tam noktasına uyguladığı baskı ve şiddet ile gözlerim kararda.

İfademe karşı tebessümünü genişletti. "Böyle mi, bebeğim?"

Başımı salladım zira konuşamayacak kadar uyuşmuştum. Ardımdaki cama sürtünen sırtım kemiklerimi acıttı lakin hiçbir şeyi umursayamıyordum. Araz içimde daha hızlı ve sert gidip gelmeye başlamışken hiçbir şey düşünemiyordum.

Kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. Dudaklarımızı buluşturup onu öpmeye başladığımda ağzıma dağılan tadı karşısında kendimden geçtim. Araz belimi öyle sıkı kavramıştı ki tenim acıyla yakarıyordu lakin asıl derdim kadınlığımdaki sızıydı. Duvarlarım kasıldığında Araz küfrederek alt dudağımı dişledi. Bundan hoşlandığını anlayarak kendimi kastığımda içime girip çıkarken daha hissedilir bir hal aldı. Onu saran duvarlarım ikimizin de inlemesine yol açtığında dudaklarımızın arasından kayan soluklarımız birbirimizin ciğerlerinde bir bütün oldu.

"Yeterli gelmiyor, sarışın." Diye mırıldandı Araz. Beni öylesine sıkı sarmıştı ki sanki göğsünü yarıp bedenimi içine iliştirmek istiyordu. Temposunu arttırarak beni dünyadan soyutlanmak zorunda bıraksa da sözlerini işitmeyi başarabilmiştim. "Daha yakınımda, hep yakınımda..." Küfrederek hızını mümkünmüş gibi biraz daha arttırdığında inledim. "Yine de yeterli gelmiyor."

"Araz."

İnlemem üzerine dudaklarımızı buluşturdu ve nidalarımı kendine saklayarak sözlerimi yuttu. Doğru noktaya indirdiği darbeler ile gözlerimi yumarak kendimden geçtim. Bedenim şiddetle titrerken Araz beni tuttuğu için şanslıydım yoksa yeri boylardım. Çıkardığım seslere eşlik etse de dudaklarımızı ayırmadı. Beni öpmeye ve dişlemeye devam ederken şiddetli orgazmımı atlatmaya çalıştım.

Kasıklarımdaki sızı kayboldu lakin Araz içimde gidip gelmeye devam etti. Saniyelerin ardından hafifçe geriye çekildi ve alnını alnıma yaslayarak dişlerini sıktı. Aralanan dudaklarından kayıp giden boğuk nidalar eşliğinde kendi rahatına ulaştığında bacaklarımın arasına yerleşen sıcaklık ile titredim.

Yavaşça hareket etti ve bir damlasını bile benden esirgemedi.

Dudaklarımızı buluşturup içimde kaldı. Beni cama bastırarak öpmeye başladığında gözlerimi yumdum. Bana armağan ettiği hislerin içinde boğularak onun dalgalarında çırpındım. Geriye çekilip şakağıma ardından alnıma birer buse iliştirdi.

İçimden çıktığında bacaklarım titredi. Boşluk hissi bir an hoşuma gitmemişti. Kollarımı boynundan ayıramadım çünkü o olmasa bedenimi tutamazdım. Araz bunu fark ederek belimi kavramaya devam etti. Çalan telefonunu işitse de umursamadı. Beni yavaşça yere indirdiğinde ayaklarım yere sağlam basamadı. Soluklanarak kendime

gelmeye çalıştığımda Araz bende yarattığı yıkımı görerek tebessüm etti.

Çalan telefonu susup tekrar çalmaya başladığında kaşlarını çattı. Boynundaki ellerimi göğsüne indirdim. "Telefonuna bak, ben duş alacağım."

Sözlerim ile kendini duşun altına soktu ve hızla yıkanıp yanağıma bir buse kondurduktan sonra duşa kabinden çıktı. Beline doladığı beyaz havluyla görüş açımdan ayrıldı. Suyu haşlak seviyeye getirip yıkanmaya başladığımda uyuşan tenim iyice sersemledi. Tatlı bir yorgunluk beni esir aldığında gözlerimi açık tutmakta zorlandım.

Dakikaların ardından duştan çıkıp bedenimi havluyla örttüm. Saçlarımı tarayıp kuruttuktan sonra odaya geri döndüm. Araz altına geçirdiği siyah pantolonuyla camın önünde dikilmiş, kulağına yasladığı cihaz aracılığıyla karşı hatta ki kişiyi dinliyordu. Geldiğimi hissetmiş gibi omzunun ardından bana baktı ve yatağı işaret etti. Bakışlarımı gösterdiği yöne çevirdiğimde tepsinin içindeki kahvaltıyı fark ettim.

Yatağa doğru ilerleyip bacaklarımı kendime çekerek oturdum. Gözlerimi telefon ile konuşan adama çevirdim. İspanyolca konuşuyor, hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu. Bana doğru döndüğünde çıplak gövdesine göz atmak şaşkınlıkla kalmamı sağladı. Bedeni tırnak izlerim ile işaretlenmişti. Her yerde izim var gibi duruyordu ve onları ne ara yarattığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Adam resmen üstüne kedi atlamış gibi gözüküyordu. Boynunda ise büyük bir morluk vardı. Rahatlıkla herkesin onu görebileceğini fark etmek midemin kasılmasını sağladı. Araz'ı resmen işaretlemiştim.

Telefonu kapatıp bana doğru adımlamaya başladığında gözlerimi izlerimden ayıramadım.

"Acıyorlar mı?" Dediğimde erkeksi bir kıkırtı dudaklarından kayıp gitti. Önüme düşen nemli sarı tutamı kulağımın arkasını sıkıştırıp yanağımı okşadığında ciddileşti. "Bunu benim sana sormam lazım." Yüzünü ekşitti. "Canını çok yaktım mı?"

Sorusuyla başımı yana eğerek gözlerinin içine baktım. Tebessümüm de bir naiflik saklıydı. Beni düşünüyor olması, körelmiş hassasiyetimi bilemekten farksızdı.

"Hayır, yakmadın."

Yanağıma yerleşen avucuyla ona yaslandığımda baş parmağı dudağımın kenarını okşadı. Yüzündeki tebessüm gözlerinin kısılmasına

neden oldu. Havlunun açıkta bıraktığı tenime bakarak kaşlarını çattığında sözlerime inanmamış gibiydi.

"Ciddiyim." Diyerek tebessüm ettim. "Gayet iyiyim."

Araz yanımdaki boşluğa oturup tabletini aldı ve başıyla tepsiyi işaret etti. "Ye hadi. Dün akşamüstünden beri hiçbir şey yemedin, acıkmış olmalısın."

Bedenini bana döndürerek tabletinin ekranını açtığında kahvaltılıklara ardından ona baktım. "Sen aç değil misin?"

"Hayır."

O işine bakarken tostumu kemirmeye başladım. Bir yandan da amaçsızca ekrana bakıyor, ne yapmaya çalıştığını anlamayı diliyordum. Okuduğu maili fark ettiğimde gözlerimi kıstım. Ne yazdığını anlamam imkansızdı çünkü sanırım Japoncaydı. Yarıladığım tostu ona doğru uzattığımda hiçbir şey yemediğine emindim. İşine odaklandığı için dudaklarına yasladığım ekmeği bilinçsizce dişledi.

Ağzındaki lokmayı çiğneyerek maili okumaya devam ettiğinde gözlerim parladı. Onu nasıl besleyeceğimi bulmuştum. Evet, küçük bir çocuk gibi doyup doymadığını yemek yiyip yemediğini kontrol ediyordum çünkü bunu yapmasam hayatının sonuna kadar içki ve kahve ile yaşardı. Kendim de tosttan bir ısırık daha aldığım da ağzındaki lokmayı yuttuğunu fark ederek ekmeği tekrar ona uzattım. Fark etmeden yine bir lokma aldı. Bu şekilde birlikte bir tostun yarımını bitirdiğimizde onunla konuşmam gereken bir durum olduğunu hatırladım.

"İşin ne zaman biter?" diye sorduğumda kalbimdeki ağrı ve göğsümdeki sıkışma tekrar belirdi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Tek kelime etmeden son okuduğu maili yanıtlayıp gönderdi ve tabletin ekranını kapatarak bana baktı. Neler olduğunu anlayamıyor gibi kaşlarını çatmıştı. "Dinliyorum, sarışın."

Lacivertlerine bakmak zor geliyordu.

Boğazımda oluşan düğüm kalbimin ritmini bozuyordu. Dakikalar önce seviştiğim adama nasıl hayatına giriş nedenimin onun canını yakmak olduğunu söyleyecektim? Bana hayatımın en güzel dakikalarını yaşatan bir insana nasıl onun hayatını bitirmek istediğimi anlatacaktım?

Kafama dank eden şey ile gözlerim büyüdü.

Dudaklarım hissettiğim dehşet ile aralanırken uyuşmuştum. Bir panik dalgası benliğimi yararak geçti içimden. Ellerimi karnımın üstüne yerleştirirken endişe duygusunun soyutlanmış hali gibiydim.

"Araz." Diye yakardım. "Biz korunmadık."

Zihnim alarm veriyor, kırmızı bir ışık gözümün önünde yanıp sönüyordu.

Dün geceden beri kaç kez birlikte olmuştuk?

Sayısından emin dahi değildim.

Araz bana bakarken yaşadığım endişeyi paylaşmıyor gibi büyük bir rahatlıkla omuzlarını silkti. "Yavrum olan oldu artık, yapacak bir şey yok."

Ağzının içinde homurdandığında gözlerimi pörtlettim. "Nasıl yani?"

"Artık kader kısmet sarışın." Diyerek iç geçirdi. "Ne çıkarsa bahtımıza."

Anlam veremediğim bir neşeyle parlayan gözlerine bakarken nutkum tutuldu. Gülümsememek için kendiyle savaşıyor gibiydi. Dilimin kemiği kırıldığında yakarışlara bulundum. "Araz, ne gamsız adamsın ya hamile kalırsam?" Dediğimde bakışlarını kaçırarak mırıldandı. "Hadi inşallah."

Onu zar, zor duydum.

Şoka girdiğimin altını çizmeliydim. Omuzlarımı düşürerek ona bakarken kalbimin deli gibi attığını işittim. Yanlış duymuş olduğuma inanmak istiyordum. Araz ile bizim bir geleceğimiz olamazdı. Ben ona ya da o bana aile veremezdi. Benim asıl niyetimi öğrendiği an bırak benden çocuk sahibi olmayı, bana bile sahip olmak istemeyecekti.

"Araz." Diyerek sertçe yutkundum.

Bakışlarını göbeğime kaydırdığında ellerimi bilinçsizce oraya iliştirdiğimi gördüm. Hızla ellerimi indirdiğimde ne diyeceğimi bilemiyor, alev almış gibi yanıyordum. Yüzümdeki endişeyi gören ve tedirginliğimi sezen adam ciddileşerek tebessümünü yok etti.

Düşüncelerini öğrenmek istercesine mırıldandım. "Aylar sonra anlaşmamız bitecek ve ben gideceğim." Diyerek alaycı bir tutum takınmaya çalıştım. "Bebeğini de yanımda götürmemi istemezsin, değil mi?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Araz'ın sert bir tonlamayla kurduğu cümle feleğimi şaşırttı. Bakışlarını kaçırarak derin bir nefes aldığında bedeninin kas katı

kesildiğini fark ettim. Sakinleşmek ister gibi dişlerini sıkarak soluklandı. Ardından tekrar bana bakıp öfkeyle yanan gözlerini, gözlerime iliştirdi.

"Gitmek mi istiyorsun?"

Sorusu içimdeki boşluğu genişletti. Gitmek istemiyordum. Gidecek başka bir yerim olduğunu da düşünmüyordum. Koskoca dünya da bir başımaydım ve kendimi var olduğumdan beri ilk kez güvende hissediyordum. Onun yanında olmaktan memnun ve mutluydum ama onun yanında kalamazdım. Araz gerçekleri öğrendiğinde beni istemezdi. Eğer isteyeceğine emin olsaydım, her şey daha farklı olurdu.

"Sen..." diye mırıldandım. "Sen gitmemi istemiyor musun?"

Kaşlarını çattı.

Bana ne saçmalıyorsun der gibi bakıyordu.

Telefonu çaldığında gözlerini o yöne çevirdi. Ekrandaki yazıyı fark ederek aran kişiye karşı bir lanet savurdu. Aramayı yanıtlayıp karşı hattan gelen kişinin sesini dinlediğinde kaşları mümkünmüş gibi biraz daha çatıldı. Ardından yerimden sıçramama neden olacak bir hiddetle bağırdı. "Ne işin var senin burada?"

Aldığı cevap her neyse, hoşuna gitmemiş gibiydi.

Aramayı sonlandırıp bana bakmadan yataktan kalktı ve giyinme odasına yöneldi. Saniyeler içinde üstüne geçirdiği siyah gömleğiyle tekrar görüş açıma girdi. Düğmelerini ilikleyerek odanın kapısına doğru adımladığında neden bu kadar öfkelendiğini anlamadım.

Kapıyı açıp durduğunda iç geçirdi. Omzunun ardından bana baktığında gördüğüm ifade kalbimi kızgın bir lav misali yaktı. Araz Vladimirs, canavarım, neredeyse kırılmış gibiydi.

"Merak etme, sana hap aldırırım." Dedikten sonra önüne döndü ve odadan çıkmadan önce beni yaralayan sözleri zikretti. "Ben istenmeyen bir bebektim. Aynı şeyi evladıma yaşatmam."

Gidişiyle ağzım açık kaldı. Kalbimdeki sızı şiddetini arttırdı ve ben idrak edemediğim sözleri anlamaya çalışarak saniyelerimi geçirdim. Araz istenmeyen bir evlat olduğunu söylemişti lakin bunun ne anlama geldiği konusunda emin olamıyordum. Engin Bey ona karşı oldukça sevgi dolu gibiydi. Ama sahi Engin Bey, Araz'ın gerçek babası değildi. Öyleyse gerçek babası mı Araz'ı istememişti?

Bir an göğsüm sıkıştı.

Kimin istemediği ne fark ederdi? Sonuçta onu koşulsuz, şartsız sevmesi gereken aile bireylerinden biri ya da ikisi de onu istememişlerdi. Bu fazla üzücü ve acı vericiydi. Canavarımın istenmemiş olması beni kahrettiğinde ardından gitmek, ona sarılmak istedim.

Ama yapamadım.

Çünkü herkese ve her şeye inat Araz'ı istiyordum.

Lakin ona sahip olamazdım.

**

ARAZ

Bir şeyleri parçalamak istiyordum.

İçime yerleşen öfke, benliğimi aleve veriyordu.

Dün gece otuz üç yıllık hayatımın en güzel dakikalarını geçirmiştim. Kollarımın arasındaki kadına adeta tapmış, onda yok olmuştum. Her bir zerresiyle beni büyülemiş, avucunun içine almıştı. Tadı hala damağımdaydı. İçime işlemiş gibi kanıma dahi sızmıştı.

Ellerimin altındaki bedeni benim için yaratılmış olmalıydı. Öylesine büyük bir uyum ile bana eşlik etmişti ki bir yanım gerçekten bana özel tasarlandığını düşündürtmüştü. Aramızdaki çekim sadece tensel değildi.

Kutsal, benim haberdar olmadığım bir yanıma dokunmuştu.

Uzun zamandır kan pompalamak dışında bir şey yapmayan kalbimi hayata döndürmüş, odacıklarıma sızarak hepsini ele geçirmiş, gönlüme bir taht kurmak istemişti ve başarmıştı. Saniyeler içinde bu yaşıma dek yaşadığım her şey anlamsız hale gelmişti. Birlikte olduğum bütün kadınların yüzleri aklımdan silinmişti. Ondan öncesi olmamış gibiydi ve ondan sonrası da olmayacaktı.

Korunmadığımızı söylediğinde hamile kalmasıyla ilgili şaka yaparak gerginliğini azaltmak istemiştim ama tepkisi karşısında asıl gerilen ben olmuştum. Sorun benden çocuk istememesi değildi. Elbette onun gibi

bir kadın benden çocuk istemezdi. Kimse benim ile arasında kalıcı bir bağ yaratmazdı. Ben bunu hak eden bir adam değildim.

Beni asıl mahveden şey, gideceğini söylemesiydi.

Siktiğimin anlaşması umurumda değildi. Hiçbir yere gitmesini istemiyordum. Olması gereken tek yer benim yanım ve kollarımdı.

Bunun aksini hala nasıl düşünüyor olabilirdi? Seviştiğimiz anlarda ruhundaki o tarifsiz huzuru hisseden tek kişi ben miydim? Sahip olmadığım o evdeymişim gibi güvende olmamı sağladığını fark etmiyor muydu? Bana içinden çıkmamam için yalvarırcasına bakan gözlerinin bende yarattığı yıkımı görmüyor muydu?

Dün gece ateşi yakan o olmuştu.

Bana onu krallığıma götürmemi istemişti. Ona dokunmamı söylemişti. Gözümün üstüne değdiği ilk andan beri istediğim şeyi bana gümüş bir tepsi de sunmuştu.

Bakire olduğunu düşünmemiştim. Buna ihtimal bile vermemiştim çünkü bu dünya için adil olmayan bir güzelliğe sahipti. Bu zamana dek hayatına giren erkekler nasıl sarışının onları arzulamasını sağlayamamıştı bilmiyordum lakin umurumda değildi. Şanslarını kaybetmişlerdi ve asla geri kazanamayacaklardı.

Kutsal farkında olmaya bilirdi ama ben görmüştüm.

Bana bakışlarındaki yoğunluğu, dokunuşlarındaki teslimiyeti, inlemelerine karışan ismimin dudaklarına nasıl yakıştığını, teninin benimkine olan uyumunu ve kalbinin ne kadar hızlı attığını biliyordum.

Ve canım pahasına bunları koruyacaktım.

Gitmeyecekti çünkü gidemezdi. Yakında bunu istemediğini anlayacaktı. Yanımda kalmasının kaderi olduğunu idrak edecekti yoksa içimdeki canavar ile yaşayamayarak kendimi katletmek zorunda kalacaktım.

Sinirle adımlayıp ofisime girdiğimde camın kenarında dikilen adamı gördüm. Kıvanç ellerini ceplerine iliştirmiş dışarıya bakarken işittiği ses ile ardına döndü. Gözlerimiz buluştuğunda ani ziyaretinin uygunsuz zamanlığı karşısında öfkemi ondan çıkarmak istedim.

"Ne işin var burada?" dediğimde kaşlarını çattı. Saniyeler içinde sorumu yanıtladı. "Ne kadar da misafir perversin."

Gözlerimi devirerek çalışma masama ilerledim. Kendimi sandalyemin üstüne atarken gözlerimizi buluşturdum. "Bugün hiç

havamda değilim, Kıvanç. Sorun neyse söyle."

Yavaşça adımlayıp karşıma dikildi. "Birkaç gündür Dimitri'nin yanındaydım. Fransa'ya dönmeden önce bir uğramak istedim. Neden beni her gördüğünde bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

Çünkü birbirimizden hazzettiğimiz söylenemezdi.

Ayrıca sözleri bana hiç de inandırıcı gelmemişti. Evine dönmeden önce beni görmek istemesi için mantıklı tek bir neden dahi yoktu. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Ne haltlar karıştırıyordu?

"Genelde iletişim kurmamızın sebebi sorunlardır da ondan." Diyerek arkama yaslandım.

"Sorun değil ama danışmak istediğim bir konu var."

Az ilerisinde duran koltuğu işaret ettim. "Dinliyorum."

Ayakta dikilmeye devam etti. Bakışlarını gözlerimden ayırmadan birkaç saniye sessiz kaldı. Olayın ne olduğunu çözemeyerek kaşlarımı biraz daha çattım. Ağzını açmasını zorlaştıran ne gibi bir şey olabilirdi anlayamıyordum.

Bir şey demek üzere dudaklarını araladığında çalan kapım ile duraksadı. Saniyeler içinde açılan kapıyla içeri giren kız kardeşim baygın bakışlarını benim ardından odanın ortasında dikilen adamın üzerinde dolaştırdı. Misafirime kilitlenen gözlerine büyük bir şaşkınlık yerleşti. İrileşen bakışlarıyla nefes alamıyor gibi kala kaldığında gördüğüm tablodan hoşlanmadım.

"Elena." Diye tısladım dişlerimin arasından. "Ne istiyorsun?"

Kız kardeşim gözlerini kırpıştırarak dudaklarını araladı lakin sesini bulamıyor gibi konuşamamıştı. Dudaklarını birbirine bastırarak yutkunduğunda omuzlarının düştüğünü gördüm. Beyaz tenindeki kızarıklığı fark etmek öfkemi kamçıladı. Evet, kesinlikle bugün bir şeyleri parçalayacaktım ve şansıma bu kişi Kıvanç Haznedar olabilirdi zira kardeşime biraz daha hülyalı bir rüyaymış gibi bakmaya devam ederse gırtlağını sökecektim.

Karşımdaki ikilinin dikkatini çekmek istercesine adeta bağırdım. "Elena."

İkisinin de bakışları beni buldu. Kıvanç anında maskesini yüzüne takarak her zamanki kasıntı tiplemesiyle karşımda dikildi. Elena ise uykudan yeni kalkmış gibi kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ardından tebessüm edip sadece bir şey istediği zamanlarda

kullandığı tebessümü ve tonlamasıyla konuştu. "Sevgili nişanlını alışverişe götürmek istiyorum."

"Neden?"

Sorum ile iç geçirdi. "Çünkü kız kıza vakit geçirelim istiyorum. Ayrıca cuma günü için elbisede alırız diye düşündüm. Sonuçta ihtiyacı olacak."

Gözlerimi yumarak sinirle homurdandım.

Babam bir haftadır her gün arayıp İstanbul'a gelmemizi ve küçük bir davet ile nişanımızı kutlamamamızı söylüyordu. İş artık öyle bir noktaya gelmişti ki onu reddedememiştim. Bu yüzden İstanbul'a gidip o kutlamaya katılmamız şarttı ve Elena haklıydı, Kutsal'ın elbiseye ihtiyacı vardı.

"Tamam gidin." Dedikten sonra ekledim. "Ivan size eşlik edecek."

Elena karşı çıkmak ister gibi ağzını açtığında bakışlarımı fark ederek dişlerini sıktı. Normalde çemkirir, asla susmazdı ama misafirim olması onu kibarlığa sevk etmiş olmalıydı. Bakışlarını Kıvanç'a çevirip yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutuyor gibi başını dikleştirdi. "Merhaba, Kıvanç Bey."

Resmiyetine karşılık Kıvanç başını eğerek onu selamladı. "Merhaba, Elena Hanım."

İkisini tuhaf bakışlarla izleyerek içime doğan şeyi derine gömmeye bastırdım. Bu saçma hallerinin tanışıklıklarından kaynaklandığını ummak istedim aksi halde savaş çıkardı ve ciddi anlamda savaş çıkardı. Sadece kız kardeşimi paylaşamadığım için değil.

Elena çıkmak için bir eylem sergilemediğinde dikkatini çekmek isteyerek konuştum. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır."

Cevabına karşılık kıpırdamadığında dişlerimi öyle sert sıktım ki çenem ağrıdı. "Öyleyse niye hala buradasın?"

Sorum ile bana baktı ve gerçekten burada ne aradığını sorgularcasına bir an afallayan bakışlar ile yüzümü inceledi ardından tek kelime etmeden ve Kıvanç'a bir daha bakmadan ofisimden çıktı.

Gidişini izleyen adama döndüm. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi bana baktığında gömleğinin yakasını çekiştirdi. Herhalde sıcaklamış olmalıydı. Öyle umuyordum çünkü silahım şu an bana oldukça yakındı.

Kıvanç hava almak ister gibi pencere kenarına ilişti. Omzunu camın kenarına yaslayarak bana baktığında sonunda ilgimi çeken bir şeyler dile getirebilmişti. "Alek ile ilgili bir sorun var. Aramızda onunla iletişime sahip olan tek kişi sensin. Bu yüzden halledebilmeni umuyorum."

"Sorun ne?"

"Romanya'daki depomu istiyor." Dedikten sonra iç geçirdi. "Normalde teklifini kabul edebilirdim ama İrlandalılar ile iş yaptığını öğrendim ve İrlandalılar ile olan mazimi biliyorsun."

Berbattı.

Kıvanç babasını onlardan birinin öldürdüğüne neredeyse emindi.

Başımı sallayarak onu anladığımı belli ettim. "Alek ile konuşurum. Bazı alanlarda İrlandalılar ile iş yaptığını bende duydum ama Alek herkes ile iş yapar. Size daha önce de söylemiştim, adamın deli gibi geniş bir ağı var. Bu İrlandalıları sevdiği ya da aralarında bir ittifak olduğu anlamına gelmez."

"Bundan emin ol." Dedi Kıvanç. "Eğer aksi bir ilişkileri varsa Alek ile iş yapmam."

"Öğrenirim."

Telefonuma uzanıp rehberime girdiğim sıra göz ucuyla Kıvanç'ın hareketlendiğini sezdim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde kaşlarımı çatarak yüzüne baka kaldım. Az ilerimdeki adam camdan dışarıya bakarken kas katı kesilmişti. Beti benzi atmış gibi gözüküyordu. Öyle ki nefes alıp vermeyi bile unutmuş olduğuna emindim.

Neler olduğunu anlamaya çalıştığım sıra işittiğim sesiyle kaşlarımı biraz daha çattım. Ses tonunda bir yabancılık vardı. Her zamanki sert tını yok olmuştu.

"Elena'nın yanındaki..." diye mırıldandı. "Sarışın kadın kim?"

Göğsümdeki kasılmayla dişlerimi sıktım. Sarışın aklıma düşerek dakikalar öncesinde kalan konuşmamızın bende yarattığı tahribat gün yüzüne çıktığında önüme döndüm. Yine de uyarıyla dolup taşan cevabımı esirgemedim. "Nişanlım, Kutsal."

Nişanlım.

Sahte nişanlım.

Yüreğimdeki sızı beni öfkeden deliye çeviriyordu. Gözümün önündeki karartılar ile yumruklarımı sıktım. Kutsal'ın sahte olmasını istemiyordum. Bana hissettirdiği kadar gerçek olmasını diliyordum.

Yine de bildiğim bir şey vardı.
Sahte nişanlımın sahte olduğu tek nokta, nişanlım oluşu değildi.

B Ö L ÜM S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXVI. KÖSTEBEK

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumlarını unutmayalım.

XXVI. KÖSTEBEK

Kavinsky - Nightcall
Stromae - Tous Les Memes

KUTSAL

İstanbul'un benim için neden yabancı bir şehir haline geldiğini bilmiyordum.

Burada doğup büyümememe ve yaklaşık üç ay öncesine dek burada yaşıyor olmama rağmen sanki bu şehir benim için keşfedilmemiş bir yerden ibaretti. Türkiye'ye adım attığımdan yani sabahtan beri kendimi bir tuhaf hissediyor, nedensizce Rusya'nın soğuk havasını ve kasvetini özlüyordum.

Odamda adımlayıp üzerime geçirdiğim dar elbiseyi çekiştirerek lavaboya girdim.

Yarın Araz ile nişan partimiz vardı.

Sahte de olsa nişanlanıyor olduğuma inanamıyordum. Yani teknik olarak bir süredir nişanlıydım lakin bunun için parti yapıp durumu iyice algılayacak olmak beni geriyordu. Özellikle de Araz ile aramız son derece tuhafken.

Birlikte olduğumuz o sabahtan sonra yani neredeyse iki gün öncesinden beri birkaç kelam dışında konuşmamıştık. Benden uzak duruyordu ki bu bana ne hissettireceğimi şaşırtıyordu. İki gecedir rüyalarımda onu görüyor, yatağımda olmayışından dolayı uyuyamıyordum. Varlığına bu kadar alıştığımın farkında değildim ama yokluğu kesinlikle ruhumda acı bir tat bırakmıştı.

Bazen onu bana bakarken yakalıyordum.

Böyle anlarda hemen bakışlarını kaçırıyor, kendini işine vererek oyalanıyor ve karşıma çıkmamaya çalışıyordu. Sanırım o sabah yaptığımız konuşmadan sonra aramıza bir mesafe koyma ihtiyacı hissetmişti. Bundan rahatsızdım. Onunla paylaştığım saatlerden sonra bana karşı uzak ve ciddi olması canımı yakıyordu. Yine de bir yanım bundan memnundu zira içimdekileri dile dökmek istesem de benim ile muhatap olmamasını bahane ederek kendime zaman tanıyordum.

İç geçirerek aynaya baktım ve parlatıcımı sürmeye başladım.

Yarınki davetten önce Araz'ın iki kuzeni, Hilal ve Elena ile felekten bir gece çalmak istemiştik. Daha doğrusu kızlar benim için böyle bir plan hazırlamış ve benim de katılmamı istemişlerdi. Emri vaki olsa da reddetmemiştim çünkü mekânı benim seçebileceğimi söyledikleri an aklıma bir plan gelmişti.

Araz yanımıza birkaç koruma alabilmemiz dahilinde istediğimiz yere gidebileceğimizi söylemişti. Korumaların varlığından rahatsız olamayacak kadar güvende hissetmeye ihtiyacım vardı ama bu gözlerini üstümden çekmeyecekleri anlamına gelirdi ki bu planımı zorlaştırabilirdi.

Rujumun kapağını kapatıp dudaklarımı birbirine sürttüm ve lavabodan çıkıp çantamı bıraktığım yatağımın yanına yanaştım. Küçük çantayı açıp içine rujumu, telefonumu ve Araz'ın verdiği kartı yerleştirdim. On beş dakika içinde aşağıda toplanmamız gerekiyordu ve ben hazırdım. Bu yüzden bir süre etrafta dolaşıp varlığım ile Araz'ı huzursuz edebilirdim.

Kabanımı alıp odadan ayrıldım. Merdivenlerden inip salona girdim ve elimdekileri koltuğun üstüne bırakıp ince topuklularımı zeminde

yankılayarak mutfağa yürüdüm. İçeriye girip bardak almak üzere dolaplara ilerledim. Kendime su doldurup büyük bir yudum aldığımda işittiğim ses ile kasıldım.

Araz'ı görmeme gerek yoktu. Yemin edebilirdim ki, onu hissedebiliyordum. Parfümü anında ciğerlerime akın ediyor, varlığını algılayan tenim alarma geçercesine bütün hücrelerimi uyarıyordu.

Ardımdaydı.

Dudağımın kenarı sinsi bir haz ile kıvrıldı.

Günlerdir beni kendinden uzak tutuyor olduğu için onu pişman etmek istemiştim. Bu yüzden bu gece için özel bir elbise seçmiştim. Kalçamın hemen altında biten siyah dar elbisenin ön kısmı kapalıydı. Uzun kollu elbisenin sırt kısmı ise yoktu. Ensemden kuyruk sokumuma dek açık olan dekoltesine bel kenarlarımdaki ufak boşluklar eşlik ediyordu. Belimin iki yanında başlayan ve kuyruk sokumumun üç santim üstünde birbirine dolanan pırlantalı bir şerit vardı. Kısacası her bakanın hoşnut kalabileceği bir manzaraydı.

Omzumun ardından kapının yanında dikilen adama baktığımda kahkaha atmak istesem de kendimi tuttum. Araz bir heykel misali kas katı kesilmiş, dişlerini sıkarak çenesinin kasılmasına ve boynundaki damarın belirginleşmesine neden olmuştu. Yumruk yaptığı elleriyle boğumları bembeyaz kesilmişti ve bir şeyleri parçalamak istiyor gibi duruyordu. Gerçi günlerdir böyle duruyordu ya neyse.

"Bu..." diyerek söze başladığında bir an durup yutkunma ihtiyacı hissetti. Ardından beni tedirgin eden karanlık bir tonlamayla konuşmaya devam etti. "Üstündeki ne?"

Ona doğru dönüp kalçamı tezgâha yasladım ve kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamamış gibi mırıldandım. "Elbise."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu mu elbise?"

"Evet."

"Elbise olması için..." diyerek dişlerini sıktı. "Kumaş olması gerek. Bunda kumaş yok, Kutsal. O yüzden bu bir elbise değil." Sesinin desibeli arttı. "Bunun ne olduğu bile belli değil."

Başımı yana yatırarak gözlerine baktım. "Araz mağarana dönüp taşlarını birbirine sürterek ateş çıkarmayı denesene. Niye karşıma gelmiş elbisemi sorgulamak ile vakit kaybediyorsun cidden anlamıyorum."

"Ortada sorgulayabileceğim bir elbise yok."

Sözleriyle gözlerimi devirdim ve bardağı tezgâhın üstüne bırakıp yavaş adımlarla ona doğru ilerledim. Tam karşısına dikilip başımı geriye attığımda gözlerindeki öfkenin kaynağı kıskançlıktı. İçi içini yiyordu ve bu benim hoşuma gitti. Günlerdir yok saydığı kadına böyle ağzının suyunu akıtarak baka kalması onun problemiydi.

Önümde bir dağ gibi dikilmesine ve çıkışı kapatmasına istinaden konuştum. "Çekilir misin?" diyerek tatlı bir tebessüm ettim. "Katılmam gereken bir kızlar gecesi var."

Araz bana doğru yanaştı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan boğazımı düğümleyen bir ifadeyle bana baktığında güzel dudakları aralandı. Boğuk ve net sesinden dökülen kelimeler ruhumun kalın duvarlarına vurarak hepsini hassas bir cam gibi tuzla buz etti. "Cesedimi çiğnersin."

Afallayarak yüzüne baka kaldım.

"Bu elbiseyle bir adım daha atabilmen için..." diyerek kendini tekrarladı. "Cesedimi çiğnemen gerek."

Sinirle soluklandım ve inatla gözlerine baktım. Kıskançlığında haklılık payı olduğunu biliyordum ama ne giyeceğim hakkında fikir beyan edemezdi. İstersem çırılçıplak gezerdim. Bana karışamazdı, nokta.

"Tamam, ver silahını." Deyip avucumu uzattım.

"Kutsal."

Uyarıcı tonlamasıyla iç geçirdim. "Ne var, Araz?" diyerek elimi indirdiğimde sinirden yanıyordum. Günlerdir beni umursamıyorken şimdi hesap sorabileceğini zannetmesi saçmalıktan ibaretti. "Sana ne benim ne giydiğimden ve nereye gittiğimden?"

"Sen benim nişanlımsın."

"Sahte." Diyerek altını çizdim. "Sahte nişanlınım." Histerik bir gülümsemeyle ona karşı çıktım. "Hani şu günlerdir yüzüne bakmadığın, sana doyamam deyip birlikte olduğumuz gün siktir olup yanından gittiğin sahte nişanlınım. Aramıza yerleştirdiğin mesafeyi kalıcı hale getiriyorum. O yüzden ya önümden çekil ya da bana silahını ver."

Sözlerimin bitişiyle ayaklarım yerden kesildi ve ben ne olduğunu anlamadan kendimi mutfak tezgahının üstünde buldum. Araz'ın elleri çıplak tenimi sahiplendiğinde dudakları dudaklarımı istila etti. Büyük bir açlık ile beni öpmeye başladığında ilk geri çekilmeyi düşündüm.

Günlerdir beni kendinden mahrum ettiği gibi onu mahrum bırakmak istedim ama yapamadım çünkü onu özlemiştim.

Öpüşüne karşılık vererek kollarımı boynuna doladığımda beni kendine çekti. Bacaklarımın arasına girerek bir elini saçlarımın arasına yasladı. Parmakları sarı tutamlarımı kavradığında başımı yana eğerek ona imkân sağladım. Dilime değen dili, nefesime karışan nefesi ve tadım haline gelen tadıyla aklımı başımdan aldı.

Diğer elini sırtımdan belime kaydırdı. Ardından parmaklarını bacaklarımın arasına iliştirip iç çamaşırımı kenara çekti ve ıslaklığımı fark ederek parmağını klitorisime sürttüğünde nefes alamadım. Araz beni ne hale getirdiğini anlayarak alt dudağımı dişledi ve geriye çekilip gözlerimizi buluşturdu. Lacivertlerindeki karanlık korkutucuydu. Büyüyen gözbebeklerinden dolayı mavileri siyah ile olan savaşını kaybediyordu.

"Sana doymadım, Kutsal." Diye soldu. "Sana doymam mümkün değil. Günlerdir kabir azabı çekiyorum çünkü bana gitmek istediğini söyleyerek bütün cinlerimi tepeme çıkardın." Bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Çünkü aklıma soktuğun bu fikir beni cinnetin kıyısına sürüklüyor ve ben senden uzak kalmayı öğrenmeye çalışarak günlerdir deliriyorum."

Parmağını içime sokup beni inlettiğinde bu sefer üst dudağımı ısırdı. Öylesine sert ve saldırgandı ki feleğimi şaşırtmıştı. İlkel açlığı ise fazlasıyla hoşuma gitmişti.

"Ama sakın unutma." Diyerek en hassas noktama kadar parmağını içimde ilerletti. Dudaklarımdan beraat eden gürültülü iniltiye mâni olamadım. Araz parmağını çıkarıp beni boş ve istekli bir halde bıraktı. Titrek soluklarım dudaklarımı terk ederken ıslaklığım ile parlayan orta parmağını ağzının içine iliştirip tadıma vardı. Öfkeli ifadesini bölen arzu dolu tatminkâr tebessümüyle üstüme eğildi. "Senin her bir zerrende benim ismim kazılı."

Tahrik olmuş ve şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş bir şekilde ona baka kaldım. Şu dakika içime girmesini istiyor, bedenini hissetmeyi arzuluyordum. Sözleri içimdeki yangını harlamış, varlığı zehir gibi kanıma sızmıştı.

Araz geriye çekilerek hızla mutfaktan çıkmak üzere hızla adımladı. Saniyeler içinde görüş açımdan çıkıp beni öylece bıraktığında gözlerimi kırpıştırarak az önce ne yaşadığımı anlamaya çalıştım. Bacaklarımı

birbirine bastırarak sertçe yutkunduğumda dokunduğu yerler yanıyordu. Düzensiz nefeslerim ve titreyen bedenim ile saçlarımı savurarak kendime birkaç saniye tanıdım.

Kalbim deli gibi atarken içinde olduğum ana odaklanmam zorlaştı. Bacaklarımın arasındaki sızı da onun imzası vardı. Ve haklıydı, her bir zerreme ismi işlenmişti.

Tezgâhtan inerek eteğimi çekiştirdim. Dudaklarımı birbirine sürterek buz tutan ellerimi alev alan yanaklarıma bastırdım. Yavaş adımlar ile mutfaktan çıkıp hole doğru adımladım. Üstümde yarattığı etkiden kurtulmayı denesem de tek istediğim neredeyse oraya gitmek, onu kendime çekerek kendimi kolları arasında kaybetmekti.

Araz bensizliğe alışmaya çalıştığını ima etmişti.

Ben onsuzluğa alışamayacağıma emindim.

Merdivenden inen kızları fark ederek ellerimi indirdim ve yüzüme bir maske yerleştirdim. Dengesini bulmaya başlayan kalp atışlarıma eşlik eden düzene girmiş nefesim ile tebessüm ettim. Elena son basamaktan inip platform topuklularının üstüne geçirdiği taşlı krem rengi elbiseyle tam karşımda durdu. Hilal'de yanına iliştiğinde bu sefer krem rengi bir elbise giydiğini gördüm. İkisi de son derece güzel gözüküyorlardı.

"Vay canına." Diyen Hilal kıkırdadı. "Araz kombinini görme şerefine erişebildi mi?"

Sorusuyla başımı salladım.

Elena kahkaha attı. "Dil altı hapını almıştır umarım çünkü insanın sağlığıyla oynayabilecek bir elbise tercih etmişsin."

"Sizin de benden aşağı kalır bir yanınız yok."

Sözlerim ile kıkırdadılar. Hep birlikte evden çıkıp Ivan dahil olmak üzere üç korumayı daha peşimizden sürükledik. Araçlara bindiğimizde Elena'nın yanında, sürücü koltuğunda oturan Ivan dikiz aynasından bana baktı. "Nereye gidiyoruz, Kutsal Hanım?"

"Benim bildiğim ve gittiğim tek bir yer var." Diyerek omuzlarımı silktim. "İsterseniz oraya gidebiliriz. Güzel bir yerdir."

"Bana uyar."

Elena'nın sözleriyle Ivan başını salladı. "Adres?"

"Nişantaşı." Diyerek onu yanıtladım. "Oradan sonrasını tarif ederim."

Araç evden uzaklaşarak İstanbul'un içine doğru yol almaya başladığında bakışlarımı camın ardında kalan dünyanın üzerinde gezdirdim. Gittiğimiz mekânda bana yardımcı olabilecek biri vardı. Tek umudum ortalıktan kaybolmamış olmasıydı. Eğer her zamanki kaçamaklarından birindeyse onu bulmam imkansızdı. Oysa belki de ilk defa ondan akıl almaya bu denli ihtiyaç duyuyordum.

Kırk beş dakikanın ardından araç tarif ettiğim caddeye girdi ve son derece lüks bir kulübün önünde durdu. Mekânın önündeki sıraya ve etrafa bakarak iç geçirdiğimde gergindim.

Zindan.

Önünde durduğum mekânın tabelasından bakışlarımı ayırdığımda Hilal'in sesini işittim. "Ay ben biliyorum burayı." Diyerek gülümsedi. "Hep duyuyordum ama hiç gelememiştim."

Elena ön koltukta mırıldandı. "Güzel yere benziyor, evet."

Araçtan indiğimiz sıra Ivan arabayı valeye vermek istemediği için otoparka yöneldi. En ufak bir sorunda araca erişmek istediğini söyleyerek biraz dramatik davranmıştı lakin ağzımı açıp tek kelime söylememiştim. Diğer korumalar ardımızdan gelerek bir nevi gözlerini üzerimizden ayırmamaya başladı. Doğruca karşımda kalan mekânın içine adımladım ve kapının kenarında sigara içen korumayı selamladım. Beni hatırlamış gibi tebessüm ettiğinde sarı ışık ve ayna kombinasyonundan oluşan girişte yürümeye devam ettim. Büyük kapıdan geçip karşılaştığım tabloyla kendimi uzun zaman sonra ilk defa aşina olduğum bir dünyada gibi hissettim.

Zindan, siyah ve yeşil renklerin ağırlıkta olduğu bir mekandı. İçeri girdiğimde kulaklarımı yakan müzik sesi ve gözlerimi yaşartacak derecede yoğun olan sigara dumanı nedensizce gülümsememe neden oldu. Çatı tamamen camdan oluştuğu için gökyüzünden süzülen son ışık kırıntıları içeriye doluyordu. Bunu özleyeceğimi zannetmezdim fakat gece hayatında oldukça eğlenceli anlar geçirmiştim. Uzakta kalan hatıralarıma tebessüm ederek yürümeye devam ettim.

Kalabalığın arasında ilerleyip locaya adımladık.

Miray ile Miray'ın baba tarafından kuzeni olan onun yaşlarındaki kız masada oturmuş bizi bekliyorlardı. Onlara arabadayken mekânın konumunu göndermiştik ve anlaşılan bizden önce gelmişlerdi.

Kızlar bizi fark ederek ayağa kalktıklarında onlara sarıldım. Masadaki yerlerimizi alıp sipariş verdik. Tam o sıra mekâna giriş

yapan Ivan'ı gördüm. Doğruca bara ilerleyip uzun bacaklı taburelerden birine oturdu ve etrafı incelemeye başladı. Korumaların her biri mekânın dört bir yanına dağılmıştı. Bu şekilde herhangi bir tehlikede daha çevik ve koordine olabileceklerini söylemişlerdi. Açıkçası gölge etmedikleri sürece ne yaptıkları umurumda bile değildi.

"Heyecanlı mısın?" diye soran Miray'a dönüp gülümsedim. "Hayır, değilim. Zaten aylardır nişanlıyız. Sadece bir kutlama yapacağız o kadar."

Miray'ın kuzeni ki kızın isminin Sıla olduğunu hatırlıyordum, konuştuğunda bakışlarımı ona çevirdim. "Kutlama deyip geçme, sosyetenin yarısından fazlası yarın davette olacak."

Elena önündeki içki bardağını alıp arkasına yaslandı. "Kutsal'ı korkutamazsınız. Aylardır katılmadığı davet kalmadı artık alıştı."

Doğru söylüyordu.

"Evet." Diyerek kıkırdadım. "Hem Araz benden daha çok huzursuz hissedeceği için onu izleyerek keyiflenebilirim diye umuyorum. Böylelikle diğer insanlara ayıracak vaktim kalmaz."

Sohbet etmeye devam edip içkilerimizi yudumladık. Mekâna adım atışımızın birinci saatinin dolmasıyla Miray ile Sıla neredeyse sarhoş olmuşlardı. Pistte dans ederlerken korumaların gözü hep onlardaydı.

Hilal masanın altından Güneş ile mesajlaşırken bakışlarımı Elena'ya çevirdim. Atan benzi ve hüzünlü ifadesiyle gözlerini karşısındaki duvara iliştirmiş, düşüncelerine dalmış gibiydi. Ona yanaşarak beni duyabileceği bir tonlamayla mırıldandım. "İyi misin sen?"

Sorum üzerine bakışlarımızı buluşturdu ve ifadesini düzelterek başını salladı. "Evet, sadece biraz halsizim. Birkaç gündür iyi uyuyamıyorum."

Evet, günlerdir morali bozuktu.

Canının neye sıkkın olduğunu bilmiyordum ama içinde olduğumuz andan keyif almadığı barizdi. Hatta sanki eve gitmek ve yatağına kıvrılmak istiyordu.

"Yalnız kalmak ve gitmek istersen asla alınmam." Diyerek tebessüm ettim. "Hatta beraberinde beni de götürebilirsin."

Sözlerim üzerine kıkırdadı. "Sen onur konuğusun."

"Ama sen değilsin." Elimi omzuna yerleştirdim. "Ciddiyim, yalnız kalmak istiyorsan benim için sorun değil."

Elena gözlerini yüzümde gezdirdi. Tebessümünde bir ışıltı belirdi. Bana doğru başını eğdiğinde samimi bir tonlamayla konuştu. "Araz'ın biraz aklı varsa seni kaçırmaz çünkü senden sonra önüme getireceği hiçbir kadından hoşlanmayacağıma eminim."

Araz'ı başka biriyle düşünmek dahi istemedim.

Başım ile mekânın kapısını işaret ettim. "Git hadi, dinlen ve yarın için güç topla."

Elena, Ivan'a mesaj atıp onu eve bırakmasını söylediğinde istemeden kendime aradığım fırsatı yaratmıştım. Ivan haricindeki diğer üç koruma oldukça dikkatsizdi ve dans eden Miray ile Sıla'yı gözlemekten bana bakmıyorlardı bile. Ivan ise tehlikeydi. İnsanın her adımı takip ediyor, aldığı nefesin dahi hesabını tutuyordu. Bir kartal misali beni izlemesindense Elena'yı eve götürmesini tercih ederdim.

Hilal telefonuna gelen aramayla dışarıya çıkmak üzere yerinden kalktığında Elena ona eşlik etti. Ivan gözlerini üzerimde dolaştırarak Elena'ya bir şeyler söylediğinde bir an gitmeyeceğini sandım ama yanılmıştım. Elena'dan aldığı cevap karşısında peşine takılan Ivan saniyeler içinde mekânı terk etti.

Yalnız kalışımı fırsat bilerek yerimden kalktım.

Merdivenlerden inip mekânın lavabolarına doğru açılan koridora ilerledim. Gözüyle beni takip eden bir korumaya lavaboyu işaret ettiğimde başını sallayarak dikkatini tekrar kızlara çevirdi. Koridora adımlayıp lavaboların az ilerisinde kalan diğer koridora saptım. Köşede kalan odanın kapısının önünde dikilip derin bir nefes aldığımda şansın benden yana olmasını diledim.

Yumruk yaptığım elimi kapıya geçirdim ve saniyeler sonra tanıdık sesin içeri gelmemi söylemesini işiterek şansıma şükrettim.

Kapıyı açıp içeriye girdiğimde yüzümdeki gülümseme genişledi. Sırtı bana dönüktü lakin onu hemen tanımıştım. Sarı saçları uzamış, üzerine geçirdiği beyaz gömlek fit vücudunu sarmalamıştı. Kitaplıktan bir dosya alıp önüne döndü ve masasının üstünde duran laptopa göz attı.

"Selam yakışıklı." Diyerek sesimi boş ve sessiz odada yankılattım. "Tanışalım mı?"

Sözlerimi işitmesiyle olduğu yerde kala kaldı. Geniş omuzlarının gerildiğini fark ettim. Saniyelerin ardından büyüyen gözleriyle doğruldu. Kahverengilerini ele geçiren şaşkınlık öylesine yoğundu ki bir an felç geçirdiğini zannettim. Dudağımı dişleyerek bir tepki

göstermesini bekledim. Karşısında durduğuma emin olmak ister gibi gözlerini yavaşça üstümde dolaştırdı. Aralanan dudaklarını kapatarak gülümsediğinde ona eşlik ettim.

"Seni öldüreceğim." Diye sahte bir kızgınlık ile mırıldandı.

Odanın içinde hızla adımladı ve vakit kaybetmeden kollarını belime dolayıp ayaklarımı yerden kesti. Dudaklarımdan sıyrılan kahkaha ile kollarımı boynuna sardım. Ona olan özlemim göğüs kafesimi yaktı. Ömer beni yere bırakıp geri çekildi. Gözlerini yüzümde gezdirip beni tekrar kendine çekti ve yanağımı sızlatacak bir şekilde öptü.

İstemsizce şu an Araz'ın beni görse ne tepki vereceğini düşündüm.

Ömer düşüncelerimden sıyrılmama neden olarak avuç içlerini yanaklarıma bastırdı ve isyan ederek konuştu. "Neredesin kızım sen? Ortalardan bir kayboldun pir kayboldun. Hiç arayıp sormadın da."

"Nefes alabilmeme izin verirsen konuşacağım."

Kafasını iki yana salladı ve bana sıkıca sarıldı. "Sana nefes almak yok." Diyerek kıkırdadı. "Meraktan öldüm resmen. İnsan bir haber verir."

Bakışlarımı karşımdaki adamda dolaştırdım. Ömer, benim yegâne dostlarımdan biriydi. Onunla lisedeyken tanışmıştık. Okulun sorunlu olarak tabir ettiği çocuklardandı. Her zaman geç kalır, insanlar ile kavga ederdi. O zamandan beri burada çalışıyordu. Liseyi bitirmemiş, ikinci sınıfta matematik öğretmenimizi dövdüğü için okuldan atılmıştı. Başkalarının gözünde serseri olarak bilinse de aslında çok iyi bir adamdı. Ailesini küçük yaşta kaybettiği için iki kardeşine bakmak zorunda kalmıştı. Bunun getirdiği sorumluluğun altında ezildiği zamanlar olmuş ama her defasında kendini toparlamıştı.

Zindan da hesap kitap işleriyle uğraşmasının yanı sıra evrakta sahtecilik ile meşguldü. Birkaç gün içinde gerçeğinden ayırt edilemeyecek düzey de ve kalite de kimlik, pasaport hazırlayabilirdi. Bu konuda gerçek bir profesyoneldi. Küçük yaşlardan beri kendine bu alanda bir nam edindiğini dahi söyleyebilirdim.

Dünya üzerinde varlığını sürdüren ve benim güvenime sahip olan nadir insanlardan biriydi. Hatta şu an listenin başındaydı. Bana akıl verebilir, bir çıkış yolu gösterebilirdi. En azından umudum bu yöndeydi.

"Burada olmana o kadar sevindim ki." Dedim bir çırpıda. "Şehir dışında olsan ne yapardım bilmiyorum."

Ömer genelde işi gereği fazla seyahat ederdi. İnsanları ayağına çağırmaktansa onların yanına gitmek daha güvenli geliyordu. Sözlerim ile başını iki yana salladı. "İşleri büyüttüm. Artık o tarz şeylerle ben değil, emrimdekiler uğraşıyor."

Şaşırdığımı belirtmeliydim. Birkaç ay öncesinde bıraktığım adam bu kadar kısa bir süre de nasıl bu hale gelmişti? Endişelendiğimi hissettim.

"Nasıl yani?" Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen soruyla tebessüm etti. Bilmiş bir bakış belirdi yüzünde. "Artık burada çalışmıyorum. Zindanın yeni sahibiyim."

Kelimenin tam anlamıyla dehşete düştüm. Gençlik yıllarımda bana ev sahipliği yapan bu mekânı satın almıştı, öyle mi?

Onun için sevinmem gerekirdi zira paraya ne kadar ihtiyacı olduğunu en iyi ben bilirdim. Yıllarca küçük kardeşlerini okutup onlara bir hayat sağlayabilmek adına elinden geleni yapmış kendinden vazgeçmişti fakat bu işte bir tuhaflık vardı. Bu kadar kısa sürede böylesine yüklü bir meblağı nasıl elde etmişti?

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadığımda aklımdan geçenleri duymuş gibi derin bir nefes alarak tebessüm etti. "Sana her şeyi anlatacağım." Bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Gel, otur şöyle. Ne içersin ne söyleyeyim?"

"Fazla vaktim yok."

Sözlerim ile kaşlarını çattı. İşaret ettiği koltuğa oturduğumda ise karşıma geçti. Dirseklerini dizlerine yaslayarak bana doğru eğildiğinde sesimdeki gerginliği fark etmesi üzerine kasılmıştı. "Yine başına nasıl bir bela açtın?"

Sorusuyla gözlerimi devirdim.

Ama aslında haklıydı.

Yine de önce onun ne haltlar yediğini bilmek istedim. "Sen anlat sonra bende anlatırım."

"Birkaç ay önce bir teklif aldım. İş yaptığım adam İstanbul'un en köklü mafyasından. Sadece adını zikretmem ile bile insanlar hazır ola geçiyor. Açıkçası beni korkutuyor ama onunla yüz yüze gelmiyorum." Omuzlarını silkti. "Diğer türlü teklifini kabul eder miydim bilmem. Duyduğuma göre acımasızlığıyla bilinirmiş. Piyasadaki bütün adamlar hem ona saygı duyuyor hem ondan ölümüne korkuyorlar. Tabi bunun

bir nedeni de aynı zamanda Bratva'nın lideri olması." Yapay bir titremeyle iç geçirdi. "Bilirsin, onlarla uğraşılmaz."

Nefesim kesildi.

Damarlarımdaki bütün kan çekilmiş gibi istemsizce titredim. Yüzümdeki afallamış ifadeyle kala kaldığımda Ömer yerinden kalkarak şık bir tasarıma sahip olan odanın içinde adımladı. Köşede kalan barın önünde durduğunda karışan aklımı toparlamaya çalıştım. Kristal kesim bardaklara döktüğü viskiyle bana doğru adımlamaya başladığında düşüncelerim birbirine girdi. Tarif ettiği kişi, aklıma tek bir adamın gelmesine neden olmuştu. Okyanus gözleriyle bana baktığında boğulmama neden olan adamın yüzü zihnimde belirdi. Ömer'in bahsettiği kişi ondan başkası olamazdı.

"Sana ne teklif etti?" diye sordum.

Elinde tuttuğu bardaklardan birini bana uzattığında parmaklarımın titrediğini fark ettim. Alkol dolu bardağı alıp yudumladığımda omuzlarını silkip bir elini pantolonunun cebine iliştirdi. "Klasik şeyler. Böyle adamlar mutlaka ellerinin altında benim gibi birini bulundururlar. Acil bir durumda yurt dışına kaçmaları gerekirse ya da yeni bir kimlik yaratma ihtiyacı duyarlarsa bana gelirler." Derin bir nefes aldı. "Daha önce de bu tarz işleri başkalarına yapmıştım ama bu adam direkt onun adına çalışmamı istedi." Kaşlarını çattı hafifçe ve olayı daha iyi kavramam adına açıklama da bulundu. "Mesela iş yaptığı insanlardan birinin ortadan kaybolması lazım ve pasaporta ihtiyacı var. Bu adam onları bana yönlendiriyor ve bu işten kar alıyor. Tabi benim de onun rakipleri adına çalışmamı engelliyor." Yüzünde kendini beğenmiş bir tebessüm oluştu. "Bu işlerde benim kadar iyisini bulmak zordur."

Bu doğruydu.

Ömer kendi camiasında bir efsaneydi.

Dudağımı dişleyerek yerimden kalktım ve odanın içinde adımlamaya başladım. Aklımdan geçenleri kesinliğe kavuşturmak isteyerek karşısına dikilip dudaklarımı araladım. "Patronun, Araz Sipriyanoğlu namı diğer Vladimirs mi?"

Yüzüne yerleşen şaşkınlık midemin kasılmasına neden oldu. Ömer ne diyeceğini şaşırmış gibi ağzını açıp kapadı birkaç kere ardından desibelini kontrol edemeyerek konuştu. "Nasıl?" Gerilmiş, tedirginleşmişti. "Nereden bildin?"

Bir küfür savurarak sırtımı ona döndüm ve odanın içinde amaçsızca adımlamaya başladım. Titreyen parmaklarımın arasında duran içkiden büyük bir yudum alarak boğazımın yanmasına neden olduğumda gözlerimi yumarak kontrolümü kaybetmemeye çalıştım fakat bu oldukça zordu. Böyle bir şey nasıl mümkün olurdu? Koskoca şehir de Araz iş yapmak için benim en yakın arkadaşlarımdan birini mi bulmuştu yani?

"Senin ile ne zaman iletişime geçti?"

"Altı ay önce."

Aldığım cevap beni tatmin etmese de biraz da olsun rahatlamıştım. Ben onun hayatına gireli sadece üç ay olmuştu. Ömer ile aramdaki ilişkiyi bilmesine imkân yoktu. En azından buna inanmak istiyordum aksi takdir de okyanus gözlü adamın tanıştığımızı sandığım sokak arasındaki geceden önce benden haberdar olması gerekirdi.

"Tanıdığı birinin beni önerdiğini söylemişti."

İşittiğim mırıltısıyla hızla ona döndüm. Bir an onu Araz'a kimin önermiş olabileceğini sorguladım ardından bunun gereksiz olduğunu fark ettim. Ömer doğruyu söylüyordu. Yaptığı işte oldukça başarılıydı. Bu yeteneği Araz'ın kulağına gittiyse onunla çalışmak istemiş olabilirdi. Bu gayet normaldi.

"Bir saniye." Dedi Ömer sert bir tonlamayla. Sesine yerleşen endişeye eşlik eden öfke kırıntılarıyla dudaklarını araladı. "Sen nereden tanıyorsun o adamı?"

Sorusuyla duraksadım. O adam, okyanus gözlü canavarım. Benim başlangıcım ve sonumdu. Olup bitenleri karşımdaki adama anlatacaktım. Buraya geliş nedenim buydu.

Yüzüme buruk bir tebessüm yerleştirdim. "Kendisi nişanlım olur."

Sorusuna verdiğim cevap ile sendeledi. Komik bir şakaya güler gibi tebessüm ettiğinde ciddiyetimi bozmamam algılarını yerle bir etti. Hissettiği şaşkınlık ile gözlerini irileştirdi. Ne diyeceğini bilemez gibi hızla ağzını açıp kapadı. "Saçmalama." Bir mırıltı halinde dudaklarından dökülen yakarışı zar zor duydum. Ömer desibelini yükselterek söylenmeye başladı. "Kutsal, aptal aptal konuşma. Şakası bile hoş değil."

Böyle bir şeyin mizahı olmayacağını gayet iyi biliyordu o yüzden inkâr aşamasını bir an önce geçse iyi ederdi. "Dalga geçmiyorum." Diyerek iç geçirdim. "Haberlerde görmedin mi?"

Ömer'in kaşları çatıldı. "Ne haberi?"

Otelden çıkarken çekilmiş fotoğraflarımız aylar önce magazin site ve programlarının gündemi haline gelmişti. Gerçi Ömer'in görmemesine şaşırmamalıydım. O magazin takip etmezdi. Bildiği ünlü sayısı bile maksimum beş falandı.

"Magazin haberi." Dedikten sonra içkimden bir yudum daha aldım. Dehşete düştüğünü saklamadı. Bir süre duyduklarını sindirmek isteyerek olduğu yerden bana baktı. Saniyelerin ardından bir küfür savurup içkisini başına diktiğinde boğazını yakan alkol yüzünü ekşitmesine neden oldu. "Kutsal erkek seçimlerin her zaman berbattı ama bu Ersay'dan bile kötü."

Ersay ile sadece arkadaş olduğumuzu biliyordu hatta bu durumu kıskandığı zamanlar bile olmuştu. O yüzden birazdan söyleyeceklerime daha çok şaşıracaktı. "Bu arada yeni öğrendiğim bilgilere göre Ersay, Araz'ın kuzeni oluyor."

Karşımdaki adam mümkünmüş gibi biraz daha şaşırdı. Gözleri yuvalarından düşecek gibiydi. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Gerçekten mükemmel haberler verdin bana. Bu gece mis gibi uyurum artık."

Dudağımı dişledim. Keşke anlatacaklarım bu kadar ile kalsaydı. Aklımdan geçenleri onunla paylaşırsam tehlikeye girebileceğinden korkuyordum fakat kendini koruyabileceğine emindim. Bana yardımcı olmalıydı. Şu an ondan başka gidebileceğim biri yoktu. Omuzlarını düşürüp iç geçirdiğinde söyleyeceklerimin bu kadarla kısıtlı olmadığını anlamıştı. "Yolla gelsin." Diyerek konuşmamı istediğinde ilerideki koltukları işaret ettim. "Otursan iyi olur."

Ömer viski şişesini alıp deri koltuklardan birine oturduğunda karşısına geçtim. Bitmek üzere olan içkimi tazelediğinde bütün olanları anlatmaya başladım. Eylül'ün ölümünün ardındaki gerçekleri, Erdem Amca ile yaptığımız planları, Araz ile tanışmamız, sahte nişanlılığımız her şeyi ortaya döktüm. Beyninden vurulmuşa dönmesine neden oldum. Her ağzımı açtığımda duydukları karşısında şoka giriyor, saniye de bir içkisini yudumluyordu. Bedeni gerilmiş, aklındaki düşünceler birbirine girmişti. Erdem Amca'ya karşı duyduğum şüpheyi ve son olanları da aktardım. Adına bulduğum zarfı, beni kaçırarak ettiği sözleri, yılbaşı gecesi üstümüze yağdırdığı kurşunları... İçimde tuttuğum zehri masaya akıttım.

Haftalardır bana yük olan ne varsa paylaştığımda bir süre öylece baktı. Tedirgin bir şekilde söylediklerimi sindirmesini bekledim. Yedi dakikadır ortalarda olmadığımı anlamamı sağlayan saatime göz attığımda korumaların şüphelendiğine emindim.

"Tamam." Gözlerini benim ile buluşturmuyor, öylece boşluğa bakıyordu. Sanki bir şeyler düşünüyor, planlıyordu. Beklemediğim bir anda koltuktan kalkıp hemen yanımızda kalan büyük masasına doğru adımladı. "Tamam, ne yapacağımızı biliyorum."

Ne söylediğini asla anlamamıştım. Kaşlarımı çatarak ona baka kaldım. Sandalyesine otururken aklından geçenleri dile dökmeye devam etti. "İki gün içerisinde sana yeni bir kimlik ile pasaport çıkartacağım. Kenarda birikmiş param var. O seni bir süre idare eder." Derin bir nefes alıp bir küfür mırıldandı. "Birkaç arama yapmam lazım. Ürdün'ün bu mevsimde güzel olduğunu duymuştum belki orada güvenli bir ev ayarlayabilirim."

"Ömer, ne saçmalıyorsun?"

Sorum üzerine elini hızla masaya indirdi. Çıkan gürültü yerimden sıçramama neden olduğunda şaşkınlıkla ona baka kaldım. Gözleri öfkeyle parlıyor, sinirden bedeni titriyordu.

"Asıl sen ne saçmalıyorsun?" Desibelini gittikçe arttırdı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Sinirle yerinden kalkıp sandalyesini ittirdiğinde onu ilk defa bu denli öfkeli görüyordum. Odanın içinde amaçsızca adımlamaya başladığında söylendi. "Ya senin etin ne budun ne? Sen hangi akla hizmet o adama kafa tutabileceğini düşündün?"

Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım.

Beni küçümsemesi hoşuma gitmemişti fakat haksızda değildi.

"Ömer, sakin olur musun?" diyerek onu kendine getirmeyi denedim. "Yani anlıyorum, Araz tehlikeli biri ama bu zamana kadar bana zarar vermedi."

Sözlerim ile olduğu yere çakıldı. Hayret ile parlayan gözlerini üzerime dikti. Başını iki yana salladı yavaşça ve üzerime doğru adımladı. "Sen neyin içine düştüğünün fakrında bile değilsin."

Bana acıyor gibiydi. Kendini tekrar karşımdaki koltuğa atıp viski şişesine uzandığında dünyamı alaşağı etmeye çalışır gibi bütün gerçekleri yüzüme vurdu. "Senin o tehlikeli biri diyerek azımsadığın adam İstanbul'un tenha yollarında satıcılık yapan tiplere ya da

mafyacılık oynayan sözde karanlık adamlara benzemez." Histerik bir tebessüm yeşerdi dudaklarında. "Adam gerçek bir cani, Kutsal. Dünyanın her noktasında adamları var. Her yerde eli, kolu var. Kolombiya, Meksika, Tayland gibi uyuşturucunun ana vatanı olan ülkelerdeki karteller ile çalışıyor o adam. Sadece Türkiye de ya da Rusya'da değil, dünyada tanınan biri ve bu noktaya sadece birkaç yılda geldi."

Başını iki yana sallayarak sinirle bakışlarını kaçırdı.

"Lan o adam çember üyesi, çember." Diyerek tekrar bana baktı. "Dünyayı yöneten beş yer altı mafya liderinden biri." Beni korkuttuğunu fark etmeden konuşmaya devam etti. "İnan bana, onun sahip olduğu kudreti anlamaya aklımız bile yetmez."

Sinirle arkasına yaslanıp bir dikişte içkisini yudumladığında bedenim uyuşmuş gibiydi. Nefes almak dışında hareket edemiyor, doğru düzgün düşünemiyordum. Kendimi kandırmak ve rahatlatmak isteyerek mırıldandım. "Ben onun bu işin parçası olduğunu biliyorum ama..."

Kafasını sallayarak lafımı kesti. "Araz Vladimirs bu işin bir parçası değil, ta kendisi."

Doğrulup doğruca gözlerimin içine baktığında mideme saplanan ağrıyla titreyen parmaklarımı dudaklarıma iliştirdim.

"Sana bir zarar vermemiş çünkü onun gözünde masum birisin. Duyduğuma göre acımasızlığı ve zalimliği sadece ona kötülükte bulunup, yoluna köstek olan insanlaraymış." İç geçirdi. "Kadın ve çocuklara dokunmaz, hak etmeyen kimsenin canını yakmazmış." Elini saçlarının içinden geçirip sinirle homurdandı. "Tabi senin bir köstebek olduğunu öğrenince sakin kalma ihtimali yok orası kesin."

Köstebek.

Doğru, ben bundan ibarettim. Polisler tarafından yollanan bir araçtım. Hakkımdaki gerçeği öğrendiğinde bitecektim zira karşımdaki adam haklıydı. Okyanus gözlü adam tehlikenin eş anlamıydı.

"Erdem resmen seni yem olarak kullanmış." Sertçe yutkunup bakışlarımı kaçırdığım da karşımdaki adam bütün öfkesiyle küfretti. "Şerefsiz, polis olmasına rağmen onun bile dokunamadığı adama seni yollamış. Bütün teşkilatı toplasa evinin önünden geçemeyeceği adamın üstüne atmış seni, pezevenk."

Midem bulanıyordu.

Yıllarca evinde yaşadığım, bana babalık etmesine izin verdiğim adamın gözünde azıcık bile değerim yoktu. Beni kullanmış, benden faydalanmıştı ve ben bir salak gibi ona inanmıştım.

"Kızının intikamını almak istedi." Dudaklarımdan dökülen mırıltı halindeki sözcükler bana bile gerçekçi gelmiyordu. Ömer iç geçirip oturduğu koltukta öne doğru kaydı ve aramızdaki mesafeyi kapatarak bakışlarını üzerimde dolaştırdı. "Eylül öldü." Ruhumu parçalayan sözleriyle bakışlarımızı buluşturduğumda ifadem duruşunu sarstı. Canımı yakan hakikati bu kadar acımasızca zikretmesi yaralarımın kanamasına neden oldu. "Ne yaparsan yap bu gerçeği değiştiremezsin. Anlıyorum üzülüyorsun ama kendini düşünmeye başlaman gerek."

Parmaklarımı saçlarıma dolayarak çekiştirdim. Bedenim titriyor, aklım firar etmek istiyordu. Zihnimdeki ses ölen arkadaşımın babasına aitti. Erdem Gürsoy'un gözümün içine bakarak her gün sarf ettiği o cümle dönüp dolaştı benliğimin dört bir yanında.

Senin yüzünden demişti bana.

Kızına yardım etmediğim için her şey benim yüzümdendi. Ona söylemediğim için her şey benim yüzümdendi. Başlarına gelen her şey benim yüzümdendi. Beni bu noktaya getiren her şey benim yüzümdendi.

Susmasını istiyordum.

Bütün bu seslerin dinmesini diliyordum.

Avuç içlerimi şakaklarıma vurarak düşüncelerimi öldürmeye çalıştım. Canım yanarsa anlardım belki bazı şeyleri. Kendime attığım her darbede haykırmamak için zor duruyordum. Çektiğim ıstıraba artık katlanamıyordum. Her şey sessizleşir ise belki huzur bulabilirdim.

Saniyeler içinde bileklerime sarılan eller kendime uyguladığım şiddetin sonlanmasına neden olduğunda buğulanan bakışlarım ile karşımdaki adama baktım. Bana duyduğu şefkat gözbebeklerindeydi. Omuzlarını düşürerek ellerimi yavaşça indirdi. "Senin suçun değildi."

Bu doğru değildi zira her şey benim suçumdu.

Beni ikna etmek ister gibi kendini tekrarladı. "Vicdan azabı çekiyorsun ama kimse ona zorla bir şey yapmadı. Uyuşturucu kullanmak kendi kararıydı. Şimdi ben yaptığım işten ötürü öldürülsem bu senin suçun mu olacak?" Kendinden emin bir şekilde konuşmaya

devam etti. "Herkes kendi kararını verir. Hatalarımız, başkalarının sorumluluğu olamaz."

Yanında duran bardağımı alıp arkama yaslandım.

Zihnim olan bitenden infilak etmek üzereydi.

"Kendini düşünmeye başlaman gerek. Bu insanlar senin bir hain olduğunu öğrenirlerse bitersin." Viskiden büyük bir yudum aldığım da bakışlarımı Ömer'e çevirdim. Son derece ciddi ve kararlıydı. "Gitmen gerek, Kutsal. Arkana bakmadan kaçman lazım. İzini kaybettirmeli, bir daha ne olursa olsun Araz'ın karşısına çıkmamalısın."

Bu bir fanteziden ibaretti. Mümkün olamayacak kadar hayalperest bir düşünceydi. Kaçamazdım fakat bu işe girdiğimden beri ilk defa korktuğumu hissediyordum. Bunca zaman Araz'ı küçümsemiş, onun neler yapabileceğini fark edememiştim. Ona olan nefretim algılarımı paramparça etmiş, mantığımı zedelemişti. Şimdi durup içine sıkıştığım tabloya baktığımda neye bulaştığımı daha iyi anlıyordum. Başından beri tek istediği ona ihanet etmemem, güvenini boşa çıkarmamamdı ve benim bunca zamandır yaptığım tek şey onun arkasından iş çevirmek olmuştu.

Ömer'in sözlerini göz ardı edemezdim. Daha dikkatli olmalı, onu şüphelendirmemeliydim. Bu işin sonunda öleceksem bile buna değmeliydi. Başladığım işi bitirmeliydim ki çektiğim ve çekeceğim her şey kıymetlenebilsindi.

Saatler önce bana kurduğu cümleyi anımsamak ruhumun titremesine neden oldu. Kararan bakışlarına eşlik eden tok sesindeki uyarı kanımı dondurdu. *Her zerrende ismim kazılı.* Araz beni avlardı. Kaçsam bile beni yakalardı. Bir kere ellerini boynuma dolamıştı. Kolay kolay bırakmazdı.

"Kaçamam."

Dudaklarımdan dökülen kelime son kararımdı. Başımı dikleştirerek derin bir nefes aldığımda karşımdaki adam inadıma öfkelendi. Bilmiyordu ki bahsettiği adamı çok iyi tanıyordum. Eğer şimdi gitmeye kalkarsam olayı bir define avına çevirir, beni bulana kadar durmazdı. Üç ay daha dayanmalıydım. Bu süreçte benden şüphelenmez ise bir yolunu bulup anlaşmanın bitmesiyle gidebilirdim.

Kendi düşüncelerimin saçmalığına sinirlendim. Erdem Gürsoy, o zarfı elde edememesi dahilinde beni ifşa edebilirdi fakat istediğini ona verirsem olabileceklerden de emin değildim.

Bakışlarımı karşımdaki adama çevirdim. Bana karşı duyduğu kızgınlığın yoğunluğu arttı. Aklımı başıma getirmek ister gibi bütün can alıcılığıyla konuştuğunda boğazım düğümlendi. "Kutsal, kalırsan öleceksin."

Yüzümde oluşan tebessüme mâni olamadım. Delirdiğimi anlamasını sağlamaya çalışarak bütün gerçekliğim ile dudaklarımı araladım. "Sorun değil zira pek yaşıyor sayılmam."

Bana olan bakışlarındaki değişimi gördüm. Endişeleniyor, korkuyordu ve en kötüsü de beni tanıyordu. Kararımı değiştiremeyeceğini fark etmek canını sıkıyordu.

"Herkesi kurtarmaya çalışıyorsun." Dedi Ömer. "Peki seni kim kurtaracak?"

Hiç kimse.

Ben yalnızdım. Buna alışmaya başlamıştım. Kendimden vazgeçeli çok olmuştu. Yolun sonuna geldiğimi hissediyordum. Uçurumdan yuvarlanmama az kalmıştı. Tek derdim kendim ile kimi de götüreceğimdi.

"Yardım etmeme izin ver eğer kabul edersen hemen."

"Hayır." Gözlerinin içine bakarak bütün kararlılığım ile konuştum. "Bunca zamandır herkes benim adıma karar verdi. Artık kontrol bende." Duyduğum öfkeyle sıktım dişlerimi. "Kaçmıyorum." Düşüncelerimi dile dökerek kendime bir söz verdim. "Erdem Gürsoy ile ödeşmem gerek."

Ömer bana inanamıyor gibi başını iki yana salladı. "Kutsal, sen beni duymuyor musun?" diyerek hayretle yüzüme baktı. "Bu adamların affı olmaz. Bir hain olduğun öğrenilirse ibreti alem için bile infaz ederler seni."

"Umurumda değil."

"Ama olmalı." Diye bağırdığında öfkesi yüzüme bir tokat gibi çarptı. "Kes artık şu ölmek istiyorum ayaklarını. İkimizde biliyoruz ki kendini bildin bile istediğin tek şey yaşamak. İnsanlar seni katletmeye çalışsa bile yıkılmamanın, hep bir şekilde ayağa kalkmanın nedeni de bu. Savaşıyorsun çünkü yaşamak istiyorsun." Gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. Tekrar bana baktığında yüreğim sızladı. "Ve Araz'ın yanında kalmaya devam edersen yaşayamazsın."

Evet, yaşayamazdım.

Ama yaşar gibi hissettiğim tek anlarda onun yanında olduğum zamanlardı.

Ömer bakışlarını yüzümde gezdirirken gözlerimi parmaklarıma iliştirdim. İçimden, en derinimden gelen ağlama istediğine çığlık atma arzum eşlik etti.

"Yoksa..." diyen arkadaşımın incelen sesiyle tekrar ona baktım. Endişeyle parıldayan gözlerine yaverlik eden bir hüzün vardı. "O adamdan hoşlanıyor musun?"

Hoşlanmak.

Bu kelime Araz'ın bende uyandırdığı hisleri tarif edemeyecek kadar bayağı ve sığdı. Daha önce deneyimlemediğim bu duygulara verebileceğim bir ad yoktu lakin hoşlanmak kadar basit olmadıklarından da emindim.

Yerimden kalkarak kapıya doğru adımladım.

Köstebek.

Harzemşah.

Zihnimde yankılanan ikiliyle göğsümde bir sızı yeşerdi. Benim olduğum ve olacağım tek şey bunlardı. Ne yaparsam yapayım, hayatın bana sunduğu yegâne şey her zaman sahip olduklarımı yitirecek olmamdı.

"Pasaport ve kimliği hazırla." Dedim ardımdaki adama bakmadan. "Elinden geldiğince çabuk ol." İçimdeki acı katlanarak büyüdü. "Haklısın, fazla vaktim yok."

Ofisten çıkıp karanlık koridorda yürüdüm.

Son bir hamle.

Aklımda son bir hamle vardı.

Sonrasında ise kaderim belli olacaktı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXVII. MAVİ KURDELE

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXVII. MAVİ KURDELE
Jess Glynne - Take Me Home
Yasmin Levy - Una Noche Mas
James Arthur - Train Wreck

KUTSAL

Nişanın olduğu sabah evde bir kaos başladı.

Elena gecenin bir yarısı kimseye bir şey demeden ki buradaki kimse ağabeyiydi, Rusya'ya geri dönmüştü. Araz bunu öğrenince küplere binmişti. Kız kardeşini arayıp nasıl böyle bir sorumsuzluk yaptığını sorduğunda ise aldığı cevap Elena'nın yalnız kalmak istediği olmuştu. Bu yüzden saatlerdir öfkeliydi. Bunun üstüne Güneş'in verdiği haber de tuz biber olmuştu.

"Hayır." Dedi Araz onuncu defa. "Hayır dediysem hayır."

Çalışma odasında on dakika önce gelen telefon üzerine bir şey tartışıyorlardı ve asla neler olduğunu anlamıyordum. Konuşmaya sonradan dahil olabilmiştim. Tek değildim. Hilal'de neler olduğunu anlamıyor, benim gibi kapının önünde dikilmiş, odanın ortasında duran ve sinir ile birbirlerine bakan ikiliye odaklanmıştı.

Neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu fakat hayra alamet bir gelişme olmadığı barizdi. Asıl sorunlardan biriyse buna vaktimiz olmadığıydı. Bir saat içinde nişanımız vardı ve evin içi görevli kaynıyordu. Parti Araz'ın evinin geniş bahçesinde yapılacaktı. Her yer süslenmiş, masalar kurulmuş, orkestra gelmiş ve servis elemanları şimdiden işe koyulmuştu. Müstakbel gelin ile damat ise hala hazır değildi.

"Araz şu an sorun çıkarmanın hiç sırası değil."

Güneş'in sözleriyle Araz pimi ateşlenmiş bir bomba misali arkadaşının dibinde bitti. Öfkeyle kasılan bedeni beni geriyordu. Sağ kolu, dostu olarak gördüğü adama karşı daha önce şahit olmadığım bir tutum ile bağırdı. "Gerekirse savaş çıkartırım." Dediğinde tüylerim diken diken oldu. "Kutsal onun yanına bile yaklaşmayacak."

Adımı işitmek beynimden vurulmuşa dönmemi sağladı.

Hilal de afallayarak bana bakmıştı. Benim hakkımda bir konu üzerinde kararsız kaldıkları barizdi ve işlerini kolaylaştırabilirdim. Kollarımı göğsümün önünde dolayıp kaşlarımı çattım. "Araz, ne oluyor?"

Güneş gözlerini benim ile buluşturduğunda Araz varlığımı yok saydı. Dün gece korumalar on beş dakikalık firarımı fark etmemişlerdi lakin Hilal telefon konuşmasını bitirip masaya geri döndüğünde on dakikadır tuvalette oluşuma şaşırmıştı. Yine de bunun üstüne düşmemişti. Araz ise bunlardan bir haber olmasına rağmen dün mutfakta yaşanan olaydan beri deli gibi öfkeliydi. Sanırım bunun en büyük nedeni libidosundaki artış ile baş edememesiydi ama bu tamamen onun suçuydu.

"Kurucu seninle tanışmak istiyor." Diyen Güneş ile Araz sinirle homurdandı.

Kurucu.

Bu ismi daha önce duyduğuma emindim lakin tam olarak nereden anımsadığımı çıkartamıyordum. Kim olduğunu ve niye benim ile tanışmak istediğini anlayamayarak kaşlarımı çattım.

Güneş bunu fark ederek açıklamada bulundu. "Kurucu dediğimiz kişi Altın Vuruş isimli özel olarak üretilen uyuşturucunun mimarı. Kendisiyle bir anlaşmamız var. Bir yerde ortak sayılırız. Bu yüzden Araz'ın nişanlandığını duyunca paranoyaklığı tutmuş. Seninle yüz yüze görüşmek istiyor."

Altın Vuruş.

Kanımın çekildiğini hissettim.

Bu Eylül'ün ölümüne yol açan maddeydi. Özel üretim olan bu uyuşturucunun dünya üzerinde başka bir eşi benzeri yoktu. Son derece tehlikeliydi lakin piyasadaki en sağlam mal olarak geçiyordu zira sentetik oluşunun yanı sıra yan etkenleri azdı. En azından benim bununla ilgili bulabildiklerim bu kadardı. Altın Vuruş nadir bulunan bir element gibiydi. Özel üretim olduğu gibi özel bir müşteri kitlesi vardı. Halk pazarına yani sokak kitlesine zar zor düşen bir uyuşturucu olduğunu biliyordum çünkü çok pahalıydı.

Bu maddenin altında Araz'ın imzası olduğunu sanıyordum.

Öyleyse Kurucu kimdi?

Ayların ardından ilk kez gerçek bir delil elde ettiğimi fark ettim. Erdem'in bana anlattıklarının yanı sıra ilk defa kendim gerçek bir bilgiye ulaşabilmiştim ve bunun ardını bırakamazdım. Bunu sadece Eylül için değil, bana söylenen yalanları ayıklayabilmek içinde yapmalıydım. Fırsatı kaçıramazdım. Bu yüzden başımı sallayarak umarsız gözükmeye çalıştım. "Tamam, tanışırız öyleyse."

Sözlerim üzerine Araz bağırdı. "Hayır."

Hiddetine şaşırarak öylece kala kaldım. Araz ise sinirle Rusça lanetler okuyarak ofisinden ayrıldı ve yanımdan hızla geçip yukarıya çıkmak üzere merdivenlere yöneldi. Güneş ellerini beline yaslamış sinirle dışarıya bakarken Hilal tepki göstermiyordu. Karışan kafamı beraberimde götürerek Araz'ın ardından ilerledim ve bu şiddet ile celalinin kaynağını anlamak istedim.

Araz'ı ikinci katta yakalayıp önüne geçerek durmasını sağladığımda sabrını sınıyormuşum gibi bana bakmasını umursamadan sorguladım. "Niye kurucuyla tanışmamama izin vermiyorsun?"

"Çünkü senin sahte nişanlım olduğunu, beni birini öldürürken gördüğün için anlaşma yaptığımızı öğrenir, senden şüphelenirse peşine düşer." Diyerek sinirle soldu.

Pekâlâ, bu mantıklıydı.

Ama Araz beni korurdu.

Bundan güç alarak omuzlarımı silktim. "En fazla ne yapabilir ki?"

"Seni öldürmeye çalışabilir."

Yüzündeki öfkenin ardında yatan endişeyi fark etmek göğsümün sıkışmasını sağladı. Gösterdiği şefkatten pay çıkararak emin olmak

istercesine sorguladım. "Ölmem ya da yaşamam ne kadar umurunda?"

Ciddi misin dercesine tek kaşını havalandırdığında bütün kararlılığım ile sorumun ardında durdum. Araz dengesizliğin vücut bulmuş haliydi. Bir gün yaz ise bir gün kıştı. Bir gün iyiyse bir gün kötüydü ve benim de algılarımı bozuyordu. Bu yüzden evet, ciddiydim.

"Bana ihanet etmediğin sürece seninle ilgili her şey son derece umurumda, Kutsal." Diyerek kalbimi parçalara ayırdı. Okyanus gözlerindeki hiddetli fırtına aniden nefesimi kesmişti. "Ve kurucunun peşine düşmesi demek benim savaş çıkarmam demek. O yüzden bu görüşme gerçekleşmeyecek ve sen nişandan sonra hemen Rusya'ya geri döneceksin."

Kaşlarımı çattım. "Sen gelmeyecek misin?"

"Benim işlerim var." Deyip yanımdan geçip gideceği sıra tekrar önüne geçerek onu durdurdum. Evet, kesinlikle sabrını sınıyordum ama umurumda değildi. Son bir hamlem kalmıştı ve onu oynamam gerekiyordu. Aksi taktir de sıkıştığım o labirentin içinden çıkamayacaktım.

"İhanet etmediğin sürece dedin." Boğazımdaki yumruyu yok sayarak konuşmaya devam ettim. "Senin için ihanet nedir, Morskoy?"

Gemileri yakmıştım. Artık limana geri dönmek umurumda bile değildi. Sadece hasar kontrol yapıyordum.

Araz'ın gözleri bakışlarıma kilitlendi. Kasılan çenesi ve gerilen vücuduyla beni dikkat ile incelemeye başladığında yüzüme yerleştirdiğim maskeden sıyrılamadım. Sadece merak etmiş gibi duruyordum ama içten içe ölüyordum çünkü gözleri bana korktuklarımı haykırıyordu.

"Benim ardımdan iş çevirir, yalan söyler, işimi ve ailemi tehlikeye atarsan ihanet etmiş olursun." Dediğinde ses tonundaki boğukluk ürkmemi sağladı. "Ve ihanetin bedelini mutlaka ödersin, milaya." Yanıma yanaşıp aramızdaki mesafeyi kapattığında kokusu bir tokat gibi yüzüme çarptı. "Kim olduğun ya da bana nasıl hissettirdiğin dahi seni kurtaramaz."

Başka bir şey demeden ve tepki göstermemi beklemeden yanımdan sıyrılıp gitti.

Kalbimdeki ağrı ve gözlerimin ardındaki yanmayla birkaç saniye hareket edemedim. Çığlık atma isteğim arşa tırmanıyor, ortalığı yakıp yıkma arzum gün yüzüne çıkıyordu. Araz'ın gözünde bir hain olduğum

tescillenmişti çünkü ona yalan söylemiş, ardından iş çevirmiş, işini ve ailesini tehlikeye atmış üstüne üstlük onun hayatıyla da kumar oynamıştım. Bu yüzden gerçekleri öğrendiğinde beni öldürmemesi için ortada hiçbir neden yoktu.

Ömer haklıydı, gitmeliydim.

Ama nereye?

Araz peşime düşer, beni avlardı. Ondan kaçışım olamazdı. Dünyanın altını üstüne getirir ve beni yine bulurdu. Ayrıca gitmek istediğim tek bir yer dahi yoktu. Yapmam gereken şey kaçmak değil, kalıp savaşmaktı lakin artık bunu nasıl yapacağımı kestiremiyordum.

Ömer'e kimlik ve pasaportu hazırlamasını söylemiştim çünkü aksi halde susmaz, başımın etini yerdi fakat biliyordum ki onları kullanamazdım. Daha doğrusu kullanmazdım.

Öyleyse ne yapacaktım?

Bunaldığımı hissederek kaldığım odaya doğru yürüdüm. İçeriye girip ardımdan kapıyı örttüğümde üstümdeki kazağın yakalarını çekiştirdim. Tenim alev almış gibi yanıyor, bağırma isteğim her geçen saniye artıyordu.

Ne halt yiyecektim?

Araz'a olanları anlatamazdım. Kaçıp gitmeye kalkarsam saklanamazdım. Kendim haricinde kimseye güvenemezdim. Belki de Rusya'ya geri dönmeli ve Araz'ın yokluğundan istifade kafama sıkıp geride kalan herkesin canı cehenneme diyerek kendimi azat etmeliydim.

Bakışlarım yatağın yanında kalan komodini buldu. Üstündeki saat bir küfür savurmama neden olduğunda hızla oturduğum yerden kalkarak banyoya ilerledim. Zaman çabuk geçmiş, akşam üstü gelip çatmıştı. İç geçirerek hazırlanmaya başlamam gerektiğini fark ettim. Lavaboya girip saatler önce yaptırdığım maşanın üstünden geçtim. Hafif dalgaları elim ile açtırıp dağıttıktan sonra makyaj yaptım. Bol rimel ve bordo rujun ardından tekrar içeriye girdiğimde elbisemi ve ayakkabılarımı çıkarıp yatağın üstüne yerleştirdim. Dakikaların ardından tamamlanmış görüntüm ile aynadaki yansımama baktım.

Pırlantalardan oluşan sırt dekolteli ve derin yırtmaçlı elbise belime tam oturmuştu.

Aniden idrak ettim.

Nişanlanıyordum.

Sahte de olsa dakikalar sonra nişan partim vardı. Bu zaman dek hiç böyle bir şey düşlememiş, evleneceğimi düşünmemiştim. Sevdiği ve sevildiği insan ile mutluluğa adım atışını kutlamak nasıl hissettirmeliydi bilmiyordum ve hiçbir zaman öğrenemeyecektim zira hayatımın o evresini yakalayabileceğimi sanmıyordum. Bu benim görüp görebileceğim tek nişan partimdi.

Aynadaki yansımam son zamanlarda bana fazlasıyla farklı geliyordu. Karşımda gördüğüm yansıma ruhumun derinliklerine hapsettiğim asıl kişi miydi? Bir insan cidden bu kadar değişebilir miydi yoksa zamanla ve yaşadıklarıyla içindeki asıl kişiyi mi ortaya çıkarırdı? Kendime bakmak niye midemi bulandırıyordu?

Sorularımı es geçerek bakışlarımı kaçırdım.

Parfümümü sıkıp saçlarımı el yordamıyla düzelttiğim sırada çalınan kapıyla doğruldum. Saniyeler içinde görüş alanıma giren adamın güzelliği karşısında nefesim kesildi. Siyah takım elbisesi kusursuz bedeninde muazzam duruyordu. İçine giydiği aynı renk gömleğinin yakası açıktı. Beyaz teninde parlayan lacivert gözleri karanlığındaki tek ışıktı. Ellerini ceplerine yerleştirerek bana işkence etmek ister gibi yavaşça bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Her bir zerremi ezberlemeye niyetlenmiş gibi sindire sindire yukarı tırmanıyordu. Dudaklarımı birbirine sürtüp rujumu yedirdikten sonra başımı dikleştirdim.

Gözlerimiz buluştuğunda tam önümdeydi. "Bu kadar güzel olman diğer kadınlara haksızlık değil mi?"

Dudaklarında hayat bulan sözler gülümsememe neden olduğunda bakışlarını dudaklarıma indirerek tebessüm etti. Önüme dönerek yansımama baktım ve saçlarımı düzelterek mırıldandım. "Fransız ya da Rus değilim ama idare ediyorum işte."

Avuçlarımda duran Hilal'in takmam için zorladığı pırlanta küpelerin klipslerini açtığım sıra okyanus gözlü adam arkama geçip yansımamı izlemeye başladı. Aramızda belli bir mesafe bırakmıştı fakat sıcak nefesi kulağımı okşarken kendimi gözlerimi kapatmamak için zor tutuyordum.

"Sarışın, sen hepsine taş çıkartırsın."

Tebessümümü saklamaya çalışarak onu görmezden geldiğimde dayanamadım. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

Aldığım onay ile derin bir nefes alıp tek kaşımı kaldırdım. "Sen bipolar falan mısın?"

Erkeksi kıkırtısıyla gülümsediğinde gözlerini tavana dikip birkaç saniye güldü. Tekrar gözlerimizi buluşturduğunda keyfi yerine gelmiş gibiydi. "Hayır, değilim. Psikiyatristim narsist, güven problemleri çeken bir sosyopat olduğumu söylemişti ama bipolar tanısı koymadı hiç."

Dalga geçmesini diledim lakin oldukça ciddiydi.

Alaylı bir tınıyla başımı yana eğdim. "Burcun ikizler mi?"

"Evet." Dedikten sonra gözlerini kısarak ekledi. "Neden?"

Derin bir nefes alıp diğer küpemi taktım. "Dengesizliğini anlamlandırmaya çalışıyordum. Gerçi ruh hastası olmandan da kaynaklanıyor olabilir suçu burcuna atmamak gerek."

Tek kaşını kaldırdı. "Ruh hastası mı?"

"Bunu ilk kez duyuyor olamazsın." Dediğimde yüzündeki gülümseme genişledi.

Aklıma gelen şey ile hızla ona doğru dönüp yüzlerimizi buluşturdum. Yakınlığımızın beni alaşağı etmesine izin vermeden ellerimi birbirine vurup heyecanımı saklama gereksinimi duymadan konuştum. "Ben sana bir şey aldım. Yani pek hediye sayılmaz sonuçta senin paran ile aldım ama görünce dayanamadım."

Az ilerimde duran kutuyu alıp ona uzattığıma hediyeye ardından bana baktı. Tepki vermiyor oluşu gerilmemi sağladı. Saniyeler içinde kutuyu elimden alıp kapağını araladığında gördüğü tablo gülümsemesinin genişlemesine neden oldu.

"Yılan."

Başımı sallayarak onu onayladım ve bakışlarımızı buluşturdum. "Biri bana yılanın yeniden doğuşu simgelediğini söyledi. Benim bilekliğim var, senin de bunu hatırlatacak bir şeyin olsun istedim."

Geçen gün Elena ile alışveriş yaparken bunları görmüş ve istemsizce Araz'a almak istemiştim. Belki benden bir veda hediyesi olabilirdi zira zamanımın kısıtlı olduğuna emindim. Bir yanım bu düşünceyle hüzünlendi. Diğer tarafım ise benden bir yadigâr kalacak olmasına sevindi.

Bilmiş bir tavırla baktı. "Kim söylediyse doğru söylemiş, bilge insanın hali bir başka oluyor."

Kendini beğenmişliğine gülmeyi bırakıp duraksadım. "Anlaşma bitip gittiğimde belki başının etini yiyen bir sarışına hasret kalırsın da onu hatırlatacak bir şeye ihtiyaç duyarsın dedim."

Lacivert gözlerini yüzümde dolaştırırken eski ciddiyetine geri döndü. Gömleğinin kollarını çekiştirip araladığı kutudaki kol düğmelerini aldığında tok sesiyle içimi dağladı. "Seni hatırlamak için bir objeye ihtiyacım yok. Genel olarak aklımdan bir saniye olsun çıkmıyorsun."

Dilinin ne kemiği ne ayarı vardı. Aklından geçenleri dile dökmekten asla çekinmiyor, bana hissettireceğini umursamadan sadece doğruyu söylemeye odaklanıyordu. Ve beni ne kadar etkilediğinin farkında bile değildi.

Öyle ki sözlerini algılamam bile saniyelerimi almıştı.

Bir insan kol düğmesi takarken nasıl bu kadar çekici gözükebilirdi?

Başını kaldırıp tebessüm ettiğinde yuvarlak altın rengi düğmelerin içinde kalan siyah yılanın ihtişamıyla büyülendim.

"Teşekkür ederim." Diyerek iç geçirdi. "Aldığım en güzel hediyelerden biri."

Samimiyeti yüreğimi dağladı. Kolay kolay minnet gösteren biri değildi. Yine de beni taktir etmeden duramamıştı. Ardıma döndüğümde bakışlarımı karşımda kalan yansımamda dolaştırdım. Saçlarımı çekerek ensemi araladığımda boynumdaki kolyeyi işaret ettim. "Çıkarabilir misin?" diye sordum. "Bu kıyafetle olmadı."

Sözlerim ile yüzümde dolaşan gözlerini gerdanıma indirdi. Bakışlarındaki ateş içimi yakıyor, bir sızı benliğimin ağrımasına neden oluyordu. İşaret parmağının tersiyle derin sırt dekoltemin bittiği noktadan başlayarak tenimi okşadı. Kıvranmamı ister gibi alaylı bir tebessüm ile gözlerimin içine bakmaya devam etmesi dudaklarımdan titrek bir nefesin kayıp gitmesine neden oldu. Azap çekmeme neden olan bir yavaşlık ile bedenimi tırmandı. Ellerinin arasında parçalanmamı umursamadan okyanusunun soğuk dalgalarıyla sarmaladı beni.

Bacaklarımın arasında bir sızı hissettim.

Vücudum daha fazlasını istiyor, bunun için adeta sayıklıyordu. Günlerdir benden uzak duruyor oluşuna eklenen özlemim aklımın sınırlarını yerle bir etti. Bana kimse böyle dokunmamıştı ve biliyordum ki, kimse bana böyle dokunamayacaktı.

Bitmesini istemediğim yolculuk sonlanıp tek eliyle zorlanmadan kolyemi çıkarttığında yutkundum. Ellerimin arasına aldığım gerdanlığımı sıkıca parmaklarım ile sararken nefes alıp vermekte zorlanıyordum.

Lacivertlerine işleyen siyahlık gözlerimin içine bakarken büyüdü.

Ellerini belime yerleştirdiğinde ürperdim. İnce kumaş parçası dokunuşundan yayılan sıcaklığın vücudumu işkal etmesine engel olamıyordu. İki elinin birleşimi kadar olan belimi kavrayarak bana bakmaya devam etti ve hafifçe eğildi. Kulağıma doğru tok ve hırıltılı sesiyle konuştuğunda dizlerim titredi. "Aynaya baktığında gördüğün yansıma, o kadın kim?"

Göğsüne yaslanan çıplak sırtım nefes alışverişlerinde oluşan darbeyle dövülüyordu. Kulağımın ardına vuran sıcak nefesi mayışmama neden oluyor, sarhoş gibi hissetmemi sağlıyordu. Güzel yüzünden bakışlarımı ayıramadım.

Bunu fark ederek tebessüm ettiğinde uyardı beni. "Bana değil, kendine bak."

Sözleriyle yutkunarak isteğini yerine getirdim. Odanın içindeki loş sarı ışık bedenlerimizi gölgelerden zar zor ayırmaya başlamış, kararan hava bizi siyaha bulamıştı. Gözlerim, yansımama tutunduğunda dikkatimi kendime vermek kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Bilmiyorum." Diye mırıldandım.

Mermeri andıran donuk bakışlarıyla beni izlemeye devam ederken doğal bir afet gibi ansızın yıktı beni. "Ben sana baktığımda yaralı küçük bir kız görüyorum. Yalnız kalmaktan korkan, ölmek isteyen, çaresiz ve üzgün ama sadece o kız yok senin yüzünde. Bir de benim hayran olduğum sarışın var. İnatçı, güçlü, dik başlı, biraz asabi ve oldukça etkileyici. O kadın benim daha iyi bir adam olmak istememe neden oluyor." Gözlerini ele geçiren duyguda hem öfke hem hüzün vardı. "Ama olamam, Kutsal. Benim canavar kalmam gerek. Beni bu hale getirenlerin hayatlarını karartmalı, sahip oldukları ne varsa elde etmeliyim."

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Senin gibi bir kadın benim gibi bir adam ile gerçekten nişanlanmazdı." Diyerek iç geçirdi. "Ama sahtede olsa bu şerefe ben eriştim. Bu yüzden bir geceliğine de olsa bana gerçekten seni hak ettiğimi düşündür."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sertçe yutkundum ve fısıldarcasına mırıldandım. "Niye istiyorsun bunu?"

"Öğrenmem gerek."

"Neyi öğrenmen gerek?"

Sorum ile yüzümü inceledi ve açıkta kalan boynuma minik bir buse kondurdu. Varla yok arası tenime değen dudakları vücudumu titretti. Ruhum uğradığı zelzeleyle sarsılırken aklım karıştı.

Araz burnunu tenime sürterek kokumu içine çektikten sonra kulağıma fısıldadı. "Daha ne kadar savaşabileceğimi öğrenmek istiyorum."

Ne demek istediğini anlayamadım.

Yüzüne yerleşen tebessüm ile bir adım geriledi. Kolunu bana uzatarak gitme vaktimizin geldiğini anlamamı sağladığında parmaklarımı güç bulduğum bedenine doladım. Aşiyanın madalyonunu bir kenara bırakıp ona eşlik ettim.

Odadan çıkıp aşağı indiğimizde bahçeye adım atmamız ile bize dönen bakışların altında ezildim.

Yabancı ve tanıdık simalar yüzlerindeki tebessüm ile bize bakarken gülümsemeye çalıştım. Keman sesine eşlik eden lir efsunlu bir atmosfer yaratıyordu. Bir masal diyarını andıran tasarım oldukça şıktı. İnsanları hoş geldin diyerek selamladıktan sonra arkadaşlarımızın yanında durduk. Araz'ın bana uzattığı şampanyayı alıp yudumladığım da içimi kaplayan kasvetin ifademe yansımasına engel olamadım.

Hilal üzerine geçirdiği fırfırlı yeşil elbiseyle yanıma gelip gülümsediğinde tebessüm etmeye çabaladım. "Heyecanlı mısın?"

Sorusuyla başımı salladım.

Hilal kıkırdayarak açıkta kalan omzumu hafifçe okşadı. "Bu arada mükemmel görünüyorsun." İltifatıyla bakışlarımı üzerinde gezdirdim. "Kendine bak asıl, yeşil yakışmış."

Güneş iç geçirip gözlerini davetlilerin üstünde dolaştırırken alaylı bir tavır ile söylendi. "Araz'ın benden önce nişanlandığına inanamıyorum."

Sözleriyle Hilal saçlarını savurdu. "Teklif ettin de kabul etmedim sanki."

"Sevgilim sen hep demiyor musun daha çok genciz diye?" dedi Güneş endişeyle. Hilal ise sinirle baktı ona. "Olsun sen yine de teklif et."

Halleri gerginliğimi biraz da olsa örseledi.

Elini belime yerleştiren adam içkisinden büyük bir yudum alıp etrafa çatık kaşlarla baktığında içinde bulunduğumuz durumdan son derece rahatsız görünüyordu. Ona yanaşarak mırıldandım. "Gören de silah zoruyla benim ile nişanlanıyorsun sanacak."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Doğru düzgün tanımadığım insanları eğlendirmek adına böyle bir şey yapıyor olmam sinirlerimi bozuyor sarışın yoksa seninle nişanlanmam için kaba kuvvete ihtiyacım yok."

"Yalan atma." Diyerek bakışlarımı kaçırdım. "Sende nişanlanacak tip yok."

"Allah allah, ne varmış benim tipimde?"

Tekrar ona bakıp gözlerimi kıstım. "Her gecesini başka bir kadın ile geçirip asla bağlılık göstermeyip çapkınlığıyla nam salacak adam tipi var."

"Yalan." Diyerek kıkırdadı. "Ben tam bir aile babasıyım."

Baba kelimesi midemi burktu.

Günler öncesindeki birlikteliğimiz aklıma geldiğinde içim yandı. Araz'ın istenmeyen bir çocuk olduğunu ve aynısını evladına yaşatmak istemediğini söylemesi bir an tekrar kalbimi kırdı. Yüzümün düştüğünü fark ederek huzursuzlandığında tebessümü kayboldu. Bakışlarını kaçırarak sadece benim duyabileceğim bir desibel de konuştu. "Hapı komidinine bırakmıştım." Tekrar bana baktı. "İçtin mi?"

Başımı sallamak ile yetindim. Hapı ertesi akşam görmüş ve içmiştim. Bir yanım nedensizce hapı almamak istemişti. Oysa bu saçmalıktı. Ondan hamile kalmak istemiyordum çünkü bir geleceğimiz yoktu. Benim bile bir geleceğim yoktu.

Araz babasının ona seslenmesiyle yanımdan ayrıldığında lavaboya gitmek üzere evin içine girdim. Alt kattaki banyolardan birine girip saçlarımın dağıldığını fark ederek düzeltmeye başladığımda içeri giren adam ile kala kaldım.

Buluşan gözlerimiz nefesimi keserken hissettiğim tedirginlik damarlarımda akan kanın donmasına neden oldu. Kalbim deli gibi atıyor, zihnimdeki parçalar ruhumu yaralıyordu.

"Nişan partine beni çağırmaman ne kadar ayıp."

Titrek bir nefes kaydı dudaklarımdan. İşittiklerim karşısında dik durmaya çalışarak yansımasına bakmaya devam ettim. Üzerine

geçirdiği takım elbisesiyle şık görünüyordu.

Araz ailesi şüphelenmesin, konuklar rahatsız olmasın diye korumalarının neredeyse hepsini göndermiş, kapılarını açık bırakıp evini savunmasız kılmayı göze almıştı. Bu da yansımasına tutuklu kaldığım adamın diğer davetlilerin arasına rahatlıkla kaynamasına neden olmuş olmalıydı fakat buraya gelmeye nasıl cesaret edebilmişti?

Eğer onu görürse okyanus gözlü adam her şeyi anlardı.

"Erdem Amca, senin burada ne işin var?" Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözlerim ile gülümsediğinde öfkesi gözlerini süsledi. "Aşk olsun." Diyerek ellerini cebine yerleştirdi. "Ben senin baban sayılırım. Böyle bir günde seni yalnız bırakacağımı düşünmedin değil mi?"

Zaman kavramını yitirmiştim. Kalbimin üstüne binen acımasız ağrı, göğüs kafesimi eziyordu. Bana bakan yeşil gözlerin sahibi bütün heybetiyle ardımda durdu. Yavaşça ona doğru döndüm. Başımı dik tutarak yüzüne baktım.

Kıyametin kopma vakti geldiyse dua etmenin nedeni kalmazdı.

Şahın karşısında bir piyon vardı.

Güçlenmek istiyorsa son kareye ulaşmalıydı.

"Buraya gelmemen gerekirdi." Sesime yansıyan ciddiyete hâkim olamadım. Ona duyduğum öfke içimi kemiren bir kurttan farksızdı. "Araz seni görürse her şey berbat olur."

Sözlerim üzerine gülümsemesi büyüdü. "Ortada berbat edebileceğimiz bir plan kaldı mı?" diyerek sağ kaşını kaldırdı. "Hayır sen halinden baya memnun görünüyorsun da. Benim sayemde burada olduğunu, ben izin verdiğim için hala yaşadığını unutmuş gibisin."

Zalimliğini görmemden çekinmiyordu.

Maskesini çıkarmış, beni gerçek yüzüyle karşı karşıya getirmişti.

"Sana o adamı bitirmem de bana yardım etmeni söylemiştim. Kızıma yaptıklarından sonra bunu bana borçluydun." Sesindeki öfkeyle içindeki zehri kustu. "Şimdi bakıyorum da kendini bu oyuna çok kaptırmışsın."

Kendimi tutamayarak konuştuğumda öfkem bedenimin kasılmasına neden oldu. "Ben senin kızına hiçbir şey yapmadım."

Madem elimizden geleni ardımıza koymuyorduk o zaman artık iplerimi kesmeliydim. Bunca zaman beni manipüle etmesine izin vermiş, onun yönlendirmelerine boyun eğmiştim zira beni kandırmıştı.

Babamın vermediği ne varsa önüme sunarak gözümü boyamış, beni önemli hissettirmişti.

Artık buna ihtiyacım yoktu.

Artık umuda ihtiyacım yoktu.

"Asıl sen kendi kızının içindeki acıları görmezden gelerek onu ölüme ittin." Diyerek gerçekleri yüzüne çarptım. Sözlerim ile hissettiği hiddet birkaç adımda önümde dikilmesini sağladı. Kendini zor tutuyor, bana zarar vermek için yanıyordu. "Bak sen şuna. Benim onayımı almak için eteklerimde dolaşan küçük kız büyüdü mü yoksa?" Histerik tebessümü midemi bulandırdı. "Seni ben yarattım, Kutsal. İstersem anında alırım elinden verdiklerimi. O adamın seni kurtarabileceğini sanma. Ağzımdan çıkan iki kelime seni öldürmesine yeterde artar."

Her zaman unutuyordu.

Ben babamın kızıydım.

"Benim sözüme karşı sana mı inanacak?" diyerek alayla güldüm.

Tutumum alaşağı olmasına neden olsa geri adım atmadı.

"Kanıtlarla gelirsem elbet inanır." Sözlerine ek olarak midemi bulandıran bir bilmişlik ile sırıttı. "Seni onun kollarına atarken, adamın otelinde kalmanı sağlarken bunu planlamadım mı zannediyorsun?"

İşittiklerim içimdeki yaralı kızın kahkaha atmasına neden oldu. Başından beri sonunu biliyordu. Sevgisizliğinin baki kalacağını tahmin etmişti. Karşımdaki adam gözlerimin içine baka baka itiraf ediyordu gerçekleri, asıl yüzünü bana göstermekten sakınmıyordu. Beni Morskoy'a kurban etmiş, onun önüne atarak istediği şeyi elde etmek istemişti. Hiçbir zaman önemsememişti beni. Tek derdi kendini kurtarmaktı zira biliyordu o zarfın içindeki belge sonunu getirebilirdi.

Peki ne değişmişti?

Neden bana yalan söyleme gereksinimi duymuyordu artık. Bir anda gerçekleri yüzüme çarpmaktan çekinmemesinin nedenini merak ettim.

"Neden yaptın bunu?" Hissettiğim akıma yenik düşerek onu sertçe ittirdiğimde geriledi. Alev saçan bakışlarımı gözlerinden ayıramadım. "Beni yıllarca kandırdın. Kızın gibi yetiştirdin. Ben sana en yakın arkadaşının emanetiydim." Bağırmaya başladığımı fark ederek kendimi tuttum. "Benden ne istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı.

Yarattığı yıkım azıcık bile umurunda değildi.

"O zarfı istiyorum. Her şeyi başlatan da bitirecek olan da o. En yakın zamanda o zarf elime geçmezse seni bitirmekten çekinmem." İç geçirerek güldü. Bakışlarını üzerimde dolaştırırken tiksinmeme neden olan bir ifadeyle baktı. "Bu arada babana verdiğim sözü tuttum. Seni yıkılmaz biri haline getirdim. Bak, nişanın bile benim sayemde gerçekleşiyor." Kahkahayla güldü. "Belki Araz ile cidden mutlu olursunuz tabi gerçeklerin ardından sağ kalabilirsen."

Titreyen bedenimi zapt etmekte zorlanarak öfkeme yenildim. Karşımdaki adamın yakasına yapışarak onu sarstığımda çıldırmak üzere olduğumu fark etmek alaycılığının kaybolmasına neden oldu.

"Eylül'ü de böyle ortaya mı attın? Onu da zarf uğruna terk mi ettin? Gerçekte ne oldu benim kardeşime? Sakın bana uyuşturucu hikayesini geveleme."

Artık benim için bir kabustan ibaretti bildiklerim zira beni buraya getiren ne varsa hepsi yalandı.

Kendini geriye çekerek ellerimden kurtulduğunda gömleğinin yakalarını çekiştirdi. "Ben o küçük şımarığa bir bok yapmadım. O kaderini kendi yazdı." Tebessümü geri dönmüştü. "Gerçekleri asla bilemeyeceksin, Kutsal. Nasıl bir oyuncak olduğunu asla tam olarak anlayamayacaksın." Tek kaşını kaldırdı. "Belki de baban haklıydı. Sen gerçekten beş para etmezsin. En iyisi o ruh hastasının kollarına kendini atman. Sana başından beri boşuna bedenini kullanmanı ima etmiyorum. Ciddiyim, hamile kalırsan sana acıyabilir."

Bir karartı geçti önümden.

Kırmızı ışıklar, göz kamaştırıcı bir cazibeyle yandı. Zihnimdeki kadın, dehşetin eyleme dökülmesi taraftarıydı. İçini yakan acıyı kendine kalkan etti. Tırnaklarımı avuç içime geçirdiğimde yumruk olan elimi karşımdaki adamın çenesine indirdim. Beklemediği anda gelen darbe yere düşmesine neden olduğunda zincire vurduğum canavar kükredi. Karnına topuklu ayakkabımın sivri ucunu geçirerek iki büklüm olmasını sağladım.

Eğilerek gözlerinin içine baktım. Şaşkınlıktan öfkelenmeye vakit bulamamıştı. Saf bir gerçeklik ile konuştuğumda, kendime bir yemin ettim.

"Seni kendi ellerim ile bitireceğim, Erdem Amca." Hitabım kusma isteğimi körükledi. İmalı bir tavır ile söylendim. "Beni kurtların önüne attığın gibi, bende seni onların önüne atacağım. Araz parasını ödediği

adamının onun sonunu getirmeye çalıştığını öğrenince bakalım ölen kim olacak?"

Ardıma dönüp gideceğim sırada hızla doğrulup beni duvara yapıştırdı. Saçlarımı sarmaladığı parmaklarının tutuşunu arttırarak ellerimi ardımda kenetlediğinde dişlerimi sıktım.

"Ulan sen bana kafa mı tutuyorsun? Seni öldürür bir yere gömer, şüphe bile uyandırmadan sıyrılırım katilin olmaktan. Benim ile savaşabileceğini aklından geçirme." Kolumu kavrayıp beni kendine çevirdiğinde ona dönen yüzümde tiksinti dolu bir ifade vardı. Çenemi kavrayan parmaklarının baskısıyla gözlerimin içine bakarak hırladı. "O zarfı istiyorum. Sen bana vermezsen, ben zorla alırım. Amacıma ulaştığım zamanda senden kurtulurum."

Titrememe neden olan öfkeme sığınarak hızla geriye çekildim ve elini ittirdim. Kendime zaman kazandırmaya çalışarak yutkundum.

Zihnimdeki çarklar dönmeye başladı.

Günlerdir aklımın bir köşesinde yer edinen yedek planım varlığını hatırlatarak bana göz kırpmıştı.

"Sana zarfı vereceğim ama bir şartla." Diyerek soluklandım.

"Neymiş o?"

"Zarfı alınca bizi birbirimize bağlayan ne varsa yok edeceksin." Dediğimde ellerinden kurtularak aramıza bir mesafe yerleştirdim. "Ne ben seni tanıyacağım ne sen beni. Hayatımdan defolacaksın."

Peşini bırakmazdım.

Yeminimde kararlıydım.

Karşımdaki adamın kokuşmuş ruhunu görmek, sonunda aradığım kanıtı bulmuştum. Artık vicdanımın acıyla yanmasına gerek yoktu çünkü biliyordum. Beni buraya getiren her şey bir yalandan ibaretti. En yakına arkadaşımın ölümünde bir sır perdesi vardı. Bekli de bana onu hatırlamama neden olan yeşil gözleriyle bakan adam, kendi kızına zarar vermişti. İçinden çıkan canavarın zalimliğini tatmıştım. Beni de hayatım ile tehdit etmesinden anlayabiliyordum ki umurunda olan tek şey kendiydi.

Buna izin vermezdim.

Araz'ın sonunu getirmesine müsaade etmezdim.

O zarf bende kalacaktı.

Sadece zaman kazanmalıydım.

Bakışlarını yüzümde dolaştırmayı bırakıp ciddiyetimi kavrayarak iç geçirdiğinde tebessümü genişledi. "Bana istediğin kadar kız. Seni kendime benzetmeyi başarabilmişim." Kıkırtısının ardından başını salladı. "Anlaştık. Zarfı ver, özgürlüğünü al."

Gitmek üzere kapıya yöneldiğinde kendimi tutamayarak son bir cevap istedi. Bu sefer dürüst davranmasını umdum. "Neden şimdi gerçek yüzünü gösterdin bana?"

Sorum duraksamasına neden oldu. Bedenini bana döndürdü. Gözlerimiz buluştuğunda alaylı ifadesine yerleşen zaferi gördüm. Kazandığını zannederek ne kadar neşelenmişti böyle.

"Fark ettim ki artık sana katlanmama gerek yok. Bu hayata çok karıştın ve kendine kaybedebilecek şeyler edindin. Araz ile mücadele etmeme gerek kalmadı çünkü onun sayesinde seni rahatlıkla tehdit edebiliyorum." İfadesi aniden ciddileşti. "Sana hep zaaf edinme yoksa düşmanların için kolay bir hedef haline gelirsin derdim. Keşke beni daha iyi dinleseymişsin. Belki şimdi şantajıma boyun eğmek zorunda kalmazdın."

Önümden çekilip lavabonun kapısını açtığında kendini dışarı atmadan önce son kez benim ile dalga geçti. "Yakında görüşürüz, kızım. Bu arada tebrik ederim, baya yakışıyorsunuz."

Kahkahalarını da alarak dışarı çıkıp ardından kapıyı örttüğünde bir başıma kaldım. Yaslandığım duvara sığınarak gözlerimi yumdum. Kalbim deli gibi atıyor, bedenim acizce titriyordu. Sırtım soğuk zeminde kaydı. Kendimi bir anda yerde buldum. Kollarımı dizlerime dolayarak gözlerimi araladım.

Yüreğim buz tutmuş, aklım durmuştu.

Zaman lehime işlemiyordu.

Erdem Gürsoy, zarfı elde edene kadar durmayacaktı. Her şeyi başlatan o belgeler, benim hikayemdeki son olacaktı. Okyanus gözlü adam, gerçekleri öğrenecekti.

Onu kendimin katili edebilir miydim?

Ölmek sorun değildi lakin onun ellerinde can vermek...

Zaman durdu. Uzak diyarlarda bir bebek doğdu. Onun gelişiyle bir insan öldü ve ay gökyüzündeki endamını sürdürdü. Akrep kovalamadı yelkovanı. Yelkovan yakalayamadı akrebi ve içimdeki bir şey kırılıp tuzla buz oldu.

Zihnimdeki yaralardan akan kanın beni boğmasına izin vermeliydim.

Okyanus gözlü adam yanılmıştı, en karanlık geceyi bile ışığım ile aydınlatabileceğimi söylemişti. Oysa ben kendime bile yetemiyor, o cılız ışığın bana yol göstermesini sağlayamıyordum. Eylül'ün ölümünün ardındaki gerçekleri öğrenemeyecektim hiçbir zaman fakat biliyordum, onun sonunu getiren Araz değil, babasıydı.

Bunu hissedebiliyordum.

Zarfı kendim ile İstanbul'a getirmiştim. Kaldığım odada saklıyordum. Bu saatten sonra yapabileceğim tek bir şey vardı. O zarfı Erdem Amca'ya veremezdim ama Araz'a gidip olan biteni de anlatamazdım. Bana inanıp güvenmesi için bir nedeni yoktu zira zarfı çaldığımı öğrendiği an kanıtlanmış bir hain olacaktım.

Gitmeli, zarfı beraberimde götürmeliydim.

Babamın eski bir dostu vardı. Bu sefer ki gerçekten bir dosttu. Bana kalırsa sadece bir dost değil, babama aşık bir kadındı. Emniyetteki yetkisini kullanarak Erdem Amca'yı bitirmenin bir yolunu bulabilirdi. Zaten hep ona güvenmediğini söylerdi. Eğer zarfı ona verirsem ne yapacağını bilebilirdi. Belgeleri ona teslim edip sonra Araz'a geri dönebilir ve ona gerçekleri anlatarak kendimi insafına bırakabilirdim.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Güçsüzleşen bedenimi ayakta tutmakta zorlansam da pes etmedim. Yansımam ile buluşan gözlerim gördüğü tablo karşısında kahkaha attığında parmaklarımı dudaklarıma örttüm. O yaralı kızın gittiğini düşünerek hata etmiştim zira tam karşımdaydı. İkiye bölünmüş bir halde bakıyordu bana. Ardında duran biri daha vardı. Beni ölüme itmekten çekinmeyen o kadın sana böyle olacağını söylemiştim der gibiydi.

Başımı dik tutarak kendime gelmeye çalıştım. Son bir perde kalmıştı. Oyunun sonuna gelmiş, selam vermek üzere sahneye çıkmam gerekmişti.

Bu gece her şey bitecekti.

Dağılan saçlarımı düzelterek yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. Elbisemi çekiştirerek bedenimi tamamen sardığından emin olduktan sonra lavabodan çıkıp koridorda yürümeye başladım. Bana yuva olmuş kalenin içinde son kez adımlıyordum. Canavarımın surlar ile ördüğü, korunaklı kılmak için çabaladığı, benim cehennem çukuru sandığım lakin cennetin yasak bahçesi olan bu ev, mezarım olacaktı.

Araz güzel bir rüyaydı ve ben uyanmak zorundaydım.

Bahçeye adımladığımda karşıma çıkan kişiyle titrek bir nefes kaydı dudaklarımdan. Düşen omuzlarım ile ağlamak istedim. Bana değen bakışlarıyla kaşları çatıldığında bir sorun olduğunu anlaması saniyelerini bile almamıştı. İçimi kaplayan sızının yoğunluğu kaçıp gitmek istememe neden oldu. Gözlerindeki parlaklık bir ilaç gibiydi. Bana doğru adımlayarak önümde durduğunda herkesten uzakta kuytudaydık. "İyi misin sen?"

Değildim ve olamayacaktım.

Ersay'ın gözlerine adeta tutundum. "Benden nefret ettiğini biliyorum ama bu gece yanımda durmana ihtiyacım var. Yardımın gerek, lütfen yıllarımızın hatırına bana el uzat." Bir çırpıda kurduğum sözler ile başını iki yana salladı. "Senden nefret etmem mümkün değil. Büyüdük, Kutsal. Artık geçmişi geçmişte bırakmanın zamanı geldi de geçiyor." Ersay ellerini omuzlarıma yerleştirip gözlerimin içine baktığında acım hafifledi. "Ne olursa olsun ne yaparsan yap ben senin yanındayım. Söz verdiğim gibi."

"Gerçekten mi?" diye sordum emin olmak isteyerek.

Ersay'ın gülümsemesi büyüdü ve bedenini bedenimden uzaklaştırıp kolunu omzuma attı. Eski zamanlardaki gibi beni kendine çekti. "Sana kırgın ve kızgınım ama halledemeyeceğimiz bir şey değil. Sen kaçtığında gelmedim peşinden. Sende bana kendimi açıklama fırsatı tanımadın. Sanırım ödeştik."

Şu an tek çarem olan adama bakarak geriye çekildim ve ellerini tuttum. Gözlerinin içine bakarak ruhumdaki karmaşayı görmesini diledim. Harabeye döndüğümü fark ederek kaşlarını çattığında yutkundum. "Senden bir şey istemem gerek. Arabanın anahtarını üstünde bırak ve ortadan kaybolduğum da beni idare et."

Yüzüne yerleşen afallamayla bir süre konuşamadı.

"Kutsal, ne saçmalıyorsun sen?"

"Gitmem gerek, Ersay." Titreyen sesimi kontrol etmek isteyerek bakışlarımı kaçırdım. "Bir şey sorma ve sadece bana güven. Sana her şeyi anlatacağım ama bu gece gitmek zorundayım. Arabanın anahtarını üzerinde bırak ve ortadan kaybolduğum anlaşıldığında bana zaman kazandır."

Başını iki yana salladı. Kafasının karıştığını yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. "Araz bir şey mi yaptı? Neden gitmen gerek? Ayrıca

nereye gideceksin?"

"Hepsini sonra anlatacağım sana." Diyerek sorularını geçiştirdim. "Şimdilik bana güvenip dediğimi yap."

Ellerimi daha sıkı sarıp beni kendine çektiğinde kollarını bedenime dolayarak sarıldı. Derin bir nefes alıp sakin kalmaya çalıştığında kafasının karışmasına neden olmamı bir kenara bırakarak koşulsuz bir sevgi ve güven ile sardı beni. Ardından başını sallayarak konuştu. "Tamam, istediğini yapacağım ama bana tek kelime etmeden ortadan kaybolursan nereye gidersen git seni bulurum."

Biliyordum, bunu yapardı.

Tıpkı Araz gibi.

Geriye çekilerek tebessüm ettim. "Merak etme, sırra kadem basmayacağım."

Ondan ayrılıp kalabalığın arasına karışacağım sırada içimi yakan ateş hareket etmemi engelledi. Son bir arzum vardı karşımdaki adamdan. Bu sefer ki kendim için değildi, benden daha önemli olan yegâne kişiyeydi isteğim. Gözlerimizi buluşturduğumda boğazım düğümlendi. Kalbimdeki sızı beni parçalara ayırmak ister gibiydi. "Bir şey daha isteyebilir miyim?"

Tereddüt dahi etmeden başını salladı.

Bu geceki gidişimin bir geri dönüşü olacaktı ama o geri dönüşte bulabileceğim bir şey kalacak mıydı emin değildim. Yine de artık her şeyi göze almıştım. Tek isteğim içimdeki bu yangının sönmesiydi. Ve ben bu uğurda kendimi küle dönüştürmeye gönüllüydüm.

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Bana söz ver. Araz düşerse onu tutmak için yanında olacaksın. Biliyorum dışardan yıkılmaz görünüyor ama aslında çok yorgun."

Karşımdaki adamın yüzüne yerleşen acı benim çaresizliğimin yarattığı bir eserdi.

Tekrar başını salladı. "Söz veriyorum."

Onu ardımda bırakarak yürümeye başladığımda yüzüme vuran rüzgâr buz tutmuş ruhuma işlemedi. Yanan tenimi kırbaçlayarak beni titrettiğinde dudaklarımı birbirine bastırarak güçlü durmaya çalıştım.

Kalabalığın arasındaydı lakin öylesine büyük bir ihtişam ile parlıyordu ki onu herkesten ayırt etmemek elde değildi. Adımlarımı yavaşlatarak manzaramın tadını çıkarmaya çalıştım. Karanlığın içindeki dolunay misali ışıldıyordu.

Varlığımı hissetmiş gibi başını çevirip gözlerimizi buluşturduğunda yüzümdeki tebessüm genişledi. Keskin yüz hatlarının süslediği ifadesindeki görkemli tavrıyla bana bakması, küçük bir kız gibi kızarmama neden oluyordu. Elini bana doğru uzattığında, son temaslarımızın tadını çıkarmak istedim zira kimse bana onun dokunduğu gibi dokunamazdı ve Araz öğreneceklerinden sonra bana bir daha dokunmayacaktı.

Beni kendine doğru çekip elini belime yerleştirdiğinde benliğimi saran kokusu içimi dağladı. Kaşlarını çatarak lacivertlerini yüzümde gezdirdi. "Nereye kayboldun?"

"Buralardaydım." Diye yalan söyledim.

Bana inanmamış gibi gözlerime bakmaya devam etse de tek kelime etmedi. Elinde tuttuğu bardağı alıp bitmeye yüz tutan viskisini tek seferde içtiğimde yanan boğazım ile yüzümü ekşittim.

"Milaya, iyi misin sen?"

Milaya.

Aşkım.

Bana her hitabında yüksek bir çatı katından düşüyor, zemine çakılıyor gibi hissediyordum.

"Evet, iyiyim." Diyerek tebessümümü genişlettim. "Yoksa kötü mü gözüküyorum?"

Alaylı bir tavır ile tebessüm ettiğinde bakışlarını bedenim de ardından yüzümde gezdirdi. "Ne mümkün." Diyerek mırıldandığında kalbimin ritmi sekteye uğradı. "Aksine diğer adamların beni kıskanmasına neden oluyorsun."

Yüzüme yayılan gülümsemeyle baktım ona.

"Araz." Engin Bey'in sesiyle aynı anda arkamıza döndüğümüzde bize neşeyle bakan adamı buldum. "Hadi gelin, yüzüklerinizi takalım artık."

İşittiğim sözler midemin kasılmasına neden oldu. Yanımdaki adamın varlığına sıkıca tutundum. Beni peşinden sürüklemesine izin verdim. Bahçenin ortasında Engin Amca'nın yanında durduğumuzda bizi izleyen bakışların ağırlığıyla yutkundum. Yüzlerindeki tebessümler ile güzelliğimize hayran kalan davetlileri yok saymaya çalışarak okyanus gözlü adama baktım.

Engin Amca aramıza girdiğinde Hilal yanıma gelip elinde söz yüzüklerinin durduğu tepsiyle gülümsedi.

"İlk olarak." Diye söze başladığında kalabalıktaki bütün sesler kesilmiş herkesin bakışları Engin Amca'ya çevrilmişti. Orkestra müziği sonlandırdığında kulaklarımı yakan sessizlik ile nefes alışverişimi dinledim. Engin Sipriyanoğlu, beyaz çizgili lacivert takım elbisesinin içinde fazlasıyla karizmatik duruyordu. Elindeki şampanya bardağını konuştukça hareket ettirdi ve boşta kalan elini de kumaş pantolonunun içine soktu. "Bu güzel gece de bizi yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederiz."

Kalabalıktan yükselen alkış ile okyanus gözlü adama baktığımda tedirginliğim alaycı bir tebessüm ile bana bakmasına neden oldu. Göz kırpıp sakinleşmemi işaret ettiğinde ellerimi birbirine dolayarak olduğum yerde durdum. Hilal yüzündeki gülümsemeyle bana baktığında destek vermek ister gibi kolunu koluma sürttü. Minnettar tebessümüm ile başımı çevirdiğimde kuzeninin yanında durmaya başlayan adamı buldum. Yeşil gözlerine yerleşen endişeyle bana bakarken huzursuz gözükmemeye çalışıyordu. Başını hafifçe salladığında ne demek istediğini anlamıştım. Dediğimi yapmış, gitmem için yolumu açmıştı.

"Aşk, sevgi." Engin Amca'nın tok sesinde hayat bulan sözler ile titredim. "Bu hayattaki en özel ve güzel duygudur bu. Bir insanın kalbine girmek, onun düşüncelerinde hayat bulmak herkese nasip olmaz. Bir nimettir o. İnsanın ruhunu bir kere ele geçirdi mi bırakmaz. Bazen ölüm bile son vermez o yüce güce." Bir masal anlatır gibiydi. Sesinde hayat bulan hayranlığa hüzün eşlik ediyordu. "Ben bu ikisinin aşkına şahidim çünkü oğlum karşıma dünyanın en güzel kadınını getirdiğinde gözlerinin içindeki ışıltıyı gördüm." Bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsemesi canımı yaktı. "Ve o kadının ruhunun zarafetine işleyen adamı fark ettim."

Engin Amca, Hilal'e başıyla işaret verdiğinde yanımdaki kadın gümüş tepsiyi uzattı. İçinde duran mavi kurdeleye dolanmış alyanslarımızı fark ettim. Tören için normalde taktığımız alyansları çıkarıp Hilal'e vermiştik ve şimdi ait oldukları yerlere geri koymalıydık.

Araz uzanıp benim yüzüğümü aldı. Elini bana uzattığında gözlerimizi buluşturdum. Bana cesaret vermek isteyen o minik tebessümüyle canımı ne kadar yaktığını bilmiyordu. Parmaklarımı uzattığımda alyansımı yerine koydu. Aynı işlemi ona uyguladım ve

uzun parmaklarının arasında durup onu benim yapan işarete göz attım.

Yüzükleri birbirine bağlayan mavi kurdele bir mühür gibiydi.

Okyanus gözlerinde başlayan maceram, yine onun güzel gözlerinde son buluyordu. İntikam ateşiyle yanan kız şimdi onun alevlerinin arasında dağlanıyordu. Canavarı öldürmek isterken bir canavar haline gelmiş, sığındığı limanı kendi elleriyle harabeye dönüştürmüştü.

Boğulmaktan korkan küçük kız, onun okyanusunda yüzmek istiyordu lakin ayağına dolanan taşlar ile batmaması mümkün değildi. Belki sorun etmezdi dibe batmayı ve onun denizindeki ölü bir balık olmayı. Peki ya Araz ister miydi içinde sarışının olduğu bir okyanus ile yaşamayı?

Engin Amca kurdelenin arasına yerleştirdiği makas ile başını kaldırarak kalabalığa baktığında gördüğüm tek şey karşımdaki adamdı.

"Umarım bir ömür mutlu olur, hiç ayrılmazsınız." Dedi ve bizi birbirimize bağlayan kurdeleyi kesti.

Kalabalığın alkışlarına eklenen müzik ile düşmemek için direndim. Kendime gelmeye çalışarak tebessüm ettiğimde Engin Amca ilk bana ardından Araz'a sarılarak bizi tebrik etti. Hilal'in yüzündeki gülümseme gittikçe büyüyordu. Ersay'ın annesinin ağladığını fark ederek gerilediğimde her şey üstüme geliyormuş gibi hissettim. İçine düştüğüm karmaşadan beni kurtaran elin sahibine değen bakışlarım ile derin bir nefes aldığımda okyanus gözlü adam beni sardı. Elimi kavrayan eliyle beni bahçenin ortasına çekiştirdiğinde yapmamız gereken bir şey vardı. O da bizi izleyenlere hoş bir gösteri sunmaktı.

Araz beni kendine doğru çekip belimi sıkıca sardı. Yasmin Levy'nin sesi kulaklarımı doldurdu. Sıkıca tuttuğu elimi kalbinin üstüne yerleştirdiğinde dans etmeye başladık. Üzerimizdeki bakışları yok sayarak sadece ona odaklandığımda alaylı bir ses ile mırıldandı. "Ne romantik bir akşam, değil mi?"

Sorusuyla boşta kalan elimi boynuna dolayarak kendimi şarkının ritmine kaptırdım. Yüzüme yerleştirdiğim tebessüm ile başımı yana yatırdım. "Bu romantikliğin bize fazla olduğunu düşünüyorum."

Sözlerim ile tebessümü genişledi. "Katılıyorum."

"Gerçekten nişanlanacak olsaydık, nişanımız böyle mi olurdu?"

Dudaklarımdan dökülen soruyla tebessümünü genişletti. "Hayır, sarışın. Yer altı nişan ve düğünleri bundan çok daha kaotiktir. Özellikle ortaklarım davetli listesinde olacağı için ortalığın karışmama ihtimali olmazdı. Çember üyeleri, insanın sınırlarını zorlar."

Kaşlarımı çatarak merak ile mırıldandım. "Çember üyeleri mi?"

"Dört ortağım var." Diyerek sorumu yanıtladı. "Geçen haftalarda tanıştığın Dimitri'de o ortaklardan biri. Onun burada olduğunu bir düşün."

Adamı tanıdığım kadarıyla Araz'ın haklı olduğuna emindim.

"Kız çocukları küçükken evlenecekleri zamanı hayal ederler, düğünlerini planlarlar." Diyen Araz'ın gözlerine baktım. "En azından ben öyle duydum. Sende hiç düşündün mü bunu?"

Hiçbir zaman böyle bir hayal kurmadığımı fark etmek canımı yaktı zira asla birinin beni sevebileceğine inanmamıştım. Şimdi kendimi sorguladığımda ise zihnimde canlanan tek bir şey vardı.

"Okyanus kenarında olsun isterdim." Diyerek buruk bir tebessümü dudaklarıma iliştirdim. "Sevdiğim insanlarla oldukça küçük bir kutlama gibi."

Yüzüne yerleşen acıyla gözlerini kaçırdığında sertçe yutkundu. Kasılan bedeni, öfkelendiğini düşünmeme neden oldu. Tek kelime etmeden beni daha sıkı sarmaladı.

Vals adımlarını sergileyerek bedenlerimizi savurmaya başladığında kendime engel olamayarak kıkırdadım. Gözlerimin içine bakarak tok sesiyle dans ettiğimiz şarkının nakaratını mırıldanmaya başladığında büyülenmeden edemedim. "Sólo te ruego que me des, una noche de amor. Sólo pido una noche más, que me vuelvas a engañar." (Sana tek yalvardığım, bir gece daha âşık olmamız. Beni bir geceliğine tekrardan kandırmanı istiyorum.)

Ne dediğini anlamama gerek yoktu, beni ilgilendiren tek şey gözbebeklerine işleyen parlaklıktı. Sadece bana bakarken gördüğüm o ışık, benim içimdeki karanlığı aydınlatan tek şey de oydu.

Geriye çekilip kendi etrafımda döndüğümde yüzündeki tebessüm ile izledi beni. Kollarını kaldırarak beni hızla ters çevirdi. Sırtım göğsüne çarptığında bedenimi sıkıca sardı. Saçlarımın arasına verdiği sıcak nefesiyle mayıştığımda kokumu içine çekti. Hareketlerimiz yavaşlarken birbirine dolanan bedenlerimiz gözlerimi yummama neden oldu. Geriye doğru adımladık bir süre ardından bana dolanan kollarını

çekerek uzaklaşmamı sağladı. Bedenimi uzattığı koluna dolayarak ona yanaştığımda yatırdı beni. Üzerime eğilerek belimdeki tutuşunun baskısını arttırdı. Lacivert gözlerine işleyen ateşte yandım. Saniyelerin ardından doğrulup yüz yüze geldiğimizde omzuna elimi yerleştirdim. Ona doğru adımladığımda ahenkli bir tutum ile geriledi. Aniden belime yerleştirdi ellerini. Ayaklarımı yerden keserek beni etrafımızda döndürdüğünde kendimi tutamayarak gülümsedim.

Eski konumumuza geldiğimizde beni çıkardığı gökyüzünden indirdi. Tebessümümde dolaşan lacivertlerini gözlerim ile buluşturduğunda belimdeki ellerini geriye itti. Beni kendine hapsederek kollarını vücuduma doladı. Öylesine sıkı sarmıştı ki beni, nefesim kesildi. Parmaklarım ensesinde kenetlendi.

Birkaç santim ötemdeydi, aynı zamanda kilometrelerce uzağımdaydı.

Birbirinde yok olan bakışlarımız müziğin son bulmasıyla ayrıldığında bizi izleyen insanların hayran bakışlarını fark ederek geriledim.

Alkışların ardından pistten uzaklaştığımızda Ersay bize doğru adımladı. Gözlerini benim ile buluşturdu. Zamanın geldiğini söyler gibiydi. Başımı eğerek onayladım onu. Elimi tutan adama baktım. Baş parmağını okşadığımda beni bulan bakışlarına tebessüm ettim.

"Kuzen, biraz gelir misin?" dedi Ersay. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Sözleriyle Araz başını salladı. Yanımızdan geçen bir garsonu durdurup üstündeki viski bardaklarından birini aldı. Yudumladığı içkisini bana uzatıp yüzündeki tebessüm ile canımı yaktı. "Gelirim birazdan, keyfine bak."

Gidişini izlerken elimde bardağa sarıldım. Geri döndüğünde beni bulamayacaktı lakin bunun bilincinde değildi. Gerileyerek eve doğru yol almaya başladığımda dudaklarına değen içkiden son bir yudum aldım. Bir dikişte bitirdiğim içkisinden geriye kalan boş bardağı kokteyl masalarından birine bırakarak ön bahçeye yöneldim. Kimseye fark ettirmeden yukarı çıkmalı, zarfı almalıydım.

Eve girerek hızla üst kata yöneldim.

Kalbim gümbürdüyor, ellerim titriyordu.

Odama gireceğim sırada gözüme çarpan şey ile duraksadım. Kaşlarım çatılırken bir ürperti geçti sırtımdan. Sarsak adımlarım ile

odanın az ilerisinde kalan büyük balkona doğru yürümeye başladığımda mermer sütunların önüne bırakılan güllerin varlığından emin olamadım. Hayal görüyor olabileceğimi düşünerek adımlamaya devam ettim lakin yanılmıyordum. Beyaz mermerin üstüne bırakılan nar çiçeği rengindeki gül demeti gerçekti.

Balkona çıkıp sarı saçlarımın rüzgârda savrulmasına neden olduğumda kaşlarımı çattım. Kafam karışmıştı zira bu görsele bir anlam veremiyordum. Ayaklarımın altında duran güllere bakmaya devam ediyordum ki işittiğim ses ile başımı doğrulttum.

"Gülleri sevdiğini hatırlıyorum."

Yavaşça ardıma döndüm. Yüzündeki tebessüm ile beni izleyen yabancıya baktım. Üzerine geçirdiği siyah takım elbisesinin ceplerine iliştirmişti ellerini. Ortalama bir boya sahipti. Kahverengi saçları ve gözleri vardı. Anlayamadığım bir hayranlık ile bana bakarken oldukça neşeli gözüküyordu.

"Pardon?" diye mırıldandım.

Şaşkınlığım keyfini ikiye katladı. Yavaş adımlar ile bana yaklaştı. İfadesindeki histeriklik gerilememe neden oldu. Beni rahatsız eden bir tavrı vardı.

"Hadi ama Kutsal." Diyerek iç geçirdi. "Etrafta kimse yok, numara yapmayı bırakabilirsin."

Tanıdık gelen bir şey vardı lakin konduramıyordum. Yüzü tamamen bir yabancıya aitti. Sesi, sesi ise beni korkutan bir tınıdaydı.

"Saçına yaptığını beğendim. Gerçi sen halinle çok güzelsin." İç geçirerek önümde durduğunda sahte bir içerlemeyle baktı. "Senin ile geçirdiğimiz o güzel geceyi anımsamıyormuş gibi bakma bana. Ne zamandır yalnız kalamıyoruz, beni özlemiş olmalısın."

Hızla geriye çekilip aramıza bir mesafe koyduğumda çığlık atmak istedim lakin uyuşmuş gibiydim. Şimdi neden sesinin tanıdık geldiğini anlıyordum. Eve giren, buraya kadar gelip Araz'ın korumalarını öldüren manyak tam karşımdaydı.

"Omzum senin yüzünden hala ağrıyor ama bir kere öpsen geçer." Midemi bulandıran bir kahkahayla başını yana yatırdı. "Yüzüne yerleşen korkuya da bak." Tebessüm haline gelen gülüşü hücrelerimin alarma geçmesine neden oldu. "Merak etme, sana zarar vermeyeceğim. Yani en azından şimdilik." Tek kaşını kaldırdı hızla. "Sonrası kan ve

acı tabi. Yaptıklarından sonra sağ kalmana izin veremem, benim de bir namım var."

Onunla geçirdiğim gece?

"Beni kimle karıştırıyorsun bilmiyorum ama ben sandığın kişi değilim." Bir çırpıda çıktı sözler ağzımdan. Bütün gerçekçiliğimi yüzüne vurdum. "Seni tanımıyorum bile."

Gözlerini devirerek sıkılmış bir tutum yerleştirdi ifadesine. "Bla bla bla. Bırak şu numaraları. Sen bu kadar sıkıcı değildin, o adam yaşlandırmış seni." Kıkırdadıktan sonra derin bir nefes aldı. "Neyse ki yakında kavuşacağız. Seni huzursuz ettiğime göre artık gidebilirim." Beyaz gömleğinin yakalarını çekiştirdi. "Sana güzel bir nişan hediyesi bırakıyorum, umarım hoşuna gider."

"Ne saçmalıyorsun?" diyerek kaşlarımı çattım. "Seni tanımıyorum. Numara da yapmıyorum. Kimsin sen?"

Sözlerim karşısında yüzündeki sıkılgan ifadesi boyut atladı. Bakışlarını kolunda asılı duran saate indirdiğinde mırıldandı. "Bir, iki."

Zaman, bir kez daha acımasızlığını yüzüme vurdu. İşittiğim keskin silah sesi geceyi ikiye böldü. Kalbime binen ağrıyla yerimden sıçradığımda bana bakan yabancı gülümsedi. Zafer kazanmış gibi kendine duyduğu gurur ile bana bakıyordu.

Kalabalıktan yükselen korku nidalarıyla ardıma dönüp gecenin içinde gözlerimi dolaştırdım. Korku ve endişe, delirecek gibi hissetmeme neden oldu. Rüzgâr titrek nefesimi benden aldı ve uzaklara taşıdı.

Dolunayın altında bir adam vardı.

Gömleğine ve ellerine bulaşan kan aklımı ikiye böldü.

Zira okyanus gözleri, ilk defa boşluktaydı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXVIII. ATEŞTEN YILAN

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayın.

XXVIII. ATEŞTEN YILAN
Zayn & Sia - Dusk Till Dawn
Fleurie - Love and War
Sia - Unstoppable

KUTSAL

Geçmişin üzerini örttüğü, sarıp sarmalayarak derinlerine gömdüğü iki çocuk vardı.

Yalnızlıklarını birbirleriyle gidermeye çalışan, anlaşılmanın ne demek olduğunu birlikte öğrenen bu iki genç mazinin yıldızlı bir gecesindeydi. Onlar hep orada kalacak, geleceğin karanlığından ve kirinden uzak duracaklardı.

Neşeleri bakiydi zira birlikteydiler.

Yıldızların altına uzanmış, soğuk zemine sırtlarını dayayarak eşsiz manzarayı izlemeye başlamışlardı. Yüzlerinde silinmeyen bir tebessüm vardı. Mutlu oldukları nadir anlardan biriydi bu.

Onları böyle hatırlıyordum. Birbirlerine sığınarak büyümeye çalışan o iki genç, sonsuza dek zihnimde bu şekilde yaşayacaklardı. Birlikte güçlenecekler, ölene dek minnettar kalacaklardı.

Maziye hapsoldu zihnim.

Yıldızın kaydığını fark ederek doğrulduğumda sevinç ile haykırmıştım. "Hemen dilek dile." Diyerek yummuştum gözlerimi. Kalbimin en derinliklerinde varlığını koruyan tek arzumu büyük bir içtenlikle mırıldanmıştım. Beni seven insanların olmasını dilemiş, bir daha yalnız kalmamayı istemiştim.

Gözlerimi araladığımda beni izleyen genç adamı bulmuştu bakışlarım. Yüzündeki gülümsemeyle bana bakıyor, duyduğu neşeyi ifadesine yansıtmaktan çekinmiyordu. "Burayı sevdin değil mi?"

Şehrin en yüksek binalarından birinin çatı katına getirmişti beni. Buraya nasıl girebildiğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu lakin sorgulamamıştım. Ona kayıtsız şartsız güvenir, kendimi teslim ederdim çünkü bilirdim, beni ne olursa olsun korur ve kollardı.

"Çok sevdim." Diyerek kıkırdamıştım. "Böyle yerleri nereden buluyorsun anlamıyorum."

Sözlerim üzerine gülümsemesi daha da büyümüş gözlerinin kenarları hafifçe kırışmıştı. "Bir tanem benim de sırlarım var."

Yoktu.

Bizim aramızda sır olmazdı. Buna inanırdım. Ne yaşanırsa yaşansın ne kadar kötü olursa olsun birbirimize söylerdik. Kaçınmaz veya gocunmazdık.

"İkimizin yarattığı bu dünyayı seviyorum."

Dün gibi hatırlıyordum kurduğum bu cümleyi. O zamanlar bir fanusun içindeydik. Kendimizi herkesten ve her şeyden soyutlayarak iyi olduğumuzu düşünmüş, bir gün mutlu olabileceğimi sanmıştık.

"Reşit olduğunda dünyayı dolaşmalıyız." Sözleriyle heyecanlandığımı anımsadım. Güzel gülümsemesiyle bana dönerek konuşmaya devam etmişti. "Belki Amerika'ya gider Özgürlük Anıtına çıkarız ya da Roma'ya gider pizza kulesinin önünde salak salak fotoğraflar çekiliriz." Aklına gelen fikir ile gözleri büyümüştü. "Rio Karnavalında dans etsek mükemmel olmaz mı?"

Ersay Pakel'in en büyük hayali buydu.

Sırt çantalarımızı alıp, yollara koyulmamız... O zamanlar anlamamıştım fakat şimdi bakınca neden buna kafayı taktığını görebiliyordum zira kaçmak istiyordu. Ailesinden ve içine düştüğü pislikten kurtulmayı amaçlıyordu. Bu yüzden gitmek istiyor, başka hayatlara karışmayı umut ediyordu. Maalesef ki başarılı olamamış, o çukurda kan kaybetmeye başlamıştı.

"Sen dans edemezsin ki." Diyerek kıkırdadım.

Uzandığı yerden doğrularak gülme krizine girmeme neden olan bir başarısızlık ile dans etmeye başlamış, bedenini kıvırmaya çalışırken sudan çıkmış bir balık gibi gözükmeyi başarmıştı.

"Ediyorum işte." Demiş ve eklemişti. "Senden daha bile iyiyim."

Karnıma saplanan ağrıyla hızla ayağa kalkıp ona eşlik ettiğimi anımsadım. Beni oradan oraya savurmasına izin vermiş, bir ara düşecek gibi olmuştum. Nefes nefese kalıp sakinleşmek umuduyla durduğumuzda yeşil gözlerini, bakışlarım ile buluşturarak mırıldanmıştı. "Anlaştık mı?" Serçe parmağını uzatmıştı. "Sen ve ben, dünyaya karşı."

Hikayemin bu şekilde devam edeceğini düşünmüştüm. Reşit olduğumda onunla uzaklara gideceğimi, birlikte bir hayat kuracağımızı sanmıştım. Çocukça bir hayaldi lakin güzeldi.

Küçük parmağımı onun parmağına dolayarak söz vermiştim. "Anlaştık."

Benden aldığı onay ile başını salladığında sırtına atlamıştım. "Hadi gidelim, canım şehir turu atmak istiyor." Kollarımı boynuna doladığımda bacaklarımı kavrayıp yürümeye başlamıştı. "Bu gece nasıl bir araba istersiniz, Kutsal Hanım?" Sorusuyla ciddi ciddi düşünmüş ve bu güzel yaz akşamında tek bir seçeneğimiz olduğuna karar vermiştim. "Üstü açık olsun."

Çaldıkları arabayla şehri altına üstüne getiren o iki gencin mazisini bir kenara bırakarak günümüze döndüğümde hissettiğim acı ruhumda ağırlık yarattı.

Yaratıcım hikayemin her satırına acı işlemişti. Kan ve kaosun yaverlik ettiği hayatımın küllerinde can veriyordum. Zihnimdeki sesler bile söyleyecek kelime bulamıyordu.

Karşımdaki hastane yatağında uzanıyordu. Yeşil gözleri, karanlığa gömülmüştü. Teni bembeyazdı. Yaşayan bir ölüden farksızdı. O yabancının emriyle ateşlenen kurşun Ersay'ın karın boşluğuna isabet etmişti. Onu parçalara ayırmaya çalışmış, yaşamını elinden almak istemişti. Dün yapılan ameliyat sonucunda hayati tehlikeyi atlatsa da hala gözlerini açmamıştı. Mücadele ediyor, bu bitmesini dilediğim kâbus dolu dünyaya tutunmaya çalışıyordu.

Çaresizdim zira elimden bir şey gelmiyordu.

Ona bu acıyı reva gören kişinin celladı olacaktım. Son nefesimi versem bile bunu yapanın varlığını bitirecektim çünkü atlatmaya çalıştığı bu savaşın mimarıydım. Onu bu hala getiren yabancı bana acı çektirmek istemişti. Beni yaralamak için elini kana bulamıştı. Bilmediğim bir adamın zalimliğiyle karşı karşıya kalmıştım ve aynı şeyi ona yapmadan huzur bulamazdım.

Her şey olmuştum bu hayatta. Yaralı küçük kız, korkusuz kadın, deli sarışın, iyi bir arkadaş, kötü bir evlat ve hain bir sahte nişanlı. Bu sıfatların yanına acımasız bir katili de eklemekten çekinmezdim. Zincire vurduğum canavarın kabaran iştahına gözlerimi kapatmazdım.

Nasıl olsa yanacaktım cehennemde, ateşe biraz daha odun atsam ne kaybederdim?

Ellerimi yüzüme örterek gözlerimi ovuşturdum.

Erdem Gürsoy, zarfı elde etmek istiyordu aksi taktirde beni ifşa edecekti. Aynı zamanda tanımadığım lakin canımı yakmak isteyen biri vardı. Düşmanım olduğu barizdi ve beni bitirmeden durmayacaktı. Bir de okyanus gözlü adam vardı. Öğrenecekleriyle ne yapabileceğini biliyordum. Kısacası, avcıların arasında kalmış bir ceylandım. Önce hangisinin oku vuracaktı beni, merak ediyordum.

Erdem Gürsoy'un sessizliği uzun sürmezdi.

Neredeyse iki gün öncesinde kalacak olan konuşmamızın ardından sabırsızlanarak yine ellerini boynuma dolayacaktı.

İşittiğim ses ile başımı kaldırdım. Hastane odasına giren adama baktım. Yas tutar gibi, her zamanki karanlığıyla endam ediyordu. Lacivert gözlerine işleyen kızarıklık, uykusuzluğunun bir eseriydi. O geceden beri öfkeliydi lakin aynı zaman da şoktaydı zira kuzeni onun ellerinde az kalsın can verecekti.

Bana bakan boş gözlerini anımsadım.

Ellerine ve üstüne bulaşan kan, ilk defa ona ağır gelmişti.

Göstermekten hoşlanmıyordu lakin ailesine değer veriyordu ve az ilerimde yatan kuzeni onun için önemliydi. Bu yüzden yaralanması delirecek gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Doktor bir sorun olmadığını söyledi." Ellerini ceplerine iliştirerek yatağın başında dikilmeye başladığında gözlerini kuzenine çevirdi. "Yakında kendine gelirmiş." Derin bir nefes alıp bakışlarını bana bahşetmeden konuşmaya devam etti. "Miray ile halamı eve gönderdim."

İkisi de sakinleştiriciler ile ayakta kalıyordu. Harap olmuşlardı ve bunun nedeni olmak vicdanımın kanamasına neden oluyordu.

"Sende eve git, dinlen." Dedi Araz. "Ben Ersay'ı beklerim."

Başımı hızla iki yana salladım. Bakışlarımı az ilerimde yatan adama çevirdim. Aramıza yıllar girmişti lakin kader bize kıyamamış, tekrar karşılaşmamızı sağlamıştı. Ve ben bu sefer yanında kalacaktım.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Diyerek iç geçirdim. "Gözlerini açana kadar buradayım."

Benim ile baş etmek istemiyor gibi iç geçirerek yatağın diğer tarafında duran koltuğa oturdu. Sessizlik esir aldı bizi. Birbirimize bakamıyor, varlıklarımıza tutunamıyorduk. Aramızda kalan ve baygın olan adama odaklanmıştık.

Vicdanım dilime vurdu. "Benim yüzümden oldu."

Buna inanıyordum çünkü gerçekler ortadaydı. Laciverte boyanmış bakışlarının ağırlığını üzerimde hissetsem de ona bakamadım. Tek yaptığım uyuyor gibi gözüken arkadaşımı izlemeye devam etmek oldu.

"Saçmalama." Tok ve sert sesine yerleşen resmiyetin ardında öfkesi vardı. "O kurşunun bana saplanması gerekiyordu. Hedef bendim ama Ersay kendini önüme attı. Bir suçlu varsa o da benim."

Dudaklarımdan kayan histerik kıkırtıyla başımı geriye attığımda puslanan bakışlarımı beyaza boyanmış hastane tavanında dolaştırdım.

Okyanus gözlü adam mesuliyeti üstlenmek mi istiyordu?

Neden biraz bile olsun bencillik edemiyordu?

Başımı eğerek gözlerimizi buluşturduğumda yüzüme yerleşen tebessümde hüzün vardı. Gözlerime mühürlenen gözlerindeki karanlığa sığındım. Hiddetlenen dalgalara sarılmak isteyerek yaktım bütün gemileri ve aleve boğdum limanı.

"Bilmiyorsun, Araz." Boğazım düğümlendi. "O yabancı bana zarar vermek, canımı yakmak istediği için yaptı bunu. Seni öldürmek istedi. Benim yüzümden." Elimi sertçe bağrıma bastırdım. "Sarışının yüzünden." Yutkunamıyor, kendime hâkim olamıyordum. "Hep diyorsun ya, bana ulaşmak için seni kullanırlar, seni zaafım bellerler diye. Şimdi aynı şeyi bana yapıyorlar. Bana ulaşmak için seni yıkmaya çalışıyorlar ve bunu yapan kim hiçbir fikrim yok."

Desibelimin artmasıyla yutkunarak arkama yaslandım. Kararan bakışlarıyla bana bakarken öylesine ciddiydi ki bir an susmayı düşündüm lakin başaramadım.

Ve tutkunu olduğum gözlerine haykırdım. "En kötüsü de ne biliyor musun?" diyerek isyan ettim. "Sen benim iyiliğimi düşünüyorsun, ben ise senin gözünün içine baka baka yalan söylüyorum."

Tek bir mimik oynamadı yüzünde. İtirafımı duymamış gibi boş bakışlar ile yüzüme bakmaya devam etti. Ne yaptığımı idrak etmek telaşlanmama neden olduğunda dudağımı dişledim. Beni sarmalayan ürperti, gözbebeklerinde beliren ateşin eseriydi.

Dik duruşundan ödün vermeden konuştuğunda beynimden vurulmuşa döndüm.

"Benim güzel sarışınım." Dudağının kenarı bir göz yanılması gibi birkaç saniyeliğine kıvrılıp tekrar düz bir çizgi haline geldiğinde nefes alamadım. "Ardını görmediğimi sanıyorsun ama ben senin ruhunu okuyorum. Sakladığın şey ne bilmiyorum ama yakında öğreneceğime eminim. O zaman geldiğinde yüzleşeceğiz ama şimdilik düşmanlığına değil, yoldaşlığına ihtiyacım var."

Yüzüme kazındığını düşündüğüm maske avuçlarımın içine düştü. Karşısında şeffaflaştım. Yaralarım, zırh edindiğim acılarım soyutlaştı. Öyle can alıcıydı ki bakışları, merhametini örseliyordu gözleri. Dudakları ise beni yeşertmeye hazır gibiydi. Biliyordu, farkındaydı. Bende ki sorunları hissediyor, gerçekliğimi görebiliyordu.

Sadece erteliyordu.

Lakin niye yapıyordu bunu? Ona saf bir dürüstlük ile yaklaşmadığımı bildiği halde neden sahip çıkıyordu bana? İhanetten nefret eden adam bedeli ne olursa olsun bu riski niçin alıyordu?

Dudaklarımdan ismiyle beraber titrek bir nefes kaydı. "Araz."

Okyanusundaki hiddetin beni alaşağı etmesini sağlayarak şiddetle karşı çıktı. "Şimdi değil."

Sakınıyor, kaçınıyordu. Kaşlarım çatıldığında zihnimdeki harbede tarifsizdi. İfadesizliği algılarımı yıkıyordu. Ne yapmaya çalıştığını kestirememek beni mahvetti.

Odaya giren kişiyle ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi bırakarak doğruldum. Kalbim deli gibi çarpıyordu ve ellerim buz kesmişti. Karşımdaki adamın neyi, ne kadar bildiğini öğrenmek istiyordum fakat cesaretim yoktu. En azından şimdilik bunu kaldıramazdım.

Güneş az ilerimizde durup elinde tuttuğu bilgisayarı kaldırdığında hiç olmadığı kadar ciddi ve donuktu. "Konuşmamız gerek, hem de

acilen."

Süit olan hastane odasının içinde ilerleyip Ersay'ın yanından ayrılarak oturma odası kırması yere girdik. Güneş derin bir nefes alıp bilgisayarını siyah deri koltuğun önünde duran sehpaya bıraktığında elinde tuttuğunu yeni fark ettim viski şişesini kaldırarak konuştu. "Kendimizi alkole verirsek bir nebze de olsa rahatlarız belki dedim."

Karton bardakları tezgâhın üstünden alıp çaprazımda kalan koltuğa oturduğunda Hilal'in dün gece giymem için getirdiği siyah pantolon ile kazağı düzelttim.

"Bana da koy." Dediğimde doldurduğu ilk bardağı bana uzattı. Yakıcı içkiden büyük bir yudum alıp arkama yaslandığımda başımdaki ağrıyla yutkundum. Yanımda oturan adamın laciverte boyanmış bakışlarını yok sayarak dizlerime kendime doğru çektim.

"Bir gelişme var mı?" diye sordu Araz.

Güneş bilgisayarını açıp birkaç tuşa bastı ve ekranı bize doğru çevirdi. Uzaktan çekilmiş, bulanık bir fotoğraftı lakin kıyafetlerinden ve simasından emindim. Bu terastaki o manyaktı.

"Seni tanıdığını iddia eden adam buydu değil mi?"

Sorusu boğazımı düğümledi. Söyledikleri ve davranışları aklıma geldikçe midem bulanıyordu. Başımı aşağı yukarı sallayarak yanıtladım onu.

"Adamın fotoğrafını güvenlik kameralarından bulup sistemde arattım ama veri tabanından bir şey çıkmadı. Ersay'ı vuran şerefsiz ise kesinlikle görüş açımıza girmemiş, büyük ihtimal yüksek bir binaya ya da herhangi bir yere pusuya yatmış." Ekranı değiştirdiğinde gözlerimi kıstım. Evin sokağıydı burası. Oldukça karanlıktı lakin sarı farların etrafa yayılmasına neden olduğu arabayı seçebilmiştim. Büyük siyah bir pikaptı. "Ateş edildikten dakikalar sonra bu araç sokağa girmiş ve saniyeler içinde geldiği istikamete dönerek kayıplara karışmış. Mobese kameralarına baktırdım, bütün emniyeti ayağa kaldırdım. Çok yakında aracın kime ait olduğunu öğreniriz."

Araz başını salladığında Güneş bana döndü. "Kutsal adam seni tanıyor gibi mi konuştu?" diyerek sorguladı. "Emin misin?"

Adam açıkça onunla bir geçmişimiz olduğunu söylemiş, beni öldüreceğini belirtmiş ve sevdiklerime zarar verme niyetinde olduğunu açıklamıştı.

Oldukça emin bir şekilde başımı salladım. "Güneş adam gözümün içine baka baka yaşadığımız o geceyi hatırlamıyor musun ne de güzeldi dedi."

Ağzımdan sıyrılan sözler yanımdaki adamın bir hışım ile bana dönmesine neden olduğunda sertçe yutkundum. Bu kadar detaya girmemiş olmayı dilerdim zira öfkesi arşa tırmanmak üzereydi. Kıskançlığı ile uğraşamayacak kadar bitkindim fakat o durmadı.

"Ne demek lan o?" Sorusuyla bakışlarımızı buluşturduğumda omuzlarımı silktim. Derin bir nefes alarak sakin kalmaya çalıştı. Kelimelerini özen ile seçme ister gibi bir süre duraksadığında yanağımın içini dişledim çünkü okyanus gözlerinde bir fırtına baş göstermişti. "Kutsal, bu adam senin başına para ödülü koyan, yürek yiyerek benim bile evime giren adam. Senin ile bir derdi olduğu bariz. O yüzden bana doğruyu söyle." Göz bebeklerindeki karanlık büyüdü. Bir girdap haline gelerek beni içine çekmek ister gibiydi. "Eski sevgilin falan mı bu?"

Sorusuyla gözlerim irileşti. "Kafayı mı yedin sen?" diye bağırdım. "Her gördüğün adamı eski sevgilim zannediyorsun."

Sözlerim ile kaşlarını çattı. "O güzel gece ne demek?"

"Araz." Diyerek sinirle dişlerimi sıktım. "Şu an kıskançlığın hiç sırası değil. Manyağın teki işte, hareketlerini nasıl mantıklı kılayım?" İsyan ettim. "Adamı tanımıyorum bile."

Hızla yerinden kalkıp sinirle odanın içinde adımlamaya başladığında kendi kendine homurdanarak küfretti.

Güneş ise arkadaşını yok sayarak bana odaklandı. "Adam ile ilgili dikkat ettiğin bir şey oldu mu? Bize ipucu sağlayabilecek bir şey?"

Sorusuyla duraksadım. Yabancıyı anımsamak öfkemi harlasa da dikkatimi vermeye çalıştım. Oldukça sıradan bir tipi vardı. Kalabalığın içinde fark edilemeyecek kadar silik biriydi. Saatine baktığı anı hatırlamak kaşlarımı çatmama neden oldu. Gözüme çarpan bir detayı, sakin kafayla düşündüğümde berraklaştırabilmiştim. Yüzük parmağında takılı duran gümüş daireyi anımsadım. Üzerinde garip ve daha önce görmediğim bir amblem vardı lakin emin olamıyordum.

"Tuhaf bir yüzüğü vardı." Diye mırıldandığımda bütün bakışlar bana döndü. "Üstünde bir sembol vardı ama tam hatırlayamıyorum."

Güneş yüzüne yerleşen tebessüm ile baktı bana. "Sorun değil, hatırlarsan söylersin."

Saniyeler süren sessizliği bölen sesiyle ona baktığımda karşımdaki tekli koltuğa oturarak ne ara yarıladığını fark etmediğim şişeyi masanın üstüne koydu. Gözlerimizi buluşturduğumda öfkesinin hala orada olduğunu fark ederek bakışlarımı kaçırdım.

"Seymen'i aradım." Dedi Güneş. "En yakın zamanda burada olacak. Ayrıca Kurucu olanları duydu ve yüksek mertebedeki bir adamamızın vurulmasından hiç memnun değil. Olayı kendi araştırmaya karar verdi ve en yakın zaman da Kutsal ile tanışmak istiyor."

Kurucu, neden benim ile tanışmayı bu kadar çok istiyordu bilmiyordum lakin bu işin ucunun bana dokunduğunu öğrenirse biterdim.

İşittikleri karşısında Araz öfkeyle homurdandı. "Bir bu eksikti." Elini siyah tutamlarından geçirip saçlarının dağılmasına neden oldu. "Onu oyalayabildiğin kadar oyala. Şu an Kutsal ile tanışmasının zamanı değil."

Güneş bir yay gibi gerildi. "Kolaydı onu zapt etmek. Bir senden çekiniyor, biliyorsun."

Araz'ın öfkesi harlandı ve kendini tutamayarak bağırmaya başladı. "Başlatma şimdi yedi ceddine, hangi biriyle uğraşayım ulan?" Kükremesiyle olduğum noktaya sindim. "İlk baş Ersay'ı bu hale getiren şerefsizi bulalım sonrasını halledeceğim."

Kollarımı birleştirdim. Kurucu üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu merak ettim. Yutkunarak bacağımı sallamaya başladığımda Güneş laptopunu alarak ayaklandı. "Gidelim öyleyse. Bir dünya işimiz var."

Sözleriyle karşımdaki adamda oturduğu yerden kalktığında onlara eşlik ettim. Kazağımın kollarını çekiştirirken Güneş'in gözlerine tutundum. "Her şey için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz. Sende canını sıkma, o manyağı bulacağız." İç çektiğinde tebessüm etti. "Kimleri kimleri bulduk. O da kaçamaz elimizden."

Omzuma dokunup bana destek olduğunu belirttikten sonra odadan çıktı.

Beni yalnız bıraktığı adama baktığımda masanın üzerinde duran telefonuyla anahtarını aldı. "Bir yere ayrılma." Diyerek adeta emretti. "İşim bitince gelir alırım seni. Korumalar kapının önünde. Bir şey istersen onlara söylersin."

Ardına dönüp gideceği sırada ona doğru adımlayarak adını yakardım. Duraksadığında önüne geçerek bakışlarımızı buluşturdum. "Kurucu neden benim ile tanışmayı bu kadar çok istiyor?"

Sorum üzerine boynundaki damar belirginleşti. Yutkunarak âdem elmasının oynamasına neden olduğunda bakışlarını bir saniye olsun ayırmadı benden.

"Hayatlarımızı kontrol etmeye meyillidir." Diyerek iç geçirdi. "Paranoyak biri oluşu da cabası. Aileye ve işlerimize biri dahil olduğunda mutlaka tanımak ister. Sende çok içimize girdin. Bu yüzden seni merak ediyor."

Tedirgin hissetmeden edemiyordum. "Peki, tehlikeli biri midir?"

"Tehlikelidir." Buz gibi sesinden dökülen sözler ürpermeme neden oldu. İfadesiz yüzüne tutunarak yutkunduğumda konuşmaya devam etti. "Korkmana gerek yok. Artık resmen nişanlımsın. Kimse sana zarar vermeye kalkacak kadar şuursuz olamaz. Buna cesaret ederse de hak ettiği karşılığı alır."

Kalbime yerleşen sızı içimi yaktı. Ne kadar kızsa da her zaman önceliğiydim. Dakikalar önceki diyaloğumuz aklıma geldi. Ondan bir şeyler sakladığımı biliyordu, bunu hissedebiliyordu zira akıllı bir adamdı. Peki neden bir şey demiyor veya yapmıyordu?

"Benim yüzümden düşman edinmemelisin." Diyerek başımı eğdim. "Kurucu ile aranın bozulmasını istemem."

Elini yanağımın içine yaslamasıyla buharlaşacak kıvama geldim. Tenimi yakan teması nefesimi kesti. Baş parmağı yanağımı hafifçe okşadı. "Senin ile başım belada sarışın ama sorun değil. Acın bile bal gibi geliyor."

Ruhumu talan eden sözleriyle eğilip alnıma bir buse bıraktığında dizlerim titredi. Kalbimin deli gibi atmasına neden olan adam derin bir nefes alıp kokumu içine çektiğinde göğüs kafesime saplanan ağrı tarifsiz bir acıya sahipti.

Geriye çekilip tek kelime etmeden odadan çıktı. Düşmemek için tutunacak bir dal aradım. Onun kalktığı tekli koltuğa kendimi attım ve önümde duran viski şişesini avuçladım. Zihnim bir savaş alanından farksızdı. Kapağını açtığım şişenin ağzını dudaklarıma dayayarak alkolden büyük bir yudum aldığımda yanan boğazım yüzümü ekşitmeme neden oldu.

Araz bir terslik olduğunun bilincindeydi lakin benim ile yüzleşmiyordu zira zamanının geldiğini düşünmüyordu. Peşimde tanımadığım bir manyak vardı ve nedensizce benim ile ilgili çok şey biliyordu. Aynı zamanda benim ile tanışmak isteyen ve Kurucu olarak anılan Altın Vuruş'un mimarı sayılan biri vardı.

Yerimden kalkıp şişeyi sehpanın üstüne bıraktım ve Ersay'ın yanına dönerek sandalyelerden birine oturdum. Akşam üstüne kadar öylece başında bekledim. Ona bakarak düşüncelere daldım. Kendine gelmesini ve bana ne yapmam gerektiğini söylemesini isterdim zira ben artık bu labirentin içinde koşturmaktan bitap düşmüştüm. Bir sonuca varamıyor olmak, beni delirtecekti. Aklımın sınırları öylesine zorlanıyordu ki dayanamayacak olmaktan korkuyordum. Parçalara ayrılmış zihnimin içinde yaralanıyordum. Bir gün kan kaybından ölecektim ve yasımı tutacak bir kişiyi bile bulamayacaktım.

Çalınan kapıyla başımı kaldırdığımda içeriye giren takım elbiseli korumaları fark etmek kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Orta yaşlardaki adamlar hazır ola geçerek oldukça ciddi bir tavır ile karşıma dikildiklerinde ayaklandım. Sarı saçlara sahip olan adam resmi bir üslup ile konuştu. "Kutsal Hanım, Araz Bey sizi eve götürmemizi emretti."

Bakışlarımı yüzlerinde gezdirdim. Giyinişleri Araz'ın korumalarınınkine benzese de bu ikiliyi daha önce görmediğime emindim.

"Bana kendisinin beni alacağını söylemişti."

Sarı saçlı koruma tekrar söze girdi. "Kendisinin katılması gereken bir toplantısı çıktı. Bu yüzden size biz eşlik edeceğiz."

İçimi yakan şüpheyi göz ardı edemeyerek arka cebimde duran telefonuma uzandım. "Ben bir arayayım onu."

Cümlemi bitirmem ile karşımdaki ikili bellerinde duran silahları çıkartarak bana doğrulttu. "Zorluk çıkarmazsanız sevinirim. Gerekirse güç kullanabileceğimiz emrini aldık." Başıyla ardındaki kapıyı işaret etti. "Lütfen, bizim ile gelin."

Hücrelerim alarma geçmiş, bir telaş bedenimi esir almıştı.

"Tamam, geleceğim." Diyerek odanın içinde adımlamaya başladım lakin gözlerim bir çıkış yolu arıyordu. Madalyonumu geri takmış olmayı istedim. O zaman bir dokunuşum ile Araz'ı alarma geçirebilirdim.

Sarışın koruma beni yakınına çekerek silahın namlusunu belime yasladığında buz kestim. Odadan çıkıp koridorda yürümeye başladığımızda beynim uyuşmuş gibiydi.

"Korkmanıza gerek yok." Dedi koruma. "Kurucu sizle görüşmek istedi o kadar."

Belime dayanan silahtan anladığım kadarıyla çok da dostane bir tavra sahip değildi lakin yapabileceğim bir şey yoktu. Kaçmam halinde Kurucu ile görüşmek istemediğim bariz bir hal alırdı ve bu sorun çıkarabilirdi.

Asansöre binip otoparkta indiğimizde siyah büyük aracın önündeydik. Sarışın olan adam kapıyı açıp içeri geçmemi işaret ettiğinde dediğini yaptım zira bu saçmalığın bir an önce bitmesini istiyordum. Arka koltuğa geçtiğimde korumada yanıma oturdu. Bir diğeri ise sürücüyle birlikte ön taraftaydı. İstanbul sokaklarında son sürat ilerlerken parmaklarım ile telefonu yokladım. İçinde takip cihazı olduğunu anımsadım. Dudağımı kemirerek önüme döndüğümde Araz'ın gidişimi bir an önce fark etmesini diledim.

Araç dakikaların ardından büyük bir plazanın önünde durduğunda kaşlarımı çatarak etrafa baktım. Takım elbiseli adam ve kadınların etrafta koşturduğu bir iş alanıydı burası.

Omega İlaç Kimya San. ve Tic.

Şirket binasının üstünde böyle yazıyordu. Bu yazı ve sembol tanıdık gelmişti. Birden neden aşinalık duyduğumu hatırladım. Araz ile yaptığımız helikopter gezisi sonrasında üzerine indiğimiz bina çatısı da bu şirkete aitti.

Korumaların yönlendirmesiyle binaya doğru adımladım. Girişteki döner kapılardan geçip büyük lobiye girdiğimizde bir küfür dudaklarımdan kayıp gitti. Bakışlarım ayağımın altında kalan mermer taşa kaydı. Lobinin orta yerine kazınmış olan iç içe geçmiş iki üçgen sembolü Araz'ın ve diğerlerinin vücuduna kazınmış olan damgaydı.

Resepsiyondaki kalın siyah gözlüklü kız ayağa kalkıp hızla yanımıza geldiğinde topuklu ayakkabısının yarattığı gürültü binada çınladı. Yüzüne yerleştirdiği tebessüm ile bana baktı. "Merhaba, Kutsal Hanım. Buradan sonra size ben eşlik edeceğim. Lütfen, beni takip edin."

Sözlerinin ardından yürümeye başladığında şaşkınlıkla kala kaldım. İçine düştüğüm kaosu sindirmeye çalışarak yutkunup adımladım.

Siyah kalem eteğiyle kıvırtarak ilerleyen kadını takip ettim. Asansöre bindiğimizde en üstte kalan düğmeye basarak yanımda dikilmeye başladı.

Saniyelerin ardından aralanan demir kapılar ile görüş alanıma giren ofise baktım. Koyu renklerin ağırlıkta olduğu odaya adımladığımda sekreter peşimden gelmedi. Aksine asansörün kapılarını kapatarak göz önünden kayboldu.

Boş odada adımlayarak etrafa bakmaya devam ettim. Yalnızlığımı fırsat bilerek Araz'ı aramak üzere telefonuma uzanacağım sırada görüş alanıma giren kadın ile duraksadım. Çalışma masasının ardında kalan ve zar zor görebildiğim ince koridordan çıkan kadın kırklı ellili yaşlarda gözüküyordu. Kızıl kahve saçları omuzlarından dökülüyor, mavi gözleri doğruca bana bakıyordu. Yüzünde bir tebessüm vardı. Üzerine geçirdiği siyah kalem elbisesi ve kırmızı topuklu ayakkabılarıyla kusursuz fiziğini göstermekten çekinmemişti. Masasına doğru adımlarken bakışlarını üzerimde dolaştırmaya devam etti.

"Kutsal Alazgir, sonunda tanışabildik." Telefonunu masasının üstüne bırakıp bana doğru adımlamaya başladığında ince sesiyle konuştu. "Söylenenlerden daha güzelmişsin." Gözlerini hafifçe kıstı. "Bana birini anımsatıyorsun."

Ne söylemek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattığımda derin bir nefes alıp önümde dikildi ve genişleyen tebessümüyle bakışlarımızı buluşturdu.

"Ben Meryem Hanel." Diyerek elini uzattı. "Senin bildiğin ismim ile Kurucu."

Elini sıkarak tebessüm ettim. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Korumalarımın kusuruna bakma. Sanırım seni silah zoruyla getirmek zorunda kalmışlar. Oysa tek istediğim senin ile sohbet etmekti."

Sesindeki yapmacıklık tebessümümü genişletti. "Zorla gelmedim, sizin ile tanışmayı bende istiyordum."

Verdiğim yanıt ile kaşı birkaç saniyeliğine havalandı. Ardından tekrar eski ifadesini kuşandı. Ardımda kalan koltukları işaret etti. "Buyur, otur. Sana içecek bir şeyler ikram edeyim."

Dediğini yaparak işaret ettiği noktaya oturup bacak bacak üstüne attım. Arkama yaslandığımda bakışlarımı içki standına doğru ilerleyen

kadında dolaştırdım. Oldukça bakımlı ve güzel görünüyordu. Kendine güvenen biri olduğu barizdi. Cazibesinin ve onu nasıl kullanması gerektiğinin farkındaydı. Bir hemcinsi olarak bu durum hoşuma gitmişti lakin beni tedirgin hissettiren bir yapısı vardı. Bana dikkat ile bakıyor, inceleyerek ölçüyordu.

"Araz seni kendine saklamakta ısrarcıydı." Yüzündeki gülümsemeyle tekrar bana doğru adımladığında elinde iki kadeh şarap vardı. Parmağımdaki alyansı işaret etti. "Araz gibi birinin âşık olacağını asla düşünmezdim. Açıkçası hala buna inanmakta zorlanıyorum." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attığında şarabından bir yudum aldı. "Senin gibi küçük bir kızın onun yanında ne işi var çözebilmiş değilim."

Sözleriyle kendimi tutamayarak gülümsediğimde bakışlarından bir karanlık geçti. Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı dikleştirdim. Onun laflarına içerleyeceğimi düşünüyorsa yanılıyordu.

"Sanırım bunu ona sormanız gerek." Diyerek omuzlarımı silktim. "Belki nedenini söyler."

Gözlerini devirip homurdandı. "Onun ağzından laf almak, kızgın ateşin üstünde yürümekten daha zordur."

"Neden benim ile tanışmayı bu kadar çok istediniz?"

Sorum ile iç çekti ve tekrar şarabını yudumladı. Doğrularak gözlerimizi buluşturduğunda oldukça ciddi gözüküyordu. "Bu iş bana ailemden miras. Gördüğün her şeyin sahibiyim. Bu günlere gelebilmek için çok badire atlattım. Bir kadın olarak anlarsın beni. Erkeklerin egemenlik kurduğu bir sektörü ele geçirmek oldukça zordur ama ben başardım. Ve bunu yaparken çok şey kaybettim." Ciddileşerek korkutucu bir hal aldı. "İşim benim hayatımdaki en önemli şey. Sonrasında da ailem gelir. Kastettiğim aile de çalıştığım insanlar elbet. Mesela Araz." Başını hafifçe yana yatırıp süzdü beni. "Bu yüzden onun hayatındaki kadın çok önemli."

"Neden?" diyerek karşımdaki kadına dikkat ile baktım. "Neden ortağınızın medeni hali sizi bu kadar alakadar ediyor?"

Meryem Hanel'in tutumu beni öfkelendirmişti.

Bir yanım garip bir kıskançlık dahi duydu.

Karşımdaki kadın tebessüm etti. "Üzülmesini istemiyorum diyelim."

Kaşlarım çatıldı. "Nişanlımı sizden daha çok düşünüp umursayacağıma eminim."

"Elbette." Diyen kadın gülümsedi. "Beni yanlış anlama, seni tanımıyorum ama tanımak isterim sonuçta artık sende bu ailenin bir parçasısın. Sadece temkinli davranmaya çalışıyorum." Aniden ayağa kalkıp kadehini masanın üstüne bıraktığında konuştu. "Bana eşlik eder misin? Sana göstermek istediğim bir şey var."

Ricasıyla doğrulup ayağa kalktığımda asansöre doğru ilerledi. Meryem Hanım'ı takip ederek asansöre bindiğimde yirmi birinci katın düğmesine bastı. Aşağı inmeye başladık. Bakışlarımı üzerinde dolaştırmadan edemedim. Bileğinin iç kısmındaki üçgen dövmesi yutkunmama neden oldu. Oldukça eski duran dövme dikkat çekiciydi.

Saniyelerin ardından kapı açıldığında önüme çıkan beyaz koridor gözlerimi yaktı. Meryem Hanel, topuklu ayakkabılarını zeminde çınlatarak yürüdüğünde ona eşlik ettim. Yavaş ve temkinli adımlar ile ilerlerken bir yandan konuştu. "Burası bizim işimizin kalbi."

Yürüdükçe genişleyen holün iki yanında da odalar vardı. Camların ardından görebildiğim tek şey büyük monitörler ve beyaz formaları ve önlükleriyle koşuşturan insanlardı.

"Altın Vuruş, özel üretim bir maldır. Eşi benzeri olmayan, piyasa da oldukça pahalı ve reva gören bir üründür."

Yaptığıyla gurur duyduğunu sesine yerleşen hayranlıktan anlayabiliyordum. Koridorun solunda kalan küçük camlı bir odanın önüne geldiğimizde başıyla içeriyi işaret etti. Devasa büyüklükteki laboratuvar aklımı başımdan almıştı.

"Dünyanın en iyi kimyagerleriyle çalışırız. Alanın da bir deha olan insanlar işimizin özünü oluşturur. Bu şirket, benim şaheserim. Bu yüzden genelde buradaki işlerle ben ilgilenir pek sahaya çıkmam."

Koridorda yürümeye başladığında tekrar onu takip ettim. Sonda kalan sensörlü kapının önünde durdu. Büyük kapının iki yanında bulunan korumalar put gibiydi. Öylece durmak dışında yaptıkları tek şey nefes almak olmalıydı.

Meryem Hanım elinin izini okutup kapıların açılmasına neden olduğunda onunla odaya adımladım. Gördüklerim karşısında şaşkınlıktan bilincimi yitirecek gibi hissettim. Devasa odanın içindeki monitörler aklımı başımdan almıştı. Aşağı kalan bölmede çalışan operatör kılıklı insanlar vardı. Odanın dört bir yanı televizyon ekranlarıyla kaplanmıştı. Her birinin yanında farklı şehir ve ülkelerin isimleri vardı. Canlı olarak her anlarını ve hareketlerini takip ettikleri

insanlar, çalışanlarıydı. Depolarını ve diğer şirketlerini yedi yirmi dört izlediği bir yerdi burası.

Kendimi bir film karesinin içinde hissetmeme neden olan bu yerin gerçekliğini sorguladım. İşittiğim sesiyle yanımdaki kadına döndüm. "Burası Mercek." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Dünyanın dört bir yerinde iş yapıyoruz. Bu yüzden her bir alana hâkim olmam gerekiyor. Çalışanlarım bu monitörleri günün her anında izleyerek en ufak bir terslik ya da sorunda bana haber veriyorlar."

Aralanan ağzımı kapatarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözüme çarpan monitör nefesimi kesti. Meksika'da gittiğimiz deponun görüntüsüyle yutkundum. Kadın imparatorluğu konusunda oldukça ciddiydi anlaşılan. Gözünü bir an olsun işinden ayırmıyordu. Taktir mi etsem şok mu olsam bilememiştim.

"Kontrol manyaklığımı iyi anlamışsındır umarım. Bu yüzden her şeyi bilmek ve herkesi tanımak isterim." Dedikten sonra yüzündeki tebessüm ile geldiğimiz yöne döndü.

Beyaz koridora çıkıp yürümeye başladığımızda metrelerce ötemizde kalan asansörün kapıları açıldı. Karşıma çıkan adam ile tırnaklarımı avuç içime gömdüm. Okyanus gözlerindeki hiddet ile yanımdaki kadına baktı. Beyazlığın içinde karanlığıyla parlıyordu. Bakışlarındaki öfke, ürpermemi sağladı. Her an patlayacak bir volkan gibiydi.

Meryem Hanım iç geçirip duraksadığında hızlı adımlar ile bize yaklaşıp karşımıza dikilen adam bana dönüp bakmadı. Bütün dikkati yanımdaki kadındaydı. "Benden habersiz nasıl onu buraya getirtirsin?"

"Bende nerede kaldığını merak ediyordum." Diyen Meryem Hanel iç geçirdi. "Trafik falan mı vardı yoksa?"

Alaycı tavrı karşımdaki adamı deli ederken sinirle homurdandı. Bir anda bileğime yapışıp beni kendine çektiğinde bakışlarını Meryem Hanım'dan ayırmamaya devam etti.

"Sakın bir daha beni sınama."

Ardına döneceği sırada Meryem Hanel'in sözleriyle duraksadık. İşittiğim cümlesine bir anlam veremedim zira algılarım parçalanmıştı.

"Yoksa ne olur?" Yüzünde buruk bir tebessüm yeşerdi kadının. "Kendi anneni mi öldürürsün?"

Anne.

Yüreğimi sızlatan hitap benliğimi titretti.

Meryem Hanel, Araz'ın annesi miydi?

"Evet." Dedi canavarım. Soğuk sesinde hayat bulan azrail aklımı oynattı. Hayretle parlayan gözlerimi ona çevirdiğimde kararlılığı ürpertti beni. Bir gram şüphe yoktu sözlerinde, ciddiydi. "Hem de büyük bir zevkle."

Beni peşinden sürükleyerek koridorda yürümeye başladığında ona ayak uydurmaya çalıştım lakin kas katı kesilmiştim. Şaşkın bakışlarımı omzumun ardına çevirdiğimde oğluna hüzün ile bakan kadını buldum. Kırgınlığına inanamayarak önüme döndüğümde yanlış duyduğumu düşünmek istedim.

Asansöre verdiğimizde Araz'a baktım. Bir tepki vermesini, iki kelime sarf etmesini bekledim lakin bir heykelden farksızdı. Öfkeyle soluyup gri demir kapılara bakmak dışında bir şey yapmıyordu. Zihnim uyuşmuştu.

Rusya'da paylaştığımız an aklıma geldi. Annesinin nasıl biri olduğunu anlatmış, ondan hiç sevgi görmediğini söylemişti. Hamile kalma ihtimalimi tartıştığımızda ise istenmeyen bir evlat olduğundan bahsetmişti. Onun varlığını kabullenemeyen kişi annesi miydi? Bu yüzden mi ona nefret ile bakıyordu?

Kapılar aralanıp hole adımladığımızda bize değen bakışlar sertçe yutkunmama neden oldu. Çalışanlar saygıyla başlarını eğdiğinde şirketten çıktık. Az ilerimizde kalan lüks spor arabaya bindik. Hızla yola koyulduğunda gözü hiçbir şeyi görmüyor gibiydi.

Araz alev alan gözlerini üzerime çevirdi. "Nasıl bana haber vermeden gidersin?"

"Silahı belime dayadıkları için seçme şansım olmadı."

Cevabım ile lanet etti. "Koduğumun pezevenkleri, hepsinin evveliyatını becermezsem en adi..."

Elimi hızla kaldırıp susturdum onu. "İyi ki getirmişler beni. Sen beni saklamaya çalıştıkça kadın bu işi inada bindirdi. Görmüyor musun bunu?" Kendimi tutamayarak homurdandım. "Gerçi şimdi daha iyi anlıyorum, kadın geliniyle tanışmak istemiş."

Bana attığı bakış ile önüme dönerek aramıza bir mesafe koydum. Ateşe benzin ile gittiğimi fark etmemi sağlayan gözlerinden bakışlarımı ayırdım. Arkama yaslanarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Annen vefat etti sanmıştım." Dedim dakikaların ardından.

Ortalarda bir anne figürü görmemem, adının hiç geçmemesiyle annesinin öldüğünü düşünmüştüm fakat bariz bir şekilde yanılmıştım. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde karanlığın esir ettiği gözlerini yoldan ayırmadı. Her zamanki ciddiyetiyle konuştuğunda titredim. "Evet, yıllar önce öldü. Ondan geriye bu kadın kaldı."

Yüreğimi sızlatan sözleriyle öfkem bir balon gibi söndü. Yüzüne yerleşen acı, daha önce görmediğim bir şeydi. Derin bir nefes alıp her zamanki donukluğuna döndüğünde yüzüne geçirdiği maskeyi gördüm.

"Duyduklarını veya gördüklerini kimseye söylemezsen sevinirim." Dedi Araz. Ricası bir nevi emirdi. "Onun yaşadığını ailem bilmiyor."

Nedenini merak etsem de sustum. Şu anlık daha fazla bu konuyu irdeleyemezdim çünkü bu bana bir şey kazandırmazdı. Araz bu kadar öfkeliyken ağzından laf almam mümkün değildi.

Çalan telefonu gerginliğimizi noktaladığında aramayı yanıtladı. Saniyelerin ardından tek kelime etmeden telefonu kapatıp ani bir manevra ile sola kırdığında savruldum. Ona hayretle baktığımda konuştu. "Ersay'ı vuran şerefsizi yakalamışlar."

Boynunu aniden sağ yatırıp kemiğinin çıtırdamasına neden olduğunda yüzüne yerleşen gülümseme arkama bakmadan kaçmak istememi sağladı.

"Ne gülüyorsun joker gibi?"

Sorum üzerine bana baktığında korktuğumu fark etmek keyfini bozmadı. "Tam cinayet havamdaydım. Mükemmel denk geldi."

Kuruyan boğazım ile sertçe yutkunup aramıza bariz bir mesafe koymaya çalışarak kapıya yanaştığımda mırıldandım. "Allah seni ıslah etsin."

Derin bir nefes alıp bana göz kırptı. "Etmiyor yavrum, hiç o güzel ağzını yorma."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalmıştım. Yanımdaki adam kesinlikle sağlıklı bir zihniyete sahip değildi lakin benim de ondan aşağı kalır bir yanım yoktu.

Ersay'ı vuran adamı ellerim ile gebertmek gibi bir fantezim vardı. Bu yüzden bir an önce yolun sonuna varmak o şerefsizle yüzleşmek istiyordum lakin o adam sadece bir maşaydı. Emri vereni bulmamız gerekiyordu. Onu bulmadan rahat etmezdim.

Dakikaların ardından terk edilmiş bir fabrika bölgesine girdik. Çitler ile sarılmış alan oldukça büyüktü. Kapının yanında devrilmiş bir

tabela vardı ve tabelanın üstünde yine o üçgen sembolü duruyordu.

Araz arabayı fabrikanın önüne çektiğinde etrafta bulunan diğer araçlara baktım. Hilal ve Güneş'in arabaları da buradaydı. Emniyet kemerimi çözüp aşağı indiğimde hızlı adımlarla dışardan terk edilmiş gibi duran harabe fabrikaya adımladım. Siyah postallarım kırık zemini tavaf ederken karşılaştığım görsel öfkemi harladı.

Hilal, kana bulanmış ellerini temizlemek ile uğraşıyordu. Bir sandalyeye bağlanmış oturan adamın yüzünden akan kanlar onun eseri olmalıydı.

Az ilerisinde durduğumuzda Araz bakışlarını baygın olan adamda dolaştırdı. "Eğlenceyi kaçırdık galiba?"

"Hilal avını paylaşmaktan hoşlanmıyor." Diye sevgilisini şikâyet etti Güneş.

Gözlerim kan içinde kalan havluyu bir kenara fırlatan kadını buldu. Kahverengi saçlarını savurup omuzlarını silkti. "Bencilim, kusura bakmayın."

"Yine de tek kelime söylemedi." Dedi Güneş ve Hilal ekledi. "Aslında tek bir şey söyledi. O da sadece Kutsal ile konuşacağı."

Yabancının isteğine anlam veremedim lakin bunu garipseyen tek kişi değildim. Araz yavaşça adımlayıp eğildi. Başı öne düşmüş olan adamın saçlarına parmaklarını doladı. Kafasını kaldırarak yüzünü görüş alanıma soktuğunda bakışlarımızı buluşturdu. "Tanıyor musun?"

Sorusuyla kanlar içinde kalan sıfatı yokladım lakin emindim. Adamı asla tanımıyordum. Başımı iki yana salladığımda adamın kafasını sertçe ittirdi. Doğrularak bir süre bekledi ardından aklımı yerimden alan bir hiddet ile adama tokat attı. Sandalye devrilip adam yeri boyladığında sudan çıkmış bir balık gibi gözlerini aralayarak korkuyla etrafı taradı. Araz yakasına yapışarak adamı bir hışım ile doğrultup eski pozisyonuna getirdiğinde karanlığın kuşattığı gözleriyle yabancıya baktı. "Günaydın, prenses."

Yüzünü esir eden tebessüm tüylerimi diken diken etti. Kollarımı kendime sararak onu izledim. Bu hallerinden korkmam gerekebilirdi lakin gözüme şu an öyle çekici geliyordu ki anlatamazdım. Bu yüzden dudağımı dişleyerek manzaramın keyfini çıkardım.

Ona korkuyla bakan adam, otuzlu yaşlarındaydı. Tamamen siyahlara bürünmüştü ve esmer tenindeki kırmızılık ona renk katmıştı.

Canavarım avıyla oynamak ister gibi büyük bir sakinlikle bakıyordu ona.

"Kuzenimi hastanelik eden, bana hedef alan geri zekâlı sen misin?" Sorusuyla titremesine hâkim olamayan adam bakışlarını kaçırarak başını salladı. Okyanus gözlü adam iç geçirdi. "Yazık oldu, gençte duruyorsun oysa."

Adamın korkuyla parlayan gözleri kendimi kötü hissetmeme neden olmalıydı lakin umurumda bile değildi. Onun yüzünden Ersay az kalsın canından olacaktı. Yaptığının bedelini ödemesi gerekirdi.

"Araz Bey, lütfen merhamet edin." Dedi adam titreyen sesiyle. "Ben hedefin siz olduğunu bilmiyordum. Öğrendiğimde de iş işten geçmişti."

Araz dikkat ile adama bakmaya devam etti. Siyah kazağındaki delikten akan kanları fark ederek gözlerimi kıstım. Onu buraya getirirken ateş etmiş olmalıydılar.

Araz baş parmağını adamın yarasına bastırarak çığlık atmasına neden olduğunda mimik bile oynamadı yüzümde.

"Seni kim tuttu?" Bağırışıyla iç geçirdim. "Sahibin kim söyle?"

Okyanus gözlü adamın hiddetinin güzelliği dikkatimi dağıttığında derin bir nefes alarak odaklanmaya çalıştım.

Yarasına daha fazla baskı uygulayıp adamın kıvranmasına neden oldu. "Konuş ulan."

Haykırışıyla sendelediğimde yabancının gözünden bir yaş kaydı. Araz geriye çekilip cevap vermesini beklediğinde adamın yıkık bakışları beni buldu. Derin nefesler eşliğinde seslendi bana. "Kutsal Hanım. Bir tek onunla konuşurum."

Sözleriyle ona doğru adımlayarak canavarımın yanına iliştim. "Neden bir tek ben?"

Sorum ile ağzına dolan kanı yana tükürüp doğruldu. "Böyle emir aldım."

"Anlat öyleyse, dinliyorum."

İşittikleri karşısında bir şey demesini bekledim ama o bakışlarını yüzümde dolaştırmaya devam etti. Onu sorgularcasına kaşlarımı çattığımda Araz öfkesine mâni olamayarak kükredi. "Hayırdır, ne baktın?"

"Sürekli senin güzelliğinden bahsediyordu." Dedi adam. Gerçekten şaşırmış gibi bana dikkat ile bakıyordu. "Şimdi görüyorum da anlattığı kadar varmış."

Çenesine inen yumruk darbesiyle yabancı tekrar yere savrulduğunda canavarımın ani atağı karşısında geriye sıçradım. Adamı tekrar yakalarından tutarak kaldırıp eski yerine koyduğunda bağırdı. "Ulan piç, aklını alırım senin." Kafasına sert bir tokat attı. "Gözümün önünde iltifat ediyor bir de yavşak."

Serseme dönen adama bir daha vuracağı zaman bileğine yapışarak durdurdum onu ve kendime hâkim olamayarak cırladım. "Hayatım bir durur musun artık? İki kelime ettirmedin." Onu azarlamam karşısında afalladığında elimi çekip dik dik baktım ona. "Hiç sırası değil kıskançlığın."

Homurdanarak kenara çekilip bana alan tanıdığında okyanus gözlerindeki fırtınayı görmezden gelerek yabancının karşısına dikildim. Gözlerimizi buluştururken üzerine kusmamak için kendimi zor tutuyordum. "Sana benden bahseden kimdi?" diye sordum. "İsim söyle."

Adam sessiz kaldığında Araz ellerini beline yaslayarak tepeden baktı. Yabancının sessizliğine öfkeleniyordum ve bana bakan iğrenç sıfatı kanın beynime sıçramasına neden oluyordu. Bu sefer yarasına bastıran ben oldum. Acı dolu bir çığlık savurduğunda bağırmaya başladım. "Konuş yoksa şimdi benden de yiyeceksin bir darbe."

Temasımı sonlandırıp soluklanmasına müsaade ettim.

"Sen kim olduğunu biliyorsun." Alaycı bir tebessüm yeşerdi yüzünde. "Tuzla'daki tersanede gece yarısı seninle buluşmak istiyor. Yalnız gitmeni öneririm. Korumaları veya başka birini görürse büyük ihtimal ortaya çıkmaz ve sende cevaplarını alamazsın."

Doğrularak ona bakmaya devam ettim. "Sana emri kim verdi?" Sessizliği karşısında derin bir nefes aldım ve karın boşluğuna sert bir yumruk darbesi indirdim. Nefesinin kesilmesiyle öne savrulduğunda tekrar sorguladım onu. "Sana emri kim verdi dedim?"

Kulağıma erişen erkeksi kıkırtı Güneş'e aitti. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde Hilal'e doğru konuştu. "Yemin ederim muazzam bir uyum. Araz'a daha azı olmazdı."

Hilal kıkırdayarak sevgilisine eşlik etti. "Tencere kapak gibiler."

Ona attığım bakışları fark ederek boğazını temizleyip ciddileştiğinde arkasına yaslanan yabancı daha fazla katlanamayarak omuzlarını düşürdü. Gözlerimizi buluşturduğunda teslim oluşu bakışlarına

yansıdı. "Tilki, herkes ona Tilki der. Gerçek adını bilmiyorum ama bana senin onu tanıdığını söylemişti."

"Tilki." Dedi Araz sıktığı dişlerinin arasından. "Başına ödül koyan adamın ismi de Tilkiydi. Kesinlikle doğru şerefsizin peşindeyiz."

Bağırışıma engel olamadım. "İyi ama kim bu adam?"

Yabancı titrek bir nefes verdikten sonra tekrar konuştu. "Elçiye zeval olmaz. Bana eğer onu hatırlamadığını söylersen sana Prag'ta geçirdiğiniz geceyi hiç unutmadığını bildirmemi istedi."

Adamın dudaklarından sıyrılan sözler başımın dönmesine neden oldu. Araz'ın şaşkınlıkla irileşen bakışları hızla beni bulduğunda öfkesi ilk defa ikinci plandaydı. "Kutsal, ne diyor ulan bu?" Yabancıya çevirdi bakışlarını. "Prag'taki gece ne demek amına koyayım?" Araz adamın boğazına yapıştı. "Yavşak beynini patlatırım senin. Ne saçmalıyorsun lan sen?"

Sorusuyla adam acıyla ekşitti yüzünü. "Ağabey ben vallahi başka bir şey bilmiyorum."

Araz'ın okyanus gözleri beni bulduğunda kendimi tutamayarak cırladım. "Ne patlatıyorsun ya gözlerini öyle? Adamı tanımıyorum diyorum sen bana Prag diyorsun."

Kıskançlıktan beyni durmuş gibiydi.

İlkim olduğunu da mı hatırlamıyordu?

Dişlerini öfkeyle sıktı. Sakin kalmaya çalışır gibi derin bir nefes aldıktan sonra başıyla adamı işaret etti. "Var mı soracağın başka bir şey?"

Başımı iki yana sallayarak hayır dediğimde belinden silahını çıkarıp hızla sürgüsünü çekti ve adamın kafasına sıktı.

Yere devrilen bedeni namlunun ucuyla işaret ederek söylendi Güneş'e. "Kaldır şunu, gözüm görmesin." Silahını beline sıkıştırarak ardını döndü ve söylenerek az ilerisinde kalan ofise doğru yürümeye başladı. "Siktiğimin Prag'ı."

Bağırışı boş fabrikada yankılandı. İçime yerleşen ürpertiyle bakışlarımı kaçırıp sakin kalmaya çalıştım lakin başaramıyordum. Aklım firar etmek üzereydi. Tilki diye anılan o adamı tanımadığıma emindim. Hayatım boyunca ilk defa görmüştüm onu.

Amacı neydi?

Neden beni tanıdığını düşünmemizi istiyordu?

"Şimdi ne yapacağız?" Hilal'in sorusuyla önüme döndüm. Güneş saniyeler önce hayata gözlerini yummuş olan yabancının üstüne bir muşamba örtüp doğrulduğunda bakışları beni buldu. "Araz'ı ikna edeceksin ve bu akşam söylediği konuma gideceksin."

Hilal kollarını göğsünde bağlayarak kaşlarını çattı. "Saçmalama, Kutsal'ı yem olarak mı kullanacağız?"

Sorusuyla iç geçirdim.

"Başka yolu yok." Dedi Güneş. "Kutsal, adam ile buluşmaya gidecek bizde yakında bir yerde pusuya yatıp yüzünü göstermesini bekleyeceğiz."

Hilal reddetmek üzere dudaklarını araladığında durdurdum onu. Yapılması gereken buydu. Neden bilmiyordum lakin o manyak beni istiyordu. Ona yaklaşıp niyetini öğrenmek istiyorsam bunu yapmaya mecburdum.

"Bana uyar ama Araz'ı nasıl ikna edeceğiz?"

Sorum üzerine ikisinin de bakışları beni buldu. Güneş tek kaşını kaldırarak sorguladı beni. Bunu cidden soruyor musun der gibiydi zira canavarın dinlediği nadir insanlardan biriydim. Hatta bu durumda tek kişiydim. İç geçirerek sızlandım. Mavi gözlerim az önce içine girdiği ofise kaydı. Siyah camlardan içerisi gözükmüyordu lakin delirmiş bir vaziyette odanın içinde volta atıyor olduğuna emindim. Prag saçmalığı, sınırlarını alaşağı etmişti.

"Harika, ihale bana kaldı." Diye homurdandığımda tebessüm ettiler. Ofise doğru yürümeye başladığımda mırıldandım. "On dakikaya dönmezsem bir değil, iki mezar kazarsınız."

Attığım her adımda kalbim deli gibi çarpıyor, nefes alışverişlerim hızlanıyordu. Sarı saçlarım kırık camlardan içeriye giren rüzgâr ile savrulduğunda iç geçirdim.

Ofisin kapısını ittirerek içeriye girdiğimde onu ne kadar iyi tanıdığımı fark ettim. Sigarasını içerek odanın içinde volta atıyor olmasına tebessüm edeceğim sırada dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi durdurdum. Ardımdan kapıyı örttüğümde duraksayarak bana baktı. Sinirle homurdanıp tekrar yürümeye başladığında beni görmezden geldi.

Soyulmuş gri duvarları, kırık sandalyeleri ve üzeri aşınmış ahşap masasıyla bu oda tamamen bir harabeydi.

Tıpkı hayatım gibi.

Aniden önümde dikilip onu esir alan öfkesiyle bana baktı. Lacivert gözlerindeki karanlık ruhunu ele geçirmişti. Daha önce görmediğim, şahit olmadığım bir vahşilik vardı ifadesinde. Duyduğu iki kelime onu bu denli yaralamış mıydı gerçekten?

Üstelik doğru bile değildi.

İşaret parmağını doğrulttuğunda sigarasından yayılan duman aramızda dans etti. Ölümü anımsamama neden olan soğuk sesi feleğimi şaşırttı. "Kutsal bu işin altından senin mazide kalmış bir aşk ilişkin çıkacak ve ben onun ebesini sikeceğim gibi bir his var içimde. Bak söyleyeyim o pezevengi öldürürüm sonra canavarsın öyle böyle deme sakın."

Gerileyerek tekrar odanın içinde dolaşmaya başlayıp sigarasından yoğun bir duman çektiğinde kendime hâkim olamayarak tebessüm ettim. Biliyordum, delirmiştim zira dünya yansa ben yine de durur onun güzelliğini izlerdim. Dakikalar önce gözümün önünde birini öldürmüş olmasını bile umursamıyordum çünkü o adam bunu hak etmişti. Yine de kendimi kötü hissetmem, ondan korkmam gerekebilirdi fakat bu imkansızdı.

Öfkeliydi çünkü benim bir başkasıyla olma ihtimalim onu delirtiyordu. Bu oldukça sağlıksız bir sahiplenişti fakat kendimi onun yerine koyduğumda aynısını yapacağımı biliyordum. Hatta daha fazlasını bile yapabilirdim çünkü onun varlığında nefes alabilecek tek kadın ben olmalıydım ama olamazdım.

"Sana daha kaç kere söyleyeceğim, yok öyle bir şey. Adamı tanımıyorum." Bakışlarımız buluştuğunda fikrimi beyan ettim. "Belki de aramızı açmak için yapıyor bunu. Seni delirtmek istiyor ve başarıyor."

Sözlerim üzerine tekrar karşıma dikildi. Yüzüne yerleşen öfkeye yaverlik eden bir acı vardı. "Beni deli eden o şerefsiz değil, sensin."

Biliyordum, onu sakinleştiren de çıldırtan da bendim.

Derin bir nefes alıp asıl konuya geçmeye karar verdim çünkü onunla atışacak ne gücüm ne zamanım vardı.

"Araz, ben o buluşmaya gideceğim. Diğerleri de benim ile aynı fikirde. En mantıklı çözümün bu olduğunu düşünüyorlar ve ben de buna inanıyorum."

Bir çırpıda ağzımdan çıkan sözler karşısında ifadesizliğine sığındım. Boş bakışlarıyla süzdü beni. Sanki gerçekliğime emin olamıyor gibiydi.

Bir tepki vermesini beklemeye başlarken gerildim. Kazağımın kollarını çekiştirerek ona bakmaya devam ettim.

"Tabi git ama önce cesedimi çiğne." Dudaklarından dökülen sözler ile omuzlarım düştü. Sızlanmadan edemedim. "O adamın kim olduğunu ve ne istediğini öğrenmek zorundayız, gitmem gerek."

Sigarasını bir kenara fırlatarak dişlerini sıktığında inadım onu yordu.

"Başka bir yolunuzu buluruz." Dedi ve dibime girdi. "Seni o adamın yanına yaklaştırmam."

Kararlılığı karşısında öfkelenmeye başladım. Korumacılığına minnettardım lakin bana çocuk gibi davranmasına gerek yoktu. "Başka bir yolu yok. Bunun sende farkındasın."

"Umurumda değil." Bağırışıyla kelimenin tam anlamıyla olduğum yere sindim. Sonunda bütün öfkesini kusuyordu. "Ya sana bir şey yaparsa ya bu bir tuzaksa. O zaman ne olacak hiç düşündün mü?"

Nefesim kesildi. Düşünmemiştim ama düşünseydim de fikrim değişmezdi. Bana bir şey olması umurumda değildi. Biliyordu ki hiçbir zaman önceliğim kendim olmamıştı. Yaratılışımda vardı bu. Ben kendimden çok değer verdiğim insanları düşünmüştüm her zaman. Hak etmeseler bile onlar için çabalamıştım çünkü bana öğretilen buydu.

Yıllarca beynim yıkanmıştı.

Erdem Gürsoy, amacımın bu olduğunu söyleyerek beni yoğurmuştu. İstediği kıvama getirmeye çalışırken kendimi unutmamı sağlamıştı. Bundan kurtulmak istiyordum lakin ömrü boyunca uçmuş bir kuşa yürü demekten farksızdı bu. Kendi kabuğumu kıracaktım fakat şimdi değildi çünkü namlunun ucunda o da vardı.

Tepkisinden korksam da çok fazla düşünmeden elimi yanağına koydum. Temasım karşısında okyanus gözlerindeki fırtına da bir dinginlik meydana geldi. Öfkesi hala oradaydı fakat onu geri planda tutabiliyordu.

"Benim yüzümden acı çekmenize izin veremem, anla bunu. Ersay'ın zarar görmesi beni ne hale getirdi, ya sana bir şey olursa?" dediğimde son derece dürüst ve nettim. "Benden geriye ne kalır asıl sen bunu hiç düşündün mü?" Sözlerim ile dişlerini sıktığında cevap vermesine izin vermeden konuşmaya devam ettim. "Bunu yapmak zorundayım. Bunu yapmak istiyorum. Yoruldum, Araz. Sürekli bilinmezliğin içindeyim,

bu bitsin istiyorum." Temasımızı sonlandırarak bütün kararlılığım ile yüzüne baktım. "Ya yanımda olur beni gözetirsin ya da yolumuz burada ayrılır."

Çektiğim rest karşısında öfkesi harlandı. "Cidden bu kadar inatçı bir insan olman beni deli ediyor."

Yaptığım onun için bir aptallıktı, belki de haklıydı fakat artık geri planda kalmak istemiyordum. Karanlıklarda kalmaktan sıkılmıştım.

Kaybedecek neyim vardı?

Canım mı?

İstedikleri buysa alabilirlerdi fakat değer verdiğim insanlara dokunurlarsa işte o zaman yaşamlarını ellerinden alacak kişi ben olurdum.

Parmağını bana doğrultarak uyarıcı bir ses tonuyla konuştu. "Sözümden çıkmayacaksın. Plan benim istediğim gibi gidecek."

Kontrol manyaklığına tahammül etmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

Dudağının kenarı alaycı bir tavır ile kıvrıldığında içimi bir sıcaklık kapladı. "Bana bu kadar değer verdiğini bilmezdim."

Az önceki itirafımı yeni idrak etmiş gibiydi.

Tebessümümün genişlemesini engellemeye çalışarak iç geçirdim. "Yani sonuçta benim yüzümden ölmeni istemem."

Başımı yana yatırıp yüzüne baktım. Aniden belimi kavrayıp beni kendine çektiğinde nefesim kesildi. Bedenimin alev almasına neden olan teması kalbimin ritmini uçurumun kenarına sürükledi. Kokusu ruhumu yakıyor, sıcaklığı buz tutmuş salkımlarımı eritiyordu.

"Sarışın, bil diye söylüyorum. O güzel aklına bunu iyice kazı." Emir niteliğindeki sözlerinin altında kalan bir yalvarış vardı. "Ne olursa olsun bana döneceksin yoksa son nefesime kadar bir avcı gibi gelirim peşinden."

Ciddiyeti kasılmamı sağladı.

Uyarısı karşısında güçlü kalmaya çalıştım zira afalladığımı anlamasını istemedim. Ona daha fazla yalan söyleyemezdim fakat şu an gerçekleri de anlatamazdım. Mantığımın şalterini indirerek kontrolü arzularıma devrettim. Tek kelime etmeden bu konuyu kapatmamın tek yolu vardı. Parmak uçlarımda yükselerek elimi ensesine yerleştirdim ve onu kendime doğru çekip dudaklarımı dudaklarına yasladım.

Bir akım vücudumu titreterek beni ele geçirdiğinde belimdeki elinin baskısı arttı.

Dudakları bir nimetti. Öpüşündeki tutku benliğimi aleve veriyor, onun ellerinde can vermek istememe neden oluyordu. Arzuyla dudağımı dişlediğinde kendimi tutamayarak inledim. Hırçınlaşmasına neden olan tavrım ile dudaklarımızı sıkıca birbirine kenetleyip ellerini kalçama yerleştirdi. Zorlanmadan beni kaldırıp solumuzda kalan masanın üstüne oturttuğunda bacaklarımı aralayarak onu kendime doğru çektim.

Boştan kalan eliyle beni kendine doğru çekip kazağımın eteklerini araladı. Çıplak sırtıma değen parmakları titrek bir nefesin dudaklarımdan kayıp gitmesine neden olduğunda hissettiğim mayhoşlukla başım döndü.

Parmaklarımı siyah tutamlarında dolaştırırken bütün susamışlığım ile onu öpmeye devam ettim. Ellerimi ensesine ardından boynuna ve son olarak göğsüne doğru indirmeye başladım. Gömleğinin aralık kalan kısmından avuç içlerimi kaydırdım. Benim gibi o da yanıyor, deli gibi atan kalbinin ritmi kulaklarımın zonklamasına neden oluyordu.

Tenine temas etmem onu çıldırttı.

Aniden ellerini saçlarıma doladı. Sert lakin bir o kadar da naif bir şekilde sarı tutamlarımı çekti. Boynuma bıraktığı öpücükler ile sesimin titremesine engel olamayarak mırıldandım adını. "Araz."

Boynumu hafifçe dişlediğinde adını yakarışımdan hoşnuttu. Daha fazlasını istiyor, bunun için yanıp tutuşuyordum. Parmaklarımı pantolonunun kemer çıkıntısına iliştirip onu kendime doğru çektiğimde bir küfür savurarak doğruldu ve kulağıma doğru fısıldayarak beni delirtti. "Milaya, günlerdir tek istediğim güzel vücudunun altımda olması."

Sözleriyle geriye çekilip gözlerimizi buluşturduğumda daha önce görmediğim bir açlık ile bakıyordu bana. Haberdar bile olmadığım duyguları harekete geçirerek ona teslim olmak istememe neden olmuştu ve ben yenilmek için yanıp tutuşuyordum.

"Benimde." Dedim nefes nefese ve onu tekrar kendime doğru çektim.

Birbirimize karışarak duyduğumuz açlık ile öpüşmeye devam ettik. Ellerimiz kıyafetlerimin üzerinde dolaşıyor, kumaş parçalarını üstümüzden yırtıp atma isteği her geçen saniye büyüyordu.

Aniden açılan kapıyla birbirimizden hızla ayrıldığımızda bulanıklaşan görüş açım ile titredim.

Hilal travma geçirmiş gibi yüzümüze baktı. "Ben." Diye kekeledi aceleyle. "Pardon, bu sefer cidden istemeden oldu." Hızla odadan çıkıp kapıyı kapattığında Araz küfretti. Homurdanarak söylendiğinde dudağımı dişleyerek bakışlarımı kaçırdım. Hilal karşımdaki adamın sözlerini duymuş gibi çığırdı utançla. "Özür dilerim."

Parmaklarımı yüzüme örterek gülümsediğimde kendimizi bu denli kaybettiğimize inanamadım. Acıyan dudaklarımı birbirine bastırarak okyanus gözlü adama baktım. Ellerini iki yanıma yerleştirerek üzerime eğilmiş soluklanıyordu. Ciddi ciddi öfkelendiğini fark etmek gülümsememin genişlemesine neden oldu. İşine mâni olduğu için Hilal'i boğmasından korktum. Dişlerini sıkması çenesini germesine neden oldu. Boynundaki damar belirginleşirken iç geçirdim. Nerede olduğumuzu unutmasak iyi ederdik zira yapmamız gerekenler vardı.

Sakinleşmesini sağlamaya çalışarak yaklaştım ona. Ellerimi yanaklarına yerleştirerek eğildim ve güzel gözlerinin kenarlarına birer buse kondurdum. Geriye çekilip başımı yana yatırdım. İç geçirerek eğildi ve yanağıma tenimi morartacak kadar sert bir öpücük kondurdu. Kolunu belime dolayarak beni masadan indirdiğinde söylendi. "Yine bana hüsran yine bana hasret."

Ayaklarımı yere basıp kıkırdadığımda ciddiydi. Bu hali daha çok neşelenmeme neden oldu. Elini kavrayıp ardımdan onu sürükledim ve ofisin kapısını açarak fabrikanın içine doğru adımladım.

Ivan ile Güneş aralarında duran büyük demir masaya serdikleri silahlar ile ilgilenirken Hilal sevgilisinin ardına saklanmış bize kaçamak bakışlar atarak yanımdaki adamın gözüne gözükmemeye çalışıyordu. Araz'ın elini bırakıp masanın önünde durduğumda kollarımı göğsüme doladım. Bütün bakışları üzerimizde hissettiğimde Güneş kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Bir sorun mu var?"

Sorusu ile Araz'ın okyanus gözleri Hilal'i buldu. "Evet, kız arkadaşın büyük bir sorun."

Kasılan çenesi konuşmasını zorlaştırmıştı. Onu dürterek saçmalamamasını ister gibi gözlerimi irileştirdiğimde küçük bir çocuk gibi bakışlarını kaçırıp homurdandı.

Konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak konuştum. "Plan ne?"

Sorum üzerine Ivan elindeki tüfeğin mermi yatağını kontrol etmeyi bırakıp başını doğrulttu. "Dediği yerde buluşacaksın adamla. Biz de yakında pusuya yatacağız." Masanın üstünde duran ve nikotin bandına benzeyen ufak ten rengindeki kâğıdı kaldırdı. "Bunun sayesinde konuştuğunuz her şeyi duyabileceğiz ve sende bizim ile konuşabileceksin. En ufak bir terslikte müdahale edeceğiz. Bu yüzden endişelenmene gerek yok."

Güneş sözü devraldı. "Deniz kenarında olması işimize geldi. Tersanenin kenarı yüksek binalar ile çevrili bu yüzden rahatlıkla konum alabiliriz." Güneş yeni fark ettiğim masanın ortasında duran haritayı işaret etti. "Aynı zamanda denizden de görüş açısı sağlayacağız. Çok yaklaşamayız ama sorun değil." Yüzündeki tebessüm ile yanımdaki adama baktı. "Bu zamana kadar ıskaladığını görmedim."

Bakışlarımızı buluşturduğumda Araz beni büyüleyen cazibesinden ödün vermedi.

"Merak etme bebeğim." Önünde duran uzun tüfek kırması silahı eline alıp sert bir şekilde sürgüsünü çekip şarjörünü yerine oturttu. Silahın dipçiğini omzuna yaslayarak dürbününü kontrol etti. Ardından aklımı başımdan alacağını bilmez gibi bana bakarak göz kırptı. "Ben seni kollarım."

Kalbim bir volkan gibi patladı.

Lav gibi sıcacık olan şey, okyanus gözlü adama hissettiğim duygulardı.

Yaklaşık bir saatlik detaylı planımızın ardından Ivan ile Güneş cesedi ortadan kaldırdı. Yola çıkmak üzereydik çünkü saat gece yarısına geliyordu. Hilal silahları çantalarına yerleştirirken Araz'ın adamları aldıkları emirlerin ardından ortadan kaybolmuşlardı.

Okyanus gözlü adam karşıma dikilip kazağımın yakasını sıyırdığında saçlarımı geriye atarak ona alan tanıdım. Nikotin bandına benzeyen vericiyi köprücük kemiğin altına yerleştirdikten sonra üstümü örttü. Ardından küçük şeffaf plastiği kulağımın içine yerleştirip saçlarım ile onu sakladı. Geriye çekilip her şeyin tamam olduğuna karar verdiğinde derin bir nefes aldı.

Üzerini değiştirmiş, siyah pantolonunun üstüne aynı renk bir kazak geçirmişti. Postalları ve beline sıkıştırdığı iki silahıyla gerçek bir ölüm meleğine benziyordu.

Hilal bana siyah şişme bir mont uzattığında üşüdüğümü fark ettim. Montu üzerime geçirirken bir yandan da fabrikanın önünde bekleyen araçlara ilerledim. Plana göre tek başıma gidecektim zira izleniyor olma ihtimalim yüksekti. Diğerleri de peşimden gelecek ve önceden belirlenmiş konumlarda yerlerini alacaklardı.

Araz, kullanacağım siyah aracı getirip önümde durduğunda derin bir nefes aldım. Arabadan inip karşıma dikildiğinde yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. Karşılık veremeyecek kadar gergin ve öfkeliydi.

"Üzerini arayabilirler, telefonunu versen iyi olur."

Sözleriyle arka cebimde duran telefonu alıp ona uzattım. Yüzümden gözlerini ayırmadı. Telefonu alıp kendi cebine sıkıştırdığında sertçe yutkundu. "En ufak bir sorunda yanındayım."

Tebessümüm genişledi. "Biliyorum."

Belinden çıkardığı silahın şarjörünü kontrol ettikten sonra bana yaklaştı. Montumu aralayarak silahı pantolonumun beline sıkıştırdığında dibimdeydi. Gözlerimizi ayırmadan sıcak nefesini yüzüme vurdu. Geriye çekilip avcı bıçağına benzer bir bıçak çıkardığında yutkundum. Eğilip keskin tarafını kılıf ile örttüğü bıçağı postalımın içine soktu. Küçük bir bıçak olduğu için kolaylıkla saklayabilmişti.

Doğrulup tekrar karşıma dikildi. "Ne olur ne olmaz."

"Merak etme." Diyerek tebessüm ettim. "Dikkatli olacağım."

Eğilip alnıma bir buse iliştirdi. Ardından aracın kapısını benim için açık tutup binmemi bekledi. Koltuktaki yerimi aldığımdaysa kapıyı kapatıp kendi aracına doğru ilerledi.

Arabayı çalıştırıp yola koyulduğumda Güneş'in kurduğu navigasyonu dinleyerek ilerledim. Fabrikadan uzaklaşarak İstanbul sokaklarına karıştım. İçime yerleşen kasvetin beni tüketmesine müsaade etmemeye çalıştım. Dikiz aynasından geriye baktığımda bana eskortluk eden arabalar derin bir nefes almamı sağladı.

Hikayemin geldiği noktaya inanamıyordum. Bitirmeye ant içtiğim insanların rehberliğinde yol alıyor, onlara sığınıyordum. Ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum lakin bir yanım rahattı çünkü dedikleri gibi gözleri üstümde olacaktı.

Yine de bir sıkıntı ruhumda yeşermişti. Sanki hücrelerim alarm veriyor, arabayı durdurup ters istikamete doğru koşmamı söylüyordu.

Bu sesin sahibi içimdeki küçük kız olmalıydı. Korkuyordu fakat buna gerek yoktu.

O zaten yenilmişti.

Daha fazla çırpınması manasızdı.

Gecenin karanlığına sığınarak yol almaya devam ettim. Kırmızı ışıkların süslediği köprüden geçerek karşı yakaya ulaştığımda hızımı arttırdım.

Saat tam on ikiydi.

Yarım saatin ardından ulaşmam gereken konuma vardığımda ardımdaki araçlar dört bir yana dağılarak kayboldular. Derin bir nefes alıp direksiyonu sıkıca kavradım. Gerilmeme gerek yoktu. Kalbimi kasan bu endişeye boyun eğmemeliydim. Her şey yolunda gidecekti. Buna inanmak zorundaydım. Sağa kırıp tersanenin girişinden içeriye girdiğimde solumda kalan teknelere baktım. Sertçe yutkunup konumun sonlandığını fark ederek gelişi güzel bir yere park etmem gerektiğini anladım. Kırmızıya boyanmış deponun önünde durup motoru kapattığımda tok sesini duydum.

"Sarışın, yerimizi aldık. Tamamen görüş açımızdasın." Bir saniye duraksayıp tekrar konuştu. "Şu anlık gelen giden gözükmüyor."

Beni görecekmiş gibi başımı salladım. Ardından emniyet kemerimi çözerek aşağı indim. Temiz havayı içime çekerek tuzlu kokunun genzimi yakmasına müsaade ettim. Gerginlikle yanan bedenime tezatlık oluşturarak buz kesen parmaklarımı montumun cebine yerleştirdim. Yavaş adımlarla ilerleyerek etrafa bakmaya başladığımda mırıldandım. "Sesim geliyor mu?"

Sorum üzerine Araz iç geçirdi. "Evet."

Yavaş adımlar ile deniz kenarına adımladım. Sessizlik ilk defa bu denli gürültülü geliyordu kulağıma. Göğüs kafesimin altında can çekişen kalbim birazdan avuçlarımın içine düşecekti.

Bileğimde asılı duran saate baktım. Gece yarısını geçeli on dakika oluyordu. Bakışlarımı tenha rıhtımda dolaştırdım. Ne gelen ne giden vardı.

"On dakika daha bekleyelim." Dedi Araz düşüncelerimi okumuş gibi. "Hareketlenme olmazsa arabana bin ve uzaklaş."

Yine beni gördüğünü umut ederek başımı salladım. Sırtımı siyaha bulanmış denize dönerek boş depolara baktım. Gecenin getirdiği dinginlik ilk defa beni tedirgin ediyordu.

Bakışlarımı etrafta dolaştırmaya başladım. Az ilerimdeki kayıklara ardından arkamda kalan depoya baktım. O yöne doğru ilerleyip aralık duran kapısından içeriye göz attığımda yerlere dizilmiş olan siyah kasaları var ettim. Karanlık yüzünden birer karartı gibi gözüken kasalara göz atıp tekrar kayıkların olduğu alana yürüdüm.

Kıyıya bağlanmış teknenin önünde diz çöküp botumun içindeki hançeri çıkardığımda mırıldandım. "Araz, bir sorun var."

"Ne oldu, sarışın?"

Hançerin keskin tarafını siyah kasaların içindeki kutulara batırdım. Kapaklarını açıp içindeki minik şişeleri gördüğümde kalbim kasıldı. Dudaklarımdan kayıp giden küfrün ardından sesleri işittim.

Tersaneye giriş yapan araçlardan yayılan siren seslerine kırmızı ve mavi ışıklar eşlik ediyordu.

Bana doğru yaklaşan polis araçlarının tam ortasındaydım. Ne kaçacak ne sığınacak bir yerim vardı. Okyanus gözlü adamın hiddetli sesini duyabiliyordum lakin ne söylediğini algılayamayacak kadar hayrete düşmüştüm.

"Kutsal, etrafın sarıldı ama korkma." Dediğini işittim. "Bir yolunu bulup çıkaracağım seni oradan."

Hızla hareket ediyor gibi sesler geliyordu kulağıma. Sertçe yutkunup titrek bir nefesin dudaklarımdan kaymasına izin verdiğimde kendime gelmeye çalışarak durumumu değerlendirdim. Altın Vuruş ile dolup taşan kasaların önündeydim. Ardımdaki depo ağzına kadar uyuşturucu doluydu. Saniyeler sonra dibimde bitecek polis araçları bir konvoy gibiydi. Etrafım gerçekten sarılmıştı ve tek çıkış yolum önümde uzanan denizdi lakin bu mümkün değildi. Yüzme bilsem bile vaktinde uzaklaşamazdım karadan.

Erdem Gürsoy, benim için geliyordu.

Anlaşmamıza sadık kalmamış, beni ele geçirerek koz edinebileceğine karar vermişti.

Ama nasıl?

Buraya geleceğimden nasıl emin olabilmişti?

O manyak ile iş birliği içinde miydi?

Sorularımı bir kenara bırakıp daha önemli bir şey olduğunu idrak ederek hızla konuştum. "Araz, gelme." Korkumu sesime yansıtmamaya çalıştım. "Gitmen gerek, hem de hemen."

Haykırışıyla yüzümü ekşittim. "Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı. "Seni bırakmam."

Hançeri botumun içine yerleştirip doğruldum. Zihnimde çınlayan sesiyle tırnaklarımı avuç içime gömdüm.

Geri dönüş yoktu.

Artık tek bir çıkış vardı bu çukurdan.

"Bana karşı ellerinde bir kanıt yok ama seni ele geçirirlerse bitersin. Amaçları bu. Beni kullanarak sana ulaşmak." Desibelimi arttırarak yaklaşan siren seslerini bastırmaya çalıştım. "Azıcık hatırım varsa sen de, git. Yalvarırım, kaybol."

Yüreğimdeki sızı tarifsiz bir acıya ev sahipliği yapıyordu. Ona kendimden vazgeçebilecek kadar değer verdiğimi fark ettim. Dünyamı alt üst eden, beni esiri alan, her duyduğumda kalbimin hızlanmasına neden olan sesiyle konuştuğunda ilk defa çaresizliği tattığını anladım.

"Sarışın, gidemem."

Bir damla yaş kaydı gözlerimden. Başımı dik tutarak iç geçirdim. Yaklaşan siren seslerinin feryat eden çığlıklarıyla sarmalandım. Gözlerimi gökyüzüne çevirdiğimde beni izleyen dolunayı kendime şahit ettim.

"Gitmek zorundasın." İlk defa sesimde bir ölü saklıydı. "Sen haklıydın, Araz."

Yüzüme yerleşen buruk tebessüm ile önüme döndüm.

"Nasıl becerdin bilmiyorum ama hissettin. Tanıştığımız o izbe sokakta bitmeliydi bu hikâye ama devam ettirdik. Devam ettirdim çünkü seni yıkmak için gönderildim."

Nefes aldığını bile duymuyordum fakat biliyordum hala dinliyordu beni.

Acımasız bir tını yerleştirdim sesime ve Araz ile ilk kez Rusça konuştum. "Her şey bir oyundu. Bu zamana kadar yaptığım her şey seni kandırmak içindi." Kıkırdadım acımı içime gömerek. "Açıkçası zorlanmadım. Kimseye güvenmediğini söyleyen adam bana teslim oldu. Hain, köstebek ne dersen de benim amacım seni bitirmekti ve başardım." Alaycı olmaya çalıştım. "Seni yendim, Morskoy."

Biliyordum, itirafım gitmesini sağlayacaktı. Sağlamalıydı çünkü benim yüzümden bir savaş başlatamazdı. Bu benim ile Erdem Gürsoy'un hesaplaşmasıydı.

"Bunu veda hediyesi say." Beni çember içine alarak kıstıran arabalar durduğunda rüzgâr yüzüme bir tokat savurdu. Şüphelerinde haklı olduğunu görerek gitmesini diledim. Sessizliğini fırsat bilerek bitirdim konuşmamızı zira tek kelime ederse pişman olurdum. "Hoşça kal, Araz."

Hızla kulağıma sıkıştırdığı şeffaf plastiği ve dinleme cihazını çıkardım. Ardıma dönerek ikisini de denize attım.

Açılan kapı seslerine eşlik eden bağırışları dinledim. "Ellerini kaldır ve yavaşça dön."

İşittiğim ses ile gülmeden edemedim. Dudaklarımdan sıyrılan kıkırtıyla dediğini yaptım ve ellerimi kaldırarak sesin sahibine döndüm. Bakışlarımız buluştuğunda yüzündeki sırıtış dünyamı yıktı. Yeşil gözlerine işlenen zafer, midemi bulandırıyordu. Bana doğrultulan silah sayısı iç çekmeme neden oldu. Erdem Gürsoy, elinde tuttuğu demir yığının namlusunu bana çevirerek yanıma yaklaştı. Attığı her adımda neşesi harmanlanıyordu. Hissettiğim öfke, beni delirmeye sevk ediyordu.

"Diz çök."

Bağırışı tersanede çınladı. Kararan bakışlarımı ondan ayıramadım. Doğrultulan silah sayısının fazlalığı mantıklı davranmam gerektiğini söylese de emin olamıyordum. Belki şimdi belimdeki silahı alıp ona doğrultmalı, kafasına sıkıp sonra da kendimi öldürmeliydim. Evet, istediğim buydu fakat ben daha elimi indiremeden olduğum yere mıhlanmama neden olacak insan sayısı fazlaydı.

İç geçirerek dediğini yaptım ve zaman kolladım. Dizlerimin üstüne çöktüğümde hızla yanıma geldi ve hızla üzerimi yoklayarak bulduğu silahımı aldı. Bileklerimi sertçe kavrayıp arkamda birleştirdiğinde konuştu. "Kutsal Alazgir, suç örgütüne yardım ve yataklıktan tutuklusun. Söylediğin her şey mahkeme de aleyhine delil olarak kullanılacaktır. Sessiz kalma hakkına sahipsin."

Canımı yakmak isteyerek bileklerime doladığı kelepçeyi sıktığında tebessümüm genişledi. Onu ellerim ile öldürecektim. Yapacağım son şey olsa da canını alacaktım.

Kolumu kavrayıp beni kaldırdığında üzerime eğilerek kulağıma doğru fısıldadı. "Ait olduğun yere döndün, kızım. Seninle çok eğleneceğiz."

Sözleri üzerine ona baktım. Yüzümdeki tebessüme kayan bakışlarından bir şaşkınlık geçtiğinde yakınlığımızı fırsat bilerek kafamı burnuna geçirdim.

Acıyla gerilediğinde bana doğru hamle yapan polislerden bir nida koptu. Bana doğrulttukları silahlara daha sıkı sarıldılar. Erdem Gürsoy doğrulup kahkahayla güldüğünde gözlerimizi buluşturdum. Burnundan akan kan bile yakamıyordu canını çünkü bana duyduğu öfke bunu hissetmesini engelliyordu. İyi polisi oynamaya çalışarak tepki göstermedi lakin tekrar kolumu morartmaya yemin etmiş gibi sıktı ve hiddetini yüzüme vurdu.

"Seni geberteceğim." Gülümsemesi genişledi. "Tıpkı babanı geberttiğim gibi."

Bir ses duydum zihnimin derinliklerinde.

Parçalara ayrılan bariyerlerim, kâbus dolu günlerimi karşıma getirdi. Kanlar içinde kalan küçük kız, acıyla baktı bana. Ölüyordu ve bu sefer katili ben değildim fakat kurtarıcısı da olmayacaktım.

Çünkü onun gidişiyle, içimdeki canavar zincirlerini koparacaktı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXIX. KATİLLER KATİLİ

İyi okumalar dilerim.
Lütfen, satır arası yorumları unutmayalım.

XXIX. KATİLLER KATİLİ

Palaye Royale - Tonight Is The Night I Die
Bryce Fox - Horns
Elley Duhe - Middle Of The Night

KUTSAL

Cehennem çukuru diye tabir ettiğim o boşluğun içindeydim.

Karanlığın sardığı, hiçbir ışığın giremeyeceği bu soğuk ve köhne yerde uzun zaman sonra huzurlu hissediyordum. Toprağın üstündeki dallar alev almış, kızıl bir şölen baş göstermişti. Sıcak ve titrek ateşten yayılan parıltılar görüşümü biraz da olsa berraklaştırıyordu.

Oradaydım.

Geçmişim ve geleceğimin yaverlik ettiği bugünümde esirdim fakat kendimi bir mahkûm gibi hissetmiyordum. Aksine ilk defa özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu bu denli iyi anlayabiliyordum.

Ayaklarımın altında yatan küçük bedene baktım. Sarı saçlarını iki yandan örmüş, pembe dudakları morarmıştı. Beyaz teni artık boş bir kâğıttan farksızdı. En fazla altı yaşında olmalıydı. Üzerinde etekleri pileli beyaz bir elbise vardı. Yaralıydı. Fiziksel bir hasar değildi bu.

Onun ruhu ölüyordu.

Geçmişinin yükünü atlatamayan küçük kız, geleceğinin hayalini bile kuramıyordu. Yıllarca onu öldürmeye çalışmış, kendimin katili olmak için büyük bir efor sarf etmiştim lakin o dayanmış, yine de hayata tutunmuştu.

Sanırım inatçıydı.

Zayıf olduğunu kabullenmek istemiyordu fakat anlamalıydı. Beni güçsüzleştiriyordu ve benim artık buna müsaade etmem mümkün değildi. Bu yüzden hep onun celladı olacağımı düşünürdüm fakat yanılmıştım. Onu bu hale getiren ben değildim. Karşımdaki ölmeye yüz tutan küçük bedeninin yaratıcıları Erdem Gürsoy ve Âdem Alazgir'di.

Biri babam dediğim, beni koruması gerekirken parçalara ayırmaktan çekinmeyen adamdı. İstediği ne varsa vermeye çalışmış, benim ile gurur duymasını istemiştim. Tek dileğim, ona yaraşır bir evlat olmaktı fakat beceremediştim. Diğer adam ise beni yıkılmaz gördüğünü sandığım, içimdeki beni fark ettiğini düşündüğüm tek insandı. Ona sığınmış, güvenmiş, beni istediği kalıba sokmasına izin vermiştim.

Canımı verecek kadar çok sevdiğim bu iki adam, benim canımı söküp almaktan asla çekinmemişlerdi.

Şimdi bütün masumiyetim ile birlikte onlara duyduğum ne varsa ölüyordu. Erdem Gürsoy'un itirafı zihnimin parçalanmasına ve o kırıkların küçük kıza zarar vermesine neden olmuştu. Ruhu oluk oluk kanayan kıza bakmaya devam ettiğimde hala çabaladığını görmek gülümsememe neden oldu. Asla pes etmiyor, yaşamın kırılgan dallarına tutunmak için yanıp tutuşuyordu. Işığı sönmüş, cansızlaşmış mavi gözleriyle bana bakıp yavaşça elini uzattığında yardım istediğinin bilincindeydim fakat ona yardım edemezdim. Kimse ona yardım edemez, elinden tutamazdı. Onu kurtaracak tek bir insan bile yoktu.

Eli toprağın üstüne düşüp gözleri sonsuza dek kapandığında başımı dik tuttum. Bunca zaman onun iyiliğini ve naifliğini kullanan adam geldi aklıma. Manipüle ederek parmağında oynattığı o kız gitmişti. Bir

daha dönmeyecekti. Ve ben onu en kısa zamanda o küçük kızın yanına gönderecektim.

Toprağın üzerinde sürünen yılan gözüme çarptı. Büyük bir zarafet ile yaklaştı küçük kıza. Mavi derisi ve kırmızı bir kafası vardı. Lise de okuduğum bir kitapta görmüştüm onu. Zehri ile düşmanının bütün bedeninin yanıyormuş gibi hissetmesine neden olan oldukça acılı bir ölüm sunan, zehirli hayvanlar üzerinde avlanarak masumlara dokunmayan ve bu yüzden katil katili olarak anılan mercan yılanı.

Küçük kızın cansız bedeninde raks etti. Yavaşça süzüldü vücudundan ve dikildi karşıma. Başını kaldırarak siyah gözleriyle baktı bana. Mavi derisi adeta parıldıyor, kırmızı kafası ışıldıyordu. Açık pembe, ince dilini çıkararak tısladığında tebessüm ettim. Güzelliği karşısında hayran kalmamak elde değildi.

Bana dikkat ile bakıyor, inceliyordu.

Sanki karar vermeye çalışıyordu.

Oysa istediğimi yapacaktı zira onu var eden bendim.

Başını eğerek selamladı beni ve naif bir kıvraklıkla süründü toprakta. Ardında iz bırakıyor, küçük kız ile aramda bir yol çiziyordu. Siyah postallarımın üstüne binerek yavaşça sağ bacağımdan tırmandı.

Dönüyor, dolanıyor ve yaklaşıyordu.

Kasıklarıma ulaştığında hızla koluma atlayıp bileğimden başlayarak ilerledi. Tenimde bıraktığı sızıyı umursamadan bana doğru gelmesini bekledim. Kafasını omzuma yerleştirdiğinde bakışlarımızı buluşturdum. Benden çekiniyor gibi tereddütle bakıyordu. Masumlara dokunmuyor, benim günahkarlığımdan emin olamıyordu. Yine de bedenimde süründü. Bir parçam haline gelmekten memnun gibi kuruldu tenime. Ensemden geçerek boynuma dolandı. Bir gerdanlık gibi yerleşti köprücük kemiğimin üstüne. Başını kaldırarak tısladığında gözlerimi yumdum.

Ve zincirlere mahkûm ettiğim canavarımın esaretini sonlandırdım.

Gözlerimi aralayıp karşımda duran adama baktığımda arkama yaslandım. Bana bakmıyor, başını çevirerek başka bir yöne odaklanmaya çalışıyordu. İçinde bulunduğum zırhlı aracı süren kişiyi buldu bakışlarım. Erdem Gürsoy ön tarafta parmaklıkların bizi ayırdığı bölmenin hemen ardındaydı. Gri metal duvarların arasında zapt ediyordu beni. Ellerime vurduğu kelepçe yetmemiş, bir de

kelepçelere vurduğu kilit ile beni oturduğum bölmeye zincirlemişti zira biliyordu. Yarattığı canavar onun canının peşindeydi.

Diğer polis araçlarından ayrılıp İstanbul'dan uzaklaşarak tenha bölgelerde ilerlemeye başlayalı yarım saat olmuştu. Beni emniyete değil, ölüme götürüyorlardı.

Planladıkları tezgâhı tebrik edebilirdim ne de olsa bunun geleceğini tahmin edememiştim. O tersanede yaşayabileceğim en büyük zorluğun peşimdeki manyak ile yüzleşmek olacağını zannediyordum. Oysa her şey çoktan tezgahlanmıştı. Beni esir almış, bir pazarlık kozu olarak ele geçirmişti. En azından düşündüğü buydu fakat yanılıyordu. Okyanus gözlü adam itirafımdan sonra benim için parmağını bile kıpırdatmazdı ve bende bunu istiyordum. Bu Erdem Gürsoy ile benim aramdaki bir yüzleşmeydi. Onun karışmaması gerekiyordu. Buna izin vermezdim. Yıllarca beni bir kukla gibi oynatmış olan o canavarı kendi ellerim ile öldürecektim ve bu zevki Araz'a yaşatamayacak kadar bencildim.

İçine düştüğü durumdan memnun olmadığını yüzündeki ifadeden anlayabildiğim adama döndüm. Gözlerindeki korkuyla bana bakıyor, huzursuzca yerinde kıpırdanıyordu. Zafer Tunalı, Araz'ın para yedirdiği İstanbul emniyet müdürünün geldiği hal kahkaha atmak istememe neden oldu fakat neşemi sonrası için muhafaza ettim çünkü onları büyük bir hayal kırıklığına uğratacaktım.

Kucağımda duran bileklerime baktım. Demirin örttüğü tenim kızarmıştı. Zinciri çekiştirdiğimde çıkardığı gürültü karşımdaki adamın yerinden sıçramasına neden oldu. Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda başımı kaldırıp gözlerimizi buluşturdum. Bakışlarına yerleşen öfke ifademin histerikliği ile şaşkınlığa dönerken dudaklarımı birbirine bastırarak arkama yaslandım.

Koskoca emniyet müdürü, ufak bir sarışından ürküyordu öyle mi?

Aferin, doğru bir tercihti bu çünkü Erdem Gürsoy'dan sonra sıra ona gelecekti.

Siyah parmaklıkların ayırdığı bölmeye baktım. Gecenin karanlığında ilerlerken nerede olduğumuzu kestiremiyordum fakat şehirden uzaklaştığımız barizdi.

Aklıma gelen bir çift okyanus göz ile sertçe yutkundum. Ona bu şekilde veda edeceğimi asla düşünmezdim. Benden nefret ediyor olmalıydı. Şüphelerini doğru çıkarmış hatta hayal gücünün ötesine geçerek aslında her şeyin bir yalan olduğunu söylemiştim. Öfkeden

delirdiğine emindim. Şu an beni bulsa bir kaşık suda boğardı lakin biliyordum. Peşime düşmeyecekti. En azından şimdilik. Sakinleşip aslında ne kadar büyük bir ihanetin içinde olduğunu idrak ettiğinde söz verdiği gibi avlayacaktı beni. Sorun değildi, memnuniyet ile onun ellerinde can verirdim zira yaşamaya değer bir şeyim kalmamıştı. Yine de biraz beklemesi gerekiyordu. İntikamımı almadan ve az ilerimde durup arabayı süren adamın sonunu getirmeden ölürsem gözlerim açık giderdim.

Dakikaların ardından zırhlı araç durdu. Zafer belinden silahını çıkararak sürgüyü çektiğinde yüzümde tek bir mimik oynamadı. Saniyeler içinde sürücü koltuğundan inen Erdem Gürsoy aracın kapılarını aralayarak tekrar görüş alanıma girdi. Yeşil gözlerindeki neşe midemi bulandırıyordu. Kazandığı zafer ile öylesine mutluydu ki burnunu kırmamın verdiği acıyı bile umursamıyordu. Kan içinde kalan yüzünde bakışlarımı gezdirdim. Maskelerinden arınmış halinde şeytan saklıydı.

Erdem Gürsoy aracın içine girip bana yöneldiğinde içimi yakan öfkeyi dizginlemeye çalıştım. Ona saldırmak, ağır darbeler ile sarsmak istiyordum fakat her şeyin bir zamanı vardı. Önce ondan öğrenebileceğim her bilgiyi almalıydım. Karşımdaki iki adam benim onların esiri olduğumu zannediyor, beni yakaladıkları için kendileriyle gurur duyuyorlardı ve bu yüzden kaybedeceklerdi. Beni ele geçirmemişlerdi. Ben teslim olmuştum çünkü onları asıl sorgulayacak kişiydim.

Oyunu bitirmek miydi derdi?

Ben ona güzel bir şov hazırlamıştım.

Onu izlemeden gidemezdi.

Tek kelime etmeden önümde dikilip cebinden bir anahtar çıkardı. Zafer hala silahını bana doğrultmak ile meşguldü. Kahverengi gözlerine yerleşen endişeye bir hüzün yaverlik ediyordu. Babamın en eski iki dostuyla karşı karşıyaydım. Kalbimde bir sızı yeşerdi. Onun ölümüne neden olan arkadaşları şimdi beni bitirmenin derdindeydi.

Başımı doğrultarak beni arabaya zincirleyen bağı kıran adama baktım. Bileklerime sarılı olan kelepçeyi çıkarmamıştı. Kolumu sıkıca kavrayıp sert bir tavır ile ayağa kalkmamı sağladığında sinirle dişlerini sıktı. Beni sarsarak yürümeye teşvik ettiğinde adımladım. Araçtan indiğimizde hızla etrafa baktım.

Gecenin karanlığı görüş açımı kısıtlıyordu. Boş ve ormanlık bir alanda olduğumuz barizdi. Karşımda kalan ve oraya yöneldiğimiz evde bakışlarımı gezdirdim. Ahşap ev büyüktü ve güzel bir bahçesi vardı. Nerede olduğumuzu anlamam saniyelerimi almıştı. Burası babam ve bu iki adamın avlanmak için geldikleri yerdi. Bazı geceler burada içerler, kendilerini eğlendirmenin yollarını bulurlardı. Kâğıt üstünde Zafer Tunalı'ya ait olan bu yeri bilen kişi sayısı oldukça azdı. Beni getirmek için mantıklı bir yerdi çünkü etrafta tek bir insan veya ev yoktu. İstedikleri gibi beni konuşturmaya çalışabilirler, canımı yakarak bilgi almayı deneyebilirlerdi lakin avuçlarını yalamaktan daha fazlasını elde edemezlerdi.

Büyük ahşap kapıdan geçip bahçede adımlamaya başladığımızda çekirge seslerine eşlik eden tek şey bir baykuşun uğursuz yakarışıydı.

Zafer Tunalı, evin kapısını açıp içeriye girdiğinde kolumu sıkıca saran adam beni ittirdi. Evin ahşap zemininde adımlarken postallarımdan yayılan gıcırtıyla yanağımın içini dişledim. Belimdeki silahı almışlardı lakin bıçağımı bulamamışlardı. Daha doğrusu baştan savma bir aramayı yeterli görmüşlerdi çünkü beni fazlasıyla küçümsüyorlardı.

Adımlarımı salona yönlendiren adama ayak uydurdum. Bakışlarımı etrafta gezdirirken en küçük ayrıntıyı bile aklıma kazımaya çalışıyordum ne de olsa sonra ihtiyacım olacaktı. İçinde bulunduğum oda büyüktü. Solda kalan ahşap duvarda geniş ve kahverenginde bir ayı postu asılıydı. Hemen önünde de iki kişilik bir kanepe vardı. Odayı çevreleyen camlar yere kadar uzanıyor, bahçeyi görüş alanıma sokuyordu. Camların kesişmesini engelleyen dar duvarda bir şömine vardı. Bana tedirgin kahverengi gözleriyle bakan adam silahını beline yerleştirip Amerikan tarzındaki açık mutfağa ilerledi ve tezgâhın önünde duran sandalyelerden birini alıp geri geldi. Derin bir nefes aldığımda kolumu sıkan adam bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Zafer Tunalı sandalyeyi salonun ortasına koyduğunda köşede kalan kalın halatı aldı. Erdem Gürsoy'un teşvikiyle sandalyeye oturduğumda iç geçirdiğini duyumsadım.

"Bugün çok uysalsın." Dedi Erdem. "Endişelenmeli miyim?"

Aklınca dalga geçiyordu. Oysa gerçekten endişelenmesi gereken bir durumun içindeydi. Sabırla dudaklarımı yumdum ve ağzıma kilit vurdum. Bakışlarımı çevirerek karşımda kalan ayı postunu inceledim.

Odanın belli noktalarına yerleştirilmiş dolmuş hayvanlara bile daha fazla sempati duyuyor, beni esir eden bu iki yaratığı öldürmek için sabırsızlanıyordum.

Bileklerime vurduğu kelepçenin birini açacağı sırada Zafer Tunalı karşıma dikilerek yine silahının namlusunu üzerime doğrulttu. Saldırmamadan korkuyordu. Bu tavrı bileğimin birini serbest bırakan adamı güldürdü. "Abartma, Zafer. Küçücük kız bizi mi pataklayacak?"

Kelepçenin tekini sandalyenin koluna geçirip beni ahşap parçasına hapsettiğinde işittiğim sözler ile keyiflendim. "Teşkilatın yarısının önünde burnunu kıran birini bu kadar hafife alma."

Zaferin sözleriyle Erdem öfkelendi. Burnunun acısını yeni fark eder gibi yüzünü ekşitti. Ardından dişlerini sıkarak öcünü almak istedi ve elinin tersini sertçe yanağıma geçirdi. Savrulan başım ile önüme düşen sarı saçlarım yüzümü örttü. Ağzımın içine yayılan metalik tat ile başımı doğrulttum. Dilimi yarılan dudağımın kenarına değdirerek yaramın yanmasına neden oldum. İfadesizliğim silahını indirerek bana acıyan gözlerle bakan adamı daha çok endişelendirdiğinde Erdem Gürsoy arkadaşının elinde duran halatı alarak ardıma geçti.

"Boşluğuma geldi yoksa bu salağa pabuç bırakır mıyım ben?" diye sordu Erdem.

Gururunu incitmiş olmalıydım. Tabi, koskoca Erdem Gürsoy... Emniyetin bir numaralı komiserlerindendi. Gerçekte ise kara koyundu. Suçlulara para karşılığında yardım eden, kirli bir polisti. Beni hafife alıyor, yaralı bir çocuk olarak görüyordu. Oysa kendi elleriyle yarattığı bir yıkımdım.

Beni acımasızlaştıran kişi, zalimliğimi tatmayacağını mı zannediyordu?

Sanmıyordum.

Küçümsediği kızın bedenine doladığı halatları öylesine sıkmıştı ki, korkmasa bu denli dizginlemeye çalışır mıydı beni?

Olasılık düşüktü.

Zafer Tunalı karşımdaki koltuğa oturup kafasını ellerinin arasına aldığında emin oldum. Bu ikili arasındaki zayıf halka oydu.

Uyuşan parmaklarımı hareket ettirerek sessizliğimi korumaya devam ettim. Erdem şerefsizi mutfak tezgahının üstünde duran bezi

alıp burnundan akan kanları silmeye başladığında Zafer Tunalı yerinden kalkıp ardımda kalan şömineyi yakmak için odunları dizdi.

Yeşil gözler bir saniye üzerimden ayrılmıyordu. Biliyordum, sükûnetim onu geriyordu. İstediği kadar önemsiz olduğumu düşünmeye çalışsın potansiyelimin farkındaydı. Ne de olsa o potansiyele ulaşmamın nedeni kendisiydi.

Derin bir nefes aldığımda genişleyen göğsüm iplerin sıkılığıyla acıdı. Sandalye ahşaptı. Eğer sert bir düşüş sağlayabilirsem parçalara ayrılmasına neden olabilirdim lakin bunun için ayağa kalkıp kendimi olabildiğinde hızlı bir şekilde zemine atmam gerekirdi. Bakışlarım okyanus gözlü adamın hediyesi olan yılan şeklindeki bilekliğime kaydı. Eğer ip ile bağladıkları bileğimi kurtarabilirsem bileklikteki yılanın kuyruğunun sivriliğini kullanarak kelepçeyi açabilirdim ama bunun için zamana ihtiyaç duyardım ve şu an için bu mümkün değildi. Bakışlarımı kaçırıp karşımdaki ayı postuna bakmaya devam ettim. Amacım kendime bir kurtuluş sunmak değildi. Bu ahşap evde ölmeyi sorun etmezdim. Asıl meselem giderken bu ikiliyi de beraberim de götürmekti.

Erdem Gürsoy karşıma geçip çenesindeki kanı temizlemeye devam ettiğinde yanan şömineden yayılan sıcaklık sırtıma vurdu.

Dudağımın kenarı yarıldığı için sızlıyordu lakin umurumda dahi değildi. Odaklanabildiğim tek şey nefret ettiğim sıfatıydı. Yüzüne yerleştirdiği tebessüm ile bana bakmaya başladığında kendimi tutamayarak dudaklarımı araladım. "Gerçekten öldürdün mü babamı?"

Zafer Tunalı, suç ortağının yanına ilişip bakışlarını kaçırdığında tebessümü yüzünde dona kalan adamın gözlerine bir öfke yerleşti. Histerik gülümsemesi saniyeler içinde yine belirmişti. Öne doğru eğilip bakışlarımızı ayırmadan soruma yanıt verdi. "Baban manyağın tekiydi ama iyi bir polisti. Uzun zamandır Araz gibi adamlardan aldığım paralar ile geçiniyorum. Eh iki kız çocuğu büyüttüm sayılır. Size bakmak kolay değildi."

Alaycı sözlerinin ardından kahkaha attığında yumruklarımı sıktım. Canını yakmak istiyordum. O iğrenç gülümsemesini sonsuza dek yeryüzünden silmek istiyordum.

"Zafer ile ne işler çevirdiğimizi anladığında aklınca bizi uyarmaya çalıştı. Beni dinleyip bize ayak uydursaydı şimdi yanında olurdu. Sende

bu pisliğe hiç bulaşmazdın." Harlanan öfkesiyle desibelini arttırdı. "Ama yok, o ne yaptı? Gitti bizi tuzağa düşürüp adalete teslim etmeye çalıştı." Hızla ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Ben onu öldürmedim, o benim onu öldürmemi istedi. Dostlarını satmaya kalkmasaydı hala yaşıyor olurdu."

Öfkesi bana mıydı kendine miydi bilmiyordum fakat haklıydı. Babam sert, sevgi göstermek nedir bilmez bir adamdı lakin oldukça iyi bir polisti. Eğer onların kirli işlere bulaştığını öğrendiyse mutlaka bunu sonlandırmaya çalışırdı. Onun için etik ve iş ahlakı her şeyden önce gelirdi.

Karşımdaki ikili de bakışlarımı dolaştırdım. Görebiliyordum, bu durum onları yaralamıştı. En çok da Zafer Tunalı'yı. Adam yüzüme dahi bakamıyordu.

"O sizin arkadaşınızdı." Gözlerimi Erdem şerefsizinden ayırmadım. "Yediğiniz, içtiğiniz ayrı gitmezdi. Buraya bile kaç kere birlikte geldiniz? Kaç gecenizi harcadınız bu evde?" Sesimin titremesine izin vermedim. "Hayat ne tuhaf değil mi?" Zafer Tunalı'nın kahverengi gözlerine tutunduğumda gözbebeklerine yerleşen acı öfkemi kamçıladı. "Yıllar önce arkadaşınız ile eğlendiğiniz, hoş vakit geçirdiğiniz bu yerde şimdi öldürdüğünüz adamın kızıylasınız."

Kıkırdamamı tutamadım.

"Açıkçası babam ile çok iyi anlaşamazdık. Nedenini bilmiyorum ama beni pek sevmezdi." İç geçirdim. "Ama yine de benim babamdı. Bu yüzden intikamını almadan, sizi öldürmeden bu evden çıkmayacağım. Yerinizde olsam hazır elim kolum bağlıyken giderdim."

Bana bakan gözlerde bir şimşek çaktı. İki polis vardı karşımda. Benden yaşça büyük ve tecrübeliydiler ama onlarda olmayan bir şey vardı bende.

İntikam ateşi, benim en büyük silahımdı.

Kanıma bir kez sızdığında kimse beni tutamazdı. Artık içimde beni dizginleyebilecek küçük bir kızda yoktu. Aksine o kızın yerini kana susamış bir canavar almıştı. Zehrini akıtıp onları yakmak için sabırsızdı. Ona bakan bu yeşil gözleri ait olduğu bedenden sökmeden durmayacaktı.

Hiçbir zaman masum biri olamamıştım lakin tamamen de günahkâr sayılmazdım. Eşikten geçip bir taraf belirlemenin zamanı gelmişti. Karanlık bana yaverlik edebilirdi zira ışığım sönmek üzereydi.

"Ben biliyorum." Erdem şerefsizinin dudaklarından dökülen sözlerle bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde tebessümündeki alaycılık mideme bir ağrı sapladı. "Babanın neden seni sevmediğini biliyorum."

Sözlerinin canımı yakacağını zannediyorsa yanılıyordu. Nedenini önemsemiyordum. Yıllarca onun tavırlarıyla yaşadıktan sonra ardında bir sebep arama gereği duymamıştım. İsterse bahanesi anlamın ta kendisi olabilirdi yine de karısının emanetine bakamamış, küçük bir çocuğa sevgi gösterememişti. Bunun açıklaması olamazdı.

Zafer Tunalı, çatılan kaşlarıyla ortağına baktığında sert sesi taktire şayandı. "Erdem, yapma. Bir söz verdin bari bunu tut."

Bingo.

Zayıf halka ilk açığını vermişti. Yüzüme üzgün bir ifade yerleştirerek şaşkınlıkla Zafer Tunalı'ya bakan adamı yok saydım. "Senin bir suçun olmadığını biliyordum, Zafer Amca." Bakışlarımız buluştuğunda sıcak bir tebessümü dudaklarıma yerleştirdim. "Erdem'e kandığın için ne kadar pişman olduğunu görebiliyorum. Üzülme, eminim babam bu halini görseydi seni affederdi."

Ağzımdan çıkan sözlerle karşımdaki adamın omuzları düştü. Yüzüne yerleşen ifadeden gerçekten pişmanlık duyduğunu anlayabiliyordum. Yine de bu onu kurtarmaya yetmeyecekti. Tek amacım ikisini birbirine düşürüp şu iplerden kurtulmama yetecek kadar zaman kazanmaktı.

Erdem şerefsizinin dudaklarından dökülen kahkahaya irileşmiş gözleri eşlik etti. İşaret parmağını yanındaki adama uzattığında tek suçlunun kendi olmadığını kanıtlamak istedi. "Babanı öldüren ben olabilirim ama her şeyi ayarlayıp suçumu örtbas eden sevgili Zafer Amcan'dı. Kanıtları ortadan kaldırıp babanı sanki bir operasyon baskının da ölmüş gibi gösterdi."

Zafer hızla koltuktan kalkıp bağırmaya başladığında bileklerimi hareket ettirerek halatı biraz da olsa gevşetmeye çalıştım. "Başka ne yapacaktım? Ademi öldürdükten sonra aradın beni. Kendine mukayyet olamayacağını bilseydim yalnız yollar mıydım seni?" Sesi evde yankılanmaya başladığında bileğimi eğerek parmaklarımı yılan sembolüne doğru uzattım. "Belki korkuna yenilmeyip konuşmaya çalışsaydın Ademi ikna edebilirdik."

Aralarında tartışmaya başladıklarında bilekliğimin ucunu yakaladım. Yılanın kuyruğunu çekiştirerek geniş zinciri sayesinde

rahat hareket ettim. Karşımdaki ruh hastalarından biri, bana sivri nesneleri kullanarak kelepçe kilidini açmanın yollarını göstermişti. Gerçekten kendi öğrettiği şeyleri bile yapabileceğimi düşünmüyor, beni o denli kaile almıyordu. Yılanın kuyruğunu kilide yerleştirdiğim sıra ikisinin de bana dönmesiyle başımı doğrultup normal gözükmeye çalıştım.

Erdem şerefsizinin gözleri kısıldığında bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Parmaklarımı geriye çekerek bilekliğimi yavaşça bıraktım. Gülümsemesi genişleyip erkeksi bir kahkaha dudaklarından sıyrıldığında hayranlık duyuyor gibiydi. "Hiç fena değil." Başını salladı yavaşça. "Bizi birbirimize düşürüp zaman kazanmaya çalıştın. Tebrik ederim, kızım. Demek gerçekten sana bir şeyler öğretebilmişim." Derin bir nefes aldığında dişlerimi sıktım. "Keşke benim evladım olarak doğsaydın, Kutsal. Emin ol senin ile dünyayı fethederdik."

Dileği midemin bulanmasına neden olduğunda daha fazla iğrenç yüzüne bakmak istemedim.

"Eğer nişanlının seni bulacağını düşünüyor ve o gelene kadar bizi oyalamaya çalışıyorsan hiç uğraşma." Erdem şerefsizinin sesi zihnimi tırmalamaya başlamamıştı. "Burayı bulması imkânsız. İşimi sağlama aldım." Kendinden emin tavır ile başını dikleştirdi. "Nasıl becerdin bilmiyorum ama kalpsiz manyağı kendine hayran bıraktın."

Bana doğru eğilip yaklaştığında geriye çekilmek istesem de yapmadım. Ondan kaçındığımı düşünmesini istemiyordum. Aniden elini kaldırıp parmaklarının tersiyle tenimi okşadığında dişlerimi sıktım.

"Gerçi bu güzellikle etkileyemeyeceğin bir adam yok." İç geçirdiğinde üstüne kusmak istedim. "Sana dediğimi yapsaydın işler hiç bu raddeye gelmezdi. O adamı kulun köpeğin etmen bir gecene bakardı." Parmaklarını çekip kıkırdadı. "Ama helal olsun, bedenini kullanmana bile gerek kalmadan ele geçirdin onu." Gözlerine yerleşen ışık, kendine duyduğu bir hayranlıktan geliyordu. "Araz Vladimirs'in zaafının mimarı benim."

Derin bir nefes alarak doğrulduğunda kendiyle aşk yaşamaya devam etti. "O adamı devirmek isteyenlerin sayısıyla ben bir ordu kurarım. Dünya'ya hükmeden, herkesi dize getiren o sosyopat benim ellerine bıraktığım küçük kıza yenildi."

Kahkahayla güldüğünde aklıma düşen okyanus gözlü adam yüreğimi sızlattı. Sarışının geride bıraktığı sözlerle baş başaydı. Onu tanıyordu. Tanıştığımız ilk andan bugüne kadar her anımızı düşünecek, aklındaki tartıyla beni ölçecekti. Ve biliyordum, varacağı sonuç onu delirtecekti.

"İtiraf ediyorum, başta planım senin çektiğin görüntüleri kullanarak ona şantaj yapmak ve karşılığında zarfı almaktı ama sen planı yüzüne gözüne bulaştırdın." Gülümsemesi büyüdü. "Sonra tabi ki sana bir yıldır aşıladığım suçluluk duygusuna boyun eğerek kendini feda ettin. Bak bu kadar saf olmanı beklemiyordum ama işime geldi." Ne kadar maskesi varsa hepsini çıkarıyor, gerçekleri önüme sermekten çekinmiyordu. "Baktım baya alıştın ona. Evine biri girdiğinde koşarak sana geldi. Seni sarıp sarmalayarak oradan çıkardı. Seni kaçırdığımda şehrin altını üstüne getirdi. Otelin önünde kurşun yağdırdığımda ilk seni düşündü." Kıkırdadı. "Adam kendini sana kalkan etti. Ve ben o adan dedim ki, sonunda onun da bir zayıf noktası var."

Boğazım düğümlendi.

Kalbime saplanan sızıyı tarif dahi edemezdim.

"İhtiyacım olan açığı kendi ellerim ile yarattım." Gülümsemesi mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. "Aslında sana verdiğim sözü tutup anlaşmamıza ayak uyduracaktım ama bekleyecek takatim kalmadı. O zarfı bir an önce almalıyım. Geleceğimi daha fazla küçük bir kızın ellerine bırakamam. Bu yüzden birazdan nişanlını arayacağız ve seni o zarf ile takas edeceğimizi söyleyeceğiz."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Bakışlarıma yerleşen keskinlik kaşlarını çatmasına neden oldu. Planı tam tahmin ettiğim gibiydi. İşte bu hayali gerçekleşmeyecek, hayatı küçük kızın ellerinde kalmaya devam edecekti. Araz bu saatten sonra benim için kılını bile kıpırdatmazdı. Gerçi itirafım olmasa ve atağa geçmek istese bile yapamazdı zira zarf bendeydi. Erdem Gürsoy, kendi kendini bitirmiş ve yarattığı ne varsa yıkarak sonunu hazırlamıştı.

O zarf sonsuza dek kayıp kalacaktı.

Bacak bacak üstüne atarak iyice arkama yaslandım. Başımı geriye atıp yüzümü gölgeleyen sarı tutamları omzumun ardına yönlendirdim. Tavrım kahverengi gözlü adamın bile gerilmesine neden olmuştu çünkü bir sorun olduğunu anlamışlardı.

"Araz sana zarfı vermeyecek." Dudaklarımdan sıyrılan sözler ile tebessümü titredi. Duruşundan ödün vermek istemese de ben ektiğim

şüphe tohumlarının filizlendiğine emindim.

"Sanırım onun için ne kadar değerli olduğunun farkında değilsin kızım ama inan ben gördüm. Senin için her şeyi yapar."

Başımı hızla iki yana salladım ve ne kadar canımı yaksa da belli etmemeye gayret ederek konuştum. "Yapmaz." Tebessümüm genişlediğinde karşımdaki ikili buz kesti. "Çünkü sen beni tutuklamadan saniyeler önce ona her şeyi itiraf edip aslında bir hain olduğumu söyledim. Araz'ı çok iyi tanıyorsun çünkü yıllarca onun kölesi oldun. Bu yüzden ihanetin onun kırmızı çizgisi olduğunu bilirsin ve inan kimse için istisna tanımaz." Dakikalardır zor zapt ettiğim kahkaham ile evi doldurduğumda keyfim yerine gelmeye başlıyordu. "Erdem Gürsoy, kendi ayağına sıkarak zarfı elde etme şansını kaybettin."

Titreyen elleriyle ardı ardına nefes almaya başladığında Zafer Tunalı hızla yerinden sıçradı ve odanın içinde volta atarak küfürler savurdu. Aniden Erdem şerefsizini ittirip bağırdığında çıkardığım kaosun tadına vardım. "Sana bırak kız getirir birkaç güne dedim değil mi? Bir kez ulan bir kez dinle beni." Arkadaşını sertçe sarstı. "Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

Erdem şerefsizi ortağını ittirerek delirmiş bir ifadeyle bana baktı. Tebessümümü esirgemeden hafifçe başımı yana yatırdığımda bir küfür savurup odanın içinde adımladı. Bilekliğimi tekrar avuçladım. Sert kuyruğu kilidin ağzına yaslayarak ittirdim. İşin pür noktası açıydı. İnce kuyruğun ucu keskindi ve doğru bir paralellik ile deliğe girmesini sağlarsam kelepçeden kurtulmam saniyelerimi alırdı.

"Tamam, tamam sorun değil." Erdem şerefsizi duraksayıp bana baktığında derin bir nefes alıp yutkundu. "Araz yine de Kutsal'ı isteyecek. İhaneti bedelsiz bırakmaz. Saplantılı manyak ibreti alem için cezalandırır onu." Kendini onaylar gibi salladı başını. "Evet, bu işe yarar. Plan bozulmadı yine zarf ile takas edeceğimizi söyleyeceğiz sadece motifimiz farklı."

Cebine uzanıp telefonunu çıkaracağı sırada onlara kötü haberi vermem gerektiğini fark ettim. Mantıklı bir düşünceydi lakin başarmaları imkansızdı. Söyleyeceğim sözlerin başıma bela açacağını biliyordum yine de bütün okları kendime çevirmeli, Araz'ı bu kaostan uzak tutmalıydım.

"Aslında güzel taktik." Diyerek iç geçirdim. "Ama işe yaramaz."

"Neden?"

Erdem'in sorusuyla yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirdim. "Sorun şu, bazı noktalarda haklısın. Mesela beni ellerinle öyle bir hale getirdin ki yarattığın yıkımın ölçüsünü kaçırır oldun." Tebessümüm genişledi. "Beni o kadar küçümsedin ki zarfın başından beri bende olduğunu anlamadın. Sana yalan söylemiştim. Haftalar önce o belgeleri buldum. Sizin ne halt olduğunuzu anladım ama merak etmeyin kendime sakladım." İç geçirdiğimde yüzlerine yerleşen öfkenin beni sindiremeyecek olmasını anlamalarını umdum. "Kısacası, Araz size istediğinizi veremez. Kurtuluşunuz benim ellerime kaldı, beyler."

Vakit kaybetmeden üstüme atlayan bedenin sahibi elini saçıma dolayıp canımı yaktığında gülümsememi yüzümden silmedim.

"Nerede ulan zarf?" diye haykırdı.

İçimden bir ses Araz'ın bu ana şahitlik ettiğini düşündü.

Okyanus gözlü canavar, karşımdaki adamı kopardığı her tel saçım için tekrar ve tekrar öldürürdü.

Geriye çekilip kafa tasımın sızlamasına neden olarak karşıma geçtiğinde belinden çıkardığı silahın sürgüsünü çekerek namlusunu doğrulttu. Alnıma aldığı hedefin beni etkileyeceğini sanıyorsa tahmin ettiğimden daha aptaldı.

"Zarf nerede söyle yoksa öldürürüm seni." Bağırışıyla beni sindirmeyi amaçladı ve tabi ki başarısız oldu. Bunu fark ederek bana doğru adımladı ve kararlı olduğunu anlamamı ister gibi soğuk demirin ucunu alnıma yasladı. "Sana zarf nerede dedim?"

Dudağımın kenarı kıvrıldığında algılarının yerle bir olduğunu görerek neşelendim. Hayret ile bizi izleyen Zafer Tunalı, neyin içine düştüğünü sorgular gibiydi.

"Sıksana." Diyerek onu cesaretlendirdim. "Vakit kaybetme çek tetiği." Kafamı silahın ucuna bastırarak onu tahrik ettim. "Hadi öldür beni. Zarfı da sonsuza dek unut. Sanma ki o belgeler tarihe karışır. Araz elbet bulur onları. Zaten bulmasa da sorun değil çünkü o kadar aptalsın ki adamın ellerinden beni alarak ona kafa tuttun." Arkama yaslanarak başımı iki yana salladım. "Araz Vladimirs'in nişanlısı tutuklandı. Hem de emniyet müdürü Zafer Tunalı'nın izniyle Erdem Gürsoy tarafından." Alaşağı olan yüzüne bakmaya devam ederek gülümsememin büyümesini sağladım. Amacım Araz'ın namını korumak için yapabileceklerinin bir sınırı olmadığını görmeleriydi.

"Her halükârda yürüyen cesetlersiniz. Karar vereceğiniz tek şey Araz'ın mı yoksa benim mi ellerimde öleceğiniz."

Yeşil gözlerindeki yıkım...

Sanırım başka hiçbir şey beni bu kadar tatmin edemezdi.

Sözlerimin gerçekliğinin farkındaydı. Akıllı davrandığını düşünmüş ama çok önemli bir detayı atlamıştı. Bu işin sonu hiçbir olasılıkta iyi sonuçlanmazdı. Araz itibarına leke sürmezdi. Beni intikamını almak için elde etmek istemese bile karşımdaki iki adama hadlerini bildirirdi.

Derin bir nefes alıp ektiğim nifak tohumlarının sunduğu meyveleri toplamaya başladım. "Sorularıma cevap verirsen belki zarfın nerede olduğunu söyleyebilirim."

Cevap istiyordum. Aklımın köşelerine sıkıştırmaya çalıştığım soruların yanıtları için yanıyordum. Artık gözüm kapalı, el yordamıyla yürüyemezdim. Gerçekten neyin içindeydim bilmeliydim.

"İlk olarak, o manyak ne alakaydı?" Ersay'ın yaralanmasına neden olan lakin aslında Araz'ı hedef alan o kurşunun ateşlenme emrini Erdem'in verdiğini düşünmüyordum çünkü onda böyle bir yürek yoktu. "Neden beni tanıdığını düşünmeme neden olan birini çıkardın karşıma? Aklınca Araz'ı bana karşı şüphelendirmek mi istedin?"

Dudaklarımdan dökülen sözlerde doğru olmayan bir şeyler vardı.

O yabancı denkleme oturmuyor, bir parçası eksik kalıyordu.

Erdem şerefsizi iç çekerek omuzlarını düşürdüğünde endişeyle odanın içinde dönüp dolanan ortağına baktı. Başka bir çıkış yolu görmüyor gibi karşımdaki divana oturdu. Yenilgi öylesine öfkelendirmişti ki onu, sinirden bedeni titriyordu. Aşağılanmış gibiydi. Sanki boynuzun kulağı geçtiğine emin olmuş, kendi elleriyle yarattığı canavarın zehrini ona akıtmasından memnun kalmamıştı.

"O adam bir oyun değildi." Diyerek tezimi onayladığında şaşırmadım zira yabancı karşımdaki adamdan daha zekiydi. "Beni buldu ve iş birliği talep etti. Amacı seni elde etmek. Nedenini bilmiyorum. Bu gece seni yakalamamız için gerekli ortamı sundu ve kenara çekildi. Tek isteği zarfı aldığımızda seni Araz'a değil, ona teslim etmemizdi."

İçimi kaplayan kasvetin yüzüme yansımasına izin vermemeye çalıştım. Anlayamıyordum. Tanımadığıma emin olduğum o yabancı neden benim ile ilgileniyor, yalan söyleyerek bir geçmişe sahip olduğumuzu iddia ediyordu. Zihnimi yokluyor ve mantıklı bir neden

arıyordum fakat bulamıyordum. Gözlerimi kısarak bakışlarımı karşımdaki adamın yüzünde gezdirdim. Yerine oturmayan parçaları fark edemeyecek kadar mı o belgelerden korkuyordu?

Yabancı olarak tabir ettiğim manyak Araz gibi bir adama bile kafa tutmaya cüret edebiliyorken onu bozuk para gibi harcardı.

"Sende ona inandın öyle mi?" Sesime yansıyan şaşkınlığa engel olamadım. "Tam olarak ne tezgahlamıştınız? Takas sırasında o manyak çıkıp gelecek, Araz ve adamlarını kurşuna dizip size özgürlüğünüzü vererek beni ele mi geçirecekti?"

Bakışlarımı beni dinleyip izlemek ile meşgul olan adamların üzerinde dolaştırdığımda yaralarına parmak bastığımı görmek kahkaha atmama neden oldu. Bu sefer cidden içimden geldiği için gülüyordum. Gerçekten bu planın işe yarayacağını düşünmüş olmaları aptallığın daniskasıydı.

Neşem ikisini de darmaduman ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırarak derin bir nefes aldım. Kendime hâkim olmayı amaçlayarak kıpırdandım ve fark ettirmeden hareketim ile ipleri genişletmeye çalıştım.

"Bana söyler misiniz?" diye sordum. "Bunu yapabilecek yani Araz'a böyle bir tuzak kurabilecek cesarete sahip olan adam neden sizle iş yapsın?"

Yabancıyı tanımıyordum fakat ellerim bağlı olmasa onu alkışlardım. Kılını bile kıpırdatmadan beni güvenli limanımdan çıkarmayı başarabilmişti. Araz etrafımdayken beni ele geçiremeyeceğinin farkındaydı. Bu yüzden karşımdaki iki salağı kullanarak beni daha kolay avlayabileceği bir alana getirmelerine neden olmuştu.

Tedirginleşmeye başladığımda ciddileştim. "Siz çaresizlikten beyninizi kullanmayı unuttunuz herhalde."

O manyak Erdem şerefsizini öldürmeden beni ele geçirirse sinirimden kahrolurdum. Karşımdaki adam bunu fark etmiş gibi hızla yerinden kalkıp sağımda kalan camın ardına baktı. Yüzüne yerleşen tebessüm ile başını dikleştirdi. "Korkma, burada olduğunu o da bilmiyor. Ben istemediğim sürece kimse seni elimden alamaz."

Sözlerinin beni rahatlatacağını düşünüyor olamazdı değil mi?

Zafer Tunalı birkaç adımda önüme dikildi. Hissettiği endişeye yaverlik eden korku teninin solmasına, gözlerinin kararmasına ve bütün bedeninin kriz geçirir gibi titremesine neden oluyordu. "Bu evin

etrafı sensör dolu. En ufak bir harekette haber geliyor." Az ilerimizdeki kapının yanında duran beyaz kutuyu işaret etti. "Biri eve üç kilometreden fazla yaklaşır ve ben her şeyin yolunda olduğunu söyleyen şifreyi oraya girmezsem ev kendini infilak etmeye başlar. Sandığın kadar aptal değiliz kızım. Sen daha ana rahmindeyken ben bu işlerin içindeydim." Birkaç adımda yaklaştı ve sabırsızlığını idrak etmemi ister gibi koyulaşan kahverengilerini bana bahşetti. "Şimdi daha fazla şımarma ve zarf nerede söyle."

Zafer Tunalı şerefsizler adlı kategorideki yerini aldığında iyice arkama yaslanıp bacağımı sallamaya başlayarak tebessüm ettim. Ağzımdan laf alamazlardı. Gerçi zarfın yerini söylesem de ellerine bir şey geçmezdi ki Araz'ın evine girip onu almaları uzaya çıkma ihtimallerinden daha düşüktü.

Kahverengi gözlü adamın parmakları çenemi kavradığında tenimi sıkıca sardı. Temasının baskısıyla canımı yaktığında acımı önemseyemeyecek kadar uyuşmuştum. Yüzüme haykırdı onu kontrol eden öfkesi ve çaresizliğiyle. "Cevap ver ulan, konuş."

Hızla ayağımı kendime çekip karşımdaki adamın diz kapağına bir tekme savurdum. Dengesini kaybederek iki büklüm olduğunda bacağımı kaldırıp topuğumu omzuna indirdim. Yüz üstü yere düşüp acıyla bağırdığında Erdem şerefsizi bir arkadaşına bir bana baktı. Uğraşamayacağım der gibi koltuğa oturup başını ellerinin arasına aldığında tekrar bacak bacak üstüne attım. Omzunu tutarak doğrulmaya çalışan adama bakmaya devam ettim. Çeneme sapladığı ağrının öcünü almak istemsizce iyi hissetmemi sağlamıştı fakat sıkılmaya başlıyordum. Bakışlarımı yeşil gözlerin sahibine döndürdüm, ikisinin de başka bir şey ile uğraşmasından güç bularak kilidin ucuna iliştirdiğim yılanın sivri kuyruğunu parmak uçlarım ile ittirdim. Yeterli olamıyor, sıkıca tenimi saran ipler yüzünden başaramıyordum.

Aklıma gelen fikir ile ayağa kalkmakla uğraşan adama döndüm. Histerik bir kıkırtı dudaklarımdan kayıp gitti. "Çok acıdı mı?"

Zafer'in gözlerinde Azrail'in adım sesleri yankılandı. Deliye döndüğünü anlamama neden olan bakışlarıyla bana baktığında yerden doğrulmuştu. Başımı arkaya atıp istediğim tavrı sergilemesini umut ederek onu kışkırtmaya çalıştım.

"Gerçekten beni şaşırtıyorsunuz. Kaç yaşında adamlarsınız. Benim gibi ufak tefek bir kızı nasıl dizginleyemiyorsunuz anlamıyorum."

Gülümsemem büyüdüğünde sinirden ellerini yumruk haline getiren adamı hedef aldım. "Polis arkadaşlarınız sizi görse emir aldıkları adamların acizliği karşısında iyi eğlenirdiler."

Sözlerimin bitimiyle Zafer Tunalı tam olarak istediğim eylemi gerçekleştirmiş, çeneme geçirdiği okkalı yumrukla sandalye ile birlikte yere düşmemi sağlamıştı. Ruhumu esir eden keskin acıyla mırıldandığımda çenemin az kalsın çıkacağını düşündüm. Ahşap zemine çarpan başım sızladı.

"Bana bak ufaklık." Diye bağırdı. "Benim sınırımı zorlama yoksa zarfı falan umursamam öldürürüm seni."

Sersemlediğimi belirtmeliydim. Başıma saplanan ağrı görüş açımın birkaç saniyeliğine kararmasına neden olmuştu lakin hedefimi tam on ikiden vurmuştum. Yere düşüşüm ile gıcırdayan ahşap sandalye bedenime sarılı olan iplerin biraz da olsa genişlemesini sağlamıştı. Attığı yumruk ile yeri öpmeme neden olan adam hızla üzerime eğilip beni kaldırdı ve eski pozisyonuma gelmemi sağlayarak ellerini omuzlarıma yerleştirdi. Bir ağacın dalını sallar gibi sarstı beni ve bağırmaya başladı. "Konuş yoksa ben seni zorla konuşturacağım."

Tehdidinin beni sarsmasına müsaade etmedim. Zonklayan başımı dik tutarak gözlerinin içine baktım. Beni parçalara bölebileceğini, zihnimi ayırarak benliğimi ufalayabileceğini zannediyorsa yanılıyordu. Benden geriye esir edebileceği bir şey kalmamıştı.

Bakışlarını yüzümde gezdirmeyi bırakıp okkalı bir küfür savurduktan sonra hızlı adımlarla odadan çıktı.

Baş başa kaldığım adama baktım. Kelepçenin ağzına dayadığım sivri kuyruğu hareket ettirebileceğim kadar gevşemişti tenimi saran ipler. Kilidin içine yerleştirdiğim sert nesneyi yavaşça hareket ettirmeye başladığımda düşünmek ve bu işten bir çıkar yol bulmak ile meşgul olan adama döndüm. Saniyeler içinde açacağım kilidin yaratacağı sesi baskılamaya çalışarak konuşmaya başladım.

"Eylül'ü de bu ateşe sen attın değil mi?" Sorum üzerine yeşile boyanmış bakışları beni buldu. Saf bir merak ile içimi yakan öfkeyi göz ardı ederek mırıldandım. "Onu da zarf uğruna kurban mı ettin? Ya da bana yapmaya çalıştığın gibi kızını Araz'ın kollarına atarak bir zaaf mı yaratmaya çalıştın?" Sarf ettiğim her kelime de sesimin desibeli artıyordu. Bağırmamla orantılı olarak parmaklarımı oynattım ve kelepçenin kilidini açtım. "Kardeşime ne oldu, söyle."

Bileğimi yakan demir anında gevşedi. Hızlıca elimi çeksem özgürlüğüme kavuşurdum. Tenimi yakan sızıyla dişlerimi sıktım. Bir esir gibi davranmaya devam ettim. Atağa geçmemin vakti gelmemişti.

Bana acıyan gözlerle bakan adam başını yavaşça iki yana salladı. İç geçirip konuşmaya başladığında sesindeki tokluk ile yutkundum.

"Hem bu kadar zeki hem bu kadar aptal olmayı nasıl becerebiliyorsun?" dedi ve kıkırdadı. "Kardeşim dediğin kızın umurunda değildin, hiçbir zamanda olmadın çünkü o öyle biri. Annesine çekmiş." Bakışlarını boşluğa çevirdiğinde kendi kendine konuşur gibi mırıldandı. "Onun gibi bencil ve yalancı. Sadakat nedir bilmez bir kadın." Dişlerini sıktı sertçe. Duyduğu öfkenin yoğunluğunu daha önce fark etmediğime inanamadım. "Ben ona hiçbir şey yapmadım, başına gelen her şey kendi eseri. Ben ona babalık etmek istedim ama o hiç çabalamadı. Hep aksi tarafımı uyandırdı. Ölen eşime olan kızgınlığımı ondan çıkarmamı sağladı çünkü her şeyiyle annesinin kızıydı."

Arkasına yaslanarak tebessüm ettiğinde gözlerini yüzümde gezdirdi. Ağzından çıkan her söz öfkemin dozunu arttırıyordu.

"Bu yüzden seni her zaman daha çok sevdim. Eylül bunun farkındaydı. Öz kızımdansa seni tercih ettim her defasında." Gözlerini kısarak sorguladı beni. "Araz ile arasındaki bağı öğrendin mi?"

Sorusu kalbimin sızlamasına neden oldu. Aklıma düşen fotoğraf tarifsiz bir acının ruhumda peydahlanmasını sağladı. Yüzlerindeki gülümsemeler ile poz veren ikili, bir hayal gibiydi. Yüzyıl düşünsem yine de öyle bir kareye şahitlik edeceğimi tahmin edemez, bunun imkânsız olduğunu savunurdum lakin gerçekti. Ruhumu alaşağı eden adam ile benliğimi yıkıma sürükleyen kadının bir ilişkisi vardı. Aralarındaki bağın temelinde aşk olduğunu düşünmüyordum. Araz benim aksime asla yalan söylememiş, acı olsa da bütün gerçekleri yüzüme vurmuştu. Ona defalarca kez geçmiş ilişkilerini sormuş, her seferinde de olumsuz yanıtlar almıştım. Fakat bu bir mazileri olmadığını kanıtlamıyordu. Hayatlarının bir dönemlerinde bir araya gelmişler, belki arkadaş belki çıkara dayalı bir ittifak kurmuşlardı. Her türlü bu durum canımı yakıyordu çünkü en yakın arkadaşım hatta kardeşim dediğim insanın benden gizlediği bir hayatı vardı. Benim intikam uğruna karartmak istediğim insanları merkezine alan bir yaşamdı bu.

Yüzüme yerleşen ifade karşımdaki adamın keyiflenmesine neden oldu. Erkeksi bir kıkırtı dudaklarından döküldüğünde iç geçirdi. "Sanırım hala tam olarak öğrenebilmiş değilsin. Hiç düşündün mü sana neden bahsetmedi o insanlardan?"

Dik durmaya çalıştım ama Erdem beni nereden vuracağını iyi biliyordu.

"Çünkü seni kıskanıyordu. Sana verdiğim ilgiyi ve değeri çekemiyordu. Sevmek, sevilmek istedi." Boğazıma oturan yumru, nefesimi kesti. İçimde bir sızı vardı. Aklıma düşen arkadaşım yüreğimi dağlıyordu. "Ve o pisliklere bulaştığında aradığı şefkat ve ilgiyi bulduğunu sandı. Ne büyük yanılgı. Kızım diye söylemiyorum, tam bir aptaldı."

Onun hakkında böyle konuşamazdı. Öz kızından bu kadar nefret edemezdi. Ona insan demeye bile utanıyordum. İğrenç bir mahlukattan farksızdı.

"Hep sahip olmayı arzuladığı sevgi ve ilgiyi bulunca da bunu seninle paylaşmak istemedi." Dudaklarını ele geçiren gülümseme kanın beynime sıçramasına neden oldu. "Onları elinden almandan korktu."

Karşı çıkmak, ona haddini bildirmek istiyordum fakat zihnimde hüküm süren iki ses vardı. Biri beni ölümün kıyısına sürükleyen hastalıklı kadına diğeri ise mavi derisiyle ışıldayan kırmızı kafalı canavarıma aitti. Ve ikisi de emindi, Erdem Gürsoy'un sözlerinde haklılık vardı.

Eylül bile isteye benden hayatının bir kısmını saklamıştı. Bu zamana kadar saf ve koşulsuz bir sevgiyle yaklaştığım için görmemiştim belki de görmek istememiştim. Eylül en az benim kadar yaralıydı. Annesini erken yaşta kaybetmiş, babasının bütün acısını ondan çıkarmasına boyun eğmişti. En yakın arkadaşı dediği kadının ilgi görmek istediği tek adam tarafından defalarca kez pohpohlandığına şahit olmuştu. Kendince haklı nedenleri olabilirdi yine de bunu hak etmemiştim. Onun sakladıkları, benim hayatıma ve geleceğime mal olmuştu. Karşımdaki adam onun gidişiyle harlanan ateşi bana yönlendirmiş, beni bir silah haline getirmeye çalışmıştı ve başarılı olmuştu.

"Anlamıyorum." Dedim saf bir dürüstlükle. "Araz'ın yanına sen onu göndermediysen onlarla nasıl tanıştı? Bunca zaman aslında arkadaşıma iyi gelen insanları mı hedef aldım ben? Onun yaralarını sarmaya çalışan kişileri mi bitirmek istedim?" Kendime duyduğum

nefret sesimde hayat buldu. "Sen beni nasıl bir oyuna alet ettin? Ben kim ve ne için savaştım?"

Dudaklarımdan dökülen her kelimede gülümsemesi mümkünmüş gibi biraz daha genişledi. Yeşil gözlerini ele geçiren ışıltı bedenimi titretti. Öfkem soyutlaşıyor, benden bağımsız bir hal alıyordu.

"Sen benim küçük kuklamdın, Kutsal. Benim istediklerimi yerine getirmek ile mükellefle dirilmiş bir askerdin. Gerçi işin sonunu getiremedin ama bana bu saçmalığı bitirmem için olanak sağladın. Karşılığında sana istediğin cevapları verebilirim ama hiç içimden gelmiyor." Kahkaha attı. "Seni karanlıkta bırakacak olmak daha tatmin edici."

Cinnet.

Beni ele geçirmeye başlayan hiddet kana susamıştı. Hayatımda ilk defa birinin canını almayı istiyor, bunu için deliriyordum. Bu iplerden kurtulup karşımdaki adamın nefesini kesecektim. Beni karanlıkta mı bırakmak istiyordu?

Ben onu direk karanlığa yollamayı hedefliyordum.

"Seni öldüreceğimin farkındasın değil mi?"

Yüzümdeki tebessüm gözlerinin kararmasına neden oldu.

Belli etmek istemese de ifadesi titremişti.

"Biliyorum." Dedi ve ekledi. "Bunu yapabileceğinin bilincindeyim ama seni içine atacağım çukurdan çıktığında ben çoktan kayıplara karışmış olacağım."

Dünyanın bir ucuna da gitse, yer yarılsa içine de girse peşindeydim.

Onu avlamadan ölmeyecektim.

"Bu kadar dedikodu yeter." Zafer Tunalı odaya geri döndüğünde bakışlarım üzerinde dolaştı. Öfkeliydi lakin daha çok korkuyordu. Gözlerine yerleşen endişe onu içten içe kemiriyor, çıldırmasına neden oluyordu. Elinde tuttuğu yuvarlak plastik ile bana adımlarken hızla konuştu. "Bana o zarfın yerini söyleyeceksin."

Sözlerindeki ünleme bir nokta iliştirdi. Ne olduğunu idrak edememiştim zira bir çırpıda kafama geçirdiği plastik poşet ile nefesimi keserek beni çırpınmaya mecbur kılmıştı. Ciğerlerim acıyla yanıp dudaklarım tek bir nefes uğruna aralık kaldığında sudan çıkmış bir balıktan farksızdım. Algılarım alarma geçerken yaşama içgüdüm kendini belli etti. Bedenimi sarmalayan iplerin beni yakıp, kesmesini umursamadan hareketlendim. Tırnaklarımı ahşap sandalyeye

geçirirken boğulmanın verdiği acıyla gözlerimi irileştirdim. Boğuluyor, ölümün kıyısından sürükleniyordum. Bana bir ömür gibi gelen saniyelerin ardından kafama geçirdiği poşeti çıkardı. Yüzüme çarpan oksijen acıyla yanan ciğerlerimi sıkıştırdığında titrek bir nefes alarak öksürmeye başladım.

"O belgelerin yerini söylemezsen öldürürüm seni." Bağırışıyla doğruldum. Aldığım her nefes bir bıçak gibi göğsüme saplanıyordu. Yüzüne yerleşen tiksintiyle bana ve arkadaşına bakan şerefsiz kılını bile kıpırdatmadığında sessizliğime deliren adam tekrar poşeti kafama geçirdi.

Boğulmaktan korkan o küçük kız ölmüştü. Bedeni cehennem çukurunun dibinde çürüyordu. Bu yüzden nefesimi benden almaları artık canımı yakamazdı. Ben bütün azabımı kuşanarak gelmiştim bugünüme. Sonumu getirebilecek, beni okyanusunda boğabilecek tek bir kişi vardı. Onun haricinde kimse bana zarar veremezdi.

Görüş açımı bulanıklaştıran poşetin yüzeyinin ardından sesler işitsem de duyamadım. Savaşma iç güdüm ile hareket ederken tenimi kestim. Benden esirgenen nefesim ciğerlerimin şişmesine, damarlarımdaki kanın uyuşmasına neden oluyordu. Bedenimi sarmalayan ipler bollaşırken gözlerim kararmaya başladı.

Cehennemin kapıları aralandığında hiçbir melek savaş ilan edemezdi. Şeytanın varlığı, başlı başına bir yenilgiydi. Ölümün kıyısından düşüp Azrail'in kollarıyla sarmalanacağım sırada celladım poşeti çıkararak gerçek dünyaya dönmemi sağladı.

Aralık dudaklarımdan kayan nefes son bir çabaydı. Soluk soluğa çırpınmaya devam ederek doğrulduğumda öksürdüm. Karşıma geçerek bana alev saçan kahverengi gözleriyle bakan adama duyduğum öfkeyle titremeye başladığımda sesini işittim. "Belgeler nerede?"

Dişlerimi sıkarak sükunetimden ödün vermedim. Beni öldürse de konuşmayacaktım. Onlara kurtuluş hakkı tanımayacak, bunu başarmalarına göz yummayacaktım.

Çenemi saran parmaklar ile titrememin şiddeti arttı. İğrenç nefesini yüzüme çarparak konuşan adamın delirmesine neden olduğumu fark etmek keyfimi yerine getirdi. "İnatçılığı bırak ve bana cevap ver." Dedikten sonra kaşlarını çattı. "Görmüyor musun? Tamamen yalnızsın. Bize istediğimizi vermezsen bir başına gebereceksin."

Dudaklarımdan kayan kıkırtı tenimi sarmalayan adamın dona kalmasına neden oldu. Ne denli sıyırdığımı görmek onu alaşağı etmişti.

"Beni böyle konuşturabileceğini zannediyorsan yanılıyorsun." Vücudumu saran akım beni sarsıyor, öfkem ateşimin çıkmasını sağlıyordu. "Sana asla istediğini vermeyeceğim."

Saldırmak üzere atağa geçeceğinde odayı dolduran melodiyle duraksadı. Ardında kalan ortağı ayaklanıp çalan telefonuna uzandığında izlediği şovun yarı da kesilmesine üzülmüş gibiydi. Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağına yerleştirdi ve karşı hattan işittikleri karşısında buz kesti. Gözlerine yerleşen korku daha önce görmediğim bir boyuttaydı. Titrememin şiddeti artarken kesik nefeslerim kulaklarımı yaktı. İyice bollaşan ipler bir umut ışığından farksızdı. Kolladığım zaman gelmek üzereydi ve ben hazırdım.

Erdem şerefsizi bir küfür savurup telefonu kapattığında ne yapacağını şaşırmış gibi etrafına baktı. Endişesi her geçen saniye artıyordu. "Gitmemiz gerek. Hem de hemen."

Aceleyle kurduğu sözlere yansıyan tedirginliği beni boğmak için saniyeler sayan adamın onu sorgulamasına neden oldu. "Sorun ne?"

"Araz Vladimirs."

Okyanus gözlü adamın ismini duymak beni ikiye ayırdı. Bir tarafım ondan güç bularak dikleştirdi başını. Diğer yanım ise hüzün ile sığındı içindeki yaralara.

Eve çöken sessizliği başaran adamın ismiydi. Sadece adı bile ortamın buz kesmesine neden olmuş bana bakan ikiliyi sindirmişti. Onlar için geliyordu zira yapılan saygısızlığı affetmezdi. Tıpkı ihaneti affetmeyeceği gibi.

Onun ellerine düşmekten korkmuyor, çekinmiyordum lakin önce halletmem gereken bir şey vardı. O da karşımdaki adamlara hak ettikleri sonu vermekti.

"Ben kaçarken kullanacağımız arabayı getireceğim. Sende daha fazla şansını zorlama çünkü konuşmayacak." Dedi Erdem. "Eşyaları ve Kutsal'ı alıp kapının önüne çık. Beş dakikaya geleceğim. İkinci plana geçmemiz gerek."

Ortağı başını salladığında aldığı onay ile vakit kaybetmeden çıkışa yöneldi. Derin bir nefes alıp arkama yaslandığımda tebessüm ettim.

Beş dakika.

Beş dakika da birçok şey yaşanabilirdi. Önüme gelen sarı tutamları savurduğumda kapanan kapı sesiyle karşımdaki adam tekrar bana döndü. Aklını kullanamayacak kadar delirmiş olmasını bahane ederek ellerini tekrar çeneme sardığında ani bir hareket ile kafamı arkaya yatırıp bana yaklaşmasını sağladım. Bacağına attığım tekmeyle acıyla eğildiğinde başımı savurarak burnunun ortasına kafamı geçirdim. Geriye sendelemesinden fırsat bilerek ayaklandım ve iki büklüm kalmama neden olan sandalyeyle birlikte kendimi yere düşmeye meyilli duran adamın üstüne attım.

Ahşap tahtalardan gelen kırılma sesine eşlik eden acı dolu çığlıklar adrenalinin kontrolü ele geçirmesine neden oldu. Bedenimden kaymak üzere olan iplerin yarattıkları acıyı görmezden geldim. Dakikalar önce kurtulduğum kelepçeyi bileğimden ayırarak parmaklarıma geçirip bir muşta haline getirdiğimde doğruldum. Üzerindeki tahta parçalarından kurtularak hareketlenen adam bir küfür savurarak baktı bana. Öfkesi mümkünmüş gibi artmış, gözlerindeki ateş harlanmıştı. Parmaklarıma iliştirdiğim demir yığınını çenesine geçirdiğimde kalkmak üzere olduğu yere tekrar yapıştı. Üzerine çullanacağım sırada karnıma geçirdiği tekmeyle şöminenin önüne savruldum.

Yere çarpan sırtım acıyla inlememe neden olduğunda vakit kaybedemeyeceğimi idrak ederek doğrulmaya çalıştım. Çıkardığı silah ile karşıma dikilen adam algılarımı telaşa sürükledi. Ellerimi zemine yaslayarak kendimi biraz da olsa kaldırdım. Savurduğum tekme hedeflediğim gibi bileğini buldu. Parmaklarının arasında duran siyah demir yığını fırlayarak ileriye düştüğünde bir küfür savurdu. Dudağından akan kanları görüş alanıma sunarak kafasını çevirdiğinde ondan uzaklaşarak ayaklandım.

Aniden evin içini dolduran alarm sesi ikimizin de duraksamasına neden oldu. Çatılan kaşlarım ile etrafa baktım. Kafamın karışıklığından neler olduğunu idrak edemedim. Evin içini esir alan ses öylesine yoğun ve gürültülüydü ki kalp atışlarımı bile bastırdı.

"Kahretsin." Karşımdaki adamın titreyen sesinde hayat bulan sözler ile bakışlarımızı buluşturduğumda yüzünü saran dehşet algılarımın yerine gelmesini sağladı. Eve yaklaşıldığında alarmın etkinleştiğini söylemişti. Eğer şifreyi girmezse içinde bulunduğum tahta parçası kendini infilak edecekti.

Gözleri az ilerimizdeki silahı bulduğunda önce beni zapt etmeye karar vermiş olmalıydı. Bunu fark ederek öne atıldım. Boynumu sarmalayan kolu hızımı kesti. Sırtımı göğsüne çaprtığında boğazımdaki acıyla gözlerimi irileştirdim. Nefes almakta zorlanıyor, ses şiddetini arttırırken zaman kaybettiğimi düşünüyordum. Dirseğimi hızla ardımdaki adamın bel boşluğuna geçirdim. Bileğini sarmalayan elim ile dengesini kaybetmesini fark ederek kolunu kıvırdım. Acıyla bağırdığında ardıma dönerek bacağımı kaldırdım ve göğüs kafesine bir darbe savurdum.

Aramıza giren mesafeyi fırsat bilerek birkaç adım önümde duran silahı kavrayarak karşına dikildim. Sürgüyü çekerek namluyu ona doğrulttuğumda omuzları çöktü.

Aniden ortama yerleşen sessizlik kulaklarımı yaktığında aceleyle konuştum. "Şifreyi gir."

Sözlerim ile başını iki yana salladı. Ağlamak üzereydi. Öylesine büyük bir acizlik kaplamıştı ki benliğini bunu görmemek için kör olmak gerekirdi.

"Artık çok geç."

Cümlesinin bitimiyle son sözünü sarf etmiş oldu. Geceyi delip geçen ve ardındaki camı kırarak ona isabet eden kurşun, alnının ortasında bir delik oluşturdu. Hızla kana bulanan yüzüyle dizlerinin üstüne çökmeye başladığında her şey ağır çekimde gibiydi.

Evi sarmalayan siyah duman görüşümü bulanıklaştırdı. Cansızlaşan kahverengi gözlerin sahibi yüz üstü ayaklarımın altına düştü. Ufak bir deliğe ev sahipliği yapan camda bakışlarımı dolaştırdım.

Ellerimde duran silahı yavaşça indirdiğimde göğsümün üstüne yerleşen kırmızı noktayı fark ettim. İşittiğim çıtırdayan odun sesleri olduğum yere çivilenmeme neden oldu. Bedenimi ele geçiren titreme şalterlerimin inmesinin nedeniydi. Saniyeler önce Zafer Tunalı'yı öldüren kişinin hedefindeydim.

Göğsümün üstünde dolaşan kırmızı ışık yok olduğunda etrafımı saran alevler beni esir etti. Varlığımı alt üst eden şok dalgasıyla hareket edemedim. Gözlerimdeki yansımanın nedeni olan alevler etrafımı çevreleyerek beni sarmaladı. Benliğimi kavuran sıcaklık ile öksürdüğümde ayı postuna ulaşan alevler hızla yükseldi.

Titremem artarken bir ses işittim.

Geçmişimden gelen kadının ince sesiyle mırıldandığı ninni aklımın içinde ahenkle dans etti. Bedenimi sarmalayan akım artarken güçsüz düşen bacaklarım ile yeri boyladım. Avuçlarımı yasladığım zemin bütün yakıcılığıyla kutsadı beni. Öksürerek doğrulmaya çalıştığımda gözlerim kararda. Sanırım kriz geçiriyordum.

En son yıllar önce yaşamıştım bunu. Mahallede çıkan bir yangına şahitlik etmek beni şoka sokmuş, günlerce hastanede yatmama neden olmuştu. Şimdi yine aynı şeyi yaşıyor, hareket edemiyordum.

Bayılacak gibi hissettim. Bana ulaşmak için acele eden ateşe teslim olabileceğimi düşünmek aklımın sınırlarını yıktı.

Kırmızı kapının önündeydim.

Geçmişim ile yüzleşmeme neden olan alevler özümü bugünüme taşıdı. Aralık duran kapının ardında kalanları görmek isteyerek adımladığımda şuurumu yitirmek üzereydim. Yanan zemine uzanarak alevleri izlemeye başladığımda dizlerimi karnıma çekerek cenin pozisyonuna geldim. Ana rahmindeki bir çocuk gibiydim.

Zihnime hapsolarak ölümü yok saydığımda işittiğim sesler birbirine karıştı. Aklımın ötesinde gizli kalanlar önüme serildi. Ateşleri izleyen şu an ki halim, alevleri seyreden geçmişimdeki küçük kıza dönüştü.

Beyaz elbisesinin eteklerini parmaklayarak endişeyle etrafına bakan o küçük kızın hissettiği korku nefesimi keserek titrememi arttırdı. Mazinin yaralarının başladığı noktada yanan evin içindeydi. Adını yakaran birini duyuyordu. Ağlama seslerine eklenen bağırışlar olduğu noktaya sinmesine neden oldu. Korkuyla kala kaldı sırtını yasladığı duvarın önünde. Koltuk altına sıkıştırdığı, uyurken sarıldığı beyaz ayısına bakarak derin nefesler almaya çalıştı lakin evi çevreleyen siyah duman yüzünden boğuluyor, öksürmeden duramıyordu.

Küçük bir oğlan çocuğuna ait olan tok ses ile başını kaldırdığında yükselen alevlerden dolayı hiçbir şey göremiyordu. Adını yakaran çocuğun sesindeki endişe ağlamasını sağladı. Gözlerinden dökülen yaşlar ile sindiği noktaya sığınarak kurtarıcısını bekledi.

Ne zaman yumduğumu fark etmediğim gözlerimi aralayarak bugünüme döndüğümde alevlerin arasında ilerleyen siyah postalları gördüm. Bana yaklaşan karanlıklara bürünmüş kişiyle biraz daha titredim. Başımı doğrultup gelen kişiye bakmak isterdim fakat yapamıyordum. Bedenimin kontrolünü yitirmiştim.

Aniden tekrar maziye bulandım.

Ateşin içindeki simayı anımsadım. Gökyüzünü andıran gözleriyle bana bakan, benden yaşça büyük olan lakin yine de küçük bir oğlan çocuğu sayılabilecek kişiyi buldum. Minik kalbimin acımasına neden olan güzel yüzü korkularımın içine doğan bir ışık gibiydi.

Bilirdim, her zaman korurdu beni.

Kendinden vazgeçer, beni yaşatırdı.

Tok ve endişe kokan sesiyle adımı yakarıyor, bana ulaşmaya çalışıyordu. Alevleri aşamayarak gerilese bile pes etmemeye kararlıydı. Korkmamamı söylüyor, beni kurtaracağını haykırıyordu. Yükselen ateşler ile görüş açımdan çıkarak bir çığlık attığında onu kaybetmenin verdiği acıyla bağırdım.

Kırmızı kapı yüzüme kapandı.

Gerileyerek yaşadığım kaosun içine düştüm.

Gözlerimi çevirerek bana eğilen kişiyi buldum. Yanan evin içinde iki bedendik. Güçlü kollarıyla beni sarmalayarak kucağına aldığında başım düştü. Doğrulmaya çalışarak öksürdüğümde ciğerlerim aldığı hasar ile feryat etti.

Kırmızı ateşin içine işlediği gözlerine baktım. Yüzüne geçirdiği siyah kar maskesinin açıkta bıraktığı tek kısım mavi gözleriydi. Yaz gününün sıcaklığını taşıyan gözleri, gökyüzünün rengindeydi.

Gözlerim kayıyor, ayık kalmam güçleşiyordu. Sarsılarak öksürüp açık havaya çıktığımızı yüzümü tokat misali vuran soğuk rüzgârdan anladığımda acıyla inleyerek titredim. Boşlukta sallanıyor gibi hissediyor, kendime gelemiyordum. Kapanan gözlerimi araladığımda boylu boyunca uzandığım arka koltukta kıpırdadım. Gecenin esir aldığı yolda sarı ışıklar ile ilerleyen aracın arkasındaydım.

Doğrulmaya çalışarak hareket ettiğimde nefesim kesildi. Kusma isteğiyle tekrar uzandığımda aracı kullanan adamı buldum. Görüş açım net değildi. Bulanık görüyor, başımın ağrısından hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Kar maskesini çıkarmış olan yabancının altın sarısı saçları dağılmıştı. Beyaz teniyle tezatlık oluşturan siyah kıyafetleri kusursuz fiziğini sarıyordu. Hayal meyal seçebildiğim dövmeyle tedirginliğim harlandı. Görüş açımın yetersizliğine rağmen fark etmiştim o sembolü. Boynunda, kulağının biraz altındaki iç içe geçmiş üçgen dövmesi... Beni kurtaran kişi, Araz'ın adamı olmalıydı.

Bedenimin güçsüzlüğü karşısında pes ederek tekrar gözlerimi yumdum.

Bilincimi kaybederek bayıldığımda onu gördüm. Gri bulutların süslediği bir zaman diliminde, lacivert dalgaların hoyrat bir tavırla oradan oraya savrulduğu bir okyanusun önündeydi. Dik duruşuyla bir dağdı her zamanki gibi. Omzunun ardından dönerek bana baktığında gözbebeklerindeki karanlık büyüdü. İfadesizliğine eklenen tebessümü ürpermeme neden oldu. Avını selamlayan bir avcıdan farksızdı.

Her zaman onun sonu olacağımı söylerdi.

Haklı çıkmıştı lakin bilmediği bir şey vardı.

Benim sonumda onun kendisiydi.

Ellerinde can verecek, yüreğinde ölecektim.

Bundan daha güzel bir intihar şekli düşünemiyordum.

Hızla yerimden sıçrayıp öksürmeye başladığımda derin nefesler alarak etrafıma baktım. Algılarım bir şimşek gibi zihnimde çaktı. İçinde bulunduğum ortamı tavaf eden bakışlarım ile yavaşça idrak ettim. Oldukça lüks ve şık bir şekilde tasarlanmış olan bir evin içindeydim. Salonda bulunan kahverengi koltuklardan birine yatırılmıştım.

Sökmeye başlayan şafak beyaza boyanmış duvarları renklendiriyor, kırık gün ışığı yüzüme çarpıyordu.

Fark ettiğim kişiyle sertçe yutkundum. Sırtını bana dönmüş, dışarısını izleyen adam bir heykelden farksızdı. Baştan aşağı siyahlara bürünmüş, altın sarısı saçları haricindeki her şeyi karanlığa bulamıştı.

Bana bakmadan konuştuğunda tok sesine eklenen resmiyet kanımı dondurdu. "Sonunda uyandın."

Yavaşça yüzünü bana döndü. Bakışlarımızı buluşturduğunda arkama yaslandım. Kalbime saplanan ağrının nedenini anlayamadım. Göğüs kafesimin altında bir sızı oluşturan sıfatını saniyelerce inceledim.

Keskin yüz hatlarına eklenen dolgun dudaklarıyla güzel bir adamdı. Sarı tutamlarından birkaçı alnına dökülmüştü. Uzun bir boya ve yapılı bir fiziğe sahipti. Boynundaki dövmesini hayal etmediğimi fark ederek gerildiğimde bakışlarımı etrafta dolaştırdım.

Neler olduğunu anlayamıyor, bedenimi esir eden acılardan doğru düzgün odaklanamıyordum.

"İyi misin?" Sorusuyla gözlerimiz buluştu. "Fiziksel olarak büyük bir sorunun yok gibi gözüküyor ama istersen doktor çağırabilirim."

Bir askerin duruşuna ve ciddiyetine sahipti. Ellerini ardında birleştirmiş, bacaklarını omuz genişliğinde aralamıştı. Başını eğmiyor, sakınmıyor ya da kaçınmıyordu. Doğruca gözlerimin içine bakıyor, sanki beni değerlendiriyordu.

Sesimi bulmaya çalışarak yutkunduğumda konuştum. Bana bile yabancı gelen boğuk sesimde yuvarlanan kelimelere kulak verdiğimde canım yandı. "Seni Araz mı gönderdi?"

Sorum üzerine başını iki yana salladığında aldığım cevap ruhuma korku saldı. Eğer okyanus gözlü adamın bu işte bir parmağı yoksa karşımdaki adam neden bana yardım etmişti?

Aklıma düşen sözler ile kalbim kasıldı. Erdem şerefsizi Ersay'ı yaralayan manyağın beni elde etmek istediğini söylemişti. Karşımdaki yabancı onun için çalışıyor olabilirdi.

Bunu teğet etmek isteyerek dudaklarımı araladım. "Kimin adamısın?"

Dudağının kenarı birkaç saniyeliğine kıvrıldı. Yavaşça bana doğru adımladı. Güçsüz düşen bedenimi hareket ettirdiğimde rahatsız olduğumu anlamış gibi durdu.

"Sadece kendim için çalışırım." Diye yanıtladı. "Kimseden emir almam."

Duyduklarım kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Anlayamıyordum. Bu yabancının ne gibi bir çıkarı vardı da bana yardım etmişti? Eğer onu bana yönlendiren biri yoksa beni nereden tanıyordu?

Beni izleyen adama bakarak şüphelerimi gidermesini bekledim. "Neden kurtardın beni? O adamı neden öldürdün?"

"O adam ölmeyi hak etmişti." Sinirli bir ifade yüzüne yayıldı. "Hatta diğeri elimden kaçtığı için kızgınım."

Diğerinden kastının Erdem Gürsoy olduğunu fark etmek öfkemi harladı. Zafer şerefsizinin canını alan kişi olmayı dilerdim lakin karşımdaki yabancı bunu elimden almıştı. Erdem'i kimselere bırakmazdım. Onu kendim bitirecektim ve burada oturarak vakit kaybediyordum. Her an kayıplara karışabilirdi.

Yerimden kalkıp kollarımı göğsümde bağladım. "Benden ne istiyorsun?"

Sert sesim ve dik başlılığım karşısında kendinden ödün vermedi. Görüşüm netleştikçe simasının ne denli tanıdık geldiğini fark ettim. Ondan gelen bir aşinalık vardı fakat tam olarak adlandıramıyordum.

"Biraz dinlen sonra konuşuruz."

Sözünün bitimiyle başımı iki yana salladım. "Hayır, şimdi söyle. Kaybedecek vaktim yok benim."

"Öğreneceklerini kaldırabilecek bir durumda değilsin." Diyerek beni afallattı. "Biraz dinlen, lütfen."

Kibarlığı sinirimi bozuyordu. Onu tanımıyordum. Yanında daha fazla duracağımı sanıyorsa kafayı yemiş olmalıydı. Kim olduğu umurumda değildi. Hayatımı kurtarmış olmasına minnettardım lakin bunu iyi niyetinden yapmamıştı. Bir çıkarı vardı ve ben artık herkes için bir koz olmaktan sıkılmıştım.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim ama konuşmayacaksan gidiyorum."

Yanından geçeceğim sırada kolumu saran parmaklarıyla duraksadım. Tenime değmesi algılarımı yıkarken istemsiz bir atakta bulundum. Omzumu göğsüne yaslayarak onu ittirdim ve aramıza bir mesafe yerleştirdim. Bana dokunulmasından hoşlanmıyordum zira her değen canımı yakmaktan öteye geçmiyordu.

"Gidemezsin."

Emir niteliğindeki sözleriyle öfkemin arşa tırmandığını hissettim. İnsanların bana ne yapacağımı söylemesi artık delirmeme neden oluyordu. Meydan okuyarak dişlerimi sıktım. "İzle ve gör."

Hızlı adımlarla büyük salonda ilerlemeye başladığımda bileğimi saran eliyle geriye dönüp bir yumruk savurdum. Usta bir manevrayla darbemden sakındığında kendimi kaybetme aşamasındaydım. Yaşadıklarım bir volkan gibi patlamama neden olmuştu. Öfkem kızgın lavlardan farksızdı. Önüme çıkanı yakabilecek bir kıvamdaydım.

Karnına doğru bir tekme savurduğumda hızla yana çekildi ve bileğimi kavrayıp beni kendine doğru çekti. Yere kapaklandığımda yarım ağız tebessümüyle baktı. Morarmaya yüz tutmuş yaralarım acıyla sızlanmama neden olduğunda lanet ettim.

Sinirime sığınarak ayak bileğine ayağımı doladım. Hızla çekip yere yapışmasına neden olduğumda hiddetli bir küfür savurdu. Acıyla inleyerek beline uzandığında silahını çıkaracağını düşünerek ilkel bir iç güdüyle Araz'ın postalıma sıkıştırdığı bıçağı çıkardım.

Kendimi koruma amacıyla bir saniye düşünmeden kalbimin ağzımda atmasına izin vererek keskin tarafını sarışın yabancının koluna geçirdim.

Onu esir alan acıyla çığlık atıp beni savurmaya çalıştığında üstüne çıkarak bıçağın kabzasını daha sıkı kavradım. Teninde emanet duran bıçağı çıkarıp kanına buladığım keskin tarafı boynuna dayadım. Şah damarına yerleştirdiğim hançer ile haykırdığımda saldırgan bir hayvandan farksızdım. "Ne istiyorsun benden?" Titreyen sesimi dizginleyerek son gücüm ile dişlerimi sıktım. "Kimsin sen?"

Gözlerindeki baskın duygu hayranlıktı. Ona eşlik eden ise öfkeydi. Kasılmış bedeni altımda dona kaldı. Nefes alışverişleri düzenliydi. Canı acıyordu fakat o acı umurunda bile değildi. İlk defa yaralanmadığı barizdi. Hatta sanki vücudundaki kesik onun için ufak bir sıyrıktı. Kararlılığına eklenen ciddiyet ile bana bakmaya devam ettiğinde inatçılığı tanıdık geldi.

Bıçağı tenine bastırarak kendimi tekrarladım. "Sana kimsin dedim."

Dişlerini sıkarak başını kaldırdığında kendi kendine tenini yardı. Benim canını yakmama izin vermeyeceğini anlamamı ister gibiydi. Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. Tebessüm ediyor, bana ışıldayan gözleriyle bakıyordu.

"Kıvanç Haznedar." Diyerek kendini tanıttı. "Senin ağabeyinim."

Kalbim bir ihtilale kurban gitti.

İçimi yakan gözlere tutunduğumda gördüğüm gerçek zihnimin parçalarını ufaladı. Tarifsiz ve onarılamaz bir acıyla sarmalanan benliğimden bir feryat koptu.

Alevlerin ardında kalan oğlan çocuğunu anımsadım. Bana bakan gökyüzü mavisi gözleri, dolgun dudakları ve güzel bakışları vardı. Altın rengindeki parlak saçları özen ile taranmış, ipek bir pijama takımı üstüne geçirilmişti.

Geçmişimin yangınında yok olan biriydi o. Ölümü tadan küçük bedeni kırmızı kapının önünde dikiliyordu. Yüzündeki tebessüm de beni kurtaramamanın verdiği hüzün vardı. Yitip gittiğini, hayattan sökülüp alındığını düşündüğüm benden bir parçaydı o çocuk.

Şimdi yıllar geçmiş ve büyümüş müydü?

Gözlerinin neden tanıdık geldiğini daha iyi anlıyor fakat emin olamıyordum. Onun varlığı gerçek olamayacak kadar büyük bir hayaldi.

Kanına bulanmış bıçağı yaşamının özünü oluşturan damarına yasladığım yabancı, ağabeyim miydi?

Titreyen parmaklarımı üstünden çekerek gerilediğimde gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. Kontrolsüz bir duygusallığa kapıldım. Bana bakan gözlerine tutunarak geriye doğru adımladığımda beni parçalara ayırdığının farkındaydı ve bu resmiyetinin kaybolmasına neden olmuştu.

Zihnimde bir savaş vardı. Sesler birbirine girmiş kırmızı kapı şiddetle çalmaya başlamıştı. Kesilen nefesimle ardıma dönerek arkama bakmadan kaçacağım sırada yansımamla yüzleştim.

Bana bakan mavi gözler, benden bir parça taşıyordu. Bakışlarını gölgeleyen kakülleri vardı. Uzun siyah saçları omuzlarından dökülüyordu. Boynunda ve sağ kolunda dövmeler vardı. Baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Dudağının kenarı kıvrıldığında bire birliğimiz titrek bir nefesin beni terk etmesini sağladı.

Onun kim olduğunu biliyordum.

Yıllardır içimdeki bir parçanın eksik olmasına, yarım hissetmeme neden olan kişiydi. Rüyalarımı kabuslara çeviren, o yangının elimden aldığı insanlardan biriydi.

"Kumru." Diye fısıldadım.

Aynaya bakar gibi hissetmeme neden olan tebessümüyle iç geçirdi. "Evine hoş geldin, ikiz."

Yıllardır eksik kalan iki parça bir araya geldiğinde savaş çanlarının tok sesi duyuldu.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXX. YIKILAN KRALLIK / PART I

İyi okumalar dilerim...
Lütfen, satır arası yorumları unutmayalım.

XXX. YIKILAN KRALLIK / PART I
Claire Wyndham - Kingdom Fall
Liz Longley - Rescue My Heart

KUTSAL

Yin ile yang.

Evrenin ve doğanın işleyiş düzenini oluşturan zıt kutuplardır. Mutlak değildirler çünkü her zaman birbirlerine dönüşürler. İçlerinde kendilerine ait bir parça taşırlar.

Yin karanlıktan çıkar, yang ise aydınlığa koşar. Siyahın içindeki beyaz, beyazın içindeki siyahı tamamlar.

Gece ve gündüz, ışık ve gölge gibidirler.

Biri olmadan, diğeri her zaman yarım kalır.

İkiz kardeşler her zaman bir bütünün parçalarıdır. Ana rahmine düştükleri ilk an el ele tutuşurlar. Doğumlarıyla başlayan bağı ölüm bile ayıramaz zira her zaman biri diğerini içinde yaşatır.

Ben varlığımı idrak ettiğim ilk andan beri yarımdım. Altı yaşında alınmıştı benden öteki tarafım. Kendimi onun ölümünün verdiği acıyla yoğurmuştum. Rüyalarıma musallat olmasına izin vermiş, bazen hayatı

iki kişilik sırtlanmıştım. Onun yaşayamadığını düşündüğüm ne varsa gerçekleştirmeye çalışmış, kendimce yasını tutmuştum.

Zihnim oluk oluk kanıyor, sesler artık birbirine karışıyordu. Kırmızı kapı ardına kadar açılmış, mazim bugünümü darmadağın etmişti. Yıllardır bastırdığım, benliğimin bir köşesine ittirdiğim ne varsa şimdi karşımdaydı.

Duvar yıkılmış, bariyerlerim aşılmıştı.

Bakışlarımı karşımda yatan iki küçük beden de dolaştırdım. Karanlıkta kalan hatıralarım bir bir önüme düşüyor, aklım sınırlarını yerle bir ederek beni kaçındığım gerçekler ile yüzleştiriyordu. Yangının esir ettiği o evdeydim. Büyük bir odanın içinde iki tane yatak vardı. Oyuncaklar ile doldurulmuş, pembe renklerin ağırlıkta olduğu bu odayı ele geçiren karanlık içimi dağlıyordu. Etrafım silikti zira yaşımın toyluğundan anımsayamadığım çok fazla detay vardı.

Sol tarafta yatan kızı buldu bakışlarım. Beyaz geceliğini giymiş, annesinin üzerine örttüğü yorganı düzelterek etrafa bakmaya başlamıştı. Sıkıca sardığı beyaz ayısının kulaklarıyla oynadı. Uykusu yoktu ve karanlıktan korkuyordu. Huzursuzlukla doğrulduğunda o gece yaşanacak katliamı hissetmiş gibiydi. Sanki biliyordu, hayatının dönüm noktası tam burada başlıyordu.

Maviye boyanmış gözlerini yanındaki yatakta uyuyan kardeşine çevirdiğinde tebessüm etti. Kumru karanlıktan korkmazdı. Yatağının altındaki canavarların onu ürkütmediğini söylerdi.

Ona imrenirdim.

Aklımca üç dakika erken doğduğum için ablası gibi davrandığım ikiz kardeşimin benden daha cesur olmasına içerlerdim. Bir yanım ise rahat ederdi çünkü bilirdi o korkarsa Kumru ona ışık olurdu. Her zaman elinden tutardı. Asla yalnız bırakmaz, bütün oyuncaklarını onunla paylaşırdı. Hatta favorisi olan bez bebeği bile vermekten çekinmezdi. Ona göre sahip oldukları her şey ortaktı. Hiçbir şey onların arasına giremez, bağlarını sarsamazdı.

Küçük sarışın, bakışlarını odanın kapısına çevirerek gülümsediğinde baktığı noktayı buldu gözlerim. Benden altı yaş büyük olan ağabeyimi gördüğümde kalbime saplanan acıyla yutkundum. Pijamalarını giymiş, yatmadan önce her zaman olduğu gibi küçük kız kardeşlerini kontrol etmek istemişti.

Yavaş adımlarla uyanık olan kardeşine adımladığında gökyüzünü anımsatan mavi gözlerini Kumru'ya çevirdi. Her zamanki gibi mışıl mışıl uyuduğunu görerek rahatladı. Benim yatağımın kenarına oturduğunda tamamen doğrulmuştum. Gözlerinin içine bakarak gülümsüyor, varlığının korkumu yok etmesine izin veriyordum. Kıvanç fısıldayarak konuştuğunda toy sesine işleyen cümleler tebessüm etmeme neden oldu. "Neden uyanıksın sen?"

Sorusu üzerine omuzlarımı silkerek dudaklarımı asmıştım. Cevabını biliyordu. Tebessümünü genişleterek konuştuğunda her kelimesini bu denli net hatırlayabildiğime inanamadım.

"Karanlıktan korkmaman gerektiğini söylemiştim değil mi?" diye sormuştu ağabeyim. "Canavarlar sana zarar veremez çünkü ben buradayım."

Minik bedenim ağabeyinden aldığı güven ile mayıştığında kıkırdamıştım. Yine de nazlı bir tavır ile ona yaklaşarak fısıldadım. "Ya sen etrafımda yokken yakalarlarsa beni?"

Bir saniye tereddüt etmeden kafasını iki yana sallamıştı. Minik parmaklarımı yakalayarak bütün kararlılığıyla bakmıştı yüzüme.

"Ben her zaman yanında olacağım. Unuttun mu? Bir yemin ettim." Başıyla diğer yatakta yatan kardeşini işaret etti. "Sen ve Kumru'yu korumak benim görevim. Babam öyle söyledi."

Küçük sarışın, annesinin geçen gün anlattığı masalı anımsadı. Hala aklımda kalan hikâyeyi hatırlamak ruhumu kedere sürüklüyordu. Krallığını korumak üzere yemin etmiş olan şövalye de bir söz vermişti. Küçüklüğüm bunu karşısındaki çocuğun sözleriyle harmanladığında tek bir sonuca varabildi. "Sen bizim şövalyemiz mi olacaksın?"

İnce sesimi ele geçiren şaşkınlıkla mırıldandığımda ağabeyim saçlarımı okşadı. Yüzüne yerleşen gülümseme paha biçilemez bir ışıltıya sahipti. Başını sallayarak beni onayladığında gözlerim ışıldadı.

"O zaman biz prenses miyiz?"

Sorum ile gülümsemesi mümkünmüş gibi biraz daha büyümüştü. "Evet, siz bu krallığın prenseslerisiniz. Bu yüzden karanlıktan korkmaman gerek. Bir gün o karanlığı yöneteceksin ve cesur olmak zorundasın." Başını dik tuttu ağabeyim. Küçüklüğüm sözlerini idrak edemeyecek kadar toydu çünkü anlattıklarını bir hikâye gibi dinliyordu. "Sen bir Haznedarsın, Kutsal. Bunu unutmamalısın."

Minik başımı salladım. Önüme düşen sarı tutamları çekiştirerek tebessüm ettiğimde ufak parmağımı kaldırarak şirin bir tavır ile başımı yana yatırdım. "Bana bir söz daha verir misin?"

Ağabeyim parmağımı yakalayıp tenimin üstüne ufak bir öpücük kondurdu. "Söyle bakalım, ne istiyorsun?"

Sıkıca sardığım beyaz ayıyı kaldırıp yüzüne doğru sallamıştım. "Bubu'yu da korur musun?"

Gülümsemesini saklamaya çalışarak dudaklarını bastırmıştı. İç geçirerek gözlerini yüzümde gezdirmişti. "Söz, bubu'yu da koruyacağım."

Beni yatırıp üstümü örttükten sonra odadan çıkmıştı. Ondan aldığım güven ile bir süre uyuya kalmış, ardından işittiğim sesler ile rüyamdan ayrılarak gerçek dünyaya dönmüştüm. Minik bedenimi kaldırıp yataktan ayrıldığımda ikiz kardeşimin üstünü örterek üşümediğinden emin olmuş ardından odadan çıkmıştım.

Şuanım bir avcı gibi izliyordu geçmişimi.

Önümden ilerleyen minik bedeni takip ederken bazı şeylerin ne denli bulanık olduğunu idrak ettim. Hafızam yaşımdan dolayı zayıftı. Hatırlayamadığım çok fazla detay vardı. Her şey bölünmüş ve parçalara ayrılmıştı. Küçük sarışın karanlık evde dolaşırken babasının çalışma odasına girip siyah deri sandalyesine tırmanmıştı. Ahşap masanın üstünde duran muma uzanıp karanlığı aydınlatmayı umut ederek avuçlamıştı onu. Yanında duran çakmağı parmaklarına geçirdiğinde beyaz ayıyı koltuk altına sıkıştırdı. Beyaz fitili yakmak için dakikalarca uğraştıktan sonra amacına ulaştı. Uzun mumu ışığıyla buluşturduktan sonra onu minik parmaklarının arasına sıkıştırarak deri koltuktan kaydı ve çıplak ayaklarının üşümesine aldırmadan adımladı.

Aniden işittiği bağırış sesi bir adama aitti.

Duyduğu gürültü küçük bedeninin sıçramasına ve elindeki mumu düşürmesine neden olmuştu.

Ve böylelikle krallık alev aldı.

Küçük ateş solunda kalan yeşil kadife perdenin eteklerini tutuşturdu ilk. Kıvılcımlar hızla büyüdü. Minik sarışın duyduğu dehşet ile kala kaldı olduğu yerde. Dolgun dudaklarını araladı fakat çığlık atamadı. Sessizlik onu ele geçirdiğinde yükselen alevi izledi.

Her zaman ateş ile oynamayı severdi.

Siyah bir duman gözlerini yaktığında ufak bedeni savruldu. Ruhunu esir alan telaş ile koşmaya başladığında büyük evin içini ilk defa bir labirente benzetti. Onu takip etmeye çalıştım. Amaçsızca yürüyor, saklanacak bir delik arıyordu. Oysa bağırması gerekirdi. Ailesini uyarmalı, alevlerin onları yutmasına izin vermemeliydi.

Öfkeleniyor, ona kızmak istiyordum.

Küçük sarışın büyük salona girip yemek masasının altına saklandığında ateşin onu yakalayamayacağını zannetti. Eğer gözlerini kaparsa uyanacak ve bu kâbusu sonlandıracaktı. Oysa yanılıyordu. Korktuğu karanlığı aydınlatmıştı lakin bu aydınlık onun gelecekteki bütün ışıltısını elinden alacaktı. Onun canavarlar ile yüzleşmesini, onların avuçlarına düşmesine neden olacaktı.

Küçük sarışın, gelecekteki sarışının sonunu getiren başlangıcı ateşlemişti ve ikisi de kavrulacaktı.

Yumduğum gözlerimi araladığımda yüzüme vuran güneş ışığını fark ettim. Saatler önce mahsur kaldığım yangın geçmişimdeki travmayı bugünüme taşımış, sis perdesini yok etmişti. Bastırdığım her şey gün yüzüne çıkmış ve beni katletmekten çekinmemişti.

Yuva.

İnsanın doğduğu yer her zaman evi olmazdı. Etrafındaki insanların kattığı neşe ve mutluluk yuvanda hissetmene neden olurdu. Ben buna sahip olamamıştım. Beni büyüten annem ile babam yaşarken bile onlara ve oraya ait değildim.

Her zaman bir eksiklik vardı ruhumda. Bir şeyler yanlış gibi geliyordu. Annem bunu anlamıştı. Hatırlayamadığım kişilere duyduğum özlemi fark etmişti çünkü geldiğim yerin, doğduğum yerin başka bir yer olduğunu her zaman bilmiştim. Bu yüzden altı yaşındayken evlat edinildiğimi söylemişti bana. Gerçek ailemin evimizde çıkan bir yangında öldüğünü ve beni yetimhaneden nasıl kurtardıklarını anlatmıştı. Bu yüzden travma geçirdiğimi çoğu şeyi hatırlamadığımı dile getirmişti.

Küçükken onlara dair hatırladığım şeyler vardı. Mesela gerçek annemin uyumam için mırıldandığı ninniyi anımsıyordum. Bir ikizim olduğunu biliyor, ağabeyimin varlığına tutunuyordum. Gerçek babamın beni kucağına alarak piyona çaldığını bazen tuşlara dokunmamı isteyerek bana öğretmeye çalıştığını hayal meyal hatırlıyordum.

Yıllar geçtikçe silikleşmişti her şey. Bir perde örtülmüştü üstlerine. Bir rüya haline gelmişlerdi. Sanki aklımın yarattığı sanrılardan ibaretlerdi. Zamanla onları tamamen unutmuştum çünkü zihnim bunu istemişti.

Üvey annemin beni psikoloğa götürdüğü günü net bir şekilde hatırlıyordum. Doktor yaşadığım travmadan ötürü zihnimin bir bloke oluşturduğunu söylemişti.

Bir süre sonra onları hatırlamaya çalışmamam istenmeye başlamıştı. Âdem Alazgir, gerçek ailem hakkında sorular sormamdan hoşlanmıyor, bunu irdelememi istiyordu. Küçük bir çocuğa aşıladığı bu tutum etkisini göstermiş ve ben bir süre sonra onları gerçekten unutmuştum. Yok sayamadığım tek şey, Kumruydu. Onu rüyalarımda görüyor, bir parçasının hala bende kaldığını hissediyordum. Bir süre sonra onun ben olduğumu düşünmeye başladım. Aklım kendi küçüklüğüme tutunmaya çalışıyor diye düşündüm. İkiz kardeşim olduğunun bilincine varamıyor, bunun iç dünyamın bir yansıması olduğunu sanıyordum.

Üvey annem, ne zaman geçmişimi kurcalamaya başlasam üzülürdü. Kendi çocuk sahibi olamadığı için depresyona girmiş bir kadındı. Bu yüzden kocası elinde ben ile çıkıp geldiğinde hayat ona tekrar bahşedilmiş gibi hissetmişti. Onu sevdiğim ve üzüldüğünü görmekten nefret ettiğim için mazimi sorgulamayı bırakmıştım.

O sis perdesi kalktığı için şimdi bazı şeyleri daha iyi anlıyordum.

Âdem Alazgir, yani üvey babam benden niye nefret ediyordu şimdi çözmüştüm. Karısını mutlu etmek istediği için evlat edindiği bir kızdım. Onun için eşi öldüğünde başına kalan ve her daim onu hatırlatan biriydim. Beni başından atamamış fakat hiçbir zamanda bağrına basamamıştı. Bir yük haline gelmiştim. Bu yüzden acısını benden çıkarmış, sevgi vermek istememişti.

Zihnim bir harabeydi.

Fiziksel açıdan yaralıydım lakin mental anlamda katledilmiştim.

Ardıma dönerek beni izleyen ikiliyi bulduğumda nefesim kesildi. Kendimi bir rüyanın içinde gibi hissetmekten alıkoyamıyordum. Gözlerimi kanamasını durdurmuş ardına yaslanarak beni inceleyen adama çevirdim. Bakışlarındaki kararlılık, duruşundaki saygınlık değişmemişti. Yüzü toyluğunu yitirmiş, olgunlaşmıştı fakat o çocuksu güzelliği hala oradaydı. Yanında oturan kadına baktım. Ona bakmak

kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Bir yandan aynaya bakıyor gibi düşünmemi sağlayan bir benzerliğimiz vardı. Diğer tarafta ise oldukça farklıydık. Siyah kaküllü saçları ve vücuduna işlenmiş dövmeleriyle gece ve gündüz gibiydik. Üzerine deri bir pantolon ve göbeğini açıkta bırakan bir tişört geçirmişti. Sağ kulağının hemen altında bir hilal dövmesi vardı. Bileğinin iç kısmınaysa üçgen sembolü işlenmişti. Başka dövmelere de sahipti lakin odaklanamıyordum. Emin olduğum tek şey cüretkâr bir havası olduğuydu. Gerçi o küçükken de böyleydi. Arsızlığıyla bizi zor durumda bıraktığı anlar olmuştu.

Bunca zamandır onları anımsamazken şimdi anılarımızın içinde boğulmadan edemiyordum.

Derin bir nefes aldım. Karşıma aniden çıkmalarıyla küçük çaplı bir şoka girmiştim. Bana dakikalar gibi gelse de güneşin konumundan anlayabildiğim kadarıyla saatlerdir sessizliğime bulanmış, zihnimde kaybolarak onlardan soyutlanmıştım. Öylece dikilip dışarıya bakarak geçirdiğim zamanın ardından kendimi toparlayarak karşılarına geçtim. Anlatacaklarını dinlemek istiyordum. Örtüşmeyen, aklıma yatmayan o kadar şey vardı ki beni aydınlatmaları gerekiyordu yoksa çıldıracaktım.

"Bizi hatırlıyor musun?"

Sesimi işittiğimde konuşanın kendim olmadığımı algılamak bedenimi titretti. Kumru gözlerimin içine bakarak sorusuna bir yanıt talep ettiğinde iç geçirdim.

"Hayal meyal." Bakışlarımı kaçırdım. "Bana sizin öldüğünüzü söylemişlerdi. Yangından kurtulan tek kişi olduğumu sanıyordum."

Sözlerim ile başını iki yana salladı ikiz kardeşim. Ona böyle hitap etmek bile delirecek gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Yangın çıktığında biz altı yaşındaydık." Dedi Kumru ve ekledi. "Bu yüzden bende her şeyi hatırlayamıyorum."

Kıvanç doğrulup gözlerimizi buluşturduğunda dikkatimi ona verdim. Ağzından dökülen her cümle ruhumdaki yaraları kanatsa da dik durmaya çalıştım. "Yangın çıktığında ben on iki yaşındaydım. Bu yüzden daha çok şey hatırlıyorum." Derin bir nefes alıp duraksadı. Kelimelerini özen ile seçiyor gibiydi. "Anlatacaklarımın sana ağır geleceğinin farkındayım ama sabırlı ol ve beni dinle."

Kibarlığına eklenen naifliği vicdanımı sızlattı. Onu yaraladığım için kendimi kötü hissediyordum. Omuzlarımı düşürerek ricasını yerine

getireceğimi belirtmek ister gibi başımı salladım.

Tok sesiyle benliğimi titretti. "Sen Kadir ve Kösem Haznedar'ın kızı, bizim kardeşimizsin." Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldığında dakikalar önce anımsadığım hatıramızı işaret eder gibi mırıldandı. "Sen hanedanlığımızın kayıp prensesisin." İç geçirdi. "Ailemizin karanlık bir tarihi var. Yer altı dünyasının saygı gören insanlarıyız. Bu bizim mirasımız. Tıpkı nişanlım dediğin adam gibi, bizde bu işlerin bir parçasıyız." Gözbebeğini bir karanlık sardı. "Hatta aynı işin parçalarıyız. Araz bizim ortağımız. Onunla aynı çembere üyeyiz."

Başımdaki ağrı şiddetini arttırırken nefes alamadım. Gözlerim ve kulaklarım, zihnim ile birleşip bana bir oyun oynuyor olmalıydı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Ne yani? Gerçek ailem bu çukurun mimarlarından mıydı? Aynı zamanda okyanus gözlü adam ile ailelerimizin arasında bir ittifak mı vardı? Bu nasıl bir kaderdi ya da böyle bir karma olabilir miydi?

Histerik bir kıkırtı kaydı dudaklarımdan.

Gerçek babam, Araz gibi bir mafya lideriydi öyle mi?

Buna inanmakta güçlük çekiyordum fakat aslında o kadar anlaşılması zor bir şey değildi. Ne de olsa kızlar her zaman babaları gibi adamlara âşık olurlardı.

Araz'ın çemberden bahsettiğini anımsadım. Dört tane daha ortağı olduğunu söylemişti ve o ortaklardan biri ağabeyimdi. Öz kanım ve canım, yer altı dünyasının en etkili isimlerinden biriydi. Tıpkı Araz gibi.

Aniden farkındalık kazandım.

Bende onlardan biriydim. Köklü bir mafya ailesinin üyesiydim. Dünyayı yöneten karanlığın bir parçasıydım. Ben... Kutsal... Şimdi neden üvey babamın beni dizginlemeye çalıştığını daha iyi anlıyordum. Genetiğime işlenmiş olan kötülükten haberdardı. Bu yüzden asi tavırlarımdan rahatsızlık duyardı çünkü bilirdi, kanımda karanlık vardı.

"Kusura bakma." Sessizliğimi fark ederek Kıvanç'a baktım. "Devam et, lütfen." Dediğimde endişenin esir ettiği bakışları yüzümde gezindi. Yara bandını bir çırpıda söküp almak ister gibi konuştu. "Yıllar önce o yangında seni kaybettiğimizi düşündük. Buna inanmak için sağlam nedenlerimiz vardı. Yapılan araştırmada sen olduğunu düşündüğümüz küçük bir kızın kalıntılarına ulaşmıştık. Bu yüzden

öldüğüne emin olduk ve bunu sorgulama gereği duymadık." Bakışlarını kaçırdı. Maziyi hatırlamak canını yakıyordu. Bunu yüzüne yerleşen ifadeden anlayabiliyordum. "Babam seni ve eşini kaybettiği için yıkıldı."

Cümlesini keserek mırıldandım. "Bir saniye." İçimi yakan acı ağır bir yüktü. "Annen." Düğümlenen boğazım ile duraksadım. Cümleler bir bıçak gibi kesiyordu dilimi. "Yani annemiz yangında mı öldü?"

Sorum üzerine kalbim deli gibi çarptı. Gaipten gelen ninni sesiyle sarmalandığımda bayılacağımı düşündüm. Benim ellerimde hayat bulan yangın, onun ölümüne mi neden olmuştu?

"Hayır." Dedi ağabeyim. "Senin öldüğünü öğrendiğinde kalp krizi geçirdi."

Kıvanç'ın sözleriyle parmaklarımı boğazıma doladım. Nefes almakta zorlanıyor, kanayan kalbimin içinde boğuluyordum. Çığlık atmak, bağırmak istiyordum. Sesini anımsadığım kadının yüzünü çıkaramıyor, ona dair tek bir şey hatırlayamıyordum. Beni dünyaya getiren kadının yasını bile tutamayacak kadar onu bilmiyordum.

Ağabeyim konuşmaya devam ettiğinde bilincim edindiği bilgiler ile zorlanmaya başladı. "Babam ikinizi yitirdiği için delirdi. Uzun zamandır, eskisine nazaran aklı yerinde değildi. İki yıl önce ise bir pusuda öldürüldü."

"İki yıl mı?" diye fısıldadım.

Sadece iki yıl ile mi kaçırmıştım babamı?

Göğsümdeki sıkışma şiddetini arttırdığında Kıvanç başını salladı.

Kumru sözü devraldığında yüzünde buruk bir tebessüm vardı. "Ölü olduğuna hiçbir zaman inanmadım. Tuhaf belki ama seni sürekli rüyamda görüyordum. Sanki varlığını hissediyor gibiydim."

Titredim. Ne demek istediğini anlayabiliyordum zira bende onu rüyalarımda görüyordum. Aklımın bir köşesinde her zaman piyona çalıyordu. Garip bir şekilde her şeyi unutan hafızam, Kumru'ya gelince biraz zorluk çıkarıyordu.

"Nasıl buldunuz beni?"

Sorum ile Kıvanç gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Geçen hafta Araz'ı ziyarete gitmiştim. Seni ve Elena'yı arabaya binerken gördüm." Desibelini alçaltarak adeta mırıldandı. "Girdiğim şoku ve hayreti sana anlatamam."

Tahmin edebiliyordum.

Kız kardeşinin sarışın bir versiyonunu görmüş ve onun ölen diğer kız kardeşi olabileceğini anlamıştı. Bunu anlamamak imkansızdı lakin bu bilgiyi sindirmek o kadar da kolay olmamış olmalıydı.

"Günlerdir seni araştırıyorum." Dedi Kıvanç ve ben boğazımdaki düğüm ile tekrar ona baktım. Dudaklarından kayan her bir sözü dikkat ile dinledim. "Yangının ardındaki bazı gerçekleri öğrendim. Baban olarak bildiğin Âdem Alazgir o zamanlar bizim evde güvenlik bekçisi olarak çalışıyormuş. Yangın çıktığında seni kaçırıp öldüğünü düşünmemize neden olan kanıtları kendi yerleştirmiş. Tabi ona yardım eden ve bu işi başarmasındaki en büyük neden, o zamanlar yeni komiser olan Erdem Gürsoy."

Başımdaki sızı hiddetlendiğinde daha fazla dayanamadım ve solumda kalan tekli koltuğa çökerek arkama yaslandım. Hızla doğrulup başımı ellerimin arasına aldığımda gözlerimi yumdum. Her şey bir çığ gibi düşüyor, büyüyor ve beni enkaz altında bırakmak istiyordu. Eksik parçalar örtüşmeye başladı. Karısının çocuk hasretini gidermek isteyen Âdem Alazgir, en yakın arkadaşının mevki ve gücünü kullanarak beni gerçek ailemden söküp almış, onlara öldüğümü düşündürterek izimi kaybettirmişti.

Kusursuz bir planın, çürük meyvesiydim.

"O adamı araştırdıkça nasıl bir şerefsiz olduğunu daha iyi anladım. Her ne kadar ana karargâh Fransa olsa da Türkiye'nin yarısı bizimdir. Emniyette bize çalışır ama genelde bu konular ile Araz ilgilenir. Erdem'de bizim için çalışanlardan biriymiş. Baban olarak bildiğin adam öldükten sonra sana sahip çıkmış olsa da aslında seni maşası yapmak istemiş."

Kıvanç'ın ifadesi karardı.

"Erdem ile arandaki bağı biliyorum, Kutsal." Dediğinde kalbim tekledi. "Seni onun yetiştirdiğini, Araz'a anlatmadığın şeyler olduğunu biliyorum. Erdem'in evine sızıp planlarına ulaştım. Araz'dan intikam almak üzere kurduğunuz tuzağı ve daha birçok şeyi öğrendim. Seni bir yem olarak ortağımıza sunmuş."

Öfkesini görebiliyordum.

Sanki birinin bana bu şekilde saygısızlık etmesinden rahatsızlık duymuş, insanların elinde oyuncak olduğum için sinirlenmişti. Bir yanım bu düşünceyle öylesine kırıldı ki önemsenebilme ihtimalim karşısında paramparça oldum.

"Merak etme, artık yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin." Dedi Kıvanç. Emreder, hükmeder gibiydi. "Kimse benim kız kardeşime istemediği bir şeyi yaptıramaz ve buna Araz'da dahil. Bu saçma nişanlılık oyunun bitti. Daha fazla köstebeklik etmene ya da korkmana gerek yok. Artık ben varım."

Kumru onu düzeltti. "Biz varız." Tebessüm ederek temenni verdi. "Haznedarlar ve bize bağlı olan bütün adamlar senin yanında. Artık sadece bir ailen değil, sana itaat edecek bir ordun var."

"Öylece?" diyerek kıkırdadım. "Öylece beni sahipleneceksiniz yani öyle mi?"

Aklım almıyor, bağırma isteğim güçleniyordu.

Saatler önce hiçbir şeyim yoktu.

Şimdiyse her şeyim vardı.

Ama hala hiçbir şeyim yok gibiydi.

"Evet, öyle." Dedi ağabeyim. Öfke bir anlığına olduğum noktaya sinmemi sağladı. "Çünkü damarlarında akan kan seni her şeyin mirasçısı yapar. İstesen de istemesen de istesek de istemesek de sen bir Haznedarsın ve bunun sorumluluğunu üstlenmelisin."

Ağzımı açmadım, açamadım.

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "O günden beri beni mi izliyorsun?"

"Evet." Diyerek iç geçirdi. "Gözüm üstündeydi. Her şeyi gördüm ve izledim. Hatta görmemem gereken şeyler bile gördüm."

Ne demek istediğini anlamayarak ona baktığımda Kumru gözlerini devirdi. İkiz kardeşim yüzüne yerleşen gülümsemeyle göz kırptı. İmalı tavrıyla tedirginleşip ağabeyimin ne gibi şeyler görmüş olabileceğini sorguladım.

"Seninle nasıl iletişime girmem gerektiğini düşünüyordum. Bir anda karşına çıkamayacağımı biliyordum ama Araz'ın yanında da daha fazla durmana müsaade edemezdim." Dediğinde Araz'ın ismini söylemek bile öfkeyle dişlerini sıkmasına neden olmuştu. "Ne yapacağımı düşünerek günler geçirdiğim için özür dilerim. Umarım beni affedebilirsin."

Orta da affedilecek bir şey yoktu. Yıllarca benim gibi onlarda karanlıkta kalmış, onlara sunulanlara inanmışlardı. Açıkçası zamanlamalarından dolayı memnundum. Daha önce karşıma çıkmış olsalardı nasıl bir tepki verirdim kestiremiyordum. Mesela Kumru'yu görünce fenalaşabilirdim. Aynı günde hem anne ve babamın kim

olduğunu öğrenmiş hem onları kazanmadan kaybederek canımın acımasına katlanmak zorunda kalmıştım. Artık bir ağabeyim ve ikizim vardı fakat onlar hakkın da hiçbir şey bilmiyordum. Aynı zamanda ailem tarafından bana miras edilen bir imparatorluk ve yer altı dünyası vardı. Beni gözettikleri için minnettardım lakin bu aile dramına daha fazla katlanabileceğimi zannetmiyordum çünkü aklım ve fikrim intihar aşamasındaydı.

"Affedilecek bir şey yok." Dedim net bir tavırla. "Suçlular belli. Her şeyin bu raddeye gelmesine neden olanlar Erdem Gürsoy ve Âdem Alazgir."

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. Gerçek hayatımın benden çalınmasının en büyük nedeni bana yeni bir hayat verdiğini düşünmeme neden olan adamlardı. O kadar salaktım ki onlara inanmış ve kanmıştım.

Kıvanç'ın sözleriyle arkama yaslandım. "Bence yangını bile çıkaran onlar."

"Yangının nedeni benim."

Karşımdaki ikili kaşlarını çatarak baktı bana. Bunca zamandır benim ile daha erken iletişime geçemedikleri için kendilerini mi suçluyorlardı? Her şeyin başlangıcındaki sebep bendim. O yangın benim ellerimde hayat bulmuş, sessizliğim yüzünde yayılarak bütün evi sarmıştı. Benim yüzümden anneleri kalp krizi geçirmiş, babaları kaybettiklerini sandığı kızının yasıyla delirmişti. Belki de karma benim için çalışmıştı. O yangını başlatarak bir reaksiyon oluşturmuştum. Bunun sonucunda beni bulan ceza da Âdem Alazgir'in hayatımı elimden alması olmuştu.

Başıma gelen her şey küçük sarışının minik parmaklarının marifetiydi.

Bir açıklama bekler gibi bakıyorlardı bana. Bunu onlara borçluydum. Boğazımdaki yumruyu yok etmek isteyerek derin bir nefes alıp yutkundum. "Sen beni yatırdıktan sonra bağırış sesi duyarak uyandım." Gözlerimi ağabeyim ile buluşturdum. "Her yer çok karanlıktı. Ben de babamın odasına girip bir mum yaktım. Kimin sesiydi bilmiyorum ama gürültüler artınca korktum. Mumu düşürdüm ve aniden her yer alev aldı." Kendimi tutamayarak tekrar kıkırdadığımda dudağımı dişledim. Hayret ile beni izleyen ikilinin gözbebeklerine yayılan sıcaklık öfkemi harladı. "Sonra da ortalığı

ayağa kaldırıp sizi uyandırmak yerine saklandım çünkü sizin kardeşiniz korkağın teki."

Kıvanç'ın yüzüne yerleşen öfke kaşlarını çatmasına neden oldu. "Daha sadece altı yaşındaydın, Kutsal. Kendine bu kadar yüklenme."

Kumru söze girdi. "Ayrıca bir kazaymış. İsteyerek yapmamışsın. Aynı şey bizim de başımıza gelebilirdi."

Anlayışları sinirlerimi alt üst etti. Alttan alınmaya ihtiyacım yoktu. Ben yaptıklarımın sorumluluğunu alabilirdim ve alıyordum. Geçmişin yükünü taşımaktan gocunmazdım. Ömrüm boyunca yaptığım buydu. Her zaman beladan başka bir şey getirmediğimi bilirdim. Herkesin hayatını mahvetmek gibi bir huyum vardı. Bu yüzden üzgündüm. Kimsenin canını yakmak değildi amacım. Gerçi bu sözlerimde ufak bir yalan saklıydı. Canını yakmak istediğim biri vardı. Onu parçalara ayırmak, zerresini dahi bırakmamak istiyordum. Yaşananlardan sonra kaçmasına izin veremezdim. Oturduğum yerden doğruldum.

"Biraz ara versek beynim infilak etmek üzere. Ayrıca halletmem gereken bir iş var." Cevap vermelerini beklemeden ilerledim ve bana şaşkınlıkla bakan kızın beline sıkıştırdığı silahı kavrayıp elime geçirdim. Ne yaptığımı anlayamayarak bana baktığında demir yığınının kendi pantolonumun beline sıkıştırdım. "Geri getireceğim ama şimdilik bana lazım."

Oturduğu yerden adeta sıçrayarak karşıma dikildiğinde aceleyle konuştu. "Ne yapıyorsun, Kutsal?"

Bakışlarımı ondan ayırıp yanından geçerek yürümeye başladım. Önceliklerimin bilincindeydim. Geçmişim enkazında ezilecektim fakat bunun yasını tutmadan önce halletmek zorunda olduğum daha önemli bir şey vardı. Erdem Gürsoy her an kayıplara karışıp sırra kadem vurabilirdi. Bu gerçekleşmeden onun işini bitirmeliydim.

"Öldürmem gereken biri var." Dedim bütün açıklığım ile.

Kıvanç karşıma dikilip beni durdurduğunda kaşlarımı çatarak ona baktım. Bir dağ gibiydi. Ondaki ciddiyet bana okyanus gözlü adamı hatırlatıyordu.

"Onu elimden kaçırdım fakat rahatlıkla bulabilirim." Dedi.

Yanağımın içini dişledim. Mantığım haklı olduğunu biliyordu. Uzun zamandır onu izleyen biri olarak bakacağı yerleri iyi bilirdi. Özellikle o dağ evini bularak bunu kanıtlamıştı. Yine de sabırsızdım ve karşımdaki adama güvenebilir miydim emin değildim. Genel de ailem

gözüyle baktığım herkes bir kazık ve darbe yemiştim. Bu yüzden artık gardımı indirmemem gerektiğini biliyordum.

"Sen bize yardım edersen bende sana yardım ederim." Dedi ağabeyim. "Sana söz veriyorum, onu bulacaksın."

Histerik bir kıkırtı dudaklarımdan kaydı. Gözlerine tutunduğumda acımasızlığımın kontrolünü yitirdim. "Tutamayacağın sözler vermeyi bırakmalısın."

Karşımdaki adamın yüzüne yerleşen utanç afallattı beni. Omuzlarımı düşürerek bakışlarımı kaçırdım. Saatlerdir uyumuyor, bir kâbusun içinde yaşıyordum. Sinirlerim alt üst olmuş, dengem kaymıştı lakin bütün bunları bahane ederek ona yüklenemezdim. Yaşanan hiçbir şey onun suçu değildi.

Bakışlarımızı buluşturarak samimiyetimi hissetmesini diledim. "Özür dilerim, ben biraz gerginim."

Anlayışla tebessüm ettiğinde kalbimde bir sızı yeşerdi. "Sorun değil, çok yoruldun ve yaralısın. Biraz dinlenip bir şeyler yiyelim. Bu sırada sana hikâyenin geri kalanını anlatırız." İç geçirdi. "Öğrenmen gereken bazı şeyler var. Sözlerim de ciddiydim. O şerefsizi yakalamana yardım edeceğim."

Kararlılığına saygı duymadan edemedim. Sözünün eri biri olduğu barizdi ve bu istemsizce ona inanmak istememe neden oluyordu. Biraz sakinleşip gücümü toplamam mantıklı olurdu. Bedenim fazlasıyla acıyor, zihnim ise kan ağlıyordu. İç geçirip başımı salladığında yüzüne yayılan tebessüme engel olamadı.

Aklıma gelen fikir ile başımı dikleştirdim. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

Sorgulamadan isteğimi kabul etti ve arka cebinde duran telefonunu alıp bana uzattı. "İşin bitince içeriye gelirsin." Dedikten sonra Kumru'yu da peşinden sürükledi ve solda kalan koridora girdi. Şifre olmadığı için telefonu açıp direkt arama kısmına yöneldim. Ezbere bildiğim ve bunun için kendimle gurur duyduğum numarayı tuşladım. Hat ikinci çalışında açıldı.

"Efendim."

Ömer'in sesi derin bir nefes almama neden oldu. "Benim, Kutsal."

İsmimi işiterek bir küfür savurduğunda yutkundum. "Neredesin kızım sen? Ortalık ayağa kalktı."

"Nasıl yani anlamadım?"

Sinirle homurdandı. "Araz, kırmızı alarma geçmiş durumda ve her yerde seni arıyor. Adam delirmiş resmen."

İsmi her defasında yaralıyordu beni.

Ardımda bıraktığım yıkımın ölçüsünü kestirememiş olabilir miydim?

Ondan ayrılalı saatler olmuştu ve ben tarifsiz bir özlem duyuyor, yanımda olmasını diliyordum. İçine düştüğüm bu karmaşa da elimden tutsa dünyanın en mutlu insanı olurdum fakat bu imkansızdı. Ben her daim yalnızdım ve öyle kalacaktım. Özellikle ihanetimi bahşettiğim birinden yaverlik bekleyemezdim.

"Beni öldürmek istediğine eminim."

Sesime işleyen hüzne mâni olamadım. Kalbimin ritmi sekteye uğradığında başımı eğerek mermer zeminde bakışlarımı dolaştırdım.

"Vallahi öldürmek mi istiyor sarıp sarmalayıp aşk yuvanıza geri mi götürmek istiyor bilmiyorum ama ortalık fena karışık. Adamları ve iş yaptığı herkes seni arıyor. Aklın varsa bir yere saklan ve çıkma." Telaş ile konuşmaya devam etti. "Seni ülkeden çıkarmanın bir yolunu bulacağım ama o zamana kadar kendini belli etmemen lazım."

Başımı dikleştirip iç geçirdim. Okyanus gözlü adam, beni istiyorsa dünya tersine dönse cehennemin ateşi sönse ve kırmızı kar yağsa bile onu hiçbir şey durduramaz ve engelleyemezdi. Ayrıca ondan sakınmazdım. Karşısına geçecektim fakat önce halletmem gereken şeyler vardı ve onun beklemesi gerekiyordu.

"Sen bunu boş ver." Diyerek odaklanmaya çalıştım. "Ben seni başka bir şey için aradım."

Hattın ucundaki adam başına geleceği hissetmiş gibi sızlandı. İç geçirerek konuşmaya başladığında dudağımı dişledim. "Buyur demek istiyorum ama bir yanımda korkuyor. Söyle başımın belası."

Bakışlarımı içinde bulunduğum evde dolaştırdım. Aklım yerine gelmeye başladıkça nasıl bir drama karıştığımı daha iyi idrak ediyordum.

"Adamlarına ve ulaşabildiğin her yere haber sal. Erdem Gürsoy isimli bir polis ülkeyi terk etmek için birileriyle irtibata geçebilir. Tarife uyan birini görürlerse oyalasınlar, sende bana hemen haber et."

İşimi garantiye almak zorundaydım. O şerefsiz kaçacaksa mutlaka yardım alırdı. Sahte pasaporta ve bir kaçış yoluna ihtiyacı vardı. Ömer'in sahte nişanlımın desteğiyle istihbarat ağı genişlemişti.

Kulağına illaki bir şeyler çalınırdı. Böyle bir durumda bilgilendirilmek istiyordum. Onun elimden kaçmasına izin verirsem o kurşunu kendi kafama sıkardım.

"Tamamdır, merak etme. Gözüm ve kulağım açık olacak ama sende dikkat et."

Beni görüyor gibi başımı salladım. Ardından telefonu kapatıp elimdeki cihaza baktım. Ağabeyimin kimi aradığımı ve ne konuştuğumu bildiğine emindim. Sadece kibarlığından bana telefonunu sorgusuz sualsiz vermiş olamazdı lakin umurumda bile değildi. Artık çoğu şey umurumda değildi. İstediğim tek bir şey vardı. O da hayatımı karartan kişinin hayatını karartmaktı.

Yavaş adımlar ile koridora yöneldim. Kumru ve Kıvanç'ın yol aldığı taşlarda adımlayarak etrafıma bakmaya devam ettim. Ev oldukça büyük ve lükstü. İyi tasarlanmıştı. Duvarlarda sanat eserleri vardı. Klasik bir stile sahipti lakin oldukça kaliteli duruyordu. Sağımda kalan yemek odasına girdiğimde dudaklarım aralandı. Uzun ahşap masaya on kişi rahatlıkla sığardı. Kırmızı kadife perdelerin ve altın varaklı tabloların süslediği dikdörtgen şeklindeki odada şamdanlar vardı. Masanın üstünde duran yemeklere baktığımda bayılmak üzere olduğumu fark ettim. Kollarımı kendime dolayarak yavaş adımlar ile ilerlediğimde kendimi oldukça yabancı hissettiğim bir toprakta gibiydim.

Kıvanç baş köşeye ilişirken Kumru'nun karşısında onun çaprazında kalan sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, otur. Hep birlikte bir şeyler yiyelim."

Naifliği beni her defasında ele geçiriyordu. O kadar kibardı ki insan onu kıramıyordu. Bu huyunun benim ile alakası dahi yoktu. İşaret ettiği sandalyeye iliştiğimde önümde duran kreplere kaşlarımı çatarak baktım. Başıma saplanan ağrıyla arkama yaslanırken zihnim bastırdığım bir anının gün yüzüne çıkmasını engellemeye çalışır gibi kendini zorluyordu.

"Sen çok severdin bunları." Kumru'nun sözleriyle başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğunda yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Annem hep yapardı. Hatta bir keresinde seninle hangimiz daha fazla yiyeceğiz diye yarışmıştık ve ben mide fesadı geçirmiştim."

Gülümsemesi tebessüm etmemi sağladı fakat aslında acı içindeydim. Düşüncelerimi dile dökerek mırıldandığımda dilime kilit vurmak

isterdim. "Hatırlamıyorum."

Bakışlarımı kaçırarak önümdeki portakal suyundan bir yudum aldım. Arkama yaslanarak başımı kaldırdığımda görüş açıma giren tablo ile az kalsın küçük dilimi yutacaktım. Dudaklarım düştüğüm hayretin bir yansıması olarak aralandı.

Mint yeşili duvarın üstüne kondurulan büyük altın varaklı tablo aklımın sınırlarını zorluyordu. Hayal gördüğümü düşünerek gözlerimi yumdum ve vakit kaybetmeden yine açtım. Tabloya resmedilen insanlarda bakışlarımı gezdirdim. Ayakta dikilen üç adam vardı. Hepsi sarışın ve mavi gözlüydü. Birbirlerine benziyorlardı. Akraba olduklarını hemen anlayabiliyordun. Orta yaşlardaki iki adamın arasına iliştiren genç adam Kıvanç'tı. Hepsi siyah takım elbise giymişlerdi. Önlerindeki koltukta oturan üç kadın vardı. Ortada duran kadın kırklı yaşlarındaydı ve büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Siyah saçları omuzlarından dökülüyor, beyaz teniyle tezatlık oluşturuyordu. Oğluna miras bıraktığı mavi gözleri, gökyüzünden bir parça gibiydi. Yuvarlak yüz hatlarına ilişen dolgun dudaklarıyla kime benzediğimi bulduğumu anladım. Sağ tarafında oturan kıza kaydı bakışlarım. Annesinin gibi siyah olan saçlarıyla birebir kopyası gibiydi. Kumru da başında bekleyen adamlara uyum sağlayarak siyahlara bürünmüştü. Sadece ortada oturan kadın ve onun hemen yanındaki sarışın beyazlar içindeydi. Kalbime saplanan sızı nefesimi kesiyordu zira o sarışın bendim.

"Babam resmi yaptırırken annem ile sende bizimleymişsin gibi olsun istedi. Bu yüzden annemin ölmeden önceki halini ve Kumru'dan yola çıkarak senin bir tasvirini çizdirtti."

Kıvanç'ın sözleriyle ağlamak istedim. Ruhumu esir alan hüznün yoğunluğu varlığımı örseliyordu. Böylesine ince düşünülmüş bir çalışmanın eseri, benliğimin kabuk bağlamış yaralarına dokundu. Kendilerine siyahı yakıştırırken bize beyazı bahşetmişlerdi. Onların gözünde aralarından ayrılan iki melektik. Hiç hatırlamadığım annem ve ben, biz onların yıllardır tutukları matemdik.

"Benim solumdaki adam babamız." Dedi Kıvanç. "Diğeri de amcamız Yusuf."

Gözlerimi Kumru'nun ardında duran adamdan ayıramadım. Kıvanç, onun kopyası gibiydi. Sadece genç versiyonuydu. Yakışıklı ve zarif bir adam gibi duruyordu. Titreyen parmaklarımı birbirine

dolayarak sertçe yutkundum. Beni dünyaya getiren insanlar hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Kendimi bildim bileli, ailesiz ve kimsesizdim. Evlat edinilmiş bir yetimdim. Geçmişim ve kökenim yoktu. Şimdi bakıyordum da asla sahip olamadığım kocaman bir aile vardı. Gerçek babam beni asla unutmamış, sadece kalbin de değil gözünün önünde de yaşatmaya çalışmıştı.

Annem ise...

Annem çok güzeldi.

O kadar güzeldi ki, bana güzel olduğumu söyleyenler onu görse büyülenirdi.

Kıvanç'ın dakikalar önce söylediği sözleri anımsayarak kahroldum. "Babam tam olarak nasıl öldü?"

Dudaklarımdan dökülen mırıltıyla ürperdim. Beni dünyaya getiren adam ve kadının efsununa sürüklenerek kederleniyordum. Öylesine güzeldiler ki, insan hayran kalmadan edemiyordu.

"Arabası bombalandı."

Bakışlarımı ağabeyime çevirdiğimde yüzüne yerleşen öfkeye yaverlik ettim. Kıvanç'ın ifadesi öyle karanlık bir hal aldı ki bir an ürperdim. O kibar halinden eser kalmamış, yerini acımasız bir adam almıştı. "Katilini bulacağım."

Bulacağına emindim zira bunun için her şeyi yapabilir gibi duruyordu.

Kıvanç bakışlarını kaçırarak arkasına yaslandığında cevabımı almıştım. Gözlerimi tekrar tabloya çevirdim. Âdem Alazgir'e duyduğum öfke içimi yakıyor, kendime duyduğum nefret ise o ateşi harlıyordu. Benim ellerimde hayat bulan yangın yüzünden ailemden esirgenmiş, sevilmediğim bir yürekte can vermeye zorlanmıştım. Oysa onlar benim yasımı tutmuşlar, öldüğümü düşünseler bile bana sahip çıkmışlardı. Bu asla karşılığını veremeyeceğim bir minnettarlık hissetmeme neden oluyordu.

"Yusuf?" diye mırıldandım. "Amcamız da mı öldü?"

Kumru başını iki yana salladı. "Hayır ama emekli oldu. Babamı kaybettikten sonra pek iyi bir ruh halinde değildi. Kıvanç'ta işleri tamamen devralınca biraz ara vermek istedi. Şu an Bali'de yaşıyor ama sık sık bizi görmeye gelip gider, özellikle Türkiye ayağında hala söz sahibidir."

Bakışlarımı kaçırarak derin bir nefes aldım ve az önceki teklifini anımsayarak çaprazımda oturan adama baktım. "Size yardım etmem gerektiğini söylerken ne kastettin?"

Kıvanç'ın bakışları karşımdaki kızı bulduğunda gözlerini tavanda dolaştırdığını fark etti. Sanırım böyle yaparsa onun varlığını unutacağımızı sanıyordu. İç geçirerek dudağını dişlediğinde ağabeyinin ikaz dolu sesini işitti. "Kumru istersen sen anlat."

Sesindeki netlik bana Araz'ı anımsattı. Aklıma düşen lacivert gözleriyle üşüdüm. Fark etmeden, ne denli alışmıştım ona.

"İlk olarak, özür dilerim." Dedi Kumru ve kaşlarım çatıldı. Arkasına yaslanıp dudaklarını araladığında ağzından dökülen her kelime aklıma kazındı. "Senin peşindeki manyağı tanıyorum. Tilki diye bilinir. Geçen yıl, tanımadığımız biri tarafından baltalanmaya başladık. Sürekli işlerimizi böldü hatta daha ileri gidip bizi öldürmeyi de denedi. Aslına bakarsan babamıza kurulan pusunun ardında bile ondan bir parça olduğunu düşünüyoruz." Gözlerine işleyen karanlıkla konuşmaya devam etti. "Tilki, onun için çalışıyor. Uzun zamandır patronuna ulaşmak istiyorduk bu yüzden ona yanaştım. Amacım bilgi almaktı ama saplantılı manyak bana âşık oldu." Boğazında bir düğüm oluşmuş gibi sertçe yutkunup kaçamak bakışlarını Kıvanç'a gönderdi. "Prag'ta ona yanaşıp adamdan bilgi almaya çalışırken açık verdim ve benim bir köstebek olduğumu anladı. Tahmin edebileceğin gibi de ortalık fena karıştı."

Yakaladığımız adamın söylediklerini anımsayarak huzursuzca kıpırdandım. Tilki denilen adamın onu hatırlayamam dahilinde Prag'ta geçirdiğimiz güzel anıları anımsamam gerektiğini söylemesi bana hiçbir şey anlam ifade etmemişti fakat şimdi görüyordum ki aslında fazlasıyla önemli bir detaydı.

"Peki, neden beni sen sanıyor?"

Kumru tatlı bir gülümsemeyle bana baktığında Araz'a takındığım ifadeyi gördüm yüzünde. Benim numaramı bana mı satıyordu? Sanırım şimdi okyanus gözlü adamı anlıyordum.

"Adama gerçek kimliğimi söyleyemezdim ve senin de öldüğünü sandığım için ona adımın Kutsal olduğunu söyledim." Gözlerini tekrar tavana dikti. "Aslına bakarsan çoğu karanlık işimde senin adını kullandım. Aklımca seni böyle yad ediyordum."

Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda başımı eğerek dudağımı dişledim. Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordum. Ufuk Demirci'den flaşı almak için otele gittiğimiz gece biri yanıma gelip arkadaşımmış gibi konuşmuş, boynuma ve kollarıma bakarak resmen karşımdaki kızın vücudunda olan dövmeleri aramıştı çünkü beni o zannetmişti. Aynı zamanda o adam da saçlarımın bu halinin ne denli güzel olduğunu söylerken ikizimin siyah saçlarından vazgeçerek bir sarışın olduğunu sanmıştı. Başından beri Kutsal'ı oynayan bir Kumru olduğum düşünülmüştü.

İç geçirerek başımı kaldırdığımda bana şaşkın bakışlarla bakan kadın mırıldandı. "Çok mu kızdın?"

Sorusuyla başımı iki yana salladım. Sinirlenmemiştim çünkü aynı şeyi bende yapmıştım. O gece Ufuk Demirci'ye adımın Deniz olduğunu söylerken aklımca bende ikiz kardeşimi yad etmiştim zira Kumru'nun ikinci adıydı bu, Kumru Deniz Haznedar.

Bu yüzden karşımdaki kıza öfkelenmek iki yüzlülük olurdu. Ayrıca beni isteyerek tehlikeye atmamıştı. Şu an ki dertlerim arasında bu olay, okyanustaki küçük bir balıktan farksızdı.

"Sana kızmadım. Sadece anlamaya çalışıyorum. Şu tilki denen adam, beni yani seni saplantı haline getirdi ve nişanlandığını zannederek çıldırdı, öyle mi?"

"Aynen öyle." Dedi Kumru ve bakışlarını kaçırdı. "Tilki benim bir casus olduğumu anladığında iki gün boyunca bana işkence etti. Canımı zor kurtararak kaçtım. Her ne kadar bana saplantılı bir aşık gibi davransa da asıl amacı hepimizi öldürmek çünkü patronunun istediği bu."

Göğsümdeki kasılmaya öfkem eşlik ettiğinde bağırmamak için kendimi zor tuttum. "Sana işkence mi etti?"

Sorum ile Kumru bakışlarımızı buluşturdu.

Kıvanç'ın ne denli gerildiğini fark ederek dudaklarımı birbirine bastırdığımda ikiz kardeşim ikimizin öfkesine inat kırık bir tebessüm etti.

"Sorun değil." Diyerek göz kırptı. "Acı eşiğim yüksektir."

İçim ürperdi. Birinin ona zarar verme ihtimali beni öylesine öfkelendirdi ki bir an önümdeki bütün tabak ve bardakları parçalamak istedim. Korumacı dürtümün yoğunluğu karşısında

afallasam da elim de değildi. Kumru'nun canının yanması demek, benim canımın yanması demekti.

Kıvanç iç geçirerek doğrulduğunda sözü devraldı. "Ta ki geçen geceye kadar Tilki'den haber alamıyorduk. Tamamen kayıplara karışıp rotamızdan çıkmıştı. Dün gelen bir bilgiye göre bu akşam bir yer altı dövüşü organize edilecek ve kumar bağımlısı Tilki de oraya gidecekmiş. Bize yardım edersen onu yakalayıp bu işi sonlandırabiliriz."

Kaşlarımı çattım. "Bunun için bana ihtiyacınız yok."

"Var." Dedi Kıvanç ve arkasına yaslanıp bilmiş bir tavır ile bana baktı. "Sende bizim ile olmalı ve yardım etmelisin."

Ağabeyimin zihnindeki çarkların sesini duyabiliyordum. Bana bir aile olduğumuzu ve aynı yolda savrulduğumuzu öğretmek ister gibi bir hali vardı. Ne yani, onlarla ava çıkarsam bir anda gerçekten ağabey kardeş olabileceğimizi mi zannediyordu?

Bakışlarımı duvarda asılı olan tabloya çevirdim.

Gözlerim gerçek babamda dolaştı. Tilki denen manyak Ersay'ı yaralamış, Araz'a zarar vermek istemişti. Emir aldığı kişi beni ve etrafımdaki herkesi yok etmek istiyordu. Belki de babamın bile ölümünde parmağı vardı.

"Tamam, yardım edeceğim." Diyerek arkama yaslandım.

Ailemin benim ile bu işi halletmeye ihtiyacı varsa gerçekten aile olabilecek miydik görmeliydim.

"Dövüş ne zaman?"

Sorum ile Kıvanç kolundaki saate baktı. "Gece yarısına doğru başlar. O zamana kadar dinlen, duş al ve bir şeyler ye." Dudağının kenarı kıvrıldı. "Ya da terasa çıkıp manzaranın keyfini çıkararak bir kahve iç."

Sandalyesinden kalkıp yavaş adımlar ile odadan çıktığında ayaklanıp kaşlarımı çattım. İmalı sözleriyle odanın köşesinde kalan aralık kapıya ilerledim. Geniş terasa adım attığımda gördüğüm tabloyla beynimden vurulmuşa döndüm.

Manzaramı süsleyen yegâne şey, Eyfel Kulesiydi.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXXI. YIKILAN KRALLIK / PART II

İyi okumalar dilerim...
Lütfen, satır arası yorumları unutmayalım.

XXXI. YIKILAN KRALLIK / PART II
Sia - Bird Set Free
Natalie Taylor - In the Air Tonight
Olafur Arnalds - So Close

KUTSAL

Akşam üstünün kızıllaşan güneşi Eyfel Kulesinin suretinde raks ediyordu.

Açılan ağzımı hala kapatamamıştım. Saniyelerdir karşımdaki manzaraya bakarak algılarımın düzelmesini bekliyordum. Paris'te olduğumu idrak etmem sandığımdan uzun sürüyordu.

Fransa'daydım.

Neden Fransa'daydım?

Ne kadar süre baygın kalmıştım ve ağabeyim beni o haldeyken nasıl Türkiye'den Fransa'ya getirebilmişti?

Sorularıma cevap almak üzere ardımı dönüp içeriye gireceğimde Kumru'yu fark ettim. Yüzündeki tebessüm ile yanıma adımlarken ellerini deri pantolonunun ceplerine iliştirmişti. Derin bir nefes alıp gözlerini manzara da gezdirdi ve aklımdan geçenleri okumuş gibi konuşmaya başladı.

"Anne tarafımız Fransa'lı." Dediğinde şoka girdim.

Aklıma gelen detay ile kendi kendime güldüm. Fransız bir sarışın mı? Okyanus gözlü adam kıymetimi bilmeliydi. Kaderin cilvesi, ikimizi bir araya getirmişti fakat bundan öte bir yazgı vardı.

"Yer altı dünyasına olan köklerimiz sadece baba tarafımızdan gelmiyor, annem de Fransa'yı yöneten ailenin kızıydı. Babam ile anlaşmalı evlilik yapmışlardı fakat aynı zamanda birbirlerine aşıklardı. Evliliklerinden ve dedemizin vefatından sonra babam iki ailenin yönetimini de tamamen devralıp hem Fransa'yı hem Türkiye'yi yönetmeye başlamıştı." Dedi Kumru ve gözlerimizi buluşturdu. "Şimdi onun yerini Kıvanç aldı."

Merak ile onu inceledim. "Sende bu işlerle ilgileniyor musun?"

"Elbette." Dedi bir saniye düşünmeden. "Bu benim de mirasım."

Miras, bütün bunlar benim de mirasımdı. Buna inanamıyor, inanabileceğimi de düşünmüyordum. Hiçbir zaman böyle bir şey yaşayabileceğimi düşünmemiştim. Açıkçası kimse böyle bir şeyi hayal edemezdi zira bu tahminlerin çok ötesinde bir durumdu.

Kumru gözlerini yüzümde gezdirerek içten bir tebessüm ile bana bakmaya devam ettiğinde bir an gerçekten de zihnimi okuduğunu düşünmemi sağlayarak mırıldandı. "Kıvanç seni buraya getirdi çünkü ait olduğun yer burası. Seni en rahat burada koruyabiliriz." Tek kaşını kaldırarak gülümsemesini genişletti. "Ağabeyim Araz Vladimirs'in hayatında zorunluluktan kaldığını düşünüyor. Bu duruma oldukça içerlendi çünkü bir mafya prensesi olarak kimse sana istemediğin bir şeyi yaptıramaz. Bu savaş demektir."

"Araz'ın yanında zorunluluktan kalmıyordum."

Mırıltılarım üzerine Kumru kıkırdadı. "Fark ettim ama Kıvanç'ın bunu idrak edebildiğini sanmıyorum."

Bakışlarımı kaçırarak kollarımı kendime sardım. Araz'ın ismini işitmek dahi canımı yakıyordu. Şimdi ondan kilometrelerce uzaktaydım. Aramızda uçsuz bucaksız bir mesafe vardı ve ben bir daha onu görebilecek miydim bundan bile emin değildim.

"Gel sana odanı göstereyim." Dedi Kumru.

Berbat haldeydim bu yüzden duş alıp biraz da olsa uyusam iyi olurdu. Onun peşinden ilerledim. Üst kata çıkıp uzun koridorda adımladığımızda Kumru az ötemizde kalan odayı işaret etti. "Burası benim odam." Arkasına dönerek ardımızda kalan ve evin diğer ucunda

bulunan bir odayı gösterdi. "Orası da Kıvanç'ın." Koridorun sonuna geldiğimizde misafir odası sandığım fakat bundan daha fazlası gibi duran detaylı bir tasarıma sahip odaya girdim. "Burasını da senin için hazırladım. Evinde sana ait bir yer olsun istedim."

Yüzündeki tebessüm ile bana bakan kadın boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Ne buraya ne de onlara ait hissediyordum kendimi. Aslında hava da süzülen bir tüy gibiydim. Yerim, yurdum yoktu. Onların yanında kalmak gibi bir düşüncem de yoktu zira bu bana sadece acı verirdi. Okyanus gözlü adama dönmem ise söz konusu bile değildi. Beni asla görmek istemezdi. Bu yüzden halletmem gereken işleri bitirip ortadan kaybolmalıydım. En azından bir süre kendim ile kalmam en doğrusu olurdu. Yine de aklımdan geçenleri söylememe kararı alarak tebessüm ettim ve gözlerini üzerimde dolaştıran kadına baktım. "Teşekkür ederim."

Çekingen bir tavırla dudağını dişledikten sonra mırıldandı. "Bu arada silahımı alabilir miyim?"

Sorusuyla belimdeki demiri hissettim.

"Babamın hediyesiydi."

İşittiğim sözler içimi yaksa da belli etmedim. Silahı ona geri verirken yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. "Kusura bakma, sormadan aldım."

Önemli değil der gibi başını iki yana salladı. Silahını beline sıkıştırdıktan sonra gülümsedi. "Sen dinlenmene bak. Sonra konuşuruz yine."

Odadan çıktığında gözlerimi etrafta dolaştırdım. Büyük bir odadaydım. Karşımda kalan ve yere kadar uzanan camlardan göz dolduran şehir manzarasını görebiliyordum. Sarsak adımlarla yürürken odanın içinde kalan banyoyu gözüme kestirdim. Odanın içinde özel bir banyo haricinde büyük bir giyinme odası vardı ve ağzına kadar kıyafet doluydu. Bir an kumaş parçalarına baka kaldım. Bunları da mı benim için almışlardı?

Kalçamın titremesiyle bir küfür savurarak sıçradım. Kıvanç'ın telefonunun hala bende olduğunu fark ederek kendi kendime söylendim.

Odadan çıkıp Kumru'nun işaret ettiği odaya doğru yürümeye başladım. Telefonu alıp parmaklarımda çevirdim. Başımı kaldırdığımda görüş alanıma giren manzarayla duraksadım. Ardına kadar açık olan kapı sayesinde odanın içini görebiliyordum. Yatağının

önünde durmuş olan adam kalbimin sızlamasına neden oldu. Çıplak sırtı bana dönüktü. Benim yüzümden yaralanan kolunu onarmaya çalışmak ile meşguldü. Beyaz sargıyı yarasının üstüne dolayarak öylece dikilmeye devam etti. Benim asıl odaklandığım şey ise sırtındaki yaraydı.

Ruhumun feryat etmesine neden olan mazinin izi beni parçalara ayırdı.

Sırtının yarısını kaplayan yanık izi hatıralarımda kalan küçük oğlanın çığlığını anımsattı. O acı dolu vaveyla hala kulaklarımdaydı. Beni kurtarmak için cebelleşen küçük bedeni dengesini kaybederek aleve karıştığında gözlerimi yumarak ağlamaya başladığımı hatırladım. Onun öldüğüne emin olmamın en büyük nedeni buydu.

Karşımdaki adam küçük kardeşini kurtarmaya çalışırken sonsuza dek bedeninde taşıyacak bir yara edinmişti.

Verdiği sözü tutmak için kendini alevlerin içine atmaktan bir saniye olsun çekinmeyen ağabeyime ne denli kırıcı davrandığımı anımsadım fakat elimde değildi. Sinirlerim ve benliğim öylesine yıpranmıştı ki bazen saçmalayabiliyordum.

Aniden dönüp gözlerimizi buluşturduğunda sertçe yutkundum. Kolunu sarmayı bitirip üzerine bir tişört geçirdiğinde benim eserim olan yaralardan birini işaret ettim. "Seni bıçakladığım için özür dilerim."

Sözlerim gülümsemesine neden oldu. Bir güneşin doğuşunu anımsatan tebessümüne karşılık vermeden edemedim. "Sorun değil, aslında seninle gurur duydum." Diyerek gözlerimizi buluşturdu. "Beni devirmek herkesin harcı değildir."

Buna emindim zira oldukça güçlü ve kudretli bir duruşa sahipti.

Yanına adımlayarak telefonunu ona doğru uzattım. Tişörtünün eteklerini çekiştirdikten sonra cihazı elimden aldı. Kendimi tutamayarak mırıldandım. "Sana tutamayacağın sözler verme dediğim için kusuruma bakma." Bakışlarımı kaçırarak başımı eğdim. "Küçük kardeşini kurtarmak için ateşin içine atlayan birinin ağabeyliğini sorgulamamalıydım."

İç geçirerek gözlerimizi buluşturduğumda tebessümünün içtenliğiyle afalladım. "Beni tanımıyorsun bu yüzden tepkilerinin sert olması çok normal. Daha azını beklemezdim zaten." Diyerek tebessümünü genişletti. "Babana çekmişsin."

Boğazıma oturan yumru sendelememe neden oldu.

Babasının kızı, öyle mi?

Bu ruhuma inen bir darbeden farksızdı.

"Bu arada tuttuğum sözlerde oldu."

Sesiyle doğruldum. Yüzünü kaplayan tebessüm ile yatağın yanından ayrılıp giyinme odasına yöneldi. Büyük alana girip saniyelerin ardından geri döndüğünde ellerinin arasında duran şey göğüs kafesimin altında kalan ve donduğunu sandığım kalbimin heyecanlanmasını sağladı.

Kıvanç bana doğru adımladığında ağlamak istediğimi fark ettim. Birkaç adım önümde durup yarısı yanmış beyaz ayıyı bana uzattı. "Biraz hasar aldı ama bubu'yu korumayı başardım. Sanırım o karmaşa da düşürmüşsün."

Ellerimin arasına bıraktığı küçük ayı yanağımdan bir damla yaşın süzülmesine neden oldu. Sızlayan benliğim kederle kıvranıyordu. En son altı yaşındayken gördüğüm, her gece sarılarak uyuduğum pelüş ayı yıllar sonra doğru düzgün hatırlayamadığım ağabeyim tarafından karşıma çıkarılmıştı. Yarısı yanmıştı lakin hala çok güzeldi. O felaketin içinden bunu çıkarabilmiş olmasına inanamadım. Ellerimdeki oyuncağı öldüğümü sanmasına rağmen yıllardır saklıyordu. Duyduğum minnettarlığa eklenen hüzünde tarifsiz bir acı vardı.

"Küçükken baba diyemediğin için bubu derdin." Dedikten sonra gülümsedi.

Hatırlamıyordum fakat hissedebiliyordum. Bu ayı benim için öylesine önemliydi ki onu hiçbir zaman yanımdan ayırmamıştım ve şimdi tekrar benimleydi.

"Teşekkür ederim." Diyerek tebessümüne eşlik ettim. "Onu bir daha görmem sanıyordum."

Evlat edinildiğim ilk zamanlar, onsuzluktan uyuyamadığım geceler olmuştu. Sürekli ağlar, karanlıktan korktuğum için sızlanırdım. Kollarımı ayıya doladığımda karşımdaki adamın göz bebeklerine bir sıcaklık yayıldı. Sözünü tuttuğu için mutluydu.

"Bende seni bir daha görmem sanıyordum." Diye mırıldandığında sesine işleyen özlem ürpermemi sağladı. Derin bir nefes alıp duygusallıktan kaçınmak ister gibi tekrar konuştu. "Neyse, sizi kavuşturduğuma sevindim. Bubu benden pek hoşlanmamıştı."

Kıkırdadığımda gözlerini yüzümde dolaştırdı. Sertçe yutkunup başımı eğdim. Kendimi daha iyi hissetmeme neden olduğu için minnettardım.

Onu odasında bırakıp koridora çıktığımda elimdeki ayıya daha sıkı sarıldım. Yıllarca sevilmemiş, ilgi görmemiştim. Ailem dediğim insanların yanında fazlalık olmuş, babamın gözüne girmek için çabalarken kendimi kaybetmiştim. Dişlerimi sıkarak öfkeme yoğunlaştım. Sevdiği kadını mutlu etmek için beni gerçek ailemden koparan adamın şefkati için savaştığıma inanamıyordum. Beni ben yapan her şeyden feragat ettirilmiştim. Oysa sadece altı yaşındaydım. Acımasızlığı ve zalimliğiyle sınanmak için mi bütün mutluluklarımdan esirgenmiştim? Bu nasıl bir canavarlıktı böyle?

Yaşamasını dilerdim. Beni katleden o adamın hayatta olmasını isterdim. Böylelikle kendim sonlandırabilirdim mücadelesini. Son nefesini ellerimde verseydi tatmin olurdum belki.

Odaya dönüp sıcak suyun altına girdiğimde sızlayan bedenim ile gözlerimi yumdum. Zafer şerefsizinin nefesimi kestiği anları anımsamak titrememe neden oldu. Sırtımı beyaz fayansa yasladıktan sonra yavaşça kaydım ve yere oturdum. Erdem Gürsoy defalarca kez benliğimin harabeye dönmesini sağlamıştı. Her şeyin başlangıcının mucitlerinden biriydi. O ve arkadaşı beni mahvetmişlerdi. Bundan onur duyuyorlar, yarattıkları yıkımla gururlanıyorlardı. Onlar yüzünden kaybettim ve kazanamadığım o kadar çok şey vardı ki aklımı kaybedecekmiş gibi hissetmeden edemiyordum.

Sızlayan vücudumu hareket ettirerek titrek bir nefes verdim. Onların vurduğu prangalar sonunda kırılmıştı. Yine de bıraktıkları izler asla geçmeyecekti. Her defasında o yaralara bakarak bana yaşattıkları kötülükleri hatırlayacaktım.

Karşılık bulamayacak bir sevdanın mecnunu, zihnimdeki katliamın leylasıydım.

Tepe taklak olan hayatım geri döndürülemez bir yenilgiden ibaretti. Artık yapabileceğim tek şey önüme bakmaktı lakin bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Aklıma düşen lacivert gözler, varlığımı zedeliyordu. Şimdi burada olsa, beni kollarına alsa her şey düzelirdi. En azından ben çoğu şeyin yoluna gireceğini umut ederek başımı onun göğsüne yaslardım. Onsuzluğun neden bu kadar acı verdiğini anlayamıyordum.

Ne ara bu denli alışmıştım ona?

Kokusunu duymamak niye sinirlenmeme neden oluyordu?

Düşünmeden edemiyor, zihnimi susturamıyordum. Benden nefret ettiğine emindim. Bana fazlasıyla kızgın olmalıydı fakat kendimi kandıramazdım. Ben onun sarışınıydım. Bunu gözlerinde görmüştüm. Bana nasıl baktığını fark etmiştim. Aklına kazımak ister gibi gülüşümü izleyen o adam benden vazgeçebilir miydi?

Sanırım bu öğrenmek istediğim lakin duymaktan kaçındığım bir cevaptı.

Duşun altından çıkıp odaya geri döndüğümde yatağın üstüne bırakılan elbise ve iç çamaşırlarını gördüm. Bedenime doladığım beyaz havluyla hızla ilerledim. Yatağın içine girerek saatlerce süren uzun bir uykuya kendimi bıraktım.

Gece yarısına doğru gördüğüm kâbus ile kalktığımda geç kaldığımı fark ederek bir küfür savurdum. Acilen hazırlanmazsam plan sekteye uğrayacaktı. Bırakılan kıyafetlerde göz gezdirirken nemli olan saçlarımı gelişi güzel düzelttim. Mini elbise siyah renkteydi. Sırt bölgesi fazlasıyla açıktı ve askılar çapraz bir şekilde geliyordu. Ufak bir kumaş parçasından ibaretti desem daha doğru olurdu. Sanırım Kumru'nun stili buydu çünkü kıyafeti benim için o seçmişti.

Dudağımı dişleyerek vakit kaybetmeden giyindim. Saçlarımı tarayıp kuruttuktan sonra yatağın kenarına ilişerek elbiseyle aynı renk ipli topuklu ayakkabıları giydim. Bacak bacak üstüne atıp soluklandığım sıra içeriye giren kadın ile başımı doğrulttum.

Kumru beyaz derin dekolteli ve vücudunu ikinci bir deri gibi saran elbisesiyle mükemmel gözüküyordu. Fazlasıyla iddialıydı.

İkiz kardeşim ellerini beline yerleştirip gözlerini kısarak beni inceledi. "Pekâlâ, sanırım sarışınlığa dönmem gerek çünkü benden daha güzel gözüktüğüne eminim."

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "Hayır, inan bana mükemmel görünüyorsun."

Yanıma oturarak bacak bacak üstüne attığında gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. Aniden yakınlığımız ile afalladım. İkimizde dikkat ile birbirimize bakmaya başladık. Her şeyimiz ile aynıydık. Boyumuz, büyük ihtimal kilomuz, göz rengimiz, dudaklarımız, burnumuz, sadece Kumru'nun sol gözünün altında ufak bir ben vardı. Bu farklılığımıza eklenen diğer şey ise siyah saçlarıydı. Dolgun ve yumuşacık görünen

siyah saçlarına eşlik eden kâkülleriyle öylesine güzel gözüküyordu ki bu modelin bana yakışabileceğini daha önce düşünmediğime inanamıyordum.

Bakışlarımı bedeninde gezdirdim. Elbisesinin açıklığından diğer dövmelerini inceleyebiliyordum. Bileğinde diğer herkeste olan üçgen dövmelerinden vardı ama diğerlerine kıyasla oldukça küçüktü. Dirseğinin hemen üstündeyse roma rakamlarıyla bir tarih yazıyordu. Kolunun iç kısmında olan dövmeye baktığımda kaşlarımı çattım. İki küçük elin serçe parmaklarını kavuşturduğu tasvir şairane bir güzelliğe sahipti.

"Bunu senin için yaptırmıştım." İşittiğim ses ile bakışlarımı çevirdim. Bana bakmadan dövmesini işlemeye devam etti. "Yani sana ithafen."

Yüzüme yerleşen tebessüm ile onu izlemeye devam ettiğimde başını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu. Kumru da Kıvançta beni hatıralarında yaşatmak için büyük çaba sarf etmişler, ölen kardeşlerinin yasını hakkıyla tutmuşlardı. Onlar için varken de yokken de anlamlıydım. Bu alışık olmadığım bir şeydi fakat itiraf etmeliydim özel hissetmek insanın kendine değer vermesine neden oluyordu.

"Vücudumu hatıra defteri olarak kullanmayı seviyorum." Diyerek gülümsedi ve roma rakamlarıyla yazılmış tarihi işaret etti. "Bu annemin doğum günü." Dedikten sonra hilal dövmesine işaret parmağını sürttü. "Bu babam beni hep ay ışığım diye sevdiği için." Sağ ayak bileğini kaldırarak görüş alanıma soktu. Minik dövmesine bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştım ve bunun minik bir kılıç olduğunu gördüm. "Bu Kıvanç için çünkü en sevdiğim anılarımızdan birini hatırlatıyor."

"Çok güzeller."

Sözlerim üzerine tek kaşını kaldırdı. "Elbisenin altında da birkaç tane var ama onları görmeye hazır olduğunu sanmıyorum."

Kıkırdadığımda bana eşlik etti ve ben bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak buruklaştım. Kumru oldukça iyi birine benziyordu ve içimde ona çekilmemi sağlayan bariz bir bağ vardı. Bu yüzden eğer birlikte büyümüş olsaydık aramızdaki ilişki nasıl olurdu diye düşünmeden edememiştim.

Kumru gözlerimizi buluşturmam ile buruk tebessümüyle mırıldandı. "Sana da gün ışığım derdi."

"Kim?"

"Babam." Dedikten sonra düzeltti. "Babamız."

Kalbime kızgın bir ateş düştü. Kuruyan boğazım ile bakışlarımı kaçırdığımda söyleyecek bir şey bulamadım. Var olmamın nedenlerinden biri olan adam hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum. Yine de bana böyle hitap ettiğini bilmek kendimi sevilmiş hissettirmişti.

"Kıvancı daha fazla bekletmesek iyi olur." Diyerek oturduğu yerden kalktı Kumru. Gözlerini devirerek alayla homurdandı. "Bazen sinir bozucu olabiliyor. Özellikle ben bir yerlere geç kaldığımda."

"Tahmin ediyorum, genel de geç kalıyorsun."

Sözlerim üzerine yapay bir alınganlık ile karşı çıktı. "Hiçte bile." Bakışlarını kaçırıp kıkırdadığında ona eşlik ettim. "Sadece bazen."

Kumru ile odadan çıkıp aşağıya indiğimizde içinde bulunduğum evin nasıl bu kadar büyük olabildiğini sorguladım. Manzaradan anlayabildiğim kadarıyla bir binanın üst katında gibiydik ama ev üç katlıydı. Bu yüzden planı tam olarak kafamda oturtamamıştım. Açıkçası içinde kaybolabileceğim kadar geniş evlere alışmam gerekeceğini hiçbir zaman düşünmemiştim. Şimdiyse buna uyum sağlamak zorunda gibi hissediyordum.

Bir odaya girdiğimizde Kıvanç aniden karşısında belirmemiz üzerine bir küfür savurarak yerinden sıçradı. "Alışamayacağım bir ürkütücülüğe sahipsiniz." Diyerek söylendiğinde gözlerimi devirdim.

Bakışlarımı üzerinde dolaştırdım. Siyah takım elbisesinin içine giydiği beyaz gömleğiyle oldukça yakışıklı görünüyordu. Kollarımı göğsümde birleştirip başımı dikleştirdim. "Plan tam olarak nedir?"

Sorum ile derin bir nefes alıp ardına döndü. Karşımızda kalan büyük televizyonu açarak yuvarlak masanın üstünde duran kumandayı kavradığında onu izledim. Ekrana yansıyan kişi ben tehdit eden psikopata aitti.

"Tilki, kumar bağımlısıdır aynı zamanda yer altı dövüşlerine meraklıdır. Bu gece gideceğimiz yere mutlaka gelecektir." Kalçasını masaya yaslayarak bana döndü. "Kumru ile seni bir şaşırtmaca olarak kullanacağız. Peşinde olduğu kadından iki tane olduğunu fark ettiğinde kafa karışıklığıyla gardını indirecektir. O sırada ona saldırabileceğiz."

"Onu öldüreceğim." Diyen ikiz kardeşime baktım.

Az önceki sevimli tavrı yok olmuş yerini acımasız bir kadın almıştı. Bakışlarını doğruca resimdeki adama dikmişti. İfadesindeki öfke

öylesine yoğundu ki bir an ürperdim.

"Evet, öldüreceksin." Dedi Kıvanç onu onaylayarak. "Ama önce kime çalıştığını öğrenmeliyiz."

Başımı salladıktan sonra zihnimi kurcalayan soruyu sordum. "Hala neden beni ifşa etmek istediğini anlamadım. Bu iş için kendimi göstermeme gerek yok. Aksine geri planda kalıp Kumru adamı tenha bir yere yönlendirdiğinde saldırmam daha mantıklı."

"Hayır." Dedi ağabeyim. "Bu plan böyle gerçekleşecek."

Kaşlarımı çatarak yüzüne baka kaldım.

Zihninden geçen düşünceleri bilemiyor olmak canımı sıktı. Bu durumdan ne gibi bir çıkarı vardı sorgulamadan edemiyordum.

Kıvanç yaslandığı yerden doğrulup adımlamaya başladı. "Artık gidelim yoksa geç kalacağız."

Sözleriyle Kumru'da ona eşlik ettiğinde harekete geçtim. Evin içinde kalan ve tek çıkış yolu olan asansöre binip aşağıya indik. Tahmin ettiğim gibi ev bir binanın en üst katındaydı. Otoparka vardığımızda son model arabalara göz gezdirdim. Sol köşede kalan kutudaki anahtarlara ilerleyen ağabeyimi fark ettiğimde araçların hepsinin onlara ait olduğunu anladım.

İki kişi için en az yirmi araba olması absürttü lakin Haznedarların zenginliğini tahmin etmeye çalışmak bile aklımdaki absürtlüğü yok etmişti.

Kıvanç kırmızı spor arabasına bindiğimizde Kumru arkaya oturmayı tercih etti. Emniyet kemerimi taktığım sıra göz ucuyla ona baktığımda silahını ve hançerini kontrol ettiğini gördüm. Bakışlarımı hissederek koltuğun üstünde duran küçük hançeri ve kılıfı bana uzattı. Elinden hançeri aldığım sıra ise gözlerime bakarak tebessüm etti. "Kıvançtan anladığım üzere kesici aletlerle aran iyi gibi."

Ağabeyime döndüğümde gülümsediğini gördüm. Kılıfı sağ bacağımdan geçirip kalçama kadar çıkardım ve mini elbisemin altına sakladım. Hançeri yerine yerleştirirken karşılık verdim. "Silahlar ile de aram gayet iyidir."

"Şüphem yok."

Kıvanç'ın sözleriyle tebessümümü saklamaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım. Paris sokaklarına göz atarak nerede olduğumu idrak ettiğimde meraklı bakışlarımı etraftan esirgeyemedim. Bu benim

Fransa'daki ilk seferimdi. Ne büyük ironi, oysa bir nevi, köklerimin geldiği yer burasıydı.

Dakikalar sonra ağabeyim aracı dışarıdan oldukça lüks gözüken bir mekânın önünde durdurdu. Bir gece kulübüne benzeyen mekâna göz attığımda kapımı açmak üzere yanıma koşturan valeyi gördüm. Araçtan inip kaldırımda beklemeye başladığımda saniyeler içinde Kıvanç ve Kumru yanımda belirdi. Sokakta sıra bekleyen insanların fısıltıları kulaklarıma eriştiğinde başımı kaldırarak neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Üzerimde hissettiğim gözler ile tedirgin oldum.

Kapıda bekleyen güvenlikler dehşete düştüklerini belirten ifadeleriyle bir bana bir Kumru'ya bakıyorlardı.

Kıvanç, ikiz kardeşim ile aramıza girip bir kolunu bana bir kolunu Kumru'ya uzattığında yüzündeki ifadede bir zafer vardı. Anlamlandıramadığım bir gurur ile bana bakarken göğsümün sıkışmasını sağlamıştı.

Koluna girdim ve yürümeye başladım.

Kapının kenarında dikilen korumalar bizim gelişimiz ile kenara çekildiklerinde her şeyi idrak etmek için çaba sarf ettim. İçeriye girip kulüpte adımladık ve üzerimdeki bakışların sayısı artış gösterdi. İnsanlar bir bana bir Kumru'ya bakıyor, ardından şaşkınlıkla birbirleriyle fısıldaşmaya başlıyorlardı. Bazıları ise öylesine dehşete düşüyordu ki açılan ağızlarını kapatamıyorlardı.

Pekâlâ sanırım kardeşlerimi tanımayan yoktu ki Fransa'nın sahibi statüsünde olmalarından dolayı aksi beklenemezdi.

Gece kulübünün köşesinde kalan merdivenlerden inip başka bir kapının önünde durduğumuzda elindeki listeyle bekleyen adam beni görmesiyle gözlerini irileştirdi. Ağzını açıp kapatarak bir şey söylemek ister gibi çabaladı. Ardından sessiz kalarak Kıvanç'a döndü ve şaşkınlığını sesine yansıtarak mırıldandı. "Bienvenue Monsieur." (Hoş geldiniz, efendim.)

"Bonjour, Hugo." Dedi Kıvanç ona hayran kalmamı sağlayan bir aksan ile. Mükemmel Fransızcası karşısında afallamamam imkansızdı. "Mes soeurs m'accompagnent ce soir. J'espère que ma table est prête." (Bu gece bana kız kardeşlerim eşlik ediyor. Umarım masamız hazırdır.)

"Toujours monsieur." (Her zaman, efendim.) diyen adam tebessüm etti.

Kapıyı araladığında içeriye girdik. Aniden bambaşka bir dünyaya ışınlandığımı zannetmeme neden olan alanı inceleyerek gözlerimi irileştirdim. Büyük mekânın ortasına yerleştirilen kafes boştu. Etrafında ise yuvarlak masalar vardı. Üstlerindeki mumlar ve kristal bardaklar ile oldukça şık bir restorana ait gibi gözüküyorlardı. Etrafta dolaşan şık giyinmiş garsonlar ellerinde tepsiler ile içki ve havyar dağıtımı yapıyorlardı. Filmden çıkmış bir atmosfere sahipti. Öyle ki belgeseli bile çekilirdi.

Kıvanç bizi en öndeki özel bahisçilerin oturduğu sıraya yönlendirdiğinde bakışlarımı etrafta gezdirmeye devam ettim. Burada da durum üst kattakiyle aynıydı. Herkes gözünü dikmiş bize bakıyordu.

Masaya oturduğumuzda Kumru karşımda Kıvanç ise çaprazımda kaldı.

İnsanlarla konuşup bahis toplayan biri vardı. Orta yaşlarda silindir bir şapka takan sihirbaz kılıklı bir herif herkesi gülücükler ile selamlıyor, paralarını kimin üstüne yatıracaklarını soruyordu.

Silindir şapkalı adam gözlerini irileştirerek ellerini iki yanına açtı ve bize doğru geldi. "Haznedar, Bonjour Monsieur et Madame." Diyerek gözlerini üzerime dikti. Adamın şaşkınlığı üzerine Kıvanç konuştu. "Ma sœur, Kutsal Haznedar. Il est resté longtemps à l'étranger. Maintenant il est de retour à la maison." (Kız kardeşim, Kutsal Haznedar. Uzun süredir yurt dışındaydı. Artık evine geri döndü.)

Kutsal Haznedar.

Anladığım tek şey buydu.

Ve canımı yakmıştı.

Silindir şapkalı adam gülümseyerek hafifçe eğildiğinde bir nevi beni selamlamıştı. Tebessüm ederek ona karşılık verdim. Adam şapkasını geri takarken ağabeyime doğru konuştu. "Puis-je connaître votre pari?" (Bahsinizi öğrenebilir miyim?")

Kıvanç rahatını bozmadan yanıtladı. "Deux cent mille dollars pour Ethan." (Ethan için iki yüz bin dolar.)

Ağabeyimin ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden arkama yaslanıp içinde olduğum anı ve alanı sindirmeye çalışarak zamanımı öldürmeyi denedim. Silindir şapkalı adam yanımızdan ayrılıp başka bir masaya gittiğinde o masada oturan bir kadının adama bana bakarak bir şeyler söylediğini fark ettim. Adam yüzündeki

gülümsemeyle parmağını bana doğrultarak kadına gerisin geri bir şeyler mırıldandı.

Kulaktan kulağa ulaşmaya başlayan benim hakkımdaki bilgi akışıyla ağabeyime döndüm. Şimdi neden beni buraya getirdiğini daha iyi anlıyordum.

"İnsanların beni bilmesini istedin."

Sözlerim ile Kıvanç başını sallayıp garsonun önüne bıraktığı viskisinden büyük bir yudum aldı. Arkasına yaslanıp ceketinin düğmesini açtığında ciddiyeti öfkemi harladı.

"Ama neden?"

Sorum üzerine en az benim kadar sinirli olduğunu belli eden bakışlarıyla gözlerimizi buluşturdu ve isyan edercesine konuştu. "Çünkü sen benim kız kardeşimsin. Yönetilmek için değil, yönetmek için doğdun. Herkes bunu bilmeli ve ona göre davranmalı. Kimse bir Haznedar'ı elinde kukla edemez." Tek kaşını kaldırdı. "Özellikle de o Rus barbar."

Açık kalan ağzımı zar zor kapattım.

Egosunun sarsılmasına inanamadım.

"Araz beni zorla tutmuyordu." Diye karşı çıktım. "Adamın hayatına sızan bendim."

"Çünkü zorunda kaldın." Diyerek beni susturdu. "Ama o devir kapandı, Kutsal. İstesen de istemesen de artık hayatın bundan ve bizden ibaret. Bu dünya benim parmak uçlarımda dönüyor. Dahil olduğum çemberdeki başka bir adamın benden habersiz kız kardeşim ile nişanlandığı ortaya çıkarsa namımı düşünebiliyor musun? Ailemiz böyle bir saygısızlığı asla kabul etmez."

"Ama..."

"Sen köklü bir yer altı ailesinin parçasısın. Mafya üyesi bir prensesin." Kelimelerinin tek tek üstüne bastı. "Kafana göre biriyle olamazsın."

Sinirle bağırmamak için kendimi zor tutsam da karşılık vermeden edemedim. "Sen bana karışamazsın. Yirmi dört saatlik abiliğin ile bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Söylerim ve söyleyeceğim." Bana yanaşıp gözlerimin içine baktı. "Açık bir hedefsin. Yer altı dünyasında senin bizim ile olan bağını bilip seni hayatta bırakacak tek bir kişi dahi yok. Burası senin evin, biz senin aileniz. Ve sen buna ayak uyduracak, doğduğun ama senden

alınan hayatı geri kazanacaksın." İyice kafama sokmak ister gibi dişlerini sıkarak mırıldandı. "Kadir Haznedar'ın kızısın. Kan ile doğdun, kan ile öleceksin. Bu senin mirasın."

Boğazım düğümlendi.

Öfkem ile derin nefesler almaya başladığımda bir yanım ağabeyimin ağzına bir tane çarpmak istedi. Diğeriyse ilk defa bir aileye ve yuvaya sahip olduğumun söylenmesiyle yelkenleri suya indirdi. Haklıydı. Ben bu hayata doğmuş, bu hayat için doğmuştum. Çevremdeki her şey damarlarımda akan kan ile bana aitti. Bunların hepsini çektiklerim sayesinde hak etmiştim. Yine de bir sorun vardı. İnsanların bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden yılmıştım.

"Tilki için bana ihtiyacın yok değil mi?" diyerek ona yanaştım ve sinirle isyan ettim. "Sırf beni insanlara sergilemek için beni buraya getirdin."

"Sadece bu yüzden değil. Hepimiz bir anda ortadan kaybolamayız. Özellikle de ben." Bakışlarını etrafı incelemek ile meşgul olan kız kardeşime çevirdi. İç geçirdikten sonra ise bana baktı. "Ve Kumru o piç ile yalnız kalmamalı."

"Bebek bakıcılığı yapmalıyım yani?"

"Hayır." Dedi ağabeyim kaşlarını çatarak. "Kardeşine sahip çıkmalı ve ona yardım etmelisin."

Sözleriyle yüzüme bir tokat yemiş gibi arkama yaslanarak aramıza bir mesafe koydum. Bakışlarım tam karşımda oturan kızı buldu. Bir yansımamdı lakin bundan daha öteydi. Ona bakmak bile kalbimi sızım sızım sızlatıyordu. Sanki küçük bir çocuğa bakıyor gibi korumacı bir dürtüyle kaplanıyordum. Yıllardır görüşmüyor olmamız, saatler önce yüz yüze gelmemiz zihnimin algıladığı bir durum değildi. O yaşanmışlıklara değil, hissiyatlara odaklanıyordu.

Dakikaların ardından dövüşün başlama anonsunu işittim. Büyük alkışlar ile kafesin içine giren adamda gözlerimi dolaştırdım. Yirmili yaşlarında oldukça iri yapılı biriydi. Kaşında bir kesik vardı ve koyu kahverengi saçları alnına dökülmüştü. Siyah bir sargı ile ellerini sarmış, şeffaf bir ağızlık takmıştı. Onun ardından kafese giren adam ise daha yaşlıydı. Çekik gözleri ve yuvarlak yüzüyle diğerinin yanında sıska kalıyordu. İki adamda yerlerini aldığında zil sesi duyuldu.

Birbirlerine savurdukları yumrukları izlerken sıkıldığımı hissettim.

Gözlerimi etrafımda dolaştırarak bacağımı sallamaya başladığımda manzarama giren adam kalbimin sıkışmasına neden oldu. Tarifsiz bir öfke ruhumu esir aldı. Tilki lakaplı obsesif manyak tanıdıklarını selamlayarak ringin diğer tarafında kalan boş bir masaya doğru ilerliyordu.

Bakışlarımı Kumru'ya çevirdiğimde benim baktığım noktaya kilitlendiğini gördüm. Masanın altından ayağını dürttüğümde bana döndü.

"Planımız ne?"

"Adamı arkada kalan odalara çek. Maç zamanı orada kimse olmaz." Diyerek dudağının kenarını kıvırdı. "Sen gelene kadar ben hazırlıkları tamamlarım."

Son cümlesiyle masadan kalkıp kalabalığın arasına karıştığında ne kastettiğini anlamadım. Beni aydınlatmasını umarak ağabeyime baktığımda yüzündeki gülümsemeyle purosundan yoğun bir duman aldı.

Kardeşlerimin ruh hastası olduğuna kanaat getirdim.

Saçlarımı savurarak dikleştiğimde beni fark etmesini umarak Tilki'yi izledim. Beni ne kadar özlediğini sayıklayan psikopat varlığımı hissetmezse işimiz zorlaşırdı zira o bana gelmeliydi, ben ona değil.

Yanında oturan adam ile konuşmaya devam eden ruh hastası sonunda bakışlarını etrafta dolaştırmaya başladığında bana değen gözlerinden bir karartı geçti. Yüzünü kaplayan gülümseme midemi bulandırıyordu. Dudağımın kenarını kıvırarak işveli bir tavır ile başımı yana yatırdığımda gözlerini kısarak beni sorguladı. Davetkar bir tavır ile dudağımı dişlediğimde oturduğum sandalyeden kalkarak kalabalığın arasında adımladım. Az ilerimde kalan uzun ve karanlık koridora yöneldiğimde gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Bakışlarını yüzümden bedenime indirerek derin bir nefes aldığında gerçekten istifra edecektim. Önüme dönerek koridorda yürümeye devam ettim. Karanlığın sonunda duran gölgeyi gördüm. Kumru olduğunu anlamam saniyelerimi bile almamıştı. Solda duran odaya girerek beni ona yönlendirdiğinde ardımdan gelmeye başlayan adım seslerini işittim. İnce topuklularımı aceleyle zeminde tıkırdatırken bedenimi saran akıma sığındım.

Nefretim gardım, öfkem zırhımdı.

Sonda kalan odaya girdiğimde mavi ışıklar gözlerimi yaktı. Duvar kenarına sinerek karanlığa karışan ikiz kardeşim tam karşımdaydı. Dikkatli bakmadığın sürece görmen imkansızdı. Kapıya doğru dönerek beklemeye başladığımda saniyeler içinde görüş alanıma giren adam alaycı bir tavır ile söylendi. "Sonunda oyun oymayı bıraktın demek?" Kıkırtısı kulağımı tırmaladı. "O şerefsiz nişanlın yanında değilken gözüme daha bir güzel gözüküyorsun."

Kapıyı ardından kapatarak birkaç adımda önüme dikildiğinde tebessüm ettim. O şerefsiz dediği adamın tırnağının ucu dahi olamazdı. Bunu yüzüne vurmak isterdim fakat kendimi kontrol etmek zorundaydım.

"Prag hatırlatman beni kendime getirdi." Dediğimde kahkaha atarak ellerini bedenime sardı. İç geçirirken bir yandan dudağını dişledi. "Seni patronuma vermesem mi diye düşünmeden edemiyorum."

Beni öpmek üzere uzandığında kafamı geri çektim ve hızla burnuna bir darbe savurdum. Yere yapışarak acıyla bağırdığında topumun ucunu boğazına yasladım. Bana bakan gözlerini ele geçiren öfke tatmin olmamı sağladı. Tenine uyguladığım baskıyla dişlerini sıkarak gerildiğinde gölgelerin arasından çıkan ikiz kardeşim elindeki ipi gererek ayağımın altındaki adamın boynuna siyah halatı doladı. Onu yerde sürükleyerek nefesini kestiğinde ayağımı geri çektim. Adamı odanın köşesinde kalan kalorifere bağladı. Tilki zar zor nefes alıyor, debelenerek kurtulmaya çalışıyordu.

Kumru karşısına geçtiğinde Tilkinin şaşkın bakışları benim ve ikiz kardeşimin arasında gidip geldi. Küçük dilini yutmuş gibiydi. Gözlerini ele geçiren dehşet gülümsememi sağladı.

"Ama, nasıl?" diye fısıldadığında boğazındaki baskı konuşmasını zorlaştırmıştı.

Kumru eğilerek adamın gözlerinin içine baktı ve alaycılığını kuşanarak onu yanıtladı. "Bak şimdi sperm yumurtayla buluşur ardından o zigot bölünerek ikiye ayrılır. Ve ta da ikiz kardeşler ortaya çıkar."

"Pekâlâ, bunu tahmin etmemiştim işte." Parmaklarıyla halata sarılıp çekiştirmeye çalışırken histerik bir ifadeyle kıkırdadı. "Gerçi itiraf etmeliyim, bu güzelliğin eşsiz olmadığını bilmek hoşuma gitti."

Kumru elbisesinin altında kalan hançerini çıkarıp çevik bir hareket ile adamın yanağını boydan boya kestiğinde kala kaldım. Acıyla homurdanan Tilki'nin yüzünden yayılan kanlar, ikiz kardeşimin tebessüm etmesini sağlamıştı.

"Bana kime çalıştığını anlatacaksın."

Kumru'nun sözleriyle Tilki dişlerini sıkarak tıslarcasına homurdandı. "Siktir git, kevaşe." Dedikten sonra gülümsemesini genişletti. "Seni yine altıma almamı istemiyorsan hemen bırak beni."

Cümlesinin bitimiyle Kumru adamın kasığına hançerini geçirdi.

Tilkinin acı dolu bağırışı bir an bizi duyabileceklerini düşünmemi sağladı. Ardından dışarıdaki kalabalığın yarattığı sesleri ve gürültüyü hatırladım.

"Bana işkence ettin." Diyen kız kardeşimin sözüyle boğazım düğümlendi. Kumru adamın kasığına sapladığı hançeri çekip çıkardı ve beyaz elbisesine damlayan kanları umursamadan hançerinin ucuyla bu sefer Tilki'nin diğer yanağını boydan boya kesti. Ardından içimi yakan sözleri sarf etti. "Bana tecavüz ettin."

Kalbimdeki sıkışma öfkemin üstüne dökülen benzinin bir nişanesiydi. İkiz kardeşimin ağzından dökülen sözler yüreğimi parçalara ayırmıştı. Tilki denen şerefsizin onu esir aldığı iki günde ikizime yaşattıkları karşısında onu kendi ellerim ile öldürmek istedim.

"Şimdi sıra bende." Dedi Kumru. "Önce sana işkence edecek, bildiğin her şeyi öğrenecek ardından da o üç santimlik sikini koparıp kan kaybından gebermeni izleyeceğim."

Tilkinin yüzüne yerleşen korku, öfkemi bir nebze bile azaltmadı. Aksine içimdeki yangın hiçbir şey yapamıyor oluşumun verdiği acizlik ile arttı. Yine de karşımdaki aşağılık yaratığa elimi sürmezdim çünkü onun her bir santimini paramparça etmek Kumru'nun hakkıydı.

Zihnimi okumuş gibi omzunun ardından bana baktı. "Beni onunla yalnız bırak."

"Ama..."

"Lütfen."

Kumru'nun yüzüne sıçrayan kanlara ardından gözlerine baktım. Kıvanç onun üstünden gözümü ayırmamamı istemişti lakin kız kardeşimin buna ihtiyacı olduğu barizdi. O canavarı tek başına haklamak istiyordu. Bunu anlayabiliyordum.

"Bana ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Sorum ile sertçe yutkundu ve içimi titreten bir tonlamayla karşılık verdi. "Şimdilik yok."

Sonrası için vardı.

Ve ben zamanı geldiğinde orada olacaktım.

Başımı sallayarak kaybetmeye başladığı kan ile sersemleyen adama baktım. Ona duyduğum nefret ifademi sarstığında Kumru'ya alan tanıyarak odadan çıktım ve koridorda yürümeye başladım. Kıvanç'a ne diyeceğimi düşündüm. Acaba Tilki'nin ona yaşattığı iğrenç şeylerin tamamını biliyor muydu?

Aniden bir boşluğa çekilerek dengemi yitirdiğimde çığlığım yarıda kaldı. Belimi kavrayan güçlü kol ile güvendeydim. Çıplak sırtıma değen göğsü ve saçlarıma karışan nefesiyle küçük bir çocuk gibi omuzlarımı düşürdüm. Küçük odayı aydınlatan mavi ışıklarda bakışlarımı dolaştırdım. Hasret kaldığım kokusu ciğerlerimi doldururken bir sızı yeşerdi yüreğimde. Duyduğum özlem algılarımı yıktı.

Ellerinin arasında tuttuğu küçük bir serçeydim. Akacak tek bir damla yaş ile avuçlarında can verecektim.

"Beni özledin mi?" Tenimi ısıtan nefesiyle fısıldadığında tok sesi benliğimin buz tutmuş duvarlarını parçalara ayırdı. Titrek bir nefes ile ismi dudaklarımdan kayıp gitti. "Araz."

Bel boşluğuma ilişen soğuk demir bütün vücudumun gerilmesine neden olduğunda gözlerimi yumdum. Azat edilmek istemiyordum. Belki aptallıktı fakat ondan gelecek bir şeyin acı verebileceğine inanmayı reddediyordum.

Namlunun ucunu tenime bastırarak daha sıkı kavradı belimi. Beni kendine yaslayarak tok sesiyle konuştuğunda resmiyeti titrememe neden oldu. "Bana seni öldürmemem için bir neden ver."

Emir niteliğindeki sözleriyle gözlerimi araladım. Bedenimi ona yaslayarak iç geçirdim. "Bilmediğin şeyler var."

Mırıltı halinde dökülen sözlerim ile onu görmesem bile tebessüm ettiğini hissettim.

Histerik gülüşünün tınısı celladın baltasıydı.

"Her şeyi biliyorum, Kutsal Haznedar."

Damarlarımdaki bütün kan çekildi. Kalbimi tekleten cümlesiyle ona dönmek, yüzünü görmek istediğimde daha sıkı sardı beni ve hareket etmeme izin vermedi.

"Hatta senden daha fazla şey biliyorum ama merak etme." Diye fısıldadı kulağıma. "Yakında hikâyenin tamamını öğreneceksin."

Kaşlarımı çatarak sorguladım. Ne demek istediğini anlamamak ürpermeme neden oldu. Nasıl her şeyi öğrenmiş olabilirdi? Ne ima etmeye çalışıyordu?

"O şerefsizlere beni bitirmek için ne gibi bir yardım da bulundun?" diye sordu. "Ne gibi bir koz verdin ellerine?"

Dokunuşuyla öldürmek istiyordu beni. Kokusunda boğuyor, okyanus gözlerini esirgeyerek cezalandırıyordu ama yemin edebilirdim ki ona zarar verecek tek bir şey bile yapmamıştım.

Ne biliyordu?

Nasıl bir yanıt vermeliydim?

Zihnimi susturarak bütün dürüstlüğüm ile yanıtladım onu. "Hiçbir şey. Seninle veya işlerin ile alakalı tek kelime etmedim."

İçimde büyüyen ve dışarı çıkmak için can atan çığlık mıydı beni böyle hapseden? Bir bağırsam dünya üstüme yıkılacaktı sanki. Ama yapamazdım, kendim ile onu da enkazda bırakamazdım.

"Son kez soruyorum." Silahın yatağını çekerek ufak bir sesin çıkmasına neden olduğunda içimdeki canavar bir köşeye sindi. "Bana karşı ellerinde ne var?"

Başımı eğerek derin bir nefes aldım. Ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Belki de açık ve net olmalıydım. "Ben vardım." Diye mırıldandım. Sesime yerleşen hüzün, içinde bulunduğum cehennemin sözcüsüydü. "Sana karşı beni kullanmak istediler. Hikâyeyi biliyorsan hayatına neden girdiğimi öğrendiysen hala neden sorguluyorsun beni?" Boğazıma oturan yumruyla yutkundum. "İhanetin bedelini biliyorsun, prosedürden şaşma."

İntihara meyilliydim. Bunu kabul ediyordum fakat anlaşılmak isterdim ki bir gün elbet öleceksem Azrail'imin okyanus gözlü adam olması sorun değildi.

Beni aniden kendine çevirip gözlerimizi buluşturduğunda ruhumu esir alan acıya boyun eğdim. Gözlerini görmemek tamir edilemez bir hasar oluşturmuştu bende. Yüzünü gölgeleyen mavi ışık, öfkesini renklendiriyordu. Tenimi kavrayan parmakları, çıplaklığımı sahiplendiğinde dokunduğu yerler alev aldı. Dengemi sağlamaya çalışarak ellerimi göğsüne yerleştirdim. Avuç içlerimden bir karıncalanma geçti. Şakaklarıma dayadığı silah ile nefesim kesildiğinde

teslimiyetimi görmek nefretini kamçıladı. Gerilen çenesi ve her daim öpmek istediğim boynundaki damar ile delirmiş gibiydi.

"Bana seni öldürmemem için bir neden ver."

Her kelimesinin üstüne bastı. Sanki iyice anlamamı istiyordu. Amacını kestiremiyordum fakat ona hayatım için yalvarmayacaktım. İstediği ölü bir sarışın ise bunu elde edecekti.

"Tanıştığımız gece seni o adamı öldürürken videoya çektim. Sonra da videoyu içinde bulunduran telefonumu kaybettim." Kararan lacivertlerine tutundum. "Asla bir kurban değildim ve hiçbir zaman masum olmadım."

Bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Öfkesine eklenen hayal kırıklığı ağlamak istememe neden oluyordu.

"Telefonun bende." İşittiğim sözler havada asılı kaldı. Geriye çekilmeye çalışarak iyice ona bakmak istediğimde beni kendine bastırarak hem belimdeki hem şakağımdaki teması arttırdı. "Başından beri biliyordum. O gece ayak bastığın kulüp bana aitti, Kutsal. Kameraları incelerken beni videoya çektiğini görmüştüm. Otelde en son girdiğin yerin kadınlar tuvaleti olduğunu öğrenince cihazı bulmam sadece dakikalarımı aldı."

Göğüs kafesim hızla inip kalktı. Bedenimi sarmalayan akım titrememe neden oluyordu. Anlayamıyor, bir hayal gördüğümü düşünmeye başlıyordum. Dudaklarından sıyrılan sözlerin bir saçmalık olduğunu umuyordum zira aksini algılamam mümkün değildi.

"Sana bir şans vermek istedim. Belki doğru yolu bulur, beni tanıyınca gerçek niyetini açıklarsın sandım." Histerik tebessümü genişledi. "Ama sen odama girip o kırmızı zarfı çaldın. Bana yalan söylemeye devam ettin. Kaçırıldığın zaman kendine bile isteye zarar verip montunu gömerek hedef şaşırtmaya çalıştın." Adeta bağırdı. "Sen sana verdiğim bütün şansların içine ettin."

Hissettiğim şaşkınlık beni girdiğim şokta can çekiştirmeye zorladı.

"Ben, anlamıyorum." Sesimi bulduğumda cebelleştim. "Başından beri bir köstebek olduğumu biliyordun ve yine de bana kucak mı açtın?"

"Ne büyük aptallık değil mi?" İç geçirdi. Yüzündeki buruk tebessüm hiçbir darbenin canımı yakamayacağı bir zalimliğe sahipti. "Sen benim Harzemşah'ımdın. Ben de her şeye göz yuman, bir umut ihanet

etmemeni dileyen İran şahıydım. Sen bir hikayemiz olduğunu düşünüyordun oysa ben bize bir destan yazdım."

Zihnim girdiği savaşta kan revan içinde kaldı. Anlayamıyor, olanları sindiremiyordum. Boşluklar dolmuyor, soru işaretleri büyüyordu. Fakat hepsini bir kenara bırakmama neden olan kelimeleri tek bir sonuca ev sahipliği etti. Şakağımdaki demirin baskısını arttırarak göz bebeklerine işleyen acıyla bana bakmaya devam ettiğinde ilk defa sesinde bir hüzün vardı. Onda emanet duran bir kederdi bu.

"Senin için dünyayı yakardım." Dudaklarında hayat bulan sesler ruhumda öldü. Titreyen sesime hâkim olamayarak mırıldandığımda gücüm tükenmek üzereydi. "Ama sen bunu sadece sevdiğin kadın için yaparsın."

Tebessümündeki hayal kırıklığına eklenen pişmanlık can alıcıydı.

"Evet, öyleydi."

Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldığında, serçenin gözünden bir damla yaş aktı. "Geçmiş zamanda konuşuyorsun."

Ruhsuz bakışları yüzümün her metre karesini tavaf etti. "Çünkü geçti."

Yüzündeki tebessüm ile beni bıraktığında geriye adımladı. Aramıza soktuğu mesafe mezarımdı. Üstüme toprak atmaya devam etti. Benliğimdeki yıkım ona az gelmiş gibiydi. Parçalanmış betonların üstüne siyah gül yaprakları serpmek istedi. Şakaklarımdan çektiği silahı beline iliştirirken bir saniye olsun ayırmadı gözlerimizi.

"Dünden beri en az otuz kere öldürdüm seni kafamda." İç geçirdi kederini sahiplenerek. "Ama yüreğimdeki sarışına bir kez bile kıyamadım."

Bir adım attı zar zor ayakta duran bedenime. Kolunu belime sararak az önce silahını dayadığı noktaya bir öpücük kondurdu. Ağlamaya başlamama neden olan temasının naifliğiyle ölmek istediğime emin oldum. Titreyen parmaklarımın arasına bir kâğıt parçası sıkıştırarak eğildi ve gelmişim ile geçmişimi de katlederek sarışınını uğurladı. "Elveda, Harzem."

Hızla odadan çıkıp gittiğinde bedenimdeki titreme şiddetlendi. Gözyaşlarım benliğimi yakıyor, içimdeki acı beni bitiriyordu. Avuç içimdeki kâğıtta anlaşmamızda geçen parayı kaleme aldığı bir çek vardı. Her şey bitmiş, bütün yaşadıklarımız bir hoşçakala sığmıştı. Hikayemizin sonu gelmiş, ben yok olmuştum.

Okyanus gözlü adam, beni öldürmediğini zannediyordu oysa birini katletmek için tetiği çekmene gerek yoktu.

Onun gidişi, kalbime saplanan bir kurşundan farksızdı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXXII. KANA BULANAN İZLER

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXXII. KANA BULANAN İZLER
Roses & Revolution - Moment
Pim Stones - We Have It All

KUTSAL

İhanetin tadı keskin bir hançerin geride bıraktığı acı kadar soğuktu. Sadakatin bir mühürden farksız olduğunu ve mührün kırıldığında geride kalan tozun en ufak bir rüzgârda uzaklara savrulacağını anlamıştım.

Hissettiğim boşluk ilk defa bu denli anlamsızdı. Çığlık atmamı söyleyen sesler susmuş, zihnimi bir sükûnet ele geçirmişti. O sessizlik beni tüketiyor, içten içe ölmeme neden oluyordu.

Küçükken karanlıktan korkardım.

Araz ise bana karanlığın korkulacak bir şey olmadığını öğretmişti. Bana ışıltım ile en karanlık bir geceyi bile aydınlatabileceğimi söylerdi. Şimdiyse yine o adam, bütün ışıltımı elimden alarak içimdeki parıltıyı söndürmüştü. Çünkü onun karanlığı olmadan, benim ışığımın da bir anlamı yoktu.

Sadece üç ay önce başlayan hikayemizin alt metninde intikam vardı.

Sesi zihnimde yankılandı. Benim hikâye olarak gördüğüm o üç ay onun için bir destandı. Sözlerini anımsamak canımın acımasına neden oldu.

O kanlı yolda yürürken her zaman kinime ve nefretime sığınmaya çalışmış, amacımdan sapmamak için elimden geleni yapmıştım. Bana öğretilen şey, okyanus gözlü adamın bir canavar olduğuydu. Sevdiğim birine zarar veren, eli kanlı, zalim bir katildi. Bende onu avlamak üzere gönderilen bir sarışındım. Onu her zaman katledilmesi gereken bir yaratık olarak görmüştüm. Cezalandırılmalı, yaptıklarının sorumluluğunu almalıydı. Bunun için karşısına dikilmiş, ona yaklaşmaya çalışmıştım. Onun yanında olduğumu düşünmesini istemiş, benden şüphelenmemesi için gerçek hislerimi bastırmayı denemiştim. Amacım benden aldığı ne varsa hesabını sorma, beni mahkûm ettiği cehennemin aynısını ona yaşatmaktı.

Sonra her şey değişti.

Zaman yavaşladı ve insanlar silikleşti.

Herkes birer birer indiriyordu maskelerini. Gerçekler zincirlerinden kurtularak gün yüzüne çıkıyor, acı dolu geçmişimin alevleri günüme sıçrıyordu. Aynı kalan tek şey ise oydu. Lacivert gözleriyle bana bakan, ruhumu titreten adam başından beri açıkça söylüyordu. Onu bitirebileceğimi hissediyor, yine de beni kendinden uzaklaştıramıyordu.

O izbe sokakta başlayan maceramızın bir perde arkası olduğunu bilmezdim. Okyanus gözlü adam başından beri bir hain olduğumun bilincindeydi. Beni evine getirip, gözünün önünde tutmaya karar verdiğinde aslında sadece bir görgü tanığı olmadığımın farkındaydı.

Onu kayda alan bir köstebektim.

Bu zamana kadar her kinayeli lafını alaya almış, beni denediğini sanmıştım. Oysa o bana bildiğini söylemeye çalışmış, gerçekleri gördüğünü anlamamı istemişti. Kaybettiğimi sandığım telefonu ele geçirmiş, hiçbir zorunluluğu olmadığı halde beni hayatta tutarak onu anlamamı sağlamaya çalışmıştı. Gözünün önünden ayırmamış, onu tanıma fırsatı vermişti.

Neden onu bitirmek isteyen bir kadını sarışını ilan etmişti? Çok önceden karşılaştığımızı, o karanlık koridorda rastlaştığımızı bana anlatırken aklından ne geçirmişti? Kokusunu unutamadığı kadını bulduğunu zannederek beni tanımak mı istemişti? Yoksa amacı sadece

küçük bir kıza umut vermek miydi? Ve en önemlisi bana anlatmadığı daha neler vardı?

Sanırım tahmin ettiğimden daha çok benziyorduk birbirimize. Yalanların ve sırların ardına saklanarak uydurma bir masala kendimizi kaptırmıştık zira ben ilk defa onunla hayal kurmuştum. Okyanus gözlerinde nefes almış, kokusunda mayışmıştım. Güçlü kolları beni sardığında yıkılmam sanmış, varlığından destek bulmuştum. Şimdi dönüp baktığımda yaşananlar çok mu sahteydi yoksa saf bir gerçekliğe mi sahipti emin olamıyordum.

Bir tiyatro gösterisini ön sıradan izliyor gibiydim.

Tek sorun aynı zamanda sahnedeki oyunculardan da biriydim.

Ölüm basit bir kelimeydi. Üzerinde konuşulduğunda veya düşünüldüğünde hissedilen duygu geçiciydi fakat yaşadığında, ölümü gördüğünde işte o zaman her şeyin rengi değişiyordu. Bu kelime artık birkaç heceden daha fazla şey ifade eder hale geliyordu. Ben ölümü bir döngü içinde yaşamıştım. Defalarca kez yitirmiştim yaşamımı. Bir umut yaratmaya, ona tutunmaya çalışmıştım. Belki varacak bir limanım olursa daha kolay yol kat ederim diye düşünmüştüm.

O benim limanımdı ve biliyordum ki ben onun küçük baleriniydim. Göz bebeklerine işleyen hayal kırıklığının ardındaki ateşi iyi tanırdım. Belki bilmezdi ama ruhunu okurdum. Canımı yakmış ve bunu hak ettiğimi düşünmüştü fakat bundan daha fazlası vardı. Bundan çok daha fazlası vardı ve ben aksini kabul edemezdim. Benim varlığında kaybolduğum adamın bensiz bir yaşam kurabileceğine inanamazdım. En başından beri yapamamıştı bunu. Beni bırakabilir, öldürebilirdi fakat o asla yapmasını beklemediğim bir hamle gerçekleştirmiş ve bana bir hayat vermişti. Bu denklemin sonucunda bir tuhaflık vardı ve ben ne olduğunu bulamazsam deliridim.

Oturduğum kanepeden gökyüzünü izliyordum.

Eve döneli neredeyse bir saat olmuştu. Kumru, Tilki'yi öldürmüştü, tabi ona öldürmek denirse. Adamı parçalara ayırdığı için ortada doğru düzgün bir ceset bile yoktu. Kıvanç bu durumdan rahatsız değildi aksine kız kardeşiyle gurur duyuyor gibi gözüküyordu. Tilki denen şerefsizin ona yaptıklarını öğrenince benim de ikiz kardeşime hayran kaldığım bir gerçekti.

Kumru kan içinde olduğu için eve geldiğimiz gibi odasına girmiş, duş alacağını söylemişti. Öğrendiği şeyler vardı fakat kendine gelmeden

onu zorlamak istememiştik çünkü her ne kadar intikamını almış gibi dursa da kız kardeşim tuhaf bir ruh halindeydi.

Bu yüzden Kumru duşta ve Kıvanç evin içinde bir yerlerdeyken salonda oturmuş öylece düşüncelerime dalıyordum.

Ve fikirlerimin tek yönü, Araz Vladimirs'ti.

Yüzümde buruk bir tebessüm yeşerdi. Sözlerinin ne denli can alıcı olduğunu biliyor muydu? O tetiği çekip beni vursa daha az canım yanardı. Sanırım beni tahmin ettiğimden daha iyi tanıyordu. Ölümün sadece bir kurtuluş olduğunu düşündüğümü anladığı için beni yaşam ile cezalandırmıştı. Onsuz bir hayat, verdiği hükümdü.

Sinirliydim.

Ona, geçmişime, dünüme ve bugünüme. Herkese ve her şeye öfkeliydim. Yine de sakin kalmak zorundaydım. Öfke insanı aptallaştırırdı. Aptallık ise ölüme neden olurdu. Ve ben şu an akıllı davranmalı, temkinli adımlar atmalıydım.

Bakışlarımı parmaklarımın arasında duran çeke indirdim. Anlaşmada geçen meblağı avucuma sıkıştırırken niyeti neydi? Her şeyi biliyorsa onun parasının umurumda olmadığını da anlamalıydı. Aklınca beni küçük mü görüyordu? Zannetmiyordum.

Araz öfkesine yenilebilirdi fakat zekasının karşısında duramazdı. Bana bu kâğıt parçasını vermesinin farklı bir nedeni vardı fakat algılayamıyordum. Zihnim uyuşmuş gibiydi. Çıkış yolu bulamadığım labirentin ortasında uzanmış yatıyor ve bir şeyin ya da birinin gelip beni kaldırmasını bekliyordum. Fakat bu gerçekleşmeyecek bir umuttu. Sarışın biliyordu, onu düştüğü çukurdan çıkaracak kimse yoktu.

"Kutsal." Diyen adamın sesiyle irkildim.

Omzumun ardından odaya giren ağabeyime baktım. Uzun boyu, fit fiziği ve sarı saçlarıyla bana doğru adımlarken ne kadar yorgun gözüktüğünü fark ettim. Yanımdaki boşluğa oturup arkasına yaslandığında takım elbisesini çıkarmış, üzerine siyah bir pantolon ile tişört geçirmişti. Açıkta kalan teninden sağ kolundaki dövmeleri görebiliyordum.

"Bitkin duruyorsun." Diye mırıldandığımda tebessüm ederek bana baktı.

"Bitkinim ama daha halledilmesi gereken işler var." Gözlerini yüzümde dolaştırıp ciddiyetine geri döndüğünde hafifçe kaşları çatıldı.

"Bu gece seni gafil avladığım için üzgünüm ama yapılması gerekeni yaptım. Umarım anlayabilirsin."

Anlayabildiğimi söyleyemezdim.

Ama anlamadığımı da söyleyemezdim.

Açıkçası hiçbir şey umurumda değil gibi hissediyordum.

Omuzlarımı silktim. "Sorun değil ama bir daha beni sakın gafil avlama. Bu akşamki gibi uyum sağlayamayabilirim."

Kıvanç'ın dudağının kenarı kıvrıldı. "Anlaştık."

Bir süre, sessizliğin içinde, öylece oturduk.

Büyük camların ardında kalan Eyfel kulesine bakarak iç geçirdim. Yüzyıl düşünsem ağabeyim ile gecenin bir yarısı aynı kanepede oturacak ve karşımdaki manzaraya şahitlik edeceğimi zannetmezdim.

"Sana bir sürprizim var." Ağabeyim doğrularak sehpanın üzerinde duran ve yeni fark ettiğim bir şeyi avuçladığında çatılan kaşlarım ile sözlerini dinledim. "Yangından dolayı çoğu aile albümümüz kül oldu ama bunu kurtarabildik. İzlemek isteyebileceğini düşündüm."

Avucunda duran kasete bakmak kalbimin sıkışmasına neden oldu. Boğazımda bir düğüm oluşmuş, göğüs kafesime bir ağrı saplanmıştı. Çekingen bir tavır ile ağabeyime baktığımda sözlerine sevinmediğimi görmek onu üzdü. Yanlış anlıyordu, bana sunduğu şey heyecan vericiydi. Tabi aynı zamanda kabuk bağlayan yaramı deşiyor olması da bir eksiydi. Durumu toparlamaya çalışarak tebessüm ettiğimde bakışlarımı tekrar elinde duran kasete çevirdim. "İsterim, hem de çok isterim."

Bana inanmamış gibi mırıldandı. "Emin misin?"

Başımı sallayarak gülümsediğimde yerine gelen neşesiyle ayaklandı ve karşımızda kalan televizyona adımladı. Bacaklarımı kalçamın altına sıkıştırıp yanımda duran yastığı dizlerimin üstüne yerleştirdim. Saniyeler içinde elindeki kumandayla yanıma oturan ağabeyim yüzünden silemediği tebessümüyle kumandayı kaldırdığında kalbim tekledi. Ne göreceğimi ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum fakat canım şimdiden acımaya başlamıştı.

Saniyeler içinde televizyona yansıyan görüntüyle nefes almayı bıraktım. Yanımda oturan adamın sıcaklığına sığınarak dudaklarımı birbirine bastırdığımda salonun içindeki loş ışığa eşlik eden manzara da kayboldum.

Beş ya da altı yaşlarında bir kız vardı karşımda.

Altın rengindeki saçları omuzlarından dökülüyor, tombul yanakları ona tatlılık katıyordu. Mavi gözleri büyük ve ışıl ışıldı. Bembeyaz teninde parlayan al dudakları şekilliydi. Kameranın dibine girmiş, bir şey bulmak ister gibi lense bakmaya başlamıştı. Saniyeler içinde küçük parmağını onu kayda alan cihaza vurduğunda ince sesine eşlik eden tatlı tonlamasıyla mırıldandı. "Çalışıyor mu şimdi bu?"

Bebeksi sesim ile kıkırdadığımda içim kan ağladı. Bir zamanlar küçük bir kızdım. Ailesiyle yaşayan, şefkat ve ilginin ne demek olduğunu bilen minik bir bedendim. O hallerim bana öylesine yabancıydı ki gördüklerim ruhumu katlediyordu.

"Bakayım." Görüş alanıma giren bir kız çocuğu daha vardı. Kafasıyla ikiz kardeşini ittiriyor kadraja girmeye çalışıyordu. "Bozuk bu bozuk. Ben kendimi göremiyorum."

İki kız kardeş ellerindeki cihaza bir anlam yüklemeye çalışarak kurcaladıklarında yüzüme yerleşen gülümsemeye hâkim olamadım. Canımın acısı, tebessüm haline geliyor sıfatımı süslüyordu. Yanımdaki adamın gözleri benim üzerimdeydi. Ben ise bütün dikkatimi karşımdaki görüntülere vermiştim.

Saniyeler içinde olaya dahil olan kişi, kontrolü devralan ağabeyim idi. "Kızlar, ne yapıyorsunuz siz orada?"

Çocuksu sesindeki otorite doğuştan bir armağan olmalıydı. Her daim ciddi ve kudretli gözüküyordu. Sarı saçları ve üzerine geçirdiği mavi gömleğiyle fazla şıktı. Toy bedenini kadraja yaklaştırdığı sıra minik versiyonum konuştu. "Ağabey, bu bozuk."

Yüzündeki gülümsemeyle cihazı ellerimden alan ağabeyim en fazla on, on bir yaşında gibi gözüküyordu.

"Hayır, çalışıyor işte."

Kamerayı çevirerek ikiz kardeşlerini görsele aldı. Yerde oturan kızlara baktım. Yüzlerine dikkat ile bakan farkı görürdü lakin üstün körü bir bakışta aynı gibi gözüküyorlardı. Ben mavi, Kumru ise pembe renginde aynı modelde elbiseler giyiyorduk. Sanki hepimiz özel bir şey için hazırlanmıştık.

Ağabeyim söze girdiğinde onu dinledim. "Kendinizi tanıtın. İleride bu videoyu izlerken size gülmem için bana malzeme verin."

Gözlerimi devirerek yanımda oturan adama baktığımda kıkırdadı.

Daha küçücük bir çocukken bile fazlasıyla uyanıktı.

Kumru eteklerini çekiştirip yanıma yanaştığında gülümsedi. Ondan önce davranarak kendimi tanıttığımda kalbime bir ağrı saplandı. "Benim adım Kutsal Haznedar." Sarı saçımı savurup başımı yana yatırdığımda yanağımdaki gamzeleri belirginleştirerek güldüm. Kendimi bildiğim, tanıdığım nadir anlardan birine şahitlik ediyor olmak boğazımı düğümledi. Minik versiyonum yanında duran kıza omzunu atarak ona hafifçe sarıldı. "Bu da Kumru. Benim ikiz kardeşim." Ondan saniyeler önce doğmasının verdiği büyüklüğü benliğinde hisseden kız, kardeşine sıkıca sarıldığında içimde bir yangın başladı. Kıkırdayan kız kardeşler doğrularak eteklerini çekiştirdiklerinde birbirine bakarak telepatik yoldan anlaşmışlar gibi aniden onları kayda alan oğlanın üstüne atladılar. Sarıldıkları ağabeyleri dengesini yitirerek geriye düştüğünde kameranın açısı üçünü de kaydedecek hale geldi. İkizler aynı anda bağırmaya başladılar. "Bu da ağabeyimiz, Kıvanç Haznedar."

Gözlerim buğulanıp görüşüme bir sis perdesi örtüldüğünde titreyen ellerimi birbirine bastırarak başımı ağabeyimin omzuna yerleştirdim. Kıvanç'ın bedeni temasım ile birkaç saniyeliğine kasıldı. Bu ona yanaştığım ilk seferdi ve son olmayacağına emindim çünkü başımı ağabeyimin omzuna yaslayabilmek mükemmel bir duyguydu.

Kıvanç'ın bedenindeki kasılma yok oldu. İç geçirerek gözlerini üzerimde dolaştırdığında boğazım düğümlendi. Varlığına tutunarak izlediğim videodan sağ çıkabilmeyi umdum çünkü ruhumdaki azap beni kahrediyordu.

Görüntülere bakmaya devam ettiğimde kardeşlerini gıdıklayarak onları kahkahalara boğan ağabeyi izledim.

"Kimmiş benim prenseslerim?" diye soran oğlana karşılık veren ikizler aynı anda bağırdı. "Biz."

Saniyelerin ardından duyulan kadın sesiyle yüreğimdeki hançerden oluk oluk kanlar süzüldü. Dudaklarımdan kayan mırıltıyla doğrulduğumda zihnimde bir kadının belli belirsiz yüzü yankılandı. Canımın acısı, öylesine yoğundu ki feryat etmek istedim.

"Kıvanç, kızlar." Dedi bir kadın.

Sesindeki incelik bedenimi titretti. Kırmızı kapının ardında duran biri vardı. Silik, buğulu bir görüntüye sahipti fakat her haliyle ışıldıyordu. Aniden doğrulan üç küçük çocuk yüzlerindeki gülümsemeyle onlara seslenen annelerine baktı. Kadın ise kadraja

girmese de yaklaşarak şakıdı. "Her yerde sizi arıyorum. Hadi, babanız bekliyor."

Sözleriyle ona doğru koşuşturan iki küçük kız görüntüden çıktı. Ağabeyim ise yere düşen kamerayı alarak doğruldu ve kızlarına sıkıca sarılmış olan annesini çekmeye başladı. Beni kucağına alan kadın önüme düşen sarı tutamları ittirerek alnıma bir öpücük bıraktığında boşta kalan eliyle Kumru'nun minik parmaklarını kavradı. "Ay benim güzel kızlarım ne de güzel olmuşlar. İyi ki almışım bu elbiseleri."

Yanağımdan süzülen bir damla yaş ile doğrulduğumda onu daha iyi görmek istedim. Kameraya gülümseyen kadına bakarak ağlamaya başladığımda ruhumdaki acizlik kontrolü devraldı. Yıllarca onu benden silmeye çalışmışlar ve başarmışlardı. Aklımın ücra köşelerinde bir gölge haline gelen kadın beni dünyaya getiren insandı.

Annem, Kösem Haznedar bu fani hayat üzerinde ayak basmış en büyüleyici kadınlardan biriydi. Beyaz tenine eşlik eden mavi gözleri gökyüzünü anımsatıyordu. Siyah saçları hafif dalgalara sahipti. Üzerine geçirdiği beyaz elbisesinin içinde zarif ve narin bir çiçek gibiydi.

Anneme benziyorduk. Özellikle Kumru siyaha boyattığı siyah saçlarıyla onun aynısıydı. Şimdi niye sarışınlıktan vazgeçtiğini daha iyi anlıyordum. Melek olan annesinden bir parçayı kendinde bulabilmek için böyle bir şey yapmış olmalıydı.

"Anne ben acıktım." Diye mızmızlanan ikiz kardeşime bakarak tebessüm ettiğimde elini kavrayan kadın onu hafifçe kendi etrafında döndürüp gülümsedi. "Öyle mi, küçük hanım? Bende tam size yemek hazırlamıştım. Hem de en sevdiğiniz yemekleri."

İşittiğim sözler ile minik bedenim sevinç ile el çırpttı. "Yaprak sarma." Dediğimde annem başını sallayarak bana daha sıkı sarıldı. "Evet, yaprak sarması." Bakışlarını Kıvanç'a çevirip tam kameranın odak noktasına geçtiğinde gülümsemesi büyüdü. "Ve oğlum içinde lahana sarması yaptım." Cümlesini yarıda kesen şey minik bedenim ile aynı anda sarf ettiğimiz kelimeler oldu. Bilinçsizce aynı şeyi, aynı anda söylemiştik. "Çünkü Kıvanç yaprak yemez."

Kendime şaşırarak hızla ağabeyime baktığımda hatırladığım detay karşısında oda afallamıştı. Zihnimde yer edinen fakat bu görüntüleri görene dek anımsayamadığım bu anıyla ikimizde şaşırmıştık.

Yanağımda biriken yaşları silerek önüme döndüğümde videoyu izlemeye devam ettim. Ağabeyim ardımızdan gelerek bizi kayda almaya devam ederken biz oldukça büyük ve lüks bir evin içinde adımladık. Kabuslarımdan anımsadığım bu yer benim yuvamdı. Doğduğum, altı yıl içinde yaşadığım bu ev benim başlangıcım ve sonumdu. Uzun koridorda adımlayan melek omzunun ardından bakıp onu kaydeden oğluna gülümsediğinde sol yanağında bir gamzesi oluştu. Ondan aldığım bu küçük çukur, gördüğüm en güzel şeydi.

Saniyelerin ardından büyük bir odaya girdiğimizde titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Büyük masanın üstüne yerleştirilen yemekler ve şamdanlar ile bir kutlama havası vardı. Annem beni kucağından indirdiği sıra gözlerim bir noktaya odaklandı. Minik yüzümü kaplayan heyecan ve mutluluk ile yerimde sıçrayıp vakit kaybetmeden koşmaya başladığımda çocuksu sesim ile haykırarak kalbimi darmaduman ettim. "Baba."

Bedenimdeki titreme şiddetini arttırıp bütün gücüm kanımdan çekildiğinde algılarım kapandı. Bu hitap şekli, bana fazlasıyla yabancıydı. Hiçbir zaman beni evlat edinen daha doğrusu evlat edindiğini sandığım fakat beni gerçek ailemden koparan adama böyle seslenememiştim. Ona ne zaman baba desem bana benden tiksindiğini belli eden gözler ile bakardı. Benim baba kelimelerimde her daim bir acı saklıydı. Şimdi duyduğum seste ise bunca yıl sahip olmadığım gerçekliği içinde barındıran nadide bir şey vardı. Minik bedenimin haykırışında büyük bir mutluluk saklıydı. Sanki babası, onun bu dünyada sevdiği tek kişiydi.

Kadraja giren adam ile ellerimi kalbimin üstüne yerleştirdim. Dudaklarımdan kayan iniltide saklı kalan azap beni içten içe tüketiyordu. Ruhuma saplanan hançerlerin ucunda keder vardı. Her batışta beni delik deşik eden keskin yüzleri ölmemi istememe neden oluyorlardı.

Beni kucağına alarak ayaklarımı yerden kesen adamda gözlerimi gezdirdim. Uzun boyu ve yapılı fiziğiyle bana ağabeyimin şu anki halini anımsatıyordu. Sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Üzerine geçirdiği takım elbisesiyle fazlasıyla şıktı. Yüzünü esir alan gülümsemesiyle sıkıca sarıldığı minik benliğime bakarken gözleri parıldadı. Yanağıma bir öpücük kondurarak bu zamana kadar duymadığım ve asla duyamayacağım bir sıcaklıkta mırıldandı. "Güzel kızım."

Dudaklarından kayıp giden hitap ile hıçkırarak ağlamaya başladığımda aklımı yitirecek gibi hissettim. Ekrandaki adam bana mümkünmüş gibi biraz daha sarıldığında sarı tutamlarımı okşayarak bu zamana dek sadece Araz'ın şefkat gösterdiği saçlarımı sevdi.

"Gün ışığım." Diye sevdi babam beni.

Kalbimdeki acıyla iki büklüm olduğumda ağabeyimin bana sarıldığını fark ettim. Bir şeyler mırıldansa da ben onu duyamıyor, ekranı kapatmaya çalışmasına mâni olmaya çalışıyordum. Görmek istiyordum. Benden neyin esirgendiğini, o canavarların benden neyi çaldığını bilmek istiyordum. Beni dünyaya getiren kadının yüzünü ezberlemek, bana sarılan adamın sesini zihnime kazımak istiyordum çünkü hayatımda ilk kez annem ile babamın yanımda olmasını diliyordum. Bütün çaresizliğim ile ailemi geri istiyordum.

Gözyaşlarımı silerek nefes almaya çalıştığımda göğüs kafesimdeki yanma işimi zorlaştırdı. Görüntülere odaklanmaya çalıştığımda babamdan bakışlarımı ayıramadım. Masanın başına geçerek beni bir dizine oturttuğunda bizi kayda alan ağabeyime gülümsedi. Annesinin ardında koşuşturan ikiz kardeşim ise kadrajdan çıkmıştı.

"Baba, bugünün anlam ve önemi için bir şey söylemek ister misin?" Ağabeyimin sorusuyla gülümseyen adam saçlarımı okşamaya devam ederek bana baktığında ona sarılarak başımı boynuna yasladım. Küçüklüğümün babasına bu denli düşkün olması, canımın acısını harlıyordu.

"Evet, isterim." Diyen adam aniden kadraja giren ikiz kardeşime elini uzatıp boşta kalan dizine onu oturttuğunda ikimize de sıkıca sarılıp konuştu. "Bugün 21 Ocak, yani benim prenseslerimin doğduğu gün."

Yirmi bir ocak...

Benim için hiçbir zaman anlamlı olmayan bir gündü. Doğum günlerimi kutlamaktan hoşlanmazdım zira genelde hatırlanmazdı. Özellikle üvey annem öldükten sonra, yirmi bir ocak sıradan bir gün haline dönmüştü. Bir tek Eylül kutlardı doğum günümü. Ona böyle şeylerden hoşlanmadığımı söylesem de beni dinlemez, mutlaka bir sürpriz hazırlardı. Bende içten içe mutlu olurdum çünkü yalan söylerdim. Babam doğum günümü hatırlamıyor, bu yüzden o günden nefret ediyorum demek yerine kutlamayı sevmiyorum diyerek avuturdum kendimi. Şimdiyse görüyordum ki, karşımdaki görüntüler

benim doğum günümün şerefineydi. Annemin rahminden düştüğüm o gün, gerçek ailem için özel ve anlamlıydı.

Babam ilk benim ardından Kumru'nun alnına birer öpücük kondurdu. "Size hep anlatıyorum. Bu yüzden annenize ne kadar âşık olduğumu biliyorsunuz." Bakışları benim ve ikiz kardeşimin arasında gezdi. "Ama bilmediğiniz bir şey var." Yüzündeki gülümseme büyüdü. "Ağabeyiniz doğduğunda dünyanın en mutlu adamı oldum ama siz doğduğunuzda ilk defa annenizden başka birine daha doğrusu başka iki kişiye vuruldum. Sizi sadece sevmiyorum, prenseslerim." Tebessümü şairaneydi ve beni paramparça ediyordu. "Ben size aşığım." İç geçiren adam kızlarına sıkıca sarılıp iki yana sallandı. "Size o kadar aşığım ki delirecek gibi hissediyorum."

Ellerimi dudaklarıma örterek hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım. Ekranı süsleyen adamın her iki yanağına öpücükler bırakan ikiz kardeşleri izledim.

Babam delirmişti çünkü beni çok sevmişti.

Ve bende şimdi delirecek gibi hissediyordum zira onu çok sevmiştim.

Titreyen görüntüyle bir an nefesim kesildi. Videonun kapanacağını sandım ama saliselik bir dilimde görüntü normale döndü. Ne ara gittiğini anlamadığım annem elindeki pastayla geri dönüp odaya girdiğinde yüzündeki gülümseme karanlığıma ışık oldu. Büyük pastayı babasının kucağında oturan ikizlerin önüne bırakıp kocasının omzuna elini yerleştirdiğinde ona dönen adama eğilerek dudaklarına bir öpücük bıraktı. Ağabeyim kamerayı sabitleyerek kadraja girip yanımıza iliştiğinde ailemi ilk defa bir arada, aynı tablonun içinde gördüm.

"İyi ki doğdun, Kutsal." Diyerek şakıyan annem, babam ve ağabeyim el çırpmaya başladı. "İyi ki doğdun, Kumru."

Birbirlerine bakarak gülümseyen ikiz kardeşler aynı anda gözlerini yumup dilek dilediklerinde içim titredi. Saniyelerin ardından gözlerini açan ikili eğilerek mumlara üfledi. Kopan alkış tufanıyla görüntü tekrar titredi ve benim nefesim kesildi.

Babam alkışları sonlandırarak kucağında oturan kızlarına baktığında merakla şakıdı. "Ne dilediniz?" Sorusuyla Kumru kollarını iki yana açarak bütün heyecanıyla yakardı. "Ben kocaman spor bir araba istedim. Hani geçen gün oyuncakçıda gördüğümüz arabadan."

Babam kıkırdayarak başını salladı. "Anlaşıldı, hanımefendi."

Gözleri beni bulduğunda cevabımı merak eder gibi tek kaşını kaldırdı. Çekingen minik bedenim buruk bir tebessüm ile babasının gözlerine tutunduğunda uysal bir tavırda mırıldandı. "Bir daha ki doğum günümde de... "

Görüntü aniden karıncalanıp video bittiğinde elde ettiğim acıya karışan mutluluk ile kala kaldım. Ailemi görmek, onlarla paylaştığım bir anıya şahitlik etmek beni yaralamış fakat aynı zamanda şifa bulmama neden olmuştu. Zamanın acımasızlığına kurban giden zihnim onların yüzlerini anımsayamıyordu. Ta ki şu ana dek... Şimdi yine berrak bir görünüme sahiplerdi. Sadece yüzleri değil, artık sesleri de vardı. Ve biliyordum, beni sevdiklerini hissediyordum.

Yanağımı ıslatan yaşlarımı silerek derin bir nefes aldığımda kendime gelmeye çalıştım. Kalbimdeki ağrıyı umursamadan başımı doğrultarak ardıma yaslandığımda titreyen kollarımı birbirine dolayarak tavana baktım. Sanki aniden çektiğim bütün acılar karşılık bulmuş, gönlümde bir ferahlama meydana gelmişti.

"Ne dilemiştin?"

Ağabeyimin sorusuyla ona döndüm. Yüzümdeki buruk tebessüm ile mırıldandım. "Bir daha ki doğum günümde de bir arada olmayı istemiştim."

Kıvanç ona tokat atmışım gibi afallayarak bakışlarını kaçırdığında dudaklarımı birbirine bastırarak tekrar ağlamamak için direndim. Dileğim hiçbir zaman gerçekleşmemişti lakin sorun değildi, istedim şeyleri elde edememeye alışıktım.

"Niye?" Çatlayan sesimde hayat bulan sualim ile ağabeyime baktığımda hüznünü fark ettim. Bakışlarına tutunarak mırıldandım. "Niye izlettin bunu bana?"

Ona minnettardım çünkü bu görüntüleri son nefesime dek benliğimin bir köşesinde saklayacaktım lakin neden şimdi bu tabloyla karşılaşmamı istediğini anlayamıyordum.

"Çünkü bilmeni istedim." Bedenini bana döndürerek doğruca gözlerimin içine baktığında bir şeyi algılamamı ister gibi soğuk tonlamasıyla konuştu. "Sen bir Haznedar olmaktan ve Araz'ın nişanlısı olarak anılmaktan çok daha ötesin." Eliyle ekranı işaret etti. "Sen bu kızsın, Kutsal. Bu ışık saçan, altın kalpli prensessin. Bu aileye, bu şehre aitsin. İstediğin kadar büyü hep bu halindeki gibi minicik kalacaksın.

Ve kimsenin seni yıkmasına, yakmasına ve yönetmesine izin vermeyeceksin."

Titreyen alt dudağımı dişleyerek bakışlarımı kaçırdım.

"Ben artık kim olduğumu bilmiyorum." Dudaklarımdan kayıp giden itirafım beni afallattı. Zihnimin süzgecinden geçmeyen kelimeler aniden ağzımda hayat bulmuştu. Bana bakan adam kaşlarını çatarak konuştu. "Önemli olan kim olduğun değil, kim olmak istediğin."

Güzel konuşuyor, bana umut veriyordu fakat algılayamadığı belki de görmek istemediği bir şey vardı. Ben bunca zaman başkaları olmuş, kendimden ayrı kalmaya çalışarak yaşamıştım. Artık bunu yapamıyordum. Stabil olmaya ihtiyacım vardı. Netlik kazanmalıydım. Hayatımı kurmak, mutlu olmak istiyordum ama her defasında bir fırtına çıkıp kök saldığım toprakları katliama sürüklüyordu. Hal böyleyken ümit etmem olanaksızdı.

Kıvanç cebinden bir kart çıkartıp bana uzattığında görüş alanıma giren kimlik ile afalladım. Elime aldığım kimliğin üstünde yazanlara baktım.

Kutsal Haznedar.

Anne adı, Kösem.

Baba adı, Kadir.

"Nereden geldiğini unutma, gün ışığı." Ağabeyim eğilerek az önce babamın yaptığı gibi alnıma bir buse kondurdu. Geriye çekildiğinde yüzündeki gülümsemeyle mırıldandı. "Ve nereye gidersen git seninle geleceğimi aklından çıkarma."

"Nasıl?" diye mırıldandım. "Bu kadar kısa sürede nasıl çıkardın bunu?"

Ağabeyimin gülümsemesi büyüdü. "Çünkü ağabeyin sandığından daha kudretli ve istediğini almaya alışık bir narsist."

Ona minnet ile baktığımda oturduğu yerden kalkıp beni salonda bırakarak gitti.

Yanımda duran çeki alıp bir ona bir kimliğe baktım. Bu ikisi arasında bir yerde kala kalmıştım. Ağabeyim kim olmak istediğimi sormuştu. Benim ise cevabım netti. Beni seven ve önem veren insanlara sahip olmak istiyordum. Ailem ile olmak, beni çok seven annem ile babamı gururlandırmak, koparıldığım bu hayata tekrar kök salmak arzumdu fakat bir şeyi daha istiyordum. Her şeyden daha çok, Araz'ı istiyordum çünkü o bana hiçbir şeyim yokken her şeyi vermişti. O

sadece beni kollarında tutarak yirmi dört yıllık hayatımda tatmadığım binlerce şey hissetmemi sağlamıştı.

İç geçirerek çeki okşadığımda tekrar ağlamak istedim. Bakışlarımı parmaklarıma indirdiğimde fark ettiğim beyazlık ile kaşlarımı çattım. Tenime bulaşan boya parlak bir ışıltıya sahipti. Nereden geldiğini anlayamadığım lekeyle zihnimin içindeki makine çarklarını döndürdü. Çekin arkasını çevirdiğimde onu tutarken diğer dört parmağımı da boyadığımı fark ettim.

Heyecana karışan merakım ile hızla yerimden kalkıp odanın içinde adımladım. Loş ışığı kapatarak çekin arkasını çevirdiğimde parıldayan kelimelere baka kaldım. Yüzümü kaplayan gülümseme okyanus gözlü adamın bana bıraktığı gizli mesajın bir nişanesiydi.

Şafak vakti, Eyfel kulesinin altında.

Zekasının önünde eğilmek istedim. Dışarıdan bakıldığında lekesiz ve düz duran kâğıt parçasına işlenen beyaz mürekkep sadece karanlıkta parlıyordu. Araz sadece benim erişebileceğim bir bilgiyi avuçlarımın içine bırakarak bana bir yol göstermişti fakat neden bunu yapma gereksinimi duymuştu? Kurduğu sözlerin ve vedasının ardından bana neden bir konum vermişti? O güzel aklından neler geçiyordu?

İç geçirerek ışığı açtım ve kâğıdın yine tamamen beyaza dönmesini sağladım. Hızla adımladığımda ruhumu esir eden endişeyle yanağımın içini kemirdim. Neden böyle gizli kapaklı bir şey yaptığını anlayamasam da mantıklı bir açıklaması olduğuna emindim ve bunu öğrenmek için can atıyordum.

Merdivenleri tırmanıp benim için hazırlanan odaya girdim.

Saat neredeyse üç buçuktu. Şafağın ağırmasına sadece bir buçuk saat kalmıştı. Evin manzarasından anlayabildiğim kadarıyla Eyfel kulesi oldukça yakındı. Yine de geç kalma ihtimalini göze alamazdım.

Odama girip hızla üstümdekileri çıkardım. Kumru'nun benim için donattığı dolaplara bakıp işe yarar bir şeyler bulmaya çalıştım. Dakikaların ardından bacaklarımı örttüğüm siyah pantolonum ve kazağım ile hazırdım. Kalçamın altında biten içi tüylü kalın deri ceketi giyip hafif topuklu siyah renk çizmelerimi ayaklarıma geçirdim.

Kendi odamdan çıkıp Kumru'nun odasına vardım.

Kapıyı tıklatıp cevap aldığımda içeri girdim ve kız kardeşimin üstündeki havluyla yatağının kenarında oturduğunu gördüm. Ona

doğru yavaşça ilerlediğimde bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Gayet iyi gibi gözüküyordu lakin emin olamıyordum.

Bunu fark etmiş gibi kıkırdadı ve beni kendine hayran bırakacak kadar ışıl ışıl olan bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı.

"Ben iyiyim, Kutsal." Dediğinde ona inanmak istedim. "Bu ilk birini öldürüşüm değildi. Aksine listenin kalabalıklığını bile hatırlamıyorum. Ayrıca o şerefsiz hak ettiğini buldu ve bunu benim ona vermiş olmam kendimi mükemmel hissettiriyor."

Başımı hafifçe salladım. "İyi olmana sevindim."

Kumru'nun gülümsemesi tebessüme evrildi. "Kıvanç, Tilki'nin bana tecavüz ettiğini bilmiyor. Lütfen, sende söyleme."

"Söylemem." Diyerek yanına yanaştım ve az ilerisine oturdum. "Ama bu saklaman gereken bir durum değil. O şerefsizin sana yaşattığını tek başına sırtlanmak zorunda değilsin."

"Bu benim davamdı ve kapandı." Dedi Kumru kendinden emin bir şekilde. "Yaşadığım şey berbat bir şeydi ama bende bir iz bırakmasına ve hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden artık bu konu bitip gitsin istiyorum."

Elini tutup tekrar başımı salladım. "Sen nasıl istersen." Dedikten sonra ekledim. "Ama istediğin zaman benim ile konuşabileceğini bil. Her zaman buradayım."

Kumru tek kaşını kaldırdı. "Öyle misin?"

"Gitmemi mi istersin?" diye alayla sorduğumda kıkırdadı ve dalga geçti. "Senden önce tek prensestim. Açıkçası spot ışığını üstümden aldın." Buruk tebessümüyle omzunu omzuma hafifçe vurdu. "Ama hayır, gitmeni asla istemem. Aksine burada kalmanı ve bana kız kardeşlik etmeni çok isterim."

"Sana kız kardeşlik etmek zor olmalı." Kıkırdadım. "Kıvanç'a baksana, adam resmen yaşlanmış."

Kumru gözlerini devirdi. "Bazen zor biri olabiliyorum ama aslında çok tatlıyımdır. Ayrıca Kıvanç'ın kendi kasıntılı o." Tebessüm ederek bakışlarını kaçırdı. "Babam vefat ettikten sonra her şey bir anda ona kalınca işin içinden çıkamadı. Üstüne benim de Tilki tarafından esir alınmam eklendi ve ağabeyim kendini fazlasıyla yetersiz hissetmeye başladı." Kaşları çatıldı. "Oysa bu saçmalık. İnan bana, Kıvanç mükemmel bir ağabeydir."

"İnanıyorum." Dedim saf bir dürüstlük ile.

"Önceleri de kapalı kutuyduk. Özellikle beni dünyaya taktim edemediler hiçbir zaman. Her ne kadar işlerde parmağım olsa, mafyanın içinde yer edinsem de beni karanlıkta tutmayı tercih ettiler." Kumru omuzlarını düşürerek bana baktı. "Yine de içimden bir ses artık sen yanımızda olduğuna göre her şeyin daha farklı olacağını söylüyor."

Bakışlarımı kaçırarak solumda kalan devasa camların ardındaki Eyfel kulesine baktım. Bir ailem olmasını istiyordum. Bunu çocukluğumdan beri istiyordum ama artık istediğim ailenin bir parçası haline gelmesini umduğum bir adam da vardı. Her şey aniden fazla karmaşık bir hal almıştı.

"Onu gerçekten seviyor musun?"

İşittiğim soruyla ikiz kardeşime baktım. Kimi kastettiğini anlamıştım ve sorunun cevabını da biliyordum ki bu oldukça şaşırtıcıydı. Genelde duygularımdan hiçbir zaman emin olamazdım.

Gözlerinin içine bakmak ile yetinsem de o beni duymuştu.

Kumru tebessüm ederek üstümü işaret etti. "Sanırım onunla buluşacaksın?"

"Evden kaçabilirsem..." diyerek iç geçirdim. "Kıvanç'ın aksine izin vereceğini sanmıyorum ki bu çok tuhaf. Bu zamana kadar hiçbir şey için müsaade istememiştim ama içimden bir ses ağabeyimin ters tarafına gelmememi söylüyor."

"Doğru söylüyor." Dedi Kumru ve gülümsedi. "Ama merak etme, ben bu evden kimseye görünmeden nasıl çıkılabileceğiyle ilgili doktora yapmış insanım."

Kıkırdadığımda ikiz kardeşim yerinden kalktı ve az ileride kalan şifonyerine ilerledi. Çekmeceyi açıp beyaz bir kutuyla yanıma geldiğinde uzattığı şeye baka kaldım. Son model telefonu elinden aldığımda açıklamaya başladı. "Yedek telefonlarımdan biri. İçinde sim kart var ve tamamen takip edilemez. Bu yüzden rahatlıkla kullanabilirsin. Sana evden çıkmana yardım ederim ama bana konum göndermen gerek ki bir sorun olursa nerede olduğunu bilebileyim."

Gayet makul ve mantıklı bir istekti.

"Eyfel kulesine nasıl gideceğimi de söyler misin?" diye sorduğumda Kumru kıkırdayarak mırıldandı. "Aşıklar şehrindeki en romantik buluşma noktası demek?" Cilveli bir tavırla göz kırptı. "Araz işini biliyor olmalı."

Yüzüme yayılan gülümsemeye mâni olamadım. "Aynen, kendisi çok romantiktir."

Mağara adamımı özlemiştim.

Ve bu durum sabırsızlanmama neden oldu.

Kumru telefonu alıp açtı ve haritalara girip konum girdi. Gideceğim yere yürüme mesafesiyle on dakika uzaklıkta olduğumu görmek beni mutlu etti. Telefonu bana uzattığı sıra merak ile mırıldandı.

"Çember üyeleriyle ilgili hikayeler duymuştum." Diyerek gözlerime baktı. "Fazlasıyla yakışıklı ve tehlikeli olmalarının yarı sıra acımasız olduğunu söyler herkes. Hiç kimsenin karşısına almak istemediği oldukça güçlü beş adamdan bahsederler hep."

Ağabeyim, Araz ve Dimitri olmak üzere beş üyeden üçünü tanıyordum. Gözlemlediğim kadarıyla söylenenler son derece doğruydu.

Başımı sallayarak tebessüm ettim. "Haklılar." Gözlerimi kısarak merak ile mırıldandım. "Cidden hiçbiriyle tanışmadın mı?"

"Hayır." Diyerek omuzlarını silkti. "Gerçi senin sayende biriyle yakında tanışacağım. Araz Vladimirs ve ağabeyim ile tanıdığım çember üyesi sayısı iki olacak." Kıkırdayarak alay etti. "Araz ile evlenirseniz belki diğerlerini de görebilirim. Söylenenler kadar yakışıklılar mı merak ediyorum."

"Meraklı oluşumuz ortak bir özellikmiş demek ki."

Kumru beni onaylayarak gülümsedi. "Anneme çekmişiz. Babam her zaman onun da çok meraklı olduğunu söylerdi. Hatta anlattığına göre baş edilmesi zor bir kadınmış."

"Hmmm..." diyerek gözlerimi kıstım. "Bu bana birilerini anımsattı."

İkiz kardeşim işaret parmağıyla bir kendini bir beni işaret etti. "Yapma ama." Dedikten sonra kahkahayla güldü. "Sen ve ben gayet usluyuz."

Yüzüme yayılan gülümsemeyle karşı çıktım. "Kendi adına konuş. Ben ülkeleri birbirine katabilecek kadar boka batmışım."

Kumru kahkahayla bana yaslandığında gülümsememi yüzümden silemedim. Bu his fazlasıyla güzeldi. Kız kardeşim ile ettiğim beş dakikalık sohbet yıllardır bana kimsenin veremediği kadar güvenli bir alan tanımış ve kendimi iyi hissettirmişti.

İkiz kardeşim yerinden kalkıp odasının köşesinde duran dolabı araladı. İçerisindeki silahları ve hançerleri görmek kaşlarımın

havalanmasını sağladı. İçinden siyah bir kutu alıp bana geldiğindeyse dikkatle onu izledim.

Kutunun kapağını araladığında görüş alanıma giren demir parçasıyla dikleştim. Kırmızı kadifenin üstüne yerleştirilmiş olan silahı alarak bana baktı. Siyah kabzanın üstüne işlenmiş altın rengindeki sarmaşıkları gördüm.

Kumru buruk tebessümüyle önümde durup silahı uzattığında sarf ettiği sözler kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Bu babamındı."

İnce ve uzun parmaklarını demir yığınında gezdirdiğinde boğazım düğümlendi. Onunla tanışamadığım için üzülmeden edemedim. Bunca zaman bir babaya sahip olmaya çalışmış, onun tarafından ilgi ve şefkat görmek istemiştim. Dünyaya gelmeme neden olan adam, ölsem bile beni unutmamış, yasımı tutarak beni onurlandırmaya çalışmıştı. Onunla tanışmak, nasıl biri olduğunu öğrenmek isterdim fakat bu imkânım elimden alınmış, biri onun canına kıymıştı. Öfkeme karışan hüznüm ile silaha baktığımda ikiz kardeşim konuştu.

"En sevdiği silahı. İspanyol bir adama yaptırmış. Biliyorum ki, senin olmasını isterdi." Silahı bana uzattığında şaşkınlıkla baktım ona. "Ne olur ne olmaz, yanında bulunsun. Bundan sonra da sende kalsın."

Avuç içime bıraktığı ağırlık nefesimi kesti. Gözlerimi babamın parmaklarını sardığı kabzanda dolaştırdım. Boğazımdaki düğüm büyürken bir titreme geçti bedenimden. Ondan geriye kalan bir emanetin bana hak görülmesi ne hissetmem gerektiğine emin olamamamı sağlıyordu.

Başımı kaldırıp bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözler ile ikiz kardeşime baktım. "Bunu bana vermek istediğine emin misin?"

Yüzünü esir alan güzel tebessümüne işleyen sıcaklık kalbimi yaktı. "Fazlasıyla."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sertçe yutkundum. Kabzanın kenarına kazınmış ufak harfleri bulduğumda parmaklarımı üzerinde dolaştırdım.

K ve H.

Kadir Haznedar.

Acımı kendime siper ederek derin bir nefes aldım ve başımı dikleştirerek silahı belime sıkıştırdım. İstemsizce daha korunaklı hissettiğimi fark ettim.

"Teşekkür ederim." Dediğimde Kumru tebessüm etmek ile yetindi.

Üstüne bir şeyler geçiren ikizim dakikaların ardından hazırdı. Odasından çıkıp parmak uçlarımızda ilerledik. Ağabeyim çalışma odasında hala biriyle telefonda konuşurken biz evin en köşe noktalarından birine doğru adımladık.

Kare şeklindeki demir bir kutunun önünde durduğumuzda Kumru fısıldadı. "Servis asansörü seni aşağı kattaki mutfağa yönlendirecek. Bu saatte orada kimse yoktur. Mutfağın köşesinde bir kapı var. Şifresi iki bin yirmi dört. Yangın merdivenlerine açılan bir kapı. Oradan hemen aşağıya binanın arkasına ineceksin. Sonrasında konumu başlat ve bir sorun olursa beni ara, numaramı kaydettim."

Ona yanaşıp yanağına bir öpücük bıraktım. Geriye çekildiğimde yüzüne yerleşen mutluluğu görmek yüreğimin sızlamasına neden oldu. "Teşekkür ederim, Kumru."

"Lafı bile olmaz." Dedikten sonra tek kaşını kaldırdı. "İkizler bunlar için vardır."

Kıkırdadım ve ses çıkarmamam gerektiğini hatırlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Küçük servis asansörüne zar zor sığıp bacaklarımı kendime doğru çektiğimde Kumru ardımdan kapağı kapatıp düğmeye bastı. Saniyeler içinde asansörün durmasıyla kapağı araladım ve kendimi mutfağın içine attım.

Kumru'nun dediğini yapıp şifreyi girdim ve yangın merdivenlerden inip ara sokakta adımladım. İkiz kardeşime canlı konumumu gönderdikten sonra açtığı haritaya göre yürümeye başladım.

Birkaç ay önce Paris sokaklarında adımlayabileceğimi hayal bile edemezdim.

Oysa bu şehir benim doğuştan hakkımdı.

Pardon, şehir değil.

Ülke.

İç geçirerek yürümeye devam ettiğimde temiz hava iyi geldi.

Araz'ın neler olduğunu anlatmasını istiyordum fakat aynı zamanda onunla karşılaşacak olmak beni geriyordu. Dünkü yüzleşmemiz beni mahvetmişti. Eğer arzularımı uyandıran o güzel dudaklarından bir kez daha benden vazgeçtiğine dair bir şey duyarsam gerçekten delirirdim.

Aniden önüme atlayan siyah tüylü kediyi fark ederek duraksadım. Bana bakan mavi gözleriyle duraksadığında ağzıma gelen kalbim nefes nefese kalmamı sağladı. Az kalsın onu ezecek olmak korkuyla

gerilmemi sağladı. Bana hırlayarak ürkmeme yol açtı. Ardından koşarak benden uzaklaştı.

Sinirlerimin fazlasıyla yıprandığını fark ederek yürümeye devam ettim.

Dakikaların ardından Eyfel kulesine vardım. Büyük yeşillik alanda adımlayarak etrafa göz gezdirdiğimde birkaç insan görsem de genel olarak içinde bulunduğum yerin tenha olduğunu gördüm ki bu belimdeki silahın beni daha iyi hissettirmesini sağladı.

Etrafa dikkat ile bakarak adımlamaya devam ettim.

Eyfel kulesinin sağında kalan bir alanda duran arabayı fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Adımlarımı yavaşlattığımda aracın kapısı açıldı ve içinden bir karartı indi. Uzun boyu ve geniş bedeniyle bir erkek olduğunu anlayabilmiştim.

Oraya doğru yürüdüğümde attığım her adımda göğsüm sıkışıyordu.

Aramızdaki mesafe azaldıkça gölgenin kime ait olduğunu anladım. Kalbim teklerken hayal kırıklığım bir cam parçası misali yere düştü. Gözlerini üzerimde dolaştırarak tebessüm eden adam birkaç adım ötemde durup derin bir nefes aldığında yüzünde bir hüzün vardı. Ortamı yatıştırmak ister gibi gülümseyerek alaycı bir tavır takındı.

"Yengelerin gülü." Diyerek kalbimin sıkışmasına neden olduğunda sesime yerleşen şaşkınlıkla mırıldandım. "Seymen."

Bakışlarım önümde duran adamın arkasında kalan araca kaydı. Neler olduğunu anlayamayarak tekrar ona baktığımda şaşkınlığımı fark etti.

"Araz nerede?" diye sorduğumda derin bir nefes alıp bileğinde asılı duran saate baktı. "Birazdan gelir." Huzursuz bir ifadeyle bakışlarını kaçırdığında sırtımdan bir ürpertti geçti. Davranışlarındaki garipliği fark ettiğimi anlar gibi iç geçirerek bana baktığında hızla konuştu. "Önce halletmemiz gereken başka bir iş var."

Sözleriyle kaşlarımı çattım. Kalbime konumlanan sızıyla göğüs kafesime bir sancı girdiğinde hücrelerim alarm verdi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Zihnimdeki sesler bana kaçmamı, arkama bile bakmamamı söylüyordu.

Seymen arabanın arkasına vurarak sessizliği böldüğünde saniyeler içinde kapının açılma sesini işittim.

Görüş açımın dışında kalan kişi arabanın kapısını kapatarak bize doğru adımladığında öylece bekledim. Tok adım seslerinin sahibi

karşıma dikildi ve bedenimi ele geçiren akım parçalara ayrılarak zihnimi bölük pörçük etti. Sanki biri kalbimi ellerinin arasına alarak sıkıyordu.

Sonunda olmuştu. Bana dayatılan acılar fazla gelmişti. Delirmiş, kendimi kaybetmiştim. Sanrı görüyor, gerçek gibi bir yalanı yaşıyordum. Karşımda dikilen kişinin başka bir açıklaması olamazdı. Bir neden yoktu. Eğer varsa çıldırırdım. Yaşadıklarım anlamsızsa, bizi bu noktaya getiren her şey bir oyunsa bu sefer gerçekten cinnet geçirirdim.

Düştüğüm çukurun başında dikilen kadın eğilerek bana baktı. Yeşil gözleri üzerime atılan bir topraktı. İsmi dudaklarımdan kayıp gitti. Bu gecenin içine işleyen bir cinayetin kanlı iziydi.

"Eylül."

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXXIII. KADERİN DÜĞÜMLERİ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXXIII. KADERİN DÜĞÜMLERİ

Ruelle - Madness
Florence + The Machine - Heavy In Your Arms
Josh Levi - If The World

KUTSAL

Çığlık atmak, haykırarak ağlamak ve karşımdaki kadını kollarıma alarak ona sıkıca sarılmak istiyordum.

Yaşıyordu.

Ölümüyle kendimi bitirdiğim, uğruna hayatımdan vazgeçtiğim en yakın arkadaşım diyerek sahip çıktığım o kadın yaşıyordu. Bana bakan yeşil gözleri canlıydı. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı.

Buradaydı, tam karşımdaydı.

Evet, evet delirmiş olmalıydım. Belki de rüya görüyordum. Evet, uyuyakalmış ve bu rüyaya ev sahipliği yapmış olmalıydım. Böyleydi, değil mi?

Böyle olmalıydı.

Aksi acı vericiydi.

Diğer seçenek beni katlederdi. Rüya olarak adlandırdığım bu görsel bir kâbus olabilir miydi? Geri dönmesi için gecelerce yalvardığım, ağlayarak uykuya dalmama neden olan, intikam ateşiyle yanıp canavarını öldürmek uğruna bu yola çıktığım kadın yaşıyordu. Peki, nasıl?

Karşımda duruyordu. Seymen ile bu araçtan inmiş, karşıma dikilmişti.

Neden?

Bana bakıyor, tebessüm ediyordu. Hiçbir şey olmamış, sanki daha dün görüşmüşüz gibiydi.

Niye?

Midem bulanıyordu. Ellerim titriyor, bedenimi esir alan ateş uyuşmama neden oluyordu.

"Kutsal."

Titreyen sesinde hayal bulan ismim ile anlamsız bir mırıltı kayıp gitti dudaklarımdan. Bir yıldır duymadığım sesi, kalbime saplanan bir hançerdi. Titreyen parmaklarımı kaldırarak hayal gördüğümü söylemesi için Seymen'e baktım. Yüzüne yerleşen hüzne eşlik eden acıma duygusuyla bir inilti dudaklarımın arasından kayıp gitti. Sıkışıp kaldığımız anın gerçekliğini belli eden bakışlarıyla bana bakarken başını eğdi. Göz ucuyla fark ettiğim hareketlenme sonucunda gerileyerek bana yönelen kadından uzaklaştım. Güçsüzleşen bacaklarım her an yeri boylayacak gibiydi.

"Sen." Sesim o kadar boğuk çıkmıştı ki söylediğim kelimeyi ben bile anlayamamıştım. Kararan mavilerim ile ona baktığımda gözleri yaşarmıştı. "Sen ölmüştün." Nefes alamadığımı hissederek parmaklarımı boynuma yasladığımda yüzüme bir tokat gibi vuran rüzgâr ile sendeledim. Beni ele geçiren duygu yoğunluğuyla afalladım ve dengemi bulmaya çalıştım. "Sen öldün." Daha çok kendim ile konuşuyor gibiydim. "Ben seni ellerimle toprağa gömdüm. Başında gecelerce, günlerce ağladım."

Puslanan bakışlarıyla başını eğdiğinde dağılan aklımı toparlamaya çalıştım. Bir sır perdesi olduğunu biliyordum. Benden sakladığı o hayatın içinde yok olduğunu sanmıştım. Evet yalan söylemiş, arkamdan işler çevirmişti fakat gerçekten öldüğünü düşünmüştüm zira bunu yapmaz demiştim kendi kendime. O kadar da insafsız olmaz zannetmiştim.

Histerik bir kıkırtı kaydı dudaklarımdan. Karşımdaki kadın, bir yabancı mıydı?

Ama ben kardeşim demiştim ona.

Ailem sanmıştım.

Yaşadıklarımızın hiç mi hatırı yoktu?

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı yavaşça. "Her şeyi anlatacağım." Sesi beni zelzeleye uğrattı. Bana doğru adımlayarak konuşmaya devam ettiğinde uyuşmuş gibiydim. "Yemin ederim sana her şeyi anlatacağım. Eğer zorunda olmasaydım, böyle bir şey yapmazdım."

Zorluk.

Bana zorluktan mı bahsediyordu?

Tam olarak hangi zorluktu bu?

Ben iyi bilirdim zorlukları. Varlığımın özü buydu. Acı çekmek için yaratılmış bir Kutsal'dım. Gelenin gidenin yaraladı, hasar bırakmadan ayrılmadığı bir harabeydim. Hayatımı adadığım insanların yaşamımı katledişine şahit olmuştum. Karşıma geçmiş bana zorluktan mı bahsediyordu gerçekten?

Ben ona anlatabilirdim asıl zorluğun ne demek olduğunu. Mesela hissettiğim yalnızlık yüzünden intihar etmek istediğim gecelerden bahsederdim. Babamın bana attığı tiksinç bakışlar ile sınandığım günleri anlatırdım. Gördüğüm psikolojik ve fiziksel şiddetten kesitler sunardım önüne. Hatta isterse babasının beni nasıl gerçek ailemden kopardığından da bahsederdim. Onun uğruna beni ben yapan her şeyi nasıl bir çırpıda sildiğimi, canavarını bitirmek için cehenneme adımladığımı hatta o adama âşık olarak yine onun yüzünden ondan nasıl mahrum edildiğimi anlatırdım. Zorluktan mı bahsediyordu? Kendi kendime gülümsedim. Ben zorluğun kitabını yazardım.

Bakışlarını tebessümümde dolaştırarak duraksadığında gözlerimi kıstım. "Neyin zorluğundan bahsediyorsun sen?"

Gerilen çenem konuşmamı zorlaştırdı. Bedenimi ele geçiren titremeyle dişlerimi sıktığımda kahkaha atmak istedim. Histerikliğim karşımdaki kadının endişeyle bana bakmasına neden olduğunda doğruldum. Gözlerimi yüzünde dolaştırarak ne kadar değiştiğini gördüm. Kahverengi saçları uzamış, oldukça zayıflamıştı. O masumluğunun yerini bir olgunluk almıştı. Tanıdığım o küçük kız, büyümüştü.

Omuzlarını düşürerek yalvarır gibi baktı bana. "Kaçmam gerekiyordu, Kutsal. İzimi kaybettirmeliydim. Kendimi ölü göstermeliydim yoksa babam peşimi bırakmazdı."

İstifra etmek üzere iki büklüm olduğumda sertçe yutkunarak derin bir nefes aldım. Kendini ölü göstermek zorunda kaldığını mı söylüyordu? Babasından kaçmak için bütün bu olanları tezgahlamıştı, öyle mi?

Doğrularak başımı geriye attım ve yıldızların süslediği geceye bir bakış savurdum. Gözümün içine baka baka yalan söylemiş, rol yapmıştı demek. Ben vicdan azabıyla kavrulurken o uzaklara gitmiş, bu bataklığı terk etmişti. Başımı sallayarak ona adımladığımda kollarını açarak bana sarılmak istedi. İçimi kavuran öfkeyle yanağına bir tokat savurduğumda dengesini kaybederek arabaya doğru savruldu. Beni tutmak üzere aramıza giren adam gözümün ne denli döndüğünü fark etmeyerek bana doğru bir hamlede bulundu. Diz kapağına bir tekme savurup iki büklüm olmasını fırsat bilerek çenesine bir yumruk attığımda yere düştü. Bana şaşkınlığına yapıştırdığı korkuyla bakan kızın kollarına geçirdim ellerimi ona sarsalayarak bağırmaya başladım. "Ben sen öldün diye kendimi suçlayıp vicdan azabından kafayı yerken sen kaçıp gittin. Öyle mi?"

Eylül gözlerinden dökülen yaşlar ile beni ittirip aramıza bir mesafe koyduğunda düşmemek için zor tuttum kendimi. Bana bakan gözlerindeki öfke ruhumda kapanmaz bir yara açtı. "Sana zorundaydım diyorum." Bağırışıyla ona doğru yürüdüm. Karşısına dikilerek gözlerimi kıstım. "Niye? Söyle o zaman, neden yaptın bunu?"

Bakan yeşillerindeki hüznün öfkemi sarsmasına izin vermedim. Duyduğum acıları bırakmamaya yeminliydim. Ta ki dudaklarında hayat bulan itirafa dek.

"Çünkü hamileydim." Titrek bir nefes verdiğinde yutkunamadım. Yerle bir olan algılarım ve içime işleyen soğuklukla başım döndü. "Gitmeseydim babam ona da zarar verecekti. Bebeğim için kaçtım."

Acıyla ekşittiği yüzüyle bana bakan adam arkadaşımın yanına geçtiğinde Eylül yaşlarını hızla silip kendini toparlamaya çalıştı. Seymen'in elini kavrayarak konuştuğunda bayılmak üzereydim. "Gizemli aşığım ile benim bir bebeğimiz oldu." Yüzünü buruk bir tebessüm kapladı. "Bir kızımız var. Çok güzel bir kız ama biraz yaramaz. Yürümeyi yeni öğrendi sayılır o yüzden çok haylaz."

Başıma saplanan ağrıyla ellerimin arasına aldım kafamı. Rüya görüyordum. Evet, bir kâbusun içindeydim. Birazdan uyanacaktım. Doğrularak masal anlatır gibi mırıldanan kadına baktım. En yakın arkadaşımın bir çocuğu vardı, öyle mi?

Bakışlarım yanındaki adama kaydı.

Seymen Aytek, canavarımın kuzeni, Eylül'ün gizemli aşığıydı.

Birlikte kaçıp bir aile kurmuşlardı.

Bana doğru adımlayan kadını izlerken hislerim alınmış, sinirim bir balon gibi sönmüştü. Boş bakışlar ile ona bakarken artık bir tepki veremeyecek kadar yorulmuştum.

"Küçükken birlikte yıl başını kutlamak için boğazda yemek yemeye gitmiştik." Dedikten sonra ekledi. "Hatırlıyor musun?"

Alakasız sözleriyle iç geçirdim. Tarihin tozlu sayfalarında kalan anımız hala aklımdaydı. Başımı salladığımda yanındaki adamdan ayrılıp önümde durdu.

"Annem ile babam kavga etmişlerdi. Zaten sürekli kavga ederlerdi." Başını eğerek iç geçirdi. "Nedenini annem öldükten sonra babam bir gün sarhoşken ağzından kaçırdı." Başını kaldırıp gözlerinden akan yaşları sildi. "Meğer annem babam ile tanışmadan önce başka bir adam ile nişanlıymış. Asıl âşık olduğu adam oymuş. Hatta bir çocukları olmuş." Dudağının kenarı dişlediğinde sözlerini doğru mu algıladım diye düşündüm. "Adam bir trafik kazasında ölünce annem çocuğuyla bir başına kalmış. Daha fazla ona bakamayacağını anlayınca onu terk etmiş. Annemin hep bir yanı buruktu ama ben hiç anlamamıştım. Meğer bir evlat kaybetmiş. Yıllar sonra babam ile tanışıp evlenmişler ama aklı hep kaybettiği nişanlısında ve oğlundaymış. Babam bunu o yılbaşı gecesi öğrenmiş."

Zihnim param parça olsa da işlevini yitirmemişti. O geceyi bu kadar net hatırlamamın bir başka nedeni de karşımdaki kadının annesini tam o akşam kaybetmesiydi. Annesi restorandan bir hışım ile çıkıp kaza geçirmiş ve vefat etmişti.

"Birkaç yıl önce o terk edilen çocuk beni buldu. Ailesini ararken küçük kız kardeşine ulaştı." Titreyen sesi yüreğimi dağlıyordu. Zümrüt yeşili gözlerindeki kederin boyutu tarifsizdi. "Bu sayede ağabeyim ile tanıştım. Aslında onu sende tanıyorsun." Tebessümü genişlediğinde gözleri ışıldadı. "Güneş Korel, benim ağabeyim."

Histerik bir kıkırtı dudaklarımdan kayıp gittiğinde benim ile alay ettiğine emindim. Gözlerine işleyen ciddiyet ile bakışlarımı kaçırdım. Gerçekten bayılmak üzereydim. Bakışlarımı karşımdaki kıza çevirdiğimde boğazım düğümlendi. O da benim gibi hiç tanımadığı bir ağabeye mi sahipti?

Gerçi artık tanıyor olmalıydı. Bu sayede onların hayatına girmiş, arkadaşları ve ailelerinin bir parçası olmuştu. Araz ile Eylül'ün arasındaki bağın kaynağı Güneş'ti.

"Beni bulduğunda bir süre iletişim de kaldık. Görüşüp, birbirimizi tanıdık. Daha sonra beni ailesi olarak gördüğü insanlarla tanıştırdı." Yüzündeki gülümseme genişledi. "İlk defa kendimi gerçekten seviliyormuş gibi hissettim. Onlarla şifa buldum. Hatta onlardan birine âşık oldum." Bakışları birkaç saniyeliğine ardındaki adama döndü. Buruk tebessümüyle sevdiği kadını izleyen Seymen'i gördüm. Eylül tekrar bana baktığında olanları anlatmaya devam etti. "Babam, karısının bir türlü unutamadığı adamın oğluyla görüştüğümü öğrendiğinde annem gibi bir hain ve sadakatsiz olduğumu haykırarak beni dövdü. Bir haftalığına teyzemde kaldığımı söylediği zamanı hatırlıyor musun?"

Sorusuyla ürperdim. Sesimi bulamadığım için tekrar başımı salladım.

"İşte o bir hafta Güneşlerle kaldım çünkü beni hastanelik etmişti. Ağabeyim gelip beni kurtarmasaydı belki de öldürecekti."

Kalbime saplanan ağrıyla omuzlarımı düşürdüm. "Neden bana anlatmadın?"

Çatlayan sesim ile sorduğum soru karşısında başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Yapamadım, Kutsal. Babama çok bağlıydın. O da seni öz kızı gibi görüyordu." Başını eğdi. "Ben ise onun için her zaman bir hüsran oldum."

"Baban umurumda bile değildi. Ben senin için savaştım. Eğer bana o zaman bunları anlatsaydın o adamı gebertirdim." Bana bakamıyor, başını kaldıramıyordu. "Birlikte her şeyin üstesinden gelebilir, gerekirse birlikte kaçabilirdik."

Yüzündeki gülümsemeyle bana baktığında öfkeli görünüyordu. "Gerek yoktu ki. Senin hayatın yolundaydı. Benim sahip olamadığım babaya sen sahiptin. Seni seviyor, seninle ilgileniyordu. Onun istemediği bendim." Derin bir nefes alıp bağırdığını fark ederek

duraksadı. "Sadece kendime ait bir ailem olsun istedim. Belki bencillik, belki kıskançlık." Tekrar ağlamaya başladı fakat bu sefer canım acıyamayacak kadar uyuşmuştu. "Bir kere de olsa asıl odak noktası ben olayım dedim."

Geriye çekilerek aramıza bir mesafe koydum. Canımı ortaya koyduğum kızın gerçek yüzünü görmek, şimdi ihanetin nasıl hissettirdiğini daha iyi anlıyordum.

"Bakma bana öyle." Eylül histerik bir titremeyle parmaklarını birbirine doladı. "Biliyorum hatalıydım. Seni geride bırakmamam gerekirdi ama başka şansım yoktu." Sertçe yutkundu. "Güneş beni o halde görünce babamı öldürmek istedi. Araz ise daha farklı bir plan yaptı. Erdem'e para yedirerek kendi için çalıştırdı. Bir süre bu onu oyaladı. Yasal yollarla onu bitirmek için o belgeleri imzalattı çünkü ben ne olursa olsun, beni dünyaya getiren adamı öldürerek ağabeyimin başını yakmak istemedim." Başını eğerek derin bir nefes aldı. "Birkaç ay sonra babamın ve senin evde olmadığınız bir akşam, onun çalışma odasına girdim. Amacım ortalığı karıştırıp işime yarar bir şeyler bulmaktı." Dolan gözleriyle bana baktığında dehşete düşmüş gibiydi. "Acımasız biri olduğunu biliyordum fakat bu derece kötü biri olduğunu anlayamamıştım." Neyi kastettiğini anlayamayarak kaşlarımı çattığımda kendini açıkladı. "Kasasında babanı öldürdüğüne ve seni gerçek ailenden çalıp iki olayı da nasıl örtbas ettiğine dair belgeler buldum."

Biliyordu.

Gerçek ailemden koparıldığımı, bir obje gibi çalınarak yer değiştirildiğimi öğrenmişti ve buna rağmen beni uyarmamış, bana gerçekleri anlatmamıştı. Bunu nasıl yapardı? En az babası kadar acımasız ve kötü olduğunu göremiyor muydu?

"Belgeleri çalacağım sıra beni yakaladı. Gerçekleri öğrendiğimi anlayınca eğer konuşursam beni öldüreceğini söyledi."

Soluklanarak bakışlarını kaçırdığında artık tepki bile veremiyordum. Duyduğum her şey bir iğne gibi içime batıyor, bütün hayatımı sorgulamama neden oluyordu.

"Çok kötü kavga ettik. Canımı zor kurtarıp kaçtım evden. Güneş ile Araz'ın kapısını çalıp daha fazla dayanamadığımı söylediğimde yaralarımdan dolayı beni hastaneye kaldırdılar." Eli karnına iliştiğinde

tebessüm etti. "O gün hamile olduğumu öğrendim. İstediğim tek şey çocuğum ve sevdiğim adam ile olmak, yeni bir sayfa açmaktı."

Yeni bir sayfa.

Bunu bende isterdim.

Tabi onun için bütün hayatımdan vazgeçip, herkesi karşıma almamış olsaydım.

"Babam emniyette iyice güçlendiği için onu öldürmek mantıklı bir hareket değildi. Bu yüzden Araz sahte ölümümü kurguladı. Bana yeni bir kimlik verdiler, onlar sayesinde Seymen ile kaçıp kendi hayatımızı kurabildik."

Acıyan gözlerimi yumarak sakin kalmaya çalıştım. Karşıma geçmiş, yeni yaşamında ne kadar mutlu olduğunu anlatıyordu. Bu bir şaka olmalıydı. Evet, benim ile dalga geçiyordu.

"Seymen, Amerika'ya döndüğünde sevkiyat bilgilerini nasıl çaldırdığını ve yaşadıklarınızı anlattı. Bana senden bahsedince şoka girdim." Gözlerimizi buluşturdum. "Bir seferinde İstanbul'a gelmiştik. Babam bizi gördü. Hem zarfı almak hem bana ulaşmak için bu kurguya başvurmuş olmalı. Babamın bu kadar ileri gideceğini, seni olaylara dahil edeceğini asla düşünmezdim. İnan bana, seni o kadar severdi ki bir an olsun kötülüğünü isteyeceğini tahmin edemedim."

Dayanamayarak kahkaha attığımda bakışlarımı kaçırıp adımladım. Kendi etrafımda dönerek zümrüt yeşili gözlerine tutunduğumda cidden salak mıydı bilmek istedim. "Beni gerçek ailemden koparmış, üvey babamı öldürerek evlat edinmiş, asker gibi görüp oyuncağı olarak yetiştirmeye çalışmış bir adamın bana zarar vereceğini düşünmedin öyle mi?" Öfkeden gözlerim karardı. "Senin o zekân bir tek bana gelince duruyor herhalde." Ona doğru adımlayarak karşısına dikildim. "Bana hiç yaralı kuş taklidi yapma, Eylül. Senin de babandan bir farkın yok."

Başını iki yana sallayarak sözlerimi inkâr etti. "Kutsal yemin ederim, kötülüğünü asla istemedim." Aceleyle mırıldandı. "Ben ağabeyime ve Arazlara senden hiç bahsetmemiştim. Varlığından haberleri yoktu. Bu yüzden Seymen gelip olanları anlatınca apar topar hazırlanıp buraya geldim. Tek isteğim seni bu kaosun içinden çıkarmaktı ama geç kalmışım. Herkes her şeyi öğrenmiş, ben gelene kadar kıyamet kopmuş." Acı dolu bir ifade yerleşti bakışlarına. "Araz'a her şeyi anlattım. Babamın seni gerçek ailenden nasıl

kopardığını, ortağına kurduğu tuzağı, senin nasıl beynini yıkadığını, onun nasıl biri olduğunu ve senin nasıl biri olduğunu. Her şeyi söyledim."

Lafını keserek elimi kaldırdım. Seymen Amerika'ya döneli neredeyse bir ay olmuştu bu yüzden asla bana yardım etmek istediğine inanmıyordum. Ve karşımdaki kadın asla Araz ile benim hakkımda tek kelime edemezdi. Orada durmalıydı. Her şeye burnunu sokabilirdi fakat okyanus gözlü adam ve benim hakkımda konuşamazdı.

"Senin anlatmana gerek yoktu." Diyerek karşı geldim. "Araz'ın beni tanıması gerekirdi."

Başını yana eğerek tebessüm ettiğinde neşelenmiş gibiydi. "Tanıyor zaten. Bana sarışınım bir şey yapıyorsa mutlaka sebebi vardır dedi."

Tarifsiz bir sızıyla sarmalandım. Onun sarışını içten içe ölüyordu. Yıkılmak üzereydi zira artık duracak takati kalmamıştı.

Peki o neredeydi?

Neden yanımda yoktu?

Varlığıyla bana dayanak olan adamın yokluğuyla baş etmek çok zordu. Ve ben artık bir şeyler ile baş etmekten yorulmuştum.

Aklıma takılan detay ile düşüncelerimden sıyrılıp karşımdaki kadına baktım. "Araz'a gerçek ailemden mi bahsettin?"

Sorum ile başını salladığında kaşlarımı çattım. Araz dün kulüpte bana Kutsal Haznedar diye seslendiğinde gerçek kimliğimi öğrendiğini elbette anlamıştım ama öğrendiği kişinin Eylül olduğunu bilmek beni fazlasıyla öfkelendirmişti. Bunu ona söylemesi gereken kişi bendim. Karşımdaki yabancı değil.

"Her şey için özür dilerim. Asla hayatını mahvetmek istemedim. Benim için yapacaklarının bu denli sınırsız olduğunu bilseydim her şey daha farklı olurdu." Tebessümü titrediğinde hıçkırarak ağladı. "Lütfen, beni affet."

Benden af diliyordu. Varımı yoğumu onun intikamı için ortaya koyduğum kadın karşıma geçmiş, bir kez olsun beni düşünmediği için benden af bekliyordu. Bunca zaman en azından o var demiştim kendime. Hiç kimse yoksa bile kaybettiğim kardeşim var diye düşünmüştüm. Oysa o bir kez bile beni düşünerek hareket etmemiş, sadece kendini kurtarmak istemişti. Tahmin ettiğimden daha kimsesizdim.

Hayatım, her şeyim koca bir yalandı.

Ailem sandığım insanlar en büyük düşmanım, düşmanım sandığım kişiler ise sahip olabileceğim tek aileydi.

Elimi geriye çekerek bakışlarımı kaçırdığımda hissizleştiğimi fark ettim. En ufak bir kıpırtı yoktu içimde. Ruhuma dökülen betonlar benliğimi dibe çekiyordu. Artık bir ışık göremiyordum. Araf'ın ortasında durmuş, dünyamın başıma yıkılmasını izlemeye başlamıştım. Yaşadığım bu karanlık ve kirli dünya benden alınsın, gözlerim bir daha açılmamak üzere kapansın istiyordum.

Canavarım, beni öldürmeliydi.

O izbe sokakta karşılaştığımız gece tetiği çekmeli ve acılarımı dindirmeliydi. En azından o zaman sevildiğimi zannederek kapardım gözlerimi. Şimdi döndüğüm her köşede gördüğüm tek şey ihanetti.

Kendimi tutamayarak kıkırdadım.

İhanet, bu zamana kadar kendimi bir hain olarak görmüştüm. Oysa etrafımdaki insanlar da bir köstebekti. Beni deşip, topraklarımı alt üst eden haylaz yaratıklardı. Saldırgan ve acımasızdılar. Beni perişan etmiş, yaptıklarından bir saniye olsun pişman olmamışlardı.

"Seni tanıştırmak istediğim biri var." Bakışlarım gözlerini üzerimde dolaştıran kadını buldu. Yanaklarından süzülen yaşları aceleyle sildi. "Belki onun hatırına affedersin beni."

Sözlerinin ardından Seymen araca yönelip arka kapıyı açtı. Saniyelerin ardından kollarını sıkıca sardığı kızıyla karşıma dikildiğinde kalbim parçalandı. Uykudan yeni uyandığı için sersemleyen ve açık tutamadığı gözleriyle etrafa bakmaya çalışan küçük bebek çok güzeldi. Annesinden aldığı zümrüt yeşili gözleri ve bir pamuğu anımsatan teniyle kusursuzdu. Baş parmağını ağzına iliştirerek bana bakmaya başladığında Seymen tebessüm etti. "Kızımız, Hazal."

Titreyen bedenimi döndürerek küçük bebeğe bakmaya devam ettim. Gözlerim puslanırken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Kızlarına, Araz'ın ölen küçük kız kardeşinin adını vermişlerdi.

Seymen kızını bana doğru uzattığında tebessümü genişledi. "Tutmak ister misin?"

Bana şaşkın bakışlar atan bebeğe titreyen ellerimi uzattığımda çekindim. Canını yakmaktan korkarak ve narin olmaya dikkat ederek onu kollarıma aldığımda kokusu ciğerlerimi sızlattı. Cennetten bir parça gibiydi. Başını kaldırarak bana bakmaya devam ettiğinde

sessizliği ve uysallığı bana annesini hatırlattı. Küçük ve tombul elini sarı saçıma dolayarak ufak bir tebessümü minik dudaklarına yerleştirdiğinde kendimi tutamayarak ağlamaya başladım.

Ona sıkıca sarılarak alnımı alnına yasladığımda hüznümü hissetmiş gibi diğer elini yanağıma yerleştirdi. Bataklığın içinde hayat bulan bir Lotus çiçeğiydi. Hayatlarımızı esir eden kir ve pasın içindeki tek temiz şeydi.

Doğrularak güzel yüzüne baktığımda avuç içini yavaşça yanağıma vurarak gözyaşlarımı silmeye çalıştı. Kendimi tutamayarak masumiyetine kıkırdadığımda yüzüme vuran sarı far dikkatimi dağıttı. Başımı çevirerek ışığın geldiği noktaya baktım. Az ilerimde duran aracı gördüm. Okyanus gözlü adam lüks arabasından inip bize doğru gelmeye başladığında kalbim kasıldı. Yine siyahlara bürünmüş, ihtişamından ödün vermemişti.

O kadar güzeldi ki, canımı yakıyordu.

Küçük bir kız gibi ona doğru koşmak, kollarımı boynuna dolayarak beni buradan götürmesini istemeyi diliyordum.

Buluşan gözlerimiz, lacivertlerini ele geçiren karanlığı fark etmeme neden oldu. Ciddi ve sertti. Kalbimi sızlatıyor, canımı yakıyordu fakat aynı zaman heyecanlanmamın da nedeniydi. Onun varlığıyla tarifsiz bir güven duyuyordum. Bakışlarını kucağımdaki bebeğe çevirdiğinde dudağının kenarı kıvrıldı. Yanımda durarak Hazal'a doğru eğildi ve koyu saç tellerinin arasına bir öpücük bıraktı.

Bakışlarımı kaçırarak hüzünlendiğimde belime yerleşen eliyle kasıldım.

Başımı kaldırıp ona baktığımda tek kelime etmeden beni kendine doğru çekip sarı tutamlarımın arasına bir buse iliştirdi. Kokumu içine çekerek bir süre tenimdeki baskısını arttırdığında titredim. Şaşkınlıkla ona bakarken neler olduğunu idrak edemiyordum.

Titreyen sesimi kontrol etmeye çalışarak lacivertlerine tutundum. "Neler oluyor, Araz?"

Sorum ile dudağının kenarı kıvrıldı. Gözlerindeki ışıltı, kasvete bulanmış ruhuma bir umuttu. Bedenimi bedenine yasladı. "Seni gerçekten bırakacağımı düşünmedin değil mi?"

Gözlerimden akan yaşlara mâni olamayarak sızlandım. "Açıkçası düşündüm."

Başımı Hazal'ın minik kafasına yaslayarak sakinleşmeye çalıştığımda okyanus gözlü adam saçımı okşadı. Yüzündeki buruk tebessüm ile bana bakarken kalbimi nasıl harap ettiğinin farkında değildi. Derin bir nefes alıp bakışlarını karşımızda kalan ikiliye çevirdiğinde net bir ifadeyle konuştu. "Siz artık gidin. Ortalık sakinleşince haber edeceğim."

Lacivertlerini kucağımdaki bebeğe çevirdiğinde eşsiz bir gülümseme yeşerdi yüzünde. Kollarını küçük bebeğe doladı. "Gel amcam." Kardeşinin adını yaşatan bebeğe sıkıca sarılıp öptü. Bakışlarını bana çevirdiğinde bebeğin küçük elini salladı. "Görüşürüz de yengene." Küçük bebek onu anlamış gibi bir şeyler mırıldandığında tebessüm ettim. Hazal'ı babasına teslim ettiğinde konuştu. "Dikkatli olun."

Seymen başını sallayarak Hazal ile arabaya yöneldiğinde Eylül ile bakışlarımızı buluşturduk. Ona öylesine öfkeliydim ki şu an beni durduran tek şey Hazal'dı. Ve ona öylesine kırgındım ki hayatta olduğuna sevinmek içimden gelmiyordu.

Kollarımı göğsüme doladığımda tebessüm etti. "Tekrar özür dilerim, umarım bir gün beni affedersin."

Affetmek?

Onu öldürmediğim için şanslıydı.

Çünkü içimdeki yılan dişlerini karşımdaki kadına geçirmemek için kendini zor tutuyordu.

Eylül gözyaşlarını silerek arabaya ilerledi. İçine bindiği araç saniyeler içinde yola koyulduğunda boğazımdaki düğüm ile baş edemedim. Derin bir nefes almak isteyerek bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde Araz'a bakmak istiyordum fakat beni engelleyen bir şey vardı. O kadar kötüydüm ki biraz daha darbe yemekten korkuyordum. En ufak bir atakta bu sefer gerçekten yıkılırdım.

Elini elimin içinde hissettiğimde başımı kaldırdım. Beni çekiştirip arabasının kaputuna yaslandığında bedenimi bacaklarının arasına sıkıştırdı. Ellerini belime dolayarak beni kendine yasladı. Mideme saplanan sızıyla bakışlarımızı buluşturduğumda titrek bir nefes kaydı dudaklarımdan. Yüzümü tavaf eden lacivertlerindeki karanlık içimi yakıyordu.

Okyanusuna hasret kalmış bir balıktım.

Kokusunu duyumsamak içimin cız etmesine, burnumun sızlamasına neden oldu. Kusursuz yüzüne bakarken rüzgârda kalmış bir yaprak

gibi titriyordum. "Neler olduğunu anlatacak mısın?"

Sesimin bu denli cılız çıkmasına hayret ederek yutkunduğumda karşımdaki adam iç çekti. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Lacivert gözlerine tutundum. "En baştan anlat."

Beni daha sıkı sardığında düşmemek için avuç içlerimi göğsüne yerleştirdim. Dokunuşum ile hızlanan kalbi, göz bebeklerinin büyümesine neden olduğunda emin oldum. Hala sarışınıydım.

"Görüntüleri görüp senin sadece bir tanık olmadığını anladığımda kimle çalıştığını öğrenmek için seni gözümün önünde tutmaya karar verdim. Bunun uzun sürebileceğini anladığımda yanımda kalmanı sağlama almam gerekti." Yüzünde alaycı bir tebessüm yeşerdi. "Babam benim haberim olmadan Rusya'ya giriş yapamaz. Fotoğraflarımızı görmesiyle evime geleceğini biliyordum." Tek kaşını kaldırarak tebessümünü genişletti. "Yine de sahte nişanlım olmanı teklif edeceğini tahmin edememiştim. Benim aklımda daha çok babamın seni sevgilim zannedeceği için tanımayı istemesi, bu yüzden seninle anlaşmaya vararak bir süre olayı idare etmen vardı."

Açılan ağzımı kapatamadım.

"Sana bize bir destan yazdım derken abartmıyordum, sarışın." Afalladığımı fark ederek duraksadığında tekrar derin bir nefes aldı. "Seni yanımda tutmak için bir neden belirlediğimde çalıştığın kişiyi öğreneceğimi biliyordum. Elbet ya sen onunla iletişime geçecektin ya o seninle."

"Ama..."

Araz beni susturdu. "Evimden kaçırıldığında bunun gerçek bir kaçırılma olmadığını anlamıştım. Saklamaya çalıştığın montuna eklenen ağaçtaki kan izin ile bir şeyler karıştırdığını biliyordum. Adamlarım Erdem'in seni götürdüğü kulübeyi buldu ve kulübeden aldığım parmak izleri sonucunda çalıştığın kişinin o olduğunu anladım."

Histerik bir tebessüm yeşerdi yüzünde.

"Sizi birbirinize bağlayan her şeyi yok etmeye çalışmış ama ben buldum. Aslında direkt Eylül'e de sorabilirdim ama onu bu işe karıştırmak istemedim. Gördüğün üzere pek sağlıklı bir ruh hali yok. Yine de bir şeylerin farkına varmanı istedim. Eylül'ün üstüne yaptığım kasayla ilgili belgeyi o tablonun arkasına saklamamın tek nedeni çalışma odamı karıştırırken onu kolaylıkla bulabilmendi."

Bir masal dinler gibiydim.

Dudaklarından çıkan her söz beni daha çok şaşırtıyordu.

"Seni elimde tutarak ona karşı bir koz edindiğimi düşündüm. Zarf ona hükmetmeme neden oluyordu ama senin varlığınla tamamen hakimiyetini kazanabilirim sandım." Yüzünü ekşitti anımsadığı şeyle. "Sonra yılbaşı gecesi üzerimize kurşun yağdırdı. O an seni umursamadığına emin oldum. Zaten onun gibi bir şerefsizin kendinden başka kimseyi düşünemeyeceğini biliyordum."

Bu zamana dek ona ihanet ettiğimi ya da onu avladığımı sanmıştım. Oysa o benden ötesini bile görmüş, her şeyi anlamıştı. Başından beri biliyordu. Kinayeli lafları, bana verdiği şanslar ve iltimaslar hepsi gerçekleri görmem içindi. Benden uzak kaldığı günlerde saklı kalan öfkesi vardı. Aklımı başıma getirmeye çalışmıştı. Gerçekleri söylese ona inanmayacağımı bildiği için her şeyi benim görmemi sağlamayı denemişti.

"Zarfı çaldın, Kutsal." Diyerek kaşlarını çattı. "Onu kullanacağını sandım. Bana gerçekten ihanet etmeni bekledim ama yapmadın. Yine de kaçırıldıktan sonra bana gelip her şeyi anlatmak yerine o adamı korumaya devam ettin ve ben öfkeden kafayı yiyeceğimi sandım."

Benden uzak duruşunu anımsamak içimi yaktı.

Mırıldanarak ona hatırlattım. "Sana anlatmak istedim ama bana hep ihanetin bedeli ölümdür dedin. Sana ihanet edersem sana hissettirdiklerimin bile bir öneminin kalmayacağını yine de beni öldüreceğini söyledin."

"Çünkü anlamanı istedim." Diyerek karşı çıktı. "Bana gerçekten ihanet edersen, benden gerçekleri gizlemeye devam edersen geleceğimiz noktayı görmeni sağlamaya çalıştım. Sana asla zarar veremem, Kutsal. Bu kendime de zarar vermem anlamına gelir. Yine de beni daha fazla aptal yerine koymaya çalışmana dayanamadım. Seni korkuttursam sonunda dile gelirsin sandım ama sen asla geri adım atmadın."

Atmalıydım.

Ona gerçekleri söylemeliydim.

Haklıydı ama yapamamıştım çünkü onu kaybetmek istememiştim. Beni öldürmesi hiçbir zaman umurumda olmamıştı ama onu yitirmek büyük bir korkum haline gelmişti.

"Güneş ve Hilal biliyor mu?" diye mırıldandığımda başını iki yana salladı. "Sen tutuklanana kadar bilmiyorlardı. Bu ikimizin arasındaki

bir sırdı." Gözlerini kıstı. "Tabi senin de bilmiyor oluşun dışında."

"Ama neden?" diye hayretle mırıldandım. "Neden yaptın bunları?"

En yakın arkadaşının kardeşi hatırına beni de kurtarmayı denemiş olabilirdi fakat sanmıyordum. Bana acımış, acizliğime üzülmüş olmalıydı.

"Çünkü çok güzelsin." Diyerek dalga geçtiğinde başımı yana yatırarak kaşlarımı çattım. Ciddileşerek sorumu yanıtladı. "Sana karanlık bir koridorda karşılaştığımızı söylemiştim. Ben ilk defa o zaman birinin ışıltısının etkisine girdim. Sadece kokusunu bildiğim sarışın hep zihnimin bir köşesindeydi." Buruk tebessümü kalbimi ısıttı. "Diğer bütün sarışınlarda onu aramama neden olan bir parıltısı vardı." Tek kaşını kaldırdı. "Sana narsist bir sosyopat olduğumu söylemiştim ama sanırım biraz obsesifim de."

Kendimi tutamayarak gülümsedim.

Biraz mı?

Kibar davranıyordu.

Lacivertlerini dudaklarıma indirdiğinde yutkundu. "Senin koridordaki sarışın olduğunu anladığımda tek istediğim iyi ve güvende olmandı." Gözlerimi, gözlerine iliştirdi. "Sadece güzel bir yaşamın olsun istedim. Ve o yaşamın benim ile olmasını istedim."

İçimi parçalayan naifliği ısınmama neden oldu. Bana yalan söylemişti fakat bende ona söylemiştim. Benden bir şeyler saklamıştı ama bende onda saklamıştım. Birbirimizin ardından birçok oyun çevirmiştik. Sanırım ödeştik sayabilirdim zira görebiliyordum. Karşımdaki adamın gerçekten tek derdi benim güvende olmamdı. Bunu hissedebiliyordum. Bana kimsenin yaklaşmadığı bir tutum ile geliyor, narin bir şeymişim gibi beni ürkütmemeye çalışıyordu.

"Peki neden dün gece öyle şeyler söyledin?"

Sorum ile derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. Yüzüne yerleşen öfkenin hedefi ben değildim. Saniyelerin ardından tekrar bana baktı. "Sen tutuklandığında emniyetin önünde pusuya yattım. Seni getirmelerini bekledim ama ortaya çıkmadınız. Eylül'ü arayıp onu olaylara dahil etme vaktimin geldiğini anladım." Avucumun altında atan kalbine yaslandım. "Bana her şeyi anlattığında seni bana karşı kullanabileceklerini fark ettim. Zaferin de işin içinde olduğunu anlayınca seni nereye götürebileceklerini araştırdım. Biraz uzun sürdü ama sonunda o kulübeyi bulabildim."

Eylül'ün adını duymak bile kanın beynime sıçramasına neden oluyordu.

İç çeken adam beni kendine bastırdı. "Ben geldiğimde yangın başlamıştı ve seni evden çıkaran kar maskeli adam bedenini arabanın arka koltuğuna yatırıyordu." Sinirle homurdandı. "Adamı gebertmeme saniyeler kalmıştı ki maskesini çıkardı. Eylül'ün gerçek ailen ile ilgili anlattığı hikâyeyi hatırlayıp Kıvanç'ın geçen gün evimde seni görünce yaşadığı şoku anımsayınca parçaları birleştirmek kolay oldu." Beni daha sıkı sarmaladı. "Gerçekten de bir Kraliçeymişsin ama ben Kral olduğum için değil."

Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda alev aldım. Kokusu afallaşmamı sağlarken ona sarılmak istedim.

Okyanus gözlü adam geriye çekilip konuşmaya başladığında sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Karşına çıkmak istedim ama annemden gelen telefon üzerine geri dönmem gerekti. Ayrıca sana gerçek ailen ile zaman vermek istedim. Kıvanç varken güvende olduğunu biliyordum."

"Güvendeydim." Diyerek onu onayladım.

Araz sinirle homurdandı. "Biliyorum, her ne kadar sinirlerimi bozan sarışınlar listesinde ikinci sırada olsa da o adam ailesi için her şeyi yapabilecek biri."

"Birinci sırada ben mi varım?" diyerek kaşlarımı çattığımda dudağının kenarını kıvırdı. "Milaya sen her zaman birincisin."

Bana milaya demesini bu kadar özlemem normal değildi.

Ama bende normal değildim.

Gerilen bedeni ürpermeme neden oldu. Ciddileşen ifadesindeki öfkeyle kasıldım. "Senin bir hain olduğunu duyunca Meryem Hanel delirdi ve benden seni öldürmemi istedi."

Kanımı donduran sözleriyle nefesim kesildi.

"Yapmayacağımı söyledim ama bir başkası da istediğini gerçekleştirebilirdi. Bu yüzden onunla bir anlaşma yaptım. Seni terk edersem peşini bırakacağını söyledi." Başını iki yana salladı. "Ama tabi ki bırakmayacak. Onun gözünde sen işimizi baltalamaya çalışan bir köstebeksin ve ihanetin mutlaka bir bedeli vardır. Bu yüzden gerçek kimliğini kanıtlayana kadar zaman kazanmak istedim." Algılarım kapanmış, beynim edindiği bilgileri kaldıramayarak şalterlerini indirmişti. "Seninle konuşurken üstümde dinleyici ve

kamera vardı. Meryem her saniyesini izlemek ve dediğimi yapacağımdan emin olmak istedi. Bu yüzden o kadar canını yaktım. İnandırıcı olması gerekiyordu."

Düştüğüm hayret ile baktım ona. "Araz, bu kadar şey ile tek başına nasıl savaştın?"

Dudağının kenarı kıvrıldığında gülümsemesi için ölebileceğimi fark ettim. "Çünkü işin ucunda sen vardın." Dedikten sonra kaşlarını çattı. "Asıl sen bütün bu gerçeklerle nasıl başa çıkabiliyorsun?"

Tebessüm ederek fısıldadım. "Çünkü işin ucunda sen varsın."

Okyanus gözlü adamın ruhunu artık daha net görebiliyordum. Zalim canavarının yanında yaralı bir çocuk vardı ve onların önünde duran genç adam bana hayrandı. Tıpkı benim ona hayran olduğum gibi.

Gelecek istiyordum.

Kaybettiğim her şeyi geri istiyordum.

Ailemi istiyordum.

Kollarının arasında olduğum adamı, bana verdiği sözleri tutan ağabeyimi, bana her daim arka çıkabilecek ikiz kardeşimi, benden çalınan ve çalınmaya çalışılan her şeyi geri istiyordum.

"Gerçek kimliğini teşhis edip senin aslında bizden biri olduğunu kanıtladığımda Meryem çenesini kapar." Bakışlarını kaçırdı. "Aksi taktirde onu öldürmek zorunda kalırım."

Annesini öldürmesine neden olmaz, olamazdım.

Elimi yanağına yaslayarak baş parmağımı yavaşça teninde gezdirdiğimde iç çektim. "Bana bir şey olmayacak o yüzden saçma fikirlere kapılma." Lacivert gözlerini yüzümde dolaştırarak tebessüm ettiğinde hissettiğim tedirginlikle yutkundum. Söylediklerine karşılık mırıldandım. "Kıvanç benim için kimlik hazırlatmış bile. Ayrıca ikiz kardeşim sağ olsun, Haznedar'lar ile aramda bariz bir kanıt var."

"İkiz kardeşin mi?" diye sordu afallayan ifadesiyle.

Yüzüme yayılan gülümsemeyle başımı salladım. "Meğer sarışınından iki tane varmış." Dedikten sonra gözlerimi kıstım. "Gerçi Kumru sarışın değil ama olsun."

"Kimse benim sarışınıma denk düşemez." Diye homurdansa da şaşkınlığını görebiliyordum. "Yine de senden iki tane olması tuhaf."

Kıkırdamama engel olamadığımda Araz bakışlarını dudaklarıma düşürerek tebessüm etti.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Diye sorduğumda bana daha sıkı sarıldı. Fırtınanın yaklaştığını haykıran gözlerinden bakışlarımı ayıramadım. "Erdem şerefsizinin işini bitirsek iyi olur. İyice canımı sıkmaya başladı." Adını işitmek bile hücrelerimin alarm vermesine neden oluyordu. Bunu fark etmiş gibi beni sakinleştirmeye çalıştı. "Sonrası ise senin elinde."

"Nasıl yani?"

"Artık bir karar vermen gerek, sarışın. Sırlar açığa çıktı. Anlaşmamız bitti. Şimdi ipler senin elinde." Dediğinde gözlerini yüzümde gezdirdi. Bana bakışlarındaki açlığa eşlik eden içtenliğin ardında endişe vardı. Kollarıyla beni bedenine hapsederken gözlerine mahkûm olmamı sağladı. "Her şeye rağmen yanımda kalacak, karanlığımı benimseyecek, elimden tutacak ve sahte olan nişanımızı gerçek kılacak mısın?"

Nefesim kesildi.

Kalbim deli gibi atarken işittiğim sözlerin ruhumda yarattığı yıkım ve onarım paraleldi. Araz benim ile gerçek bir ilişki istiyordu. Hatta istediği şey sadece bir ilişki değildi. Benim ile gerçekten nişanlanmak istiyordu.

Yüreğimdeki sızı benliğimi titretti.

İstediğim tek şey oydu. Varlığım onun yanındayken güvende hissediyordu. Kollarının arasında olmak bedenime tatlı bir ızdırap veriyordu. Hiç kimsenin bana veremediği duyguları elleriyle sunan adam benim için yaratılmıştı. Biliyordum, ondan başka kimse bana bunları hissettiremezdi.

Dolan gözlerime eklenen titreyen sesim ile mırıldandım. "Benim ile cidden nişanlanmak mı istiyorsun?"

"Sadece nişanlanmak değil." Diyerek alev alan gözlerini, gözlerime kilitledi. "Seninle evlenmek istiyorum."

Rüya gördüğümü düşünerek emin olmak istedim. "Ama neden?"

"Çünkü..." dedi ve bana gördüğü en güzel şey olduğumu düşündürtürcesine büyük bir hayranlıkla baktı. Dudaklarından dökülen sözlere eşlik eden sesinde daha önce duymadığım bir teslimiyet vardı. "Ya lyublyu tebya, Milaya."

Araz'ın beni sevdiğini söylemesi, birinin bana yaşadığımı söylemesinden farklı değildi. Sonunda gerçekten hayatta olduğumu

hissediyor sadece nefes alan bir ceset olmadığıma emin olabiliyordum. Ve bu duygu, paha biçilemezdi.

Parmak uçlarımı yanağında gezdirip varlığından emin olmaya çalıştım çünkü her şey gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu.

Kalbimin derininden gelen mutluluğum ile fısıldadım. "Ya lyublyu tebya, Morskoy."

Dudaklarımız buluştuğunda içime bir sıcaklık yayıldı. Dilime değen diliyle gözlerimi yumdum ve tadının keyfine vardım. Beni tamamlanmış hissettiren benliğini sömürmek isteyerek kollarımı boynuna dolayıp onu üzerime eğilmek zorunda bıraktım.

Geriye çekilip alnını alnıma yasladı. "Bu bir evet mi?"

"Evet." Dedim bir saniye düşünmeden. "Bende seninle evlenmek istiyorum."

Yüzüne yayılan gülümsemeyle mırıldandı. "Artık gerçekten benimsin." Dediğinde kıkırdayarak başımı salladım ve karşılık verdim. "Sende benimsin."

"Sonsuza dek, Milaya."

"Sonsuza dek, Morskoy."

Tekrar öpüşmeye başladığımızda birbirimize duyduğumuz hasret gün yüzüne çıktı. Belimdeki kollarıyla nefesimi kesmek isteyerek beni sarıp kendine bastırdığında bedeninin her santimini hissedebiliyordum. Boynundaki kollarımı çözüp ellerimi yanaklarına yasladığımda tenini okşadım.

Soluklanmak üzere geri çekildiğimde mırıldandım. "Seni özlemişim."

Dudağının kenarını kıvırarak belimdeki ellerinden birini karnıma yerleştirdi ve hain planını dile dökerek sertçe homurdandı. "Yakında buraya bir bebek yerleştireceğim."

Kıkırdayarak başımı geriye attım ve gözlerine baktım. "Üç aylık tanışmamızın sonucunda sevgili olmadan nişanlandık ve evlenmek istediğimize karar verdik. Eminim ki hamile kalmam sadece bir iki saatimizi daha alacaktır."

"Gerçekten bunu istediğine eminsin değil mi?" diyerek aksini söylememi umarcasına yüzümü inceledi ve sarı tutamlarımdan birine parmağını doladı. "Karım olmaya, ailem olmaya ve belki de çok yakında bir anne olmaya."

Tek kaşımı kaldırarak alayla homurdandım. "Hayır diyebilir miyim?"

"Evet." Dediğinde boğazım düğümlendi. "Ama bunların hiçbirini istemesen de seni bırakamam."

Parmaklarımı boynuna iliştirip nabzını hissettim ve tebessüm ettim. Atan kalbi benim için bir armağandan farksızdı. Araz benim için yaratılmış olmalıydı. Doğduğum andan beri çektiğim her acının bir mükafatıydı.

"Neyse ki hepsini istiyorum."

Sözlerim ile gülümsedi ve ayaklarımı yerden keserek bana sıkıca sarıldı. Kıkırtılarımı yutmak istercesine dudaklarımızı buluşturduğunda onu hissettiğim özlem ile öptüm.

Geriye çekildiğinde alnını alnıma yaslayarak soluklandı. Duygusallığıma kapılarak titreyen sesim ile fısıldadım. "Gittin sandım." Beni sıkıca sarmalayıp kalbine gömmek ister gibi kollarını doladı. "Sen benim Harzemimsin. Bebeğimi bırakamazdım." Geriye çekilip gözlerimizi buluşturduğunda idrak etmemi ister gibi ciddiyet ile konuştu. "Yalnız değilsin, artık ben varım."

Ona sarılarak başımı boynuna gömdüm. Kokusunda boğulmayı umut ederek başımı omzuna yasladım. Hikayemizin bittiğini sanmıştım oysa her şey daha yeni başlıyordu.

Okyanusun ortasındaydık.

Soğuk suyun içinde yanan iki bedenden ibarettik.

Ve sonsuza dek birbirimizde kavrulacaktık.

Düşmeme izin vermeyeceğini biliyor, bunu hissediyordum. Güçlü kollarına tutunarak başımı kaldırdığımda dudaklarındaki tebessüm bir gelecek istememe neden oldu. Geçmişimin yarattığı en güzel yıkım, oydu. Hayatıma girmesine neden olan silsileler sayesinde bulmuştuk birbirimizi. Onun canından bir parçaya sahip olmak istememe neden olan adam, bedenimi sıkıca sardığında daha iyi anladım.

Cehennemin ateşi asırlarca yaksa da beni, cennet sırtını dönse de bana, onun ellerinin benim ellerime değmesi için kıyametin kopması gerekse de her şey okyanus gözlü adama değerdi.

Çünkü o benim kaderimde vardı.

Beni ona getiren bu yol olmasa, ailem ile kalmış olsam bile, bir gün yine onunla tanışacaktım. Bir noktada onunla karşılaşacak ve yine ona âşık olacaktım.

Her şeyi başlatan kadın, karşıma geçerek bütün yaşadıklarımın ne denli anlamsız ve gereksiz olduğunu söylemiş, beni gram önemsemediğini anlamamı sağlamıştı. Oysa ben onun için vazgeçmiştim her şeyden. Kendimi bir kenara bırakmış, ona tutunmuştum. Eylül, benim güzel arkadaşım, kardeşim diyerek canımı paylaştığım kadın, beni canavarının avuçlarına bırakarak kendini kurtarmaya çalışmış, yeni bir hayat kurmuştu. Artık bir ailesi bile vardı. Sevdiği adam ile mutluydu. Üstelik dünyalar güzeli bir kız çocuğuna sahipti. Benim asla sahip olamadığım ve olamayacağımı düşündüğüm şeyleri elinde tutuyordu. Ben onun için intikam yoluna çıkmıştım. Dünyayı karşıma almış, ölümün kıyısında yürümüştüm.

Ya düşseydim uçurumdan?

Düşünmek bile istemiyordum zira aklıma gelen ihtimaller çıldıracak gibi hissetmemi sağlıyordu. Öfkeliydim. Bütün olanlara, ailem saydığım insanların yaptıklarına ama en çok da kendime. Zeki diye geçinen sarışın tam bir aptaldı. Şefkat açlığından kolayca manipüle edilmiş, türlü türlü yalanlarla gözü boyanmış bir kadındım. Bunun kaynağı da Eylül'dü.

Bir insan başkasının hayatını nasıl bir noktaya getirebiliyordu?

Yaşadığım her şey başkalarının yarattıkları kaoslardan ibaretti. Yıkımım özen ile inşa edilmiş ve tasarlanmıştı.

"Ne komik değil mi?" Diyerek arkamı döndüm ve sırtımı Araz'ın göğsüne yaslayıp sarı ışığıyla ağrımaya başlayan havayı aydınlatan Eyfel Kulesine baktım. Kendimi uyuşmuş, sinirlerim alınmış gibi hissediyordum. "Sevgisizlikten yakınan küçük kız, ailem dediği insanlar için savaşırken aslında onların en büyük düşmanları olduğunu öğrendi." Bir kıkırtı kayıp gitti dudaklarımdan. "Oysa düşman zannettiği canavarlar ise sahip olabileceği tek aileydi."

Kollarını bana daha sıkı doladı. Sanki varlığından emin olmamı istiyordu. Başımı ona yaslayarak derin bir nefes aldım ve gökyüzünü izledim.

"Onun için her şeyi yapardım, Araz. Hatta yaptım da. Kendimi bir kenara bıraktım. Onun ölümünde parmağın olduğunu düşünerek hayatını karartmak istedim." Kalbime yerleşen sızıyla boğazım düğümlendi. "Ben yalnızlığımda delirecekken Eylül kendine bir aile kurup varlığımı tamamen unutmuştu bile."

Derin bir nefes alıp göğsüyle birlikte beni de kaldırdığında bakışlarımı kaçırdım. Saniyelerin ardından konuştu. Tok sesine işleyen can alıcı tını, kalbimi tekletti. "Eylül bizim kapımıza geldiğinde çok yaralıydı. Zihinsel anlamda senin kadar güçlü değil."

Sözlerine kahkahayla gülmek istedim. Benim akli dengemin yerinde olduğunu düşünüyorsa çok yanılıyordu.

"Bu gelişinde daha iyi gördüm ki, artık eskisinden de kötü."

"Onu affetmeyeceğim." Dediğimde bunu netleştirmek istedim. "Onu affetmem, Araz."

İstesem de yapamazdım. Bir insan nasıl sindirebilirdi ki yaşadıklarını? Bütün hikayem yalan üzerine kurulmuş bir oyundan ibaretti. En yakın arkadaşım dediğim kadının kendini kurtarmak adına beni geride bırakmasından geçmiştim. Asıl canımı yakan kısım, gerçekleri benden esirgemesiydi. Biyolojik ailemi öğrenmiş, babasının üvey babamı katlettiğini duymuş ve buna rağmen sessiz kalmıştı. Beni her şeyimi elimden alan canavar ile bir başıma bırakarak gitmişti. Yaptıklarındaki saf kötülüğü, kabullenemezdim zira o da en babası kadar berbat biriydi.

Okyanus gözlü adam tek harekette beni kendine doğru çevirip belimi sarmaladığında yüz yüze geldik. Bakışlarımı, lacivert gözlerine iliştirirken avuç içlerimi göğsüne yerleştirdim. Dokunuşum ile sendeleyen kalbini hissetmek azıcıkta olsa huzura kavuşmama neden oldu.

"Sarışın, artık istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Hayatının kontrolü ellerinde." Yüzünde alaycı bir tebessüm oluştu. "Geminin kaptanı sensin."

Varlığının bana sağladığı kudret hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Ciddiyetini kuşanırken kararan gözleri ruhumu arşınladı.

"Senin benim okyanusumda yaşayan bir deniz kızı olduğunu düşünmüştüm. Oysa sen sirenmişsin." Buruk tebessümün de saklanan yenilgi canımı yaktı. "Bende büyüne kapılan aptal denizci."

Başımı iki yana sallayarak sözlerini reddettim. "Asıl aptal olan bendim. O kadar önyargılıydım ki senin önüme sermeye çalıştığın gerçekleri hep görmezden geldim çünkü inanmak istemedim." Ona yaslanarak dengemi sağladım. "Gerçekten önemsiz biri olduğumu fark etmemek için debelendim hep."

Yüzüme düşen bir tutam sarı saçı kulağımın ardına sıkıştırarak gözlerinin içine bakmamı sağladığında bütün kararlılığıyla konuştu. "Değerin paha biçilemez, milaya. Bunu aklından çıkarma."

İçimi titreten sözleriyle ona sıkıca sarıldığımda başımı boynuna gömerek kokusunu bedenime kazıdım. Beni saran kollarında yok olacağımı bilsem de onu bırakamazdım. Bütün bu yaşananların tek artısı, okyanus gözlü adamdı. Yine de başlangıcımızın ortasında duran o canavarı yok sayamazdım. Bana yaşattığı her şeyin bedelini ödetmeden rahat edemezdim. Düşüncelerim dilime vurdu. "O şerefsizi öldürmek istiyorum." Dediğimde kollarımı doladığım adam geri çekilerek gözlerimizi buluşturdu.

"Biliyorum bebeğim."

"Onu öldüreceğim."

Bir ant içercesine konuştuğumda yanağımı okşadı. "Bunun mantıklı olduğunu düşünmesem de istediğin buysa yanındayım. O şerefsizi cehennemin dibine gönderip evimize, Rusya'ya dönerek evlenmeli ve bütün bu saçmalıkları geride bırakmalıyız."

Tebessüm ederek avuç içine yaslandım. "Mükemmel bir plan."

"Beğenmene sevindim."

Düşüncelerim mantıklı görmediği planıma döndüğünde onun için neyin doğru olacağını merak ettim. "Sence Erdem'i öldürmemem mi gerekir?"

Sorum ile iç geçirip saçlarımı okşadı. "İnan o adamı gebertmeyi en az senin kadar istiyorum ama onu öldürürsek emniyet ile halkın tepkisini de çekeriz. Kimse onun nasıl bir şerefsiz olduğunu bilmediği için yitirilen bir şehit olarak görür. Bu yüzden hukuksal bir açıdan yaklaşmak daha mantıklı geliyor. Eylül'ün bahsettiği belgeleri ele geçirirsek Erdem hapishaneye düşer." Arsız bir şekilde göz kırptı. "Ve ben o hapishaneyi ona cehennem ederek son nefesine kadar acı çekmesini garanti edebilirim."

Erdem'e duyduğum nefret düzgün düşünmeme mâni oluyordu lakin Araz'ın haklı olduğu noktalar fazlaydı. Erdem'in öldürülmesiyle yaptığı bütün suçlar karanlıkta kalacaktı. Emniyette üst mertebedeydi ve ölümü gerçekten de sansasyonel olabilirdi. Ama onun kötü polis olduğunu ortaya çıkarır ve gerçek yüzünü gösterirsek bütün itibarını kaybederdi. Elleriyle tutukladığı adamların arasına düşer, onların ellerinde işkence çekerdi. Sanırım ömrünün sonuna dek boktan bir

hayat yaşadığını her gün ölmeyi dilediğini bilmek beni daha tatmin ederdi. Özellikle de Araz'ın bunu garanti edeceğini bilmek içime su serpiyordu.

"Doğru söylüyorsun." Diye mırıldandım.

Çalan telefonum ile geriye çekilerek kaşlarımı çattım. Cihazı cebimden çıkarıp Kumru'nun aradığını fark ettiğimde endişelendim. Aramayı yanıtladığımda ikiz kardeşim sesindeki panik ile aceleyle konuştu. "Neredesin?"

"Eyfel Kulesi." Dedikten sonra ekledim. "Sorun ne?"

"Acil eve gelmen gerek ve Araz'ı da beraberinde getir."

"Kumru neler oluyor?"

Araz tetiğe geçerek doğrulduğunda kaşları çatıldı. Her zamanki soğuk çelikten ifadesi geri dönmüş az önceki huzurlu hali tarihe karışmıştı.

"Telefonda anlatamayacağım kadar çok şey oluyor." Diyen ikiz kardeşim sözleriyle endişemi harladı. "Çabuk gelin, Kutsal."

Arama sonlandığında Araz'a baka kaldım.

Haklıydım.

Her şey yeni başlıyordu.

B Ö L Ü M S O N U

Bundan sonraki bölüm Araz'dan olacaktır. Bunun şerefine şuraları bir yorum yağmuruna tutalım. Ayrıca bundan sonra yayınlanacak bölümlerde eski versiyonda olmayan bir dünya sahne var!

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXXIV. KALPTEKİ EN DERİN YARA

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXXIV. KALPTEKİ EN DERİN YARA
RED - Not Alone
Black Veil Brides - Lost It All

ARAZ

Sarışın kulağıma gerçekleri fısıldadığında tek hissettiğim şey öfkeydi.

Ona değil, kendime duyduğum nefret ile dudaklarından sıyrılan sözleri zar zor dinlemiş, ona ulaşabilmek adına koşarken neden bu oyunu daha önce sonlandırmadım diye binlerce kez düşünmüştüm.

Bencil bir adamdım.

Kutsal'ın içine düştüğü cehennemin ateşini harlayarak onu aklımca cezalandırmıştım ama bir yanım bu cezanın sonunda onu mükafatlandıracağımdan emindi. Bu yüzden oyun benim kontrolüm dışında gelişip evrildiğinde sarışınımı kaybettiğimi sandığım o dakikalar bana kabir azabı gibi gelmişti.

Canavarların eline düşmesi benim suçumdu çünkü onu koruyamamıştım. Oysa tek isteğim onu korumak ve benliğim ile ördüğüm bir fanusun içine alarak bütün kötülükleri ondan uzak tutmaktı.

Sarışınım olmadan geçirdiğim ilk saatlerde, onu ararken, bir an çıldıracağımı sanmıştım. Belki de ömrümde ilk defa delireceğimi düşünmüştüm çünkü biliyordum, kalın kafam çabuk idrak etmiş çelikten kalbim geç anlamıştı ama o kadına aşıktım. Ve onsuz bir hayat benim için bir yaşam olmazdı.

Onu kaybedersem, kendimi de yitirirdim.

Gerçek kimliğini öğrenip onu Kıvanç ile bırakmak zorunda kaldığımda nefretim yön değiştirmiş, hedefini annem olacak kadına çevirmişti.

On bir haziran bin dokuzuz seksen dokuz, doğduğum ve öldüğüm tarih.

Araz, felaket.

Beni dünyaya getiren kadının oğluna duyduğu nefreti yansıtma şekli, adını koyarken ne denli pervasız davrandığından belliydi. Benim gelişim ile değişen hayatının ona getireceği bütün nimetleri bir kerede silip atacaktı. Verdiğim en büyük acı ve ıstırap var oluşumdan kaynaklanıyordu.

Ben istenmeyen bir evlattım. Kaza kurşunu olarak ana rahmine düşmüş, yok olmam gerekirken yaşamayı seçerek karanlık döngüyü başlatmıştım.

Annem ve biyolojik babamın tek bir gece süren birlikteliklerinden geri ben kaldığımda Meryem Hanel ardına bile bakmadan Boris Vladimirs'i terk etmişti çünkü Boris Vladimirs onun için sadece bir gecelik hatayla birlikte olduğu düşmanıydı.

Ardından kendini kamufle etmek adına bir masumun kanına daha sızmıştı. Meryem Hanel, Engin Sipriyanoğlu'nu sevdiğini iddia ederek onunla evlendiğinde üvey babam altı yıl öncesine kadar beni kendi çocuğu sanmış, koynuna sızan yılanın yalanlarına kanmıştı.

Beni asıl yaralayan ise ona gerçekleri söylediğimde bile beni oğlu gibi görmeye devam etmesiydi.

Üvey babam iyi bir adamdı. Annem olacak kadının tek derdiyse olabildiğince güçlenmek ve yıkılmamaktı. Aile mirasını devralmak, sisteme baş kaldırmak ve dünyayı yönetmek onun hayattaki tek amacıydı.

Bana hamile kaldığında kendini zincirlere vurulmuş gibi hissetmesi de bundandı. Karnındaki küçük tohum parçasını defalarca kez öldürmeye çalıştığını itiraf ettiğinde daha sadece dört yaşındaydım.

Yüzüme bakarak beni istemediğini anlatmasını dinlemiş, parçalara bölünmüştüm. O beni yok etmek istedikçe ben var olmaya çabalamış, direnmiştim. Doğumum üvey babama mutluluk verirken anneme sunduğu tek şey acı olmuştu. Küçük bir çocuğun ilgi görmeyi dilediği tek insandan aldığı nefret, saf bir ruhun kararmasını sağlamıştı.

Bana sevilmemenin ne demek olduğunu kundaktayken öğretmişlerdi. Beni beslemeyi reddederek ölmemi bekleyen kadın ağladığımda gülmüş, ben acı çektiğimde keyiflenmişti. Onun için her zaman hayatının başka bir yöne evrilmesine neden olan bundan dolayı da istenmeyen bir insandım. Evlat bile değildim gözünde.

Zamanla şefkatin ne demek olduğunu unutmuştum. Küçükken arkadaşlarım annelerini birer melek olarak tasvir ederken ben neden bu kavramın anlamını bile bilmiyorum diye merak ederdim. Benim için anne, dünyaya gelmekte ki bir araçtı.

Ve ben duygusuz bir seksin geride bıraktığı yıkıntıydım.

İçine düştüğüm esaret küçüklüğümden geliyordu. Beni asırlar önce vurmuşlardı zincirlere. Altın bir kafese koyup, kanatlarımı kırmışlar ve bunu yapmaktan büyük bir haz duymuşlardı. Anne sıfatına hak kazanan ama getirdiği sorumlulukları bir kere bile üstlenmeyen kadın beni ötekileştirdikçe ben içimde kaybolmuştum.

İnsanın zihnine hapsolması korkunç bir durumdu. Düşüncelerin ellerine birer bıçak alır ve karşına geçerek seni yaralamak için sıraya dizilirdi. Attığın çığlıkları kimse duymazdı. Sana sadece yalnızlığın sahip çıkardı.

Yalnızlıktan başka bir bok bilmezdim. Kalabalık caddelerde yürüyen gölgesi bile olmayan bir karartıydım. İnsanların arasına karışır fakat asla onların bir parçası olmazdım.

Siktiğimin dünyasının sillesini yediğim an, beni bu noktaya getiren ilk darbeyi savuşturamadığım zamandı. Beş yaşındayken annemi, üvey babamı aldatırken yakalamıştım. Küçük ruhumun parçalara bölünmesine neden olan o kareleri bir ömür unutamayacaktım. Amca dediğim, babamın en yakın arkadaşlarından biri olan o şerefsiz annem ile bir yataktaydı. İnlemelerini anımsayarak dişlerimi sıktım. Aklımın bir köşesindeydiler ve sonsuza dek orada kalacaklardı.

İlk ve son ağlayışım, o anda asılıydı.

Hayatım boyunca sadece bir kez göz yaşı dökmüştüm. Annemin benim için öldüğü gün, insanlığımda vefat etmişti. Onu gördüğümü

fark ettiğinde kapıldığı telaşı dün gibi hatırlıyordum. Yüzüne yerleşen ifade gergin bedenimi bir akımın sarmasına neden oldu. Zihnimden çıkmayan bakışlarındaki korkuyu gebersem de unutmazdım. Oğlunun sırrını keşfettiğini anlayarak bir çırpıda yanıma gelip bileklerime asılmış, beni sarsarak bağırmıştı. Onun gözünde suçluydum. Ben onun için her zaman bir günahkâr olmuştum. Yaratıcının ona sunduğu bir cezaydım. En azından bana böyle söylemişti.

Gerçi haksız sayılmazdı. İyi biri değildim ve hiçbir zamanda olmamıştım. Yine de canından bir parçaydım. Bunun hatırına bile tahammül edememişti bana.

Bedenini örttüğü, o adama ait olan gömlek ile karşıma dikilip gözlerimin içine baktığında ne bok olduğunu anlayamamıştım bile. Daha sadece küçücük bir çocuktum. Ne aşktan anlardım ne cinsellikten. Tek derdim annemin yanında neden bir yabancının olduğuydu.

Korkmama neden olan öfkesiyle bana bakarak haykırdığında sonsuza dek aklıma kazınacak sözleri zikretmişti. "Eğer gördüklerini birine anlatırsan seni bir daha asla sevmem. Sadece ben değil, kimse seni sevmez ve sonsuza dek yalnız kalırsın."

Hatırladığım sözler gülmek istememe neden oldu. Küçüklüğüme ettiği laflar da ki acımasızlık onun kötülüğünün bir imzasıydı. Kahpelik onun ruhuna işlemişti. Ben de yaratacağı yıkımı umursamamış, bunu önemsememişti fakat o konuşma benim için her şeyi değiştiren kırılma noktasıydı çünkü ona inanmıştım. Böylelikle ilk defa korkmanın ne demek olduğunu öğrenmiş, dehşete düşmüştüm.

Bu annemden aldığım ilk ve tek armağandı.

Zalim canavarın çocukluğu yaralıydı ama bu durum sikimde bile değildi çünkü acılarım sayesinde artık yıkılmıyor, yıkıyordum.

Tabi o zamanlar durum daha farklıydı. Küçükken gerçekten kimsenin beni sevemeyeceğine inanarak ağzımı açmak istemez olmuş, iletişim kurmaktan kaçınmaya başlamıştım. Beni dünyaya getiren kadın karşıma geçip bunları söylüyorsa bir bildiği vardır sanmıştım çünkü herkes bana annelerin çocukları için her zaman iyi şeyler isteyeceğini söylüyor, bir melek yalan konuşamaz diyorlardı. Koduğumun salakları, her kadının anneliğin getirdiği kutsallıkları gerçekleştirebileceğini sanıyorlardı. Onlara inanmamın sonucunda annemin sözünü dinledim.

Ve tam iki yıl.

Bana cehennem azabı gibi gelen siktiğimin iki yılı, tek kelime etmedim.

Dudaklarıma vurduğum kilit, ruhuma inen bir balyozdu. Sükunetim duyduğum endişeden kaynaklanan bir ızdıraptan ibaretti. Yedi yaşına kadar susmayı seçmiş olan ben, ağzımı açmamak için zihnime kilitlemiştim küçük bedenimi. Babam endişeyle beni doktor ve psikolog arasında mekik dokumak zorunda bıraktığında bile aralamamıştım sıkıca kilitlediğim ağzımı. İçten içe bağırmış, kendim ile konuşmuş hatta kafayı sıyırma raddesine gelmiş yine de derdimi anlatmamıştım. Bazen kendimi karşıma alıp konuşur, genelde zihnimdeki sesim ile dertleşirdim.

Şimdi dönüp baktığımda daha net görüyordum.

Sevilmek isteyen küçük bir oğlan vardı içimde. En ufak bir ilgi de mest olan, şefkat açlığından can çekişen o çocuğu öldürmeyi denediğim anların sayısı yaşımın iki katıydı.

Bazen kendimi rahatlatmak adına suçun bende olmadığını söyleyerek benliğimi telkin etmeye çalışırdım fakat kendimi kandırmayı hiçbir zaman beceremediğimiştim. Annem olacak kadın buna izin vermemişti. Her defasında sorunun ben olduğumu düşünmeme neden olan tavırlar sergileyerek ciğerimi deşmekten geri kalmamıştı.

Varlığımdan nefret eden kadın kızına hamile kaldığında havalara uçmuştu. Sanırım ailesindeki erkekler tarafından hor görülmek, cinsiyetimden tiksinmesine neden olmuştu. En azından ben, kızını seven kadının oğluna bir parça ilgi göstermemesinin sebebini bunda arıyordum.

İki yılın ardından, yaşım daha yediyken ettiğim ilk kelime kucağıma bırakılan küçük kız kardeşimin adı olmuştu.

Hazal, kalbimdeki derin yara.

Canımı bir saniye düşünmeden vereceğim küçük kızı kucağıma bıraktıklarında koşulsuz sevmenin ne demek olduğunu anlamıştım. Küçük bedenine sarılmak kendimi ilk defa yaşıyor gibi hissetmemi sağlamıştı.

Adam olmak marifet isterdi. İnsan sayılmak için çabalamak gerekirdi. Ben o küçük kız sayesinde güçlü olmam gerektiğini öğrenmiştim. Bir ağabey gibi davranmalı, sevgi beklememeli aksine sevgi vermeliydim.

Hazal, kalbimdeki derin yara.

Gülüşünde baharları bulunduran küçüğüm. O kıkırdadığında kuşların öttüğünü zannederdim. Yaz güneşini anımsatan tebessümünde saklanan ışık, bütün karanlıkları delip geçerdi. Siyahı beyaza bular, günahları sevap kılardı. İnsanın yaşamak istemesine neden olur, saf sevgi ne demek öğretirdi.

Yürümeye ilk başladığında tombul parmaklarını ellerime dolamıştı. O an demiştim ki kendime, dünyayı serseler önüme yine de bu mutluluğu elde etmemi sağlayamazlar.

Öyle güzeldi ki, bakmaya kıyamazdım. Ağzından çıkacak tek bir laf ile yedi cihanı karşıma alır, öleceğimi bilsem de onun için savaşırdım.

Gözleri parlardı onun.

Enerjisi bitmez, gülümsemesi sönmezdi.

Hazal, kalbimdeki en derin yaram.

Daha on yedi yaşında, ellerimden alınan narin bebeğim.

Bir ağabeyin en zayıf noktası kardeşidir çünkü bilir, varlığında saklanan gizli bir görev vardır. Herkes anne ve babanın ebeveynliğinden konuşur oysa ağabeylik, ablalık çok daha zordur. Aileler görmezler, duymazlar ve bilmezler ama ağabeyler her şeyi anlar hatta hissederler.

Yıllar sonra onun adını zikretmemin nedeni, kimsenin beni sevmeyeceğini düşünmemin verdiği korkuyu kırmamdı çünkü insanlığın geri kalanı benden nefret etse de biliyordum ki küçük kız kardeşim ağabeyini severdi.

İlk kelimesi, benim adım olan kız kardeşime duyduğum teslimiyette bir dilek saklıydı. Onu gördüğüm ilk an bir söz vermiştim kendime. Asla yalnız kalmasına izin vermeyecek, benim gibi sevgisizliğin ne demek olduğunu öğrenmesine müsaade etmeyecektim.

Onun için bir kahramandım.

Her şeyin doğrusunu bilen ve yapan, onun rol model edindiği adamdım.

Bir asker gibi başında beklediğim günleri hatırladım. Onu gelebilecek tehlikelerden korumak için bir kalkan gibi siper ederdim benliğimi. Belki de bu yüzden gerçek bir asker olmayı istemiştim. Lise de harp okuluna giderek son sınıfa gelmeyi başardığımda öfkeme yenik düşmüş, liseden atılmam beni zedelemiş ve onurumu kırmıştı. Şerefsizin biri, küçük kardeşimin fotoğrafını görerek ileri geri

konuşarak beni çıldırttığında ağzını burnunu kırmaktan kaçınmamış, çocuğun evveliyatını sikerek okuldan menedilmiştim. Pişman değildim, hiçbir zaman da olmazdım.

Sevdiklerimin adını destursuz ağzına alanın, kalbini sökerdim.

Yurt dışında pilotajlık eğitimi aldığım sıra küçüğümün ölüm haberi gelmişti. Azrail onu benden koparmış, ölüm sessizliği zihnimi kuşatmıştı. Etrafımı saran iblislerin varlığına tutunarak yıkılmamaya gayret etmiştim ama başaramamıştım. Dizlerimin üstüne çökmemi sağlayan ilk kadın oydu. İlelebet kanayacak bir yarayı açmış, beni dipsiz bir kuyunun içine atmıştı.

Daha on yedi yaşındaydı. Reşit değildi, büyümemişti ve hiçbir zaman güzel bir geleceğe sahip olamayacaktı.

Hazal, benim en derin yaram kimsesiz gibi bir başına can vermişti.

Sözümü tutamamış, onu koruyamamıştım. Onun yanında olamamak, kendime duyduğum nefretin tetikleyicisiydi. Yapmam gereken tek şeyi bile beceremememek vicdanımın ölene dek kanamasına neden olacaktı. Onu bıraktığım her an için pişmanlık duyacak, bir kez olsun kendimi affetmeyecektim.

Olanları öğrendiğimde zihnimdeki şalter atmıştı.

Herkes ilk cinayetimin, kardeşimi öldüren adama ait olduğunu zannederdi. Oysa benim ilk kurbanım kendimdim. Varlığımın kökünü kurutmuş, ışık yüzü nedir unutmuştum. O günden sonra bana yaverlik eden ızdırabım ve karanlığım oldu. Zalimliğin kitabını yazdım, insanlara korkmak ne demek öğrettim çünkü aklımdaki planı gerçekleştirebilmem için güçlü olmak zorundaydım. Yıllarca karanlığımın içinde yandım. Bedenimi saran ateşlerin arasında kavrulmak benim açımdan sorun değildi. Karanlığa alışmış, onun bir parçası değil ta kendisi olmuştum. Bu saatten sonra hiçbir şey beni aydınlatamaz. Tek bir Allah'ın kulu unuttuğum kalbimin yerini hatırlatamaz diyordum.

Sonra bir kadın geçti yanımdan.

Sarı saçlarını savurarak aklımı başımdan aldı.

Kokusundaki vanilya özü, paramparça olmuş ruhumda şifalandı.

Annesinin bile sevemediği adamın yaralarını bir kadın öpebilir miydi?

Bu sorunun cevabını bilemeyeceğimi düşünürdüm. Mekanik kalbim, kan pompalamaktan başka bir şeye yaramaz derdim. Sesi beni

sakinleştiriyordu. Kokusu beni uyuşturuyordu. Yüzünü unutmam için aklımın firar etmesi gerekiyordu çünkü zihnim yıkılsa, ruhum tuz ile buz olsa dahi hissederdim onu.

Sarışın, hayatıma bir bomba gibi düştüğünde beni yanıltmıştı. Nadiren yanılgıya düşen ben onun sayesinde şaşırmanın ne demek olduğunu öğrenmiştim. Onu zapt edemeyeceğimi anladığımda korkmasını sağlamaya çalışmış yine de başarılı olamamıştım. Dik başlı, inatçı ve ele avuca sığmayan bir kadındı. Adamın algılarını bozar, delirtir sonra da keyifle çıldırışını izlerdi.

Sarışınım, batmayan bir güneş gibiydi.

Karanlığımın bütün zehrini akıtsam da aydınlığından feragat etmezdi.

Avuçlarıma düştüğü o gece başlayan hikayemiz hassas kalemimin kırılmasına neden oldu. Planlarıma ters düşen benliği beni afallattığında uzun zaman sonra ilk kez birinin beni bitirebileceğini hissettim. Kimseye güvenmeyen, burnunun dikine giden ve herkesin ardında kötülük arayan Araz, karşısındaki kadının içindeki iyiliği arşınladı. Ona kimseye vermediğim şansları vermiş, her defasında gerçek beni görmesini sağlamaya çalışmıştım.

O karanlığımı aydınlatmadan önce bir gelecek düşlemezdim. İçimdeki ateşin beni kavuracağını, hedeflerime ulaştığımda kafama sıkacağımı zannederdim. Kendime sakladığım göğsümden zar zor çıkardıkları kurşunun beynimi patlatmasının hayalini kurarak uykuya daldığım gecelerin sayısı çoktu. Yastığımın altındaki silahı kendimi korumak için yanımdan ayırmadığımı zannediyordu. Oysa ben her gece, sonumun gelip gelmediğini sorgulayarak gözlerimi yummuyor bazen de silahın namlusunu kafama yaslayarak ruhumdaki terazinin hangi tarafa ağır basacağını ölçüyordum.

Yıllarca böyle geçen gecelerimin ardından beliren kadın, aklımı başımdan almaktan çekinmeyerek beni felfena etmişti. Geleceğin hayalini kurmama neden oluyordu ve ben ilk defa yaşamak için acılara değil de umuda tutunuyordum.

Kutsal, benim uğrunda can verilecek kadar sevilen ve tapılan sarışınım.

Bunun bitmesine izin vermezdim. Tünelin sonunda parlayan tek ışığım sönemez, onu elimden alamazlardı. Bunu deneyecek kişi, ölecek

olduğunu bilmeliydi. Ona değmeye çalışan eli kırar, canını yakmaya çalışan adamın geçmişini gelmişine bağlar sonra da nefesini keserdim.

Sarışın, bendeki yerini tahmin dahi edemezdi.

Yumuşak teninden yayılan kokusu, arzu ve ürkeklik ile bakan mavi gözleri, kızartmaya doyamayacağım dolgun dudaklarına eklenen dokunduğu yeri yakan parmaklarıyla beni benden alıyordu. Ve geri vermemeye de kararlıydı.

"Morskoy."

Sesini işiterek girdiğim transtan çıkarcasına ona döndüm. Endişeyle bana bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sahi evinin önünde durmuş, ardından düşüncelerime dalarak hayattan soyutlanmıştım ama hala idrak edemiyordum.

Sarışın, beni seviyordu.

Kız kardeşimden sonra beni seven tek kişiydi. Bana beni sevdiğini söyleyen ikinci kadındı. Kalbimi deli gibi attıran yegâne insandı. Onsuz olma düşüncesine dahi dayanamıyordum. Kokusunu duyumsayamadığım, bana gökyüzünü anımsatan gözlerine bakamadığım iki gün bir işkenceden farksızdı.

Annem olacak o canavarı ikna etmek için ona sarf ettiğim sözlerde canının yandığını biliyordum. Onun bilmediği şeyse asıl canı yanan kişi bendim. Onu kendimden uzağa itmek bu zamana dek yaptığım en zor şeydi ki ben çok şey yapmıştım.

"Milaya." Dedim dua eder gibi.

Bu doğruydu. O benim bu zamana dek istediğim her şeyin birleşiminden yaratılmış tek kadındı. Beni küçük parmağına dolayarak bana istediğini yaptırabilir, bir gülüşüyle dizlerimin üstüne çökmemi sağlayabilirdi. Ve ben bundan hiç şikayetçi değildim. Aksine son nefesime dek her istediğini yapabilirdim çünkü o benimdi. Sarışın, benim için var olmuştu. Bende gerekirse onun için yok olurdum.

"Bir kez daha söyle." Sözlerim ile kaşlarını çattığında daha açık konuşmam gerektiğini fark ederek mırıldandım. "Beni sevdiğini... Bir kez daha söyle."

Dudağının kenarı yavaşça kıvrıldı. Ardından kalem ile çizilmiş kadar kusursuz olan güzel yüzünü geniş bir gülümseme ele geçirdi. Siktir, gülümsemesi bile beni öldürmeye yeterliydi. O bana böyle bakarsa kalbim ne kadar dayanabilirdi?

"Seni seviyorum." Diyerek oturduğu koltukta kaydı ve kollarını bana uzattı. Bir elini kalbimin üstüne diğerini ise enseme yerleştirdi. Uzanıp dudaklarıma bir öpücük bıraktığında gözlerim kapandı. Tadı ve kokusu anında dört bir yanımı sarmalamıştı. Dudaklarını dudaklarıma sürterek fısıldadı. "Hem de çok."

"Benim ile evleneceksin değil mi?"

Teyit etmek istercesine tekrar sorduğumda kıkırdadı ve neşesi tebessüm etmemi sağladı. Başını salladıktan sonra bir buse iliştirdi. "Evet dedim ya daha kaç kez soracaksın?"

"Emin olana dek."

Cevabım ile geriye çekilip göğsümü hafifçe okşadı. "Seninle evleneceğim, Morskoy. Bunu kalın kafana soksan iyi edersin, hiçbir yere gittiğim yok." Alayla iç geçirdi. "Tabi ağabeyimi ikna etmemiz gerekecek orası bariz."

Kaşlarımı çatarak sinirle konuştum. "Seni benim elimden alabileceğini sanıyorsa avucunu yalar. Onu Eyfel ile bütünleştirmemi istemiyorsa çenesini kapalı tutsun."

"Araz." Dedi ve her bir şey istediğinde yüzüne iliştirdiği tatlı ifadeyle bana baktı. "Lütfen, sakin ol. Ailemi yeni buldum ve onları kaybetmek istemiyorum. Kıvanç yola gelecektir çünkü senin de dediğin gibi ailesine önem veriyor." Desibeli kısıldı ve daha çok kendiyle konuşurcasına mırıldandı. "Ve bende onun ailesiyim."

Elimi yanağına yerleştirip yumuşak tenini parmak uçlarım ile okşadım. Gözlerine bakarak mırıldandığımda daha önce kimseye kullanmadığım ve sadece ona rezerve ettiğim ses tonum ile konuştum. "Benim de ailemsin."

Bana ona dünyaları vermişim gibi baktı.

"Öyleyim, öylesin." Diyerek tebessümünü genişletti. "Bu yüzden ağabeyim ile iyi anlaşmanız gerek. İkinizde sinirlerimi bozmamalısınız."

Eğilip yanağını hafifçe dişledikten sonra bir mağara kaçkını gibi homurdandım. "Sinirlerini yerim, milaya."

Kıkırdayarak geri çekildiğinde ne kadar güçlü bir kadın olduğunu bir kez daha anladım. Hayatı mahvolmuş, doğru bildiği her şey yalan, yalan sandıkları doğru çıkmıştı. Bir tiyatronun içinde gibiydi ve oyuncu olduğundan haberi bile yoktu. Yine de hala çabalıyor, gülüyor,

ayakta durarak yitirdiklerini kazanmaya çalışıyordu. Ona hayran kalmamam imkansızdı.

Onu kollarımın arasına alıp soluklandım ve aramızda daha fazla sır kalmasını istemedim. Karım olmasını arzuladığım kadından artık hiçbir şey saklamak istemiyordum.

"Ailenin karşısına çıkmadan önce sana söylemek istediğim bir şey var." Dediğimde acele etmemiz gerektiğini bilsem de umursayamadım çünkü Kutsal'ın anlatacaklarımı bilmesi gerekiyordu.

Kutsal başını sallayarak beni dinlediğini belli ettiğinde başımı yaslayarak önümdeki sokak manzarasına baktım. Kalbimin üstünde duran elini tutup parmaklarını hafifçe okşadığımda yüzüklerini hala taktığını bilmek içimi bir mutluluğun kaplamasını sağladı. Ona sarf ettiğim sözlere rağmen alyansını çıkarmamıştı.

"Şimdi sana bir hikâye anlatacağım." Diyerek sertçe yutkundum. "Beni iyi dinle, sarışın. İnsan nasıl canavar olunur öğreneceksin."

Bakışlarını üzerimde hissetsem de ona dönüp bakamadım. Yaptığım tek şey onu daha sıkı kavramak, kollarımın arasındaki bedenine sıkıca sarılmak oldu.

"Otuz üç yıl önce bir çocuk dünyaya geldi. O zamanlar saf ve masumdu. Tek istediği annesinin onu sevmesi, babasının onunla ilgilenmesiydi. Gerçi babası sandığı adam aslında gerçek babası bile değildi ya neyse." İç geçirdikten sonra konuşmaya devam ettim. "Üvey babası meşgul bir adamdı. Bu yüzden işten vakit bulabildiğinde onu severdi ama annesi öyle değildi. Annesi buz gibi soğuktu ve çocuğun üşümesine neden olurdu."

Güzel yüzüne baktım.

Bana kendimi her zaman umutlu hissettiren mavi gözlerindeki sıcaklık içimi yaktı. "Sende bir kadınsın. Belki anne değilsin ama yine de anlarsın. İnsan hiç sevmez mi evladını?"

Sorum ile yüzünü acı dolu bir ifade ele geçirdi.

Yanağını okşayarak mırıldandım. "Karnındaki küçük bebeğini öldürmeye çalışır mı sırf gücünü kaybedeceğinden korktuğu için?"

"Araz." Diyerek titrek bir soluk verdiğinde sesindeki acı benim canımı da yaktı.

Eğilerek dudaklarımızı buluşturup dilimi içine ittirdim ve beni sarhoş eden tadına varıp onu rahatlatmaya çalıştım. Kasılan bedeni gevşediğinde geriye çekilip kokusunu içime çektim.

"Annem istemedi beni. Karnındayken öldürmeye çalıştı. Doğduğum zaman da yüzüme bakmadı. Bir kez bile sevmedi beni." Önüme dönüp camın ardındaki boş sokağa baktım. "Çok düşündüm. Neden diye sorguladım ama bir cevap bulamadım. Belki de onu başkasıyla yatarken yakalamamdandır dedim fakat sanmıyorum. Bence geleceğim noktayı gördü, Kutsal. Bir canavar dünyaya getirdiğini anlayarak uzaklaştı benden."

"Bu doğru değil, Araz." Diyerek hızla karşı çıktı sarışınım. "Sadece küçük bir çocuktun. Meryem Hanım'ın anneliği kaldıramaması senin suçun değil."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Bu bana inandırıcı gelmiyordu.

"Sorun ben değilsem neden beni sevip, istemeyen kadın Hazal'ı doğurduğunda dünyanın en mutlu insanı oldu?" diye mırıldandım. Nefesim hatırladığım kardeşimin görseliyle kesildi. "Hazal çok güzeldi. Benim küçük kardeşim, o kadar güzeldi ki böyle fiziksel bir şey değildi. Onun ruhu güzeldi. Onu benim kucağıma verdiklerin de ilk defa yaşamamın bir nedeni var gibi hissetmiştim. Görevim onu korumak, yüzündeki tebessümün hiç eksilmemesini sağlamaktı. Benim kardeşim, bahar gibiydi. Bir gülüşüyle karanlığı yok eder, bir bakışıyla insanı mahvederdi." Göğsümün üstündeki parmaklarını sıkıca kavradım. "Hazal, benim en derin yaram. Ağabeyinin bir tanesi, daha sadece on yedi yaşındaydı."

Kutsal elimi tutarak adeta yanındayım dedi.

"Onu öldürdüler. Benim kıyamadığım kardeşimi öldürdüler, Kutsal. Tek istediği gücünü kaybetmemek için kendini ölü olarak gösterip sırra kadem basan annesini bulmaktı. Sadece onu tanımak istemişti. Annesinin güç ve mevki için hepimizin hayatını sikip atmasını umursamadan, bir kez bile olsa onu görmek istemişti. Üvey babam hala ölü zannediyor onu. O kadar uzun süre yasını tutup üzüldü ki, sana anlatamam. Ama Meryem umursamadı bile. Babamın acılarını göz ardı edip kendi yoluna baktı."

Dişlerimi sıkarak öfkeme hâkim olmaya çalıştım.

"Hazal, onu tanımak için yanlış insanlar ile karşılaştı. Meryem'in eskiden sağ kolu olan adama âşık oldu, Hazal. Kardeşimin yaşından iki kat büyük olan adamda, ondan faydalanarak küçük bir kızı kendine

aşık etti. Ulan daha reşit bile değildi." Bağırmamak için kendini zor tuttum. "Hazal'ı kendine bağlayıp kimseye fark ettirmeden onunla bir ilişki yaşadı. Kendisi bir keş olduğu için, benim küçüğümü de zehirlemeyi hak gördü. Onu uyuşturucuya bağımlı hale getirerek insanlıktan çıkardı. Annesinin ürettiği uyuşturucuyla öldürdüler benim kardeşimi."

İçim titrediğinde Kutsal'ın bakışlarına yerleşen şaşkınlığı ve o şaşkınlığa eşlik eden acıyı gördüm. Kendime hâkim olmaya çalışarak derin bir nefes aldığımda uzun zamandır kimseyle paylaşmadığım gerçekleri dile dökmeye devam ettim.

"Küçük bedenini kirlettiler. Aşırı doz almasına neden olan bağımlılığa zemin hazırladılar. En sonunda da kardeşimin sevdiğini sandığı o pislik ne yaptı?"

Histerik bir kıkırtıyla dişlerimi daha sert sıktım.

"Altın Vuruştan krize girdiğinde onu öldürüp başına bela almamak için cesedini karanlık ve soğuk bir ormana attı. Benim kardeşim kimsesiz ve değersiz gibi bir başına ölürken o hayatına devam etti."

Adamın yüzü aklıma geldi.

Ve bir kez daha onu öldürebilmek istedim.

Tekrar, tekrar ve tekrar onu öldürsem dahi içim soğumazdı.

"Meryem kılını bile kıpırdatmadı Hazal için. Tek yaptığı olayı örtbas edip adının lekelenmeyeceğinden emin olmaktı. O şerefsizi öldürdüğümde yaşattığım acıların mislini çektirmediğim için hala pişmanım. Keşke haftalarca değil, yıllarca işkence etseydim ona. Belki o zaman soğurdu içim."

"Araz." Diye fısıldayan sarışınımın sesi titredi.

Ona bakacak yüzü kendimde bulamadan mırıldandım. "Ben koruyamadım onu, Kutsal. Kardeşime sahip çıkamadım."

"Bu doğru değil."

Kutsal'ın aksini söylemesini umursamadan konuşmaya devam ettim. "Ben bir söz verdim. Ona bunu reva görenlerin kökünü kazıyacağıma yemin ettim. Meryem Hanel'i tarihe gömeceğime ant içtim." Dudağımın kenarını kıvırarak sarışının gözlerine baktım. "Başından beri kendini hain sanıyordun. Yanıldın, güzelim. Bu hikâyedeki köstebek bendim."

Aralanan dudaklarını kapatamadı. Bana baka kaldığında öğrendiklerini sindirmeye çalışıyordu. Görebiliyordum ki

anlamlandıramadığı şeyler vardı.

"Ben uyuşturucu tedarik etmiyorum, Kutsal. Yıllardır kendi bünyemde bulunan sahte şirketler ve kimlikler aracılığıyla üretilen maddeyi piyasadan satın alıp imha ediyorum. Evet bir mafya lideriyim ve kötü biriyim. Ama uyuşturucuyla ilgilenmiyorum aksine Altın Vuruş'u bitirmeyi kendime hedef edindim çünkü hiç kimsenin benim çektiğim acıyı yaşayarak evladıyla, kardeşiyle sınanmasını istemiyorum. Bu yüzden dünyanın dört bir yanını saran bir virüs gibi bütün uyuşturucu kartellerini satın alıp, ortaklık kuruyorum. Hepsini kontrol altına alırsam bu işin temelini yıkmam daha kolay olur."

"Araz." Diye mırıldandığında şaşkınlığı büyümüştü.

"Tek derdim güç ve para için ailesini satan, çocuklarını umursamayan o kadından intikam almak. Bu yüzden gerçek babamı öğrendiğimde Rusya'ya gelip mirasımı sahiplendim. Bu yüzden altı yıl önce ettiğim yemin ile bu karanlığın içine karıştım. Onun elindeki her şeye sahip olacağım. Sadece var olanları değil, isteyip kavuşamadığı ne var ise benim olacak. Dünya ellerimde dönecek." Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Şimdiden amacıma ulaşmama az kaldı. Son birkaç darbe ve ardından Meryem Hanel sefalet içinde kendi hırsında boğulacak."

Kutsal bir süre sadece yüzüme baktı. Dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini üzerimde gezdirdiğinde saniyeler bana bir asır gibi geldi. Kalbimin ritminde bir değişim baş gösterdi. Elini kaldırıp yanağıma yasladığında bedenime yanaştı ve tenimi okşayarak gözlerime değil adeta ruhuma baktı.

"Sırrın bende güvende, Morskoy." Dediğinde ince sesi tuttuğum nefesimi bırakmamı sağladı. "Ve ne yaparsan yap yanındayım. İntikamını alman için sana yardım edeceğim çünkü sen ve ben artık bir takımız." Dudaklarımızı buluşturduğunda beni öpmeden önce fısıldadı. "Sen ve ben, dünyaya karşı."

Belini kavrayıp onu kendime çektim ve kalbimin üstüne bir benzin misali dökülerek beni alevler içinde bırakan sözleri üzerine onu ilkel bir saldırganlıkla öpmeye başladım.

Bu kadın, kadınım, kesinlikle benim için yaratılmıştı.

Hafifçe geriye çekilip boynunu öpmeye ve hafifçe dişlemeye başladığımda Kutsal'ın dudaklarından bana ne kadar ihtiyaç duyduğunu belirten bir inilti döküldü. İşittiğim nidasıyla bütün

bedenim uyarıldı. Tekrar dudaklarını öpmeden önce büyük bir muhtaç kalınmışlık ile mırıldandım. "Sevişmemiz gerek, hem de hemen."

Buz tutan elini yanan tenime bastırarak beni öpmeye başladığında bacağını kavradım ve onu koltuktan kaldırıp kucağıma yerleştirdim. Beni kendine sürterek göğsümün derinliklerinden yükselen bir hırıltı çıkarmamı sağladığında üstündeki kıyafetleri parçalamamak için kendimi zor tutuyordum.

Ellerimi kazağının altından çıplak tenine kaydırdığımda parmaklarım kasıldı. Onu sıkıca sarıp kendime bastırdığımda göğsümü yarıp Kutsal'ı kalbimin üstüne yerleştirmek istedim.

Tam bir hanımcıya dönüyordum ve bu durumdan hoşnut olmam bile saçmalıktı. Ülkeleri yönetiyor, tehlike kavramının ayaklı hali gibi geziyor, insanları öldürüyor ve her gün ölümden dönüyordum ama söz konusu kucağımdaki sarışın olduğunda süt dökmüş kediden farkım yoktu.

Ne ara bu hale gelmiştim ben?

Çalan telefon ile Kutsal lanet okuyarak geri çekildi. Cebinden çıkardığı cihaza bakıp ekrandaki Kumru ismini gördüğünde alt dudağını dişledi. Gözlerini bana çevirip dudağının kenarını kıvırdı. "Gitmemiz gerek." Dedikten sonra tebessümünü genişleterek yanağıma bir buse iliştirdi. "Ama söz, sonra devam edeceğiz."

Ah, emin olabilirdi ki edecektik. Bir süre onu yatak odasının dışına çıkarmamak gibi bir planım vardı ve uygulamaya kararlıydım.

Araçtan indiğimizde gözlerim etrafı taradı. Herhangi bir tehlikeye karşı tetikte olsam da her şey yolunda gözüküyordu. Normalde çember üyeleri birbirinin sınırlarına elini kolunu sallayarak girmezdi. Dost olsak ve anlaşma imzalasak bile bu hoş görülen bir şey değildi. Yine de umurumda da değildi.

Binanın içine girip resepsiyonda ilerledik. Kutsal asansörün düğmesine basıp telefonunu çıkardığında ekrana göz attım. Kumru çatı katındaki dairelerine açılan asansörün şifresini mesaj atmıştı. Bu yüzden asansör geldiğinde içine bindik ve sarışın şifreyi girdikten saniyeler sonra Haznedar aile evinin geniş koridoruna vardık.

Asansörden çıkmadan önce Kutsal elimi tutmuştu ama Kıvanç aniden görüş alanımıza girip bana doğru ölümcül bakışlar eşliğinde yürümeye başladığında sarışın beni bırakıp aramıza ilişti. Sanırım beni korumaya çalışıyordu ki bu çok tatlı gözükmesini sağlamıştı lakin asıl

koruması gereken ağabeyiydi çünkü Kutsal'ı giderken götürmeyeceğimi zannediyorsa onu öldürmekten dahi çekinmezdim.

"Ne işin var senin burada?" diye bağıran Kıvanç'ın göğsüne elini yerleştiren sarışından gözlerimi ayırıp ağabeyine baktım. Alaylı tebessümüm ile sorusunu yanıtladım. "Nişanlımı evine götürmeye geldim."

Kıvanç uzanıp yakama yapıştığında tepki vermedim çünkü Kutsal'ın endişelenmesini istemedim. Yine de biliyordum ki sınırlarım zorlanırsa yakamdaki parmaklarını kıracaktım.

"Onun evi burası." Dedi her kelimesinin üstüne basarak. "Ve senin bu ülkede de kardeşimin üstünde de bir söz hakkın yok."

"Kıvanç."

Kutsal'ın uyarısını umursamadan karşımdaki adama diş biledim. "Kardeşin, benim. Bunu hiçbir Allah'ın kulu değiştiremez." Bileğini tutup ellerini üstümden çektiğimde kemiklerine baskı uygulayarak canını yaktım. "Ve bu ülkenin de benim olmasını istemiyorsan çeneni kapalı tut."

"Araz."

"Savaş mı ilan ediyorsun?" diyerek benim ile burun buruna geldiğinde Kutsal aramıza girmeye çalışsa da başarılı olamadı. Kıvanca bakarak ciddiyetimi görmesini sağlamaya çalıştım. "Kutsal için, evet."

"Araz, saçmalama." Kutsal aramıza girip ağabeyini hafifçe ittirdi. "Kıvanç sende aynı şekilde. Ben aranızda paylaştırılacak bir arazi değilim. Ben ne istersem o olacak ve şu an ikinizde beni sinir ediyorsunuz." Diyerek bir elini benim göğsüme bir elini ağabeyinin göğsüne yerleştirdi. "İnsan gibi konuşmaz, olay çıkarırsanız ikinizde bir daha yüzümü göremezsiniz."

Gözlerimi hızla ona çevirdim ve sinirle homurdandım. "Sakın bir daha böyle bir şey söyleme, milaya."

Bana dik dik baktı. "O zaman sende ağabeyimi tehdit etme." Dediğinde Kıvanç'ın sırıtışıyla kaşlarını çatarak ona döndü ve bir anne misali bu sefer onu azarladı. "Sende nişanlımı sinir etme."

Kesinlikle iyi bir anne olacaktı.

Ve onu anne yapacak şanslı piç kesinlikle ben olmalıydım.

Bana nişanlım demesiyle göğsüm kabardığında Kıvanç sinirle dişlerini sıkarak tıslադı. "Gerçekten bu ruh hastasıyla bir ilişkin olsun mu istiyorsun?"

Sorusuyla Kutsal başını salladı. "Evet, istiyorum ve ağabeyim olarak buna saygı duymalısın. Bütün hayatım boyunca insanlar benim yerime kararlar vererek beni bir kukla misali oynattı. Artık yeter, bu saatten sonra ne istiyorsam onu yapacağım ve ikinizde bunu idrak etseniz iyi olur."

Kıvanç ile Kutsal'a baka kaldık.

Sinirle saçlarını savuran sarışınım derin bir nefes alıp geri adım atmayacağını belli ederek kollarını göğsünün önünde birleştirdi. Kıvanç hala yakam da olan parmaklarını geri çektiğinde onunla bakışlarımız buluştu.

"Sonunda teşrif edebildiniz." Diyen kişiyle ifadem sarsıldı. İnce sese bakmak üzere başımı kaldırıp koridorun sonunda duran kadını gördüğümde afalladım.

Sarışınımın bir replikası az ilerimde duruyordu.

Kutsal'ın ikizi, Kumru bana bakarak tebessüm ettiğinde şaşkınlığım boyut değiştirdi. Bakışlarımı üzerinde gezdirerek algılamaya çalıştım. Siyah uzun saçları ve kakülleriyle sarışınımdan ayrışıyordu. Beyaz teninde dövmeler vardı. Beyaz ince askılı bir elbiseyle aynı renk topuklu ayakkabılar giymişti. Dışarıdan bakıldığında saçları ve dövmeleri hariç Kutsal ile aynı gibiydi ama aynı zamanda bambaşkaydı. Gözleri benim sarışınımınkiler gibi parıldamıyordu. Kutsal bana baktığında içimi bir sıcaklık kaplardı. Kumru ise öyle değildi. Aksine bakışları bile fazlasıyla donuk ve soğuktu.

Tuhaf, bu kadar benzer olmalarına rağmen oldukça farklıydılar.

Biri güneş misali göz alıcı, sıcak ve en karanlık anları bile aydınlatabilecek kadar ihtişamlıydı. Diğeri ise gece misali karanlık, gizemli ve gölgelerin arasına karışabilecek kadar mistikti.

Kayıtlara geçmesi için söylüyordum. Kesinlikle benim sarışınım daha güzeldi.

"Araz, ikiz kardeşim ile tanış." Diyen Kutsal'a ardından tekrar bana doğru adımlayan kadına baktım. "Kumru, nişanlım Araz. Araz, kız kardeşim Kumru."

Kıvanç'ın yanına ilişen müstakbel baldızım yüzündeki gülümsemeyle başını eğerek beni selamladığında şaşkınlığımdan sıyrıldım. "Tanıştığıma memnun oldum, enişte." Demesiyle gülümsediğimde Kıvanç sinirle homurdandı. Kumru ağabeyine döndü ve gülümsemesini

genişletip bir bana bir Kıvanç'a baktıktan sonra Kutsal'a odaklanarak göz kırptı. "Sandığımdan daha eğlenceli bir gün olacak."

Kutsal gözlerini devirdiğinde alaylı tebessümüm ile tekrar Kıvanç'a baktım.

"Acil durum ne?" diyen sarışınım ile Kumru onu yanıtladı. "Amcam geldi ve seninle konuşmak istiyor."

Sözleri üzerine tek kaşım havalandı. Yusuf Haznedar, ağabeyini kaybettikten sonra emekliye ayrılmıştı ve bildiğim kadarıyla her gününü tatil misali yaşamak ile meşguldü. Anlaşılan kayıp yeğenini duyduğu gibi gelmişti ki bu oldukça mantıklıydı. Ne hissettiğini anlayabilmek adına Kutsal'a baktığımda gerildiğini gördüm. Sertçe yutkunup huzursuzca yerinde kıpırdandığında elimi beline yerleştirerek bana bakmasını sağladım. Ona cesaret vermek istercesine tebessüm ettiğimde bana karşılık verdi.

"Çalışma odasında seni bekliyor." Diyen Kumru ekledi. "Merak etme, nişanlına içecek bir şeyler ikram edip onu Kıvanç'tan uzak tutarım."

Kutsal kıkırdayarak omzumu okşadığında Kıvanç sinirle bir şeyler mırıldanıp ardına dönüp gitti. Onun uzaklaşmasıyla Kutsal konuştu. "Birazdan gelirim. Rica ederim, Kıvanç ile uğraşma ve ona biraz zaman ver."

"Merak etme, milaya." Diyerek alaylı tebessümümü genişlettim. "Senin siyah saçlı versiyonunla aramı iyi tutup Kıvanç cephesindeki ittifakımı güçlendirmekten başka bir şey yapmayacağım."

Kutsal gözlerini devirirken Kumru kıkırdadı.

Sarışın görüş açımdan çıkmak üzere harekete geçtiğinde bir süre ardından baktım. Koridorun sonundan sağa dönmesiyle bakışlarımı Kumru'ya çevirdim. Yüzündeki sırıtış ile bana bakarken bilmiş bir tavırla konuştu. "Gözlerini ondan alamıyorsun, değil mi?"

Evet, kesinlikle farklıydılar.

"Bana bir şeyler ikram etmeyecek miydin?" dediğimde sorusunu cevapsız bırakmama alınmadı ve kıkırdayarak ince topuklarında dönüp ardından gelmemi işaret etti. "Gelin, Araz Bey. Votka mı istersiniz kahve mi?"

"Votkalı kahve tercihim."

"Eminim öyledir."

Kumru önden ben ardından evin içinde ilerlemeye başladığımızda etrafa dikkat ile baktım. Genelde ayda bir çember üyeleri olarak toplanırdık. Birbirimizi evlerimizde ağırlamak adetimizdi çünkü bu birbirimize bu denli güvendiğimizin bir kanıtıydı. En azından alt metinde yatan anlam buydu. Lakin şimdi fark ediyordum ki Kıvanç'ın bizi ağırladığı ev burası değildi. Belki de kendine ait başka bir evi vardı. Ya da ailesinin yaşadığı yere bizi yaklaştırmak istememişti. Haznedarlar her daim kapalı kutu olarak bilinirlerdi lakin bu kadarını tahmin etmemiştim.

Oldukça geniş ve aydınlık bir mutfağa adımladık. Doğan güneş ile başlayan günün ışıltıları içeriyi esir alıyor, açık camlardan içeri sızan hava tül perdeleri hareket ettiriyordu. Eyfel, manzarayı süslüyordu ve itiraf etmeliydim ki bu şehir şimdilerde gözüme daha güzel geliyordu. Oldum olası Fransa'yı severdim. Özellikle de kadınlarını. Ve hayatın cilvesiydi ki, sarışınımda yarı Fransız'dı. Bilmeden bir sevap işlemiş olmalıydım ki yaratıcım bana böyle bir armağan göndermeliydi.

Kumru filtre kahveyi geniş bir kupaya koyup ardından içine biraz votka döktüğünde tebessüm ettim. Kupayı bana uzattığında onu bekletmeden kahveyi aldım. Parmaklarımız ufak bir süre temas ettiğinde karşımdaki kadın gerilerek tebessümünü yüzünden sildi. Tepkisini fark ederek onu rahatsız hissettirmekten kaçınmak adına kendimi geri çektiğimde neden gerildiğini anlamadım.

Saniyeler içinde kendini toparlayıp tebessüm ettiğinde bir an yanlış bir çıkarımda bulunduğumu düşündüm. Benim yanımda tedirgin hissetmesine gerek yoktu. Kutsal sayesinde artık kız kardeşim sayılırdı.

Harika, sarışını içimde kesinlikle ailem olarak görüyordum ve mahvolduğumu her idrak ettiğimde nasıl böyle etkisine girebildiğimi anlayamıyordum. Kesinlikle acınacak haldeydim.

"Sana evi gezdirmemi ister misin?" diyen kadın ile omuzlarımı silktim. "İstiyorsan gezdirebilirsin."

Kumru gülümsemesini genişletti. "Aklın Kutsal'da kaldı değil mi?"

"Aklım hep onda." Dedikten sonra kahvemden bir yudum aldım. "Kendisi düşüncelerimi istila etti ama burada güvende olduğunu biliyorum."

"Elbette güvende, biz onun ailesiyiz." Başımı salladığımda karşımdaki kadın bilmiş bir tavır ile sırıttı. "Ve anlaşılan yakında sende bu ailenin bir parçası olacaksın. Bu yüzden belirtmeliyim."

Gülümsemesi yok olup yerini ciddi bir ifade aldı. "Kız kardeşimi üzersen seni öldürürüm ve böyle ufak tefek durduğuma bakma istediğim zaman oldukça acımasız olabiliyorum."

Kahkaha atmadan edemedim.

Kumru kaşlarını çatarak yüzüme baka kaldığında onu gücendirmemek adına kendime hâkim olmaya çalıştım. "Merak etme, Kutsal'ı asla üzmem."

Gözlerini kısarak bakışlarını üstümde gezdirdi. "Orasını göreceğiz." Dedikten sonra yürümeye başladı. "Gel hadi, Kıvanç'ı sinir edelim."

Müstakbel baldızım ile müstakbel kayınbiraderimi sinir etmek üzere harekete geçtim.

Salona geri döndüğümüzde Kıvanç sinirle bacağını sallıyor ve camdan dışarıya bakarak geniş koltuklardan birinde oturuyordu. Karşısında kalan tekli koltuğa oturup yüzümdeki alaylı tebessüm ile içkimi yudumladığımda gözlerini bana çevirdi. Öfkeyle yanan bakışlarından beni öldürmek istediğini biliyordum ama bunu becerebilecek kapasiteye sahip miydi emin değildim.

Ateşini harlamaya çalışarak dalga geçtim. "Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum." Arkama yaslanıp koltuğa yayıldım. "Benden daha iyi bir damat mı bulacaktın?"

Soru canımı sıktı.

Evet, kendi sorduğum soru canımı sıktı zira Kutsal'ı başka biriyle düşünmek dahi sinirlenmemi sağlıyordu.

"Kutsal senden daha fazlasını ve iyisini hak ediyor." Dediğinde tek kaşımı kaldırarak tebessümümü genişlettim. "Biliyorum ama bu onu bırakacağım anlamına gelmiyor."

Öfkeyle doğrulduğunda ellerini yumruk haline getirdi. "Eğer kız kardeşim bir başkasını isterse hiçbir güç onu durduramaz çünkü bir başkasının ona hükmetmesine asla izin vermem. Şu an seni öldürmüyorsam bil ki Kutsal üzülmesin diye."

Kıkırdayarak doğruldum ve dişlerimi sıktım. "Ama kardeşin beni istiyor."

Kıvanç ile birbirimize rest çekerek bakmaya başladığımızda bizi bir tenis maçı izler gibi izleyen Kumru iç geçirdikten sonra konuştu. "Siz erkeklerin sürekli biz kadınlar hakkında karar verme yetkiniz olduğunu düşünmeniz çok can sıkıcı. İkinizde kafeslerinize dönüp Kutsal'ı rahat bıraksanız nasıl olur?"

"Sus, Kumru."

Ağabeyinin uyarısıyla Kumru sinirle karşı geldi. "Bana emir verme."

Kıvanç sinirle ona baktığında Kumru oturduğu yerde doğrulup bacak bacak üstüne attı ve ağabeyinden bakışlarını ayırmadı. "Kutsal yirmi dört yaşında ve kiminle olmak istediğine kendi karar verebilir. Ayrıca Bratva'nın lideriyle evlenmesi, ailelerimizin birlik olması bizi olduğumuzdan iki kat daha güçlü kılar." Bakışlarını bana çevirdiğinde tek kaşını kaldırdı. "Bir ağabey olarak Kıvanç'ın endişesini anlamalısın. Ona temenni vermen gerek, sinir etmen değil. Açıkçası bu kadar korkulan Araz Vladimirs'ten daha saygılı bir tavır beklerdim. Alay edecek bir durumda değilsin."

Evet, Kutsal ile olan benzerliğini şimdi daha net görebiliyordum.

Bakışlarımı Kıvanç'a çevirdim. Kumru haklıydı. Bende bir ağabeydim ve kız kardeşimin benim gibi bir adamla evlenmesini asla istemezdim. Bu yüzden Kıvanç'ın endişesini anlayabiliyordum.

"Kutsal'a asla zarar vermem." Diyerek net bir tavır ile konuştum. "Onun için canımı bile veririm."

Bir saniye düşünmez, kendimi ona kalkan ederdim.

Kıvanç bunu görmüş gibi öfkesini biraz da olsa yumuşattı ama tamamen ikna olmadı. Açıkçası onu anlayabilsem de umursayamıyordum. Kutsal benimdi ve o aksini söylene dek kimse onu benden alamazdı.

Asansörün sesiyle üçümüzde dikkat kesilip yerimizden kalktık. Elimi belime atarak silahımı yokladığımda koridora giren kişileri fark ederek buz kestim. Şaşkınlıkla dudaklarım aralandığında kaşlarım çatıldı. Kıvanç'ta benim gibi kasılarak neler olduğunu anlamaya çalıştığında bir tek Kumru oldukça normal gözüküyordu. Yüzündeki tebessüm ile misafirlerini selamlayan kadına ardından aileme baktım.

"Hoş geldiniz."

Kumru'nun kibarlığı karşısında Elena tebessüm etti.

Bakışlarımı babama çevirerek şaşkınla konuştum. "Sizin ne işiniz var burada?"

Boris Vladimirs, öz babam, takım elbisesinin yakasını düzelterek ondan miras aldığım gözleriyle bana baktığında sertçe yutkundum. Babam oldukça göz korkutucu bir adamdı. Namı yüzünden kimse

onunla birebirde görüşmek bile istemezdi zira kendisi bir ruh hastasıydı. Tıpkı benim gibi kana aç, merhametsiz bir barbardı.

"Yusuf ile görüşmem gerek." Diyen babam gözlerini bir saniye üstümden ayırmadı. "Ve seninle de konuşmam lazım."

Gerildiğimde Kumru bunu fark ederek ortamı yumuşatmak istercesine mırıldandı. "Biz sizi yalnız bırakalım." Dedikten sonra Elena'ya döndü. "İçecek bir şeyler ister misin? Eğer açsan yemekte hazırlayabilirim."

"Kahve yeterli olur." Diyen kız kardeşim tebessüm etti.

Kumru'nun peşinden mutfağa gitmeden önce bana ardından kısa bir süreliğine Kıvanç'a baktı. Tuhaf ifadesiyle önüne dönerek adımlarını hızlandırdığında neler olduğunu anlamadım. Babama döndüğümde Kıvanç'a baktığını gördüm. Sarışın huzursuzlanarak başını eğerek selam verdi. Ardından kızların tam aksi istikametine doğru adımladı.

Babam ile salondan çıkıp terasta adımladık ve yüz yüze gelerek birbirimize baktık. Diğerlerinin gidişiyle ifadesi yumuşamıştı. Elini omzuma yerleştirip tebessüm etti. "Görüşmeyeli yine başına bir sürü bela almışsın."

Alaylı gülüşümü dizginledim. "Biraz öyle oldu."

"Elena anlaşmalı nişanından bahsetti ve ortaya çıkan yeni bilgileri de aktardı." Dediğinde başımı salladım.

Kız kardeşimi yaşananlarla ilgili güncellemiştim çünkü Elena benim ardımdan Bratva'daki en önemli yere sahip kişiydi. Bana bir şey olması durumunda lider olacaktı zira Boris Vladimirs'in ikinci çocuğuydu.

"Haznedarların kızı." Dedi babam ve kaşlarını çattı. "Sana sadece bir kez soracağım ve emin olmadan cevap vermeni istemiyorum." Bir asker gibi karşısında dikilerek başımı salladım. Doğruyu söyleyeceğimi bilerek konuştu. "Bu kadına güveniyor musun?"

Kutsal, sarışınım, bana yalan söylemiş, ardımdan iş çevirmiş, benden gerçekleri gizlemişti ama bütün kalbim ile biliyordum ki ona canımı dahi emanet edebilirdim. Bana olan bakışlarının ardından güveni ve sevgiyi görebiliyordum. Her zaman paranoyağın teki olmuştum ve küçük bir parçam hala bana insanlara koşulsuz güvenmemi söylüyordu. Ama ben Kutsal'a güvenmek istiyordum. Ona güvenmeyi seçiyordum.

"Evet, hem de hayatım pahasına."

Babam bir süre yüzümü inceledi. Ciddiyetimi görerek başını sallayıp derin bir nefes aldı. "Peki onu gerçekten seviyor musun?" Tek kaşını kaldırdı. "Evlenmek istediğin kadın öylesine biri değil, Araz. Kuralları biliyorsun. Fransa'yı hükmeden insanlar ile aile olacaksak o kadını canın sıkılınca bir kenara bırakamayacağını bilmelisin."

"Ona aşığım." Dedim bir saniye bile düşünmeden. "Ve onu bırakmamın tek yolu, birinin beni öldürmesi."

Kuralları biliyordum.

Bizim gibi aileler arasında gerçekleşen evlilikler, aynı zaman da ittifak demekti. Ailelerimiz birleştiğinde ve Kutsal ile benim bir gün çocuğumuz olduğunda kendisi hem Fransa üzerinde hem Rusya üzerinde hakka sahip olacaktı.

Babam tebessüm ettiğinde bakışlarında bir gurur belirdi. "Güzel, senin adına sevindim oğlum. Onayım ve rızam var. Yusuf ile görüşüp düğün tarihi belirleyeceğiz. Zaten ilişkinizi anons ettiniz, bu yüzden vakit kaybetmeye gerek yok. İnsanlara güçlendiğimizi göstermek adına hemen bir düğün organize ederiz."

Yüzüme yayılmak isteyen neşemi içime gömerek başımı salladım. Babamın yanında, hatta kimsenin yanında, duygularımı belli etmekten hoşlanmazdım. Her daim soğuk ve ciddi gözükmek işimin bir parçasıydı. Bu yüzden bir asker gibi dikilmeye devam ettim.

Babam terastan çıkmak üzere harekete geçtiğinde ona eşlik ettim. "Bu yüzden mi buraya geldin. Ayrıca neden bana geleceğini haber vermedin?"

"Yusuf ile konuştuk ve yüz yüze görüşmemizin daha mantıklı olacağını düşündük." Diyen babam yavaş adımlarla ilerlerken gözlerini evin içinde dolaştırdı. "Hem gelinim ile de konuşmak istiyorum."

Kaşlarımı çattım ve sesime yayılan korumacı dürtüyle sorguladım. "Neden?"

Babam alaylı tebessümüyle bana baktı. "Çünkü canım öyle istiyor."

Verdiği cevap ile hatırladım ki ona benziyordum.

Evin içinde adımlamaya devam ettiğimizde koridorun sonundaki kapı açıldı. Dışarıya çıkan sarışın ile buluşan gözlerim üzerine göğüs kafesimi sıkıştı. Kutsal kızaran gözleri ve duygusallaştığını anlamama neden olan ifadesiyle öylece durduğunda yanına gitmek, onu kollarımın arasına almak istedim. Göğüs kafesimdeki sızı onu korumak

istememden kaynaklanıyordu. Sarışınım yıllarca çok üzülmüş, yalnız kalmıştı ve ben son nefesime dek bir daha bunları yaşamayacağından emin olacaktım.

Gözlerini yanımdaki adama çevirdiğinde şaşkınlıkla kaşını hafifçe kaldırdı. Babam ile olan benzerliğimiz bir kilometre öteden anlaşılabilecek boyuttaydı. Boris Vladimirs benim ile aynı boydaydı. Altmışlı yaşlarının sonlarında olmasına rağmen oldukça fit ve sağlıklıydı. Yine de yıllarca bir ülke yönetmiş olmasından kaynaklı beyazlaşan saçları yaşını ele veriyordu. İkimizin en bariz özellikleriyse aynı renk olan gözlerimiz ve çene yapımızdı.

Kutsal bize doğru adımladığında babam bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ve bir an istemsizce bu kadar dikkatli bakarak Kutsal'ı tedirgin etmesine öfkelendim.

"Merhaba." Diyen sarışın tebessüm ettiğinde onun yanına geçerek elimi beline yerleştirdim ve bedenini kendime çektim. "Milaya, babam ile tanış."

Babam elini uzattığında tebessüm etti. "Boris Vladimirs, tanıştığıma memnun oldum."

Kutsal babamın elini tutup gülümsedi. "Kutsal Al..." Bir an durup utanarak bakışlarını kaçırdı. Ardından başını dikleştirip onunla gurur duymamı sağlayan bir özgüven ile kendini düzeltti. "Kutsal Haznedar, tanıştığıma memnun oldum efendim."

Babam tebessümünü genişletti. "Çok yakında Vladimirs."

Kutsal anlayamayarak kaşlarını çattığında ben gülümsedim. Babam bana bakıp göz kırptıktan sonra yanımızdan geçip gitti ve Yusuf Haznedar'ın içinde olduğu çalışma odasına girdi.

Sarışına dönerek elimi yanağına yasladım. Bana gökyüzünü anımsatan gözleriyle baktığında eğilip dolgun dudaklarını öptüm. Ona duyduğum açlık ile şu dakika bedenine gömülmek istesem de pek yeri ve sırası olduğu söylenemezdi. Yine de biraz daha kendimi tadında kaybedersem hiçbir şeyi umursamayacağıma emindim. Kutsal'da bunu fark etmiş olmalı ki hafifçe geri çekilip tebessüm etti.

"Her şey yolunda mı?"

Sorum ile derin bir nefes aldı. Yüzündeki ifade huzurluydu ki bu beni rahatlatıyordu. Elleriyle belimi sarıp başını göğsüme yasladığında ona daha sıkı sarıldım. Kokumu içine çekerek kalbime girmek ister

gibi kendini bana bastırdı ve uysal bir mırıltıyla sorumu yanıtladı. "Artık yolunda."

Öyle de kalacaktı.

Çünkü onun huzuru için her şeyi yapardım.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXXV. KORKULU RÜYA

İyi okumalar dilerim...

XXX. KORKULU RÜYA

Paloma Faith - Only Love Can Hurt Like This
SYML - Fear of the Water
Rihanna - Te Amo

KUTSAL

Çalışma odasının önünde dikildim ve soluklanmaya çalıştım.

Yumruk haline getirdiğim parmaklarımı ahşap kapıya vurduğumda nabzım öylesine hızlanmıştı ki bir an kalp krizi geçireceğimi düşündüm. Kapının ardında beni bekleyen adam içeri gelmemi söylediğinde derin bir nefes alıp başımı dik tuttum.

İçeriye girip ardımdan kapıyı örttüm ve etrafa göz gezdirdim.

Geniş çalışma odasının bir köşesinde büyük bir kütüphane vardı. Sol tarafta ise bir toplantı masası duruyordu. Paris'in manzarasını gözler önüne seren iki camın hemen ortasında ise bir duvar vardı ve duvarın üstüne asılmış tablo bana göz kırpıyordu. Tablonun önüne yerleştirilmiş çalışma masasını fark ettim. Ardında oturan adam yavaşça ayağa kalkıp bakışlarını üstümde dolaştırdığında bende onu inceledim.

Mavi gözleri, beyaz teni ve yaşına rağmen kusursuz fiziğiyle oldukça çekiciydi. Kıvanç'ı anımsamama neden olan simasıyla bana bakarken omuzlarımı düşürdüm. Üzerine geçirdiği siyah takım elbisesiyle şık gözüküyordu. Sarı saçlarının bir kısmı beyazlaşmıştı ve göz kenarındaki çizgiler yaşını ele veriyordu. Dudağını kıvırarak yüzüne bir tebessüm kondurduğunda gözleri ışıldadı. Beni görmekten memnun gibiydi. Ben ise ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum.

Amcam, Yusuf Haznedar, bir süre sessiz kalıp sadece bana baktı.

Masanın ardından çıkıp bana doğru ilerlemeye başladığında tırnaklarımı avuç içime gömerek sakin kalmayı denedim. İçime işleyen tuhaf hissiyat ile baş etmeye çalışsam da başarılı olamıyordum.

Birkaç adım ilerimde durup hüzünlü bir ifadeyle gözlerime baktığında ağlamak istedim. Karşımdaki adam onun canını yakıyormuşum gibi keder ve acıyla bana tebessüm ediyordu. "Seninle bu şekilde karşılaşmak istemezdim." Nadir rastlanır bir şey görmüş gibi kaşlarını hafifçe çattı. "Yaşadığına inanamıyorum." Diye fısıldadığında göğüs kafesim sıkıştı.

Tebessüm etmeye çalıştığımda yabancı saydığım adam aniden beni kollarının arasına aldı. Bedenimi sarmalayarak beni kendine hapsettiğinde nefesim kesildi. Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece kalırken idrak yeteneğim sıfırlandı. Bana sarılan kişi amcamdı. Aynı kanı paylaştığım, baba yarım olan adamdı. Ona dair hiçbir şey bilmiyor, hissetmiyordum.

Ne saçma ve acı bir sınavdı.

Ailem vardı ama bir o kadar da yoktu.

Kokusu ciğerlerimi yaktı. Beni saran kollarında anlam veremediğim bir kuvvet ve samimiyet saklıydı. Belki de aylardır çektiklerim yüzünden böyle düşünüyordum ama aniden amcamın yanında güvende olduğumu fark ettim.

Geriye çekilip buğulanan gözlerini gözlerim ile buluşturduğunda ellerini yanaklarıma iliştirdi. Yüzünü kaplayan gülümsemeyle konuştuğunda paramparça oldum. "Bakışlarını babandan almışsın."

Ruhumdaki yaralar kanamaya başladı. Babamın kızı olduğumu iddia ediyordu. Gerçekten öyle miydim? Sanırım bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim zira o ölmüştü. Geri gelmeyecek, bir kez bile olsun bana kızım diyemeyecekti. O ve annem ile geçirebileceğim her anım benden çalınmıştı. Bu yeri doldurulamaz bir kayıptı.

"Güzelliğini ise annenden."

Sözleriyle titreyen dudağımı dişleyerek ağlamamak için direndim. Ne diyeceğimi bilemiyordum ve ağzımı açsam dahi konuşabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden amcama bakmak ile yetinip sükûnetimi korudum.

Kütüphanenin önünde duran koltukları işaret etti. "Gel, konuşacaklarımız var."

Dediğini yaparak gösterdiği alana ilerledim ve kahve masasının önünde duran bej rengindeki geniş koltuğa oturdum. Hemen çaprazıma geçip kendini tekli koltuğa bıraktı ve ceketinin düğmesini çözerek dirseklerini dizlerine yasladı. Bana dikkat ile bakıyor, gözlerini üzerimden alamıyordu. Yine de bakışları rahatsız edici değildi. Aksine bana böylesine şefkat ile bakması tuhaftı.

"Kıvanç bana her şeyi anlattı." Dedi ve derin bir nefes aldı. "Yangını, kaçırılışını, bizi nasıl kandırdıklarını, bu süreçte yaşadıklarını, Araz'ın eline düşüşünü ve şu ana nasıl geldiğinizi, her şeyi söyledi." Yüzünü acı dolu bir ifade kapladı. "Öncelikle özür dilerim, Kutsal."

Dudaklarından dökülen sözlere anlam veremedim.

Çatılan kaşlarımı ve şaşkınlıkla ışıldayan ifademi fark ederek kendini açıkladı. "Babanın ve benim seni daha iyi korumamız gerekirdi. Her ne kadar yanan evin kalıntılarında DNA'nı bulmuş olsak da öldüğüne inanmamalıydık. Bu zamana dek yaşadıkların için çok üzgünüm ve biliyorum ki ağabeyim burada olsaydı kahrından ölürdü."

"Sizin suçunuz değildi." Diye mırıldandım.

Sözlerime inanmadığını görebiliyordum. Yine de üstelemedi ve parmaklarını birbirine dolayarak bana bakmaya devam etti. "Duyduğuma göre üç aydır Araz ileymişsin ve bazı nedenlerden dolayı onunla nişanlanmak zorunda kalmışsın."

Başımı salladım.

"Her ne kadar seninle tanışalı on dakika bile olmamışken böyle bir konuşma yapmak istemiyor olsam da bazı şeyleri netleştirmemiz gerek." Gözlerimin içine bakarak sözlerini ezberlememi dilercesine net konuştu. "İçine düştüğün dünyanın sana yabancı olduğunu biliyorum ama anlamalısın ki damarlarında akan kan ile Haznedar ailesine

bağlısın. Varlığını herkes biliyor, bilmeyenler ise öğrenecek. Bu da demektir ki attığın her adım ailemizi temsil edecek."

Omuzlarım çöktüğünde üstüme bir yük binmiş gibi hissettim.

"Seni öldürmek isteyenler olacak, Kutsal." Dediğinde boğazım düğümlendi. "Ailemizi sarsmak, işimizi baltalamak için sana zarar vermek isteyenler olacak. Ve söz veriyorum seni son nefesime dek koruyacağım. Tıpkı Kıvanç ile Kumru'yu koruyacağım gibi."

Gözyaşlarım geri döndü ama onları derinime gömdüm. Ağlamak istemiyordum. Artık üzülmek ve halime acımak istemiyordum. Tek dileğim her şeyi geride bırakıp yeni bir sayfa açabilmekti.

"Yine de senin de görevlerin ve sorumlulukların olacak. Araz ile nişanını bizim camiamızda duymayan kalmamış durumda. Kıvanç'ın seni geçen gün taktim etmesiyle dedikodular ve söylentiler aldı başını gitti. Herkes Bratva ve Fransa'nın birleşmesini bekliyor. Kimileri bu ittifakın bizi güçlendireceğini bildiği için geriye çekilip korkarak köşelerine sinecek, kimileri ise bu durumun zayıf anımıza denk geldiğini düşünerek saldırmak isteyecek."

Beni korkutmak istemediğinin farkındaydım ama ürperdiğimi söyleyemezdim.

Yine de taktir etmeliydim çünkü karşımdaki adam, amcam, bana büyük bir şeffaflık ile geliyordu. Bilmediklerimi anlamamı istiyor, benden bir şey saklamıyordu ve bunun benim için anlamı büyüktü.

"Ama anlamanı istiyorum." Dediğinde ifadesi insanı geren bir ciddiyet ile kutsandı. "Bizim kitabımızda evlilikler anlaşmalara dayalıdır. Bir nevi iş gibidir. Ve bu anlaşmalar ancak ölüm ile bozulur. Boşanma yoktur, bir kez adın yer altı dünyasından biriyle anıldı mı, sana kimse yanaşamaz. Araz ile evlenmek demek, son nefesine dek Araz ile kalman demek."

Bunun beni germesi gerekebilirdi ama Araz'a olan sevgim sayesinde sözlerinin zaten arzum olduğunu fark ettim. Araz ile bir ömür geçirmek beni korkutmuyordu aksine onsuz bir hayata mahkûm olmak en ağır cezalardan biri olurdu. İnişli çıkışlı ve kaotik bir ilişkimiz olmuş, birbirimize çevirdiğimiz oyunlar ikimizin de ayağına dolanmıştı ama yadsınamaz bir gerçek vardı, Araz benim yüreğime, kalbime ve bedenime temas edebilmiş tek adamdı.

"Normalde istemesen bile seni Araz ile evlendirmem gerekirdi. Geri kafalılık biliyorum ama geleneklerimiz böyle. Herkes sizi nişanlı

biliyorken ayrılmanız iki aileyi de cevap veremeyeceği sorular ile baş başa bırakır." Bir süre susup sadece bana baktı. "Yine de ağabeyimin sana bir seçenek sunmamı isteyeceğini biliyorum. Bu yüzden iyi düşün, Kutsal. Bu teklifim sadece bir kez geçerli olacak."

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

Derin bir nefes alıp dikleşti. "Eğer Araz ile evlenmek, bu hayatın içinde kalmak, bizim karanlığımıza bulanmak istemiyorsan seni kimsenin bulamayacağı bir yere gönderebilir, saklayabilirim. Kardeşlerini ve Araz'ı bir daha göremezsin çünkü ne kadar arasalar bile seni bulamayacaklarından emin olabilirim. Yeni bir kimlik, istediğin kadar para, kısacası yeni bir sayfa." Diyerek iç sesimin yansıması misali mırıldandı. "Her şeyi geride bırakıp önüne bakabilirsin. Kalmayı seçersen ise Araz ile evlenir, bu ailenin bir ferdi olur, ölene dek bir Haznedar hayatı sürersin."

Yalvarır gibi mırıldandı.

"İyi düşün, kızım." Dedi ve ekledi. "Kalacak mısın, gidecek misin?"

Belki de gitmem gerekirdi. Suç dünyasının bir numaralı insanlarıyla çevrilmenin mantıklı olmadığı bir gerçekti. Gidersem her şeyi bir kenara bırakabilir, bütün acılarımı unutabilirdim. Sadece dans edip dünyayı gezebilirdim ve sonsuza dek yalnızlığımda debelenirdim. Ama bunların hiçbirini istemiyordum. Benim istediğim, benden çalınanları geri almaktı. Kökümden kopardıkları ailemin içinde çiçek açmak istiyordum. Babamızın katilini bulmaya çalışırken kendini kaybeden ağabeyimin, maruz kaldığı işkence ve korkunç olay yüzünden güçlü dursa da bir noktada zayıf kalan kız kardeşimin, bana merak ve şefkat ile bakan amcamın, bana arkadaş olan Elena, Hilal ve Güneş'in, en önemlisi de bana asırlar sonra hayatta olduğumu hissettiren adamın, felaketimin, Araz'ın, yanında kalmalıydım.

Benden esirgenenlere inat, kaybettiklerimin iki katını kazanmalı, bütün çektiklerime değdi demeliydim.

Bu yüzden amcama bakarak tebessüm ettim ve gram şüphe duymadan, bütün samimiyetim ile, asla pişman olmayacağımı bilerek sorusunu yanıtladım. "Kalacağım."

Soluk mavi gözler yüzümü tavaf etti. Cevabımın ardındaki niyetten emin olmak ister gibiydi. Belki de bir süre sonra vazgeçeceğimi düşünüyordu. Oysa benim için uzun zamandır bu kadar kararlı olduğum başka bir şey yoktu.

Ailemi tanımak istiyordum.

Artık yalnız olmak istemiyordum.

Etrafım beni önemseyen ve seven insanlarla çevrilsin istiyordum.

Dünyanın bana verebileceği her şeyi istiyordum çünkü bunu hak ediyordum. Çektiğim cefanın bir sefası olmalıydı. Ve ben gerekirse layık olduğum o mutlu sonu, tırnaklarımı kazıya kazıya alacaktım.

"Peki." Dedi amcam. "Öyleyse hoş geldin, kızım."

Hitap şekli karşısında sarsılsam da tebessüm ettim. Birinin bana en son ne zaman böylesine içten bir şekilde kızım dediğini hatırlamıyordum. Ve şimdi karşımdaki adam bana böyle seslenirken Erdem Gürsoy'un kızım kelimesini ne denli boş ve duygusuz telaffuz ettiğini daha iyi anlıyordum.

"O zaman düğün hazırlıklarına başlamalıyız. Araz ile üç aydır nişanlısınız ve bu süreç olması gerekenden oldukça uzun. İnsanlar teoriler üretmeye ve bir açık aramaya başlayacaktır."

Başımı salladım. "Benim için uygun."

Amcam beni süzerek kaşlarını çattı ve dudağının kenarındaki kıvrım ile mırıldandı. "Araz Vladimirs'i seviyorsun."

Bu bir soru değildi.

Anlaşılan karşımdaki adam bir bakışta duygularımı okuyabiliyordu. Yine de istemsizce kızararak bakışlarımı kaçırmıştım. Elbette Araz'ı seviyordum ama bu amcamla onun hakkında rahatça konuşabileceğim anlamına gelmiyordu. Amca, amcam, sanırım buna çabuk adapte olmuştum.

"Baban Araz'ı çok severdi." Dediğinde göğsüm sıkıştı.

Kalbime binen ağırlık ile ona baktığımda ruhumun parçalandığını hissettim. Titreyen çenemi sağlama almak isteyerek dişlerimi sıktım.

"Türkiye'deki ortağımız haline gelmesinin nedeni babandı. Ne gördü bilmiyorum ama Araz'ın ona gençliğini hatırlattığını söylemişti. Eminim burada olsa, evliliğiniz onu mutlu ederdi."

Ve tuttuğum yaşlar yanağımdan süzülmeye başladı.

Anlaşılan toleransım sonlanmıştı ki bu oldukça normaldi. Tanımadığım lakin buna rağmen sevdiğimi fark ettiğim babamın namı bile beni kedere boğuyordu. Onunla asla tanışamayacak olduğumu bilmek beni mahvediyordu. Araz ile birbirlerini bilmeleri, babamın Araz'ı sevmesi ise bana bir armağan gibiydi. Sanki cennetten bir melek

inmiş ve Araz ile yollarımı kesiştirerek babamın sevineceği bir duruma düşmemizi sağlamıştı.

Düşüncemi dile dökerek mırıldandım. "Belki kaçırılmasam, bir Haznedar olarak büyüsem bile, babam Araz ile evlenmemi önerebilirdi."

Amcam tebessümünü genişleterek iç geçirdi. "Büyük ihtimal."

Verdiği onay ile damla daha yanağımdan süzüldü. Elimin tersiyle yaşlarımı silip derin bir nefes aldım. Babamın mutlu olacağını bilmek neşelenmemi sağlamalıydı lakin içimdeki keder onları biri her andığında büyüyordu. Sanki ruhumda bir kara delik vardı ve ailemin adıyla genişliyordu.

Amcam yerinden kalktı ve birkaç adım ilerimde dikilip elini omzuma yerleştirdi. Gözlerimin içine bakarak destek olmak istercesine konuştuğunda aklımı başıma getirmeyi diler gibi sert bir üslup kullandı. "Yaşadıklarını unutma ama onlara göre de nefes alma. Annen ve baban, gördüğüm en güçlü insanlardı. Ve bir bakışım ile anlayabiliyorum ki onlara sandığından daha çok benziyorsun. Ailen arkanda, Kutsal. Yapman gereken tek şey, yanımızda durmak."

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım.

Amcam geriye çekildi ve ellerini pantolonun ceplerine iliştirdi. "Kardeşlerinin yanına git ve nişanlın ile Kıvanç'ın birbirini boğmayacağından emin ol. Birazdan size katılacağım."

Yerimden kalkıp çıkışa doğru adımladım ve kapının kulpunu tutup duraksadım. Yüzüme bir tebessüm yerleştirerek omzumun ardından baktığımda masasının kenarına ilişen amcama baktım. Gözlerindeki aşinalıktan güç alarak mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Tek kelime etmesine zaman tanımadan dışarıya çıkıp ardımdan kapıyı kapattım. Koridorda adımlayıp karşımdaki ikiliyi fark ettiğimde ise kala kaldım. Tek kaşımı havalandırarak dudaklarımı araladım. Araz'ın yaşlı versiyonuna karşı şoka girmiştim. Babası olduğunu anlamam imkansızdı çünkü kopyala yapıştır gibiydiler.

Adamın boyu Araz ile aynıydı. Kaç yaşında olduğunu bilemiyordum çünkü otuz üç yaşında oğlu olan birine göre fazla fit ve sağlıklı duruyordu. Laciverte çalan gözleri, oğlununkiler ile aynıydı. Saçları yaşından dolayı beyazdı lakin emindim ki bir zamanlar en az Araz'ınkiler kadar siyah olmalıydı. Çene yapıları birebirdi ve ikisi de bana bakarken aynı kurnaz tebessümü kuşanmıştı.

Evet, kesinlikle Araz'ın otuz yıl sonraki haline tanıklık ediyordum.

Boris Vladimirs kendini taktim ettikten sonra yanımızdan ayrıldı ve amcamın çalışma odasına girdi. Araz'a sarılarak bir süre dakikalar önce yaşadığım duygusal anları geride bırakmaya çalıştım. Varlığına tutunarak huzuru buldum ve sakinleştiğimde geriye çekilip gözlerine baktım. "Yokluğumda ağabeyimi öldürmedin, değil mi?"

Tebessümü genişledi. "Kumru tasmalarımızı sıkı tuttu, merak etme."

Kıkırdayarak elini tuttum ve koridorda yavaşça yürümeye başlayarak onu da ardımdan sürükledim. "Kız kardeşimden beklerim."

"Sana benziyor." Dedikten sonra kaşlarını çattı. "Ama bir o kadar da sana benzemiyor."

Bunu bende fark etmiştim. İkiz olmamızdan kaynaklı elbette görsel olarak benziyorduk. Gerçi bence bariz farklılıklarımızda vardı. Bana kalırsa bizi tanıyan insanlar ikimiz arasındaki ayrımı kolaylıkla yapabilirdi. Kişisel özelliklerimize değinmiyordum bile çünkü o aşamada apayrıydık.

"Kumru ile ilgili bilmem gereken bir şey var mı?"

Sorusuyla duraksayıp ona döndüm. "Ne gibi?"

Bir süre yüzüme bakıp kaşlarını çattı. Dilinin altındaki kelimelerden emin olamıyor, nasıl açıklayacağını bilemiyor gibiydi. "Bana kahve ikram etti ve ben bardağı alırken ona temas ettiğimde..." Omuzlarını silkerek kaşlarını biraz daha çattı. "Bilemiyorum, tuhaf bir ifadesi vardı. Tepkisi garibime gitti."

Boğazım düğümlendi.

Kız kardeşimin yaşadıklarını biliyordum ki emindim bildiklerim gerçeğin sadece yüzde beşiydi. Kumru iyi olduğunu söylüyordu ve bir noktaya kadar doğruyu dile döktüğünü anlayabiliyordum. Yine de zihnindeki karanlıktan haberdardım. Yaşadıklarından sonra travmatize olmaması imkânsız sayılırdı. Anlaşılan ikiz kardeşim, erkeklerin yanında gardını dik tutuyor ve onlar ile temas ettiğinde geçmişi tarafından avlanıyordu.

Araz'a doğruyu söyleyemezdim çünkü bu Kumru'nun sırrıydı.

Nişanlım zekiydi ve iki ile ikiyi toplayarak sonuca ulaşabilirdi ama elimden geldiğinde onu yanlış yönlendirmeliydim.

"Fiziksel temastan hoşlanmadığını söylemişti." Diyerek tebessüm ettim. "Sana özel bir şey değil. Tanımadığı insanlar ile mesafeli kalmayı seviyor."

Araz gerçeği bir arar gibi yüzüme baktı ve yalanıma kanmadığını belli edercesine ifadesini ciddileştirse de üstüme gelmedi. Bakışlarındaki anlayış ile eğilip alnımı öptüğünde konuyu kapatmasına minnettardım.

Salona girdiğimizde Kumru ile Elena'yı geniş camların önünde dikilmiş, kahve içerken bulduk. Ağabeyim görünürde yoktu ve bir yanım onun öfkeli oluşuna kafayı takarak üzülüyordu. Kıvanç'ın iyi ve mutlu olduğumu anlamasını istiyor, Araz ile anlaşabilmesini diliyordum. Aynı çembere üyeydiler. Bu yüzden gayet medeni bir ilişki sürebiliyorlardı ve ben bunu değiştirmemeliydim.

"Her şey yolunda mı?" diye soran Kumru'ya dönerek başımı salladım.

Elena'ya yanaştığımda bana hafifçe sarılıp tebessüm etti. Bakışlarımı yüzünde gezdirdiğimde gergin olduğunu fark ettim. Nedenini anlayamadığım bir tedirginlik güzel simasında dolanıyordu. Dudaklarımı aralayıp sorun ne diyeceğim sıra konuşarak dikkatimi dağıttı. "Gerçekten görümcen olacağıma göre artık benim ile iş birliği içine girip ağabeyime karşı beni idare etmelisin."

Kıkırdayarak Araz'a baktım. "Ah, eminim ki el birliğiyle onu erkenden yaşlandırabiliriz."

"Bir adam daha fazla ne ister." Diyerek gözlerini devirdi. "Artık bir değil, iki değil." Bakışlarını Kumru'ya çevirdi. "Üç kişisiniz. Kesinlikle başım beladan çıkmayacak."

Kız kardeşimi de dahil etmesi kalbimi sıcacık etti. Uzun zaman sonra kendimi ilk defa bir şeylerin dışında, kenarında veya kıyısında değil, tam merkezinde hissediyordum.

Kumru göz kırptı. "İnan bana, mükemmel fikirlerim var. Kıvanç'ın bu hale gelmesinin nedeni benim. Kendisini yıllarca ilmek ilmek delirttim ve eserim ile gurur duyuyorum."

Ağabeyimin ismi aralarında durduğum iki Vladimirs'in de gerilmesini sağlamıştı. Araz'ın sebebini bilsem de Elena'nın nedenini anlayamamıştım.

"Ağabeyinin deliliği kişiliğiyle alakalı gibi duruyor."

Araz'ın sözleri üzerine ağabeyimin sesini işittim. "Bana hakaret edeceksen bunu evimde yapmamanı öneririm."

Ortama çöken gergin atmosfer ile nefesim kesildi. Odanın kenarında dikilen ve ölüm saçan bakışlarıyla nişanlıma odaklanan ağabeyim bedenimin kasılmasını sağladı. Kıvanç'ın derdinin büyüklüğü karşısında ne yapacağımı bilemiyordum ama bu sorunu bir an önce halletmezsek Araz'ın sabrının sonu gelecekti ve sonra gerçekten de her şey daha kötü bir hal alacaktı.

"Doğruyu dile getirdim." Dedi Araz, insanı sinir eden alaylı tebessümüyle. "Hakaret sanma."

Kıvanç sinirle Araz'a doğru adımlamaya başladığında nişanlım ona doğru döndü ve ellerini iki yana açarak adeta ağabeyimi kışkırttı. Çıkacak kavgayı sezerek aralarına girdiğimde güçlü ve tok bir ses evin içinde yankı buldu. "Yeter!"

Hepimiz sesin geldiğini yöne döndük. Kıvanç derin bir nefes alarak Araz'a dik dik baksa da geri bastı ve odanın köşesine giderek sakinleşmeye çalıştı. Araz ise alaylı sırıtışıyla ellerini cebine yerleştirip ağabeyime bakmaya devam etti.

Amcam ile Boris Vladimirs salonun girişinde durdular ve birbirlerine baktılar. Yusuf Haznedar, konuşma sırasında öncelik kazanarak derin bir nefes aldı. "Boris ile konuştuk ve bir karara vardık. Daha fazla zaman kaybetmemiz en doğrusu olur. Bu yüzden hafta sonuna dek Araz ile Kutsal evlenecek."

Engel olamadığım mutlu tebessümüm ile Araz'a döndüğümde sırıttığını gördüm. Elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti ve saçlarımın arasına bir buse iliştirdi. İstediğim her şeydi. Artık bir ailenin parçasıydım ve ben çok yakında Araz ile kendi ailemi de kuracaktım. Belki saçmaydı lakin daha mutlu ve umutlu olduğum bir zaman dilimi hatırlamıyordum.

"Anlaşmayı hazırlatıyoruz ve birkaç güne herkese düğünü duyuracağız." Diyen amcamdan sonra Boris Vladimirs söze girdi ve sarf ettiği kelimeler ile beynimden vurulmuşa dönmemi sağladı. "Elena ile Kıvanç ise bu ayın sonuna dek evlenmiş olacak."

Açık kalan ağzımı kapatamadım. Şaşkınlıkla Araz'a baktığımda şoka girdiğini gördüm. Kumru da habersiz olmalıydı ki en az benim kadar afallamıştı. Elena ise çekingen dursa da dik başlılığını koruyordu ve yüzündeki ifadeden bu konuda bilgisi olduğu belliydi.

Merak ile ağabeyime döndüğümde çatık kaşları ve karışan kafasıyla Elena'ya baktığını gördüm. Şaşkınlığın yanı sıra bir duygu daha vardı.

Kıvanç, Elena'ya büyük bir özlem ile bakıyordu.

"Ne?" diye mırıldanan kız kardeşimin ardından Araz isyan ederek bağırdı. "Elena'nın Kıvanç ile evlenmesi için ortada hiçbir neden yok. Kutsal ve benim evliliğimiz gerekli olan ittifakı sağlayacak. Asla ama asla bu morona kız kardeşimi vermem."

"Yeter, Araz." Dedi Boris Vladimirs.

Elena iç geçirerek Araz'a yanaştı. "Kıvanç ile evleneceğim, ağabey."

Yanımdaki adamın sinirden kas katı kesildiğini hissedebiliyordum. Öfkesi öyle yoğundu ki resmen elektrik saçıyor, hiddeti yüzüme bir tokat gibi vuruyordu. Sessiz kalan ağabeyime göz attığımda sindiği köşede Elena'yı izlediğini gördüm.

"Evlenmeyeceksin."

Araz'ın sözleriyle Elena kaşlarını çattı. "Evleneceğim."

Sinirle dişlerini sıktı ve kız kardeşine yanaşıp ellerini yanaklarına yerleştirerek gözlerinin içine baktı. Öfkesini geri plana atmayı deneyerek konuştu. "Kıvanç ile evlenmen için ortada hiçbir sebep yok."

"Var."

Geriye çekilen Araz isyan etti. "Bu adam ile evlenmek için ne gibi bir sebebin olabilir?"

"Çünkü Kıvanç'ın çocuğunu taşıyorum." Diye bağırdı Elena. Nefes nefese kalmış, üstündeki yükten sonunda kurtulmuş gibi çırpındı. Başını dik tutmaya ve ciddiyetini yitirmemeye çalışsa da iyi bir halde olmadığını görebiliyordum. Bakışlarını beti benzi atmış olan ağabeyime çevirdi ve bir günahı dile dökercesine mırıldandı. "Hamileyim."

Düştüğüm şok nefesimi kesti.

Bakışlarımı Elena'dan ağabeyime çevirdim. Bayılacak gibi duruyor, neler olduğunu anlayamıyor gibi bakıyordu. Yine de görebiliyordum. Şaşkınlığının ardındaki heyecanı seçebiliyordum. Dolmaya başlayan gözleriyle Elena'ya bakarken ona koşmak, ona sarılmak ister gibiydi. Anlayamadığım bir sebepten ise kıpırdamamayı tercih ediyordu.

Aniden Elena'nın Fransa'ya gerçekleştirdiği yolculuk aklıma geldi. Eve döndüğünde üzgün ve öfkeli oluşu, imalı bir şekilde sarışınlardan hoşlanmadığını söylemesi, Dimitri'nin kulübündeyken Kıvanç'ın onu

aradığını öğrendiğinde yüzünde oluşan ifadesi ve... Eyfel Kulesindeki macerası.

Harika, yeğenimin temelinin nasıl atıldığının hikayesini öğrenmiş ve bunu fark etmemiştim.

Yeğenim.

Son otuz saat içinde kayıp bir prenses olduğumu, ailem sandığım iki kişinin hayatımı mahveden baba ile kız olduğunu, bir ağabeye, ikiz kardeşe ve amcaya sahip olduğumu, kalbimi deli gibi attıran adamın kalbinin benim için deli gibi attığını, evleneceğimizi ve sonunda eksik olduğum her şeye sahip olarak kendime ait bir aile kurabileceğimi öğrenmiştim. Şimdiyse bu bilgilere bir yenisi eklenmişti. Yakında hala olacaktım. Hatta müstakbel nişanlım ile aramdaki kurumsal bağı da işin içine katarsak aynı zamanda yenge olacağımda barizdi ki Elena ile kız kardeş seviyesine gelirsek teyzede sayılırdım.

"Siktir." Diye mırıldandığımda Araz bağırdı. "Siktir!"

Gözümü kırpıp açtığım sıra Araz olduğu noktadan ayrılıp ağabeyimin üstüne atladı ve elini boynuna dolayarak Kıvanç'ı duvara yapıştırdı. Öfkeyle haykırdığında kendini zor tutuyordu. "Kız kardeşimi hamile mi bıraktın?"

"Sanki sen onu kız kardeşini hamile bırakmak istemiyorsun." Diye homurdanan Elena ile kızardığımı hissettim.

"Kapan çeneni, Elena!"

Araz'ın bağırışıyla ağabeyim transtan çıkmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Araz'ın onu duvara yapıştırdığını yeni fark ediyor olmalıydı ki kaşlarını çatarak nişanlımı üstünden ittirmeyi denedi ve yakasına yapışarak sıktığı dişlerinin arasından hiddetle mırıldandı. "Sakın ona bir daha bağırma."

Ağabeyimin boynuna kolunu bastırarak onu nefessiz bırakan nişanlıma doğru bir adım attığımda Kıvanç'ın sözleriyle duraksadım.

Yüzündeki alaylı tebessüm ile mırıldandı. "Sen benim kız kardeşimi isterken sorun yoktu ama ben kız kardeşin ile evleneceğim zaman sinirlerin yükseldi, öyle mi? Siktir, Vladimirs. Şimdi ödeşmiş olduk."

"Ben kız kardeşini seviyorum." Diye bağırdı Araz. Ardından tek kaşını kaldırarak meydan okurcasına ağabeyime baktı. "Sen aynı şeyi benim kız kardeşim için söyleyebilir misin?"

Ağabeyime baka kaldım.

Bir cevap vermesini, evet demesini, Araz'ı ikna etmesini bekledim.

Ama Kıvanç ağzını bile açmadı. Sinirle Araz'a bakıp susmayı tercih etti. Kalbim Elena için kırıldığında ağabeyime olan öfkem dişlerimi sıkmamı sağladı. Bir an için Araz'ın yapacaklarının Kıvanç'a müstahak olduğunu düşündüm.

"Sevip sevmemesi önemli değil." Diyen kadına baktım. Elena dik tuttuğu başıyla her zamanki buzlar kraliçesiydi. Dudağının kenarını kıvırarak alayla tebessüm etti. "Kıvanç'a âşık olduğumu sanıyorsan beni tanımamışsın demektir ağabey. Evliliğimiz tamamen çocuğumuz için olacak. Onu aldırmam söz konusu bile değil ve çocuğum babasız büyümeyecek." Araz'a baktığında ikisinin arasında sözsüz bir diyalog gerçekleşti. İkisinin de bakışları birkaç saniyeliğine yumuşadı. "Bunu asla yapamam, biliyorsun."

Evet, kesinlikle sözlenmemiş sözler vardı.

İki kardeş birbirine bakarak sükûnet dolu bir isyanın eşiğinde durdu.

Araz, ağabeyime geri döndüğünde sinirle tebessüm etti ve geriye çekilip yakasını bıraktı. Odanın içinde adımlayarak sinirle dikkatini dağıtmaya başladığında ona yanaşıp elimi göğsüne yerleştirdim. Aldığı seri nefesler yüzünden hızla inip kalkan gövdesine yaslanarak avcumu kalbinin üstüne yasladım. Burnunu saçlarımın arasına gömüp kokumu içine çekti ve sakinleşmeye çalıştı.

"Elena ve Kıvanç'ın bebeği hem Rusya hem Fransa için varis olacak. Bir gün Kıvanç'ın ardından yönetime çocuğu geçecek." Diyen amcama baktım. "O yüzden bu evlilik ikiniz istemeseniz bile gerçekleşmek zorunda."

Kıvanç büyük bir kararlılıkla konuştuğunda gözlerini Elena'dan alamadı. "Gerçekleşecek."

"Sikeyim." Diye homurdanan Araz'ı işittiğimde kollarımı beline dolayarak onu yakınımda tutmaya devam ettim. Öfkesini hissedebiliyor ve bir an önce kendine gelmesini istiyordum. Saçlarımın arasına gömdüğü başını kaldırmadan iç geçirdi.

Boris Vladimirs söze girdi. "Kutsal ve Araz üç aydır birlikte oldukları için onların artık evlenmesi gerek ama sizin nişanınızı duyurduktan hemen sonra evlenmeniz insanlarda şüphe uyandırabilir. Bu yüzden birkaç güne anonsu gerçekleştirip iki, üç hafta sonra da nikahınızı kıyacağız. O süreçte kameralara poz verin ve evlenmek için sabırsızlanan bir çift gibi davranın."

Elena ile ağabeyim başlarını salladılar.

Kıvanç olduğu noktadan ayrılıp gözlerini Elena'dan ayırmayarak ona doğru adımladı ve birkaç adım ilerisinde dikilip sertçe yutkundu. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Sorusuyla Araz doğrulup onlara baktı ve ben beline doladığım kollarımın baskısını arttırdım.

"Gidin konuşun." Diyen amcam sinirle homurdandı. "Herkes bugün aralarındaki problemleri halletsin. Bu saatten sonra Vladimirs ve Haznedar'lar bir aile. Her zaman bir arada kalmalı, birbirimizi kollamalıyız. En ufak bir zayıflık göstergesini kabul etmiyorum."

Küçük çocuklar gibi azarlanmamıza rağmen hepimiz onay verircesine kafalarımızı eğdik. Amcam doğru söylüyordu. Bu saatten sonra Vladimirs ile Haznedar'lar arasında yıkılmaz köprüler oluşmuştu. Rusya, Fransa ve Türkiye, bu iki ailenin ortak yönetimi altına girecekti. Belki de yer altı dünyasının en güçlü koalisyonuyduk. Hatta içimden ses belki kelimesini silip atmamı çünkü tam olarak böyle olduğunu söylüyordu. Bu da demekti ki, artık dostumuzdan çok düşmanımız olacaktı.

"Yarım saat sonra kahvaltı salonunda buluşalım." Dedi amcam ve gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bir aile olarak kahvaltı edip bundan sonraki adımımızı konuşacağız ve asıl düşmanımızı nasıl yok edeceğimizi tartışacağız."

"Asıl düşmanımız?" diye sorduğumda bütün olay boyunca sessiz kalan ikiz kardeşim hepimizi dikkat kesilmek zorunda bırakan sözleri sarf etti. "Tilki'yi öldürmeden önce sorgulayıp kime çalıştığını öğrendim. Tilki'nin emir aldığı kişi, bizi yok etmek isteyen düşmanımız, Meryem Hanel'den başkası değil."

Araz'ın bedeni kas katı kesildi.

Arabada gerçekleştirdiğimiz konuşmayı hatırlamak bile kanımı donduruyordu. Bir annenin, kendi evladına karşı nasıl bu kadar acımasız ve zalim olduğunu anlayamıyordum. Sıkıca sarıldığım adam sevilmeyi hak ediyordu. İki yıl boyunca kimse onu sevmez diye konuşamamıştı. Gözümün önüne gelen çocukluğunun hissettiklerini düşünerek bile parçalanıyordum. Araz ona yaşatılanları hak etmemişti, Hazal ona yazılan sona layık değildi.

Ellerimin arasında atan kalbinin paslanmasının nedeni, Meryam Hanel'di. Araz sadece küçük bir çocukken annesini başkasıyla

yatarken yakalamıştı. Bu çok ağır bir travmaydı. O kadın, Araz'ın yaralarının mimarı ve ilk yenilgisiydi.

Araz annesi tarafından yaralanan, kardeşiyle sınanan küçük bir çocuğun acılarla yoğrularak günümüze gelen haliydi. Ruhu kanıyor, geçmişi onu içten içe yiyordu. Onu en iyi ben anlardım zira aynılarını yaşamıştım. Tıpkı onun gibi Eylül'ü koruyamadığımı düşünerek kendimi suçlamış, yanında olamadığım için kendimden nefret etmiştim. Aynı hırsla ve öfkeyle saldırmış intikamın kölesi olmuştum.

Meryem Hanel'in ona yaşattıklarını asla kabul edemezdim. Onun canını yakan biri, benim için olası bir tehlikeydi. Ayrıca her şeyin ötesinde bir gerçek vardı. O da genç bir kızın zalimce katledilmesiydi. Sırf onun için bile bütün varımı yoğumu ortaya koyardım çünkü hiçbir kadının kanı yerde kalmamalıydı.

Ve şimdi sadece Hazal ile Araz'a yapılan haksızlık değil, kendim dahil olmak üzere aynı kanı taşıdığım herkesin hayatı o kadın yüzünden tehlikedeyken Meryem Hanel'i hedefim haline getirmemem söz konusu bile olamazdı.

"Bunu detaylı konuşacağız." Dedi amcam ve tükenmiş gibi iç geçirdi. "Şimdi hepiniz bir süre gözümün önünden kaybolun, kendinizi toparlayın ve yarım saate kahvaltıya gelin."

Boris Bey ile amcam salondan çıktığında Kumru gözlerini önce benim ile Araz'ın ardından Kıvanç ile Elena'nın üstünde dolaştırdı. Kaşlarını kaldırarak dudaklarını birbirine bastırdığında odadaki gerginlikten sıkıldığını belli etti. Tek kelime etmeden salondan çıkıp gözden kaybolduğunda kız kardeşiyle ağabeyime dik dik bakan adama döndüm. Sinirden bir heykel haline gelmişti.

Kıvanç ile Elena'yı yalnız bırakmamız ve Araz'ı onlardan uzaklaştırarak sakinleştirmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden canavarımın parmaklarını kavrayıp parmak uçlarımda yükseldim ve çenesinin kenarına bir buse iliştirdim. Bana bakmasa da bedeni bir tık gevşemişti. Onu peşimden sürüklemeye çalışarak merdivenlere yöneldiğimde bir an direndi. Saniyeler içindeyse Rusça küfürler mırıldanarak ardımdan geldi.

Araz'ı odama sokup kapıyı kapattığımda endişeyle yüzüne baktım. Sinirle geniş alanda adımlamaya başlayıp benden uzaklaştı. Bir elini beline yerleştirmiş, diğer elinin baş parmağıyla dudağının kenarını kaşımaya başlamıştı. Lacivert gözlerinden kıyametler kopuyordu.

"İyi tarafından bakalım." Diyerek gerginliği yumuşatmak istedim. "Artık Kıvanç seninle uğraşamaz ve ilişkimizi onaylamıyor diye saçmalayamaz."

Hızla bana dönüp kaşlarını çattı. "Ağabeyin, kız kardeşimi hamile bırakmış." Dediğinde sıktığın dişlerinin arasından zar zor konuşuyordu. "Hangi ara oldu bu? Sen biliyor muydun, Kutsal? Bana doğruyu söyle."

Ciddi misin dercesine ona baka kaldım. "Araz iki gün öncesine kadar ağabeyim olduğunu bile bilmiyordum. Potansiyel yeğenimi nereden bilebilirim?"

"Siktir." Diyerek omuzlarını düşürdü. "Dayı olacağım."

Ona doğru adımlayıp ellerimi yanaklarına yerleştirdim ve dudağına bir buse iliştirip sakinleşmesini umdum. Lacivert gözlerine tutunarak mırıldandım. "Ve mükemmel bir dayı olacaksın. Elena'nın şu an senin desteğine ihtiyacı var. Ayrıca ağabeyim kötü bir adam değil, Araz."

"Biliyorum, Milaya. Sadece..." İç geçirerek bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum, evet, bakıldığında Kıvanç gerçekten Elena'yı koruyup ona saygıyla yaklaşabilecek biri. Ortaklığımızdan dolayı da kız kardeşimin üstünde söz sahibi olmaya devam edebilirim." Tekrar bana baktığında hüzünlüydü. "Ama benim kız kardeşim, sarışın. Geriye kalan tek kız kardeşim ve ben âşık olduğu biriyle evlendiğini görmeyi tercih ederdim."

Dudağımı dişleyerek gözlerimi kıstım. "Morskoy, bence onlar birbirine aşık. Aralarında ne geçti bilmiyorum ama birbirlerine karşı hisleri oldukları bariz. Zamanla sorunlarını halledeceklerine eminim."

"Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle."

Sinirle homurdandıktan sonra bir çocuk gibi isyan etti. "Yine de Kıvanç benden önce baba olacak."

Hayretle baka kaldım ve yanlış duyduğumu düşündüm. Ciddiyetine ilişen sinir harbini fark ettiğimdeyse kendime engel olamayarak kahkaha attım. Araz bana kaşlarını çatarak baktığında bile susamadım ve kıkırdamaya devam ettim. Gerçekten derdinin bu olmasına inanamıyordum.

Kollarımı boynuna dolayarak ona yanaştım ve yanağına ardından çene çizgisine öpücükler bırakmaya başladım. Ciğerlerime akın eden kokusu bütün bedenimin titremesini sağladı. Ona duyduğum özlem

aniden bütün neşemi alıp götürdü ve geriye ilkel bir açlık bıraktı. Parmak uçlarımda yükselirken Araz'ı kendime doğru çektim. Alaylı olmaya çalışsam da sesimin arzudan titremesine mâni olamamıştım. "Beni hamile bırakarak ağabeyimden intikam almak ister misin?"

Ayaklarım yerden kesildiğinde ufak bir çığlık dudaklarımın arasından kayıp gitti. Bacaklarımı Araz'ın beline doladım ve güçlü kolları arasında hissettiğim mutlulukla gülümsedim.

"Mükemmel fikir, milaya." Diyerek boynumu öpmeye başladı. Dişlerini tenime geçirip kokumu içine çektiğinde titremem arttı. Birbirimize muhtaç oluşumuz öylesine barizdi ki Araz'ın sözlerini işitmesem bile hissediyordum. "Sana ihtiyacım var."

"Benimde sana, sevgilim."

Geriye çekilip gözlerimizi buluşturdu. Bana bakarken duyduğu hayranlığı bakışlarına yansıttı. Sanki geldiğim noktayla gurur duyuyordu. Kokumu içine çekerek burnunu boynuma sürttüğünde ona sahip olduğum için bir kez daha şanslı olduğumu anladım. Araz'ın karanlık bir yüzü vardı. Sevdiklerine zarar gelme ihtimali bile onu delirtiyordu. Saldırganlığı, koruma dürtüsündendi. Kesinlikle manyağın tekiydi ve aklından zoru vardı ama bunların çok ötesinde saf bir ruha sahipti. Altından yapılmış bir kalbi vardı ve ben o kalbi korumak için elimden geleni yapacaktım.

"Ne dedin sen bana?" Diye sordu alaycı bir tebessüm ile yüzüme bakarken. Eğilerek tekrar boynumu öpmeye başladığında gülümsedim. "Bilmem, ne dedim?"

Hafifçe tenimi dişledi ve bunun bir uyarı olduğunu anladım. Erkeksi homurtusu içimi yaktı. "Kutsal, sen bana nasıl hitap ettin?"

Dudağımı dişleyerek başımı geriye attığımda ellerimi yanaklarına iliştirip bana bakmasını sağladım. Gözlerindeki arzu ateşine düşmeyi umursamadan onu daha fazla tahrik etmeye çalışarak sorusunu yanıtladım. "Sevgilim dedim."

Kolları belimi öyle sıkı sarmaladı ki nefes alamadım. Boynumu dişleyerek hafifçe canımı yaktı. "Bir daha söyle." Geriye çekilip gözlerine baktığımda lacivertlerinin güzelliğine vuruldum. "Sevgilim." Dedim son iki heceyi uzatarak. Gözbebekleri büyüdü ve tebessümü genişledi. Dudaklarıma saldırıp beni kahkahamı yutmak zorunda bırakmadan önce konuştu. "Sevgilin seni yer."

Kalçama bir şaplak atıp beni ağzının içine doğru inlemek zorunda bıraktı. Parmaklarımı siyah tutamlarının arasına iliştirerek saçlarını çekiştirdim ve ailemin evinde olmamı umursamadan Araz ile sevişmek istedim.

Yaşadığım günlerin ardından ihtiyacım olan tek şey, onu bütün ağırlığı ve çıplaklığıyla hissetmekti.

Araz beni yatağa yatırıp üstüme yerleştiğinde kadınlığımı kaplayan ereksiyonuyla tekrar inledim. Parmaklarımı saçlarından ensesine oradan da boynuna indirerek onu kendime çektim. Ağzımın içine dilini ittirerek tadıma vardığında gözlerimi sıkıca yumdum. Kendine has kokusu bir tsunami misali benliğime çarparak ruhumu alabora etti.

Alt dudağımı dişlediğinde bacaklarımın arasındaki keskin sızı dayanılmaz bir boyuta evrildi. Daha fazlasını arzulayarak kendimi ona sürtmeye başladım.

Geriye çekilip üstünü çıkardı ve bir heykel tıraşın muazzam işçiliğiyle ortaya çıkarmış gibi gözüken gövdesini bakış açıma sundu. Parmaklarımı kaslarında dolaştırıp sıcak bedenini hissettim. Ellerimdeki karıncalanmaya vücudumdaki uyuşma eşlik etti.

Lacivertleri bana bakarken nefesimin kesilmemesi mümkün değildi. Bana bütün dünyasıymışım gibi bakan adama karşı tek arzum gerçekten de bütün dünyası haline gelmekti.

Doğrularak hızla kendi üstümü çıkarıp sütyenim ile kaldığımda bir saniye bile kaybetmeden tekrar üzerime eğilerek beni öpmeye başladı. Dudaklarımı tavaf ediyor, diliyle beni fethediyor, ellerini vücudumda gezdirerek çaresiz bir şekilde altında kıvranmamı sağlıyordu.

Boynumu damgalayacağından emin olduğum kadar sert bir şekilde ısırıp elini pantolonuma indirdiğinde soluklanamadım. Düğmemi açıp fermuarımı indirdi ve kumaş parçasını bacaklarımdan sıyırdı.

Dirseğine yaslanarak bir süre vücuduma göz attı. Lacivert gözlerindeki ilkel açlık büyüdüğünde ellerimi kollarında gezdirerek tekrar onu üstümde hissetmek istedim. Elini sırtıma atıp beni sinir eden bir çeviklik ile sütyenimi açtı. Ardından tangamı kenarlarından yırtarak beni tamamen çıplak bıraktı. İç çamaşırımı yırtmasına kızmama zaman tanımadan tekrar beni öpmeye başladığında bedenini üstüme yerleştirdi.

Kulağıma fısıldayarak elini kadınlığıma indirmeye başladı. "Seni ne kadar özlediğim hakkında en ufak bir fikrin yok, milaya." Onun için

bacaklarımı biraz daha araladım. Parmağını kadınlığımda kaydırmaya başladığındaysa inleyerek gözlerimi yumdum. "Seni ne kadar istediğimi bilmiyorsun."

"Araz." Diyerek kısık bir soluk verdim.

Klitorisim ile oynamaya başlayarak boynumdan göğsüme giden yolda öpücükler bıraktı. "Benim sarışınım." Kabaran göğüs ucumu dişledi. "Benim milayam." Elini kaydırıp işaret parmağını yavaşça duvarlarımın arasından içime itti. "Benim sevgilim."

Bir elim ile saçlarını kavrarken diğerini omzuna yerleştirdim. İçimde yavaşça hareket ettirdiği eliyle beni hazzın kıyısına sürükleyen adama tutunarak bağırmamak için dudağımı dişledim.

Göğsümü dudaklarının arasına alıp sertçe emdi. Dişlerini tatlı bir acıyla titremimi sağlayan bir hiddetle etime geçirdiğinde iniltime hâkim olamadım. "Bedenin her adamın ıslak rüyası, milaya." Diyerek içime ikinci parmağını yerleştirdi. "Ama sadece benim." Hızlı bir ritim ile parmaklarını hareket ettirdi. "Bedenin, ruhun, kalbin, hepsi benim."

"Senin, Morskoy." Diyerek tırnaklarımı tenine geçirdim.

"Merak etme, güzelim." Dudaklarımızı buluşturup dilini içime ittirdi ve hırıltılı boğuk bir ses ile mırıldandı. "Benimde her şeyim senin çünkü sen olmadan her şeyim, hiçbir şey."

"Lütfen."

"Ne lütfen, milaya?"

Dayanılmaz bir hal alan kasıklarımdaki sızıyla kalçamı hareket ettim. "Daha fazlasını istiyorum." Ona bakarak arzudan değişen sesim ile fısıldadım. "Araz, seni içimde istiyorum."

"Blayd."

Geriye çekilip pantolonun düğmesini açtı ve bir süre manzaramı süsleyerek güzelliği karşısında sadece ona bakarak bile boşalabileceğimi anlamamı sağladı.

Tamamen çıplak kaldığında ise bacaklarımın arasına sızdı. Ellerimi gövdesinde dolaştırarak gözlerine tutundum. Araz kendini girişime pozisyonlayıp eğildi ve dudaklarımızı birbirine sürttü. "Ya lyublyu tebya, milaya."

"Bende seni seviyorum, Morskoy." Hafifçe doğrulup dilimi ağzının içine ittim ve alt dudağını dişleyerek derin bir nefes aldım. "Ochen'." (Hem de çok.)

Tek seferde içime girip bağırışımı beni öperek içine gömdü. Kadınlığım onu bir koza misali sardı ve kalın erkekliğiyle yanan canıma inat tarif edemeyeceğim kadar şiddetli bir haz beni esir aldı. Araz ona alışmamı bekleyerek hareket etmedi ve beni öperek içimdeki ateşin boğucu bir hal almasını sağladı.

Bir elimi yanağına yerleştirip tenini okşadım.

Öylesine mükemmel hissettiriyordu ki bağımlısı olmamam imkansızdı.

Geriye çekilip arzuyla ışıldayan gözlerini yüzümde gezdirdi. Benden onay beklediğini fark ederek bacaklarımı beline doladım ve bu hareketim ile onu daha derinimde hissederek inledim.

Rusça küfürler sıralayıp içimden çıkıp yavaşça tekrar girdi. "Çok darsın." Diyerek hareketlerinin temposunu korumaya çalıştı. "Ama bir o kadar da ıslaksın."

"Araz, lütfen."

Neye lütfen dediğimi ben bile bilmiyordum. Tek arzum bu doluluk hissinden kurtulmak, onu daha fazla hissetmek ve beni ele geçirişine şahitlik etmekti.

Boynumu öpüp dişlediğinde kulağına fısıldadım. "Voz'mi menya v svoye korolevstvo, Morskoy." (Beni krallığına götür, Morskoy.)

Araz hırıltılı bir ses çıkararak içimdeki en hassas noktaya sertçe vurdu. Gözlerim kayıp bilincim bir ışık gibi yanıp söndüğünde bağırmamak için dudağımı dişledim. Göğüs ucumu dişleyerek geri çekildi ve beni izleyerek hareketlerini hızlandırdı. "Rusça konuştuğunda fazla seksi oluyorsun, sarışın."

Kıkırdayabilirdim tabi inlemek ile meşgul olmasaydım.

Tırnaklarımı sırtına geçirip kolunu dişlediğimde bağırmamak için kendimi dizginlemem gerekti. Araz hızla içimde gidip gelirken tek yaptığım aldığım zevk ile kollarında yok olmaktı. Kulağıma Rusça bir şeyler mırıldansa da onu duyamıyor, anlayamıyordum çünkü tükenmek üzereydim.

Saniyeler içinde titreyen bedenim ve kadınlığımdaki kasılmayla orgazm oldum. Hızla inip kalkan çıplak göğsüm Araz'ınkiyle buluştu. İkimizde yanıyorduk. Ne ara yumduğumu bilmediğim gözlerimi aralayarak hala içimde hiddetli gidip gelen adama baktım. Beline doladığım bacaklarımdan birini kavradı ve bacağımı kaldırarak açıyı değiştirdi. Eskisinden daha şiddetli bir şekilde G noktamı esir

aldığında saniyeler önce orgazm olmamışım gibi yine sarsılmaya başladım. Kasıklarımdaki sızının yoğunlaşıp arttığını hissedebiliyordum.

Ufak bir çığlık savurduğumda Araz dudaklarımızı buluşturarak beni aklını yitirmiş gibi öpmeye başladı. Bir elimi kalçasına yerleştirerek onu kendime çekmeye çalıştım çünkü içimde, en derinimde olmasına rağmen onu daha yakınımda istiyordum.

"Moya zhenshchina." Diyerek kadını olduğumu tekrar belirttiğinde öyle bir hareket ve açıyla kadınlığıma saldırdı ki bir an gözlerim kardı. İnleyerek boşalmaya başladığımda Araz'da peşimden geldi ve içimi yakan sıcaklık ile orgazm olduğunu anlamamı sağladı. Hırıltılı sesiyle konuşmaya devam ettiğinde durmadı ve benim ile sevişmeye devam etti. "Ty byl sozdan dlya menya, milaya." (Sen benim için yaratıldın, aşkım.)

Araz kollarını belime sarıp beni üstüne yatırdı ve sırtını yatağa yaslayarak içimden çıkmadan soluklanmaya başladı. Başımı göğsüne yaslayarak nefesimi düzene sokmayı denedim. Yumduğum gözlerimi aralayamıyor, avcumun altında hızla atan kalbini dinleyerek mutluluğumun tadını çıkarıyordum.

Başıma bir buse iliştiren adamı görmek isteyerek kafamı geri attım ve lacivert gözlerine tutundum. Öfkesi kaybolmuş, yerini dinginlik almıştı. Lacivertlerindeki aşk ile bana bakarken içimi tavaf ediyordu. Dudaklarını öpüp kendimi boynuna gömdüm ve kokusunu soludum.

Dakikalarca öylece yatıp sessiz kaldık.

Paylaştığımız sükûnet ruhuma iyi gelse de aşağıdaki kıyamette diğerlerini yalnız bırakamazdık. Bu yüzden yavaşça kalkıp Araz'ı içimden çıkardım ve kendimi yanına yatıp yanağını öpücüklere boğarken mırıldandım. "Kahvaltıya katılmamız gerek, sevgilim."

İç geçirerek kollarını belime doladı. "Rusya'ya dönüp seni evime kapatmak ve her noktasında karım ile sevişerek günlerimi geçirmek istiyorum."

Kıkırdamama engel olamadım. "Araz evin bir kale. Her noktasında sevişmeye kalkarsak günlerimizi değil haftalarımızı harcamamız gerek."

"Aynen öyle." Diyerek sırıttı.

Birlikte hızlı bir duş alıp giyinmeye başladık. Araz üstünden çıkardıklarını tekrar giydiğinde ben Kumru'nun benim için

doldurduğu dolaptan yeni bir pantolon ve kazak çıkardım. Tamamen hazır olup saçlarımı kurutmaya başladığımda Araz lavabonun kapısına yaslanarak beni izledi.

Odamı terk edip kahvaltı salonuna girdiğimizde amca ile Boris Vladimirs baş köşelere oturmuştu ve Kumru'da onlara eşlik ediyordu. Elena ile Kıvanç'tan iz yoktu ki bu Araz'ın gerilmesini sağlamıştı.

Araz babasının çaprazındaki boşluğa oturduğunda bende Kumru ile nişanlımın arasında kalan sandalyeye kuruldum. Birkaç dakikanın ardından Kıvanç ile Elena içeriye girdiğindeyse elimi Araz'ın bacağına yerleştirerek arkama yaslandım. Parmaklarımı kavrayıp benden güç almak istercesine elimi tutan adama baktığımda kendini kontrol etmeye çalıştığını gördüm. İtiraf etmeliydim ki sandığımdan daha iyi iş çıkarıyordu.

Elena ile Kıvanç karşımıza oturduklarında herkes birbirine bakmaya başladı.

Masaya yerleşen ve patlamaya hazır olan bombayı hissedebiliyordum. Öyle ki bu durum bir yay misali gerilmemi sağlıyordu. Konuşmanın nasıl gideceğini ve ya sonlanacağını bilmiyordum ama etrafıma baktığımda hissedebiliyordum. Sorunlarımızı bir kenara bırakıp ve ele ele verebilirsek düşmanlarımızın korkulu rüyası haline gelebilirdik.

Ailemiz dolu bir silahtı.

Ve namlunun ucunda kim olursa olsun, içimizden birine zarar vermek isterse sonuçlarına katlanırdı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe
Kıvanç ve Elena? 😐

XXXVI. YÜREĞİN ARZUSU

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXXVI. YÜREĞİN ARZUSU
The Fray - You Found Me
Zaz - Je Veux

KUTSAL

Kendimi idama gitmeden önce son akşam yemeğini yiyen bir mahkûm gibi hissediyordum.

Masaya çöken sessizlik boğucu bir hal almaya başlamıştı. Servis edilen kahvaltıyı mideye indirmeye başlasak da kimsenin ağız tadı olduğunu sanmıyordum. Birbirimize kaçamak bakışlar atmak ile meşguldük ve herkes tetikte gibiydi.

Kumru'ya döndüğümde sıkıntıyla gözlerini belerterek iç geçirdi.

Portakal suyuma uzanıp kuruyan boğazımı ıslatmak adına içeceği yudumladım. Bakışlarım hiçbir şey olmamış gibi büyük bir iştah ile yemeğini yiyen amcamı buldu. Ardından Boris Vladimirs'e göz attım. Krepini parçalara ayırırken o da en az amcam kadar rahat gözüküyordu. Dudağımı kemirerek ağabeyime döndüm. Tabağına

dokunmamış, yaslandığı sandalyesinden doğrulmamıştı. Gözleri doğruca Elena'daydı ve onun dışında kimseyi göremiyor gibiydi. Sanki odadaki bizim varlığımızın farkında bile değildi.

Bakışlarındaki hüzne karışan mutluluğu algılayabiliyordum. Arafta kalmış gibiydi. Üzüntüsünün nedeninin bebek olmadığına emindim. Yeğenim dünyanın en şanslı çocuğu olacaktı zira babası Kıvanç'tı. Kız kardeşi için alevlere atlayan, ailesini korumak için her şeyi yapan bir adam olan ağabeyim iyi bir baba olacaktı. Bunu hissedebiliyordum.

Elena'ya baktım. Kendini dik tutuyor, Kıvanç'ın bakışlarını fark etmiyor gibi kahvaltısını ederek karnını doyuruyordu. Her şey yolundaymış gibi davranma konusunda oldukça profesyonel gözüküyordu. Oysa ben soğuk maskesinin altındaki endişeyi görebiliyordum. En az Kıvanç kadar gergin olmalıydı.

Son olarak yanımda oturan adama baktım. Ardına yaslanmış elinde tuttuğu kahvaltı bıçağını sıkıca kavramıştı. Bakışları doğruca ağabeyimdeydi ve ifadesindeki ölücüm tını beni mahvediyordu. Hala öfkeliydi ve bir süre daha böyle olacağına emindim. Yine de en azında birazcık medeniyet gösterebilirdi.

Elimi bacağına yaslayarak pantolonunun üstünden tenini okşadığımda gözlerimizi buluşturdu. Bakışlarını fark ettiğimi anlayarak ifadesini düzeltti ve bıçağı bırakıp parmaklarımı tuttu. Elimi sıkıca kavrayıp benden güç aldığında parmak boğumlarını okşadım.

"Pekâlâ." Diyen Kumru son harfi uzattı ve tebessüm etti. "Planımız nedir?"

Konuya bodoslama girmesini sorun edemedim çünkü bir an önce herkes eteğindeki taşları döksün ve bu saçma kahvaltı seansı bitsin istiyordum. Ve biliyordum ki bunu dileyen tek kişi değildim.

Amcam arkasına yaslanıp kahvesini yudumladı ve doğruca karşısında adama baktı. ""Meryem konusunda ne düşünüyorsun?"

Boris Vladamirs'in yüzündeki gülümseme soldu. Sanki ağır bir hakaret işitmişti. Kaşlarını çatarak elindeki bıçağı daha sıkı kavradı. "Hala yaşıyor oluşu Araz'ın ricası. Bana kalsa şimdiye ölüydü."

Saf nefret.

Nerede görsem tanırdım.

Boris'in gözlerindeki ateşin nedeni buydu.

Meryem Hanım'dan nefret ediyordu ve onu bunun için suçlayamazdım. Her ne kadar ona bir evlat veren kadından bahsediyor

olsa da hepimiz farkındaydık ki o kadın bu yüzden bir saygıyı hak etmiyordu. Araz'ın doğuşunun ardında sevgi yoktu. Özellikle de annesinden gelen bir sevgi yoktu. Ve bu benim kalbimi parçalara ayırıyordu.

"Onu süründürmek istemiştim, öldürmek değil." Dedi Araz. "Değer verdiği o işini elinden almak, taptığı bütün materyallere muhtaç kalmasını sağlamak arzumdu ama artık tek seçeneğin ölüm olduğunu görebiliyorum."

Kıvanç konuya girdi. "Hepimizi yok edip işlerimizi ele geçirmek istiyor. Bu yüzden elbette ölmeli. Yaşadığı her gün birer hedefiz."

"Meryem bizi iktidar oyununda yenemez." Dedi Boris Vladimirs. "Bunu başaracak kadar güçlü değil." İç geçirerek başını kaldırdığında tekrar Araz'a baktı. Uyarıcı bir tonlamayla konuşması sözlerini iyice aklına kazımasını istemesinden geliyordu. "İttifak kuramaması için elimden geleni yaparım. Açıkçası uğraşmama bile gerek yok. İnsanların çoğu nasıl bir akrep olduğunu iyi biliyor."

Kelime seçimi dikkatimi çekmişti. Akrepler, her an saldırmaya hazır hayvanlardı. Zamanını bekler ve o ana dek sabırlı davranırlardı. Bu hitap Meryem Hanel'e gerçekten uyuyordu.

"Ruhunu görecek kadar Meryem Hanımı'ı tanıyor olmanız tuhaf." Diyen kız kardeşim şüpheyle bir Araz'a bir Boris Bey'e baktı. Sahi ailem Araz'ın annesinin Meryem Hanel olduğunu bilmiyordu.

Elena oturduğu yerde kasıldı.

Kıvanç ise Kumru'ya eşlik ederek şüphelendiğini belli eden bir ifadeyle doğruca Araz'a baktı.

Boris Vladimirs'in yüzündeki gülümsemede ufak bir aşağılama vardı. İç geçirerek doğrulduğunda dirseklerini masaya yasladı. "Çok eskiden, ben sizin yaşlarınızdayken bir kadını çok sevdim. O kadar sevdim ki uğruna bir saniye olsun düşünmeden canımı verirdim." Dudaklarından dökülen kelimeler masalsı bir ezgiye sahipti. "Onun uğruna ülkemden ayrıldım. Kendisini yuvasında hissetsin istedim. Varımı yoğumu önüne serdim çünkü yaşamımı anlamlaştırdığına emindim." Gözlerine yerleşen kederdeki acı bana aşinaydı. "Sevdiğim kadının yakın bir dostu vardı. En iyi arkadaşıydı." İç geçirerek güldü. "Ondan uzaklaşmamak için benden vazgeçecekti az kalsın."

Dinlediğim hikâyenin nereye varacağını merak ederek doğrulduğumda Boris bakışlarını yüzümde dolaştırdı.

"Sonra ne oldu, biliyor musunuz?" Sorusuyla onu şaşırtarak doğru cevabı verdim çünkü dediğim gibi o acıya aşinaydım. "En yakın arkadaşı ona ihanet etti, değil mi?"

Bana bakan adam tebessüm ettiğinde kalbime bir ağrı girdi. Bende aynı şeyi yapacaktım. Az kalsın elimdeki bütün güzellikleri kaybedecek, kendimi uçurumdan aşağı atacaktım. Beni sevdiğini sandığım insanlar uğruna, beni gerçekten sevebilecek olan kişilerin sonu olacaktım.

Hepsi onun yüzündendi.

Eylül, bende kapanmaz bir yara açmıştı. Onu affetmeyecektim. Affetmek istemediğime de emindim zira görmüştüm. Babasına ne kadar benzediğini anlamıştım. Bu bile yüzüne bakmamam için yeterli bir nedendi fakat bundan da öte gerçekler vardı. Asla inkâr edemeyeceğim ve unutamayacağım doğrular, sonsuza dek aklımın bir köşesinde kalacaktı.

"Evet, ihanet etti." Dedi Boris. Öfkesi canlı bir hal almış, etrafını adeta alevler sarmıştı. "Meryem'den bu kadar nefret etmeyebilirdim." Tebessümü titredi. "Tabi karımın ölümünde parmağı olmasaydı."

İşittiğim sözler ile omuzlarım düştü. Bakışlarım yanımdaki adama döndüğünde okyanus gözlerinin uzaklara daldığını gördüm. Zihnine hapsolmuş, düşünüyordu. Elena ise bu hikâyeyi dinlemeye alışık gibiydi. Tek bir mimik sergilemeden oturuyor, babasına bakarken hüzün duymuyordu. Ben ise bana hikayesini anlatan adama üzülüyordum çünkü empati kurabiliyordum.

Kıvanç kaşlarını çatarak Elena'ya baktı. Meryem'in müstakbel karısının annesinin ölümünde parmağı olmasına sinirlenmiş gibiydi.

"Meryem, en yakın arkadaşının ölüme yürümesini sağladı. Onun hayatını sonlandırmıyor olmamın en büyük nedeni, Araz." Dedi Borsi ve derin bir nefes aldı. "Oğlumun annesini öldürmememi istemesine saygı duyduğum için Meryem hala yaşıyor."

Kumru'nun dudaklarından ufak bir inilti döküldüğünde Kıvanç şaşkınlığına karışan öfkesiyle kala kaldı. Tepki göstermeyen tek kişi amcamdı ve bana bunu bildiğini düşündürtmüştü.

"Meryem Hanel, senin annen mi?"

Ağabeyimin sorusuyla Araz'ın elini daha sıkı tuttum. Okyanus gözlü adam başını dik tutarak onay verdi. "Evet ama bu bir şeyi değiştirmez. Bu masada onun sonunu getirmeyi en çok isteyen kişi benim."

"Neden?" diye sordu Kumru.

"Sebeplerim var." Demek ile yetindi Araz.

Ağabeyim bana baktığında şaşırmadığımı görerek kaşlarını çattı. Araz'ın yanında olduğumu belirtircesine başımı dik tuttum.

"Bir de kurallar var tabi." Diyen amcamın sesiyle hepimiz ona baktık. "Kartelin içinde, masa üyelerinden biri olan kişileri kanıt olmadan kişisel çıkarlarımız uğruna öldüremeyiz. Bu yasak. Hem Meryem kurucu imajından ötürü sevilmese de saygı görüyor ki bu çok sinir bozucu." Amcamın bakışları Araz'ı buldu. "Elinde bize ihanet ettiğine ya da edeceğine dair bir kanıt yoksa işin zor. Onu zincirleyebilirsin ama kafasını kopartamazsın."

Kumru iç geçirdi. "Bilseydim Tilki'nin itirafını kayda alırdım."

"Bu işimize yarardı." Dedi Boris Vladimirs. "Ama olsun, Meryem'in bizi bitirmek için ilk çabası bu değil ve olmayacak. Tekrar deneyecektir. Yapmamız gereken tetikte olmak ve açığını bulmak. Elbette, onu yok etmemiz için gerekli olan kanıtı bize verecektir."

Araz tok sesiyle hızla konuştu. "Kanıt istemiyorum. Türkiye'deki ortaklığımız beş aileden ibaret. Haznedarlar, Vladimirsler, Bozkırlar, Haneller ve Çelikerler. Beş ailenin üçü bizim yanımızdayken Meryem'i savaş çıkarmadan öldürebilirim."

"Bozkırlardan emin misin?"

Elena'nın sorusuyla Araz kaşlarını çattı. "Hilal'in babası bizden yana olacaktır."

"Peki ya Çelikerler?" diye sordu Kıvanç. "Onların sadakati uzun zamandır Meryem'e ait. Aralarından su sızmıyor. Eğer Meryem'i öldürürsek Hanel ailesi ve Çeliker ailesi birleşip bize savaş açabilir ve böyle bir durumda Bozkırlar tarafsız bölge haline gelir." İç geçirerek doğruldu. "Çember üyelerini işin içine katabiliriz. Özellikle İtalyanlar bizim yanımızda olursa kimse bize karşı gelemez."

"Hayır." Dedi Boris ile amcam aynı anda. Ardından söze amcam devam etti. "Bu bir aile meselesi. Diğerlerini işin içine katarsak Meryem'i ortadan kaldırdığımızda yönetimdeki söz hakkına bize yardım edenlerde talepte bulunmak ister. Özellikle İtalyanlar her şeyin kendilerine ait olmasını seviyor. Bu durumu kendi içimizde halledeceğiz, bir aile olarak."

Hepimiz sessizleşerek başlarımızı salladık.

Elena kahvesini yudumladıktan sonra baktı ve beni afallatan sözleri sarf etti. "Doyduysan kalkalım mı?"

Sorusuyla afalladım.

Araz ile Kıvanç'ta karşımdaki kıza kaşlarını çatarak bakmış, ne demek istediğini anlamaya çalışmıştı. Elena üzerindeki bakışları fark ederek kendini açıkladı. "Dört gün sonra evleniyorsun, Kutsal. Bu yüzden Paris'teki modacımı arayıp bizim için randevu aldım. Dikim için vakit yok ama sana özel bir gelinlik bulacağımıza eminim." İç geçirerek saçlarını savurdu. "Ve benim de sadece üç haftam var. Bu yüzden şimdiden gelinliğime başlamaları gerek."

"Doğru." Dedi Kumru ve bakışlarını üzerimde dolaştırdı. "Sahi düğünü nerede yapacaksınız?"

Bir cevabı olmasını umut ederek Araz'a döndüğümde en az benim kadar şaşkın gözüküyordu. Sanırım evlilik kısmını düşünsek de evlilik için gerekli olan aşamaları enine boyuna tartışmaya vakit bulamamıştık. Açıkçası çok umurumda olduğunu söyleyemezdim. Hiçbir zaman düğününü, gelinliğini ya da evleneceği adamı düşünen kızlardan olmamıştım. Hatta evliliği komple aklıma bile getirmemiştim. Bu yüzden beklentim yoktu.

Araz tebessüm ettiğinde dudağından sıyrılan sözlere dikkat kesildim. "Okyanus kenarında evlenmenin hoş olabileceğini söylemiştin." Dediğinde sahte nişanımızda sarf ettiğim kelimeleri hatırlamasına inanamayarak ona baka kaldım. "Belki ailelerimiz ve birkaç yakın çevremiz ile birlikte Bali'de ufak bir düğün yapabiliriz. Orada bir otelim var, üç günü tamamen bize ve davetlilerimize ayırtarak biz bize olmamızı sağlayabilirim."

Sanki kendimi bildim bile tek istediğim buymuş gibi büyük bir heyecan ve mutluluk ile gülümsemiştim. Araz'ın fikri öylesine hoşuma gitmişti ki kelimeler ile ifade edemezdim. Bu yüzden hızla başımı sallayarak ona onay verdim. "Mükemmel olur."

"Tamam yer hallolduğuna göre sıra elbisede." Dedi Elena ve işaret parmağını Araz'a doğrulttu. "Sende gidip kendine bir takım al." Bakışlarını ağabeyime çevirdiğinde sinirle homurdandı. "Hatta beraber gidin. Eminim Kıvanç düğününe uygun bir şeyler giymek ister, ne de olsa ikinci bir evlilik yaşamayacak."

Kıvanç yanındaki kadına çaktırmadan güldü ve boğazını temizleyerek ifadesini ciddileştirip nişanlıma döndü. İlk defa beyaz

bayrak salladığında istemsizce rahatladım. "Terzimi arar, bizim için randevu alırım."

"Süper." Dedi amcam. "Gençler olarak çıkın biraz Paris'i gezin. Aile bağlarınızı güçlendirin ve azıcık gözümüzün önünden kaybolun da kafamızı dinleyelim."

Kumru kıkırdadığında ona eşlik ettim.

Dakikaların ardından Kumru, Elena, Kıvanç, Araz ve ben evden çıkıp Paris sokaklarında yürümeye başladık. Elena'nın bahsettiği terzi yakındı ve her ne kadar erkekler arabayla gitmek isteseler de onlara Paris'te dolaşmak istediğimi söylediğimde hemen bana ayak uydurmuşlardı.

Kırk yıl düşünsem Araz ile el ele Paris sokaklarında gezeceğimi aklıma getiremezdim. Gerçi aklıma getiremeyeceğim bir sürü şey yaşıyordum. Ve bu duruma alışabilir miydim emin değildim. Yine de şikayet etmiyordum çünkü hiçbir şeydense her şeyi tercih ederdim.

Yanımda yürüyen kız kardeşim elindeki telefonun ekranını kapatıp bana döndü. "Birkaç gün içinde her şeyi halledebilecek misiniz?"

"Halledilecek çok bir şey yok." Dedi Araz. "Düğün yerini ayarlamak bir telefonuma bakar, davetlileri de aynı şekilde. Kıyafetleri de şimdi alacağız. Geriye ne kalıyor ki?"

Kumru bana baktı. "Senin davet etmek istediğin birileri var mı?"

Birileri...

Tanıdığım ve sevdiğim herkes buradaydı. Hayatımda arkadaşım diyebileceğim, mutlu günümde yanımda görmek isteyebileceğim kimse yoktu. Açıkçası bazen daha iyi anlıyordum ki benim gerçekten de kimsem yoktu. Eğer şu dakika ailem ve Araz yok olsaydılar, geriye etrafımda ben hariç bir kişi dahi kalmazdı.

"Yok." Diyerek tebessüm ettim. "Açıkçası çok büyük bir düğün olmasına da gerek yok."

Kız kardeşim omzuyla beni dürtüp sırıttı. "Bekarlığa veda partin için aklımda çok güzel ve büyük fikirler var." İki adım önümüzden yürüyen ve bize bakıp gülmek ile meşgul olan Elena'ya bakan Kumru göz kırptı. "Çok ama çok eğleneceğiz."

Kumru'nun sözleriyle Araz bana, ağabeyim ise Elena'ya çatık kaşlarla baktı.

Ellerimi çırptım ve nişanlımın atağa geçebilecek kadar saldırganlaşmasına neden olan sözleri zikrettim. "Süper, striptizciyi

sakın unutma."

"Asla bebeğim." Diyen kız kardeşim telefonunun ekran kilidini açtı. "Nasıl bir konsept istersin? İtfaiyeci mi olsun polis mi?"

Sorularıyla Elena heyecanla bize doğru döndü. "İtfaiyeci olsun. Turuncu renk erkekte seksi duruyor."

Kıvanç üzerine geçirdiği siyah renkli kıyafetlerine göz attığında bunu fark eden Elena gülümsedi. Araz ise parmaklarımı kavrayan elinin baskısını arttırarak isyan etti. "Vazgeçtim, evlenmiyoruz." Dediğinde omzuna vurmam üzerine sinirle homurdandı. "Bekarlığa veda partisi yapacaksan evlenmem."

"Alt tarafı bir parti." Diyerek ona tatlı tatlı baktım. "Abartma, sevgilim."

Hitap şeklim karşısında bakışları yumuşasa da öfkesi hala oradaydı ve her zamanki sevimli tebessümüm bu sefer istediğimi almaya yeterli olacak gibi durmuyordu.

Ağabeyim donuk bakışlarını Elena'ya sabitleyerek meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı ve az ilerimde yürüyen kadının dişlerini sıkmasına neden olan bir özgüven ile konuştu. "Siz bekarlığa veda partisi yaparsanız bizde yaparız."

"Ve striptizci çağırırız."

Araz'ın sözleriyle ağabeyim başını salladı. "Eminim ki Dimitri biz istemesek de striptizci getirecektir. Hatta kendi kulübünü ayarlaması muhtemel."

"Bekarlığa veda partisi yapabiliriz ama striptizci çağırmak yok." Diye sinirle mırıldandım. "Elena, vampire söyle, nişanlıma striptizci ayarlarsa sadece seninle değil, benim ile de uğraşmak zorunda kalır."

Elena siyah saçını savurup ağabeyime dik dik bakarken dudağının kenarını kıvırdı. "Ah, emin ol mesajı almasını sağlayacağım."

Kıvanç'ın bakışlarıyla önüne dönen Elena başını dik tutarak yürümeye devam etti. Araz ise sırıtarak beni izliyordu. Elimi bırakıp kolunu omzuma atarak beni kendine çektiğinde ona yaslandım. Ardından sıcak nefesini kulağımda hissettim. Üstüme eğilerek kokusunu ciğerlerime depolamama neden olmuştu. "Kıskançlık sana çok yaşıyor, milaya."

Tatlı tebessümüme tezatlık oluşturan sesim ile mırıldandım. "Sana da çok yaşıyor, aniden mağara günlerine geri dönüyorsun."

"Ben hep mağara günlerimdeyim."

Gözlerimi devirsem de gülümsemeden edememiştim. Kalabalık caddede adımlamaya devam ettiğimizde etrafa göz atarak Paris sokaklarını ezberlemek istedim. Burasının aslen evim olduğuna hala inanamıyordum.

Elena garip bir ses çıkarıp duraksadığında bakışlarımı ona çevirdim. Hepimiz durmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Müstakbel görümcem ise gözlerini caddenin köşesindeki dükkanın üstüne dikmiş, hayran bakışlar ile öylece duruyordu. Aniden dudaklarını hafifçe yalayıp kıkırdamama neden olan cümleyi mırıldandı. "Macaron, Paris macaronu."

Ağabeyim dudağının kenarını kıvırarak birkaç saniyeliğine Elena'nın karnına baktı. Ardından tekrar güzel kadına döndü. "Canın mı istedi?"

Elena hızla başını salladı.

Kıvanç ise daha fazla konuşmasına izin vermeden adımlamaya başladı. "Alıp gelirim, siz bekleyin." Dediğinde Elena koşarcasına yürüyüp ona yetişti. "Hayır, sen hangisini sevdiğimi bilmezsin, ben alırım."

"Fıstıklı ve çilekli hariç hepsini seviyorsun." Diyen ağabeyim ile Elena afalladı. Sanırım Kıvanç'ın bunu biliyor olması onu cidden şaşırtmıştı. Aralarında neler olup bittiğini bilmiyordum ama anlayabildiğim kadarıyla Elena ağabeyimin gözündeki değerinin farkında bile değildi ve kesinlikle oldukça değerli duruyordu.

Elena tek kelime etmeden adımladı ve dükkanın içine girdi. Kıvanç'ta ardından gitti. Sokağın kenarında durarak onları beklemeye başladığımızda Araz'ın gözünün dükkanın üstünde olduğunu gördüm. Sanki her şeyin yolunda olduğundan emin olmak ister gibi bakışlarını oradan ayırmıyordu. Korumacı bir ağabeydi ama Kıvanç'ın Elena'ya zarar vereceğini asla düşünmüyordum. Sanırım o benim ile aynı fikri paylaşmıyordu.

"Merak etme." Dedi Kumru. "Kıvanç, Elena için canlı kalkan olabilecek potansiyelde biri."

İkiz kardeşimin de benim ile aynı şeyi düşünüyor olduğunu fark ederek tebessüm ettiğimde Araz iç geçirip karşısındaki kadına baktı. "Buna emin olana dek kız kardeşimi gözümün önünden ayırmamayı tercih ederim."

"Kıvanç'ın ailesine ne kadar düşkün olduğunu sen söylemiştin." Diyerek okyanus gözlere tutundum. "Artık Elena onun ailesi, bu yüzden onu da koruyacağını biliyorsun."

"Daha ailesi değil."

Sözleriyle tek kaşımı kaldırdım. "Kız kardeşin ağabeyimin çocuğunu taşıyor, Morskoy. İmzaya gerek yok, onlar bir aile."

Araz'ın gözleri karnıma kaydı ve kaşlarını çatarak sinirle homurdandı. Hamile olmayışıma üzülmesine kıkırdadığımda Kumru da bunu fark etmiş gibi güldü ve başını iki yana sallayarak neyin içine düştüğünü sorgularcasına mırıldandı.

Dakikalar içinde geri gelen Elena ve Kıvanç'a göz attım. Bir kutu macaronu göğsüne bastırmış, büyük bir iştah ile elindeki yeşil renkli olanı dişleyen Elena oldukça mutlu gözüküyordu. Ağabeyim ise yüzündeki sırıtış ile onu izliyordu.

Evet, kesinlikle bir aile ve iyi bir anne ile baba olacaklardı.

Elena kutuyu işaret ederek bizlere göz attı. "İsteyen var mı?"

Kıkırdayarak başımı iki yana salladığımda Araz homurdandı. "Macaronunu vermektense canını vermeyi tercih eder gibi duruyorsun."

"Kendi ki mi değil." Dedi Elena tatlı bir tebessüm ile. "Ama Kıvanç'ınkini olabilir."

Araz gururlu bir ağabey gibi gülümsedi.

Kıvanç ise tebessümünü saklamak istercesine başını çevirdi.

Tekrar yürümeye başladık ve iki sokak daha gittik. Sonunda varmamız gereken yere ulaştığımızda bakışlarımı dükkanın camlarında dolaştırdım. Dışarıdan bile aşırı lüks ve fazlasıyla Fransız duran bir yerdi. Kendimi heyecanlı ve gergin hissetmeden edemedim. Hiçbir zaman böyle bir şeyin hayalini kurmamış, gerçekleşebileceğine inanmamıştım. O yüzden bazı şeyleri sindirmekte güçlük çekiyordum.

"Benim terzimde sokağın sonunda." Dedi ağabeyim. "İşiniz bittiğinde haber verin."

Elena, ağabeyime ilk kez ona gıcık olmadığını belirten bir ifadeyle baktı. "Doğru kıyafeti bulmak saatlerimizi alabilir." Başıyla karşı caddedeki kafeyi işaret etti. "İşimiz bittiğinde burada buluşuruz. Büyük ihtimal siz bizden önce gidersiniz, bu sırada da biraz bağ kurar ve aranızdaki gergin atmosferi sonlandırırsınız." Biri mavi diğeri kahverengi olan gözlerini Araz'a çevirdi. "Değil mi?"

"Git ve kendine bir gelinlik seç, sestra." Dedi okyanus gözlü adam.

Birbirlerine bakarak sessiz bir diyalog kurdular. Saniyeler içinde Elena pes edercesine önüne döndü ve ağzına bir macaron daha atıp dükkana adımladı. Araz'a dönerek parmak uçlarımda yükseldim. Yanağına bir buse iliştirdiğimde bana baktı ve ağzımı açmama izin vermeden dudaklarımızı buluşturup beni oldukça tutkulu bir şekilde öptü.

Öyle ki geri çekildiğinde bir an afallamıştım.

Bende yarattığı etkiyi fark ederek bilmiş bir tavır ile sırıttıktan sonra mırıldandı. "Moya prekrasnaya nevesta." (Benim güzel gelinim.) Belimi daha sıkı kavrayıp kulağıma fısıldadı. "Güzelliğin ile beni büyülemeni ve gelinliğini üstünden sökercesine çıkarmayı iple çekiyorum."

Sözleri içimde bir sıcaklık oluşturdu. Bacaklarımın arasında hissettiğim sızıyla tebessüm ettiğimde ağabeyimin bakışlarını üstümüzde hissederek kendime çeki düzen vermeye çalıştım. Araz'dan ayrılırken göz kırptım ve ağabeyime el sallayıp ikiz kardeşim ile dükkanın içine girdim.

Elena'nın terzisi kırklı yaşlarının ortalarında gözüken son derece zarif bir kadındı. Açıkçası her halinden Fransız olduğu anlaşılıyordu. Aynı zarafet, kendinden eminlik ve umarsız tavırlara sahipti.

Bizi geniş bir alana alıp şampanya ikram ettiğinde Elena bardağı almadı. Kumru ile ben ise alkole ihtiyaç duymuş olmalıydık ki teklifi bir saniye kaybetmeden kabul ettik.

Askılardaki gelinliklere göz gezdirdiğimde hiçbirinin yanına yanaşamadım. Sanırım hala birkaç güne evleneceğimi idrak edemiyordum. Bunun nedeni istememem değildi aksine Araz ile evlenmek şu an en büyük arzumdu. Kendimi bildim bileli mahrum olduğum aileyi istiyor, kalabalık ve bol kahkahalı bir evde yaşamak istiyordum. Hiçbir zaman kendimi tam olarak bir yere ait hissedememiştim. Şimdiyse Araz ve Haznedar'lar sayesinde bunun gerçekleşebilecek bir düş olduğunu biliyordum.

Yine de kabullenmekte güçlük çekiyordum.

Birkaç gün sonra evli bir kadın olacaktım. Araz resmen kocam haline gelecekti. Son nefesime dek onunla aynı evde, odada ve yatakta kalacaktım. Yeri gelecek kavga edecek, yeri gelecek gülüp eğlenecektik. Birlikte çocuklarımızı olacaktı ve onları bizi kimsenin sevmediği kadar

çok sevecektik. Sahip olmadığımız aileyi onlara verecek, birbirimizin dayanağı olacaktık.

Düşüncelerim karşısında tebessüm ederek gelinliklere doğru adımladım.

Açıkçası hepsinin gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordum.

Askıdaki elbiselere göz atmaya başladığımda tek isteğim Araz'ı hayran bırakabilecek kadar güzel olmaktı. Dakikalar önce kulağıma fısıldadığı sözlerden sonra onu büyülemek istiyordum. Öyle ki düğünümüz sonlansın ve beni yatağımıza götürebilsin diye saniyeler saymalıydı.

"Madam Estee benim ölçülerimi alırken senin de beğendiğin elbiseleri seçmeni istiyor." Diyen Elena ile omzumun ardından ona baktım. Üçlü aynanın karşısında kalan platformun üstüne çıkmış ellerini bel kenarlarına iliştirmişti. "Benim ile işi bittikten sonra senin seçtiklerini denemeni ve üstünde ayarlama yapılması gerekecek mi onu görmek istiyor."

Az ilerisinde duran Madam Estee Fransızca bir şeyler söyledi.

Bunun üzerine Elena bana gülümseyerek baktı. "En az on seçenek olmalıymış ve doğru gelinliği bulmadan buradan gidemezmişiz."

Kıkırdayarak Madam Estee'ye baktım ve bildiğim tek fransızca kelimeyi mırıldandım. "Mersi." Bakışlarımı Elena'ya çevirdim. "On elbiseden fazla bile bulabilirim, hepsi mükemmel gözüküyor."

Elena'nın ölçüleri alınmaya başlandığında askıdaki elbiselere bakmaya başladım. Kumru birkaç adım ilerimde durmuş gelinliklere göz gezdirirken en az benim kadar bilinçsiz gözüküyordu. Oldukça sade fakat şık A kesim bir elbiseyi işaret ederek ikiz kardeşime baktığımda fikrini almak istedim. Birkaç saniye dikkat ile gelinliği inceleyip omuzlarını silkti. "Güzel gözüküyor."

Gülümseyerek askıyı aldım ve az ilerimizde durmuş seçtiklerimi deneme odasına götürmek üzere bekleyen kadına döndüm. Tebessümüm ile gelinliği ona uzattığımda aceleyle elbiseyi elimden aldı.

"Bu da sana yakışır." Diyen Kumru ile ona döndüm.

Az önceki kadar sade fakat güzel gözüken saten bir gelinlik vardı ellerinde. Fazlasıyla beğendiğim elbiseye karşı tebessüm ederek bana uzattığı askıyı elinden alıp bana doğru adımlayan kadına döndüm ve seçtiğimiz diğer parçayı ona uzatarak teşekkür ettim.

Kız kardeşim ile elbiselere bakmaya devam ettik. Bir süre sonra merak ile Kumru'ya döndüm. Gelinliklere bakarken bir şey keşfediyor gibi ilgili gözüküyordu. Bu yüzden kendimi tutamayarak sorguladım. "Sen evlenmeyi düşündün mü hiç?"

Sorum ile bana bakmadı lakin bakışlarında bir şeyin değiştiğini görebiliyordum. Sorum onda beklemediğim ve tam anlayamadığım bir ifade yaratmıştı.

"Kendimi bildim bileli anlaşmalı bir evlilik yapacağımı biliyorum." Dediğinde ona baka kaldım. "Ağabeyim ya da amcam eminim benim için birini seçeceklerdir."

Tamamen ona dönüp yanına yanaştım. "Sevdiğin biriyle evlenmeyi istemiyor musun?"

"Mafya dünyasında aşk evlilikleri oldukça nadirdir." Dedi ve bana baktı. "Sen şanslısın ve benim senin kadar şanslı olmak gibi bir umudum yok. Biriyle evlenmem demek, ailemize güç kazandırmam demek. Gerçek bir evlilik istemiyorum."

Bir süre yüzüne baka kaldım.

Bunun nedeni düşüncesini garipsemem değildi. Göğüs kafesimi sıkıştıran şey Kumru'nun gözlerindeki ürkeklikti. Maskesinin ardını görebiliyordum zira onu hissedebiliyordum. Araz'ın Kumru'ya temas ettiğinde kız kardeşimin nasıl gerildiğini söylediğini hatırladım. O şerefsiz Tilki'yle yaşananlar Kumru'da derin yaralar bırakmıştı ve kız kardeşim her ne kadar o yaraların iyileşmesi için çabalayacak olsa da kolay kolay bir adamı hayatına alamayacak gibi duruyordu.

Elbette bir adama ihtiyacı yoktu ama aşık olmasını isterdim.

Araz'dan önce bilmezdim ama sevmek ve sevilmek güzel bir şeydi. İnsanı özel ve güçlü hissettiriyordu. Ardında birinin olduğunu bilmek, onu en yakın arkadaşın gibi görmek yalnız olmadığını hissettiriyordu. Ve her insan bunlara arzu duyardı.

Kumru konuyu değiştirmek isteyerek başka bir elbise gösterdi ve tebessüm etti. "Bunu da beğendim. Sırt dekoltesi derin ama sana yakışacağına eminim."

Başımı sallayarak seçtiği kıyafeti alıp az ilerimizde duran görevliye uzattım.

"Bu tuhaf." Dediğinde ise tekrar ona döndüm ve yüzünü ışıldatan gülümsemesiyle bana baktığını gördüm. Kollarını göğsünün önünde birleştirip ağırlığını sağ bacağına verdi. "Kız kardeşim ile alışveriş

yapıp, gelinlik bulmasına yardım ediyorum." Kıkırdadığında ona eşlik ettim. "Seninle vakit geçirmenin bu kadar hoşuma gidebileceğini sanmazdım."

"Benim içinde aynı şey geçerli."

"Umarım." Diyerek tek kaşını kaldırdı. "Çünkü sana koala misali yapışacağıma emin olabilirsin ve evlenmen bunu değiştirmeyecek. Artık sorunlarımı dinleyebilecek bir kız kardeşim olduğuna göre her önemsiz ayrıntı da bile seni aramayı düşünüyorum."

Yanaklarımı acıtan bir gülümsemeyle başımı salladım. "Kesinlikle aramalısın ve sadece aramak ile kalmamalısın. Sık sık Rusya'ya gelirsen beni mutlu edersin."

"Elbette geleceğim."

Kumru bana yanaşıp elini koluma yerleştirdi ve sol köşedeki raflarda duran ayakkabıları işaret etti. İkiz kardeşimin varlığının bana bu kadar iyi gelmesine inanamadım. İkiz oluşumuzdan kaynaklı mıydı yoksa yıllarca onu ölü bilsem bile içimde yaşattığım için miydi bilemiyordum ama Kumru ile yollarımız hiç ayrılmamış gibi geliyordu. Sanki yıllardır, kendimizi bildik bileli, bu şekildeydik. Bu garipti ama aynı zamanda mükemmeldi. Çünkü Eylül'ün ve babasının açtığı yaraların kapanmasında ailemin büyük etkisi olacaktı.

Ayakkabılara göz attığımız sıra Elena'nın sesini işittim. "Kızlar, benim işim bitti." Dediğinde ona doğru döndüm. Platformdan inip masaya yanaştı ve üstünde duran çikolata kaplı çileklerden birini aldı. "Kutsal sıra sende." Masanın az ilerisinde kalan kanepeye oturarak gülümsedi. "Bize özel defile yapacaksın, seçtiklerinin hepsini üstünde görmemiz gerek."

"Bu durumdan fazla zevk alıyorsun." Diyerek soyunma odasına doğru adımladığımda Elena kıkırdadı. "Alışverişi seviyorum, dava et beni."

Kumru, Elena'nın yanına oturup bacak bacak üstüne attı. "Alışveriş sevmeyen kadın var mı ki?" derken kaşlarını çattı. "Ben her gün para harcamazsam o günü yaşamamış sayıyorum."

"Al benden de o kadar."

Elena'nın sözleriyle tebessüm ederek odaya girdim. Kız kardeşim ve müstakbel kız kardeşim unutmuş olabilirlerdi lakin ben onlar gibi varlık içinde büyümemiştim. Bu yüzden emindim ki onların günlük

alışveriş masrafları, benim yılda harcadığım bütün paraya denk gelirdi.

Soyunma odasına asılmış gelinliklere ardından karşımdaki aynaya baktım.

Çevrildiğim lüks hayat tarzı alışık olduğum bir şey değildi lakin bu benim içine doğduğum ve yaşamam gereken hayattı. Belki kulağa bencilce ya da kötü geliyordu ama umurumda değildi, sahip olmam gereken her şeyi istiyordum. Maddi ve manevi, dilediğim her şey benim olsun istiyordum çünkü bunu hak ediyordum. Yaşadıklarımdan sonra mutlu ve refah içinde bir hayatı hak ediyordum.

Ve o hayata sahip olacaktım.

Ve o hayatı canım pahasına koruyacaktım.

ARAZ

Garsonun önüme bıraktığı kahveden büyük bir yudum alıp arkama yaslandım.

Sokakta adımlayan insanlara göz atıp bakışlarımı hemen karşıda kalan dükkanın üstüne çevirdim. Kızlar hala gelinlik bakıyordu. Kıvanç ile takım elbise seçmemiz sadece yarım saatimizi almıştı ki bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni Kutsal'ın beğeneceğinden emin olana dek birkaç seçeneği değerlendirmiş olmamdı. Ben bile zorlandıysam kadınların karar vermesi daha uzun sürecek olmalıydı.

Etrafı kolaçan edip şüpheli bir durum olmadığını teyit etmeye çalıştım.

Her daim tetikte biriydim çünkü düşmanlarımdan oluşan listenin ne kadar kalabalık olduğunu asla unutmazdım. Ve söz hakkı olmadığım bir ülkedeyken normalden daha dikkatli olurdum. Her ne kadar karım olacak güzellik sayesinde çok yakında etkin bir isim haline geleceksem de Kıvanç söz konusuyken arkamı kollamam gerektiğini biliyordum.

Bakışlarımı karşımda oturan adama çevirdim. Benim gibi her şeyin yolunda olduğundan emin olmak isteyerek etrafa bakıyordu. Ona her

baktığımda yüzüne yumruğumu indirmek istememin en büyük nedeni kız kardeşimdi. Birbirlerine attıkları tuhaf bakışlara şahit olmuştum fakat aralarındaki ilişkinin derinliğini anlayamamıştım.

Gerçi ortada bir ilişki var mıydı bundan bile emin değildim.

Belki de Elena Paris'e geldiğinde tek gecelik bir şey yaşamışlar ve korunacak kadar akıllı davranamamışlardı ki bu ihtimal beni cinnetin kıyısına sürüklüyordu. Kız kardeşimin yirmi altı yaşında aklı başında bir kadın olması umurumda bile değildi. Bir ağabey olarak cinsel ilişkilerini bilmek istemiyordum.

Kıvanç'ı uzun zamandır tanıyordum.

Her ne kadar beni sinir etse de güvenilir ve güçlü bir adam olduğunu biliyordum. Ailesine verdiği değer ile tanınan biriydi. Kimseye boyun eğmez, aksine herkese boyun eğdirirdi. Onurlu biri olduğunu düşünüyordum. Yine de bu kız kardeşime layık olduğu anlamına gelmezdi çünkü Elena'yı şimdiden üzmüştü.

Onu tanıyordum. Elena Rusya'ya döndüğünde her zamankinden daha farklı bir ruh haline sahip olduğunu anlamıştım. Bir şeylerin ters gittiğini hissetmiştim ama Kutsal ile uğraşmaktan kız kardeşime odaklanamamıştım. Anlaşılan uğraştığım kadının ağabeyi de benim kız kardeşim ile uğraşmıştı.

Kıvanç derin bir nefes alıp bakışlarını caddenin karşısında kalan dükkanın üstünden çekmeden konuştu. "Ne sormak istiyorsan sor."

Bakışlarımın ağırlığını fark ettiğini biliyordum. Bu yüzden konuşmaya hazır olmasını beklemiştim. Her ne kadar bazen fevri ve aceleci olabilsem, Kıvanç'ın beynini dağıtmayı arzulasam da artık ona karşı daha kontrollü olmak zorundaydım. Bunu hem Kutsal, hem Elena, hem de doğacak yeğenim için yapmalıydım çünkü istesem de istemesem de Kıvanç Haznedar ile bir aile olacaktım.

"Elena ile nasıl tanıştınız?"

Kıvanç bakışlarını benim ile buluşturdu ve arkasına yaslandı. Yüzümdeki ciddiyeti fark etmiş olmalı ki bu sefer beni Elena'nın ağabeyi gibi görerek saygılı bir tonlamayla cevap verdi. "Paris'e geldiğinde tanıştık. Sana burada olduğunu söylemiştim ve her ne kadar konuyla ilgileneceğini belirtsen de ne olur ne olmaz bir gözümü onun üstünde tutmak istedim."

Gözünü üstünde tutmaktan daha fazlasını yapmıştı.

Ve bunu her algıladığımda istemsizce öfkeleniyordum.

"Tek gecelik bir şey miydi?" diye sorduğumda dişlerimi öylesine sıkmıştım ki çeneme ani bir uyuşma saplanmıştı. Kıvanç kaşlarını çatarak öfkesini saklamadan karşılık verdi. "Hayır, öyle bir şey değildi."

Bir nebze rahatladığımı söyleyebilirdim.

Yine de asıl sorunum yeğenimin benim gibi olmamasıydı. Ben birbirini sevmeyen iki insanın zevkleri uğruna bedensel birlikteliklerinden doğmuş bir bebektim. Asla sevgiyle yapılmamış, sevgiyle büyümemiş ve sevgiyi bilmemiştim. Aynı durumu yeğenimin yaşamasını, aşksız bir ailede büyüyerek bir gün herhangi biri onu sevebilecek mi diye düşünmesini istemiyordum.

"Elena'yı bir gün sevebilir misin?"

Sorum ile Kıvanç bana ilk kez samimiyet ile baktı ve afallamamı sağlayan kelimeleri sarf ederek aklımı karıştırdı. "Şu an sevmediğimi de nereden çıkardın?"

Karşımdaki adama dikkat ile baktım.

Öfkemi ve sinirimi bir kenara bırakarak gerçekleri gözden geçirdim. Elena ile Kıvnaç'ın birbirlerinin yakınlarında oldukları zamanları anımsadım. Kız kardeşimin bir şeyler hissettiğine emindim. Her ne kadar etrafına ördüğü buzdan duvarların ardından çıkmaya korksa ve her daim güçlü gözükmeye çalışsa da Elena hassas bir kadındı. Kalbi bir cam misaliydi, her an kırabilirdi ve o kırıkları kendini kesmeden toplaman imkansızdı.

"Hislerini biliyor mu?"

Sorum ile Kıvanç tekrar karşı caddede kalan dükkana baktı. İfadesini okuyamıyordum çünkü birden fazla duyguyla cebelleştiğini görebiliyordum.

"Orası biraz karışık."

Verdiği cevap ile konuştum. "Aranızda ne geçti bilmiyorum ama Elena'nınkalbini kırdıysan çabalaman gerek. Dışardan soğuk ve donuk görünse de öyle birideğildir. İnsanlara zor güvenir, eğer güvenini kırarsan onarmakta çokzorlanırsın."

Kıvanç iç geçirerek başını eğdi. "Bu tavsiye için biraz geç kaldım."

Şerefsiz!

"Senin ile evlenmeyi kabul etmesinin nedeni bebek." Diyerek bana bakmasını sağladım. "Ama bunun tek sebep olduğunu sanmıyorum." Öfkemi ifademe yansıttım. "Ne yaptın ve onu üzdün bilmiyorum ama

kendini affettireceksin. Onu mutlu edecek, ona hak ettiği hayatı vereceksin." Hafifçe eğilip Kıvanç'ın gözlerine odaklandım. "Eğer Elena'yı yada yeğenimi üzer, onların hak ettiği baba ve koca olamazsan Kutsal'ın sana olan hisleri bile seni benden kurtarmaya yetmez. Seni mahvederim, Haznedar."

Bana karşılık vereceğini, tehdit edeceğini düşünsem de Kıvanç tek bir öfke belirtisi göstermedi. Aksine başını sallayarak sözlerimi kabullendi. "Eğer onları üzersem bana yaşatacaklarını hak ediyorum demektir, Vladimirs."

Bunun farkında olması bana umut verdi.

Kıvanç doğrularak sırayı devraldı. "Ve aynı şey senin içinde geçerli. Kız kardeşimin üç gündür hayatımızda olması umurumda değil. O benim için zamanın ötesinde bir kıymete sahip. Bu yüzden onu üzer, ona layık olamazsan bende seni mahvederim."

Sessiz bir ittifak, gürültülü bir anlaşma.

Aramızda geçen şey tam olarak buydu.

İkimizde barış anlaşması imzaladığımızın bilincindeydik ve bunu hayatımızdaki kadınlar uğruna yapıyorduk.

Bir süre sessizce kahvelerimizi yudumlayarak karşı caddedeki dükkanı gözlemeye devam ettik. Bileğimdeki saate bakarak ne zamandır orada olduklarını anlamaya çalıştım. Bu kadar süredir nasıl hala gelinlik seçememiş olabilirlerdi bilmiyordum ama umurumda değildi. Kutsal mutlu olduğu sürece günlerce hatta haftalarca bekleyebilirdim.

Benim güzel gelinim.

Dudağımın kenarının kıvrılmasına engel olamadım. Onu gelinliğiyle bana doğru yürürken görmek için dakikalar sayıyordum. Sonunda tamamen benim olacak, soyadımı alacak, karım haline gelecekti. Aile diyebileceğim bir kadına sahip olacak, onu son nefesime dek sevip, koruyacak ve onunda aynısını benim için yapacağını bilecektim.

Özellikle düğün gecemizi iple çekiyordum.

Gelinliğini üstünden çıkardığımı hayal etmek bile parmaklarımın karıncalanmasını sağlıyordu. Önümüzdeki bir haftalık programımı zihnimde oluşturmuştum bile. Günlerce balayı yapacak ve sevişecektik. Eğer şanslıydım ki Kutsal gibi biriyle evleneceğime göre öyleydim, bu ay bitmeden onu hamile bırakabilirdim. Evet, onu hamile bırakmayı

saplantı haline getirmiştim ama elimde değildi, aile istiyordum ve bunu onunla istiyordum. Hem de hemen.

"Çember üyelerine düğün tarihini söylememiz gerek." Diyen Kıvanç ile düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. İç geçirerek kahvesine uzandı. "Kutsal'ın yani evleneceğin kadının kardeşim olduğunu bilmeleri gerek. Tabi benim Elena ile evleneceğimi de öğrenmeliler."

Sahi, aktarılması gereken bir sürü gelişme olmuştu.

Cebimden telefonumu çıkarıp konferans görüşmesi başlattığımda telefonu hoparlöre alıp cihazı masanın ortasına bıraktım.

Birkaç saniyenin ardından ilk Dimitri'nin sesi duyuldu. "Acil mi?" diye sorduğunda ufak bir inilti sesi işittim. Kadın nidasının ne anlama geldiğini bilerek gözlerimi devirdiğimde Dimitri alay ile mırıldanarak tezimi onayladı. "Biraz işim var da."

"Acil."

Sözlerim ile Dimitri Rusça küfretti. Hareket ettiğini işiterek beklediğimde birlikte olduğu kadın gitmemesini söylese de o umursamamış olmalı ki adım sesleri telefonun diğer ucundan kulaklarıma ulaştı. Birkaç saniyenin ardından konuşan adam sinirle homurdandı. "Yine ne oldu?"

"Efendim." Dedi Salvatore aramaya dahil olarak.

Hemen ardından Adrian'ın sesi duyuldu. "Efendim."

"Bilmeniz gereken gelişmeler var." Diyerek direkt konuya girdim. "Ayrıca programınızı ayarlamalısınız çünkü üç gün sonra evleniyorum ve hepiniz düğüne gelmelisiniz."

"Üç gün mü?" diyen Adrian üzerine Dimitri alayla kıkırdadı. "Çok bekledin, biraz daha acele etseydin."

Kıvanç hepsinin ağzını kapatan sözleri dile getirdi. "Ve ayın sonunda da benim düğünüm var."

Sessizlik.

Derin sessizlik.

Ve şaşkınlık.

Hepsinin yüzlerini gözlerimin önüne getirebiliyordum ve bu kahkaha atmak istememe neden oluyordu.

Beklenen üzerine Dimitri ilk konuşan oldu. "Üzgünüm, sanırım yanlış duydum çünkü bir çember üyesi daha fazlasıyla yakın bir süreçte evleneceğini dile getirmiş olamaz." Sinirle homurdandı. "Cidden sorununuz ne sizin?"

"Kiminle evleniyorsun?" diyen Salvatore'un ses tonu her zaman ki gibi kontrollüydü ama emindim aklında tilkiler dönüyordu.

Kıvanç bana bakarak cevap verdi. "Elena Vladimirs."

"Geçmiş olsun." Dedi Dimitri. "Adına üzüldüm."

Gözlerimi devirdiğimde Kıvanç sinirle karşılık verdi. "Karım olacak kadından gayet memnunum, Volkov. Ayrıca Elena'ya bu sözlerini iletirsem başına ne gibi belalar açar biliyor musun?"

Dimitri kıkırdadı. "Biliyorum, o yüzden geçmiş olsun dedim. Son nefesine dek onunla baş etmek zorundasın ve inan başına bela olmakta mükemmel bir iş çıkaracaktır."

"Doğru söylüyor." Demekten kendimi alı koyamadım.

Kıvanç bana dik dik baktığında omuzlarımı silktim. Gerçekçi olduğum için beni suçlayamazdı. Ayrıca Elena'nın beni sadece altı yılda ne kadar yaşlandırdığı ve yorduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Boş muhabbeti bırakarak asıl meseleye geldik.

Kıvanç fazla detaya girmeden Kutsal'ın kız kardeşi olduğunu açıkladı. Sarışın ile yaptığımız anlaşmadan bahsetmedi. Bunun yerine sadece Kutsal'ın kayıp kardeşi olduğunu ve bunu birlikte keşfettiğimizi söyleyen bir hikaye anlattı. Sarışınımın şu anlık bir Haznedar olduğunu belirterek aramızdaki evliliğe ailesinin onay verdiğini söyledi. Ardından da Elena ile evleneceklerini açıkladı lakin kız kardeşimi hamile bıraktığını dile getirmedi ki bunun için minnettardım aksi halde beynini dağıtmam gerekirdi. Kimsenin Elena ile çocuk için evlendiğini bilmesini istemiyordum. En azından gerçekten evlenene dek.

Kıvanç konuşmayı sonlandırdığında Salvatore kısa ve öz bir karşılık verdi. "Güncelleme için teşekkürler, beyler. İkiniz adına da mutlu oldum ve şimdiden tebrik ederim. Üç gün sonra görüşürüz, şimdi kapatmam gerek." Konferanstan ayrılmasıyla Adrian konuştu. "Aynı şekilde, düğünde görüşürüz. Yapabileceğim herhangi bir şey olursa mutlaka arayın."

"Beni aramayın." Dedi Dimitri huysuz bir tonlamayla.

Telefonu kapatıp cihazı cebime yerleştirdiğimde karşı caddedeki hareketlenmeyi fark ederek o yöne döndüm. Dükkandan çıkan üç kadına baktığımda gözlerim anında sarışınımı buldu. Yüzündeki

gülümsemeyle bir şeyler mırıldandığında ne kadar mutlu olduğunu gördüm.

Kutsal farkında mıydı bilmiyordum ama bir şeyler değişmişti. Bütün sırlar açığa çıkmadan önce de gözleri ışıldardı ama hiçbir zaman bu kadar parlak olmamıştı. Ailesini bulmak onda uzun zamandır eksik olan bir şeyi tamamlamıştı. Şu an bile ikiz kardeşine her baktığında gülümsemesi genişliyor, gözleri parıldıyordu. Sarışın mutluydu ve bu belli oluyordu.

Neşesinde payım olduğunu biliyordum. Bunun bilincinde olmak beni gururlandırıyordu çünkü istediğim tam olarak buydu. Onun mutlu olması ve hep gülümsemesi son nefesime dek benim hayatta asıl amacım olacaktı çünkü bunu hak ediyordu.

Hem de herkesten daha çok hak ediyordu.

Bizim olduğumuz tarafa doğru adımladıklarında tebessüm ederek sarışınım ile gözlerimizi buluşturdum. Gülümsemesini genişletip bana doğru geldi ve yanımdaki boş sandalyeye oturmadan önce neşeli sesiyle konuştu. "Çok beklediniz mi?"

Yanıma oturduğu an kolumu beline sararak onu kendime çektim. Kokusu yüzüme bir tokat gibi vurduğunda sadece birkaç saat olmasına rağmen onu özlediğimi fark ettim. Saate gerek bile yoktu Kutsal'ı özlemem için saniyeler yeterliydi.

Saçlarının arasına bir buse iliştirirken mırıldandım. "Hayır, milaya." Dedikten sonra geriye çekilip güzel yüzüne baktım. "İstediğin gibi bir gelinlik bulabildin mi?"

"Evet." Dediğinde yanakları kızardı. "Beğeneceğine eminim."

Gözlerimi kısarak ona dikkat ile baktığımda kıkırdayışı göğsümü sıkıştırdı. Bana yaslanarak elini bacağıma yerleştirdiğinde parmaklarını kavradım.

Çalan telefonum üzerine Kutsal'ın elini bırakıp cebime uzandım. Ekrandaki isme bakmam kasılmamı sağladığında sarışınım gerildiğimi fark ederek bana baktı. Gözlerini üzerimde hissetsem de ona dönmedim. Aksine oturduğum yerden kalkıp masadan uzaklaştım ve aramayı yanıtlayıp cihazı kulağıma iliştirdim.

"Patron, hedef görüş açımda."

Erdem'in evinin önüne yerleştirdiğim adamımın sözleriyle dikleştim. Sarışınıma yaşattığı şeylere ek olarak bana ihanet etmesiyle onu öldürmek istiyordum. Aklımda onun için planlar vardı. Bazısı ölümü

bazısı ölümden daha beter sonları kapsıyordu. Hala en çok hangisini hak ettiğine karar veremiyordum.

"Paketle ve sana mesaj atacağım konuma götür."

"Sağ ya da ölü?"

"Sağ."

Telefonu kapatıp ardıma döndüğümde Kutsal dibimde duruyordu. Merak ile kaşlarını çattığında konuşmamı duyduğunu biliyordum. "Sorun ne?"

"Erdem Gürsoy elimizde."

Karşımdaki kadının mutlu ifadesinin bir balon misali sönüşünü izledim. Gülümsemesinin kaybolması sandığımdan daha çok canımı acıttı. Onu üzen her şeyi yok etmek isteyerek yanına yanaştım ve elimi beline yaslayarak gözlerinin içine baktım.

Kutsal'ın o şerefsizi ölü görmek istediğini biliyordum ama endişeliydim. Birini öldürmek insanda iz bırakırdı. Özellikle seni yıllarca manipüle eden birini öldürmek, zincirlerinden kurtulmanı sağlamayabilirdi. Aksine seni başka bir şeye esir edebilirdi. Bir katil olarak iyi bilirdim ki, ölümü bir silah haline getirdiğin an namlunun ucunda düşmanların ile birlikte sende yer alırdın.

Sarışınım bir hedef olmasını istemiyordum.

Yine de kendimi kandıramazdım.

Onun kanında bu vardı. İçine doğduğu hayatta yetişseydi şimdiye dek en az benim kadar insan öldürmüş olurdu. Gözlerine baktığımda bile bunu yapabilecek potansiyelde biri olduğunu görebiliyordum zira ruhuna işlemiş bir mirasa sahipti.

"Karar senin, milaya." Diyerek ne olursa olsun yanında olduğumu bilmesini istedim. "Emrindeyim."

Elini yanağıma yaslayarak tenimi okşadı. Birkaç saniye sessiz kalarak kendini dinledi. Ardından parmak uçlarında yükselip dudaklarımızı buluşturdu. Tadı beni aniden aç kıldı. Belimdeki baskısını arttırarak onu kendime yasladım ve öpüşünü derinleştirdim. Nefes almaya çalışarak hafifçe geriye çekildiğinde tebessüm etti.

"İstanbul'a dönüyoruz." dediğinde başımı salladım.

Erdem Gürsoy ile kapatmak istediği bir hesabı vardı ve ben her istediğini yerine getirebilecek askeriydim. Milaya daha tam olarak anlamamıştı ama bir dileği kafiydi. Dünyayı ayaklarının altına sermek için öldürür, ölür ve yaşardım.

İstemesi yeterdi.

Yanağımı okşayarak gözlerimin içine baktı. "Hesapları kapatmak, bütün bunları ardımda bırakmak istiyorum."

"İsteğin emirdir, milaya." Alnına bir buse kondurdum. "Geçmişini kapatıp geleceğimize bakalım."

Tebessümünü genişleterek mırıldandı. "Geleceğimize bakalım, Morskoy."

Gelecek.

Sarışından önce beni ilgilendirmeyen, üstüne kafa yormadığım bir şeydi. Şimdiyse her anımı gelecek için yaşıyordum çünkü o gelecekte sarışınımın olduğunu biliyordum.

Bu bana güç veriyordu.

Kutsal, bana güç veriyordu.

Hiçbir zaman çok bir şey istememiş, hayattan büyük taleplerde bulunmamıştım. Geçmişteki sevgisizliklerimi telafi etmek, kendime bir aile kurmak istememiştim ama karşımdaki kadın varken hepsini istiyordum. Bunun için heyecan duyuyordum çünkü hayal edebiliyordum. Hayatımın sevdiğim kadın ve onun bana vereceği armağanlardan oluşmasını arzuluyordum.

Ve o hayata sahip olacaktım.

Ve o hayatı canım pahasına koruyacaktım.

B Ö L Ü M S O N U

Merhabalar, normalde bu gece iki bölüm yayınlayacaktım ama ikinci bölümde ufak bir sorun çıktı, bu yüzden diğer bölüm yarın gelecek. Bu gece başka bir bölüm yayınlanmayacak.

Bu hafta Harzemşah'a yeni bölümler gelmeye devam edecek, final olmamıza 12, 13 bölüm kaldı. Ay sonuna dek finali yayınlamayı planlıyorum.

Bol bol yorum yapmayı unutmayınız, yarın görüşmek dileğiyle, seviliyorsunuz!

XXXVII. GERİ KALAN HAYATIN İLK GÜNÜ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXXVII. GERİ KALAN HAYATIN İLK GÜNÜ
Britney Spears - Everytime
Sia - I'm Still Here
Halsey - Nightmare

KUTSAL

Kabus görmeye alışıktım fakat rüyalara aşina değildim.

Bu yüzden uzun zaman sonra ilk kez uyanmak istemiyor, gördüğüm manzaranın keyfini çıkarmayı diliyordum.

Sıcak kumların üstüne oturmuş yüzümdeki tebessüm ile mavi denizin içindeki adamı izliyordum. Dalgalar ona yanaşıyor, güzel fiziğinden kayıp gidiyordu. Beyaz teni güneş ışığının altında parıldıyordu. Siyah saçları ıslanmış, birkaç tutamı alnına düşmüştü. Ona bakmak bile yüreğimi yakıyordu.

Ama beni asıl duygusallaştıran şey kucağındaki bebekti.

Kaslı kollarıyla sarıp sarmaladığı bir kalkan misali üstüne kapandığı küçük bebeğe bakarak tebessümümü genişlettim. Bir pamuk kadar beyaz olan teniyle babasının kucağında kıkırdayan minik bebeğimizin sesi kulaklarımı dolduruyor, yüreğimde yankı buluyordu.

Araz yüzündeki gülümsemeyle suya alçaldı ve göğsüne yasladığı bebeğini hoplatarak onun daha çok kıkırdamasını sağladı. İkisi de öylesine mutlu gözüküyorlardı ki manzaram karşısında neşeleniyordum.

İstediğim buydu.

Gördüğüm rüya hayalimdi.

Ve aklımın bana sunduğu bu görsel bana umut veriyordu.

Omzuma yerleşen elin sıcaklığıyla titrek bir nefes dudaklarımın arasından kayıp gitti. Bakışlarımı yanımda oturan adama çevirdiğimde gülümsediğini gördüm. Gözlerinin kenarlarını kırıştıran, mutlu ve gururlu tebessümüyle bana bakarken canımı yakıyordu çünkü gerçek olmadığını bilmek beni öldürüyordu. Sarı saçlarına karışan beyazları, bana kendimi hatırlatan gözleri... Her şeyi beni katlediyordu zira yanımda olamayacak en son insan benimleydi. Babam yanımdaydı. Benim ile sıcak kumların üstünde oturmuştu.

Kıvanç'ın bana izlettiği videodaki halinden daha yaşlıydı. Üstünde beyaz bir gömlek vardı ve göğsündeki üçgen dövmesi esen rüzgarın etkisiyle az biraz gözüküyordu. Odunsu bir kokuya sahip olan parfümünü içime çekebiliyor, vücudunun ısısını hissedebiliyordum.

Her şey öylesine gerçekçiydi ki bir an rüya mı görüyorum bilemedim.

Uzanıp yavaşça elimi tuttuğunda yaşaran gözlerim ile gülümsemeye devam ettim. Avcumun içinde hissettiğim karıncalanmaya yumuşak teni eşlik etti. Bana güç vermek, yanımda olduğunu söylemek ister gibi tutuyordu parmaklarımı. Öyle ki bana bakışları bile bağırıyordu sevgisini. Bir babanın evladına bakmasından öteydi bu. Yanımdaki adamın gözleri aşk ile parıldıyordu. Kalbindeki yerimi işaret etmek istercesine büyük bir kudret ile tebessüm ediyordu.

Ona yanaşarak başımı omzuna yasladığımda içim titredi. Parmaklarını sıkıca kavrayıp gözlerimi Araz ile bebeğimizin üstünde gezdirdim. Babam benim ile onları izleyerek başını başıma yasladığında yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Kalbimdeki huzur, kelimelerime yansıyamazdı.

Daha önce kendimi hiç bu denli tamamlanmış ve güvende hissettiğimi zannetmiyordum. Sanki biri göğsümü yarmış içindeki zehri almış yerine ise bir ışık topu bırakmıştı. Artık her şey daha berrak ve canlıydı.

Saçlarımın arasına iliştirilen buseyi hissederek başımı geriye attığımda babamın gülümsemesinin genişlediğini gördüm. Bana bakmaya devam ederek yanağımı okşadı ve bir tutam sarı saçımı geriye attı. Elimi bırakmadan geriye çekilip ayağa kalktığında ona eşlik ettim.

Onu Araz ile bebeğimin yanına götürmek istedim ama babam başını iki yana sallayarak reddetti. Elimi bırakıp parmaklarını saçlarımın arasına yerleştirdi. Tüy kadar yumuşak bir dokunuş ile hafifçe saçlarımı okşayıp beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Ardından Araz ile bebeğimizin olduğu tarafı işaret etti.

Elini saçlarımdan çekip öylece durduğunda gitmemi beklediğini anladım. Onu bırakmak istemiyor, yanında kalmayı diliyordum ama beni bekleyen ikiliye kıyamıyordum. Araz ve bebeğimizin gülüşleri deniz kenarında yankı buluyor, beni şarkı söyleyen bir siren gibi onlara çekiyordu.

Üstümdeki beyaz yazlık elbiseyle deniz kenarına doğru yürümeye başladığımda babamın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Parmak uçlarım soğuk suyla buluştuğunda Araz elini bana uzattı. Ona yanaşıp elini tuttum. Kucağındaki bebek beni fark ederek daha şiddetli kıkırdadı. Babasından miras aldığı lacivert gözleriyle bana bakarken dünyanın en güzel şeyi olduğunu gördüm. Öyle ki bir bakışıyla beni kendine mühürlemişti.

Elimi bebeğimizin sırtına yaslayarak tenini okşadığımda dalgalar bedenimizi sarmaladı. Araz yüzündeki tebessüm ile beni kendine çekti ve bir yandan bana bir yandan bebeğimize sarılmaya devam etti. Omzumun ardından bizi izleyen adama baktım. Babam kıyıda kalmış, yüzündeki gülümsemeyle el sallıyordu.

Vedasını dile getiriyor, emanet ediyordu.

Yanağımdan süzülen yaşlar ile ona el sallamaya başladım ve arkasını dönüp kumların üstünde adımladığında gidişini izledim. Kalbimin ve ruhumun bir parçasını onda bıraksam da içim rahattı zira biliyordu, onu sevdiğimi ve güvende olduğumu öğrenmişti. Belki bana vermek

istediği hayatı yaşatamamıştı ama o hayatı ne olursa olsun yaşayabileceğimi bilerek bir nebze huzur bulabilmişti.

"Milaya."

Araz'ın sesiyle ona döndüğümde konuşmadığını fark ettim. Yüzündeki tebessüm ile bana bakan adamın seslenişini tekrar işittim.

"Milaya."

Gözlerimi aralayarak soluklandığımda bir an nerede olduğumu idrak edemedim. Gözlerimi kırpıştırarak üzerime eğilmiş olan kişiyi gördüm. Araz elini yanağıma yaslamış tenimi okşarken bana endişeli gözler ile bakıyordu.

"Ağlıyorsun." Diyerek eğildi ve alnımı öptü. "Kabus mu gördün?"

Hafifçe doğrulup etrafa göz attım. Öğle vakti Paris'ten ayrılmış ve uçağa binmiştik. Jetin arkasında kalan odaya girdiğimiz an Araz ile kıyafetlerimizi çıkarmaya başlamıştık. Sevişmemiz öylesine yoğun ve sertti ki yaşadığım orgazm sonrası bayılmış olmalıydım. Uyuya kalıp yirmi dört yıllık hayatımda gördüğüm en güzel rüyaya şahit olmuştum ve bir yanım uyandığı için buruk hissediyordu. Her şey öylesine güzel ve huzurluydu ki sonsuza dek orada kalabilirdim.

Başımı tekrar yastığa yerleştirdim. Araz çıplak tenimi örten beyaz kumaşın üstünden belimi kavrayarak beni kendine çektiğinde göğsüne yaslandım Kokusunu içime çekerek gözlerimi yumduğumda saçlarımın arasındaki parmaklarını hissettim. Babamın saniyeler önce sevdiği saçlarımı okşayan adam içimi yaktı. İkisi de aynı şefkat ile okşamıştı sarı tutamlarımı.

Avcumu Araz'ın kalbinin üstüne yerleştirdim ve mırıldandım. "Kabus değildi, çok güzel bir rüyaydı."

Beni kollarının arasına alarak sıkıca sardığında göğüs kafesinin içine sızmak, orada kalmak istedim. Birbirine dolanan çıplak bedenlerimiz ile öylece yatmaya devam ettik. Yumduğum gözlerimin ardında beliren tatlı surat ile dudağımın kenarını kıvırarak elimi karnımın üstüne yerleştirdim. Rüyamı güzel kılan bir diğer insanı, bebeğimi, anımsamak ruhumu aleve verdi.

"Canının mı acıyor?" diye sordu Araz elini elimin üstüne yerleştirirken. "Normalden daha serttim ama..."

"Canım yanmıyor."

Sözünü kesmem üzerine iç geçirdi. "Konuş benimle, sarışın."

Başımı geriye atarak gözlerinin içine baktım. Okyanus gözleri bana her zaman özgürlük tanıyordu. Lacivertleri benim için son ve başlangıç demekti. Hepsi onda saklıydı. Her şey, bakışlarında gizliydi.

"Rüyamda babamı gördüm." Diye fısıldadığımda sesim titredi. "Çok gerçekçiydi."

Alnıma peşi sıra buseler iliştirdi ve beni tekrar kollarının arasına aldı. "Babanı tanıyordum. Mükemmel bir insandı. Ona çok saygı duyardım ve eminim ki yaşasaydı seni çok sever, mutluluğun için her şeyi yapardı."

"Amcam babamın da seni sevdiğini söyledi." Diyerek ona baktığımda şaşırdığını gördüm. "Bir keresinde ona benzediğini söylemiş."

Araz'ın bakışları yumuşadı. Duydukları onu mutlu etmiş gibiydi. Babam ile tanışmış olması başka, babamın onu sevmiş ve kendine benzetmiş olması bambaşka bir duyguydu. Sanki bir yerde mistik bir güç bu kaderi elleriyle çizmiş ve bizi birleştirmişti. Saçma gelebilirdi ama bunun bir işaret olduğunu düşünüyordum. Belki de babam, Araz ile olduğum için mutluydu.

"Babana benziyorsun, özellikle de bakışların." Diyerek yanağımı okşadı. "Daha önce fark etmemiştim ama ikinizde de aynı göz yapısı var."

Amcamın da aynı şeyi söylediğini anımsadım.

Kim bilir, belki de babamın kızıydım.

Derin bir nefes alıp yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildim. "Onunla tanışmak isterdim. Annem ile de babamla da tanışmak, onlara sarılmak çok isterdim."

"Biliyorum, bebeğim."

Araz'ın koynuna sızarak kollarımı beline doladım ve onun bana sıkıca sarıldığı gibi ona sarıldım. Kaybettiklerimin yasını tutsam da kazandıklarım içinde minnettardım. Babam ve annem ile vakit geçirememiştim ama ağabeyim ile kız kardeşimle geçirebileceğim bir ömre sahiptim. Her şey yoluna girecek, bir ailem olacaktı. Sadece şu an hayatımda olan insanlar değil, deniz kenarındaki o güzel gözlü bebekte bize katılacaktı.

Dakikalarca Araz'a sarılmaya devam ederek öylece uzandım. Ardından hafifçe geriye çekilip beni izleyen adama baktım.

Bakışlarındaki aşka karşılık vererek mırıldandım. "Kaç saattir uyuyorum?"

"Üç saat oldu." Diyerek sırıttı. "Gerçi uyuduğunu söyleyemeyiz, milaya. Bilinç kaybı yaşamış gibi üstüme bayıldığın için buna pek uyumak denmez."

Kıkırdamama engel olamadım.

Araz ile öylesine büyük bir açlık ile sevişmiştik ki diğerleriyle kıyaslayamazdım bile. Bu sefer ki daha ilkel ve sertti. Hala onu bacaklarımın arasında hissedebiliyordum.

"Özür dilerim Morskoy ama beni katlettin."

"Benim için bir zevkti." Diyerek dudaklarımızı buluşturdu ve beni öpmeye başladı. Anında içimde bir ateş yeşerdi. Onu tekrar en derinimde hissetme ihtiyacı duyarak bedenini kendime doğru çekmeye çalıştım.

İniş anonsunu işittiğimdeyse geriye çekildim. Pilotun sesi atmosferi bir bıçak gibi kesmiş ve bana neden uçakta olduğumuzu hatırlatmıştı. Bu yolculuğun asıl sebebi olan adamı hatırlamak bile midemi bulandırıyordu. Yine de kapatmam gereken bir defter vardı.

Siyah tutamlarını okşadığımda adama bakarak tebessüm ettim. "Giyinsek iyi olur."

Araz dudaklarıma ufak bir buse iliştirip doğrulduğunda ona eşlik ettim. Yataktan kalkıp kenarda duran çantayı aldık. Yerde duran kıyafetlerimizi toparlayarak onları katladım ve Araz'ın çıkardığı yenileri giymeden önce eskileri çantanın içine yerleştirdim. Siyah iç çamaşırlarımı giydikten sonra aynı renk kotumu bacaklarıma geçirdim. Dar dalgıç kumaş uzun kollu kazağımı üstüme geçirip göğüs dekoltesini çekiştirdim ve tam oturmasını sağladım. Yatağa oturup topuklu çizmelerimi giydikten sonra saçlarımı at kuyruğu haline getirdim çünkü seviştiğim beş kilometre öteden anlaşılıyordu. Araz saçlarımı dağıtmakta bir dünya markasıydı. Yine de bu fazla hoşuma gittiği için şikayet edemiyordum.

Siyah pantolonunu ve gömleğini giyip postallarına uzanan adamı izledim. Siyah tutamlarının birbirine girdiğini fark ederek gülümsediğimde ondan aşağı kalır bir yanım olmadığını fark ettim.

Yanıma oturup çantadan bir şey çıkardığında ona doğru döndüm. Elinde tuttuğu madalyonu fark ettiğimde tebessüm ettim. Günler önce

çıkardığım ve onda kalan Aşina'nın madalyonu parmaklarının arasındaydı.

"Bir daha çıkarma." Diyerek kolyeyi boynuma iliştirdi.

Madalyon ait olduğu yere döndüğünde kendimi iyi hissettim. Ona alıştığımı fark etmemiştim lakin kolyenin boynumdaki hissiyatini özlemiştim.

"Erdem ile işimiz bittiğinde Ersay'ın yanına uğrayacağız değil mi?"

Dün gece Ersay ile telefonda konuşmuştum. Çok daha iyiydi ve hızlı iyileşiyordu ama onu gözüm ile görmek istiyordum. Yaşananların ardından her şey birbirine girmiş, hayatım aniden bambaşka bir yöne evrilmişti. Yine de gençliğimin bir parçası olan adamı aklımdan çıkaramamıştım. Kendine geldiğini, sağlığına kavuşmaya çalıştığını duymak beni mutlu etmişti ve onu görmezsem rahat edemezdim.

"Evet milaya."

Araz ayağa kalkıp elini uzattığında parmaklarını kavradım. Birlikte odadan çıkıp koltuklarımıza geri döndük ve uçak iniş yaparken kemerlerimizi bağlayıp bekledik. Tekerlekler piste değil uçak durduğundaysa tekrar ayağa kalktık. Ceketimi üstüme geçirdiğim sıra Araz'ın çatık kaşlar ile açılan kapıdan dışarıya baktığını gördüm. Ona doğru adımlayıp neler olduğunu anlamaya çalıştım. Merdivenlerin bitiş kısmına park etmiş arabanın hemen ilerisinde bekleyen minik orduyu gördüm.

Meryem Hanel ve adamları az ilerimizdeydi.

Araz elimi tutarak ona bakmamı sağladığında gözlerindeki öfkeyi gördüm. "Sen bir Haznedar ve nişanlımsın. Sakın başını eğme."

Bunu bana söylemesine gerek yoktu çünkü biliyordum ki artık ipler benim elimdeydi ve ben onları sıkıca tutacaktım. Annesi olacak kadın beni sindiremezdi. Özellikle de çocuğuna yaşattıklarını öğrendikten sonra Meryem Hanel'e asla acımazdım.

Araz ile el ele merdivenlerden indik.

Bizi bekleyen kadının karşısına dikildiğimizde gözlerini örten siyah gözlüğü çıkararak bedenimi baştan aşağı süzdü. Yüzündeki benden tiksindiğini belli eden ifadeye bakarken sahte bir tebessüm ettim. "Meryem Hanım." Ardında duran bir ordu niteliğindeki adamlara göz atarken iç geçirdim. "Az kalmış bu kalabalık. Tank ile gelseydiniz."

Karşımdaki kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Seni uyardım, Kutsal. Buna rağmen bana kazık atmaya kalktın." Birkaç adımda

aramızdaki mesafeyi kapatarak öfkesini yüzüme çarptı. İfadesi can alıcı bir hal alırken son derece yıkıcı gözüküyordu. "Tam bir yılanmışsın ama sorun değil, senin gibi küçük sürüngenleri ezmesini iyi bilirim."

Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda öfkesini harladığımı biliyordum fakat umursamadım. İçimdeki canavar gözlerini devirerek alınganlık gösterdiğinde mavi derisini okşayarak onu sakinleştirdim. Ardından tatlı bir tonlamayla karşılık verdim. "Dikkat edin de bu yılan sizi sokmasın."

Meryem Hanel ağzını açacağı sıra Araz lafa girdi. "Bir kez daha nişanlımı aşağılamaya kalkar, ona hakaret edersen söyleyeceklerin son nefesinde dile getirdiklerin olur."

Oğlundan işittiği laflar üzerine Meryem hızla ona döndü. Çatılan kaşları ve öfkeli ifadesiyle her an birilerini öldürebilir gibi duruyordu. Ardındaki adamların da hazır ol da beklediği barizdi. Kadın buraya direkt infaza gelmiş olmalıydı. En azından tavırları buna yönelikti.

"Sana ondan kurtulmanı söylemiştim." Diyerek oğluna bakmaya devam etti. "Bir hain ile evlenemez, onu sağ bırakamazsın."

Araz'ın bedeninin kasıldığını hissettim. Cinnetin kıyısında olduğunu bilerek kontrolü devralmaya çalıştım ve Meryem'i kendim ile muhatap etmeye çalıştım. "Sandığınızın aksine tehlike arz etmiyorum. Araz'ın nişanlısı ve iş ortağınızın yeğeni olarak sizin tarafınızdayım."

"Bu bir hain olduğun gerçeğini değiştirmez."

Sözleriyle tebessüm ederek gözlerinin içine baktım. "Yapmaya çalıştığınız şeyin farkındayım ama işe yaramayacak, Meryem Hanım." Başımı dik tutarak gülümsememi genişlettim. "İsteseniz de istemeseniz de ben Kadir Haznedar'ın kızıyım ve sahip olduğunuz her şeyin yarısına sahibim. Ailem benim ardımda duracak, sizin değil ve siz benim karşımda olmaya devam ederseniz..."

"...sonuçlarına katlanırsın." Diyerek Araz sözümü bitirdi.

Meryem'in öfkesi öylesine hiddetliydi ki bedeninden ayrışıp somut bir hal almaya başlamıştı. Oğlunun ona rest çekmesine karşılık veremeyerek öylece bana bakmaya devam ettiğinde beni öldürmek istediğine emindim.

Güneş gözlüklerini takan kadın saçlarını savurdu ve alaylı tebessümüyle mırıldandı. "Yakında görüşeceğiz, kim sonuçlarına katlanacak o zaman öğreniriz."

Tehdidine karşılık gidişini izledim.

Aracına binip adamlarıyla birlikte gözden kaybolduğunda Araz'a baktım. Öfkeden bir heykel misali kas katı kesilmişti. Meryem'in beynini dağıtmamak için kendini tutuyordu ve öldürmek istediği kadının annesi olduğunu her hatırladığımda kalbim acıyordu.

Parmak boğumlarını okşayarak onu kendine getirmek istercesine mırıldandım. "Gidelim hadi."

Spor arabaya binip pistten ayrıldık ve İstanbul sokaklarına karışarak bizi Erdem Gürsoy'a götürecek rotayı arşınlamaya başladık. İçimdeki gerginliğin nedeni o şerefsizin karşısına geçecek olmam mıydı bilemiyordum. Kulübedeki kaçışından sonra tek istediğim onu bulup öldürmekti. Benden aldıkları, beni getirdiği hal karşısında onun bir saniye bile daha fazla nefes almasını istemiyordum. İçimdeki canavar söz konusu o olduğunda kana aç bir hal alıyordu. Yine de bir yanım Araz'ın sözlerine kulak veriyordu. Erdem'e ölümden daha acı bir son yazabilme ihtimali beni düşündürüyordu.

Araz'ın bakışları yüzümde dolaştığında gerginliğimi fark etmek öfkelenmesine neden oldu. Sanırım başkalarının beni üzüyor olması sinirine dokunuyordu. Aklına bir şey gelmiş gibi buruk bir tebessüm ile doğrulup telefonunu arabasına bağladığında çatık kaşlarla onu izledim. Saniyeler içinde arabanın içinde duyulan erkek sesiyle şaşkınlıkla kala kaldım. Dudaklarım aralanırken okyanus gözlü adam bana bakarak şarkıya eşlik etmeye başladı. "Yaktın beni hain. Tiryakin oldum yârim. Çaldın beni benden, düştüm ağına zalim." Kollarını iki yana açarak direksiyonu bıraktığında keyfine değecek yoktu. Sağ elini bana uzatıp yanağımı okşadığında gözlerimin içine bakarak o güzel sesiyle mırıldandı. "Teslim oldum sana bile bile kapıldım yine göz göre göre. Ah, başım dönüyor. Kanım kaynıyor."

Belimi kavrayan eliyle beni kendine doğru çekti ve yanağıma gürültülü bir öpücük bıraktı.

Düştüğüm dehşetten sıyrılarak mırıldandığı da gülümsemekten yanaklarımın acıdığını hissediyordum. "Hayatım, ne yapıyorsun?" Sesimdeki uysallık ile müziğin sesini kısarak beni daha sıkı sarmaladı. Tek elini direksiyonun üstüne yerleştirirken tebessüm etti. "Sarışınımı güldürmeye çalışıyorum."

Sözleriyle kahkaha attım.

Bilmiş bir şekilde sırıttı. "Ve görev başarıyla tamamlandı."

"Delisin." Dediğimde gözleri kısıldı ve homurdandı. "Sen çok normalsin sanki."

Bakışlarımız birbirinde asılı kaldı. İkimiz de haklıydık. Bunu resmileştirmek ister gibi yumruklarımızı tokuşturduğumuzda geriye çekilerek koltuğuma döndüm.

Yüzümden silemediğim gülümsemeyle boşta olan elini tutup parmaklarını sıkıca kavradım. Araz yanımdayken her şey bir şekilde yoluna giriyordu. Yapmam gereken tek şey tuttuğum elini bırakmamaktı. Böylelikle istediğim her şeye sahip olabilecektim.

Şehrin biraz dışında kalan tenha bir alana vardığımızda az ilerimizdeki fabrika kırması boş binaya göz attım. Kapının önünde duran araca yaslanmış kadını ve adamı fark ettiğimde bir an nefes alamadım. Olup biten her şeyin ardından ilk kez Güneş ve Hilal ile karşı karşıya gelecektim. Gerilmediğimi dile getirirsem yalan söylemiş olurdum. İkisinin de tepkilerini merak ediyor, bu yüzden huzursuzlanıyordum.

Araz aracı park ettiğinde emniyet kemerimi çözüp kapımı açtım. Dışarıya çıkıp esen rüzgara karşı saçlarımı geriye attım. Görüş alanıma giren kıvırcık saçlı adamın yeşil gözleri üzerimde dolaştı. Bakışlarımız buluştuğunda her zaman ki samimiyetiyle tebessüm ederek selamladı beni. Daha önce nasıl fark edememiştim bilmiyordum ama yeşil gözleri Eylül'ünkiler ile aynı tondaydı.

Düşüncem başka bir yöne evrildi.

Hayatımı karartan kızın ağabeyiyle karşı karşıya olduğumu idrak etmek boğazımı düğümledi. Ne diyeceğimi ve yapacağımı bilemez bir halde öylece kala kaldığımda Güneş bana doğru adımladı. Bir adım ötemde duran Araz'ın varlığında güç alarak bekledim. Dibimde biten adamın bir şey söylemesini beklerdim. İhtimal vermediğim şey ise bana sarılmasıydı. Kollarını bana sıkıca dolayarak iç geçirdiğinde sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla mırıldandı. "Her şey için özür dilerim." Kardeşinin yarattığı yıkımdan kendine pay çıkarmasına inanamayarak başımı iki yana salladığımda daha sıkı sarıldı. "Bilseydim müdahale ederdim."

Geriye çekildiğinde tebessüm ettim. Biliyordum, Güneş bu zamana kadar bana arkadaşlık etmişti. Ne denli iyi bir insan olduğunu anlamıştım. Bu yüzden hiçbir şey için onu suçlamıyordum. Asıl yalan söyleyen kişi bendim. Mahcup olması gerekende bendim fakat

oynadığım oyunlar onun umurunda bile değildi. Sanırım gerçekten tahmin ettiğimden daha iyi bir adamdı.

Güneş geriye çekildiğinde Araz elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekti. Ona yaslandığım sıra sağ koluna karşı konuştu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, tutsağımızı biraz hırpaladım ama kusuruma bakmazsınız diye umuyorum."

Araz tebessüm etti. "Ah, kesinlikle umursamam."

Güneş ile nişanlım kendi aralarında bir iş ile ilgili anlamadığım bir konu üzerinden konuşmaya başladıklarında Araz'ın kolları arasından sıyrılıp Hilal'e doğru adımladım. Yaslandığı arabadan ayrılıp bana doğru yaklaştığında ellerimi ceplerime iliştirerek ona baktım. Kahverengi gözlerini yüzümde dolaştıran kadın oldukça gergin gözüküyordu. İfadesi bir çelik kadar sertti.

"Kırmızı çizgini aştım." Diyerek sorumluluğumu üstlendim. "Beni mahvetmek istersen sorun değil, hakkındır."

Karşısına geçip kendimi teslim ettiğimde başım dikti. Ailesi olarak gördüğü insana yaptıklarımdan sonra ona tek kelime edemezdim. Teklifimi reddederek başını iki yana salladığında kaşlarım çatıldı. Sakinliğini anlamlandıramayarak mırıldandım. "Neden?"

Sessiz yakarışım üzerine derin bir nefes aldı. "Çünkü artık sende kırmızı çizgimsin."

Sözlerinin bitişiyle üstüme atlayarak bana sıkıca sarıldığında içimi yakan acı harmanlandı. Gerçek bir arkadaş, böyle olmalıydı değil mi? Ne olursa olsun yanında kalmalı, seni anlamalı, terk edip gitmemeliydi. Her geçen dakika ne kadar yanıldığımı daha iyi anlıyordum. Kollarımı Hilal'in beline dolayarak sarılışına karşılık verdim.

Sesi ruhumdaki yaraları okşadı. "Artık sende bizden birisin. Yalnız olmadığını hatırla ve Eylül'ü öldürmemem için beni dizginle." Sözleriyle bakışlarımı aralayarak geriye çekildim. Histerik tebessümümü görmesini sağladım. "İnan, sarf edeceğin efora bile değmez."

Hilal gözlerini devirerek sinirle homurdandığında elini tuttum. Yüzümdeki tebessüm ile mırıldandım. "İki gün sonra evleniyorum." Diyerek gülümsedim. "Ne giyeceğine karar vermek için sadece kırk sekiz saatin var."

"Ne?" diye bağırdığında Güneş ile Araz bize doğru döndü. Hilal afallayan bakışlarıyla bana ardından Araz'a baktı ve kahkahayla gülerek üstüme atlayıp bana tekrar sarıldı. "Çok ama çok sevindim. Her ne kadar son dakika davetinden memnun kalmasam da sizin adınıza çok mutluyum."

Kıkırdayarak sarılışına karşılık verdim. "Bence benimde dün haberim oldu dersem beni affedersin."

Geriye çekilerek Araz'a hayret dolu bakışlar attı. "Gerçekten mi?" demesiyle Araz bana doğru adımladı ve kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Çok bile dayandığımı belirtmek isterim."

Sözleriyle kıkırdadığımda Güneş tebessüm ederek sorguladı. "Düğün nerede olacak?"

"Bali'deki otelimde." Dedi Araz. "İşlerinizi ona göre ayarlayın, cumartesi öğleden sonra sarışınım ile evleniyoruz."

Güneş başını salladı. "Öyleyse biz gidelim. Birkaç günlüğüne hepimiz Bali'de olacaksak işleri toparlasak iyi olur. Tabi kalmamı istemezsen?" demesiyle Araz onu durdurdu. "Gidin ve işlerinizi halledin. Burasıyla biz ilgileneceğiz."

"Peki, gidip alışveriş yapsam iyi olur." Diyen Hilal erkek arkadaşının elini tutarken bana gülümsedi. "Yardım edebileceğim herhangi bir şey olursa ya da istediğin bir şey hemen ara beni."

Başımı sallayarak ona tekrar sarıldım ve Güneş ile arabaya binip uzaklaşmalarını izledim.

Araz ile kaldığımızda ona dönerek güzel yüzüne baktım. Birkaç adım atıp binanın içine gireceğimiz an geçmişim ile son bir yüzleşmede bulunacağımın farkındaydım. Belki saçmaydı ama bir yanım kan ile yazılmış kelimeler ile dolu kara defterimi kapatıyor gibi hissediyordu. Sanki Erdem ile olan son yüzleşmem beni tamamen özgür kılacak ve her şey yeniden başlayacaktı.

Derin bir nefes alarak tebessüm ettiğimde Araz elini yanağıma yaslayıp gözlerimin içine baktı. Hazır olduğumu görse de emin olmak istedi. "Sarışın, uslu duracaksın tamam mı?"

"Denerim."

Araz'ın elini tutup onu beraberimde binanın içine sürükledim. Kapılardan sıyrılıp kırık camların üstünde yürüdük. Boş ve terk edilmiş binanın geniş odasının ortasında bir sandalye vardı. Ona bağlanmış bir şekilde oturan adamı görmem ile nefesim kesildi.

İçimdeki canavar kanlı toprağın üstünde sürünmeyi bırakarak bana doğru ilerledi. Saldırmaya hazırdı, tıpkı benim gibi.

Nişanlımın elini bırakarak yavaş adımlar ile Erdem Gürsoy'a ilerledim.

Başı önüne düşmüştü. Üstündeki kıyafetler yıpranmış ve parçalanmıştı. Teninden süzülen kanlar gözlerimi dolduruyordu. Güneş, karşımdaki adamı hırpalamamış, ona adeta işkence etmişti ve bu beni gram rahatsız etmiyordu.

Odanın kenarında duran ve benim yeni fark ettiğim takım elbiseli adam Araz'a doğru adımlayıp elindeki dosyaları patronuna uzattı. Araz kağıtları alıp incelediğinde o belgelerin ne olduğunu biliyordum.

"Eve bunları almak için geri geldi." diyen adam az ileride duran çantayı işaret etti. "Bir de bunu. İçinde sahte pasaport ile para var."

Araz'ın elindeki dosyaya baktım.

Benim hayatım, o kağıt parçalarında saklıydı.

Benden esirgenenler o belgelerdeydi.

Ve hepsi onun yüzündendi. Benden alınan her şeyin suçlusu tam karşımdaydı ve ben aklımın kenarında asılı kalmıştım. İçimdeki canavar onu parçalara ayırmak, hıncını almak istiyordu. Diğer tarafım ise onun yüzünü dahi görmek istemiyor, sadece her şeyin sonlanmasını ve geçmişte kalmasını diliyordu.

Karşısına geçerek berbat halde olmasının beni keyiflendirmesine izin verdim. Alnından sıyrılan kanlar yüzünü gölgeliyor, hissettiği acı ifadesine yansıyordu. Aralanmaya başlayan gözleri saniyeler içinde beni bulduğunda mideme bir ağrı saplandı. Sıfatını görmek bile kusmak istememe neden oluyordu.

Bayık bakışları ardımdaki adamı bulduğunda hızla hareketlendi. Belgelerin onda olduğunu görerek derin bir nefes aldı ve gözlerini benim ile buluşturdu. Her şeyin bittiğinin farkında gibi omuzlarını düşürdü. Yeşil gözlerini benden ayırmadığında ona bakmak ile yetinemedim. Parmaklarımdaki karıncalanmaya göğsümün altındaki patlamaya hazır volkan eşlik etti. Yumruk haline getirdiğim sağ elimi aniden çenesine indirerek başının savrulmasını sağladığımda uzun zaman sonra ilk kez rahat bir nefes alabildim.

Savrulan başını doğrultu ve dişlerini sıkarak bana bakmaya devam etti. Sandalyeye bağlı ve merhametime kalmış olmasını umursamıyor

gibi alay ile güldü. "Maşallah, ayrılamamışsınız." Gözlerini ardımdaki adama çevirdi. "Araz Bey, sizde ihanetin bedeli vardı hani."

Kıkırdadığında Araz tebessüm etti. "Evet, var. O yüzden senin hainliğinin hesabını kesmeye geldim."

Karşımdaki adam buz kestiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Benim güzel felaketimin her sözüne kapılmadan edemiyordum.

Yeşil gözlerini ele geçiren hiddet ile bana bakmaya başlayan adam zehrini saçtı. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra karşılığını böyle mi veriyorsun?"

Sorusuyla histerik bir kahkaha attım.

Ne kadar da aptaldım. Bunca zaman hep bir umut etmiş, değer gördüğümü düşünmek istemiş, at gözlüklerimi çıkarmamıştım. Oysa her şey öylesine göz önündeydi ki salağa yatmak bile mümkün değildi.

Gözlerimi kısarak sorguladım onu. "Yaptığım şeyler dediğin beni gerçek ailemden koparmak, üvey babamı öldürmek, beni manipüle ederek oyuncağın haline getirmek." Bakışlarımı ardımdaki adama çevirdim. "Alınma hayatım." Dedikten sonra tekrar Erdem şerefsizine odaklandım. "Ve acımasız bir mafya liderinin avuçlarına bırakmaktı." İç geçirdim. "Bence sen hala nefes alıyor olduğuna şükret."

Okyanus gözlü adamın erkeksi tok gülüşüyle derin bir nefes aldığımda Erdem Gürsoy sinirden delirmek üzereydi. Onun delirişini görmek isterdim. Tıpkı bana yaptığı gibi akıl sağlığını yitirmesini isterdim. Onun yüzünden geldiğim noktada can verdiğini izlemeyi çok ama çok isterdim. Çünkü benim geldiğim nokta buydu.

Beni yıllarca kullanmıştı.

Beni sevildiğime inandırmıştı.

En azından buna çabalamıştı ama ben hiçbir zaman buna kanmamıştım. Sevilmediğimi bilmiş, yine de onun etkisinden çıkamamıştım. Artık o eski Kutsal değildim. İnsanlar onu benden sökerek almış, gün ışığını karanlığa boğmuştu. Şimdi olduğum kadın ise bambaşkaydı. En belirgin özelliği ise intikama olan açlığıydı.

Yüzündeki iğrenç tebessüm ile bana bakan adam susmamaya yemin etmiş gibiydi. "Demek bütün gerçekleri öğrendin. Seni gerçek ailenden söküp aldım, evet ama bunu üvey baban istediği için yaptım." Gülümsemesi titredi. "Ona çocuk veremeyen karısını mutlu etsin diye ortağıma yardım ettim." Histerik bir kahkaha attı. "Şu an bu adama hayatım diyebiliyorsan benim sayemde." İç geçirerek beni kışkırtmaya

başladı. "O belgeleri ele geçirip beni adalete teslim edince ne olacak? Başına gelen bütün kötülükler geçecek mi?" Kahkahası hiddetlendi. "Sonsuza dek benim açtığım yaralar ile yaşamak zorundasın, Kutsal. Sende öyle büyük bir yıkım yarattım ki yedi cihan gelse yine de toparlanamazsın."

Kanıyor, yanıyordum.

Çığlığım gün yüzüne tırmanıyor, kilit vurduğum dudaklarımı zorluyordu. Canavarım tıslayarak bedenime dolanmaya başladı. Beni sıkıyor, tenimde tahribat yaratıyordu. Göğsümün arasından süzülüp mavi bedenini boğazıma doladığında zihnimdeki yaralı kadın gülümsedi çünkü biliyordu ki karşısındaki adam haklıydı.

"Seni adalete teslim edeceğimi de nereden çıkardın?" diyerek belimdeki silahı kavradım. Benden esirgedikleri babamın silahını Erdem Gürsoy'un görüş açısına sunduğumda teninin soluklaşmasını yüzümdeki tebessüm ile izledim.

Yeşil gözleri beni bulduğunda maskesini düşürmemeye kararlıydı. Başını dik tutarak gülümsedi ve kanıma dokunmaya çalışarak mırıldandı. "Sende o yürek yok."

"Seni babam gibi görmüştüm." Bir mırıltı halinde kaydı kelimeler dudaklarımdan. "Kızına ve sana insanlık ettim. Sizi saydım, sevdim. Karşılığında bana layık gördüğünüz tek şey acı oldu. Neden yaptınız bunu?" Saf bir merak vardı sözlerimde. "Niye beni bu hale getirdin?"

Erdem Gürsoy'un bakışlarına bir teslimiyet yerleşti. Sanki rahatlamıştı. Yolun sonuna geldiğini idrak ederek omuzlarını silkti. Yüzündeki tebessüm genişlerken bana kendimi aptal hissetmeme neden olan bir ifadeyle bakıyordu. "Çünkü canım öyle istedi." Arkasına yaslanarak gülümsemeye devam etti. "Kimsesiz, yalnız bir kız ellerimin arasındaydı. Güçlüydü, zekiydi ama aynı zamanda ilgi ve sevgiye açtı. Ondan bir silah yaratmak istedim." Doğrularak bir sır verecek gibi baktı ve fısıldadı. "Ve başardım."

Araz bir küfür savurup Erdem'in üstüne yürümeye başladı. Onu durdurarak başımı iki yana salladım. Gözlerimiz buluştuğunda ne demek istediğim açık ve netti. Bu restleşme onunla benim aramdaydı. Bu yüzden karışmayacaktı. Derin bir nefes alarak gerilediğinde gözlerimi karşımdaki adama çevirdim. Yüzündeki gülümseme de saklanan korkunun mimarı okyanus gözlü adamdı. Oysa çekinmesi gereken bendim zira her an beynini patlatabilirdim.

Erdem şerefsizi ardımdaki adamı bu işe karıştırmak istemediğimden yüz bularak iç geçirerek konuşmaya devam etti. "Gerçek babanı tanıyordum."

Dudaklarından sıyrılan sözler kalbimi titretti.

Saatler önce rüyamda gördüğüm adamı anımsadım. Bana ne denli büyük bir şefkat ve sevgiyle baktığını hatırlamak kalbimi acıttı. Bir baba evladına öyle bakmalı, öyle gülmeliydi ama ben bunu sadece rüyamda deneyimleyebilmiştim çünkü gerçekliğimi benden almış, esirgemişlerdi. Babamın kızı olma imkanımı benden çalmışlardı.

Bakışlarıma yerleşen acıyı algılamak keyiflenmesini sağladığında Erdem Gürsoy konuşmaya devam etti. "Ona küçük kızının öldüğünü ve bunu otopsi raporlarıyla kanıtlayabileceğimizi ben söylemiştim." İğrenç kahkahası akıl sağlığımı intihara teşvik etti. "Koskoca Kadir Haznedar, gözümün önünde yıkıldı. Minik bebeği öldü diye ağladı."

Kahkahası şiddetlendiğinde canımın ne denli yandığını tasvir dahi edemezdim. Boğazımı saran yılan tıslayarak omzuma yol aldı. Kırmızı kafasını sallayarak öne atıldığında bedenini koluma dolamaya başladı.

Gözlerimin önünde siyah noktalar vardı.

Bedenimdeki titreme işittiklerime aitti.

Babamın aldığı haber ile yıkıldığını düşünerek zihnimde hüzünlü ifadesini canlandırdım. Bana sevgiyle bakan gözlerinin nasıl bir üzüntüyle parlamış olabileceğini düşündüm.

"Benim güzel Kutsalım, sevgi diye ölen kızım." Dedi Erdem. "Bir bilsen gerçek ailen aslında ne çok aşıktı sana."

Yılan bileğimi sıkıca kavradığında etrafım bulanıklaştı. Yeşil gözler haricinde hiçbir şey göremiyor, onun zehir saçan sesi dışında tek bir şey duyamıyordum.

"Babasının prensesini canavarlar kaçırdı. Hanedanlığın kayıp parçası, anlı şanlı babasını delirtti." İç geçirerek başını iki yana salladı. "Hayatını mahvettik ama bil diye söylüyorum..." Gülümsemesi büyüdü ve büyüdü. Bakışlarındaki acımasızlık bir cam misali beni kesti ve dudaklarından kayıp giden kelimeler beni aklımın sınırından itti. "...aşırı zevkliydi."

Birkaç adımda Erdem Gürsoy'un dibinde bittim. Silahımın namlusunu alnına yaslayarak korkuyla titreyen gözlerine baktım ve gülümsedim.

Canavarım kırmızı kafasını kaldırarak ağzını araladığında hızla karşısındaki katile atıldı.

Aynı anda tetiği çekerek etrafı kana buladım.

Alnına saplanan kurşun ile açık kalan gözlerindeki boşluk dudağımın kenarının biraz daha kıvrılmasına neden olduğunda içimi yakan azap ile tetiği tekrar, tekrar, tekrar ve tekrar çektim.

Üzerine boşalttığım şarjör ile delik deşik olan adam bağlandığı sandalye ile yere yıkıldığında dudaklarımın arasından titrek bir nefes kaydı. Kalbimin üzerine çöreklenen ağırlık aniden yok olmuş, ruhumdaki kara bulutlar dağılmıştı. Uğultular ise hala benimleydi. Hafifleşen bedenim ile babamın emaneti olan silahı indirdim.

Sahi beni ondan alı koyan canavarı ona ait olan bir şey ile yok etmiştim değil mi?

Sanırım artık huzur bulabilirdi zira küçük prensesi, hanedanlığının kayıp parçası evine dönmüş ve intikamını almadan edememişti.

Belimde güçlü eller hissettim. Beni kendine doğru çeviren adamın parmakları arasında savruldum. Dudaklarını oynatarak bir şeyler söylediğini fark etsem de zihnimdeki çınlamadan dolayı onu duyamıyordum. Sıkıca parmaklarımı doladığım silahı benden sökerek alıp bileğimi kavradığında endişeli bakışlarını tebessümüm de gezdirdi. Muazzam güzellikte ki gözlerinde aşina olmadığım bir tedirginlik vardı. Acaba kaynağı neydi?

Omzumun ardından tanınmaz hale gelen adama baktım.

Anılarım bir tsunami misali beni devirerek altına aldı. Eylül ile kaldığımız odadan yankılanan kahkahalarımız tebessümümü genişletti. Yemek hazırlarken şarkı söyleyen Erdem Amcasına eşlik eden sarışını gördüm hayal meyal. Birlikte film izleyen iki kız ile ellili yaşlarda bir adam vardı salonda. Gerçekmiş, sahiden mutluymuş gibi davranıyorlardı. Oysa değildi. Her şey bir yalandı. Üzerime dökülmeye başlayan duvar parçalarıyla kaşlarımı çattım. Geçmişim, bugünümün üstüne yıkılıyordu.

Neden algılarım bu denli zayıflamıştı?

Bana bakan okyanus gözlerin sahibi kaşlarını çatarak yüzümü incelemeye devam ettiğinde ne yapmam gerektiğini bilemedim. Bana bu denli dikkatli bakmasının nedeni neydi anlayamıyordum.

"Milaya." Diye bağırarak beni sarstığında gözlerimi kırpıştırdım.

Ağzımı açmak, bir şey söylemek istedim lakin başarılı olamadım. Tekrar Erdem'e dönüp bakacaktım ki Araz'ın parmakları çenemi sarmaladı. Gözlerimi ondan ayırmama izin vermeyen adama karşı kala kaldım.

Araz benden gözlerini ayırmadan az ileride duran adama emretti. "Cesedi yok et ve geride DNA kırıntısı dahi bırakma."

"Emredersiniz."

Sesler fazla silik ve uğultuluydu. Sanki kelimeler birbirine giriyor, cümleler bir anlam ifade etmiyordu. Neler olduğunu bilemesem bile umursamadım. Sadece içime yerleşen huzurun keyfini sürmeye çalıştım.

Araz beni hareket etmek zorunda bırakıp binanın çıkışına doğru ilerlettiğinde onu takip ettim. Binadan çıkıp arabaya bindiğimizde Araz emniyet kemerimi bağlayarak gözlerini yüzümde gezdirdi. Sanırım endişesi büyümüştü ama emin değildim. Hala her şey ağır çekimdeymiş gibi hissediyordum.

Buruk tebessümüm ile önüme dönüp yolu izlemeye başladığımda kararmaya başlayan havanın ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Bakışlarımı ellerime çevirdiğimde kaşlarım çatıldı. Öyle şiddetli titriyorlardı ki bir an elektrik akımına maruz kalıp kalmadığımı sorgulama gereksinimi duydum. Gözlerim odaklandığım nokta yüzünden kısılırken algılarımda bir gecikme oluştu. Sağ elimin kenarına sıçrayan kırmızı sıvı kurumak üzereydi. Uğultuya eklenen çınlamalar şiddetlendiğinde acı dolu bir inilti dudaklarımdan kaydı. Göğüs kafesim hızla inip kalkarken anlamsız bir mırıltı zikrettim. Bedenime yapışan günahın nedeni olan adamın gözleri aklıma geldiğinde anlamsız bir inilti daha kopup gitti benden. Huzursuzca kıpırdanarak kan olduğunu anladığım lekeyi kazımaya çalıştım.

Öldürmüştüm.

Sonunda o adamı öldürmüştüm.

Uğultu yok olmaya başladığında mantığımın kırıntılarını yokladım. Beni kışkırtarak onu öldürmeme sebebiyet veren adamın gidişiyle olabilecekleri ölçüp tartmaya çalıştım ama hiçbir şeyi umursayamadım. Hissettiğim boşluğa eklenen zihnimdeki sessizlik öyle tatlıydı ki sırf bu huzur için o şerefsizi defalarca kez öldürebilirdim.

Yine de bir tuhaflık vardı.

Titreyen ellerim, kesilen nefesim ve kulağımdaki uğultular bana bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu. Daha öncede insanların ölmesine sebebiyet vermiştim. Vera'yı bıçaklayarak ona ölümü vaat etmiştim. Ondan önceyse başka birinin günahına girmiş... Onu... ölmesini... Gözümün önüne gelen sıfatıyla başımı iki yana sallayarak görüntüyü yok ettim. Hayır, onu şimdi düşünmeyecektim.

Bedenimi saran kollar beni kendine doğru çektiğinde kendimi bir anda sürücü koltuğundaki adamın kucağında buldum. Kollarımı ona dolayarak gerçekliğe tutunmaya çalıştım zira aklımın kenarından düşmek üzereydim.

Ellerini belime dolayarak beni kendine bastırdığında arabayı yolun kenarına çektiğini fark ettim. Saçlarımın arasına bir düzine öpücük bırakan adamın boynuna kafamı gömerek kokusunu içime çektim.

Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım.

Erdem Gürsoy, başına gelenleri hak etmişti. Onu öldürdüğüm için asla pişmanlık duymuyordum. Tek dileğim cehennemin dibinde çürümesiydi.

Dakikaların ardından başımı kaldırdım. Titremem dinmişti fakat hala sersem gibi hissediyordum. Beni izleyen lacivert gözlere tutunduğumda bana neden bu kadar güzel baktığını sorguladım. Berbat haldeydim. İçimde, dışımda perişan olmuştu. Buna rağmen Araz bana dünyanın sekizinci harikasıymışım gibi bakıyordu.

"Her şey yoluna girecek, sarışın."

Sözleriyle başımı salladım. "Biliyorum."

Yanağımı okşayıp yanaştı ve dudaklarımızı buluşturarak beni büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Elleri arasında kendimden geçerek onu buldum. Varlığı beni iyileştirip yaralarımı kapattı. Ondan aldığım güç, benim için bir şifaydı.

Geriye çekilerek burnunu burnuma sürttü ve boğuk sesiyle mırıldandı. "Bana ne hissettiğini söyle."

"Rahatlamış hissediyorum." Dediğimde gözlerim yaşardı. "Sanki sonunda bütün zincirlerimden arındım, Araz. Sanki artık benim için her şey yeniden başlıyor, o geçmiş tamamen tarihe karıştı gibi hissediyorum."

Canavarları avlamış, kabusumdan uyanmıştım. Artık benim de bir hayatım ve geleceğim olabilirdi. Sevdiğim adam ile yeni bir sayfa açabilir, gerçekten mutlu olmak nasıl bir şey öğrenebilirdim. Buna o

kadar çok ihtiyacım vardı ki anlatamazdım. Bütün kaostan uzakta nefes almaya, dinlenmenin ve güvende olmanın ne demek olduğunu öğrenmeye duyduğum hasret büyüktü.

Bedenimi sarmalayan kollar cevabım oldu. Varlığından yayılan sıcaklık rahatlamamı sağladığında tebessüm ettim. Ellerimi kollarına dolayarak yaslandım ona. Başımı kaldırarak gözlerimizi buluşturduğumda lacivertlerindeki fırtına dinmişti. Burnunu saçlarımın arasına gömerek derin bir nefes aldı. Gözlerimi yumarak gölgesinde dinlendim.

"Harzem, sen tanıdığım en güçlü kadınsın ve ben seninle gurur duyuyorum."

Sözleri benim için dünyalara bedeldi.

Bakışlarımızı buluşturduğumda sahte bir kızgınlıkla azarladı beni. "Ama bu hoyrat hallerini dizginlemen gerek. Ben zaten deliyim. İkimizde manyaklaşırsak topluma tehlike arz ederiz." Kıkırdamamı sağladığında bunu başarabilmesine inanamadım. Tekrar saçlarımı kokladıktan sonra konuştu. "Hiç değişme, sarışın. Hep böyle kal ve en karanlık geceleri bile aydınlat."

"Bizim gecelerimiz." Diyerek dudağını öptüm. "Bundan sonra benim ışığımda karanlığımda senin, Morskoy."

Araz alnımı öpüp tebessüm etti. "Söz, sarışın. Bu saatten sonra istediğin her şeye sahip olacak, hep gülecek ve mutluluk duyacaksın. Son nefesime dek seni koruyacak, güvende olmanı sağlayacağım. İstediğin ve hak ettiğin aileyi sana vereceğim." Dudaklarıma bir buse iliştirdi. "Sana dünyaları vereceğim, milaya."

"Benim dünyam sensin."

Öyleydi.

Ve bu hiç değişmeyecekti.

Araz beni bir çukurdan çıkarmış, bana yeni bir bakış açısı kazandırmıştı. Kalbimin yerini hatırlatmış, bana kim olduğumu fısıldamıştı. Bu yüzden onun beni mutlu ettiği gibi bende onu mutlu edecek, dünyamı ona verecektim.

Hissedebiliyordum.

Bugün geri kalan hayatımın ilk günüydü.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXXVIII. AŞIKLARIN TEMASI

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXXVIII. AŞIKLARIN TEMASI

Coldplay - Hymn for The Weekend
Bebe Rexha - I'm Good

KUTSAL

Araz'ın Bali'deki oteli cennetin bir tasviri gibiydi.

Sonsuza dek burada kalabileceğimi ve bir kez bile şikayet etmeyeceğimi biliyordum. Öylesine büyüleyici bir atmosfere sahipti ki insan bir an bütün dünyadan soyutlanabiliyordu. Şahsen bana böyle olmuştu. Dün birini öldürmemişim, hayatımın karanlık çağını ardımda bırakmamışım gibi parlak güneşin altında dikilip okyanusa göz atarken yeni doğmuş bir bebek gibi hissediyordum.

Sabaha karşı gelip odamıza yerleşmiştik ki odadan kastım devasa bir bungalovdu. Otelin tamamı büyük bungalovlardan oluşuyordu ve hepsi en basit tabir ile çok güzeldi. Palmiye ağaçları her yeri süslüyordu. Ada tamamen yeşillikten ibaretti. Etrafını çevreleyen okyanusu her bir

noktadan görebiliyor, kendini hayran bırakan doğa manzarasının keyfini çıkarabiliyordun.

Kaldığımız bungalovun geniş camları vardı. Öyle ki Araz'ın kollarında, yatağımızda yatarken bile dışarısını izleyebiliyordum.

Saatlerdir uyuyan adama omzumun ardından baktığımda gülümsememe engel olamadım. Kaslı kollarını belime dolamış, beni çıplak göğsüne yapıştırmış, burnunu saçlarıma gömmüştü. Fazlasıyla derin bir uyku da ve huzurluydu. Onu uyandırmak istemesem de saatin neredeyse iki olduğunu görmek beni harekete geçirmişti. Bugün düğün için herkes adaya teşrif edecekti ve onlar gelene dek kahvaltı yapıp hazırlansak iyi olurdu. Ayrıca evin hemen önündeki havuza ayaklarımı sokup manzarayı izleyerek kahve içmek gibi bir hayalim vardı ve bunu gerçekleştirmezsem içimde ukte kalırdı.

Araz'ın kolları arasında döndüm ve onunla yüzleşmeye çalıştım lakin kendisi atakta bulunarak yüzünü boynuma gömmeyi tercih etti. Sıcak nefesi tenime vurduğunda gıdıklanarak kıkırdamamak için dudağımı dişledim.

Parmaklarımı siyah tutamlarının arasına iliştirip saçını okşamaya başladığımda bir yandan alnına ve şakağına öpücükler bıraktım. Bana mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldığında uyanmaya başladığını anladım. Yanağını öperek onu yavaşça dürttüm. "Hayatım, uyanmak gerek."

Uykulu boğuk bir ses çıkarıp başını biraz daha boynuma gömdüğünde bu sefer kendimi tutamayarak kıkırdadım.

Saçlarını okşayarak içinde bulunduğum anın keyfini çıkarmaya devam ettim. Uzun zaman sonra kendimi ilk kez bu denli mutlu hissediyordum. Sanki hayatımın üstüne bir güneş doğmuş, bütün kasvet yok olmuştu. Her şey gözüme daha canlı ve renkli geliyordu. Kalbimdeki huzur gün geçtikçe büyüyordu ve bunun en büyük nedeni kollarımın arasındaki adamdı.

Yarın evlenecektik.

Yarın evli bir kadın olacaktım.

Bu gerçeği idrak ettikçe heyecanlanıyordum. Hiçbir zaman böyle bir şey yaşayabileceğimi, bu denli sevip sevilebileceğimi sanmazdım lakin olmuştu, hayalim gerçekleşmişti, öyle ki bu düşlerimin bile ötesindeydi.

Boynuma bırakılan öpücük ile gülümsemem genişledi.

Evet, kesinlikle her sabahımı onun kolları arasında uyanarak geçirebilirdim.

"Günaydın, Milaya." Dediğinde saatin öğleden sonra olmasını umursamadan mırıldandım. "Günaydın, Morskoy."

Geriye çekilerek gerildiğinde kaslı gövdesine bakarak bana sunduğu görsel şölenin keyfini sürdüm. Kendine gelmesini izleyerek dakikalarımı devirdiğimde lacivert gözleri sonunda beni buldu. Elini yanağıma yerleştirerek dudaklarını süsleyen tebessümüyle bana baktığında midem düğümlendi.

"Dinlenebildin mi?"

Sorusuyla başımı salladım. Bebekler gibi uyumuş, fazlasıyla dinlenmiştim ve güne başlamaya fazlasıyla hazırdım. Bu yüzden aceleci bir tutum ile Araz'ın dudaklarına minik bir buse iliştirip yataktan kalktım ve çıplak oluşumu umursamadan banyoya adımladığımda ardımdan seslendim. "Ama çok acıktım. Bize bir şeyler sipariş eder misin?"

"Emredersin güzelim."

Banyoya girip ardımdan kapıyı kapattım. Beyaz bornozlardan birini üstüme geçirip kuşağını bağladım. Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı taramaya başladığım sıra aynadan yansımama ve bir ev büyüklüğündeki odaya göz attım. Havuza girmeyi planladığım için duş faslını es geçtim. Odaya geri döndüğümde Araz siyah şort mayosunu giymiş görevlinin getirdiği tepsiyi terasa çıkarıyordu. Onu takip ederek dışarıya adım attığımda temiz oksijeni içime çektim. Gülümsememe engel olamadan etrafa baktığımda günün fazla güzel olduğunu fark ettim.

Araz'ın havuz kenarında kalan palmiye ağacının altındaki örtüye tepsiyi bıraktığını gördüğümde ona seslendim. "Sen başla, ben bikinimi giyip geliyorum."

Yüzündeki sırıtış ile bana yanaşıp bornozumun kuşağını çekiştirdi. "Çıplak oluşunu tercih ederim." Gülümsemem büyüdüğünde eline hafifçe vurup geriye çekildim. "Bali'ye şov yapmaya gelmedim."

"Benden başka birinin seni çıplak görmesine izin vermem, milaya." Diyen mağara adamıma omzumun ardından baktığımda ciddi olduğunu fark ettim. "Bungalovumuzun etrafında tek bir Allah'ın kulu olmadığına emin oldum bile."

"Neden?"

"Çünkü seni bağırttırmak gibi fikirlerim var."

Sırıtışına baka kaldığımda göz kırptı. Bedenim büyük bir arzuyla titrediğinde üstüne atlamak istedim lakin sabahki birlikteliğimizi daha atlatamamıştım. Vücudumu zorlamamaya karar vererek içeriye girdim. Araz'ın doyumsuzluğu bulaşıcıydı ama bu her saniyemizi sevişerek geçirmemiz gerektiği anlamına da gelmiyordu.

Bornozumu çıkarıp lacivert bikinimi üstüme geçirdim. Göğüslerimi düzeltip iplerin sağlamlığından emin olduktan sonra tekrar dışarıya çıktım. Sırtını ağaca yaslamış okyanusa göz atarken kahvesini yudumlayan adamın yanına ilerlediğimde bakışları beni buldu. Bana duyduğu açlık ile büyüyen göz bebeklerine karşı kızardığımı hissettim. Bazen öyle yoğun bir hiddetle bakıyordu ki elimde olmadan utanıyordum. Tabi bu sadece saniyeler sürüyor, ardından iç güdülerim devreye giriyor ve ben Araz'dan daha arsız bir hal alıyordum.

Yanına oturduğumda üstüme eğilip omzuma buseler iliştirdi. "Milaya, beni sınıyor musun?"

"Asla."

Kahve bardağını elime alıp içeceğimi yudumladığımda Araz omzumun kenarını dişleyerek kadınlığıma sinyal gönderdi. Biraz daha dudaklarını üstümden çekmezse kahvaltıyı pas geçeceğimi biliyordum. Yine de Araz bana acımış olmalı ki önce karnımı doyurmam gerektiğini düşünerek geriye çekildi.

Birlikte kahvaltıyı midemize indirmeye başladığımızda bir süre sessiz kaldık. Çileklerden birini ağzıma atıp ona döndüğümde merak ile mırıldandım. "Bugünkü planımız tam olarak ne?"

"Akşam üstüne doğru misafirler gelmeye başlar, hepsini odalarına yerleştirecek görevliler var. Arkadaşlarımız ile sahilde buluşup bir şeyler yiyip sonra da eğlenmeye başlayacağız. Bunlar dışında ekstra bir planımız yok."

"Çember üyeleri geliyor değil mi?"

"Evet, sabah konuştum, hepsi akşam üstüne dek gelmiş olur."

Gözlerimi kısarak homurdandım. "Onlarla tanışacağım için gergin olmam normal mi?" diye sorduğumda Araz kaşlarını çatarak elini yanağıma yerleştirdi ve tenimi okşadı. "Bebeğim gerilmen gereken bir durum yok. Dimitri en uçarılarıdır. Salvatore ile Adrian sorunsuz olanlar."

Alayla mırıldanıp dalga geçti. "Sahi en sorunlusu kocam olacak."

Araz kahkaha atıp boynumu parmaklarıyla sardı ve beni kendine çekip dudaklarımızı buluşturdu. Dilini ağzımın içine itip beni bilincimi kaybetmemi istercesine yoğun bir şehvet ile öptüğünde nefes alamadım. Saniyeler içinde geri çekilip alev almış gözleriyle tebessüm etti. "Kocan olacağımı hatırlatman üzerine uslu durmam mümkün değil."

"Öyle mi?"

Bir kolunu belime dolayıp beni dünyanın en hafif şeyiymişim gibi çevik bir hareket ile kaldırdı ve kucağına yerleştirdi. Bikini üstümü kenara çekip sağ göğüs ucumu açığa çıkardığında altımda büyüyen penisini hissettim. Aç bir ifadeyle başını sallayıp dudaklarını göğüs ucuma iliştirmeden önce boğuk bir tonlamayla homurdandı. "Öyle."

Lacivert gözlerini bakışlarımdan ayırmadan beni arzu kıyısının ucuna sürükleyen adamı izledim. Parmaklarımı siyah tutamlarında gezdirerek titrek bir soluk verdim. Araz bir elini belimde tutarken diğerini bacaklarımın arasına iliştirdi. Bikinimi kenara çekerek bir parmağını vajinamda kaydırdı ve ben hissettiğim teniyle inlemeden edemedim.

Dudaklarını göğüs ucumdan çekti lakin tenime buseler kondurmaya devam etti. Sol göğüs ucumu ağzına almadan önce bir parmağını içime kaydırdı ve inleyerek sarsılmamı sağladığında bilmiş sırıtışıyla bana baktı.

"Benim için her zaman fazla istekli ve hazırsın, milaya."

Ağzımı açıp bir şey söylemek istedim ama ikinci parmağını ekleyip midemin kasılmasını sağlayarak nefesimi tamamen kestiğinde hiçbir şey yapamadım. Ona tutunarak ellerinin arasında parçalanırken gözlerim kapanmak üzereydi. Bunu fark ederek adeta emretti. "Bana bak, sarışın."

Gözlerimi ona çevirip altımdaki adamın güzelliğini izledim.

Kan ile kutsanmış, ölüm ile arkadaş olmuş biriydi. Ondan korkan ve çekinen insanlarla bir ordu oluşturulurdu. Ülkeleri yönetiyor, trilyonlar kazanıyor, hükmediyordu. Ama söz konusu ben olduğumda sadece Araz'dı. Beni seven, bana doyamayan adamdı. Ve bu beni dehşet tahrik ediyordu.

"Morskoy."

Göğüs ucumu dişleyip geri çekildi.

"Parmağını değil." Dediğimde yüzüme dikkat ile baktı. "Ağzını istiyorum."

Gözbebekleri büyüdüğünde tebessümü genişledi. Bikinimin kenarındaki ipleri çözerek ufak kumaş parçasını bir kenara attı. Elleri kalçamı avuçladı ve sıktı. Altımda kayıp dudaklarını vajinama iliştirdiğinde bir nevi yüzüne oturmuştum. Islaklığımda kayan diliyle inlediğimde başım geriye savruldu. Narin dokunuşları benim ile oynadığını düşünmemi sağlıyordu. Kalçamı daha sert sıkıp beni yüzüne bastırdığında ellerimi altımızdaki örtüye yerleştirerek düşmemek adına tutunmaya çalıştım.

Dil darbeleri aç bir hal aldığında inlemelerim şiddetlendi.

"Blayd." Diye homurdanıp kalçama bir şaplak indirdiğinde tatlı acıyla nida attım. "Sarışın, bir ömür seni tatmaktan büyük onur duyacağım."

Dudaklarımı ele geçiren gülümseme dilini vajinamın içine ittirdiğinde parçalara ayrıldı zira inlemelerim dışında elimden gelen tek bir şey dahi yoktu. "Araz."

Klitorisimi dudaklarının arasında ezip emmeye başladığında bedenim titredi. Kasıklarımdaki doluluk hissi tahammül edilemez bir hal almaya başladı. Klitorisimi emmeye devam ederek içime iki parmağını yerleştirdi ve hızlı hareketler ile en hassas noktama darbeler savurmaya başladı. Saniyeler içinde güneşin altında çözülen bir buz kütlesi misali eridim. Kalçama inen son bir şaplak ile titreyerek orgazm olmaya başladığımda benliğimi sarsan arzu öylesine yoğundu ki bacaklarımın bağı çözüldü. Araz beni tutuyor olmasa düşeceğime emindim.

Orgazm olmama rağmen beni yalamaya devam eden adama bakarak derin bir nefes aldığımda doyumsuzluğuna kıkırdadım.

Ellerini belime yerleştirerek hafifçe kaydı ve beni gövdesine oturtarak alt dudağını yaladı. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarına yansıyan şehvet yoğunluğu karşısında titredim. Öylesine güzel gözüküyordu ki bazen cidden aklımı sınıyordu.

"İşte şimdi kahvaltı faslım bitti." Diyerek sırıttığında hafifçe omzuna vurup kıkırdadım. "Beni yemeklerle bir tuttuğun için teşekkürler."

Ani bir hareket ile beni savurdu ve üstüme çıkıp bacaklarımın arasına sızdı.

Bikini üstümü çıkarıp beni tamamen çıplak bıraktığında gözlerini bedenimde gezdirdi. Sağ eli bedenimi tavaf edip her bir zerremi okşamaya başladığında boğuk sesiyle homurdandı. "Milaya senin tadın

hiçbir şeye denk düşemez." Dedikten sonra dudaklarımızı buluşturdu ve beni nefessiz bırakarak dakikalarca öptü.

Ve Araz bir buçuk saat gibi bir süre içerisinde içinde bulunduğumuz bungalovun beş ayrı noktasında beni yaşattığı orgazmlar ile becerdi. Son sevişmemizin ardından uyuya kalmış olmalıydım ki gözümü açtığımda göğsünde yattığımı ve şezlong da olduğumuzu fark ettim.

Güneş vücudumu ısıtıyor, hafifçe esen rüzgar bedenimi kamçılıyordu.

Okyanustan gelen dalga seslerine karışan kuş cıvıltılarıyla her şey son derece huzurluydu. Hissettiğim uyuşukluk ile gözlerimi kısarak başımı kaldırdım ve beni neşeyle izleyen lacivert gözleri buldum. Bir elini kalçama diğerini sırtıma yaslamış olan adama bakarak tebessüm ettiğimde bedenimin her noktası ağrıyor ve hala hafifçe titriyordu.

"Beni mahvediyorsun." Diye homurdandığımda kıkırdadı.

Kalçamı avuçlayıp tenimi iz bırakacak kadar sert bir şekilde sıktığında gözlerimi yumup burnumu boynuna gömdüm ve ona sıkıca sarıldım.

Birkaç dakika doğa seslerine eşlik eden Araz'ın varlığıyla öylece yattım. Biraz daha kendime geldiğimi hissettiğimdeyse esneyerek kendi düşünceme karşı gelmiş oldum. Yorgunluğumu sonlandırmam gerektiğini anlayarak doğrulduğumda okyanus gözlü adamımın yanağına elimi yerleştirdim. "Saat kaç?"

"Neredeyse dört."

"Kahveye ihtiyacım var." Deyip tekrar boynuna gömüldüm. "Yoksa sabaha kadar uyurum."

"Seni kendine getirmenin bir yolunu biliyorum."

Sözleriyle boynunu ısırdım. "Bir kez daha benim ile sevişirsen yemin ederim imdat diye bağırırım."

Göğsünden kopup gelen kahkahasıyla kollarını belime dayayıp saçıma öpücükler iliştirdi. Hafifçe doğrulduğunda kucağına kıvrılıp kafamı gömdüğüm boynundan ayırmadım. Hatta gözlerimi bile aralayamadım.

"Aklımda daha farklı bir plan var, milaya."

"Hmm..." diyerek uykulu bir tonlamayla mırıldandım. "Neymiş o?"

Araz şezlongdan kalktığında bir an yatak odasına gideceğimizi zannettim. Saniyeler içindeyse yüzüme ve bedenime çarpan soğuk suyla düşüncelerimde yanılmış olduğumu anladım. Ben kucağındayken

havuza atlayan adam ikimizi de yüzeye çıkardığında hafifçe öksürüp gözlerimi araladım ve ona hayret ile baktım. Yüzünü ışıldatan gülümsemesiyle beni sıkıca tutmaya devam etti. "Bakıyorum da hemen kendine geldin, sarışın."

Sinirle omzuna vurdum. "Gerçekten iflah olmazsın."

"Hala uykulu hissediyor musun?" diye sorduğunda kollarımı boynuna bacaklarımı ise beline dolayarak ona bir koala misali yapıştım. "Hayır." Dedikten sonra hızla ekledim. "Sakın beni bırakma, karın olmadan boğulmak istemiyorum."

Yüzme bilmediğimi hatırlatsam da o zaten bunun farkında olmalıydı ki beni göğsüne bastırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Aramızdan bir rüzgar bile geçemiyordu ve aksini istemiyordum. Başımı omzuna yasladığımda bizi havuzun içinde ilerletti ve okyanus manzarasının keyfini çıkarabilmemiz için havuzun kenarına ilişti. Başımı kaldırıp manzaraya göz attığımda tebessüm ettim.

"Burayı sevdin mi?"

Sorusuyla lacivert gözlerine bakıp ıslanan saçlarında parmaklarımı dolaştırdım. "Hem çok." Diyerek iç geçirdim. "Bana cennet gibi geldi. Aslına bakarsan burada kalmak, hiçbir yere gitmemek isterim."

"Dilediğin zaman buraya geri gelebiliriz." Kalbimin ritmini bozan tebessümü dudaklarını süsledi. "Sadece buraya değil, görmek istediğin her yere gidebiliriz. Söylemen yeterli, milaya. İstediğin her şeyi sana vereceğim."

Biliyordum.

Araz'a baktığım an beni ne kadar çok sevdiğini görebiliyor, ondaki yerime şahitlik edebiliyordum. Sonsuz bir aşk ile ona bağlandığımın farkındaydım ve bunu canım pahasına koruyacaktım.

"Mükemmel bir eş olacaksın."

Sözlerim ile ifadesi yumuşadı. Dudaklarını alnıma yaslayıp kokumu içine çektiğinde parmaklarımı ensesine indirip oradan boynuna ulaştım ve benim için atan kalbinin ritmini okşadım. Alnını alnıma yaslayıp mırıldandığında yüreğim sıcacık oldu. "Çünkü karım sen olacaksın."

"Romantik Morskoy." Diye dalga geçtim.

"Sakın bunu başkasının yanında söyleme." Homurdanarak bana daha sıkı sarıldı. "Senin yüzünden acımasız canavar imajım alt üst olabilir."

Onu sinir etmeye çalışarak yanaklarını sıktım ve tatlı bir tonlamayla mırıldandım. "Canavar mı?" diyerek dudağımı astım. "Daha çok pamuk şekerine benziyorsun."

"Kutsal."

Uyarısı tonlamasıyla kıkırdadım. "Herkese aslında ne kadar romantik bir koca olduğunu anlatacağım. Şeker misali tatlı olduğunu söyleyeceğim. Hatta Araz'dan nasıl korkabiliyorsunuz anlamıyorum, bence pelüş ayılara benziyor diyeceğim."

"Şeker?" diyerek tek kaşını kaldırdı. "Pelüş ayı, öyle mi?"

"Evet."

Cevabım ile kendiyle birlikte beni suyun içine soktuğunda küçük çığlığım yarı da kaldı. Saniyeler içinde yüzeye çıkmamızı sağlayıp kalçamı avuçladı. "Sarışın hemen bana böyle bir şey yapmayacağını söyle."

Emir niteliğindeki tonlamasıyla kahkaha attığımda kollarımı boynuna daha sıkı doladım. "Hayır, söyleyeceğim."

Tekrar suyun içine gömülmemizi sağladı.

Saniyeler içinde yüzeye çıktığımızda derin bir nefes alıp alayla ışıldayan yüzüne baktım. Yanağımı ve boynumu öpüp beni kendine bastırdığında dudaklarımızı buluşturdum. Dilimi ağzına ittirip tadına vardıktan sonra geri çekilip lacivertlerine tutundum. "Merak etme, Morskoy. Sırrın bende güvende, bir kalbin olduğunu ve benim için hızla attığını kimselere söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim, milaya." Diyerek alnımı öptü. "Bu jestine karşılık söz seni çok seveceğim."

Başımı omzuna yaslayarak burnumu boynuna sürttüm ve kokusunu içime çekerek tebessüm ettim. Tuhaftı lakin Araz ile geçirdiğim süreçte güldüğüm kadar bütün yaşamım boyunca dahi gülümsememiştim. Onun yanındayken tebessümümü yüzümden silemiyordum.

"Kendine bir anlaşma edindin, sevgilim."

Bir süre daha suyun içinde salınarak birbirimize sarıldık ve manzaranın keyfini çıkardık. Öyle ki Araz'ın telefonu çalmaya başladığında yarı uyuyordum. Kendime gelerek başımı kaldırdığımda saçlarımın arasına bir öpücük iliştiren adam havuzdan çıkmak üzere merdivenlere yöneldi ve hala ona hayatım pahasına tutunuyor olduğum için beni de beraberinde götürdü.

Havuzdan çıkıp yatak odamıza girdiğimizde bacaklarımı çözüp Araz'ın üstünden indim. Hazırlanmamız gerektiğini bildiğim için doğruca lavaboya girip duşa yöneldim. Saatler önce üstümden çıkan bikinilerimin yokluğuyla camdan oluşan duşa kabine sızıp ılık suyu açtım.

Araz'ın telefon ile konuştuğunu işitsem de onu göremiyordum. Rusça isyan edip bir teslimat ile ilgili adamlarından birini azarlamaya başladığında yıkanmaya devam ettim. Saçlarımı şampuanlayıp duruladığımda lavaboya giren adamı fark ettim. Telefon görüşmesini sonlandırmış, bana doğru adımlarken manzaramı kutsuyordu.

Benim ile birlikte duşa kabine sızdığında onu suyun altına çektim.

Hızlı duşumuzun ardından hazırlanmaya başladık. Mini beyaz askılı ve oldukça dar elbisemi üstüme geçirdiğimde Araz'ın bakışlarıyla duraksayıp ona baktım. Sorunun ne olduğunu sorgularcasına tek kaşımı kaldırdığımda gözlerini kalçamdan ayırmadan homurdandı. "Bu elbise üstündeyken kendime hakim olabileceğimi sanmıyorum."

İşaret parmağımı ona doğrulttum. "Sorunların var. Ciddiyim, Vladimirs. Libidona hakim ol. Bu gece eğlenmek ve son bekar günümün tadını çıkarmak istiyorum ve bunu yaparken yarım saatte bir beni bir köşeye çekemezsin."

"Bekar değilsin, milaya."

Sinirle söylenmesi üzerine tatlı bir tebessüm ile ona baktım. "Evet, öyleyim. Henüz aksini belirten bir evrak göremiyorum. Bu yüzden sonsuza dek sana zincirlenmeden biraz özgürlüğümün keyfini sürmeliyim."

"Ne büyük derdin varmış, sarışın." Bakışlarını kaçırıp aynadaki yansımasına göz atarak saçlarını düzeltti. "Bende kadınım beni seviyor ve istiyor sanıyordum."

Kıkırdayarak bir nevi üstüne atladım ve bacaklarımı beline dolayarak ona bir ağaç misali tırmandım. Düşmemem için bir kolunu belime dolayarak beni kendine bastırdığında boynuna öpücükler iliştirdim. "Dalga geçtiğimi biliyorsun."

Sözlerim ile gülümsedi. "Elbette biliyorum." Dedikten sonra bana bakıp göz kırptı. "Sende yarım saatte bir seni kenara çekeceğimi çünkü ellerimi üstünde tutmadan edemediğimi ve bundan hiçte şikayetçi olmadığını biliyorsun."

"Elbette biliyorum." Deyip yanağını öptüm.

Üstünden inip elbisemi düzelttim ve Araz saçlarını şekillendirirken bende düzleştiricimi fişe taktım. Isınan cihazdan yardım alarak sarı tutamlarımı düzgün bir hale getirmeye çabaladım. Dakikaların ardından düzleştirdiğim saçlarımı omzumun ardına atarak cihazı kapattım ve makyaj çantama uzandım.

Yatak odasında giyinen nişanlıma göz attığımda siyah şort ile salaş aynı renk bir gömlek giydiğini gördüm. Siyah spor ayakkabılarını giyip güneş gözlüğüne uzandığında fazlasıyla yakışıklı oluşuna tebessüm ettim.

Göz altlarımı kapatıp rimel sürmeye başladığımda Araz banyo kapısına yaslanarak beni izledi. Pembe allığımı sürmek adına fırçaya uzandığımda aynanın yansımasından lacivert gözleri buldum ve merak ile mırıldandım. "Herkes otele giriş yapmış mı?"

"Evet, on beş dakikaya yemek için buluşacağız."

Allığı yanaklarıma sürerken başımı salladım. "Beş dakikaya hazırım."

"İstediğin kadar oyalan bebeğim."

Parlatıcımı dudaklarıma bulayıp parfümümü sıktıktan sonra tamamdım. Araz'a doğru döndüğümde beni incelediğini gördüm. Dudağının kenarını kıvırarak gözlerimin içine fısıldadığında gülümsemem genişledi. "Mükemmelsin, sarışınım."

"Teşekkür ederim." Diyerek ona yanaştım ve ellerimi göğsüne yerleştirdim. "Sende fazla yakışıklısın."

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Rujunu bozabilir miyim?"

"Sadece birazcık."

Sözlerim ile eğilip minicik bir buseyi dudaklarıma iliştirdi. Geriye çekilip dilini dudağının üstünde kaydırdıktan sonra tek kaşını kaldırdı. "Vanilyalı."

"Evet, sevdin mi?"

Eğilip minik bir buse daha kondurdu ve dudaklarını dudaklarıma sürterek mırıldandı. "Hem de çok."

Yanından sıyrıldım ve yatağın kenarında duran altın rengindeki sandaletlerimi ayağıma geçirdim. Topuklu ayakkabı giymek istememiştim çünkü rahat olmak istiyordum. Bu yüzden sandaletlerin iplerini bileklerime ve oradan da baldırlarıma dolayarak ucuna düğüm attım. İkisini de giydikten sonra doğrulup Araz'ın uzattığı elini tuttum.

Birlikte bungalovumuzdan çıkıp taş yolda adımlamaya başladık.

Palmiye ağaçlarının altında kalan geniş okyanus manzaralı alana vardığımızda bar kısmına göz attım. Otelde bizim haricimizde kimse yoktu bu yüzden az ilerideki geniş masada oturan adamların davetlilerimiz olduğuna emindim.

"Çember üyeleriyle tanışmaya hazır mısın?" diye soran Araz ile sertçe yutkundum.

Başımı sallayarak tebessüm ettiğimde neden bu denli gergin olduğumu bilemiyordum. Belki de dünyanın en tehlikeli dört adamının ortasında kalmak beni ürkütüyordu. Pekala, biriyle sonsuzluğa sıkışacağımı düşünürsek endişem oldukça yersizdi ama elimde de değildi.

Bizi fark ederek yerlerinden kalkan üçlüye göz attım.

Dimitri'yi hemen tanımış ve fark etmiştim. Gerçi adamı fark etmemek imkansızdı. Soluk teni ve beyaza çalan sarı saçlarıyla gün ışığının altında adeta ışıldıyordu. Üzerine geçirdiği beyaz gömlek rüzgar ile estiğinde gövdesini kaplayan dövmeleri gördüm. Şekilleri tam olarak anlayamasam da bir kısmının kırmızı renkte olduğuna emindim. Ellerini siyah şortunun ceplerine iliştirip kehribar rengi gözlerini gölgeleyen güneş gözlüklerinin ardından bana bakmaya başladığında yüzüne karşı vampir dediğimi hatırlayarak kızardım.

Tam önlerinde durduğumuzda Araz elimi sıkıca kavrayıp konuştu. "Milaya, Dimitri ile tanışıyorsun." Dediğinde karşımdaki sarışın ile aynı anda başlarımızı salladık. Dimitri'ye bakarak tebessüm ettiğimde beklemediğim kadar samimi bir ifadeyle gülümsedi. Gerginliğimin onu keyiflendirdiğine emindim zira gülümsemesindeki bir şey oldukça alaylıydı. Ve belirtmeliydim ki adam gülünce apayrı bir seviye de çekici oluyordu.

"Tekrar merhaba."

Sözlerim ile başını hafifçe eğdi. "Davet için teşekkürler."

"Geldiğiniz için biz teşekkür ederiz." Diyerek kibarlığımı kuşandığımda Araz dudağının kenarını kıvırarak bir süre bana baka kaldı. Ardından Dimitri'nin yanında duran adamı işaret etti. "Adrian Dwight, kendisi diğer ortaklarımdan biri."

Kibar bir tebessüm ile elini uzatan adamın parmaklarını kavradığımda Dimitri'nin aksine ona bakarken kendimi tedirgin hissetmedim.

Bakışlarımı Adrian'ın üstünde gezdirerek hızlı bir analizde bulundum. Karşımdaki üç adamda en az Araz kadar uzun ve yapılıydı. Adrian aralarındaki en ince yapılısı denilebilirdi ki buradan inceden kastım asla ince değildi. Üstüne yapışan beyaz polo yakalı tişörtü sayesinde bütün kaslarını net bir şekilde görebiliyordum. Kahverengi saçları ve gözleriyle dostane bir görünüm sergiliyor olsa da bakışlarının ardında gezen tilkiler bana o kadar da emin olmamamı söylüyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum, Kutsal." Dediğinde İngiliz aksanının bariz oluşuyla bir an afalladım. İnsanın saatlerce dinleyebileceği kadar güzel bir aksanı vardı ve cazibeli tebessümüyle uyum içindeydi.

En az onun kadar kibar gözükmeyi amaçlayarak tebessümümü genişlettim ve mırıldandım. "Bende, Adrian."

Araz tanışma faslında sona kalan adamı işaret etti. "Ve Salvatore Vitali."

Neden hepsi de son derece çekici ve yakışıklıydı?

Elini uzatan adamın yeşil gözleri altında kendimi bir an tuhaf hissettim. Bunun nedeni herhangi uygunsuz bir tavır sergilemesi değildi aksine en az Adrian kadar dostane bir tutum içerisindeydi. Sadece bakışlarındaki keskinlik insana sorgu odasında gibi hissettiriyordu. Kesinlikle insanları bir bakışıyla ölçüp tartabilen bir adama benziyordu.

Parmaklarını kavrayıp yavaşça elini sıktım.

Elimi bırakıp beyaz şortunun ceplerine ellerini yerleştirdi. Gözleriyle uyum içinde olan yeşil gömleği geniş omuzlarını sarıyor, kahverengi saçları gün ışığının altında karamel bir tonda parıldıyordu. İtalyan olduğunu bir bakışta anlayabiliyordum çünkü bütün özelliklere sahip gibi duruyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum." Diyerek fazlasıyla kibar ama bir o kadar da centilmenliğine ters düşecek kadar sert ve gür bir tonlamayla konuştu. "Küçük ailemize hoş geldin, umarım Araz ile çok mutlu olursunuz."

"Teşekkür ederim, hepiniz çok kibarsınız."

Sözlerim üzerine Dimitri alayla sırıttı. "Ah kesinlikle öyleyizdir."

Salvatore ile Adrian ona karşı gözlerini devirseler de gülümsemeden duramamışlardı. Araz'da onlara eşlik etti. Ardından sandalyelerden birini benim için çekip oturmam adına alan yarattı. Yeni tanıştığım

üçlüyü karşıma alarak sandalyeye oturduğumda Araz'da yanımdaki sandalyeye ilişti ve kolunu sandalyemin ardına atarak beni kendine doğru çekti.

Garsonlar biri yanımıza geldiğinde Araz kendine viski sipariş ederken ben kokteyl söyledim.

Karşımdaki üçlüye dönüp tebessümümü korumaya çalıştım. Dimitri gözlüğünü çıkarıp kehribar hareleriyle bana baktığında bütün alaycılığıyla ilk konuşan oldu. "Araz ile evlenmek nasıl bir his, Kutsal?" diyerek yanımdaki adama göz attı. "Hala aramızdan ilk evlenenin o olduğuna inanmakta güçlük çekiyoruz da."

Adrian arkasına yaslanırken başını salladı. "Ben ilk Kıvanç gider diyordum."

"Sahi Kıvanç ağabeyin oluyordu." Diyen Salvatore gözlerini kısarak bildiği bir şeyi onaylamamı ister gibi konuştu. "Değil mi?"

"Evet." Dedikten sonra konuyu ailemden uzaklaştırdım. "Ve Araz ile evlenecek olmak mükemmel bir his. Eminim bir gün sizde onun yerinde olacaksınızdır. Tabi o şanslı kadınları bulabilecek kadar gözünüzü açık tutabilirseniz."

Dimitri tek kaşını kaldırarak kıkırdadı. "Emin ol, gözüm açık."

"Benim değil." Diyen Adrian içkisine uzandı. "Ama sizin birer birer gidişinizi görmekten memnuniyet duyarım."

Araz önümüze bırakılan bardaklardan kendisine ait olanı aldığında bilmiş bir tavır ile gülümsedi. "Gün gelecek ve ben hepinizle laflarınızı yediğiniz için dalga geçeceğim."

Salvatore'un bakışları bir yere sabitlendiğinde sohbetten kendini muaf ettiğini düşündüm. Ardından yeşil gözlerindeki ilgi parıltısını yakalayarak nereye baktığını merak ettim. Omzumun ardından odaklandığı noktaya baktığımda bize doğru adımlayan kadını gördüm. İkiz kardeşim, siyah saçlarını açık bırakmış üstüne gözleriyle mükemmel bir uyum sergileyen mavi bir elbise geçirmişti. Mini elbisesi boyundan bağlamalıydı ve rüzgarın etkisiyle kumaş dalgalanarak ara sıra bedenine yapışıp bütün kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. O da benim gibi sandalet giymeyi tercih etmişti ve fazlasıyla güzel gözüküyordu.

Yüzümdeki gülümsemeyle onu karşılamak adına ayaklandığımda sohbet eden adamlardan izin istedim. Mekanın orta yerinde Kumru ile buluştuğumuzda yüzündeki tebessüm ile mırıldandı. "Ben doğru mu

görüyorum yoksa birbirinden yakışıklı üç adam müstakbel eniştem ile sohbet mi ediyor?"

Kıkırdamadan edemedim.

"Evet, çember üyeleriyle tanışmaya hazır ol."

Kumru'nun kaşları havalandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Pekala, duyduklarımdan daha göz korkutucu ve lezzetli gözüküyorlar." Diyerek elimi tuttuğunda beni kendine doğru çekip fısıldadı. "Sakın beni yalnız bırakma, içlerinden biri bana fazla dikkatli bakıyor."

"Hangisi?"

Çaktırmamaya çalışarak mırıldandı. "Yeşil gözlü ve yunan tanrısı misali yakışıklı olan."

Huzursuzlanarak gözlerinin içine baktım ve doğruyu bakışlarından görmeyi dileyerek sorguladım. "Rahatsız mı oldun?" diye sorarken içimde korumacı bir dürtü uyandı. "Eğer olduysan..."

"Hayır."

Hızla sorumu yanıtlamasıyla tek kaşımı kaldırdım ve ardından görmeyi asla düşünmediğim bir şey ile karşılaştım. İkiz kardeşimin yanakları kızarmıştı ve gözlerini üzerimde tutmakta zorluk çekiyordu.

"Kumru."

"Cidden rahatsız olmadım aksine..." diyerek omzumun ardından birkaç saniyeliğine Salvatore'a baktı. "Fazla yakışıklı ve uzun zamandır kimse ilgimi çekmiyor..." homurdanmaya devam etti. "Ve gözleri çok güzel..." Bakışlarını benim ile buluşturduğunda sırıttığımı fark ederek kaşlarını çattı. "Ah boş ver, sırıtışın beni sinir ediyor."

Kıkırdayarak onu kendim ile birlikte masaya doğru çektim ve kimsenin duymayacağı bir desibelde fısıldadım. "Ufak bir gözlemde bulunuyorum, bence sende onun ilgisini çektin."

Gözlerini deviren ikiz kardeşim tek kelime etmedi ama yanaklarındaki pembelik artış gösterdi.

Masaya yanaştığımızda bütün gözler bizi buldu. Adrian ile Dimitri afallamış ifadeleriyle bir bana bir kardeşime baktıklarında Salvatore'un gözleri sadece Kumru'yu görüyor gibiydi. Bu farkındalık karşısında kahkaha atmak istesem de kendimi tuttum ve yanımdaki kadını taktim ettim. "Beyler, ikiz kardeşim ile tanışmanızı çok isterim." Dedim ve ekledim. "Kumru Haznedar."

Üçü de başlarını hafifçe eğerek selam verdiklerinde Kumru tebessüm etti. Araz hepsini teker teker taktim ederken ise Kumru ellerini ardında birleştirerek bir nevi hiçbirinin ona el uzatmamasını beden diliyle kabul etmediğini belirtti. Kalbim bu durum ile paramparça olup öfkem gün yüzüne çıktığında yaşadığı acı dolu travmayı yok etmek istedim.

Araz'ın yanındaki yerime oturduğumda Kumru'da sağımda kalan boş sandalyeye ilişti ve bir nevi Salvatore'un tam karşısında oturmuş oldu.

"Demek Kıvanç'ın bir değil, iki tane güzeller güzeli kız kardeşi vardı ve bunu bize söylemedi." Diye homurdanan Dimitri kaşlarını çattı. "Gerçekten bu adam daha ne kadar ketum olabilir ki?"

Adrian alayla mırıldanırken gülümsedi. "Benimde küçük kız kardeşim olsa, bende onu senden saklardım."

"Senin kadar sinir bozucu olacaksa saklamandan memnuniyet duyardım."

Dimitri'nin sözleri ve dakikalar önce Adrian'ın kurduğu cümleyi ona bir bumerang misali geri iletmesiyle gülümsediğimde bana göz kırptı. Araz bunun üzerine beni kendine doğru çekip koluyla belimi sarmadı ve korumacı tavrı Dimitri'nin neşesini üçe katladı.

Kumru kendine bir kadeh blush söylediğinde ardına yaslanarak sohbet eden adamları dinlemeye başladı. Gözlerimi üzerinde gezdirerek rahatsız gözükmediğine karar verdiğimde rahatlayarak Araz'a yaslandım. Bakışlarımı Salvatore'a çevirdiğimde içimdeki Eros'a engel olamadım zira yeşil gözlü adam bakışlarını ikiz kardeşimin üzerinden çekemiyor gibiydi.

"Yemin ederim, bir kez daha aynı şeyi söylersen sinir krizi geçireceğim." Diye bağıran kadının sesiyle omzumun ardında geriye baktım.

Elena siyah vücudunu saran elbisesiyle adımlarken topuklu ayakkabıları taş zeminde çınlıyordu. Kıvanç hemen yanında adımlıyordu ve öfkeli gibiydi. Elena bileğini hafifçe burkarak yalpaladığında Kıvanç kollarının yanındaki kadının beline dolayarak adeta burnundan soludu. "Tamam bu kadar." Diyerek Elena'yı tek koluyla havaya kaldırdı ve hafifçe eğilip ayağındaki topukluları çıkardı. "Düşüp kendine zarar verme ihtimalin ile bu geceyi geçirmeyeceğim, yol boyunca bu iki oldu."

"Abartma." Diyen Elena sinirle homurdansa da kollarını sıkıca Kıvanç'ın boynuna dolamıştı. "Ayrıca sen gözünü benden ayıramadığın için böyle oldu. Güzelliğimi sindiremediğin için kesin içten içe bana lanet okudun."

Kıvanç eline aldığı topuklu ayakkabılar ile doğrulup Elena'yı kendine bastırdı ve ona bir koala misali yapışmış olan kadına dik dik bakarken sıktığı dişlerinin arasından homurdandı. "Evet çünkü bir yerine bir şey olacak diye panik atak geçirmek benim yeni hobim."

Elena gözlerini devirse de dudağının kenarının kıvrıldığını görebiliyordum.

Ağabeyimin kesinlikle kucağındaki kadın ile başı beladaydı ve eğer bir kızları olup annesine çekerse Kıvanç kesinlikle otuzlu yaşlarının sonlarını göremeden sarı saçlarını kaybedecekti.

Zorlanmadan tek koluyla taşıdığı kadın ile birlikte masaya adımlayan adama göz attım. Bej rengindeki pantolonu ve gömleğiyle oldukça şık gözüküyordu. Elena'yı Kumru'nun yanındaki sandalyeye oturtup hemen çaprazına oturduğunda elinde tuttuğu ayakkabıları bir kenara bıraktı.

"Bir diğer çiftimizde geldi." Diyen Adrian üzerine Dimitri söze girdi. "Ve mutluluktan ölecek gibi gözüküyorlar."

Elena, Dimitri'ye dik dik baktı. "Seni öldürmemi istemiyorsan bana mesajımı aldığını ve buraya bir striptizci getirmediğini söyle."

Yüzündeki sırıtış ile ardına yaslanan adam tek kelime etmedi ve votkasını yudumlamak ile yetindi.

Araz'a dik dik bakarak gerçekten adada bir yerlerde geceyi bekleyen bir striptizci olup olmadığını sorguladığımda lacivert gözlerini bakışlarım ile buluşturarak ben suçsuzum dercesine başını iki yana salladı.

Hilal ile Güneş'in de gelişiyle grup tamamlandı. Bugün daha çok gençler arasındaydı. Yarın geri kalan davetlilerimiz adaya ulaşacaktı. O yüzden bize katılacak başka birilerinin olmadığını bilerek yemek faslına geçtik. Kararan havayla birlikte olduğumuz bölümdeki sarı ışıklar yanmış, masaların üstüne mumlar yerleştirilmişti. Arka planda çalan müzik ve gökyüzünü süslemeye başlayan dolunay ile her şey son derece mükemmeldi.

Ana yemeğimizin keyfini çıkardığımız dakikalarda Dimitri'nin sözleriyle herkes bir an duraksadı. Kehribar rengindeki gözlerini

Elena'ya dikmiş olan adam kaşlarını hafifçe çatarak sorguladı. "Sen neden içki içmiyorsun?"

Salvatore bunu daha önce fark etmiş gibi dudağının kenarını kıvırarak Kıvanç'a baktığında ağabeyimin tepkisiz kaldığını gördüm. Elena ise afallayarak gözlerini kırpıştırıyor ve bir cevap arıyordu.

"Canım istemedi."

Elena'nın sözleriyle Dimitri kaşlarını biraz daha çattı. "Yalan söyleme, sen her zaman içki içersin."

Kıvanç lafa girerek bariz olanı dile döktü. "Önümüzdeki dokuz ay içemez."

Masadaki herkes kızaran Elena'ya bakmaya başladığında Adrian ile Salvatore tebessüm ederek ağabeyimi ve müstakbel eşini tebrik etti. Dimitri ise derin bir nefes alıp bir duvar kadar donuk bir ifadeyle homurdandı. "Evlenmeniz yetmiyormuş gibi bir de kendinizin minik versiyonlarını mı üretmeye başladınız?"

Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Dimitri bana ardından göbeğime bakarak tek kaşını kaldırdığında aklından geçeni okuyabilerek cevap verdim. "Henüz orada bir bebek yok."

"Henüz." Diyerek altını çizdi Araz.

Dimitri, Araz'a ciddi misin dercesine baka kaldığında gülümsedim. Adrian başını sallayarak mırıldandı. "Anlaşılan çember üyeleri artık sadece koca değil, baba olmaya da çabalıyor."

"İlk varisi sen vermiş olacaksın, Kıvanç." Dedi Salvatore. Sesindeki tokluk tehditkardı lakin bunun onun doğal hali olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü dik duruşuna rağmen yeşil gözleri alayla ışıldıyor, dudağının kenarı yukarı kıvrılıyordu.

Araz sinirle homurdanıp bu duruma içerlediğini belli ettiğinde elini tutarak onu teselli etmeye çalıştım ama yüzümdeki gülümsemeyle başarılı olamıyordum. Bir çocuk gibi suratını asan müstakbel kocama dönerek yanağını öptüğümde belimdeki kolu sıkılaştı.

"Evet." Dedi Kıvanç ve sıcak bir yaz gününü anımsatan bakışlarını Elena'ya çevirdi. "Baba olacağım ve bundan dolayı fazlasıyla mutluyum."

Elena bakışlarını kaçırsa da işittiği sözlerden hoşnut olduğu barizdi.

Dimitri votkasından büyük bir yudum alıp arkasına yaslandı ve çocukluk arkadaşını sinir etmeye gayret göstererek konuştu. "Annesine çekerse görürsün mutluluğu."

"Olur da bir gün ağına bir kız düşürebilir, onu kandırarak seninle evlenmeye ikna edebilirsen..." diyen Elena elindeki bıçağı Dimitri'ye doğrultmuştu. "...bil ki hayatını zindana çevireceğim."

"Beş yaşından beri aynı şeyi söylüyorsun."

Dimitri'nin cevabıyla herkes gülümsedi. Öyle ki Elena bile kıkırdamıştı. Ortamdaki neşeli atmosfer ile kendimi iyi hissederek yemeğimi yemeye devam ettim. Sohbetin gidiş yönü değişerek herkes kendi arasında bir şeyler konuşmaya başladığında etrafımdaki insanlara göz attım.

Bir masa dolusu katil ve suçluyla çevrilmişken kendimi bu kadar iyi hissetmem absürttü fakat biliyordum ki onlardan çokta farkım yoktu.

Belki de bu yüzden kendimi ilk defa bir yere bu denli ait hissediyordum.

Yemeğimizi yiyip kumsaldaki kulüp bölümüne indik. Tamamen bize ait olan geniş alanda çalan müzik ile Elena doğruca piste doğru ilerledi ve Kıvanç'ın kontrollü bakışlarını umursamadan bütün pervasızlığıyla zıplayarak dans etmeye başladı.

Adrian barın ardına geçip ağzındaki purosuyla şampanya şişelerinden birini aldı ve vakit kaybetmeden şampanyayı patlattı.

Hilal yazlık elbisesini çekiştirerek Elena'ya eşlik ederek dans etmeye başladığında Kumru da beni piste çekiştirdi. Araz ile Salvatore bar kısmındaki taburelere oturup kendi purolarını ağızlarına yerleştirerek bir şey konuşmaya başladıklarında kız kardeşime eşlik ettim.

Çalan müziğin ritmine kendimi kaptırarak dans etmeye başladığımda Kumru saçlarını savurdu.

Bir süre dans edip Dimitri tekila bardaklarını doldurduğunda ona yöneldik. Hilal ve Elena yorulmak nedir bilmeyerek dans etmeye devam ediyorlar, ağabeyim ise müstakbel eşine çatık kaşlarla bakmaktan kendini alamıyordu.

Dimitri'nin uzattığı bardakları alıp fondip yaptığımızda yüzümü ekşittim. Kumru ikinci bardağa uzandığında belime dolanan kollar ile Araz'ın gövdesine yaslanmış oldum ve evet, onu görmeme gerek yoktu. Her türlü varlığını hissedebiliyordum.

Kalçalarımı sallayarak kolları arasında dans ettiğimde yüzündeki tebessüm ile eğilip yanağımı öptü.

Güneş barın arkasına geçip Dimitri'nin su misali içiyor olduğu votka şişesine uzandığında bana vampiri anımsatan adam ona çatık kaşlarla

baktı. Bunun üzerine Güneş ellerini teslim oluyorum dercesine kaldırıp boştaki votka şişelerinden birini aldı. Kumru bana ve Araz'a minik tekila bardaklarını uzattığında içkileri memnuniyet ile kabul ettik.

Kumru başka bir bardağı da hemen yanımızdaki uzun bacaklı tabureye oturmuş adama uzattı. Salvatore yeşil gözlerini kız kardeşimin üstünde dolaştırıp dudağının kenarını kıvırarak bardağı aldı. Hepimiz aynı anda içkileri bir dikişte içtik ve boşalan bardakları tezgahın üstüne bıraktık.

"Sarışınım, benim ile dans et."

Araz'ın sözleriyle kıkırdadım. "Bu kadar kibar bir şekilde rica edersen seni nasıl kırabilirim ki?"

Beni dans pistine çeken adama bakarak gülümsediğimde lacivert gözlerinin dolunay misali ışıldadığını fark ettim. Kollarını belime dolayarak beni kendine yasladı ve son derece hareketli olan müziğe inat benim ile yavaşça dans etmeye başladı. Kendime hakim olamayarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımızı buluşturup onu çaresiz bir ihtiyaç ile öptüm.

Geriye çekildiğimde Araz alnını alnıma yaslayarak mırıldandı. "Her şey istediğin gibi gidiyor mu, milaya?"

"Evet, hayallerimin bile ötesinde."

Nefes almamı zorlaştıracak kadar sert bir şekilde bana sarılıp başını boynuma gömdü. Ardından boy farkımızdan dolayı belimin bükülmesine neden olduğunu fark ederek beni kaldırdı ve bacaklarım boşlukta sarkarken beni onunla aynı seviyeye getirdi. Gözlerindeki aşk ile bana bakarken tebessümümü dudaklarımdan silemedim. "Asıl hayallerin ötesinde olan, sensin."

Kıkırdayarak bir elimi yanağına yasladım. "Ortakların bu sözlerini duymasın, seninle daha fazla alay etmelerini istemiyorum."

"Bir gün benim yerimde onlar olacak, sarışın." Diyerek sırıttı. "Emin ol ben onlardan daha acımasız davranacağım."

"Ah eminim."

Bakışları yumuşadığında dudağımın kenarını öptü. "Ama onlara geç kalıp daha önce onları bütün kalpleriyle sevecek bir kadın bulamayacak kadar aptal olduklarını da söyleyeceğim çünkü milaya, yemin ederim ki senden önce ki yaşamım bana kabir azabı gibi geliyor."

Boynundaki kollarımın baskısını arttırarak başımı boynuna gömdüm ve dolan gözlerimi saklayarak tenine buseler iliştirdim. "Benimde senden önce bir hayatım yokmuş gibi geliyor."

Mırıltılarım ile beni olduğumuz yerde döndüren adam kıkırdamamı sağladığında sesimdeki titremeyi duyduğu için bunu yaptığına emindim.

Araz beni yere bırakıp hafifçe geri çekildiğinde değişen müzik ve aniden kapanan ışıklar ile herkes kala kaldı. Okyanus gözlü adamın bedeninin kasıldığını hissettim. Beni kendine çekerek önümde canlı bir kalkan misali dikildi ve etrafa bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Saniyeler içinde tekrardan duyulan erotik müzik ve aydınlanan ışıklar ile etrafımızdaki yarı çıplak adamları fark ettim. Açılan ağzım ile kala kaldığımda Dimitri bağırdı. "Sürpriz!"

Pistte dans etmeye başlayan beş adam önü açık olan gömleklerini çıkararak havada sallamaya başladıklarında hepsinin yüzünde bir gülümseme vardı. Kumaş parçalarını bir kenara fırlatarak kalçalarını sağa sola salladılar ve saniyeler içinde bacaklarını saran pantolonları çekiştirerek yırttılar. Saliseler içinde doğru düzgün hiçbir şeyi örtmeyen iç çamaşırlarıyla kala kaldıklarında gözlerimin üstüne kapanan el ile karanlıkta kaldım. Ve Araz'ın gök gürültüsünü anımsatan bağırışıyla ürperdim. "Volkov, senin derini yüzeceğim!"

"Ve bende yardım edeceğim." Diyen ağabeyimin bağırışı da Araz'ınki kadar can alıcıydı.

Araz elini gözlerimden çekip görüş açımı bana kazandırdığında bana yanaşmak üzere olan dansçıyı fark ettim. Başımı iki yana sallayarak onu uyarmaya çalıştığımda Araz adamın önüne dikilerek yabancının hızla arkasını dönüp koşar adımlar ile uzaklaşmasını sağladı.

Dimitri bir şampanya patlatıp içkiyi yudumlarken Adrian barın üstüne oturmuş yüzünden silemediği gülümsemesiyle etrafa bakıyor, purosunun keyfini çıkarmaya devam ediyordu.

Bakışlarım etrafı taradığında Elena'nın dansçılardan biriyle dans etmeye çalışırken ağabeyimin aralarına girerek Elena'yı omzuna atıp adamdan uzaklaştırmasını izledim. Elena ağabeyimin omzundan sarkarken ve buna isyan ederken Kıvanç gerçekten de birilerini öldürmek üzere gibi gözüküyordu.

Araz'ın kolunu kavrayıp birine zarar vermemesini sağlama almaya çalışarak ona sarıldığımda işittiğim bağırış ile buz kestim.

"Sana dokunma dedim." Diye bağırmış olan kız kardeşime doğru döndüğümde Araz atakta bulunacaktı ki Salvatore'un Kumru'nun bileğine elini dolamış olan dansçının boynuna parmaklarını geçirmesi üzerine bütün atmosfer dona kaldı.

Nefesi kesilen adam çırpındığında Salvatore'un centilmen maskesi yerle bir olmuştu. Saatlerdir kibarlığı elden bırakmayan adam aniden bambaşka bir hale bürünmüştü. Yeşil gözlerindeki karanlık ve ifadesindeki ölüm arzusuyla her göreni ürkütebilecek gibi duruyordu. Bağırmadan tok ve kendinden emin bir tonlamayla konuştuğunda haykırmış olsa kelimeleri bu denli can alıcı hale getiremezdi. "Boğazını bıraktığım an hanımefendiden özür dileyecek ve seni öldürmediğim için kendini şanslı sayarak arkadaşlarını da alıp buradan siktirip gideceksin." Tek kaşını kaldırarak adamın boynunu biraz daha sıktı. "Anladın mı?"

Cevap veremediği için başını sallamaya çalışan adamdan aldığı yanıt ile Salvatore elini çekti. Dizlerinin üstüne çökerek öksürmeye başlayan adam bakışlarını beti benzi atmış bir ifadeyle ona bakan kız kardeşime çevirdi ve mırıldandı. "İznin olmadan dokunduğum için özür dilerim."

Dimitri barın üstünden atlayıp son derece ciddi bir ifadeyle dansçılara gitmesini işaret etti. Ardından Kumru'ya bakarak konuştu. "Ben de özür dilerim, Kumru. Böyle bir şeye vesile olmak istemezdim. Sadece Araz ile Kıvanç'ı sinirlendirmek istemiştim."

"Başardın." Diye homurdanan nişanlıma karşı Dimitri dönüp göz kırptı.

Ve evet, ciddi halinden alaycı haline geri dönmesi sadece saliseler etmişti.

"Önemli değil, sadece beklemediğim bir anda fazla sert dokunduğu için tepki göstermeden edemedim." Diyen kız kardeşim yüzüne geçirdiği maskeyle gülümseyip hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çabaladı. Tetiklendiğini ve rahatsız olduğunu biliyordum ama Kumru bunu başka kimsenin bilmesini istemiyordu. Bu yüzden tezgahın üstündeki içkiye uzanırken alaylı bir ifade takıntı. "Ama kendini affettirmek istiyorsan dansçılar da gittiğine göre onların yerine sen dans edebilirsin."

Elena ellerini çırparak alkışladı. "Evet, evet, evet."

"Hayır, hayır, hayır." Diyen Kıvanç'ın ifadesi gittikçe tehlikeli bir hal alıyordu.

Dimitri ellerini iki yana açarak gülümsediğinde tekrar çalmaya başlayan müzik ile Araz sinirle soluklandı ve bana bakarak sakin kalamadığını belli edercesine belimi kavradı.

"Bence kadeh kaldırıp hep birlikte medeni bir şekilde eğlenelim." Diyen Salvatore, Dimitri'ye dik dik baktı. "Sende gömleğini üstünde tutmaya devam et."

Dimitri kıkırdayarak bara yöneldi ve Salvatore'un omzuna dokunup tezgahın üstünde duran votka şişesini aldı ardından çekici tebessümüyle mırıldandı. "Kusura bakmayın hanımlar, sizi görsel şölenden mahrum etmek zorundayım çünkü erkekleriniz fazla kıskanç ve ben onları anlayabiliyorum. Sonuçta bana karşı onlar olduğunda seçiminizin ben olacağım bariz."

Gözlerimi devirdiğimde Araz küfretti.

Hepimiz barın etrafına toplandığımızda Kumru'ya göz attım ve gerçekten de iyi durup içtenlikle gülümsediğini gördüm. Bakışlarımız buluştuğunda bana tebessüm ederek göz kırptı. İyi olduğunun sinyalini vermesi beni rahatlatmıştı. Hemen ardında dikilen Salvatore'un farkında mıydı yoksa onun yakınlığından ürkmemiş miydi bilmiyordum lakin Kumru'nun ilk defa bir erkeğe böylesine mesafesiz durduğuna emindim.

Hepimiz kadehlerimizi kaldırdığımızda Araz beni kendine çekerek sırtımın göğsüne yaslanmasını sağladı.

Adrian konuşmaya başladığında dikkatimi ona verdim. "Kutsal gördüğün üzere biz oldukça kaotik bir grubuz fakat uzun yıllardır da bir aradayız ve aynı zamanda bir aileyiz. Ve sende bizim ailemizsin, bu da demektir ki dünya üzerindeki en güvende olan kadınlardan birisin çünkü emrinde artık sadece Araz ve Kıvanç yok." Diyerek tebessüm etti. "Bizde varız."

Kalbimin alev aldığını hissettim.

Bütün gözler benim üstümdeyken çember üyelerinin hepsinin bana başlarını sallayıp beni korumaya yemin etmiş şövalyeler gibi durduğunu gördüm.

"Teşekkür ederim." Diye mırıldandığımda başka ne diyeceğimi bilememiştim.

"Ama senden bir ricamız var." dedi Adrian. "Rica ediyoruz Araz'ı mutlu et, kendisi bazen hiç çekilmiyor ve bizim senin onu daha katlanabilir bir insan yapacağına inancımız tam."

Herkes kıkırdadığında omzumun ardından okyanus gözlü adamıma baktım ve kendime engel olamayarak mırıldandım. "Ben onu olduğu gibi seviyorum."

"Harika." Diyen Dimitri romantizmimi bıçak gibi böldü. "Sonsuza dek Araz'ın sinir krizleriyle baş etmemiz gerekecek. Tek şansımız da onu böyle sevdiğini söylediğine göre Araz'ın manyaklıklarına mahkumuz."

Ağabeyim nişanlımı savundu. "Senin ile bile baş edebiliyorsak, Araz'a kesinlikle müsamaha gösterebiliriz."

Salvatore yüzündeki gülümsemeyle göz deviren Dimitri'nin omzuna dokunduğunda fark ettim ki hepsi ortaklıktan daha öte bir bağ ile çevrilmişlerdi. Eminim bunu dile döksem inkar ederlerdi çünkü hepsi zayıf noktalarını saklamak konusunda profesyonellerdi. Yine de ben görebiliyordum, birbirleri için her şeyi yapabilir gibi duruyorlardı.

"Öyleyse Kutsal Vladimirs'e." Diyerek kadeh kaldıran Adrian'a herkes eşlik etti.

Bende kendi kadehimi kaldırıp Araz'ın belimi saran koluna tutundum ve yüzümden silemediğim gülümsemem ile arkadaşlarımın bardaklarına tokuşturdum.

Bir hafta öncesine kadar Alazgir'dim ve hayatımın hiçbir değeri olmadığını düşünüyordum. Sonra öğrenmiştim ki bir Haznedar olarak yaşamım paha biçilemezdi. Şimdiyse bir Vladimirs olacaktım ve bunun için sabırsızlanıyordum. Çünkü biliyordum, sevdiğim adamın soyadıyla tamamen yenilmez olacaktım.

Okyanus gözlere tutunarak kadehimi kadehine vurdum.

Onun ile evlenmek için dakika sayıyordum.

B Ö L ÜM S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XXXIX. RUHLARIN YEMİNİ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XXXIX. RUHLARIN YEMİNİ
Berlin - Take My Breath Away
Ellie Goulding - Love Me Like You Do

KUTSAL

Hislerimi kelimelere dökemezdim.

Duygular akın akın benliğimi istila ediyor, kalbim hızını düşürmeyerek göğsümün altında can havliyle çarpıyordu. Yüzümden tebessümümü silemiyor, heyecanımı saklayamıyordum.

Dün gece doğru düzgün uyuyamamış, hayatımın geçiş yaptığım yeni evresini düşünmeden edememiştim. On yedi yaşında genç bir kızmışım gibi bütün gece hayaller kurmuş, Araz ile evliliğimin nasıl olabileceğini düşünmüş ve hep mutluluk görmüştüm. Yirmi dört yıllık hayatımda aklıma dahi getirmediğim şeylerin tadına varıyor olduğumu idrak edemiyor, asla uyanmak istemediğim bir rüyanın içinde kilitli kaldığımı düşünüyordum.

Birkaç saat uyuyabilmemin ardından Kumru'nun yanından kalkmış ve terasa çıkıp kahvemi yudumlayarak güzel sabahın keyfini çıkarmıştım. Dün gecenin ardından Araz ile kalmak istesem de kız

kardeşim düğünden önce onunla olmamı ve Araz'ı sabırsızlandırmamın eğlenceli olabileceğini söylemişti. Açıkçası müstakbel eşimin sabrını sınamak istememin yanı sıra Kumruyla kalmamın bir nedeni de dün gecenin onun için zor geçtiğini bilmemdi.

Dansçının ona dokunmasının yanı sıra ikiz kardeşimin bünyesini sarsan bir diğer şey de Salvatore Vitali'ydi.

Birbirlerine attıkları kaçamak bakışları görmüştüm. Gerçi kaçamak bakışları atan daha çok Kumru olmuş Salvatore açık ve net bir tutum ile gözlerini Kumru'dan alamamıştı. Öyle ki Araz'ın bile bu durumu fark ettiğine emindim zira birkaç kez kaşlarını çatarak bütün gece yan yana duran ikiliye göz atmıştı.

Dün geceyi düşünmek tebessümümü genişletiyordu çünkü fazlasıyla eğlenmiştim.

Aklımdaki tek soru ise bugünün neler getireceğiydi. Araz'ı görmek, onunla evlenmek için sabırsızlanıyordum. Dün gece Kumru'nun odasına girdiğim an kendimi evimden oldukça uzakta hissetmeye başlamıştım ve bunun tek nedeni Araz'ın kolları arasında olmamamdı. Okyanus gözlü adamım bende bağımlılık yapmıştı ve yokluğu ciddi ciddi canımı yakıyordu.

Telefonuma uzanıp saatin neredeyse on olduğunu görerek Araz'ın numarasına dokundum. Amacım hem sesini duymak hem de onu uyandırmaktı çünkü yorgun olduğu zamanlar haddinden fazla uyuyabiliyordu. Bu yüzden aramam telefonun ilk çalışında yanıtlandığında afallamıştım. Berrak ses kulağıma eriştiğinde kalbim tekledi. "Milaya."

"Hayatım, uyandın mı sen?" diyerek şaşkınlığımı sesime yansıttım.

Araz homurdanarak iç geçirdi. "Uyudun mu diye sorsan daha iyi olurdu, sarışın." Dedikten sonra bir çocuk gibi sızlandı. "Sensiz gözüme uyku girmedi ve seni görmeyeli on saat olduğu için aşırı sinirliyim."

Gülümsememe engel olamasam da bir yanım buruktu. "Bende seni özledim, Morskoy."

"Düğün öncesi ufak bir kaçamağa ne dersin?" diye sorduğunda kıkırdadım. Her ne kadar teklifinin cazip olduğunu biliyor olsam da bunu kabul edemezdim zira hazırlanmaya başlamam gerekiyordu ve Araz'ın eline geçersem beni saatlerce meşgul tutardı.

"Üzgünüm sevgilim." Diyerek gülümsememi geri plana attım. "Düğünde görüşürüz."

Derin bir nefes aldığını işittim. Açıkçası kendini dizginlemeye çalıştığına emindim ve bu bana aşırı tatlı geliyordu çünkü Araz'ın bazen nasıl aşırı olabildiğini biliyordum. Bu yüzden homurdanarak isteğimi kabul ettiğinde içimden onu ısırmak geldi. "Sen nasıl istersen, milaya." Dedikten sonra boğuk bir ses tonuyla ekledi. "Ama soyadımı aldığın gibi bir daha iki adım öteme bile gitmeyeceksin."

"Emredersiniz, Araz Bey."

"Blayd." Diye gürledi. "Bebeğim şu an beni tahrik etmenin hiç sırası değil."

Kıkırdayarak oturduğum yerden kalktım ve bitmek üzere olan kahvemden bir yudum daha aldım. "Gidip hazırlanmaya başlıyorum. Sende aynısını yapsan iyi olur. Dört saat içinde sahilde buluşmamız gerek ve beni bekletirsen bunun acısını çıkarırım."

"Bekletmek mi?" dedikten sonra gülümsediğini anlamımı sağlayan bir ses tonuyla konuştu. "Seni şu dakika nikah memurunun odasına sürükleyebilirim, milaya."

Parıldayan güneşe ve berrak gökyüzüne bakarak tebessüm ettiğimde Araz'ın sözlerinin daha açık versiyonunu dile getirdim. "Bende seni seviyorum."

"Gerçekten de sabrımı sınıyorsun."

Genişleyen gülümsemem ile göremeyeceğini bilsem de başımı salladım. "Son dört saat, Morskoy. Özle beni."

"Ya uzhe skuchayu po tebe." (Seni şimdiden özledim.)

Elveda diyerek telefonu kapattım ve odanın içine girip bardağımı bir kenara bıraktım. Ardından yatağa geri dönüp hala uyuyan kız kardeşimi dürterek uykulu bir homurtu çıkarmasını sağladım. Aynaya bakıyor gibi hissetmemi sağlayan yüzünü inceleyerek gülümsedim. İkiz kardeşimi düğünüme yetişebilmemiz için uyandırmaya çalıştığıma inanamıyordum. Hayatım ne ara bu hale gelmişti emin değildim ama binlerce kez teşekkür edebilirdim.

Kumru'yu bir kez daha dürttüğümde mırıldandı ve elimi itekledi. "Beş dakika daha."

Kıkırdayarak yüzüne düşen siyah tutamlarını geriye attım ve yanağını sıkarak çekiştirdim. "Beş dakikamız yok, uyanman gerek."

"Eğer sekiz saatlik uyku düzenimi tamamlayamazsam bütün gün huysuz olurum." Diyerek bana sırtını dönen ikiz kardeşime karşı homurdandım. "Duşa giriyorum ve çıktığımda uyanmış olmazsan seni yataktan kazımak zorunda kalırım."

Kumru uyku sersemliğini bariz ederek bir şeyler mırıldandığında ne dediğini anlamadım. Yanından kalkıp banyoya gireceğim sıra onu kendine getirebilecek sözler aklıma düştü. Yüzümdeki alaylı gülümsemeyle mırıldandım. "Ya da belki Salvatore'dan rica ederim ve gelip o seni uyandırır."

Doğrularak bana çatık kaşlarla bakan Kumru yanındaki yastığı bana savurdu. "Sayende uykum kaçtı ve bütün gün modum düşük olacak."

"Ah Salvatore'un ismi bile uykunun kaçmasına yetti yani?"

"Gerçekten çok gıcıksın." Diyerek geri yatan ikiz kardeşim üstündeki ince battaniyeyi itekledi. "Adamı aklıma getirdiğin için seni boğmadan önce git ve duşunu al."

İnce geceliğimi çıkarıp duşa girdim ve ılık suyun altında dakikalarımı geçirerek yıkandım. Bedenime sardığım havluyla odaya geri girdiğimde Kumru'nun kahvesini yudumlayarak camdan dışarıya baktığını gördüm. Geri uyumamasına şaşırarak yanına doğru adımladığımda gözlerini üstümde dolaştırarak tebessüm etti. "Heyecanlı mısın?"

"Evet." Diye itiraf ettim.

Kumru kolunu omzuma atarak bana hafifçe sarıldı. "Endişelenme, her şey mükemmel olacak. Bende bir duş alayım, sonra hazırlanacağın odaya geçeriz. Kuaför ve makyöz bizi bekliyor, diğer kızlarda yarım saate odada olacaklarını söylediler."

"Ne ara onlarla konuştun ki?"

Sorum ile gülümsemesi genişledi. "Uykulu olabilirim ama baş nedimen olarak görevlerimin bilincindeyim. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığıma emin olabilirsin."

"Teşekkür ederim." Diyerek ona yaslandım. "Şanslı bir ikizim."

Kumru'nun bakışları yumuşadı ve yüzünü duygusal bir ifade kapladı. Bana bakarken gözleri parıldamış, her zamanki o donuk bakışları yok olmuştu. Nemli sarı saçlarımı eliyle omzumun ardına ittirdikten sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. "İkimizde çok şanslıyız."

Duygusal atmosferi yok etmek isteyerek alayla konuştum. "Gerçi asıl şanslı olan, Kıvanç. Bizim gibi iki kardeşe sahip olduğu için dehşet şanslı."

Kumru kıkırdayarak bardağını bir kenara bıraktı. "Ah evet, o da böyle düşünüyordur kesin." Dedikten sonra banyoya ilerledi. "Beş dakikaya çıkarım."

Araz ile kaldığımız odadan getirdiğim ufak çantayı açıp temiz iç çamaşırları ve yazlık bir elbise çıkardım. İç çamaşırlarını giyip salaş elbisemi üstüme geçirdim. Bana yakıştığını fark ettiğim sarı rengindeki elbisenin altına dün gece giymiş olduğum altın rengindeki sandaletlerimi geçirdim. Nasıl olsa baştan yapılacak olduğu için şekilsiz olmasını umursamadan sarı saçlarımı ensemde topladım.

İkiz kardeşim dakikalar içinde bedenine sardığı havluyla geri geldi. Boşalan lavaboya girip dişlerimi fırçaladım ve yüzüme güneş kremi sürdüm. Odaya girdiğimde Kumru kot şort ve tişört ile az ilerimde dikiliyordu. Telefonuna bakarak bir yandan terliklerini giydi. Ardından beni fark edip gözlerimizi buluşturdu. "Hazır mısın?"

"Evet, gelinlik ve diğer eşyalar hazırlanacağımız odada mı?"

Kumru başını salladı. "Dün hepsini oraya götürdüm ki sabah telaş olmasın." Diyerek yanıma geldi ve koluma girip beni de beraberinde sürükledi. "Amcamda gelmiş, düğünden önce uğrayıp bizi kontrol edecekmiş."

"Aç mısın?" diyerek hafifçe mideme dokundum. "Sanırım ben acıktım."

Odadan çıkıp yürümeye başladığımızda Kumru mırıldandı. "Ah sahi kahvaltı etmedik ama odaya bir şeyler sipariş edebiliriz."

Hazırlanacağımız odaya girdiğimiz Kumru beni makyöz ve kuaför ile tanıştırdı. Kendisinin sık gittiği bir salondan getirdiği ikili ingilizce bildiği için anlaşılmıştık. İki kadında son derece tatlı ve cana yakındı, öyle ki saç modelimi ve makyajımın nasıl olacağını seçmemde bana yardımcı olmuşlar, tamamen yüz hatlarıma odaklanarak karar vermemi sağlamışlardı. Bana en yakışabilecek seçeneklerde karar kıldığımızda odaya ulaşan kahvaltıyla hepimiz bir şeyler atıştırmaya başlamıştık.

Bitmek üzere olan portakal suyumu yudumlamaya devam ederken içeriye giren Hilal ve Elena ile yerimden kalkıp onları karşıladım.

Kızlara sarıldığımda ikisi de benim adıma oldukça mutlu gözüküyorlardı. Kendilerine birer kahve doldurduklarında geç kalmamak adına makyajıma başlanması gerektiğini fark ettim. Aynanın karşısına yerleştirilmiş sandalyeye oturdum. Otuzlu yaşlarının başındaki kadın makyajımı yapmaya başladığında dakikalar önce elbisemi çıkarıp üstüme geçirdiğim sabahlığın kuşağını sıkılaştırdım.

Güneş kremini ve makyaj bazını yüzüme yedirmeye başlayan kadın ile başımı ardımdaki çıkıntıya yasladım.

"Dün gece çok eğlendim." Diyen Hilal'e karşı Elena kıkırdayarak lafa girdi. "Striptizcilerden daha ümitliydim. Beklediğim performansı alamadım."

"Almak istediğin tek şey performans mıydı?"

Hilal'in sözleriyle Elena sahte bir alınganlıkla homurdandı. "Ben evli bir kadın sayılırım, elbette almak istediğim tek şey performanstı." Tebessümünü genişleterek konuşmaya devam etti. "Ayrıca beni ne kadar sinir ediyor olsa da müstakbel kocamdan daha yakışıklı bir adam tanımadım."

"Gerçekten mi?" diyen ikiz kardeşim tek kaşını kaldırdı. "Dün gece yakışıklı adam cennetine düşmüş gibi hissediyordum. Çember üyeleri hakkında duyduğum dedikodular gerçeğin yüzde birini bile yansıtmıyor."

Elena, Kumru'nun yanına oturup masanın üstünde duran atıştırmalıklardan birini aldı. "Evet hepsi fazlasıyla çekici ama emin ol hepsi bir o kadarda birbirinden farklı. Bu yüzden içlerinden birini seçeceksen sana en uyanı bulman gerek yoksa yakışıklılığı hiçbir anlam ifade etmez."

"Kimseyi bulmaya çalışmıyorum."

Kumru'nun sözleriyle hepimiz kahkaha attığımızda ikiz kardeşim sinirle homurdandı. Ve evet, Salvatore ile aralarındaki o tuhaflığı fark eden sadece Araz ile ben değildik. Açıkçası tek umudum Kıvanç'ın dikkat etmemiş olmasıydı çünkü geriye kalan tek kız kardeşinin de bir çember üyesiyle olabilme ihtimalini şu anlık sindirebileceğini sanmıyordum.

Elena sinirle homurdanıp ağzındaki lokmayı çiğnerken diğer elinde tuttuğu iki küçük hamur parçasını tabağa geri bıraktı. "Ciddiyim." Diyerek yutkundu. "Bu gidişle gelinliğime sığmam imkansız. Lütfen, elimde yemek görürseniz onu alın."

"İki kişilik yiyorsun, Elena." Aynanın yansımasından ona baktım. "Bu kadar çok yemen normal."

"Çok yiyorum yani?" diyerek surat asan kıza karşı bir an afalladım ve hamile bir kadına böyle bir şey söylememem gerektiğini fark ederek hemen durumu düzeltmeye çalıştım. "Hayır aksine daha çok yemen gerek çünkü sadece kendini değil, karnındaki bebeği de doyurmalısın."

Kumru yüzündeki tebessüm ile uzanıp Elena'nın daha dümdüz olan karnına dokundu. "Evet, rica ediyorum yeğenimi aç bırakma. Tombul yanaklı olmazsa hayal kırıklığına uğrarım."

Elena uzanıp bıraktığı hamur işini alırken kıkırdadı. "Sırf sen üzülme diye yiyorum."

Yüzümdeki gülümsemeyle göz makyajıma başlanmak üzere olduğunu fark ettim. Gözlerimi yumarak öylece durup kızların konuşmalarını dinlemeye başladım. Kahkahalar eşliğinde dedikodu yapmaları beni fazlasıyla mutlu ediyor, yanımda olduklarını bilmek kalbimi ısıtıyordu.

Eskiden hayatımda doğru düzgün kimse yoktu. Kendimi bildim bileli yanımda olan tek kişi Eylül'dü. Bu yüzden onun benim kardeşim olduğunu düşünmüş, arkadaşlığımıza sonsuz bir güven duymuş ama büyük yanılmıştım. Şimdi gerçekten arkadaşım diyebileceğim insanlar varken ve öz kız kardeşim ile tanışmışken aslında her daim yalnız olduğumu daha iyi biliyordum.

Aile ve arkadaşlar böyle olmalıydı.

Birbirini çıkar olmadan sevmeli, mutluluğunu düşünmeli ve her daim destekçin olarak yanında bulunmalıydı. Seni bir asker gibi yetiştirmemeli, manipüle etmeye çalışmamalıydı. Şu an olduğum noktadan geçmişteki versiyonuma baktığımda kendim için üzülüyordum zira hiçbir zaman saf bir şefkat ile sarmalanmamış ve sevgiyle beslenmemiştim.

Ama artık hepsi geçmişte kalmıştı.

Erdem'in ölümünden sonra gerçekten de bir defter kapanmış gibi hissediyorum. Benim acılarım ve gözyaşlarım ile süslü olan o kara kaplı defter her daim aklımın bir köşesinde kalacak, ışık yüzü görmeyecekti ama sorun değildi zira onun sayesinde ışıldadığım her anın kıymetini daha iyi bilecektim.

Ve yaşamımın yeni versiyonu için umutluydum.

Hissedebiliyordum, her şey çok güzel olacaktı.

Yarım saatin ardından makyajım tamamlandığında bütün süreç boyunca kapalı tuttuğum gözlerimi aralayarak doğruldum. Rimelim daha sürülmemiş olmasına rağmen oldukça iyi gözüküyordum. Yoğun bir makyaj istememiştim çünkü hava sıcaktı ve okyanus kenarında gerçekleşecek bir nikah için abartı olmak bana mantıklı gelmemişti. Bu yüzden ince fondöten, pembe alık, ten rengi tonlarındaki fark ile eyeliner eşliğinde gayet yeterliydim. Makyöz elmacık kemiklerime aydınlatıcı uygulayıp tenimi parlattıktan sonra rimelimi sürdü.

"Kutsal." Diyen Hilal'in ses tonunda hayranlık vardı. "Mükemmel oldun."

Ellerini üzerimden çeken makyöz ile ardıma bakarak kızların beni daha iyi görebilmesini sağladım. Hepsi ışıldayan gözlerle bana bakarken tebessüm ettim. "Beğendiniz mi?"

Bir ağızdan iltifat etmeye başladıklarında kıkırdadım. Kızların hoşuna gittiyse Araz'ın da beğeneceğine emindim. Gerçi kendisi benim en berbat hallerime bile şahitlik etmişken bu halimi beğenmeme ihtimali olduğunu sanmıyordum.

Saçım yapılmaya başlandığında kızlarda kendi aralarında hazırlandılar.

Maşayla kıvrılan sarı saçlarımı açık bırakmıştık çünkü gelinliğim ile daha uyumlu olacağını düşünmüştüm ve sonuç gerçekten de güzel gözüküyordu.

Tamamen hazır olduğumda sandalyeden kalkıp saate baktım. Sadece bir buçuk saatimiz kaldığını fark ettiğimde midemdeki kasılmayla gerildim. Kuruyan boğazımı ıslatmak adına masanın üstünde duran su şişelerinden birini aldım.

Kumru tamamladığı makyajının ardından sandalyeye geçip hızlıca siyah saçına fön çektirmeye başladığında bir süre ne yapacağımı bilemeyerek kızlara göz attım. Elena makyajının tamamlayıp kırmızı bir ruj sürdüğünde Hilal uzun kirpiklerini rimele buladı. Rujumu daha sürmediğimiz için hissettiğim gerginlik ile rahatça dudaklarımı kemirebildim.

Elena rujunun kapağını kapattığında bana baktı. "Kutsal, artık giyin." Yüzündeki gülümsemeyle ekledi. "Araz'ı bekletme, zaten bugün yeterince huysuz."

Nedenini bildiğim için gülümsedim.

"Gelinliğin ve eşyaların diğer odada." Diyerek ardımdaki kapıyı işaret eden ikiz kardeşim ile başımı salladım. Elimdeki su şişesini bir kenara bırakıp diğer odaya geçtiğimde ardımdan kapıyı kapattım ve tam karşımda asılı duran gelinliğe göz attım.

Kesilen nefesim ile bir süre olduğum yerde durdum.

Askıdan salınan beyaz kumaşa bakmayı bırakamadım. Gelinliğim oldukça sadeydi. Beyaz kumaş ince yapıdaydı ve rüzgar eşliğinde savrulabilecek türdeydi. Ona doğru adımlarken gözlerimin neden dolduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Parmaklarımı gelinliğin üstünde gezdirerek bir rüyanın içinde olmadığıma emin olmak istedim. Her şey son derece gerçekçi gözüküyordu lakin aklım bunu idrak etmekte zorlanıyordu.

Boğazımdaki yumruyu yok etmek isteyerek sertçe yutkundum ve sabahlığın kuşağını sökerek üstümü çıkardım. Beyaz ince tangam ile kala kaldığımda elbiseyi askısından alıp üstüme geçirdim. Odanın köşesinde kalan aynanın önüne geçtiğimde yansımadaki kızın ben olduğuma inanamadım.

Karşımdaki kadın güzel gözüküyor, mutluluk ile ışıldıyordu.

Yıllardır her aynaya baktığımda gördüğüm yıkıntıdan çok daha farklıydı.

Gelinliğin üst kısmı gövdemi sarıyor, göğüslerimi mükemmel gösteriyordu. Derin yırtmaç attığım her adımda bacağımı bütün detaylarıyla gözler önüne seriyordu. Kuyruğu uzun değildi lakin yine de etrafımda ufak bir hale oluşturuyordu.

Uzun ve ince tülden ibaret olan duvağımı saçıma iliştirdim. Üstündeki ufak inciler ile elbiseyi tamamlıyor, sade lakin şık gözüküyordu.

Duvağımdaki incilerin aynısından beyaz topuklu ayakkabımın bilek kısmındaki şeridin üstünde de vardı lakin nikah kumsalda gerçekleşeceği için ayakkabılarımı kutlamaya dek giymeyecektim zira o yolda topuklular ile yürümek istemiyordum.

Topuklularımı elime alıp odadan çıktığımda işittiğim nidalar ile bir an kala kaldım. Kumru yüzündeki ağlamaklı ifadeyle bana bakarken bir elini dudağının üstüne yerleştirmişti. Hilal'de ona eşlik ediyor, bana bakarken kendini zor tutuyor gibi duruyordu. Elena ise sadece sırıtıyor ve bedenimi inceliyordu.

"Olmuş muyum?" diyerek ellerimi iki yana açıp kendi etrafımda yavaşça döndüm.

"Bir de soruyor musun?" diyen Kumru mırıldandı. "Peri kızı gibi gözüküyorsun."

"Çok güzelsin."

Hilal'in sözleriyle Elena başını salladı. "Kesinlikle Araz'a zor bir gece geçirteceksin. Saniyeleri sayacağına eminim."

Yüzüme yerleşen gülümsemeyle ayakkabılarımı bir kenara bıraktığımda Hilal çantasından çıkardığı kalem ile hızlı adımlarla ilerledi ve ayakkabılarımdan birini alıp altına adını yazmaya başladı. Elena çatık kaşlarla Hilal'e baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Adettendir." Diye açıkladı Hilal. "Ayakkabının adına bekar kızların adı yazılır ve hangi isim önce silinirse ilk o evlenir."

Elena tek kaşını kaldırdı. "Kutsal'dan sonra sıra bende."

"Belki yıldırım nikahı kıyacağım." Dedi Hilal ve gözlerini devirdi. "Tabi Güneş'i sürükleyerek götürmem gerekebilir."

Yarım saatin ardından hepimiz hazırdık. İkiz kardeşim uçuşan yeşil bir elbise giymişken Elena rujuyla uyumlu kırmızı bir elbise tercih etmişti. Hilal kısa giyinen tek kişi olarak vücudunu saran saten rengi ve pembe bir elbisede karar kılmıştı.

Odanın kapısı çalındığında bir an kızlarla birbirimize bakarak kimin gelmiş olabileceğini sorguladık. Kumru odanın içinde ilerleyip seslendiğinde cevap veren amcam ile omuzlarımı düşürdüm çünkü bir yanım Araz'ı görmek istiyordu.

İçeriye giren amcamın bakışları beni bulduğunda karşımdaki adam bir an duraksadı.

Bakışlarındaki hüzne karışan sevinç ile tebessüm ederek beni incelediğinde bir an ne yapacağımı bilemeyerek öylece kala kaldım. Siyah takım elbisesinin içinde şık gözüken adam dudağının kenarını kıvırarak iç geçirdi. Ellerini birbirine kenetleyerek bir saniye olsun bana bakmayı bırakmadan tok sesiyle konuştu. "Hanımlar, bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

Kızlar başlarını sallayarak eşyalarına uzandıklarında Kumru bana baktı. "Biz sahile geçiyoruz, tören on beş dakikaya başlar, ona göre oyalanmayın."

Odadan çıktıklarında amcam ile baş başa kaldım.

Bana doğru adımlayıp tebessümünü genişlettiğinde gözlerimiz buluştu. "Çok güzel bir gelinsin, Kutsal. Eminim ailen burada olsaydı seni böyle gördüklerinde mutluluktan ağlardılar."

Pekala, asıl ağlayanın ben olmama çok az kalmıştı.

Amcam birkaç adımda önüme dikilip ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Kadife takı kutusunu açıp içindeki inci küpeleri çıkardığında kalbimin üstüne çöken acıyı tarif dahi edemezdim. Asıl kederim gördüğüm küpeleri değil, amcamın sözlerine aitti. "Bunlar annendi."

"Çok güzeller." Diye mırıldandığımda sesim çatladı.

"Düğününde takmak isteyebileceğini düşündüm." Diyen adam kutuyu bana uzattığında tebessüm ederek teklifini kabul ettim. "Teşekkür ederim."

Kutunun içindeki ufak küpeleri alıp kulaklarıma iliştirdiğim sıra Yusuf Haznedar beni izledi. Anneme ait bir şeyin benim ile olmasının verdiği huzur ile gülümsediğimde kendimi tamamlanmış hissettim.

Amcama döndüğümde beni kollarının arasına almasıyla bir an kasıldım lakin ciğerlerime sızan kokusu ve babacan tavrıyla saniyeler içinde sarılışına karşılık vermekten kendimi alamadım. Derin bir nefes alıp konuştuğunda ise kelimelerine yansıyan samimiyeti ruhumun derinliklerinde dahi hissedebildim. "Bir telefon uzağında olduğumu unutma, babasının emaneti."

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım çünkü ağzımı açarsam bu sefer kesin ağlardım.

Amcam geriye çekilip tebessüm ettiğinde gözlerimizi bir süre ayırmadı. Ardından kolunu uzatarak gülümsemesini genişletti. "Seni müstakbel kocana ben teslim edeceğim, hazırsan çıkalım."

"Bir dakika."

Hızlı adımlar ile masanın kenarında duran parlatıcı dudaklarıma sürdüm ve mavi güllerden oluşan gelin çiçeğimi aldım. Amcamın yanına geri dönüp koluna girdiğimde soluklandım ve yüzüme bir tebessüm yerleştirdim.

Fazlasıyla hazırdım.

&

Ed Sheeran - Perfect
Elvis Presley - Falling in Love

ARAZ

Viskimi bir dikişte içip heyecanımı bastırmaya çalıştım.

Hayatımda ilk defa bu denli gergindim. İçim içime sığmıyor, dakikalar geçmiyordu. Sarışınıma ulaşabilmek için saniyeler sayıyor, bir an önce onu kollarımın arasına almak istiyordum. Dün gece benim ile odamızda kalmadığı için doğru düzgün uyuyamamıştım, bütün gece yatakta dönüp durup ellerim ile onu aramıştım.

Berbat bir geceydi.

Ve bir daha tekrarlanmayacaktı çünkü Kutsal son nefesime dek kollarımın arasında uyuyacaktı.

Sırıtışıma engel olamadan aynanın karşısına geçtim ve gömleğimi düzeltip Kutsal'ın bana hediye aldığı altın renginde, yılan şeklindeki kol dövmelerini takmaya başladım.

Onunla karşılaştığımız o ilk gece güzelliğiyle beni büyülemişti. Biliyordum ki gördüğüm en güzel kadındı ama güzelliğinin nedeni sadece görüntüsü değildi. Kutsal birçok açıdan bana ne kadar eşsiz olduğunu kanıtlamıştı. İnatçıydı, fevriydi, fedakardı, güçlüydü, bir yaz güneşi kadar sıcacıktı. Kalbime kazınmış bir şiirden farksızdı.

Kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissetmeden edemiyordum.

Dimitri az ardımda durup kıkırdadıktan sonra mırıldandı. "Gülümsemekten yanakların acımaya başlamadı mı?" dedikten sonra az ilerideki koltuğa oturdu. "Seni hiç bu kadar çok gülümserken görmemiştim."

Çünkü gülümsemezdim.

Genelde fazlasıyla soğuk ve donuktum. Özellikle de Bratva lideri personamı yüzüme taktığım zamanlarda çelikten bir duvar haline gelirdim ama sarışınım aklıma düşmüşken gülümsememem imkansızdı.

"Sanırım aşık olmanın bir yan etkisi." Dedi Adrian.

Koltukta oturmuş benim ile alay ederek içkilerini yudumlayan ikiliye döndüm. İkisi de baştan aşağı siyahlara bürünmüşlerdi. Aralarındaki tek fark Adrian'ın gömleği beyazken Dimitri'ninki siyahtı. Genelde bende bu renkten yana olsam da bugün için lacivert bir takım elbise giymeyi tercih etmiştim zira Kutsal gözlerimin rengini seviyordu ve üstümdeki takım ile gözlerim fazlasıyla uyumluydu. Ve bunu biliyor olmamın tek nedeni Elena'ydı. Kız kardeş, gerçekten insanın işine yarayabiliyordu. Tabi bazen...

Gömleğimin yakalarını düzelttiğim sıra içeriye giren adam ile bakışlarımı onunla buluşturdum. Kıvanç ellerini ceplerine iliştirmiş, dudağının kenarını kıvırıp alay ile mırıldanırken gözlerini üstümde dolaştırmıştı. "Bende belki kaçıp gitmişsindir diyordum ama anlaşılan evlenmekte kararlısın."

"Kız kardeşini terk edeceğimi mi sandın?"

Gülümsemesi genişledi. "Yetişkin bir adamda hayal kurabilir."

"Tavsiye etmem." Dedikten sonra kaşlarımı çattım. "Hayırdır, yoksa senin kız kardeşime yapmayı planladığın şey bu mu?"

"Asla." Diyerek dişlerinin arasından tıslarcasına cevapladı.

Gözlerimi kısarak cevabının doğruluğunu teyit etmeye çalıştım. Kıvanç ailesini yarı yolda bırakacak bir adam değildi. Bu ona saygı duymamın belki de en büyük nedeniydi. Yine de benim aksini yapabileceğimi şakayla karışık olsa ima etmesi bile komik değildi. Kutsal'ı hayatta bırakamaz, onsuz olamazdım. Yine de çıkmamam gereken bir çizgim vardı. İmajımı korumak adına bunu mafya liderleriyle dolu bir odada dile getiremezdim.

"Salvatore nerede?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Baldızının peşinde olabilir."

Dimitri'nin sözleriyle Kıvanç ile aynı anda kaşlarımızı çatarak alayla mırıldanmış olan sarışına döndük. Dimitri ağzından bir şey kaçırmış gibi bakışlarını kaçırıp içkisini yudumladığında Adrian onu dürtmüştü.

Dün gece Salvatore ile Kumru'nun birbirlerine yakın durduklarını fark etmiştim. Yine de iletişime geçmemişler, birbirlerine karşı en ufak bir eylem ve harekette bulunmamışlardı. Salvatore'un dansçının boğazına sarılmasının tek nedeninin terbiyesizlikten ve laubalilikten

hoşlanmaması olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse başka bir sebebi olabilir miydi merak ediyordum.

Kıvanç öfkeyle kararan gözlerini Dimitri'ye dikerek tok bir tonlamayla konuştu. "Bu da ne demek, Volkov?"

"Dalga geçiyorum." Diyen Dimitri arkasına yaslanarak kıkırdadı. "Yüzlerinizdeki ifadeye değdiğini belirtmeliyim."

Sözlerinin bitişiyle odama giriş yapan adama baktım. Salvatore, siyah takımının ceplerine iliştirdiği elleriyle içeriye girdiğinde gözlerini üzerlerimizde gezdirerek bir sorun olup olmadığını anlamaya çalıştı. Her daim tetikte oluşuyla ortamdaki gerginliği anında fark etmişti.

"Neredeydin?"

Sorum ile hafifçe kaşlarını çattı. "Her ne kadar hesap sorma hakkını kendinde gördüğün için sinirlensem de düğün gününde bir yerini kırmak istemem. Ayrıca toplantım vardı."

Meydan okuyan sözleri ve bakışlarıyla üstüne atlamamak için kendimi zor tuttum. Düğün günümün şerefine cümlesini görmezden gelecektim lakin bu hıncımı daha uygun bir zamanda çıkarmayacağım anlamına gelmiyordu.

Çalan telefonum ile az ilerimdeki masaya ilerledim ve ekranda parıldayan ismi gördüğüm an tebessüm etmeden duramadım. Diğerlerini odada bırakarak terasa çıktığımda beni duymayacaklarından emin olduğum bir mesafeye erişip aramayı yanıtladım.

"Kardeşim." Dedi Demir Karadağ.

Çember üyeleriyle arkadaş ve ortak olabilirdim ama bu hayatta dostum diyebileceğim insan sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Demir'de o listenin en başlarındaydı. Kendisiyle karmaşık, derin ve kaotik bir geçmişimiz vardı. Yine de biliyordum ki ikimizde iki elimiz kanda olsa birbirimizin yanında bulunur, her daim yardımcı olurduk.

Onu uzun zamandır görmüyordum. İstanbul'daki hayatıyla fazla meşguldü ve cehenneminin keyfini çıkarmak ile meşguldü. Her ne kadar beni evi gördüğü mekanına davet etse de işlerimden zaman bulamıyordum. En son İnferno'ya altı yıl önce gitmiş olmalıydım. Demir'in özel üretim olan ve sevgili annemin imzasını taşıyan Altın Vuruş'u kullandığını öğrenerek onu hastaneye sürüklediğim o günden beri bir daha İnferno'ya ayak basmamıştım. Belki de sarışınım ile en yakın zamanda ufak bir ziyarette bulunmalıydım.

Ağzımı açıp cevap vereceğim sıra bir başka ses duyuldu. Konferans görüşmesinde olduğumu anlamamı sağlayan ses ile gülümsemem genişledi zira dostum dediğim bir diğer adam konuşmuştu.

"Kardeşim." Demişti Hektor.

Kendisi tam bir enigmaydı. Çözmesi imkansız sayılırdı. Sessiz ve kendi dünyasında yaşayan bir adama göre fazla tehlikeliydi çünkü eli kolu her yere uzanırdı. Yine de bu zamana kadar tanıştığım en iyi insanlardan biriydi. Kalbi altından yaratılmıştı. Ve beni helikopter yarışında geçmesine rağmen onunla iletişimimi koparmadığım içinde oldukça şanslıydı.

"Görüyorum ki beni özlemişsiniz." Dedikten sonra homurdandım. "Yine de düğünüme gelememeniz kabul edilebilir gibi değil."

Hektor iç geçirdi. "Sebeplerimiz var."

"Hem de oldukça mantıklı ve makul sebepler." Dedi Demir.

Biliyordum ve asla alınmamıştım. Üçümüzün arasındaki dostluk bu tarz şeylere kafayı takabileceğimi kadar zayıf değildi. Biliyordum ki Demir ile Hektor ellerinde olsaydı gelirlerdi.

"Sorun değil ama ikinizi de müsait olduğunuzda Rusya'ya bekliyorum."

Sözlerim ile Demir konuştu. "Ben yakın zamanda bir ziyaret düzenleyebilirim."

Kaşlarımı hafifçe çattığımda sözlerinin altında bir ima sezdim. Sonra Demir'in bir şeyi ima etmeyeceğini ve açık açık söyleyecek yapı da biri olduğunu hatırlayarak şüphemi yersiz buldum. Büyük ihtimal Rus kadınlarını özlemişti. Belki de Hektor'un bana söylediği kadın ile aralarındaki ilişki bitmişti ve kaçamak yapmak istiyordu. Ya da hala o kadın ile beraberdi ve onu doğduğu topraklara getirmeyi amaçlıyordu.

"Benim sağım solum belli olmaz." Diyen Hektor ile gözlerimi devirdim. Gerçekten de dünyanın neresinde belireceği belli olmayan bir adama göre bu cümleyi kurmak en çok onun hakkıydı.

Demir'de aynı şeyi düşünmüş olmalı ki kıkırdamıştı. Ardından iç geçirip konuyu toparladı. "Her neyse, sadece mutluluklar dilemek istedik. Umuyoruz ki çok sevilirsin, kardeşim. Bunu hak ettiğini biliyoruz. Ve güzel gelinine bizden selam söyle, en yakın zamanda onunla tanışmak ve seni rezil edecek hikayeler anlatmak isteriz."

"Mesela helikopter..." Diyen Hektor'un sözünü bölerek homurdandım. "Sakın bunu bir daha dile getirme."

İkisi de kahkaha attı.

Tebessümümü görmeyeceklerini bilmeme rağmen saklamaya çalıştım. Ardından daha fazla vakit kaybetmemem gerektiğini fark edip veda ettim. "Kendinize iyi bakın, beyler. İyi dilekleriniz için teşekkür ederim."

Aramayı sonlandırdığımızda tekrar odaya döndüm.

Çember üyeleri kendi aralarında konuşarak işler hakkında gereksiz detaylar ile ilgili sohbet ediyorlardı. Saatime bakarak sarışınımı görmeme ne kadar kaldığını anlamak istedim. Sürenin azaldığını fark ettiğimdeyse derin bir nefes alabildim.

Odaya giren adam ile hepimiz kendimize çeki düzen vermek zorunda kaldık. Boris Vladimirs yavaşça yanımıza adımlarken çember üyelerinin hepsi saygıyla başlarını eğerek selam verdi.

"Düğün öncesi seni görmek istedim." Diyen babamın sözleriyle diğerleri odadan çıkmak üzere harekete geçti. Babam ile beni yalnız bıraktıklarında karşımda duran adama baktım. Ellerini ceplerine yaslamış, yansımam misali karşıma dikilmişti.

Yüzündeki tebessümde gurur ve sevgi vardı.

Bu tuhaftı. Öz babamın beni sevebileceğini sanmazdım. Onun hayatına girdiğimde umduğum bu değildi. Hiçbir zaman ondan sevgi ve şefkat beklememiştim ama o bütün bu duyguları bana vermekten çekinmemiş, bana ilk günden beri oğlu olarak saygıyla yaklaşmıştı. Annem konusunda büyük bir şanssızlığa kurban gitmiş olabilirdim ama öz babam ile üvey babam sayesinde şanslıydım çünkü ikisi de bana değer gördüğümü hissettirmişti.

Babam elini omzuma yaslayarak gözlerimin içine baktığında düşüncelerimi okumuş gibi konuşarak göğsümün sıkışmasını sağladı. "Senin ile gurur duyuyorum, oğlum." Dedikten sonra tebessümünü genişletip avcunu yanağıma yasladı. "Hayatıma girmeden önce bile senin hayalini kurmuş, senin gibi bir oğlum olmasını istemiştim. İyi bir evlatsın, Araz ve iyi bir eş ile baba olacaksın."

Boğazımda oluşan düğümüyutmaya çalışarak yutkundum.

Ondan miras aldığım gözlerine bakarken başımı dik tutarak konuştum. "Teşekkür ederim, papa. Bana karşı her zaman çok iyiydin, minnettarım."

"Zor olmadı." Diyerek beyaz dişlerini belli ederek gülümsedi. "Bana benzemen işimi kolaylaştırdı. Sadece benden daha iyi bir adamsın ve

bu seninle ile gurur duymamın en büyük nedenlerinden biri."

Tek kaşımı kaldırdım. "İyi bir adam olamam, papa. Senin kadar güçlü bir lider olmak istiyorsam kötü kalmalıyım."

"Hayır, oğlum." Dedikten sonra yavaşça yanağımı okşadı. "Düşmanlarına karşı kötü olmalısın, evet ama sevdiklerine karşı her daim iyi kalmalısın. Zor günler geçireceksin, ellerinde kanlarla eve döneceksin. O karanlık anları atlatabilmen için ışığa tutunmalısın ve senin aydınlığın ailen olmalı."

Benim aydınlığım, Kutsaldı.

En karanlık anlarımıbile aydınlatan sarışınım, benim tek kaçış noktamdı.

Odaya giren bir diğer adam ile babam kenara çekildi. Görüş açıma giren üvey babam yüzündeki gülümsemeyle bir bana bir Boris'e baktı. "Rahatsız etmiyorum umarım."

"Asla." Diyerek ona doğru adımladım ve açtığı kollarının arasına sızarak ona sarıldım.

Boris Vladimirs'in beni kabullenmesine ve oğlu gibi görmesine minnettardım çünkü ona olan benzerliğim ile aramızda bir bağ olmasını seviyordum. Yine de doğduğum andan beri elimi bir an olsun bırakmamış olan adamı hiçbir şeye değişmezdim. Engin Sipriyanoğlu'nun kanını taşımıyor olabilirdim ama uzun süre bildiğim ve öğrendiğim tek sevgi ona aitti.

Geriye çekildiğimde üvey babam omzumu sıvazladı. "Bugünü göreceğimi düşünmezdim."

Yalnız değildi.

İçinde bulunduğum anı yaşayabileceğimi bir kez bile olsun düşünmemiştim ama bu anda kalabilmek ve bu ana varabilmek için geriye dönsem dahi her şeyi tekrar yapardım.

"Herkes hazır." Dedi Engin Sipriyanoğlu. "Bizde yerlerimizi alsak iyi olur, gelinini bekletmek istemezsin diye düşünüyorum."

Kafama sıkmayı tercih ederdim.

Boris aklımı okumuş gibi boğuk tonlamasıyla mırıldanırken kıkırdadı. "Sanmıyorum, bana kalırsa Kutsal'ı nikah masasına sürüklememek için oldukça zor duruyor."

Sırıtarak göz kırptım.

Ardından ceketime uzanıp aynanın önüne geçtim. Lacivert kumaşı üstüme geçirip aynadaki yansımama göz attım. Üstümü düzeltip

tamamen hazır olduğuma karar verdikten sonra derin bir nefes aldım.

Sahile indiğimizde herkes yerlerine geçti.

Okyanusun kıyıya vurma seslerine karışan davetlilerin mırıldanışlarını işittim. Çember üyeleri bir köşede toplanmışlardı ve onların yanına ilerledim. Kutsal'ın gelmesine daha on dakika vardı ve benim içim içime sığmıyordu. Bu yüzden Kıvanç'ın elinde duran viski bardağını alıp bir dikişte içtim. Bana çatık kaşlarla baksa da ağzını açıp tek kelime etmedi.

Bakışlarımı etrafta dolaştırarak her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalıştım. Kutlama üst katta terasta yapılacaktı lakin nikahın okyanus kenarında kıyılmasını tercih etmiştik. Beyaz geniş yolun kenarlarında sandalyeler vardı. Yerlere sarı ışıklar, mumlar ve mavi güller serpilmişti. Evet diyeceğimiz alan ufak bir platformdan oluşuyordu ve üstünde ufak bir çatı vardı. Mavi çiçek ve sarı ışıklar ile kaplanmış olan çatının dört duvarı da açıktı. Her şey son derece sade lakin şık gözüküyordu. Tam da sarışınımın zevkine göreydi.

Sahile adımlayan üçlüye baktım. Hilal, Kumru ve Elena geldiğine göre Kutsal'da her an teşrif edebilirdi. Bu farkındalık karşısında heyecanım ikiye katlandı.

"Bugünün geleceğini kim bilirdi." Diyen adamın sesiyle ardıma döndüm.

Alek Angelov birkaç adım ilerimde durmuş tebessüm ediyordu. Yapılı bedenine geçirdiği siyah pantolon ve gömlek ile takım giymeyen belki de tek kişiydi. Şaşırmamıştım zira onu tanıdığım zaman boyunca toplamda iki kez takım elbiseyle görmüştüm. Genelde bu haldeydi. Asla çıkarmadığı zincir kolyesi yüzüğü ve koyu renkteki kıyafetlerine eşlik eden postalları... Gerçi bu sefer postal yerine spor ayakkabı giyerek bir farklılıkta bulunmuştu.

"Bu kadar şaşırmış davranma." Diyerek uzattığı elini sıkıp hafifçe sarıldım. "Bendeki potansiyeli gayet iyi biliyordun."

"Elbette, tam bir aile babası tipin var."

Bakışlarını ardımdaki adamlara çevirip hepsiyle selamlaştığında Salvatore ile birbirlerine hiçte dostane sayılmayan tebessümler savurdular. Aralarındaki negatifliği hissetmemek imkansızdı fakat içlerinden biri bile düğünümü mahvederse hayatlarını karartacağımı biliyorlardı. Bu yüzden ellerinden geldiğince medeni davranmaya çalıştılar.

"İnsan içine çıkabildiğini bilmezdim." Dedi Salvatore, insanı soğuk terlere mahkum edebilecek kadar alaylı ve ciddi bir ifadeyle. "Böyle nezih ortamlar hiç senlik değil."

Alek'in dudağının kenarı kıvrıldığında bakışlarındaki bir şey beni alarma geçirdi. Her daim içindeki iblisi gözler önüne sererdi fakat bu sefer ki daha kana susamış gözüküyordu. Verdiği cevap ile irkildiğimde haklı olduğumu gördüm.

"Kuzeninde böyle diyordu."

Salvatore'un bedeni kasıldı zira Alek alenen karşısındaki adamın öldürdüğü kuzenine bir göndermede bulunmuştu. Biliyordum ki Salvatore kuzenini umursamıyordu. Ölen adam ile arasında en ufak bir sevgi ya da iletişim yoktu. Yine de bu önemli değildi. İtalyanlar ailesinden biri öldürüldüğünde bunu fazla kişisel algılıyordu ve ölen adamın şerefsizin teki olması önemli değildi.

Adrian gerginliği fark ederek araya girip Salvatore'a bir şeyler söylemeye başladığında Dimitri bakışlarını Alek'e kilitledi. Her an saldırabilecek gibi durduğunu fark eden Kıvanç onu bara çekiştirerek bir şeyler içmesi gerektiğini söylediğinde bende Alek'e döndüm. Gözlerimizi buluşturarak ona sessiz bir uyarıda bulunduğumda gülümsedi.

"Düğünümde sorun çıkarırsan seni kendi ellerim ile parçalara ayırırım." Diye sinirle homurdandım.

Alek gözlerini devirip omzumun ardından Salvatore'a baktığında sinir bozucu tebessümü benim bile kanımı kaynattı. Bu usta olduğu bir özellikti. Bir bakışıyla bile insanı çıldırtabilirdi. Görüş açısını engelleyerek araya girdiğimde gözleri beni buldu. Eğlendiği her halinden belliydi. Bunu kanıtlamak istercesine boğuk bir kıkırtıyla göğsünü savurdu. "Sakin ol, Araz. Sadece takılıyorum, buraya mutlu gününün keyfini çıkarmaya geldim ama nikahtan sonra döneceğim. Eğlenceye kalamayacağım için üzülmezsin umarım."

Alek ile balkanlardaki ortaklığımız bana fazlasıyla para kazandırıyordu. Bu yüzden aramızda bir ortaklık ilişkisine eşlik eden arkadaşlık vardı. Genelde fazla sinir bozucu ve tehlikeli olduğu için insanlar ondan hoşlanmaz, nerede ne yapacağı belli olmadığı için yanına yanaşmazlardı. Her ne kadar davetime icabet etmesine ve bana saygı duymasına sevinsem de Salvatore'un sabrının da bir son

kullanma tarihi olduğunu bilerek eğlenceye kalmamasını sorun etmemiştim. Aksine bir nebze rahatlamıştım bile.

"Sorun değil, geldiğin içinde teşekkür ederim."

"Elbette." Diyerek alaylı tebessümünü genişletti. Bakışlarını tekrar Salvatore'a çevirdiğinde çember üyelerine de tek tek göz attı. "Bu şamatayı kaçıramazdım."

İçine bulunduğum çemberdeki beş adam, dünyanın en güçlü insanlarıydı. Ayrı ayrı bile kimse bizim ile karşı karşıya gelmek istemez, canımızı sıkmamak adına çabalardı. Fakat Alek Angelov öyle değildi. Hepimizin birden damarına basmayı arzuluyor gibiydi. Gram korkusu yoktu ve bu yüzden her an başına büyük belalar alabilirdi.

Elena'nın bize yaklaştığını fark ettiğimde bakışlarımı kız kardeşime çevirdim. Alek'e dikkat ile bakıp kim olduğunu anlamaya çalışıyordu ki Kıvanç yanında bitip elini beline yerleştirerek onu kendine çekti. Elena müstakbel eşine çatık kaşlarla baktıktan sonra bana döndü. "Nikah başlamak üzere, daha fazla dedikodu yapmaz ve yerlerinize geçerseniz iyi olur."

Platforma çıkıp nikah memurunun yanına geçtiğimde ellerimi önümde birleştirip davetlilere döndüm. Herkes yerini almış, yüzlerindeki tebessümler ile bana ve etrafa göz atıyorlardı.

Okyanustan gelen seslere eşlik eden tek şey Elvis Presley'in sesiydi.

Başımı dik tutup görüş açıma giren kadını gördüğümde nefes alamadım. Göğsüme saplanan ani sızıyla soluğum kesilmiş, kalbim dengesini yitirmişti.

Koluna girdiği amcasının yanında adımlayan güzel sarışınımdan gözlerimi ayıramıyordum. Onun haricindeki herkesin karanlıkta yitip gittiğini düşündüm. Dünyamı aydınlatan kadına bakarken boğazımda bir düğüm oluştu ve midem kasıldı. Öylesine güzeldi ki canımı yakıyordu.

Beyaz gelinliği esen rüzgar ile hafifçe savruldu. Yüzünü gölgeleyen duvağında inci taneleri vardı. Çıplak ayaklarıyla kumların üstünde büyük bir zarafet ile adımlıyordu. Gözlerime ithafen seçtiği koyu mavi çiçekleri sıkıca kavramıştı. Duvağının ince tülünden yüzünü görebiliyor, gülümseyişini hissedebiliyordum.

Efsunlanmış, ona mühürlenmiştim.

Çocukluğumdan beri ağlamamış, tek damla göz yaşı dökmemiştim ama biliyordum ki güçlü durmaz, kendimi tutmazsam her an

gözyaşlarımın kurbanı olabilirdim.

Tanrım, çok güzeldi.

Bir melek gibi gözüküyor, kanımı kaynatıyor, ne kadar şanslı olduğumu yüzüme vuruyordu. Birkaç adımda tam karşımda durdu ve ben ona koşmak, bedenini kollarımın arasına almak istedim. Herkesi her şeyi yok sayarak onu saatlerce öpmeyi, tenini sevmeyi, kokusunu içime çekmeyi arzuladım.

Sonsuza dek, bunu yapmalıydım.

Sarışınımı, milayamı, harzemimi, sonsuza dek böyle sevmeliydim.

Platformdan inip ona doğru ilerledim. Buluşan gözlerimizi ayıramayarak hızla atan kalbimi kontrol edemeyerek varlığına adanmış bir kurban misali önünde durdum.

Hiddetli okyanusumun içinde esir düşen ama o esarette özgürlüğünü bulan sirenimin büyüsüne kapıldım.

Yusuf Haznedar, bana elini uzattığında kendimi toparlayarak parmaklarını kavradım ve emanetine en iyi şekilde bakacağımı bilmesini istedim. Gözlerimden sözlerimi okuyabilmiş gibi gülümsedikten sonra Kutsal'ın elini tutup bana doğru uzattı. Sarışınımın ince parmaklarını kavrayıp dudaklarıma yasladım ve boğumlarını tek tek öpüp ona binlerce kez tapacağımı anlamasını istedim.

Kutsal ile birlikte platforma çıktığımızda eğildim ve sadece onun duyabileceği bir tonlamayla konuştum. "Nefesimi kestin, milaya."

Yüzünü kaplayan gülümsemesiyle bana baktığında mavi gözleri ışıldıyordu. "Teşekkür ederim, Morskoy. Sende mükemmel gözüküyorsun. Lacivert kesinlikle senin rengin."

Nikah memurunun önünde durup birbirimize döndüğümüzde Kutsal'ın diğer elini de tuttum. Parmaklarını ve avuç içini okşayarak gözlerine baktığımda geri kalan herkes anlam ve önemini yitirdi. Benim için şu an dünyada varlığını koruyan yegane insan, sarışındı.

Gözüm başka bir şey görmüyor, kulaklarım başka bir sesi algılamıyordu.

Az ilerimizde dikilen adamın bizi evlendirmek adına kurduğu cümlelere bile odaklanamıyor, sadece güzel mavi gözlere, kızaran yanaklara, dolgun dudaklara ve sarı saçlara bakarak yüreğimin alev almasına izin veriyordum.

"Evet." Diyen Kutsal ile herkes alkışladığında bir an transtan çıkarak gözlerimi kırpıştırdım.

Sarışınım kıkırdayarak bana bakıyor, ellerimi sıkıca tutmuş, karım olmayı kabul etmesinin verdiği sevincin bende yarattığı mutluluğu bilmeden öylece karşımda duruyordu. Kalbimin ritmi bozulup gözlerimin ardı yandığında dişlerimi sıkarak güçlü kalmaya devam ettim.

Aynı sorunun bana yöneltilmesiyle ise bir saniye beklemeden cevap verdim. "Evet."

Tekrar herkes alkışladı.

Bizi karı koca ilan edem adamın sözlerini işittim. "Gelini öpebilir..."

Ve cümlesini beklemesini bitirmeden Kutsal'a yanaşıp duvağını kaldırdım. İnce kumaşın yok olmasıyla güzelliği bütün can alıcılığıyla karşımda belirdi. Işıldayan gözlerine eşlik ederek gülümsedim ve ellerimi yanaklarına yerleştirerek eğildim. Dudaklarımız buluştuğunda dünden beri ilk kez gerçek bir nefes alabildim.

Ciğerlerime dolan kokusu, ağzımın içine sızana tadı, parmak uçlarımı yakan yumuşak teni, dudaklarının arasından sıyrılıp benim dudaklarımda ölen ufak iniltisi...

Kaybolmuş, yok olmuştum.

Geriye çekilip alnımı alnına yasladığımda tezahürat ve alkış seslerinin şiddetini fark ettim. Yine de kimseyi umursamadan bütün dikkatimi güzel gelinime vermeye devam ettim.

"Moy dorogoy muzh." (Sevgili kocam.) Diye mırıldandığında kalbim sızladı. Aynı aşk ve içtenlikle fısıldadım. "Moya prekrasnaya zhena." (Benim güzel karım.)

Dudaklarını tekrar öptükten sonra kollarımı beline sararak ayaklarını yerden kestim. Kollarını boynuma sarıp kıkırdadığında gülüşü duyduğum en güzel besteydi.

Aşık olacağımı düşünmezdim.

Ta ki Kutsal hayatıma girene dek.

Karanlık bir koridor da yolumu aydınlatmış, intikam almak isteyerek hayatıma sızmış, bir yolunu bulup kalbime girmişti. Sahte nişanlım, küçük yalancım, mazim ve bugünüm olmuştu. Ve geleceğim olarak kalacaktı.

Karım haline gelen kadına sıkıca sarılıp boynunu öptüğümde gözlerimi yumarak kokusunu içime çektim. Beni sevecek kişiyi

bulduğuma inanamıyor, son nefesime dek sevildiğimi bilerek yaşayacağımı idrak edemiyordum.

"Seni seviyorum, Araz Vladimirs." Diye fısıldayan kadın ile göğsüm sıkıştı.

Zihnimi okumuş gibi konuşması üzerine geriye çekilip yüzüne baktım. Davetlilerimiz bize mahremiyet tanımak ister gibi kutlamanın gerçekleşeceği alana gitmeye başlamışken güzel karım ile içinde bulunduğumuz anın keyfini sürdüm. Gözlerimi yüzünde gezdirerek onu yere bıraktığımda kollarımı belinden ayırmadım ve onu kendime yaslayarak benim için yaratıldığını bildiğim vücudunu esir aldım.

"Seni seviyorum, Kutsal Vladimirs." Diye fısıldadım. "En karanlık günümü bile aydınlattığın için teşekkür ederim."

Elini kalbimin üstüne yerleştirerek tebessüm ettiğinde cennetten geldiğine emindim. "Gittiğin yol... içinde bulunduğun an... İstediğin kadar karanlıkta kal, Araz. Her daim sana ışık olmaya devam edeceğim. Okyanusundaki siren misali senin için şarkı söyleyeceğim ki nereye gidersen git sonunda her daim bana döneceğin yolu bulabil."

Sarışın benim kaderimde vardı.

İnsanlar, olaylar ve durumlar bizi ayırmaya çalışmış, onu benden almak için çabalamıştı ama ben her zaman bir şekilde ona geri dönmenin, karşısına çıkmanın bir yolunu bulmuştum.

Ve son nefesime dek ona giden bütün yolları arşınlayacaktım.

B Ö L Ü M S O N U

Güzel bebeklerim...

Araz ile Kutsal'ı yazmaya başladığımda yıl 2014'tü. O zamandan beri Harzemşah'ı binlerce kişi okudu ve yıllar sonra bu ikili sonunda evlenebildi. Gerçekten gururlu bir anne gibi hissediyorum, canım evlatlarım büyüdü.

Sadece bu da değil, finale çok az kaldı. On bir bölüm ve ardından Harzemşah'a elveda diyoruz.

Pazar gününe dek vakit buldukça bölüm yayınlayarak en geç pazartesine dek kitabı final etmeyi umuyorum.

Ve birçok yorum ile soru görüyorum. Çember üyelerinin kitapları olacak mı diye herkes soruyor. Harzemşah'ın tanıtım kısmında Harzemşah'ın dahil

olduğu serinin diğer kitapları ve bu kitapların baş karakterlerinin isimleri yazılı, oraya bakabilirsiniz.

Orada yazan kitaplara ek olarak bir de Alek Angelov'un kitabı gelecek.

Çokça seviliyorsunuz!

Sosyal Medya Hesapları

İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XL. ODNOLİUB

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XL. ODNOLİUB
Marshmello - Silence
Kina - Can We Kiss Forever

KUTSAL

Araz ile evleneli dört gün olmuştu.

Dört gündür Kutsal Vladimirs olarak hayatıma devam ediyor ve her saniyesinin keyfini çıkarıyordum. Sevgili eşim hayatımı anlamlı kılmakta üzerine düşen her şeyi yapıyor, bana bir kraliçe gibi davranıyordu. Kim derdi ki herkesin korktuğu Bratva lideri karısına her sabah kahvaltı hazırlayacak ve yatağına getirip onu öpücükler ile uyandıracaktı. Morskoy'um herkesin sandığından ve gördüğünden daha iyi bir adamdı. En azından bana karşı öyleydi.

Evliliğimizin ilk iki gününü Bali'de tatilimize devam ederek geçirmiştik.

Rusya'ya geleli ise yine iki gün olmuştu. Esir olarak tutulduğumu sandığım canavarın kafesinde evimde hissediyordum. Kasvetli havasıyla ünlü bu kalenin içinde kendi cennetimi bulmuş, eve aydınlık getirmiştim. Yani Araz'ın iddiası bu yöndeydi. Ona katılmadığımı

söyleyemezdim çünkü ufak dokunuşlarım sayesinde kalesi artık gerçekten de bir yuvaya benziyordu.

Müziğin sesine kendimi kaptırarak yüzümdeki tebessüm ile dans etmeye devam ettim. Belki de yıllar sonra ilk kez mutlu olduğum için dans etme isteğim arşa çıkmıştı. Bu yüzden sabah erken kalkmış ve stüdyom haline getirdiğim odada bale yapmaya başlamıştım. Araz bir saat önce yanıma gelmiş, toplantıya girmeden önce beni öpmek istemişti. Onun gidişiyle kendimi tekrar müziğe kaptırmış ve zaman algımı yitirmiştim.

Evlilik kavramını aklıma getirdiğimde her zaman bir tuhaf olur, bunun büyük bir yükümlülük getirdiğini düşünür hatta hayat ve özgürlük kısıtlayabilecek bir şey olduğuna inanırdım fakat büyük yanılmıştım. Araz ile dört gündür evli olsak da her şey son derece doğal gibiydi. Hiçbir şekilde yadırgamıyor, neyin içine düştüğümü sorgulamıyordum. Aksine sanki yıllardır evliymişiz gibi hissediyordum.

Gülümsememi genişleterek parmak uçlarımda döndüm.

Beni izleyen bir çift gözü fark ederek duraksadığımda Araz'a baka kaldım. Kapının kenarına yaslanmış kollarını göğsünün önünde birleştirmiş, beni izliyordu. Yüzündeki tebessümü ve takım elbisesiyle muazzam gözüküyordu. Ona her baktığımda midemin düğümlenmesi sonsuza dek sürecek miydi merak ediyordum.

"Morskoy, beni mi dikizliyorsun?"

Sorum ile gülümsemesini genişletti. "Karımı izlemek istersem, izlerim. İzin alacak değilim, milaya."

"Ah bir de romantizm öldü derler." Diyerek kıkırdadım. "Karın olduğumu söylemekten fazla zevk alıyorsun."

Bana doğru adımladı ve kollarını belime dolayıp ayaklarımı aniden yerden kesti. Ona sıkıca sarılıp okyanus gözlerine baktığımda ifadesinde büyük bir hayranlık ve gurur vardı. "Elbette sarışın. Bütün dünyaya karım olduğunu haykırabilirim. Bu benim için bir zevk olur."

Dudaklarını öptüğümde beni yere indirdi ve bir elini kalçama yerleştirdi. Geriye çekilip alnını alnıma yasladığında bir süre kokusunu içime çektim. Ardından beni mayıştıran kokusu ve sıcaklığıyla homurdandım. "Saat kaç?"

"Neredeyse üç."

Şaşkınlıkla geriye çekildiğimde gözlerim irileşti. "Ne?" diye çığırdım. "Ben dört saattir dans mı ediyorum gerçekten?"

"Evet bebeğim." Diyerek gülümsedi. "Açıkçası yorgunluktan düşüp bayılmaman bile hayret verici."

İlham perilerimin geldiğini biliyordum lakin kendimi bu denli kaptırdığımı fark edememiştim. Araz gelip beni böldüğü için minnettar olmalıydım zira iki saat sonra Elena ile alışverişe çıkmam gerekiyordu. Ağabeyim ile iki hafta sonra evleneceklerdi ve kendisi her şeyin kusursuz olmasını istediği için büyük bir çaba gösteriyordu. Bugün gidip gelinliği için uygun ayakkabıları almalıydık. Ve geç kalırsam Elena beni mahvederdi. Sanırım hamilelik hormonları onda erkenden devreye girmeye başlamıştı. Ya da Araz'ın söylediği gibi hamileliği her zamanki davranışlarına kamuflaj olarak kullanıyordu.

"Duş alsam iyi olur, Elena ile dışarı çıkacağız."

Sözlerim ile Araz önüme düşen bir tutam sarı saçı omzumun ardına attı. "Önce halletmemiz gereken başka bir şey var."

"Neymiş o?" diyerek ona yanaşıp elimi gövdesinde gezdirdiğimde Araz kıkırdadı. "Her ne kadar ona da ihtiyaç duysam ve seni yatak odamıza sürüklemek istesem de aklımdaki tam olarak bu değildi sarışınım."

Kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Aklındaki ne?"

Elimi tutarak beni ardından sürükledi. "Gel bebeğim." Dediğinde hitap şekline karşı eridim. Evet, Araz kocam olmuştu ama bu bana böyle şeyler dediğinde erimeye devam etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Daha cicim aylarının başındaydık ve bir süre daha liseli aşık olarak kala bilirdim.

Çalışma odasının yanında kalan küçük odaya girdiğimizde bir an afalladım. Az ileride duran ekipmanlara bakarak kaşlarımı çattığımda Araz konuştu. "Sevgili eşim ve bir Haznedar olarak artık dövmeni işletmenin vakti geldi milaya."

Bir an anlayamadım. Ardından hepsinde olan üçgen dövmesini kast ettiğini fark ettim. Doğru söylüyordu. Yakınımda bulunan herkeste olan dövmeyi sonunda bedenime işletecek olmak heyecanlanmamı sağladı.

Ekipmanları işaret ederek "Sen mi yapacaksın?" Dediğimde dudağının kenarı kıvrıldı. Siyah tıbbı eldivenleri parmaklarına geçirirken bana baktı. "Merak etme, bu işte iyiyimdir."

Sözleriyle tebessüm ettim. Beceremediği bir şey var mıydı merak ediyordum. Sanırım cevap barizdi, elinden her şey geliyordu ve kendimi ondan başkasına emanet etmek dahi istemezdim. Parmakları tenimi tavaf ederken uslu durabilmek tek dileğimdi.

Az ilerimizdeki masaya ilerleyip siyah tabureye oturdu ve karşısındaki koltuğu işaret etti. Bale kıyafetlerim ile karşısına oturup saçlarımı geriye attığımda uzun zaman sonra dövme yaptıracak olmam aniden heyecanımı ikiye katladı.

Araz eldivenleri giydikten sonra makinanın yanında duran küçük kartı aldı. Yırtarak açıp içinden steril bir mendil çıkardığında göz ucuyla bedenimi tavaf etti. "Nereye yapayım?"

Sorusuyla bakışlarımı kollarımda ve bacaklarımda dolaştırdım. Ensemde bir dövme vardı. İkincisi için her zaman dirseğimin üst kısmını düşünmüştüm fakat pek görülen bir yer değildi. Esas soru bu olmalıydı, o dövmeyi göz önüne sermem gerekir miydi?

Sanırım bunu istiyordum.

Herkesin bu ailenin ve örgütün bir parçası olduğumu bilmesini diliyordum. Sadece Araz Vladimirs'in karısı olduğum için değil, bir Haznedar ve Kutsal olduğum içinde bana saygı duymalarını ve benimsemelerini istiyordum.

Şimdiden Araz'ın adamlarıyla iletişimimi güçlendirmiştim. Araz adamlarının emrimde olduğunu ve onlarla iyi geçinmesem bile söylediklerimi yapacaklarını belirtmişti ama benim isteğim bu değildi. Beni işleri oldukları için değil, sadık oldukları için korumalarını istiyordum.

"Burası." Dedim sağ bileğimin iç kısmını işaret ederek.

Ayrıca gözümün önünde durmasının daha mantıklı olduğuna karar vermiştim zira bazen kim olduğumu ve nereden geldiğimi unutabiliyordum. Dövmem bir hatırlatıcı olabilirdi.

Araz başını sallayıp parmaklarını bileğime geçirdi ve bedenlerimizin birbirine dönmesine neden olarak işe koyuldu. Steril bezi sıcak tenime sürterek alanı temizlediğinde canımın acımasından çekinir gibi narin davranıyordu. Siyah boyayı yanındaki boşluğa koyup yeni açtığı iğneyi makinanın ucuna taktı. Taslağa gerek duymaması o sembolü ezberlemesinden kaynaklanıyordu. İğnenin ucunu boyaya bandırdıktan sonra bana baktı. Sanki onay almak istiyordu. Tebessüm ederek gözlerinin içine baktığımda derin bir nefes aldı. Makinayı

çalıştırıp sembolü sonsuza dek tenime kazımaya başladığında canım acımıyordu.

Araz ara sıra kanamayı siliyor, vazelin sürerek derinin kurumasına müsaade etmiyordu. Dikkatli ve özenliydi. Dakikalarca tek kelime etmeden dövmeye odaklanmış, onu kusursuz kılmaya çabalamıştı.

Bana karşı hassas davranması onu öpmek istememi sağladı.

Kıpırdamadan sabit durmaya gayret ettim ama Araz'ın gözüme fazla cazip gelmesi işimi oldukça zorlaştırdı ve evet, kocama karşı doyumsuzdum.

İkinci üçgeni de bitirip eserini tamamladığında bu kadar çabuk olmasına hayret ettim. Vazeline buladığı tenimden parmaklarını çektiğinde bakışlarımı sembolün üstünde dolaştırdım. Ölene dek, benim ile yaşayacak bu damganın sırtıma bindirdiği yüklerin altında ezilmemek tek dileğimdi.

Eserine göz atan Araz tebessüm ettiğinde sonuçtan memnun kaldığı belliydi. Parmaklarını üvey annemin bana miras bıraktığı yüzükte dolaştırdığında gözlerini hafifçe kıstı. "Evlenme teklifi etmeye karar verdiğimde sana yüzük almak istedim." İtirafıyla sersemledim. Sağ elimdeki yüzük parmağında asılı duran safiri işaret etti. "Sonra fark ettim ki sana parmağındakinden daha değerli bir şey veremem."

Boğazım düğümlendi. İnce düşüncesi, benim için dünyalara bedeldi. Çünkü üvey annemin yüzüğü benim için gerçekten çok anlamlıydı. Onunla bir kan bağım olmayabilirdi ama uzun süre beni seven tek kişiydi. Bu yüzden anısına hakaret etmek istemiyordum.

"Ama yapmak istediğim bir şey var, tabi sende müsaade edersen." Diyen kocamın yanaklarına avuçlarımı yerleştirip eğildim ve dudaklarımızı buluşturdum.

Ona kendimi bir saniye bile düşünmeden, sorgusuz sualsiz teslim edebilirdim.

Geriye çekilip tebessüm ettiğimde Araz'ın kararan bakışlarında hayat bulan arzu parıltısıyla hafifçe titredim. "Ne yapmak istiyorsun, Morskoy?"

"Seni."

Kahkahama engel olamadım. "Onu biliyorum ama az önce aklından geçen şeyi soruyorum."

Sırıtarak göz kırptığında midemde bir sıcaklık yeşerdi. Sol elimi işaret ettiğinde tebessüm ettim. Ne yapacağını bilmiyordum fakat

umurumda değildi. Aklından geçen her neyse öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Sol elimi kaldırdığımda parmaklarımı kavradı. Elimi dizine yerleştirerek alyansımı çıkardı. İğne ucunu yeniledi ve siyah boyaya batırdıktan sonra tenime bir şeyler kazımaya başladı. Gözlerimi kısarak ne yazdığını görmeye çalıştım. Beş dakikalık işlem sonlandığında elimi kendime doğru çevirerek yazılanı okudum. Yabancı bir kelimeydi. Alyansımı taktığım an görünmez hale gelebilecek kadar küçüktü. Ne anlama geldiğini soracağım sıra kendi elini dizime yasladı ve makinayı bana uzattı. Şaşkınlıkla bakakaldım.

"Saçmalama." Dedim istediği şeyi fark ederek. "Ben dövme yapmayı bilmem."

Alaycı tebessümü yakarışım ile genişledi. Makinayı parmaklarımın arasına iliştirdi ve elini çekmeden beni yönlendirerek tenine yaklaştırdı. "O kadar da zor değil. Sen makinayı kavra, ben seni yöneteceğim."

Değiştirdiği ucu tekrar boyaya soktu. Ardından makinayı çalıştırarak iğneyi tenine iliştirdi. Canını yakmadığımı biliyordum ama yine de kasılmadan edemiyordum. Saniyeler içinde gerginliğim biraz da olsa şiddetini azalttı. Meraklı gözler ile rahatlayarak beni yönlendirmesine izin verdim. Bana kazıdığı kelimeyi, kendi yüzük parmağına da kazıdıktan sonra iğneyi teninden ayırdı. Benim ki kadar düzgün olmasa da oldukça başarılıydı. İşlem bittikten sonra makinayı kapatıp sehpanın üzerine bıraktı.

Kelimeye bakarken gülümsememe mani olamadım.

Sebepsizce beni mutlu ediyordu.

"Ne demek bu?"

Doğrularak parmaklarını parmaklarıma geçirdi. El üzerinde bulunan ve doğruca kalbe giden tek damara ev sahipliği yapan yüzük parmaklarımız birbirine kenetlendi. Tenlerimiz tek bir kelimeyle sonsuza dek birbirlerine ait olacak iki parçayı taşıyacaktı. , bizi mühürlemişti.

"Rusça bir kelime." Dedi Araz. Okyanus gözlerinde kaybolmama neden olan bir ifadeyle bana bakıyordu. "Hayatı boyunca tek bir kişiyi seven, aşkı sadece bir kere tadan ve kalbini sadece sevdiğine açan kişiye denir."

Daha önce bir kez bile bu kadar özel hissettiğimi hatırlamıyordum. Derimin altındaki kalbim, kimseye duymadığı bir sevgiyle

kutsanıyordu her geçen saniye. Öyle ki benliğimde eşsiz bir tat vardı. Elimden alınmaması için dünyayı yerle bir edebileceğim bir hissiyattı. Onun okyanusunun dibiyle benim gökyüzümün arşı kadar derin ve kutsaldı.

"Beni çok seviyorsun." Diye mırıldanıp bariz olanı dile döktüğümde kıkırdadı. Ellerini kalçalarıma yerleştirerek beni oturduğum yerden kaldırıp kucağına yerleştirdi. "Fark etmiş olman güzel, milaya." Boşta kalan eliyle sarı tutamlarımı okşadığında mırıldandı. "Benim güzel sarışınım."

Başımı omzuna yaslayarak ona sıkıca sarıldım. Bir süre öylece birbirimize kenetlenerek durduk. Araz'ın telefonu çalmaya başladığındaysa sersemlemiş bir halde geriye çekilip dudaklarına aceleci bir öpücük bıraktım. "Sen işlerin ile ilgilen." Diyerek kucağından kalktım. "Benim hazırlanmam gerek."

Gideceğim sıra Araz ayaklanıp belimi kavradı ve beni kendine çekip dilini ağzımın içine kaydırarak aklımı başımdan almak istercesine beni öptü. Saniyeler içinde geriye çekilip beni mahur bir halde bıraktığında sırıttı. Bütün gün onu düşüneceğimi garantiye almak isteyerek sergilediği bu tavır karşısında bilmiş bir ifadeyle göz kırptı. "Akşama devam edeceğiz, karıcığım."

Odadan çıktığında bir süre ardından baktım.

Hemen akşama ışınlanmak istemem normal miydi?

Yüzümdeki tebessüm ile merdivenlerden çıkıp Araz ile odamıza girdim. Eski odasını artık birlikte kullanıyorduk. Bütün eşyalarımı buraya taşımıştım. Dövmelerimi kapatıp hızlı bir duş aldıktan sonra giyinme odasına girdim. Siyah pantolonumun üstüne kaşmir bir kazak geçirdim. Hava fazlasıyla soğuk olduğu için siyah sahte kürklerimden birini giydim. Çantamı omzuma takıp sıfır makyaj olmamı umursamadım. Siyah berem ile sarı saçlarımı örtüp çizmelerimi giydikten sonra odadan çıktım.

Titreyen telefonum ile koridorda yürürken kız kardeşimden aldığım mesaja baktım.

Elena evlenene dek Rusya'da kalmaya devam edecekti ve bu durum ağabeyimi delirtiyordu. Onu gözünün önünde tutamadığı içinde yarım saatte bir beni arayıp ya da Kumru'ya mesaj attırıp Elena'yı soruyordu. Sanırım bunun bir nedeni de Elena'nın ağabeyim her

aradığında telefonlarını açmaması, saatler sonra geri dönmesi ve bir nevi onu delirtmesiydi.

Kumru'ya cevap atıp merdivenlerden indiğimde holde bekleyen kadını gördüm. Bana benzer bir kombin yapmıştı. Tek fark onun kazağı kırmızıydı. Tıpkı ruju gibi.

"Kıvanç senin yüzünden panik atak geçirecek." Diyerek yanına yanaştığımda kıkırdadı. Ellerini ceplerine yerleştirerek homurdandı. "Ona az bile yapıyorum."

Aralarında ne geçtiğini hala bilmiyordum ve Elena'ya sorduğumda bir cevap alamamıştım. Ağabeyim de o da bu konuda konuşmak istemiyorlardı. O yüzden elimden gelen tek şey ikisinin de kaprisleriyle baş etmeye çabalamaktı.

"Hazırsan çıkalım." Dedi Elena koluma girerken. "Alışveriş aşeriyorum."

"Bu mümkün değil, biliyorsun değil mi?"

"Hamile bir kadına karışamazsın." Diyerek beni peşinden sürükledi.

Evden çıkıp bizi bekleyen araca bindiğimizde emniyet kemerimi takıp ardıma yaslandım. Araz korumalar olmadan çıkmamızı istememişti fakat Elena'yla onu Kızıl Meydan'da kalabalığın içinde ve iyi olacağımıza ikna edebilmiştik. Ayrıca her ihtimale karşı hançerim yanımdaydı. Sabahları erkenden kalkıp sadece dans etmiyor, aynı zamanda üç gündür Araz ile yakın dövüş çalışarak pasımı üstümden atıyordum.

Elena spor arabasını hızla sürüp evden uzaklaştı.

Titreyen telefonuma göz atıp ağabeyimden bir mesaj aldığımı gördüğümde sinirle homurdandım. Elena ile nereye gittiğimizi ve yanımızda kaç koruma olduğunu sorması üzerine dudağımı dişledim. Ona sadece ikimiz olduğumuzu söylersem büyük ihtimal delirirdi. Kıvanç, Elena'nın hamile olmasıyla tamamen korumacı modunu ikiye katlamıştı. Sürekli gözü ve kulağı yanımdaki kadında olsun istiyordu.

Mesajı görmezden gelerek telefonu cebime yerleştirdim. Yalan söylemektense hiçbir şey söylememek daha iyiydi, değil mi?

Kızıl meydana ulaştığımızda Elena arabayı müsait bir yere park etti. Araçtan inip kalabalığa karışarak yürümeye başladığımızda koluma giren kadına bakarak tebessüm ettim. "Bugünkü alışveriş listende neler var?"

Sorum ile kıkırdadı. "Önceliğimiz ayakkabı ama yeni geceliklere de ihtiyacım var."

"Nedenini bilmek istiyor muyum?" diye imalı bir tonlamayla mırıldandığımda kahkaha attı ve gözlerimizi buluşturarak göz kırptı. "Bence istemezsin."

Başımı iki yana sallayarak gülümsedim.

Dükkanlara girip çıkarak saatlerimizi harcadık. Elena'nın beni teşvik etmesiyle hunharca para harcayıp kendime de bir şeyler aldım. Her ne kadar ağabeyim bana bir kart verip ailemizin parasının benimde olduğunu ve rahatlıkla harcamamı söylese de Araz bu teklife pek sıcak bakmamıştı. Ona göre karısı olarak sahip olduğu her şey benimdi ve harcadığım para da onun kazandığı para olmalıydı. Açıkçası kendi paramı kazanmak isteyip işlerde daha aktif olmak gibi bir planım olsa da şimdilik konforlu hayatımın keyfini sürmeyi dert etmiyor, bunu hak ettiğimi düşünüyordum. Ve kocamın ağabeyime bilenmesini istemediğim içinde onun kartını kullanarak kararından pişmanlık duymamasını umuyordum çünkü her an en az Elena kadar alışverişkolik olabilirdim.

Bileğime astığım mağaza poşetleriyle kapıdan çıktığımda Elena ardımdan geldi.

"Az ileride bir dükkan var, oraya da bakalım." Dediğinde ona doğru döndüm. "Saatlerdir alışveriş yapıyoruz, hala yorulmadın mı?"

"Birazcık ama aklım hala alamadıklarımda."

Sözleriyle kıkırdadığımda bana eşlik etti. Tenha bir sokağa adımlayıp yürümeye devam ettik. Elena buralarda bir yerde küçük bir mağaza olduğunu ve güzel şeyler sattığını söylese de görünürde tuğla duvarlardan bir şey yoktu. Sağa döndüğümüzde önümüze dikilen adamlarla duraksadık. Adımlarımızı yavaşlatmak zorunda kaldığımızda kalbim tekledi. Gördüğüm manzarayı idrak etmekte zorluk çektim. Siyahlara bürünmüş üç adam sokağın kenarında kalan çıkıntılardan atlayarak görüş alanımıza girmişti. Hepsinin yüzünde kar maskesi vardı. Zihnimde yankılanan alarm sesleri tehlikenin geldiğinin habercisiydi.

Ürpererek durduğumda yanımdaki kadın bana eşlik etti. Omzumun ardından sokağın başına baktım. Bize doğru hızla yaklaşan dört adam vardı. Onlarda diğerleri gibi siyahlara bürünmüş, yüzlerine birer maske takmışlardı. Kalbim boğazımda atarken endişem bedenimi ele

geçirdi. Elena bana baktığında onunda benden aşağı kalır bir yanının olmadığını gördüm.

Kapana kısılmıştık.

Elimdeki poşetleri adeta atıp kürkümün altında kalan hançerime uzandım. Elena'ya göz attığımda yüzündeki endişeyle elini göbeğine yerleştirdiğini gördüm. Annelik içgüdüsüyle fark etmeden kollarını göbeğine doladığında derin bir nefes aldım.

Onu buradan çıkarmalıydım.

Yeğenimi ve Elena'yı korumalıydım.

Tekrar önüme dönüp adamlara göz attıktan sonra bize yaklaşan diğerlerini gördüm. Hepsiyle baş etmem mümkün değildi ama Elena'ya zaman yaratabilmem yeterliydi. "Onları oyalarım." Diye mırıldanıp yanımdaki kadına baktım. "Kaç ve yardım iste."

"Saçmalama." Diyerek tısladığında kaşların çatıldı. "Seni burada bırakacağımı sanıyorsan delirmiş olmalısın."

Onu suçlayamıyordum çünkü ne olursa olsun bende onu bırakmazdım. Aniden aklıma gelen şey ile ellerimi boynuma iliştirdim. Araz'ın aylar önce madalyonumun içine yerleştirdiği çipi hatırladım. Kolyenin altında kalan butona bastığımda konum bilgilerimin ona gideceğini biliyordum. Yapmam gereken tek şey o gelene dek etrafımızı çevreleyen adamları oyalamaktı.

"Bana silahının yanında olduğunu söyle."

Sözlerim ile Rusça bir şeyler geveledi ve biliyordum ki küfrediyordu. "Değil." Dediğinde dişlerimi sıktım.

Bizi çember içine alan adamlardan ikisi öne atılarak ellerindeki bıçakları sallamaya başladıklarında kontrolü içimdeki canavara verdim. Atağa geçmeye hazır ve nazırdı. İri yarı kar maskeli adamlar öne atılarak Elena ile beni hedef aldıklarında bana doğru gelenin bıçak tutan eline bir tekme savurdum. Keskin obje yere düşerek tenha sokakta yankılandığında Elena atak bir hareket ile ona savrulan adamın bileğini kavradı ve çevirerek acıyla inlemesine neden oldu. Elinden düşen bıçağı ittirerek burnuna kafa attığında üzerime atlayan adamın karnına bir yumruk geçirdim. İki büklüm olduğunda dirseğimi ensesine geçirerek önüme serilmesini sağladım. Topuklu ayakkabımın ucuyla çenesine bir tekme savurduğumda kendi kanının tadına baktı.

Aniden diğer ikili grup öne atlayarak arkadaşlarının yerini aldı. Elena ile sırt sırta verdiğimizde nefes alışverişlerimin dengesi bozuldu.

Rusça bir şeyler söylenen adam üzerime atladığında bana savurduğu yumruktan son anda kurtuldum. Bir anda ortalık mahşer alanına döndü. Bana saldıran yabancıyı duvara yaslayarak kasıklarına dizimi geçirdiğimde bana saplamak üzere olduğu bıçak hissettiği acıyla yere düştü. Bıçağı ittirerek kendi hançerimi çıkardım ve omzuna geçirip kolunu boydan boya yardım.

Acıyla savrulduğunda arkamdan bana yanaşan kişiyi Elena yerle bir etti. Bunu fark ederek ona minnetle baktığımda borcumu kısa bir sürede ödemek zorunda kaldım. Arkasından saldıran kişiyi görmediği için onu kenara çekerek bileğine elimi doladım ve ondan güç bularak ardındaki adama bir tekme savurdum. Elena beni tutarak düşmemi engelledi.

Saldırmayan tek kişi bir köşede sabırsızca duran adamdı. Öyle aceleci bir tavırla konuşmuştu ki asla ne dediğini anlamamıştım. Yere serilen adamları onu öfkelendirmiş gibiydi.

"Dikkat et." Elena beni çekerek öne geçtiğinde bana savrulan bıçak darbesi kolunu yardı. Üstündeki kürk sayesinde bıçak belli belirsiz kolunu sıyırmış ve ufak bir kesik yaratmıştı. Elena'nın gözlerine bakıp canının yandığını gördüğümde bakışlarım karnına kaydı. Yeğenimin de tehlikenin tam ortasında olduğunu ve annesinin ona rağmen beni koruduğunu idrak etmek aklımın sınırlarını paramparça etti.

Kanın beynime sıçradığını hissettim. Elena'yı yaralayan açan adamın üstüne atladım. İnce bedenini yere sererek ardı ardına yumruklarımı ona indirdiğimde biri belimi sararak beni adamın üstünden aldı. Maskeli adamın varlığını hissederek başımı geriye savurdum ve kafamı burnuna geçirdim. Elena yaralı kolunu umursamadan kolunu adamın boynuna dolayıp nefesini kestiğinde saniyeler içinde öldürücü bir ses duyuldu. Yabancının boynu kırılmıştı.

Adamının öldürülmesinden memnun kalmayan sessiz izleyici belindeki silahı çıkardığında doğrularak elimdeki hançeri daha sıkı kavradım. Silahını doğrultmak ile meşgul olan adama aramızdaki mesafenin azlığıyla rahatça ulaşabildim. Bileğine savurduğum tekmeyle silahını düşürdükten sonra hançerimi karnına geçirerek nefesini kestim.

Acıyla çığlık atması içimdeki yılanın tıslamasını sağladı. Bileğime dolanan yılan dişlerini araladı. Kana açtı ve ben onun ağzına layık bir yemek bulmuştum.

Karnından çıkardığım hançerim ile elini yarasına bastırmaya çabalayan adamın boğazına yapıştım ve var gücüm ile parmaklarımı sıkıp nefesini kestim. Kontrolsüz bir öfkeyle hançerimi boynundaki şah damarının tam üstüne yasladım ve tek kelime etmesine zaman tanımadan hançerimi kaydırarak boğazını kestim. İçimdeki canavarın tıslamasını dinledim. Kulaklarımdaki uğuldama karşımdaki adamın yere düşmesiyle arttı.

Yere düşmüş olan ve acıyla savrulan diğer adamlar liderleri olarak görmüş oldukları adamın kendi kanında boğulmaya başladığını fark ederek apar topar kaçmaya başladıklarında üstüme sıçrayan kanın ıslaklığını hissedebiliyordum.

Görüş alanım bulanıklaşırken sesleri algılamada güçlük çektim. Üvey babam her zaman fevriliğimden yakınır, bunun başıma bela olacağını söylerdi. Yine haklı çıkmıştı. Çünkü bir saniye bile düşünmemiş, sadece karşımdaki yabancıyı öldürmek istemiştim.

Sanırım genetiğimde kodlanan bir dürtüydü bu.

Çünkü birini öldürmüş olmama rağmen kendimi gram kötü hissetmiyor oluşumun başka nedeni olamazdı. Vera'yı da sayarsak bu üçüncü cinayetimdi. Yine de hepsi birer nefsi müdafaa gibi hissettiriyordu çünkü kimse bana ve sevdiklerime zarar verip bundan paçayı kurtaramazdı.

Elena hızla ilerleyip sokakta yatan adama doğru çömeldi. Ayağımın dibine düşmüş olan yabancının önünde eğildim. Elena kar maskesini çekip çıkardı. O an, soluğumun kesildiği vakitti. Algılarım kapanırken kalbimdeki gürültü şiddetlendi. Öldürdüğüm kişiyi direkt seçebilmiştim.

Yerde yatan ve açık gözleriyle gökyüzüne bakan adam; Araz'ın Rus ruleti oynadığı Egor'du.

&

Shawn Mendes - Mercy
Khalid - We Go Down Together

ARAZ

Ekranı kapatıp ardıma yaslandım.

Burnumun kemerini sıkarak iç geçirdiğimde gözlerimi yumarak dinlenmeyi denedim. Saatler süren toplantının ardından kendimi tükenmiş hissediyordum. Balayında olmam ve karımın tadını çıkarmam gerekirken Amerika'daki adamımın sevkiyat güncellemelerini dinlemek ile meşguldüm.

Bir süre sessizliği dinleyerek zihnimi toparlamaya çalıştım.

Gözümün önüne sarışınımı getirerek tebessüm ettim ve onu düşünerek rahatlamaya çalıştım. Her sabah uyandığımda bana ne kadar sıkı sarıldığını hatırladım. Her gece adımı inleyerek uyuya kalışını düşledim. Soyadımı aldığı günden beri mutluluğumun nasıl ikiye katlandığını düşünerek kendi kendime sırıttım. Kutsal'a karım diyebilmenin bende yarattığı gururu kelimelere dökemezdim.

Hala sarışınımı nasıl olur da bu kadar sevebilirdim bilmiyordum ama elimden gelse onu bir bu kadar daha çok severdim.

Gözlerimi aralayarak iç geçirdim.

Kız kardeşim ile evden çıkalı saatler olmuştu ve onu özlemiştim. Bir an önce yuva haline getirdiği kalemize geri gelmesini istiyor, onu kollarımın arasına alabilmek için dakikalar sayıyordum.

Çalan telefonum ile masanın üstünde duran cihaza uzandım. Ekrana bakıp Kıvanç'ın aradığını fark ettiğimde gözlerimi devirdim. Ruh hastası herif, iki üç saatte bir arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu ve bu yüzden her an sinir krizi geçirebilirdim.

Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma yerleştirdiğimde sesini işittim. "Kutsal'a mesaj attım ama cevap vermedi. Elena'da telefonlarımı açmıyor. Hangi cehennemin dibindeler?"

"Sakın ol." Diyerek sinirle dişlerimi sıktım. "Alışverişe çıktılar, birazdan dönerler."

"Neden bana haber etmediler?"

"Çünkü sinir bozucusun." Dediğimde bağırmıştım. "Saat başı hepimizi arayıp duruyorsun. Kız kardeşimi koruyamayacağımı mı düşünüyorsun? Beni geçtim, Elena'nın kendini koruyabileceğini biliyor olman gerek. Aynı şekilde Kutsal'ın da."

Kıvanç bir süre sessiz kaldı. Ardından onunla empati kurmama neden olan bir tonlamayla konuşarak beni daha çok sinirlendirdi. "Sadece iyi olduklarını bilmek istiyorum."

"İyiler." Diyerek temenni de bulundum. "Ama bu kadar merak ediyorsan gelip kendin görebilirsin."

"Jetime binmek üzereyim."

Sözleriyle ağzım açık kaldı. Gerçekten de manyak olduğuna kanaat getirerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ayrıca dönüşte Elena'yı da beraberim de Paris'e getireceğim."

İşittiğim sözler ile sinir katsayılarım artış gösterdi. Bir yanım teklifini makul buluyordu çünkü aynı durumda olsaydım bende Kutsal ve doğmamış çocuğumun gözümün önünde durmasını isterdim. Onlardan uzakta olmak beni delirtirdi. Bu yüzden Kıvanç'ı anlayabiliyor ve onu anlayabilmekten hoşlanmıyordum çünkü onu sinir etmeyi tercih ederdim.

Sırıtarak mırıldandım. "Nikah yoksa kız kardeşim de yok, Haznedar."

"Sikimde değil, Vladimirs." Diye bağırdı. "İki hafta sonra Elena karım olacak ve hali hazırda çocuğumuza hamile. Onlar dünyanın bir ucundayken uyumam, odaklanmam ve nefes almam mümkün değil."

Omuzlarımı düşürerek gözlerimi devirdim. Sarışınım sayesinde gerçekten de daha iyi bir adam olmaya başlamış olabilirdim zira Kıvanç'ın sözlerine karşı çıkmam imkansızdı.

"Geldiğinde konuşuruz." Diyerek onu sinir etmeye devam ettim. "İyi yolculuklar."

Aramayı sonlandırıp telefonu masanın üstüne geri koydum. Kapımın tıklanmasıyla koltuğumda yayıldım. İçeriye giren Güneş ile bakışlarımız buluştuğunda yüzündeki ifadeden anında bir sorun olduğunu anladım. Gerçekten de bir günümün bile sakin geçmemesi artık canımı sıkıyordu. İstediğim tek şey sarışınım ile bir odaya kapanmaktı. Yine de ona dünyaları vereceksem bu ceremeyi çekmem gerekirdi.

"Sorun ne?" dediğimde Güneş masamın çaprazında kalan sandalyeye oturdu.

Bir süre sessiz kalarak düşüncelerine kapıldıktan sonra bana bakarak konuşmaya başladı. "Emrettiğin gibi ülkeye giriş çıkışlar konusunda temkinli davranıp bir kulağımızı hep açık tutuyorduk. Dün

gece kullanılmayan hangarlardan birinin pistine iniş gerçekleştirilmiş, adamlarımızdan biri de her ihtimale karşı uçaktan inen kişinin ve onu karşılayan adamın fotoğrafını çekmiş."

Cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattığında ekrandaki resme baka kaldım.

Meryem Hanel fotoğrafın tam ortasındaydı ve onu karşılamaya gelmiş olan adam ile el sıkışıyordu. Adamın kim olduğunu biliyordum. Nikolai, yıllar önce benim ayakçılığımı yapan, benden yani Bratva'dan para çalmaya kalktığı için ibreti alem adına gözünü çıkarıp sokağa attığım adamdı. O günden sonra bir fare misali ortadan kaybolmuş, ara ara ismi ve yaptıkları kulağıma gelmişti. Aylar önce Rus ruleti oynadığım Egor'un onun adına çalıştığını biliyordum. O günden sonra Nikolai'yi derinlemesine araştırmış, onu ve Egor'u öldürmek için ikisinin de izini sürmeye çalışmıştım fakat başarılı olamamıştım. Dediğim gibi bir fareden farksızdı ve saklanıyordu.

Annem olacak kadının benim için düşman olan biriyle el sıkışması ve benden habersiz ülkeme giriş yapması tamamen bir savaş çağrısıydı. Meryem Hanel onun için geldiğimi biliyordu ve fırtına kopmadan önce saldırmayı planlıyordu.

Onu doğduğuna ve beni doğurduğuna bir kez daha pişman edecektim.

Telefonu bir kenara bırakıp emrettim. "Bütün adamlarıma haber et, kulaklarını ve gözlerini dört açıp bana Nikolai'nin nerede olduğunu bulsunlar."

Güneş başını sallayarak oturduğu yerden kalktığında telefonuma düşen alarm sesiyle kaşlarımı çattım. Doğrularak cihazı elime aldığımda ekranda gördüğüm uyarı göğsümü sıkıştırdı. Kutsal'ın kolyesinin içindeki çip ilk kez aktifleştirilmişti. Daha önce bir kez bile basmadığı butona dokunması bana bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu. Ekrana düşen konum bilgisine bakarak doğrulduğumda fark etmeden bağırdım. "Arabayı hazırla ve adamlardan birkaçını yanına al, gidiyoruz."

"Nereye?"

Güneş'in sözlerini umursamadan adımlayıp çalışma odamdan çıktığımda adam öldürürken dahi titremeyen ellerimin savrulduğunu fark ettim. Endişe beni aç bir kurt misali içten içe yemeye başladığında düşünebildiğim tek şey sarışınım ve kız kardeşimin sağlığıydı.

İkisinden birine de bir zarar gelirse... Cümlemi bitiremedim zira canım yandı.

Nefes almaya çabalayarak Kutsal'ın numarasını çevirdim. Üçüncü çalışta yanıtlanan aramayla soluğum kesildi. Saliselik bir zaman diliminin ardından işittiğim ses ile duran kalbim tekrar atmaya başladı.

"Milaya." Diyerek Kutsal'ın sesini tekrar duymak istedim. "İyi misin?" diye sordum paltomu alıp dışarıya çıkarken. "Neler oluyor?"

"Saldırıya uğradık."

Sözleriyle gözüm karardı. Göğsümün derinliklerinden kopup gelen öfkeyle yumruklarımı sıktım. Birinin karıma ve kız kardeşime zarar verdiğini düşünmek içinde bulunduğum ülkeyi yakıp yıkmak istememe neden oldu.

"Ama iyiyiz." Diyen kadın ile soluklanabildim. "Araz..." İç geçirdiği sıra arabama binip hızla motoru çalıştırdım ve vakit kaybetmeden yola koyuldum. Ardından sarışınım konuştu. "Bize saldıran adam, Egor ve arkadaşlarıydı."

Kendimi tutamayarak haykırdım. "Hepsini ellerim ile parçalara ayıracağım."

"Geç kaldın." Diye mırıldandı. "Egor'u öldürdüm."

Ne diyeceğimi bilemeyerek ağzımı açıp kapattım ve kaşlarımı çattım. Kutsal'ın Egor'u öldürmesinden gurur duymam hastalıklı olabilirdi ama umurumda bile değildi. Kadınımın kudreti karşısında mest olmuştum. Yine de o şerefsizi kendi ellerim ile gebertmek isterdim. Sadece Kutsal'a zarar vermeyi düşünebildiği için bile ona günlerce işkence edebilirdim.

Gerçi Egor'un bir maşa olduğunu biliyordum.

O sadece bir askerdi. Emri veren kişi Nikolai ve yeni ortağı Meryem'di. Bu yüzden ikisini bulduğumda onlara vereceğim acıyı düşünerek sakin kalabiliyordum. Aileme bulaşan insanları yaşatmazdım ve o ikisi cehennemdeki yerlerini garantilemişlerdi.

"Beş dakikaya oradayım, milaya." Diyerek gaza asıldım. "Elena ve sen iyisiniz, değil mi?"

Bir süre duraksadı. Sanki cevabı düşünür gibiydi. Saniyeler sonra "İyiyiz." Dediğinde bir yanım ona inanmadı. Gaza biraz daha asılıp kaza yapma ihtimalimi umursamadan asfaltta kaymaya devam ettim.

Ardımdan gelen adamlarımın bana yetişebilmesi mümkün değildi ama umursamadım. Tek isteğim sarışınımı kollarımın arasına almaktı.

Kızıl Meydana ulaştığımda konuştum. "Milaya, konumuna bakmam gerek ya da bana nerede olduğunuzu tarif etmelisin."

"Emin değilim." Dedikten sonra ekledi. "Konuma bak, biz gayet iyiyiz ve seni bekliyoruz."

Aramayı sonlandırıp konuma baktım ve koşarak kalabalığın arasında ilerledim.

Aramayı sonlandırıp konuma baktım ve koşarak kalabalığın arasında ilerledim. İnsanların arasından sıyrılarak hedefime giderken kalbim deli gibi atıyordu. Sarışınımın iyi olduğunu duymam, sesini işitmem anksiyetemi sonlandırmamıştı. Onu görene dek rahat nefes almam mümkün değildi. Kendimi onları korumasız dışarıya yolladığım için aptal gibi hissediyordum. Beni bu denli parmaklarına dolamalarına izin vermemeli, her istediklerini yapmamalıydım. Önceliğim güvenlikleriydi ve bunu bir daha unutmayacaktım.

Tenha sokakta koşup sağa döndüğümde karşılaştığım tabloyla duruk derin bir nefes aldım. Sokağın ortasında yatan iki adamda ölüydü. Birinin boynu tuhaf bir açıyla bükülmüş, diğeri ise boynundaki kesikten akan kan ile gözlerini yummuştu. Başlarında dikilen iki kadına baktığımda Elena'nın koluna dolanmış ve kanlanmış olan şalı gördüm. Başka bir yarası yok ve iyi gibi gözüküyordu. Hızla sarışınımı taradığımda yüzüne ve üstüne sıçrayan kanın kendine ait olmadığını anlayabilmiştim.

Bana doğru koşup üstüme atlayan kadını kollarımın arasına aldım. Ayaklarını yerden kesip onu sıkıca bedenime bastırdığımda kan kokusuna karışan parfümünü içime çektim. Göğsümün üstündeki ağırlık tenini hissetmem, sıcak nefesini işitmem ile hafifledi.

Ona bir zarar gelebilme ihtimaliyle boğuştuğum dakikaların beni avlayacağını biliyordum. Bu saatten sonra onu kesinlikle yanımdan ayırmamalıydım. Çünkü sarışınıma bir şey olursa yaşayamazdım.

Gözlerimi aralayıp Kutsal'ı yere bıraktım lakin ona sarılmaya devam ettim. Diğer kolumu Elena'ya uzattığımda kız kardeşim ilk gözlerini devirdi. Ardından yakınlığıma ihtiyaç duymuş olmalı ki yanıma gelip kolumun altına girdi ve ona sarılmama izin verdi.

İkisinin de alnına birer buse iliştirip konuştum. "Her şeyi anlatın."

"Yedi kişiydiler, diğer beşi kaçtı." Dedi Elena. "Acemiydiler, büyük ihtimal Egor hepsini sokaktan toplayıp getirdi ama anlamıyorum, senden ölümüne korkardı. Neden böyle bir şey yaptı ki?"

Dişlerimi sıkarak sarışınımın saçlarını okşayıp sakin kalmaya çalıştım. Hala bana sarılıyor, gözlerini üzerimde gezdiriyordu.

Adım seslerini işiterek sağıma döndüğümde Güneş ve ardından gelen adamlarımı gördüm. Elena'ya dönüp konuştum. "Çünkü Meryem Hanel ve Nikolai birlikte çalışmaya başladılar. Meryem'de ilk iş olarak zayıf noktama vurmaya kalktı."

Elena ve Kutsal.

Benim için dünya üzerindeki en önemli iki kişiydiler. Biri karım diğeri kız kardeşimdi ve ikisi içinde canımı bile verirdim. Meryem bunu biliyordu. Hazal'ı elimden aldığı gibi onları da elimden almaya kalkmıştı. Bu yüzden acı dolu çığlıklar eşliğinde, ellerimde yavaşça ölecekti.

"Meryem mi?" diye sorguladı Kutsal.

Ona bakıp tekrar alnını öptüm ve saçlarını okşadım. "Halledeceğim güzelim." Diyerek temenni verdim. "Sen endişelenme."

Güneş az ilerimde durup karşımızdaki manzaraya baktığında tek kaşını kaldırdı. Elena ile Kutsal'ı inceleyip dudağının kenarı kıvırdığında karım ve kız kardeşimin yarattığı görselden memnuniyet duymuştu. Ona katılıyordum. İkisinin de kendini koruyabilmiş olması bana gurur veriyordu.

"Telefonları topla." Dedim Güneş'e. "Ve cesetleri yok ettir. Kameraları kontrol et ve kimsenin bir şey görmediğinden emin ol."

Başını sallayarak standart prosedürü takip etmesi gerektiğini anladı. Onun ve adamlarımın burayla ilgileneceğini bilerek Elena ile Kutsal'a baktım. Kız kardeşimin kolundaki şala uzanıp hafifçe kaldırdığımda kesiğin derin olmadığını gördüm. Dikiş gerektirmiyordu ama temizlenip bandajlanmalıydı. "Eve gidiyoruz." Deyip onları buradan uzaklaştırmak istedim. "Kıvanç birkaç saate gelmiş olacak."

"Ne?" dedi Elena. "Ona haber mi verdin?"

İç geçirip kız kardeşime baktım. "Hayır, aklı sende kaldığı için gelip kendi gözleriyle iyi olduğunu bilmek istemiş ama geldiğinde ona olanları anlatacağım."

"Ama..."

"Aması yok." Diyerek kaşlarımı çattım. "Müstakbel kocanın bilmeye hakkı var, sestra. Ve seni kendiyle birlikte Paris'e götürmek isterse ona hayır demeyeceğim." Ağzını açmasıyla başımı iki yana salladım. "Sende demeyeceksin."

Kızları arabaya bindirip yola koyuldum. Dakikaların ardından eve girdik. Elena'nın yarasını bakmak üzere onu salona ilerlettiğimde Kutsal malzemeleri getirdi. Kız kardeşim kürkünü üstünden atıp koltuğa oturdu ve kazağını üstünden çıkardı. Kendini kamufle etmek ile uğraşmadığında holde bekleyen adamlarıma göz atıp onu yarı çıplak görmediklerinden emin oldum. Ardından yarasını temizlemeye başladım.

"Ben Elena'ya temiz bir şeyler getireyim." Diyen sevgili eşim başıma bir buse iliştirdikten sonra salondan çıktı.

Oksijenli suyla yarayı sildiğimde Elena'nın kanaması çoktan durmuştu. Göz ucuyla ona bakıp boşluğa odaklandığını gördüm. Bakışları dalmış, parmakları karnını okşamaya başlamıştı. Yeğenimi anımsamak göğsümü sıkıştırdı. Kız kardeşimin hamile oluşu bazen aklımdan çıkıveriyordu.

Pamuğu teninden çektiğim sıra mırıldandım. "İyisin değil mi?"

"İyiyim." Dedikten sonra ekledi. "İyiyiz."

Çocuğuyla kendini kast ediyordu ve bu göğsümü biraz daha sıkıştırdı. Tentürdiyottu sürmeye başladığımda onu rahatlatmak isteyerek konuştum. "Paris'e gitmek istemiyorsan seni zorlamayacağım. Sadece Kıvanç'ı anlayabiliyorum."

Kız kardeşim alayla tebessüm edip tek kaşını kaldırdı.

"Evet." Diyerek gözlerimi devirdim. "Kıvanç'ı anlıyorum, her ne kadar sinir bozucu olsa ve beni bazen delirtse de o iyi bir adam ve ailesine önem veriyor. Seni ve çocuğunu gözünün önünden ayırmak istememesi çok normal. Onun yerinde ben olsaydım, ben de Kutsal'ı gözümün önünden ayırmazdım."

Ve ayırmayacaktım.

Elena bir süre yüzümü inceledi. Ardından tebessüm ederek mırıldandı. "Paris'e gideceğim." Dediğinde bir an yanlış duyduğumu düşündüm zira bu kadar çabuk kabulleneceğini sanmamıştım. Belki de o da Kıvanç'ın yanında olmak istiyordu ki bu düşünce beni yersizce sinir etmişti.

Yarasını bandajladığımda Kutsal getirdiği tişörtü Elena'ya uzattı.

"Milaya." Diyerek ayağa kalktığımda mavi gözler beni buldu. "Konuşmamız gerek."

Sözlerim ile Kutsal kaşlarını hafifçe çatsa da başını sallamıştı. Elena'yı ardımızda bırakıp salondan çıkmamız ile karımı omzuma atmam bir oldu. Kutsal neye uğradığını şaşırarak mırıldansa da onu umursamadım. Hızla merdivenleri çıkıp yatak odamızın yolunu tuttum. İstediğim tek şey kendimi karımın içine gömmek, iyi ve yanımda olduğunu idrak edip sakinleşene dek onunla sevişmekti.

Odamıza girip ardımızdan kapıyı kapattığımda sarışını yere bıraktım. Şaşkın gözlerle bana bakan kadının yanaklarına ellerimi yerleştirip eğildim. Dudaklarımız buluştuğu an Kutsal'ın ağzından bir inleme kayıp gitti. Ellerini boynuma iliştirip bana sıkıca sarıldığında onu kucağıma aldım. Bacaklarını belime dolayarak bana kendini verdiğinde dilimi ağzının içine kaydım. Saniyeler akıp giderken onu büyük bir açlık ile öptüm.

Hafifçe çekilip alt dudağını dişledikten sonra mırıldandım. "Sana bir şey olursa ben yaşayamam, milaya." Nefesim kesildi. "Sana öylesine aşığım ki içinde olmadığın bir dünya da hayatta kalamam."

Sarışınım dudaklarıma bir buse iliştirdi. Ardında yanağımı, gözümün kenarını ve çenemi öptü. Boynumu dişleyip ısırdığı yere buse kondurduğunda onu daha sıkı kavradım. "Buradayım, Morskoy. Kollarındayım ve güvendeyim. Hep de öyle kalacağım, sevgilim."

Onu yatağımıza götürürken öpmeye devam ettim.

Bedenini siyah saten kumaşın üstüne bırakıp kendimi bacaklarının arasına yerleştirdiğimde tadına vararak keyfini çıkara çıkara onu öptüm. Ellerimin ve bedenimin altında kendine geçerek kıvranmaya başladı. Ara ara inliyor, ince parmaklarıyla vücudumu tavaf ediyor, kendini bana sürterek içimdeki canavarın hiddetlenmesini sağlıyordu.

Boynunu damlamak istercesine emip dişlediğimde inlemelerinin şiddeti arttı. Titreyen parmaklarımı gömleğime iliştirip üstümdeki kumaşı yırtarak düğmeleri etrafa saçıp çıkarmaya çalıştığında kıkırdadım. "Fazla sabırsızsın, milaya."

Göğsüme buseler iliştirirken mırıldandı. "Seni istiyorum." Diye fısıldadı ve belime doladığı bacaklarını kasarak beni kumaşların üstünden vajinasına bastırdı. "Hem de hemen."

Üstünden kalkıp kıyafetlerimi çıkardığımda Kutsal'da aynısını yaptı. Saniyeler içinde ikimizde çırılçıplaktık. Yatağa yanaşırken güzeller

güzeli kadınımın bedenine göz attım. Her şeyiyle öylesine kusursuzdu ki beni büyülüyordu. İnce beli, ne küçük ne de büyük olan göğüsleri, uzun bacakları ve şehvet ile ışıldayan ifadesine eklenen sarı saçlarıyla bir melekten farksızdı.

Bacaklarının arasına sızıp tenine buseler iliştirdim. Sağ göğüs ucunu ağzıma alıp dişlediğimde inlemesiyle içimdeki açlık kamçılandı. Sarışınım ile günlerce sevişsem yine de varlığına doyamaz, ona kaç kalmaya devam ederdim.

Göbeğine ve beline bir düzine öpücük bıraktıktan sonra kadınlığına eriştim. Benim için her zaman ki gibi sırılsıklamdı. Dilimi kadınlığında kaydırdığımda titreyerek soluklandı. Gözlerimi yumarak onu tekrar yaladım.

Tadı...

Tadı bana cenneti vaat ediyordu.

Onu günlerce yalayıp, emip, öpebilir ve bir saniye bile durmak istemezdim. Kendimi sonsuza dek içine gömsem dahi bazı şeyler yeterli gelmezdi. Sarışınım üzerimde yarattığı etki bu denli şiddetli ve güçlüydü.

"Araz." Diye inlediğinde klitorisini dudaklarımın arasına alıp ezdim. İnlemeleri artış gösterirken parmakları saçlarımın arasına kaydı. Siyah tutamlarımı kavrayarak beni kendine bastırdığında onu daha şiddetli yaladım. "Trakhni menya, Morskoy."

Kahretsin ki, Kutsal Rusça konuştuğunda dayanamıyordum. Onunla sevişmemi isterken nasıl güçlü kalabilirdim ki zaten. Bebeğime istediği her şeyi vermeliydim ve isteği şey buysa emir almış bir asker gibi dileğini gerçekleştirecektim.

Bacaklarının arasından çıktım ve penisimin başını vajinasının girişine yaslayarak hafifçe sürttüm. Kutsal arzudan kararan ve kısılan gözleriyle bana bakıp ellerini göğsümde gezdirdi. Penisimin başını hafifçe içine itip çıkardığımda tırnaklarını tenime geçirdi.

"Bana ne istediğini söyle, karıcım."

"Seni."

"Anlayamadım." Diyerek penisimin başını tekrar içine sokup çıkardım. "Ne istiyorsun, milaya?"

Kutsal belimdeki bacaklarının baskısını arttırarak kendini penisime doğru ittirdi. "Seni içimde istiyorum, sevgilim. Lütfen, lütfen benim ile seviş."

Aniden tamamen içine girip nefesini kestim.

Erkekliğimi saran dar ve sıkı duvarlar ile kendimde soluklanamadım. Bana evimde hissettiren kadının boynuna başımı gömüp hareket etmedim. Sarışınımın bana alışmasını bekleyerek tatlı işkencemin keyfine vardım. Beni sarmalayan duvarların arasında bir ömür kalacaktım.

Güzel karımın boynunu ve kulağının altını öptükten sonra dudaklarını buldum. Sıcak nefesini içime çekerek dudaklarını sömürmeye başladığımda en derinine baskı uygulayarak yavaşça içinde gidip geldim. Kutsal bir kedi misali altımda inleyerek ellerini sırtımda gezdirdi.

Göğsünü avuçlayıp sertçe sıktığımda adımı yakararak kalçalarını hareket ettirdi. Tempomu arttırmadan onu kendime hasret bırakarak yavaş olmaya devam ettim. Etrafımda kasılan kadınlığının her bir santimini hissedebiliyor, ıslaklığı sayesinde içinde rahatça kayabiliyordum.

Alt dudağını dişleyip bıraktım ve dirseklerime yaslanarak sarışınımın tam gözlerinin içine baktım. Bana aşk ve arzuyla bakan kadının varlığına şükrederek mırıldandım. "Moya prekrasnaya zhena." (Benim güzel karım.) Sertçe kendimi ittirdiğimde inleyerek tırnaklarını tekrar tenime geçirdi. "Senin ile sevişmek nefes almak gibi."

"Araz." Diye inlediğinde gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Lütfen."

Neden yalvardığını biliyordum ve istediğini ona vermeliydim. Tempomu arttırarak sert ve hızlı bir şekilde G noktasına baskı uygulamaya başladım. Gözlerimi bir an olsun güzel yüzünden almadan yaşadığı hazzı izleyerek şehvetin dibine çakıldım. Bir elimi beline yerleştirip tenini okşarken içine daha sert girdim.

Aralanan dudaklarıyla altımda kasıldı. Islak kadınlığında kayarak onunla deliler gibi sevişmeye başladığımda inlemeleri odamızda yankı buldu. Belindeki parmaklarım kasıldığında beyaz teninde iz bırakacağıma emindim.

Bir küfür savurarak daha hızlı ve sert hareket ettiğimde sarışınım orgazm oldu. Altımda titreyerek isyan edercesine adımı haykırmaya başladığında durmadım. Orgazmının bana bahşettiği kasılmalar penisimi sıkıca sardığında kendimi onda kaydettim.

Saniyelerin ardından karımın dudaklarını esir alarak boşaldım.

İçine akıttığım orgazmımın her bir zerresini derinine gömmeye çalışarak içinde gidip gelmeye devam ettiğimde inlemelerimiz birbirine karıştı. Onun nefesi benim, benim nefesim onundu.

Hissettiğimiz hazzı sömürerek soluklandı. Kutsal'ın içinden çıkmadan kollarımı beline sardım ve pozisyonumuzu değiştirip sırtımı yatağa yaslayıp güzel karımı üstüme yatırdım. İnleyerek boynuma sızan sarışınım bana sıkıca sarıldı.

Saçlarına öpücükler bırakıp çıplak sırtını okşadığımda mırıldandım. "Bu sefer kesin hamile kaldın." Dediğimde Kutsal kahkaha attı ve homurdandı. "Regl olmama beş gün kaldı. Sanırım cevabımızı o zaman alacağız."

Onu kollarım ile sarıp sıkıca göğsüme bastırdım.

Hayatım boyunca bir tek onu sevmiş, aşkı sadece onunla tatmış ve kalbimi bir tek ona açmıştım. Sarışınım fark etmeden bana kendiyle birlikte dünyaları vermişti. O benim kalbim, ruhum, ailem, evim, her bir şeyimdi. Kendi dışında bana verebileceği yegane şey evladımız olurdu ve içimden bir ses armağanımı çok yakında alacağımı söylüyordu.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XLI. CEHENNEMİN DİBİ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XLI. CEHENNEMİN DİBİ
Grandson - Bury Me Face Down
Labrinth - Mount Everest

KUTSAL

Zaman düz bir çizgi değildi.
Yağmur gibi üzerine yağardı.
Doluya tutulduğun zaman sakınman gerekirdi aksi taktirde yara alırdın. Zamanın neden olduğu acılar kalıcı olur, geçmezdi. Benim yaşadıklarım, gördüklerim ve mahkum edildiklerim bende sonsuza dek kanayacak yaralara sahip olmamı sağlamıştı. Onlar benim bir parçam değil, benliğimin mihenk taşıydı.
Varlığımı anlamlandıran her şey kanlı yollarda attığım adımların izlerinin eseriydi. Yıllarca ruhumda yaşatmaya çalıştığım o küçük kız öldüğünden beri, iblislerim kontrolü eline almaya başlamıştı. Birer birer beni ele geçiriyorlar, aklımın sınırlarını yok ediyorlardı. Bu durum beni korkutabilirdi, tabi hoşuma gitmeseydi.

Geldiğim noktayı sevmeye başlıyordum. Eskiden amacım bana denileni yapmak, başkalarının intikamlarını sırtlanmaktı. Hayatımdaki herkes beni yönetmeye çalışmıştı. Onların kuklası olmam için çabalamıştı. Asıl canımı yakan şey ise onlara izin vermemdi. Beni yok etmek istemelerine sesimi çıkarmamış çünkü bunu kendime reva görmüştüm. Sevilmeyen sarışının, bu yaşamdaki yegane amacının ölüm olduğunu düşünerek kendimi cezalandırmıştım.

Kendime duyduğum bu nefrete zemin hazırlayan adamı hatırladım.

Küçük bir kızken onunla satranç oynar, pazar günlerimi bu şekilde geçirirdim. Yine bir gün beni karşısına alarak acı dolu öğütleriyle ruhumu kıvama getirmeye çalışmıştı. Hamlesini gerçekleştirip arkasına yaslandığında bir fırsat görmüş ve düşünmeden atağa geçerek küçük kaleyi parmaklarıma almıştım. Bütün özgüvenim ile hamlemi gerçekleştireceğim sıra elime vurarak taşın düşmesine neden olmuştu. Canımın yanmasını umursayamayacak kadar korktuğumu anımsıyordum. Ona baktığımda öfkeyle parlayan gözlerini görmüştüm. "Düşünmeden hareket ediyorsun." Diye uyarmıştı beni şiddetli bir tonlamayla. "Her zaman adımlarının yaratacağı olasılıkları değerlendirmeli, buna göre işine en yarayacak yolu seçmelisin."

Adem Alazgir, bana hayal kırıklığıyla bakmıştı. Her zaman ki gibi yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. Başına bela olacağımı bilir gibi homurdanarak iç geçirmişti.

"Fevrisin, Kutsal." Arkasına yaslanırken lanet okur gibi bağırmıştı. "Ve bu salaklığın başına bela olacak."

Aklıma sızan anıyı bir kenara bırakarak camdan dışarıya baktım. Derin bir nefes alıp travmalarımın hala yüzüme bir tokat gibi vuruyor olmasına alışmam gerektiğini fark ettim. Geçmiş eskide kalmış, oo defter kapanmıştı. Yine de ara sıra kendimi maziyi sorgularken bulabiliyordum.

Belime dolanan güçlü kollar ve alanıma sızan kokuyla tebessüm ederek ardımdaki adama yaslandım. Ellerimi kollarının üstüne yerleştirip siyah gömleğinin üstünden tenini okşadım. Kasvetli zihnime bir güneş misali doğan adamın varlığına sığınarak kaybettiğim neşemi buldum.

Çenesini başıma yaslayarak beni hafifçe kolları arasında sallayan adam kıkırdamamı sağladı. Sevgili kocam her zaman ki gibi keyfimi

yerine getirmek ile meşgulken onu daha çok sevmemem mümkün değildi.

Dün gece kaotik geçmişti.

Evimize ayak basan ağabeyim Elena'nın kolundaki sıyrığı gördüğünde bir an aklını yitirmişti. Öfkeden ve endişeden delirmesi beklediğim bir şeydi fakat buna bire bir şahit olmak beni şaşırtmıştı. Kıvanç genelde soğukkanlı ve kontrollüydü ama sevdikleri söz konusu olduğunda tamamen yaydan çıkmış bir oka dönüşüyordu.

Elena'yı dünden beri daraltıyor, kadını gözünün önünden ayırmıyordu. Ona olanları ve bize tuzak kuran kişinin kim olduğunu anlattığımızda yardım edeceğini ama Meryem ile Nikolai son nefesini verdiği gibi Elena'yı buradan götüreceğini söylemişti.

Kıvanç ve ağabeyim dün geceyi çalışma odasına kapanıp aramalar yaparak ve bir plan kurmaya çalışarak geçirmişlerdi. Elena ile onlara eşlik etmemiştik çünkü ikimizde bitkindik. Şimdiyse akıllarında neler olduğunu merak ediyor ve öğrenmek istiyordum. Sabah kahvaltıya katılmadıkları için akşam üstüne dek kocamı görememiş, ona aklından neler geçtiğini soramamıştım. Ve Araz'ı aynı evin içinde görememek beni sinir ediyordu.

"Beni özledin mi?" diye mırıldandığında gülümsemem genişledi.

"Özlediğimi biliyorsun."

Omzuna başımı yerleştirerek pencerenin ardındaki manzara da gözlerimi dolaştırmaya devam edip mırıldandım. "Planımız ne?" Okyanus gözlü adamım, kesin bir yargıya varmış gibi konuştuğunda hükmüne itaat etmeyi sorun etmedim. "Hepsini doğduklarına pişman etmek."

"Saldırı modunda olduğun zamanlar gözüme fazla çekici geliyorsun."

Sözlerim ile boğuk bir kıkırtı işittim. Araz beni kolları arasında çevirip onunla yüzleşmemi sağladığında lacivertlerine tutundum. Güzel yüzüne ellerimi yerleştirerek tenini okşadığımda bilmiş bir ifadeyle sırıttı. "Ben senin gözüne hep çekici geliyorum."

"Mütevazi oluşuna da hayranım." Diyerek parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımızı buluşturup dilimi içine kaydırarak kendine has tadını sömürmeye başladım.

Belimi saran kolları sıkılaştı. Bana öyle sıkı sarılıyordu ki göğüs kafesim acıdı ama umursamadım. Kolları arasında olmak kelimeler ile

tarif edemeyeceğim kadar iyi geliyordu. Alt dudağını hafifçe dişleyip geri çekildim.

Yanağını okşayarak mırıldandım. "Sensiz uyumak hoşuma gitmedi."

"Ordu kurmak ile meşguldüm yavrum ama emin ol..." İç geçirip dudağının kenarını kıvırdı. "...aklım sendeydi."

Parmaklarımı ensesindeki saçlara geçirirken mırıldandım. "Aklından neler geçiyor?"

Bakışlarını kaçırarak ciddileştiğinde öfkesi tekrar su yüzüne çıktı. Canının yandığını görebiliyordum. Bunun nedeni de annesi olması gereken kadının tek yaptığı şeyin düşmanlık olmasıydı. Meryem Hanel, Araz'da derin yaralar açıyordu. Çocukluğundan başlayan bu keder, gün geçtikçe güçleniyordu.

Okyanus gözlerini benim ile buluşturdu. "İktidarlık istiyorum, Kutsal. Meryem'in sahip olduğu ve olmak isteyeceği her şeyin benim elimin altında kalmasını amaçlıyorum. Nikolai'yi ayartarak seni ve Elena'yı öldürmeye kalktığı için onu tarihe gömmeyi düşünüyorum. Ondan her şeyi almalıyım. Gücünü, işini, kıymetli uyuşturucusunu..." Histerik bir tebessüm yüzünü ele geçirdiğinde sırtımdan bir ürperti süzüldü. "Ve canını."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Kalçama doladığı parmaklarıyla beni kendine çekip başını boynuma gömdüğünde saniyesinde aklımı başımdan aldı. Tenime bıraktığı buseler beni aleve veriyordu. Boğuk ve erkeksi bir tonlamayla kulağıma doğru fısıldadığında içim titredi. "Anlatacağım ama önce seni sevmem gerek." Aniden ayaklarımı yerden keserek beni kaldırdığında bacaklarımı beline doladım. Bakışlarında bir açlık belirdi. "Saatler içinde beni kendine hasret bıraktın, gerçekten büyülü bir kadınsın."

Gülümsememi öptüğünde parmaklarımı siyah gömleğinin düğmelerine iliştirdim. Dudaklarımızı buluşturarak beni şehvetle öpmeye başladığında gözlerimi yumarak onda kayboldum. Dili dilime temas ediyor, dudaklarım yanıyordu. Beni ardımdaki cama yasladığında salonda olduğumuzu ikimizde unuttuk. Hala tırnak izlerim ile süslü olan bedenini öpmek isteyerek dudağını son kez dişledim. Bir küfür savurup hissettiği haz ile kalçamı sıktığında boynuna buselerimi iliştirmek ile meşguldüm.

Bir küfür işittiğimizde geriye çekildim. Araz beni kucağından indirmeden omzunun ardından baktığında bende kafamı yana eğerek konuşan kişiye göz attım. Ağabeyim put kesilmiş, burnundan soluyarak bize bakarken Elena ardında durmuş sırıtıyordu. Kıvanç algılarını kapatmak ister gibi derin bir nefes alarak başını geriye attığında tavana baktı ve Fransızca söylendi. "Mes yeux saignent." (Gözlerim kanıyor.)

Ne dediğini anlamasam da sızlandığını fark edebilmiştim. Durumu düzeltmek adına konuşacağım sıra Araz sinirle ağabeyime karşılık verdi. "Alors ne regarde pas." (Bakma o zaman.)

Kocamın kucağından indiğimde ağabeyim homurdandı. "Kız kardeşimi rahat bırakırsan halletmemiz gereken işler var."

"Karımı rahat bırakmayacağım." Diyen Araz hitap şekline baskı uyguladı. "Benim karım, istediğim zaman istediğim yerde öperim ve şu an öpmek istiyorum."

Bana dönüp dudaklarımızı buluşturduğunda kıkırtımı yutmak zorunda kaldım. Geriye çekilip kahkaha attığımda Elena bana eşlik etti. Araz çatık kaşlarla ağabeyime döndüğünde Kıvanç bana acır gibiydi. Kollarımı Araz'ın beline dolayarak başımı göğsüne yasladığımda sevgili kocacığım ağabeyime zafer kazanmış gibi alayla tebessüm ederek baktı.

Kapının açılma sesiyle başımı aralık kapıdan gözüken hole çevirdim. İçeriye giren Hilal ile Güneş kendi aralarında homurdanıyorlardı. Güneş aralık duran dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra derin bir nefes alarak konuştu. "Bebeğim sen evlenmek için daha erken diyorsun ya hep ben o yüzden sormuyorum hiç."

Hilal çemkirdi. "Sus, ağzını bile açma."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemek için direndim. İkili salona adım atıp onları duymamızı umursamadan bize selam verdiler.

Araz kolunu omzuma atarak Hilal'e baktı. "Türkiye'de durumlar nasıl?"

"Masadakiler bizim yanımızda ama ortalığın karıştığını duran rakiplerimiz atağa geçmemek için kendilerini zor tutuyor." Dedikten sonra ekledi. "En yakın zamanda bir toplantı düzenlemen gerek. Meryem'i ortadan kaldırmamız halinde iç karışıklık çıkacaktır. Kurdun yokluğunu duyan çakallar atağa geçerse bir de onlarla uğraşmak zorunda kalırız."

Bakışlarımı Araz'a çevirdiğimde başını salladığını gördüm. Ciddiyetine geri dönmüştü. Yüzündeki ifadeden düşünceleriyle savaştığını görebiliyordum. "Buradaki karmaşayı çözüp İstanbul'a gideriz, masadakilere bilgilendirmede bulunup Meryem'in karıma ve kız kardeşime gerçekleştirdiği saldırı yüzünden onu öldürdüğümü söylerim." Çenesindeki kasılmadan dünü anımsayarak öfkelendiğini anlayabiliyordum. "Ama önceliğimiz Meryem ile Nikolai, ikisinin de bugünün son günleri olmasını istiyorum."

"Ama nasıl?" diye soran Hilal zırhını kuşanmış gibi dikleşerek merak ile Araz'a baktığında bu sorunun cevabını bende en az onun kadar merak ediyordum.

"Egor'un telefonunu karıştırıp birkaç arama yaptım. Anlaşılan Nikolai, Dimitri ve benden habersiz sığındığı gölgelerin ardında işini büyütmüş. Bazı Rus çeteler ile çalışıyor ve Meryem'in uyuşturucusunu piyasaya sürüyor. Altın Vuruş adı altında yapmadığı için şimdiye dek dikkatimizi çekmemiş, tabi bunun bir nedeni de bizim bölgelerimiz dışında dağıtım yapması." Diyen Araz'ı herkes gibi dikkatle dinledim. "Aktif olarak kaldığı ve mallarıyla parasını depoladığı üç bölge var. Meryem'inde bu üç yerden birinde olduğu kesin, diğer türlü şimdiye izini bulurdum."

Kıvanç söze girdi. "Egor ile Nikolai'nin mesajlarını karıştırdım. Bu gece sayım için bahsettiğin bu üç bölgede sahip olduğu evlerden birinde olacak. Hem işini, hem malları, hem onu ve Meryem'i aynı anda yok edebiliriz."

"Aynen öyle."

Araz sözlerinin bitimiyle başıyla işaret verdi ve elimi tutarak hepimizi peşinden sürükledi. Hep birlikte çalışma odasına girdiğimizde okyanus gözlü adamım televizyonun olduğu bölüme giderek kumandaya bastı ve ekranı aydınlattı. Diğerleri koltuklara otururken ben ayakta dikilerek kollarımı göğsümde bağladım. Ekranda beliren haritanın üstünde üç tane nokta vardı. Bir üçgeni andıran noktalar güney bölgesine dağılmış haldeydi.

"Gruplar halinde evlere hedef alacağız." Diye söze başladığında Elena devreye girdi. "Bir saniye. Parayı himayemize alacak mıyız?"

Araz net bir ifadeyle sorusunu yanıtladı. "Hayır."

"Evlere baskın düzenleyeceksek paraya da el koyabiliriz." Kız kardeşinin sözleriyle Araz'ın yüzünde bir tebessüm oluştu. "Evlere

baskın düzenlemeyeceğiz." Dediğinde diğerleriyle birlikte benimde kaşlarım çatıldı.

Öyleyse ne yapacaktık?

Meraklı bakışların farkına vararak bir açıklık getirdi. "Evleri içindeki her şey ile birlikte aleve vereceğiz."

Gözlerim irileşirken işlerin oldukça kanlı bir noktaya evrildiğini fark etmek heyecanlanmama neden oldu. Araz karşımdaki koltuğun yanında duran ve yeni fark ettiğim çantayı alarak ortadaki sehpanın üstüne koyduğunda herkes merak ile doğruldu. Araz fermuarı aralayarak kanın beynime sıçramasına neden olan görseli önüme sunduğunda nefes alamadım. İçinden çıkardığı siyah ufak bir kutuya benzeyen şeyi kaldırarak herkese gösterdi. "Yerleştireceğimiz bu patlayıcılar ile saniyeler içinde zafer bizim olacak."

Ne diyeceğimi kestiremeyerek elindeki bombaya bakmaya devam ettim.

Ağabeyim bir hışım ayaklandı. " Fils de pute! Karımın, çocuğumun ve kız kardeşimin yaşadığı evin içinde bir çanta patlayıcı mı vardı?"

Bu oldukça haklı bir isyandı.

Araz elindeki kutuyu çantanın içine adeta fırlattığında herkes huzursuzca kıpırdandı. "Korkma, üstündeki tuşa basıp kumandasından aktifleştirmediğin sürece zarar vermiyorlar. Ayrıca kız kardeşim karın değil ve senin kız kardeşin benim karım olan kadını tehlikeye atmayacağımı şimdiye dek öğrenmiş olman gerekirdi, Sukin syn!"

Rahatlığına gülmemek için yanağımın içini dişlemek zorunda kaldığımda ağabeyim karşısındaki adama dik dik bakmaya devam etti. Elena yerinden kalkarak olayı devraldığında benim gibi kollarını göğsünde birleştirdi. "O zaman ne yapacağımız belli. Gruplar halinde evlere saldırıp kimseye çaktırmadan patlayıcıları yerleştireceğiz ve dakik bir zamanlamayla hepsini havaya uçuracağız."

Araz şeytani bir tebessüm ile göz kırptı. "Aynen öyle."

Tamam, her defasında şiddeti seven tarafıyla beni kendine hayran bırakması artık tehlikeli bir hal almaya başlamıştı zira şu an üstüne atlamak istiyordum.

"Sen plan dışısın." Diye Kıvanç doğruca Elena'ya baktı.

Sinirden ifadesi kararan kadının kendini zor tutarak homurdandığını işittim. "Bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyeceğini

zannediyorsan kafayı yemişsin demektir."

"Elena."

Araz'ın uyarı dolu sesiyle Elena sinirle ona döndü. "Hayır, ikinizde çenenizi kapatacak ve benimde bu işin tam içinde olduğumu idrak edeceksiniz, ne ağabeyimi ne de müstakbel kocamı ellerinde bombalar ile uğurlayıp evde kalarak dönüşlerini beklemeyeceğim!"

Bağırışıyla Hilal mırıldandı. "Hamilelik hormonları."

"Hayır, değil." Dedi Elena ve derin bir nefes alıp dik dik ağabeyine ve ağabeyime baktı. "Sizle geliyorum, nokta."

Kıvanç sinirle soluyup dişlerini sıkarak gözlerini yumdu. Sabrının sonuna geliyor gibi gözüküyordu ve bir yanım ona hak verebiliyordu.

"Karnında çocuğumuz ile kendini savaş alanına atamazsın."

Ağabeyimin sözleriyle Elena ona döndü. "Karnımdaki bebeği koruyabilirim, Kıvanç. Ayrıca sende yanımızda olacaksın. Hayırdır, kendini bizi koruyabilecek potansiyel de görmüyor musun?"

Sağlam yerden vurmuştu.

Ve maçı kazanacaktı.

Kıvanç gözlerini kısarak müstakbel eşine baktı. "Potansiyelimi gayet iyi biliyorsun, Ma belle."

Pekala ne dediğini bilmiyordum ama Elena'nın kızarma şekline bakılırsa bir iltifattı. Belki de Milaya gibi bir şeydi. Belle kulağıma tanıdık geliyordu. Güzel demek olabilir miydi?

Araz söze girdiğinde sinirle ağabeyime baktı. "Kutsal ile ben, en güneydeki evi alacağız çünkü Meryem ile Nikolai ilk buraya gelecekler. Sizde ikili gruplar halinde kalan iki eve gideceksiniz."

Ağabeyim hızla başını iki yana salladı. "Kutsal'ı gözümün önünden ayırmam." Dediğinde ona karşı çıkmak için dudaklarımı araladım lakin Elena'da Araz'a bakarak ayak diretti. "Bende seni."

Bebek bakıcılığına ihtiyacımız olmadığını söylemek istedim ama Araz bu durumu anlayışla karşılayarak beni ekarte etti. "Peki o zaman, biz dördümüz ana eve gidiyoruz." Ah anlaşılan o da kız kardeşini gözünün önünden ayırmak istemiyordu. "Kalabalık olmamız daha mantıklı olabilir, Nikolai ve Meryem korumalarıyla geleceklerdir."

Hepimiz başımızı salladık.

"Hilal ve Güneş soldaki eve gider, Ivan ve Kostya'yı diğer eve yollarım." Görev dağılımı belirlendiğinde Araz patlayıcıları masanın

üstüne sermeye başladı. "Evlerin her köşesine bunlardan birini yerleştirmeniz yeterli olur. Nikolai ile Meryem mekana geldiğinde size çağrı yapacağım ve aynı anda tuşa bacağız." Siyah kutuların üzerlerinde duran kırmızı düğmeleri işaret etti. "Patlayıcılar beş kilometre çapına kadar etki ediyor bu yüzden bunları yerleştirdikten sonra uzak bir köşeye çekilip işaretimi bekleyin. İşimiz bittiğinde yine burada toplanırız."

"Evlere sızmamız kolay olmayacaktır." Hilal konuştuğunda Araz ona karşılık verdi. "Aksine çok kolay olacak çünkü Nikolai fazlasıyla aptal biridir. Kendini bir gölge gibi görüyor ve kimsenin ona yanaşamayacağını düşünüyor, bu yüzden açıkları olan bir adam. Ayrıca ordu diye yanında dolaştırdığı adamların hepsi sokaktan toplama, hiçbiri yumruk savurma dışında bir şey bilmiyor."

Tek kaşımı kaldırdım. Sanırım sonradan görme iktidarlıklar akıllı davranılmadığında çok çabuk yıkılıyordu.

Herkes başını sallayarak onu anladığını onayladığında patlayıcılar üç çantaya bölündü.

Bileğindeki saate bakarak mırıldandı sevgili kocam. "İki saat içinde yola koyuluruz, bu süreçte bir şeyler yiyelim."

Sabahtan beri neden mutfakta bir karmaşa yaşandığını anlamış oldum. Dikkat etmemiştim lakin çalışanlar saatlerdir yemek yapmak ile meşgullerdi. Ve evet, mutfaktakiler elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışsam da Maria beni kibarca kovduğundan beri işlerine karışmamayı tercih ediyordum. Tuz ile şekeri karıştırmamdan mütevelli herkesin ağız tadını mahvetmiş olmam neden bu kadar büyütülmüştü bilemiyordum, Araz katlettiğim çorbayı içerken pek de rahatsız olmuş gibi gözükmüyordu. Hatta adamları bile bana elimin gayet lezzetli olduğunu söylemişlerdi.

Yemek odasına girdiğimizde masanın hazırlandığını gördüm. Uzun masanın etrafına oturan arkadaşlarımıza eşlik ederek baş köşeye kurulduğumda Araz'da karşıma geçti. Görevliler yemekleri ve içkileri servis ettiğinde bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandım. Bir süre yemeklerimizi yiyerek gündelik sohbetler ettik.

Ara sıra kocam ile göz göze geliyor, ona gülümseyerek onun da tebessüm etmesini sağlıyordum. Gergin olduğu belliydi. Belki de ne olursa olsun annesini öldürecek olmak huzursuzlanmasına neden oluyordu. Ya da onu öldürmek için öylesine istekliydi ki

sabırsızlanıyordu. İçimden bir ses ikinci seçeneğin akla daha yatkın olduğunu haykırdı.

Yemeğin ardından kahve içip kızlarla kendi aramızda sohbet etmeye başladığımızda Araz ve diğerleri çalışma odasına geri dönmüştü.

"Düğün için heyecanlı mısın?" diye soran Hilal' karşı Elena omuzlarını silkti. "Pek sayılmaz ama Paris'e taşınıyor olmam beni biraz geriyor."

"Neden ki?"

"Bilmiyorum aslında şehri seviyorum ama Kıvanç ile aynı evi paylaşacak olmak tuhaf geliyor. Rusya benim evim, bir daha hiçbir yerde evimde hissedemeyeceğim."

Kalbim kırıldı.

Göğsümdeki sızıyla Elena'ya bakarken onu anlayabiliyordum. Kıvanç ile aralarında neler olup bitiyordu en ufak bir fikrim yoktu lakin ağabeyimi kenara çekip onunla iki çift laf etmem gerekebilirdi. Elena'nın tavırlarından görebiliyordum ki Kıvanç, Elena'ya olan hislerini karşımdaki kadına anlatmıyordu çünkü bu ifade tam da sevilmediğini ve sevilmeyeceğini düşünen bir kadının ifadesiydi.

"Kıvanç sana yuva olacaktır." Diyerek tebessüm ettim. "Buna eminim."

Elena elini karnına yerleştirdi. "Çocuğumuza olacaktır evet ama benim için olabilir mi emin değilim."

Boğazımdaki düğüm ile bakışlarımı kaçırdığımda Araz içeri girdi. Gelişine sevinerek ne diyeceğimi bilemememin verdiği yükten kurtuldum. Saatini işaret ederek söylenen adam üzerine hepimiz ayaklandık. "Gitme vakti, kızlar."

Araz'ın peşinden aşağıya indiğimizde kaşlarımı çattım. Daha önce evin aşağı kısmındaki karanlık bölüme hiç gitmemiştim. Mahzene benzeyen alanda adımlayıp sol köşede kalan kapının yanındaki kutuya parmağını okuttu. Açılan kapıyı ittirerek içeri girdiğinde ardından ilerledim.

Karşılaştığım tabloyla az kalsın küçük dilimi yutacaktım.

Devasa alan boydan boya çeşitli silah ve mermiler ile döşenmişti. Bir değil iki orduya yetebilecek bir mühimmat vardı.

Göz göze geldiğim adam büyülendiğimi anlamış gibi tebessüm ettiğinde kendimi tutamayarak gülümsedim. Bir kadının aklını nasıl başından alacağını iyi biliyordu. Siyah standın üstünde duran

hançerlerden birini aldığımda diğerleri de silahlanmaya başlamıştı. Üzerime yapışan, göğüs dekolteli kazağımın altına geçirdiğim tayt ve postallarım ile her zaman ki gibiydim. Bacağımı kaldırarak postalımın içine hançerimi sıkıştırdığımda Araz beni süzmek ile meşguldü.

Yanıma yanaşarak mırıldandı. "Bu gece farklı bir şeyler mi yapsak?"

"Ne gibi?"

Bir başka hançeri de diğer postalıma yerleştirmeye başladığımda beni tekrar süzüp diliyle hafifçe alt dudağını ıslattı. Gözlerinde yeşeren arzu ateşiyle bana baktığında kadınlığım kasılmıştı. "Bilmem, belki ufak bir roleplay olabilir. Ellerini bağlayıp seni sorgulamak hoşuma gider."

Ona yanaşıp dudağının kenarı öptükten sonra mırıldandım. "Belki de ben seni bağlarım, Morskoy."

Gözbebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Üstüme kapanarak boynumu dişleyip öptüğünde ürperdim. Kalçamı hafifçe sıkıp geri çekildiğindeyse ona baka kaldım.

Ardından odağımı kocamdan uzak tutmayı denedim.

Ağabeyim belindeki silaha ek olarak bir tane daha alıp tedbiri elden bırakmadığında Elena'da ona eşlik etti. Araz eline aldığı silindir demir objeyi bana fırlattığında susturucuyu havada yakalayarak belimden çıkardığım silahımın ucuna taktım.

Herkes silahlanıp çantalar arabalara yüklendiğinde gruplar halinde yola koyulduk. Siyah kısa peluş kürküm ile ön koltuğa kurulduğumda Kıvanç ile Elena arkaya geçti. Araz son model spor arabasını çalıştırıp evden uzaklaşmaya başladığında klasik bir cuma gecesinin tam olarak böyle olması gerektiğini düşünerek kendi kendime tebessüm ettim zira hayatım her geçen gün beni daha çok dehşete düşürüyordu.

Araz sessizliği gölgelemek ister gibi müzik açtığında arabanın içinde duyulan şarkıyla kahkaha attım. Sezen Aksu'nun sesi araçta yankılandı; "Bir ateş ki alev alev yanar içimde, saçının kokusu kaldı ellerimde, yatağımda deli gibi döner dururum, dolaşır sanki hayalin hala tenimde." Araz bana bakarak göz kırptıktan sonra şarkıya eşlik etti. "Ne sen unuttun, ne ben unuttum aldatma kendini gel.
Yanıyor içim, eriyor içim eskisinden de beter."

Kıkırdayarak ona bakmaya devam ettiğimde dikiz aynasından ağabeyimi izlediğini gördüm. Kıvanç'ın yüzüne yerleşen ifade Araz'ın

keyfini ikiye katlamıştı. Omzumun ardından ağabeyime baktığımda karşılaştığım görsel ile kahkaha atmamak için dudağımı dişledim. Kıvanç şaşkınlık ve öfke karışımı bir kombinasyon ile kala kalmıştı. İçinden Araz'ın gırtlağına yapıştığını hayal ettiğine emindim. Bakışlarım onun yanında duran kadını buldu. Elena benim aksime gülümsemesini saklamıyordu.

Araz ağabeyimi kudurtmak adına şarkının sesini biraz daha açtı ve hızlandı. Kırk dakikalık yolculuğumuzda defalarca kez göndermeler ile dolu şarkılar açtı. Hedefimize yaklaştığımız da ise aracın içini yine sessizliğe gömdü. Ormanlık bir alandan geçip tepe sayılabilecek bir yükseklikte kalan araziye girdiğinde farlarını kapatarak arabayı ağaçların arasına çekti. Az ilerimizde kalan ufak uçurumdan şehrin ışıklarını görebiliyordum. Hepimiz araçtan indiğimizde soğuk hava yüzüme çarparak beni kendime getirdi. Kenara doğru adımlayıp yıkıma uğratacağımız alanı gözlemlemeye çalıştım. Tek görebildiğim diğer yerleşim yerlerinden uzakta kalan iki katlı villa oldu. Elena yanıma gelerek eğildiğinde elinde tuttuğu dürbün ile evi izledi. Kıvanç ile Araz hemen ardımızdaydı.

Evin etrafı duvarlar ile çevriliydi. Kapının önünde iki adam dikiliyordu. Elena daha ayrıntılı bir sunum gerçekleştirerek konuştuğunda onu dinledim. "Dışarı da iki, bahçede üç koruma var. Bahçedekiler ateşin başında sohbet etmek ile meşguller ve dünya umurlarında değil gibi gözüküyor. Güvenlik kamerası yok."

Elena dürbünü yüzünden çekerek bana uzattığında küçük aleti aldım. Gözlerimi yuvarlak kısımlara dayayarak eve baktığımda Araz'ın sesini duydum. "Kapıdaki korumalara dokunmamamız gerek. Eğer Nikolai ve Meryem geldiğinde onları yerlerinde göremezler ise bir sorun olduğunu anlarlar."

"O zaman içeri nasıl girip çıkacağız?" Ağabeyimin sorusuyla tebessüm ettim zira gözüme çarpan şey bizim giriş biletimiz olacaktı. "Evin sağ tarafında kalan eğik bir ağaç var. Onu kullanarak bahçeye girebiliriz."

Dürbünü ona uzattığımda aleti elimden aldı. Araz yüzündeki tebessüm ile bana bakarken içten içe benimle gurur duyduğunu görebiliyordum.

"Tek tek girmemiz mantıklı olur." Dedi Kıvanç analizini sonlandırarak dürbünü yüzünden çektiğinde. "Bahçedeki korumalara

zorunda kalmadığınız sürece zarar vermeyin. Adam eksikliği çabuk anlaşılabilir."

Başımı salladığım sıra Elena doğruldu. Araz önden ilerleyerek bagajı açtığında çantanın içindeki patlayıcıları sırayla bize uzattı. Küçük siyah kutuyu aldığım sıra sesini işittim. "Dağılırsak daha çabuk bitiririz. Ben ön tarafı alacağım." Kaşlarımı çattım. Adamların durduğu nokta orasıydı. Çabucak fark edilebilirdi. Araz konuşmaya devam etti. "Patlayıcıları duvarların köşelerine iliştirerek düğmesine basıp aktifleştireceksiniz. Oyalanmadan hemen geri dönün. Nikolai ile Meryem her an gelebilir."

Küçük kutuyu cebime sıkıştırdım.

Arabayı burada bırakarak yola yürüyerek devam etmeye başladık.

Elena ile Kıvanç önden ilerlerken bize tanıdıkları mahremiyetten yararlandım. Araz'a yanaşarak konuştuğumda soğuk havadan dolayı dudaklarımdan sıyrılan dumanlar önümü gölgeledi. "Aksini düşünüyor olabilirsin ama bunu yapmak zorunda değilsin." Sözlerim ile gözlerime tutunduğunda ne söylediğimi anlayamamış gibi kaşlarını çattı. Desibelimi alçaltarak mırıldandım. "Anneni öldürmen gerekmiyor, Araz. Bunu bir başkası yapabilir. İstersen o kişi ben bile olurum."

Araz ürkütücü bir soğukluk ile beni yanıtladığında son derece kararlı gözüküyordu. "O kadın benim annem değil, hiçbir zamanda olmadı." Kalbime saplanan ağrıyla ona bakmaya devam ettiğimde derin bir nefes alarak bakışlarını kaçırdı. "Sana zarar vermeye kalktı. Bunu tekrar denemesine müsaade etmem. O kadın benden değer verdiğim her şeyi aldı ama seni almasına ölsem izin vermem."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Diyerek elini tuttuğumda parmaklarımı kaldırıp dudaklarına yasladı.

Ardından alnıma bir öpücük kondurup beni kendine doğru çekti. Sesi ruhuma üflenen bir yel gibiydi. "Merak etme, güzelim. Bu gece bütün bu kabus bitecek ve biz yarın geri kalan hayatımızın en güzel sabahına kalkacağız."

Tebessüm ederek geriye çekildiğimde sözlerinin gerçekleşmesi için canımı bile verebileceğimi düşündüm. Onunla ve sevdiklerim ile geçirebileceğim bir gelecek, bana verilebilecek en büyük lütuftu.

Elimi kavrayarak beni peşinden sürüklediğinde önümüzden giden ikiliye yetişmeye çalışarak hızlıca adımladık. Evin arka tarafına

geldiğimizde dalları evin bahçesine eğik duran ağaca baktım. Ağabeyim bagajdan aldığı siyah halatın kancalı başını ağacın yüksek dallarından birine savurup tırmanabileceğimiz bir alan yarattığında Araz kısık sesle konuştu. "Çabuk olun ve kimseye gözükmeyin. Birbirimizi beklemeye gerek yok. İşinizi bitirdiğiniz an aracın olduğu noktaya geri dönün." Bakışları ağabeyimi buldu. "Kızların uzaklaştığından emin ol." Dediğinde kaşlarımı çattım. Bana bakmaktan sakınır gibi mırıldandı. "Her ihtimale karşı."

Bakışlarını saate çevirdikten sonra önden gitmeye karar vererek ipe tırmanmaya başladı. İçimi kemiren huzursuzluk ile ağabeyimin yakasına yapıştığımda açık bir emir verdim. "Gözün bizim değil, Araz'ın üstünde olsun. Eğer bir aptallık yapmaya kalkarsa onu korumanı istiyorum."

Bir an için duraksadı. Bakışları Elena ile benim aramda gezdikten sonra pes eder gibi iç geçirerek başını salladı. Araz'ın peşinden ağaca tırmandığında gözden kaybolmalarını izledim.

Onların gidişiyle Elena ipi kavrayarak ayaklarını ağaca doladı ve tırmanmaya başladı. Ağaç dalını kavrayarak süründü ve bir hışım kendini bahçeye attı. Derin bir nefes alıp sıranın bana geldiğini anladığımda siyah ipi kavradım ve postallarının tabanını ağaca yaslayarak tırmanmaya başladım. Ellerimi yakmayan sentetik ip işimi kolaylaştırdı. Dala ulaştığımda üstüne çıkararak hızla etrafa baktım. Elena'nın köşeyi dönerek gözden kaybolmasıyla sessizliğin içinde kendimi ters çevirdim ve bacaklarımı sarkıtıp dalı bıraktım. Hızla bahçenin içine düşüp ayaklarımın üstünde dikildiğimde bileğimdeki baskıyla dudaklarımı dişledim. Hafif bir acı gelip gittiğinde harekete geçtim.

Sessiz kalmaya çalışarak adımladım ve bahçedeki ağaçların arasına karışarak kendimi bir hayalete çevirdim. İşi en kolay olan bendim. Diğerleri dört bir yana dağılmıştı ve bana en arka taraf kalmıştı. Metrelerce ötedeki duvarın köşesine ulaşmam yeterliydi sonra geldiğim gibi gidebilirdim.

Kimsenin olmayışından yararlanarak yavaş adımlar ile az ilerimdeki ağacın arkasına doğru ilerledim. Ağacın arkasına iliştiğimde az ilerimde kalan geniş camlardan içeriye baktım. Büyük salonda kurulan masaların üstü tomarlarca para ile doluydu. İri yarı adamlar desteleri sayıyor, lastikleyip sıralıyorlardı. Altın Vuruş ile dolup taşan kolilere

bakmak bile kanımı dondurdu. Onlara gözükmemeye çalışarak eğilerek duvara doğru koştum. Siyah kapının yanına ilişerek başımı duvarın köşesinden sarkıttım ve ağaçların arasında ilerleyen Elena'yı gördüm.

Duvara sinerek eğildiğimde beklemediğim bir anda açılan siyah kapıyla hızla doğruldum. Pantolonunu düzeltmek ile meşgul olan bayık bakışlı bir adam karşımda belirdiğinde kalbim gümbürdedi.

Kahverengi gözleri beni bulduğunda şaşkınlığının yerini öfke aldı. Ağzını araladığı sıra bağıracağını anlayarak bacağımı kaldırdım ve karnına bir tekme atıp çıktığı odanın içine düşmesini sağladım. Hızla hareket edip küçük alana girdiğimde kimsenin bizi duymamasını umarak ardımdan kapıyı çektim.

Büyük lavabonun zeminine düşen iri yapılı adam doğrularken ona fırsat tanımadan ilk dizine ardından çenesine tekme atarak onu afallattım. Adam acıyla bağırıp mırıldandığında küfretmişti.

Büyük bir çeviklik ile üzerime atlayıp beni duvara vurduğunda sırtıma saplanan acıyla inledim. İri yapılı adam feleğimi şaşırtırken kendime gelmeye çalışarak ellerimi omuzlarına yerleştirip karın boşluğuna dizimi geçirdim. Ardından kafa atarak geriye savrulmasına neden oldum. Yapıştığım duvardan ayrılarak belimdeki silaha uzanacağımda savurduğu tekmeyle ayağımı yerden kesti. Başım zemine çarpıp dünyam yerle bir olduğunda boynuma sarılan elleri hissettim.

Nefesim kesilip çırpınmaya başladığımda yumruk haline getirdiğim elimi adamın karnına defalarca kez geçirdim ama beni bırakmadı.

Soluksuz çırpınışlarım gücünü yitirirken nefes alamıyor oluşum gözlerimin kararmasına neden oldu. Ölüm ile yüz yüze gelişim uzun sürmedi. Üstümdeki adam aniden açılan kapının önünde beliren kadının ateşlediği silah ile alnından vurulduğunda kanı yüzüme sıçradı. Bir küfür savurdum zira üstüme yığılmasıyla kilosundan ötürü tekrar nefessiz kalmıştım.

Susturucu sayesinde duyulmayan silah sesine şükrederek kıpırdandım. Elena bana yardım ederek adamı üzerimden çektiğinde dudağını kaplayan tebessüm ile mırıldandı. "Sanırım ödeştik." Diyerek geçen gün hayatını kurtarmış olmamın karşılığını verdiğinde güldüm. "Açıkçası bu kadar kısa bir sürede borcunu ödemeni beklemiyordum."

Elimi kavrayarak beni yerden kaldırdığında derin bir nefes aldı. "Skor berabere diyelim."

Küçük alandan çıkarak ardımızdan kapıyı kapattığımızda daha fazla vakit kaybetmememiz gerektiğini fark ettim. Siyah patlayıcıyı cebimden çıkararak düğmesine bastığımda duvarın kenarına çökerek tam köşeye kutuyu yerleştirdim. Etrafa bakarak Kıvanç ve Araz'a ait bir iz bulmaya çalıştığımda başaramadım.

Elena bileğime yapışarak beni çekiştirdi. "Merak etme gelirler birazdan."

Ağacın dallarına ulaştığımızda duvarın çıkıntılarına tutunarak tırmandık. Kendimi diğer tarafa attığımda içimdeki kasvet büyümeye başlamıştı. Ağacın dibinde bu hayatta en çok sevdiğim ve eğer verdiğim, uğurlarına ölebileceğim iki adamı beklerken kendimden geçmemem imkansızdı.

Elena bana yanaşıp cebinden çıkardığı mendil ile kana bulanmış yüzümü silmeye başladığında en az benim kadar gergin olduğunu görebiliyordum.

"Araz burada beklemememizi söylemişti." Dediğinde kalbim tekledi.

Onları bırakıp gidemezdim lakin Araz toplanma yerimizin arabanın önü olduğunu söylemişti. Etraf fazlasıyla sessizdi. Belki de çoktan çıkıp gitmişlerdi. Dudağımı dişleyerek karar vermeye çalıştım. Eğer onlar gitmişlerse ve bizi bekliyorlarsa burada vakit kaybediyorduk. Bu durum hoşuma gitmiyordu fakat gitmeliydik. Başım ile geldiğimiz yolu işaret ettim. "Öyleyse gidelim."

Adeta koşarak aracın bulunduğu noktaya döndüğümüzde ikisini de bulamamak beni mahvetti. Ne ağabeyim ne de sevdiğim adam ortalıkta yoktu. Ani bir çığlık atma isteği beni sarmaladığında nefes alışverişlerim kontrolden çıktı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Elena bir küfür savurduğunda ona döndüm. Elinde tuttuğu dürbün ile uçurumun kenarında durmuş eve bakıyordu. Yanına adımlarken bedenimdeki titreme arttı. Gördüğüm şey ise kendimi dibinde bulunduğum uçurumdan atmak istememe neden oldu.

Meryem ve Nikolai araçlarından inerek kapıda bulunan güvenlikleri selamladığında kalbim göğüs kafesimi yararak dışarıya çıkacak gibi atıyordu. İkili bahçeye adımlayıp adamları selamladıklarında planın başarısızlığa uğradığını düşündüm. Bakışlarım ile etrafı kolaçan ederek Kıvanç ve Araz'a dair bir şeyler aradım ama hiçbir iz yoktu.

Her şey sakin ve sessizdi.

Saniyeler birbirinin üstüne devriliyor, bütün gücüm bedenimden çekiliyordu. Meryem ile Nikolai dakikalar içinde eve girdiklerinde Elena peşi sıra küfretmeye başladı. Rusça bir şeyler mırıldanıyordu. Bileğindeki saate bakarak iç geçirdiğinde iki büklüm oldum. Mideme saplanan ağrı başımı zonklatıyordu.

Aynı anda Elena ile çığlık attığımızda kalbim parçalandı.

Büyük bir gürültü kopmuş, zamanın çizgisi ikiye yırtılmıştı. Gözümün önünde bir şölen vardı. Ayaklarımın altındaki şehrin üç kısmından yükselen orantılı alevlerin geride bıraktığı görsel cehennemin bir tasvirinden farksızdı. Aynı anda patlayan bombalar ile şehir sallanmış, aniden yükselen alevler ile ortalık mahşer alanına dönmüştü.

Yavaş çekimde ilerleyen görüntüleri sindirmekte zorlanıyordum zira zihnim parçalara ayrılmaya başlamıştı.

Bir üçgenin köşeleri yanıyordu.

Alevler yükseliyor, plan başarıyla sonuçlanıyordu fakat bir eksiklik vardı.

Benim hayatımın mihenk taşı olan iki adamda o alevlerin arasında kalmış olmalıydı. Araz oradan çıkamayacaklarını anladığında diğerlerine işaret göndererek yanındaki kumandayla patlayıcıları aktifleştirerek kendiyle birlikte herkesi dibe çekmiş olmalıydı. Bu tam olarak onun yapabileceği bir şeydi.

Peki, niye beni de almamıştı yanına?

Bilmiyor muydu eğer o yaşamazsa bende ölürdüm.

Dengemi kaybederek sendelediğimde dizlerimin bağı çözüldü. Yeri boylayacağım sıra belime dolanan kollar ayakta durmamı sağladı. Ne ara yumduğumu anlamadığım gözlerimi aralayarak titrek bir nefes bıraktığımda onun kokusuyla sarmalandım. Kudretli kolları bedenime dolanmıştı. Varlığını hissedebiliyordum. Yaşadığımı söyleyen sesiyle konuştuğunda parmaklarımı bana sardığı kollarına doladım. "Buradayım, bebeğim." Dedi nefes nefese ve saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Buradayım, korkma."

Hızla başımı kaldırıp güzel gözlerini bulduğumda hissettiğim rahatlamayı kelimeler ile tarif edemezdim. Koşmuş olmalıydılar zira yanında dikilen ağabeyimde nefes nefeseydi.

Araz'ın boynuna atlayarak ona sıkıca sarıldığımda derin bir nefes alarak adeta bağırdı. "Bitti, sarışın." Bir kıkırtı dudaklarından döküldü. "Biz kazandık."

Kokusunu içime çekebildiğim için yaratıcıma şükrederken onun haricindeki hiçbir şey umurumda değildi. Geriye çekilip beni hayatta hissettiren yüzüne baktığımda tebessümüne eşlik etmek isteyerek güldüm. Ardından yükselen alevlere baktım.

Haklıydı.

Savaş sonuçlanmış ve bizler kazanmıştık.

Meryem Hanel, cehennemin dibini boylamıştı.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XLII. BALERİNİN VAVEYLASI

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım. Okuyan çok fazla kişi var, hepinize sevgilerimi iletiyorum. Ricamdır, yorum bırakabilirseniz beni dehşet mutlu edersiniz.

XLII. BALERİNİN VAVEYLASI

The weekend - Die For You
Ruelle - Come Fly With Me
Tchaikovsky - Swan Lake

KUTSAL

Sağ omzuma inen yumruk darbesiyle geriledim.

Zayıf bir şiddete sahip olan temas karşısında kıkırdamamam imkansızdı. Gardımı kuşanarak okyanus gözlü adamımın etrafında adımladığımda mırıldandım. "Sevgilim bana kıyamadığını biliyorum ama bundan daha iyisini yapabilirsin."

Araz ellerini bellerine yerleştirerek bana baktığında manzaramın keyfini çıkardım. Siyah eşofmanı haricinde üstünde bir şey yoktu ve çıplak gövdesi ağzımı sulandırıyordu. Dağılan saçlarından birkaç

tutam alnına düşmüştü ve karşılaştığım görsel karşısında söyleyebilirdim ki fazlasıyla şanslı bir kadındım.

"Canını yakmak istemiyorum." Dediğinde gardımı indirerek ona doğru adımladım ve kollarımı boynuna dolayıp yanağına bir dizi öpücük bıraktım.

Meryem Hanel hayatımızdan çıkıp gideli üç gün olmuştu. Onun varlığının silinmesiyle Araz'ın üstünden bir yük kalkmış gibiydi. Eskisine nazaran gardı daha inikti ve kesinlikle daha sık gülümsüyordu.

Yedi gündür evliydik.

Ve bu yedi gün, yirmi dört yıllık hayatımın en güzel kısmıydı.

Onunla geçirdiğim her saniye kendimi daha güçlü, daha güzel ve daha sevgi dolu hissediyordum. Bana bir kraliçe gibi davranıyor, söz verdiği gibi dünyayı ayaklarımın altına seriyordu. Ona olan aşkım her geçen dakika büyüyor, evriliyordu. Ve biliyordum ki aynı şey onun içinde geçerliydi.

Ellerini kalçama yerleştirerek alnını alnıma yasladı. "Gittikçe kendini geliştiriyorsun." Dediğinde gülümsedim.

Her günümün bir kısmını baleye bir kısmını ise dövüşe ayırıyordum. Araz dövüş yeteneklerimin en az nişancılığım kadar iyi olmasını istiyordu. Geçen gün arka bahçede yaptığımız talimden sonra aralıksız üç saat benim ile sevişmişti çünkü hiçbir hedefi ıskalamamın onu tahrik ettiğini söylemişti. Bu konuda aynı hissiyati paylaşıyorduk çünkü Araz'ın elinde silah görmek libidomu arşa çıkarıyordu.

"Teşekkür ederim." Diyerek dudağının kenarını öptüm. "Mükemmel bir eğitmensin."

Hafifçe kalçamı sıkıp mırıldandı. "Mükemmel bir koca olduğumu da söylemeni istediğim için sana bir sürpriz hazırladım."

"Mükemmel bir kocasın."

Sözlerim ile kıkırdadı. "Daha sürprizin ne olduğunu bile bilmiyorsun milaya."

"Önemli değil." Diyerek bedenimi ona yasladım. "Ortada bir sürpriz olmasa bile kararım değişmez."

Araz eğilip dudaklarımızı buluşturdu. Bir süre içinde barındırdığı bütün tutkuyla beni öptü. Ardından geriye çekilip minik tebessümüyle lacivert gözlerini yüzümde gezdirdi. Bana bakışı her daim içimi ısıtıyordu.

"Odamıza gidip hazırlanmaya başla, milaya." Dedikten sonra tebessümünü genişletti. "Seni randevuya çıkaracağım."

Heyecanla gülümseyip geri çekildim. "Randevu mu?"

Başını sallayarak kalçamı biraz daha sıktı. "Bu gece için planlarım var. Bu yüzden yukarı çık, duş al, hazırlan ve sana en güzel gecelerinden birini yaşatmama izin ver."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Onunla vakit geçirmeye dünden razıydım. Açıkçası Elena ile ağabeyim Paris'e döndüğünden beri Hilal ile Güneş eve nadir uğramaya başlamışlardı ve korumaların neredeyse hepsi dışarıdaydı. Bu yüzden evin geneli Araz ile bana kalmıştı. Çalıştığı saatler haricinde birlikte vakit geçirebilmek ise mükemmeldi. Bazen o çalışırken bile yanına sızıyor, kucağında oturup kitap okurken onun işlerini halletmesini bekliyordum.

Araz belki farkında değildi ama onunlayken her anım en güzeliydi.

Yanağını öpüp geriye çekildim. "Öyleyse hazırlanmaya gidiyorum, Morskoy." İşveli bir tebessüm ile mırıldandım. "Benim ile duş almak ister misin?"

Lacivert gözlerinde bir ateş belirdi. Şeytani bir tebessüm ile bana doğru adımlayıp aniden ayaklarımı yerden kestiğinde kıkırdayarak bacaklarımı beline kollarımı boynuna doladım. Kalçama bir şaplak atıp boynumu dişlerken sorumu yanıtladı. "Bu soruya hayır demektense ölmeyi tercih ederim, milaya."

Dudaklarına kapanıp onu bütün aşkım ile sömürmeye başladığımda mutluluğum benliğimden sızıp onun varlığına süzüldü. Kokusu benim için bir pusulaydı. Her daim kalbimin yerini hatırlatır, yaşam sevincimi körüklerdi.

Araz spor salonundan yatak odamıza giden yol boyunca beni kolları arasında tutmaya devam etti. Onu deli gibi öperken merdivenlerden çıkamayabileceğimizi düşünmüş olmalı ki asansörü kullandı. Yatak odamıza girdiğimizde bacaklarımı çözüp kendimi üstünden aşağı attım. Üstümdeki sporcu sütyeni çıkarırken Araz taytım ile birlikte iç çamaşırıma uzandı. Saniyeler içinde beni çıplak bırakıp kendi soyundu.

Banyoya girdiğimiz sıra öpüşmeye devam ettik. Geniş duşa kabine adımlayıp sıcak suyu açtığımda Araz hemen ardımdaydı. Saçlarımı kenara çekip boynuma buseler iliştirdiğinde anında mayışarak ona

yasladım. Gözlerimi kapatarak dudaklarının tenimde yarattığı yıkımın keyfini çıkardım.

Bir elini göğsümden karnıma kaydırıp vajinamı kavradığında inlemeden edemedim. Sırtımı gövdesine yaslayarak ereksiyonunu belimde hissettim. Çoktan ıslanmış olan kadınlığıma bir parmağını iliştirerek beni yavaşça okşamaya başladığında dişlerini boynuma geçirdi.

Varlığında yok olarak kendimi ona bıraktığımda dudağımı ısırarak kontrolü elime almak istedim. Benim için sürpriz hazırlayıp randevuya çıkmamızı isteyen sevgili kocamı mükafatlandırmam gerekirdi. Araz ile yüz yüze gelip elini kadınlığımdan çektiğimde bir an afalladı. Ağzını açıp bir şey söyleyeceği sıra ona zaman tanımadan dizlerimin üstüne çöktüm ve dudaklarımı sert penisine dolayarak dilim ile kadife tenini yaladım.

"Siktir." Diyerek elini sarı tutamlarıma doladı.

Bakışlarımı yüzünde dolaştırırken bir yandan onu okşayıp emmeye devam ettim. Arzuyla kısılan gözlerine aralanan dudakları eşlik ediyordu. Bu öylesine büyüleyici bir görseldi ki içimdeki ateşi körükledi.

Diz çökmüş olabilirdim ama Araz'a diz çöktürmüş gibi hissediyordum zira herkesin korktuğu, minnet gösterdiği ve saygı duyarak sakındığı adam benim verebileceğim zevk için yalvaran bakışlar ile yüzümü arşınlıyordu.

Sağ elim ile büyük erkekliğinin alt kısmını okşayarak onu ağzımın içine almaya devam ettim. Dilimin ucun baş kısmındaki yarıkta dolaştırdım. Ağzımın içinde gidip gelmeye başlayarak saçımı daha sert kavradığında zevkle inledim.

"Sarışın." Diye hırlarcasına mırıldandı. "Beni mahvediyorsun."

Güzel çünkü o da aynısını bana yapıyordu.

Tadına vararak onu emdiğim sıra onu daha sert kavradım. Boğazıma vurmaya başlayarak kendini içime ittirdiğinde boğazımı rahatlatıp başımı hafifçe eğdim ve onu daha derinime aldım. Rusça küfürler savurarak dudaklarımı fethetmeye devam etti.

Gözlerini bir saniye olsun yüzümden çekmiyor, her saniyeyi zihnine kazımak istercesine beni büyük bir açlık ile izliyordu.

Başını geriye atarak nefesimi kesmek istercesine kendini ağzımın içinde ittirdi. Boğazıma çarpan penisinin başıyla boğuk bir ses

çıkardım. Araz ise kendini bende kaybederek mırıldandı. "Sıcacık." Dedikten sonra tok bir tonlamayla konuştu. "Moya krasivaya zhena slishkom tugaya." (Benim güzel karım fazla dar.)

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık her geçen saniye artış gösteriyor, parmaklarım kendime dokunmamak isteyerek karıncalanıyordu ama kadınlığımda hissetmek istediğim tek bir şey vardı ve o şu anlık ağzımı doldurmak ile meşguldü.

Araz aniden kendini geriye çekip penisini dudaklarımın üstüne vurarak tebessüm etti. Dizginleri eline alarak penisinin başını ağzımın içine iliştirip geri çıkardı. Penisinin üstündeki elimi çekip uslu bir kız gibi dudaklarımı aralayarak ona istediği her şeyi verdiğimde tekrar küfretti. Kendini okşayarak sadece penisinin uç kısmını ağzımın içinde tuttu. Ardından geri çıktı ve ben dudağımın kenarını kıvırarak penisine bir buse iliştirdim.

Aniden Araz eğildi ve beni yerden kaldırıp ters çevirdi. Beni duvara yasladığında sertleşen göğüs uçlarım soğuk zemini hissederek ürperdi.

Kalçama sert ve gürültülü bir şaplak attığında inledim. Omzumu dişleyerek elini kadınlığıma kaydırdığında gözlerimi yummadan edemedim. Parmaklarına damladığımı fark ederek göğsünden kopup gelen bir gürlemeyle soluklandı. "Beni bu kadar çok mu istiyorsun, milaya." Dedikten sonra dişlerini tenime geçirdi. "Sırılsıklam olmuşsun karıcığım."

"Evet." Diye inledim. "Evet, lütfen."

Elini belime yaslayarak beni kendine doğru çektiğinde kalçamı geriye attım. Gözlerimi aralayarak omzumun ardından ona baktığımda lacivertlerini bakışlarıma dikerek sert bir harekette içime girdi. Dudaklarımdan kopup giden nida banyoda yankı buldu. Araz belimdeki parmaklarını kasarak tenimi damgaladı. Diğer eliyle sarı tutamlarımı kavrayıp içime yerleştirdiği penisini çıkarıp tekrar tek bir darbeyle kadınlığımın duvarlarına vurdu.

Başımı duvara yaslayarak Araz'dan gözlerimi ayırmadım. Aralık kalan dudaklarımdan dökülen soluklarımı inlemelerim yalnız bırakmadı. Dengemi yitirmemek adına bir elimi duvara diğerini ise Araz'ın belimin üstündeki eline yasladım. Parmaklarını kavrayarak titreyen dizlerimin gücünü yitirmemesini umdum.

Araz ayağıyla ayağımı hafifçe ittirip bacaklarımı biraz daha açmamı sağladı ve pozisyonu derinleştirerek onu daha iyi hissetmeme neden

oldu.

İçimde gidip gelmeye başlayarak beni şehvetin kıyısına sürükledi. Sert ve hızlı darbeleriyle kalbim deli gibi atmaya başlamış, zihnimde belirginleşen yegane şey arzu haline gelmişti. İnlemelerimin boyutu her darbede büyüyor, nefesim kesilip duruyordu.

Araz saçlarımdaki elini çekip parmaklarını kadınlığıma yerleştirdi ve klitorisimi okşamaya başlayarak beni tamamen arsızlığın farklı bir seviyesine getirdi. Dudağımı dişleyerek bağırmamak için kendimi zor tuttum. Aldığım hazzın yoğunluğu benliğimi sarsarak bir tsunami misali ruhumu alaşağı etti.

"Benim sirenim." Diyerek kulağıma fısıldadı. "Seni krallığıma götürdüğüme memnun musun?"

Ağzımı açtım lakin inlemelerim yüzünden konuşamadım. Kadınlığımın en hassas noktasına vurmaya başlayarak gözlerimi yummamı sağladığındaysa adeta bağırdım. "Evet, evet, lütfen Morskoy, daha hızlı."

"Blayd'." Diye gürleyen adam algılarımın kapanmasına neden olarak içimde daha hızlı gidip gelmeye başladı. "Beni içine o kadar iyi alıyorsun ki yemin ederim sarışın, benim için yaratılmışsın."

Düşünemiyor, kelimeleri bir araya getiremiyordum.

Araz kalçama bir şaplak daha atıp daha şiddetli titrememi sağladı. G noktama savurduğu darbeler kadınlığımın kasılmasını sağladığında penisini daha sert sardığım o kısa anlar üzerinden aldığı haz ile küfretti. Bir kolunu belime dolayarak beni duvar ile bedeni arasında ezdi. Geçen saniyelerin ardından benim için her şey karanlığa gömülmüş, geriye bir tek aldığım zevk kalmıştı.

İnlemekten kuruyan boğazım ile kasıldım. Bacaklarım zangırdayarak belim büküldüğünde ufak bir çığlık dudaklarımın arasından kayıp gitti. Kasıklarımdaki doluluk hissi yok olup bacaklarımın arasından kendi rahatlamam akmaya başladı. Orgazmım bedenimin bütün işlevlerini sıfırladığında Araz beni tuttuğu için şükrettim.

Okyanus gözlü adamım temposunu arttırarak kadınlığımı ikiye ayırmaya devam etti. Bir elini tekrar klitorisime iliştirip beni okşamaya başladığında başımı yavaşça iki yana salladım. Öylesine yoğun bir orgazm yaşamıştım ki bir tanesini daha kaldıramaz, yapamazdım.

Dudaklarımdan anlamsız mırıltılar kayıp gittiğinde Araz kıkırdadı. "Hadi milaya, bana bir tane daha ver. Senin ile birlikte boşalmak istiyorum."

Nefesimi de sesimi de bulamadım.

Öylece durarak Araz'ın beni kıvama getirmesine izin verdim. Dudaklarını boynumda dolaştırarak beni okşadı ve aynı zamanda temposunu düşürmeden içime girip çıkmaya devam etti. Saniyeler içinde beni istediği yere getirdiğinde bedenimin onun hükmünde olduğuna emin oldum. Bana nasıl dokunacağını, nereden dokunacağını, her zerremi o kadar iyi biliyordu ki saniyeler içinde o ateşi körükleyerek yine benliğime yerleştirmeyi başarabilmişti.

"İşte böyle sarışınım." Diye gürleyerek derinliklerime çarparak inlememi sağladı. "Bir kez daha, benim için."

Onda kendimi kaybettiğimde bu sefer peşimden geldi. Sert üç darbesinin ardından kasılarak tekrar orgazm olduğumda Araz'da bana eşlik etti. Adımı sayıklayarak içime boşalmaya başladığında bacaklarımın arasından süzülen tohumları hissedebiliyordum.

Nefes nefese boynuma gömüldüğünde hareket etmeyi sonlandırmadı. İçimden çıkmak, beni bırakmak istemiyor gibiydi ve ona katılıyordum.

Gözlerimi açamayarak yaslandığım soğuk duvarda soluklandım. Araz içimde yavaşça hareket edip kollarını belime sararak beni kendine yasladı. Titreyen parmaklarımı kollarına sararak ondan güç aldım. Titreyen ve kudretini yitiren bacaklarıma güvenmiyordum. Beni ayakta tutacağına emin olduğum yegane adama sığınarak nefes aldım.

Araz içimden çıkıp yarattığı boşluk ile bedenimi elektrik akımına maruz kalmış misali sarstı. Beni hafifçe kaldırıp sıcak suyun altına yerleştirdi. Saçlarımın arasına buseler iliştirerek beni yıkamaya başladığında yaşadığım tatminliği tarif dahi edemezdim.

Benim için güvenli bir liman haline gelen adama dönüp gözlerimi araladığımda yüzündeki tebessüm ile beni izlediğini gördüm. Eğilip dudaklarımı esir aldığında kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda yükseldim. Hala titriyor oluşumdan dolayı bir an dengemi bulamadığımda beni daha sıkı sarıp göğsüne bastırdı.

Nefes almak adına hafifçe geri çekildiğimde lacivertlerine tutunarak mırıldandım. "Sana seni seviyorum demiş miydim?"

Gülümsemesini genişletti. "Bugün sadece bir kez dedin."

"Özür dilerim." Diyerek tekrar dudaklarımızı buluşturdum. "Seni seviyorum, Morskoy."

"Bu konuşan orgazmın mı?"

Sorusuyla kıkırdayarak geri çekildim ve elimi yanağına yasladım. "Hayır, kalbim." Dedikten sonra bilmiş bir sırıtış ile göz kırptım. "Ama orgazmım onu teşvik etmiş olabilir."

"Bende seni seviyorum, milaya." Diyerek alnımı öptü. "Seni bir kez daha duvara yaslamamı istemiyorsan acele edelim yoksa sürprizini alamayacaksın."

Başımı göğsüne yaslayarak küçük bir kız gibi sızlandım. "Beni yıkar mısın?" dedikten sonra iç geçirdim. "Yoruldum, Araz."

"Bebeğim bütün işi ben yaptım." Diyerek kahkaha attığında ona eşlik ettim. "Öyle deme, sonuçta bende olayın içindeydim. Vücudumu o açıda tutmak fazla efor istedi."

Araz şikayet etmeden beni yıkayıp saçlarımı şampuanladı. Benim ile işi bittiğinde onu rahat bırakarak duşa kabinden çıktım ve vücuduma doladığım havluyla odamıza döndüm. Yatağın üstüne yerleştirilmiş olan ve daha önce görmediğim elbiseye baktım. Beyaz minik taşlardan oluşan elbise fazla güzeldi. Derin yırtmacı ve askısız üstüyle çok şık duruyordu.

Kırk dakikanın ardından saçlarımı maşalamış, sade bir makyaj yapmış ve Araz'ın benim için seçtiği elbisemi üstüme geçirmiştim. Fiziğimi göz önüne çıkaran elbiseyle yatağın kenarına oturup ince topuklularımı giydim. Sahte beyaz kürkümü çıkarıp gözümün önünden durması için yatağın üstüne bıraktım.

"Sanırım seni odaya kilitleyip bu elbiseyle ne kadar muazzam gözüktüğünü bilen tek adam olmanın keyfini çıkaracağım."

Araz'ın sesiyle ona doğru döndüm. Kapının kenarına yaslanmış beni izlerken bakışlarını bedenimde gezdiriyordu. Siyah takım elbisesi ve gömleğiyle her zaman ki gibi lezizdi. Bir yanım her şeyi boş verip onu yatağımıza sürüklemek istese de sızlayan kadınlığım bana sakın aklından bile geçirme diyordu.

Bana doğru adımlayıp ellerini belime yerleştirdiğinde iltifatına karşılık verdim. "Teşekkür ederim, hayatım. Sende her zaman ki gibi çok yakışıklısın."

"Hazırsan çıkalım."

Başımı sallayarak kürküme uzandım. "Nereye gidiyoruz?"

Kürkümü giymeme yardım ettikten sonra elimi tutup tebessüm etti. "Gidince görürsün, milaya. Bu kadar meraklı olma."

Gözlerimi devirerek yüzümü ekşittim lakin ağzımı açıp bir şey demedim.

Araz ile evden çıkıp araca bindik. Arka koltuğa kurulduğumuzda şoför aracı çalıştırdı. Hemen onun yanında oturan koruma haricinde Araz yanımıza başka kimseyi almamıştı. Yine de takım elbisesinin altında bir silah olduğuna emindim.

Kolunu omzuma atan adam beni kendine doğru çektiğinde ona yanaşıp camdan dışarıya baktım. Sessizce manzarayı izleyip aracın Rusya sokaklarına karışmasını bekledik. Araz sarı saçlarımı okşayarak beni mayıştırsa da onu durdurmadım çünkü ellerini üstümde hissetmeyi seviyordum.

Dakikaların ardından Kremlin Sarayının yakınlarındaki oldukça lüks bir restoranın önünde durduk. Araz kapıyı açıp aşağı indikten sonra elini bana doğru uzattı. Parmaklarını kavrayıp araçtan indim. El ele adımlamaya başladığımızda bakışlarımı karşımdaki binada dolaştırdım. Eski yapısıyla fazlasıyla otantik duruyordu. Kapının önünde duran takım elbiseli adam yüzündeki tebessüm ile selam verip kapıyı açtığında Araz önden girip beni ardından sürükledi. Ve sadece benim duyabileceğim bir desibelde mırıldandı. "Herhangi bir yere gireceğimiz ya da çıkacağımız zamanlar benim ardımda durmalısın ki herhangi bir saldırı sırasında kendimi sana daha rahat siper edip seni koruyabileyim, milaya."

Afallayarak yüzüne baka kaldım. "Ne?"

"Güvenlik protokolü." Diyerek rahatlıkla konuştu. "Her daim ardımda ve biraz solumda kalmalısın. Böylelikle silahıma uzanırken vücudumu belirli bir açı da tutup seni kamufle edebilirim."

Gözlerimi kırpıştırıp elini daha sıkı kavradım. "Eğer beni korumak adına kendini öldürtürsen seni diriltir ve bir daha öldürürüm, Araz."

"Denklem senin ve benim üzerime kurulu olursa cevap asla değişmez." Dediğinde emreder gibiydi. "Her daim seni seçerim, Kutsal."

Boğazıma yerleşen düğüm ile nefes alamadığımda bu konuyu daha sonra tartışmak adına rafa kaldırdım. Evet, denklem değişmezdi çünkü ben de kendimi ona bir saniye düşünmeden kalkan ederdim. Yine de

bunu idrak etmek kalbimi kasıyor, canımı sıkıyordu. Araz'a bir şey olma ihtimalini kaldıramaz, bunu düşünemezdim bile.

Yanımıza yanaşan adamı fark edip önüme döndüm. Orta yaşlardaki krem rengi takım elbiseli adam az ilerimizde durup başıyla selam verdiğinde ağır bir rus aksanıyla konuştu. "Hoş geldiniz efendim. İstediğiniz gibi masanızı hazırlattım, buyurun."

Adam bizi mekanın köşesine doğru yönlendirdiğinde bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Tablolar duvarları süslüyor, loş ışık mekanı kısmi aydınlatıyordu. Yuvarlak masaların üstü kırmızı kadife kumaşlar ile örtülmüştü. Her masa da mumlar vardı ve leziz yemek kokuları içerisini kutsuyordu. Cam kenarında olmayan, geniş bir tablonun hemen altında kalan yuvarlak masanın önüne vardığımızda Araz adama teşekkür etti.

Sandalyemi çekip oturmama yardım etmeden önce üstümdeki kürkü alan sevgili eşim az ilerisinde bekleyen kadına kendi paltosuyla birlikte benim kürkümü de uzattı. Sandalyeye iliştiğim sıra Araz karşıma geçmek yerine tam yanımdaki sandalyeye oturdu.

Arkasına yaslanıp mekanı hızla taradığında kendimi tutamayarak mırıldandım. "Şu güvenlik protokollerinden bahseder misin?"

Gözleri beni buldu. Masanın üstünden uzanıp elimi tuttuğunda hemen parmaklarımızı birbirine kenetledim. Eğilip aramızdaki mesafeyi kapattığında ona eşlik ettim ve masanın altından bacaklarımı bacaklarına yasladım.

"Bunun gibi bir gece yaşamak istediğimizde öncesinde adamlarıma emir verir ve mekanı araştırtırım. Burası zaman zaman geldiğim bir yer olduğu için sahibini arayıp geleceğimizi söylediğim an gerekli önlemleri aldı. Bu önlemlerden kastım da masamızın cam kenarı olmaması, bizim için hazırlanan yemeği önce bizim ile gelen adamımın tatması ve içeceğimiz şarabın gözümün önünde açılması gibi şeyler."

Ağzım açık kaldı.

"Genel güvenlik önlemlerinden bahsedecek olursak şunu söyleyebilirim ki geçen gün Elena ile yaşananlardan sonra artık en az dört korumayla gezeceksin. Her ne kadar kendini koruyabileceğini biliyor olsam da her ihtimale karşı izlenmeni istiyorum."

"Dört az değil mi, Araz?" dedikten sonra homurdandım. "Ufak bir ordu peşime taksaydın daha iyi olurdu."

"Açıkçası aklımdan geçmedi değil milaya."

"Dört yeterli."

Sözlerim ile tebessüm ettikten sonra elimi kaldırıp parmaklarımı öpmeye başladı. "Önceliğim güvenliğin ve sağlığın, sarışın. Bu yüzden kurallara uymalısın."

"Denerim."

Aldığı cevap ile kaşlarını çattığında uzanıp dudağının kenarına bir buse iliştirdim. Hiddetlenen lacivert gözlerine tutunarak derin bir nefes aldığımda kendimi güvenli hissettiğim tek yerin onun yanı olduğuna bir kez daha emin oldum.

"Merak etme." Diyerek içtenlikle mırıldandım. "Artık yaşamak istediğim bir hayata sahibim. O yüzden kendime daha dikkat edeceğim."

Bakışları yumuşadığında sertçe yutkundu. "Artık mı?"

Gözlerimi kaçırarak elini okşamaya devam ettim. "Üvey annem öldükten sonra dünyada beni seven kimsenin kalmadığını hissedebiliyordum. Eylül varken bile yalnız olduğumu biliyordum. Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim o boşluk asla dolmuyordu. Bu yüzden yaşamak istemediğim zamanlar oldu."

Beni izleyen adamın kasıldığını göz ucuyla görebildim. Dudağımın kenarını dişleyerek şimdi bana oldukça eski bir zamanda kalmış gibi hissettiren anılarımı yokladım. Ölmek istediğim geceler olurdu. Yeni günü görmek istemediğim, kimseyi görmek istemediğim zamanlar çoktu. Ama hepsi geçmişte kalmış, o yalnızlık yitip gitmişti.

"O boşluğu doldurabiliyor muyum?" diye sorduğunda gözlerimizi buluşturdum. Okyanus gözlerine bakmak dahi içimdeki kırık parçaları bir araya getiriyor, beni tamamlıyordu. Bu yüzden bütün dürüstlüğüm ile sorusunu yanıtladım. "Fazlasıyla, Morskoy."

Eğilip şakağımı öptü ve kokumu içine çekti.

Garson gelip siparişlerimizi alıp gittikten kısa bir süre sonra Araz'ın sipariş ettiği şarap masaya ulaştı. Kırmızı şarabı kadehlere döken adam üzerine Araz ilk yudumu aldıktan sonra biraz bekledi. Ardından bana başıyla tamam dercesine işaret verdi. İçkimden büyük bir yudum alıp dakikalar içinde masaya konan yemeklere göz attım. Ziyafet niteliğindeki içerikler karşısında ağzımın suyu aktı.

Araz ile bir süre sessiz kalıp yemeğimize odaklandı. Gerçi daha çok ben yemeğe odaklanmıştım. Yanımdaki adam ise etrafa göz atmak, elini bacağıma yerleştirmek, daha fazla dayanamayıp sandalyemi

dibine kadar çekmek, bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırmak gibi daha yararlı eylemlerle meşguldü.

Arkasına yaslanıp şarabını yudumladığında beklemediğim bir soruyu dile dökerek ona bakmamı sağladı. "Bana biraz daha kendinden bahsetsene." Dedikten sonra ekledi. "Yani lise çağlarından, kimseye söylemediğin sırlarından, yaptığın çılgınlardan falan."

İçkim ile boğazımı ıslatıp ona yanaştım ve bacağımın üstündeki elini tutup bir süre ne diyebileceğimi düşündüm. Lise çağlarım berbattı. Her ailenin korkulu rüyasıydım. Kimseye söylemediğim hatta Araz'a bile söylemediğim sırlarım vardı ve benim ile mezara gideceklerdi ki bu sırların çoğu zaten yaptığım çılgınlıklardan oluşuyordu.

"Lisede başarılı bir öğrenci değildim. Eylül okuldaki tek arkadaşımdı. Ersay ile tanıştığımda biraz daha kendimi arkadaş sahibi gibi hissetmeye başlamıştım. Onunla yollarımız ayrıldıktan sonra ise ben kendi yolumu kaybettim." İç geçirdikten sonra kıkırdadım. "Bir polis kızına göre fazla sabıkam vardı. Üvey babamın torpili sayesinde birkaç kez tutuklanmaktan yırtmıştım. Sanırım bu yüzden de beni hiçbir zaman sevememişti. Adalet için yaşadığını söyleyen bir adamın kızı olarak fazla yasa dışı kalıyordum."

"Çünkü bu senin kanında var."

Araz'ın sözleriyle buruk bir tebessüm ettim. Doğru söylüyordu. Bu gerçekten de benim kanımda vardı. Bu yüzden hiçbir zaman belaya bulaşmaktan, suça karışmaktan rahatsız olmamış, hatta bu konu da profesyonel hale gelmiştim. Gerçek ailem ile büyüseydim daha ne kadar suçlu potansiyeli taşıyabilirdim bilemiyordum ama kesinlikle şu an olduğum baş belası halim o zamankinin yanından bile geçemezdi.

"Ve Adem Alazgir bunun farkındaydı." Diyerek algıladığım gerçeği dile döktüm. "Onun için bir mafya liderinin, bir suçlunun kızıydım. Babama benzediğimi biliyor, fark ediyordu. Belki de benden bu yüzden daha çok nefret etti. Belki de beni bu yüzden evcilleştirmeye çalıştı."

Okyanus gözlü adamımın çenesi kasıldı. Maruz kalmış olabileceğim şeyleri düşünerek sinirlendiğini biliyordum. Onu sakinleştirmeye çalışarak elini daha sıkı tuttum.

Parmaklarımı okşarken mırıldandı. "Gerçekten de babana benziyorsun, özellikle bakışların. O da senin gibi gözleriyle anlatırdı her şeyi. Bir bakışıyla emrederdi."

Kalbim bir ev ise Araz o evin içindeki sobaydı.

Beni her daim ısıtmanın bir yolunu buluyor, sözleriyle sarmalıyor, bakışlarıyla kutsuyor, elleriyle tapıyor ve varlığıyla onurlandırıyordu.

"Babam ile tanışmış olman ve onun seni sevmesi benim için bir armağan gibi." Diye fısıldadığımda boğazımdaki düğüm genişledi. "Sanki bana seni o göndermiş... Saçma ama bilmiyorum, böyle hissediyorum."

"Bunu bende düşündüm." Dediğinde tebessümüm genişledi. Aynı fikri paylaşmış olmamız dahi hoşuma gidiyordu.

Araz diğer eliyle saçlarımı okşamaya başladığında bir kedi misali avucuna yaslandım. Gözlerimin içine bakarak bir süre sessiz kaldığında okyanus gözlerine fısıldadım. Eğer benim ne söylediğimi sadece bakışlarım ile bile anlayabiliyorsa şu dakika sevgimi haykırdığımı bilirdi. Belki de anlamıştı zira dudağını kıvırarak eğilip dudaklarımı öptükten sonra mırıldanmıştı. "Bende seni, milaya."

Ruhumu okuyabilişine gülümsedim.

Geriye çekilip gözlerini kıstı. "Bana şu tutuklanmana neden olan deliliklerinden bahsedebilir misin?" diyerek homurdandı. "Karımın belaya bulaşması beni tahrik etti.

"Seni benim yaptığım her şey tahrik ediyor." Dediğimde sırıttı.

"Araba hırsızlıklarını biliyorum."

Sözleriyle iç geçirdim. "Hırsızlıklarım araba çalışım ile sınırlı değildi."

Derine gömdüğüm geçmişimin belki de an karanlık parçası buydu. Öylesine toprağın altında kalmıştı ki çoğu zaman ben bile varlığını unutuyordum. Açıkçası buna minnettardım. Gerekirse babamın ve Erdemin yarattığı travmaları her saniye anımsar ama o karanlık maziye göz bile atamazdım.

Araz'ın kaşları havalandığında gerçek bir merak yüzünü ele geçirdi. "Dinliyorum, milaya."

Beni inceleyen adamın gözlerine baktığımda söyleyeceğim hiçbir şeyin onun bana olan aşkını azaltamayacağını biliyordum. Belki bu çok büyük bir öngörüydü lakin hissedebiliyordum. Buna rağmen ona anlatmak istemiyordum çünkü o karanlık geçmişin bir parçasının bile bugünüme sirayet etmesine katlanamazdım.

Omuzlarımı silkerek oldukça üstü kapalı bir cevap verdim. "Dikkat çekmek istediğim ve başımı belaya sokarak bir şeyler hissedebilmeye çalıştığım zamanlardı. O an bana ne heyecan verirse onu yapardım.

Araba çalmak, beğendiğim bir kolyeyi çalmak gibi." Başımı yana yatırıp gözlerinin içine baktığımda okları kendimden uzaklaştırmak istedim. "Senin yaptığın en çılgınca şey neydi?"

Sorum ile dudağının kenarını kıvırdı. "Rus mafyasının başına geçmek."

Cevabıyla gülümsememi genişletip kadehime uzandım. "Gerçekten de çılgınca mıydı peki? Yani neye bulaşıyorum dediğin, kendini sorguladığın oldu mu?"

"Elbette oldu." Dedikten sonra ciddileşti. "Ama almam gereken intikamlar, görmem gereken hesaplar vardı. İşin içine girdikten sonra ise senin gibi benim de kanımda bunun olduğunu gördüm. Bu hayatı seviyorum, milaya. Emretmeyi, hükmetmeyi seviyorum. Bana yaşadığımı hissettiriyorlar."

Kadehimi kadehine vurdum. "Doğuştan hak ettiği hayata bir bumerang misali geri gelen kayıp iki gence ve yetişkin olup birbirlerine aşık oluşlarının şerefine."

Yüzündeki gülümseme odayı aydınlattı. Başını sallayarak içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra sohbet etmeye devam ettik. Tamamen önemsiz konular hakkında görüşler belirterek espriler yaptık. Öylesine eğlenceli dakikalar geçiriyorduk ki gülümsemekten yanaklarım acımaya başlamıştı. Hayatımın en güzel randevusunun içindeydim ve çıkmak istemiyordum. Araz ile bu şekilde vakit geçirmek bana kendimi tekrar genç hissettirmeye başlamıştı. Bazen içine düştüğümüz kaoslardan unutuyorduk lakin daha yolun başındaydık.

Ana yemeklerin ardından tatlılarımızı yedik. Doymuş bir karın ile ardıma yaslanıp derin bir nefes aldığımda tebessüm ettim. "Mükemmel bir akşamdı."

"Daha bitmedi." Diyerek ceketine uzandı ve iki bilet çıkarıp bana uzattı. "Asıl sürprizin bu."

Masanın üstüne bıraktığı biletlere baktığımda dudaklarım aralanıp gözlerim büyüdü. Kremlin Bale Tiyatrosunda gerçekleşecek Kuğu Gölü gösterisi için iki bilete bakıyordum. Kalbim heyecanla atmaya başlayıp dengesini yitirdiğinde sevinçle bağırmak istedim.

Kendimi tutamayarak Araz'ın üstüne atlayıp kollarımı boynuna doladığımda kıkırtısını işittim. Kremlin Bale Tiyatrosuna gitmek ve orada gerçekleşen bir gösteriye şahitlik etmek en büyük hayallerimden

biriydi. Ve Araz'ın böyle düşünceli olması kalbimi sıcak bir yorgan misali sarmalamıştı.

"Teşekkür ederim, sevgilim." Diyerek boynuna öpücükler iliştirdim.

"Gösteriye yetişmek istiyorsak kalkmalıyız."

Sözlerinin bitimiyle onu bırakıp ayağa kalktım. Öyle hızlı davranmıştım ki az kalsın sandalyemi düşürecektim. Araz hızlı refleksiyle buna mani olup tekrar kıkırdadığında utanamayacak kadar heyecanlıydım.

Paltolarımızı alıp el ele restorandan çıktık. Arabaya binme gereği duymadan hemen karşı cadde de kalan binaya ilerledik. Yüzümden silemediğim gülümsemem ile Araz'a baktığımda tuttuğu elimi kaldırıp öptü ve göz kırptı.

Sütunlardan oluşuyormuş gibi bir görüntü veren binaya girdiğimizde bizi kırmızı bir halı karşıladı. Etrafıma bakarak en az benim kadar şık gece kıyafetleriyle adımlayan kadınları gördüm. Adamların hepsi de smokinliydi. Kesinlikle bu geceki gösteri burjuva sınıfına özel olarak ayarlanmış olmalıydı zira atmosfer bunu işaret ediyordu.

Araz'ın yönlendirmesiyle ilerleyip birkaç kişiye selam verişini izledim.

Bize değen bakışların hepsi önce Araz'ı ardından beni buluyor, benim üstümde oyalanıyor, ardından o bakışların sahibi yanında kim varsa ona hakkımda olduğu bariz olan şeyler mırıldanıyordu. Bazı gözlerde beğeni ve hayranlık bazılarında ise saf kıskançlık görüyordum. Ama hiçbiri umurumda değildi. Önemsediğim tek şey gösteriyi bir an önce izleyebilmek ve bu süreçte Araz'a sıkıca sarılabilmekti.

Gösteri salonuna girdiğimizde doğruca yukarı da kalan özel localardan birine girdik. Sahneyi mükemmel bir açıyla gören alan altın ve kırmızı renklerinden oluşuyor, her şey son derece kraliyete yaraşır duruyordu. Kırmızı perdeler kenarlarda bağlanmış, balkonun çıkıntılı köşesine iki tane dürbün yerleştirilmişti. Araz ile paltolarımızı teslim edip locaya girdiğimizde balkonun kenarına ilişip etrafa baktım. Yerlerini almaya başlayan davetlilere göz gezdirerek karanlıkta kalan sahneye döndüm. Olduğum yere inanamıyor, gösteriyi böylesine mükemmel bir pozisyondan izleyebilecek olmanın verdiği keyfi dahi sindiremiyordum.

Araz'a döndüğümde yüzündeki tebessüm ile beni izlediğini gördüm. Şeker dükkanına adımlamış bir kız çocuğuna benzediğimin farkındaydım ama elimde değildi. Minnetimi göstermek adına kocama ilerleyip kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımızı buluşturup onu içimdeki bütün aşk ile öptüm.

Kaslı kollarını belime dolayarak beni kendine yasladı. Alt dudağımı dişlediğinde hafifçe geriye çekilip soluklandım ve gözlerine bakarak mırıldandım. "Seninle evlenmek ile doğru kararı verdiğimi biliyordum."

Kıkırdayarak alnımı öptü. "Benden başka bir çaren olduğunu sanman ne de tatlı ama ikimizde biliyoruz ki, kalem de esir düştüğün ilk günden beri yegane isteğin benim, milaya."

"Kesinlikle öylesin, Morskoy."

Sarı ışıkların kararmasıyla yerlerimize oturduk. Rahat ve geniş sandalyeye gömülerek bacak bacak üstüne attım ve yırtmacım sayesinde açığa çıkan tenimden rahatsızlık duymadım. Araz ise aksi bir görüşe sahip olduğunu belirterek elini çıplak bacağıma yerleştirip tenimi kavradı. Başımı omzuna yaslayarak ellerimi koluna yerleştirdim.

Karşımızda kalan localar ile aramızda belli bir mesafe vardı ve yüzlerini tam olarak seçemiyor olsam da bazı kişilerin bize baktıklarını seçebiliyordum.

Gösterinin başlamasıyla istemsizce nefesimi tuttum. Perdenin açılışıyla ise soluklanarak gülümsemeye devam ettim. Sahneye akın etmeye başlayan dansçılardan gözlerimi alamayarak bir büyünün etkisi altına girdiğimde Araz'ın şovu değil beni izlediğini biliyordum.

"Hikayesini bana anlatır mısın?" diye soran sevgilime bakarak gülümsememi genişlettim.

Tekrar sahneye döndüğümde birinci perdedeki sahneyi anlatmaya başladım. "Prens Siegfried sarayında yirmi birinci yaş gününü kutlar. Prensin annesi ise parti sırasında da diğer zamanlarda sık sık yaptığı gibi oğluna artık yaşının geldiğini ve evlenmesi gerektiğini söyler." Sahnedeki baletin etrafına toplanan balerinlere bakarak mırıldandım. "Prens Siegfried'ın etrafındaki kızlar çaresizce onu etkilemeye ve onunla dans etmeye çalışırlar fakat prens hiçbirine karşı bir çekim hissetmez."

Araz gözlerini dahi kırpmadan beni izledi.

"Annesi oğluna doğum günü hediyesi olarak bir tatar yayı verir." Dediğimde sahnedeki yaya göz attım. "Sorumluluklarından ve etrafındaki kadınlardan bunalan prens ise avcı arkadaşlarını da peşine takarak saraydan kaçar ve ormana gider."

İkinci sahne başladığında yüzümdeki tebessüm genişledi. Beyaz tütüleriyle dans eden balerinlerden gözlerimi alamıyor, büyülendiğimi hissediyordum. "Hikayenin asıl kadını olan Odette ve arkadaşları Rothbart adındaki bir büyücü tarafından kuğuya dönüştürülmüş ve gölün içine hapsolmuşlardır. Öyle ki gölün sularının onlar için ağlayan ailelerin gözyaşlarından oluştuğu rivayet edilir. Bu kuğular sadece geceleri insana dönüşebilmektedir ve büyü ancak bir erkek Odette'ye tüm kalbiyle aşık olunca bozulabilecektir."

Kulağımı şenlendiren notalara kendimi kaptırarak başımı hafifçe salladım.

"Prens ormanın derinliklerine inip gölün kenarına ilişir. Avcılara uzakta beklemelerini söyleyerek bir süre yalnız kalmak ister." Benim anlattıklarımın sahnede yansıma buluşuna şahitlik ettim. "Prens gölün üstünde süzülen ve kafasında bir taç olan beyaz kuğuyu görür. Alacakaranlığın düşmesiyle taçlı kuğu, prensin bu zamana dek gördüğü en güzel kadına dönüşür."

Sahnenin ortasındaki balerine baktım.

"Odette, Kuğu Kraliçesi." Diye mırıldandım. "Odette, Prens Siegfried'in akıl hocası olarak gizlenmiş olan şeytani bir sihirbaz olan Von Rothbart hakkında genç prensi uyarır. Onu ve diğer kızları kuğulara çevirenin Rothbart olduğunu söyler. Ve büyünün sadece tek bir yol ile kırılabileceğini anlatır." Bakışlarımı okyanus gözlere iliştirdim. "Kalbinde saflık olan bir adamın genç kızı içtenlikle ve bütün kalbiyle sevmesi gerekmektedir."

Üçüncü perde başladığında tekrar sahneye döndüm.

"Ertesi gün yaş günü kutlaması devam ederken prensin annesi oğluna kızlardan birini seçmesini ister. Prens Siegfried'ın aklıysa Odette'de kalmıştır ama yine de annesinin hatırına kızlarla dans eder. O sırada büyücü kendi kızını Odette'ye bürünmüş halde dans salonuna getirir. Prens haliyle kıza hayran kalır."

Yanlış Odette ile dans eden prensi izledim.

"O sıra sarayın dışında olan ve pencereden prensi izleyen Odette ise gördüklerine inanamaz. Prens, sahte Odette'ye aşkını ilan ederken,

gerçek Odette, oradan kaçar. Prens Siegfried, pencereden kaçan gerçek Odette'i görür ve hatasını fark eder. Odette'nin peşine düşer. Odette üzgün üzgün göle gitmiş, diğer kızların yani kuğuların arasına karışmıştır."

Sahnedeki balerinler ince bedenlerini savurarak ana balerinin etrafında dönmeye başladığında bir an konuşamadım.

Ardından iç geçirerek mırıldandım. "Prens, Odette'yi bulur ve olanları anlatıp kızın kendisini affetmesini ister. Tam o sırada kötü büyücü ve kızı korkunç yüzleriyle oraya gelirler. Büyücü Prensten sözünü tutup, kendi kızıyla evlenmesini ister. Prens ise büyücünün kızı ile evlenmektense ölmeyi tercih edeceğini söyler."

Notalardan umutsuzluk ve hüzün akıyordu.

Kalbime fısıldarcasına haykırarak yükselen melodiler her insanı hayran bırakacak kadar güzeldi. Öyle ki müzikten anlamayan biri bile bu efsunun kölesi haline gelebilirdi.

"Prens doğruyu söyler." Diye fısıldadığımda Araz beni dinliyordu. "Ölmeyi tercih ederek Odette'nin elinden tutup, birlikte göle atlarlar. Büyü bozulur ve kalan kuğular insana dönerler. Büyüden arınan genç kızlar isyan ederler, Odette'nin intikamını almak isterler ve kötü büyücü ile kızını da suya atarlar."

Tchaikovsky'in Swan Lake isimli bestesinin ilk ezgileri duyulmaya başladı.

"Prens ve Odette düştükleri derin suda boğulurlar." Dediğimde ana balerin ve balet sahnede dans etmeye, odak merkezi haline gelmeye başladılar. "Eskiden kuğu olan büyüden arınmış genç kızlar, Odette ve Prensin Kuğu Gölü'nün üzerinden yükselip cennete doğru giden ruhlarını izlemeye başlarlar."

Notalar artış gösterdiğinde içime bir huzursuzluk çöktü. Kasvetli ezgiler eşliğinde dans eden ikiliye bakmaya devam ediyordum ki Araz'ın kaşlarını çatarak önüne döndüğünü gördüm. Cebine uzandığını fark ederek ona baktım. Çıkardığı telefonun ekranına bir mesaj düşmüştü.

Beni öldürmenin bu kadar kolay olacağını sanmamıştın, değil mi, oğlum? Bu hatan için sana bir cezam var. Bir daha sakın bana karşı gelme. Ve sakın beni avlamaya kalkma. Yoksa ikinci kurşun senin kalbine girer. Ve bu sefer hedefimde gerçek kalbin olur.

Buz keserek ekrandaki mesaja bakmaya devam ettim.

Meryem Hanel'den geldiği bariz olan bu sözlerin anlamını sorguladığım o kısa saniyeler de Tchaikovsky'in ezgileri yükselmeye devam etti. Arşa çıkan notalar eşliğinde gözümü bir ışık aldı. Kırmızı noktaya karşı bakışlarımı kısık karşıya baktığımda loş ışıklar sayesinde hiçbir şey göremedim. Ardından beyaz elbisemin göğüs kısmına erişen kırmızı noktayı buldum.

Nefesim kesildiğinde neler olduğunu idrak ettim.

Araz benden önce davranarak harekete geçti ve her şey aniden bambaşka bir boyuta evrildi. Üzerime devrilen adam varlığını varlığıma bir kalkan haline getirdiğinde vücudumu kaplayan bedeninin kasıldığını fark ettim. Ne ara kapattığımı bilmediğim gözlerimi araladığımda lacivert bakışları buldum. Acıyla kasılan yüzü ve donuklaşan bakışlarıyla tam üstümde bulunan okyanus gözlümün dudaklarından buruk bir soluk kayıp gitti.

Beyaz elbiseme süzülen kana baktım ve hala çalmakta olan melodilere karışan bir çığlık attım.

Darbe niteliğinde binada yankı bulan notalar vaveyla mı örtüp sakladı. Davetlilerin alkışları sesimin kayıplara karışmasına neden oldu. Üstüme devrilen kocamın nefes alamadığını fark ettim.

Tchaikovsky son melodisine nokta koydu.

Kuğu Gölü bitip perde kapandı.

Ve Araz gözlerini yumdu.

B Ö L Ü M S O N U

Uzun süredir yazdığım ve beni en çok tatmin eden bölümlerden biriydi. Büyük ihtimal içinde yine sanat , müzik ve hikaye barındırmasından kaynaklanıyordu. Umarım sizde sevmişsinizdir, hepinize kocaman öpücük.

Sosyal Medya Hesapları

İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XLIII. BİR BEDEN İKİ ÖLÜ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XLIII. BİR BEDEN İKİ ÖLÜ
Billie Eilish - Six Feet Under
Christina Aguilera - Say Something
The Neighbourhood - Softcore
Halsey - I'm Not A Woman, I'm God

KUTSAL

Soğuk rüzgar estiğinde kalbimdeki kor alev yel buldu.
İçimdeki yangın harlanıyor, beni yakıyordu.
Dün gecenin yankısı zihnimin duvarlarına çarptı. Travmalarıma bir yenisi eklenmişti. Sonsuza dek çürüyen benliğimde zehir zemberek olacak bu kaos aklımdan silinmeyecek, benimle kabre girecekti. Gözlerimi her kapattığımda bir kan banyosu aklıma düşüyor, çığlıklar tuz biber olarak tadımı kaçırıyordu.
Yine birileri benden bir şeyler götürmüş ama bu sefer geriye de tek bir şey bırakmamıştı.
Gözlerimi aralayarak acı dolu haykırışımın sessini bastırmaya çalıştığımda başımı indirerek karşıya baktım. Cehennemin içine düştüğümüz o gece, benim kalbim sökülmüştü. Fiziksel olarak kurtulmuş olmamın tek nedeni Araz'ın üzerime kapanarak kendini bana kalkan etmesiydi. Bedenim yara almamış olabilirdi ama ruhum

ölmüştü. Bu derece hayattın dallarından sarkmamın nedeniyse karşımdaki manzaraydı.

Küçükken hayal kurardım.

Sahip olmadığım, olamadığım bir aile vardı zihnimde. Birbirini seven iki insanın evlenerek dünyaya getirdikleri çocuklardan oluşan çekirdek bir aile. Herkesin birbirini sevdiği, saygı duyduğu bir dünya.

Hayalimdeki baba, beni prensesi gibi gören gözümün içine bakan bir adamdı. O an sahip olduğum babamın tam tersiydi. Benim ile oyunlar oynardı ama stratejik bir açıdan hayata bakmamı öğretmeye çalıştığı için değil, gerçekten beni mutlu etmek için bunu yapardı.

Hayalim de kardeşlerim vardı. Ağabeyim beni sever, küçük bedenimi her şeyden korurdu. Kız kardeşim ise güzel elbiselerini benimle paylaşır, saçlarımı örerdi.

Annem bana her gece ninni okur, sarı tutamlarımı okşardı.

O zamanlar bunların hepsini aklımın yarattığı sanrılar sanırdım fakat yakın bir zamanda öğrenmiştim ki aslında hepsi gerçekti. Aklımda yer edinen benim hayal sandığım o aile, benim gerçekliğimdi.

Benden sökülerek alınan, bir hiçmişim gibi sanki bir değerim yokmuşçasına, başkaları için bir anlam ifade etmediğim düşünülerek çalınmış ve çocuk sahibi olamayan bir ailenin kollarına bırakılmıştım. Travmalar ve acılar ile büyümüş, sevilmediğimi bilerek yaşamıştım.

Üvey babamdan gördüğüm her nefret kendimden tiksinmeme neden olmuştu. Aklımca ondan intikam almak, canını yakmak isteyerek saçma işlere bulaşmış, bir dönem kendimi tamamen kaybetmiştim. Benliğimde saklı kalan, kimsenin bilmediği sırlarım vardı. İlgi ve şefkat görmek için türlü yollara başvuran o kızın, yaptığı hatalar vardı. Kimse bilmiyor ve bilmeyecekti zira her şeyi geride bırakarak kendime yeni bir düzen kurmuştum.

İçimdeki kızı öldürmeden önce, ona bir söz vermiştim. Hiç sahip olamadığım, tadına varamadığım o aileyi kendim kuracaktım. Onun lacivert gözlerine baktığımda, kalbimin onun sayesinde attığını anladığımda emin olmuştum. Bir gün çok sevecek ve sevilecektim. Ondan bir çocuğum olacak, ben sahip olamadığım o aileye sahip olacaktım. Ve asla ama asla çocuğumun benim kaderimi yaşamasına izin vermeyecektim.

Tabi bunlar birkaç gün öncesine kadar düşündüğüm, artık bana anlamsız gelen şeylerdi. Evet hepsi değersiz dizelerden ibaret olmuştu

çünkü önünde dikildiğim mezar taşının üstünde onun adı yazılıydı.

Okyanus gözlümün, ismi gri bir mermere kazınmıştı.

Araz Vladimirs, 1989 – 2023.

Gözlerimden kayıp giden yaşlar ile daha fazla metanetimi koruyamadım. Bugüne kadar biriktirdiğim her acının keskin tarafını yüreğime batırarak kendimi ağlamaya teşvik ettim. Aksi taktirde delirecek, kendi kederimde boğulacaktım. İçeride kalan, dışarıya atamadığım her zehirli duygu beni öldürüyordu. Hıçkırarak ağlamaya başladığımda titreyen parmaklarımı dudaklarıma iliştirerek isyan ettim. "Bana söz vermiştin." Sesim boğuk ve çaresizdi. "Beni bırakmayacaktın. Artık yalnız kalmayacaktım."

Kızgın ve öfkeliydim.

Olanlara, hayata ama en çokta sevdiğim adama.

"Niye kalkan oldun bana?" diye bağırdım. "Sen yokken yaşayabileceğimi mi sandın?"

Gücünü yitiren bedenim ile dizlerimin üstüne çöktüğümde ağlamam şiddetlendi. Nefes alamıyor, kontrolümü ele geçiremiyordum. İçimde bir şey kırılmış, parçalara ayrılmıştı. Bir daha asla düzelmeyecek olan o şey, beni yaşayan bir ölü haline getirmişti.

Araz, benim felaketim.

Onsuz kalabileceğimi nasıl düşünmüştü?

Bedenine saplanan kurşun bana gelmeliydi ki şu an onunla birlikte yanabilmeliydim. Olmamıştı, benim güzel sevgilim bencillik ederek bana bir yaşam sunmuştu. Şimdi onsuzdum ama ben onsuz kalamazdım.

Titreyen parmaklarımı toprağının üstünde dolaştırdım. Tek isteğim yanına kıvrılmak, onunla uyumaktı. Yegane dileğim onunla var olduğum gibi onunla yok olmaktı.

"Yalvarırım, uyan." Hıçkırıklarımın arasına karışan yakarışlarım ile toprağına daha sıkı sarıldım. "Araz, söz bir daha başını belaya sokmayacağım ama ne olur uyan."

Buğulu gözlerim ile mezar taşına baktığımda göğsümü delip geçen keder dilime vurdu. Çığlığım az ilerideki ağacın üstüne tüneyen kuşların korkarak kaçmasına neden oldu. "Bencil herif." Diye haykırdığımda kalbimdeki azap katlanarak arttı. "Madem gidecektin, beni niye almadın?"

Bir mezarın başında gözyaşları döktüğüm o gün, hikayem başlamıştı. O keder dolu yakarışlarımın ardından gelen okyanus gözlü adamın sonum olacağını düşünmüştüm. Kötü biri olduğuna inanmıştım ama yanılmıştım. O adam, benim her şeyim olmuştu. Sarışınını yıkılmayan bir duvar haline getirmek için çok çabalamıştı lakin bilmiyordu, onun bana değen bakışları beni bulan elleri olmadıktan sonra benim yıkılmamamın bir nedeni kalmazdı.

Sığındığım liman alev almış, benden aşkım çalınmıştı.

Araz gitmiş, ölmüştü.

"Şu an beni gördüğünü biliyorum." Başımı geriye atarak gökyüzüne baktım. Puslu bakışlarımın ardından görüş açıma giren gri bulutlara doğru bağırdım. "Biliyorum, beni izliyorsun. İçten içe kızıyorsun bana. Sarışın kendine gel, öcümü almadan ağlama diyorsun." Ellerimin tersiyle yanaklarımı sildim. "Bizden esirgenen geleceğin hesabını göreceğim ama bil ki sevgilim, intikamını aldığımda bir saniye bile bu çirkin dünyada kalmayacağım." Mezar taşına çevrilen bakışlarım ile asla kabul etmek istemediğim bu gerçekliği sindiremedim. "Senin yanına geleceğim." Tebessüm etmeye çalıştım zira Araz beni ağlarken görmekten hoşlanmazdı. "Cehennemin dibinde bile olsan yanına gelip seninle yanacağım."

Titreyen parmaklarımı toprağında gezdirerek siyah saçlarını hayal ettim. Kokusuna muhtaç kaldığım tutamları okşadığımı düşünerek nefes almaya çalıştım ama başaramadım çünkü uzun bir süre gerçekten ona dokunamayacaktım. Kokusunu içime çekemeyecek, uğruna canımı verebileceğim o güzel lacivert gözlerine bakamayacaktım çünkü sevdiğim adam öldürülmüştü. Benim uğruma canını feda etmişti.

"Araz ben istemiyorum." Diye fısıldadım. "Ben bunu yapmak istemiyorum, canım acıyor, ben seni geri istiyorum. Sana sarılmak istiyorum." Sesim titrerken desibelimi alçalttım. "Morskoy, lütfen beni krallığına götür ben burada kalmak istemiyorum."

Beni duyuyordu.

Beni duyduğunu biliyordum.

Güçlü kalmamı istediğine emindim ama yapamıyordum. Bu çok fazlaydı. Onsuzluk çok fazlaydı. Ellerim bedenini arıyor, ciğerlerim kokusu için yalvarıyordu. Lacivert gözlerini görmek istiyordum.

Ruhuma hitap eden bakışlarını özlüyordum. Tok sesiyle bana bir kez bile olsa tekrar Milaya demesi için şu dakika canımı verebilirdim.

"Kutsal."

İşittiğim ses ile sallandığını yeni idrak ettiğim bedenimi doğrultarak ardıma baktım. Ağabeyim yanıma çömelip kızaran gözlerini yüzümde dolaştırdı. Bana acıdığını görebiliyordum.

Çaresizce yalvardım. "Kıvanç, ne olur beni bu kabustan uyandır."

Gözlerini yumarak başını çevirdiğinde güçlü kalmaya çabaladığını gördüm. Saniyeler içinde tekrar bana baktığında ilk defa ağabeyimin çaresizlik duygusunu bakışlarına iliştirdiğini fark ettim. Onunda canı yanıyordu ama kimse benim acımı anlayamazdı. Kalbim artık toprağın altındaydı. Onu ölmek zorunda bırakan kadın ise dünyaya gelmesine neden olan kişiydi. Benim yüreğini sökerek alacağım o canavar, bana bahşettiği güzelliği benden esirgeyerek ölüm fermanını imzalamıştı.

"Kutsal, gitmemiz gerek." Kıvanç'ın kolumdaki dokunuşuyla yerimden sıçradığımda başımı hızla iki yana salladım. Korkum gün yüzüne çıkarken bana böyle bir teklifte bulunmasına inanamadım. "Onu bırakamam. Burada tek başına kalamaz." Adeta sürünerek toprağının yanına iliştiğimde başımı sallamaya devam ettim. "Olmaz, biliyorsun beni göremezse üzülür, sinirlenir."

Kıvanç tekrar bana uzandı ama dokunuşundan kaçındım.

"Kutsal Rusya birbirine girmek üzere, Araz'ın gidişiyle ortalık savaş alanına dönecek. Acilen buradan gitmemiz lazım. Az önce Dimitri aradı ve seni bir an önce güvenli bir yere götürmemi istedi. Araz'ın babası gelip kontrolü devralana dek gitmelisin."

Kıvanç bana uzanmaya çalıştığında bağırarak ellerini ittirdim. "Araz'ı bırakmayacağım."

Okyanus gözlü adamımın vasiyetinde, Rusya'ya gömülmek yazılıydı. Bir gün öldüğünde evinin bahçesinde mezarını bırakmamızı istemişti. Kendini ait gördüğü, evinde hissettiği tek yerin burası olduğunu düşünerek böyle bir talepte bulunmuştu ama bu yanlıştı. Onun evi bendim. Benim yanımda kalması gerekirdi. Bu kasvetli ülkede soğuk toprağın altında değil, benim ışık saçan kalbimde ve sıcak kollarımda olmalıydı.

"Güzelim, yalvarırım yapma bunu." Dedi Kıvanç titreyen sesiyle ve tekrar bana uzandı. "Gitmemiz gerek."

Yapamaz, onu bırakamazdım.

Bu kabusun bitmesini istiyordum.

Bir an önce bu saçmalık sonlanmalıydı yoksa delirecektim.

"Anlamıyorsun." Dedim gözyaşlarımın ardından karşımdaki adama baktığımda.

Zihnimde yer eden lacivert gözlerinden ve içimi yakan gülüşünden başka bir şeyi düşünemiyordum. Ona dokunmanın, sıkıca sarılmanın hayaliyle can veriyor, bir mum gibi eriyordum. Kimse görmüyor, fark etmiyordu ama ben biliyordum.

"Anlamıyorsun, Kıvanç." Ellerimin altındaki toprağına vurdum avuç içlerimi. "Ben karşında değil buradayım." Tekrar toprağını avuçladım. "Bak ben buradayım. Onunla birlikte bu toprağın altındayım. Kendimi bırakıp nasıl seninle gelirim." Histerik bir kıkırtı dudaklarımdan döküldü. "Bu imkansız değil mi?"

Gerçekliğe dönmek istiyordum.

Bu yalandan uyanmayı diliyordum, hem de bir an önce yoksa çıldıracaktım.

"Araz öldü, Kutsal." Kıvanç'ın sert ve tok sesinde hayat bulan uyarıyla ona baka kaldığımda bir şeyi iyice anlamamı ister gibi gözlerime tutundu. Gökyüzünü anımsatan mavi gözlerinde bir ateş vardı. "Araz öldü ve sen bunu kabullenip devam etmek zorundasın."

Hayır, bu doğru değildi.

Araz, benim güzel felaketim. Onun kudreti her şeyin ötesindeydi. Bana söylemişti. Birlikte bir geleceğimiz olacağını anlatmıştı. Gözlerimin içine bakarak bir aile olmamızı istediğini haykırmıştı. Bütün bunları geride bırakıp gitmezdi. Bu gerçek değildi, bu yaşananlar gerçek değildi. Sadece bir kabustu. Eğer uyanırsam onun kollarında güne başlayabilirdim.

"Ölmedi ki." Diye fısıldadım ağabeyime. "Araz ölmedi. O buralarda bir yerde. Şu an bizi izliyor olmalı. Bana bağırdığın için sana kesin kızacak." Gülümsememe engel olamadım. "O beni bırakamaz. Sarışını olmazsa nefes alamaz." Toprağını işaret ettim. "Burada biri yok. Burada benim sevgilim yok." Neşeyle tebessüm ettiğimde Kıvanç'ın yüzüne yerleşen korkuyu anlamadım. "Üzülme abi, o geri dönecek. Zaten beni almadan gitmez. Söz verdi bana. Artık yalnız değilsin dedi."

Kıvanç elleriyle dudaklarını örterek bakışlarını kaçırdığında ne yapacağını bilemez gibi etrafa baktı.

Toprağı okşayarak tebessüm ettim. "Sen benim sevgilimi tanımıyorsun. O böyledir." Bir kıkırtı kayıp gitti dudaklarımdan. "İnsanların tahmin dahi edemeyeceği şeyler yapar çünkü herkesten zekidir. Hem o verdiği sözleri tutar." Bana korku ve endişeyle bakan adamın gözlerine tutunduğumda soğuk toprakta gezdirdiğim ince parmaklarım buz tuttu. "Bana söz verdi, Kıvanç. Seni yalnız bırakmayacağım dedi. Beni korumak için bir saniye düşünmeden kendini benim üzerime attı. İnsan bu kadar çok sevdiği birini bırakıp gidebilir mi?"

Ağabeyimin bakışlarında bir şey vardı. Mavi gözlerine ilişen acıma duygusu benden kaynaklanıyor olmalıydı. Oysa buna gerek yoktu. Ben onun göremediği gerçekliği görebiliyordum.

"Haklısın." Dedi ağabeyim. Sonunda sesimi duyabilmiş, yakarışlarımı dinleyebilmişti. Başını aşağı yukarı sallayarak bana yanaştığında ondan kaçınmadım zira dudaklarından kayıp giden onaylama beni rahatlattı. "Doğru söylüyorsun."

Bana sarılan kollarıyla bedenlerimizi birbirine yasladığında gülümsedim. Tebessüm ederek bana karşılık verdi. Ardından cebinden çıkardığı iğneyi ben daha algılayamadan boynuma geçirip içindeki sıvıyı bedenime enjekte etti. Öylece kala kalıp gözlerine tutunduğumda özür diler gibiydi. Kaşlarımı çatarak neler olduğunu anlamaya çalıştım ama başarılı olamadım çünkü tarifsiz bir huzur ruhumda açan bir çiçek gibi filizlendi. Sakinlik ve dinginlik kavramlarına aşinalık duymaya başladığım şu dakikalarda gözlerimi yumarak onun kollarına yığıldım.

Kıvanç'ın beni kaldırıp göğsüne bastırdığında başım düştü. Açık tutmaya çalıştığım gözlerim ile Araz'ın mezar taşına baktım. Aceleyle yürüyen ağabeyimin kollarından sarkıyorken birini gördüm. Ağaçların arasında dikilmiş, uzun boylu adam bizi izliyor gibiydi lakin gördüklerimi anlayamadım zira beynime bir perde çekildi.

Bir rüya gördüm.

Mavinin en güzel tonuyla kutsanmış bir okyanusun kenarındaydım. Sıcak kumlara oturmuş batmakta olan güneşi izliyordum. Esen rüzgar sarı saçlarımı savuruyor, üzerimdeki beyaz elbiseyi dalgalandırıyordu. Masalsı bir diyardaydım zira her şey kusursuz bir güzelliğe sahipti. Hiç olmadığım kadar huzurlu ve sakindim. Buraya daha önce gelmiştim. Babam ile bu kumsalda oturmuş, kocamı ve bebeğimi izlemiştim.

Gerçekliğin bu anda saklı kalmasını ne de çok isterdim ama bilinçli yanım beni dürtüyor, kendimi bu oyuna kaptırmamam gerektiğini söylüyordu.

Bedenime dolanan kollar ile geriye yaslandığımda sırtım göğsüne değdi. Sıcak nefesi saçlarımın arasına karıştığında kokumu içine çektiğini biliyordum. Bu yüzümde bir tebessümün oluşmasına neden oldu. Bedeninden yayılan akıma sarılarak başımı omzuna koyduğumda gözlerimiz buluştu.

Bir rüya görüyordum.

Okyanus gözlü adamımın içinde bulunduğu bu zaman, benim mutlu hissettiğim nadir bir andı. Bana bakarken ışıldayan gözlerine tutunarak gülümsediğimde dudağının kenarı kıvrıldı.

"Milaya."

Parmakları bedenimi daha sıkı sarmaladığında uyanmak istemediğimi fark ettim. Sonsuza dek bu anın içinde kaybolabilirdim. Onun olduğu yerde yaşarken onsuzlukta ölebilirdim. Rüya görmeye devam etmek istedim ama o beni gerçekliğe göndermekte kararlıydı.

"Kral öldüğünde taht savaşları başlar." Dedi bakışlarını bir saniye olsun gözlerimden ayırmadan. Beni ne denli yaraladığını görmez gibi konuşmaya devam ettiğinde sözlerindeki can alıcılığın aksine sesinde bir naiflik vardı. "Kraliçe diğerleri için yolda ki bir engel haline gelir." Tek kaşını kaldırarak azarladı beni. "Sakın bana yasımı tutarken yenileceğini söyleme." Avucunu yanağımın üstüne yerleştirdi. "Benim sarışınım, kaybetmeyecek değil mi?"

Ağlamak istedim ama yapamıyordum.

Sanırım içten içe bende onun gibi ölmüştüm.

"Sen yoksan kazanmamın ne anlamı var?" Kelimeler dudaklarımdan firar ettiğinde Araz'ın tebessümü genişledi. "Ben olmadığım için daha anlamlı." Diye fısıldadı ruhuma. "Benim uğruna ölümü göze aldığım krallığım artık sana emanet. Tahtımı bir başkasına verirsen asıl o zaman yasımı tutman gerekir çünkü ben bir hiç uğruna ölmüş olurum."

Son sözleriyle bir damla yaş kayıp gitti gözlerimden. Islanan parmaklarıyla iç geçirdiğinde mırıldandım. "Araz sen cidden öldün mü?"

Titreyen sesimde saklı kalan yakarış feryadımdı. Beni duyduğunu biliyordum. Sadece o değil, zihnimde beni duyuyor ve cevap olarak

üzerime kara bulutlar gönderiyordu. Az ilerimdeki okyanus hırçınlaşmış, bir fırtına baş göstermişti. Araf artık cehenneme taşıyor, güzel diyarım parçalara ayrılıyordu. Her şey gibi bu anda yok olacaktı çünkü benim mutluluklarım her daim pamuk ipliğine bağlanırdı.

"Savaşmalısın, Kutsal." Beni kendime getirecek kadar soğuk bir ses ile konuştu. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun." Eğilerek kulağıma doğru fısıldadığında sıcak nefesi buz tutmuş yüreğimi ısıttı. "Sadece unutma. Bunların hepsi bir rüya."

Evet, ben bir rüya görüyordum.

Dört bir yana savrulan saçlarım ve şiddetle karaya vuran dalgalar savaş çanlarının tok sesini andırıyordu. Kollarının arasında can vermeyi dilediğim adam bana bakarken yüzündeki tebessüm genişledi. Bana veda eder gibi bir hali vardı. Oysa ben bunu istemiyordum. Ondan ayrılmak son arzumdu. Benim tek dileğim oydu. Bu hayatta istediğim tek şey, okyanus gözlü adamdı.

"Bu gece yatağıma yatıp gözlerimi kapattığımda yine seni görecek miyim?" Sorumda saklı kalan dileği duymuştu. Kalbimin derinliklerinde saklanan aşkımın kudretinden emindi. Bu yüzden başını sallayarak beni onayladı. "Göreceksin, milaya."

Beni sıkıca sarmalayarak hayran olduğu tutamlarıma öpücükler bıraktığında gözlerimi yumarak kokusunu içime çektim. Bana baharları anımsatan, ruhumu çiçeklere boğan o kokusuna sığınarak mavinin en can alıcı tonunu içinde bulunduran okyanusunda kayboldum.

Dibe batan ruhum, onun kılıcının keskinliğiyle bezendi.

"Ben hep seninle olacağım."

Hızla gözlerimi aralayıp kendime geldiğimde derin nefesler alarak toparlanmaya çalıştım. Titreyen ellerimi kaldırarak yanağımdaki yaşları hızla sildim. Algılarım kapanmış gibiydi. Emin olduğum tek şey, Araz'ın yanımda olmadığıydı.

Ve böylelikle anladım ki, ben bir kabus görüyordum.

Başımı doğrultmaya çalıştığımda algılarım yerine geldi. Bedenimi hareket ettiremiyor, sersem gibi hissediyordum. Sanki bütün sinirlerim alınmış, uyuşmuştum. Bir uçağın içinde olduğumu anlamam saniyelerimi aldı. Kafamı düz tutmaya çabalayarak karşıma baktığımda gördüğüm kişiyle boğazım düğümlendi.

Elena biri mavi diğeri kahverengi olan gözleriyle bana bakarken bir duvardan farksızdı. Yüzü ifadesizdi lakin bakışlarına işleyen öfke kalıcı bir yer edinmişti. Dünya üzerinde ne hissettiğimi anlayabilecek yegane kişi tam karşımdaydı.

Aramızdan sessiz bir diyalog geçti.

Bir süre birbirimize baktık ve konuşmadan anlaştık.

Yanımda oturan ağabeyime döndüğümde dudaklarımı aralayarak titrek bir nefes verdim. En son Araz'ın mezarının önündeydim. Bu cümleyi kurduğuma inanamıyordum. Sevdiğim adamın toprağından sökülerek alınmamın nedeni olan ağabeyime bakarken bana iğneyle bir şey enjekte ettiğini anımsadım. Sanırım uyuşukluğumun nedeni oydu. Bana sakinleştirici vermiş olmalıydı.

"Neredeyiz?" Diye mırıldandığımda dilim döndü.

Ağzım kupkuruydu.

Araz'ın vurulmasıyla Rusya ayağa kalkmıştı. Kaldırıldığı hastaneye gelen Dimitri ağabeyimi aramış, o gelene dek başımda beklemişti. Bana gitmem gerektiğini söylediğini anımsasam da zihnim sisliydi.

"Yarım saate Türkiye'ye inmiş olacağız."

Kıvanç'ın sesiyle hızla ona döndüğümde kaşlarımı çattım. Araz'ı o soğuk ve kasvetli ülkede bırakmıştık öyle mi? Ben okyanus gözlü adamımdan kilometrelerce uzakta mıydım?

"Neden?" Dedim telaşlı bir tınıyla. Yerimden doğrulmaya çalışsam da yapamadım zira bedenim bir sıvı gibi akıyordu. "Rusya'ya dönmeliyiz."

"Yapamayız." Elena'nın soğuk sesi titrememi sağladı. Gözlerini, gözlerime kilitleyerek başını dikleştirdiğinde eskisinden daha sert ve mesafeli görünüyordu. "Şu an ortalık fazla karışık. Babam yönetimi devralmasın ya da sen mafyanın başına geçme diye ayaklanma çıkacaktır. İkinizde şu an bir hedefsiniz. Dimitri iç karışıklıkları halledene dek uzakta kalmalıyız."

Kaşlarımı çatarak duyduklarımı idrak etmeye çalıştım. Zihnimde Araz'ın sesi yankılanıyordu. Rüyamda söylediklerinin gerçeklikte izlerini barındırması kalbimi tekletti. Haklıydı, onun gidişiyle bir savaş başlamıştı ve tahtın boş olması her daim bir katliamın baş göstermesine neden olurdu.

"Ben kaçmam." Dedim kararlılığımı göstermeye çalışarak. Sevdiğim adam, onlar karanlıklarda saklansın diye ölmemişti. Ondan canını

alanların bir saniye daha nefes almasına izin vereceğimi zannediyorlarsa beni tanımamışlar demekti. "Araz'ın intikamını almak istemiyorsanız cehennemin dibine kadar yolunuz var ama benim sizinle gelmeyeceğimi bilin."

Kemerimi çözmeye çalışarak doğrulduğumda sersemliğim işimi zorlaştırdı. Öfkeyle soluklandığımda ağabeyimi bana ilaç verdiği için öldürmek istedim.

Kıvanç iç geçirerek söze girdiğinde ona bakmakta zorlandım çünkü yüzüme yerleşen ifadeye hakim olamıyordum. "Araz'ın ölümünü Türkiye basınından gizledik. Ailesi başına gelenlerden habersiz ama yer altı dünyası çoktan her şeyi duydu. Meryem Hanel, köşkün yolunu yarılamıştır ve iktidarı ele geçirdiği an vereceği ilk emir bizi öldürmek olacaktır." Mavi gözlerinde bir ateş yandı. "Bu yüzden bizim ile cehennemin dibine geleceksin çünkü seni koruyacağıma dair Araz'a bir söz verdim."

Bir kıkırtı dudaklarımdan kayıp gittiğinde kendime engel olamadım. Açıkçası olmakta istemiyordum. Zincirlerim kopmuştu ve artık hiçbir güç beni prangaya vuramazdı.

Ayağa kalkarak başımın dönmesine neden olduğumda kimseyi ve hiçbir şeyi umursamadan arka tarafa doğru ilerlemeye başladım. İçinde bulunduğumuz uçak Araz'a aitti ve onun arka bölmede saklanan her durum ve ana uygun kıyafetleri, silahları ve parası olurdu. Bu uçak yere indiği an, benim uygulamaya geçeceğim plan barizdi. Uğruna evladını öldürerek tahtına kurulduğu kadının hayatını elinden alacaktım.

"Kutsal, canının acıdığını biliyorum ama mantıklı hareket etmeliyiz." Ağabeyimin sesiyle durup ardıma döndüğümde az ilerimde olduğunu gördüm. "Mantığını kendine sakla, Kıvanç. Benim ihtiyacım olan tek şey kurşun dolu bir silah."

Ağabeyime sırtımı dönerek ilerlemeye devam ettiğimde üstüme yapışan kocamın toprağını fark ettim. Berbat bir haldeydim ve kendimi toparlamak zorundaydım çünkü Araz doğruyu söylüyordu. Her daim aklımı başıma getirecek sözler sarf eden adam yine yanılmamıştı. Onun gidişiyle başlayan bu savaşın sonunu getiremezsem onun ölümü anlamsızlaşırdı ve kimsenin sevdiğim adamın hayaletinin gücünü sorgulatmasına izin vermezdim.

Benim felaketim, her daim her şeyin ve herkesin üstündeydi.

Öyle de kalacaktı.

Arka bölüme girerek kapıyı ardımdan çarparak kapattığımda bakışlarım etrafta dolaştı. Yirmi metre karelik bir dolabın içindeydim. Solumda kalan kıyafetlere ilerlediğimde üstümdeki montu çıkardım.

Ağabeyimin sesini kapının ardından işitebiliyordum. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama sadece seni korumaya çalışıyorum." Dediğinde omuzlarımı düşürdüm. Bunun için ona minnettardım ama anlamalıydı, ben korktuğunda saklanan biri değildim ve olmayacaktım. Kıvanç konuşmaya devam ettiğinde iç çamaşırlarımla kalana dek soyundum. "Ortalık şu an çok karışık. Olanlardan beri sadece bir gün geçti ama haberi duyan herkes savaşmaya dünden hazır. Şu an düşmanlarımıza karşı zayıf konumdayız ve doğru adımlar atmazsak elde edeceğimiz tek şey kafalarımıza sıkılan bir mermi olur."

Siyah taytı bacaklarıma geçirip üzerime aynı renk uzun kollu dar bir kazak giydiğimde gözlerimi devirdim. Ağabeyimin sözlerindeki doğruluğu görmezden geliyordum çünkü aklımdaki plana güveniyordum. Onların bilmediği bir şeyi biliyordum, bu yüzden kendime güvenim had safhadaydı.

"Ölümden bu kadar korkma." Dedim beni duyabileceği bir desibel de. Ardından deri ceketimi üzerime geçirip çizmelerime uzandım. "Kaçmakta bir nevi ölmektir."

Dizime ulaşan topuklu çizmeleri giyip silahların asılı durduğu platforma ilerlediğimde ağabeyimin öfkeyle söylendiğini duysam da umursamadım.

Meryem Hanel'in kontrolü ele geçirdiğini görmektense gözlerimi oymayı yeğlerdim.

Daha hiçbir şey bitmemişti zira ben hamlemi gerçekleştirmemiştim. İstediği kadar herkesi korkutabileceğini düşünebilirdi ama beni ürkütmeye gücü yetmezdi.

Masadakiler, Araz'a sadıktı. Sırf Meryem'den çekindikleri için onun yanında kalmayı düşünebilirlerdi. Tabi bu durumda, beni düşman olarak karşılarına almaları gerekirdi. Eğer onlara en az Meryem kadar acımasız bir rakip olabileceğimi gösterirsem kimin yanında durmaları gerektiğini sorgulatabilirdim.

Her daim çizmemin içine gizlediğim bıçağı yine yerine yerleştirdim. Babamın silahının yerini öğrenmek isteyerek kapıyı aralayıp bana

yorgun gözler ile bakan adamı bulduğumda konuştum. "Silahım nerede?"

Kıvanç iç geçirerek bakışlarını kaçırdığında sabrının sonunda gibiydi. Elini beline atıp silahı çıkarıp ağır metali ona doğru uzattığım avcumun içine koyduğunda rahatladım. Şarjörü çıkarıp dolu olduğunu gördükten sonra yerine geri takıp silahı belime yerleştirdim. Kabinden çıkarak koltuğuma doğru ilerlediğimde düşüncelerim akın etmeye başladı. Uyanmaya başlayan zihnim, uyuşukluğunu sonlandırırken her şeyi ikinci plana iterek ana odaklanmaya çalıştım.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Araz masanın hükmünden söz ederken dört aileden bahsetmişti. Hilal'in babası, yani Alparslan Bozkır şimdilik kızının hatırına yanımızda kalabilirdi ama güçlenmezsem bana olan itaati kısa sürerdi. Herkes, her daim yıkılmayanın yanında kalmayı dilerdi. Haznedarlar bana aitti. Her ne kadar ağabeyim kararlarımdan hoşlanmasa da biliyordum ki beni yalnız bırakmazdı. Amcam ve Kumru, Fransa'daydı ve bu iyi haberdi. Karmaşa da arada kalmalarını istemezdim. Her ihtimale karşı destek olarak geriden bizi izleyen birileri olmalıydı. En önemlisi ise Araz ile kıydığımız nikah aracılığıyla ben de artık bir Vladimirs'tim. Masada söz hakkı olan iki ailenin de bir parçasıydım. Kozların çoğu benim elimdeydi.

Meryem Hanel silahlanmaya ve yanına müttefik çekmeye başlamış olmalıydı ki aynı şeyi bende yapmalıydım.

"Güneş ile Hilal nerede?" diye sordum.

Ağabeyim bir iç geçirip Elena'nın yanına oturduğunda karşısına geçtim.

"Sabaha karşı İstanbul'a döndüler. Hilal'in babası olanları duyunca onu yanına çağırdı. Güneş'te hem ona eşlik etmek hem de önden gidip nabız yoklamak istedi."

Başımı sallayarak soluklandım. Güneş'in önden gitmesi iyi olmuştu. Ön araştırma yapıp bana rapor verirse kimin nerede durduğunu daha iyi anlar ve ona göre davranırdım.

Sıktığım dişlerimin arasından mırıldandım. "Meryem." Dediğimde ağzımda acı bir tat oluştu. "Dün gece Araz'ın adamları şehrin altını üstüne getirip onu aradılar. Tek bir şey bile bulamamışlar mı?"

Nasıl olmuştu da o evden sağ çıkmıştı bilmiyordum. Nasıl olmuştu da günlerce burnumuzun dibinde dolaşmıştı bilmiyordum. Hiçbir şeyi

bilmiyor, anlayamıyordum ama şaşırmıyordum. Araz'ın zekasının annesinden geliyor olması büyük talihsizlikti ama dediğim gibi kimse benim sevgilimi geçemezdi.

"Kuyruk numarası gözükmeyen bir uçağın olaydan on beş dakika sonra kalktığını öğrendik. Büyük ihtimal Meryem'de o uçaktaydı. İstanbul'a dönmüş olması yüksek ihtimal. Araz'ın gidişiyle elini kolunu sallayarak istediğini alabilir, masadakiler elimizde delil olmadan Araz'ı onun öldürdüğüne inanmazlar."

"Araz'a gelen mesaj?"

Kıvanç başını iki yana salladı. "Kullan at telefonlardan yollanmış, Meryem'in gönderdiğini kanıtlayamayız."

"Güvenlik kameraları?"

Tekrar başını salladı. "Olay olmadan yirmi dakika önce arıza vermişler." Dedikten sonra iç geçirdi. "Meryem kendini ölü gösterdiği o üç günde her şeyi planlamış."

İç geçirerek gözlerimi yumdum ve akıl sağlığımı koruyabilmek adına gözümün önüne Araz'ı getirdim. Bana bakışı, dokunuşu, öpüşü... Hepsi bozuk bir plak gibi zihnimde dönüp dolaştı. Öyle ki kalbim acıyla kasılırken gözlerim tekrar yaşardı.

Uçak piste iniş yaptığında ayaklandım zira kaybedecek bir dakikam bile yoktu.

Uçaktan inip bizi bekleyen araçları fark ettiğimde en önde duran adam ile göz göze geldim. Güneş bana doğru adımlayarak gözlerini örten gözlüğünü çıkardığında yüzüne buruk bir tebessüm yerleştirdi. Karşısında durduğumda bana sarılarak varlığını hissetmeme neden oldu. Kollarımı ona dolayarak sarılışına karşılık verdim.

Geriye çekildiğimde gelişmeleri aktarmak adına konuşmaya başladı. "Köşkte toplantı var. Şimdilik kimseden bir atak görmedik ama Meryem Hanel güçleniyor. Kendisi köşke teşrif etmedi ama yakınlarda olduğuna eminim. Büyük ihtimal şu anlık kendini göz önüne atıp dikkat çekmek istemiyordur. Birkaç kişiyle iletişime girdiğini duydum. Yer altında söz sahibi olan herkes Araz'ın ölümüyle tekrar ona bağlılık gösterecektir."

Bunun olmasına izin veremezdim. Okyanus gözlü adamımın isteğini gerçekleştiremezsem şu dakika can vermemem için bir nedenim kalmazdı.

"Beni köşke götür." Dedim Güneş'e.

Başını sallayarak ardındaki aracı işaret etti. Güneş sürücü koltuğuna geçtiğinde Elena ile Kıvanç arkaya oturdu. Kimse tek kelime dahi etmiyor, sadece zırhını kuşanarak olacaklara hazırlanmaya çalışıyordu.

Zihnimin mantıklı yanının sesini kapatarak arkama yaslandığımda camın ardından akıp giden hayatı izledim. İstanbul hiç olmadığı kadar kasvetliydi.

Güneş son sürat sürdüğü arabayla boğazın kenarında kalan köşke vardığında kapıda bekleyen güvenlikler önümüze atlayarak bizi durdurdu. Belimdeki silahı kavradığımda az ilerimde dikilen takım elbiseli adamlardan biriyle göz göze geldim. Kulağında takılı duran cihazdan işittiği sözlerle kaşlarını çatarak yavaşça önümüzden çekildiğinde diğerleri de ona eşlik etti. Ellerimi silahın kabzasından çektiğimde yanımdaki adam sinirle söylendi.

"Harika, bizi bekliyorlar." Dediğinde haklı olduğunu biliyordum.

Meryem Hanel, zaferiyle bizi yerle bir etmeyi bekliyordu.

Güneş aracı köşkün önünde durdurduğunda kapıyı açarak aşağı indim. Yüzüme çarpan rüzgar sarı saçlarımı savurduğunda bakışlarım etrafta dolaştı. Köşkün önüne dizilmiş olan araçların yanlarında bekleyen korumalar bakışlarını üzerlerimizde gezdirdi. Hiçbiri bir şey yapmıyor, sadece bakıyorlardı. Belki gerilmem gerekirdi ama içim bomboştu.

Merdivenleri tırmanmaya başladığımda benimle gelen üçlüye baktım. Elena ve Kıvanç iki yanıma geçmişti. Güneş ise ardımdaydı. Beni adeta fanusa alarak bedenime bir kalkan oluşturmuşlardı.

Köşkün içine adım atıp büyük salona açılan kapılardan girdiğimde yuvarlak masayı gördüm. Etrafına konumlanan insanların yarısı bana bakarken diğerleri başlarını eğik tutmaya devam ediyordu.

Alparslan Bozkır, doğrularak beni selamladığında ona karşılık verdim. Geriye kalan simaların fazlasıyla yabancı olduğunu görmek sinirlenmeme neden oldu. Bunun tek açıklaması Meryem'in zannettiğimizden daha hızlı hareket etmesiydi. Masanın başında oturan kadın ardına dönerek sandalyesiyle bedenini kapatmıştı fakat elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarını görebiliyordum. Elde etmek için kendi oğlunu öldürdüğü tahtında sefa süren canavar öfkemin su yüzüne çıkmasını sağladı. Gözlerime inen perde, içimdeki kana susamış yaratığı tetikliyordu.

"Kutsal Haznedar." İşittiğim yabancı ses ile kaşlarımı çattım. İnce bir kadının adımı zikretmesiyle afalladığımı itiraf etmeliydim. "Bizde seni bekliyorduk."

Baş köşede duran sandalye bana doğru döndüğünde görüş açıma giren kişi, benim için bir anlam ifade etmiyordu. Tanımadığıma emin olduğum kadında gözlerimi dolaştırırken algılarımın köreldiğini hissettim. Otuzlu yaşlarında duran kadının kısa küt saçları vardı. Siyah saçlarına eşlik eden kahverengi gözleri ve çilli suratıyla tatlı bir görünüme sahipti. Sol omzundaki dövmeye kayan bakışlarım ile tekledim. İç içe geçmiş iki üçgen damgası onun bedenine de kazınmıştı.

"Vladimirs." Diyerek düzelttim. "Kutsal Vladimirs."

Masadakilerden fısıldaşmalar yükseldiğinde karşımdaki kadın afalladı. Bilmedikleri bir şeyi dile döktüğümü fark ederek sözlerimin altını çözdüm. "Araz ile evlendik. Kusura bakmayın, düğün davetiyeleriniz postada kaybolmuş olmalı."

Masadaki birkaç kişinin bana olan bakışlarında saniyeler önce olmayan bir şey belirdi. Saygıyla duruşlarını dikleştirdiklerinde bir soyadının nelere kadir olabileceğini tekrar görmüş oldum.

Karşımdaki kadına bakarak kaşlarımı çattım. "Sen kimsin?"

"Meryem Hanel'in vekili olarak buradayım." Dediğinde gözlerine baktım. Yüzündeki sinirlerimi bozan tebessüm ile oturduğu koltuktan kalktığında kendini tanıttı. "İsmim Mine Hanel."

Mini Meryem, kimdi bilmiyordum fakat başıma bela olacağı ortadaydı.

"Halam şu anlık kendini göstermek istemiyor." Tek kaşını kaldırdı karşımdaki kadın. "Son yaptıklarınızdan sonra ufak bir tatile ihtiyaç duydu ama ben buradayım." Yüzündeki sahte tebessüm silindiğinde Mine Hanel ciddileşti. "Onun vekili olarak sizi öldürmememin tek nedeni Araz'ın yasını tutmanıza izin veriyor olmam. Eğer yenilgiyi kabul edip üzerinizdeki bütün haklardan vazgeçerek ülkeyi terk ederseniz size bir zarar vermeyeceğim." Doğruca bana bakarak konuşan kadın sinirlerimi yerle bir etti. "Ama aksi yönde hareket ederseniz bu savaşı kazanamayacağınızı bilin."

Kendimi tutamayarak kıkırdadığımda herkesin bakışları beni buldu. Ağabeyim bile bana ne halt ediyorsun der gibi bakıyordu ama bu şaka gibi durumda kahkaha atmadan durmam mümkün değildi.

"Sen beni tehdit mi ettin?" Dudağımı dişleyerek kahkahamı sonlandırdığımda sarf ettiğim sözler ile karşımdaki kadın dik duruşunu bozmadan tebessüm etti ve konuştu. "Uyardım diyelim."

Bakışlarımı bizi izleyen insanlarda dolaştırdığımda akıl sağlıklarını sorgulamadan edemedim. Bazıları doğruca bana bakarken diğerleri başlarını kaldıramıyordu.

"Ben Haznedar ailesindenim." Sesimin yükselmesiyle herkesin bana dönmesi bir oldu. Bana bakan gözlerin hepsine tek tek değerek konuşmaya devam ettim. "Araz Vladimirs'in karısıyım. Onun sahip olduğu her şey benim. Ailemin sahip olduğu her şey benim." Bağırışım gözlerimin kararmasına neden olduğunda ellerim karıncalandı. "Sizin geçim kaynağınız benim. Cebinize giren para benim param." Ellerimi önümdeki masaya yaslayarak eğildiğimde bana bakan herkesi sorgularcasına tek kaşımı kaldırdım. "Ve siz bana karşı gelebileceğinizi mi düşündünüz?"

Sorum ile masadakiler birbirlerine kaçamak bakışlar attığında içlerinden biri samimi bir yaklaşım sergileyerek mırıldandı. "Kutsal Hanım, yanlış anlıyorsunuz. Biz kimsenin tarafında değiliz. Sadece Araz Bey öldü ve..."

Elimi masaya geçirerek büyük bir gürültü çıkardığımda bana bakan adamın gözlerine tutundum. "Evet, Araz öldü." Sesimin titrememesine kendim bile inanamadım. "Çünkü vekilinizin halası, kocama bir suikast düzenledi. Ve siz karşıma geçmiş, liderinizin ölümüne neden olan kadının yeğenine hürmet ediyorsunuz." Bakışlarımı bana dehşet ile bakan minik Meryem'e çevirdim. "Hepiniz intihar etmeye kalktığınızın farkında mısınız yoksa ben size bunu hatırlatmalı mıyım?"

"Halamın böyle bir şey yaptığına dair kanıtın yok."

Sinirle dişlerimi sıktım. "Sözüm yeterli olmalı."

"Üç gün öncesine kadar Haznedar kanından olduğunu bile bilmeyen biri için fazla cüretkar konuşuyorsun." Dedi Mine Hanel. Sandalyesine geri oturup arkasına yaslandığında alaycı bir tebessüm dudaklarına yerleşti. "Kendini ne sanıyorsun anlamıyorum ama ben karşımdaki tabloyu çok net görebiliyorum. Haznedarların asıl lideri, yani ağabeyin ağzını bile açmıyor çünkü büyük ihtimal yapması gerekenin bu savaşa girmemek olduğunu iyi biliyor." Kahverengi gözlerini üzerimde gezdirdi. Beni aşağılar gibi bir ifadesi vardı. "Ve sen, güzel bir yüze

sahip olmaktan başka ne gibi bir özelliğin var da bu masada söz sahibi olabileceğine inandın?"

Sorusuyla doğrulduğumda edindiği zafer ile keyiflenen kadına baktım. Duyabildiğim tek ses ise uzaktan gelen bir yakarıştı.

Bir tıslama sesi işitiyordum.

Ruhumun köhneliğinde sürünen canavar bana doğru yaklaşıyordu. Öfkesi öylesine kudretliydi ki içim kıpırdıyor, kanım adeta kaynıyordu. Bileğime dolanıp bedenimi tırmanmaya başlayan yılan göğüs kafesimin sıkışmasına neden oldu. Beynimdeki şalter attığında başımı yavaşça salladım.

"Haklısın." Dudaklarımdan kayıp giden sözlerle yavaşça hareket ettim. Masada oturanların ardından yürüyerek ekseni turlamaya başladığımda gözlerimi baş köşede oturan kadından ayırmadım. "Güzel bir suratım var. Açıkçası güzelden de öte." Tek kaşımı havalandırdım. "Bin tane estetik ameliyatı olsan benim çeyreğim etmezsin."

Yavaş adımlarım herkesin tedirgin olmasına neden olurken kendi sesime eşlik eden tek şey çizmelerimin topuklarının yarattığı gürültü oldu.

"Çoğunuz beni tanımıyorsunuz." Bakışlarımı masadaki diğer üyelerde dolaştırdım. "Ama benim ailemi ve babamı iyi bildiğinize eminim. Herkes babamın kızı olduğumu söylüyor ve Araz'da birkaç kez ona çok benzediğimi dile getirmişti." Tebessüm ettim. "Yani az çok yapabileceklerimi hayal edebilirsiniz. Görüyorsunuz ki, çıldırmaya müsait bir yapım var. Bu yüzden isteyen sınırlarımı zorlayabilir ama inanın bunu tavsiye etmem." Sandalyesini bana döndürmüş, yüzüme bakan kadının birkaç adım ilerisinde durduğumda tebessümüm genişledi. "Çünkü biri beni sınadığında sonu böyle oluyor."

Ayağımı Mine'nin oturduğu sandalyeye yerleştirip onu da sandalyeyle birlikte kendime doğru çektiğimde elimi boğazına doladım ve nefesini keserek bedenini oturduğu yerden kaldırdım. Masadakiler ayaklanarak neler olduğunu anlamaya çalıştığında ağabeyim belindeki silahı çıkarıp namlusunu çekti. Elena'da ona eşlik ederek aynı şeyi yaptığında Güneş açık duran kapıları kapatıp üzerine bir kilit vurdu.

Nefesini kestiğim kadın çırpınarak elimden kurtulmaya çalıştığında sol bacağımı kaldırarak hançerimi kabzasından çıkardım. Sıkıca kavradığım bıçağın keskin tarafını bana korkuyla bakan kızın yüzünde

dolaştırdığımda onu öldürmemek için kendimi zor tutuyordum. "Meryem seni önüme atarken başına gelecekleri biliyordu. Kadının kendinden başka kimse umurunda değil." Beni izleyen insanlara döndüm. "Sizde umurunda değilsiniz. O canavar, bir gün daha fazla yaşamak için hepinizi öldürür."

Morarmaya başlayan kadını sandalyesine fırlatıp oturmasına neden olduğumda elimdeki bıçağı dizinin biraz üstüne geçirerek onu olduğu yere bir nevi çiviledim.

Mine'nin çığlığı odada yankılanırken bazıları silahlarına davrandı ama ben daha hızlıydım. Belimdeki silahı çıkarıp tek tek herkese doğrulttuğumda duraksadım. Stratejik olmam ve akıllı hareket etmem gereken kısım bu noktadaydı. Düşman kazanmamalı, aksine dost edinmeliydim.

"Ben savaş istemiyorum." Parmaklarımın kavradığı demir yığınını indirdim. "Tek istediğim Meryem'in cesedi." Silahımı belime iliştirirken omuzlarımı düşürdüm ve acımı görmelerini sağlamaya çalıştım. "Araz'ın intikamını almak istiyorum." Onun adını zikretmem insanların bakışlarına bir hüzün yerleştirdi. "Bu yüzden tek ricam, Meryem'in arkasında durmayın, yoluma çıkmayın çünkü ben o kadını öldüreceğim ve bana engel olmaya çalışan herkesi de onunla beraber yok edeceğim."

Ardıma dönüp çevik bir hareket ile hançeri Mine'nin bedeninden sökerek aldım. Genç kadının acı dolu çığlığını yarıda bölen şey kalbinin üstüne sapladığım bıçak oldu. Göğsünden akan kanlar ile anında titrek bir nefes verip gözlerini yumduğunda dehşete uğramış bakışlara döndüm. Az önce ki sözlerimi destekleyen infazım ile dürüstlüğümü ve kararlılığımı ortaya koydum.

"Kısacası saflarınızı sıkılaştırın." Hançerimi Mine'nin göğsünden çekip kanını elbisesine sildim. "Yanımda değil de karşımda kalırsanız." Kapıya doğru ilerledim. "Kalkana ihtiyaç duyabilirsiniz."

Güneş gelişim ile kapadığı kapıları araladığında önden çıktım. Merdivenlerden inerken yanıma gelen ağabeyim konuştuğunda bakışlarımı ona çevirdim. "Büyük gözdağı verdin ama insanlar seni bir tehdit olarak görürse işimiz zorlaşır."

İşittiğim sözleriyle adımlarımı yavaşlattığımda diğer yanımda kalan Elena'ya baktım. "Öyleyse siz burada kalıp diğerlerini avutun. Belki onları teselli ederseniz bize sempati duyarlar."

"Masada olmayan tek aile Çelikel'lerdi." Diye fısıldadı Elena bana yanaşarak. "Tarafsız kalmış olmalılar ama Meryem onları rahatlıkla yanına çekebilir. Eğer bunu yaparsa masadaki söz hakkı dağılımı yüzde elli elli kalır. İnsanları ikna etmemizde zorlaşır."

Derin bir nefes alıp aklımı toparlamaya çalıştım. "Öyleyse ben Çelikel ailesinden birileriyle görüşüp onları yanımıza çekmeye çalışacağım. Sizde burada kalıp diğerlerinin nabzını kollayın ve içeride yarattığım dağınıklığın kararlarını etkilemesine izin vermeyin."

"İyi yaptın." Dedi Elena. "Güç göstermen gerekiyordu. Üç gün öncesine kadar adını bile duymadıkları bir kadına saygı duymalarının en kısa yolu birini öldürebilecek kadar kıvamda olduğunu bilebilmektir."

Kıvanç beni şaşırtarak Elena'ya katıldı. "Babamda senin gibi fevriydi. Biri onu sinirlendirdiği an, ona saygısızlık ettiği zaman, anında bıçağına ya da silahına davranırdı. Fark etmeden gerçekten de babanın kızı olduğunu kanıtlamış oldun."

Sözleri boğazımdaki düğümü büyüttü.

"Güzel." Diye mırıldandığımda Güneş söze girdi. "Ben Kutsal ile gideceğim. Hilal'e yazdım, o da birazdan köşke gelip size yardım edecek."

Köşkten çıktığımda Güneş yanımda yürüyordu. Merdivenlerden inip arabaya doğru ilerlediğimizde birkaç saniye sadece derin nefesler alarak temiz havayı içime çektim. Birini öldürmeye bu denli alışmam normal miydi bilmiyordum ama anormal hissettirmediği barizdi. O kadının Araz'ın adını ağzına alması bile benim için yeterli olmuştu.

"Çelikeller hakkında ne biliyorsun?"

Arabanın yanında durup sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla yanıt verdi. "Ailenin masadaki yetkilisi, Yiğit Çelikel adında bir adam. Kendisi otuz dokuz yaşında. Babası geçen sene vefat edince işlerin başına o geçti. Küçükken, hırsızlık yaptığım dönemlerde bu adamın çetesine katılmak istemiştim. Yetenekli gördüğü insanlardan oluşan bir takımı vardı. Belli bir ücret karşılığında her türlü hırsızlığı yapıyorlardı." Kaşlarını çatarak mırıldandı. "Yunan Tanrılarına duyduğu saplantı yüzünden herkes ona Hermes der."

Hermes, Antik Yunan mitolojisine göre yolcuların, tüccarların, habercilerin, kumarbazların ve hırsızların Tanrısıydı.

Sertçe yutkunup boğazımdaki düğümü götürmeye çalıştım. "Seni niye çetesine kabul etmemişti ki?"

Güneş omuzlarını silkti. "Sanırım onun için yeterince iyi değildim. Hatta çetesindekilere de Yunan Tanrılarından isimler veriyordu. Çetesinde Hera adında bir kadın vardı. Topkapı sarayındaki eserlerden birini çalmıştı. Kod adı Zeus olan birini daha duymuştum. Londra'daki Graff Diamonds soygununun onun önderliğinde geliştiği söyleniyordu."

Ne diyemeyeceğimi bilemeyerek öylece kala kaldım.

Güneş gözlerini kısarak aklına gelen şeyi mırıldandı. "Hatta biri daha vardı. Adını anımsayamıyorum ama onunda Yunan Tanrılarından bir lakabı vardı. Sanırım A harfiyle başlıyordu. İstanbul'da gerçekleşen en büyük üç soygunun onun eseri olduğunu söylüyorlardı. Kumkapı'daki yer altı kumarhanelerinin ikisini patlatmıştı. Kasadaki diğer paralar ile birlikte bizim iki trilyonda çalınmıştı."

"Sonuç olarak bu adam işimize yarar mı?"

Sorum ile başını salladı. "Masanın büyük yetkisi sende olur, müttefikimiz olursa elimiz güçlenir."

Başımı sallayarak arabaya yöneldiğimde ardıma bakmadan konuştum. "Ufak bir işim var. Sende o sıra bu adama nasıl ulaşabileceğimi bulursan süper olur."

Anahtarın tuşuna basıp kilidi açtığımda Güneş'in sesini işittim. "Ne işin var?" dedikten sonra ekledi. "Bende seninle gelseydim."

Onu duymamazlıktan gelerek arabaya bindim ve aracı çalıştırıp yola koyuldum. Köşkten ayrılırken dikiz aynasından baktığımda davranışlarımı anlamlandıramayan adamı geride bıraktım.

Sahil yolundan devam ederek ilerlediğimde arkama yaslandım ve dudağımı kemirmeye başladım. Zihnimin parlaklığını kısarak bütün düşüncelerimi karanlığa gömdüğümde orada kalmalarını asla görünürlüğe kavuşmamalarını diledim ama bu isteğimin gerçekleşme ihtimali eksi sıfırdı.

Sağa dönerek deniz kenarında kalan lüks mekanların bulunduğu caddeye indiğimde ağzıma dolan kan tadıyla bir küfür mırıldandım. Dudağımı kanattığımı fark ederek iç geçirdiğimde direksiyonu daha sıkı kavradım.

Dakikaların ardından tadilatta olan restoran ve kafe kırması lüks mekanın önünde durdum.

İç geçirerek arabayı parka aldım. Az ilerimde kalan büyük binanın camlarına siyah muşambalar gerilmişti. Tabelası dahi yoktu. Sadece karanlığa bulanmış bir mekandan ibaretti. Motoru kapatıp arabadan indiğimde deniz kokusu ciğerlerime doldu. Bakışlarım etrafta dolaşırken tanıdık bir şeyler aradım fakat tamamen yalnızdım.

Kaldırıma çıkarak mekana doğru ilerlemeye başladığımda kalbimin ritmi hızlandı.

Göğüs kafesimin ortasına yerleşen bomba, her an patlayabilirdi.

Siyah filtreyle örtülmüş cam kapıyı ittirerek içeriye girdiğimde nefesim kesildi. Karanlığa gömülmüş alanda ilerlerken bir mezarlıkta adımlıyor gibi hissediyordum.

Geçmişimin gölgesi, üzerime örtülmüştü.

Anılarım canlanarak karşıma dikilen askerlerden ibaretti.

Mekanın ortasında durup gözlerimi etrafta dolaştırmaya devam ettiğimde adım seslerini işittim. Soluğumu bulamıyor, titrememi engelleyemiyordum. Ruhumdaki ateş bedenime yansıyor, beni yakıyordu.

Karanlığın içinden çıkıp karşıma dikilen adam ile buz kestim. Onu bıraktığım yerde bulabileceğimi düşünmezdim ama tam olarak buradaydı. Tam karşımdaydı. Anlaşılan bazı şeyler asla değişmiyor, yıllar geçse de bakiliğini koruyordu.

Gözlerimi yüzünde gezdirdim. Belirgin çenesi, beyaz teni ve siyaha çalan saçları vardı. Büyük kahverengi gözlerinde bir yorgunluk saklıydı. Uzun boyu ve yapılı bedeniyle az ilerimde durdu. Üzerinden eksik etmediği takım elbisesinin ceplerine ellerini iliştirirken tebessüm etti. Beni gördüğüne şaşırmamış gibiydi. Oysa ben afallamıştım. Yolumun yine onunla kesişmesi... Bu tesadüf olabilir miydi?

Gözlerine tutunduğumda onunla ilk tanıştığım zamanlarda ki halimin benden şimdi ne denli uzak olduğunu fark ettim. Başımı dikleştirerek adını zikrettiğimde tebessümü genişlemiş, gözlerinde bir parıltı yeşermişti. "Hermes."

"Tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkçü dükkanıdır derlerdi de inanmazdım." Dudakları şeytani bir tebessüme ev sahipliği etti. "Evine hoş geldin, Artemis."

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XLIV. TANRIÇANIN UYANIŞI

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XLIV. TANRIÇANIN UYANIŞI
Lorde - Team
Billie Eilish - You Should See Me in a Crown

KUTSAL

Geçmişin kapıları aralandığında bir daha hiçbir kilit ona mühür vuramazdı.

Akın eden hatıralar insanın benliğini karartır, unutmak istenilen her şey aniden karşında hayat bulurdu. Mazinin acı bir tadı vardı. İnsanın dilini uyuşturur, midesini bulandırırdı. Benim geçmişim öylesine karmaşık ve zehirliydi ki benliğim hatırladığı her şeyden hastalık kapardı.

İnsanlar genelde beni tanıdığını düşünürdü fakat anlamalıydılar ki kendim bile kim olduğumu bilmiyordum. Kişiliğime ve kimliğime ait büyük boşluklar vardı çünkü unutmaya çalıştığım şeylerin listesi kalabalıktı.

Küçüklüğümden beri böyleydim. Hoşlanmadığım şeylerden kaçınır, burnumun dikine giderdim. Her daim istediğim tek şey, yeni bir sayfa olurdu. Elde ettiğim bütün temiz başlangıçları kirletmek ise benim

lanetimdi. Bu huyumdan nefret ederdim. Ne zaman bir şeyler yolunda gitse benim gömmeye çalıştığım bir ceset gün yüzüne çıkar, hayaletler etrafımı sarardı.

Üvey babam ile büyük sorunlarım vardı. O beni her daim onarılması gereken, bozuk bir oyuncak olarak görmüştü. Onun bakış açısında ben zayıf ve güçsüzdüm. Saf bir sarışındım. Harcanabilecek bir hayattım. Öyle olmadığımı kanıtlamaya çalışırken kendimi parçalara ayırmıştım. Benliğim ile birlikte iyiliğimde un ufak olmuştu. Yine de bu sayede birçok şey öğrenmiştim. Herkesin güzelliğine kapılarak içindeki kötülüğü görmezden geldiği o kadın, bendim.

Yüzüm bir ışık kadar parlak, ruhum ise karanlık bir mahzenden ibaretti.

Okyanus gözlü adamım, bütün karanlıkları ışığım ile kutsadığımı söylerdi. Yanılıyordu. Ben siyahın içine iliştiren beyaz nokta değildim. Benim rengim siyaha çalan bir griydi. Diğer koyu renklerin yanında daha parlak duruyor gibi gözükse de aslında onlardan bir farkı yoktu.

Şimdi daha iyi anlıyordum ki başıma gelen bütün felaketlerin mimarıydım. Üvey babamla verdiğim psikolojik savaştan galip çıkamamıştım. Onun onurlu ve ahlaklı davranışlarına katlanamamış, işine verdiği değerin yarısını bana vermemesini sindirememiştim. Bu yüzden ümitsizce dikkatini çekmeye çalışarak, beni kurtarmasını umarak, kendimi o karanlık çukura atmıştım.

Ersay ile tanıştığımda kendime kötü bir çocuk bulduğumu düşünmüştüm. Serseri tavırlarına eklenen umarsızlığıyla kitaplardan fırlamış gibiydi. Onunla arkadaş olursam babamı delirtirim, her zaman olabileceğimi düşündüğü o işe yaramaz kadın olabilirim sanmıştım. Elde ettiğim tek şey ise, hiçbir şey olmuştu. Boşluğun içinde amaçsızca sürüklenen genç kadının arzuladığı yegâne dilek, onu sevebilecek insanların varlığını hissetmekti. Ersay ile yollarımız ayrıldığında onsuzluğun verdiği yalnızlıkla başa çıkamamıştım. Onun gidişi ve Eylül'ün sahte ölümü arasındaki zaman dilimin de bir yere ait olma ihtiyacıyla saçma yöntemlere başvurmuştum.

Nereden bilebilirdim, kendimi bulduğumu zannettiğim o noktanın benliğimdeki bütün iyilikleri katledeceği ateşin kıvılcımı olacağını?

Hermes ile ilk tanıştığımda kaybolmuş bir kızdım. Koca dünyanın içinde etkisiz bir elemandım. Ne gideceğim bir yön ne içimdeki

karanlığı gösterebileceğim biri vardı. Sahip olduğum tek şey, koca bir boşluktu.

Kan kırmızısı rengiyle sokakta parlayan Ferrari'yi anımsadım.

Sırf bir şeyler hissetmek uğruna o arabayı çalmış, son ses müzik ile İstanbul'un altını üstüne getirmiştim. Sabahın şafağına kadar sokaklarda gezmiş, en sonunda aracı ormanlık bir alana çekerek içinde uyumuştum.

Beni güzel rüyamdan söküp alan sesi anımsayabiliyordum.

Cama vurulan tok elin geride bıraktığı gürültü, gözlerimin aralanmasını sağladığında karşılaştığım yüz bana uzanılan bir eldi. Hermes'e ait olan arabayı çalarak yollarımızın kesişmesine neden olduğum o sabah, Kutsal'ın inzivaya çekilerek Artemis'in kontrolü ele geçirdiği gün olmuştu.

Beni polise götürmesini beklediğim adam yüzündeki tebessüm ile bana baktığında sebebini asla anlamadığım bir umut görmüştü gözlerimde. En azından onun söylediği buydu. Bana her zaman kayıp bir Tanrıça olduğumu mırıldanırdı. Onun gözünde ben insanları güzelliğim sayesinde kolayca manipüle edebilen bir kadındım. Bana ışığımın, karanlığımı nötrlediğini anlatırdı. Belki de bu yüzden kamuflajımın sağlam olacağını düşünmüş ve yakalanmamın oldukça zor olduğuna inanmıştı.

Haklı çıktığını belirtmeliydim zira hiçbir zaman yakalanmamıştım.

Hermes, o günden sonra bana yol göstermişti. İnsanların arasında kaybolabilen bir gölge haline gelmemi sağlamış, bildiği her şeyi bana öğretmişti. Ailesi gibi gördüğü, benim gibi yollarını kaybetmiş kişilerden oluşan ufak çetesine beni kabul etmiş, beni bir bütünün parçası kılmış, bana bir amaç vermişti.

Oldukça kısa bir sürede benden bir efsane yaratmıştı.

Artemis, dilden dile gezen fakat kimsenin gerçekliğinden emin olamadığı bir mit haline gelmişti.

Kimileri benim zamanımızın en ünlü suçlularından biri olduğumu söylerdi. Öyle ki, Erdem Gürsoy bile birçok kez Artemis isimli hırsızın ne kadar kurnaz ve zeki biri olduğundan bahsederek teşkilattaki arkadaşlarının onu yakalayamıyor oluşuna şaşırmadığını dile getirmişti. Bilmezdi ki, aradığı kişi yanı başında oturup onunla haberleri izleyen o kızdı.

Bazen ben bile unuturdum.

Bir yerden sonra çifte hayat yaşamaya başlamıştım. Hermes ve diğerleriyle birlikteyken bambaşka biriydim. Kontrol edilemeyen, zapt edilmek nedir öğrenmemiş o genç kadın asıl kişiliğimden apayrıydı.

Hırsızlardan oluşan çetenin göz bebeği olmak, bir ailenin üyesi olduğumu düşünmek beni değiştirmişti.

Artemis'e büründüğümde bütün kapılar bana açılır, kimse beni incitebileceğine inanamazdı.

Artemis benim yarattığım bir güvenli alandı. O alana girdiğimde bütün korkularım ve çekincelerim kaybolurdu. Beni bu hale getiren insanların yanından ayrıldığımdaysa maskemi kuşanır ve bildiğim her şeyi unutarak normal bir kadın olurdum.

Yetim ve kimsesiz bir kız halime bürünür, yılan edasıyla deri değiştirirdim.

Bunların hepsini yapmamın tek nedeniyse kendime duyduğum nefretti. Benliğimden öylesine tiksinirdim ki varlığımı unutup yeni biri haline dönüşmek isterdim. Sanki o zaman kendimi kabul edebiliyordum zira diğer türlüsü acı veren bir işkenceden farksızdı.

Artemis, benim karanlık yüzümdü.

O içimdeki yaratığın beş misliydi. Zalim ve acımasızdı. Değerleri olmaz, ahlak nedir bilmezdi. Sadece çıkarını düşünür, buna göre hareket ederdi. Bazen kontrolü devraldığını hissederdim çünkü kana aç bir canavardan farksızdı. Her daim stratejik davranır, aklını kullanırdı. Biliyorum, ondan farklı biriymiş gibi bahsetmem sağlıklı bir davranış değildi. Yine de gerçek buydu.

Artemis, yalnızlığımın ve çaresizliğimin ortaya çıkardığı alternatif bir beden gibiydi. Ne zaman hırçınlaşsam dizginleri eline alır, etrafı kana bulamaktan çekinmezdi. Bu zamana kadar sergilediğim her fevri davranış onun eseriydi. Kurnaz ve sinsiydi. İşine özen gösterir ama bazen de sadece içgüdülerinin tufanına kapılarak aceleci davranırdı.

O isim ile tarihe kazınmış hırsızlıklara imza atmıştım. Öyle ki Güneş bile yaptığım işleri hatırlıyor fakat ismimi bulmakta zorlanıyordu. Oysa çoğu insan o adı unutamazdı.

Artemis'i severdim.

Ta ki o geceye kadar...

"Elbette, borsadaki durum yüzünden birçok şirket kötü etkilendi ama yedek planımız olduğu için biz şanslıydık." İşittiğim sözler ile gözlerimi devirdiğimde oturduğum küçük karavanda sıkıntıdan patlamak

üzereydim. Döner sandalyeyi iki yana sallayarak kendimce vakit geçirmeye çalıştığımda davetli olduğu mekâna yerleştirdiğimiz ses kayıt cihazları sayesinde aramızdaki mesafelere rağmen duyabildiğim adam tekrar konuştu. "Biliyorum böyle bir zaman da yatırım yapmak mantıklı değil ama yine de sizin için hazırladığımız dosyayı incelerseniz fikrinizi değiştirebilirsiniz."

Ağzımdaki sakızı şişirip patlattıktan sonra çenemin yorulduğunu fark ettim. Kâğıt peçeteyi alarak sakızı çıkarıp çöpe attığımda karavanın küçük kapıları açıldı ve içeriye iki kişi girdi.

Zeus olarak tanıdığım adam alnında biriken terleri silerek yanımdaki sandalyeye oturduğunda Hera deri elbisesinin eteklerini çekiştirdi.

"Yokluğumuzda bir şey oldu mu?" diye sordu Zeus. Başımı iki yana sallayarak ona cevap verdiğimde imalı gülümsemem ile ona baktım. "İş sırasında birbirinizden uzak durmanız gerekiyordu."

Hera kıkırdayarak kızıl saçlarını düzelttiğinde kollarını göğsünde birleştirdi ve karşımda kalan ekranlara bakarak konuştu. "Bir gün beni anlayacaksın, çaylak. İnsan sevdiği adamın cazibesine karşı koyamıyor."

"Teşekkürler ama pas geçiyorum." Diye alayla söylendiğimde Zeus beni dürttü. "Kızı rahat bırak, Hera. Ona sadece iyi bir nişancı olduğu için Artemis demiyoruz."

İşittiğim sözlerle gözlerimi devirdim. Artemis'in bakireliğe karşı büyük bir yemin etmiş olmasına gönderme yapan adama dönerek orta parmağımı kaldırdığımda alayla şakıdım. "Seçici olduğum için kusura bakma."

Hera sözlerime kahkaha attığında tebessüm ettim. İkisiyle yaklaşık dokuz aydır tanışıyordum ama yıllardır arkadaşmışız gibi hissetmekten kendimi alı koyamıyordum. Bu tuhaftı. Ne de olsa haklarında doğru düzgün tek bir şey bile bilmiyordum.

Zeus göz kararından anlayabildiğim kadarıyla yirmili yaşlarının sonlarında geniş ve ağır bir kütleye sahip olan genç bir adamdı. Mavi gözlerine uyum sağlayan sarışınlığıyla çekici bir görünüme sahipti. Hera ise bir bakanın bir daha bakmak isteyeceği kadar güzel, benden dört veya beş yaş büyük bir kadındı. Her daim omuzlarına kadar gelen, alev kırmızısı bir peruk takardı. Niye kendi saçlarını direkt bu modele kestirip boyatmadığını bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Sanırım bu onun hem imzası hem kamuflajıydı.

İçinde bulunduğumuz çetenin en büyük kuralı hiçbirimizin birbiri hakkında en ufak bir fikri olmamasıydı. Gerçek adımız, yaşımız, kökenimiz, bizim ile ilgili en ufacık bir bilgi dahi gün yüzüne çıkmamalıydı. Bu yüzden takma isimler kullanıyor, asla kendimiz hakkında konuşmuyorduk.

"Bir gelişme var mı?" Zeus ciddileşerek önümdeki ekrana baktığında iç geçirdim. "Hayır, saatlerdir sıkıcı mevzulardan bahsediyorlar."

Hermes bize bir görev vermişti. Şu an dinlemekte olduğum ünlü iş insanlarından biri olarak görülen ve anılan adamın geçen hafta Çin'den getirttiği daha doğrusu çaldırdığı bir kese elması şimdi bizim çalmamız gerekiyordu. Kendisi kaldığı otelin alt katındaki restoranda iş yemeğindeydi. Bu fırsattan yararlanarak dairesine girip elmasları sakladığı kasasından çalmamız gerekiyordu ama on beş yaşındaki kızı hala evden çıkmamıştı. Oysa bu gece babasının haberdar olmadığı fakat benim araştırarak varlığından emin olduğum erkek arkadaşıyla buluşması gerekiyordu.

Tekerlekli sandalyede yavaşça dönerek sıkıntıyla nefes verdiğimde Hera boşta kalan sandalyelerden birine oturup bacak bacak üstüne attı. Büyük kahverengi gözlerini üzerimde dolaştırırken tebessüm etti. "Topkapı sarayındaki iş için beni hala tebrik etmedin."

Ona bakarak gülümsediğimde güzel yüzünde bir heyecan yeşerdi. "Senin için oldukça sıradan bir hafta sonuydu da ondan."

Hera kahkaha atarak bilgisayar ekranının yanında duran sakız kutusunu aldı. "Doğru söylüyorsun, yine de eğlenceliydi. Aslında Hermes'in benim yerime seni göndermesini beklerdim. Sonuçta kumarhanede çıkardığın üstün başarı ödüllendirilmeyecek gibi değildi."

Haklıydı. Hermes için yaklaşık üç trilyon çalmıştım fakat doğru düzgün taktir bile görmemiştim. Çetenin en değerli üyesi olduğumu düşünmüyordum ama diğerlerinden daha çok çalıştığım barizdi. Genelde en tehlikeli işlere ben giderdim. Bunun nedeniyse ardımda bırakacağım kimsenin olmamasından mütevelli ölmekten korkmamamdı. Eylül ve Erdem Amca yokluğumda üzülür ve acı çekerdi ama kendimi kandıramazdım. Yas dönemleri bir süre sonra yerini alışkanlığa bırakırdı. Kendimi topun ucuna koymaktan çekinmezdim. Bundan dolayı Hermes'in Topkapı sarayındaki işi bana vermesini beklediğim yalan değildi. Ama o bunun yerine başka bir görev vermişti. İlgimi çekmeyen bir işti çünkü benim için çantada keklik gibi duruyordu. Yine de dediğini

yapacaktım. Kendimden uzaklaşıp başka bir dünyanın içine girdiğim her saniyeye minnet duyuyor olmam beni çalışkan biri haline getiriyordu.

"Bana başka bir görev verdi." Dedim önüme düşen uzun sarı tutamlardan birini kulağımın ardına sıkıştırırken. "Yeraltı dünyasının gözde isimlerinden birinden bahsetti."

Adını söylememişti. Bahsettiğine göre adam anlatılamayacak kadar karmaşık biriydi. Onunla ilgili bir dosya hazırlayıp bu gece bana teslim etmesi gerekiyordu ki bir plan yapabilmeliydim. Umarsız bir tavırla mırıldandığımda sıkıntımı sesime iliştirdim. "Sanırım bir mafya babasıymış. Onda olan bir mührü çalmamı istedi."

Hera yüzünü ekşiterek mırıldandı. "Mafya babası mı? Göbekli bir dedenin evine girip kıymetli mührünü mü çalacaksın yani?" Omuz silkti. "Hiç de bir ödüle benzemiyor daha çok ceza gibi."

Az ilerimde oturan kadına katılıyordum. Hermes beni küçümsemezdi. Neler yapabildiğimi iyi biliyordu. Yine de kararında bir absürtlük vardı. Zeus söze girerek sevgilisini yalanladığında dikkatimi ona verdim. "Tahmin ettiğim kişiyse inan bana büyük bir ödül."

Hera ile aynı anda bize bakan adama döndüğümüzde merakım şahlandı. Daha fazla detay öğrenmeyi umarak yanımdaki adama yanaştığımda yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirdim ve uysal bir tınıyla mırıldandım. "Öyle mi?"

Zeus başını sallarken Hera bütün arsızlığıyla şakıdı. "Çok mu lezzetli?" diye sorduğunda ne demek istediğini anlamadım. Zeus kaşlarını çatarak ona bakan kızıl saçlı kadına döndüğünde sinirle homurdandı. "Şöyle diyeyim, o adamın beş metre yakınından bile geçmene izin vermem." Hera duyduğu sözlerle gözlerini pörtletti ve heyecanla parlayan bakışlarını bana çevirdi. Benim algılayamadığım bir gerçekliği kavramış gibi mırıldandı. "Kesin çok lezzetli."

Zeus sevgilisini göz ardı etmeye çalışarak bana baktığında bu durumu garipsemiş gibi konuştu. "Tuhaf, o adamın yanına seni göndermesi pek aklıma yatmadı."

Umarsız bir tavır ile söylendiğinde bana olan inanç yoksunluğunu umursamamaya çalıştım ve konuyu değiştirdim. "Herakles ve Athena ne zaman dönecekler?"

Bakışlarımı ekrana çevirdim. Herakles ve Athena, beş kişilik grubumuzun geriye kalan ikilisiydi. Biri iş amacıyla Berlin'e gitmiş diğeriyse yine aynı sebepten İbiza'ya yollanmıştı.

Ekranda beliren kişiyi fark ettiğimde doğruldum. Hedefimizin on beş yaşındaki kızı otelden koşar adımlarla çıkıp onu bekleyen aracın içine kendini attığında teras katındaki daire boşalmış ve görev süremiz başlamıştı.

Genelde planları ben hazırlar, kontrolleri kendim sağlardım. Bu yüzden ateşi körükleyerek tebessüm ettiğimde başlangıç emrini verdim. Bileğimdeki tokayla sarı saçlarımı sıkıca toplayıp oturduğum sandalyeden kalktığımda konuştum. "Hazırsanız başlayalım." Sinirle söylendim. "Daha Hermes'in yanına gidip mafya babasının dosyasını incelemem gerek."

Topladığım saçlarımın üstüne siyah kasketli bir şapka geçirdim. Hera ile Zeus ayaklandığında hep birlikte karavandan çıkıp üç farklı yöne dağıldık ve kalabalığa karıştık.

Hera bir müşteri gibi otelin girişinden içeriye sızdığında Zeus personel kapısına yöneldi. Ben ise yangın merdivenlerine doğru koşar adımlarla yürümek ile meşguldüm. Otoparkın içinden geçip geniş demir merdivenlerin başına geldiğimde mavi çöp kutusunun kapağını kapattım ve üstüne çıkarak demir merdivenin son basamağına tutundum. Demiri sertçe çekip yolumu açtığımda tırmanmaya başladım. Teras katının bir alt katı olan alana geldiğimde acil çıkış kapısına ulaşmıştım. Mandalı indirerek uzun koridora girdiğimde başımı yerde tutarak ilerledim ve asansörün önüne gelip düğmeye bastım. Saniyeler içinde bulunduğum kata ulaşan demir parçasına bindiğimde Zeus'u garson kıyafetleriyle buldum. Elinde tuttuğu gümüş tepsiyle yanımda öylece dikilirken onu tanımıyor gibi davrandım. Terastaki süitlere giden düğmeye bastığımda demir kapılar kapandı.

Bakışlarımı yerde dolaştırırken tepemde duran kameraya görüntü vermemek için çabaladım. Sisteme sızarak bazı kameraları etkisiz hale getirmeyi başaran Hera, hepsini geçersiz kılamamıştı. Bu yüzden normalden daha dikkatli olmalı, eşkalimizi belli etmemeliydik. Gizliliğimiz sonlanırsa çetedeki yerimiz giderdi.

Amaçladığımız yere ulaşıp asansörden indiğimizde süitteki misafirlerin özeline saygı gösterdikleri için güvenlik sistemi bulunmayan katta rahatça ilerledim ve görülmekten korkmayarak başımı kaldırdım. İki bin yirmi üç yazılı süitin önünde durduğumuzda sadece el iziyle açılan kapının önünde bekledim. Zeus tepsiyi yere bırakarak her ihtimale karşı yanında bulundurduğu silahını belinden çıkardığında ona kaşlarımı

çatarak baktım. İçeri de kimse yoktu ve saçma bir hareket ile silahı ateşlerse başımıza milyon tane insan toplardı.

Zihnimi okumuş gibi beni rahatlatmaya çalışarak gülümsedi ve mırıldandı. "Ne olur ne olmaz."

Gerek olmayacağını bilerek beklemeye başladığımda iki dakikanın ardından asansör açıldı ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi tekledi. Hera mini elbisesinin içinde kıvırtarak bize doğru geldiğinde alçak bir ses ile mırıldandı. "Bu elbiseye bayıldığımı söylemiş miydim? Adamın kalçama attığı şaplak sayesinde bütün elinin biyometrik izini alıverdim."

Gülümsememe engel olamadığımda Zeus söylendi. "Bu kadar kısa sürede kalçanı pataklamasını nasıl sağladın?"

Hera kızıl saçlarını savurduğunda kendine duyduğu güven ile cevap verdi. "Kör müsün? Çok güzelim."

Atışmalarını dinlemeyi bırakarak elime geçirdiğim eldiven ile özel üretilmiş olan elbiseye yanaştım. Adamın şaplak attığı yere eldiveni yerleştirerek cama yapıştırılan bir bant gibi parmak izini eldivene geçirdiğimde vakit kaybetmeden cihaza yöneldim. Eldiveni ekrana yerleştirerek kapının açılmasını sağladığımda Hera ve Zeus atışmayı bıraktılar.

Hissettiğim heyecan doruk noktasına ulaşırken nefesim tekledi. Yaşadığımı algılayabildiğim nadir anlardan birindeydim.

İçeriye girerek geniş holde adımladığım da bakışlarımı etrafta gezdirdim.

Süit, bir ev kadar büyüktü. Çalışma odasını bulmayı umarak durduğum sıra salonun ortasında dikildiğimizi fark ettim. Duvara asılmış olan tablolara göz atarken Hera'nın sesini işittim. Dresuarın üstünde duran inci kolyeyi kaldırarak güldü. "Bu benimdir."

Kolyeyi boynuna taktığı sıra bakışlarımı kaçırarak camdan dışarıya baktım. Her daim manyağın teki olmasına alışıktım ama ciddiyetsizliğinin sırası değildi. İçimde kötü bir his vardı ve bir an önce buradan gitmemiz gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Asıl çalmamız gereken şeyi bulmamız gerektiğini ona hatırlatmak üzere ardıma döndüğümde gördüğüm kişi beni olduğum yere çiviledi. Bedenime akın eden korku algılarıma vurulan bir ketten farksızdı. Aralanan dudaklarımdan kayıp giden soluk beni nefessiz bıraktı.

Mavi gözlerimin odaklandığı manzara yüreğimde başlayan bir yangındı. Kolları arasında duran küçük ayıya sarılmış olan altı

yaşlarındaki küçük kız gözlerini ovuşturarak odasından çıktığında az ilerisinde kalan Zeus'u fark etti.

Zihnimdeki kırmızı alarmı tetikleyerek gördüğü yabancı karşısında korkan küçük kız çığlık attı.

O gece Artemis'i bir kutunun içine koyup kilitledim. Onu benliğimin en derinine gömerek varlığını unutmaya çalıştım çünkü o gece, benim yüzümden küçük bir kız öldü.

Operasyon benim kontrolümdeydi. Öncesinde araştırmamı iyi yaptığımı düşünmüştüm çünkü hedefimiz o otel odasında on beş yaşındaki kızıyla yaşıyordu ve kızı soygunu gerçekleştireceğimiz sıra sevgilisiyle dışarı da olacaktı. Beklenmedik şey ise, küçük kızın velayet davasında verildiği annesinin onu bir geceliğine babasına bırakacağıydı. Kız kardeşini evde bırakarak giden abla, bize yol açmıştı.

O otel odasında attığı çığlık Zeus'un telaşa kapılarak silahını ateşlemesine ve küçük kızı öldürmesine neden olduğunda bir kurşunda kendime sıkmak istedim.

O lanet dolu gecede benim yüzümden masum biri öldü.

Ateşlenen silah zamanın durmasına neden oldu. En azından ben öyle zannettim ama bizim ötemizdeki dünya da her şey hareket hızını arttırmıştı.

Ben olduğum yerde kala kalırken Hera kriz geçirmişti. Olayın şokunu atlatarak sevgilisine doğru koştuğunda Zeus minik bedenden yayılan kanlara bakmak ile meşguldü. Sevdiği adamın yaptığı karşısında çıldıran kadın ona yumruklar savurarak kendine gelmesini sağlamaya çalıştığında geriye sendeledim. Süitin ardından gelen sesleri işitebiliyordum. Diğer odalarda kalan insanlar koridora dökülmüş, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bütün otel ayağa kalkmıştı ve biz cehennemin dibinde yanmamıza neden olacak bir günahın içine düşmüştük.

Bundan sonra her şey bir anda gelişmişti.

Hera, Zeus'u kendine getirmeye çalışırken benim tek yapabildiğim minik kıza bakmaktı. Küçük bedeni aldığı kurşun yarasıyla anında yeri boylamıştı. Minik vücudundan süzülen kanlar mermer zemini renklendiriyor, açık kalan gözleri doğruca bana bakıyordu.

Sanki beni görüyordu.

Göğsünün inip kalkmadığını algıladığımda anlamsız bir mırıltı dudaklarımdan kayıp gitmişti. Kız benim yüzümden, benim dikkatsizliğim yüzünden ölmüştü.

"Artemis." Diye bağırdı Hera gözyaşları içinde. Bakışlarına yansıyan keder ve çaresizlikte saklı kalan feragat dudaklarında hayat buldu. "Git, hem de hemen." Ne dediğini anlayamamış gibi kaşlarımı çattığımda ağlama krizine giren kadın şoka girmiş olan sevdiği adama sarılarak haykırdı. "Çabuk git buradan."

Kapının ardından gelen sesler şiddetini arttırdığında panik ve korku beni ele geçirmişti. Bir mezarlığın ortasında dikildiğimi anlamak delirecek gibi hissetmemi sağladığında istediğim hayatın bu olmadığını anladım. Üzerime yıkılan karmaşanın altında can verdim. Sadece bir yere ait olmak, kendime bir aile bulmak istemiştim. Oysa elde ettiğim tek şey, bir aileyi katletmek olmuştu.

O geceye dair hatırladıklarım ölene dek benim ile gelecekti.

Üzerime örtülen toprağın altında benim ile bu günahım yatacaktı.

Balkona çıkarak geniş çıkıntılara basarak metrelerce yüksekliği umursamadan diğer odanın balkonuna geçtiğimi hatırlıyordum. Orada bulunan demir sandalyelerden birini alıp balkon camını kırmış, odada kimsenin olmamasından yararlanarak evin içine sızmıştım. Ardından koridora çıkıp kalabalığın arasına karışmış ve bir gölge gibi karanlığıma sığınarak orayı terk etmiştim. Benim gidişimin ardından Zeus tutuklanmış, Hera ise polis arabasına bindirilirken kaçmaya çalıştığı için nefsi müdafaa adı altında öldürülmüştü.

O gecenin ardından hissettiğim yıkım ve öfke ölmek istememe neden olmuştu. İntihar etmeye kalkan sarışın, bunu başaramamıştı zira kendinden öylesine nefret ediyordu ki onun için ölümün bir kurtuluş olduğunun farkındaydı.

Böylelikle Artemis mazinin kanlı sayfalarında kayboldu ve onun yerini tekrar Kutsal aldı.

Az ilerimde duran adam ellerini siyah pantolonun ceplerine iliştirdiğinde gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Onu o olaydan beri yani neredeyse bir buçuk yıldır görmüyordum. Fakat hala aynıydı. Tek değişiklik gözlerindeki yorgunluktu. Dudağının kenarını kıvırarak alayla tebessüm ettiğinde bana olan bakışlarından bir özlem geçti. "Artemis, beni mi daha çok özledin, evini mi?"

"Bana böyle hitap etme." Diye karşı çıktığımda sesim beklediğimden daha soğuk ve mesafeliydi. Ona bakarken hissettiğim öfke canımı yakıyordu. İnsan gerçekten geçmişinden kaçamıyordu, oysa ben bu hatıraları silmek için büyük çaba sarf etmiştim. "Burası benim evim değil, hiçbir zamanda olmadı."

Hermes lakaplı adam bana doğru adımladığında gerilemedim. Birkaç adım ilerimde durup gözlerini kısarak tebessüm ettiğinde merak ettiği şeyi öğrenmek istedi. "Öyleyse burada ne işin var, Kutsal Vladimirs?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında Hermes başını salladı. "Evet, biliyorum. Açıkçası baya bir şaşırdım. Eskiden benim emrimde olan hırsızlar çetesinin kraliçesi yer altının kudretli ismi Araz Vladimirs ile evlenince beynimden vurulmuşa döndüm desem yeridir." Alaycı bir tebessüm dudaklarını ele geçirdi. "Senin büyük işlere imza atacağını biliyordum ama bu kadarını beklemezdim. Hem gerçek ailen hem nişanlın sayesinde İstanbul'un en güçlü kadını oldun. Tebrik ederim, Artemis." Dediğinde hitabını vurguladı. "Sanırım en başarılı vurgunun buydu."

Artemis.

Artemis.

Artemis.

Bu ismi duymalı uzun zaman oluyordu.

Kimliğimin bir parçası haline gelen bu hitabı bana bahşeden adam tam karşımdaydı. Hedefimi her daim on ikiden vurmam onun gözünde Artemis'e benzemem demekti. Bana verdiği her işte başarılı olmamın üstüne bana hedefini asla ıskalamayan Tanrıça olduğumu söylemişti. Bu yüzden bana böyle hitap ederdi. Geçmişimde saklı kalan şeyler vardı. Benim bile unuttuğum, unutmaya çalıştığım bu şeylerin mimarı da şu an bana bakan adamdı.

"Seninle başka bir konuyu tartışmak için geldim." Yavaşça adımlayıp köşede kalan sandalyelerden birine oturduğumda bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandım. "Geçmişimi bir kenara bırakabilir misin?"

"Geçmişin değil." Dedi ceketinin düğmesini açıp karşıma oturduğunda. "Geçmişimiz."

Gözlerimi devirdim. Bizim paylaştığımız tek şey çaldığımız ganimetlerdi. Daha fazlası hiçbir zaman olmamıştı ve olmayacaktı.

"Meryem Hanel'e savaş ilan ettim." Söze girdiğimde arkasına yaslanarak beni dikkat ile dinledi. "Bozkırlar benim yanımda, Vladamirsler ve Haznedarlar direkt benim. Yani geriye bir tek sen kaldın. Sen ve ailen." Tek kaşımı kaldırdım. "Bana karşı olmak ister misin?"

Sorum ile iç geçirip başını iki yana salladığında gülümsedi. "Hayatımın hiçbir evresinde seninle düşman olmak istemedim. Bu yüzden gitmene izin verdim."

Gittiğim günü hatırlıyordum. Benim yüzümden birinin ölmesi, bu saçma hayattan kaçmama neden olmuştu. Araz'ın evindeki ilk gecemde bana katil olmak için ateş etmek gerekmez dediğinde bu sırrımı ve karanlık geçmişimi bildiğinden şüphelenmiştim. Yine de tek kelime etmemesi ve bugüne kadar aksini düşünmeme neden olan bir hareket sergilememesiyle bu ihtimalin olmadığına inanmıştım. Şimdi görüyordum ki, okyanus gözlüm her daim benden bir adım öndeydi.

"O zaman benim yanımdasın?" diye şüpheyle onu sorguladığımda tebessümü genişledi. Bana göz kırptıktan sonra konuştu. "Elbette, Artemis."

Rahatladığımı söylemeliydim zira Meryem Hanel'e karşı elimin güçlenmesi beni öne atardı. O kadını gömmek için bulabileceğim her yardıma ihtiyacım vardı. Öncelikle de onu saklandığı çukurdan çıkarmalıydım ve ona yarar sağlayabilecek tek ailenin benim yanımda olduğunu duymasıyla pes etmeye yaklaşabilirdi.

"Bu arada Araz için üzgünüm."

İşittiğim isim kalbimin acımasına neden oldu. Zihnime düşen lacivert gözlerine duyduğum özlem aklımı kaybedecekmiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu acı tarifsiz azap döngüsünün fitiline atılan bir ateş parçasıydı.

"Başın sağ olsun." Dedi Hermes. "Araz iyi bir adam, kudretli bir liderdi."

Bakışlarımı kaçırarak ağlamamak için kendimle savaştığımda başımı salladım. Evet, benim felaketim her şeyiyle kusursuzdu.

"Yine de onun hatırına seninle ittifak kuramam." Sesinde hayat bulan sözler benim için ölümden ibaretti. Bakışlarımı onunla buluşturduğumda öfkem yüzüme yansıdı. Hermes benim bam telime basmaktan çekinmeyerek alaycı bir tavır ile konuştu. "Diğerleri yani ailen ve arkadaşların, gerçek seni biliyorlar mı?" Gözleri büyüdü.

"Güzel sarışının, aslında ne kadar tehlikeli biri olduğunu öğrendiler mi?"

"Hayır." Kesin tavrım ile can alıcı bir ifadeye büründüğümde ona yanaştım. "Ve asla bilmeyecekler."

Hermes ellerini teslim olur gibi kaldırdığında kıkırdadı. "Merak etme. Sırrın benim ile güvende." Ellerini indirip derin bir nefes aldığında omuzlarını silkti. "Yine de geçmişimizde ki tanışıklıktan sana güvenerek işe giremem. Sadakatimi kazanmak istiyorsan istediğim bir şeyi yapmak zorundasın."

Kurnazlığını kaybetmemesi beklediğim bir şeydi fakat zaman içinde bu kadar sinsileşmesi...

Gerçekten lakabının hakkını veriyordu.

Sinirlerimi alt üst eden adama bakarken düşündüm. Onun masadaki konumuna ihtiyacım vardı. Meryem'e karşı benim için eşsiz bir silahtı. Bu yüzden onunla anlaşmaya varmalıydım.

"Ne istiyorsun?"

Sorum ile bir zafer elde etmiş gibi gülümsediğinde başıma bela açacağını hissedebiliyordum. Bu zamana kadar ondan gelen her şey, bir lanet gibi üzerime çökmüştü.

Cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve ekranda yansıyan bir fotoğrafı görebilmem için cihazı bana doğru döndürdü. Gördüğüm büyük mavi safir taşıyla kaşlarımı çattığımda onun yüzündeki gülümseme katlanarak arttı.

"Bunu çalmanı istiyorum." Dedi kendinden emin bir şekilde. "Eğer bu taşı yarın akşama kadar bana getirirsen, sadakatim senindir."

Gözlerimi taşın üstünde dolaştırmaya devam ettiğimde üstü toz tutan sandığımın kapağını aralamak zorunda kalmam benim için büyük bir yenilgiydi. Derinlere gömdüğüm geçmişimin aniden hayata geri gelmesi ve karşıma dikilmesi tahammül dahi edemeyeceğim kadar canımı yakıyordu.

Asıl beni delirten nokta ise, eski benliğime duyduğum özlemdi.

"Son bir iş."

Kahverengiye bulanmış bakışlarına tutunduğumda göz kıparak gülümsedi. Yanağındaki gamze belirginleşmişti ve bu tek bir anlama gelirdi. Karşımdaki adam gerçekten mutluydu.

"İçindeki hırsızı uykusundan uyandır ve herkese Artemis'in ölmediğini göster."

Bu bir çağrıydı. Geçmişimin kanlı sayfalarında altın harfler ile ismini bırakan o kadının isminin yakarılması, bir yalvarıştı.

"Neden?"

Sorum ile tek kaşını kaldırdı. "Bir nedene ihtiyacım mı olmalı?"

"Evet." Diyerek dişlerimi sıktım. "Neden beni yine dünyana çekmek istiyorsun?"

Dudağının kenarı kıvrıldığında alaycılığı canımı acıttı. Her zaman ki gibi kendinden emindi. Hermes'in gözlerine baktığınız an zihninde dolaşan tilkileri görebilirdiniz. Hiçbir zaman onları saklama gereği duymazdı çünkü planını açıkça dile getirse bile asla o planın ardındaki niyetini duymanıza izin vermezdi.

"Sen hala benim dünyamdasın, Artemis." Dedi ve göz kırptı. "Gitmene izin verdiysem içindeki Artemis'i de senin ile yolladım. Her daim benim ellerimde var olan o parçanı seninle gönderirken bir gün geri geleceğini biliyordum." Alaycılığı yok olup yerini ciddiyeti aldı. "Unutma ki hiçbir şey ben demeden bitmez."

Sorguladığım zamanlar olmuştu.

Hermes'in beni neden bıraktığını anlamadığım, gitmeme nasıl izin verdiğini algılayamadığım günler geçirmiştim. Bazen bana acıdığını düşünmüştüm. Sandığı kadar güçlü olmadığımı gördüğü için yakamı bıraktığını düşünmüştüm. Şimdiyse yanıldığımı biliyordum. Beni bırakmıştı çünkü ona borçlanmamı istemişti. Bir gün beni yine kullanabileceğini bilerek gitmemi sorun etmemişti. Ve şu an yaptığım tam olarak onu haklı çıkarmak ve istediğini ona vermekti.

Çünkü başka çarem yoktu.

Çünkü Araz'ın istediği buydu.

"Bu işi yapacağım ama sözünden dönmeyeceksin." Diyerek ayaklandığımda kararlılığımı görmesini umdum zira dediği gibi bu son işti. Bundan sonra bir daha benden hiçbir şey talep edemez aksini yaparsa sonuçlarına katlanırdı. "O taşı avucuna bıraktığım an sadakatin benim olur."

Hermes ayaklanarak elini bana doğru uzattı. "Anlaştık."

Elini sıkarak bu anlaşmayı resmileştirdikten sonra ardıma bakmadan mekandan çıkmak üzere harekete geçtim.

Burası ve geçmişin izi bana iyi gelmiyordu.

Arabaya binip gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Ruhumun en derinine, toprağın metrelerce altına gömdüğüm kadını

sakladığım yerden çıkarmalıydım. İhtiyacım olan Kutsal, Kutsal Haznedar, Kutsal Vladimirs ya da milaya ile sarışın değildi. Şu an bana kalkan olabilecek yegane kişi içimdeki Tanrıça'ydı.

Bu yüzden derine indim.

Soğuk toprağı kazdım.

Ruhumun derinliklerinde esir hayatı süren kadın bir uykudan uyanır gibi gözlerini aralayarak başını kaldırdığında karanlığın içinde bir güneş gibi parladı. Elinde tutuğu yay ve ok ile her zaman ki gibi öldürücü bir cazibeye sahipti. Yüzündeki şeytani tebessüm beni korkuturdu fakat bilirdim ki kimse onun karşısında duramazdı.

Böylelikle, asıl benliğim gün yüzüne çıktı.

Ve Artemis beraat etti.

&

Bishop Briggs - River

KUTSAL

Boğazım da bir düğüm vardı ve gitmemeye kararlıydı.

Manzaramı süsleyen yıldızlara baktım. Araz'ın yatağında, onun kokusunun içindeydim. Tavandaki camların ardında kalan gökyüzünü izliyor ve olanları anlamlandırmaya çalışıyordum.

Hermes ile yaptığım görüşme sonucunda kendimi tuhaf hissediyordum. Sanki uzun zamandır unutmaya çalıştığım ne varsa şimdi karşımdaydı. Benliğimden arta kalan o kadın, yine içimde yaşamaya başlamıştı.

Bir efsane olarak anılan, benim için ise her zaman bir hayal kırıklığı olan Artemis son hırsızlığına hazır ve nazırdı. Ben ise onun gün yüzüne çıkmasını asla istemiyordum.

"Biliyordun." Gökyüzünde konumlanan yıldızlardan bakışlarımı ayırmadan mırıldanmaya devam ettim. "Başından beri masum ve

korkmuş bir kızdan çok daha fazlası olduğumu biliyordun. Her daim benden bir sıfır önde oldun." Bir kıkırtı dudaklarımdan kayıp gitti. "Ne kadar saçma değil mi? Sana katil olduğunu haykıran suçlu damgası yapıştıran kadın aslında senden pek de farklı değildi."

Okyanus gözlü adamın, birbirimize benzediğimizi söylediği an aklıma geldi.

İçten içe bunu bilsem de asla kabul etmemiştim.

Oysa doğruydu.

"Sarışının tehlikeli bir suçluydu." Buruk bir tebessüm ettim. "Tıpkı senin gibi."

Bir yıldız kaydı gökyüzünden ve benim tek dileğim olan adam konuştu. "Evet, bu yüzden her zaman gözüme bin kat daha çekici geldin."

Sesini işitmek bana yaşadığımı hissettiriyor, ruhumun huzur bulmasına neden oluyordu. Yavaşça doğrulup dirseklerimi yatağa yasladığımda ona baktım. Kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bana bakarken tebessüm ediyordu. Siyah saçları hafifçe dağılmış, yine baştan aşağı siyah giyinmişti. Özlediğim lacivert gözleri doğruca bana bakıyordu. Tenim tenini arzuluyor, yüreğim onun ismini yakarıyordu.

"Nasıl öğrendin?" Dudaklarımdan kayıp giden sözlerde ufak bir sitem saklıydı. "Ne zaman öğrendin?"

Okyanus gözlü adamımın alaycı tebessümü genişledi. Derin bir nefes alarak bakışlarını kaçırdığında cevaplarını düşündü. Saniyeler içinde o güzel gözlerini yine benimle buluşturdu ve sorularımı yanıtladı. "İçinde benim paramın da olduğu kumarhanedeki kasayı patlattığında hırsızı takibe almıştım ama tebrik ederim gerçekten izini bulamadım. Aslında hakkında tek bir şey dahi bulamadım." Benim ile gurur duyuyor gibi güldü. "Yine de Yiğit'in bu tarz şeylerle oyalandığını biliyordum. Saplantılı olduğu Yunan Tanrılarının isimlerinden oluşan bir çetesi vardı. Yakasına yapıştım ama tek kelime etmedi."

Yiğit Çelikel, Hermes.

Ona Hermes demeye alışıktım. Bu yüzden gerçek adını sindiremiyordum. Düne kadar onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmezdim. Adını, soy ismini... Hiçbir şeyi bilmiyordum. Benim için sıradan bir suçlu olan adamın bu denli kudretli olması ve köklü bir

kartelde üyeliğinin bulunması, işte bu asla tahmin edemeyeceğim bir gerçeklikti.

"Sonra hayatıma sen girdin." İç geçirerek bana bakmaya devam ettiğinde onu duyduğum özlem benliğimi aleve verdi. "Nişan haberlerimizi görünce beni aradı." Tebessümü sinsi bir hal aldı. "Sana ve ufak çetesine sadakatle bağlı olabilir ama ailesinin parasının da içinde bulunduğu kasasının anahtarı bende. Bu yüzden asıl bağlılığı bana ait."

Tanrım, şu an ne kadar çekici olduğunun farkında mıydı yoksa ben ona duyduğum özlemden kafayı mı yemiştim?

"Bana senin eskiden onun çetesinde bulunan, Artemis isimli kişi olduğunu anlattı." Dedi okyanus gözlü adamım beni şaşkına çevirerek. "Yani uzun zamandır karanlık yollarda ayak izlerini barındırdığının farkındaydım."

"Neden bildiğini söylemedin?"

Sorum ile alaylı tebessümü genişledi. "Huyum kurusun, milaya. Hakkında her şeyi bilsem de her zaman senin bana anlatmanı tercih ediyorum. Geçen akşam sana hırsızlıklarını sorduğumda eline bir fırsat vermiştim ama ağzını bile açmadın."

Evet, Araz her zaman ona günahlarımı fısıldamamı tercih ederdi.

Ve ben her defasında hepsini kendime sakladım.

"Sana iki trilyon borcum var." Diye mırıldanarak bakışlarımı kaçırdığımda kıkırtısı odayı doldurdu.

Araz yanıma doğru adımladığında ayağa kalkarak ellerimi boynuna doladım ve bedenlerimizi birbirine kilitledim. Kokusu beni sıcak bir battaniye misali sarıp sarmaladığında ellerinde bir anka gibi küllerimden doğdum.

Okyanus gözlü adamım içimi titreten bir tonlamayla konuştuğunda ağlamak istedim. "Servetim senin, benim güzel karım. İki trilyonun lafı olmaz."

Kendimi tutamayarak gülümsediğimde Araz parmaklarını sarı tutamlarıma dolayarak yanağımı okşadı. Alnımı alnına yaslayarak gözlerimi kapattım ve onun varlığına şükrederek iç geçirdim.

"Her şey istediğin gibi oldu mu?" diye sorduğumda sadece ikimizin bildiği planın ağırlığı altında ezilmemek için kendimi zor tuttum. Sevdiğim adamın nefesi, nefesime karıştı. "Evet oldu. Ayrıca

oyunculuğunu hafife almamam gerektiğini bir kere daha anlamış oldum."

Geçen gece, hayatımın en korkutucu ve berbat olaylarından biri yaşanmıştı.

Araz'ın beni gösteriyi izlemek için o binaya götürüşünün planlı olduğunu bilmiyordum. Bana giydirdiği elbisenin kurşun geçirmez olduğunu bilmiyordum. Kendi takımının altında yine kurşun geçirmez bir yelek olduğunu bilmiyordum. O gece hiçbir şey bilmiyordum. Bu yüzden Araz üstüme kapanıp beni gelen kurşundan koruduğunda bedenime süzülen kanların gerçekten de ona ait olduğunu sanmıştım. Oysa her şey bir kurgudan ibaretti. Yeleğinin üstündeki kan torbasını patlatan adamdan süzülen o kanlar yalanının bir parçasıydı.

Sevgili kocam, annesinin ölmediğini öğrenmişti.

Bombalanan evden çıkan kadın cesedine otopsi yaptırıp o kadının annesi olmadığını anladığında işimizin bitmediğini fark ederek yeni bir plan kurmuştu. Meryem'in bize gelmesini sağlamış, Araz'ı öldü zannetmesine izin vermiş, bu şekilde onun önüne geçmemizi sağlamıştı.

Araz'ın elmacık kemiğindeki morluğu parmak uçlarım ile okşayarak kanıma sızan suçluluk ile mırıldandım. "Canın yanıyor mu?" diye sorduğumda planını bana daha önce söylemeyip ömrümden on yıl aldığı için sinirden ona geçirdiğim yumruğun izine baktım. Başını iki yana sallayarak gülümsemesini genişletti. "Hayır aksine bana yakıştı."

Dimitri, Güneş, Hilal, Elena ve ben plandan haberdardık.

Bir de Kumru.

Çünkü kız kardeşimin benim için endişelenip yanıma gelmemesi aksine Fransa'da kalarak elinden geldiğince herkese Araz'ın gerçekten de öldü dedikodusunu yayması ve bunu yaparken Rusya'da bir iç ayaklanma çıkmaması için Araz'ın ricasıyla Dimitri'ye uzaktan da olsa yardım etmesi gerekiyordu.

Sanırım Kıvanç hariç diğer çember üyeleri de her şeyi biliyordu. Ağabeyimin tamamen bilgisiz olması ise Araz'ın ricasıydı. Kıvanç'ın ne yapacağını ve davranacağını görmek isteyerek aklınca bir taşla iki kuş vurmaya çalışmıştı. Bu saçmalığa müsaade etmemin tek nedeni Araz'ın zor güvenen bir insan olduğunu bilmem ve ağabeyime karşı olan bütün yargılarını yıkmasını istememdi.

"O kadar çok ağladın ki bir an kendimden şüphe ettim." Diye mırıldandığında ona daha sıkı sarıldım.

Yüreğime batan acı, beni mahvediyordu.

Araz bana planını anlatmıştı zira gerçekten onun öldüğünü zannedersem bir saniye bile vakit kaybetmeden peşinden geleceğimi biliyordu. Bu yüzden bana doğruyu söylemiş, olaya beni de dahil etmişti. Benden tek beklentisi ise, oyunculuğumu konuşturarak mükemmel bir performans sergilememdi çünkü Meryem Hanel gün ışığına çıkmasa da gözünü üzerimizden çekmiyordu. Araz'ın öldüğüne inanmalıydı ve her şey son derece gerçekçi gözükmeliydi.

"Bir an için." Boğazımı yakan kelimeler yüreğimi dağladı. Saf bir dürüstlük ile mırıldandım ve ona yanaştım. "Bana asır gibi gelen o zaman diliminde, doğru ile yanlışı karıştırdım." Yutkunamıyor, nefes alamıyordum. "Canım çok acıdı, Araz." Emin olmak ister gibi parmaklarımı boynundaki damarın üstüne yerleştirdiğimde benim için atan kalbini hissettim. "Söz ver, bana o acının gerçeğini yaşatmayacaksın. Hatta mümkünse benden sonra öl. Ben senin içinde olmadığın bir dünyada kalmak istemiyorum."

Araz başını yavaşça iki yana salladığında bakışları yumuşadı.

Düşen omuzlarında bir teslimiyet saklıydı.

"Sarışınım, senden önce ölemem." Tok ve gür sesi tenimi karıncalandırdı. Ellerini yanaklarıma iliştirerek gözlerimin içinden ruhuma fısıldadı. "Sensizliğe dayanamam. Ya hemen gelirim peşinden ya da sen daha ruhunu veremeden sıkarım kafama."

Sözleriyle bir mıknatıs gibi ona çekildim. Ölümün adının bile onun dudaklarından dökülmesine katlanamıyordum. Bu yüzden her şeyi unutmak isteyerek onu öpmeye başladım. Dakikaların yarattığı saatler, saatlerin devirdiği günde onsuz kalmıştım. Beni uzaktan izlemesine ve ölü taklidi yapmasına müsaade etmiştim ama şu an tahammülüm yoktu. Onun sıcaklığını hissedemediğim tek bir saniyeye acımam kalmamıştı. Boynuna doladığım kollarımı sıkılaştırarak siyah saçlarına parmaklarımı doladığımda belimi sıkıca kavradı ve beni kendine doğru çekti. Bedenlerimizi bir bütün haline getirerek puzzle gibi iç içe iliştirdiğinde kalbimin ritmi bozuldu. Sıcak dudaklarından ruhuma akan nefesi ciğerime doluyordu.

Öylesine güzel bir tattı ki dilimde, zehir olsa bir an düşünmez yine kapılırdım lezzetine.

Dudaklarımı bırakarak önce yanağımı ardından çenemi ve sonrasında boynumu öpmeye başladığında başımı geriye atarak hafifçe

inledim. Bacaklarım titriyor, bedenim onun için kıvranıyordu. Belimi kavrayışındaki baskı arttığında üzerimdeki ağırlığıyla geriye doğru büküldüm.

Aklıma gelen detayı dile döktüm. "Mezarlıkta bir adam vardı. Sen miydin yoksa Meryem'in yolladığı biri mi?"

"İkisi de." Diyerek tenimi dişledi. "Mezarlıktaydım ve orada Kıvanç ile seni izleyen bir adam daha vardı. Meryem'i arayıp gördüklerini haber etti. Onu takip edip beni Meryem'e götürmesini umdum ama lanet olası annem çoktan Rusya'dan ayrılmıştı. Adamı öldürüp telefonunu aldım ve Meryem'in numarasının izini sürmeye çalıştım ama aramadan sonra cihazı kapatmıştı."

"Zeka yönünden birbirinize benziyorsunuz."

Sözlerim ile Araz sinirle homurdandı. "Bana verdiği tek iyi şey ve aynısını kendinde de bulundurması fazla can sıkıcı." Geriye çekilip gözlerime baktı. "Ama bende onda olmayan bir şey var."

"Neymiş o?"

Dudaklarımızı birbirine yasladı ve mırıldandı. "Uğruna binlerce kez ölüp dirilebileceğim ve güvenliği için dünyayı dahi yakabileceğim bir aşk, kalbimin yerini hatırlatan bir kadın, benim kadınım."

Araz'ın parmakları boynuma dolandığında çenemi kaldırarak gözlerimin içine baktı. İfadesindeki karanlık beni katlediyor, büyüyen göz bebekleri ardıma dahi bakmadan kaçmamı söylüyordu. Hafifçe eğilip dudağımı, dudaklarının arasına aldığında dilini ağzımın içinde hissettim. Büyük bir arzuyla beni öpüp vahşi bir tavır sergileyerek dudağımı dişlediğinde titrememe neden olan tok bir tonlamayla konuştu.

"Senin her halinin beni kölen etti, Harzem." Baş parmağını alt dudağımın üstünde gezdirdiğinde dokunuşundaki yumuşaklık nefesimi kesti. "Bir gözyaşın, ölümden dönmeme neden oldu. O gözyaşı gün gelir ölmek istememi de sağlar. Ve o gün geldiğinde bir daha seni öpemeyecek olmak, bana şeytana ruhumu bile sattırır. "

Ellerinin arasında parçalara ayrıldım. Okyanus gözlü adamım o parçalarda arta kalanları sahiplenmek ister gibi üzerime kapandığında tekrar dudaklarımı sömürdü. Her dokunuşu, her busesi aklımın ücra köşelerine haber uçuruyor, ölmedin hala yaşıyorsun dedirtiyordu.

Dudağını ısırdığımda erkeksi bir homurtuyla bana karşılık verdi. İşittiğim o güzel nida, midemin kasılmasını sağladı. Kasıklarıma

saplanan sızı da büyük bir arzu saklıydı. Geniş omuzlarında parmaklarımı gezdirdim ve Araz dizginlerini kopardı.

Aniden ayaklarımı yerden keserek beni kucağına aldığında bacaklarımı beline doladım. Her bir zerrem, onun adını haykırırken kendimi kontrol etmem mümkün olamazdı zira bir kez ona susamıştım.

Araz sırtımı yatak ile buluşturup üstüme çıktığında bacaklarımın arasındaki bedenini bedenime sürttü. Hissettiğim sertlik ile iç geçirerek mırıldandığımda belimi kavrayan ellerini sıkarak canımı yaktı. Tenimi yine dokunuşlarıyla dağlıyordu. Zevkten gözlerimi kapatarak boynuma öpücükler bırakmasının verdiği hazzın kollarına kendimi attığımda dişlerini bedenime geçirmesiyle adını haykırdım.

Dudaklarımdan beraat eden ismi onu harekete geçirdi.

Okyanus gözlü adamım hızla doğrulup üzerindeki kazağı çıkardığında bende aynı şeyi yaptım. Elimdeki kumaş parçasını bir yere atarak onun göğsüne parmaklarımı sürttüğümde benim güzel adamım tekrar dudaklarını tenime yasladı. Göğsümün üstüne bıraktığı her buse aklımın bariyerlerini yerle bir ediyor, içimdeki ateşin harlanmasına neden oluyordu.

Onun ellerinde yanıyor, alevlerin arasında can veriyordum.

Beline tırnaklarımı geçirerek onu kendime yasladığımda omuzuna öpücükler iliştirdim.

"Kutsal biliyorum yalnız olmak istiyorsun ama aklım sende kaldı." Odaya doğru yaklaşan adım seslerine karışan ses ağabeyime aitti. "Kontrol etmek istedim iyi..."

Algılarım kendine geldiğinde fark ettiğim gerçek ile hızla Araz'ı üstümden ittirdim. Okyanus gözlü adam yanıma sendeleyip elinin tersiyle dudağının kenarını sildiğinde doğruldum. Ağabeyim yatak odasının önünde dikilmiş, karşılaştığı tablo karşısında şoka girmişti. Gökyüzünü anımsatan mavi gözlerini ele geçiren şaşkınlıkla yanımdaki adama bakarken aralanan ağzını kapatamadı. Feleğim şaşmış bir halde, yarı çıplak olduğum noktada otururken Araz da bende kıpırdayamıyor hatta nefes dahi almıyorduk.

Elena hızla merdivenleri tırmanıp ağabeyimi durduramadığı için bir küfür savurarak şoka girmiş adamın ardında dona kaldığında yanaklarıma akım eden sıcaklığa teslim oldum. Gözlerini benim

ardından Araz'ın üstünde dolaştırıp tekrar bir küfür savurduğunda ellerini saçlarının içinden geçirdi.

Araz ortama yerleşen sükuneti sonlandırmak ister gibi donuk bir tonlamayla konuştuğunda bedenini bedenimin önüne koyarak beni gölgeledi. Dudaklarından kayıp giden sözleri algıladığımda ona öfkelenemeyecek kadar afallamıştım. "Sürpriz, ölü değilim."

Ağabeyimin şaşkınlıkla parlayan gözleri saniyelik bir dilimde şekil değiştirdi. Bakışlarına yerleşen öfkeyle vücudu titrediğinde kasılan çenesini umursamadan bağırdı. "Olsun üzülme." Kıvanç öne atıldığında gözü dönmüş gibiydi. "Ben şimdi öldürürüm seni."

Ağabeyim Araz'ın üstüne atlayıp beni altında ezilmek zorunda bıraktığında Elena onu durdurmak isteyerek kollarını beline sardı. Kıvanç'ı geri çekmeye çalışsa da başarılı olamadı. Araz ise hareket etmiyor, bitse de gitsek der gibi öylece duruyordu.

Ağabeyim Araz'ın çenesine bir yumruk geçirdi. "Kalk lan kardeşimin üstünden."

Araz'ın aldığı darbeyle bedenimi yana çekip okyanus gözlü adamımın altından sıyrıldım ve kendimi aralarına atarak ağabeyimi geriye doğru ittirmeye çalıştım.

Kıvanç, Elena ile benim aramda sıkıştığında bir Fransızca bir Türkçe söylenmeye devam etti. "Fils de pute, senin yapacağın işin..."

Araz yediği yumruğu hissetmemiş hatta anlamamış gibi yataktan kalkıp kazağını üstüne geçirdiğinde yüzündeki alaylı tebessüm ile konuştu. "Beni bu kadar sevdiğini bilmezdim, Kıvanç. Korkma bir daha seni bırakıp gitmem."

"Senin sevgine sıçarım."

Ağabeyim ardı ardına küfrederken Araz kazağımı bana uzattı ve son derece ciddi bir ifadeyle mırıldandı. "Giy şunu."

Tayt ve sutyen ile olduğumu hatırlayarak hızla kumaş parçasını bedenime örttüğümde Kıvanç söylenmeye devam etti. "Kendini çok zeki sanıyor, koduğumun aptalı." Diyerek Elena'ya döndüğünde kaşlarını çattı. "Bildiğin halde bana söylemediğine inanamıyorum."

Elena ağzını açıp kapattığında araya girdim. "Bir saniye, anlamıyorum."

"Bu şerefsizin öldüğüne inandığımı sanmış olamazsın, Kutsal." Diyen ağabeyim bakışlarını Araz'a çevirip dişlerini sıktı. "Bunu

öldürmek için tek bir kurşundan daha fazlası lazım. Kedi gibi dokuz canlı."

Açık kalan ağzımı kapatamadım. "Fark etmiş miydin?"

"Elbette fark ettim. Sen mafyacılık oynarken bir köşede durup kontrolü sana vermemin başka nedeni olabileceğini mi sandın?" diyen ağabeyim kaşlarını biraz daha çattı. "Kocan gerçekten ölmüş olsaydı şu an hastane de ya da mezardaydın."

Elena sinirle homurdandı. "Madem anlamıştın, niye bana söylemedin?"

"Cidden mi?" diyerek müstakbel eşine baktı. "Asıl sen bana nasıl söylemezsin? İki hafta sonra kocan olacağım. Sadakatin ve bağlılığın bana ait olmalı, ağabeyine değil." Başını iki yana sallayarak Elena'ya hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. "Bana yalan atacağını sanmazdım, Ma belle."

Elena sertçe yutkunup bakışlarını kaçırdığında aralarının bozulmasına tahammül edemeyerek ağabeyime yanaştım. "Elena'nın da benim de sana söylememizin tek nedeni Araz'ın bu saçma davranışlarının son bulmasıydı. Sana güvenebileceğini görmesini istedik."

"Ve gördüm." Diyen Araz, ağabeyime ilk defa yumuşak bir ifadeyle baktı.

Kıvanç ise parmağını ona doğrultup sinirle söylendi. "Ruh hastasının tekisin ve kardeşim sana aşık olduğu için şanslısın yoksa seni kendi ellerim ile öldürürdüm. Bu beni son sınayışındı, Vladimirs ve dua et ki intikamımı almayayım."

"Haznedarlar ve intikamları." Dedikten sonra iç geçirerek tebessüm etti. "Eminim acısını çıkaracaksındır."

Karışan kafam ile ağabeyime baktım. "Madem biliyordun bana niye sakinleştirici verdin?"

Histerik bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Beni kocandan daha aptal sanma, kardeşim. Mezarlığa adım attığımız an adamlarıma etrafı kolaçan ettirip izleyicimiz olduğunu öğrendim. Seni oradan ancak bu şekilde götürürsem ikna edici olabileceğini biliyordum. Ayrıca bana yalan söylemenin bir cezası olmalıydı, değil mi?"

Ağzım açık kaldı.

"Yeter." Dedi Elena ve bana baktı. "Bir daha bu ikisine uyup iş yapmayacağız. Ciddiyim, bunların yüzünden delirmemiz aşırı

muhtemel."

Ağabeyim omuzlarını düşürerek Elena'ya bakmaya devam ettiğinde derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Ardından sinirini geri plana atmaya çabalayarak yanımdaki adama döndü. "Planın ne?" Diye sordu titrememe neden olan tok sesiyle. "Yine ne tilkiler dönüyor kafanda?"

Araz ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirip bana baktığında ciddiyetine karışan hayranlık ile ağabeyimin sorusunu yanıtladı. "Aslına bakarsan bu sefer plan bana ait değil."

Bütün bakışların beni bulmasıyla kas katı kesildim. Yine de doğrulardan kaçılamayacağını uzun zaman önce öğrenmiştim. Araz haklıydı. Ölümünü tezgahladığımız o kısa zaman diliminde, bazı şeyleri netleştirmiştik.

Araz, Meryem'i saklandığı yerden çıkartmak için ortadan kaybolmasını mantıklı bulmuş lakin her ihtimale karşı bir B planımız olması gerektiğini düşünmüştü. Yiğit Çelikel'i yanımıza çekmek istediğini söylediğinde bunu neden benim yapmam gerektiğini anlamamıştım ama artık biliyordum. Araz, Hermes ile olan geçmişimden yararlanarak onu yanıma çekebileceğime inanmış ve tabi ki haklı çıkmıştı. Tek sorun Hermes'in bildiğinden daha kurnaz bir insan olmasıydı. Onun için çalmak zorundaydım aksi taktirde bu savaşta yanımızda olmazdı ve Meryem Hanel'in kazanabileceği her müttefik bize ateş edilen bir kurşundan farksızdı.

Kollarımı göğsümde birleştirip ağabeyime ardından Elena'ya baktım. Bu sözleri sarf edeceğimi kırk yıl düşünsem inanmazdım. "Daha önce hiçbir şey çaldınız mı?"

Afalladıklarını belli eden bakışlarını üzerimde dolaştırdıklarında tebessümüm genişledi. Kendimi bildiğim konuların içinde daha güçlü hissetmem normaldi, değil mi?

Uzun zamandır içime gömdüğüm hırsıza ulaşmaya çalışmam kısa bir süremi almıştı. Öylesine hazır ve nazırdı ki beni çabalamak zorunda bırakmamıştı. Olup bitenleri en ufak detayına kadar anlatarak karşımdaki adam ve kadının adeta kalp krizi geçirmesine neden olduğumda kendimi deşifre etmek zorunda kaldım. Ağabeyime yıllar öncesinde kalan hırsızlık günlerimi anlatmam, renginin atmasını sağlamıştı. Küçük kardeşinin yaptıklarını algılayamıyor olmalıydı. Ben ise eski günleri yad edeceğimi asla düşünmüyor oluşumdan

kaynaklanan bir hüzün yaşıyordum. Kimseye anlatmayacağımı sandığım mazimin üstündeki toprakları eşeleyerek derine gömdüklerimi yüzeye çıkardım.

"Artemis, sen miydin?" Diye sordu Kıvanç. Gözlerine yerleşen dehşet sesinin tınısını kırılganlaştırmıştı. Mırıldanarak isyan ettiğinde duyduklarıma şaşırdım. "Namını duymuştum. İstanbul'a geldiğim bir gün buluştuğum arkadaşım anlatmıştı. Yer altı dünyasını harekete geçiren kumarhane soygunun ardındaki efsanenin Artemis adındaki biri olduğunu söylemişti." Histerik bir tebessüm dudaklarını süslediğinde canının yandığını fark ettim. "Öldüğünü sandığım küçük kız kardeşim, hayatın pislinde debelenirken ben günümü gün etmek ile meşguldüm."

Kendini suçladığını görmek beni yaraladı. Başıma gelen hiçbir şey onun sorumluluğunda değildi. Ne yaptıysam kendim yapmıştım.

"O yolu ben seçtim, Kıvanç."

Ağabeyim bakışlarını kaçırarak iç çektiğinde Elena gözlerini onun üzerinde dolaştırdı. Ortama yerleşen kederli atmosferi yok etmeye çalışarak ana odaklandığında sarf ettiği cümleler fazla zamanımız olmadığını hatırlamamı sağladı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Elena. "Yani plan nedir?"

Zihnimdeki kutu aralandı. İçinde uyuyan kadın gözlerini aralayarak bana baktığında yüzünü bir tebessüm kapladı. Beni ürperten uysallığına eklenen kararlılık ile doğrulduğunda ok ve yayını kuşanarak adımladı. Peşinden sürünen yılan bile ondan korkuyordu.

"Artemis, istenileni yerine getirip safir taşı çalacak." Başımı dikleştirerek bana bakan gözleri izledim ve kafamda dönüp dolaşan planı dile döktüm. "Ve sizde ona yardım edeceksiniz."

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XLV. YILANIN PANZEHİRİ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XLV. YILANIN PANZEHİRİ
Fall Out Boy - Centuries
Muse - Supermassive Blackberry Hole

KUTSAL

Parmaklarımı sıkarak direksiyonu daha iyi kavradığımda gaza bastım.

İstanbul'un tenhalıklarında son sürat ilerlerken zihnimden geçenleri sıraya sokmaya çalıştım. Şafak sökene kadar vaktimiz vardı. Yani sekiz saat içinde Hermes'in istediği safiri çalarak ona teslim etmeliydim. Öncelikle ihtiyacım olanları elde etmem gerekiyordu ki bu beni fazlasıyla geriyordu.

Sadece Artemis'i değil, onun elinin değdiği her şeyi derine gömmeye çalışmıştım. Başarılı da olmuştum. Yıllardır tozların altında duran geçmişimin izlerine şu an ihtiyaç duymak ise kendimi yenilmiş gibi hissetmemi sağlıyordu.

Bakışlarımı yanımda duran adama çevirdim. Lacivert gözlerini elindeki tabletin ekranında gezdirirken işlerinden uzak kalmamaya

çalışıyordu. Her şeye hâkim olmak istemesine hayrandım. Azmi gerçek bir lütuftu.

Bu yolculuğa bir gün onunla çıkacağımı ölsem düşünmezdim. Tam bu noktada hayat mizahını konuşturmuş olmalıydı.

Kağıthane deresinden geçtiğim sıra radyoda çalmaya başlayan şarkının sesini açtım. Arkama yaslanarak karanlıkta ilerlediğimde Kemerburgaz yoluna saptım. Varacağım konuma gitmeye devam ettiğimde Araz başını kaldırarak etrafa baktı. Çatılan kaşlarıyla nerede olduğumuzu anlamaya çalıştıktan sonra bana döndü. "Sarışın, beni daha ne kadar şaşırtacaksın?" diyerek söylendiğinde gözlerimi devirdim. Bu soruyu benim ona sormam gerekirdi. Her daim benden bir adım önde olan kişi kendisiydi. "Böyle konuşma." Diye homurdandım. "Daha şaşırmaya başlamadın bile."

Tek kaşını kaldırarak tebessüm ettiğinde yakışıklılığı dikkatimi dağıttı.

"İddialı konuşuyorsun, milaya."

Saçımı savurarak iç geçirdiğimde sağa dönerek yıllar önce ayak bastığım ve bir daha dönüp bakmadığım mekâna girdim. "Senden öğrendim."

Yüzündeki gülümsemeyle beni izleyen adamın lacivert gözlerinde beliren arzu kanımı kaynattı. Bana susadığı barizdi ve benim de onunla aynı şehveti paylaştığım ortadaydı fakat vaktimiz yoktu. Bir an önce bu saçmalığı sonlandırmalıydık ki yolumuz engellerden arınabilsindi.

Büyük arazide ilerleyerek asfaltı yakarcasına arabayı sürmeye devam ettiğimde gözlerim etrafta dolaştı. Beyaz binaların arasında ilerleyip sarı renkli kepenklere baktığımda yanlarında asılı duran numaraları okumaya çalıştım. Dakikaların ardından görüş alanıma giren sayıyla frene asıldım ve hafifçe öne sendeleyerek durdum. Araz homurdanarak bütün yalvarışlarımın ardından arabayı bana verdiğine pişman olmuş gibi söylendiğinde onu duymamazlıktan geldim.

Arabayı parka alıp freni çektikten sonra motoru kapattım ve emniyet kemerimi çözerek araçtan indim. Araz'ın peşimden geldiğini fark ederek onu hedefimize yönlendirdiğimde derin bir nefes aldım. Az ilerimde duran sarı kepenklere baktıktan sonra sağda kalan sayıda gözlerimi gezdirdim.

1922, Artemis'in doğum ve ölüm yaşlarının kombinasyonuydu.

Depolama alanına yürüyerek attığım her adımda daha çok ürperdiğimde boğazımda oluşan düğümü yok saymaya çalıştım. Ellerim buz kesmiş, yüreğimde bir yangın başlamıştı. Az sonra karşılaşacağım şeyler ile geçmişin kapılarını aralayacaktım. Ardımda bırakmaya yemin ettiğim ne varsa karşımda belirecekti. Bu beni korku ağacının dallarından sarkan bir cesede çevirdi.

Ardımdaki adamın beni beklediğini algıladığımda derin bir nefes aldım. Depoya girebilmemiz için güvenliği etkisiz kılmalıydım. Bunu sağlayabilecek olan tek şeyi harekete geçirdim. Sağ elimi siyah panelin üstüne yerleştirip parmak izimi okuttuğumda yeşil ışık yandı. Geçmişimin kapısı açılabilirdi. Ondan güç almak isteyerek omzumun ardından beni izleyen adama baktığımda okyanus gözlerini, gözlerime mühürledi. Yüzündeki tebessüm ile başını hafifçe eğdiğinde aldığım yetkiyle önüme döndüm. Elimi panelden çekerek eğildim ve sarı kepeği altındaki sıkıntıdan kavrayarak yukarı doğru ittirdim. Yukarıya tırmanan kepenk ile manzaram belirginleşti. Varlığımı hissetmesiyle yanan ışığın altında kalan eşyalara baktığımda gözlerimin önünden bir film şeridi gibi anılarım akıp gitti.

Yavaş adımlar ile içeriye girdiğimde hissettiğim titreme beni sendeletti. Bir zamanlar hayatımın merkezinde olan eşyaların ıssız bir depoda terk edilmiş olması benim eserimdi. Onları bir kenara bırakırsam unutmaya çalıştığım hırsızı da bir köşeye koyabilirim sanmıştım.

Sağımda kalan askılıklarda asılı duran kıyafetlerde gözlerimi dolaştırdım. Kamuflajımı sağlama almak için giydiğim giysiler sadece bana ait değildi. Hera öldükten sonra onun eşyalarını atmaya kıyamamış, hepsini alarak buraya getirmiştim. Bana her daim ablalık yapan ve o kaos dolu geceden sağ çıkmamı sağlayan kadını unutmak istememiştim.

Parmaklarımı kıyafetlerde dolaştırıp ağır kokuyu umursamadan mekânın içinde ilerlediğimde iç geçirdim. Askılıkların yanında kalan makyaj masasının üstünde duran kırmızı rengindeki peruğu aldığımda göğüs kafesim sızladı. Hera'nın yedek peruğu ellerimdeydi. Kokusu bile hala üzerindeydi. Ve bu durum beni katletti.

Peruğu aldığım yere bırakarak solumda kalan masaya ilerledim. Bilgisayarımı çalıştırıp açılmasını beklemeye başladığımda ardımda

kalan adamın şaşkınlığını yansıttığı sesini işittim. "Tamam, sanırım şaşırmaya başladım."

Kalçamı masaya yaslayarak ona döndüğümde buruk bir tebessüm yüzümü süsledi. İçinde bulunduğumuz depo geçmişim ile döşenmişti. Beni Artemis yapan her etken burada saklıydı. Bir daha görmeyeceğimi düşündüğüm eşyalarda bakışlarımı dolaştırırken mırıldandım. "Bu yüzüm ile tanışmamanı tercih ederdim."

Araz karşıma dikilip çatık kaşlarıyla bana baktığında bir şeyi iyice anlamamı ister gibi konuştu ve beni dünyanın en mutlu kadını etti. "Senin her yüzün bana armağan, sarışın." İç geçirerek az ilerimizde duran peruğu işaret etti. "Ama kızıl haline alışmam zaman alabilir."

Gülümsemem genişlediğinde ona bakarak ne kadar şanslı olduğumu kendime tekrar ettim. Bedenine yanaşıp yanağına bir öpücük kondurduğumda içime hapsettiğim kokusuyla huzur buldum.

Bilgisayar açıldığına dair bir işaret vererek ses çıkardığında okyanus gözlümden kendimi zar zor ayırarak ardıma döndüm ve masanın önünde duran sandalyeye oturdum. Yavaş hareket eden bilgisayarda zaman kaybetmeden e-posta kutumu açtığımda konuştum. "Hermes genelde detayları mail aracıyla ulaştırır. Hedefin nerede olduğu, planın işleyişinin nasıl olacağı gibi bilgileri verir. Ben de ona göre bir program çıkarırım."

Bir elini masaya diğer elini sandalyemin arkasına yerleştirerek üzerime eğilen adam kaşlarını çatarak öfkeyle mırıldandı. "O piç ile bir mazin olması hoşuma gitmiyor."

Onun hoşuna gitmeyen şey, herhangi bir erkek ile geçmişim olmasıydı fakat hayatın cilvesiydi ki yaşamıma değen her adamın onunla bir bağlantısı vardı. Bundan memnun değildim ama tesadüfleri de kontrol edemezdim.

Hermes'in attığı maili açıp ihtiyacım olan bilgileri gönderdiğini fark ederek rahatladım. Çalmamı istediği safir Arap bir milyardere aitti. Kendisi üç gün önce Katar'dan gelerek ülkemizde tatil yapmak üzere kendine bir malikane satın almıştı. Hermes'in neden bu gece şafak ağarıncaya dek safiri istediğini anlamıştım.

Nadeem Damurah, bu gece malikanesinde bir parti veriyordu.

Neredeyse üç yüz kişi davet etmişti ve bu eve sızmak için mükemmel bir fırsattı. Safirini sergilemek üzere evin bir odasını müze haline getirdiğini yazan makaleyi okuduktan sonra aklımda canlanan plan ile

tebessüm ettim. Bu iş benim için kolaydı. Akıllı davranırsam Nadeem safirinin çalındığını bile anlamazdı.

"Bir saniye." Ardımdaki adamın tok sesi öfkeliydi. Benim edindiğim bilgileri edinen adam sinirle homurdandı. "Sen bensiz partiye mi gideceksin?"

Gülmemek için kendimi zor tutarak ona baktığımda ciddi kalamadım. Parmaklarımı dudaklarıma yaslayarak kıkırtımı yutmaya çalıştığımda derin bir nefes aldım. "Hayatım herkes seni ölü biliyor. Yanımda boy gösteremezsin. Ayrıca benim de kılık değiştirmem gerek ki tanınmayayım." Başımı yana yatırarak beni boğan okyanus gözlerine baktığımda alaycı bir tınıda mırıldandım. "Merak etme, eğlenmemeye çalışırım."

Alevleri barındıran bakışlarındaki öfke yoğunluğundan aldığım haz ile gülümsediğimde yakasına yapışıp onu kendime çektim ve dudaklarına büyük bir öpücük kondurdum. Geriye çekilerek gözlerine baktığımda huysuzluğunu belli ederek homurdandı. "Bu planı sevmedim."

Arkama yaslanarak tekrar ekrana baktığımda düşündüm. İçeriye sızmamın en kolay yolu buydu. Böyle partilerde kadın eksik olmazdı. Açık bir elbise ve abartı bir makyaj ile anında eve sızabilirdim fakat sonrası için bir kaçış planına ihtiyacım vardı.

"Şöyle yapalım." Diyerek sandalyemi Araz'a doğru döndürdüğümde üzerime eğilen adamı daha rahat görebilmek için başımı geriye attım. "Partiye girdikten sonra safirin sergilendiği odaya sızacağım ve elması çalıp kimseyle muhatap olmadan evden çıkacağım. Sende beni dışarıda bekliyor olacaksın çünkü her ihtimale karşı beni izleyen bir çift göze ihtiyacım var."

"Benim gözüm hep senin üstünde." Diyen adamı onaylayarak başımı salladım. "Evet ve bu gece de üzerimde olmaya devam edecek."

Araz geriye çekildiğinde kollarını göğsünde birleştirerek ekrana baktı. Yüzündeki gerginlik kontrolün elinde olmamasından kaynaklıydı. Genelde her daim yanımda bulunur, kendini bana kalkan ederdi fakat bu sefer durum farklıydı. Bu işi tek başıma halletmeliydim. Kimse onun yaşadığını öğrenmemeliydi.

Kafamdan geçen düşünceleri destekleyen sözleriyle konuştuğunda gözlerimizi buluşturdu. "Eğer hoşuma gitmeyen bir şey fark edersem yanına ışınlanırım."

Başımı sallayarak cümlesini tasdiklediğimde oturduğum yerden kalkarak üzerimdeki montu çıkardım. Ekrana kayan gözlerim ihtiyacı olan verileri bulmayı umdu. Dudağımın kenarı kıvrıldığında her detayın avuçlarının içinde olmasından memnun olan Artemis direksiyona geçti. Montumu bir kenara fırlattıktan sonra uzun zamandır kullanmadığım sol tarafta duran makineyi çalıştırdım. Beni dikkatle izleyen adama bu gece gerçekleşecek olan olayları açıklamaya başladım.

"Safir, alüminyum oksitin kristal formudur. Cam parlaklığında ve saydamdır." Çalacağım elmasın boyutundaki şeffaf kalıbı elime aldım. "9.05 boyutundaki safirin piyasa değeri kırk milyondan fazladır." Tek kaşım havalandı. "Hermes sağlam vurgun peşinde. Bu taşı satarsa kendine yeni bir şirket satın alabilir."

Genelde yaptığı buydu. Kara parasını bu şekilde aklardı. Yani en azından eskiden böyleydi. Geniş tüpü elime alıp çatık kaşlarla beni izleyen ve ne yaptığımı anlamaya çalışan adamı es geçerek işime odaklandım.

"Biliyor musun, safir tarih boyunca mücevherlerde kullanılmış, hanedan ve kudret taşlarından biri olarak kabul edilmiştir. Krallar taçlarında, broşlarında ve evlilik yüzüklerinde bu taşı kullanmıştır." Parmağımdaki yüzüğü işaret ettim. "Bende bile ufak bir parçası var."

Araz eklediğim kimyasal ile safir rengine getirdiğim kimyasala bakarken mırıldandı. "Bir yerde okumuştum. Eski Mısır'da Safirin Tanrı Horus'un gözü olduğuna inanılırmış. Eski İranlılar ise Yunan tehdidine karşı korunmak için üzerlerinde safir taşırlarmış. Orta çağ Avrupası'nda papazlar Safirli mücevherler giyer, bu mücevherlerin kötü ve zararlı güçleri yok edeceğini düşünürlermiş."

Başımı sallayarak sözlerini onayladığımda gülümsedim. Ona bakarak bilgeliğinin her daim beni arsızlaştığını söylemek istesem de dikkatimi dağıtmamam gerektiğini hatırlayarak sustum. Safir rengine getirdiğim sıvıyı kalıba dökmeye başladığımda konuştum. "Tüm bunların ötesinde, Safir ile ilgili eski bir inanış vardır." İçimdeki yılanı gücendiren sözleri sarf ettiğimde gözlerimi Araz'dan ayırmadım. "Safir, yapısı gereği bir panzehirdir. Mesela Safir ile zehirli bir yılan aynı kaba konduğunda taştaki ışınların panzehir etkisi yılanı öldürür."

Bütün sıvıyı kaba döktüğümü fark ederek solda kalan makinanın camdan oluşan kapağını açtım. Kalıbı içine yerleştirerek camı

kapattığımda sağda kalan tuşlardan ayarlamaları yaptım. Saniyeler içinde çalışmaya başlayan makineyle geriye çekilerek kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Safiri odada sergileyecekse mutlaka güvenlik alarmı oluşturmuştur. Genelde böyle mücevherler için ağırlık kütlesini kaideye alan bir sistem kurulur. Taş yerinden kaldırıldığında kaybedilen ağırlık dengelenmezse alarm çalar." Başım ile şekil almaya başlayan sıvıyı işaret ettim ve bana hayranlıkla bakan adamdan gözlerimi ayırmadan konuştum. "Safiri aldığımda ağırlığın kaybolduğunu algılayan sistem üç saniye içinde devreye girer. O üç saniye içinde şu an bir kopyasını yaptığım safiri yerine bırakırsam kimse gerçek taşın çalındığını anlamaz."

Az ilerimde duran adam kaşlarını hafifçe çattı. "Birebir aynısı mı olacak?"

"Görünüş ve ağırlıkta evet." Yüzümdeki tebessüm ile iç geçirdim. "Sadece bizim aldığımız safir kırk milyon dolar ederken geriye bırakacağım taş dört dolar bile etmeyecek."

Sevgilimin gözlerindeki sıcaklığı fark etmek duraksamama neden oldu. Benliğimi huzura kavuşturan bir ifade güzel yüzünü süslüyordu. Lacivertleri dingin bir okyanus gibiydi. Sanki bana bakmaktan büyük bir keyif alıyordu. İç geçirerek yüzümün her santimini incelediğinde kalbimdeki ihtilal ruhumda filizlendi.

Bakışlarını, gözlerime diktiğinde sesine yansıyan keşfetme arzusuyla mırıldandı. "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

Sorusuyla aklıma düşen insanlar canımı yaktı. Boğazımda oluşan düğüm soluğumu kesiyordu. Gözlerimi kaçırdığımda görüş alanıma diren noktayla ağlamak istedim. Araz'ın yanından ayrılarak bilgisayarın durduğu masanın yanındaki kasaya ilerledim. Eğilerek şifreyi girip kasayı açtığımda karşıma çıkan belgeleri umursamadan benim için değerli olan tek şeye yöneldim. Parmaklarımın değdiği fotoğrafı kavrayarak tekrar Araz'ın yanına iliştiğimde sırtımı göğsüne yasladım. Üstüme kapanarak çenesini omzuma yerleştirdiğinde benim ile fotoğrafa baktı. Kırık tebessümüm ile yanıt verdim. "Onlar öğretti."

Elimde tuttuğum fotoğraf ekibe katıldığım günden bir hafta sonrasına aitti. Yedi gün içinde hayatımın büyük bir parçası olan insanlara göz attığımda gülümsedim. Beraber gerçekleştirdiğimiz ilk soygunun ardından kutlamak üzere içmeye gitmiştik. Ben en ortadaydım. Elimdeki votka bardağını kaldırmış çaldığım gerdanlığı

işaret ederek yüzümü kaplayan bir gülümsemeyle poz vermiştim. Hemen yanımda bana yaslanarak dil çıkaran alev saçlı kadın, Hera vardı. Kafasının güzelliğinden bayık bakışları ve açılmış gömlek düğmeleriyle kameraya yansıyan adam ise Zeus'tu. Diğer tarafımda duran ve elini belime dolayarak bira şişesinin ucuyla beni işaret eden kişi ise Herakles'ti. Fotoğrafın en sağında kalan ve Herakles'in neredeyse sırtına tırmanmış olan benden iki yaş büyük olan kadın ise Athena'ydı.

Belime elini dolamış olan adamı gösterdim. "Muadil çıkarmayı bana Herakles öğretti. Kendisi mükemmel bir kimyagerdir." Kumral rengi saçlara ve ela gözlere sahip kişiyi işaret etmem ardımdaki adamın gerilmesine neden olduğunda kıskançlığını baskılamaya çalışarak konuşmaya devam ettim ve onun yanındaki dünya güzeli kızı gösterdim. Kıvırcık sarı saçları, zümrüt yeşili gözleri ve deli dolu ruhuyla bir ressamın elinden çıkmış gibi duran yüzü ona duyduğum özlemi körükledi. "Athena ise bana stratejik olmayı ve akıllı davranmayı öğretti. Hepsi akıl hocam gibiydiler."

Hera ile Zeus arkadaşımdılar ama Herakles ile Athena bana dost olmuşlardı. En azından paylaştığımız o kısa süreçte ben buna inanmıştım. Özellikle Athena ile aramda bir bağ vardı. Bana kız kardeşi gibi bakar, her daim beni korumaya çalışırdı. Diğerlerine karşı birbirimize daha yakın olmamızın bir nedeni de gerçek kimliklerimizi biliyor olmamızdı. Evet, kurallara karşı gelmiş ve birbirimize bu sırrımızı söylemiştik.

Athena, Efsun Erezli.

Görüp görebileceğim en tehlikeli kadınlardan biriydi. Gerçek bir dâhiydi. Ne zaman nerede belireceği belli olmazdı. Onu yenemez, kandıramazdın. Her daim senden bir adım önde olurdu. Manipüle etmek onun için nefes almak gibiydi. Bir şeyi isterse mutlaka alırdı. Öylesine kurnaz ve cesurdu ki Hermes bile ondan çekinirdi.

"Ekibi terk ettikten sonra onlarla hiç iletişime girmedin mi?"

Araz'ın sesinde hayat bulan kelimeler benim için ölümcül darbelerden ibaretti.

"Hayır." Dedim kendimden emin bir şekilde. Fotoğrafı yerine bırakmak üzere okyanus gözlümün yanından ayrıldığımda kendimi kandırarak mırıldandım. "Böylesi daha iyiydi. İletişime girmemiz

sorun olabilirdi. Hem zaten ekipten çıktıktan bir süre sonra senin hayatına düştüm. Onları arayacak zamanım yoktu."

Hera ölmüştü. Onu bir kez ziyaret edebilmiştim. Nereye gömüldüğünü bulmam ise bir ayımı almıştı zira kimliksiz olarak vefat eden arkadaşım kimsesizler mezarlığına gömülmüş, başına isimsiz bir taş yerleştirilmişti. Zeus ise hala hapisteydi. Görüşe gitmesem de biliyordum ki beni bekliyordu. Yaptığı şeyin altında ezildiğine emin olacak kadar iyi tanırdım onu. Küçük kızın ölümüne neden olmasının ruhuna ne denli ağır geldiğini tahmin edebiliyordum. Tam olarak bu yüzden onun gözlerinin içine bakamaz, karşısında oturamazdım. Benim suçumun faturasının ona kesildiğini bilerek nasıl yüzüne bakabilirdim ki?

Herakles ile Athena ise benim için tamamen kayıplara karışmış iki yabancıydı. O olaydan sonra ülkeye geri bile dönmemiş olabilirlerdi. Belki de dünyanın bir ucuna kaçarak izlerini kaybettirmişlerdi.

Fotoğrafı yerine bırakıp kasayı kapattığımda cihaz alarm verdi. Konunun kapanmasına neden olan gürültüsüne minnettarlık duymamam imkansızdı. Cam kapağı açıp kalıbı çıkardım. Sertleşen sıvıyı kalıptan ayırarak kenarlarını törpüledim. Çalacağım Safir ile birebir hale gelmesini sağladıktan sonra yüzümdeki tebessüm ile beni izleyen adama baktım. "Taş hazır, sıra bende."

Kıyafetlerimin olduğu alana yöneldiğimde Araz kaşlarını çatarak asılı duran elbiselerimi karıştırmaya başladı. Gördüklerinden hoşlanmamış gibi homurdandığında gülmemek için yanağımın içini dişledim. Siyah dar elbiselerden birinde bakışlarımı dolaştırdığım sıra hiddetle kavrulan nidasını işitmek dikkatimi ona vermeme neden oldu. Az ilerimde duran adam gözlerini irileştirmiş, öfkeden şekil değişmiş bir ifadeyle bana bakarken çıldıracak gibiydi. Askıdan çıkarıp kaldırdığı elbiseyi gördüğümde dudağımı dişledim.

"Kutsal, bu ne?"

Umarsız bir tavır ile onu sinir etmeye çalıştım ve son hecesini uzattığım kelimeyi zikrettim. "Elbise."

Araz elinde tuttuğu askılığı salladığında gözleri mümkünmüş gibi daha çok irileşti. Hera'nın fantezi elbiselerinden birini tuttuğunun farkında bile değildi. Şeffaf bir kumaştan oluşan transparan elbise minicikti ve tamamen çıplaklığı göstermek üzerine dikilmişti. Okyanus

gözlüm ruhundaki fırtınayı sesine yansıtarak sorguladı beni. "Emin misin?" Dişlerini sıktı. "Ben ortada bir elbise göremiyorum."

Safa yatarak mırıldandım. "Hayatım ne demeye çalışıyorsun, hiç anlamadım."

"Bende anlamadım." Dedi sesinin desibeli kontrolü yitirmişti. Elbiseyi elinde sallayarak bozuk bir plak gibi haykırdı. "Bu ne bu? Ne bu? Bu ne? Ne bu ne?"

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Yanağımın içini dişleyerek derin bir nefes aldığımda bana öfkeyle bakan adamı ısırmak istedim. Kendi çapında sinir krizi geçirirken ne de tatlıydı.

Ciddi gözükmeye çalışarak sorusunu rahat bir tavır ile yanıtladım. "Kamuflaj için giydiğim kıyafetlerden biri."

"Tam olarak neyi kamufle ediyor bu?" Boynundaki damar her an patlayacak gibi atıyordu. "Kumaş yok bunda."

Başımı yana yatırarak homurdandım. "Abartıyorsun."

Okyanus gözlerinde çakan şimşekler olduğum yere sinmeme neden olduğunda korkuyla konuşan adama kıyamadım. "Sen bunu dışarda giydin mi? İnsan içinde giydin mi bunu?"

"İnsan içinde giymedim."

Aldığı cevap ile dehşete düşen adamın yüzünü kaplayan endişe büyüdü. "Nerede giydin bunu?"

Yüzümü kaplayan gülümsemeyle kıkırdadığımda haline acıyarak ona doğru adımladım. Kollarımı boynuna doladığımda bedeninin kas katı kesildiğini fark ettim. Öfkesi onu heykele çevirmişti. Beni bu denli kıskanması hastalıklı bir hazzın ruhumda keyif sürmesine neden oldu. Yüzümü, yüzüne yaklaştırarak dudaklarına doğru fısıldadığımda hafifçe titredi. "Daha giymedim ama istersen senin için giyerim."

Yumuşayan bakışlarına eşlik eden huysuzluğuyla küçük bir çocuk gibi mırıldandı. "Öyle olur."

Dudaklarına kapanarak onu öpmeye başladığımda parmaklarımı siyah tutamlarına iliştirdim. İçimde yanan ateşi bir tek o söndürebilirdi. Varlığına susamış olmalıydım ki dudaklarını yudumlarcasına sömürdüm. Her bıraktığım busede beni daha sıkı kavrayan adam dudağımı dişlediğinde inlememem elde değildi. Kendimi kollarına savurmama saniyeler kala sızlanarak geriye çekildim ve zamanımızın olmadığını belli edercesine yüzümü astım.

Araz sinirle homurdanıp beni kendinden sökerek uzaklaştığında askıyı yerine astı. Ona yanaşıp yanağına bir öpücük kondurduğumda ise tebessüm ederek boynumu buselere doğdu.

İkimizde bilinçli bir yapıya bürünüp vaktimizi kaybetmemiz gerektiğini düşünerek harekete geçtiğimizde soyunmaya başladım. İç çamaşırlarım ile kalmam okyanus gözlü adamımın bir köşeye oturarak beni izlemesine neden oldu. Her zerremi bakışlarıyla okşuyor, üzerime atlamamak için kendiyle savaşıyordu. Onu daha fazla kıvrandırmadan dar mini ve uzun kollu olan siyah elbisemi üstüme geçirdim. Ayağıma pırlantalar ile döşenmiş topuklularımı geçirip büyük kristal küpelerimi taktım. Sarı saçlarımı toplayıp Hera'nın kırmızı peruğunu kafama geçirdiğimde aynanın karşısına geçtim. Peruğu tarayarak kaküllerini düzelttiğimde yansımamı garipsedim.

Kırmızı saçlı Artemis...

Bu görmeyi asla ummayacağım bir tabloydu.

Cildimi fondötene bulayıp göz kalemine abandıktan sonra kırmızı ruju dudaklarıma buladım. Makyaj masasının çekmecesini açarak paketli lenslerden birini çıkardım. Son kullanma tarihlerinin geçtiğine emindim. Yani emin sayılırdım. İçlerinden birinin son kullanma tarihinin bitmesine sadece beş gün kaldığını fark ettiğimdeyse tebessüm ettim. Athena'nın bana aylık değil, yıllık lenslerden aldırışını ayakta alkışlamak istedim. Siyah rengindeki lensleri takarak mavilerimi karanlığa boğduğumda yaşaran gözlerimi tavana diktim ve ağlamamayı diledim.

Hazırladığım Safir'i siyah çantama koyup hançerimi her ihtimale karşı yanıma aldığımda tamamdım.

Araz oturduğu yerden kalkıp ellerini ceplerine iliştirdi ve gözlerini üstümde dolaştırdı. "Her halin ile güzelsin derken abartmıyormuşum."

Kıkırdayarak ona yanaştım. "Tezini onayladığımıza sevindim."

Parmaklarını kızıl saçlara iliştirip omuzlarını silkti. "Yine de sarışın halini hiçbir şeye değişmem, milaya."

Elini tutup avcunun içine bir buse iliştirdim.

Depoyu terk edip yola koyulduğumuzda malikaneye doğru ilerledim. Yarım saatlik yolun ardından hedeflediğim konuma ulaştığımda malikaneye gelmeden sağda durdum. Ağaçlık alana park etmiş olan minibüsün kapısı açıldığında Araz ile birlikte aşağıya indik. Ağabeyim ve Elena bize doğru adımladığında tebessüm ettim.

Onlara konum bilgilerini gönderip planı anlatmıştım ve bize yardım etmeyi kabul etmelerinden memnundum. Elena evin güvenlik sistemine sızarak beni görebilecekleri bir ortam hazırlamıştı. Başıma gelebilecek en ufak bir aksilikte beni oradan çıkarabilecek minik bir ordum vardı.

Kıvanç gözlerini üzerimde dolaştırdıktan sonra ıslık çaldı. "Kızıl yakışmış."

Teşekkür edercesine güldüğümde Araz sinirle homurdandı. Beni yalnız yollamaktan hoşlanmıyordu fakat bir yandan da bunun üstesinden gelebileceğimi bildiğinden rahattı. Ona yanaşarak yanağını öptüğümde belimi kavradı.

Bizi izleyen ağabeyime dönerek uyarıcı bir tonlamayla konuştum. "Gerçekten ihtiyacım olmadığı sürece minibüsten ayrılmayın." Gözlerimi Elena'ya çevirdiğimde ikisiyle baş edebilecek yegâne insanlardan biri olması beni rahatlattı. "Sana emanetler."

"Merak etme, ikisini de dizginleyebilirim." Diyerek göz kırptı.

Beni gözleyen üçlüyü ardımda bırakarak arabaya geçtiğimde dakikalar içinde malikanenin önüne vardım. Araba galerisinde olduğumu düşünmeme neden olan araç kalabalığını aşarak evin önünde bekleyen valeye yöneldim. Frene basarak durduğumda vitesi parka aldım. Saçlarımı düzeltip çantamı alarak araçtan indim.

Malikaneye giden basamakları tırmanarak üzerimde dolaşan gözlere baktım. Beni inceleyen erkekleri yok sayarak içeriye girdiğimde kalabalığı kişi sayısına vurduğumda üç yüzden daha fazla olduğuna emindim. Yanımdan geçen garsonunun uzattığı tepside dizili olan şampanyalardan birini alarak mekânı gözlemeye devam ettiğimde iç geçirdim. Yarı çıplak bir şekilde dans eden kadın ve erkekleri izleyen topluluk zengin kesimdi. Çoğunun yabancı olduğuna emindim. Renkli ışıkların çarptığı duvarlarda gözlerimi gezdirdiğimde zihnimi tırmalayan müzik şiddetini arttırdı.

Kendimi ailesi tatile gittiği için parti veren on yedi yaşındaki bir ergenin evinde gibi hissediyordum.

Şampanyamdan büyük bir yudum alıp evin içindeki korumaları saymaya çalıştım. Siyah takım elbiseli adamları tarayarak kulaklık takanları gözüme kestirdim. İşin garip tarafı, korumaların çoğunun sarhoş bir halde eğlenerek kendilerini partiye kaptırmış olmalarıydı. Bir tanesinin kokain çektiğine emindim.

Kaşlarımı çatarak solumda kalan merdivenlere baktım. İlk basamağın üstüne konulan tabelada yukarıyı gösteren bir ok vardı ve üzerinde İngilizce taşımı görmek ister misiniz yazıyordu.

Yüzümü ekşiterek neyin içine düştüğümü sorguladığımda bu işte bir saçmalık olduğuna karar kıldım. Hermes böylesine bebek oyuncağı olan bir planı beni dahil ederek Artemis'i aşağılamaya çalışmış olabilir miydi?

Eğer öyleyse tebrik ederim başarmıştı.

Şampanya bardağını bir kenara bırakarak kırmızı ışığın altında ilerledim ve merdivenleri tırmanarak üst kata çıktım. Merdivenin önünde duran ikili koltukta öpüşen ikiliyi gördüğümde midem bulandı. Siyah takım elbiseli adam, dansçı kızlardan birini sömürmek ile meşgulken onları rahatsız etmeden solda kalan koridora girdim. Terasa giden geniş alanda adımlayarak iç geçirdiğimde düşüncelerim birbirine girmişti. Genel olarak milyarderlerin pervasızlıklarını bilirdim. Paralarının kaynağı sonsuz olduğunda milyon dolarlık eşyalar bile onlar için iki kuruşluk çöpleri anımsatabilirdi. O yüzden içinde bulunduğum atmosferi garipsemiyordum. Bana asıl garip gelen şey, neden benim bu saçmalığa dahil edildiğimdi. Hermes, kendi bile partiye gelip Safir'i çalabilir ardından sarhoş olup bayılana kadar aşağı da eğlenebilirdi.

Sinirle homurdanıp solumda kalan salona girdiğimde durdum. Az ilerimde bulunan sütunun üstüne yerleştirilen kadife yastığın üzerindeki Safir bana göz kırpıyordu. Bütün zarafetiyle parlayan elmasa adımladığımda güzelliğine hayran kaldım.

Başımı kaldırarak odanın içine yerleştirilmiş kameralara baktım. Çantamdan kulaklığımı çıkararak Araz'ı aradığımda küçük cihazı taktım.

"Kameralar devre dışı." Diyerek soracağım şeyi tahmin etmiş gibi cevapladı. Yüzüme yayılan gülümsemeyle dudaklarımı araladığımda tekrar konuştu. "Ve evet, aşırı seksi gözüküyorsun."

Kıkırtıma karışan şey hattın diğer ucunda homurdanan ağabeyimin sesi oldu. Araz'ın onu sınaması beni rahatlatmıştı zira keyiflerinin yerinde olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu.

Gözlerimi etrafta dolaştırıp yalnız olduğumdan emin olduğumda sütuna adımladım. Bedenimi Safir'e kalkan ederek çantamı önüme aldığımda hızlı davranmam gerektiğinin bilincindeydim. Acele ederek

siyah eldivenlerimi çıkarıp elime geçirdim. Asla parmak izi bırakmaz, buna dikkat ederdim. Kendimi sağlama aldıktan sonra dikkat ile taşın yerleştirilme şeklini inceledim. Yerine koyacağım muadili tam olarak aldığım Safir'in pozisyonunda bırakmalıydım. Milim bile fark ederse alarm tetiklenirdi.

Nadeem Damurah, kafasının güzelliğinden şu an için elmasının kıymetini bilemiyor olsa da çalınmasıyla paçaları tutuşurdu. Sadece soygun damgası bile namına leke sürerdi. Bu yüzden ekstra özenli davranmalıydım.

Eğilerek parlak Safirin şeklini aklıma kazığımda sol elimi üzerine yerleştirdim. Çantamdan çıkardığım muadili sağ elimde sıkıca tuttuğumda derin bir nefes aldım. Gerçek safiri kaldırmam ile bir klik sesi duyulacaktı. Üç saniye içinde ortaya çıkacak o tınıyı işitmeden sahte safiri yerine koymalıydım.

Paslanmış olsa da eskisinden bir şey kaybetmeyen kadının varlığını hissetmek tebessüm etmemi sağladı. Artemis, titremek nedir bilmeyen parmaklarını harekete geçirip gerçek safiri yerinden çıkardığında sahtesini boşluğa yerleştirmesi saliselerini bile almamıştı. Maviye boyanmış taşın üzerinden parmaklarımı çekerek doğrulduğumda tetikte bekledim. Çalmayacağından emin olduğum alarm ile ne zamandır tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. Yüzümü kaplayan tebessüm ile kavradığım safiri kaldırdığımda ruhuma yerleşen tatmin uzun zamandır hasret kaldığım bir lezzete sahipti.

Safiri çantama yerleştirerek odadan çıkmak üzere yürümeye başladığımda her şeyin son derece normal göründüğünden emin olarak adımladım. Kapıdan çıkarak sağa döneceğim sıra mideme inen yumruk ile geriye doğru savruldum ve acıyla yakardım.

Nefesimi kesen darbeyle sendelediğimde çıkmaya çalıştığım odaya geri dönmüş bulundum. İki büklüm olan bedenimi doğrultarak nefes almayı denediğimde kulağımın içindeki cihazdan sesini işittiğim adam endişeyle konuştu. "Sarışın, iyi misin?" dedikten sonra gürledi. "Neden bağırdın?"

Bedenim dikleştirerek karşımdaki yabancıya döndüğümde algılarım kapandı. Az ilerimde duran uzun boylu ve yapılı kişi, siyaha bürünmüştü. Ninja edasındaki kıyafeti ve yüzüne örttüğü maskeyle ürkütücü bir havası vardı.

"Davetsiz bir misafirimiz var." Diye mırıldandığımda telaşa kapılan adamı yatıştırmayı denedim. "Ondan kurtulmaya çalışacağım. Beklemede kalın."

Araz'ın itirazlarına kulak vermeden tamamen doğrulup karşımdaki kişiye bakmaya devam ettiğimde karışan kafamı bir kenara bıraktım. Sıkıca kavradığım çantayla ne yapacağımı düşünmeye çalıştığımda bana fırsat tanımayan yabancı üzerime atladı. Savurduğu tekmeyle yana çekildiğimde ayak bileğini kavrayarak baldırına çantamın tokasını geçirdim. Acıyla sendelemesi üzerine yanından sıyrıldım ve pozisyonlarımızın yönünü değiştirerek yine onunla yüz yüze geldim. Vakit kaybetmeden yumruklarını bana savurmaya başladığında gerileyerek her darbesini kaldırdığım kollarım ile savuşturdum. Odanın kapısına geldiğimizde mideme geçirdiği tekmesiyle ayaklarım yerden kesildi. Savrularak zemine yapıştığımda evin içindeki müzik şiddetini arttırmış olmalıydı ki uzandığım zemin bile titriyordu.

İstifra etmek istememe neden olan darbe başımı döndürmüştü. Öksürerek doğrulduğumda bana yaklaşan adam kanımdaki adrenalini harekete geçirdi. Elimden savrulan çantaya yöneldiğini görerek yanımdan geçeceği sıra ayağımı bileğine geçirdim ve bütün gücüm ile kendime çekerek yere yapışmasını sağladım. Kendi etrafında dönerek doğrulduğunda onda önce ayaklanmış olmam büyük avantajdı. Yumruğumu karnına ardından çenesine savurarak dengesini tamamen bozduğumda dirseğimi iki büklüm olan bedenindeki açıklıktan faydalanarak ensesine geçirdim. Acıyla inleyip Araz'ın küfretmesine neden olduğunda dikkatim dağıldı. Yabancı kollarını belime sararak beni ittirdi ve sırtım ile başımı da duvara çarparak dünyamı tepe taklak etti.

Dudaklarımdan kayan iniltiyle ne ara kapadığımı bilmediğim gözlerimi aralayıp çantaya yönelen adamın yakasına yapıştım. Yakaladığım kapüşonunu çekerek üzerine atladığımda boynuna kolumu dolayarak nefesini kestim.

Tırnaklarını koluma geçiren adam acıyla homurdanmaya başladığında doğrularak beni de beraberinde kaldırdı ve bedenimi tekrar duvara geçirdi ama tam güç kullanmamış olmasıyla bu sefer canım bile yanmadı. Sinirle bağırıp kollarımı boynuna daha sıkı doladığımda benden kolayca kurtulamayacağını fark ederek atakta bulundu. Geriye yaslanarak belimi büktüğünde elini sırtıma

yerleştirdi. Beni üstünden savuracağını anlayarak bacaklarımı sıkıca beline doladım.

Boynundaki kolumun baskını arttırarak tamamen nefesini kestiğimde bileğimi sertçe kavrayıp bükmeye çabaladı. Beni üstünden atmak isteyerek bedenini hiddetle sallamaya başladığında bacaklarım kaydı. Üzerinden düşmeden önce maskesini kavrayarak tutunmaya çabaladım. Eğilerek beni tekrar üstünden atmak istediğinde sırtından kaydım ve dizlerimin üstüne düşerken kavradığım maskesini de beraberimde sürükledim.

Doğrulmaya çalıştığımda az ilerimde duran adam da derin nefesler almak ile meşguldü. Hızla ayağa kalkarak başımın dönmesini sağladım. Sinirle yabancının üstüne atlayacağım sıra başını kaldırması, işte beni asıl yaralayan bu oldu.

Ela gözlerindeki öfkeyle bana bakan adam, onu son gördüğüm halindeydi. Boynundaki dövmesi hızla atan nabzıyla inip kalkıyordu. Koyu kumral rengindeki saçları dağılmış, kaşları çatılmıştı. Tanıdık simasıyla dudaklarımdan kayıp giden ismini işitmek onu afallattığında tek şaşıranın ben olmadığımı idrak ettim.

"Herakles."

Mazimin karakterlerinden biri olan adam kaşlarını mümkünmüş gibi biraz daha çattı. Saniyeler içinde algılayabildiği sesim ile gözlerini irileştirdiğinde bakışlarını kırmızı saçımda dolaştırdı. Siyah rengiyle gölgelediğim gözlerime tutunduğunda içimde bir şey kırıldı. Göğüs kafesimdeki yanma, vicdanımın sessizliğinden kaynaklanıyordu.

Onu görmüş olmamın verdiği mutluluk ile gülümsediğimde dolgun dudaklarından bildiği tek ismim döküldü. "Artemis."

Karşı karşıya kalan iki yoldaştık.

Geçmişimizin neşesi zihnimde çınlarken ona duyduğum özlemi yad ettim.

Bedenimi harekete geçirerek ona yaklaşmak istediğimde hızla geriye çekildi. Şaşkınlığının yerini ele geçiren öfkeyle ifadesini kararttığında tebessümüm parçalara bölündü. Beni gördüğüne sevinmemiş aksine sinirlenmişti. Tek kelime etmeden gerilediğinde gözlerimizi birbirinden ayırmadı. Terasa çıkarak son bir kez bana baktıktan sonra kendini aşağıya bıraktı. Kesilen nefesim ile koşar adımlarla ilerledim. Soğuk havaya bıraktığım bedenim ile korkuluklara yanaştığımda sağ salim aşağı inmiş olan adamı gördüm.

"Kutsal, neler oluyor?" diye bağırdı Araz. "Kimdi o adam?"

Karanlığın içinde yok olan siluetin arkasından bakarak acıyla kavruldum.

Ve sorusunu yanıtladım. "Eski bir dosttu."

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XLVI. KIRMIZI ÇİZGİ

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XLVI. KIRMIZI ÇİZGİ

Halsey - Die 4 Me
Keane - Somewhere Only We Know
Ed Sheeren - Give Me Love

KUTSAL

İnsan varlığının temelinde yatan taşların sağlamlığından emin olamadığında hemen işi şüpheye vururdu. Benliğini sorgulamak her daim tatlı gelirdi zira insanlar en çok kendiyle tartışır, zihninin içindeki ses ile cebelleşirdi.

Ben aklımın kenarından kayıp düştüğümü hissediyordum. Derin bir okyanusun azap dolu kollarına sarılarak gözlerimi yumduğum anlarda öldüğümü değil, yaşadığımı düşünüyordum.

Birçok defa yolumu kaybetmiş, kim olduğumu anlayamadığım zamanların ardında savrulmuştum. Yansımamın derinliklerinde yatan bir canavar vardı. Herkes ona tapar, adına efsaneler yaratırdı. Kendisi güçlü ve acımasız bir kadındı. Oysa tek derdi sevilmemekti. İlgisizlik onu karanlığa mahkum etmişti. Kaybolduğu o izbe çukurun dibinde,

eline doladığı yılan ile oynarken annesinin ona küçükken mırıldandığı ninniyi zikrederdi.

Onun ruhunu çalmış, üzerine bir örtü çekmiştim. Varlığını unutmak için çabalamış, yokluğuna sığınmıştım. Şimdiyse onu her hücremde hissediyor, kontrolü ele geçirmesine izin vermek zorunda kalıyordum çünkü o haklıydı. İnsanın iyi tarafta kalması hiçbir işe yaramıyordu.

Eski bir dostu gördüğümden beri kırk yedi dakika geçmişti. Mazide kaldığını düşündüğüm her şey karşıma dikilmiş, beni yaralamak için ellerine birer hançer almıştı. En üzücü noktası ise gördüğüm bir çift gözün ardında barınan duyguydu.

Herakles'in gözbebeklerine işleyen yegâne şey, nefretti.

Fark ettiğim bir detay vardı. Daha önce algılayamadığım ama artık emin olduğum yeni bir bilgiydi. Ben aileleri yıkıyordum. Sanki lanetimin odak noktası buydu. Ne zaman beni seven insanlarla çevrelensem onlara kaos getiriyor, kendim haricinde herkesin ölümüne yol açıyordum. Küçük bir kızken bile bunu başarabilmiş, öz ailemi darmaduman etmiştim. Gürsoylar ile geçirdiğim zamanlar ortadaydı. Belki de ben onlarla yaşamaya başlamasam, kendimi onların bir parçası haline getirmesem ruhlarının karanlıklarında parıldayan ışık olmasam, birbirlerinden bu denli nefret etmezlerdi. Çaldığım araba beni başka bir ailenin parçası haline getirmişti. Hermes'in açtığı yolda yürüdüğümde kendimi beni seven insanların arasında bulmuştum. Sonra yine bir hata yapmıştım ve benim yüzümden bir kişi hapse diğeri mezara gitmişti. Okyanus gözlüm ise ayrı bir tahribattı. Aralarına düştüğüm andan beri ona bela olmaktan öteye gidemiyordum. Annesinin bana duyduğu nefret en sonunda her şeyi gün yüzüne çıkmaya mecbur kılmıştı. Belki de ben olmasam Araz o şeytana asıl niyetini fark ettirmez, sessizce işini bitirebilirdi.

Ama hayır, hoyrat sarışın elbette zehrini saçmalıydı.

Aksi taktirde yaradılışının ne anlamı kalırdı.

En az iki kere sürat cezası yememe neden olan yolumu sonlandırıp içinde bulunduğum aracı park ettiğimde çalan telefonuma baktım. Yanımda duran koltuğun üzerine fırlattığım telefonun ekranında gördüğüm isim kalbimi dağladı.

Herakles ile karşılaşmamın ardından zihnimde bir çınlama meydana geldi. Sanki aniden her şey anlam kazanmıştı. Davetlilerin yarısının

baygın olmasından yararlanarak içinde safiri bulunduran çantamı alıp evden çıktığımda arabama atlayıp yola koyuldum.

Aramayı yanıtladığım an bağırışını işittim. "Telefonunu takip ediyorum, Kutsal. On beş dakikaya yanındayım ve sen azıcık bile yerinden kıpırdarsan yemin ederim bu İstanbul'u ayağa kaldırırım."

Kahretsin, telefonumda takip cihazı olduğu aklımdan çıkmıştı.

Bazen gerçekten aptalın teki oluyordum.

"Araz planımızı mahvedeceksin." Diye homurdandım. "Kimse seni görmemeli ve benim Hermes ile konuşup ona taşı vermem gerek."

"Sikmişim planı!"

Gözlerimi devirerek iç geçirdim. "Morskoy, buraya geldiğinde arabadan iner veya birinin seni görmesine izin verirsen gerçekten fena bozuşuruz."

Aramayı sonlandırdığımda onu delirttiğimi biliyordum ama şu an için bunu ikinci plana attım. Araz'ın saklanması gerekiyordu. İnsanlara kendini deşifre edemezdi. Sinirle homurdanıp kapımı açtım ve araçtan inip kızıl peruğumu düzelterek yürümeye başladım. Soğuk havanın yarattığı rüzgar yüzüme bir tokat gibi inip alevimi harladı. Duyduğum öfke öylesine yakıcıydı ki tenim kavruluyordu.

Hedeflediğim konuma yaklaşarak inşaat halinde gibi gözüken kafenin kapısını açtım ve kendimi içeri attım. Topuklularımın yarattığı çınlama sessizliği ele geçirmiş, öfkemin eseri olan soluklarım hızlanmıştı. Bir karartı karşımda kalan koridordan çıktığında ardından yansıyan sarı ışık siluetini belirginleştirdi. Az ilerisinde duran düğmeye basıp mekanın içini loş bir aydınlatmanın esiri ettiğinde bakışlarımız birbirine değdi.

Hermes yüzündeki tebessüm ile bakışlarını kızıl saçlarımda ardından yüzümde gezdirdi. "Artemis." Diyerek iç geçirdiğinde dişlerimi sıktım. "Sarışın halin büyüleyici ama kızıllık sana öldürücü bir cazibe katmış."

Bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Yiğit Çelikel, Araz için bir müttefikti. O karşımdaki adamın işimize yarayabileceğini düşünüyordu. Hermes ise benim için bir tehditti çünkü ben işime yaramayacağına inanıyordum. Sanırım dengeyi bulmam gerekirdi. Yoksa okyanus gözlüm, piyonlarından birini kaybedecekti.

Gerçi krallar erlerini yitirmeye alışıktı, değil mi?

Özellikle de kraliçeleri istiyorsa...

Derin bir nefes alıp dudağımın kenarını kıvırdığımda az ilerimde kalan masaya doğru ilerledim ve ellerini ceplerine iliştirmiş gözlerini üzerimde dolaştıran adamdan bakışlarımı ayırmadan konuştum.

"İlk karşılaşmamızı hatırlıyor musun?" Diye sorduğumda çantamı açıp içinden safiri aldım. "Arabanı çaldığım için beni polise verirsin sandım ama sen bana hayran kalıp takımının bir parçası olmamı istedin." Bir kıkırtı dudaklarımdan kayıp gitti. "Bana her zaman keşfedilmemiş bir cevher olduğumu söylerdin."

Çantamı kapatıp parmaklarımın arasında duran ihtişamlı safiri inceledim.

"Öyleydin." Bakışlarını bedenimde dolaştıran adam mırıldandı. "Hala da öylesin."

İçimdeki öfke arşa tırmandığında ona doğru döndüm. Gözlerimizi buluşturarak elimdeki safiri hafifçe fırlatıp tutmaya başladım. "Biliyor musun, senin her zaman zeki bir adam olduğunu düşündüm." Ona doğru adımlamaya başladığımda gerilen bedeni ve kısılan gözleriyle beni tavaf etti. "Yoldan çıkan insanlara bir amaç verdiğin için yüce gönüllü olmana hayran kaldım." Dudağımı dişleyerek gülümsediğimde birkaç adım ilerisindeydim. "Hatta öyle ki, senin için bir efsane haline geldim. Sırf bana uzattığın yardım elinin hakkını verebilmek için."

"Verdin." Gözlerindeki ışıltıyla bana yanaştığında tebessümü arsız bir hal aldı. "Sen benim tahminimin ötesinde bir kadın oldun, Artemis."

Elimi kaldırıp onu susturduğumda aramızda sadece iki karış vardı. "Lafımı bitirmedim." Diye sert bir uyarıda bulunduktan sonra iç geçirerek zehrimi saçtım. "Emin olduğum bir şey daha vardı."

Tek kaşını kaldırarak sorguladı beni. "Neymiş o?"

Elimdeki safiri kaldırdığımda keskin ucundan bakışlarımı ayırarak karşımdaki adama baktım. Her daim emin olduğum yegane şeyi dile getirdiğimde gözlerine yerleşen korkuyla keyiflendim.

"Bir gün kibrin yüzünden öleceğini biliyordum."

Hermes, safirin keskin tarafını yüzüne geçirmemin sonucunda kaşının bitiş noktasından başlayarak yanağında büyük bir yarık bırakan iz ve darbenin verdiği acıyla ayaklarıma kapandı.

Yüzünden akan kanlara parmaklarını geçiren adamın bağrışı boş mekanda yankılandığında başımı eğerek onu izledim. Titreyen ellerine ardından bana bakarak gözbebeklerine işleyen öfkeyi gözler önüne

serdiğinde çıldırmanın eşiğinde gibi duruyordu. Aldığım hazzı tarif dahi edemezdim. İçimdeki canavar Artemis'in ellerinden süzülerek benim bileğime dolandığında safirin ucunda asılı kalan koyu renkli kana dilini doladı. Aldığı tat ile güçlenen yaratık bana dayanak oldu.

"Senin tanıdığın o kız öleli baya oluyor." Gözlerine bakarak konuşmaya başladığımda doğrulmaya çalıştı. Dizine attığım tekmeyle anında tekrar yere yapışması ise beklenen bir hamleydi. "O kızın o kadar canını yaktılar ki en sonunda canını bir kenara bırakmak zorunda kaldı." Gülümsemeden edemedim. "Ne tuhaf değil mi? Sürekli farklı bir benliğe bürünmem gerekiyor çünkü her defasında bir şekilde canımı benden sökerek alıyorlar." Gözlerimi kısarak sorguladım. "Şimdi geriye kalan tek şey içinde tehlikeli bir canavarı bulunduran okyanus gözlü adamın sarışını." Tekrar ona baktığımda tebessümüm titredi. "Ama akıllandım, Hermes. Öylesine akıllandım ki kötü insanları gözünden tanır oldum."

Tekrar doğrulmaya çalıştığında topuklu ayakkabımın keskin ucunu göğsüne bastırarak onu olduğu yere çiviledim.

"Mesela senin ne halt etmeye çalıştığını biliyorum." Dişlerimi öylesine sert sıktım ki çeneme bir ağrı saplandı. "Herakles'i karşıma çıkararak beni yine yanına çekmek istedin çünkü Araz'ın gidişiyle boşalan tahta sen geçmek istiyorsun." Sesimin desibeli arttı. "Yıllar önce çalmamı istediğin şu mührün sahibinin Araz olduğunu anlamayacağımı, bunu fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Acı dolu yüzüne baktım.

Öfkesine karışan göğüs kafesine yaptığım baskı onu etkisiz kılıyordu.

"Gerçekten kocamın bıraktığı imparatorluğun keyfini çıkarabileceğini mi zannettin?"

Bir hışım bileğime elini geçirip bacağımı kavradığında hırladı. "Ölen adamın ardında bıraktığı sefayı tek başına mı süreceksin?"

Onu Araz'ın eline bıraksam bir güzel hayatını karartırdı ama kendi yöntemlerimi kullanmalıydım zira ayağımın altındaki adam Meryem'e giderse masadaki dengeler değişirdi.

"Fareden aslan olmaz." Diye uyardım onu. "Sen bu hayalden uyan, Hermes."

Yüzüne yerleşen yenilgiyle dudaklarını birbirine bastırıp çenesini kapattığında topumun sivri ucunu göğsünden çekerek geriledim. Kabullenmek istemediğim gerçeği mırıldanarak az ilerimizde kalan

masaya ilerledim. "Yine de sana ihtiyacım var, en azından şimdilik. Bu yüzden merak etme seni öldürmeyeceğim." Sandalyeye oturarak bacak bacak üstüne attığımda gözlerimi doğrulan adamda dolaştırdım. Öfkesi hiddetlenmişti. Karşımda kalan sandalyeyi işaret ettim. "Gel, biraz konuşalım."

Hızla kalkıp az ilerisinde duran tezgahtan bir bez alıp yüzündeki yarasından akan kanları durdurmaya çalıştığında bağırdı. "Seninle anlaşacağımı sanıyorsan kafayı yemişsin demektir." Sinirle hırladı ve acısını belli ederek haykırdı. "Yüzümün haline bak."

Gözlerimi devirdikten sonra safire bulaşan kanını masa örtesine sildim. "Bebekleşme. Alt tarafı bir sıyrık." Tekrar ona baktığımda yüzünde iz kalacak olan yaraya karşı tebessüm ettim. "Hem sana renk kattı."

Öfkeyle konuşacağı sıra ondan önce davranarak bütün ciddiyetim ile aklını başına getirmesini dilediğim sözleri zikrettim. "Arkamdan iş çevirdiğin için o yarayı hak ettin. Belki hala emrine amade olan o kayıp kız olduğumu düşünüyorsun ama anlaman gerek." Tek kaşımı kaldırarak ona meydan okudum. "Ben bir Haznedar ve Vladimirs'im. Yani istesen de istemesen de tıpkı masadaki diğerleri gibi bana itaat edeceksin." Omuzlarımı silkerek tebessüm ettim. "Yoksa beş parasız, sefalet içinde geberir gidersin."

Yüzüne bastırdığı bez ile bana bakan adam burnundan soluyordu çünkü sözlerimin doğruluğundan emindi. İstediği kadar egosunun altında ezilebilirdi. Elde edeceği tek şey zaman kaybı olurdu çünkü ben gemileri yakalı çok oluyordu. Geri dönmem söz konusu değildi.

"Benden ne istiyorsun?" diye tısladığında elimdeki safiri masanın ortasına bırakarak sorusunu yanıtladım. "Safire karşılık sadakatini ve tabi ki Meryem Hanel'i."

İşaret ettiğim sandalyeye oturup çalmamı istediği safiri ellerinin arasına aldığında gözlerinde raks eden alevlerin yaratıcısı bendim. Varlığımı noktalamak, beni öldürmek istiyordu. Canını yakmış olmam egosunu zedelemişti. Bir yanım bunu yapmasını diliyordu. Eğer akılsızca davranıp üstüme atlarsa onu öldürüp derin bir nefes alabilirdim. Yine de mantıklı olanın ne olduğunu ikimizde biliyorduk.

Hermes zihnimden geçenleri düşünüyor gibi omuzlarını düşürdüğünde iç çekerek bakışlarını kaçırdı. Yüzünden süzülen kanlar gömleğini lekeliyordu. Saniyelerin ardından konuştuğunda tok

sesinden dökülen kelimeleri aklımın bir köşesine not ettim. "Haklısın, Araz'ın boşalan tahtında gözüm var. Kendisine saygım büyük ama artık hayatta olmadığına göre şansımın yüksek olduğunu düşündüm." Gözleri beni buldu. "Sanırım seni çok küçümsedim."

Dudağımın kenarını kıvırsam da öfkem bakiydi. "Aynen öyle."

"Safiri çalmanı istememin nedeni Herakles ile karşılaşırsan eski güzel günleri anımsar, yine yanımda durursun diye ummamdandı." Boğazı düğümlenmiş gibi yutkundu. Damağına bulaşan acımtırak tat yüzünü ekşitmesine neden olmuştu. "Ama haklısın, sen ne eski Kutsal ne geçmişteki Artemis'sin." Kaşlarını çattı. "Bambaşka bir şeye dönüşmüşsün."

Hakaret ettiğini düşünüyordu oysa geçmişimde kalan o kimliklerden arınmış olmak benim için bir lütuftu.

"Bu savaştan sağ çıkabileceğini mi düşünüyorsun?" Yüzüne yansıttığı öfkeyle mırıldandığında kendi sorusunu güldü. "Cidden yıllarını bu çukurun dibinde geçirmiş insanlara sözünü geçirebileceğini mi sanıyorsun?"

Gizli silahımdan haberdar değildi. Saydığı hiçbir şeyi tek başıma yapmama gerek yoktu. Sevdiğim adam ve ailem benimleydi. Uzun zaman sonra bu cümleyi kurabilirdim; Artık yalnız değildim.

"Sana hayran kaldığım için seni ekibe almadım."

Titreyen tebessümü yüzünde oluşan yaranın acısından yadigardı. İyi değildi zira hala kan kaybediyordu fakat öylesine kibirliydi ki üzerimde üstünlük kurmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Sözlerinin bende bir anlamı yoktu. Gerçekleri biliyordum. İstediği kadar inkar etmeye çalışabilirdi. Yine de dudaklarını aralayıp konuştuğunda bir an için kendimden şüphe ettim.

"Seni ekibe aldım çünkü gerekirse diğerlerini korumak için kurban edebileceğim aptal bir kıza ihtiyacım vardı." Tebessümü genişledi. "Yalnızlığının yarattığı şefkat yoksunluğu yüzünden kötü kararlar almaya, fedakarlıkta bulunarak kendini önemli hissetmeye yatkın olan birini arıyordum ve buldum."

Ruhumda bir zelzele meydana geldi. İşittiğim sözlerin altında yatan büyük bir anlam vardı. Gerçekten de doğru sayılabilecek kadar hakikati içinde bulunduran bu cümleler bana yabancı değildi çünkü bunca yıl herkes aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. Üzerimden kar elde etmek istemiş, beni çıkarları için manipüle ederek hayatımı

şekillendirmişti. Üvey babam için karısını mutlu etmek adına öz ailesinden koparılan bir nesneden ibarettim. Erdem Gürsoy ise beni her daim yetim ve ilgiye aç bir kız olarak görerek benliğimden emirlerine uyacak bir asker yaratmak istemişti. Kabul etmek istemesem de dileğini gerçekleştirdiği ortadaydı. Kardeşim olarak gördüğüm kadın ise beni kaçış yolunun ortasına bıraktığı bir yem olarak görmüştü. Onun için ardında kalan canavara sunulan bir kurbandım. Bu yüzden karşımdaki adamın sözlerinde doğruluk görüyordum.

Kutsal Alazgir, psikolojik ve fiziksel şiddet görmüş en sonunda acılarına dayanamayarak benliğinden feragat etmiş, Artemis'e dönüşmüştü. Artemis ise vahşete öylesine açtı ki aklını kullanamayarak bir çocuğun ölümüne zemin hazırlamış, ardından kendinden kaçarak gölgelere sığınmıştı. Geriye büyük bir boşluk kalmıştı ki orayı Kutsal Haznedar sahiplenmişti. Şimdi en son olduğum noktadan diğerlerinin bıraktığı yaraların içinden yürümek zorundaydım ama sorun değildi, Kutsal Vladimirs yolu onunla yürüyecek adamdan emindi.

"Herakles." Dudaklarından kayıp giden isim ile karşımdaki adama baktığımda bedenim buz kesti. Yüzünü esir alan gülümsemesi algılarımı yerle bir ediyordu. "Herakles'i sana gönderdim çünkü en çok onu sevdiğini biliyorum. Eskiden bu denli yakın olmanızı kıskanırdım. Hatta onu bu yüzden Berlin'e göndermiştim. Biraz uzak kalırsanız aranızdaki bağ zayıflar sandım." Tek kaşını kaldırdı. "Ama döndüğü gibi ilk sorduğu kişi sen oldun." Dudaklarından bir kıkırtı kayıp gitti. "Ona ne söyledim, bilmek ister misin?"

Parmak uçlarım karıncalandı. Sanki aniden bedenimin ısısı düşmüş, ruhum kışa kurban gitmişti. Yüreğime saplanan acıların uçları bilenmişti. Keskinlikleri benliğimi kan içinde bırakıyordu. Sorusu aklımın dengesini sarstı. Onu öldürmek istediğimi fark ettim. Evet, şu dakika üstüne atlayıp elinde olan safir ile kafatasını dağıtsam nasıl olurdu?

Hayır, bunu yapamazdım çünkü asıl odaklanmam gereken başka bir durum vardı. Yine de kendimi zor tutuyordum zira karşımdaki adam yaramı deşiyordu.

Herakles, benim için öylesine özeldi ki kelimeler kifayetsiz kalırdı. Ersay'ın gidişiyle onun yarattığı açıklığı Herakles doldurmuştu. Bana dost, sırdaş olmuş, yoluma ışık vurmuştu. Athena ile beni bir ayrı

sever, ikimize de kıyamazdı. Hatta bu yüzden bir keresinde benim için kurşun yemek zorunda kalmış, omzunun az altında bir iz kalan yarasını elde etmişti. Bu yüzden saatler önce bana attığı nefret dolu bakışlar canımı çok yakıyordu. O ifadesini hatırlamak bile başlı başına işkenceydi. Şimdi neden öyle baktığını anlıyordum. Karşımdaki adam kim bilir ona ne yalanlar söylemişti.

"Şansını zorluyorsun." Diye bir yılan edasında tısladığımda gülümsemesi genişledi.

Derin bir nefes alıp arkasına yaslandığında sonunda kanaması duran yarasından bezi çekerek masanın ortasına fırlattı. "Ona senin Hera'yı öldürdüğünü söyledim."

Soluğum kesildi. Alaşağı olmuş gibi sendelediğimde başıma saplanan ağrı gözlerimin kararmasına neden oldu. Yanlış duyduğumu düşünmek istedim zira bu gerçek olamayacak kadar absürt bir yalandı.

"Yalanda değil." Neşesi arşa tırmanmış gibiydi. "Senin salaklığın yüzünden öldü. En iyi adamım olan Zeus ise yine senin yüzünden hala hapiste." Başını iki yana salladı. "Onu görmeye hiç gitmemişsin. Oysa bana hep seni soruyor." Gözlerini kısarak sahte bir masumiyet ile mırıldandı. "Emin değilim ama sanırım seni öldürmenin hayaliyle yaşıyor."

Boğazım düğümlendi. Son cümlenin gerçekliğine kalıbımı basardım. Zeus'un bütün suçu bende gördüğüne emindim. Belki de haklıydı. Her şey, her zaman ki gibi benim yüzümdendi.

"Herakles sana inanmış olamaz." Mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözlere kendim bile inanmadım.

Karşımdaki adam ise cevabımı kahkaha atarak verdi. "Öyle mi dersin?"

Bakışlarımı kaçırarak soluklanmaya çalıştım. Şimdi bazı şeyler daha anlamlı geliyordu. Bu yüzden beni hiç aramamış, beni bulmaya çalışmamıştı. Her daim birilerinin gelip beni kurtarmasını beklerdim lakin bunca yılın ardından beni eliyle koymuş gibi bulan sadece iki adam vardı; Ağabeyim ve Araz.

"Bu kadar boş muhabbet yeter." Sesime yerleşen ciddiyet ile tekrar karşımdaki adama baktım. "Mazi umurumda değil. Herakles'te neye inanmak istiyorsa ona inanmaya devam etsin. Ben bu anı önemsiyorum. Safiri istedin getirdim. Artık sadakatin bana ait ve bunu

teyit etmen için bana Meryem'in yerini söylemen gerek. Aksi halde yemin ederim ki seni yaşatmam, Hermes."

Kararlılığım ürkmesine neden olduğunda kendine bir kaçış yolu aradı. "Meryem'in yerini bildiğimi de nereden çıkardın?"

Bazen beni gerçekten salak yerine koyduğuna emin oluyordum. Karşımdaki adamı iyi tanırdım. Normalde akıllı biriydi. Tehlikeden kaçınır, elini kirletmekten hoşlanmazdı. Ona sinirliydim fakat verdiği sözleri tuttuğunu bilirdim. Beni tarafına çekmeye çalışmasının en büyük nedeni onunda müttefik edinmek istemesiydi zira Meryem ile iş birliği yaparsa onun süs köpeği olacağını ve bundan öteye gidemeyeceğini biliyordu. Tam olarak bu yüzden onunla iletişime geçmiş ve konuşmalarının sonunda bana ihtiyaç duyacak noktaya erişmiş olmalıydı.

Sessizliğim ona cevap oldu. Bakışlarım cevabını vermişti. Bu yüzden saniyelerin ardından pes edercesine sorumu yanıtladı. "Yerini bilmiyorum ama beni aradı ve çıkacak savaşta yanında olmamı istedi. Tabi bende huyuna giderek kendimi hedef belletmedim. Yarın gece Haznedarların haberi olmadan bir toplantı düzenliyor. Yeraltında yetki sahibi olan herkes orada olacak ve Meryem hepsini kendine çekmeye çalışacak."

Edindiğim bilgi işime yarardı. Araz her zamanki gibi haklı çıkmıştı. Onun sahte ölümüyle meydanı boş bulan annesi anında saldırıya geçmişti fakat avucunu yalardı. Ona pabuç bırakmazdım.

Yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. "İsteyince ne de güzel iş birliği yapıyorsun." Ciddileşerek gözlerinden bakışlarımı ayırmamaya devam ettim. "Umarım tek seçeneğinin ben olduğumun farkındasındır ve ona göre mantıklı adımlar atarsın."

Ellerini havaya kaldırarak teslim oluyorum der gibi gülümsedi. "Bükemediğim eli öperim, bilirsin." Tebessümü alaycı bir hal aldı. "Hele o el sana aitse."

Midemin bulandığını hissettim. Karşımdaki adama bakarak söylendiğimde kendime hakim olamamıştım. "Araz yaşıyor olsaydı bu sözleri zihninden bile geçiremezdin."

Beni onaylayarak başını salladı. "Tabi ki de geçiremezdim. Saniyesinde kafamı koparırdı." Sahte bir hüznü ifadesine yerleştirdi. "Ama ne yazık ki kendisi öldü."

Ölüm kelimesi içimi titretti. Zihnime düşen okyanus gözler kalbimi dağlıyordu. O yaşıyordu ve hala benimleydi. Geriye kalan hiçbir şey umurumda değildi.

"Ama sen yine de boş umutlara kapılma." Yerimden kalkarak saçlarımı savurdum ve çantama uzanırken gözlerine baktım. "Attan inip eşeğe binmem."

Dumura uğrayan ifadesiyle bana bakan adamı umursamadan ardımı dönüp yürüdüm ve mekandan çıkarak derin bir nefes aldım. Hermes'i bilirdim. Sözünde durmaktan başka bir seçeneği olmadığının bilincindeydi bu yüzden istediğimi yapacaktı. Meryem Hanel'in davetine icabet etmem gerekirdi. En azından ben böyle düşünüyordum fakat Araz'a anlattığımda nasıl bir plan kuracaktı görecektim. Onu anımsamak dudağımı dişlememi sağladı. Ondan habersiz ortadan kaybolduğum için beni mahvedecekti. İşiteceğim azarın haddi hesabı yoktu lakin elimden bir şey gelmezdi. Ölü kalmalıydı ve ben Hermes ile yüzleşmeliydim.

On beş dakikaya yanımda olacağını söylemişti ama hala ortalıklar da gözükmüyordu. Belki de saçmaladığını fark ederek eve dönmüş ve beni orada beklemeye karar vermişti. Issızlığa alışarak yürümeye başladığımda topuk seslerime eşlik eden tek şey denizin kıyıya vurmasıyla oluşan dalga sesleriydi. Arabamın anahtarını aramak üzere çantamı karıştırmaya başladığımda hissettiğim sıkıntıyla duraksadım. Telefonumu alıp Araz'ı arayacağım sıra tüylerim ürperdi. Başımı kaldırarak soluklanmak istediğimde gördüğüm kişi algılarımı yerle bir etti.

Bana bakan gözler, mazinin sesiydi.

Arabama yaslanmış ellerini ceplerine iliştirmişti. Açık kumral rengindeki saçları rüzgarın etkisiyle dağılıyordu. Boynundaki dövmeyi karanlığa rağmen görebiliyordum. Nefret saçan gözleriyle fark edilmeyecek gibi değildi.

"Artemis." Dudaklarından kayıp giden ismi telaffuz etme şekli acı vericiydi. Sanki ağzındaki zehri tükürmüştü. "Yoksa Kutsal Haznedar mı demeliyim?" Gözlerini kıstı. "Hayır, sahi artık Vladimirs'sin."

Dudaklarımı aralamak, bir şey söylemek istedim lakin yapamadım. Öylece kala kalmış ve ona bakmaktan öteye gidememiştim.

Yüzünde ona yakışmayan bir gülümseme vardı. "Her zaman büyük işlere imza atacağını biliyordum. Sende o ışık vardı ama bu kadarını

hayal edemezdim." Kaşlarını çattı. "Gerçi seninle ilgili düşündüğüm çoğu şey yalan çıktı. Sonuçta asla bizden birine zarar verebileceğine inanmazdım." Çenesi kasılmış, gözlerine bir karanlık çökmüştü. "Ama gel görelim, hepimizi katlederek beni yine haksız çıkardın."

Dudaklarımdan dökülen kelimeleri ben bile zar zor duyabildim. "Hera'yı ben öldürmedim."

"Ah tabi, kesin öyledir."

Alaycı bir tavır ile konuştuğunda bana cidden inanmıyor oluşuna afalladım. Karşımdaki adam beni tanırdı. O zamanlar en yakınım olan biriydi. Beni görmüş, bana şahit olmuştu. Sevdiğim birine dokunmayacağıma nasıl inanmazdı? Gerçekten bu nefrete sıkıca tutunarak ne yapmaya çalışıyordu?

Dayandığı araçtan kalkarak bana doğru yavaşça adımladı. "Benim bildiğim Artemis, güneş gibiydi. İnsanın yolunu aydınlatır, her daim yanında dururdu. Asla kaçmaz ve pes etmezdi. Korku nedir bilmez, cesaretiyle insanları kendine hayran bırakırdı." Birkaç adım ilerimde durup bana tiksintiyle baktığında titredim. "Sen kimsin bilmiyorum, bilmekte istemiyorum." Alanımı işgal ederek yanaştığında öfkesinin kudreti algılarımı yerle bir etti. "Sakın yoluma çıkma. Yoksa Hera ve Zeus hatırına seni kendi ellerim ile öldürürüm."

Omzuma çarparak yanımdan geçtiğinde dengemi sarstı. Ardından baka kaldım. Kalbime saplanan iğneler ağlamak istememe neden oluyordu.

"Nasıl inanırsın?" diye bağırdığımda kendimi bile şaşırtmıştım. Beklemediğim bir ataklık ile az ilerimde bulunan adama yürüdüm ve kolunu kavrayarak yüzünü kendime doğru çevirdim. "Benim böyle bir şey yapabileceğime nasıl inanabilirsin?"

Gözlerini yüzümde gezdirdiğinde ona umut verecek bir şey görmek ister gibi arşınladı ifademi. Ardından bir karara vararak tekrar öfkesine sığındı.

"Sen kimsin ki inanmayayım?" Sorusuyla afalladığımda haykırma sırası ona geçti. "Senin beş cümlenin dördü yalan. Ekipteki görevin neydi senin?" Histerik bir kahkaha attı. "Yalan söylemek senin işin değil miydi? Artemis'i efsane kılan yılan değiştirir gibi karakter değiştirmesi değil miydi?" Kaşlarını çatarak yüreğime bir hançer iliştirdiğinde yıllardır içinde barınan ne varsa gün yüzüne çıktı. "Kaç defa beni yalanlarının esiri ettin. Sözlerin ile kandırdın. Sen benden bir

şey isterdin ben de anında yapardım." Boğazını yakan isyanı boşluğu inletti. "Çünkü kalbinin güzelliğine kıyamazdım ama görüyorum ki senin iliğin kemiğin yalan. Öğrenmedim mi sanıyorsun? Berlin'e benim ile gelmemenin nedenini bilmiyor muyum?"

Kaşlarımı çatarak ne saçmaladığını anlamadığımı görmesini denedim.

Zikrettiği her cümlede çığlık atmak istiyordum.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye sorduğumda histerik bir gülümsemeyle bana baktı. "Ya bırak hala salağa yatıyorsun."

Yanımdan geçip gideceği sıra önüne geçerek onu engelledim. Bedenini ittirerek karşıma geçmesini sağladığımda dilimin kemiğini kırmak isteyerek dudaklarımı araladım ama karşımdaki adam buna müsaade etmeden hıncını almaya çalışarak konuşmaya devam etti. "Senden gelecek hiçbir şeye inanmıyorum. Yalanlarını da duymak istemiyorum. Bu gece safiri alıp gitmene izin vermemin tek nedeni Athena'ya verdiğim sözü tutmaktı." Öfkesi mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. "Hani şu umursamadığın diğer arkadaşın. Kendisi nerede biliyor musun? Hiç merak ettin mi?"

İçime oturan acıyla sendeledim. Elbette merak etmiştim. Onları geride bırakmanın benim için kolay olduğunu mu sanıyordu?

Eğer öyle düşünüyorsa yanılıyordu çünkü yaptığım her şey bana tarifsiz acılar vermişti.

Herakles pes etmiş gibi omuzlarını düşürdü. "Git, Artemis. Gözümün önünden kaybol ve bizim sahip olamadığımız o ailen ile kendini avut." Gerileyerek başını iki yana salladı. "Ama bil ki hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

Karanlığın içinde kaybolan adamın ardında bıraktığı yıkım haline döndüm. Zihnime hakim olan sessizlik hayra alamet değildi. Duygularımı sıkıca zincire vurduğumda kangren olacağımı bilsem de umursamadım. Sarsak adımlarım ile arabaya yöneldiğimde dudaklarımı birbirine bastırarak nefes almaya çalıştım. Ruhumun derinliklerinden bana bakan Artemis bile kederlenmiş gibiydi. Her daim dik tuttuğu başı ilk defa eğiliyordu. Geçmişimden gelen sesin sahibi haklıydı. Benim işim her zaman yalan söylemekten geçerdi. Bunca zaman çevremdekilere yalanlar söylemek zorunda kalmıştım fakat kimse de bana dürüst davranmamıştı. Herkes arkamdan iş çevirmiş, beni bazı şeylere mahkum etmişti.

Yine aniden suçlu ilan edilmiştim. Bu ilk defa yargısız infaza kurban gidilişim değildi ama yargıcımın Herakles olacağını düşünmezdim.

Bazı şeyler benliğime ağır gelmeye başlıyordu. Bunca zamandır bir savaşın içerisindeydim ve artık ön saflarda olmak beni yoruyordu. Ailem ve Araz için güçlü kalmam gerektiğinin farkındaydım lakin bazen bencilce fikirlere kapılıyor, her şeyi bırakıp gitmek istiyordum. Elbette, okyanus gözlümü ardımda bırakmazdım ama onunda içinde bulunduğu bir kaçış planına hayır diyemeyecek kadar tükenmiştim. Ne de bencildim, oysa şu an ortalığın mahşer alanına dönmesinin en büyük etkeni bendim.

Gözümü alan beyaz ışıklar ile duraksayıp başımı çevirdim. Işığın geldiği yöne baktığımda Araz'ın arabasının ilerideki ağacın altına park etmiş olduğunu fark ettim. Endişeyle hızla etrafı tarayıp kimsenin olmadığından emin olmaya çalıştım.

Gecenin bir vakti oluşuyla şehir oldukça tenhaydı. Bu yüzden oyalanmayarak Araz'ın arabasına doğru adımlamaya başladım. Daha doğrusu koştum diyebilirdim. Kendimi aracın içine attığımda gözlerimin buluştuğu adam sertçe yutkunmamı sağladı. Okyanus gözlerindeki hiddet öylesine yoğundu ki kelimeler ile ifade edebileceğimi dahi sanmıyordum.

"Çok mu kızdın?" diye aptalca bir soru sordum.

"Sen ne ara beni görmezden gelir oldun, Kutsal?" Sesi öfkeden titriyor, dişlerini sıkmasından kaynaklı boynundaki damar patlayacak gibi duruyordu. "Zaafımsın diye her yaptığına susacağımı mı sanıyorsun?"

Evet.

"Hayır." Diyerek tatlı bir ifade takıldım. "Hayatım, ben seni görmezden gelmiyorum ama öfkelenince dünya umurunda olmuyor ve kimsenin senin ölü olmadığını öğrenmemesi gerekiyor. Bu yüzden sana beni evde beklemesini söylemiştim. Kendini deşifre etmemen gerek, unuttun mu?"

Ensemi kavrayıp beni kendine doğru çekti. Aramızda iki parmak bir mesafe bırakıp gözlerimin içine baktığında kalbim yerinden oynadı. Sıcak nefesi dudaklarımın arasından içime sızıyor, öfkeyle parlayan gözleri beni şehvetin kıyısına sürüklüyordu. Tok sesiyle konuştuğunda sözleri bir emirden farksızdı. "Ne kendim ne bir başkası umurumda bile değil. Gerekirse şu dakika kendimi deşifre eder, Meryem

saklandığı yerden çıkana dek bu şehri sokak sokak yakarım. Bir daha sakın ama sakın, kafana göre iş yapıp beni habersiz bırakma, milaya."

Gülümsememeye çalışarak mırıldandım. "Şu an çok seksi gözüküyorsun."

Sözlerimin bitimiyle dudaklarımızı buluşturduğunda nefesim kesildi. Beni cezalandırmak istiyor gibi sertçe öpüyor, soluklarımı çalarak beni muhtaç bırakıyordu. Ensemdeki parmaklarının şiddeti arttığında inleyerek elimi göğsüne yerleştirdim.

Geriye çekilip nefes almama izin verdiğinde metrelerce koşmuşum gibi hızla soluklandım. Gözleriyle yüzümü tararken ciddiyetinden ödün vermedi. "Anladın mı, sarışın?"

"Evet, Morskoy."

Dudaklarımı ardından alnımı öptü. Ve geriye çekilip beni bıraktı. Koltuğuma geri döndüğümde az ileride kalan diğer aracı işaret ettim. "İki araba mı gidiyoruz?"

"Siktir et." Diye homurdandı. "Aldırırım ben onu, yanımdan ayrılma."

Emniyet kemerimi takıp huysuz tavırlarını göz ardı ederek arkama yaslandım. Araz yola koyulduğunda soğuk bir tonlamayla konuştu. "Kimdi o adam?"

İç geçirip cevabın ne kadar canımı yaktığını görmezden gelmeye çalıştım. "Herakles."

Araz kaşlarını çatıp bana baktı. "Şu gösterdiğin fotoğraftaki adam mı?"

Başımı sallamak ile yetindim.

"Ne işi vardı orada?" diye sordu. "Yiğit safiri almak için ikinizi de mi görevlendirmiş?"

Hermes'in yapmak istediği beni ortadan kaldırmaktı. Araz'ın tahtında gözü vardı ve beni kullanamayacaksa engeli yok etmesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden Herakles'i göndermiş, bunca zamandır benim için ektiği nefret tohumlarının filizlenmesini ummuştu. Herakles ise eline kanımı bulaştırmak istememişti.

Yine de bunu Araz'a söyleyemezdim çünkü söylersem Yiğit Çelikel yarım saat sonrasını bile göremezdi. Ona güvenmesem bile şu an için işime yarayabilme ihtimaline karşı el altında durmalıydı.

"Hermes hasret giderelim istemiş." Diyerek Yiğit'in sözlerini dile döktüm. Araz'ın kasıldığını fark ettiğimde ise mırıldandım. "Ama

senin de duyduğun üzere görüşmemiz pek sakin geçmedi çünkü kendisi Hera'nın ölümünde beni suçluyor."

Asıl kızgınlığının nedeni bu değildi.

Berlin işine onunla gitmememe bozulmuş gibiydi ve bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hiçbir zaman o işte onunla olmam gerektiği söylenmemiş, bana böyle bir teklifte bulunulmamıştı.

Araz'a Hermes ile gerçekleştirdiğim konuşmayı anlattım. Yarın gece gerçekleşecek toplantıdan bahsettiğim de beş dakikasını küfretmeye ayırdı. Öfkesini dışa vuruyor oluşuna katlanarak onu beklemeye başladım. Bu süreçte gaz asılmasıyla ise mide bulantım ikiye katlandı. En sonunda kusma isteğimi bastıramayarak elimi kocamın koluna yerleştirip adeta bağırdım. "Arabayı durdur."

Neler olduğunu anlayamamış gibi kaşlarını çatan adam deniz kenarındaki boşluğa arabayı çektiğinde tek kelime etmeden hızla emniyet kemerimi çözdüm ve kendimi araçtan atıp köşede duran silindir çöp kutusuna koştum. İki büklüm olup istifra etmeye başladığımda anında gözlerim yaşardı.

Önüme düşen kızıl tutamları geriye çeken adam yanıma ilişip sırtımı okşamaya başladığında mide bulantıma karın ağrım eşlik etti.

"Milaya." Diyen kocamın endişeli sesiyle yavaşça doğruldum ve gözlerimizi buluşturduğumda öfkesinin yerini saf bir paniğin aldığını gördüm. "İyi misin?"

Cevap vermek üzere ağzımı açtım lakin boğazımı yakan sıvıyla tekrar eğilip istifra ettiğimde elbette konuşamadım. Araz sırtımı okşayarak kafamdaki peruğu çıkardı. Tepemde bir topuz halinde duran sarı tutamlarım sayesinde saçlarımı kavramak zorunda kalmadı. Yavaşça doğrulduğumda Araz lacivert gözlerini yüzümde dolaştırarak bana hafifçe sarıldı ve alnımı öpmeden önce sorguladı. "En son ne zaman bir şeyler yedin?"

Derin bir nefes alıp elimin tersiyle ağzımı sildim. Araz koşar adımlarla arabaya ilerledi ve peruğu arka koltuğa bırakıp elindeki su şişesiyle tekrar yanıma geldi. Bir kolunu belime dalayıp ona yaslanmamı sağladığında şişeyi alıp kapağını açtım ve sudan minik bir yudum aldım.

"En son..."

Sözlerimi devam ettiremedim. Açık kalan ağzım ile Araz'a baktığımda kaşlarını çatarak neler olduğunu anlamaya çalıştı. En son kelimesi aklıma başka bir şey getirmişti ve mide bulantım da eklenince tezimin doğru olabilme ihtimali artıyordu. Aniden titremeye başlayan parmaklarımı dudaklarıma bastırdığımda yüzümü bir gülümseme ele geçirdi. Bana büyük bir aşk ve bu aşkın yarattığı endişeyle bakan adamın üstüne atlamamak için kendimi zor tutarken fısıldadım. "Araz ben geciktim."

Kaşlarını biraz daha çattı. "Nereye geciktin?"

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. "Reglim gecikti."

Sözlerim ile bedeni kas katı kesildi. Büyüyen gözleriyle bana baka kaldığında aralanan dudaklarını kapatamadı. Onu tanıdığım ayların ardından ilk kez gücünü kaybetmiş gibi sendeleyerek iç geçirdi. Bakışlarındaki duygu yoğunluğu kalbime bir bıçak misali batıyordu. Konuştuğunda kırık ve titrek sesindeki zayıflık bu ana mahsustu. "Hamile misin?"

Ellerimi karnıma indirerek kollarımı kendime doladığımda ağlamak istedim.

"Bilmiyorum." Diye mırıldandığımda yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. "Sanırım olabilirim."

Araz dibimde bitip ellerini yanaklarıma iliştirdiğinde gülümsemesi bütün yüzünü ele geçirdi. Titrek nefeslerine eşlik eden lacivert gözlerindeki ışıltıyı daha önce görmemiştim. Öylesine sersemlemişti ki her daim yıkılmaz bir dağı anımsatan adamdan eser yok gibi duruyordu.

Geriye çekilip karnıma yerleştirdiğim ellerime baktı. "Öğrenmemiz gerek." Dedikten sonra yutkunup bir çare arar gibi gözlerime baktı. "Hemen öğrenmemiz gerek, milaya. Nasıl öğreneceğiz?" Kaşlarını çatarak homurdandı. "Beynim durdu, ne yapmam gerek bilmiyorum."

Kıkırdayarak elimi yanağına iliştirdim. "Nöbetçi eczaneye gidip hamilelik testi alabiliriz."

Hızla başını salladı ve kollarını belime dolayarak ayaklarımı yerden kesti. Ne olduğunu bile anlamadan kendimi arabanın yanında buldum. Araz kapımı açıp beni aracın içine bindirdiğinde telaşına ve heyecanına inanamadım. Öylesine masumane bir sevinçti ki bu onu hüsrana uğratmak istemedim.

Yanıma kurulup aracı çalıştırdığında hala elimde duran su şişesinin kapağını açıp bu sefer daha büyük bir yudum aldım. Ellerimi karnıma indirdiğimde afallamıştım.

İçimde bir bebek olabilir miydi?

Sorunun cevabının evet olmasını diledim. İçinde olduğumuz kaos, düşmanlarımız, hiçbir şey umurumda değildi. Sevdiğim adam ile bir aile kurmak, her şeyi ardımda bırakmak istiyordum. Tek dileğim mutlu olmak, hiçbir zaman sayıp olamayacağımı düşündüğüm bu nimetlerin tadını çıkarmaktı.

Araz telefonunu açıptitreyen elleriyle en yakındaki nöbetçi eczanenin adresini bulduğunda bakışlarımıüstünde dolaştırdım. Göğsü hızla inip kalkıyor, lacivert gözlerinden bir düzineduygu geçiyordu.

Dakikaların ardından eczanenin önünde durduk. Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki daha önce hiçbir şey için böylesine büyük bir heyecan duyduğumu sanmıyordum. Kuruyan dudaklarımı dilim ile ıslatıp iç geçirdim. Ve emniyet kemerini çözmeye başlayan adamı durdurarak konuştum. "Sen arabada bekle. Ben alıp geleyim."

"Hayır, ben alırım."

"Hayatım birinin seni görme ihtimalini göze almasak iyi olur." Dediğimde bir anda eğilip dudaklarımızı buluşturdu. Beni aklımı yitirmek isteyeceğim kadar büyüleyici bir tutkuyla öpüp geriye çekildiğinde ona baka kaldım.

Bakışlarında bariz olan duygulardan en baskını, korumacılığıydı.

"Senin için ölürüm, milaya." Dediğinde göğsüm sıkıştı. "Sen ve çocuğumuz için bir dakika düşünmem canımı veririm. İkinizin güvenliği için bir ordu düşman ile yüzleşir, gerekirse hepsini katlederim. Bu yüzden inan küçük sırrımızın gün yüzüne çıkması şu an umurumda olan en son şey bile değil."

Gözlerimin dolmasıyla fısıldadım. "Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?"

Dudağının kenarını kıvırıp beni tekrar öptü ve bilmiş bir tavırla göz kırpıp hızla araçtan indi. Eczaneye girişini izlerken dudağımı dişlemeye başladım. Ellerim bilinçsizce tekrar karnıma iliştiğinde içimde bir varlığın olup olmadığını anlamaya çalıştım ama elbette başarılı olamadım çünkü hiçbir değişiklik hissetmiyordum.

Derin bir nefes alıp kendime hayret ettim.

Daha önce anne olmak aklımın ucundan bile geçmezken şu an nasıl olurda bu ihtimalin gerçekleşmemesi karşısında deli gibi üzüleceğimi hissedebilirdim. Belki de artık bir yuvaya sahip olduğumu bildiğim için kendi ailemi kurmayı arzuluyordum. Yine de tuhaftı ama asla garip gelmiyordu. Aksine bu ihtimal beni dünyanın en mutlu insanı kılıyordu.

Araz geriye dönüp elindeki poşeti bana uzattığında titreyen parmaklarım ile paketi aldım. Okyanus gözlü adamım bakışlarını etrafta dolaştırıp arabayı çalıştırdığında aceleyle konuştu. "Eve gitmemiz en az yirmi beş dakika sürer. O kadar dayanabileceğimi sanmıyorum, milaya."

"Arabanın içinde testi yapamam." Diye karşı çıktım.

Az ileride kalan bir barı işaret ettiğinde gösterdiği yere göz attım. Pub tarzı bir yerdi ve her ne kadar hamile olup olmadığımı bar tuvaletinde yapacağım test ile öğrenmek bana absürt gelse de bende eve kadar bekleyebileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden başımı sallayarak Araz'a döndüm. Torpidoya uzanıp içinden çıkardığı siyah beyzbolcu şapkasını kafasına geçirdi. Bende saçlarımı açıp gözlerimi sulandıran lensleri hızla çıkarıp bir köşeye bıraktım. Araçtan inip el ele bara yürümeye başladığımızda sarı tutamlarım ile yüzümü kapatıp başımı eğdim.

Sigara dumanından mekanın içine çöken sis ve soluk ışıklar yüzümü ekşitmemi sağladı. Araz beni peşinden sürükleyerek tuvalete yönlendirdi. Erkeklere ait olan lavaboya girmemi sağlamadan önce içerisinin boş olduğundan emin oldu. İçeriye girdiğimizde ise kapıyı kilitledi. Etrafa bakarak erkeklere ait olmasına rağmen tuvaletin temiz oluşuna şok oldum. Yakın zamanda temizlenmiş olabileceğini düşünerek kutunun içinden testi çıkardım.

Araz sabırsız bir şekilde yanımda bittiğinde kutunun içinden çıkardığım çubuk ile beni izleyen adama döndüm ve itiraf ettim. "Aşırı gerildim."

Ellerini yanaklarıma iliştirerek gözlerimin içine baktı. "Gerilmeni gerektiren bir şey yok bebeğim, ben buradayım. Sonuç ne olursa olsun hep yanındayım." Alnını alnıma yaslayarak kokumu içine çekti. "Ama biraz daha testi yapmazsan kalp krizi geçirebilirim."

Dudaklarına minik bir buse iliştirip geriye çekildim ve tuvalete girip ardımdan kapıyı kapattım. Biri dış kapıyı açmaya çalıştığında Araz'ın

her kim ise küfürler eşliğinde adamı tehdit ederek yollamasını dinledim. İçinde bulunduğumuz konuma inanamasam da umurumda bile değildi. Tek istediğim elde etmek istediğim bilgiydi.

Bu yüzden çubuğun uç kısmındaki bölmeye zar zor işedim. Sifonu çekip üstümü düzeltip kapıyı açtım ve beni bekleyen adama bakmadan tezgahın kenarına testi bırakıp ellerimi yıkamaya başladım. Araz'ın uzattığı kağıt havluyu alıp ellerimi kuruladığımda göğsüm daraldı. Dudaklarımı kemirmeye devam ederek ardımda dikilen adama baktım. Karşımdaki ayna sayesinde yansımalarımızı rahatlıkla görebiliyordum. Araz ardımda dikilmiş ellerini belime yerleştirerek bana yaslanmıştı. Lacivertlerindeki heyecan ve umut nefesimi kesiyordu. Küçük bir çocuk gibi merak ile teste baktığında ona eşlik ettim. Ellerimi kollarına yerleştirerek gövdesine yaslandım. Varlığından güç aldığım adam parmaklarını karnımın üstüne iliştirdiğinde ağlamak istedim.

Lütfen diye dua ettim, bu zamana kadar senden bir şey istemedim Tanrım ama lütfen, bana seveceğim ve beni sonsuza dek sevecek olan o minik aileyi ver.

Gözlerimi yumarak başımı Araz'ın omzuna yasladığımda dudakları sarı saçlarımı, alnımı, şakağımı, boynumu buldu. Bana bir düzine buse bahşedip sıkıca benliğimi sardığında yanımda oluşuna şükrettim.

Derin bir nefes alıp saniyelerin bana azap veren bir yavaşlıkla geçmesine dayanamadım. Başımı doğrultup gözlerimi araladığımda teste baktım ve gördüğüm sonuç ile kala kaldım. Gözlerim yaşarırken boğazım düğümlendi. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak hızla döndüm ve sevdiğim adama sığınarak ağlamaklı sesim ile mırıldandım. "Tek çizgi." Dediğimde bir damla yaş yanağımdan süzüldü. "Negatif, hamile değilim."

Araz'ın kolları beni sıkıca sardı.

Beni göğüs kafesine gömmek ister gibiydi. Sarılışına karşılık vererek nefes almaya çalıştım ama tahmin etmediğimden daha şiddetli bir hüzün ile başarılı olamadım. Araz ile daha sadece haftalardır evli olduğumuzun farkındaydım. İkimizde gençtik ve evlat sahibi olabilirdik. Bu yüzden üzülmeme gerek yoktu. Denemeye devam edecektik ama elimde değildi. Bir bebeğim olmasını bu kadar çok istediğimi sanmazdım lakin anlaşılan istiyordum çünkü canım acıyordu.

"Tek çizgi, hamile değilsin mi demek?" diye soran adama bakmadan başımı salladım. Titrek bir soluk dudaklarından kayıp gittiğinde boğuk sesi bir dalga misali hiddetle alçalıp yükseldi. "Milaya, testte iki çizgi var."

Hızla arkama dönüp teste baktım. Beynimden vurulmuşa dönerek buz kestim zira testin üstünde gerçekten de iki kırmızı çizgi vardı. Ve bu demekti ki, hamileydim.

Yanağımdan süzülen yaşlara gülüşüm eşlik etti. Tekrar ardıma dönerek lacivert gözlü adama baktım. Dolan gözleriyle ağlamamak için kendini zorluyor gibi duruyordu. Bakışlarındaki yumuşamaya çöken omuzları eşlik ediyordu. Bir fısıltı halinde kelimeler dudaklarımdan kayıp gitti. "Araz baba olacaksın."

Yüzüne vurduğum gerçek ile titredi. Uzanıp kollarını belime dolayarak ayaklarımı yerden kestiğinde kollarımı boynuna iliştirdim. Ona sıkıca sarılarak başımı boynuna gömdüğümde saçlarımın arasına öpücükler bırakırken mırıldandı. "Teşekkür ederim, milaya." Dediğinde ses tonu ağlamamı şiddetlendirdi. "Çok teşekkür ederim. Söz, dünyanın en iyi babası ve eşi olacağım. Yemin ederim, ikinizi de çok seveceğim."

"Bizde seni çok seveceğiz."

Sözlerim ile bana daha sıkı sarıldı. Bir süre öylece birbirimize sarılı kalarak hayatımızın ortasına bomba misali düşen yeni gelişmeyi sindirmeye çalıştık.

Hamileydim.

Anne olacaktım.

Araz baba olacaktı.

Biliyordum ki korkmam gerekebilirdi. Belki de daha erken olduğunu düşünerek endişelenebilirdim ama hiçbiri umurumda değildi. Karnımdaki bebek, dünya üzerinde en sevilen insan olacaktı. Benim sahip olamadığım aileye sahip olarak büyüyecekti. Onu çok seven annesine her baktığında kendini şanslı hissedecek, babasıyla her vakit geçirdiğinde onun kadar güçlü olduğunu görecekti. Bebeğime her şeyi verecek, dünyaları önüne serecek, karşılığında ise bana sevgiyle bakmasını bekleyecektim. Ve bütün bunlar için sabırsızlanıyordum.

Araz beni bırakıp hafifçe geriye çekildi ve elini karnımın biraz aşağısına indirerek tenimi okşadı. Ardından eğilip elbisemin üstünden karnıma buseler iliştirdi.

Ensesini okşayarak gülümsediğimde hala ağlıyordum ve bir süre daha duramayacaktım. Araz'ın dudakları karnıma değmeye devam ettiğinde dona kaldım. Aklıma düşen detay ile gerildiğimde korku benliğimi esir aldı. Araz bunu hissetmiş gibi doğrulup gözlerime baktığında kaşlarını çatarak ellerini yanaklarıma iliştirdi. "Sorun ne?" dediğinde endişeliydi. "Bir şey mi oldu, milaya?"

Ellerimi bebeğimin olduğu yere yerleştirirken korkudan nefes alamadım. Okyanus gözlere mühürlendiğimde hissettiğim endişeyi sesime ve yüzüme yansıttım. "Herakles ile dövüşürken..." dediğimde Araz'ın ifadesine bir karanlık çöktü. "...karnıma tekme atmıştı." Sözler ağzımda acı bir tat bıraktı. "Ya bebeğimize bir şey olduysa?"

Korku ve öfke.

Şu an Araz'ı temsil eden iki duygu buydu.

Bir şeyleri parçalamamak için kendini zor tutuyor gibi gözüküyor, dişlerini sıktığı için ağzını açıp tek kelime dahi edemiyordu. Tepkisizliği karşısında korkum katlanarak büyüdü. Aldığım darbe sertti lakin canımı çokta yakmamıştı. Şu an bile bir acı hissetmiyordum. Yine de hamileliğimin çok başlarındaysam bebeğim zarar görmüş olabilirdi. Bu olasılık beni mahvetti.

Araz cebinden telefonunu çıkardığında titreyen elleri işini zorlaştırdı. "Doktora gitmemiz gerek." Dediğinde nefes alamadım. "Siktir, o piçi geberteceğim!" Bağırışıyla yerimden sıçradım. Hiddeti öylesine çarpıcıydı ki ürkmemem elde değildi. Bunu fark ederek bu sefer kendine lanet okudu ve beni kendine çekerek bir kolunu belime doladı. "Üzgünüm, milaya ama şu an sinir krizi geçirmemek için kendimi zor tutuyorum."

Ona yaslanarak elimi karnımda tutmaya devam ettim. "Araz ya bir şey..."

"Şşş." Diyerek beni susturdu. "Bir şey olmayacak, korkma."

Elimde değildi. Endişe seviyem arşa tırmanmıştı ve duyduğum korkuya eşlik eden pişmanlık bakiydi. Nasıl daha önce hamile olabileceğimi düşünerek test yapmamış, daha dikkatli davranmamıştım anlayamıyordum.

Araz birini arayıp telefonu kulağına yerleştirdi ve saniyeler içinde konuştu. "Acil kliniğine gelmemiz gerek." Dedikten sonra ekledi. "Ben ve eşim." Sinirle homurdandı. "Açıklama yapacak vaktim yok. On

dakikaya oradayız. Kıçını kaldırsan iyi edersin yoksa fena sinirleneceğim."

Aramayı sonlandırdığında gözlerimizi buluşturdum. "Kimdi o?"

"Eski bir tanıdık." Diyerek testi aldı ve cebine koydu. "Yaralandığımda benim ile ilgilenen biri. Güvendiğim bir adamdır. Bu yüzden kimseye bir şey demez."

"Kadın doğum uzmanı mı?"

"Her konuda uzmandır."

Kafam karışsa da umursamadım. Şu an için tek isteğim birinin bana bebeğimin iyi olduğunu söylemesiydi. Ve Araz zihnimi okumuş gibi eğilip alnımı öptükten sonra gözlerimin içine bakarak bana istediğimi verdi. "Endişelenme, bebeğimize de sana da bir şey olmayacak."

Ona inanmadan edemedim zira öylesine emin konuşuyordu ki insan sözlerine kapılmadan duramıyordu.

Mekandan çıkıp araca bindik.

Araz boş yolları arşınlayarak hızla arabayı sürdüğünde bir eli direksiyonda diğer ise benim parmaklarım arasındaydı. Elini tutmuş, parmaklarımızı karnıma yaklaştırmıştım. İçimdeki endişe duygusu beni aç bir kurt gibi kemirirken güçlü kalmaya çabalıyordum.

İki katlı bir binanın önünde durduğumuzda kaşlarımı çatarak etrafa baktım. Araz'ın klinik dediği yeri görmek istedim ama ne bir tabela ne bir işaret vardı. Okyanus gözlü adam araçtan indiğinde ona eşlik ettim. Yanıma gelip elimi kavradığında ise tek kelime etmeden onunla yürüdüm. Binaya girip aşağıya indiğimizde bir merdiven altı kliniğinde olduğumuza emin oldum. Hem mecazen hem de gerçekte.

Araz karşısına dikildiğimiz kapıyı çaldı.

Saniyeler içinde karşımızda beliren orta yaşlı adama baka kaldım. Araz önden ben ardından içeriye girdiğimizde ise bambaşka bir yere ışınlanmış gibi hissettim. Alan kocaman ve bembeyazdı. Etraftaki beyaz önlüklü insanlar belirli odalara girip çıkıyor, her yer hastane misali ilaç kokuyordu.

"Osman, eşim Kutsal." Diyen Araz ile önüme döndüm. Bana tebessüm ederek elini uzatan adamın parmaklarını kavradım. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Bende."

Araz adama bakarak emredercesine konuştu. "Üst seviye gizlilik. Kimse burada olduğumuzu bilmeyecek. Sen bile gittiğimiz an

unutacak, kimseye tek kelime etmeyeceksin."

"Nasıl isterseniz." Diyen adam ekledi. "Sizi muayene odasına alayım." Başıyla işaret ettiği tarafa yürümeye başladığımızda doktor omzunun ardından bana baktı. "Şikayetiniz tam olarak nedir?"

Titreyen sesime hakim olamayarak cevap verdim. "Yarım saat önce hamile olduğumu öğrendim ama bundan birkaç saat önce karnıma bir darbe almıştım. Bebeğe bir şey olmasından korkuyorum."

"Ultrason ile baksak iyi olur."

"Bir şey olmuş mudur?" dediğimde Araz kolunu bana doladı.

"Kanamanız oldu mu?"

"Hayır, olmadı."

"Gebeliğin ilk haftalarında bu tarz durumlar tehlike arz ediyor. Bu yüzden bakmadan bir şey demem doğru olmaz."

Kalbim sıkıştığında Araz her şey yolunda gidecek dercesine başıma bir öpücük kondurdu. Hamile olduğumu öğreneli daha yarım saat bile olmamıştı ama şimdiden içimde oluşan korumacı dürtüye engel olamıyor, varlığından yeni haberdar olduğum bebeğimi kaybetmekten korkuyordum.

Odaya girdiğimizde Osman Bey ultrason makinesinin yanında duran koltuğu işaret etti. Titreyen bacaklarıma rağmen ilerledim ve koltuğa oturdum. Doktor mavi ince bir kumaş parçasını bacaklarıma örterek konuştu. "Elbisenizi kaldırın lütfen."

Dediğini yaparak kumaş parçasını sıyırdığımda Araz yanımda bir koruma misali dikildi. Bir eli saçlarımdaydı ve belli etmemeye çalışsa da endişesine karışan korkuyla öfkesini saklayamıyordu.

Osman Bey ufak bir şişeyle yanıma gelip koltuğun dibindeki tabureye oturdu. "Losyon biraz soğuk olabilir." Dedikten sonra losyonu tenime sıktı. Ultrason başlığını kasıklarımın biraz üstüne yerleştirerek konuştu. "Hamileliğin ilk haftalarında vajinal ultrason tercih edilebiliyor ama ilk buradan deneyelim istedim."

Ekranda beliren siyah beyaz görüntüyle uzanıp Araz'ın elini tuttum. Parmaklarımı kavrayıp saçlarımı okşarken alnımı öptü ve üstüme eğilip ekrana bakmaya başladı.

Ultrason başlığını karnımda gezdiren adama bakarak bir şey söylemesi için bekledim. Geçen saliseler bana bir asır gibi gelmeye başladığında Osman Bey konuştu. "Evet, tebrik ederim. Neredeyse dört haftalık hamilesiniz."

Araz ile aynı anda titrek bir soluk vererek gülümsedik.

Aniden fark ettiğim detayla tekrar gözlerim doldu. Doktorun söylediği tarihi hesaplayarak düşündüğümde şunu söyleyebilirdim ki rüyamda babamı gördüğüm o gün hamile kalmış olma ihtimalim yüksekti.

Tuttuğu elimin üstüne bir buse iliştiren adam tok sesiyle sorguladı. "Karımda çocuğum da iyi mi?"

Osman Bey yüzündeki tebessüm ile başını salladı. "İkisi de gayet iyi." Dedikten sonra ekranı işaret etti. Minik noktayı gösterdiğinde yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Bebeğiniz sağlıklı ve her şey yolunda gözüküyor. Cinsiyetini söylemek için daha çok erken."

"Kutsal iyi mi?" diye soran kocamı öpme isteğimi kontrol etmeye çalıştım.

"Evet, eşiniz de gayet iyi." Dedi Osman Bey ve bana baktı. "Ama dikkatli olmasanız, her türlü darbeden kaçınmanız gerek. Size vitamin ve folik asit yazacağım. Onları kullanmaya başlayın ve kendinizi yorup tehlikeye atmayın."

Araz başını salladıktan sonra bana baktı. "Merak etme, doktor. Kendisi bu saatten sonra dünya üzerindeki en korunaklı kadın olacak ve uslu duracak."

Harika.

Dokuz ay boyunca beni bir fanusun içine koyma ihtimali yüksekti.

Ama şikayet edemiyordum zira bebeğimin iyi olması için her şeyi yapardım.

"Aylık kontrollerinizi aksatmayın." Dedi Osman Bey ve karnımdan makineyi çekip havlu kağıt uzattı. Losyonu silmeye başladığımda sesini işittim. "Buyurun fotoğraflar." Diyerek Araz'a ultrason görüntülerini uzattı. Ardından tabureden kalktı. "Ben sizi biraz yalnız bırakayım. Tekrar tebrik ederim."

Elbisemi indirip doğrulduğumda Araz yanıma ilişerek kollarını bana dolamadan önce fotoğrafları uzattı. Siyah beyaz karelere bakıp minik noktayı okşadığımda rüya gördüğümü düşündüm. Bu armağan karşısında deli gibi mutlu olmuş, geleceğime dair duyduğum ümidin katlanarak büyüdüğünü hissetmeye başlamıştım.

Okyanus gözlü adamım bana sıkıca sarılıp ellerini karnıma yerleştirdikten sonra şakağımı öptü. Ona yaslanarak karnımın

üstündeki ellerine ellerimi bıraktım. Gözlerimizi buluşturduğumda tekrar ağlamamak için direnen adamı gördüm.

Gözleri dolu olmasına rağmen tek bir yaş akıtmıyordu.

Titreyen sesiyle konuştuğunda dudaklarından sıyrılan her söz bir yemindi. "Seni ve evladımızı canım pahasına koruyacağım, sarışın. Hayatıma sızıp beni kendine aşık ettiğin için teşekkür ederim. Sayende asla sahip olmayacağımı düşündüğüm o aileye kavuşabileceğim." Alnını alnıma yasladı. "Seni hamile bıraktığım için kendimi artık daha çok seviyorum."

Kıkırdayarak ona yaslandım. "Beni hamile bıraktığın için teşekkür ederim, Morskoy."

"Benim için bir zevkti." Diyerek alayla güldü. "Birinci hamileliğini hallettiğimize göre sıra ikincisinde."

Geriye çekilerek gözlerimi irileştirdim. "İstersen önce içimdekini dışarıya çıkarmamızı bekleyelim."

"Dokuz ay sabredebilirim."

Sözleriyle başımı iki yana sallayıp kahkaha attım. "İflah olmazsın, Araz Vladimirs."

"Senin için asla, Kutsal Vladimirs."

Dudaklarımızı buluşturup onu öpmeye başladığımda daha önce hissetmediğim kadar büyük ve sarsıcı bir mutluluk ile sarmalandım. Kalbim infilak etmek ister gibi genişledi. Ruhumdaki bütün kırıklıkların bir araya gelerek bütünleştiğini hissettim.

Bebeğim ve sevdiğim adam.

Onlar sayesinde tamamen iyileşecektim.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XLVII. OLİMPOSUN ANAHTARI

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XLVII. OLİMPOSUN ANAHTARI
Stephen Rezza - Artemis

ARAZ

Bakışlarımı Kutsal'ın göbeğinden ayıramıyordum.

Güzel karım yatığa saçılan sarı saçları ve hafifçe aralanan dudaklarıyla derin uykusunda rüyalar aleminde gezerken ben güneşin doğuşuyla kalkmıştım. Kafamı Kutsal'ın göbeğinin hizasına getirmiş, karımın geceliğini kaldırarak düz karnına bakmaya başlamıştım. Sanırım yaklaşık üç saattir bu şekilde duruyor ve gözlerimi bebeğimin olduğu noktadan ayıramıyordum.

Bebeğim, bebeğimiz.

Kutsal ile benim bir çocuğumuz olacaktı.

Bu gerçeği zihnimde tekrar ve tekrar söyleyerek sindirmeye çalıştım. Baba olduğumu algılamak sandığımdan daha uzun sürdü. Bunun nedeni isteksiz olmam değildi. Aksine sarışınımın hamile olması beni dünyanın en şanslı ve mutlu adamı kılmıştı. Sadece hiçbir zaman böyle bir şeye sahip olabileceğimi düşünmezdim.

Otuz üç yılın ardından ilk defa birinin beni gerçekten sevdiğini hissediyordum.

Güzel karımın kalbindeki yerimden emindim. Bana aşkla her baktığında içten içe şükrediyordum. Sevildiğimi bilmek, beni her geçen gün daha iyi bir insan haline getiriyordu. İçimdeki canavarı doyuran kadınım şimdi bana asla sahip olamayacağımı sandığım başka bir duygu daha vermişti. Baba olacağımı bilmek beni gururlandırmıştı. Bunun en büyük nedeniyse Kutsal'ın karnındaki bebeği yaşayan en mutlu ve sevilmiş birey olarak yetiştireceğimize olan inancımdı.

Sarışınım da bende aile konusunda büyük zorluklar çekmiştik. Hiçbir zaman tam olarak sevilememiş, istediğimiz o aile ortamını bulamamıştık. Şimdiyse birlikte bir aile haline gelecek ve bizim sahip olamadığımız her şeyi evladımıza verecektik.

Sabırsızlanıyor, heyecanlanıyordum.

Elimi Kutsal'ın karnına iliştirirken onu uyandırmamak için yavaş hareket ettim. Avcum pürüzsüz teninin üstüne kapandığında dudağımın kenarı kıvrıldı. Her geçen gün Kutsal'ın içinde bebeğimiz büyüyecek, dokuz ayın ardından kollarımda olacaktı. Bir an önce o güne ışınlanmak istiyor, çocuğumu görmeyi diliyordum.

Dudaklarımı karnına yaslayıp sarışınımın tenini öpücüklere doğduğumda bir mırıltı savursa da uyanmamıştı. Tebessümümü genişleterek fısıldadım. "Annen gittikçe uykucu olmaya başladı."

Evet, doğmamış çocuğumla sohbet ediyordum.

Şu an beni biri görse büyük ihtimal ahmaklığım karşısında şoka girerdi. Sırf karizmam çizildiği için bile o kişiyi saniyesinde öldürebilirdim ama gerçekleştirdiğim eylemden pişman değildim. Bebeğim ile sohbet etmek, onunla arkadaş olmak, onun dileyebileceği en iyi baba olmak tek gayemdi.

"Merak etme." Diye fısıldadım. "Sen bizim gibi büyümeyeceksin. Annen ve ben hep yanında olup sana sevildiğini söyleyip hissettireceğiz. Söz, asla elini bırakmayacağım."

Bir buse daha kondurdum.

"Erkek ya da kız fark etmez, seni güçlü ve bağımsız yetiştireceğiz. İstediğin her şeyi önüne sereceğim bebeğim. Eğer kız olursan kredi kartlarımı talan edebilir, annen ile birlikte beni iflas ettirmeye çalışabilirsin." Kendimi tutamayarak iç geçirdim. "Annen kadar güzel olursan başım büyük bela da demektir. Seni piç kurularından korumak için bir ordum var ama bu yeterli olabilir mi emin değilim. Ayrıca beni

küçük parmağına dolayacağına eminim. Annen gibi bir kez tatlı tatlı bakman, kölen haline gelmeme yeterli olur."

Kız babası olduğumu düşünmek anksiyetemi tetikledi.

Bebeğimin Kutsal misali güzeli olacağı gerçeğiyle bir an yutkunamadım. Onu korumak için neler yapabileceğimi düşünerek dakikalarımı devirdim. Kalbime bir kadın bile sığdırabileceğimi sanmazken karım ve kızım için yüreğimin ne denli genişlediğini fark ettim.

"Erkek olursan işim daha kolay olabilir." Diyerek derin bir nefes aldım. "En az benim kadar deli olacağına eminim. Ayrıca sana bildiğim her şeyi öğretmem gerekecek. Bir gün tahtıma sen geçeceksen erken yaşta benim bildiklerimi öğrenmen gerekecek."

Kutsal ve benim birleşimimden nasıl bir sonuç çıkacağını hayal etmeye çalışsam da başarılı olamadım.

"Sağlıklı olman yeterli bebeğim." Dedikten sonra tekrar Kutsal'ın karnını öptüm. "Gerisini annen ile ben halledeceğiz."

Saçlarımın arasına sızan parmaklar ile gözlerimi kapattım. Güzel karımın dokunuşları anında mayışmamı sağladığında dirseklerimden aldığım güç ile doğrulup sarışınıma baktım. Uykulu ifadesiyle tebessüm ettiğinde onu kollarımın arasına alıp kendisini göğsüme doğru çektim. Bedenime sızarak başını boynuma gömdü.

"Günaydın milaya."

Sıcak nefesi boynuma çarptı. "Günaydın hayatım."

"Karnınla sohbet ettiğim için benim ile dalga geçmeyecek misin?" diye sorduğumda kıkırdadı. Gülüşü göğsümün sıkışmasına neden oldu.

"Hayır." Geriye çekilip gözlerime baktı. "Aksine hoşuma gitti."

"Güzel, alış çünkü yeni hobim bu olacak." Diyerek doğruldum ve dudaklarına ardından yanağına bir buse iliştirip elimi karnına yerleştirdim. "Belirlememiz gereken bazı kurallar var."

Sözlerim ile Kutsal kaşlarını çattı. "Beni gerçekten dokuz ay boyunca bir odaya kapatıp güvende kalayım diye aklımı kaybetmeme neden olacak kısıtlamalarda bulunmaya çalışırsan seni mahvederim."

Aklımı okumuş olmasıyla afalladım.

Bilmiş bir sırıtış ile mırıldandım. "Bana kıyamazsın, milaya."

"Dene de gör." Diyerek kaşlarını biraz daha çattı. "Hamilelik hormonları kadınları tehlikeli hale getirir, sevgili eşim. Ve inan ben

onlar olmadan da yeterince baş belasıyken onlarla birlikte aklını kaybetmeni sağlayabilecek bir seviyeye gelebilirim."

Siktir, bu dokuz ay zorlayıcı olacaktı.

Ama sabırsızlığım katlanarak büyüdü.

Kutsal ile her şeye vardım. İstediği kadar başıma bela olabilir, beni deli edebilir, sinir krizi geçirmemi sağlayabilirdi. Sarışınımın acısı bile bal gibi gelirken hiçbir şey beni yıkamazdı.

Altıma aldığım karıma ağırlığımı vermeden üstüne kapandım. Gözlerimizi birbirine iliştirip yavaşça karnını okşamaya devam ettim. "Milaya, sadece güvende olmanızı istiyorum. Bu yüzden eskisine göre daha dikkatli olacaksın. Meryem'i ortadan kaldırdığımız gibi Rusya'ya döneceğiz. Evimizde olacak, bebeğimizi bekleyeceğiz. Ve o gelene kadar da kendini zapt edeceksin."

"Eve dönmeyi bende istiyorum." Dediğinde sesindeki özlem canımı yaktı. Sarışınım için bir yuva olan o kaleye duyduğu hasret kendimi iyi hissettirdi zira ikimiz birbirimizin evi olsak da bebeğimiz için bir yuva sağlayabilmeliydik. "Rusya'ya gittiğimizde uzun bir süre sadece dinleneceğim, söz. Ama önce Meryem'i halledeceğiz ve sana yardım etmeme müsaade edeceksin. Beni geri planda tutmaya çalışmayacaksın."

Bir şey demeden yüzüne baktım çünkü yalan söylemek istemiyordum.

"Araz." Diyerek ellerini yanaklarıma yerleştirdi. "Sen ve sevdiğim herkes kendini tehlikeye atarken bir köşede durmayacağım. Bebeğimize böyle bir anne olmayacağım."

"Dünyanın en iyi annesi olacaksın."

Bir an bile şüpheye düşmeden kurduğum sözler üzerine tebessüm etti. Bana sırnaşarak bedenlerimizi birbirine yasladığında kokusu ciğerlerime doldu. Dudağımın kenarına minik bir buse iliştirdikten sonra mırıldandı. "Sende babası olacaksın, Morskoy."

Dudaklarımızı buluşturup ona duyduğum açlık ile sevdiğim kadını sömürdüm. Sıcaklığını kendime çalıp, nefeslerini kalbime mühürledim. Sarışınımın içinde her saniye daha çok büyüttüğü bir aşk vardı. Tamamen ona aitti ve sonsuza dek ona ait kalacaktı.

Hafifçe geriye çekilip gözlerimi kıstım ve şüpheyle sorguladım. "Sevişirken dikkatli olmalı mıyız?"

Kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Hayır, sert halini seviyorum."

"Ama..." diyerek karnına baktım.

"Bize zarar vermeyeceksin."

Sözleriyle iç geçirdim. Onlara zarar vermektense kafama sıkmayı tercih ederdim. Kutsal için her şeyi yapardım. Ve sadece onun için her şeyi yapabileceğimi düşünürdüm ama artık kişi sayısı ikiyi bulmuştu. Bu saatten sonra onun ve bebeğimiz için canlı bir kalkan haline gelmeliydim.

Yüzümdeki gülümsemeyle geri çekilip yataktan kalktım. "Aşağı inip diğerlerine hamile olduğunu söyleyelim." Dedikten sonra daha çok sırıttım. "Kıvanç'ın sıfatını görmek istiyorum."

Sarışınım kahkaha attı.

"Araz ağabeyim ile bir rekabet içinde olmadığınızın farkındasın değil mi?" diye sorduğunda eğildim ve Kutsal'ı kucağıma alıp giyinebilmemiz için kıyafetlerimizin olduğu bölmeye doğru adımladım. "Umurumda değil, baba olacağım. İstediğim gibi hava atabilirim."

Kutsal'ı yere indirdim. İkimizde giyinmeye başladığımızda üstüme siyah bir pantolon ile gömlek geçirip postallarıma uzandım. Tamamen hazır olduğumda bir kenara ilişip karımın hazırlanmasını izledim. Buz rengindeki pantolonu kalçalarını sarmış, hatlarını belli etmişti. Beyaz dar bir kazak giyip aynı renk çizmelerini bacaklarına geçirdiğinde mükemmel gözüküyordu. Sarı saçlarını toplayarak zarif boynunu açıkta bıraktığında dayanamayarak yanına adımladım ve ellerimi beline yerleştirerek dudaklarımı boynuna iliştirdim. Onu dişleyip öpmeye başladığımda kıkırdadı.

Gülüşü beni mutlu ediyordu.

El ele aşağı indiğimizde Güneş, Hilal, Elena ve Kıvanç kahvaltı sofrasındaydı. Bizi fark ederek selam verdiklerinde yüzümdeki tebessüm ile baş köşeye kuruldum. Sarışınım çaprazıma oturduğunda her şeyi unutarak tabağını doldurmaya başladı. Fazlasıyla aç olduğunu fark ederek ona karnını doyurması için zaman verdim. Eğer şimdi haberi duyurursam herkes başına üşüşür ve güzel karımın aç kalmasına neden olabilirdi.

Kahvemi yudumlayıp kendimde bir şeyler atıştırmaya başladım.

Herkes günlük bir sohbet ile kahvaltısını ederken içim içime sığmıyordu. Göz ucuyla Kutsal'a bakıp hiçbir şey olmuyormuş gibi doğal bir ifadeyle poğaçasını kemirdiğini gördüm. Kıvanç yüzündeki gülümsemeyle Elena'nın söylediği bir şeye kafasını salladı ve Güneş

tebessüm ederek Hila'e baktı. Neşeli hallerine karşılık daha fazla dayanamayarak bağırdım. "Kutsal hamile."

Yerinden sıçrayarak poğaçasını düşüren güzel karım bana hayretle baktı. Kıvanç'ın rengi solduğunda Hilal ile Güneş gülümseyerek bizi tebrik etmeye başladılar. Ardından Elena yanından oturan Kutsal'a sarıldı ve saf bir mutluluk ile konuştu. "İnanamıyorum, çocuklarımız birlikte büyüyecekler."

Doğru, Kıvanç'ın çocuğuyla çocuğum sadece akraba değil, büyük ihtimal yakın arkadaşta olacaklardı.

Karşımda oturan adam gözlerini kıstı. "Tebrik ederim." Dedikten sonra homurdandı. "Bakıyorum hiç zaman kaybetmemişsin."

"Aynı senin gibi." Diyerek damarına bastım.

Elena gözlerini devirerek çemkirdi. "Gerçekten çocuk gibisiniz. Karnımızdaki bebekleri mi yoksa sizleri mi büyüteceğiz belli değil."

"Muhtemelen dördünü de." Dedi Kutsal.

Sırıtışım ile uzanıp Kutsal'ın elini tuttuğumda mutluluğumu fark ederek gülümsedi. Herkesin bizi tebrik etmesiyle gerçek artık daha bariz bir hal aldı. Dünyaya baba olacağımı haykırmak istemem karşısında kendimi zor tutsam da önceliğim Meryem'i ortadan kaldırmaktı. Ardından herkese gerekli olan anonsu yapacaktım.

Annem olacak kadının aklıma düşmesi bir an dengemi sarstı.

Benden çocukluğumu alan kadının çocuğumu da çalmaması için onu bir an önce yok etmem gerektiğini biliyordum. Kendi evladına acımamış biri, Kutsal'ın hamileliğinden haberdar olursa iğrençleşmekten çekinmezdi.

Bu yüzden şu anımızı Kutsal ve bebeğim için daha güvenli bir hale getirmem gerekiyordu.

Salonda açık olan televizyondan gelen ses kulağıma tanıdık kelimeleri taşıdığında kasıldım. Sarışın kaşlarını çatarak yüzünü astığında benim duyduğumu işiterek hızla yerinden kalktı. Onunla birlikte salona adımlayıp haberlere bakan Ivan'ı fark ettim. Ardından ekrandaki görüntüye göz attım.

Ekranda yanıp sönen alarm işaretiyle kaşlarımı çattığımda son dakika haberi olarak gösterilen kişinin fotoğrafına baka kaldım.

"Zeus lakabıyla bilinen ünlü hırsız, işlediği cinayet yüzünden neredeyse iki yıldır hapisteydi lakin sabah elimize ulaşan habere göre hüküm giyen suçlu yüksek güvenlikli hapishanesinden kaçarak firar

etmiş bulunmakta. Sabah saatlerinde kaçtığı anlaşılan suçlunun yardım alıp almadığı ve şu an nerede olduğu belli değil fakat emniyet güçleri peşinde. Fotoğraftaki adamı görenlerin polis ile irtibata geçmesi.."

Bakışlarımı sarışınıma çevirdiğimde korkuyla kasıldığını gördüm.

Ve aniden öldürmem gereken kişi sayısı ikiye ulaştı.

&

Sam Tinnesz -Wolfes

Florence - Seven Devils

KUTSAL

Zeus'un firarı bütün haberlerin manşeti haline gelmişti.

Her kanal onu konuşuyor, fotoğrafını ekrana vererek bu adama dikkat edin diyordu. Kalbime çöreklenen korku salondaki uzun kanepeye oturmama neden oldu. Televizyonda beliren fotoğrafa bakarken onun ne kadar değiştiğini gördüm. Gözlerindeki ışıltı sönmüş, yerini soğuk ve boş bir bakış almıştı. Tanıdığım ve sevdiğim o insandan oldukça farklıydı.

Emindim, benim peşime düşecekti. Açıkçası başka türlüsü saçma olurdu. Bende sevdiğim adamı eski dostlarımdan birinin öldürdüğünü sansam onu bulmak adına her şeyi yapardım. Yine de zamanlaması tuhaftı. Hermes'e kafa tutmamın ardından bir anda hapisten kaçması?

Bu bir rastlantı olamazdı.

"Endişelenmene gerek yok." Diyen adama doğru döndüm. Az ilerimde, tepemde dikilmiş, alev saçan bakışlarını ekrana dikmişti. Okyanus gözlerindeki hiddet bana her daim kendimi güvende hissettirirdi. Varlığıyla yanımda olduğu sürece hiçbir tehlike beni etkileyemezdi. Zihnimi okumuş gibi tok bir ses ile konuştu. "Ben yanındayken kimse sana yanaşamaz. Bütün Yunan Tanrılarıyla savaşmam gerekse de Artemis'imi korurum."

Araz'ın sözleri üzerine gülümsediğimde yerimden kalkıp yanına yanaştım ve en ihtiyaç duyduğum şeyi yapıp kollarımı beline dolarak kafamı göğsüne yasladım.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Belki de adım adım gitmeliyiz." Diyen ağabeyim kollarını göğsünde bağlayıp dik bir duruş sergilediğinde yanında duran Elena başını salladı. "Zeus şu an için ikinci planda. Asıl odaklanmamız gereken kısım Meryem Hanel."

"Katılıyorum." Sözlerim ile Araz'a baktım. "Hermes, Meryem Hanel'in bu gece gizli bir toplantı düzenleyeceğini söyledi. Sen öldüğün ve geriye kalan en güçlü seçenek Haznedarlar olduğu için toplantıya ailem davetli değil."

Okyanus gözlerindeki öfke, annesi olması gereken kadına duyduğu nefreti yansıtıyordu. Oğlunun ölümüne üzülmemiş aksine bunu fırsat bilerek saldırıya geçmişti. O kadını tarihe gömmek istemek gibi hiddetli düşüncelere sahiptim. Erdem Gürsoy'dan sonra beni bu denli delirten ikinci kişi de Meryem Hanel'di.

"Haznedarlardan gizli toplantı düzenlenmesi kabul edilebilir bir şey değil. Amcama ve Kumru'ya bunu haber vermem gerek." Diyen ağabeyime bakıp başımı salladım.

İkisi de Fransa'daydı ve ne haltlar döndüğünü bilmeleri gerekiyordu.

"Hermes'e güvenemeyiz." Dedi Elena. "Bizi tuzağa düşürmeye çalışıyor olabilir."

Onlara hak veriyordum. Hermes'i tanırdım. Kendi çıkarlarını her şeyin üstünde tutan biriydi fakat dün geceki konuşmamızdan sonra bana karşı gelmesi büyük bir aptallık olurdu. Bunun bilincindeyken en kötü ihtimal ikili oynar, Meryem'e gizli toplantıdan haberim olduğunu söylerdi. Bu da büyük bir sorun yaratmazdı zira Meryem Hanel daha benim yapabileceklerimin farkında değildi ve beni tehdit olarak görmüyordu.

Araz aklımdan geçenleri dile döktüğünde onunla aynı kafa da olmamıza sevindim. "Yapabileceği tek şey Meryem'e gizli toplantıyı bildiğimizi haber vermek olur. Hatta umarım bunu yapar çünkü Haznedarlar olarak toplantıya gideceksiniz."

Elena bana ardından ağabeyime bakarak Araz'ın planını anlamış gibi konuştu. "Vladimirs ve Haznedarların bir arada aynı fikirde olduğunu görmek diğerlerini olumlu etkiler. Meryem istediği kadar Kurucu olarak anılsın, asıl güç ve saygınlık bizde."

Kıvanç bana ardından Elena'ya bakıp Araz'a döndü. "İki hamile kadını ateş hattının ortasında bırakmak istemiyorum."

"Katılıyorum." Dedi okyanus gözlü adamım. "İnan bana, şu an yapmak istediğim tek şey Kutsal'ı bir fanusun içine kapatıp dokuz ay boyunca orada kalmasını sağlamak ama bu mümkün değil."

Geriye çekilerek ağabeyim ile Araz'a baktım. "Evet, değil. Bebeğimi tehlikeye atacak bir şey yapmam ama bir köşede de bekleyemem. Bütün bu saçmalıkların son bulmasını ve Rusya'ya dönerek evimde bebeğim ve kocam ile vakit geçirmek istiyorum. Bunu yapabilmemin tek yolu da Meryem'i yok etmek..."

"O yüzden ikinizde bizi geri planda tutabileceğinizi sanmayı bırakın." Diyerek Elena cümlemi tamamladı.

Araz ve Kıvanç bu durumdan memnun değildiler.

Ama ikisi de Elena ile beni zapt edemeyeceklerini biliyorlardı.

Hilal mırıldandı. "Öyleyse planımız gizli toplantıya katılıp Araz öldüyse öldü biz buradayız demek mi?"

Odanın içindeki bütün bakışlar yanımdaki adamı bulduğunda onlara eşlik ettim. Bu sorunun cevabını verebilecek tek kişi okyanus gözlü adamımdı. Yüzüne yerleşen tebessüm ile arkadaşlarına ardından bana baktı. Bize göre oldukça rahat görünüyordu. Sanırım kafasındaki tilkiler her zamanki gibi koşuşturma halindeydi.

"Aynen öyle." Dedi Araz. Tebessümü genişlediğinde yakışıklı yüzünde güzel bir gülümseme oluştu. "Toplantıya katılıp gücün hala bizim elimizde olduğunu göstereceksiniz. Bende bu sırada Meryem'in ordusunu yok edeceğim."

Sözlerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ve çok şükür yalnız değildim. Hepimiz ona ne demek istiyorsun der gibi baktığımızda ağabeyim öfkeyle homurdandı. "Yine aklından ne geçiyor senin?"

"Gizli toplantıyı duyduğumda Güneş ve Hilal'i sahaya gönderdim. Neler olduğunu öğrenmek için bağlantılarını devreye soktular." Cebinden telefonunu çıkarıp ekranı kaldırdığında gözüken mesaja bakarak kaşlarımı çattım. "Meryem gizli toplantıyı Yerebatan Sarnıcında yapacak fakat bu bir toplantıdan ziyade infaz. Ona katılmayan kişileri öldürmek için mekânın etrafına bir tomar adam yerleştirmiş. Siz Meryem'i varlığınız ile oyalarken ben, Güneş, Ivan ve adamlarım bu sorunu halledeceğiz. Ordusunu elinden aldığımızda Meryem'i hayatta tutabilecek hiçbir şey kalmayacak."

Tanrım, şu an gözüme öylesine çekici geliyordu ki sözlerine odaklanamadım. Her zaman akıllı davranması beni mutlu ediyor,

kendimi iyi hissetmeme neden oluyordu. Haklıydı, Meryem Hanel'in bize karşı gelebilmesinin tek nedeni bir orduya sahip olmaya çalışmasıydı. Masanın ufak bir kısmı ona eşlik ediyordu. Rusya'da Araz'ın düşmanıyla iş yapmaya çalışmıştı. Başarılı olamasa bile bu durmasına bir engel değildi zira Araz'ı sevmeyenlerin listesi kalabalıktı.

"Mantıklı." Ağabeyim ellerini pantolonun ceplerine iliştirdi. "Biz içerideki karmaşayı sizde dışarıdakini engelleyeceksiniz. Meryem ona destek olacak adamları olmadan mekândan çıkıp gidemez."

Elena yüzündeki tebessüm ile ağabeyime bakarak konuştu. "Onu köşeye sıkıştıracağız. Böylelikle kolayca öldürebileceğiz."

Başımı sallayarak boşlukları doldurmak istedim. Her şey akla yatkın ve mantıklıydı. Tek sorun bu durumun bizim aleyhimize dönmeyeceğini bilemiyor oluşumuzdu. Hermes ile Meryem'in bambaşka bir ittifak kurabilmiş olduğu gerçeğini göz ardı etmememiz gerektiğini düşünüyordum. Bu yüzden de Hermes'e dair edinebileceğimiz her bilgiye sahip olmalıydık.

Araz'a baktığımda gözlerini kısarak bir şey isteyeceğimi anında fark etti. Yüzüme yerleştirdiğim tebessüm ile ona yanaştığımda elimi göğsüne yerleştirdim. "Elimizin güçlenmesini istiyorsak yapabileceğimiz bir şey daha var."

Dişlerini sıkarak bana baktığında hoşuna gitmeyeceği bir şey söyleyeceğimi anlamıştı. Buna rağmen derin bir nefes alıp konuştu. "Neymiş o?"

"Eğer Herakles ile konuşabilir, ona gerçekleri anlatırsam, Hermes'in değil benim yanımda olur. Bizim için bir casus haline gelebilir. Hatta bize bu gece için yardım bile edebilir."

Araz hızla başını iki yana salladı. "Olmaz, o piçi gördüğüm yerde öldüreceğim. Onun yüzünden bebeğimize bir şey olabilirdi, Kutsal."

"Hamile olduğumu bilmiyordu." Diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Bilse asla bana öyle davranmazdı. Ayrıca Hermes'in ona söylediği yalanlar var, Araz. Biliyorum yoksa Herakles benim ile öyle konuşmazdı."

"Bize içerden bilgi getirecek biri işimize yarar." Diyen Güneş ile Araz ona öyle bir baktı ki bir an arkadaşını öldürmek istediğini düşündüm. Güneş bakışlarını kaçırdığında Araz'ın dikkatini bana

vermesini sağlayan sözleri sarf ettim. "Onunla konuşursam beni anlayacaktır."

"Hayır, istemiyorum."

İç geçirerek okyanus gözlerine tutundum. "Morskoy, şu an mantığımız ile düşünmemiz gerek. Herakles bizim için bir Truva atı olabilir. Hem biliyorum ki, onunla konuşup gerçekleri ortaya çıkarırsam içim daha rahat edecek." Yüzümü asarak ellerimi göğsünde gerçekleştirdim. "Lütfen sevgilim."

Araz bir süre yüzüme baktı.

Gözlerimi ondan ayırmadan ruhuna dokunmaya devam ettiğimde bir lanet savurup beni kendine çekti ve dudaklarımızı buluşturup kimseyi umursamadan beni öptü. Geriye çekildiğinde öfkeli gözüküyordu. "Üstümdeki gücünden nefret ediyorum." Diye homurdandığında gülümsedim. "Ama istediğini yapacağım milaya." Bakışlarını Güneş'e çevirdi. "Ivan ile gidip şu piçi paketleyin."

Güneş aldığı emir ile başını sallayıp odadan çıktı.

Araz'ın çalışma odasında saatlerimizi geçirdik. Planı tekrar ve tekrar inceliyor, hiçbir açık vermemeye çalışıyorduk. Saldırı planımızı belirleyip her şeyi organize ettik. Toplantı gece yarısı gerçekleşecekti ve Güneş'in bağlantıları sağ olsun çoğu şeye hakimdik. Meryem'in yanında gibi gözüken fakat ona boyun eğmek istemeyen insanlar vardı. Hilal hepsiyle bağlantı kurmuş, ağabeyim Haznedar ailesi adına hepsine temennilerde bulunarak onları yanımıza çekmeye çalışmıştı. Başarılıydı da onu gözlemleme fırsatı edindikçe ne kadar iyi bir lider olduğunu daha iyi görüyordum. Ona dair dikkatimi çeken bir diğer şeyde, Elena'ya olan bakışlarıydı.

Hala sorunlarını halledemedikleri barizdi.

Belki de bunun en büyük nedeni Kıvanç'ın kapalı kişiliğiydi. Çünkü Elena laf sokarak bile olsa ona rahatsız olduğu şeyleri dile getirirken Kıvanç hiçbir şey yapmıyordu.

Hepimize kahve hazırlayıp elimdeki tepsiyle çalışma odasına geri döndüğümde Araz oturduğu yerden sıçrayıp tepsiyi elimden aldı. "Milaya neden kendini yoruyorsun?"

Sorusuyla afalladım. "Sevgilim kahve yaptım alt tarafı."

"Fatma Hanım'dan rica etseydin o yapardı." Diyerek mutfak görevlisini kast etti. Tepsiyi masaya bıraktıktan sonra bana dönüp

kaşlarını çattı. "Kendini yormanı ya da bir şeyler taşımanı istemiyorum."

"Abartma, Araz."

Sözlerim ile sandalyesine oturup beni kendine doğru çekti ve kucağına oturmamı sağladı. Bir elini karnıma diğerini enseme yerleştirdiğinde okyanus gözleri içimi yaktı. "Alış, milaya. Önümüzdeki dokuz ay bu hallerimi çekeceksin."

Dudağımı asarak sinirle homurdansam da bir yanım hassasiyetini tatlı bulmuştu.

Elena doğrulup kahvelerden birini aldığında Kıvanç parmakları arasındaki bardağı alıp tekrar tepsiye bıraktı. "Kafein tüketmemeniz gerekiyor."

Sözleriyle Elena sinirle ona baktı. "Ben bu dokuz ay boyunca ikinizden birini öldürmezsem gerçekten kendime madalya vereceğim."

"Sen nereden biliyorsun kafein içmemiz gerektiğini?" diye sorduğumda ağabeyim arkasına yaslanıp omuzlarını silkti. "Okuduğum kitaplardan."

Elena biri ona tokat atmış gibi afalladı. "Sen bebek gelişimi kitabımı okuyorsun?"

"Evet." Dedi ağabeyim ve Araz'a döndü. "Sende oku, bebeklerle ilgili bu kadar çok bilgi ve detay bilmek gerektiğini sanmıyordum ama bir dünya dolusu şey varmış."

Araz başını sallayarak telefonuna uzandı. "Kitap isimlerini göndersene sipariş vereyim."

Açık kalan ağzımı kapatamayarak Elena'ya baktığımda aynı ifadeyle bana döndü. İkimizde gülsek mi sinirden kudursak mı karar veremiyor gibiydik.

Araz'ın elindeki telefon titrediğinde ekrandaki Güneş'in ismiyle doğruldum. Aramayı yanıtlayan kocamı izleyerek bir gelişme olup olmadığını merak ettim. Kasılan çenesinden bir cevap bulmaya çalışsam da emin olamadım. Ardından tok sesini işittim. "Bodruma indir, geliyoruz."

Telefonu kapatıp bana baktığında konuştum. "Herakles'i yakalamış mı?"

"Aşağı indiriyor." Dedikten sonra iç geçirdi. "Kutsal adama haddinden fazla yaklaşma. Ne yapacağı belli olmaz. Ayrıca bütün konuşmanız boyunca yanında olacağım."

"Elbette." Diyerek yerimden kalktım ve elini tuttum. "Hadi gidelim."

Araz ile bodruma indiğimizde kapıda bekleyen korumaların yanından sıyrılıp bana bir mahzeni anımsatan alana girdik. İçeriye adım atmam ile sandalyeye bağlanmış olan Herakles'i gördüm. Kaşından akan kan ve baygın bakışlarıyla bayılmamak için direniyor gibi duruyordu. Ve karşılaştığım görüntü canımı yakmıştı.

"Burada kimler varmış böyle." Diyen adamın boğuk sesi çorak toprağa benziyordu. "Araz Vladimirs sahte ölümünü tasarladı demek." Kıkırdadıktan sonra bana baktı. "Yalancının kocası da yalancıymış."

Araz elimi bırakıp adımladı ve ben ne olduğunu bile anlayamadan Herakles'in karın boşluğuna ardından elmacık kemiğinin üstüne ve en sonda çenesine birer yumruk indirdi. Sandalyeden düşerek nefes almaya çalışan eski dostumun acı çektiğini görmek istemsizce midemi bulandırdı. Araz onu düştüğü yerden kaldırıp sandalyesiyle birlikte eski pozisyona getirdiğinde hiddetle konuştu. "Bu karıma tekme attığın içindi."

"Keşke daha sert vursaymışım." Diyen adam ile Araz kontrolünü kaybederek yumruklarını Herakles'e geçirmeye başladı. Yüzü kan içinde kaldığında dayanamayarak bağırdım. "Araz, yeter."

Okyanus gözlüm bana baktı. Yüzümdeki ifadeyi gördüğü gibi geri çekildi ve sinirle adımlayıp kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Herakles yere tükürüp ağzında biriken kanı attıktan sonra sinirle homurdandı. "Ne o yoksa beni kocana mı şikayet ettin?"

"Konuşmamız gerek." Diyerek ona yaklaştım. "Eski günlerin hatırına."

Histerik kıkırtısıyla bana baktığında dişlerini sıkarak bir süre sessiz kaldı. Aramızda belli bir mesafe bırakıp ona bakmaya devam ettim. Bakışlarındaki yabancı hissiyat canımı yakıyordu. Herakles hiçbir zaman bana nefret ile bakmamış, bana böyle davranmamıştı. Şimdiyse onun için bir düşmandan farksız gibi duruyordum.

"Senin şu umursamadığın eski günler mi?"

Sorusuyla iç geçirdim. "Herakles, Hera'yı ben öldürmedim. Ama evet, benim yüzümden öldü. Çünkü hedefimizi araştırırken küçük kızının evde olduğunu bilmiyordum. Zeus kızı yanlışlıkla vurduğunda

kalıp onlarla yakalanmak yerine kaçtım." Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. "Bu yüzden nefretini hak ediyorum."

Bakışlarını kaçırmasıyla omuzlarımı düşürdüm.

"Ama anlamıyorum." Diyerek tekrar bana bakmasını sağladım. "Bana Berlin'den dolayı kızgın olduğunu ima attın ama bana kimse Berlin işini teklif etmemişti."

"Kutsal, yalan atma."

"Yalan atmıyorum." Kaşlarımı çattım. "Yemin ederim, Hermes bana tek kelime etmedi."

Bana inanmak istiyor gibi gerçeği ararcasına bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sessizliğin içinde kartlarımı açık ederek kendimi ona teslim ettim. Beni görmesini, duymasını, anlamasını istedim. Bana canım sıkkın olduğun abur cubur alan, beni tehlikeden uzak tutmak için her zaman kendinden bir şeyler verebilen o adamı geri istedim.

"Herakles."

Bir lanet okuduktan sonra ekledi. "Hermes bana Berlin işinin tehlikeli olduğunu söyledi. Yakalanma ihtimalim yüksekmiş ve iş iki kişilikmiş. Bana destek olman için seni göndermek istemiş ama sen kabul etmemişsin." Kaşlarını çatarak yüzünü ekşitti. "Senin için kurşun yedim, Kutsal. Athena ve seni korumak için her şeyi yaptım. Sen ise Hermes'e ölmemin umurunda bile olmayacağını söylemişsin."

Yüzümdeki dehşet dolu ifadeyle inkar ettim. "Asla böyle bir şey demedim."

Alayla homurdandı.

"Herakles yemin ederim, asla böyle bir şey demedim." Ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu emin olamadım. "Nasıl böyle bir şeye inanabilirsin."

"Çünkü mükemmel bir yalancı ve oyuncusun." Diye bağırdı.

Omuzlarımı düşürerek gözlerinin içine baktım. "Herakles asla seni yarı yolda bırakmazdım. Berlin işi bana teklif edilmemiş olsa bile tehlikesini bilsem seninle gelirdim."

Bakışlarını kaçırıp sertçe yutkundu. "Benden ne istiyorsun, Artemis?"

"Gerçeği bilmeni." Diyerek ona yaklaştım. Araz uyarı dolu bakışlarıyla bana adımladığında onu durdum ve Herakles'e doğru eğilip tekrar bakışlarımızı buluşturdum. "Ve yardımını."

"Her zaman ki gibi."

Sandalyenin ardına geçip Herakles'in ellerini bağlayan halatları çözdüğümde Araz'ın karşı çıkıyor olmasını dikkate alamadım. Ona bakarak bana güvenmesini dilediğimde belindeki silaha elini atarak bir asker misali dibimde bekledi.

Herakles'i serbest bırakıp karşısına geçtiğimde şaşkınlığını gördüm.

"Biliyorum hak etmediğimi düşünüyorsun ama artık bir ailem var, Herakles." Diyerek gözlerine baktım ve içtenliğimi görmesini istedim. "Ve onları korumak zorundayım. Lütfen, bana yardım et. Belki asla eskisi gibi olamayız ama seninle düşman kalmak asla istemem." Dedikten sonra dolan gözlerim ile ekledim. "Sen benim için bir kardeş gibiydin."

Bir süre sadece yüzüme baktı.

İçine düştüğümüz sükunette eskiden sahip olduğumuz bağ asılı kaldı. Birlikte geçirdiğimiz günler aklımda bozuk bir plak gibi oynamaya başladı. Aynı şeyler Herakles'in de aklından geçiyor olmalıydı ki ifadesi yumuşamıştı.

"Aileni hak ediyorsun." Dediğinde sesi zar zor duyuldu. "Sadece beni de ailen gibi görmeni isterdim."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Gördüğümü biliyorsun. Athena ve senin yerin ben de ayrıydı hala da öyle."

Bileklerini ovuşturarak bana doğru eğildi. "Sana tekme attığım için özür dilerim."

"Önemli değil, bilmiyordun."

"Neyi?"

Gözlerine baktığımda ona hala eskisi gibi canım pahasına güvendiğimi hissettim. Yüzümdeki tebessüm ile sorusunu yanıtladım. "Hamile olduğumu."

Yüzündeki korkuyla karnıma baktıktan sonra hızla ayağa sıçradı. Bu hamlesi Araz'ın aramıza girip beni ardına almasını sağladığında Herakles bütün hüznüyle konuştu. "Karnına tekme atmıştım." Dediğinde kendini de tekmelemek istiyor gibiydi.

"Sorun yok, bebekte bende iyiyiz."

Araz sinirle homurdandı. "Cevap diğer türlü olsaydı, şu an nefes alıyor olmazdın."

Herakles dikkatini bana vererek konuştu. "Senin için ne yapabilirim, Artemis?"

"Hermes'in bana tuzak kurmayacağından emin olabilirsin." Diyerek Araz'ın ardından çıktım. "Bu gece için bir çift kulağa ve göze ihtiyacım var."

"Şu an Hermes'ten daha tehlikeli bir düşmanın var." Araz sinirle öne doğru bir adım attığında Herakles kaşlarını çatarak ona baktı. "Ben değilim." Dedikten sonra tekrar bana döndü. "Zeus hapisten kaçtı, Kutsal. İlk işi seni bulmak olacaktır. Her şey için seni suçluyor."

"Bu senin umurunda mı?" dedi Araz.

"Hamile bir kadının ölmesini istemem." Diyerek Araz'a sinirle baktı Herakles. "Zeus'a ulaşmaya ve onunla konuşmaya çalışırım." Bakışlarını bana çevirdi. "Bu sıra Hermes'i de yoklarım."

Minnetle tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra başını salladı. "Artık gidebilir miyim?"

"Elbette." Dedikten sonra geriye çekildim.

Araz ise Herakles'in karşısında dikilmeye devam etti. Uyarıcı bir tonlama ve ifadeyle konuştuğunda karşısındaki adamın onu iyice anlamasını istedi. "Kutsal'a karşı en ufak bir kötü niyetinde seni ortadan kaldırmam saniyelerimi bile almaz."

"Merak etme." Dedi Herakles. "Karına zarar vermek isteyen Yunan Tanrısı ben değilim."

Kocamın yanından geçip dışarıya çıktığında Araz kapının kenarında bekleyen adamına işaret verdi. Büyük ihtimal Herakles'in üstünde gözünü tutmak istiyordu. Mantıklıydı lakin ben Herakles'in istediğimi yapacağına emindim. O kötü biri değildi. Aksine burada hatalı olan bendim. Onunla iletişime girmemiş, ardımı dönüp gitmiştim. Bunun sonucunda Hermes'in dolduruşuna gelmiş, yalanlarına inanmıştı.

Araz'a yanaşıp kollarımı beline doladım ve başımı geriye atıp gözlerine baktım. "Her şey yolunda gidecek, Morskoy."

Eğilip alnımı öptü.

Sarı saçlarımı okşarken konuştu. "Hazırlansak iyi olur."

Zaman gelene dek dinlenip defalarca kez planın üstünden geçtik.

Yola koyulduğumuzda üzerime geçirdiğim siyah dar kesim pantolon ve korseyle şık görünüyordum. Üstüme deri ceket geçirmiş, hafif bir makyaj yapmıştım. Ağabeyim aracı kullanırken ben yanındaki koltuktaydım. Elena ise arka koltukta oturmuştu. Kıvanç amcam ile ikiz kardeşime haber vermeye çalışmış fakat ikisine de ulaşamamıştı ki

bu bana bir sorun olduğunu düşündürtüyordu. Gerçi Kıvanç aksini iddia ediyor, büyük ihtimal yoğun olduklarını söyleyerek beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Yerebatan Sarnıcı'nın önünde durup araçtan indik.

Etraf takım elbiseli adam kaynıyordu. Çoğu koruma bir kısmı ise şoförd ü. İçerideki insanları korumak adına etrafa konumlanmışlardı. Bizi görmeleriyle buz kestiler. Davetsiz misafirlerin gelişini patronlarına haber etmek üzere telefonlarına sarıldıklarında bize engel olamayacaklarını bildikleri için atakta bulunmadılar.

İçeriye girdiğimizde bedenimi saran soğuk hava dalgasıyla ürperdim. Sarı ışıklarla aydınlatılan mistik yapı kusursuzdu. Suyun sesini işitebiliyor, ona eşlik eden konuşmaları duyabiliyordum. Uzun sütunların arasından geçerek mekânın tam ortasına konumlanan yuvarlak masayı görüş alanımıza soktuğumuzda bütün gözler bizi buldu. Masanın bize dönük olan kısmında oturan kadını görmek zihnimdeki şalteri attırdı. Bana bakıp gram şaşırmayan Meryem Hanel geleceğimizi biliyordu. Öyle ki yüzüne yerleştirdiği tebessüm ile beni selamladı.

"Davetiyemiz posta kutusunda kayboldu herhalde." Diyen ağabeyim siyah takım elbisesinin içinde son derece şıktı.

Masadaki tanıdık simalara baktım. Geçen günkü adamların çoğu buradaydı. Alparslan Bozkır'ın yanında ise biricik kızı oturuyordu. Hilal ile gözlerimiz buluştuğunda beni rahatlatmak ister gibi tebessüm etti. Bana göz atan diğer kişi ise Yiğit Çelikel namı diğer Hermes oldu. Yüzünde açtığım yaraya ardından ona baktığımda ifadesiz maskesini kuşandığını gördüm.

"Kıvanç, senin masadaki yerin hazır." Meryem Hanel bakışlarını ağabeyimden ayırıp Elena'ya çevirdi. "Aynı şey Vladimirs prensesi içinde geçerli." Bana döndüğünde ise iğneleyici tavrı bir balon gibi sönüp yerini saf öfke aldı. "Yeğenimin katili is buradan gitse iyi olur yoksa elimden bir kaza çıkacak."

"Emir verebilecek yetkide olduğunu düşünmen çok şeker."

Yankılanan sesim ile tebessüm ettiğimde Meryem dişlerini sıktı. "Araz öldü, karısı olman umurumda değil. Vladimirs ailesini biri temsil edecekse o Elena. Ve senin bir Haznedar olman umurumda değil. Eğer şimdi gitmezsen seni elimden kimse alamaz. Bu yüzden yerinde olsam sözümü dinlerdim."

Kıvanç öne çıkıp beni savunacağı sıra ona müsaade etmeden karşı çıktım. "Seni benim elimden kim kurtaracak?"

Bilmiş bir ifadeyle gülümsediğinde sinir katsayım artmaya başladı. Alparslan Bey beni şaşırtarak öne çıktığında kendinden emin bir tonlamayla konuştu. "Araz ölmüş olabilir ama Haznedarlar hala bu işin bir parçası. Hem de büyük bir parçası. Kutsal'da bir Haznedar olduğuna göre burada olmayı sonuna dek hak ediyor."

"Aynen öyle." Dedi Hilal.

Kimseden bir davet beklemeden masada kalan boş sandalyelerden birine ilerledim. Oturup bacak bacak üstüne atarak arkama yaslandığımda Kıvanç sağ yanımdaki sandalyeye Elena ise solumdakine oturdu. Ellerimi kucağımda birleştirerek doğruca Meryem'e baktım ve Araz'a zaman kazandırmaya çalışarak sakince konuştum.

"Meryem Hanel, kocamı öldürmüş olmana rağmen seni niye yaşatmam gerektiğini ve bundan ne elde edeceğimi bana anlatır mısın?" Yüzüme bir tebessüm yerleştirdim. "Sen beni ne kadar ortağın olarak görmesen de diğerleri Haznedar ve Vladimirs oluşumu kabulleniyor. Yani boşalan tahttan pay almak istiyorsan beni bunun neden iyi bir fikir olacağına ikna etmen gerek."

Karşımdaki kadının öfkesi somut bir hal almaya başlamıştı. Durum değerlendirmesi yaparcasına etrafa baktı. Benden çok diğerlerini ikna etmek ister gibi konuştu. "Araz öldü çünkü beni öldürmeye kalktı." diyen kadına bakarken istifra etmek istedim. Oğlundan bahsederken bir gram bile hüzün duymaması iğrençti. "Pişman olmamı bekleyemezsiniz." Dediğinde ifadesi çeliktendi. "Bu resmen nefsi müdafaaydı."

"Meryem haklı."

Tok sesiyle karşımdaki kadına destek çıkan yaşlı adama baktım. En az altmış yaşındaydı. Gri takım elbisesini düzelterek homurdandığında ona diktiğim gözlerimden huzursuz olmuş gibi yerinde kıpırdandı.

"Araz'ın seni öldürmeye kalkmasının tek nedeni maşa misali kullandığın Nikolai'nin adamlarının Elena ile beni pusuya düşürmesi ve bizi öldürmeye çalışmasıydı."

Sözlerim ile masadaki insanlar fısıldaşmaya başladı. Gri takım elbiseli adamın yanında oturan ellili yaşlarındaki sarışın kadın kaşlarını çatarak Meryem'e baktı. "Bu doğru mu?"

"Hayır." Dedi Meryem hızla. "Tamamen iftira." Dudağının kenarını kıvırıp gözlerini üzerime dikti. "Kanıtın olmadan böyle şeyler söylememelisin, Kutsal. Yalancı kişiliğini deşifre etmen sana bir şey kazandırmaz."

Göz ucuyla bileğimdeki saate baktım. Yedi dakika dolmak üzereydi. Araz maksimum on beş dakikaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Sekiz dakika daha sakin kalabilirsem Meryem Hanel, ordusunu yitirecek ve açık bir hedef haline gelecekti. İşte o zaman ölümünü büyük bir zevkle izleyecektim.

"Yalan." Diyerek iç geçirdim. "Peki sen dürüst olduğunu düşünüyor musun, Meryem?"

Sorum ile gülümsemesi genişledi. "Elbette dürüstüm. Bu masadaki herkes beni yıllardır tanıyor. Onlar için neler yaptığımı, ne kadar çabaladığımı biliyor. Karalama kampanyan işe yaramayacak."

Elena doğrularak hissettiği öfkeyi sesine yansıttığında masadakilere göz attım. Herkes ona saygı duyuyor gibiydi. "Anlamamakta direniyorsunuz ama yetkiniz o kadar kısıtlı ki bu masadaki herhangi birinin sağ kolu olmaktan öteye gidemeyecek haldesiniz. Sadece ben değil, buradaki kim sizinle iş yapmak ister ki?" Beni bile ürküten bir gülümseme yüzünü süsledi. "Ölünün dirisinden bir farkı yok, Meryem."

Meryem'in yıkılan egosunu izledim. Gözlerine yerleşen öfke ateşi can alıcıydı. Ellerini masanın üstüne bıraktığında işaret verir ve Araz adamların işini bitiremeden pimi ateşlerse olacakları düşündüm. İçinde bulunduğumuz mekân kan gölüne döner, yarın bütün manşetler bu katliamı yazardı. Bu yüzden kalan altı dakikayı değerlendirmeye çalışarak konuyu değiştirdim.

"Öyle deme, Elena." İç geçirip öfkeden şekil değiştiren kadına baktım. "Eminim, Meryem Hanım'ın aklında bir şey vardır. Yaptığı bunca şeyden sonra eli boş bir şekilde ortaya çıkıp emirler yağdırmaz." Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. "Aptal değilsiniz, değil mi?"

Üzerime atlamak istediği barizdi ama kendini tutarak tebessüm etti. "Haklısın, Kutsalcığım. Benim her zaman elimde bir koz vardır."

Başımı sallayarak cümlesinin devamını getirmesine izin vermeden bizi dikkatle dinleyen Hermes'e döndüm. Dalga geçercesine mırıldandığımda konuyu kaynatmam herkesi şaşırtmıştı. "Yiğit Bey, geçmiş olsun. Kedi mi tırmaladı?"

Hermes şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdığında kollarımı göğsümde bağlayarak arkama yaslandım. Bir cevap vermemesi daha doğrusu ne diyeceğini bilememesiyle açtığım yaraya göz atarak gülümsedim.

"Size renk katmış." Göz ucuyla saatime baktığımda dört dakika kaldığını gördüm. "Bu arada siz ne düşünüyorsunuz?" dedikten sonra bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Meryem Hanel'in yalakalığını yapmaya devam edip ikili oynayacak mısınız?"

"Ben kimseye yalakalık yapmam."

Ağabeyim söze girdiğinde en az benim kadar alaycıydı. "Senin en sevdiğin şey bile göt yalamaktır." Dedikten sonra uyarıcı bir tonlamayla ekledi. "Hermes."

Herkes afallamıştı.

Öyle ki, Meryem Hanel bile ne oluyor dercesine etrafa bakıyordu. İfadesine gülümseyerek ağabeyimi dürttüm. "Ağabey ayıp oluyor ama resmen konuyu değiştirdik. Meryem Hanım bize planlarından bahsedecek, hepimizi tehdit edecekti. Kadının gecesine gölge düşürdük, iyi mi?"

Hilal kıkırdadıktan sonra babasına döndü. "Sana yeni jenerasyon gümbür gümbür demiştim. Siz yaşlı kurtların geri adım atma vakti geldi de geçiyor."

Alparslan Bozkır gülümseyerek bakışlarını kaçırdığında masadaki diğer yaşlı kurtlar gücenmiş gibiydi.

Meryem Hanel bana bakarak burnunda solurken tebessüm ettim.

"Sizi dinliyoruz, Meryem Hanım." Başımı yana eğdim. "Dışarıya yerleştirdiğiniz bir düzine adam olduğunu ve hükmünüze girmezsek hepimizi öldüreceğinizi dile dökmeniz gereken kısımdayız."

Masadaki herkes buz kestiğinde karşımdaki kadın öfkeyle yanmaya devam etti. Kurduğu tuzağın kendine kurulan bir pusu olduğunu anlaması onu hırçınlaştırmıştı. Herkes bir ağız olup neler olduğunu sorarak Meryem Hanel'e öfke kusmaya başladığında tek yaptığım yüzümdeki tebessüm ile çıkan karmaşayı izlemek oldu.

Sonra bir ses duyuldu.

Herkesi sükûnete bulayan sesin sahibi, okyanus gözlü adamıma aitti.

"Meryem Hanel kimseyi tehdit edebilecek bir konumda değil, milaya." Kalbime çöken rahatlamayla omzumun ardından baktığımda sarı sütunların arasında adımlayan kişiyi gördüm. Araz ellerine sıçrayan kanları silmek ile meşguldü. Başını kaldırıp tebessüm

ettiğinde bakışları herkesin üzerinde dolaştı. "Çünkü az önce adamlarının büyük bir bölümünün ölmesine neden oldum."

Araz'ın üstü ve yüzü kan içindeydi.

Bir katliamdan çıktığını bariz eden haliyle ağzım açık kaldı. Beyaz tenini gölgeleyen kırmızı kanlar, yüzünün her bir noktasına sıçramıştı. Gömleği kandan ıslanmış, tenine yapışarak kaslarını belli etmeye başlamıştı.

Ardıma dikilip elindeki kanlı bezi masanın ortasına attığında derin bir nefes alıp eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurup sandalyemin arkasına dirseklerini yasladı.

"Beni öldürmenin o kadar kolay olacağını sanmadınız, değil mi?" Sesindeki hakimiyet insanı korkutan bir boyuttaydı. Beti benzi atmış kişilerle dolu bir odadaydık ve benim odaklanabildiğim tek şey Araz'ın kendine duyduğu güvendi. "Yokluğumda karıma zor anlar yaşatmışsınız. Görüyorum ki şimdi bile tahtımı parçalara bölmek için çabalıyorsunuz. Gerçekten beni hiç tanıyamamışsınız."

Gri takım elbiseli adam titreyen sesiyle söze girdi. "Araz Bey, yanlış anladınız biz bir tarafta değiliz."

Araz'ın kalkan eliyle susan adamın yutkunma sesi mekânda çınladı.

Sevgili kocamın lacivert gözleri doğruca annesindeydi. Daha doğrusu annesi olması gereken kadındaydı.

"Sana gelince, bu zamana dek hatalarını alttan aldım ama son yaptıklarından sonra bir saniye bile daha yaşamana izin vermeyeceğim." Bakışları diğerlerinin üstünde dolaştı. "Siz ise gözüme gözükmeseniz ve emirlerimi bekleseniz iyi olur yoksa sıra size de gelecek."

Son sözüyle herkes başını sallayarak masadan kalkmaya başladı. Bir çekirge sürüsü gibi dağılan insan topluluğundan geriye kalan tek kişi Hilal oldu. Yanımızdaki yerini alırken hepimiz Meryem'e bakıyorduk. Araz ardımdan ayrılıp annesine doğru yürümeye başladığında belinden çıkardığı silahın emniyetini açtı.

"Yolun sonundayız, anne." Dediğinde hitap şeklinde yüzünü ekşitti. Sanki ona böyle seslenmek fiziksel olarak midesini bulandırıyordu. Gerçi öyle olduğuna emindim.

Meryem sertçe yutkunup bizlere ardından Araz'a baktı. Yüzündeki alaylı tebessüme eşlik eden korkuyla dolup taşan bakışları kadının

arafta kaldığını düşünmemi sağladı. Kendinden emin bir tonlamayla konuştuğunda içimdeki kasvet katlanarak büyüdü.

"Gerçekten öyle miyiz, oğlum?"

Araz silahını kaldırıp namlusunu annesine çevirdiğinde Meryem Hanel gülümsedi. Yüzündeki tebessüm ile karşısındaki adamdan gözlerini ayırıp bana baktı.

Ardından sarf ettiği kelimeler benliğimi aleve verdi.

İçimdeki yılan boynuma dolanarak beni nefessiz bırakmaya çalıştı.

Meryem Hanel'in dudaklarından süzülen kelimeler içinde bulunduğumuz mekanın duvarlarına çarparak yankı buldu. "Olimpos'un anahtarı, on ikide saklıdır."

Zihnimdeki Artemis hiddetle haykırdığında ona kulak vermemem imkansızdı.

Bu şifreyi benden başka bilen sayılı insanlar vardı.

"Zeus sana çok kızgın." Diyen Meryem Hanel ile buz kestim. "O kadar kızgın ki benimle çalışmayı kabul etmesi saniyelerini bile almadı." Yüzüne yerleşen gülümsemeyle iç geçirdi. "Şimdi de ikiz kardeşin ve amcana gözcülük ediyor. Ben buradan sağ salim çıkamazsam ikisini de büyük bir zevk ile öldürecek."

Yerinden kalkan kadın ile Araz silahını indirdi.

Öfke saçan bakışlarımız buluştuğunda iplerimin kopmasına saniyeler kalmıştı.

"Benden haber bekleyin ve unutmayın." Meryem'in kıkırtısı zihnimin duvarlarını yerle bir etti. "Ben bitti demeden bitmez."

Göğüs kafesim yanmaya başladığında öfkeden titreyen adama baktım. Araz ile gözlerimiz buluştuğunda çığlık atma isteğim boğazımı yaktı. Kırmızı noktalar gözümün önünde uçuşuyor, ellerim karıncalanıyordu.

Ama asıl sorun kalbimdeydi.

Çünkü zar zor bulduğum ailemi kaybetmek üzereydim.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XLVIII. DEVRİLEN MUM

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XLVIII. DEVRİLEN MUM

2WEI - Toxic
Amy Winehouse - Black To Black

KUTSAL

Öfkeden düşünemiyor, nefes dahi alamıyordum.

Sinirlerim öylesine harap olmuştu ki bir şeyleri parçalama isteğimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Salonun içinde volta atmaya devam ederek dudağımın üstündeki ölü derileri kemirdim. Kollarımı göğsümün önünde birleştirmiş, saatler önce Meryem Hanel'in kucağımıza bıraktığı bombayı düşünüyordum.

Endişe ve panik duygum had safhadaydı.

Şu an için tek dileğim Kumru ile amcamı sağ salim geri alabilmekti. İkisi ağabeyimin müjdeli haberiyle, hamile olduğumu öğrenerek, Fransa'dan özel jetleriyle ayrılmış ve Türkiye'ye gelmek üzere yola çıkmışlardı. Her zaman kullandıkları iniş pistinin kameralarını incelediğimizde biz toplantıya gitmeden bir saat önce Türkiye'ye

geldiklerini öğrenmiştik. Pistten ayrıldıktan ve yola koyulduktan üç dakika sonraysa pusuya düşmüşler, kaçırılmışlardı.

Kamera kayıtlarında Zeus ve ona yardım eden adamlar açık bir şekilde görünüyordu. Mazimde kalan adamın görseliyle kalbimin ritmi bozulmuş, öfkem kamçılanmıştı. Meryem ile işbirliği içinde olduğuna inanamıyordum. Araz'ın annesi açığımı bulmuş ve onu bana karşı kullanmaktan çekinmemişti.

Bileğimdeki saate göz atarak güneşin doğmasına bir saat kaldığını gördüm. Meryem'in yanından ayrılalı dört saat olmuştu ve hala bizim ile iletişime geçerek ne istediğini söylememişti. Kumru ile amcamı pazarlık anlaşması için ganimet olarak tuttuğu barizdi. Elbette elimiz kolumuz bağlı bir şekilde onun bize emirler yağdırmasını beklemiyorduk. Araz ile adamları saatlerdir Kumru ile amcamın nerede olabileceğini bulmaya çalışıyor, bir hareket planı hazırlıyorlardı.

Cam kenarına ilişip dışarıya bakmaya başladım.

Midemdeki bulantı beni zorluyor, içine düştüğüm stres beni yoruyordu. Tek istediğim ailem ile mutlu ve huzurlu olmakken sürekli bir belaya bulaşmak artık çıldırtıcı bir hal almaya başlamıştı. Bütün bu saçmalıkların son bulmasını istediğim her an daha büyük bir kaos gelip yüzüme çarpıyordu.

Ardımdaki bedeni hissettiğimde dudaklarımdan titrek bir nefes kayıp gitti. Araz kollarını bana doladığında bir saniye bile kaybetmeden sırtımı gövdesine yasladım. Varlığından güç almak isteyerek ona yaslandığımda parmaklarım kollarını sardı. Başımın üstüne bıraktığı öpücük ile göğsümün içindeki kasvetin şiddeti azaldı.

"İyi misin, milaya?"

Sorusuyla başımı iki yana salladım. "Değilim, öfkeden delirmek üzereyim."

"Her şey yoluna girecek." Dedi bana daha sıkı sarılırken. "Söz, gün bitmeden, her şey yoluna girecek."

Buna inanmak istiyordum fakat emin olamıyordum. Meryem zekiydi. Her daim öne geçmenin bir yolunu buluyordu. Biliyordum ki onunla baş edebilecek tek kişi ardımdaki adamdı. Yine de umutsuzluğa kapılıyordum çünkü kız kardeşimin ya da amcamın başına bir şey gelme ihtimaline katlanamıyordum.

Kumru'nun şu an ne halde olduğunu düşündüm.

Bildiğim kadarıyla bu ikinci kez kötü niyetli biri tarafından alıkonuluşuydu. Kız kardeşim güçlüydü lakin fiziksel temas onu zorluyordu. Zeus'un ona dokunmayacağını düşünmek istesem de eskiden tanıdığım adamdan eser kaldığını düşünmüyordum. Kumru'ya sırf benim yüzüme sahip olduğu için bile zarar verebilirdi. Eğer ikiz kardeşim benim yüzümden böyle bir yara alırsa kendimi ölene dek affedemezdim.

Araz sarı tutamlarımın arasına bir buse daha iliştirdi. "Bütün adamlarım onları arıyor, herkese haber saldım. Nerede olduklarını bulacağım, milaya." Elleri karnıma ilişti. "Üzüldüğünü biliyorum ama bana güvenmelisin."

"Sana güveniyorum." Dedim bir saniye bile tereddüt etmeden. "Sadece yoruldum, Araz. Eve dönmek, bütün bunları ardımızda bırakmak istiyorum."

Araz, yuvamdı.

Rusya'daki kale ise evimdi.

Bir an önce kendi dünyamıza geri dönmek, günlük bir rutin oluşturmak, sevdiğim adam ile günlerimi geçirirken bebeğimizi sağlıkla büyütmek istiyordum. Hayatım boyunca o kadar kaos ve acı yaşamıştım ki artık hepsini geride bırakmak, kendime ait olan o minik cennette yaş almak istiyordum. Yine de yaratıcım bana bu şansı tanımıyor, mutlu olacağım her an önüme bambaşka bir engel çıkararak beni adeta sınıyordu.

Araz beni kolları arasında çevirdi ve onunla göz göze gelmemi sağladı. Okyanus gözlerindeki hiddetli dalgalar tehlike habercisiydi. O da en az benim kadar öfkeliydi. "İstediğin her şeyi alacaksın, milaya. Bunu da atlattıktan sonra evimize döneceğiz ve hayatımızın en güzel yıllarını geçireceğiz. Sadece biraz daha sabret."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımızı buluşturdum. Belki saçmalıktı lakin Araz böyle şeyler dediğinde anında ona inanıyordum çünkü biliyordum, sözlerini gerçek kılmak için her şeyi yapardı.

Geriye çekilip soluklandığımda Araz'ın çalan telefonu sessizliği bir bıçak gibi böldü. Bir kolunu belime dolamaya devam ederken diğer eliyle cihazı cebinden çıkardı. Aramayı yanıtlayıp karşı hattan gelen sesi dinledikten sonra kaşlarını çatarak cevap verdi. "Üstünü arayın, silahı varsa alın ve içeri gönderin."

Aramayı sonlandırdığında merak ile mırıldandım. "Kimdi o?"

"Bir ziyaretçimiz var." Dediğinde bakışlarının ardındaki şüpheyi seçebildim. "Herakles bizim ile konuşmak için gelmiş."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

Açıkçası Herakles'e güveniyordum. Belki bunca yılın ardından beni ilk gördüğünde nefret ile yaklaşması üzerine ona bu denli çabuk inanmamam gerekirdi ama Herakles'i tanıyor, onun kalbini biliyordum. Bana olan öfkesi bir ağabeyin kız kardeşine gösterdiği kızgınlıktan ibaretti. Asla gerçekten kötülüğümü istemezdi. Bu yüzden buraya gelişinde bir art niyet arayamıyor, aksine bize yardımcı olabilecek bir bilgi getirdiğine inanmak istiyordum.

Araz geriye çekildiğinde adım seslerini işittik. Saniyeler içinde görüş alanına giren adam salonun önünde dikildi. Bakışları benim ile Araz'ın üstünde dolaştıktan sonra ellerini teslim olurcasına hafifçe kaldırıp konuştu. "Yardıma geldim."

Sessiz kalarak gözlemlemeye çalıştım.

Araz ellerini ceplerine iliştirerek karşısındaki adama dikkatle baktı. "Yardım gerektiğini de nereden çıkardın?"

Herakles ellerini indirip derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Bu işime yaradı zira gözlerine her baktığımda yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirdim. Konuşmaya başladığında ağzından çıkan her kelime midemi düğümledi. "Hermes ile konuştum. Kesinlikle olayların geldiği noktadan dolayı korku içinde. Asla Meryem'in yanında ve onunla iş birliği içinde değil. Aksine ortalık durulana dek ortadan kaybolmanın planını yapıyor."

"Akıllıca."

Araz'ın sözleriyle Herakles başını salladı. "Onunla konuştuğum sıra Zeus'un kaçışıyla ilgili bir alakası olup olmadığını sordum. Bana Zeus'u kaçıranın kendi olmasa da Meryem'e bu aklı onun verdiğini söyledi."

İçimde bir balon misali patlayan öfke kanıma sızdı.

Herakles bakışlarını benim ile buluşturdu. "Olimpos'un anahtarı on iki de saklı." Dediğinde göğüs kafesim sıkıştı. "Bu bizim aramızdaki bir şifreydi, hatırlıyor musun?"

Sadece "Evet." Diyebildim.

"Bu şifre aynı zamanda bir koordinat." Dediğinde kaşlarım çatıldı. Saniyeler içinde hatırladığım konum ile bir lanet okudum. Herakles bunu fark ederek konuşmaya devam etti. "Olimpos adındaki on ikinci

caddedeki bir binayı işaret ediyordu. Oraya gidip Zeus'u bulabileceğimi düşündüm. Kaçışının ardından güvenli eve gitmiş olabileceğini sandım."

Herakles cebine uzandığında Araz gerilerek önüme geçti. Bana kendini kalkan etmesiyle Herakles yavaş hareket edip bir tehlike olmadığını belli etmeye çalıştı. Saniyeler içinde cebinden çıkardıklarını havaya kaldırdı.

"Sonra bunları buldum." Dediğinde yavaşça adımladı ve elindekileri az ilerimizdeki sehpaya bıraktı. "Sanırım Zeus benden önce oraya gitmiş."

Sehpanın üstünde duranları alıp inceledim. Hera ile bütün grubun birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı ve hepsinde benim yüzüm karalanmıştı. Bir kağıt parçasındaysa ardı ardına intikam kelimeleri yazılmıştı.

Evet, kesinlikle Zeus için yok edilmesi gereken bir objeden farksızdım.

"Zeus ile konuşabilirsem onu suçlunun sen olmadığına inandırabilirim." Dedi Herakles. "Bana güvenir ve inanır, sonuçta eskiden hepimiz arkadaştık. Hera'yı kaybedip hapse düşmek onu değiştirmiş olsa da Meryem denen o kadın ile iş birliği yapıp bir başkasının kuklası haline gelecek biri değildir o. Aklını başına getirirsek bize Meryem'i etkisiz hale getirmekte bile yardım edebilir."

Söyledikleri mantıklı olabilirdi, tabi Zeus'un yerine kendimi koymayı beceremeseydim.

Onun yerinde olsam ve Araz'ın ölümüne neden olan birinden acımı çıkarmak istesem beni kimse durduramazdı. Zeus yıllardır dört duvar arasında o geceyi tekrar tekrar yaşamış olan, hayatını ve aşkını kaybetmiş bir adamdı. Hiçbir mantıklı cümle onun misyonunu değiştiremezdi. Zeus adil olmak istemiyordu. Öfkesini çıkarmak istiyordu. Bu yüzden onunla konuşup anlaşmayı denemek zaman kaybından başka bir şey olmazdı.

"Biz?" diye sorguladı Araz. "Daha geçen gün karımdan nefret edip ona tekmeler savurmuyor muydun sen?"

Herakles kaşlarını çattı. "Kutsal'a kırgındım ama hiçbir zaman ondan nefret etmedim. Aramızdaki bağı bilmeden böyle konuşman doğru değil. Karın için kendimi defalarca kez feda ettim ben. Ona verdiğim değeri anlayamazsın."

Sözleriyle sertçe yutkundum zira doğruydu.

Araz sinirle dişlerini sıkıp tek kaşını kaldırdı. "Karıma verdiğin değerin boyutunu kaçırır, dostane tavrını bir kenara bırakırsan seni kimsenin anlayamayacağı bir hale getiririm."

"Kıskançlığa gerek yok."

Herakles'in sözleriyle Araz'ın elini tuttum. Okyanus gözlerine baktığımda ona garanti vermek isteyerek mırıldandım. "Biz ağabey kardeş gibiydik." Dediğimde bu onu sakinleştirmedi. "Herakles yardımcı olmaya çalışıyor." Bakışlarımı bizi izleyen adama çevirdim. "Ama Zeus ile konuşman bir işe yaramaz. O sadece benden hıncını çıkarmak istiyor. Doğru ya da yanlış umurunda değil."

"Benimde değil." Dedi Araz elimi sıkıca kavrarken. "Zeus, Meryem'e yardım edip baldızımı kaçırdığı an kendini düşman statüsüne getirdi. Patronuyla birlikte o da ölecek, o kadar."

Herakles huzursuzlansa da tek kelime etmedim çünkü Kumru'ya zarar verdiyse, ki yüzümü görmeye dayanamadığı için resimlerdeki sıfatımı karalayan adam ikiz kardeşime karşı güçlü olabilir miydi hiç sanmıyordum, ölmeyi hak ediyordu.

Araz'ın telefonuna gelen mesaj ile tüylerim diken diken oldu. Yanımdaki adam ekrana bakıp bir küfür savurduktan sonra çalışma odasını işaret etti. Oraya doğru yürümeye başladığımızda Herakles'e gelmesini işaret ettim.

Odaya adım attığımız an tanıdık yüzlerle karşılaştım. Ağabeyim ile Güneş kamera kayıtlarını incelemeye devam ederlerken Hilal telefonda biriyle konuşuyor, Elena ise silahını temizliyordu.

İçeriye girdiğimiz gibi gözler bizi daha doğrusu Herakles'i buldu.

Araz bakışları umursamadan konuştu. "Meryem iletişime geçti." Dedikten sonra ekledi. "Bir saat içinde ülkeyi terk etmemizi ve Haznedar ile Vladimirs ailesi olarak bu ülke üzerindeki bütün haklarımızdan vazgeçerek bir daha buraya ayak basmamızı istiyor. Bunun karşılığında gittiğimiz gibi Kumru ile Yusuf Bey'i serbest bırakacağını aksi bir şey yaparsak ise onları öldüreceğini söylemiş."

"Hay ben..." diye bağırıp ayaklanan ağabeyime karşı Elena ona destek olmak istercesine yerinden kalkıp yanına gitti. Ellerin omuzlarına yerleştirdiğinde Kıvanç bu yakınlığı bekliyormuş gibi hafifçe Elena'ya sarıldı.

"Meryem'e güvenmiyorum. Haklarımızdan vazgeçip ülkeyi terk etsek bile Kumru ile amcama zarar verebilir. Ayrıca o kadının uzakta bile olsa dünyanın bir yerinde yaşadığını bilerek uyuyamam."

Sözlerim üzerine Araz bana ve karnıma baktı. "Al benden de o kadar."

Çocuğumuz içinde ileri de bir tehlike olabilecek annesini ortadan kaldırmak istediğini açıkça belli ettiğinde iç geçirdim. Mantıklı bir plan oluşturmamız gerektiğini bilerek düşünmeye başladığımda çalan telefon üzerine Güneş ayaklandı ve masanın üstünde duran cihazı alıp hızla Araz'a uzattı.

"Hektor arıyor." Dediğinde Araz bir saniye bile kaybetmeden konuşmayı yanıtladı.

Bir süre karşı hattan gelen sesi dinledi. Bedeni kasılıp kaşları çatıldığında öfkesi bambaşka bir boyuta evrilmişti. Elimi bırakıp az ilerisindeki masaya ilerledi ve laptopunun kapağını araladı. Parmaklarını klavyede gezdirirken başını salladı.

"Gerek yok, ben halledeceğim." Dedi Araz. "Sana borçlandım."

Aramayı sonlandırdıktan sonra derin bir nefes alıp konuşan kocamı dinledim. "Hektor, Meryem'in nerede olduğunu bulmuş. Şile yolunda eski bir evdeler. Hektor evi uydudan izlemiş, içeride Meryem ile Zeus dahil olmak üzere on beş kişi var."

Laptopunun ekranını televizyona yansıttığında hepimiz oraya döndük.

Geniş bir araziye yayılmış olan çiftlik evini kuş bakışıyla görebiliyorduk. Bahçedeki takım elbiseli adamlar birer nokta gibi gözüküyordu.

"Bir saldırı planı hazırlamamız gerek."

Kıvanç'ın sözleriyle Araz başını salladı. "On beş kişiler, çok zorlayıcı olmaz. Tek sıkıntı evin etrafına döşenmiş olan bombalar."

"Ne?"

Çığırışım ile Araz bana baktı. "Ona Rusya'da yaptığımızı şimdi o bize yapmaya çalışacak. Meryem onun için geldiğimizi biliyor, teklifini kabul etmeyeceğimizden emin. Bu yüzden kendi içinde bir kaçış planı yaratmış, çiftlik evine yakın bir helikopter pisti var. Hektor oraya iki saat sonra iniş yapacak bir helikopter olduğunu öğrenmiş, harekete geçmek için kısıtlı bir zamanımız var."

"İyi ama her yer bomba döşeliyse eve yaklaştığınız an Meryem kendini kurtarıp geri kalan herkesi öldürebilir." Dedi Elena.

"Aynen öyle." Diyerek ona destek çıktım. "Bu bir intihar girişimi, Araz."

"Bu kadar büyük bir alanın her metresine bomba yerleştirdiyse uzaktan kumandayla onları aktifleştiremez çünkü hepsini birbirine bağlayacak hattı bu kadar uzun mesafede oluşturamaz. Bu da demektir ki kontrol paneli evin yakınlarında."

Araz'ın sözleriyle Güneş evin kenarında kalan ahırı işaret etti. "Burada olabilir." Diyerek ahırın ardındaki kapıyı işaret etti. "Ahırdaki kontrol paneliyle geri sayımı başlatıp ortalık mahşer yerine dönmeden önce kaçmak için yeterli vakti oluşturabilir."

"Bombalardan anlayan biri lazım." Dedi Kıvanç. "Cihazı etkisiz hale getiremezse hiçbir plan bizi oradan kurtaramaz."

Ağabeyimin sözleri üzerine tok bir erkek sesi duyuldu. "Neyse ki bomba benim uzmanlık alanım."

Sesin geldiği noktaya döndüğümde çalışma odasının önünde dikilen adamı gördüm. Ellerini jilet misali düzgün olan siyah takım elbisesinin ceplerine iliştirmiş olan adam Salvatore Vitali'den başkası değildi.

"Senin ne işin var burada?" diyen Araz karşısında açık kalan ağzımı kapattım.

Salvatore bakışlarını kocama çevirdiğinde dudağının kenarı belli belirsiz bir tebessüm ile aydınlandı. "Kıvanç gelişmelerden bahsedince yardımıma ihtiyaç duyabileceğinizi düşündüm."

Ağabeyim gözlerini kısarak homurdandı. "Neden niyetinden şüphe ediyorum?"

"Aptal değilsin de ondan." Diyen Salvatore'un bakışları karardı. "Motivemi sorgulamayı bırakıp planı anlatırsanız daha fazla zaman kaybetmeyiz."

Kalbim tekledi.

Fark ettiğim gerçek karşısında karşımdaki adama baka kaldım.

Salvatore Vitali, ikiz kardeşimin tehlikede olduğunu öğrendiği gibi bütün işini gücünü bırakıp ülkesinden kalkıp buraya gelmişti. Kumru'yu kurtarmak için böylesine istekli ve cesur olması karşısında ruhumda bir umut ışığı yanıp söndü.

"Plan basit." Dedi Araz. "Dediğin gibi bomba senin uzmanlık alanın. O yüzden bu kısmı sana bırakıyoruz. Güneş ile Kıvanç

adamlarım ile birlikte diğerlerini halledip Kumru ile Yusuf Bey'i kurtarırken ben de Meryem ile ilgileneceğim." Omuzlarını silkti. "Bundan daha tehlikeli operasyonlarımız oldu. Bu yüzden her şey planladığımız gibi giderse bir saate bu saçmalığı tamamen maziye gömebiliriz."

Herkes başlarını sallayarak onu uyardığında Araz'a baka kaldım. "Benim görevim ne?"

Sorum ile dikleşerek bana ciddi misin dercesine baktı. Ardından ciddi olduğumu fark ederek kaşlarını çattı ve sesine yansıyan öfkeyle konuştu. "Seni bombaların kol gezdiği, her yerin silahlı adam kaynadığı bir yere götürmeyeceğim. Elena, Hilal ve sen burada kalacaksınız."

"Ne?"

"Yok artık." Diyen Hilal bana destek olarak yerinden kalktı.

Sinirle homurdandım. "Araz kız kardeşim ve amcamdan bahsediyoruz. Siz hayatlarınızı tehlikeye atarken evde oturup anksiyete krizi geçirmeyeceğim."

"Aynen öyle yapacaksın." Dediğinde onu ilk kez bana karşı bu kadar net ve kararlı gördüm. "Hamilesin, Kutsal. Yardımcı olmak istediğini anlıyorum ama sen savaş hattındayken ne ben ne de Kıvanç senin için endişelenmekten bir bok yapamayız. Kendini düşünmüyorsan bebeğimizi düşünmelisin."

Öfkeyle dişlerimi sıktığımda Elena'ya baktım. Sessiz kalmasını anlayamadım. Normalde benden önce karşı çıkan kadın ile gözlerimiz buluştuğunda beni şaşırtan sözleri sarf etti. "Bu sefer hak veriyorum, Kutsal. Herhangi bir şey ters giderse kendimizi değil, çocuklarımızı da tehlikeye atmış oluruz." Sertçe yutkunup başını dik tutmaya çalıştı. "Ayrıca eğer..." Konuşmakta zorlanıyor gibi derin bir nefes aldı. "O evden kimse sağ çıkamazsa geriye sen ve benim dışımda bir Haznedar ile Vladimirs kalmayacak."

Stratejik bakış açısı bir tokat gibi yüzüme vurdu.

Ağabeyim başını salladı. "Elena haklı. Herhangi bir terslikte sizin haricinde yetkin kimse kalmayabilir ve bunu göze alamayız. Ayrıca Araz'a katılıyorum. Sizin için endişelenirken ikimizde odaklanamayız."

"Kesin şunu." Diye bağırdım. "Hiçbirinize bir şey olmayacak."

Bu ihtimali kaldıramaz, bunu düşünemezdim bile. Nefes alamadığımı hissederek hızla odadan çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladığımda Araz'ın ardımdan geldiğini hissedebiliyordum. Odamıza girdiğim de ardımızdan kapıyı kapatarak bana uzandı ama ona izin vermeden geriye çekildim. Bu tavrım karşısında hakarete uğramış gibi sertçe yutkundu.

"Bana ölmeyeceğini söyle." Dedim titreyen sesim ile.

"Milaya." Diyerek tekrar ban uzandığında bu sefer ona izin verdim. Ben kollarının arasına alıp alnıma buseler iliştirdiğinde ona sıkıca sarıldım. "Sana ve bebeğimize dönmek için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Seninle gelmek istiyorum."

Sözlerim ile iç geçirdi. "Bunu yapamazsın. Duygularını bir kenara bırakıp mantıklı düşünürsen bunun doğru olduğunu biliyorsun. Hamileliğinin başlarındasın, sarışın. En ufak bir sorunda bebeğimizi kaybedebilecek bir pozisyondasın. Kendini de onu da koruman gerek, o yüzden lütfen, bu seferlik uslu dur."

Kahretsin ki haklı olduğunu biliyordum.

Karnımda bebeğim olmasa bir saniye düşünmez savaş hattına kendimi atardım lakin Araz haklıydı. Artık kendimden önce düşünmek zorunda olduğum başka biri vardı. Çocuğumu tehlikeye atamaz, ona bir zarar getirebilme ihtimalim ile yaşayamazdım.

"Dikkatli ol." Diyerek boynunu öptüm. "Eğer bana ve bebeğimize geri dönmezsen ardından gelirim."

"Milaya."

"Morskoy."

"Söz sarışınım." Dedi bana sıkıca sarılırken. "İkinize de geri geleceğim."

Bir süre sarılı kaldık. Ardından ona duyduğum ihtiyaç ile geri çekilip dudaklarımızı buluşturdum ve kollarımı sıkıca boynuna dolarken bir sonraki nefesim gibi ona muhtaç kaldım. Araz belimi kavrayıp ayaklarımı yerden kestiğinde bacaklarımı beline doladım. Alt dudağını dişleyerek parmaklarımı düğmelerine iliştirdim.

Titreyen ellerimi işimi zorlaştırdığında direkt gömleği yırttım. Üstünden süzülen kumaş ile beni yatağa yatırdığında kendi üzerimdeki kazağı çıkarttım. Araz çizmelerimi ve pantolonumu bedenimden sökercesine çıkardı. Bacaklarımı aralayarak sabırsızlıkla onu

bekledim. Tamamen çıplak kaldığında üstüme kapanıp beni tekrar öpmeye başladı.

Aceleci ve çaresiz bir tutum ile birbirimizde kaybolmaya başladık.

Islanan duvarlarımın arasından kayıp içime giren erkekliğiyle nefesim kesildi. Bir elini karnıma yerleştirerek hızlı ve sert bir şekilde benimle sevişmeye başladığında inledim.

Ona öylesine sıkı tutunmuştum ki kimse ellerimin arasından aşkımı alamaz gibi hissediyordum.

Araz boynumu öpüp dişlemeye başladığında ellerimi sırtında ve gövdesinde gezdirdim. Ezberlediğim her hücresini tavaf ederek kendimi yitirdim.

Kulağıma fısıldadığında göğsüm sıkıştı. "Moya malen'kaya balerina." Diyerek içime daha sert girdiğinde ufak bir çığlık attım. "Moya prekrasnaya zhena." Kısık sıcak nefesi tenimi yalıyor, gözlerim hissettiğim haz ile bir yıldız misali kayıyordu. "Ya lyublyu tebya."

"Bende seni seviyorum." Diyerek ona daha sıkı sarıldım. "Hem de çok seviyorum."

İkimizde aynı anda orgazm olduğumuzda nefeslerimiz ve inlemelerimiz birbirine karıştı. Bir süre birbirimize sarılıp öpüşerek sevgimizi kutsadık. Dakikaların ardından Araz geriye çekilip bana baktığında karnımdaki eliyle tenimi okşadı. "Endişelenme, milaya." Diyerek alayla tebessüm etti. "Hiçbir güç beni tekrar içine girmekten alı koyamaz."

Gözlerimi devirsem de gülümsemiştim.

Alnımı öpüp üstümden kalkarken beni de beraberinde sürükledi. "Sıcak bir duş alalım." Diyerek beni tekrar kucağına aldı. "Geç kalmamam gerek. O yüzden duş sırasında yaramazlık yok."

"Söz veremem."

Kıkırdayarak yanağımı öptü. "Başımın belasısın sarışın."

Hızlı bir duşun ardından Araz siyah kargo pantolonu, postalları ve kazağıyla birlikte tekrar lavaboya girip saçını kurutmaya başladı. Bende üstüme bir tayt ile onun kokusunu taşıyan kazaklarından birini giydim. Bana üç beden büyük gelen kazağın kollarını kıvırarak bedenimi yutmuş olmasını umursamadan spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim.

Lavaboya dönüp saçlarımı taramaya başladığımda Araz kurutma makinesini bir köşeye bırakıp bana baktı. "Herakles'e güveniyor

musun?"

"Evet."

Bir saniye düşünmeden cevap vermem üzerine kaşlarını çattı. "Yıllardır birbirinizi görmüyorsunuz. Değişmiş olabilir."

Tarağımı bir kenara bırakıp kocama baktım. "Hayatım inan bana, Herakles istediği kadar bana kızsın dediği gibi asla benden nefret edemez. Ona güveniyorum."

"Sana bakışlarından hoşlanmadım."

Parmak uçlarımda yükselip boynuna kollarımı doladım. "Kıskanmanı gerektirecek bir şey yok. Herakles ile aramızda hiçbir zaman arkadaşlıktan daha öte bir şey olmadı, asla da olamaz. Benim kalbim bir tek seni tanıyor."

"Güzel." Diyerek beni sertçe öptü. "Aksi halde benim kalbim infilak ederdi."

Yanağını öpüp güzel gözlerine tutundum. "Lütfen dikkatli ol." Diyerek endişemi sesimden sakınamadım. "Ve bir an önce bana geri dön. Kalbin ile işim bitmedi ve son nefesime dek bitmeyecek."

Dudaklarıma bir buse iliştirdikten sonra eğilip karnımı öptü.

Doğrulup tebessüm ettiğinde sözleri bir yemin gibiydi. "Endişelenme, milaya. Birkaç saat sonra görüşeceğiz ve akşama Rusya'ya geri dönüp evimizin hangi odasını çocuk odası yapacağımızı kararlaştırmış olacağız."

Gülümseyerek başımı salladım.

Aşağı indiğimizde etrafta büyük bir koşuşturma vardı. Araz'ın adamları tamamen silahlanmıştı ve hepsi kocamın üstündekine benzer bir kombin yiyordu. Buna ağabeyim, Güneş ve Salvatore'da dahildi.

Herakles bizi fark ederek yanımıza yanaştığında gözlerini Araz'ın üstünde tuttu. "Senin içinde sorun yoksa kadınlarla kalıp güvenliklerinden emin olabilirim. Adamların çoğu seninle gelecek, burayı yetersiz bırakmamak mantıklı olur."

Araz bir süre sessiz kalıp karşısındaki adamı incelediğinde kocamın elini tutup ona temenni vermek isteyerek parmaklarını ovuşturdum. Saniyelerin ardından Araz başını sallayarak Herakles'i onayladı.

"Hazır mısın?" diyen ağabeyim ile ona döndük.

Silah çantasını omzuna attığında Salvatore yanında duruyordu. İkisi de birer ölüm meleğini andırıyorlardı.

"Evet." Dedi Araz. "Yola koyulalım."

Hepsi evden çıkmak üzere harekete geçtiklerinde ağabeyime sıkıca sarıldıktan sonra tekrar Araz'ın yanına döndüm. Kollarımı boynuna dolayıp boynuna buseler iliştirdim. Geriye çekilip tebessüm ettiğinde beni rahatlatmak istediği barizdi lakin işe yaramıyordu. Bir yay misali gerilmiştim ve onlara bir şey olacak diye aklım çıkıyordu.

"Birkaç saate görüşürüz." Diyerek yanağımı öptü.

Hep birlikte evden çıktıklarında en az benim kadar endişeli gözüken Elena yanıma ilişerek elini koluma yerleştirdi. Ona hafifçe sarılıp uzaklaşan adamları izledik. Geri de kalmak canımı sıksa da elimi karnımın üstüne yerleştirdiğim an doğru kararı verdiğime emin oldum.

Salona dönüp hepimiz bir köşeye oturduğumuzda Herakles cam kenarına ilişerek başımızda asker misali bekledi.

Dakikalar birbirinin üstüne devrilirken kimse konuşmadı.

Sessizliği kaldıramadığımı fark ettiğim anda ayağa kalkarak içecek bir şeyler hazırlamak üzere mutfağa yöneldim. İçeriye girip herkes için birer kupa çıkardığımda Herakles'in peşimden geldiğini fark ettim. Yüzümdeki tebessüm ile ona döndüm. "Eski günleri anımsadım."

Sözlerim ile gülümsedi. "Senin ve Athena'nın peşinde dolaştığım ikinize de rahat nefes aldırmadığım o günleri mi?"

"Evet, Hera sana bizi rahat bırakmadığın için kızardı."

"İkinizde fazla baş belasıydınız." Diyerek kıkırdadı. "Ne zaman arkamı dönsem bir derde bulaşırdınız. Bu yüzden gözümü üstünüzde tutmam gerektiğini çabuk öğrenmiştim."

Boğazımdaki yumruyla sıcak su için makineyi çalıştırıp Herakles'e döndüm. "Athena ile görüşüyor musun?"

Sorum ile iç geçirdi. "Ara sıra konuşuyoruz."

"Nerede?"

"En son konuştuğumda Hindistan'daydı."

Kaşlarımı çatarak sorguladım. "Ne arıyordu orada?"

"Çalışıyordu." Diyerek omuzlarını silkti. "Hala hırsızlık işini hakkıyla yapan tek kişi o."

Kıkırdamama mani olamadım. "Bunun için doğmuşta ondan."

Çayları paketlerinden çıkarıp kupalara iliştirdiğimde Herakles başını salladı. "Doğru, gerçi onun kadar zeki olan biri istese bambaşka bir iş ile de uğraşabilirdi."

"Athena heyecanı seviyor." Diyerek ona hatırlattım. "Sıkıcı ve tek düze bir hayat yaşamaktansa hiç yaşamamayı tercih ederdi.

Adrenalinin onu ayakta tutan şey olduğunu defalarca kez söylemişti."

Herakles homurdandı. "İnsan dahi olunca böyle tuhaf oluyor işte."

İçeri giren Elena bakışlarını benim ile az ilerimdeki adamın üstünde dolaştırıp tebessüm etti. Karnını okşayarak yanıma geldiğinde hazırladığım çaylara göz attı. "Bende yiyecek bir şeyler mi söylesek diyecektim."

"İştahım yok." Diyerek yüzümü astığımda bana sarıldı. "Senin olmayabilir ama bebek açtır. Ayrıca bu kadar gerilme. Kıvanç ile Araz'dan bahsediyoruz. Mutlaka geri dönmenin bir yolunu bulacaklardır."

Herakles tebessüm etti. "Haklı, kocanın sana olan bakışlarından anlayabildiğim kadarıyla rahatlıkla söyleyebilirim ki dünyanın bir ucuna bile gitsen dakikalar içinde senin yanında biter."

"Öyledir." Diyerek gülümsedim. "Doğru söylüyorsunuz."

Elena telefonunu çıkarıp bir şeyler sipariş etmeye başladığında hazırladığım kupalardan birini ona uzattım. Ardından ikiliyi mutfakta bırakarak Hilal'e kupasını vermek için salona ilerledim.

İnsan kaybedeceği şeylere sahip olduğunda savaşmanın ne demek olduğunu daha iyi anlıyordu. Yıllardır verdiğim tek mücadele Eylül için olmuştu. Kendim için bile çabalamamışken onun için her şeyi yapmıştım. Sonu hüsran olsa da en azından denemiştim. Şimdiyse Araz'ı ya da ailemin herhangi bir üyesini kaybetmekten ölümüne korkuyordum.

Bu zamana dek pek bir şey istememiş, dilekte bulunmamıştım.

Lakin artık sürekli kendimi bir şeyler isterken buluyor, dileklerimin duyulması için çabalıyordum.

Kendim için, Araz için, ailem için ve bebeğim için... Hepsi için güzel bir hayat istiyordum. Sahip olmadığım şeylerle çevrelendiğim günlerim olsun, her günüm bir öncekinden daha güzel geçsin, Araz hep yanımda olsun ve bebeğimiz sağlıkla doğsun... Dışarıdan bakıldığında pek bir şey olmayabilirdi lakin benim için dünyalara bedeldi.

Salona girip Hilal'e yöneldim ve hazırladığım bardağı ona doğru uzattım. Yüzündeki gülümsemeyle çayını aldığında çaprazında kalan koltuğa oturdum. Sıcak sıvıyı yudumlayarak boğazımı rahatlattım.

Elena ile Herakles içeriye girdiklerinde pencereden dışarı baktım. Güneşin doğmasına sadece kırk beş dakika kalmıştı. Kırk beş dakikada pek çok şey olabilirdi. Araz annesini öldürebilir, ikiz kardeşimi ve

amcamı kurtarıp geri gelebilir ve güneş doğduğu gibi bizim için yeni bir sayfa açılabilirdi. Ya da kırk beş dakika içinde benim için bir rüyaya dönen hayatım aslında kabus olduğunu bana hatırlatabilir, kazandığım her şey bir toza dönüşebilirdi.

İkinci seçenek paniklememi sağladı.

Çayımı yudumlayarak olumsuz düşüncelerimi ötelemeye çalıştım.

Aniden kesilen elektrikler ile kaşlarım çatıldığında hücrelerim alarma geçti. Odadaki herkes dikkat kesilerek etrafına baktığında bedenim herhangi bir tehlike için atakta bulunmaya hazırdı. Kupayı el yordamıyla sehpanın üstüne bırakıp doğrulduğumda Herakles etrafta dört döndü.

Çalan telefonum sessizliği baltalayıp hepimizin kalbini ağzına getirdiğinde küfrettim. Az ilerimde duran ve yanıp sönen cihaza ilerlerken bacağımı çarptım. Acısıyla dişlerimi sıksam da umursamadım. Ekranda yanıp sönen ismin dışarıdaki korumalardan birine ait olduğunu fark ederek aramayı hemen yanıtladım. "Efendim."

"Kutsal Hanım bölgesel bir kesinti oldu ama herhangi bir sorun yok merak etmeyin. Jeneratörün çalışması gerekirdi ama bozulmuş olabilir. Şimdi gidip bakacağız."

Rahat bir nefes verdim. "Tamamdır Kerem, çok teşekkürler."

"Ne demek efendim."

Aramayı sonlandırıp tedirginleşen arkadaşlarıma döndüm ve içlerini rahatlatmak adına konuştum. "Bölgesel bir kesintiymiş." Dedikten sonra ekledim. "Jeneratörü devreye sokacaklar."

Hilal söze girdi. "Yapamazlar ki en son bozulmuştu. Araz'a yaptıralım demiştim ama Rusya'ya dönünce aklından çıkmış olabilir."

"Mutfakta mum vardı." Dedi Elena ve telefonunu çıkarıp flaşı açtı.

"Oradakiler çok küçük." Dedikten sonra kendi flaşımı açtım. "Yukarı da bizim odada büyük olanları var, alıp geleyim."

Hilal kıkırdadı. "Neden yatak odanızda mum var?"

"Lütfen cevap verme." Diye homurdandı Herakles. "Seks hayatını bilmek istemiyorum."

Gözlerimi devirdim ve gülümsememi saklamaya çalıştım. Flaşı önüme tutarak yürümeye başladığımda Elena'da mutfağa yöneldi. Merdivenleri tırmanıp üçüncü katta kalan odamıza ilerledim.

İçeriye girip flaşı etrafta dolaştırıp mumları nereye kaldırdığımı bulmaya çalıştım. Köşede kalan dresuarı açıp uzun beyaz mumları çıkardım ve köşede kalan çakmağı alıp mumlardan birini yaktım. Cılız ışıktan güç alarak telefonumun flaşını kapattım. Yanmayan mumları bir elimi yananı diğerine alıp odadan çıktım ve koridorda ilerledim.

Büyük tablonun önünden geçtiğim sıra beklemediğim bir anda üstüme atlayan gölgeyle sendeledim. Bileğime savrulan yumruk acı dolu bir çığlık savurmamı sağladı. Parmaklarımın arasından kayıp giden mum yere düştüğünde sırtım sert duvara çarptı. Ardından soğuk bir nesnenin başıma bastırıldığını hissettim. Nefesimi kesen farkındalıkla namlunun ucunda olduğumu anladım. Ne ara yumduğumu bilmediğim gözlerimi açtım ve saniyeler içinde karanlığa alışan gözlerim ile dibimdeki adama baka kaldım.

"Artemis." Dedi Zeus. "Bugünü uzun zamandır bekliyordum." Silahını şakağıma bastırırken burnuma bir tanık kokusu gelmeye başladı. "Sonunda, sonunda intikamımı alabileceğim."

"Kutsal." diye bağıran Herakles'i duydum.

Zeus kolunu boğazıma bastırarak nefesimi kestiğinde konuşamadım. Az ilerimizdeki halı alev almaya başlamıştı. Yanık kokusuna karışan gri duman gittikçe büyüyordu.

Dejavu olduğumu hissettim.

Elimden kayıp giden bir mum ile yine evim yanıyordu.

Ama bu sefer de her şeyin berbat olmasına, ailemden koparılmaya izin veremezdim. Bu yüzden kendime gelerek şakağımdaki silahı umursamadan bacağımı kaldırdım ve Zeus'un kasık bölgesine bir tekme attım.

Acıyla iki büklüm olduğunda ise bağırdım. "Kaçın." Dedikten sonra merdivenlere doğru koşmaya başladım. "Yangın var."

Üstüme atlayan adam ile yere düştüğümde hissettiğim ağırlık bir an nefesimi kesti. Sarı tutamlarıma dolanan el beni sertçe yerden kaldırdı ve tekrar silahı şakağıma dayadı. Bana doğru yaklaşan adım seslerini duysam da görüşüm net değildi zira alevler büyümüş ve duman koridoru kaplamıştı.

Nefes alamayarak öksürdüm.

"Hiçbir yere gidemezsin." Dedi Zeus. "Hera senin yüzünden öldü." Bağırışıyla titredim. "Senin aptallığın yüzünden hak etmediği bir sona mahkum oldu."

"Ben..." Öksürerek gözlerimi yumup açtım. "Bilerek yapmadım."

"Umurumda değil!"

Sağ kulağım haykırışıyla çınladı. Evin içinde yayılmaya başlayan alevlere göz atarak bir kaçış yolu aradım. Titreyen parmaklarımı karnımın üstüne yerleştirdiğimde kendim için değil, bebeğim için korku duydum.

"Sen benden her şeyimi aldın." Dediğinde yanağımdan bir damla yaş kayıp gitti zira şu an o da benden her şeyimi alıyordu.

"Zeus, yemin ederim ki isteyerek yapmadım."

Beni çekiştirerek koridorun sonunda kalan odaya götürmeye başladığında alevlerin diğer tarafında beliren adam dehşete düştüğünü belirten ifadesiyle bir bana bir adımdaki adama bakarak yakardı. "Zeus yapma."

Adımlarım ardımdaki adamın durmasıyla sonlandı. Kasılan bedeniyle beni mengene misali kıstıran adam Herakles'e göz attıktan sonra daha uysal bir sesle konuştu. "Git eski dostum." Dediğinde alevler ile aramızdaki mesafe azaldı. "Vaktin varken buradan git yoksa sende bizim ile Hera'yı görmeye gelirsin."

Ölecektim.

Zeus'un planı buydu.

Beni öldürecekti.

Hayır, sadece beni değil.

Bebeğimi de öldürecekti.

"Hera bunu yapmanı istemezdi." Dedi Herakles öksürüklerinin arasından. "Asla Artemis'i suçlamaz, ondan intikam almak istemezdi."

Zeus şakağımdaki silahın baskısını arttırdıktan sonra hiddetle bağırdı. "Bunu bilemeyiz çünkü kendisi öldü. Ve bunun tek suçlusu Artemis. Onun yüzünden, onun beceriksizliği sayesinde ben sevdiğim kadını kaybettim."

"Özür dilerim." Dediğimde midem bulanmaya gri duman yüzünden gözlerim yaşarmaya başlamıştı.

"Özrünü de al ve cehennemin dibine git." Dedikten sonra beni koridorun sonuna doğru çekmeye devam etti.

Herakles yükselen alevlerin arasından atlayarak üstündeki ceketin yanmasını umursamadan bizim olduğumuz tarafa geçti. Alev alan ceketini çıkarıp bir köşeye attığında gri dumanlardan dolayı onu tam göremedim lakin ardımdaki adam misafirimizi fark etmişti ve

namlusunu ona çevirmişti. "Aptal, sana git dedim." Dedikten sonra parmaklarını tetiğe iliştirdi. "Şimdi sende bizim ile geleceksin."

Ruhumdaki kadın beni sarsarak kendime getirmeye çalıştı. İçimdeki yılan dişlerini tenime geçirerek zehrini kanıma sızdırdı. Bebeğini korumak isteyen anne bana bağırarak bir şeyler yapmamı söyledi.

Ciğerlerimdeki yanma hissini bir kenara bırakarak başımı eğdim ve ardından sertçe geriye savurup Zeus'un burnuna vurdum. Acıyla inlediğinde dirseğimi karın boşluğa geçirip eğildim ve silah tutan bileğini kavradım. Kendi etrafımda dönüp kolları arasından sıyrıldığımda bileğini sert bir hareket ile hızla çevirdim. Burkulan bileğiyle silahını düşürdüğünde karnına bir tekme attım.

Sendeleyerek duvara çarptığında kendimde ani hareketim ile geriye savruldum.

Zeus kendini toparlayarak kalktığında gri dumanın arasından çıka gelen Herakles benimkinden daha sert ve güçlü bir tekmeyi karşımdaki adamın bacağına indirdi. Kırılma sesini işiterek gözlerimi açık tutmaya çalıştığımda nefes almak benim için bir azap haline geldi.

İki metre ötemde kalan ve terasa açılan kapıya doğru koşarcasına adımladım. Beni bacağımdan yakalayarak yere düşüren Zeus yumruğunu karnıma geçireceği sıra Herakles bileğini kavrayarak kolunu büktü.

Bacağımı karnıma doğru çektim ve Zeus'un göğsüne bir tekem savurdum.

Az ilerimizde yükselen ateşler bize öylesine yakındı ki sıcak hava yüzüme bir tokat misali vuruyor, dumanlar nefes almamı imkansız bir hale getiriyordu.

Herakles bağırdı. "Yeter, Zeus." Dedikten sonra sertçe öksürdü. "Bunca yıl intikamına tutunmanın tek nedeni her şeyin senin hatan olduğunu biliyor olmandı. O küçük kızı vuran sendin, Artemis değil."

"Onun yüzünden." Diyen adamın sesi titredi. "Onun yüzünden katil oldum."

"Yemin ederim..." Diye mırıldansam da sesim öylesine kısık çıktı ki ben bile kelimelerimi algılayamadım. Oksijene duyduğum ihtiyaç ile doğrulmaya çalıştığımda iki adım atıp tekrar dizlerimin üstüne düştüm.

"Her şey senin yüzünden!"

Zeus'un bağırışıyla Herakles onu ardında bırakıp yanıma geldi ve bir kolunu belime dolayarak beni teras kapısına doğru yönlendirmeye çalıştı.

"Senin yüzünden!"

Omzumun ardına döndüğümde az ilerisindeki silaha doğru sürünen adamı gördüm. Hemen dibinde olan alevler ona erişmek üzereydi. Herakles öne atılıp teras kapısını açtığında onu uyarmak isteyerek dudaklarımı araladım.

Teras kapısı açılıp korumalardan biri görüş açıma girdiğinde yüzüme çarpan temiz havayla öksürdüm. İki büklüm olarak Herakles'e sığındığımda bütün ağırlığımı alarak beni dışarıya taşıdı. O sıra silahını kaldıran Zeus'u ise Araz'ın adamı omzundan vurdu. Silahını elinden düşüren Zeus'un acı dolu çığlığı doğan güneşin ilk ışığına karıştı. Bedenini sarmaya başlayan alevler ile acı çığlıkları yükseldiğinde terasın orta yerine düşerek soluklandım.

Bakışlarımı alev alan adam ile buluşturduğumda mavi gözlerindeki keder ve öfke bambaşka bir duyguya evrildi.

Öyle ki, şimdi huzurlu gözüküyordu.

Araz'ın adamı silahını ateşleyerek Zeus'u alnından vurduğunda eski dostumun acısını sona erdirdi. Bedenini yutan alevler koridor boyunca ilerlemeye devam ettiğinde parmaklarımı karnıma yerleştirerek temiz havayı içime çekmeye devam ettim.

Dönen başım ile güçlü kalamayıp Herakles'in kollarına yığıldığımda aklımda tek bir şey vardı.

Yine bir mum kayıp düşmüştü parmaklarımın arasından.

Yine alevler sarmıştı yuvamı.

Ve ben yine eskiden bana aile olan bir adamı kaybetmiştim.

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

XLIX. KAPANAN DEFTERLER

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

XLIX. KAPANAN DEFTERLER
Lorde - Everybody Wants To Rule The World
Eminem - Mockingbird
IAMX - Bernadette

ARAZ

Kullandığım arabayı az ilerimizdeki çiftliği görebileceğimiz bir mesafede durdurdum.

Bileğimde sarılı olan saate bakıp güneşin doğmasına kırk dakika olduğunu fark ettiğimde bir an önce harekete geçmemiz gerektiğini biliyordum. Bakışlarım yanımda oturan Salvatore'u buldu. Silahını kontrol edip sürgüsünün çektiğinde gözlerini az ilerimizdeki arazide dolaştırıyordu. Her zaman ki soğuk ve kontrolcü maskesi yüzündeydi lakin ilk kez bakışlarında minik bir endişe saklıydı.

Bunun nedenini sorgulayamayacak kadar öfkeliydim.

İstediğim tek şey annem olması gereken ama bana her zaman düşman gibi davranan o kadın ile olan hesabımı kapatmak ve sarışınımın kollarına dönmekti. Türkiye'den sıkılmaya başlamıştım.

Bir an önce kaleme geri dönmek, karım ve çocuğum ile vakit geçirerek hala yaşadığımı hissetmek istiyordum.

Onların güvende olacağından emin olmalıydım.

Ve bunun için düşmanlarımın hiçbirini ayakta bırakamazdım. Hepsini devirmeli ve işe Meryem'den başlamalıydım.

Arka kutudaki kutuyu alıp önüme döndüm. Kapağını açıp içindeki cihazlardan birini Salvatore'a uzattım. Kulaklığı alıp taktığında bende kendiminkini yerine iliştirdim. Deneme amaçlı kulaklığa dokunup konuştum. "Herkes duyuyor mu?"

Salvatore başını salladığında Güneş ile Kıvanç'ın sesine karışan diğer adamlarımın seslerini işittim. "Evet."

Diğerleri farklı araçlardaydı ve hepimiz arazinin belli noktalarına dağılmış durumdaydık. Bu yüzden planının bir kez daha üstünden geçtim. "Pekala, iki dakika içinde başlıyoruz. Salvatore ahıra girecek ve bombayı bulup etkisiz hale getirecek. Kıvanç ile Güneş evin içine girip tutsaklarımızı bulurken ben ve diğerleri etrafı temizleyeceğiz. Zeus ve Meryem'i canlı yakalayın. İkisini öldürme hakkı da bana ait."

"Anlaşıldı."

Hep bir ağızdan gelen onaylamalar ile kendi silahımı kontrol ettim. Ardından arkama yaslanıp saate baktım. Aklıma düşen detay ile Salvatore'a döndüm. "Kumru dokunulmaktan hoşlanmaz. Olur da karşı karşıya gelirseniz bunu aklından çıkarma."

"Burada sadece bombayı etkisiz hale getirmek için varım."

Sözleriyle kaşlarımı çattım. "Her neyse, olur da eve döndüğümüzde onunla konuşmak istersen kişisel alanına sızma diye seni baştan uyarıyorum."

Salvatore'un kasıldığını hissettim. Eğer neden burada olduğunu anlamadığımı sanıyorsa zekamı gerçekten de büyük küçümsüyor demekti. Gerçi saklamaya çabaladığını da düşünmüyordum. Açık ve net bir şekilde evime gelip yardım edeceğini söylediğinde çıkarı bulunmayan bir duruma düşerek kendini tehlikeye atması ancak bir kadına ilgi duyuyorsa yapabileceği bir şeydi.

"Neden dokunulmaktan hoşlanmıyor?" diye sorduğunda sesi buz gibiydi.

"Bilmiyorum." Dedim ve silahımı belime sıkıştırdım. "Bana da bir keresinde Kutsal söylemişti. İnsanlarla temas etmekten hoşlanmazmış."

Aracın içindeki sessizlik ile saniyelerimizi devirdik. Ardından vaktin gelmesiyle arabadan inip karanlığın içinde ilerlemeye başladık. Güneş ile yarışarak hızlı davranmaya başladığımızda araziye yakındık.

Salvatore başıyla ahırın bulunduğu bölümü işaret edip gözden kaybolduğunda ben araç ile ev arasında kalıp beklemeye başladım zira annemi tanırdım. Ortalığın karıştığını anladığı an kaçacaktı. Ve benim onu yakalamak adına her yeri görüyor olmam gerekecekti.

"İçeri giriyoruz." Diyen Kıvanç'ın sesini işittim.

Bakışlarımı karşımdaki evde dolaştırıp her şeyin oldukça sakin ve sessiz olduğunu gördüm. Bahçedeki adamların bir kısmı kendi aralarında sohbet ediyor, sigara içiyorlardı. Evin üst katının ışıkları yanıyordu.

"Bomba gerçekten de ahırda." Diyen Salvatore sinirle ekledi. "Ayrıca Kumru'da burada."

"Ne?" dediğimde Kıvanç bana eşlik etti.

Kaşlarımı çatarak evin köşesinde kalan ahıra baktım. Neden ayrı yerlerde tutulduklarını anlamaya çalıştığımda aklıma gelen tek mantıklı sebep Meyem'in her ihtimale karşı kaçarken Kumru'yu da beraberinde götürmek istemesi, onu pazarlık kozu olarak kullanmayı düşünmesiydi.

"İyi mi?"

Kıvanç'ın sorusuyla Salvatore bir süre sessiz kaldı.

"Evet." Dediğinde onu tanıdığım bunca zamanda ilk kez yalan söylüyor olabileceğini düşündüm. "Ve daha iyi olacak. Bombayı etkisiz kılıp onu alıp arabaya döneceğim."

Kıvanç öfkeyle konuştu. "Salvatore kız kardeşimi canın pahasına koru. Eğer ona bir şey olursa çember de ortaklıkta umurumda olmaz."

"Merak etme, Haznedar." Diyen Salvatore'un sesinde anlamlandıramadığım bir şey vardı. Sanki öfkeli ve alıngandı. "Kız kardeşin bana emanet."

Gözlerimi kısarak alaylı vurgusunu göz ardı etmeye çalıştım.

Dakikalar birbirinin üstüne devrilmeye başladığında bakışlarımı etrafta gezdirmeye devam ettim. Ardından Kıvanç'ın sesini duydum. "Evin içine giriyoruz."

"Cazzo!" diye küfreden Salvatore'u işittim. "Bomba uzaktan geri sayıma başlatıldı. Sadece dört dakikamız var."

"Kumru'yu al ve çık."

Kıvanç'ın sözlerine katıldım. "Meryem geldiğimizi öğrendi. Kıvanç haklı, Kumru'yu al ve arabaya geri dön. Kıvanç sizde durum ne?"

"Evin içinde kimse yok." Dedi Güneş. "Şimdi bodruma iniyoruz."

"Meryem'den iz yok mu?"

Sorum ile ikisi aynı anda yanıtladı. "Hayır."

Cebimden minik dürbünü çıkarıp etrafa dikkatle baktığımda evin sağ tarafında kalan mazgalın açıldığını gördüm. Yerin altından çıkan kadın çimenlere doğru sürüldü. Siyah kıyafetleri ve sırt çantasıyla ağarmaya başlayan günün altında pekte karanlıkta kalamıyordu.

"Görüş açımda." Diyerek harekete geçtim. "Dört dakika dolmadan evi terk edin, Meryem'i ben halledeceğim."

Ormanlık alana doğru koşmaya başlayan kadının peşinden gittim. Görüş açımda kalmasını sağlama alarak koşmaya başladığımda aramızdaki mesafeyi azaltmak adına kendimi zorladım.

İçimdeki avcı heyecanlıydı.

Bu karanlık ve kanlı dünyanın içine girdiğimde anlamıştım ki ait olduğum yerdeydim. Belki gerçek babam ile büyümemiş, onun tahtını sonradan devralmıştım lakin bunu sonuna dek hak etmiştim zira kanımda vardı.

Beni sevgisizlikle cezalandırıp, benden her şeyimi alan kadının ardından giderken ruhumdaki öfkenin boyutu değişti. Bunca yıldır, kız kardeşimin ölümüne sebep olduğundan beri, onu bitirmek istediğimi biliyordum ama derdimin daha eskiye dayandığını şimdi daha iyi anlıyordum.

Sadece Hazal için değil.

Sadece Kutsal için değil.

Sadece Elena için değil.

Ayrıca kendim için.

Çocukluğunu yaşayamayan, kimse tarafından sevilmeyeceğini düşünerek iki yıl hiç kimseyle diyalog kurmayan, ihanet dolu bir zevk uğruna dünyaya getirilerek bir kenara fırlatılan Araz için de bunu yapmalı, benden kaçan kadını avlamalıydım.

Çünkü onun hak ettiği buydu.

Ormana girip sık ağaçların arasında koşturan kadın ile aramızdaki mesafeyi kapattığımda Salvatore'un sesini duydum. "Üç dakika otuz saniye." Dedikten sonra ekledi. "Kumru'yu çıkarıyorum. Destek gerek mi?"

"Hayır, amcamı bulduk." Dedi Kıvanç. "Şimdi çıkıyoruz. Kumru'nun yanından ayrılma."

Ardından Güneş'in sesi duyuldu. "Araz, Zeus'tan da eser yok."

Aldığım haber ile göğsüm sıkıştığında aklımdan binlerce olasılık geçti. Zeus'un nerede olabileceğini düşünürken kalbim tekledi. Zihnime sızan ihtimallerden biri de sarışınımın tehlikede olabileceğiydi. Bu olasılığın bende yarattığı öfkeyle haykırdım. "Hemen Kutsal'ı arayıp güvenliklerini teyit edin."

Belimdeki silahı çıkarıp varlığımı algıladığı için daha hızlı koşmaya başlayan kadına doğru nişan aldım. Tetiği çekip ardına sığındığı ağaca kurşunumu isabet ettirdim. Meryem zikzak çizerek hedef almamı zorlaştırmak adına bir patern oluşturarak koşmaya başladı.

Ardı ardına nişan alarak sıktığım kurşunlardan biri bacağına isabet ettiğinde Meryem'in acı dolu çığlığı ormanda yankı buldu. Karanlığı bölen güneş ışınları sık ağaçların arasında dans etmeye başladığında Meryem yere yığıldı. Ona yetişerek az ilerisinde durduğumda nefes alışverişlerim kontrolden çıkmıştı.

Bacağına baskı uygulamaya çalışarak sırt üstü döndüğünde gözlerimiz buluştu.

Yüzündeki öfkeyle bana bakarken karşısındakinin kendi elleriyle yarattığı canavar olduğuna emindi. Güzel zira gördüğü en son şeyin acımasız yaratık olmasını istiyordum. Beni soktuğu kalıp ile ne hale geldiğimi ve geldiğim hal ile onun sonunu nasıl ellerim ile yarattığımı bilmesini istiyordum.

Dudağımın kenarını kıvırarak alayla mırıldandım. "Yolun sonundayız, anne." Diyerek hitabımı vurguladım. "Bu sefer gerçekten bitti."

"Lütfen." Dedi ağlamaklı sesiyle. "Oğlum lütfen, yapma."

Kıkırdamama mani olamadım. Tek kaşımı kaldırarak onu sorguladığımda elimdeki silahı daha sıkı sarıldım. "Oğlun olduğumu şimdi hatırlaman manidar oldu."

"Araz, ben senin annenim."

Anne.

O kelimenin anlamı bende yoktu. Yine de sarışınımın iki günlük anneliğiyle bebeğimizi nasıl koruyup onun için nasıl endişelendiğini gördükten sonra emindim ki Meryem Hanel asla bir anne sayılamazdı.

Karşımdaki kadın, beni rahminde taşıyan biriydi.

Ne eksik, ne de fazla.

Silahımı ona doğrulttuğumda yıllardır içimi yakan öfkeyle haykırdım. "Hazal'ın ölümü senin yüzünden. Benim olduğum canavarın mimarı sensin." Gülümsemem genişledi. "Sen anne değilsin. O kelimenin anlamını bile bilmiyorsun."

Meryem fısıldayarak gözlerime yalvarırcasına baktı. "Ölmek istemiyorum."

"Hazal'da istememişti." Diye bağırdım. "Sadece seninle tanışmak istemişti. Annesini merak etmişti. Sen ise onun ölümüne yol açtın."

"Benim suçum değildi."

"Senin suçundu." Diye direttim. "Başımıza gelen her şey senin suçun."

Meryem Hanel yarasına uyguladığı baskıyla doğrulup nefret saçan gözlerini yüzüme dikti. Titreyen bedeniyle isyan ettiğinde sesi ormanda yankı buldu. "İkinizi de ben istemedim. Hiçbir zaman çocuk istemedim. Siz benim için bir kamburdan ibarettiniz. Terk ettim sizi, terk. Ne diye geride kalmadınız da hayatıma sızıp her şeyimi berbat ettiniz!"

"Berbat olan sensin." Diyerek iç geçirdim. "Berbat bir insansın." Onun damarına basmanın yolunu bilerek konuşmaya devam ettim. "Seni öldürüp inşa ettiğin her şeyi yok edeceğim. O kıymetli uyuşturucunun adını bile bu piyasadan sileceğim. Kaybetmemek için yok ettiğin her şeye inat değer verdiğin yegane şeyi senden alacağım."

Kulağımdaki cihazdan Kıvanç'ın sesi duyuldu. "Dışardayız."

"Patlamaya bir buçuk dakika." Dedi Salvatore. "Ev ile aramıza güvenli bir mesafe oluşturmalıyız."

Onun hemen ardından Güneş'i duydum. "Kutsal ve Elena telefonlara cevap vermiyor."

İşittiğim son kelimeyle kanım dondu. Bakışlarıma yerleşen korkuyu gören Meryem'in yüzünde bir gülümseme meydana geldi. Kıkırdayarak konuştuğunda beynimden vurulmuşa döndüm. "Ne o?" diye sordu. "Yoksa güzel karından haber alamıyor musun?"

Korku kanıma sızıp beni felç etti.

Kalbim tekleyip göğüs kafesim sıkıştığında kendimi bir anda Meryem'in üstünde buldum. Boynuna sardığım parmaklarım ile nefesini kestiğimde bana irileşen gözleriyle baktı.

Kutsal iyiydi.

Bebeğim iyiydi.

Onlara bir şey olmayacaktı.

Silahımı nefesini kestiğim kadının alnına yerleştirdim ve gözlerinin içine bakarak veda edip tetiği çektim. "Cehennemde görüşürüz, anne."

Yüzüme sıçrayan kanıyla başı geriye savruldu.

Ormanda çınlayan ses kulaklarımda uğuldadı.

Geriye çekilerek gözleri açık kalan kadına baktım. İçimde ona dair bir gram duygu barındırmadığımı fark ettim. Yeni günün ilk ışıkları cesedini teğet geçerek ayaklarıma vurdu. Karanlıkta kalan vücuduna göz atıp ardıma döndüm ve yıllar sonra ilk kez derin bir nefes alarak yürümeye başladım.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirip beni izleyen meleğime intikamını aldığımı fısıldadım.

Ardından nefesim kesilip ciğerlerim acıyla yanmaya başlayana dek koştum. Karım ve çocuğumun güvende olmasını umarak aksi taktirde silahımda kalan son kurşunu kafama sıkacağımı bilerek koştum.

&

KUTSAL

Oksijen maskesini çıkarıp yanımdaki su şişesine uzandım.

Bakışlarımı az ilerimdeki evde dolaştırdığımda içime bir kasvet yerleştirdi. Üçüncü katı küle dönen ev itfaiyenin yardımıyla söndürülmüştü. Zeus dışında ise ne ölü ne de yaralı vardı ki buna şükrediyordum. Diğerlerine benim yüzümden bir şey olsa kendimi asla affedemezdim.

Bakışlarım az ileride duran ve telefonuyla konuşan Elena'ya kaydı. Karnını okşayarak derin nefesler alıyordu. Herakles çığlığımı duyduğu gibi yanıma koşarken Hilal her ihtimale karşı Elena'yı dışarı çıkarmıştı. Bu yüzden ikisi de dumandan etkilenmemişlerdi. Sağlık

görevlilerinin incelemesi sonucunda söyleyebilirdim ki bende bebeğimde gayet iyiydik.

En azından fiziksel olarak.

Ambulanstan çıktığımda Herakles dibimde bitti. Elindeki telefonu cebine yerleştirirken konuştu. "Meryem öldü." Dediğinde kala kaldım. "Şimdi ağabeyin ile konuştum. Geri geliyorlar, Araz sana ulaşamadığı için az kalsın kafayı yiyormuş. Sesini duymak istedi ama maske taktığını söylediğim an telefonu kapattı."

Sözleriyle iç geçirdim. "Evet büyük ihtimal şu an roket sürüyor misali hızla buraya geliyordur."

Telefonumun nerede olduğunu bilmediğim için onunkini isteyeceğim sıra ciğerlerimdeki sıkışmayla tekrar hafifçe öksürdüm. Bir an başım döndü ve midem bulandı. Herakles halimi fark ederek bana destek olmak istercesine kolumu kavradı.

"İyi olduğuna emin misin?"

Sorusuyla başımı salladım. "Evet, iyiyim ama otursam iyi olur."

Hilal bahçeyi işaret etti. "Açık havada dursak iyi olur." Dedikten sonra Elena'nın koluna girdi. "Diğerlerini bahçede bekleyelim, gelin hadi."

Yetkililer tek kelime etmeden gittiklerinde Araz'ın korumaları etrafı ablukaya aldı. Zeus'un cesedi hala üçüncü kattaydı ve evin yakınında durmak dahi istemesem bile şu an için başka bir seçeneğim yoktu.

Bahçeye geçip hasır koltuklara oturduğum an Herakles bana bir su şişesi uzattı. Kapağını açıp sudan minik bir yudum aldığımda mide bulantım arttı. Bebeğimin iyi olduğunu söyleseler bile kadın doğum uzmanıyla görüşmem gerektiğini biliyordum ve o bana bebeğimin iyi olduğunu yüzde yüz garanti etmediği sürece rahatlayamayacaktım.

Karşımdaki eve göz atarak omuzlarımı düşürdüm.

Tükendiğimi hissediyordum. Her şeyin beni sömürdüğünü, kırmaya çalıştığını düşünüyordum. Yine de hala umutluydum. Bir yanım bana bütün engellerin ortadan kalktığını söylüyordu. Elbette içinde bulunduğum karanlık ve tehlikeli dünyada düşmanlarımız her daim olacaktı ama şimdilik, en azından bir süre, huzur bulabileceğime inanıyordum.

Ve en önemlisi o huzuru ailem ile bulabilecek olmamdı.

Kollarımı belime dolayarak bebeğime kalkan oldum. İçimdeki minik canın dört haftalık haliyle neler atlattığını düşündüm. Ona hamile

olduğum süreçte başıma gelenler hiçbir insanın hayatı boyunca deneyimleyemeyeceği şeylerdi.

"Kutsal."

Sevdiğim adamın sesiyle aniden gözlerim doldu. Oturduğum yerden kalkarak hızlı adımlar ile bana gelen ve gözlerimiz buluştuğu an derin bir nefes alan adamı gördüm. Ona doğru koşarak kendimi kollarına attığımda başımı boynuna gömdüm. Kokusunu içime çekerek saatlerin ardından ilk kez kendimi gerçekten güvende hissettim.

Beni sıkıca kavrayıp göğsüne bastırdı ve saçlarıma buseler iliştirdi.

"Milaya." Dediğinde en az benim kadar yorgun gibiydi. "Ömrümden on yıl gitti."

Boynunu öpüp ona sarılmaya devam ettim. "İyiyim." Dedikten sonra hızla ekledim. "Bebeğimizde iyi ama yine mum devirdim, Araz. Özür dilerim, ev alev aldı."

"Sikmişim evi." Dedikten sonra iç geçirdi. "Sen ve bebeğimiz iyi olduğu sürece bütün dünya alev alabilir, ikiniz dışında hiçbir şey umurumda değil."

Bana güç veren adamın varlığına tutundum.

Onun kollarındayken her şeyin iyi olacağını ve düzeleceğini biliyordum. Araz ile geri kalan hayatımızın keyfini sürmek için sabırsızlanıyordum. Çünkü daha fazla acıyla baş edemezdim. Artık daha fazlasını kaldıramazdım.

Emin olmak isteyerek mırıldandım. "Bitti değil mi?"

"Bitti, milaya." Dedikten sonra şakağımı öptü. "Artık eve döneceğiz."

Geriye çekilip endişeyle Araz'ın ardından baktığımda görüş alanıma giren kardeşlerim sayesinde derin bir nefes aldım. Dağılan zihnim mantıklı düşünüp hareket etmemi zorlaştırsa da kalbim onlar için her daim endişeliydi. Araz'ın kollarından sıyrılıp ağabeyim ile amcama koştum ve onlara kısaca sarıldıktan sonra Salvatore'un ardından gelen ikiz kardeşime döndüm. Kumru geniş bedeniyle onu kamufle eden adamın ardından çıktığında bakışlarımız buluştu.

Yorgun gözleri eskisinden daha donuktu.

Çenesindeki parmak izlerine eşlik eden elmacık kemiğindeki morluk nefesimi kesti. Anında dolan gözlerim ile olduğum yerde kala kaldığımda Kumru tebessüm etti. Bana doğru adımladığında öfkeden taş kesilmiş olan Salvatore gözlerini ondan ayırmadı.

"İyiyim." Diyen Kumru'ya inanmadım. Bana sarıldığında ise onu sıkıca kollarım ile sardım. "Zeus çabuk sinirleniyormuş ama onu kışkırtmaktan keyif almadım dersem yalan olur."

"Kumru."

Sesimdeki titreyiş ile tebessümünü genişletti. "İnan bana, İkiz. Bundan çok daha kötü olduğum zamanlar geçirdim. Ufak bir morluğun lafı bile olmaz."

Sözlerini işiten sadece ben değildim.

Hemen ardında dikilen Salvatore cümlelerini işiterek boynundaki damarın belirginleşmesini sağlayacak kadar sert bir şekilde dişlerini sıktı ve bir şeyler homurdanarak yanımızdan geçip gitti.

Onun gidişiyle Kumru gözlerini uzaklaşan adamın üstünde dolaştırdı. Herkese karşı çelikten bir duvar olan gözleri ve ifadesi Salvatore'a bakarken öyle değildi. Uysal bir tavır ile gözlerini uzaklaşan adamda gezdirmeye devam ettiğinde afalladım.

Ardından emin olmak isteyerek elimi omzuna yerleştirdim. "Gerçekten iyi misin?" diye sordum. "Benim ile konuşabileceğini biliyorsun değil mi?"

"Elbette." Dedikten sonra gözlerimin içine bakarak iyice anlamımı ister gibi dürüstçe konuştu. "Gerçekten iyiyim. Sadece yüzüme buz tutsam iyi olur."

"Al bakalım." diyen adam ile sağıma döndüm. Araz elindeki buz paketini ikiz kardeşime uzattığında Kumru'nun gülümsemesi genişledi. "Teşekkür ederim, enişte. Ayrıca Salvatore'u çağırdığın içinde teşekkürler, beni bomba düzeneğinden ayırmayı sizin becerebileceğinizi hiç sanmıyorum."

"Ne?" diye bağırdığımda Araz bana eşlik etti.

Dehşete düşen ifadelerimizi fark eden Kumru afalladığında neler olduğunu anlayamadım. Bir cevap arayarak yanımdaki adama baktığımda o da en az benim kadar boşlukta gibi gözüküyordu.

"Bomba düzeneği mi?"

Sorum ile Kumru kızardı. Ağzını açıp kapattı lakin hiçbir şey söyleyemedi. Bunun üzerine Araz sinirle homurdandı. "Salvatore'u ben çağırmadım. Senin tehlikede olduğunu öğrenince çıka geldi."

İkiz kardeşimin yüzündeki şaşkınlığa paha biçilemezdi.

Açık kalan ağzıyla duyduklarını sindirmeye çalıştığında asıl önemli kısmı atladığımızı fark ederek tekrar sorguladım. "Meryem seni

bomba düzeneğine mi bağladı?"

"Meryem değil." Diye mırıldandı Kumru. "Zeus."

Evet, işte şimdi içim komple rahattı zira Zeus ölmeseydi bile bunu öğrendiğim an onu kendi ellerim ile öldürürdüm.

Kumru'nun bakışları bahçeyi taradı. "Salvatore nerede?"

"Gitti." Dedi Araz ve Kumru'nun elindeki buz paketini işaret etti. "Şunu yüzüne bastır artık."

İkiz kardeşim yüzünü asarak paketi morluğuna bastırdığında üzülmüş gibiydi. Kafamın karıştığını ve neler olduğunu anlayamadığımı söylemeliydim lakin kendimde olanları arşınlayacak gücü de bulamıyordum. Önemli olan herkesin iyi ve sağlıklı olmasıydı. Ayrıntılar ile sonra ilgilenebilirdim.

Elena yanımıza geldiğinde omuzları çökmüş, gözlerinin altı uykusuzluktan hafifçe morarmıştı. "Sizi bilmem ama benim burayla işim bitti." Dediğinde ağabeyim hemen ardındaydı. "Açlıktan ölmek üzereyim ve karnımı doyurduğum an buradan gitmek, uzun süre de Türkiye'ye ayak basmamak istiyorum."

"Al benden de o kadar." Diyen ağabeyim elini Elena'nın karnına yerleştirdiğinde buzlar kraliçesi ilk kez ona dik dik bakmak yerine ağabeyime yaslandı.

Kumru'nun sesini işiterek tekrar ona döndüğümde tebessüm ediyordu. "Aldığım haberlere göre hem hala hem de teyze oluyormuşum."

Araz beni kendine çekip bedenime sıkıca sarıldığında gülümsedim. Elindeki su şişesiyle yanımıza gelen amcam gülümseyerek gözlerini üzerimde gezdirdi. "Ailemiz büyüyor."

"Evet." Diyerek tebessüm ettim ve Araz'a yaslandım. "Bu yüzden Elena'ya katılıyorum. Bir an önce buradan gidebilir miyiz?"

"Elbette, milaya."

Güneş, Araz ve ağabeyim evin içine girip gerekli olanları almaya başladığında Elena, Hilal ve Kumru bahçede oturdular. Amcam ise iyi olduğunu ve bir süre daha Türkiye'de kalması gerektiğini söyleyerek yanımızdan ayrılıp dinlenmek üzere evine geçeceğini söyledi. Onun gidişiyle ise Herakles yanıma yanaştı. Yüzündeki tebessüm ile beni inceledikten sonra konuştu. "Sanırım veda vakti geldi."

Veda kelimesi canımı acıttı.

"Veda etmemize gerek yok." Dedim hızla. "Birbirimizi tekrar görebiliriz."

Herakles iç geçirdi. "Bu beni mutlu eder, Artemis." Dediğinde sesi buruktu. "Seninle ayrı kaldığımız zamanlar da sana ihtiyaç duyduğum çok zaman oldu. Bu yüzden aradığımda telefonunu açacağını bilmek beni sevindirir."

Ona yanaşıp kollarımı boynuna doladığımda yüzümdeki tebessüm genişledi. "İstediğin zaman beni arayabilir, Rusya'ya gelip ziyaret edebilirsin."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Güzel." Diyerek iç geçirdi. "Bunu bilmek güzel."

Eski günlerin hatırına bir süre birbirimize sarılı kalarak özlem giderdi. Geriye çekildiğimizde Herakles ela gözlerini yüzümde gezdirdi. Yanağında gamze oluşturan gülümsemesiyle kolumu okşadı. "Kendine ve ailene iyi bak, Artemis." Eğilip yanağımı öptü. "Bunu hak ettin."

"Sende hak ediyorsun." Dedikten sonra gülümsedim. "Git ve dünyayı fethet, Herakles. Eski günler adına benim içinde bir iki bir şey çal."

Kıkırdayarak geri geri adımladı. "Görüşürüz, Kutsal."

Herakles'in gidişini izledikten sonra bahçedeki kızların yanına geri döndüm. Yarım saatin ardından Arazların işlerinin bitmesiyle Güneş ile Hilal'e de veda ettik. Bu kısmi bir vedaydı zira Hilal bir süre babasıyla kalıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak isterken Güneş ona eşlik etmeyi teklif etmişti. Ve Araz'da elbette bunu onaylamıştı.

Bizi bekleyen iki uçağın önüne gelip araçlardan indikten sonra ağabeyim ile Kumru'ya yanaşarak ikisine de sarıldım. "Yakında görüşürüz."

Sözlerim ile Kumru kıkırdadı. "Bizi fazla özlüyor."

"Bizim ile gelmek istiyor olabilir." Dedi Kıvanç alayla. "İstersen senin içinde bir yer ayarlayabilirim."

Yüzümdeki gülümsemeyle geri çekildiğimde Araz kollarını bana sarıp bedenimi bedenine yasladı ve homurdandı. "Karımı rahat bırakın." Boşta kalan eliyle Elena'yı da kendine doğru çekti. "Yoksa kız kardeşimi rehin alırım."

Elena tek kaşını kaldırdı. "İki hamile kadın ile aynı evin içinde olmak ister misin?"

Sorusuyla Araz Elena'yı Kıvanç'a yöneltip mırıldandı. "İyi şanslar."

Ağabeyim müstakbel eşine yüzünü süsleyen tebessümüyle baktığında Elena gözlerini devirdi. Uçağa binmelerini izledikten sonra kendi jetimize yöneldik. Araz'ın elini sıkıca tutup derin bir nefes aldığımda uzun zaman sonra kendimi ilk defa bu denli özgür hissettim.

Uçağa bindiğimizde arkada kalan odaya girdim ve üstümdekileri çıkarıp temiz kıyafetler giydim. İs kokan kumaşları bir köşeye bırakıp odadan çıktığımda Araz kaptan ile bir şey konuşuyordu. Adamı kabine gönderip bana doğru adımlamaya başladığında yorgunluğumu umursamadan gülümsedim. Tam önünde durup parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımızı buluşturup ona duyduğum aşk ve özlem ile benliğine akın gerçekleştirdim.

Aynı duygular ile beni öptüğündeyse kabusumun bittiğini yerini ise asla uyanmak istemeyeceğim kadar güzel bir rüyanın aldığını anladım. Geriye çekilip geniş koltuklara oturduğumda Araz'da yanıma geldi. Kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde başımı göğsüne yasladım.

Sarı saçlarımı okşayan adamın sesini işittim. "Önümüzdeki bir hafta tamamen sana aitim, milaya. Ertelediğimiz balayını gerçekleştirmeye ne dersin?"

"İlk olarak sen son nefesine dek bana aitsin." Diyerek onu düzelttim. "İkincisi de bir süre evimizde kalıp dinlensek olur mu?" Bir kedi misali gövdesine sığındım. "Sonra beni tatile götürebilirsin."

Araz kıkırdayarak bana sıkıca sarıldı ve başını başıma yaslayarak iç geçirdi. "İstediğin her şeyi yaparım, sarışınım."

"Söz mü?"

"Söz."

Yüzümdeki gülümsemeyle gözlerimi yumdum. Araz'ın kokusu beni bir ninni misali mayıştırdığında ona olan sevgimin içimdeki büyüklüğü huzurumu ikiye katladı. Hikayemizin başlangıcında intikam ve düşmanlık vardı ama sonu refahtan ve aşktan ibaretti. Bu macera da ailemizi bulmuş, birbirimize mühürlenmiş ve kendimize bir son çizmiştik. Dünyaya bir daha gelsem ve Araz ile tanışmak, ona aşık olmak için tek bir şansım olsa ve o şans bütün yaşadıklarımı tekrardan yaşamaktan geçse dahi bütün acılarıma göğüs gerer sonunda

canavarımın krallığına düşeceğimi bilerek bütün şeytanlarla mücadele ederdim.

"Sen ve ben." Diye fısıldadım. "Sonsuza dek, Morskoy."

"Sen ve ben." Diye fısıldadı. "Sonsuza dek, Milaya."

B Ö L Ü M S O N U

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe

L. CANAVARIN SİRENİ (FİNAL)

İyi okumalar dilerim...
Lütfen satır arası yorumları unutmayalım.

L. CANAVARIN SİRENİ

Lady Gaga - Hold My Hand

KUTSAL

Sekiz ay sonra...

Son sayfaya geçip bitmek üzere olan hikayedeki cümleleri okudum.

Dünden beri elimden bırakamadığım kitabın bitiyor olmasıyla içimi bir hüzün kapladı. Her daim böyle hissederdim. Kitaplar benim için yeni dünya, kaçış yolu demekti. Karakterlere sığınır, onlardan güç alırdım. Şimdiyse damağımda tadını bırakan bu romanı bitiriyor, kapağını kapatıp daha sonra tekrar okumak için bir köşeye kaldırıyordum. Bu içimde bir burukluk yaratıyordu. Yine de ne zaman onlara ihtiyaç duysam elimi uzatıp yine bu dünyaya düşebileceğimi bilmek umut vericiydi.

Bitiş cümlelerini okurken bir yandan karnımı okşayarak sabahtan beri belli aralıklarla tekmeler savuran bebeğimi sevdim. Kendisi bu ara oldukça sabırsızdı ve bana babasını anımsatıyordu.

Buruk bir tebessüm ile biten kitabın kapağını kapatıp camdan dışarıya baktım. Hemen yanımda duran kupama uzanıp çayımdan büyük bir yudum aldıktan sonra koltuktan zar zor kalktım. Koca göbeğim birçok hareketimi zorlaştırıyor, beni yoruyordu.

Kitabı yerine bırakıp kollarımı göbeğime dolayarak yavaşça adımladım.

Salondan çıkıp Araz'ın çalışma odasına doğru ilerlediğimde toplantısının bitmiş olmasını umdum. Ona duyduğum özlem son görüşmemizden beri iki saatin geçmesiyle iyice arsız bir hal almaya başlamıştı. Eğer hemen onu öpmezsem oturup ağlayabilirdim ki gerçekten ağlardım. Hormonlarım yüzünden fazlasıyla sulu göz olmuştum. Geçen akşam Araz bardağı düşürüp kırdığı için ağladığımda kafayı yediğimi düşünmüştüm. Sevgili kocam ise halime gülmek ve üzülmek arasında kalmıştı.

Mavi geceliğimin askılarını düzelterek çalışma odasının kapısını tıklattım ve bir cevap vermeden içeri girdim. Araz masasının ardındaki koltuğa yayılmış kulağındaki telefona yapışmıştı. Yüzünden yorgunluk ve uykusuzluk akıyordu. Siyah gömleği kırışmış, masasının üstündeki kahve kupaları birikmişti. Bakışları beni bulduğunda tebessüm ettim. Gözleri gülüşümü tavaf ettiğinde ifadesi yumuşadı. Elini bana doğru uzattığında ona doğru adımladım.

Karşı hattaki kişiyi dinlemeye devam ederek sandalyesini hafifçe ittirdi ve bacağına vurarak kucağına kıvrılmamı istediğini belli etti. Hamileliğimden beri on iki kilo almıştım. Asla hafif sayılmazdım lakin Araz beni hala bir biblo misali kolaylıkla taşıyabiliyordu ki bu bana mükemmel hissettiriyor, istediğim kadar yiyebileceğimi düşünmemi sağlıyordu.

Kucağına kıvrılıp başımı omzuna yasladığımda kolunu belime dolayıp parmaklarını koca karnıma yerleştirdi. Geceliğimin üstünden karnımı okşayıp şakağıma bir buse iliştirdiğinde gözlerimi yumdum. Kokusuna ve sıcaklığına kendimi teslim ederek ona duyduğum hasreti bastırmaya çalıştım.

Dakikaların ardından telefonu kapattığında başımı geriye atıp kocama baktım. Yüzündeki tebessüm ile eğilip dudaklarımızı buluşturdu. Dilimi içine ittirerek onunla ruhumda bulundurduğum bütün arzuyla öpüştüm.

Neredeyse dokuz aydır evliydik ve ben her geçen gün Araz'a biraz daha aşık oluyordum. Bu mümkün müydü emin değildim ama gerçek buydu. Birlikte harcadığımız her vakit, kalbim onun için genişliyor, duygularım güçleniyordu. Her bir zerreme bir zerresini kazımış, beni

sonsuza dek kendine mühürlemişti. Ve ben hala bundan daha güzel bir esaret görmemiştim.

Geriye çekilip alnımı öptükten sonra göbeğimi severek konuştu. "Hala yaramazlık yapıyor mu?"

"Evet." Diyerek iç geçirdim. "Bütün gün tekme atıp durdu."

Kaşlarını çatarak sahte bir öfkeyle homurdandı. "İçinden çıktığında ona bu yüzden kızacağım merak etme. Anneye böyle yapamazsın diyeceğim."

Kıkırdadım. "İkimizde biliyoruz ki ona kızamayacak kadar etkisine gireceksin, Morskoy. Eminim benim gibi seni parmağına dolayacaktır."

"Şüphem yok, milaya."

Bir süre daha birbirimize sarılarak tek kişilik yere iki kişi sığışmaya devam ettik. Gözlerim uykusuzluktan kapanmaya başladığındaysa Araz'ı parmağım ile dürttüm. "Hayatım uyuyalım mı?"

Saçlarımın arasına buseler iliştirdi.

"Seni odamıza taşımamı ister misin?" dediğinde dudağımı astım ve mırıldandım. "Çok ağırım, taşıma."

Yüzünü kaplayan gülümsemesiyle bana baktığında gözlerimi kıstım. Burnumun ucunu, dudaklarımı ardından da iki yanağımı öpüp beni sevdi. "İstersen yüz kilo ol, yine de seni taşırım. Bel fıtığı olmam bile bunu engelleyemez."

"Çok tatlısın." Dedikten sonra alt dudağını ısırdım. "Böyle şeyler söylediğin her an bir şeyler yemek istiyorum." Aniden canım spesifik bir şey çekti. Dudaklarımı yalayıp sertçe yutkunduğumda Araz bunun ne demek olduğunu biliyordu. Bana dik dik baktığında homurdandım. "Al işte, canım kremalı makarna çekti."

Araz bileğindeki saate göz attıktan sonra konuştu. "Sarışın saat bir oldu."

"Yani?"

Sorum ile gülümsedi. "Dokunmasın bu saatte?"

"Umurumda değil." Diyerek kucağından kalkmaya çabaladığımda bana yardım etti. "Çok canım çekti. Yemeden uyuyamam." Elimi uzatıp parmaklarımı kavramasını bekledim. "Bunu aklıma sen düşürdüğün için de cezalısın. Bana kendi ellerin ile kremalı makarna yapman gerek yoksa bebeğini doğurmam."

"İçinde mi tutacaksın çocuğu?"

Başımı sallayarak onu peşimden sürükledim. "Evet, balon gibi patlayana dek içimde tutacağım."

"Bana uyar." Dediğinde sırıtıyordu. "Hamile halin gözüme fazla güzel geliyor. Öyle ki doğurduğun an tekrar hamile kalmak istersen benim için hiç sorun değil."

Evet, Araz hamile halimin keyfini fazla çıkarıyordu.

Onun için çocuğunu taşıyor olmam büyük bir libido artışıydı. Bana her bakıp karısı olduğumu ve yakında bir çocuğumuz olacağını idrak etmesiyle üstüme atlaması bir oluyordu. Açıkçası hamileyken hamile kalınsaydı kesin şimdiye dokuz doğururdum.

"Eminim, değildir." Diye homurdanıp uzun koridorda adımladım. "Ama en az iki yıl beni hamile bırakamazsın."

"Niyeymiş o?"

Hüzünle homurdanmasıyla kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Omzumun ardından bakıp bilmiş bir şekilde sırıttım. "Çünkü bebeğimiz sana benzerse ki benzeyeceğine eminim bütün ilgimi ona vermemi isteyecektir. İkiniz ile zar zor baş edebilecekken buna üçüncüsünü ekleyemem."

Aniden beni kolları arasına alıp hareket edememi sağladı. Açıkta kalan boynuma buseler iliştirip hafifçe dişlerini tenime geçirdi.

"Milaya senin bir numaran benim." Dediğinde emreder gibiydi. "En çok benim ile ilgilenmen gerek. Bana otuz dört yaşında çocuğumu kıskandırtma."

Gözlerimi devirsem de kıkırdadım. "Anlaşıldı koca bebek."

Birlikte mutfağa girdiğimizde Araz beni ada tezgaha oturtup kollarını sıvadı. Manzaramın keyfini çıkararak onu izlemeye başladığımda yemeğe mi daha çok açtım kocama mı bilmiyordum. Sanırım yemeğe daha açtım çünkü Araz sosu hazırlamaya başladığı an ağzımın suyu akmıştı.

Yüzümdeki tebessüm ile onu izleyip ne kadar şanslı olduğumu kendime hatırlattım.

Bütün ciddiyetiyle beni doyurmak adına çabalayan kocam ara sıra bana bakıp onu hayranlıkla izlediğimi fark ettiğinde kıkırdayarak önüne döndü. Makarnayı kaynaması için koyup sosu hazırladıktan sonra yanıma adımlayıp elini koca karnıma koydu. "Başka bir isteğiniz var mı, Kutsal Hanım?"

"Evet." Dedikten sonra sırıttım. "Öp beni."

Yüzünü ele geçiren gülümsemesiyle bacaklarımın arasına sızdı ve aramızda bir duvar görevi gören göbeğimi umursamadan eğilip dudaklarımızı buluşturdu. Tadını alarak onu öptüğümde ellerim boynunda raks etti.

Söylemiş miydim?

Kocama aşıktım.

Geriye çekilip kıkırdadım. "Zihnimde bile seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyip duruyorum, Morskoy. Bana siren olduğumu söylüyorsun ama asıl büyüyü sen bana yapmışsın gibi geliyor."

Sırıtarak göz kırptı. "Bir işe yaradığıma sevindim, milaya."

Alnımı öpüp geri çekildi ve yemeği hazırlamaya devam etti. Makarnaları süzüp her şeyi tamamladıktan sonra büyük tabak ile yanıma geri geldi. Kucağıma yerleştirdiği tabağın ardından çatalı uzattı. "Al bakalım makarnanı."

Çatalı alırken homurdandım. "Sende ye."

"Ben aç değilim sarışın."

"Olsun ye yine de."

Gözlerini kısarak bana şüpheyle baktı. "Neden?"

Dudaklarımı asıp tatlı bir ifadeyle yüzüne baktım. "Tek kilo alan ben olmak istemiyorum."

Araz kahkaha attığında ciddiyetimi bozmadım. Bunu fark ederek dudaklarını birbirine bastırdı ve az ileride duran çekmeceyi açıp içinden bir çatal daha çıkardı. Penne kesim makarnaları çatalına sağlayıp lokmasını ağzına attı ve çiğnedi. Yutkunduktan sonra tekrar sırıttı. "Mutlu musun, milaya?"

"Evet." Diyerek yanaklarımın acımasını umursamadan güldüm.

Ardından bütün iştahım ile makarnamı yemeye başladım. Lokmamı yutmadan ağzımı dolduruyor, şişirdiğim yanaklarım ile nefes almakta güçlük çekiyordum. Araz gördüğü en güzel manzaranın keyfini çıkarıyor gibi bana hayranlıkla bakarken gülümsüyor, bir yandan da karnımı okşuyordu. Eğilip koca karnıma buseler iliştirdiğinde homurdandım. "Hayatım yemek yiyemiyorum, çekil."

"Sarışın makarnanı kıskanmak istemiyorum." Diyerek kaşlarını çattı. "Ama beni zorlama."

Gözlerimi devirsem de ona kıyamayarak eğildim ve dudağını öptüm. Kremalı ağzım yüzünden kıkırdayıp dudaklarını yaladığında makarnama geri döndüm. Tabağı bitirip Araaz'ın sadece iki kaşık

almasına olanak sağladıktan sonra omuzlarımı düşürerek dudaklarımı astım.

"Ne oldu, Moya prekrasnaya zhena?" (Benim güzel karım.)

Dudaklarım titredi ve gözlerim yaşardı. Araz alarma geçerek dikleştiğinde endişeyle bana baktı. Kendime hakim olamayarak ağlamaya başladığımda hormonlarımdan nefret ederek söylendim. "Bu saatte bana niye yemek yedirdin?"

Araz'ın ağzı açık kaldı.

"Koca göbeğim yüzünden zaten zor hareket ediyorum." Diyerek hıçkırarak ağladım. "Artık güzel değilim değil mi?"

Sevgili kocam sekiz ay geçmesine rağmen hala hormonlarımın dengesizliğine alışamamıştı. Ne yapacağını bilemeyerek afallamış bir ifadeyle bana baka kaldı. Hızla yanaklarımı kavrayıp gözyaşlarımı sildiğinde öfkeli bir tınıyla konuştu. "Milaya, sen benim gözümün değdiği en güzel kadınsın. O kadar güzelsin ki bir başkası sana baktığında bile kıskançlıktan delirecek gibi oluyorum. Ve seni bebeğimize hamileyken görmek, bana verilen en eşsiz armağan. Şu an o kadar güzelsin ki seni tekrar hamile bırakmak istememe neden oluyorsun."

"Hamile değilken güzel değilim yani?"

Sorum ile Araz beni kendine doğru çekti ve okyanus gözlerinin beni hipnotize etmesini sağladı. Sıcak nefesi dudaklarıma vururken saniyesinde uysallaştım. "Sen her zaman güzelsin. Her halinle güzelsin. Ve ben sana deli divane aşığım. Anladın mı, sarışın?"

"Evet." Diyerek gözyaşlarımın dinişine şahitlik ettim. Tatlı bir tebessüm ile Araz'ı kendime çektiğimde bacaklarımın arasına girerek bana sıkıca sarıldı. Kollarımı boynuna dolayarak kıkırdadım. "Sende çok güzelsin, Morskoy."

Ani değişimim ile başını iki yana sallayarak sırıttı. "Kutsal, benim tatlı belam, bugünlük bu kadar yeter. Seni acilen yatağa yatırıp uyutmazsam kafayı sıyırabilme ihtimalim çok yüksek."

"Uyumak istemiyorum."

Sözlerim ile bakışları dudaklarıma kaydı. "Ben seni bayıltıp uyutmanın bir yolunu bulurum."

Heyecan kanıma sızıp beni titrettiğinde mutlulukla doldum. Araz'ın beni güzel bulduğunu biliyordum. Bana karşı duyduğu şehvetin farkındaydım. Evleneli neredeyse dokuz ay olmuştu ve sevgili kocam

her gün bana büyük bir tutku ve ilgiyle yaklaşıyordu. Yine de bana hissettirdiklerini kelimelere dökmesinden ekstra mutluluk duyuyordum zira Araz'ın ağzı iyi laf yapıyordu ve ağzının iyi olduğu tek konu laf yapması değildi.

"Hadi yatağımıza gidelim." Dediğimde Araz beni kaldırıp yere indirdi.

Kolunu omzuma attığında beline sarıldım. Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldiğimizdeyse esneyerek başımı göğsüne yasladım. Halime gören Araz kıkırdadı. "Sarışın yardımıma gerek kalmadan uyuyacaksın gibi bir his var içimde."

Homurdanarak gözlerimi yumdum.

Ardından hissettiğim ansız ve keskin acıyla inleyerek duraksadım.

Araz beni sarmayarak önümde dikildiğinde panikle konuştu. "Ne oldu?" dediğinde elini karnıma yerleştirdi. "Sancın mı tuttu?"

Derin bir nefes alarak doğruldum. "Ev..." Biri içimi deliyormuş gibi büyük bir acı kasıklarıma vurduğunda bağırarak cümlemi tamamlayamadım. Araz'ın kollarına tutunarak nefes almaya çabaladığımda okyanus gözlerindeki korkuyla bana bakan adamın beti benzi attı. "Milaya yoksa..."

"Hayır daha on gün var."

"Belki erken geliyordur."

Ağzımı açtım lakin şiddetlenen sızıyla konuşamadım. Derin nefesler almaya çalışarak sancının geçmesini bekledim lakin beklediğimi bulamadım. "Araz doktoru ara."

Sözlerim ile elini cebine atan kocamın tenine tırnaklarımı geçirerek kendimi ayakta durmaya zorladım. Hiddetlenen sancı soluğumu kesti. Araz numarayı çevirip telefonu kulağına yasladığında ani gelen ağrı ani bir şekilde gitti. Her zamanki kasılmalardan biri olduğunu düşünerek iç geçirdim. Yüzümdeki minik tebessüm ile Araz'a baktığımda bir tsunami misali hiddetle tekrar vuran sancı çığlık atmamı sağladı.

Araz lanetler okuyarak doktora bir şeyler sorduktan sonra telefonu kapattı ve bağırarak evin içindeki adamları alarma geçirdi. "Hemen helikopterimi hazırlatın."

"Morskoy."

Beni kucağına aldığında şiddetlenen sancım tekrar gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Araz asansöre doğru hızla adımlarken aşağı

kattan gelen Ivan hayretle bana ve beni taşıyan adama baka kaldı. Araz'ın kendini tekrarlamasıyla harekete geçip çatıya doğru koşmaya başladığında sevgili kocam korktuğumu görerek konuştu. "Sorun yok, sarışınım. Doktor doğumun başlıyor olabileceğini ve hastaneye gelmemizi söyledi. Beş dakikaya orada olacağız. Sadece derin nefesler al."

Soluklarım birbirine karışırken bu mümkün değildi.

Kasıklarımdaki ağrı öylesine can alıcıydı ki bir sorun olduğunu düşünmeye başladım zira bu doğal olamayacak kadar kötüydü. Düzinelerce iğne karnıma batıyor, kemiklerime görünmez eller baskı uyguluyordu. Acıyla dişlerimi sıkıp soluklandığımda ne ara evin kulelerinden birinde kalan piste geldiğimizi anlamadım.

Araz beni helikoptere bindirip kendi de ardımdan geldi. Ivan saniyeler içinde havalanmaya başladığında Araz beni kucağına oturttu. Ağustos ayının ılık havası sayesinde ince geceliğim ile üşümüyor olsam da Ivan'ın uzattığı battaniyeyi alan eşim beni bir kozanın içine hapsetmek istercesine tenimi örttü.

Acıyla başımı geriye attığımda endişeyle parıldayan okyanus gözlerini fark ederek gülümsemeye çalıştım. Belki şu an onu iyi hissettirmek ile uğraşmamam gerekirdi ama kendime engel olamadım. Sevdiğim adam nadir paniklerdi ve paniklediğinde bu beni etkilerdi. Elimi yanağına yaslayarak tebessüm ettim. "Eminim, kesinlikle geliyor."

"Bebeğimiz geliyor." Diye mırıldandığında öylesine tatlıydı ki kıkırdamadan edemedim ve bu eylemim ile nefesimi kesen bir sancı daha hissettim. Araz karnımı okşayarak derin nefes aldıktan sonra alnıma öpücükler bıraktı. "Çok güçlüsün, milaya." Dediğinde kalbim tekledi. "Sana tekrar hayran kalmama neden oluyorsun."

"Güzel çünkü bu hiçte kolay değilmiş."

"Keşke acını kendime alabilsem." Dediğinde içim sıcacık oldu.

"Araz her şey yolunda gidecek değil mi?" Titreyen sesim ile bebeğimin güvenliğini ve sağlığını garantiye almak istedim. "Ona bir şey olmaz değil mi?"

"Şşş." Tenime buseler iliştirip kokumu içine çekti. "İkinize de hiçbir şey olmayacak."

Biri tenimi delip içimi deşiyormuş gibi hissettiğimde gözlerimi yumarak inledim. Acıyla Araz'ın kucağında kıvrandığımda beni daha

sıkı sardı ve Ivan'a acele etmesi için bağırmaya başladı. Gerginliğini saklamaya çalışsa da en az benim kadar endişeli olduğu barizdi. Ne yapacağını bilemiyormuşçasına yüzüme bakarken sanki asıl acı çeken oymuş gibi bir ifadeyle iç geçiriyordu.

Dakikaların ardından zemine oturan helikopter ile Araz hızla beni kucağına alıp kaldırdı. Sıkıca yumduğum gözlerimi açamadım zira kendimi kasmak ile fazla meşguldüm.

Sesler işitmeye başladığımda derin bir nefes alarak gözlerimi araladım ve etrafımda koşuşturan hemşireleri fark ettim.

Araz beni kucağından indirmediğinde doktor ona peşinden gelmesini söyledi. Ivan'a emir vererek hastaneyi ablukaya aldırdıktan sonra kucağında benim ile birlikte doğumhaneye ilerledi. Her şeyi boş vermiş sadece nefes almaya odaklanıyordum ki bacaklarımın arasında hissettiğim ıslaklık ile kala kaldım.

Doğum koltuğuna bırakılmamla anladım ki suyum gelmişti.

Ardından her şey ışık hızında gerçekleşmeye başladı. Herkes koşuşturuyor, Araz sıkıca tuttuğu elim ile kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Hemşirelerden biri üstümü değiştirerek beni hazırladığında doktor bacaklarımın arasına girdi. Ikınmamı söylemesiyle dediğini yaptım. Alnımdan süzülen terler eşliğinde acıyla inleyerek ıkınmaya başladığımda Araz bir saniye olsun yanımdan ayrılmadı ve elimi bırakmadı.

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum lakin kendimi koltuğa atarak titrek bir soluk verdiğim an bir ağlama sesi duyuldu. Bu zamana dek işittiğim en güzel nidayla gözlerimdeki biriken yaşlar yanaklarımdan süzüldü.

Doğrulmaya çalışarak bebeğimi görmek istedim.

Kucağıma bırakılan bebek ile kollarımı hemen ona doladım. Kollarımın arasındaki mucizeye bakarak hıçkırarak ağladığımda aynı zamanda kıkırdadım. Kokusunu içime çekerek ardıma yaslandığımda Araz'ın sesini işittim. "İkisi de iyi değil mi?"

"Evet efendim."

Bakışlarımı kocama çevirdiğimde şaşkınlıkla kala kaldım. Araz gözlerinden akan yaşlar ve dudağının kenarındaki minik tebessümüyle hem bebeğimize hem bana sarıldığında onu ilk kez ağlarken görüyordum. Titrek sesiyle mırıldandığında yüreğim sızladı. "Benim

güzel bebeklerim." Diyerek alnımı öptükten sonra bize merakla bakan minik varlığa fısıldadı. "Canım oğlum, hoş geldin."

İşaret parmağının tersiyle oğlumuzun tombul yanağını okşadığında kucağımdaki bebeğe dikkatle baktım. Yeni doğmasına rağmen öylesine çok saçı vardı ki şimdi neden her sabah midem bulanıyordu daha iyi anlıyordum. Siyah tutamları babasınınkilerin aynısıydı ve ondan aldığı benzerlik sadece bu değildi. Oğlumuzun gözleri babasınınkiler gibi lacivertti.

"Araz." Dediğimde sesim titredi. "Senin ikizini doğurmuşum gibi hissediyorum."

Sözlerim ile kıkırdadığında kimseler görmeden göz yaşlarını sildi. Bir eliyle benim diğeriyle oğlumuzun saçlarını okşamaya başladığında bebeğimize ilk kez tam adıyla seslendi.

"Atlas Vladimirs."

Kucağımdaki minik bebek ona seslendiğimizi anlamış gibi gözlerini kırpıştırarak ağzını oynattığında mutluluktan delirmek üzereydim. İçimi kaplayan tamamlanmışlık hissi bir çığ gibi katlanarak büyüdü.

Bakışlarıyla bile beni ne kadar sevdiğini haykırabilen okyanus gözlüme baktığımda onun ellerinin arasına düştüğüm güne şükrettim. Hayat bizi yormuş ve sınamıştı lakin şu an içinde bulunduğum nokta çektiğim bütün acılara bedeldi zira artık hayatımdaki iki erkek ile benim bütün kırık yanlarım birleşmişti.

Oğlumuzu Araz'a uzattığımda kendimi güçsüz hissettim. Araz hızla çocuğu kucağımdan alıp alnımı öptükten sonra oğlumuzu göğsüne bastırdı. Geniş ve kaslı kollarının arasında minicik duran canlıya bakmak istesem de kendime hakim olamayarak uykuya kapıldım.

Normal doğumumun ardından bir gün boyunca hastane de yattım. Ertesi gün olup eve geri döndüğümüzde ise hayatımın yeni bir evresine geçtiğimi biliyordum.

Duş alıp üstüme rahat bir şeyler geçirip yatak odamıza geri döndüğümde Araz'ı yatakta uzanırken buldum. Oğlumuzun üstüne eğilmiş ona dünyanın en ilginç ve güzel şeyiymiş gibi bakarken gülümsemeden edemiyordu. Parmağıyla minik burnunu okşayıp dudaklarını ellediğinde varlığımı hissetmiş gibi mırıldandı. "Burnunu ve dudaklarını senden almış."

Haklıydı ve bu beni mutlu ediyordu.

Yanlarına gidip yatağa tırmandım. Atlas'ın yanına kıvrıldığımda Araz bir elini karnıma yerleştirdi. Diğeriyle ise oğlumuzun insanı hayret ettirecek kadar siyah ve gür olan saçlarında gezdirdi. Karnımı okşamasıyla kıkırdayarak alayla mırıldandım. "Morskoy, artık orada biri yok."

"Olsun yine de seni sevmemem için bir etken değil." Diyerek gözlerimizi buluşturdu. Bakışlarındaki bir şey kalbimi aleve verdi. Bana her daim aşkla bakardı lakin bu sefer ki bir ayrıydı. "Teşekkür ederim, milaya." Dediğinde titreyen sesiyle bir an yutkunmak zorunda kaldı. "Bana kendin ile birlikte oğlumuzu armağan ettiğin için sana çok teşekkür ederim."

Karnımın üstündeki parmaklarını kavradım. "Asıl ben teşekkür ederim. Sana benden vazgeçmen için bir sürü fırsat ve neden vermişken bizden umudunu kesmediğin her zaman ardımdan geldiğin için minnettarım, Morskoy." Uzanıp yanağını okşadım. "Sen ve Atlas, benim yaşamımın sebeplerisiniz."

Parmaklarını enseme yerleştirip beni kendine çekti ve dudaklarımızı buluşturup ilk kez öpüşüyormuşuz gibi beni tutku ve açlıkla öptü. Geriye çekilip burnunu burnuma sürttüğünde mırıldandı. "Seni seviyorum."

"Bende seni seviyorum."

Atlas minik elleri ve kollarıyla kıpırdandığında Araz ile ona bakıp kıkırdadık. Elimi oğlumun göbeğine yerleştirip mavi tulumunun üstünden onu okşadım. "Kıskanma, seni de çok seviyoruz."

"Hem de çok." Dedi Araz oğlunu öpücüklere boğarken.

Gözlerimi ikisinde alamadım. Her zaman Araz'ın iyi bir baba olacağını biliyordum lakin bir günlük deneyimiyle bu zamana kadar gördüğüm en iyi baba olacağını bilemezdim. Oğlumuza karşı öyle hassas ve narindi ki Atlas'ın gözünün içine bakıyordu. Sürekli kucağında olmasını istiyor, bana bile verirken ikimizin yanından ayrılmıyor, başımızda bir nevi nöbet tutuyordu.

Şimdiden biliyordum ki Atlas büyüdüğünde babasını idol olarak alacaktı. İkisinin sarsılmaz bir bağı olacağına kalıbımı basardım zira birbirlerine böyle bakarken aksi mümkün değildi.

En yakın arkadaş olmalarını diledim.

Ve içten içe öyle olacaklarına emindim.

Oğluma göz atıp kokusunu içime çektiğimde lacivert gözleri beni buldu. Merak ile bana bakarken her şeyi keşfetmek ister gibiydi. Yüzümdeki gülümsemeyle onu izlediğimde dünden beri aklımda dönüp dolaşan fikir yine zihnime düştü.

Atlas Vladimirs, babasının görsel ikizi, minik bir kopyasıydı.

Ona bakmak bile kalbimin sevgiyle dolmasına, ruhumun çiçekler açmasına sebep oluyordu. Tıpkı babası gibi lacivert gözlerini üzerime diktiği an beni dünyanın en mutlu kadını ediyordu.

İlk Atlas'ı ardından Araz'ı öptüm.

Sonra oğlumun yanına kıvrılıp gözlerimi kapattım. Araz kollarını hem bana hem oğlumuza dolayarak ikimizi de kanatlarının altına aldığında yüzümdeki tebessüm ile uyuya kaldım.

Her şey yaşanmış ve bitmişti.

Araz ile birbirimizi bulmuş ve mutlu sonsuzumuzu oluşturmuştuk.

&

D4vd - Here With Me

ARAZ

10 yıl sonra...

Dünyanın en şanslı adamıyım.

Ve bunun tek nedeni hayatıma tatlı bir zehir misali sızan sarışınım.

Yüzümdeki tebessüm ile masamın üstünde duran çerçevelere göz attım. Güzel karım ile üç yıl önce çekildiğimiz fotoğrafa bakarken gülümsememin genişlemesine engel olamadım. Sarışınım on yılın ardından hala beni ilk günkü heyecan ve aşk ile severken ona her geçen saniye daha çok mühürlenmemem imkansızdı.

Nefes aldığım her günü anlamlandırıyor, karanlığıma bir ışık gibi doğmaya devam ediyordu.

Onun sayesinde yaşamak için birden fazla nedenim vardı. İşim ne kadar tehlikeli ve yorucu olursa olsun akşam ailemin yanına

gelebilmek, onlara sarılabilmek her şeye değdiğini hissetmemi sağlıyordu.

Bana cenneti vaat ediyorlardı.

Yıllarca yaşadığım cehennemin ardından onlarla vakit geçirmek, hatta sadece güzel yüzlerine bakmak bile beni kutsanmış kılıyordu. Varlıkları benim için başlı başına bir soluk, kalp atışıydı. Onların gün içinde aklıma düşen yüzleri, gülüşleri dahi beni güçlendirirken kendimi yıkılmaz hissetmemem söz konusu bile olamazdı.

Sarışınımın bana sıkıca sarıldığı fotoğrafa bakarak onu özlediğimi fark ettim. Sabahtan beri toplantılarım olduğu için güzel yüzünü saatlerdir göremiyordum. Stüdyosunda dans ediyor olabileceğini düşünerek onu sevmez adına oturduğum yerden kalkacaktım ki çalınan kapım ile duraksadım. Güzel karımın beni görmeye geldiğini düşünüyordum ki içeriye giren Güneş ile bütün hayalim toz buz oldu.

Eski dostum ve sağ kolum yüzündeki gülümsemeyle bana doğru adımlarken mırıldandı. "Sanırım beklediğin kişi benden en az on beş yirmi santim daha kısa olan mavi gözlü bir sarışındı."

"Aynen öyle." Diye homurdandım kendimi tutamayıp.

"Birazdan gelir." Dedikten sonra çaprazımdaki koltuğa oturdu. "Ondan önce sana gelişmeleri haber vereyim ki onu sakinleştirebil."

Kaşlarımı çatarak hızla sorguladım. "Ne oldu?"

"Okul müdürü aradı." Dediğinde başımı geriye atarak küfrettim. Ne diyeceğini biliyor olmamın en büyük nedeni bunu defalarca kez tekrar ve tekrar yaşıyor olmamızdı. Gerçekten gurur mu duymalıydım yoksa öfkelenmeli miydim artık karar veremiyordum. Güneş kıkırdayarak konuşmaya devam etti. "Atlas yine kavgaya karışmış ve bu sefer üç çocuğu da fena benzetmiş. İçlerinden birinin burnu kırılmış."

Sinirle yumruğumu masaya geçirdim. "Yemin ederim bu oğlan bir gün ölümüme neden olacak. Bu ay kaçıncı vukuatı bu?"

"Sanırım beş."

Sorumu gerçekten cevaplamasıyla sinirlerim arşa çıktı. Sinirle arkama yaslanıp soludum ve merakımı bastıramayarak sorguladım. "Bu sefer neden başını belaya sokmuş?"

"Onu gelince kendisine sorarsın çünkü bilmiyorum."

"Baran ile konuşmadın mı?" diye sordum.

Güneş ile Hilal bizden kısa bir süre sonra evlenmişlerdi ve bir yıl sonrada oğulları doğmuştu. Atlas ile Baran birlikte büyümüşlerdi ve

tıpkı babaları gibi ikisi de fazlasıyla yakın iki arkadaştılar. Biri belaya bulaştıysa diğeri de mutlaka ona yardım etmiş olurdu.

"İnanılır gibi değil ama bu sefer Baran olaya karışmamız." Diyen Güneş ile kaşlarımı çattığımda eski dostum gözlerini kıstı. "Evet, bende anlamadım. Oldukça şüpheli bir durum."

"Fazlasıyla."

Çalan telefonuyla yerinden kalkıp bana sırıttı. "Gelmiş, yanına gönderirim hemen."

Başımı salladığımda Güneş odadan çıktı. Bakışlarım oğlumun az ilerimdeki fotoğrafını buldu. Ne ara minicik halinden neredeyse benim boyuma ulaşmış olan versiyonuna geçiş yapmıştı bilmiyordum. Zaman umduğumdan daha hızlı akıp gitmişti ve Atlas on yaşındaki bir çocuğa göre fazla olgundu. Boyu yüzünden en az on dört yaşında gibi duruyordu. Ayrıca sadece fiziksel olarak değil karakter olarak da korkutucu bir şekilde bana benziyordu.

Bu gururumu kabartıyor, beni önere ediyordu.

Tabi başımın belası olmadığı zamanlarda ki o zamanlar şu son iki yıldır yok denebilecek kadar azdı.

İçeriye giren kişiyle ardıma yaslandım ve bakışlarımı oğlumda dolaştırdım. Bana doğru adımlarken başını dik tutsa da gözlerindeki çekingenlik ortadaydı. Bu zamana dek ona asla sesimi yükseltmemiş, bir kez bile benden korkmasına neden olabilecek bir tavır sergilememiştim. Açıkçası oğlum benim için en iyi arkadaş gibiydi. Birlikte vakit geçirir, ava çıkar, basketbol maçı izlerdik. Ona helikopter kullanmayı öğretmiş, silah ve bıçak konusunda ustalaşmasını sağlamış, nasıl dövüşeceğini bizzat göstermiştim. Ve son kısım saçlarımın beyazlamaya başlamasının asıl nedeniydi.

Okulunun üniforması olan siyah ceket ve gömleğiyle karşımda dikildiğinde üstü bir gram kırışmamıştı. Belli ki üç kişiyi dövmesine rağmen fazla efor sergilememişti.

"Sana okulundakilere eziyet edebil diye nasıl dövüşeceğini öğretmediğimin farkındasın değil mi?" diye sorduğumda başını dik tutarak beni yanıtladı. "Biliyorum, bana nasıl savaşacağımı öğrettin çünkü zamanı geldiğinde o koltukta ben oturacağım."

Gülümsemek istesem de kendimi tuttum ve ciddiyetimi bozmadım.

"Serseri gibi davranır, aklını değil de yumruğunu kullanmaya devam edersen hiçbir şeye sahip olamayacaksın." Sözlerim ile

kasıldığında ekledim. "Neden o çocuklara zarar verdin?"

"Çünkü canım öyle istedi."

Aniden babamı daha iyi anladım. Ona böyle cevap verdiğim her soru için içten içe pişmanlık duydum zira roller değiştiğinde bu tavır can sıkıcı bir hal alabiliyormuş."

"Atlas."

Uyarı dolu sesim ile omuzlarını düşürerek dişlerini sıktı. "Baba makul bir nedenim olmasa kimseye zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Kimseye kendimi kanıtlamak için güç göstergesinde bulunmam. Bu yüzden lafıma güven, o piçler yaptıklarımı hak ettiler."

"Laflarına dikkat et."

Başını eğerek sinirle soluduğunda oturduğum yerden kalkıp yavaşça ona doğru ilerledim. Ellerimi siyah takım elbisemin ceplerine iliştirerek karşısında durduğumda bu yaşına rağmen göğsüme gelen oğluma baktım. Ona duyduğum güveni kelimeler ile ifade edemezdim. Bu yüzden Atlas yaptığının yanlış olmadığını aksine hak edene hak ettiğini verdiğini iddia ediyorsa ona koşulsuz güvenir ve inanırdım.

Çenesini kavrayıp yavaşça kaldırdım ve benimkiler kadar lacivert olan gözlerine bakıp konuştum. "Karşında ben olsam bile asla başını eğme." Deyip yanağını okşadım. "Saygı ve minnet güzeldir ama zayıflık affedilemez."

Başını sallayarak dik durdu.

Tebessümüme engel olamayarak onu kendime çekip sıkıca sarıldığımda karşılık vermesi saniyelerini bile almadı. Evet, istediği kadar sert olsun hala bir çocuktu ve babasının sevgisini hissettiği an yelkenleri suya indiriyordu.

Açılan kapıyla adım seslerini işitip o yöne döndüm.

Görüş alanıma giren prensesim ile gülümsemem genişledi. Daha sadece altı yaşında olan ve bu sene okula başladığı için üniformasının içinde haddinden fazla tatlı gözüken kızıma baka kaldım. Annesinden aldığı sarı saçlarını açık bırakmıştı. Mavi gözleri Kutsal'ınkiler kadar berraktı. Her şeyiyle bir kalem ile çizilmiş gibiydi.

Karım insanı hayran bırakabilecek bir güzelliğe sahipti.

Kızım ise insanı bir bakışı ve gülüşüyle büyüleyebilirdi.

"Moya malen'kaya printsessa." (Benim küçük prensesim.) dediğimde bana doğru adımladı. Bütün zarafetiyle yanıma yanaşıp gür

kirpiklerini kırpıştırdığında ince sesiyle mırıldandı. "Babama benim yüzümden kavga ettiğini söylemedin mi?"

Sorusuyla kaşlarımı çattığımda Atlas geriye çekilip bağırdı. "Harzem." Dedikten sonra hızla ekledi. "Sana aramızda kalacak demiştim."

"Ama neden?" diye sordu kızım. "Benim yüzümden sana kızmamalı."

Harzem annesinin gözleriyle bana bakıp dudağını astığında kalbim acıdı. Kutsal beni parmağına dolamıştı ve kızımız da onun izinden gitmişti. İkisinin tek bir damla göz yaşı için dünyayı yakardım. Sadece bu da değil, eğer yüzleri asılırsa bile kafayı yiyebilirdim zira aileme aşıktım. Hiçbirinin mutsuz olmasını, acı çekmesini kaldıramazdım.

Ardımdaki kahve masasına oturup Harzem'i kendime doğru çektim ve altı yaşındaki güzel kızımı dizime oturtup gözlerine baktım. "Sana da ağabeyine de asla kızmam, prenses." Bir oğluma bir kızıma baktım. "Bana her şeyi anlatabilirsiniz."

Atlas hemen karşımdaki koltuğa oturdu.

Harzem konuşmaktan çekinerek ağabeyine baktığında kaşlarımı çatarak ikisini de uyardım.

"İkiniz asla birbirinizden çekinmeyeceksiniz. Bu hayatta koşulsuz şartsız güvenebileceğiniz kişiler aileniz. Eğer annenize ya da bana anlatmak istemediğiniz bir şey olursa bunu en azından birbiriniz ile paylaşabilmelisiniz."

Harzem de Atlas'ta başını salladı.

Gözlerimi oğlum ile buluşturdum. "Atlas kız kardeşin senin en kıymetli hazinen. Onu üzemez, ağlatamazsın. Aksine onun hep yanında olmalı, mutlu olduğundan emin olmalısın. Onu korumak senin ağabeylik görevin."

"Onun için canımı veririm." Dediğinde bir saniye bile tereddüt etmemesi ve son derece kararlı bir tavır ile bunu söylemesi beni hem mutlu hem de katletti. "Harzem onu ne kadar sevdiğimi biliyor." Sinirle dişlerini sıktı. "Sadece onu paylaşamıyorum."

Afallayarak yüzüne baka kaldım. "Kız kardeşini mi kıskanıyorsun?"

"Baba okuldaki bütün oğlanlar Harzem'in peşinde dolaşıyor, ona yaklaşıyor, onunla oyun oynamak istiyor, benim arkadaşlarım bile

ondan dört yaş büyük olmalarına rağmen gözlerini Harzem'den ayıramıyorlar." Hiddetle kaşlarını çattı. "Bu hoşuma gitmiyor."

İç geçirdim.

Kızımın güzelliğinin başıma bela olacağını biliyordum ama bu kadar erkenden olacağını tahmin etmemiştim.

Harzem'e baktım. Annesinin bana istediğini yaptıracağı zamanlar yüzüne yerleştirdiği ifadeyle gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Ardından aynı tebessüm ile mırıldandı. "Erkekler beni seviyor baba."

"Kırk yaşına kadar seni hiçbir erkek sevemez, minik sarışın."

Sözlerim ile Harzem'in yüzü asıldığında canım acıdı. Yine de korumacı yanıma engel olamamış, konuşmadan edememiştim. Ayrıca altı yaşındaki kızımın potansiyel aşk hayatını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Tansiyonumun oynama ihtimali yüksekti.

Bakışlarımı Atlas'a çevirdim. "Bu yüzden mi o çocukları dövdün?"

"Evet." Dedi gözlerine yansıyan öfkeyle. "Ve pişman değilim."

Güzel çünkü bu hikayenin gidişatı karşısında edecek tek bir şikayetim dahi yoktu.

Elimi oğlumun omzuna yerleştirip yavaşça okşadım. Dudağımın kenarındaki tebessüm ile bir süre ona baktığımda öfkesi dinginleşmeye başladı. Başım ile kapıyı işaret ettim. "Gidip anneni gör ve akşam yemeği için hazırlan."

Başını sallayarak ayağa kalktı ve kucağımda oturan kardeşinin başına bir buse iliştirip kokusunu içine çekti. Harzem'in gözlerine bakıp gülümsediğinde ikisinin aralarının bozuk olma süresinin iki dakikayı geçmediğini hatırladım.

Atlas odadan çıktığında kızıma bakarak tek kaşımı kaldırdım. Bilmiş bir sırıtış ile başını yana eğip bir elini yanağıma yerleştirdi. "Bana kızmadın değil mi babacığım?"

"Sana ne zaman kızabildim ki ben?"

Kıkırdayarak kalbimi tekletti. "Hiçbir zaman."

"Aynen öyle, prenses." Diyerek alnımı alnına yasladım. "Çünkü annene fazla benziyorsun."

Bana sıkıca sarılıp yanağımı öpücüklere boğduğunda minik bedenini kollarımın arasına alarak onu dünya üzerindeki en güvenli yer olan göğsüme bastırdım.

"Annem iyi bir öğretmen." Diye mırıldandı. "Bana sen ve Atlas ile nasıl baş edebileceğimi detaylı bir şekilde anlattı."

İşittiğim sözler karşısında kıkırdadım. "Annen yapar öyle şeyler."

Harzem geriye çekilip gömleğimi minik elleriyle kavradı ve yanaklarını ısırmak istememi sağlayan tatlı tebessümünü yüzüne yerleştirdi. "Babacığım sana bir sır verebilir miyim?"

"Bana bütün sırlarını verebilirsin prensesim."

Çenemin kenarını öpüp beni kendine doğru çekti ve kulağıma fısıldadı. "O çocuğun burnunu Atlas değil, ben kırdım."

Şaşkınlıkla kızıma baka kaldım.

Harzem utangaç bir tavır ile mırıldandı. "Çocuk bana ayıp bir şey söyledi. Bende onun burnuna yumruğumu geçirdim. Annem ve seni spor salonunda dövüşürken izlememin bu kadar faydalı olacağını bilmiyordum ama işime yaradı. Ağabeyim suçu üstüne aldı ama ben senin bilmen gerektiğini düşündüm çünkü senden sır saklamayı sevmiyorum, babacığım."

Harzem Vladimirs, benim minik Kutsal'ım.

Koca gözleriyle ruhuma bakan, kalbimi fetheden bebeğim.

Kızım doğmadan önce kalbimin tek bir kadına rezerve olduğuna emindim. Beni büyüleyebilecek tek sarışın karımdı lakin Harzem doğduktan sonra tekrar aşık olmuş, kızıma annesine büyülendiğim gibi büyülenmiştim.

Benim için her daim bebek olarak kalacaktı lakin şu an görüyordum ki en az ailesinin diğer fertleri kadar potansiyel bir belaydı.

Alnını öpüp bakışlarımızı birbirine mühürledim. "Söylediğin için teşekkür ederim, prensesim. Ve haklısın, benden asla sır saklamamalısın. Ne yaparsan yap her zaman yanında olacağımı bilmelisin. Bu dünya da senden, abinden ve annenden daha önemli kimse yok. Sizin için her şeyi yapabileceğimi bilmelisin."

"Biliyorum." Dediğinde en karanlık günü aydınlatabilecek kadar parlak bir gülümsemeyle bana baktı. "Ve bende sizin için her şeyi yaparım, babacığım."

"Ya lyublyu tebya, moya malen'kaya printsessa."

"Ya lyublyu tebya, papa."

Ona sıkıca sarılıp bir süre kokusunu içime çektim.

Kutsal ikimizi sarmaş dolaş bir halde bulup yüzündeki gülümsemeyle yanımıza gelmeye başladığında bile minik kızımı bırakmadım. Aksine diğer dizime de güzel karımı oturtup iki sarışınımı da göğsümün içinde saklamak istiyor gibi davrandım.

"Baba kız ne konuşuyorsunuz siz?"

Kutsal'ın sorusuyla Harzem dudaklarını birbirine bastırdı ve kucağımdan atlayıp koşarak çalışma odasından kaçtı. Kutsal kaşlarını çatarak bana baktığında gülümsedim. "Merak etme, milaya. Her şey kontrolüm altında."

"Eminim ki öyledir hayatım."

Dudaklarımı kalbimin sahibi olan kadının dudaklarının üstüne kapatıp onu duyduğum büyük açlık ile öpmeye başladım. Kollarımı ince beline kenetleyip bedenlerimizi birbirine yasladığımda sarışınımın büyüsüne kapıldım. Engin denizimdeki güzel sirenim beni etkisi altına alırken ona duyduğum özlemi gidermeyi amaçladım.

Kutsal benim miladımdı.

Ondan öncesi karanlık ve soğuktu.

Ondan sonrasıysa aydınlık ve sıcacıktı.

O bana cenneti vermiş, ailenin ne demek olduğunu öğretmiş, sevginin bir canavarı nasıl evcilleştirebileceğini göstermişti. Sonsuza dek sadece bunlar için bile ona tapabilirdim. Ama son nefesime dek onu sevecek olmamın en büyük nedeni bakışlarıydı. O bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatırdı.

Geriye çekilip gözlerine yansıyan aşk ve şehvetle mırıldandığında aklımdan geçenleri bilmeden onaylamış oldu. "Morskoy, beni krallığına götürür müsün?"

"Benim krallığım sensin, Milaya."

K İ T A P S O N U

İçim yanar, içim kanar.

2014'te başlayan maceramızın 9 yılın ardından sonuna gelmiş bulunmaktayız. Gerçekten bir parçama veda ediyormuş gibi hissediyorum. Benim için Harzemşah'ın yeri kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük. Dokuz yıldır Araz ile Kutsal yanı başımda. Kendimi onlarla büyümüş, gelişmiş ve şu an olduğum insan haline gelmiş gibi hissediyorum.

Harzemşah'ı ilk yazmaya başladığımda wattpad'de çok yeniydim. Bu hikayeyi yazmaya sırf çok sevdiğim bir insanı kaybetmenin bende yarattığı acıyı hafifletebilmek için başlamıştım. Ve acımı yazarken yıllarca bana yoldaşlık edecek insanlar kazandım.

Hepiniz iyi ki varsınız!

Hayatıma girip yarattığım bu dünya da bana eşlik ettiğiniz için çok ama çok teşekkür ederim.

Morskoy ve Milaya, artık sahip olmadıkları o yuvada birbirlerine aile oldular. Tıpkı sizin de bana bir aile olduğunuz gibi.

Onları sevdiğiniz için minnettarım.

Başka kurgularda görüşmek üzere, kendinize iyi bakın ve arada Harzemşah'ı ziyaret etmeyi unutmayın.

Ve meleğim, beni bir yazar haline getiren, elime kalemi veren sana yazacağım ve yazdığım bütün kurgular armağanımdır. Umarım benim ile gurur duyarsın.

Seviliyorsunuz!

ÖZEL BÖLÜM

Merhabalar!

Yeni güne gözümü açar açmaz zihnimdeki Vladimirs ailesiyle uyandım. Aklıma gelen fikirler öyle yoğun ve ilham vericiydi ki hemen bilgisayarın başına oturup yazdım da yazdım. Tamamen içimden gelen ve Harzemşah'a duyduğum özlem ile yazılan bir özel bölüm oldu.

Umarım sizlerde beğenirsiniz.

Bu bölüm şu an devam eden serinin diğer kitaplarından çok, çok ama çok sonrasını anlatıyor. Diğer karakterler adına spoiler taşımaması için sadece Vladimirs ailesinin çekirdek üyelerine odaklandım. Diğer karakterlerden özellikle bahsetmedim ki, merak edin. □□

Vladimirs'lerin sıradan bir akşamına konuk olacaksınız, lütfen, kendinizi evinizde hissedin.

İyi okumalar dilerim□

ÖZEL BÖLÜM

Alexander Rybak - Fairytale
Rihanna - Umbrella
Shakira - Whenever

□

KUTSAL

Favori kitabımı tekrar bitirmiş olmamın yarattığı mutluluk ile kapağını kapattım.

Kütüphanedeki rafına geri koyduğum kitabın ardından salondan çıkıp çalışma odasına yöneldim. Bileğimdeki saate baktığımda evdeki sessizliğin sonlanmasına sadece yarım saat kaldığını fark ettim. Kaos hakimiyeti ele geçirmeden önce sevdiğim adam ile baş başa kalmayı diledim çünkü sabahtan beri toplantıdan toplantıya katılıyor olmasından tutkunu olduğum lacivert gözlerini görememiştim.

Çalışma odasının kapısını tıklatıp aldığım gel komutuyla içeriye girdim. Sandalyesinde oturan adama göz attığımda kalbim tekledi. Evet, on altı yıldır evliydik lakin bu onu her gördüğüm de ilk günkü heyecanı hissetmediğim anlamına gelmiyordu. Aksine her geçen gün mümkünmüş gibi ona daha çok âşık oluyor ve yüreğimdeki yerinin sağlamlığıyla huzur buluyordum.

Yorgun bakışları beni bulduğunda iç geçirdim.

Araz mükemmel bir baba ve eşti. Hayallerimin ve beklentilerimin çok ötesinde bir hayat yaşamamı sağlıyor, dünyanın en şanslı kadını gibi hissetmeme neden oluyordu. Sahip olduğumuz imparatorluğu büyütmüş, çocuklarımız ve kendimiz için her şeyin en iyisini sağlamamıza imkân vermişti. Ailesiz ve sevgisiz büyüyen iki insan olabilirdik lakin biliyordum ki herkesin sahip olmak isteyeceği ebeveynler olmuş, çocuklarımıza sevgi dolu bir yuva verebilmiştik.

On altı yıl önce hayatına girdiğim zamanı anımsadım.

Her şey öylesine bambaşka bir boyuttaydı ki şimdi dönüp baktığımda neler yaşadığımı sorguluyor, nasıl bu raddeye gelebildiğimize inanamıyordum ama emin olduğum bir şey vardı, günün sonunda şu an sahip olduklarımı elde edebilmek için her şeyi en baştan yaşardım çünkü çektiğim acıların hepsi mükafatlandırılmıştı.

Çalışma masasına adımladığımda sevgili kocam arkasına yaslanıp dudağının kenarını kıvırdı. Yıllar ondan hiçbir şey alıp götürememişti. Hala tanıştığımız zamanki gibiydi. Tabi siyah saçlarının arasındaki ufak beyazları ve gözlerinin kenarlarındaki minik kırışıklıkları saymıyordum. Gerçi bunu bile seviyordum zira bana birlikte geçirdiğimiz seneleri hatırlatmasından memnundum.

Kucağına kıvrılıp kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımızı buluşturup onu duyduğum özlem ile öptüm. Saatlerdir güzel yüzünü göremiyor olmanın beni ne hale getirdiğini bilemezdi. Kocam kalbimin

altına büyük bir imza atmıştı. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem geçireyim hiçbiri yeterli gelmiyordu. Hep daha fazlasını, en çok onu istememi sağlıyordu. Şikayetçi değildim çünkü duygularımızın karşılıklı olduğunu biliyordum.

Geriye çekildiğimde bir elini kalçama diğerini ise yanağıma yaslayarak gözlerimin içine baktı. Okyanus gözlerinde kaybolarak derin bir nefes aldığımda sesini işittim. "Beni çok mu özledin, Milaya?"

Yeni tıraş olduğu için pürüzsüz olan çene çizgisini okşayarak başımı salladım. Eğilip tekrar onu öptüğümde alt dudağını dişleyerek duyduğum açlığın yoğunluğunu gösterdim. Beni kollarıyla sıkıca sarıp kontrolü ele aldığında kendimi kaybettim.

"Güzel." Diye homurdandı. "Çünkü bende seni çok özledim."

Her ne kadar onunla sevişmeyi dünyadaki her şeyden daha çok istiyor olsam da yeterli vaktimiz olmadığının bilincindeydim. Çocuklar birazdan eve gelecekti ve Araz yıllara rağmen performansından hiçbir şey kaybetmemişti. Bu yüzden bizi yine basma ihtimallerini kaldıramaz, bu sefer buna izin veremezdim.

Elimi göğsüne yerleştirip onu hafifçe ittirdim ve yüzüme yayılan gülümsemeyle mırıldandım. "Akşamı beklemeliyiz hayatım."

Sözlerim ile masanın üstündeki saate bakıp küfretti. Başını boynuma gömerek tenimi öpüp bana daha sıkı sarıldıktan sonra saçlarını okşayıp kucağında oturmaya devam ettim. Kokusunu içime çekip yumduğum gözlerim ile sorguladım. "Her şey yolunda mı?"

"Evet yavrum."

Gözlerimi aralayıp ona baktım. "Teklifi kabul ettiler mi?"

Yeni bir anlaşmanın eşiğindeydik ve bu sayede daha da güçlenecektik. Bu işin Araz için önemini biliyordum. Bu yüzden günlerdir tek dileğim anlaşmanın iyi sonuçlanmasıydı.

Araz bakışlarını benim ile buluşturup göz kırptı. "Kocan çaresine baktı."

"Çünkü kocam mükemmel bir adam." Yüzüme yayılan gülümsemeyle yanağını öptüm. "Senin adına çok sevindim. Bu anlaşmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum."

Sarı tutamlarımı parmağına doladı. "Hiçbir şey senden ve çocuklarımızdan daha önemli değil ama anlaşmayı kabul ettirmemiz

iyi oldu çünkü bundan en karlı çıkacak kişiler yine bebeklerimiz olacak."

Kıkırdadım çünkü onun tabiriyle hala minicik olan bebeklerimizi bu denli sevdiğini görmek beni neşeyle sarsıyordu.

"Sen ne yaptın?"

Sorusuyla iç geçirip siyah gömleğinin yakalarıyla oynadım. "Bu gidişle bale okulunu iki ay içinde açabileceğiz. Bugün iç mimar ile görüşüp son düzenlemeleri ayarladım. Gerisi onlara kaldı."

Geçen sene aklıma gelen fikir ile bu zamana dek nasıl böyle bir şey yapmadığımı anlayamadım. Edindiğimiz kazançları aklamanın yolları gittikçe daralıyordu çünkü zenginliğimiz artık kontrolden çıkmıştı. Araz'ın işleri büyütüp genişletmesiyle fazla dikkat çeker hale gelmiştik. Bu yüzden kendimize yeni bir paravan aramaya başlamıştık ve bale okulu benim fikrimdi. Her ne kadar mafya işleriyle uğraşsam da dans hala benim tutkumdu. Onunla ilgilenmek, başkalarının bu alanda kendini geliştirmesine yardımcı olabilmek beni mutlu edecekti. Kısacası yine bir taşla iki kuş vurmuş olacaktık.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Dudağının kenarını öpüp başımı iki yana salladım. "Şu anlık yok."

Araz büyüyen gözbebekleriyle bakışlarını yüzümde dolaştırdığında kalçamdaki eli yavaşça eteğimin uçlarına ilerledi. Kumaşı ittirerek açıkta kalan bacaklarımı okşamaya başladığında dudağımı dişleyip ona baka kaldım. Bana dokunmasını, onu hissetmeyi öyle çok arzuluyordum ki nefeslerim birbirine dolanıyor, kalbim tekliyordu.

Dudaklarını boğazıma bastırdı. "Bence hızlı olabiliriz."

"Morskoy, sen doyumsuzsun." Diyerek gülümsedim. "Ve çocuklarımızın bir travmatik görüntüye daha gerçekten hiç ama hiç ihtiyaçları yok."

Araz kahkaha atarak başını koltuğa yasladı. "Sonuçta biyoloji dersi görüyorlar, Milaya. Bir noktada bebekler nereden gelirin cevabını öğrenmeleri gerekiyordu."

"Evet ama birebir görmeleri gerekmiyordu."

Bir elini yavaşça kasık bölgemde dolaştırdı. "Ama çok güzelsin." Beni tekrar kendine çekip dudaklarını boynumda gezdirdi. "Bu şekilde buraya gelirsen nasıl olurda sana direnebilirim?"

Üstümde düz siyah bir elbise vardı ve Araz'ın dirençsizliği kesinlikle kıyafetlerim ile alakalı değildi.

Kulağına fısıldayarak onu en etkileyen cümleyi dile döktüm. "Beni krallığına mı götüreceksin, Morskoy?"

Dişlerini sıkarak bana bakıp cevap vereceği sıra duyduğumuz bağırış sesleri bütün modumuzu keskin bir bıçak misali böldü. Neye uğradığımızı şaşırarak birbirimize bakakaldığımız da seslerin kimlere ait olduğunu fark ederek gözlerimi devirdim. Araz sinirle homurdanıp elbisemin eteğini düzelttikten sonra hiddetlenen dalgaları anımsatan okyanus gözleriyle bana baktı.

"Huzur dolu sessizlik saatimiz an itibariyle bitti sevgilim."

Araz beni sıkıca sarıp ayağa kalktığında kollarında sallandım. Beni odanın içinde taşıyan adam öfkeyle homurdandı. "Yemin ederim bazen beni delirteceklerini düşünmemi sağlıyorlar."

Kahkahama engel olamadım.

Ona hak veriyordum lakin aramızdaki iyi polis her daim Araz'dı. Ben otoriteyi ve disiplini sağlamaya çabalasam da Araz çocuklarımızı şımartmadan edemezdi. Onların bir bakışıyla anında yumuşar, ne isterlerse yapardı. Bazen evdeki çocuk sayısı onunla artış gösterirdi çünkü canım kocam kaç yaşında olursa olsun asla büyümüyordu.

Beni yere bıraktığında çalışma odasından çıkıp hole ilerledik.

Atlas sinirle üniformasının bir parçası olan kravatını boynundan çıkarırken bağırdı. "Hayır dedim Harzem, hayır. Yeter bütün yol susmadın zaten hala da konuşuyorsun. Amacın beni daha fazla sinir etmekse tebrik ederim çok başarılısın."

Ağabeyine dik dik bakan kızım ellerini beline yerleştirdiğinde en az Atlas kadar öfkeli olduğunu fark ettim. On iki yaşında olmasına rağmen fazla bilmişti ve bunun en büyük nedeni babasının prensesi adı altında her istediğinin yapılmasıydı. Harzem'in en nefret ettiği şeylerden biriyse kuşkusuz hayır cevabıydı.

Harzem çantasını ve balerin pabuçlarını bir kenara bıraktı. Yedi yaşından beri baleye gidiyordu ve dans konusunda eşsiz bir yeteneğe sahipti. İlk zamanlar benim dans edişimi gördüğü için heves ettiğini ve bunun geçici olduğunu düşünmüştüm ama yıllar süren merakıyla bunun onun da tutkusu haline geldiğini anlamıştım. Gerçi Harzem'in tek tutkusu bale değildi. Kızım, benim ile babasının bir karışımı gibiydi. Dövüşmek konusunda üstün bir başarısı vardı. Silahlar ile arası benden bile daha iyiydi. Aynı benim gibi hançerlere bayılırdı. Yaşına göre bunların hiçbiri normal ve sağlıklı değildi lakin bizde

normal bir aile değildik. İçinde bulunduğumuz karanlık hayat buydu ve çocuklarımızda aynı Araz ile benim gibi bu yaşama ayak uydurmakta zorluk çekmemişlerdi. Araz haklıydı. Onların kanında da vardı.

"Bana karışamazsın." Diye cırladı Harzem. "Sana daha önce de söyledim. Sürekli gözünü üstümde tutman beni çıldırtıyor. Çocuk sadece benim ile sohbet etmeye çalışıyordu. Onu tehdit ederek beni resmen rezil ettin."

Atlas, kız kardeşine dönüp işaret parmağını doğrulttu. "O yavşağı bir daha yakınında görürsem kendisini parçalara ayırır, her bir uzvunu başka yerlere gömerim."

Her kelimesiyle desibeli arttı ve bu Harzem'i körükledi.

"Kıskançlığın çok saçma." Dedi kızım sarı saçlarını savurarak. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Senden üç yaş büyük!"

"Yani?"

Harzem'in dudaklarından dökülen sorgulamayla Araz olaya müdahale etti. "Yeter." Diye bağırdığında çocuklarımız kendilerine çeki düzen vererek bizim olduğumuz noktaya döndü. Varlığımızı fark etmeleri üzerine Araz konuştu. "Yine niye kavga ediyorsunuz?"

İkisi de sessiz kaldı zira ne kadar kavga ederlerse etsinler birbirlerinin ardında her daim dururlardı.

Kapıdan içeri giren kişi elindeki çantayı bir kenara bırakıp önce Harzem'e ardından Altas'a dik dik baktı. Dudağının kenarını kıvırdığında melek görünümlü şeytani tebessümü bana yanımdaki adamı anımsatmıştı. Kollarını göğsünde dolayan altı yaşındaki diğer oğlum keyifle mırıldandı. "Bütün yol boyunca susmadınız şimdi niye konuşmuyorsunuz?"

Harzem ile Atlas, küçük kardeşlerini uyardı. "Deniz."

Gülümsememe mâni olamadım. Dudaklarımı birbirine bastırarak kendime çeki düzen vermeye çalıştığımda minik bebeğim bilmiş bir tavır ile kıkırdayarak bize doğru koştu. Araz eğilip Deniz'i kucağına aldığında gözleri ışıldadı. Sarı saçlarını benden, lacivert gözlerini babasından alan oğlum ağabeyi ve ablasına kıyasla fazla vurdum duymazdı. Daha altı yaşındaydı lakin bunun karakterinden kaynaklandığını biliyordum.

Deniz başını babasının göğsüne yaslayıp yaşına rağmen uzun olan boyu yüzünden sallanan bacaklarını da babasının beline doladığında onun sırtını okşayıp altın sarısı saçlarına bir buse kondurdum. Ardından bizi izleyen ikiliye dönerek kavgalarının yine saçma bir kıskançlıktan kaynaklandığını bilmemin verdiği rahatlık ile konuştum. "Odalarınıza çıkıp üstünüzü değiştirin, bir saat içinde yemek yiyeceğiz."

Harzem yere bıraktığı çantasını alırken bana baktı. "Anne bugün antrenman yapmayacak mıyız?"

"Yorgun değil misin bebeğim?"

"Hayır." Diyerek bana yanaştı ve sıkıca bedenime sarıldıktan sonra Atlas'a baktı. "Aksine bir şeyleri yumruklasam iyi olur."

Atlas gözlerini devirip merdivenleri çıkmaya başladığında ardından gülümsedim. Ergenliğinin ortasında olan oğlumun bu sıralar ele avuca sığmaması ve Harzem'i delirtmesi evdeki kaosu ikiye katlamıştı lakin bunun tek suçlusu Atlas değildi. Harzem'de onun işini zorlaştırmayı kendine hayatının amacı olarak belirlemişti.

"On dakikaya aşağıda buluşalım öyleyse."

Sözlerim ile güzel kızımın yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. Geriye çekilip hızla Araz'a adımladı ve parmak uçlarında yükselip onun için eğilen adamın yanağına sulu bir öpücük bıraktıktan sonra onu ne kadar çok sevdiğini söyleyerek merdivenlere yöneldi.

Araz kucağındaki Deniz ile salona yürüdüğünde peşlerinden gittim. Geniş kanepeye oturan kocam kucağındaki oğlumuzun sarı saçlarına öpücükler bırakırken ona okuldaki gününü anlatan Deniz'i büyük bir dikkat ile dinliyordu. Yanlarına oturduğumda Deniz uzanıp elimi tuttu ve bir babasına bir bana bakarak konuşmaya devam etti.

"Bende oyuncağımı ona verdim." Dedi Deniz ve yüzünü ele geçiren gülümsemesiyle Araz'a baktı. "Çünkü çok güzel baba. Aynı annem gibi."

Evet, minik oğlum şimdiden çok çapkındı. Her gün yeni birine âşık oluyor, okuldan geldikten sonra ilk yarım saatini o gün hangi kızın gözüne çok güzel geldiğini anlatarak geçiriyordu lakin bu sefer ki hikâye de bir farklılık vardı. İlk kez bir kıza favori oyuncağını vermişti.

Araz tek kaşını kaldırarak sorguladı. "Annen kadar güzel olması imkânsız."

Kolunu dürterek gülümsediğimde oğlumuz ile yarışmayı bırakması gerektiğini ima etmek istedim çünkü dediğim gibi Araz büyümüyordu.

"Annem çok güzel." Dedi Deniz ve uzanıp sarı saçlarımı okşadı. "Ama o da çok güzel. Onun da böyle sarı saçları var baba."

"Öyle mi?"

"Evet ve gözleri..." Oğlum durup bir an kaşlarını çattı. "...bak o hangi renkti hatırlamıyorum."

Araz kahkaha atıp Deniz'i göğsüne bastırdığında ileride küçük oğlum ile kadınlar hakkında detaylı bir konuşma yapmam gerektiğini zihnime not ettim. Deniz'i ardından Araz'ı öpüp hazırlanmak üzere salondan çıktım ve yatak odamıza girip üstümü değiştirdim. Sarı saçlarımı at kuyruğu yapıp spor salonuna indim.

Harzem üstüne geçirdiği pembe şortu ve tişörtüyle saçlarını bir omzuna almış sarı tutamlarını örüyordu. Beni fark ettiğinde güzel yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. Dediğim gibi bale tutkusuydu lakin nasıl bir ailenin içinde doğduğunu iyi biliyordu. Bu yüzden kendini her alanda geliştirmek gibi bir huy edinmişti. Kızım mükemmeliyetçiydi ve asla hiçbir şeyin en azıyla yetinmezdi.

Ringe çıkıp köşede duran bantlara uzandım. "Bana ağabeyin ile neden kavga ettiğinizi anlatacak mısın?"

Sorum ile dudaklarını büzüştürdü.

Bir çift bandı ona uzattığımda iç geçirerek sorumu yanıtladı. "Her zamanki gibi Atlas fazla kontrolcü. Üst sınıflardan bir çocuk benim ile konuşuyor diye delirdi ve saçma sapan davrandı." Harzem omuzlarını düşürdü. "Anne sürekli aynı şeyi yapıyor."

"Kontrolcü değil, korumacı." Diyerek onu düzelttim. "Maalesef ki, bu konuda aynı babası."

"Onun yüzünden kimse beni istemiyor."

Sözleriyle kahkaha attım. Kızımın güzelliğini anlatabileceğimi bile sanmıyordum. Bunu annesi olduğum için söylemiyordum fakat on iki yaşında olmasına ve yüz hatları oturmamasına rağmen Harzem gerçekten bir sanatçının elinde hayat bulmuş eserden farksızdı. Bana güzel diyenler onu görse ne düşünürlerdi bilemiyordum.

Siyah bantları parmaklarıma doladım. "Bebeğim bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ayrıca o çocuk senin için önemli miydi ki bu kadar üzüldün?"

"Önemli olan o değil." Diye mırıldandığında ağzından bir şey kaçırmış gibi hemen bana baktı ve kızaran yanaklarıyla homurdandı. "Yani hayır, önemli olan bu değil. Konu Atlas'ın bana yaklaşan herkesi bir tehlike olarak görmesi."

Harzem'e dikkat ile baktım.

Aramızdaki iletişim kuvvetliydi ve kızım bana her şeyini anlatırdı lakin daha dile dökmediği biri vardı. Ben anlıyor ve fark ediyordum ama Harzem bu konuyu kendi bile kabul edememiş gibiydi. Elbette çocukluk aşkıydı ve gelip geçici bir durumdan öte değildi. En azından umudum bu yöndeydi. Aksi halde Rusya için hayırlı olsa da Araz kalp krizi geçirebilirdi.

"Tehlike olabilir de ondan." Diyerek Harzem'e yaklaştım ve yanağını okşayarak gözlerine baktım. "İçinde olduğumuz hayatı biliyorsun bebeğim. Dost gibi görünen düşmanlara sahip olacaksın. Araz Vladimirs'in ve benim kızım olarak başkaları için bir tehditsin. Bu yüzden sana zarar vermek isteyenler olacak. Atlas seni korumak istiyor, tıpkı baban ile benim gibi."

"Ama ben kendimi koruyabilirim."

"Elbette." Ördüğü saçlarını hafifçe okşadım. "Yine de bu senin için savaşmayacağımız anlamına gelmiyor. Atlas, seni ve Deniz'i korumak için her şeyi yapar. Sende ağabeyin ile kardeşini korumak için her şeyi yaparsın ve bir gün Deniz'de en küçüğünüz olmasına rağmen sizi korumak için her şeyi yapacak. Baban ve ben ise hepiniz için bir kalkanız çünkü biz bir aileyiz. Birbirimizin karşısında değil, yan yana durmalıyız."

Harzem bakışlarını kaçırdı. "Biliyorum, haklısın. Atlas'ın damarına basmaktan daha az zevk almalıyım yoksa benim yüzümden okuldaki çocukların başına daha büyük belalar gelecek."

"Ağabeyin ile konuşacağım." Diyerek burnunun ucuna dokundum ve gülümsemesini sağladım. "Baban yerine bana benzeseydi işimiz daha kolay olurdu." Sözlerim ile Harzem evde yankı bulacak kadar şiddetli bir kahkaha attı. "Mama, senin de babamdan aşağı kalır bir yanın yok."

Haklıydı lakin sükûnetimi koruyacaktım.

Pozisyonumu alarak kızıma baktım ve aynı şekilde onun da yumruklarını kaldırdığını gördüğümde göğsümde dalgalanan gurur ile konuştum. "Sana ailemizdeki erkekleri nasıl idare edeceğini erken

yaşta öğrettim bebeğim. Baban üzerindeki etkini ağabeyin üzerinde de kolaylıkla sağlayabilirsin."

"Sağlıyorum zaten." Dedi Harzem. "Bu yüzden bu kadar kıskanç çünkü onlar için bir prensesim ve hiçbir şeyi bana layık bulmuyorlar." Bana doğru bir yumruk savurdu. "Deniz'de Atlas ile babama benzerse tükenebilirim."

"Zannetmiyorum." Harzem bir yumruk daha savurduğunda onu engelledim. "Deniz hiçbirimizin sahip olmadığı bir rahatlığa sahip."

Kızım kıkırdadı. "Halasına çekmiş."

Aklıma gelen Elena'yla gülümsedim. Kesinlikle geniş ailemizin her bir ferdi birbirine benziyordu. Bu yüzden aile buluşmalarımız fazlasıyla kaotik lakin bir o kadar da eğlenceli geçiyordu.

"Hoşlandığın erkeğin dikkatini onu kıskandırarak çekmemelisin." Dediğimde Harzem gardını indirdi ve bu onun omzuna bir yumruk geçirmemi sağladı. Fazlasıyla narin davranmama rağmen Harzem omzunu kavrayarak bana şaşkın bir ifadeyle bakmıştı. "Mama..." Diye isyan ettikten sonra ekledi. "...acıdı."

"O zaman dikkatini topla bebeğim."

Sözlerim ile gardını kuşandı ve bana ardı ardına yumruk savurdu lakin gerileyerek onu savuşturmam üzerine hiçbir darbesi yerini bulamadı. Harzem gerileyerek derin bir nefes aldı ve az önceki sözlerime ithafen konuştu. "Ben kimsenin dikkatini çekmeye çalışmıyorum."

Savurduğum tekmeyi engelleyerek karnıma yumruğunu geçirdiğinde gülümsedim.

"Daha sadece on iki yaşındasın." Diyerek doğruldum. "En az üç, dört sene daha kimsenin dikkatini çekmeye çalışmamalısın." Göz kırparak bilmiş bir tebessüm takındım. "Yoksa bunu söylemek için geç mi kaldım?"

Sorum ile Harzem'in yanakları al al oldu.

Bana cevap vermediğinde antrenmanımızın hiddetini arttırdım. Dakikalar birbirinin üstüne devrildi ve Harzem'de ben de yorgunluk ile yere yığıldığımızda tamı tamına kırk dakika geride kaldı. Elimdeki bantları sökerek derin nefeler aldım. Dağılan sarı saçlarını düzelterek tişörtünü çekiştiren kızım bana yanaşıp yanağımı öptü. "Teşekkür ederim anne, buna ihtiyacım vardı."

"Her zaman bebeğim." Saçlarını okşadım. "Gidip duş al ve yirmi dakikaya yemekte ol."

Harzem başını sallayıp ringden indi.

Yatak odasına dönüp hızla duş aldım ve kalın askılı lacivert elbisemi giyip masayı hazırlamayıp yemekleri kontrol etmek adına mutfağa indim. İçeriye adım attığımda karşılaştığım tabloyla kalbim sımsıcak oldu. Kapıya yaslanarak beni mutluluktan sarhoş eden tabloyu izledim.

Araz fırından çıkardığı lazanyayı tezgâha koyduğunda Maria'yı çoktan dinlenmeye yolladığını fark ettim. Atlas babasının yanında durup hazırladığım brokolilerin üstüne yoğurtlu sosu dökerken ilk göz ağrımın on altı yaşında olmasına rağmen neredeyse babasının boyunda olduğunu fark edişim ile duygulandım. Minik oğlum ise tezgâhın üstüne oturmuş babasıyla ağabeyini izlerken bir şeyler anlatıyor, ikisinin de gülmesine neden oluyordu. Zaman nasıl bu kadar hızlı akıp gitmişti bilmiyordum ama böyle anlarda bütün hatıralarımız gözümün önünden geçerek beni sarsıyordu.

Atlas babasına bakıp bir şeyler mırıldandığında Araz oğlunun sırtını sıvazladı ve onun kadar siyah olan saçlarını öptü. Ardından Deniz'e dönüp kıkırdayan oğlunun omzuna ve yanağına bir buse kondurdu. Bir şeyler mırıldanıp iki oğlumuzun da kahkaha atmasına neden olduğunda onların yanına gitmek ve hepsine teker teker sarılarak şükretmek istedim.

Harzem benden önce davranıp yanımdan geçti ve göz gezdirdiği yemekler ile neşeyle ellerini çırptı. Babasıyla ağabeyinin arasına sızıp kasedeki patates püresinden bir parmak çaldığında Atlas kız kardeşini dürttü. Bunun üzerine Harzem haylaz bir ifadeyle kıkırdayarak bir parmak daha çalıp önce Atlas'a ardından Deniz'e ve en son babasına ikram etti. Araz, güzel kızımızı kollarının arasına aldığında çekirdek ailemin gözlerimi yaşartmasıyla bakışlarımı kaçırdım.

"Milaya."

Araz'ın sesiyle başımı doğrultup gülümsedim ve yanlarına ilerledim. Ellerimi tezgâhın üstüne yerleştirip çocuklarıma göz attım. "Masayı hazırlayalım mı?" dedikten sonra ekledim. "Hepiniz fazlasıyla acıkmış gibisiniz."

"Hem de kurt gibi."

Deniz'in cevabıyla Harzem patates püresi dolu olan kaseyi alıp kardeşine işaret verdi. "Hadi, gerçekten biraz daha bir şeyler

yemezsem çekilmez bir hal alacağım." Harzem'in sözleriyle Atlas lazanya tepsisini alıp önden ilerledi. "Normal zamanda çekilmez değilsin sanki."

Atlas ve Harzem atışarak mutfaktan çıktıklarında Deniz onları takip etti.

Kocamın yanına ilişip kollarımı bedenine sardım ve kokusunu içime çekip gözlerimi yumdum. Sesimden eksik edemediğim duygusallığım ile mırıldandım. "Teşekkür ederim, Morskoy." Onu kendime çekip başımı boynuna gömdüm. "Bana verdiğin her şey için minnettarım sevgilim."

Bana öyle sıkı sarıldı ki bir an nefes alamadım. "Asıl ben teşekkür ederim, Milaya. Asla sahip olacağımı düşünmediğim evlatlarım ve sen sayesinde dünyanın en mutlu adamıyım. Seni ve bebeklerimizi o kadar çok seviyorum ki bazen aklımı yitirecek gibi oluyorum."

"Bizde seni çok seviyoruz."

Geriye çekilip dudaklarımızı buluşturdum. Tadında kendimi kaybettiğimde Araz beni kaldırıp tezgâha oturttu ve bacaklarımın arasına girip beni bedenine adeta hapsetti. Alt dudağımı dişleyerek minik bir inilti çıkartmamı sağladı.

"Abla, ağabey!" diye bağıran Deniz'in sesiyle birbirimizden ayrıldık. "Annem ile babam yine birbirlerini öpüyorlar."

Araz kahkaha attığında ben utanç ile ağzımı kapattım. Sürekli yakalanıyor olmamız karşısında artık şaşırmayı bırakmalıydım. Tezgâhtan inerek hala gülmekte olan kocamı dürttüm ve tabakları alıp mutfaktan çıktım.

Yemek odasına geçip masaya yerleştiğimizde Harzem ile Atlas telefondan bir şeye bakıyorlardı. Her ne kadar kavga etseler de kesinlikle birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydılar. Bazen Araz ile bana karşı birleşiyor, ardımızdan işler çevirerek birbirlerini idare ediyorlardı. Harzem, Atlas'ın korumacılığından şikayetçiydi ama onun da ağabeyinden aşağı kalır bir yanı yoktu. Onu kimseyle paylaşamıyor, asla laf ettirmiyordu. Birine kızdığımız zaman diğeri direkt savunmaya geçiyordu. Deniz içinde durum geçerliydi ama o daha ufak olduğu için olaylara pek dahil olmuyordu. Ağabeyiyle ablasının yaşlarına geldiğinde Araz ile bu evdeki gücümüzü tamamen yitirebilirdik zira bu üçlü birbirine fazla bağlıydı.

"Atlas, yemek masasında telefon ile oynamıyoruz, değil mi?"

Babasının sözleriyle oğlum başını sallayıp cihazı cebine koydu. Hep birlikte yemeklerimizi yiyip sohbet etmeye başladık. Atlas babasıyla geçen gün çıktığı helikopter turundan bahsettiğinde Deniz onun ne zaman helikopter kullanmayı öğreneceğini sordu. Dakikalar birbirinin üstüne devrilip sohbetlerimiz şekil değiştirdiğinde akşam yemeğimiz her zamanki gibi huzur ve kahkaha doluydu.

Yemeklerimiz bittiğinde hep birlikte sofrayı topladık. Mutfağa geçip arta kalan yemekleri buzdolabına yerleştirmeye başladığımda Harzem ile Araz bulaşıkları halletti. Deniz'in isteği üzerine film gecesi yapacağımız için Atlas mısır patlatmak üzere kolları sıvamıştı.

Buzdolabının kapağını kapatıp ilk göz ağrımın yanına iliştim ve kollarımı benden daha uzun bir boya sahip olan oğluma dolayarak ona yardım etmeye başladım. Yardımdan kastım elbette ki bebeğime sarılarak mısırların patlamasını beklemekti.

"Anne." Diye fısıldadı Atlas kulağıma. "Babamı ikna etmek için yardımın gerek."

Merak ile ona bakıp gözlerimi kıstım. "Neye ikna edeceksin babanı?"

"Bu gece bir parti var ve ben helikopteri almak istiyorum."

"Atlas."

Uyarı dolu sesim ile Atlas kollarını bana doladı ve başımı göğsüne bastırıp babasından miras aldığı cazibesiyle bana baktı. Lacivert gözlerindeki ışıltıyla dudağının kenarını kıvırdı. "Anne, lütfen. Söz dikkatli olacağım ama babama direkt böyle sorarsam izin vermez. Sen rica edersen asla dayanamaz. Biliyorsun, sana hayır diyemiyor."

Doğruydu ve bunu duymak hoşuma gitmişti.

Tek kaşımı kaldırarak sorguladım. "Parti nerede ve kimle gideceksin?"

"Baran ile gideceğiz." Atlas parmağına doladığı sarı tutamlarımdan birini okşadı. "Okuldan bir arkadaşın partisi."

"Normal arabayla gitsen olmuyor mu?"

"Oluyor ama çok uzak. Helikopter ile on dakikada orada olabilirim. Ayrıca daha önce de tek başıma kullandım. Alkol almayacağım merak etme."

Atlas partiye gidiyordu ve alkol almayacaktı?

Bu imkân dahilinde değildi.

Her ne kadar oğluma daha sadece on altı yaşında olduğunu hatırlatsam da bazen beni dinlemiyordu. Yine de onu suçlayamıyordum çünkü yaşıtlarından çok daha farklı bir hayata sahipti. Arkadaşları okul çıkışları kafeye giderken o gelecekte yönetecek olduğu imparatorluk adına çalışıyor, şimdiden bunun için adeta eğitiliyordu. Özel bir okula gitmesi ve oradaki öğrencilerin çoğunun yer altı dünyasında iş sahibi olan insanların çocukları olması bile onun üstündeki baskıyı azaltmıyordu. Araz ile her ne kadar çocuklarımızın, çocukluklarını yaşaması için elimizden geleni yapsak da bir yandan onları bu hayata hazırlamamız gerektiğini biliyorduk.

"Lütfen." Diye diretti oğlum. "Günlerdir tek yaptığım dövüşmek ve silah ateşlemek. Biraz kafa dağıtmam gerek."

Atlas ona kıyamadığımı biliyordu.

Bu yüzden başımı sallayarak yanağını okşadım ve mırıldandım. "Babanı sakinleştirmeyi denerim ama söz veremem."

"Bir tanesin." Diyerek bana sıkıca sarıldı. "Luchshaya mama v mire." (Dünyanın en iyi annesi.)

Kıkırdayarak geri çekildim.

Sinema odasına geçip geniş koltuklara yayıldık ve yeni çıkan çizgi filmlerden birini açıp izlemeye başladık. Araz'ın omzuna başımı yaslayıp ayaklarımı kendime çektim. Saçlarımı okşayan adama bir kedi misali yaslanıp ekrana baktığımda Deniz neşeyle gülerek mısırları üçer beşer ağzına atmaya başladı. Bakışlarım kanepenin diğer ucunda oturan ikiliyi buldu. Atlas kanepeye yayılmış ara sıra telefonuna bakıyordu. Harzem ise ağabeyinin göğsüne yatmış ayaklarını Deniz'e doğru uzatmıştı. Atlas tıpkı babasının benim saçlarımı okşadığı gibi kardeşinin sarı tutamlarında parmaklarını gezdiriyordu.

Yüzümdeki tebessüm ile gözlerimi yumdum.

Ne ara uyuya kalmıştım bilmiyordum ama Araz beni hafifçe dürtüp yüzümün her bir santimine öpücükler bırakıp beni kendime getirdiğinde filmin bitmiş olduğunu gördüm. Deniz başını kucağıma yerleştirmiş tatlı rüyalar aleminde gezerken Harzem'de uyukluyordu. Atlas ise son derece kendindeydi fakat yüzü fazlasıyla asıktı ve bu da babasına isteğini söyleyip hayır cevabını aldığını anlamamı sağlamıştı.

"Milaya." Diyen adama dönüp bana ne denli büyük bir aşk ile baktığını fark ederek tebessüm ettim. Elimi yanağına yerleştirdiğimde dokunuşuma yaslandı. "Yatağımıza gidelim mi?"

Başımı sallayıp geriye çekildim.

Araz, Deniz'i kucaklayıp oğlumuzu yatağına götürmek üzere odadan çıktığında Harzem yerinden kalkıp saçlarını karıştırdı ve iyi geceler dileyip babasıyla kardeşinin ardından gitti. Atlas'a bakıp ona elimi uzattım. Parmaklarımı kavrayan oğlum kendini kanepeden kaldırıp kolunu bana sardı. Birlikte odadan çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladığımızda fısıldadım. "Üzgünüm, uyuya kalmışım."

Alnımı öpüp dudağının kenarını kıvırdı. "Uyumasaydın da yardımcı olamayabilirdin. İlk kez bu denli net bir hayır işittim." İç geçirip sırtımı sıvazladı. "İyi geceler, mama."

"İyi geceler bebeğim."

Atlas odasına ilerlediğinde ben koridorda Araz'ı bekledim.

Deniz'in odasından çıkıp ardından kapıyı örten adam bana yaklaştı ve beklemediğim bir anda beni kucağına alıp şaşkınlıkla nida atmamı sağladı. Araz yüzündeki gülümsemeyle beni göğsüne bastırırken aniden uykum kaçtı.

"Sonunda baş başayız, güzel karım."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kahkahamı içime gömdüm. Kocam eğilip dudaklarımızı buluşturduğunda ise ona daha sıkı sarıldım. Ellerim gömleğinin düğmelerine kaydı. Araz bizi yatak odamıza sokup ardımızdan kapıyı örttüğünde ona duyduğum ihtiyaç ile titredim. Gömleğini yere attığımda sırtım yatak ile buluştu. Araz bacaklarımın arasına sızıp kendini bana bastırdığında onun da en az benim kadar arzuyla tutuştuğunu fark ettim.

Boynuma öpücükler bırakıp eteğimi belime dek sıyırdığında hırıltılı sesini işittim. "O kadar güzelsin ki her gün beni büyülemeye devam ediyorsun. Yıllar geçti ama hala sana bir gram doymadım, Milaya."

Parmaklarımı sırtımda gezdirerek kalçamı hareket ettirdim.

"Ve asla doyamayacağım."

Dudaklarımız buluştu ve kelimeleri kanıtlandı. Kocam birlikte geçirdiğimiz senelere rağmen bana hala ilk günkü gibi hissettiriyordu. Bana bakışı bile emsalsizdi. Her daim yıllar öncesinde birbirinin hayatına sızan Araz ile Kutsal olarak kalıyorduk. Aldığımız yaş bir şeyi değiştirmiyor, tam tersi, bizi daha çok birbirimize mühürlüyordu.

"Bende sana doyamıyorum, Morskoy."

"Çünkü sonsuza dek." Diyerek dudaklarını dudaklarıma sürttü ve kalbimin sıkışmasını sağlayan o çekici tebessümüyle ekledi. "Sen ve

ben, sonsuza dek, Milaya."

"Sonsuza dek sevgilim."

Birbirimize karışıp kıyafetlerimizi çıkarmaya başladığımızda işittiğimiz ses ile aniden buz kestik. Helikopterlerden birinin havalandığını anlamamızı sağlayan gürültüyle birbirimize baka kaldığımızda içimden lanet ettim. Atlas'ın böyle bir şey yaptığına inanmak istemeyerek gözlerimi yumup iç geçirdiğimde Araz üstümden kalktı ve sinirle söylendi. "Bu çocuk bir gün benim sonum olacak."

Yataktan kalkıp öfkeden kasılan vücuduyla odanın çıkışına ilerleyen kocamı durdurmak adına ilerledim. Önüne geçip ellerimi göğsüne yerleştirdiğimde hiddetle parlayan okyanus gözleri beni buldu. "Hayatım, Atlas daha çok genç ve yaşıtları gibi eğlenip bazen şuursuzca hareket etmek istiyor. Şu an yaptığı kabul edilebilir gibi değil ve elbette bu yüzden ceza alacak ama biraz onu da anlamaya çalışalım."

"Milaya, o Rus Bratva'sının gelecekteki Pakhan'ı." Dediğinde hissettiği öfke ve hayal kırıklığı ifadesinden okunuyordu. "Onun canını yakmak, benim canımı yakmak isteyen, bir ordu dolusu insan var. Şuursuzca hareket edemez. Özellikle de ona hayır dediğim bir şeyi yapamaz. Bu tamamen saygısızlık."

Omuzlarımı düşürdüm. "Haklısın ama..."

"Aması yok." Diye diretti. "Korumasız, kendi başına, bir yerlere gidip açık bir hedef haline gelemez. Ona ya da size bir şey olursa..."

Kalbim bu düşünceyle kasıldı.

Korku benliğime ağır geldiğinde nefes alamadım.

"Doğru söylüyorsun." Dediğimde sesim titredi. Araz ellerini yanaklarıma yerleştirip alnımı öptü ve kokumu içine çekerek sakinleşmeye çalıştı. Yerde duran gömleğini alıp üstüne geçirdi. "Saatindeki GPS'ten yerini bulup oğlumuzu alıp döneceğim."

Yanımdan geçip odadan çıktı.

Ve ben hissettiğim endişeyle olduğum yerden ayrılamadım.

&

The Weekend - Heartless
Kehlani - Gangsta

□

ARAZ

Öfkeden kanım kaynıyordu.

Hayır, bu sadece öfke değildi. Saf endişe duygusu benliğimi sarmış ve beni alt üst etmişti. Bu hayattaki en değerli varlıklarım karım ve evlatlarımdı. Onlara bir şey olabilme ihtimali beni geceleri uyutmuyor, yakama bir düşman misali yapışıyordu. Eğer birinin bile saçının teline zarar gelirse sahip olduğum ülkeyle birlikte bütün dünyayı aleve verirdim çünkü onlarsız geriye hiçbir şeyin anlamı kalmazdı.

Telefonumun ekranında yanan kırmızı noktaya baktım. Benden yedi dakikalık mesafede olan oğlumun sorumsuzluğu karşısında sinirlenmemem elde değildi. Atlas her daim benim sözümü dinlerdi. Evet, asi bir yanı vardı fakat hiçbir zaman bu kadar sorumsuz davranmamıştı. Belki de ergenliğe girdiğini yeni yeni anlıyordum çünkü her ne kadar ele avuca sığmayan biri olsa da benim sözümü çiğnemek adeti değildi.

Onun üstüne fazla gidiyor olabilirdim ama sebeplerim vardı. Bizim hayatımız karanlık ve kanlıydı. Her ne olursa olsun tetikte olmalıydı. Partiye gitmek istemesi sorun değildi ama ben hayır dememe rağmen varlığımı yok sayması ve güvenlik önlemleri olmadan bir başına hareket etmesi kabul edilemezdi. Daha farkında değildi ama Rusya'daki otoritelerden biriydi ve kesinlikle en büyük hedefti.

"Patron." Diyen Ivan ile yolcu koltuğunda oturan adama baktım. "Arabayı benim kullanmamı istemediğine emin misin?"

Direksiyonu öyle sıkı sarmıştım ki boğumlarım beyazlaşmıştı. Kasılan çenem yüzümden ağzımı açıp bir cevap veremedim. Onun yerine başımı iki yana salladım. Oğlum ile helikopteri de eve götürebilmem için Ivan'ı yanıma almıştım zira dönüş yolunda arabayı kullanması gerekiyordu ama şu an sessizliğe ihtiyacım vardı. Atlas'ı görüp iyi olduğunu anlayana dek başka geri kalan her şey umurum dışıydı.

Benim adıma çalışan, silah tüccarlığı yapan adamlardan birinin evinin önünde durduğumda karşımdaki lüks eve göz attım. Oğluyla Atlas aynı sınıftaydı. Gerçi Atlas'ın tanımadığı bir insan yoktu. Oldukça sosyal bir gençti ve daha sadece on altı yaşında olmasına rağmen ülkenin en gözde insanlarından biriydi. Benim soyadım, oğlum için bir markaydı. Hem yer altında hem de magazin sayfalarında saygıyla anılmasını sağlıyordu. Şimdiden böyleyse yıllar için de Atlas'ın nasıl bir üne kavuşabileceği meçhuldü. Büyük ihtimal aynı benim bir zamanlar anıldığım gibi ülkenin en gözde bekarı haline gelecekti.

Evin önünde bekleyen takım elbiseli adamlardan biri arabaya yanaştığında camı indirip beni izleyen adama baktım. Saniyesinde kim olduğumu fark edip hazır ola geçen adam başını eğerek selam verdi. Ardından kapının ardındakilere işaret verip önümdeki barikatı kaldırttı.

Evin araç yoluna girip diğer arabalara göz attım.

Oğlum ile kızım, son derece özel olan ve genelde bizim gibi ailelerin çocuklarına eğitim veren bir okula gidiyorlardı. Rusya'nın en iyi özel okulu olmasının yanı sıra dediğim gibi anormal ailelerin çocuklarına ev sahipliği yapardı. Ve çevremdeki arabalara baktığımda benim için çalışan bütün ailelerin çocuklarının şu an burada olduğunu anlayabiliyordum.

Arabayı park edip araçtan indim. Kulağımı tırmalayan yüksek sesli müzik ile bir an kendi gençliğimi anımsadım. Atlas'a ne kadar kızsam da bana olan benzerliğini her fark ettiğimde afallıyordum. Oğlum sadece görsel olarak benim bir ikizim değildi. Onun ruhu da bana benziyordu. Tek fark benimkinden çok daha iyi bir kalbe sahip olmasıydı.

Ivan'a direksiyona geçmesini işaret edip evin etrafında dolaşmak üzere harekete geçtim. İçeriye adımımı attığım an herkesin şoka girip korkuyla kasılacağını biliyordum ve her ne kadar Atlas'a bir ceza vererek onu akıllandırmak istesem de yıllar sonra onun emrinde çalışabilecek insanların önünde küçük düşmesini sağlamazdım. İnsanlar oğluma saygı duyduğumu bilmeliydi ki ona saygı duyabilmeliydiler.

Bahçeye adımımı attığım an yavaşladım.

Atlas içeriden çıkıp elindeki viski bardağını dudaklarına yasladı ve alkolden büyük bir yudum alıp yanındaki iki kızın ona sırnaşmasıyla

gülümsedi. Kızlardan biri elini göğsüne diğer ise omzuna yerleştirmişti. İkisinin de babalarını tanıyordum. Bu yüzden kızlardan birinin bakışları beni bulduğunda yüzünü kaplayan korkuyla ardına bile bakmadan hızla koşarak içeri girmesini izledim. Diğer kız omzunun ardından bakıp beni gördüğünde o da aynı tepkiyi verdi. Evden çıkmak üzere olan gençlere doğru hızla ilerleyip kendini içeriye attı ve diğerlerini de beraberinde götürdü. Atlas çatılan kaşlarıyla umursamaz bir tavırla etrafına baktı ve saniyeler içinde beni fark edip buz kesti.

Benden miras aldığı lacivert gözler de korku yoktu çünkü oğlum ne olursa olsun benden korkmaması gerektiğini bilirdi ama bakışlarında daha önce görmediğim bir duygu peydahlanmıştı. Ona yakıştırmadığım bu utanç duygusunu bir daha görmek istemezdim.

Tek kelime etmeden bahçenin en ucunda kalan helikopter pistine doğru ilerledim. Atlas'ın peşimden geldiğini biliyor fakat konuşmuyor, dönüp ona bakmıyordum. Öyle ki araca bindiğimizde ve Helikopteri çalıştırıp havalandığımda dahi tek kelime etmedim. Atlas kaçamak bakışlarını bana çevirse de ben dönüp ona bakmadım.

Dakikalar geçip helikopteri evimizin çatısına indirdiğimde Atlas duran pervanenin getirdiği sessizlik ile konuştu. "Papa, üzgünüm."

Biliyordum ama bu yeterli değildi.

Oğluma dönüp gözlerine baktığımda daha ne kadar genç olduğunu fark ettim. Benim için her daim bir bebek olarak kalacaktı ama bu sadece benim gözümdeki kıymetinden kaynaklı değildi. O benim Kutsal'dan sonraki ilk hediyemdi. Tanrının armağanıydı ve sarışınım ile beni bir aile haline getirmişti.

"Atlas bu hayatı istiyor musun?"

Sorum ile kaşlarını çatarak öfkesini gizleyemedi. Ona hakaret etmişim gibi garip bir ifadeyle bana bakıp cevap verdi. "Ben bunun için doğdum."

"Hayır, sen, annen ile bir aile kurmak istediğimiz için doğdun." Dediğimde on altı yıl önce kucağıma bırakılan o minik bebeği anımsadım. Kollarımın arasındaki yerini aldığı an yemin etmiş, onu her şeyden ve herkesten koruyacağıma söz vermiştim. Uzanıp omzuna dokunduğumda iç geçirdim ve buruk tebessümüm ile konuştum. "Senin hayalini ne kadar çok kurduğum hakkında en ufak bir fikrin

yok. Sana daha önce hiç söylemedim ama artık bunu bilecek kadar büyüdün."

Boğazımdaki yumru yıllar geçmesine rağmen oradaydı ve ölene dek bir yara misali kalacak, kabuk bağlasa dahi asla tam olarak iyileşmeyecekti.

"Ben planda olmayan ve istenmeyen bir çocuktum." Sözlerim ile Atlas'ın gerildiğini fark ettim ve omzunu hafifçe okşayıp onu rahatlatmaya çalıştım. "Bunun ağırlığıyla yıllarımı geçirdim. Annenle tanışıp ona âşık olduğumda ise istediğim tek şey sahip olamadıklarımı kanımdan ve canımdan olacak bir parçama verebilmek oldu." Zihnime akın eden anılar ile tebessümüm genişledi. "Annen sana hamile kaldığını söylediğinde o kadar mutlu olmuştum ki, bunu kelimelerle anlatamam ve sen doğduğunda, seni kollarıma aldığımda, oldukça uzun bir zamandan sonra ilk kez ağlamıştım. Çünkü sana hiç sahip olmadığım o aile sevgisini vermek istemiştim. Sen, kardeşlerin ve annen benim yaşamamın nedenlerisiniz."

"Sende dünyanın en iyi babasısın."

Bu cümlenin bende yarattığı etkinin ne kadar kudretli ve büyük olduğunu hiçbir zaman bilemezdi. Bilmemesi de iyiydi zira benim aşinalığım acımdan kaynaklanıyordu.

"Olmaya çalışıyorum."

Gerçekten de deniyor, her daim bunun için savaşıyordum ama mükemmel değildim. Bir insan olarak hatalarım olduğunun ve olacağının farkındaydım.

"Bu yüzden soruyorum, Atlas." Elimi ensesine koyup gözlerinin içine baktım. "Benim istediğim tek şey senin mutlu olman. Eğer böyle bir hayatın içinde olmak istemiyor, başka bir şey yapmak istiyorsan asla önünde durmam. Ben bu karanlığı benimsiyorum diye sende onun bir parçası olmak zorunda değilsin. Ne istersen iste, hep arkanda olup seni seveceğim."

"Benim iyi bir lider olamayacağımı mı düşünüyorsun?" Atlas gözümün içine bakıp kendine duyduğu kızgınlık ile sertçe yutkundu. "Sence seni hayal kırıklığına mı uğratacağım?"

"Asla." Dedim bir an bile tereddüt etmeden. "Benden daha iyi olacağına eminim. Ama zorunda olduğunu düşünerek bu dünyanın yükünü sırtlanmanı istemiyorum."

"Ben senin varisinim."

O bir varisten çok daha öteydi. O benim canımdı ve bendeki yerini anlayamazdı. Bunun için benim yerimde olması gerekirdi. Baba olmadan önce bilmediğim şeyleri artık ezberlemiştim. Atlas'ta bir gün öğrenecekti fakat şu an için benim ne yaşadığımı tahmin bile edemezdi.

"Öylesin ama olmak istememekte en doğal hakkın."

Öfkeyle dişlerini sıktığında kızgınlığı kendineydi. "Benim doğal hakkım, senin yerin ve yanın. Bu gece için özür dilerim ama..."

"Sorun bu gece değil." Diyerek onu susturdum. "Evet yaptığın yanlış ve sorumsuzcaydı. Bu yüzden en az iki hafta cezalısın. Okuldan eve gelecek, eğitimlerine odaklanacaksın lakin şu an bu konuşmayı yapmamın nedeni gerçekleştirdiğin itaatsizlik ve ergence davranışlar değil."

"Ne o zaman?"

Sinirle cevap verdim. "Fark ettim ki, sana hiçbir zaman ne istediğini sormadım. Çocukluğundan beri öylesine ilgili ve benim gibiydin ki direkt bu karanlığa ait olduğunu düşündüm ama artık büyüyorsun ve hayatının kontrolü elinde olmalı. Bu yüzden eğer yaşamın ile yapmak istediğin başka bir şey varsa ne olursa olsun yanında olacağımı bilmeni istiyorum. İlk doğansın diye kendini arzulamadığın bir yükün altında hissetme."

"İyi ama ben bu hayatı istiyorum." Dedi ve geri çekilip bana bakmaya devam etti. "Bu benim kanımda var. Bir gün senin gibi olabilmek hatta senden daha iyi olabilmek tek hayalim. Sana aksini düşündürtmüş olmak bile şu an bir şeyleri parçalamak istememi sağlıyor."

"Atlas."

"Hayır, baba. Haklısın büyüyorum ve kendimi tanıyorum. Bazen aldığım eğitimlerden sıkılıp sadece eğlenmek isteyebiliyorum ama bu asla normal bir hayat sürmeyi dilediğim anlamına gelmiyor. Ben hayatımdan son derece memnunum. Kimsenin sahip olduklarımı elimden almasına izin vermem."

Yüzünü inceleyip bir gün olacağı adamı gördüm ve bu beni öylesine gururlandırdı ki bir an nefes dahi alamadım. Tek kaşımı kaldırarak onu zorladım. "Emin misin?"

"Fazlasıyla."

"Bir gün fikrini değiştirirsen bana söyle."

"Değişmeyecek."

Bakışlarındaki kararlılıktan görebiliyordum ki doğruyu söylüyordu. Başımı sallayarak onu anladığımı belirttim ve solumda kalan kapıyı açtım. "Öyleyse bir daha başına buyruk hareket etme. Güvenlik önlemleri olmadan araziyi terk etme ve anneni de beni de endişelendirme. Çocuk muamelesi görmek istemiyorsan çocuk gibi davranma."

Atlas iç geçirip bir şeyler mırıldandı.

Kendi kendine lanet okuyor olmalıydı.

Helikopterden inip şeytani sırıtışım ile oğluma baktım. "Ve istediğin arabayı da unut. Koleksiyonuna bir yenisini ekleyemeyeceksin."

Çatıda ilerlediğimde Atlas ardımdan koşarak geldi.

"Papa, lütfen." Dediğinde bana yetişmişti. "Özel üretim ve bu ay içinde piyasaya sürülecek. Eşsiz bir rengi ve iç tasarımı var. Diğerlerinin yanında mükemmel duracak. Ayrıca o arabayı notlarımı yüksek tuttuğum için alacağını söylemiştin."

Asansöre binip aşağı katın düğmesine bastım.

"O bu geceki davranışlarından önceydi." Dedim ve ellerimi ardımda birleştirdim. "Bana karşı olan saygısızlığını tolere etsem bile anneni içine hapsettiğin endişeyi asla affetmem. Sarışınım söz konusu olamaz, oğlum. Bunu şimdiye dek öğrenmiş olman gerekirdi."

Atlas omuzlarını düşürdü çünkü sözlerimden sonra bu savaşı kazanamayacağını biliyordu.

Asansörün kapıları açıldığında holde adımladık. Kutsal'ın mutfakta olduğuna emindim çünkü stresten bir şeyler yeme ihtiyacı hissedeceğini bilecek kadar onu iyi tanıyordum. Beklediğim üzere güzel karımı mutfak tezgahına yaslanmış bir halde buldum. Geceliğini örten uzun siyah saten sabahlığıyla az ilerimdeydi. Bizi fark edip omuzlarını düşürdüğünde bakmaya doyamadığım yüzünü astı.

Oğlum yanımdan ayrılıp annesine doğru ilerledi. Bir şeyler mırıldandığında özür dilediğine emindim. Kutsal kollarını açtı ve Atlas zaman kaybetmeden ona sıkıca sarıldı. On altı yaşındaki oğlum uzun boyuyla annesini göğsüne bastırdığında bir kez daha zamanın ne zaman bu kadar hızla akıp gittiğini sorguladım.

"Ne yiyoruz?" diyen kişiyle omzumun ardından baktım.

Harzem üzerindeki beyaz pijama takımıyla yanıma geldiğinde sağ gözünü ovuşturdu. Endişesini gölgelemeye çalışarak bizlere göz attığında helikopter sesini işitip bir sorun olduğunu anladığını

biliyordum. Büyük ihtimal merak içindeydi ve Atlas'a baktığında bir yanıt almış gibi dudağını dişlemişti.

Onu kendime çekip güzel kızıma sıkıca sarıldım. Burnumu sarı tutamlarına yaslayıp kokusunu içime çektiğimde kalbim tekledi. Varlığına sıkıca tutunup başını öptükten sonra mırıldandım. "Moya Malenkaya Printsessa, neden uyumadın?"

"Aşkım uykum kaçtı." Diyen kızım gözlerini kırpıştırdı. "Canım dondurma istiyor."

Kutsal yüzündeki gülümsemeyle önündeki dondurma kutularını işaret ettiğinde kıkırdayıp kızıma daha sıkı sarıldım ve karımdan gözlerimi ayırmadan beni mutluluktan delirten kelimeleri zikrettim. "Her zamanki gibi annesinin kızı."

Harzem ile tezgâha yanaştığımız da Atlas aldığı kaşıkları önümüze bıraktı. Hepimiz dondurma kaselerini kazıyarak kendimizi tatlıya verdik. Harzem gelecek ay gerçekleşecek bale gösterisinde ne giyeceğine karar vermediğini anlatarak aklındaki birkaç fikri dile döktüğünde Atlas onu susturmak ister gibi dondurma çeşitlerini tek tek önüne yerleştirip tatlıyla oyalanmasını sağlamayı denedi.

Belime dolanan kollar ile göğsüme kıvrılan Kutsal'ıma baktım. Harzemşah'ım benliğime sızan tatlı bir zehir misali beni yakarken tebessüm ettim ve gülümsememin onda bir yansımasının oluşmasını sağladım. Karımın içimi aleve veren bedenine kollarımı doladım. Onu kendime bastırarak önüme geçmesini sağladım. Çenemi başına yasladığımda Kutsal bana sırtını dayayıp dondurmasını yemeye devam etti.

"Sen modadan ne anlarsın ki zaten."

Harzem'in yakarışıyla Atlas gülümsedi. Dirseklerini tezgâha yaslayıp kız kardeşine göz kırptığında tekrar kendimi görmemi sağlayan bir tavır takınmıştı. Öyle ki ağzından çıkan sözleri bile yıllar önce kollarımın arasındaki sarışına söylediğimden emindim.

"Modadan değil ama kadınlardan anlarım."

Prensesim yüzünü ekşiterek ağabeyinin omzuna hafifçe vurdu. "İğrençsin, sus."

Minik adım seslerini işittiğimde kapıya doğru baktım. Deniz uykulu ifadesi ve dağılan sarı saçlarıyla ardından yastığını çekiştirerek mutfağa girdi. Üstündeki kuru kafa desenli pijamalarıyla çok tatlı gözüküyordu. Çatallaşan sesiyle mırıldandığında hepimiz ona dikkat

kesildik. "Niye bu evde sürekli bir olay var?" Sinirle kaşlarını çattı. "Ben gelişme çağındayım ve uyku saatine ihtiyacım var ama..." Gözlerini tekrar ovuşturdu. "...ama helikopter sesleri buna engel oluyor ve..." Esnedi ve tezgâha bakıp önümüzdeki dondurmaları gördüğünde irileşen gözleri ve yok olan uykusuyla ekledi. "Ah, dondurma mı yiyoruz?" Yastığını çekiştirerek bana doğru geldi. "Tamam o zaman sizi affediyorum."

Kahkahama engel olamadığımda ailemin diğer üyeleri de bana eşlik etti. Eğilip minik oğlumu aldım ve tezgâha oturttum. Kutsal, Deniz'e yeni bir kaşık uzatıp onu kendine doğru çekti ve sarı saçlarını elleriyle geriye ittirip alnını öptükten sonra her zamanki şefkat dolu sesiyle fısıldadı. "Ağzında eriterek ye anneciğim."

Deniz başını salladı ve Harzem ile Atlas yine fısıldaşarak bir şeyler hakkında konuşmaya başladı. Ben ise sevdiğim kadına sarılıp başımı mecnunu olduğum sarı tutamlarına yasladım.

Aynı odada bulunduğum dört kişi, benim için bu dünyanın var ve yok oluş nedeniydi. Ailemi korumak için her şeyi yapar, kendimi canlı bir kalkan haline getirebilirdim.

Çünkü krallığım, onlardı.

Ve nefes aldıkları sürece yıkılmam imkansızdı.

Ö Z E L B Ö L Ü M S O N U

*Ben bu aileye ölüyorum ama *

Hiç hesapta olmayan bir bölümdü ama kendime engel olamadım ve yazmışken de sizlerle paylaşmak istedim.

Vladimirsler hakkındaki düşünceleriniz neler?
Özellikle de Harzem, Deniz ve Atlas ile ilgili ne düşünüyorsunuz merak ediyorum.

Seviliyorsunuz!

Sosyal Medya Hesapları
İnstagram: kathy.calanthe
Kişisel İnstagram: pskasenanisikli

Twitter: CalantheKathy
TikTok: KathyCalanthe